CİLT-I

YARATILIŞ ATLASI

HARUN YAHYA

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

Okuyucuya

- Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir kısım ayrılması uygun görülmüştür.
- Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.
- Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.
- Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.
- Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.
- Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Ağustos 2006 / İkinci Baskı: Eylül 2006/ Üçüncü Baskı: Ekim 2006
Dördüncü Baskı: Kasım 2006 / Beşinci Baskı: Aralık 2006 / Altıncı Baskı: Mayıs 2007
Yedinci Baskı: Ağustos 2007/ Dokuzuncu Baskı: Eylül 2007/ Onuncu Baskı: Eylül 2007

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul
Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Ertem Matbaası
Nasuh Akar Mahallesi 25. Sokak No: 19
Balgat - Ankara
Tel: (0 312) 284 18 14

HARUN YAHYA

YARATILIŞ ATLASI

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Yaratılış Atlası

Harun Yahya

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 10

FOSİL NEDİR? 14

KUZEY VE GÜNEY AMERİKA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

ABD'de Bulunan Fosil Örnekleri 42
Kanada'da Bulunan Fosil Örnekleri 180
Dominik Cumhuriyeti'nde Bulunan Fosil Örnekleri 216
Brezilya'da Bulunan Fosil Örnekleri 306
Peru'da Bulunan Fosil Örnekleri 326
Arjantin'de Bulunan Fosil Örnekleri 334
Şili'de Bulunan Fosil Örnekleri 335

AVRUPA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Almanya'da Bulunan Fosil Örnekleri 348
İspanya'da Bulunan Fosil Örnekleri 376
Çek Cumhuriyeti'nde Bulunan Fosil Örnekleri 377
İtalya'da Bulunan Fosil Örnekleri 382
İngiltere'de Bulunan Fosil Örnekleri 394
Rusya'da Bulunan Fosil Örnekleri 412
Polonya'da Bulunan Fosil Örnekleri 413

AFRİKA'DA VE ORTADOĞU'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Fas'ta Bulunan Fosil Örnekleri 440
Lübnan'da Bulunan Fosil Örnekleri 460
Madagaskar'da Bulunan Fosil Örnekleri 484

ÇİN, AVUSTRALYA VE YENİ ZELANDA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Çin'de Bulunan Fosil Örnekleri 504
Yeni Zelanda'da Bulunan Fosil Örnekleri 566
Avustralya'da Bulunan Fosil Örnekleri 567

KAFATASI FOSİLLERİ 572
Kafatası Fosillerinin Darwinizm'e İndirdiği Darbe 574

SONUÇ 610

EK BÖLÜM
EVRİM TEORİSİNİN ÇÖKÜŞÜ 612

TERÖRİZMİN GERKÇEK İDEOLOJİK KÖKENİ:
DARWINİZM VE MATERYALİZM 602
NEDEN EVRİM TEORİSİ? 624
ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK MUCİZELERİNDEN BİRİ:
EVRİM ALDATMACASINA İNANMAK 626
ÖNYARGIDAN KURTULMAK 628
EVRİM TEORİSİNİN KISA TARİHİ 632
EVRİMİN HAYALİ MEKANİZMALARI 640
FOSİLLER EVRİMİ REDDEDİYOR 645
EVRİMİN SUDAN KARAYA GEÇİŞ MASALI 650
KUŞLARIN VE MEMELİLERİN HAYALİ EVRİMİ 654
EVRİMCİLERİN TARAFLI VE ALDATICI FOSİL YORUMLARI 652
EVRİM SAHTEKARLIKLARI 654
İNSANIN EVRİMİ SENARYOSU 669
EVRİMİN MOLEKÜLER ÇIKMAZI 689
TASARIM TESADÜFLE AÇIKLANAMAZ 716
EVRİMCİ İDDİALARIN GEÇERSİZLİĞİ 724
EVRİM TEORİSİ: MATERYALİST BİR ZORUNLULUK . 737
MEDYA: EVRİM TEORİSİNİN HAYAT SAHASI 742
SONUÇ: EVRİM BİR ALDATMACADIR 746
YARATILIŞ GERÇEĞİ 750
MADDENİN ARDINDAKİ SIR 765
ZAMANIN İZAFİYETİ VE KADER GERÇEĞİ 787

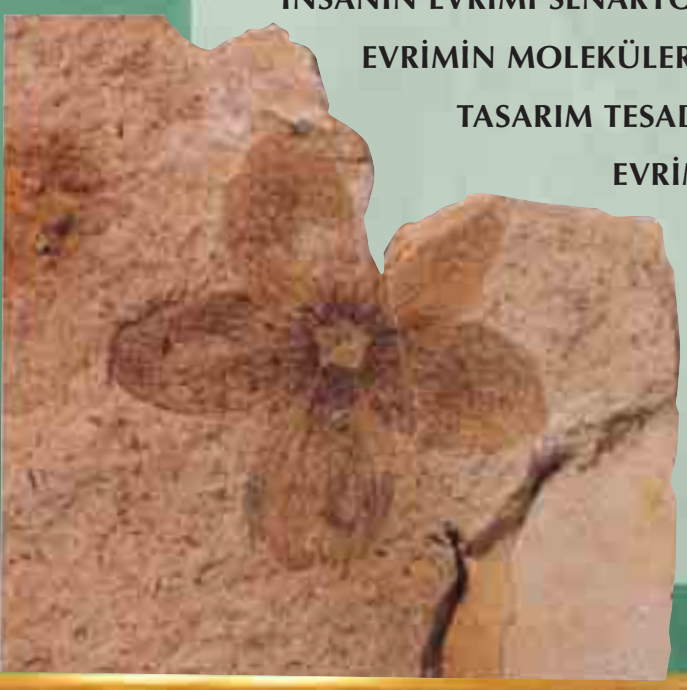

GİRİŞ

Charles Darwin

Bundan 150 yıl kadar önce, İngiliz doğa gezgini Charles Darwin seyahatlerinde edindiği bazı gözlemlerden yola çıkarak, daha sonra hiçbir bilimsel bulguyla desteklenemeyecek olan bir teori ortaya attı: Evrim teorisi. Bu teori özünde, Darwin'in hayalinde kurguladığı birtakım senaryo, varsayım ve tahminlerden ibaretti.

Evrim senaryosuna göre, cansız maddeler sözde tesadüfler sonucunda biraraya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturmuşlardı. Bu, kuşkusuz hiçbir bilimsel delil ve bulgu ile ispatlanamamış son derece çarpık bir iddiaydı. Yine bu masala göre, bu tek hücreli canlı zaman içinde yine tesadüfen değişerek yavaş yavaş başka canlı türlerine dönüşmüş, yani sözde evrimleşmişti. Evrim yanılgısına göre, bakterilerden insanlara kadar dünyadaki tüm canlı türleri bu hayali süreç sonucunda ortaya çıkmıştı.

Darwin'in kullandığı tek mercekli mikroskop o dönemin teknolojik imkanlarının ne kadar sınırlı ve geri olduğunu göstermektedir.

Elbette, Darwin'in bu iddiaları hiçbir bilimsel kanıta ya da bulguya dayanmıyordu. Ancak, dönemin bilim anlayışı ve teknolojik imkanları çok ilkel düzeyde olduğu için, Darwin'in iddialarının ne derece saçma ve gerçek dışı olduğu henüz tam anlamıyla gün ışığına çıkmamıştı. Böyle bir ortamda Darwin'in senaryoları bazı çevreler tarafından genel bir kabul gördü. Darwin'in evrim teorisinin çıkış noktası materyalizmdi. Dolayısıyla, teorinin materyalistler tarafından kabullenilmesi uzun sürmedi. Materyalist çevreler, Yaratılış gerçeğini reddettikleri için evrim teorisini gözü kapalı bir biçimde sahiplendiler, hatta evrimi kendi dünya görüşlerinin sözde bilimsel temeli ilan ettiler.

Evrim teorisinin geçersizliğini ispatlayan bulguların başında fosil kayıtları gelmektedir. Fosil kayıtlarında canlıların on milyonlarca yıl değişmeden yapılarını korudukları görülür. Resimde, günümüzde yaşayan bir böcek türü ve bu böceğin 50 milyon yıllık fosili görülmektedir. 50 milyon yıldır aynı olan bu böcek, evrimi yalanlamaktadır.

125 milyon yıllık semender fosili ve günümüzdeki örneği.

Pek çok araştırma ve inceleme yaparak, laboratuvarlarda suni ortamlar meydana getirerek evrim teorisini destekleyebilecek bulgular ortaya koymaya çalıştılar. Ancak yaptıkları her araştırma, elde ettikleri her bulgu evrimi destekleyen değil, reddeden bir kanıt olarak karşılarına çıktı. 20. yüzyılın başlarından itibaren hızla gelişen modern bilim ve teknoloji, bilimin evrim teorisini yalanladığını gözler önüne serdi. Mikrobiyoloji, biyomatematik, hücre biyolojisi, biyokimya, genetik, anatomi, fizyoloji, antropoloji ve paleontoloji gibi bilimin konuyla ilgili tüm dalları, evrim teorisini çürüten sayısız delil ortaya koydu.

Evrim teorisinin iddialarını yerle bir eden belki de en büyük gerçek ise fosil kayıtlarıdır. Çünkü fosil kayıtları, dünya üzerindeki canlı türlerinin en küçük bir değişim dahi geçirmediklerini ve birbirlerine dönüşmediklerini bize gösteren somut kanıtlardır. Fosil kayıtlarına baktığımızda, canlıların bugün nasıllarsa yüz milyonlarca yıl önce de aynı olduklarını, yani hiçbir evrim geçirmediklerini görürüz. En eski çağlarda bile canlılar bugünkü benzerleriyle aynı mükemmel ve üstün özelliklere sahip olarak, kompleks yapılarıyla bir anda yeryüzünde belirmişlerdir.

Bu durum ise şu kesin gerçeği göstermektedir: Canlılar, evrim teorisinin hayali süreçleriyle oluşmamışlardır, yeryüzünde yaşayan gelmiş geçmiş tüm canlılar Allah tarafından yaratılmışlardır. Yaratılış gerçeği, canlıların geçmişten kalan kusursuz izleri ile bir kez daha sergilenmektedir.

Bu kitapta, bir yandan fosilin ne olduğu, nasıl oluştuğu, nerelerden ve ne şekilde çıkarıldığı gibi bilgiler elde edecek, diğer yandan **"Biz evrim geçirmedik, yaratıldık"** diyen milyonlarca yıllık fosillerin bazı örneklerini yakından tanıyacaksınız. Bu kitapta yer alan fosiller, Yaratılış gerçeğini ispatlayan yüz milyonlarca fosilin sadece birkaç örneğidir. Ve sadece bu birkaç örnek bile, evrim teorisinin bilim tarihinin en büyük sahtekarlığı ve aldatmacası olduğunu ispatlamaktadır.

Eğrelti otları ilk var oldukları andan itibaren aynı yapılarını korumaktadırlar. Yaklaşık 300 milyon yıldır aynı olan eğrelti otları, evrim teorisinin geçersizliğinin ispatlarından biridir.

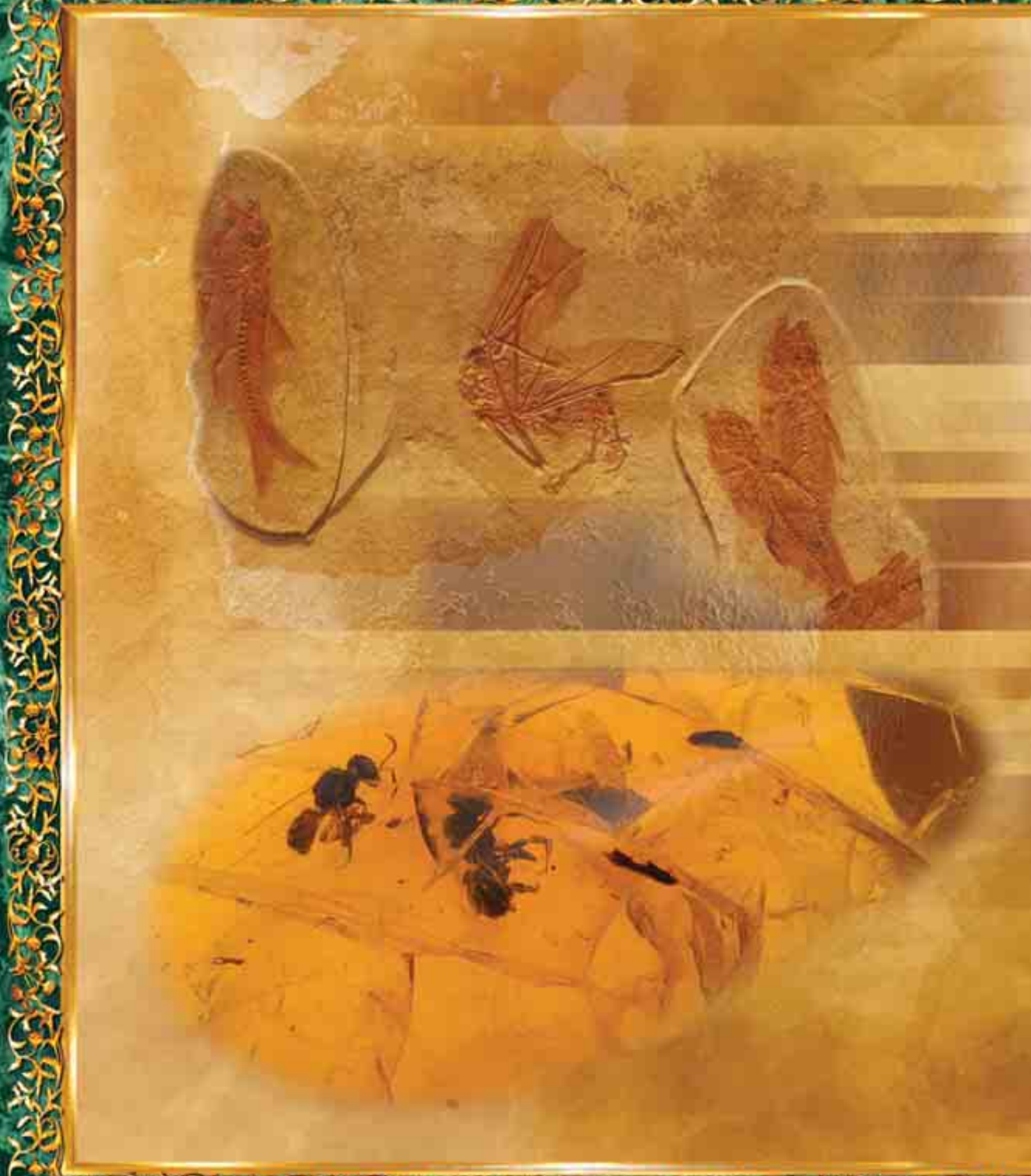

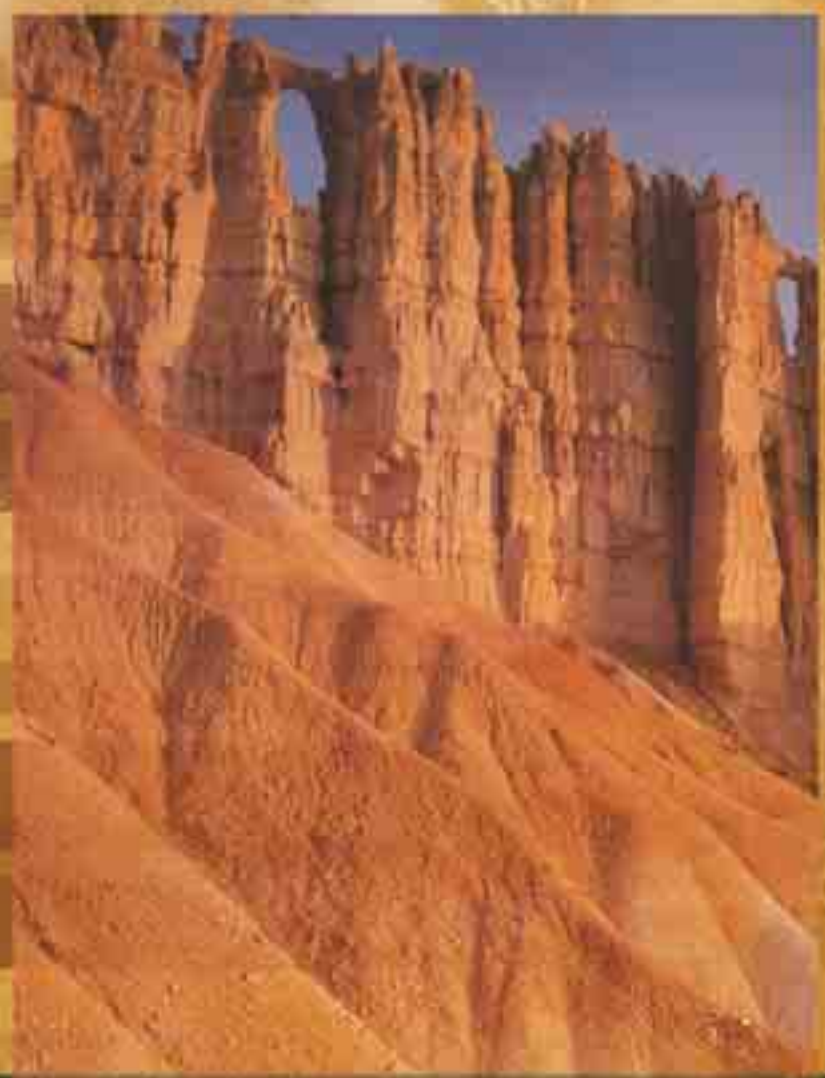

FOSİL NEDİR?

FOSİL NEDİR?

En genel anlamıyla fosil, uzun zaman önce yaşamış canlıların yapılarının, doğal koşullar altında korunarak günümüze kadar ulaşan izidir. Fosiller, kimi zaman organizmanın bir parçasının kimi zaman da canlının hayattayken bıraktığı izlerin (bunlara iz fosil denir) günümüze kadar gelmesidir. Ölen hayvan ve bitkilerin, çürümeden korunarak, yer kabuğunun bir parçası haline gelmesiyle fosil oluşur. Fosilleşmenin meydana gelebilmesi için, hayvanın veya bitkinin -üzerini çoğunlukla bir çamur katmanının örtmesiyle- ani ve hızlı bir şekilde gömülmesi gerekir. Bu gömülmeyi genellikle kimyasal bir süreç takip eder. Bu süreçte yaşanan mineral değişimleriyle de koruma sağlanmış olur.

Fosiller, canlılık tarihinin en önemli delilleridir. Dünyanın çeşitli bölgelerinde elde edilmiş yüz milyonlarca fosil bulunmaktadır. Fosillerin sağladığı temel bilgi, canlılığın tarihi ve yapısı hakkındadır. Milyonlarca fosil, canlılığın aniden, kompleks yapısıyla, eksiksiz

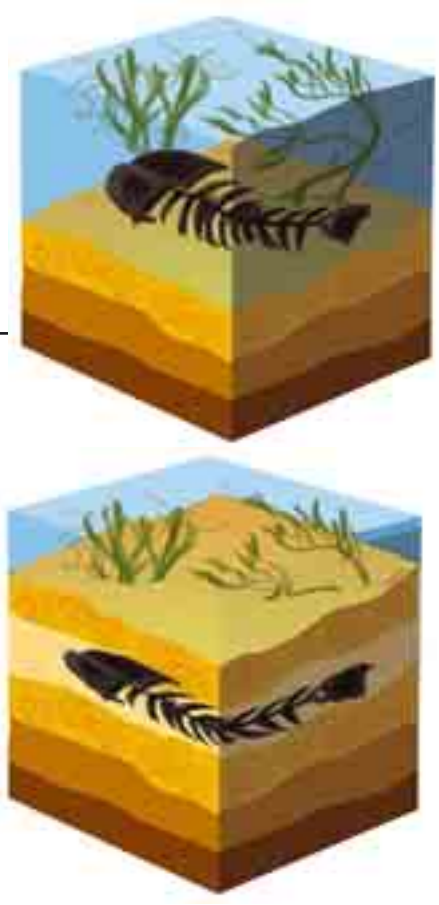

Canlının ölümünden sonra ilk aşamada, yumuşak dokuları deforme olmaya başlar, geriye yalnızca kemikler ve dişler gibi sert kısımlar kalır. Kemiklerin deforme olmaması içinse, gömülmenin çok hızlı olması gerekir.

Montana'da bulunan ve Paleosen döneminden (65.5 - 55 milyon yıl) kalma bu huş ağacı fosili üç boyutludur.

Aradan geçen uzun dönemler sonunda kemikler, çökeltinin alt katmanlarına gömülür. Kemikler, yeraltı sularında bulunan minerallerle yer değiştirmeye başlar. Ve canlının cesedi fosilleşir.

50 MİLYON YILLIK KURBAĞA FOSİLİ
50 milyon yıl önce yaşamış kurbağalarla, günümüzde yaşayanlar arasında bir fark yoktur.

Arazinin yavaş yavaş hareket etmesiyle, fosilin oluştuğu kaya katmanı yeryüzüne doğru çıkmaya başlar.

Yüzeye yaklaşan fosil, ya kendi kendine ortaya çıkar ya da paleontologların araştırmaları neticesinde bulunur.

490-443 milyon yıllık deniz yıldızı fosili, yüz milyonlarca yıldır aynı olan deniz yıldızlarının evrim geçirmediklerini söylemektedir.

38-23 milyon yıl öncesine ait yengeç fosili

olarak ortaya çıktığını ve milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadığını göstermektedir. Bu da canlılığın yoktan var edildiğinin yani yaratıldığının önemli bir delilidir. **Canlıların aşama aşama oluştuğunu, yani evrim geçirdiğini gösteren ise tek bir fosil dahi yoktur.** Evrimcilerin ara fosil olduğunu iddia ettikleri fosil örnekleri yalnızca birkaç tanedir ve bunların geçersizliği de bilimsel olarak ispatlanmış durumdadır. Aynı zamanda yine Darwinistlerin ara fosil olarak dünyaya tanıttıkları bazı örneklerin sahte çıkması da, bu konuda sahtekarlık yapacak kadar çaresiz olduklarını gözler önüne sermektedir. 150 yılı aşkın süredir, dünyanın dört bir yanında yapılan kazılarda elde edilen fosil kayıtları, balıkların hep balık, böceklerin hep böcek, kuşların hep kuş, sürüngenlerin hep sürüngen olduğunu ispatlamıştır. Canlı türleri arasında bir geçiş olduğunu -yani balıkların sürüngenlere, sürüngenlerin kuşlara dönüştüğü gibi- gösteren tek bir tane bile fosil görülmemiştir. Kısaca, fosil kayıtları, evrim teorisinin temel iddiası olan, türlerin uzun süreçler içinde değişimlere uğrayarak birbirinden türediği iddiasını kesin olarak çürütmüştür.

20-15 MİLYON YILLIK KANATLI KARINCA
Canlıların üzerini ağaç reçinesinin kaplamasıyla oluşan amber içindeki fosiller de, evrim teorisini yalanlamaktadır.

250-70 milyon yıl önce yaşayan karideslerle günümüzde yaşayan karidesler aynıdır. Milyonlarca yıldır değişmeyen karidesler, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

Ara Geçiş Fosili Yoktur

Fosil bulgularının gösterdiği gerçek, bu çizimlerde yer alan hayali canlıların hiçbir zaman yaşamadığıdır. Canlılar, sahip oldukları tüm özelliklerle birlikte fosil kayıtlarında bir anda belirmekte ve o türün yaşamı devam ettiği müddetçe de hiçbir değişikliğe uğramamaktadır.

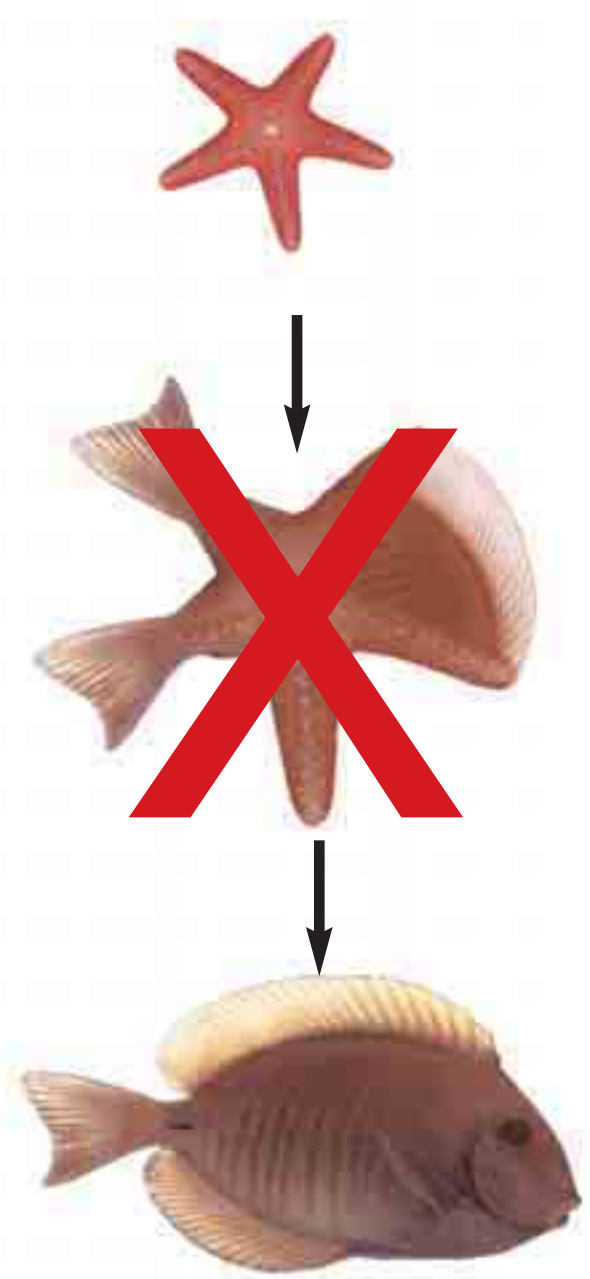

Darwinistler, canlıların milyonlarca yıl içinde küçük değişimler geçirerek, birbirlerinden türediğini iddia ederler. Bilimsel bulguların çürüttüğü bu iddiaya göre, balıklar sürüngenlere, sürüngenler kuşlara dönüşmüştür. Bu durumda, milyonlarca yıl sürdüğü varsayılan söz konusu değişim sürecinin fosil kayıtlarında pek çok delili olması gerekir. Yani, yarı balık yarı kertenkele, yarı örümcek yarı sinek, yarı kertenkele yarı kuş olan pek çok garip varlığın fosillerinin yüzyılı aşkın bir süredir yoğun olarak devam eden araştırmalar sonucunda ortaya çıkması gerekir. Ancak, yeryüzünün neredeyse tümü kazılmış olmasına rağmen, Darwinistlerin, türler arasında sözde geçiş sürecini gösterebilecekleri bir tane bile fosil yoktur. Öte yandan örümceklerin hep örümcek, sineklerin hep sinek, balıkların hep balık, timsahların hep timsah, tavşanların hep tavşan, kuşların hep kuş olarak var olduklarını gösteren sayısız fosil örneği vardır. Yüz milyonlarca fosil, canlılığın evrim geçirmediğini, yaratıldığını ispatlamaktadır.

Fosiller canlılık hakkında verdikleri bilginin yanı sıra, kıta tabakalarının hareketlerinin yeryüzü yüzeyini nasıl değiştirdiği, Dünya tarihinde yaşanan iklimsel değişikliklerin neler olduğu gibi yeryüzünün geçmişiyle ilgili de önemli bilgiler sunarlar.

Avustralya'daki Ediacara fosil oluşumunda, çalışma yapan bir araştırmacı.

Fosiller, antik Yunan döneminden beri araştırmacıların ilgisini çekmiş, ancak 17. yüzyıl ortalarından itibaren fosillerin incelenmesi bir bilim dalı olarak gelişmeye başlamıştır. Araştırmacı Robert Hooke'un eserlerini *(Micrographia (Mikrografi)*, 1665*; Discourse of Earthquakes (Deprem Konuşmaları)*, 1668), Niels Stensen'in (Nicolai Steno ismiyle bilinir) çalışmaları takip etmiştir. Hooke ve Steno'nun fosiller üzerinde çalışma yaptıkları dönemlerde, düşünürlerin büyük bir kısmı fosillerin gerçekten yaşamış canlıların izleri olduğuna inanmıyorlar, doğanın bir şekilde canlıları taklit ettiğini iddia ediyorlardı. Fosillerin gerçek canlıların izi olup olmadığı yönündeki tartışmanın temelinde, fosillerin bulunduğu yerlerin dönemin jeolojik bilgileriyle açıklanamaması vardı. Fosiller genelde dağlık bölgelerde bulunuyor, ancak örneğin bir balığın nasıl olup da su seviyesinden bu kadar yüksek bir mekanda fosilleşmiş olabileceği teknik olarak açıklanamıyordu. Steno, tıpkı geçmişte Leonardo Da Vinci'nin öne sürdüğü gibi, tarih boyunca su seviyesinde geri çekilmeler olduğunu iddia ediyordu. Hooke ise, dağların okyanus tabanlarındaki depremler ve iç ısınma nedeniyle oluştuğunu söylüyordu.

Hooke ve Steno'nun, fosillerin geçmişte yaşamış canlıların izleri olduğunu ortaya koyan açıklamalarının ardından, 18. ve 19. yüzyılda jeolojinin de gelişmesiyle, fosil toplama ve araştırma sistemli bir bilim dalına dönüşmeye başladı. Fosillerin sınıflandırılması ve yorumlanmasında, Steno'nun belirlediği prensipler izlendi. Özellikle 18. yüzyıl itibariyle madenciliğin gelişmesi ve demiryolları inşaatlarının artması, yer altının daha çok ve daha detaylı incelenmesine imkan tanıdı.

Yeryüzünün uydudan görünüşü.

Modern jeoloji, yeryüzü yüzeyinin "tabaka" adı verilen katmanlardan oluştuğunu, bu tabakaların, kıtaları ve okyanus tabanını taşıyarak Dünya üzerinde hareket ettiğini, tabakalar hareket ettikçe Dünya coğrafyasında değişiklikler olduğunu, dağların da büyük tabakaların hareketleri ve çarpışmaları sonucunda meydana geldiğini ortaya koydu. Dünya coğrafyasında uzun zaman dilimleri içinde meydana gelen değişimler, şimdi dağlık olan bazı bölgelerin bir zamanlar sularla kaplı olduğunu da gösteriyordu.

Böylece kaya katmanlarında bulunan fosillerin, yeryüzünün farklı dönemleri hakkında bilgi edinmenin önemli yollarından biri olduğu ortaya çıktı. Jeolojik bilgiler, öldükten sonra çökeltiler içinde korunan canlı izlerinin yani fosillerin, çok uzun dönemler içinde, kayaların oluşumu sırasında yeryüzünün kabuğuna doğru yükseldiklerini gösteriyordu. Fosillerin bulunduğu kayaların bazıları, yüz milyonlarca yıl öncesine aitti.

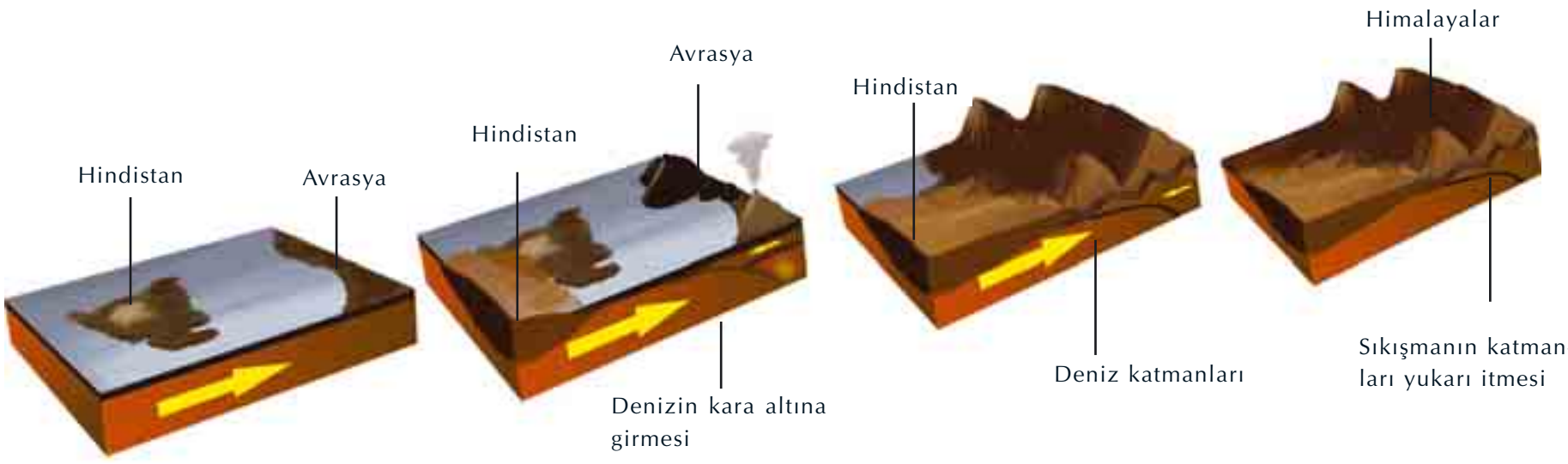

Jeolojik araştırmalar, yeryüzü tabakalarının hareket ettiklerini ve dağların, büyük tabakaların hareketleri ve çarpışmaları sonucu oluştuklarını ortaya koymuştur. Yukarıdaki çizimde Himalayaların tarihsel oluşumu anlatılmaktadır. Bundan yaklaşık 145 milyon yıl önce Avrasya'ya doğru hareket etmeye başlayan Hindistan bölgesinin, Avrasya'ya ulaşmasıyla birlikte deniz zemini Avrasya'nın altına girmiştir. Avrasya'yla iyice kaynaşan Hindistan, deniz zemini katmanlarının kıtalar arasında sıkışmasına neden olmuş ve sıkışan katmanlar yukarı doğru itilerek, bugünkü Himayaların yeryüzüne çıkmasına neden olmuştur.

Yapılan araştırmalarda, belli fosil türlerinin yalnızca belli katmanlarda ve belli kaya tiplerinde bulunduğu gözlemlendi. Üst üste gelen kaya katmanlarının her birinde kendisine has, o katmanın bir tür imzası olarak nitelenebilecek fosil grupları olduğu görüldü. Bu "imza fosiller", hem zaman dilimlerine göre hem de mekana göre farklılık gösterebiliyordu. Örneğin, aynı döneme ait bir fosil yatağında, biri eski bir göl yatağı diğeri de mercan kayalığı olan iki farklı çevre koşulu ve tortuyla karşılaşılabiliyordu. Ya da bunun tam tersine, birbirinden kilometrelerce uzakta iki farklı kayalıkta, aynı fosil "imzasıyla" karşılaşmak mümkündü. Bu izlerin sağladığı bilgilerle, günümüzde halen kullanılmakta olan jeolojik zaman çizelgesi tespit edildi.

Resimde görülenler Ordovisyen döneminde (490 – 443 milyon yıl) yaşayan trilobit ve Silüryen dönemde (443 – 417 milyon yıl) yaşayan bir tür karındanbacaklı (gastropod) fosilidir. Bu fosillerden, söz konusu kayaların, ortalama 448 - 442 milyon yaşında olduğu tahmin edilebilmektedir.

Kayaların oluşum tarihini tespit etmekte kullanılan, yaşı belirli fosillere indeks fosilleri denir. Bu fosillerin çoğunluğu, sadece belli bir dönemde yaşayan, yaygın olarak rastlanabilen ve kolay tanımlanan fosillerdir.

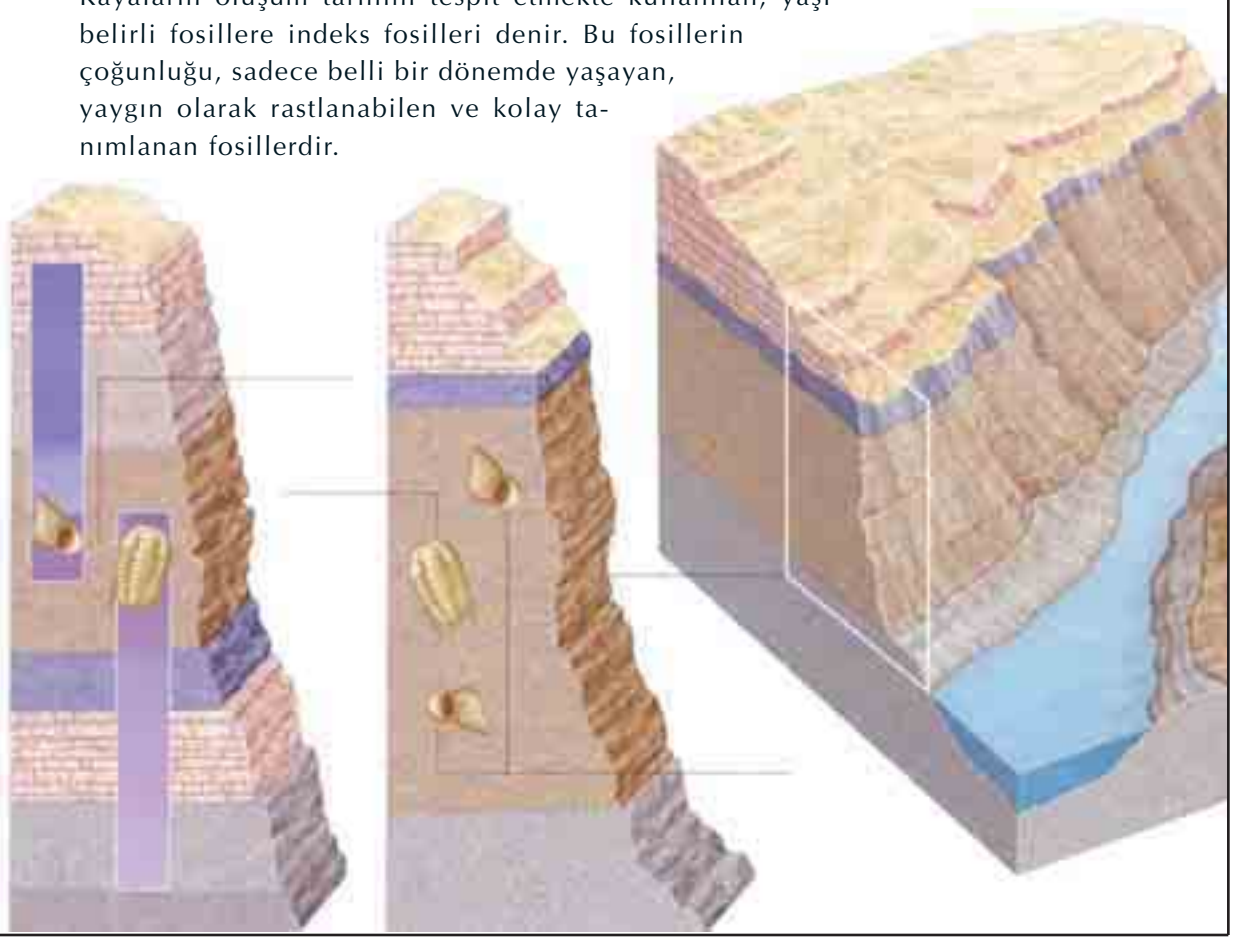

Fosillerin Oluşumu

Amber içinde fosilleşmiş 54 - 28 milyon yıllık bir yaban arısı.

Bir canlının ölümünün ardından, kemikleri, dişleri, kabuğu, tırnakları gibi sert parçalarının olduğu gibi korunmasıyla ya da bunlardan geriye iz kalmasıyla fosiller meydana gelir. Genel olarak fosil, canlının söz konusu bu parçalarının taşlaşmış hali olarak bilinir. Ancak fosil, sadece taşlaşmayla meydana gelmez. Buz kütlesi içinde donmuş mamutlar, reçine içine hapsolmuş böcek ve küçük sürüngen türleri gibi, canlının yapısı hiç bozulmadan günümüze kadar ulaşan fosiller de vardır.

Bir canlının ölmesiyle birlikte, bedeni meydana getiren yumuşak dokular, bakterilerin ve çevre koşullarının etkisiyle çürümeye başlar. (Çok nadiren, çürümenin gerçekleşmediği durumlar da olabilir.) Organizmanın daha dayanıklı parçaları (bunlar, kemikler, dişler ve kabuk gibi mineral içeren kısımlardır), bazı fiziksel ve kimyasal süreçlerden geçecek kadar uzun süre varlıklarını devam ettirirler. Ve bu süreçler, fosilleşmenin oluşmasını sağlar. Dolayısıyla, fosilleşen kısımlar çoğunlukla, omurgalıların kemikleri ve dişleri, brakiyopodların (kolsuayaklılar) ve yumuşakçaların kabukları, bazı kabuklukların ve trilobitlerin dış iskeletleri, mercanımsıların ve süngerlerin genel yapıları ve bitkilerin ağaçsı kısımlarıdır.

Canlının bulunduğu ortamın ve çevre koşullarının fosilin oluşumunda çok büyük etkisi vardır. Canlının içinde bulunduğu ortama göre fosilleşme olup olmayacağı tahmin edilebilir. Örneğin, su altındaki ortamlar kara ortamlarına göre fosilleşmenin olması için daha avantajlı ortamlardır.

En yaygın fosilleşme süreci, *permineralizasyon* ya da mineralleşme olarak adlandırılan süreçtir. Bu süreçte organizmanın yerini, cesedin içine gömüldüğü çökeltide bulunan sudaki mineraller alır. Permineralizasyon sürecinde şu aşamalar yaşanır:

Öncelikle, ölen hayvanın bedeninin aniden toprak, çamur ya da kumun altında kalarak havayla temasının kesilmesi gereklidir. Bunu takip eden aylar boyunca ise hayvanın gömüldüğü yerin üzerini yeni toprak tabakaları örter. Bu tabakalar, hayvanın bedenini dış etkenlerden ve fiziksel aşınmalardan koruyan özel bir kalkan görevi görür. Gitgide daha çok tabaka üst üste oluşur ve birkaç yüzyıl içinde canlının bedeni yer yüzeyinin ya da deniz tabanının birkaç metre altında kalır. Zaman içerisinde hayvanın kemik, kabuk, pul, kıkırdak gibi dokuları yavaş yavaş kimyasal bozunmaya uğramaya başlar. Bozunmaya uğrayan dokuların içine yer altındaki sular sızmaya başlar ve bu suların içerdikleri mineraller zamanla dokulardaki kimyasalların yerini alır. Dokulardaki kimyasalların yerine yerleşen bu mineraller aşınmaya ve bozunmaya karşı çok daha dayanıklı olan kalsit, pirit, silis, demir gibi, kayaların yapı taşları olan minerallerdir. Böylece milyonlarca yıl içerisinde bu mineraller canlının bedenindeki dokuların yerini alarak onun adeta taştan bir kopyasını çıkarırlar. Sonuçta fosil, orijinal canlıyla birebir aynı biçime sahiptir, fakat ham maddesi kayadır.

Çamura saplanmış olan bu yusufçuk, çok yüksek ihtimalle fosilleşecek ve gelecek nesillere, asla evrim yaşanmadığının bir delili olarak ulaşacaktır.

Permineralizasyon yoluyla fosilleşmede farklı durumlarla karşılaşılabilir:

1. Eğer iskelet çökeltiyle tamamen dolmuşsa ve daha sonra bozunma gerçekleşmişse, iç kalıp fosilleşir.

1. Mercanlar: Resif oluşturan kalkerli deniz hayvanlarıdır.
2. Radyolaryan: Silis iskeletli bir tür mikroskobik planktondur.
3. Çift kabuklu yumuşakça: Kalsiyum karbonat kabuklu. Bu tarz sert uzuvlar, hiçbir değişime uğramadan muhafaza edilebilir.
4. Grabtolit: Sürü halinde yaşayan, organik iskeletli, genellikle siyah şistlerde izlerine rastlanan fosillerdir.

5. Köpek balığı dişi: Kemikler ve dişler fosfat içerir, bu nedenle pek çok organa oranla daha dayanıklıdırlar.
6. İz fosilleri: Tortullarda rastlanan izlerden oluşan fosillerdir.
7. Amonit: Kabuğu demir piritleriyle yer değiştirerek fosilleşmiş bir örnek görülmektedir.
8. Taşlaşarak fosilleşmiş ağaç: Ağaç hücreleri zaman içinde silisle yer değiştirir ve fosilleşir.
9. Amber: Küçük organizmalar reçine içine hapsolarak fosilleşir.
10. Karbonlaşmış yapraklar: Bitkiler, karbon liflerine dönüşür.

50 milyon yaşındaki bu balık fosili, balıkların hep balık olarak var olduklarının bir delilidir.

2. Orjinal iskelet tamamen farklı bir mineralle yer değiştirmişse, kabuğun tam kopyası oluşur.
3. Eğer basınç nedeniyle iskeletin çökelti üzerinde tam kalıbı çıkmışsa, iskeletin dış yüzeyinin izi elde edilir.

Bitki fosillerinde ise, bakterilerin neden olduğu karbonlaşma söz konusudur. Karbonlaşmada, oksijen ve nitrojen yerini karbon ve hidrojene bırakır. Karbonlaşma bakterilerin, basınç ve ısı değişiklikleri ya da çeşitli kimyasal süreçler gibi nedenlerle dokuların moleküllerini parçalayarak, geriye sadece karbon lifleri kalacak şekilde, protein ve selülöz yapısında kimyasal değişime neden olmalarıyla gerçekleşir. Karbondioksit, metan, hidrojen sülfat ve su buharı gibi diğer organik materyaller yok olur. Bu süreç sayesinde, Karbonifer dönemde (354 – 290 milyon yıl) var olan bataklıklardan oluşan ormanlarda doğal kömür yatakları meydana gelmiştir.

Fosiller kimi zaman da, kalsiyum açısından zengin sulara gömülmüş organizmaların, traverten gibi mineraller tarafından kaplanmasıyla oluşur. Organizma çürürken, mineral yataklarının üzerinde izi kalır.

Canlının yumuşak kısımlarının, saçları, tüyleri ya da derisi de dahil olmak üzere tam olarak fosilleşmesi ise, oldukça ender rastlanan bir durumdur. Prekambriyen dönemine (4.6 milyar – 543 milyon yıl) ait yumuşak dokulu canlıların kalıntıları çok iyi şekilde korunmuş durumdadır. Kambriyen döneminden (543 – 490 milyon yıl) günümüze ka-

20 - 15 milyon yıllık tatarcık amberi.

Kimi zaman narin organizmalar da olağanüstü koşullarda fosilleşebilirler. Resimde görülen Jura dönemine (206 – 144 milyon yıl) ait deniz yıldızı fosiliyle günümüzde yaşayan örneği arasında hiçbir fark yoktur.

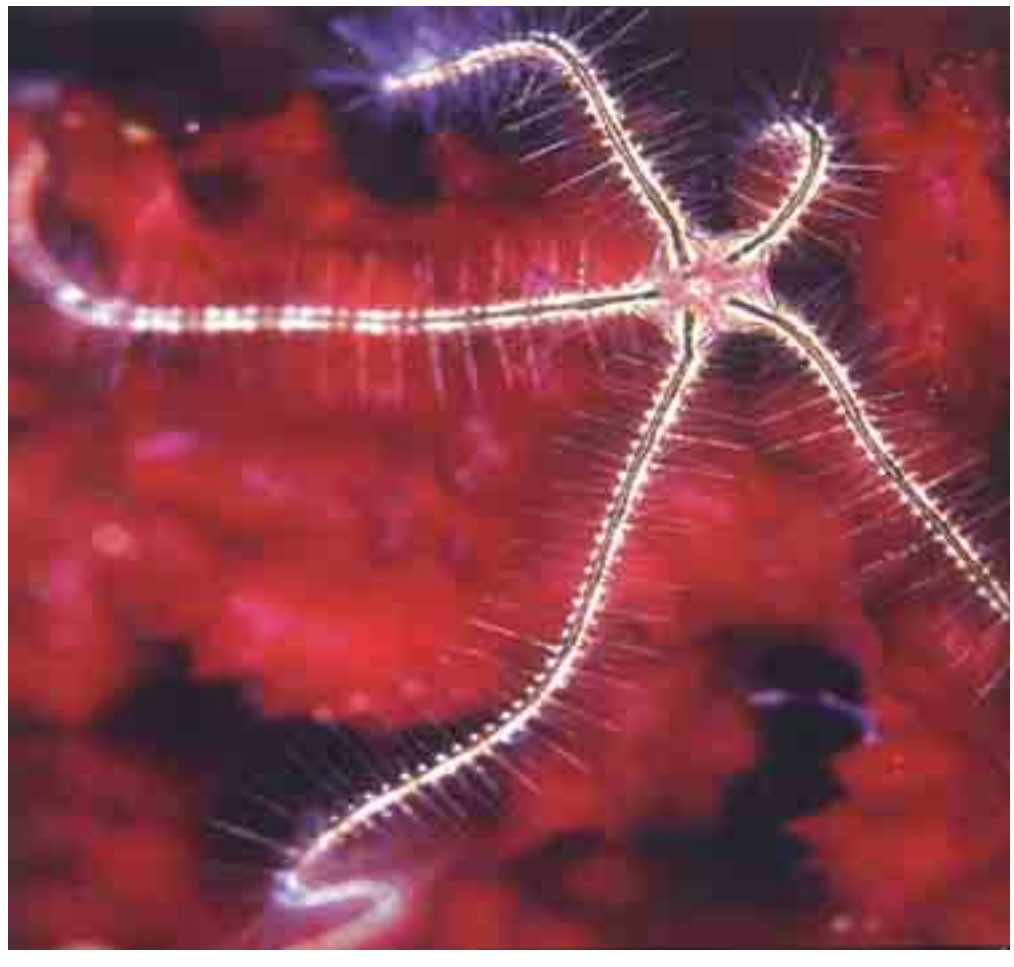

Trias dönemine ait 250 - 203 milyon yıllık bu balığın derisi ve pulları en ince detayına kadar fosilleşmiştir. Bu örnek, balıkların, günümüzden 250 milyon yıl önce de aynı pul yapısına sahip olduklarını göstermektedir.

dar pek çok canlı, sert doku kalıntılarının yanı sıra, iç yapılarının incelenmesine olanak veren yumuşak doku kalıntılarına da sahiptir. Amber ve fosil kalıntılarının içinde korunmuş olan yaklaşık 150 milyon yıl öncesine ait hayvan kılları ve çeşitli tüyler de fosil kalıntılarının detaylı araştırılmasına olanak veren örneklerdendir. Sibirya buzullarına sıkışan mamutlar, ya da Baltık ormanlarında reçine içine hapsolarak fosilleşen böcekler ve sürüngenler de yumuşak yapılarıyla fosilleşmişlerdir.

Fosillerin büyüklükleri de çok çeşitlilik gösterir. Mikroorganizmaların fosillerinden, toplu yaşayan hayvan gruplarının dev fosillerine kadar çok farklı fosil elde edilmiştir. Dev fosillerin en şaşırtıcı örneklerinden birisi İtalya'da, büyük bir tepe şeklindeki sünger resifidir. Yeryüzünün bilinen en büyük "canlı yükseltisi" olan bu resif, 145 milyon yıllık kalkerli süngerlerden oluşmaktadır. Antik Tethys Denizi'nin dibinde gelişen bu sünger resifi, tektonik tabakaların hareketi sonucunda yükselmiştir. Üzerinde, Tiras dönemine ait sünger resiflerinde yaşayan canlıların örneklerini de barındırmaktadır. Kambriyen dönemine ait binlerce canlının fosillerini barındıran Kanada'daki Burgess Shale ve Çin'deki Chengjiang fosil yatakları büyük fosil alanlarının başlıcalarındandır. Dominik Cumhuriyeti'nde ve Baltık denizinin batı sahillerinde bulunan amber yatakları önemli fosil kaynaklarıdır. Amerika'nın Wyoming eyaletinde bulunan Green River fosil yatakları, Orta Amerika'da bulunan White River fosil yatakları, Almanya'daki Eichstatt ve Lübnan'da bulunan Hajoula fosil yatakları, bunlara verilebilecek örneklerden bazılarıdır.

DÜNYANIN EN BÜYÜK SÜNGER RESİFİ

145 milyon yıllık bu sünger resifi, Avrupa'da birkaç göl dışında izi kalmayan Tethys denizinin dibinden günümüze kalan bir izdir. Günümüzde yaşayan süngerlerin, bu tepeyi oluşturan süngerlerden hiçbir farkı yoktur. Bu süngerler, evrim geçirmediklerini söylemektedir.

Fosiller Kaç Ayrı Grupta İncelenir?

Tıpkı canlılar alemi gibi, fosiller de "alem" olarak adlandırılan gruplar altında incelenir. 19. yüzyılda fosiller, bitkiler ve hayvanlar olmak üzere iki temel grup altında toplanıyorlardı. Daha sonra yapılan araştırmalar ve elde edilen fosiller, mantarlar ve bakteriler gibi canlıların da dahil olacağı ana gruplar oluşturulmasını gerekli kıldı. 1963'de geliştirilen fosil gruplandırmasına göre, fosiller beş aleme ayrılarak incelenmeye başlandı:

1. Animalya- Hayvanlar alemi fosilleri – Bilinen en eski örnekler 600 milyon yıllıktır.
2. Plantae- Bitkiler alemi fosilleri – Bilinen en eski örnekler 500 milyon yıllıktır.
3. Moneralar – Çekirdeksiz bakteri hücreleri fosilleri – Bilinen en eski örnekler, 3.9 milyar yıllıktır.
4. Protoktista – Tek hücreli organizmaların fosilleri – Bilinen en eski örnekler 1.7 milyar yıllıktır.
5. Mantarlar – Çok hücreli organizmaların fosilleri – Bilinen en eski örnekler 550 milyon yıllıktır.

Jeolojik Devirler ve Fosil Bilim

18. yüzyıl sonları ve 19. yüzyıl başlarında, demiryolları ve tünel inşaatları sırasında, yeryüzü kabuğuyla ilgili temel bilgiler edinilmeye başlandı. Örneğin, tünel inşaatı yapan İngiliz William Smith, inşaatlar sırasında Somerset'te yer altından çıkan Jura dönemine (206 – 144 milyon yıl) ait kayaların benzerlerinin Kuzey Denizi kıyılarında da olduğunu gördü. Ülkenin bir ucundan diğerine topladığı kaya ve fosil örnekleriyle, İngiltere'nin ilk jeolojik yüzey haritasını oluşturdu. Dahası, elindeki kaya örneklerine dayanarak bazı bölgelerde jeolojik yer altı haritaları da çizdi. Bu haritaların, modern jeoloji biliminin ilerlemesinde ve yeryüzünün jeoloji zaman çizelgesinin belirlenmesinde çok büyük katkıları oldu. Haritalarda yer alan bilgiler sayesinde, kayalık zemin bitki örtüsüyle kaplı olsa dahi,

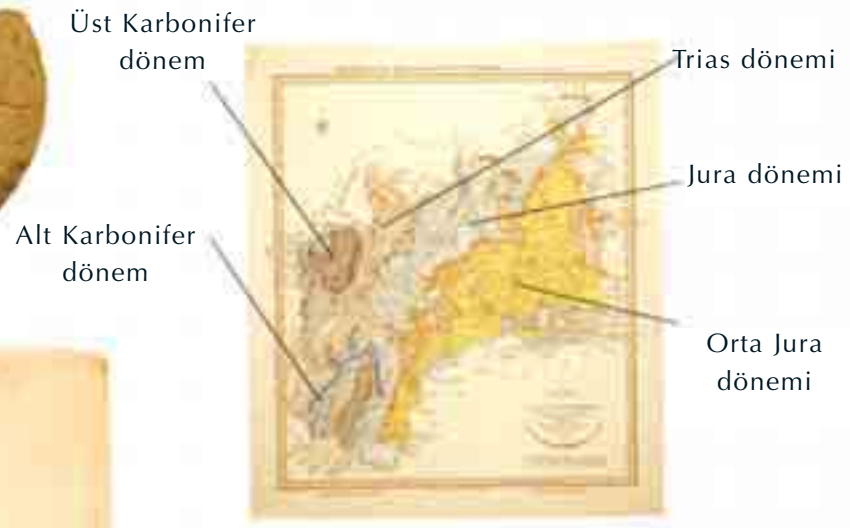

İngiliz jeolojisinin kurucusu olarak kabul edilen William Smith'in çizdiği ilk jeolojik haritalar, modern jeoloji biliminin gelişimine büyük katkılarda bulundu.

yüzeyin hemen altındaki katmanın ne olduğu, neler içerdiği (demir cevheri, kömür vs) biliniyordu.

Tüm bu bilgilerin edinilmesinde fosiller hayati bir rol oynamıştı. Bugün halen kullanılmakta olan Prekambriyen (Kambriyen öncesi) devirden Kuartaneter dönemine kadar olan jeolojik zaman çizelgesi, fosil yataklarının ve kaya yapılarının işaret ettiği bilgiler kullanılarak hazırlanmıştır. Kayalar üzerinde yapılan incelemeler sayesinde, yeryüzünün hangi dönemlerde hangi aşamalardan geçtiği tespit edilmiş, kayalardaki fosiller sayesinde de farklı dönemlerde yaşayan canlılar hakkında bilgi edinilmiştir. Bu iki bilgi birleştirilerek bir çizelge meydana getirilmiştir. Bu çizelgeye göre yeryüzü tarihi, devirlere, devirler zamanlara, zamanlar da dönemlere ayrılarak incelenir.

Jeologlar ve paleontologlar, yeryüzü ve doğa tarihinin anlaşılmasını kolaylaştırabilmek için dünya tarihini jeolojik devirlere ayırmışlardır. Bu devirlerin belirlenmesinde kayaların oluşumları, yaşları ve barındırdıkları fosiller önemli rol oynamıştır.

1. Prekambriyen (Kambriyen öncesi) Devir (4.6 milyar – 543 milyon yıl)

Prekambriyen (Kambriyen öncesi) devir, yeryüzü tarihinin en eski ve en uzun devri olarak kabul edilir. Bu uzun devir de, kendi içinde dönemlere ayrılarak incelenir. 4.6-3.8 milyar yıl arası, *Hadeyan dönemi* olarak adlandırılır. Bu, yeryüzü kabuğunun henüz oluştuğu bir dönemdir. *Arkeyan dönemi*, 3.8-2.5 milyar yıl arasıdır. Daha sonra *Proterozoik dönem* adı verilen, 2.5 milyar - 543 milyon yıl arası yaşanan dönem gelmektedir. Fosil kayıtlarında bu dönemlere ait tek hücreli ve çok hücreli mikroorganizmaların çeşitli izleri bulunmaktadır.

2. Fanerozoik Devir (543 milyon yıl – Günümüz)

Fanerozoik, kelime anlamıyla "görünür ya da bilinen yaşam" demektir. Fanerozoik devir, üç zaman dilimine ayrılarak incelenir: Paleozoik zaman, Mezozoik zaman, Senozoik zaman.

2 A. PALEOZOİK ZAMAN (543 – 251 milyon yıl)

Yaklaşık üç yüz milyon yıl süren Paleozoik, Fanerozoik devirin ilk ve en uzun zamanıdır. Paleozoik boyunca iklim genel olarak nemli ve ılımandı. Zaman zaman ise buzul çağları yaşanmıştı.

Paleozoik Zaman, Kambriyen dönemi, Ordovisyen dönem, Silüriyen dönem, Devoniyen dönem, Karbonifer dönem ve Permiyen dönem olmak üzere 5 ayrı döneme ayrılarak incelenir:

Grönland'daki Prekambriyen devre (4.6 milyar – 543 milyon yıl) ait kayalar.

Avusturalya'da, Ediacara tepeleri Prekambriyen devrine ait kayalar barındırmaktadır. Resimde görülen deniz anası fosilleri de Ediacara'da bulunmuştur ve 570-543 milyon yıl öncesine aittir. Yüz milyonlarca yıllık bu fosil kayıtları, "evrimsel süreç" iddiasını yalanlamaktadır. Evrimcilerin bilim dışı iddialarına göre, fosil kayıtları bizlere, 1. Çok sayıda ara form sunmalı; 2. Bu kayıtlardaki değişim yavaş ve kademeli olmalı, basitten komplekse doğru gelişim görünmeli; 3. Hayali ilk hücre geliştikçe yeni türler ortaya çıkmalıdır. Bu türlerin izleri de fosillerde görülmelidir. Ancak evrimcilerin bu iddiaları fosil kayıtları tarafından hiçbir zaman doğrulanmamıştır. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlı türlerinin kendilerine özgün yapılarıyla birbirlerinden farklı ve ayırt edilebilir özelliklere sahip olduğu, bu özelliklerin zaman içinde aşamalı olarak kazanılmadığı, canlı grupları arasında izlenebilir bir evrimsel bağ olmadığıdır. Bu da, tüm canlıları sahip oldukları karakteristik özelliklerle, kusursuz şekilde Allah'ın yarattığını gösteren önemli delillerden biridir.

Kambriyen Dönemi (543 – 490 milyon yıl)

Kambriyen dönemi, günümüzde yaşamakta olan temel canlı gruplarının (filum) tümünün, hatta soyu tükenmiş çok daha fazlasının birdenbire ortaya çıktığı jeolojik dönemin adıdır. (Filum, canlıların sınıflandırmasında, alemden sonra gelen en büyük kategoridir. Filumlar, canlıların organlarının ve dokularının sayıları ve çeşitliliği, beden simetrisi ve diğer iç organizasyona göre belirlenir. Günümüzde 35 olarak belirlenmiş olan filum sayısı, Kambriyen döneminde yaklaşık 50 kadardır.) Bu ortaya çıkış öylesine ani ve geniş çaplı olmuştur ki, bilim adamları buna "Kambriyen patlaması" adını vermişlerdir. Evrimci paleontolog Stephen Jay Gould bu olayı *"yaşamın tarihindeki en dikkate değer ve şaşırtıcı olay"* olarak nitelerken, evrimci zoolog Thomas S. Ray, *"çok hücrelilerin kökeni konusunun yaşamın başlangıcı kadar olağanüstü bir olay"* olduğunu yazmıştır.

Paleontoloji biliminin Kambriyen patlamasıyla ilgili olarak ortaya koyduğu bilgilere bakıldığında,

Kambriyen dönemi canlılarını gösteren bir resim.

bu bilgilerin açıkça Allah'ın yaratışını kanıtlamakta, evrim teorisini çökertmekte olduğu görülmektedir. Çünkü Kambriyen'den önceki dönem, ağırlıklı olarak tek hücreli canlıların yaşadığı, nadir olarak da belirgin özellikleri olmayan, göz ve ayak gibi kompleks yapılardan yoksun çok hücreli canlıların hüküm sürdüğü bir dönemdir. Dolayısıyla, Kambriyen canlılarına hayali evrimsel geçişi gösteren tek bir delil bulunmamakta, bu canlıların atası olduğu iddia edilebilecek tek bir fosil öne sürülememektedir. Tek hücrelilerin yaşadığı bu ıssız ortamda, birdenbire, son derece kompleks özellikleri ile hayranlık uyandırıcı bir canlı çeşitliliği meydana gelmiştir. Bu patlamayla; kendi aralarında birbirlerinden çok belirgin farklılıklarla ayrılan canlılar ortaya çıkmıştır. Bu durum, Kambriyen öncesinde yaşamış canlılar ve Kambriyen'de yaşamış canlılar arasında, hem soy bağı hem de komplekslik açısından çok derin boşluk-

lar ortaya çıkarmıştır. Bu boşluklar öylesine dikkat çekicidir ki, canlı grupları arasında süreklilik kanıtlaması gereken evrimciler, bunlar arasında teorik düzeyde dahi akrabalık ilişkileri kurabilmiş değillerdir.

Kambriyen dönemi, canlılık tarihinin en başında birbirinden son derece farklı canlıların, oldukça kompleks yapılarla aniden ortaya çıkmış olduklarını göstermektedir, ki bu durum tam da Yaratılışın öğrettiği bir gerçektir. Canlıların sahip olduğu mükemmel yapıların kökeni Allah'ın yaratmasıdır. Bu mükemmel yapılar, tesadüflere dayalı evrim teorisinin gerektirdiği gibi eksik, yarım ve işlevsiz aşamalar sergilemeksizin, kusursuzca fosil kayıtlarında belirmişlerdir.

Ordovisyen Dönem (490 – 443 milyon yıl)

Bu dönemde çok sayıda farklı deniz omurgasızı yaşamıştır. Fosil kayıtları, Ordovisyen döneminde deniz hayvanları familyalarında çok büyük bir zenginlik olduğunu ortaya koymuştur. Bu döneme ait kara bitkileri fosilleri de bulunmaktadır. Ordovisyen'de global iklim değişiklikleri yaşanmış ve bu durum bazı türlerin soyunun tükenmesiyle sonuçlanmıştır. Ordovisyen dönemde yaşanan buzul çağlarının sebep olduğu bu durum, "Ordovisyen yok oluşları" olarak tanımlanır.

Ordovisyen döneminde yaşayan canlıların bazıları günümüzde halen soylarını devam ettirmektedir. Bu canlılardan biri at nalı yengeçleridir. 450 milyon yıllık at nalı yengeci fosili, bu canlıların günümüzden yaklaşık yarım milyar yıl önce de aynı özelliklere ve kompleks donanımlara sahip olduğunu göstermektedir. Bilinen en eski ve en eksiksiz su örümceği fosili de, Ordovisyen dönemine (425 milyon yıl) aittir ve canlıların milyonlarca yıldan beri değişmeden kaldıklarının bir diğer önemli delilidir. Bu gerçekler, Darwinistlerin senaryolarına göre canlıların evrim geçirmeleri gereken bir dönemde, evrimin hiçbir şekilde yaşanmadığının ispatıdır.

Newfoundland'daki bu kayalıklar, Kambriyen dönemiyle Ordovisyen dönemi arasındaki geçişi gösteren, bozulmamış alanlardan biridir.

450 milyon yıllık at nalı yengeci fosili. Bu fosilin, resimde görülen, günümüzde yaşayan örneğinden hiçbir farkı yoktur.

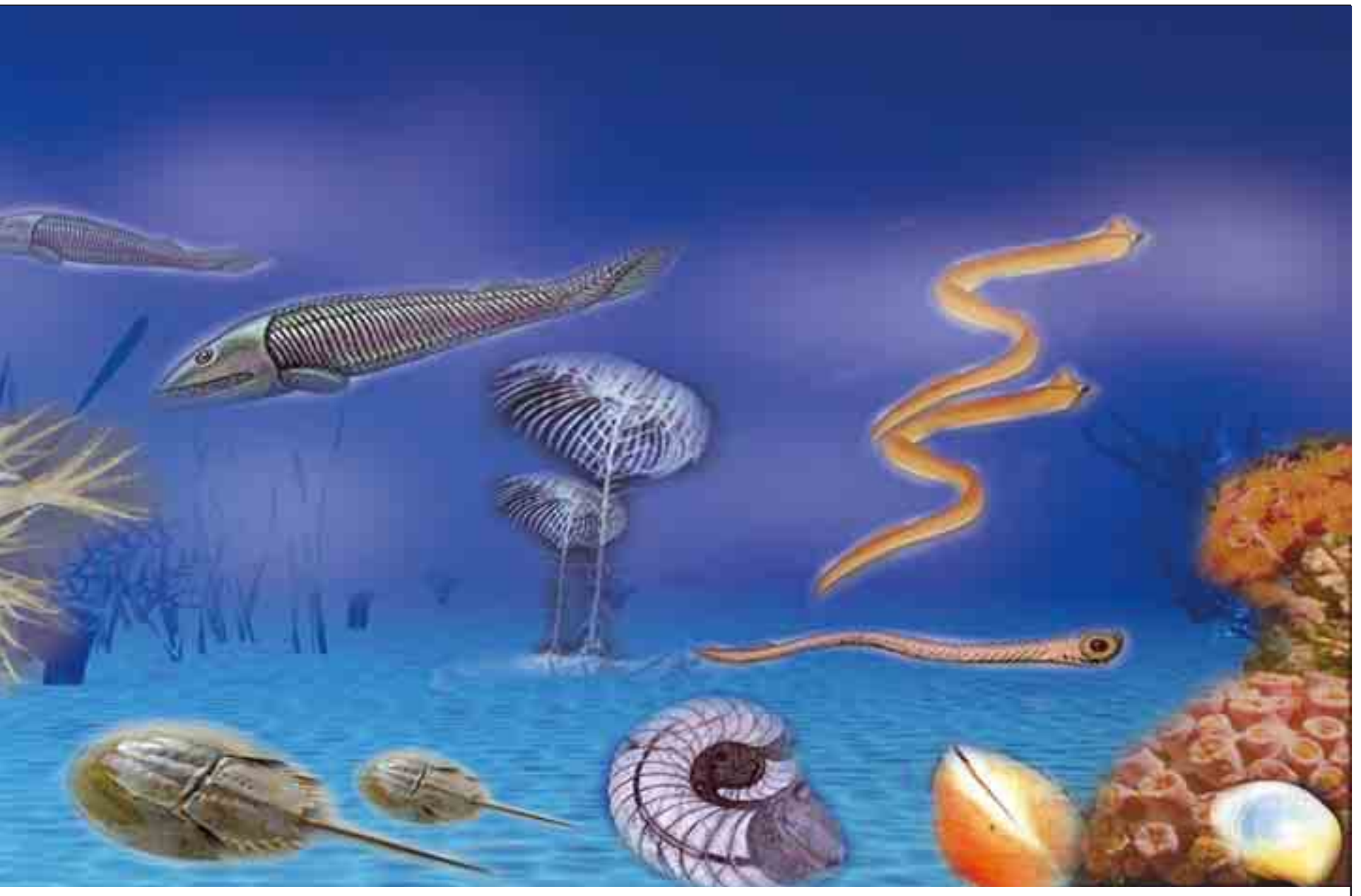

Ordovisyen dönemi canlılarını gösteren bir resim.

Silüriyen Dönem (443 – 417 milyon yıl)

Sıcaklıkların yeniden artmasıyla, buzulların eridiği ve bazı kıtaların sular altında kaldığı bu döneme ait bol miktarda kara bitkisi fosili bulunmaktadır. Ayrıca bu döneme ait, deniz lalesi gibi derisidikenlilerin, deniz akrepleri gibi eklembacaklıların, çenesiz balıklar ve zırhlı balıklar gibi bazı balık türlerinin ve ayrıca bazı örümcek türlerinin çeşitli fosilleri de vardır.

Silüryen döneminde yaşamış olan deniz laleleri.

Devoniyen Dönem (417 – 354 milyon yıl)

Bu döneme ait sayısız balık fosili bulunmaktadır. Devoniyen döneminde de bir "kitlesel yok oluş" yaşanmış ve bazı türlerin soyu tükenmiştir. Bu kitlesel yok oluştan, mercan resifleri etkilenmiş, tabülat-stromatoporoid (resif oluşturan bir tür mercan) resifleri ise tamamen yok olmuştur.

Devoniyen dönemde yaşamış olan binlerce balık fosilinin, günümüzde yaşayan pek çok balık türünden hiçbir farkı yoktur. Bu da bir kez daha, yüz milyonlarca yıldır canlıların hiçbir değişime uğramadığının ve aşamalı olarak evrimleşmenin söz konusu olmadığının önemli bir delilidir.

Karbonifer Dönem (354 – 290 milyon yıl)

Kömür çağı olarak da bilinen bu dönem, Aşağı Karbonifer veya Mississippiyen ve Yukarı Karbonifer veya Pensilvaniyen olmak üzere iki alt döneme ayrılır. Kıta çarpışmaları sonucu karaların yükselip alçalması ve kutup buzullarına bağlı olarak denizlerin yükselip alçalması, bu dönemde yeryüzünü ve canlı hayatını şekillendiren önemli olaylardır. Bu döneme ait, pek çok sayıda kara ve deniz canlısı fosili bulunmaktadır. Bu fosillerin en ünlülerinden biri, *Coelacanth* fosilidir. Uzun yıllar boyunca, Darwinistler tarafından sözde bir ara form olarak lanse edilen ve daha sonra da bu iddianın doğru olmadığı bizzat *Coelacanth*'ın kendisi tarafından ispatlanan bu canlı, günümüzde halen yaşamaktadır. Ve milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamış, asla "evrim" geçirmemiştir. *Coelacanth*, Darwinistlerin evrimi destekleyen "ara fosil" iddialarının aksine, evrimi tümüyle yalanlayan bir "yaşayan fosil" örneğidir. Evrimi yalanlayan bunun gibi milyonlarca yaşayan fosil örneği vardır. Ama evrimciler tarafından sayısız spekülasyona maruz kalan *Coelacanth*'ın bir yaşayan fosil olarak ortaya çıkması, evrimciler açısından büyük bir yıkımdır.

410 MİLYON YILLIK
Coelacanth fosili

Günümüz denizlerinde yaşayan Coelacanth.

355-295 milyon yıllık
örümcek fosili.

Permiyen Dönem (290 – 248 milyon yıl)

Paleozoik zamanın son dönemi olan Permiyen'in sonunda büyük bir kitlesel yok oluş daha yaşandı. Bu kitlesel yok oluş, Paleozoik'in de sonu oldu. Fosil kayıtları, bu büyük yok oluş sırasında, canlı türlerinin %90-95'inin soylarının tükendiğini göstermektedir. Buna rağmen, Permiyen döneminden günümüze dek varlığını devam ettiren canlılar da bulunmaktadır. Yusufçuk, örümcek gibi Permiyen dönemi canlılarının fosil örnekleri, tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmadığının ispatlarındandır.

2 B. MEZOZOİK ZAMAN (248 – 65 milyon yıl)

Mezozoik zaman, Trias, Jura ve Kretase olmak üzere üç ayrı döneme ayrılmaktadır. Dinazorlar, Mezozoik zamanda yaşamış ve yok olmuşlardır.

Trias Dönemi (248 – 206 milyon yıl)

Trias dönemiyle birlikte yeni Mezozoik adı verilen yeni bir zaman başlamıştır. Trias döneminde yaşayan canlılara ait dünyanın dört bir yanından çok sayıda fosil elde edilmiştir. Fosil kayıtları bu dönemde hem kara hem de deniz canlılarının çok geniş bir çeşitliliğe sahip olduğunu göstermektedir. Diğer tüm dönemlerde olduğu gibi bu döneme de ait, evrimcilerin olmasını umduğu tek bir ara geçiş canlısı fosili dahi yoktur.

Trias dönemi bitkilerine dair en ünlü oluşumlardan biri de, Arizona'da bulunan taşlaşmış fosil ormanıdır. Şili arakoryası olarak bilinen ağaçlardan meydana gelen bu orman, bitkilerin evrim geçirmediğinin ispatlarından biridir. 248 - 206 milyon önce yaşayan Şili arakoryalarının günümüzdeki örneklerinden farkı yoktur.

Trias dönemi fosilleri üzerinde çalışma yapan bilim adamları.

Jura Dönem (206 – 144 milyon yıl)

Mezozoik zamanın bu dönemi, dinozorların sayıca ve çeşit olarak yaygın olduğu bir dönemdir. Jura döneminin sonunda ammonitlerin, deniz sürüngenlerinin ve midye ve istiridye türlerinin bazılarının soyu tükenmiştir.

Jura döneminden beri değişmeden, yani hiçbir şekilde evrim geçirmeden varlıklarını devam ettiren ise pek çok canlı vardır. Fosil kayıtları bu canlıların örnekleriyle doludur. Örneğin bilinen en eski timsah fosillerinden biri yaklaşık 200 milyon yıllıktır. Tuatara kertenkelesinin de 200 milyon yıl öncesine ait fosil örnekleri bulunmaktadır. Karideslerin, Jura dönemine ait pek çok fosili vardır. Bu canlılar, günümüzde sahip oldukları mükemmel sistem ve kompleks yapıların aynısına milyonlarca yıl önce de sahiplerdi.

200 milyon yıllık Tuatara kertenkelesi ve günümüzdeki örneği.

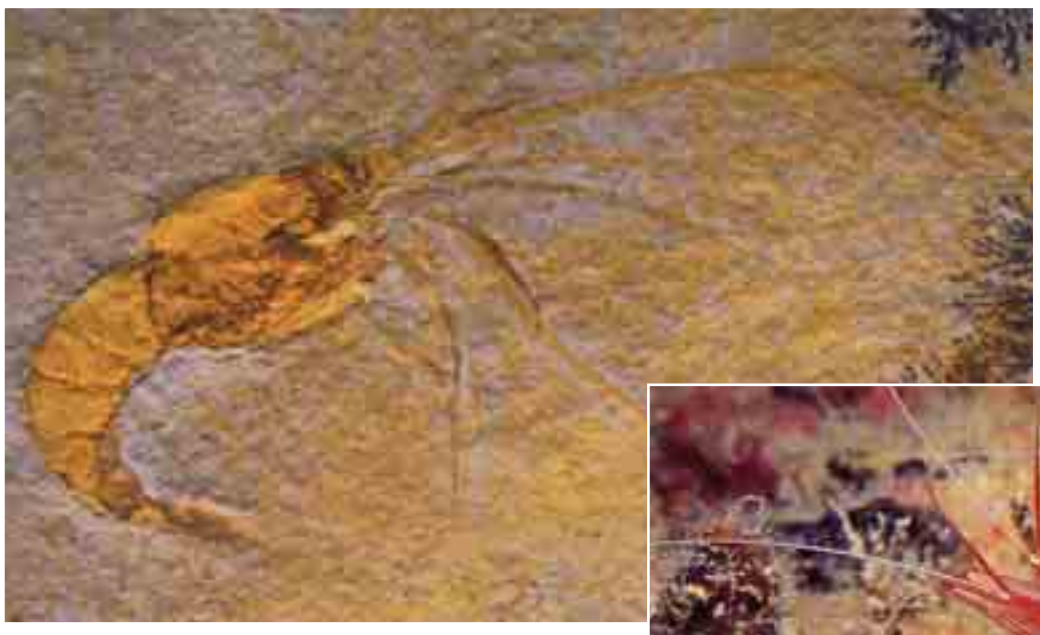

206-144 milyon yıl öncesine ait bir karides fosili. Günümüz denizlerinde yaşayan karideslerden hiçbir farkı yok.

150 milyon yıllık yusufçuk fosili, günümüz yusufçukları ile aynıdır.

Kretase Dönem (144 – 65 milyon yıl)

Mezozoik zamanın son dönemi olan Kretase, dinozorların soylarının tükendiği dönem olarak bilinmektedir. Dinozorlarla birlikte pek çok kara sürüngeni ve bitki türü de yok olmuştur.

Öte yandan, bu dönemde yaşayan deniz yıldızları, yengeçler, bazı balık türleri, su akrepleri, örümcekler, yusufçuklar, deniz kaplumbağaları, timsahlar gibi pek çok hayvan türü ve çok çeşitli bitkiler günümüze kadar varlığını devam ettirmiştir. 135 milyon yıllık deniz yıldızı fosili, 140 milyon yıllık at nalı yengeci fosili, 125 milyon yıllık ginkgo ağacı yaprağı fosili gibi fosil örnekleri bu gerçeğin delillerinden sadece birkaçıdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kompleks sistemlere sahip olan bu canlılar, Darwinistlerin doğa tarihine dair iddialarını geçersiz kılmaktadır.

144 - 65 milyon yıllık balık ve yarasa fosili. Fransa'da bulunmuştur.

2 C. SENOZOİK ZAMAN (65 milyon yıl – günümüz)

Kretase döneminin sona ermesiyle birlikte günümüze kadar olan devri kapsayan Senozoik zaman başlamaktadır. Jeologlar ve paleontologlar yakın zamana kadar Senozoik dönemi, uzunlukları bakımından oldukça eşitsiz olan iki alt bölüme ayırarak incelemekteydiler: Tersiyer ve Kuaterner. Bunlardan Tersiyer 65 milyon yıl öncesinden 1.8 milyon yıl önceye kadarki bölümü kapsarken; Kuaterner'in son 1.8 milyon yıllık dönemi içine aldığı kabul edilmekteydi. Yakın zamanda Senozoik, üç döneme bölünerek incelenmeye başlandı. Yeni sisteme göre Senozoik devrin üç dönemi: Paleojen, Neojen ve Kuaternerdir.

Tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi, Senozoik zamana ait fosil kayıtları da çok bol miktardadır. Bu fosil örnekleri, canlıların ortak bir atadan rastlantılarla türediğini ileri süren evrim teorisinin doğru olmadığını göstermektedir.

Tüm bu jeolojik dönemlere ait elde edilen fosil örneklerinin en belirgin özelliklerinden biri, canlıların jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir.

56-35 milyon yıllık bu timsah fosili Almanya'da bulunmuştur.

Canlıların tarihi, evrim teorisini kesin ve açık olarak yalanlamaktadır. Birbirinden tamamen farklı canlı türlerini yoktan var eden, yeryüzünü canlılık için elverişli kılan üstün güç ve sonsuz ilim sahibi Yüce Allah'tır.

Fosillere En Çok Nerelerde Rastlanır?

Dünyanın bilinen en eski kayaları, Grönland'dadır. Bu kayalar, 3.9 – 3.8 milyar yaşındadır.

Fosiller Dünya'nın hemen her köşesinde dağınık olarak bulunmaktadır. Bazı kaya tiplerinde hemen hiç fosile rastlanmazken, bazı kaya tiplerinde çok fazla fosil bulunur. Jeologlar kaya tiplerini üç genel gruba ayırmışlardır:

1. Magmatik kayaçlar
2. Tortul kayaçlar
3. Metamorfik kayaçlar

Magmatik kayaçlar, yeryüzünün derinliklerinde bulunan ya da volkanlardan dışarı çıkan lavların ve erimiş maddelerin soğumasıyla oluşan granit veya bazalt tipi kayalardır. Tortul kayaçlar, kum, alüvyon ve diğer küçük parçacıkların veya su içinde bulunan maddelerin üst üste yığılmasıyla oluşur. Metamorfik kayaçlar ise, yeryüzünün alt tabakalarındaki yüksek ısı ve basınç nedeniyle, yapısı değişime uğrayan magmatik veya tortul kayaçlardır.

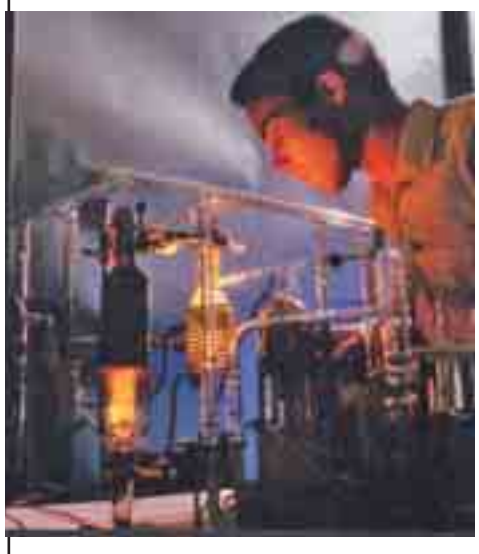

Kayaların yaşı, radyoaktif izlerin incelenmesi yoluyla da tespit edilir.

Genellikle magmatik kayaçlarda fosile pek rastlanmaz. Bulunan nadir örnekler ise, bitki veya hayvanların lavın içine hapsolmasıyla meydana gelen fosillerdir. Metamorfik kayaçları meydana getiren yüksek ısı ve basınç altında da çok az canlı fosilleşebilir, bu imkanı bulanlar da ya ciddi olarak hasar görmüş ya da deforme olmuşlardır. Fosillerin neredeyse tümü tortul kayaçlarda ya da çökeltilerde bulunur.

Tortul kayaçların hemen hepsi, ya rüzgar veya sular tarafından taşınan maddelerden ya da diğer kayaların aşınmasından meydana gelir. Kömür gibi bazı türleri de, bitki veya hayvan kalıntılarından oluşur. Küçük parçacıklardan ve tanelerden oluşanlara kırıntılı tortul kayaçlar denir. Kumtaşı ve şist, kırıntılı tortul kayaçlara örnektir. Eğer taşınan maddelerde erime olmuşsa, kimyasal çökelme veya buharlaşma nedeniyle kırıntısız tortul kayaçlar oluşur. Kireçtaşı ve dolomit, kırıntısız tortul kayaçlara örnektir. Çoğunlukla tortul kayaçlar, kırıntılı ve kırıntısız kayaçların karışımıdır. Fosiller ise çoğunlukla şistlerde, kumtaşlarında ve kalsiyum karbonattan meydana gelen kireçtaşlarında görülür.

Fosiller Nasıl Bulunur ve Çıkarılır?

Fosil araştırmalarında kullanılan aletler, jeologların kaya türleri toplarken kullandıkları çekiç, mala, çeşitli keski araçları, pusula, fırça, süzgeç gibi basit ve sade aletlerdir.

Fosiller bazen, etraflarındaki yumuşak kaya katmanından sıyrılarak yüzeye çıkarlar. Böyle durumlarda, fosili sadece fırçayla temizlemek yeterli olur. Ancak çoğu zaman fosillerin toplanması böyle kolay olmaz. İçine gömülü oldukları kaya genellikle çok serttir ve kayadan ayrılmaları saatler sürer. Öncelikle fosil araması yapılacak alanda kayanın hangi noktadan kırılmaya başlanacağının belirlenmesi son derece önemlidir.

Kaya yatağının yüzeyine göre kırılma noktaları belirlenir. Her kaya tipi farklı şekillerde parçalanır. Örneğin şistlerin kırılma noktalarının belirlenebileceği yatak yüzeyleri vardır. Tebeşir kayaların ise böyle yüzeyleri yoktur. Bu esnada fosilin zarar görmemesi için, kırılan noktalarda renk değişikliği ya da dokusal farklılıklar gibi işaretleri çok iyi takip etmek gerekir.

Fosil çıkarılmasında, uygun kaya ve taş parçalarının toplanması ve içinde fosil olduğu tahmin edilen kayaların titiz bir çalışmayla kırılması en önemli aşamalardan biridir.

Fosil, kaya yatağından çıkarıldıktan sonra da çeşitli işlemlerden geçer. Öncelikle, fosilin çıkarıldığı alandan üzerinde çalışma yapılacağı laboratuvara götürülme sürecinde korumaya alınması ve güçlendirilmesi gerekir. Bunun için kullanılan yöntemlerden biri, kimyasal yapışkanlarla fosili stabilize etmektir. Büyük fosillerde ise, alçıdan kalıplar kullanılır. Fosilin taşınma sırasında risk altında olacak kısımları ıslak kağıtla sarılır ve daha sonra alçıya batırılır.

Kimi zaman fosiller taşınırken, alçıyla korumaya alınmaları gerekir. Resimde, fosilin alçıyla kaplanışı görülmektedir.

Bundan sonra fosilin tüm detaylarının tam olarak meydana çıkması için fosilin temizlenmesi gerekir. Eğer fosil kendisini çevreleyen taştan daha sertse, temizleme süreci daha kolay olur. Ancak, fosil daha yumuşak bir yapıya sahipse temizleme için kimyasal maddeler kullanılması gerekir. En sık başvurulan yöntemlerden biri ise, fosilin asitle temizlenmesidir. Böylece fosilin tüm detayları açığa çıkarılır. Bazı durumlarda, özellikle fosilin çok hassas olduğu ve kendisini çevreleyen kayalarla aynı yapıya sahip olduğu durumlarda, X ışınları ve bilgisayarlı tarama cihazları kullanılarak tespit yapılır. Böylece, fosil yerinden çıkarılmadan önce nasıl bir yapıya sahip olduğu görülebilir.

ASİTLE FOSİL TEMİZLEME

Fosilin tam anlamıyla meydana çıkması için kullanılan temizleme yöntemlerinden biri de asitli temizlemedir. Fosili çevreleyen kayanın, fosile zarar vermeden temizlenmesi için etkili bir yöntemdir.

1. Fosili çevreleyen kaya, fosilin küçük bir kısmı açığa çıkana kadar uygun aside batırılır.
2. Fosilin ortaya çıkan kısmı yıkanır ve aside karşı dirençli bir maddeyle kaplanır.
3. Fosil tekrar aside batırılır ve bu işlemler, uzun bir süre içinde birkaç kere daha tekrarlanır.
4. Fosilin zarar görmemesi için, fosilin görünen kısmına sık sık koruyucu sürülmelidir.
5. En sonunda fosil kendisini çevreleyen kayadan tamamen kurtulur. Kullanılan asidin ve koruyucunun tamamen çıkması için fosil tekrar yıkanır.

Fosillerin Canlılar Hakkında Gösterdiği Gerçek: Yaratılış

Bugüne kadar elde edilen fosil kayıtlarının iki önemli özelliği vardır ve her iki özellik de evrim teorisinin iddialarıyla çelişmektedir:

1. Durağanlık: Türler, dünya üzerinde var oldukları süre boyunca hiçbir değişim göstermezler. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir.

Bu iki madde şu anlama gelmektedir: Herhangi bir evrim sürecinden, ara aşamadan geçmeyen canlılar yaratılmışlardır. Sahip oldukları özellikleri sonradan kazanmamışlardır, yaratıldıkları ilk günden itibaren bunlara sahiptirler.

Fosil kayıtlarının evrim teorisini yalanlandığı, Darwin'in kendisi tarafından da bilinen, ancak Darwinistler tarafından asla kabul edilmek istenmeyen bir gerçektir. Darwin, fosil kayıtlarının evrim teorisiyle açıklanmasının mümkün olmadığını *Türlerin Kökeni* kitabında, "Teorinin Zorlukları" başlığı altında itiraf etmiştir:

Charles Darwin

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. *(Charles Darwin, The Origin of Species, 1 b., s.172)*

Ara form fosillerinin yokluğu karşısında Darwin'in 140 yıl önce savunduğu "ara formlar şimdi yok, ama yeni araştırmalarla bulunabilir" argümanı ise bugün artık geçerli değildir. Günümüzdeki paleontolojik veriler, fosil kayıtlarının olağanüstü derecede zengin olduğunu göstermektedir. Dünyanın farklı bölgelerinden elde edilmiş milyarlarca fosil örneğine bakılarak, 250 bin farklı canlı türü tanımlanmıştır. Bu türler şu anda yaşamakta olan yaklaşık 1.5 milyon türe olağanüstü derecede benzerdir. Bu denli zengin bir fosil kaynağına rağmen hiçbir ara form bulunamamışken, yeni kazılarla ara formlar bulunması mümkün değildir.

54-37 milyon yıllık arı fosili.

Resimde görülen salyangoz türünün bilinen en eski fosil örnekleri Jura dönemine (206 – 144 milyon yıl) aittir. Bu türün dahil olduğu canlı sınıfın ilk örnekleriyse, Kambriyen döneminden (543 – 490 milyon yıl) beri varlıklarını devam ettirmektedirler. Yüz milyonlarca yıldır aynı olan salyangozlar, evrimin geçersiz olduğunu göstermektedir.

Fosil kayıtlarında tüm canlılar hep en mükemmel halleriyle ve tam olarak vardır. Örneğin timsahların ve sincapların öncesinde, yeryüzü tabakalarında biraz timsahı andıran, biraz sincaba benzeyen, ama bir yandan da başka canlılara ait yarım özellikler taşıyan, garip canlıların fosilleri kesinlikle bulunmamaktadır. Sincaplar hep sincap, timsahlar hep timsah olarak vardır. Tüm bu gerçekler bize göstermektedir ki, evrim teorisinin "milyonlarca yıl içinde aşama aşama gelişen canlılar" iddiası tamamen bir hayal ürünüdür.

Fosil kayıtları evrimcilerin delil olarak kullanabileceği tek bir "ara form" örneği dahi sunmazken, evrimin geçersizliğini gösteren milyonlarca örnek sunmaktadır. Bunların en önemlileri "yaşayan fosiller"dir. Günümüzde canlı örnekleri bulunan, fosil kayıtlarında da farklı jeolojik dönemlerde yaşadıkları görülen ve "yaşayan fosiller" olarak adlandırılan bu fosiller, "evrimsizlik" delilidirler. Yüz milyonlarca yıl önce yaşayan canlıların fosilleriyle, günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Ve Darwinistler bu durum karşısında çaresizdirler.

Evrimci Niles Eldredge, evrimin çözemediği sayısız sırdan bir tanesini oluşturan yaşayan fosiller konusuyla ilgili hiçbir açıklamalarının olmadığını şöyle itiraf eder:

> Yaşayan bir organizma ile onun uzak jeolojik geçmişteki fosilleşmiş ataları arasında -karşılaştırabileceğimiz herhangi bir parça üzerinde- neredeyse hiçbir değişiklik yok gibi görünmektedir. Yaşa-

Günümüzde yaşayan ginkgo ağacı dalı.

Trias döneminden (248 – 206 milyon yıl) beri yapılarında hiçbir değişiklik olmamış pek çok bitki türü vardır. Bunlardan biri de ginkgo ağacıdır. Resimde görülen fosil ise Jura dönemine (206 - 144 milyon yıl) aittir.

yan fosiller, evrimsel durağanlık fikrinin uç derecede somut örnekleridir... Yaşayan fosillerin sırrını tam anlamıyla çözemedik. *(http://www.nwcreation.net/fossilsliving.html)*

Niles Eldredge'in çözmeye çalıştığı "sır" aslında çok açık bir gerçektir. Yaşayan fosiller, canlıların evrim geçirmediklerinin, yaratıldıklarının ispatıdır. Ancak Darwinistler ideolojik kaygılarından dolayı bu gerçeğe göz yummaya çalışmakta, 150 yıl öncesinin dogmalarını ayakta tutmak için direnmektedirler. Oysa artık gerçekler, Darwin dönemindekinden daha açık ve daha fazla saptanabilir durumdadır. Gerçekleri gören ve gerçekleri tercih eden insanların sayısı artmakta, hikayelere inanıp bunları sorgulamayan insanların sayısı oldukça azalmaktadır. Gerçekler, artık Darwin döneminde olduğu gibi gizlenebilir ve ihmal edilebilir durumda değildir. Genetik, mikrobiyoloji, paleontoloji, jeoloji ve diğer tüm bilim dalları, Darwin'in ve Darwin destekçilerinin hiç istemediği ve belki de hiç beklemedikleri bir gerçeği sürekli olarak ortaya çıkarmaktadır. Ve bu gerçek, Yaratılış Gerçeği'dir.

Darwinistlerin ortaya attıkları akıl ve bilim dışı iddialar, halkı aldatmak için yaptıkları sahtekarlıklar, insanları yönlendirmek için kullandıkları propaganda yöntemleri, umutsuzca çırpınışlarının göstergesidir. Gelecek nesiller insanların bir zamanlar Darwinizm masalına nasıl inandığını hayretle sorgulayacaktır. Zira, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığı, evreni ve bütün canlıları Allah'ın yarattığı, tüm bilimsel bulguların da gösterdiği, apaçık bir gerçektir.

Eğer kesin bir bilgiyle inanıyorsanız (Allah), göklerin, yerin ve bu ikisi arasında bulunanların Rabbidir. O'ndan başka İlah yoktur; diriltir ve öldürür. Sizin de Rabbinizdir, geçmiş atalarınızın da Rabbidir. Hayır, onlar şüphe içindedirler; oynayıp-oyalanıyorlar. (Duhan Suresi, 7-9)

Göklerin ve yerin yaratılması ile onlarda her canlıdan türetip-yayması O'nun ayetlerindendir. Ve O, dileyeceği zaman onların hepsini toplamaya güç yetirendir. (Şura Suresi, 29)

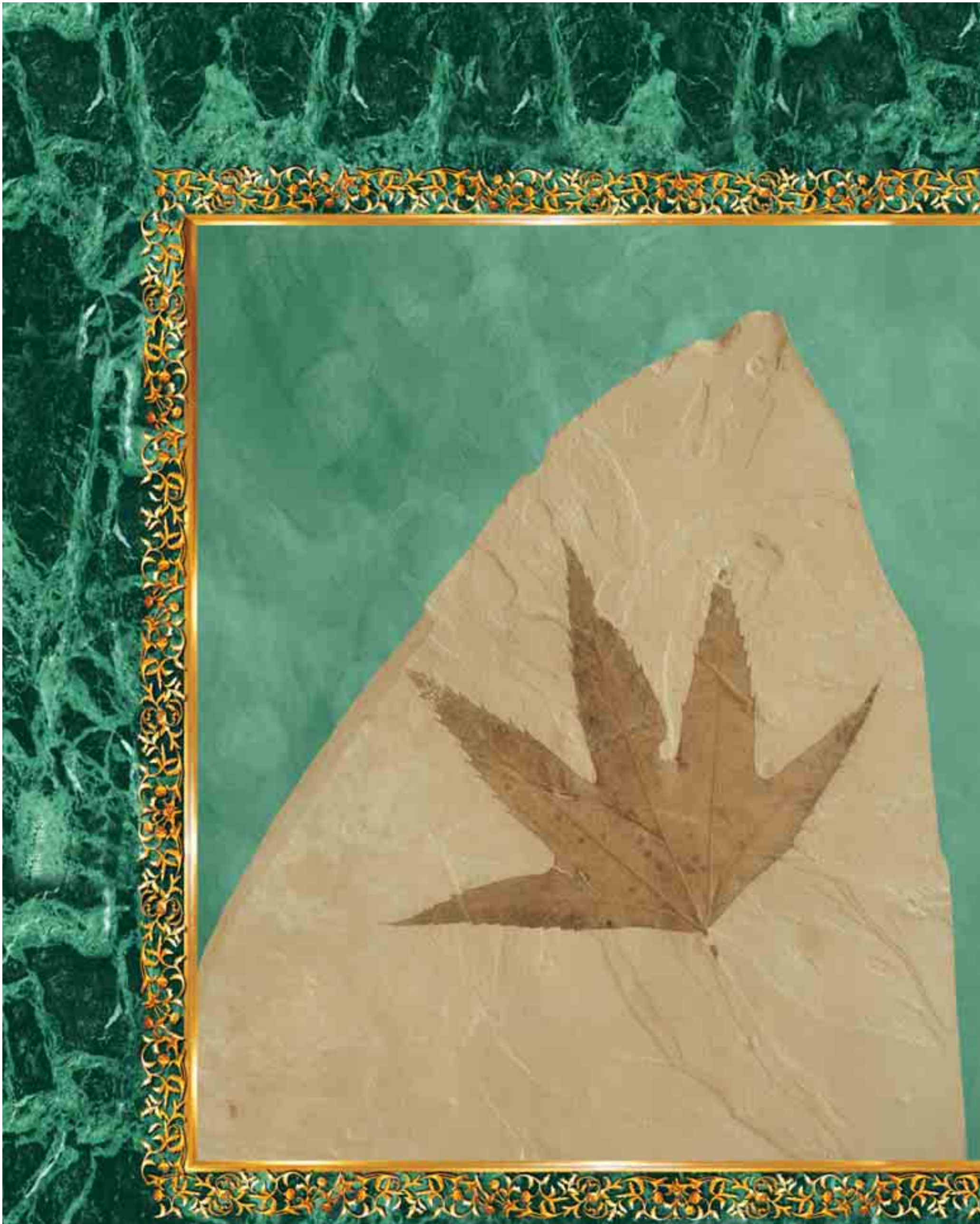

AMERİKA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

ABD'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan Green River fosil yatakları, Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait en önemli kaynaklardan biridir. Bölgede bilinen ilk kazılar 1850'li Bölgede bilinen ilk kazılar 1850'li yıllarda yapılmıştır. Arkeolog Dr. John Evans 1856 yılında bölgeden topladığı balık fosillerini bilim dünyasına duyurmuş ve Green River Oluşumu bilim literatürüne geçmiştir.

Green River aslında, Colorado ırmağının bir koludur. Green River Oluşumu da bir dağ gölleri havzasıdır. Bu havza, üç ayrı eyalete dağılan bir alanı kapsar. Bu alanın bir kısmı, Utah'ın kuzey doğusunda yer alan Uinta dağlarında, bir kısmı Uinta dağlarının doğusunda yani Colorado'nun kuzey batısında, daha geniş olan bir kısmı da Wyoming'in güney batısındadır. Green River'ın kaya yapısı farklı katmanlardan oluşur. Bu katmanların içeriği, derinlere inildikçe değişiklik gösterir. Fosil dağılımı da aynı şekilde değişkendir. Green River'daki kazılarda bugüne kadar, yaklaşık 60 ayrı grup omurgalı canlı fosiline rastlanmıştır. 11 ayrı sürüngen cinsine ait fosil tespit edilmiştir. Sayısız miktarda da omurgasız canlı fosili bulunmuştur.

Ünlü fosil sahalarının bulunduğu eyaletlerden biri de Ohio'dur. Jeolojik araştırmalar, Ohio'nun bundan yaklaşık 510 milyon yıl önce, Ekvator'un güneyinde yer aldığını göstermektedir. Bu bilgilere göre, kıtaların yer değiştirmesi sırasında, Kuzey Amerika bugün bulunduğu yere doğru ilerlerken, Ohio birkaç defa sular altında kalmıştır. Bu nedenle Ohio'da, özellikle Paleozoik zamana (543 – 251 milyon yıl) ait çok sayıda fosil elde edilmektedir.

ABD'de zengin fosil yataklarına sahip olan eyaletlerden bir diğeri de Utah'dır. Utah'da bulunan fosil yataklarından, omurgasızlardan farklı deniz canlılarına, sürüngenlerden memelilere kadar çok çeşitli canlıya ait fosil elde edilmiştir.

Green River Oluşumu'nda bulunan bir balık fosili, Wyoming.

Canyonlands Ulusal Parkı, Colorado.

Solda, Kaibab fosil yatağı görülmektedir. Yaklaşık 250 milyon yıllık kireç taşlarının olduğu bölgede, yumuşakçalara, deniz lalerine, farklı balık türlerine ait çok sayıda fosil elde edilmiştir.
Allta ise taşınmakta olan bir fosil görülmektedir.

Wyoming'te bir fosil araştırma sahası.

Yakın zamanda Uinta dağlarında bulunan mikroskobik fosiller, Utah'da Kambriyen dönemine ait fosil yatakları olduğunu da ortaya çıkarmıştır.

Dünyanın diğer bölgelerinde olduğu gibi, ABD'de bulunan tüm fosiller de tek bir gerçeği göstermektedir: Günümüzde yaşayan alabalıklarla, vatozlarla, deniz laleleriyle, yusufçuklarla, sineklerle, örümceklerle, yengeçlerle, kaplumbağalarla milyonlarca yıl önce yaşamış benzerleri arasında hiçbir fark yoktur. Canlılar aradan geçen yüz milyonlarca yılda hiçbir değişikliğe uğramamış, diğer bir deyişle evrim geçirmemişlerdir. Fosil kayıtları evrimi yalanlamakta, Yaratılış gerçeğini bir kez daha ispatlamaktadır.

Kemikli Turna Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Bugüne kadar elde edilen yüzlerce kemikli turna balığı fosili, bu canlıların milyonlarca yıldır en küçük bir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir. Resimde görülen 54 – 37 milyon yıllık kemikli turna balığıyla, günümüz denizlerinde yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, Darwinistlerin açıklayamayacağı bir durumdur ve Yaratılış gerçeğini bir kez daha ispatlamaktadır.

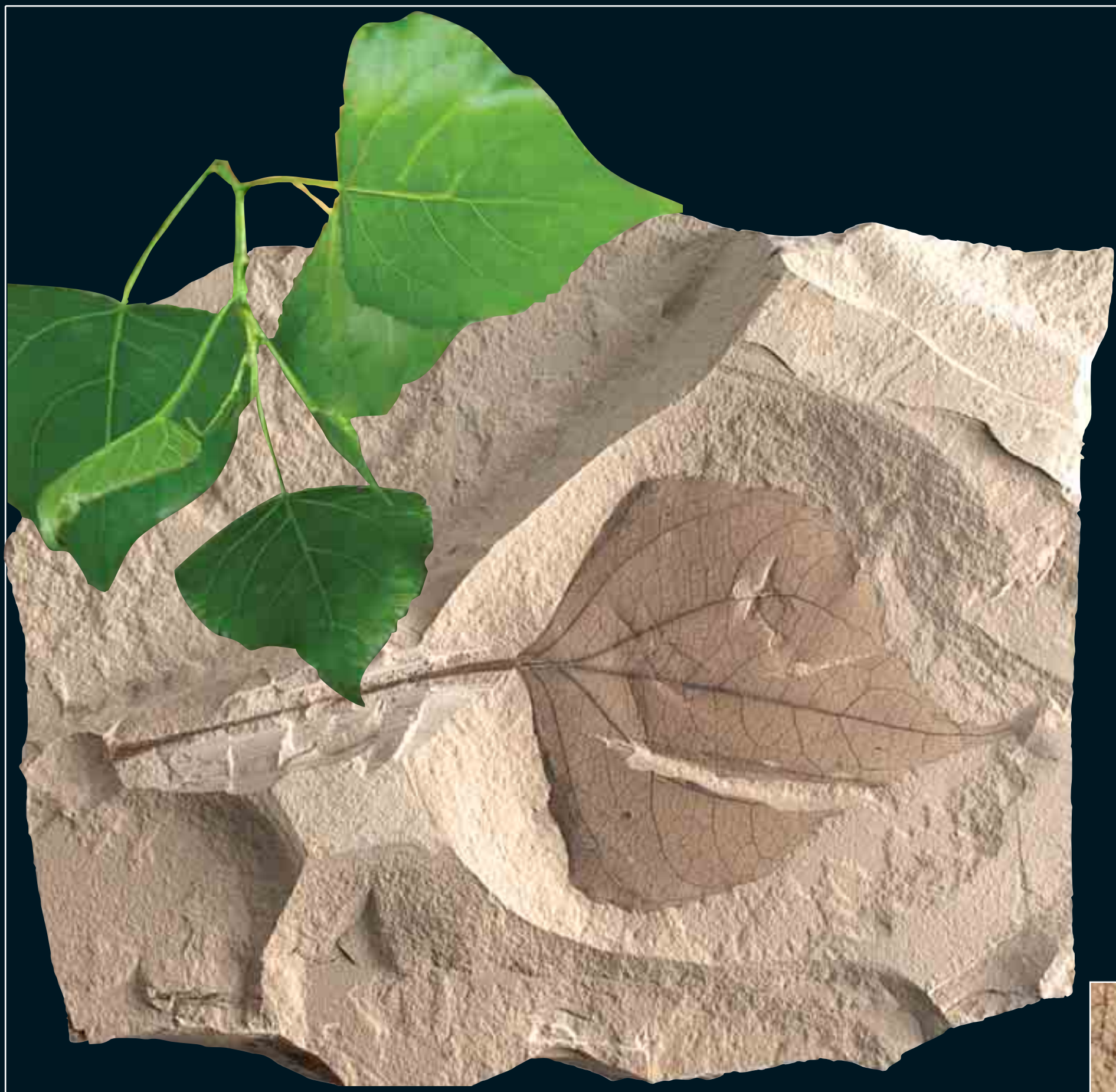

Kavak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Resimde görülen kavak yaprağı diğer tüm bitkiler gibi kavakların da hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Günümüzdeki kavakların aynısı olan bu fosil, evrimin canlıların ufak değişimlerle birbirlerinden türedikleri iddiasını geçersiz kılmaktadır.

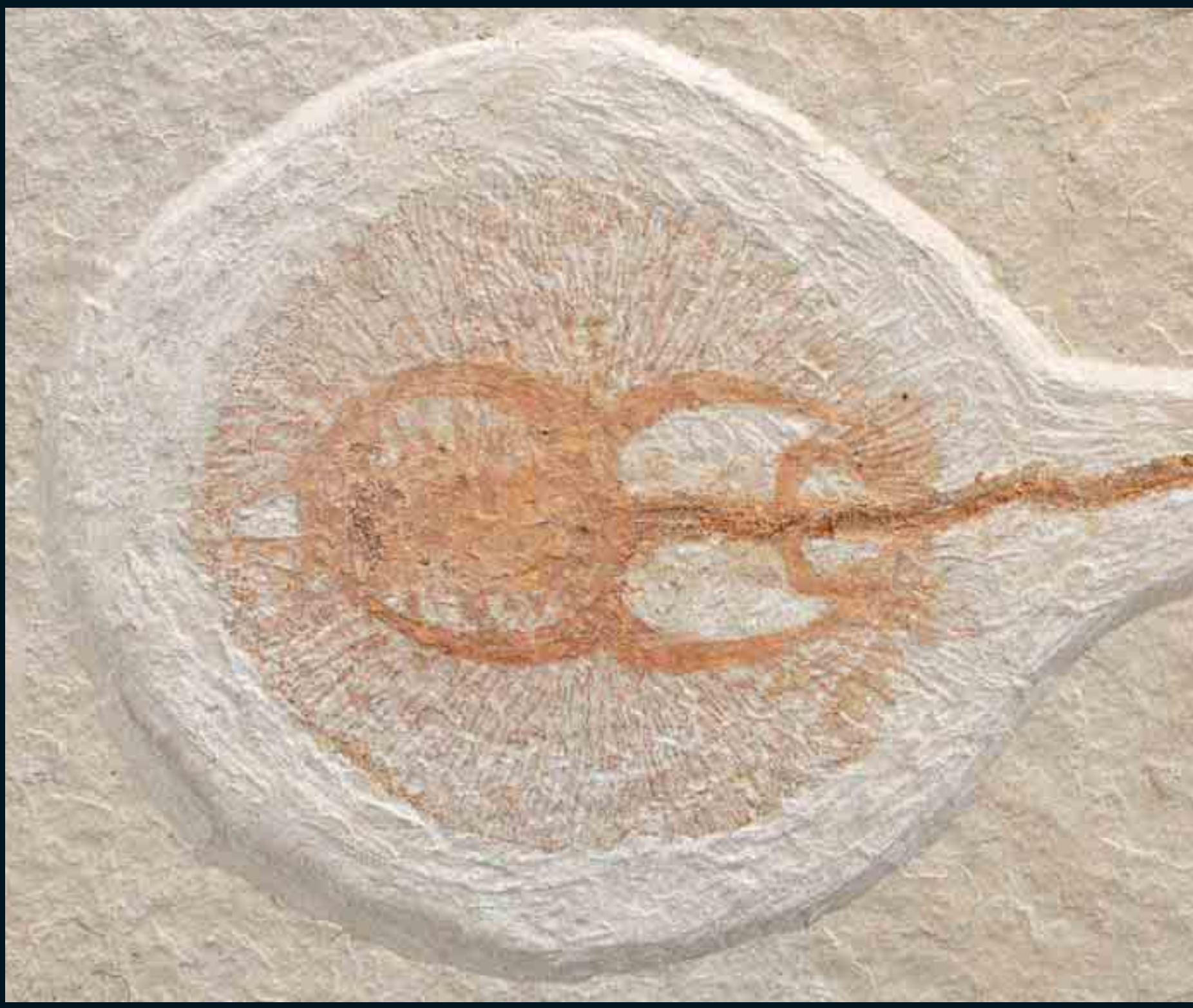

Vatoz Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Wyoming, ABD

Vatoz balıkları, kıkırdak yapılı deniz canlılarındandır. Herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya kaldıklarında, kuyruklarındaki zehirli iğneyi batırarak kendilerini savunurlar. Gözleri bedenlerinin üzerinde, ağızları ise bedenlerinin altında yer alır. Yiyeceklerini, tıpkı köpek balıklarında olduğu gibi, koku duyularını ve elektriksel alıcılarını kullanarak bulurlar. Çoğu zaman yalnızca gözleri ve kuyrukları görülecek şekilde, deniz dibinde gömülü olarak yaşarlar.

Resimdeki fosil, vatoz balıklarının evrim geçirmediğini gösteren bir delildir. 50 milyon yıl önceki vatoz balıkları, günümüzdekilerden farksızdır. Milyonlarca yıl geçmesine rağmen, vatoz balıklarının yapılarında bir değişiklik olmamıştır. Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bu zaman zarfında vatoz balıkları değişik aşamalardan geçmeli ve bu aşamaları gösteren pek çok fosil kaydı olmalıydı. Ancak bulunan her fosil, günümüzdeki vatoz balıklarıyla geçmişte yaşayanların aynı olduğunu göstermekte, yani evrimcilerin iddiasını çürütmektedir.

Sardalya

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54-37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bulunan sardalya fosilleriyle günümüzde yaşayan sardalyalar arasında pek çok fark olması gerekirdi. Sardalya fosillerinde, Darwinistlerin iddia ettiği sözde evrim sürecinin izlerinin görünmesi gerekirdi. Ancak, böyle bir ize bugüne kadar rastlanmamıştır. Bundan sonra da rastlanması imkansızdır. Çünkü canlılık evrimcilerin iddia ettiği gibi kör tesadüflerin ürünü değildir. Canlıları üstün güç ve akıl sahibi Allah yaratmıştır.

Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Yaşayan fosiller, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını göstermektedir. Türler günümüzdeki beden yapılarına, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüfi bir değişim sürecinden geçerek ulaşmamışlardır. Hepsi Yüce Allah tarafından kusursuzca var edilmişlerdir ve yeryüzündeki varlıkları boyunca hep yaratıldıkları şekilde yaşamışlardır.

Resimde görülen ringa balığı fosili de bu açık gerçeğin ispatlarından biridir. Milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramayan ringa balıkları, var oldukları ilk gün nasıllarsa bugün de öyledirler. Diğer tüm fosiller gibi, bu fosil de evrim teorisinin yalanlar üzerine kurulu olduğunu söylemektedir.

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Oregon, ABD

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların evrim geçirmediklerinin açık bir delilidir.

50 milyon yıldır, tüm özelliklerini aynen muhafaza eden, herhangi bir değişime uğramayan yengeçler de bu delillerden biridir. Günümüzde yaşayan yengeçlerle, milyonlarca yıl önce yaşayanlar aynıdır.

Levrek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Levrekler kuzey yarım küredeki tatlısularda ve denizlerde yaşarlar. Farklı ortamlara ve su sıcaklıklarına kolay uyum sağlayabilen balıklardır.

Darwinistlerin canlıların birbirlerinden türedikleri ve aşamalı olarak geliştikleri iddiası, levrek fosilleri tarafından bir kez daha yalanlanmaktadır. Resimde görülen fosil, levreklerin milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini, evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir. 50 milyon önceki levrekler nasıl bir yapıya sahipse, günümüzdeki levrekler de aynı yapıya sahiptirler.

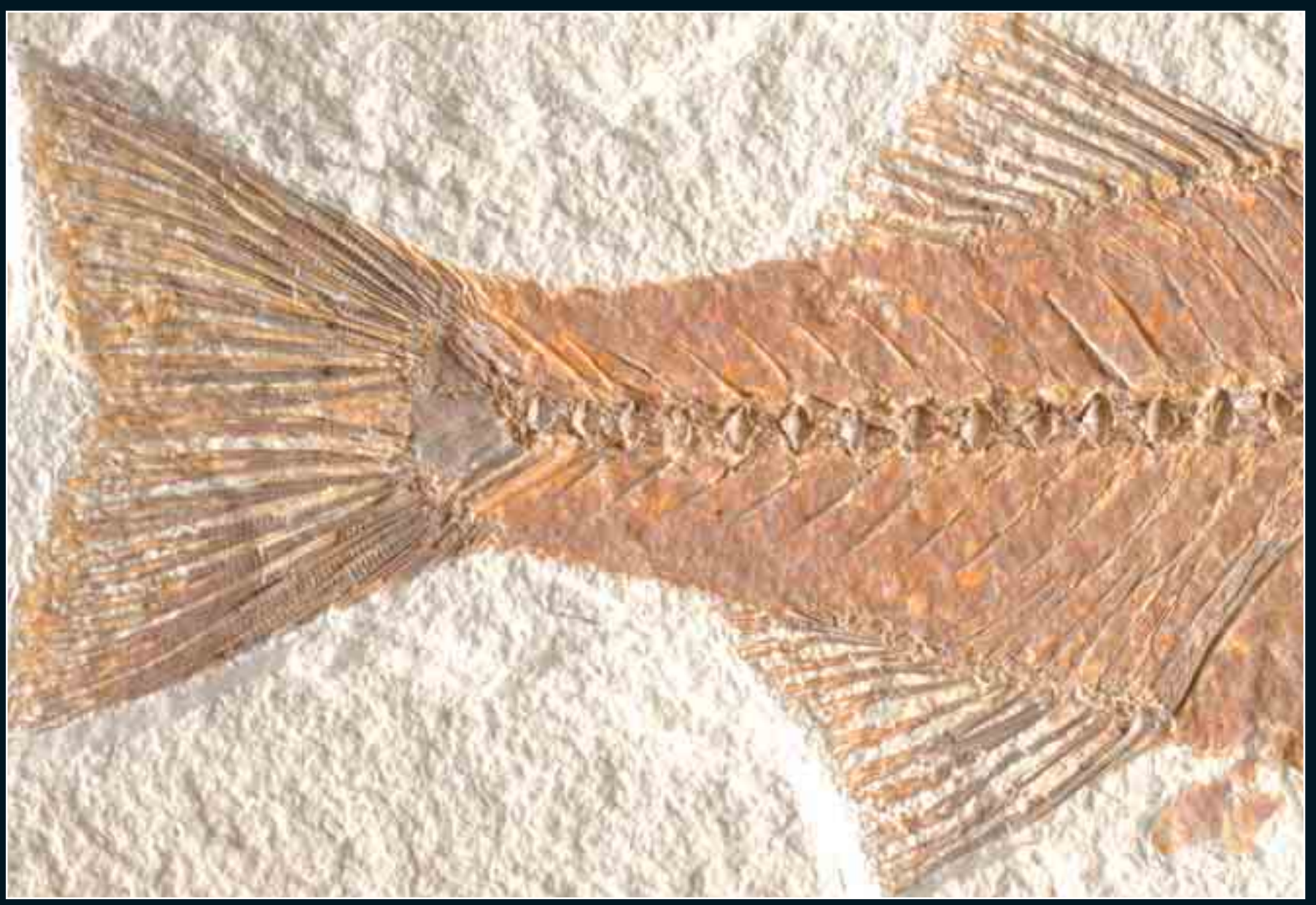

Sumak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Tüm canlılar gibi bitki türleri de kompleks yapı ve sistemleriyle bütün olarak ortaya çıkmışlar, yani sahip oldukları özelliklerle birlikte yaratılmışlardır. Fosil kayıtlarında yer alan yüz binlerce bitki fosili bu durumun delilidir. Evrimcilerin gösterebileceği, yarı çam yarı söğüt, yarı yosun yarı çalı, yarı orkide yarı karanfil tek bir fosil dahi yoktur. Öte yandan, söğütlerin hep söğüt, ladinlerin hep ladin, çamların hep çam, yosunların hep yosun, kavakların hep kavak, çınarların hep çınar olduğunu gösteren yüz binlerce fosil vardır. Her biri milyonlarca yıllık olan bu fosiller evrimi yalanlamaktadır. 54 – 37 milyon yıllık sumak fosili de Darwinistlerin aldatmacalarını gün ışığına çıkaran bir başka delildir.

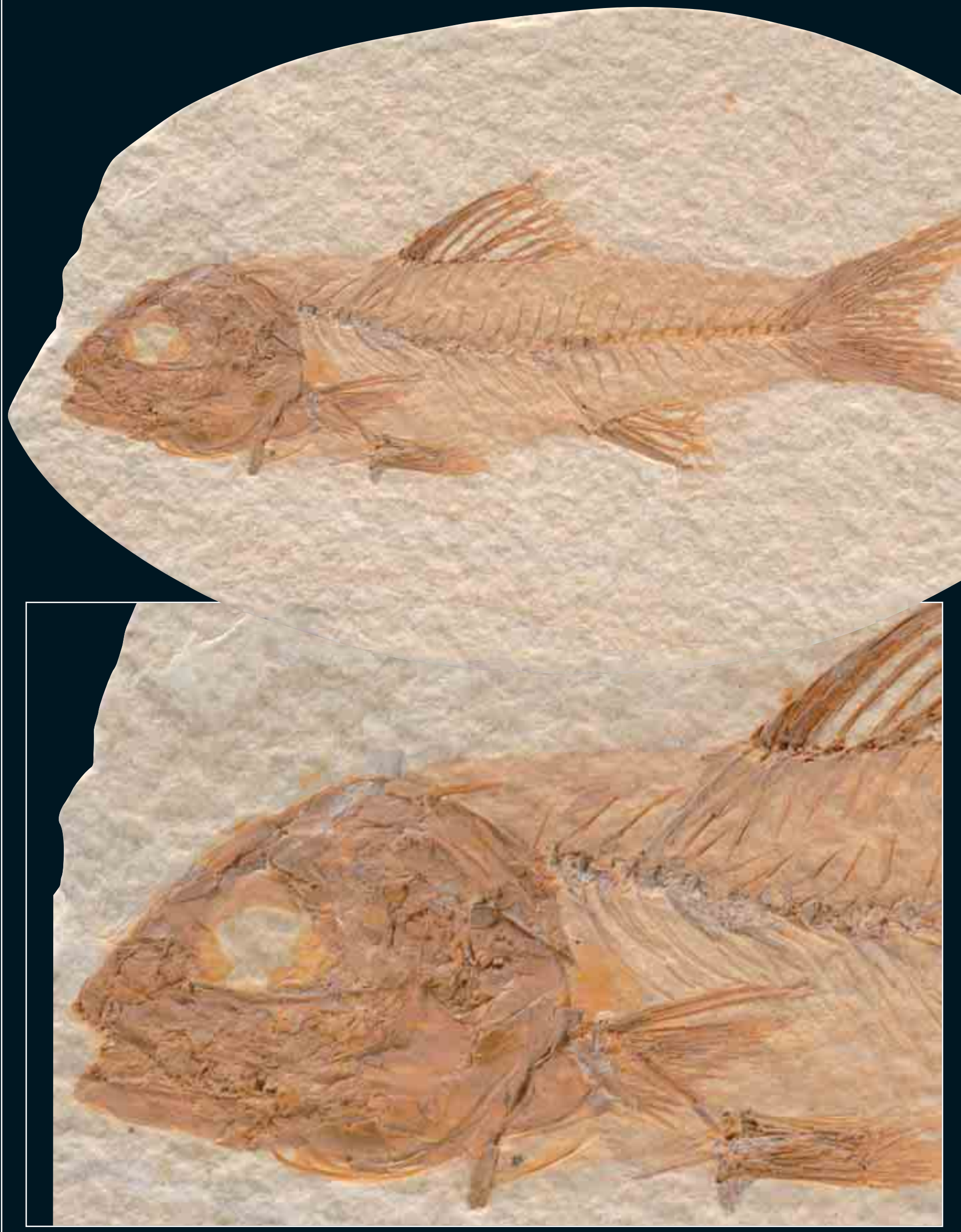

Percopsidae

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Resimde görülen *Percopsidae* fosili, bu canlıların milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettirdiklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Eğer bir canlı, milyonlarca yıl önceki tüm özellikleriyle günümüzde kusursuz şekilde varlığını sürdürüyorsa ve hiçbir değişim geçirmediyse, bu durum Darwin'in öngördüğü aşamalı evrim modelini tamamen ortadan kaldıran güçlü bir kanıttır. Ve yeryüzünde bunu kanıtlayacak tek bir örnek değil, milyonlarca örnek bulunmaktadır. Söz konusu *Percopsidae* fosili de bu kanıtlardan sadece biridir.

2 Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Ringa balıklarında, diğer tüm canlılarda olduğu gibi, milyonlarca yıldır hiçbir değişiklik olmamıştır. Bundan 55 milyon yıl önce yaşayan ringa balıklarının yapısıyla, günümüzdeki ringa balıklarının yapısı tıpatıp aynıdır. Bu durum, evrimcilerin canlıların birbirlerinden türedikleri, aşama aşama geliştikleri iddialarını yerle bir etmektedir.

Resimde yan yana fosilleşmiş iki ayrı ringa türü görülmektedir. Tüm detaylarıyla fosilleşmiş olan bu balıklar, canlıların evrim geçimediğinin, yaratıldığının delili niteliğindedir.

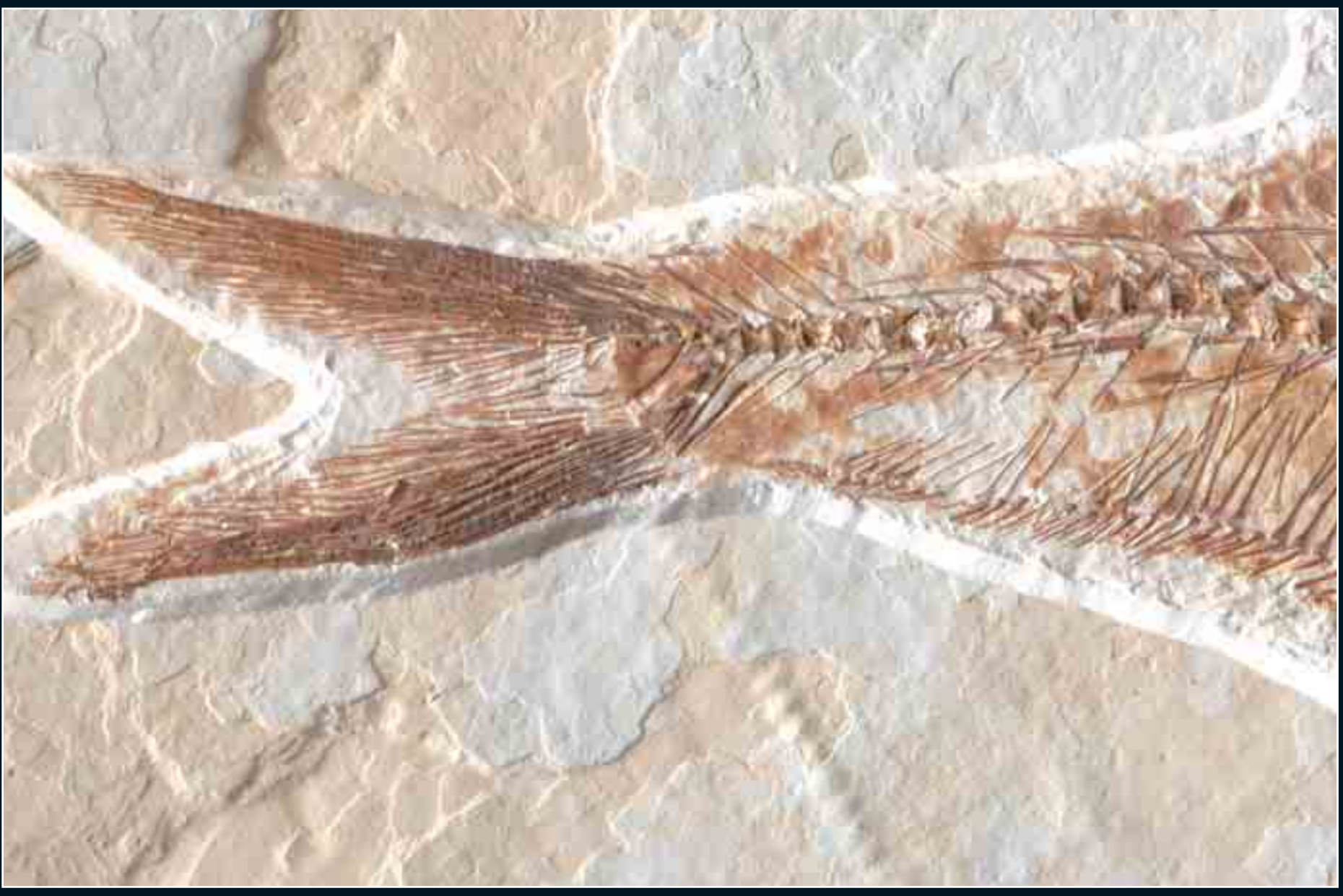

Trilobit

Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 380 milyon yıl

Bölge: Ohio, ABD

Trilobitler, Kambriyen döneminde ortaya çıkan canlıların en önemlilerinden biridir. Dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşamış, Kambriyen döneminin en fazla iz bırakan canlılarıdır. Trilobitlerin en hayranlık uyandıran özelliklerinden biri ise, çok mercekli gözleridir. Bu gözler, göze ait sayısız birim içerir. Her birim bir mercektir. Bunlar, tıpkı sineğin altıgen petek gözleri gibi, tek bir bağımsız mercek gibi görev görürler. Bunların her biri farklı bir görüntü algılar ve bu görüntü bir bütün halinde birleşir.

Yapılan araştırmalar bir trilobit gözünde üç binden fazla mercek olduğunu göstermiştir. Üç binden fazla mercek, üç binden fazla farklı görüntünün bu canlıya ulaşması anlamına gelmektedir. Bu da, 530 milyon yıl önce yaşayan bir canlının, göz ve beyin yapısının ne kadar büyük bir kompleksliğe sahip olduğunu ve evrimle hiçbir şekilde meydana gelemeyecek kusursuz bir yapı sergilediğini açıkça göstermektedir.

Ringa Balıkları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Bu resimde, yüksek ihtimalle ani bir gömülme neticesinde, toplu olarak fosilleşmiş ringa balıkları görülmektedir. Kuyrukları ve yüzgeçleri hiç bozulmadan fosilleşmiş, göz çukurları ve kemik yapıları detaylı olarak muhafaza edilmiş olan bu ringa balıkları, tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmadığı gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Kırkayak

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Mazon Creek, Braidwood, Illinois, ABD

Resimde görülen, 300 milyon yıllık bir kırkayak fosilidir. 300 milyon yıl önce yaşayan kırkayakların, bugünkü kırkayaklardan en ufak bir farkı yoktur. Diğer tüm canlılar gibi, kırkayaklar da evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Yavru Tavşan

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 30 milyon yıl

Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

Günümüzde yaşayan tavşanlarla aynı olan bundan 30 milyon yıl önce yaşamış olan tavşanlar, evrim teorisini yalanlamaktadır. Fosil bulguları tavşanların hep tavşan olarak var olduklarını göstermektedir.

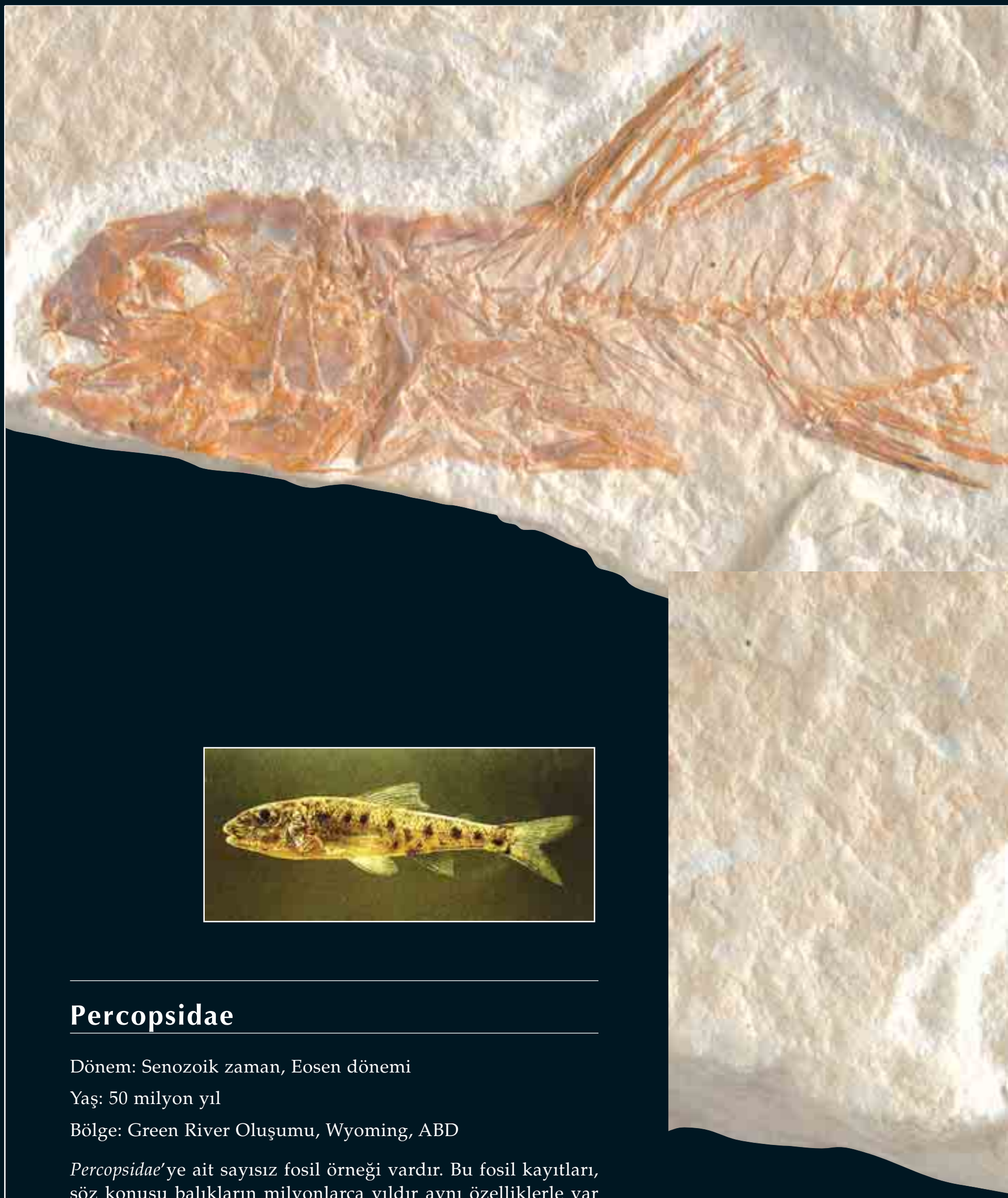

Percopsidae

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Percopsidae'ye ait sayısız fosil örneği vardır. Bu fosil kayıtları, söz konusu balıkların milyonlarca yıldır aynı özelliklerle var olduklarını, herhangi bir evrim sürecinden geçmediklerini göstermektedir.

Deniz Kestanesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 295 milyon yıl

Bölge: Winchell Oluşumu, Teksas, ABD

Deniz kestaneleri dünyanın dört bir yanındaki denizlerde rastlanan, *Ekinoid* sınıfına dahil dikenli deniz canlılarındandır. Yaklaşık 300 milyon yıllık deniz kestanesi fosilleri, bu canlıların kompleks yapılarıyla yüz milyonlarca yıldır var olduklarını göstermektedir. Bu zaman zarfında yapılarında bir değişiklik olmamış, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir.

Darwinistler, bu fosiller karşısında çaresizdirler. Çünkü bu fosiller, Darwinistlerin iddia ettiği evrim sürecinin hiçbir zaman yaşanmadığının ispatıdırlar.

Çınar Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Colorado, ABD

Karada yaşayan bitkilerin fosil tarihi ve yapısal özelliklerini incelediğimizde, karşımıza evrim teorisinin öngörülerine hiç uymayan bir tablo çıkar. Neredeyse her biyoloji kitabında karşılaşacağınız bitkilerin sözde evrim ağacının tek bir dalını bile doğrulayan bir bitki fosili serisi yoktur. Çoğu bitki, fosil kayıtlarında oldukça tatmin edici kalıntılara sahiptir, ama bu kalıntıların hiçbiri, bir türden diğerine ara geçiş formu özelliği göstermez. Hepsi kendi içlerinde özel ve orijinal olarak yaratılmış, apayrı türlerdir ve birbirleri arasında iddia edildiği gibi herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur. Evrimci paleontolog Olson'un kabul ettiği gibi, "Çoğu yeni bitki grubu aniden ortaya çıkar ve kendilerine yakın hiçbir ataları yoktur." *(E. C. Olson, The Evolution of Life, New York, The New American Library, 1965, s. 9)*

Resimdeki 50 milyon yıllık çınar yaprağı fosili de bu durumun delillerindendir.

Catostomidae

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Resimde görülen Catostomidae familyasına dahil olan bu balık 50 milyon yaşındadır ve 50 milyon yıldır hiçbir değişime uğramamıştır. Günümüz denizlerinde yaşayan türleriyle aynı olan bu fosil, evrim teorisinin geçersizliğinin bir delilidir.

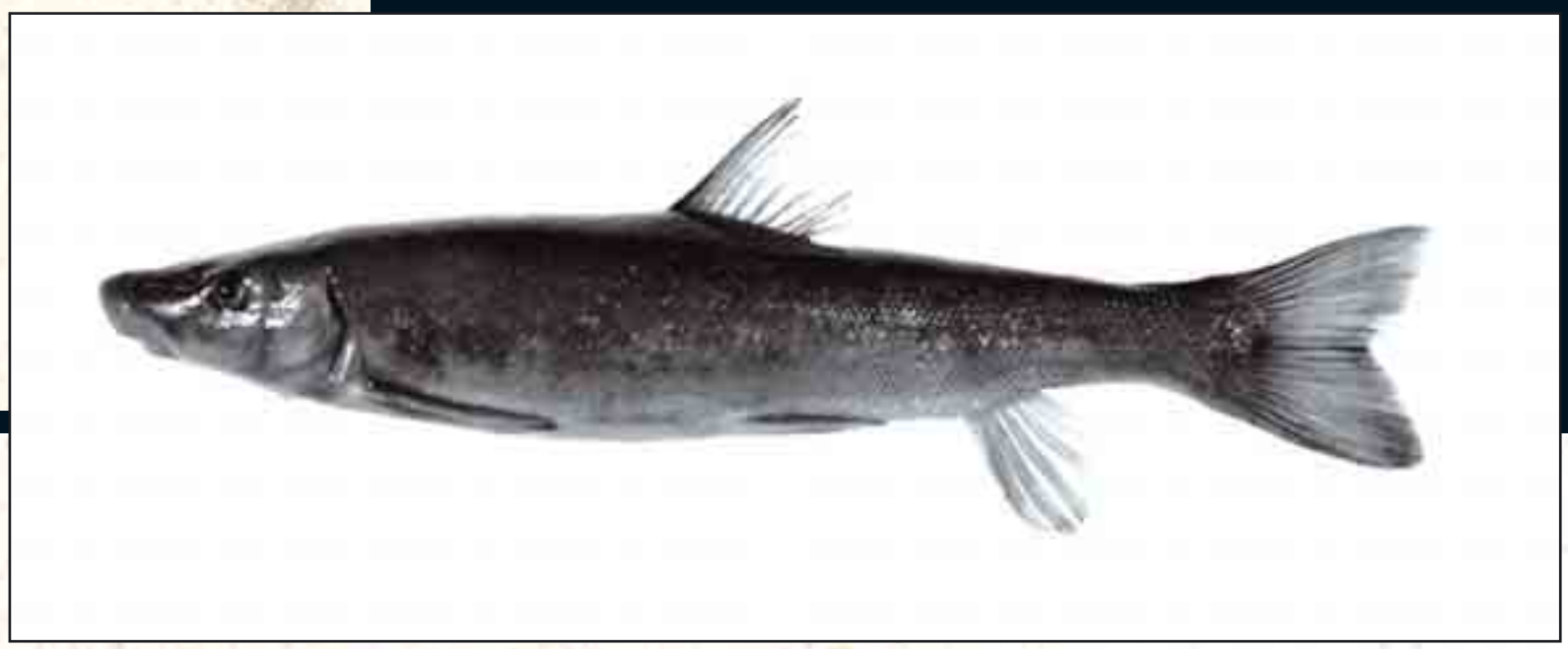

Ringa Balıkları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 55 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Yaşayan fosiller, günümüzdeki örnekleriyle geçmişten kalan fosil örnekleri arasında farklılık bulunmayan, dolayısıyla türlerin milyonlarca yıl boyunca hiçbir evrim geçirmediği gerçeğini gözler önüne seren kanıtlardır. Resimdeki 55 milyon yıllık ringa balıklarının fosili de, söz konusu yaşayan fosillerden biridir.

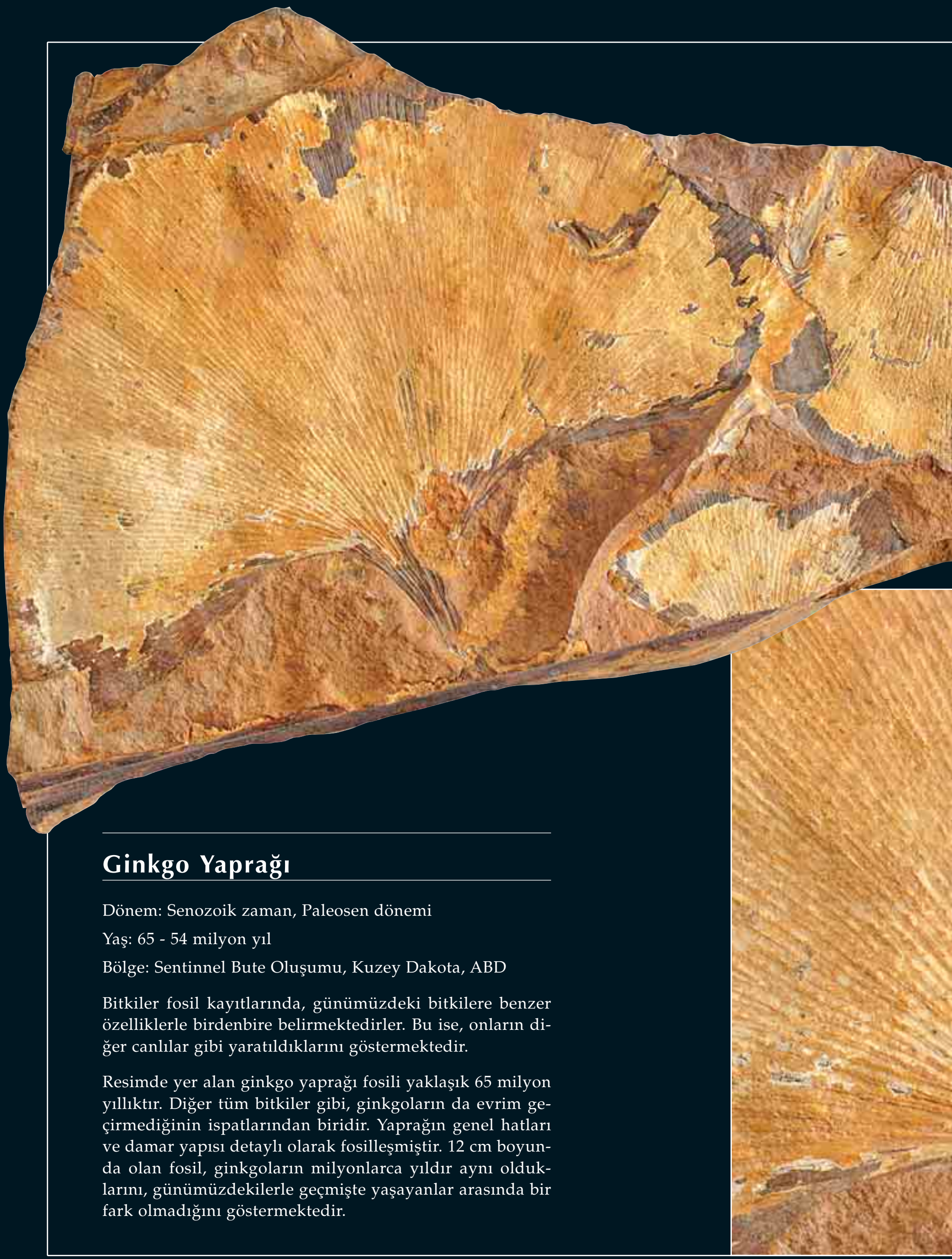

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65 - 54 milyon yıl

Bölge: Sentinnel Bute Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Bitkiler fosil kayıtlarında, günümüzdeki bitkilere benzer özelliklerle birdenbire belirmektedirler. Bu ise, onların diğer canlılar gibi yaratıldıklarını göstermektedir.

Resimde yer alan ginkgo yaprağı fosili yaklaşık 65 milyon yıllıktır. Diğer tüm bitkiler gibi, ginkgoların da evrim geçirmediğinin ispatlarından biridir. Yaprağın genel hatları ve damar yapısı detaylı olarak fosilleşmiştir. 12 cm boyunda olan fosil, ginkgoların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, günümüzdekilerle geçmişte yaşayanlar arasında bir fark olmadığını göstermektedir.

Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 55 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Darwinistler her ne kadar kabullenmek istemeseler de fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek açıktır. Yeryüzünün dört bir yanından elde edilen milyonlarca fosil, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir. Bu gerçeği gözler önüne seren fosillerden biri de, resimde görülen ringa balığı fosilidir. Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramayan ringa balıkları, evrim teorisinin büyük bir aldatmaca olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Güneş Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Günümüz denizlerinde güneş balıklarının çok fazla türü yaşamaktadır. Resimde görülen güneş balığı fosili, güneş balıklarının herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini göstermektedir. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca güneş balığının fizyolojisinde herhangi bir değişiklik olmamıştır. Bundan 55 milyon yıl önceki güneş balıklarının görünümü ve yapıları nasılsa, günümüzdekilerin de öyledir.

Lamprey Balığı

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Mazon Creek, Braidwood, Illinois, ABD

Braidwood, fosil çeşitliliği açısından oldukça zengin bir bölgedir. Genelde, bölgede bulunan kömür yataklarında fosillere rastlanmaktadır. Resimde görülen lamprey balığı, çenesiz bir balık türüdür. Lamprey balıkları genellikle sığ sularda yaşamalarına rağmen, bazı cinsleri okyanusta uzun yolculuklar yapar.

Bu fosil, yaklaşık 300 milyon yıldır lamprey balıklarının değişmediğini, yani evrim geçirmediğini gösteren delillerden biridir. Aradan geçen yüz milyonlarca yıl boyunca lamprey balıkları hep aynı kalmışlardır. Günümüzde yaşayan lamprey balıklarıyla, yüz milyonlarca yıl önce yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur.

Percopsidae

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Evrimciler, balıkların *pikaia* gibi omurgasız deniz canlılarından, amfibiyenlerin ve günümüz balıklarının sözde atasal bir balıktan, sürüngenlerin amfibiyenlerden, kuşların ve memelilerin ayrı ayrı sürüngenlerden ve en son olarak insanların ve günümüz maymunlarının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Bu iddialarını bilimsel olarak ispatlayabilmeleri içinse, bu türler arasında dönüşüm olduğunu gösteren ara geçiş canlılarının fosillerini göstermeleri gerekir. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi bu hayali canlılardan eser yoktur.

Öte yandan, Darwinistlerin hayali evrim sürecinin yaşanmadığını gösteren yüz milyonlarca fosil örneği vardır. Bu fosiller, balıkların hep balık, kuşların hep kuş, sürüngenlerin hep sürüngen, memelilerin hep memeli, insanların da hep insan olduğunu ispatlamıştır. Resimde görülen 50 milyon yıllık *Percopsidae* fosili de, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

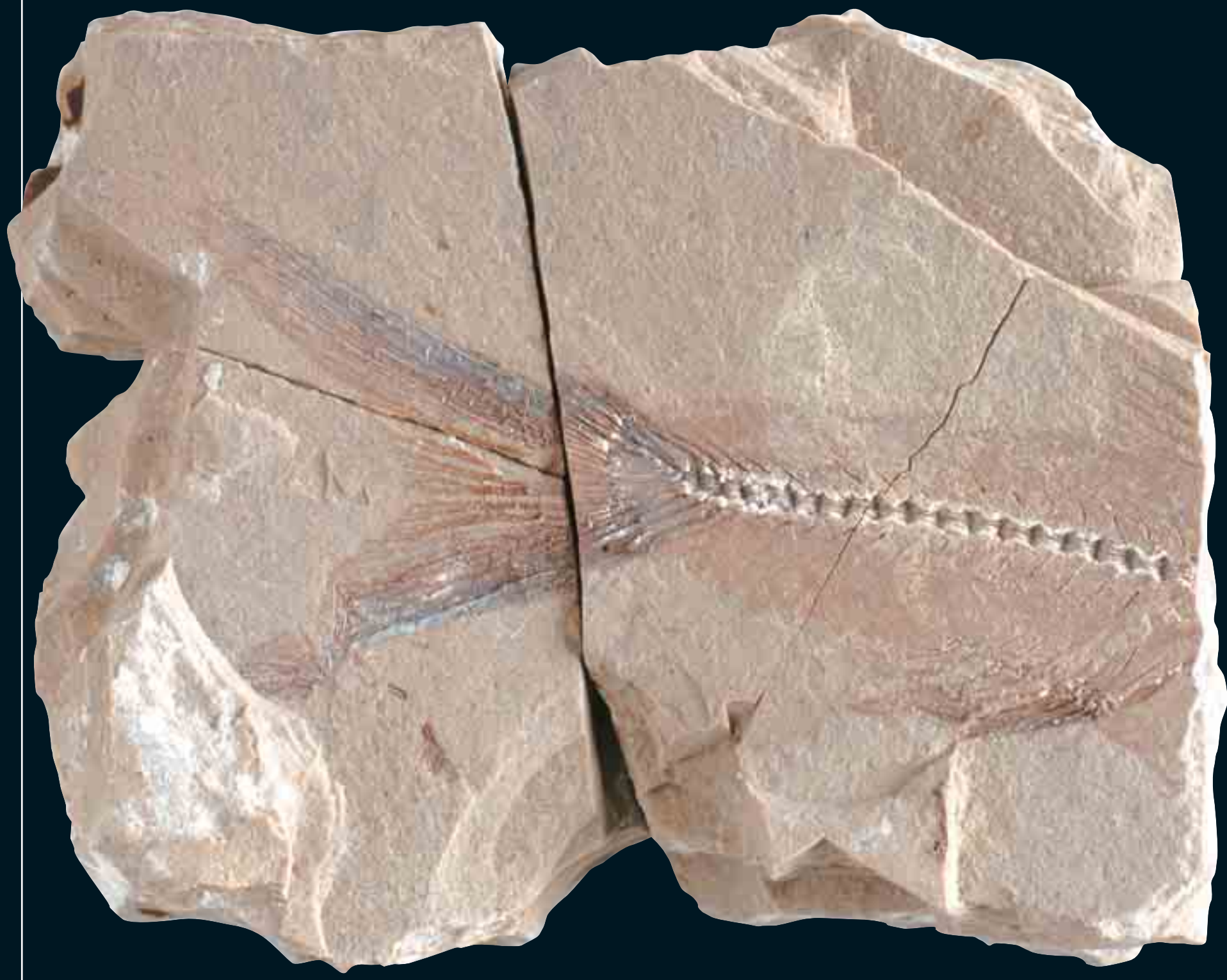

Alabalık Kuyruğu

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 15 milyon yıl

Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Fosil kayıtlarında canlıların bedenlerinin sadece belli kısımlarına da rastlanmaktadır. Resimde, 15 milyon yıllık bir alabalık kuyruğu görülmektedir. Görüldüğü gibi, 50 milyon yıl önceki, 15 milyon yıl önceki ve günümüzdeki alabalıkların kuyrukları arasında hiçbir fark yoktur.

Kavak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 15 milyon yıl

Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Salicaceae familyasına dahil olan kavak ağaçları, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettirmektedirler. İlk var oldukları andaki organik ve yapısal özellikleriyle, günümüzdeki özellikleri arasında hiçbir fark yoktur. 15 milyon öncesine ait bu kavak ağacı yaprağı fosili de bu gerçeği ispatlamaktadır.

Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 48-37 milyon yıl

Bölge: ABD

Diğer tüm canlı türlerinde olduğu gibi, çayır sivrisineklerinde görülen değişmezlik evrimcilerin iddialarının doğru olmadığının ispatıdır. Evrim, 19. yüzyılın ilkel bilim koşullarında ortaya atılmış, cehalet nedeniyle kabul görmüş, ancak 20. ve 21. yüzyılın bilimiyle yıkılmış bir teoridir.

Ladin Tohumu

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 15 milyon yıl

Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Ladin, *Picea* cinsine dahil olan, dört mevsim yeşil kalan, yaklaşık 35 ayrı ağaç türüne verilen genel isimdir. Fosil kayıtları, ladinlerin milyonlarca yıldır aynı olduklarını, herhangi bir evrim geçirmediklerini göstermektedir. Resimde görülen ladin tohumu fosili 15 milyon yıl öncesine aittir. Bu fosilin de ispatladığı gibi, aradan geçen milyonlarca yıl boyunca, ladinler hep aynı kalmışlar, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir. Günümüzdeki ladinlerle, 15 milyon yıl öncekiler arasında bir fark yoktur.

Işıldak Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Puente Oluşumu, Kaliforniya, ABD

Işıldak balıkları, farklı okyanuslarda derin sularda yaşayan, bedeninde ışık üreten organlara sahip olan küçük balıklardır. Işık üreten sistemleri çoğunlukla karın bölgelerinde yer alır. Derin, karanlık sularda yaşadıkları için ışıklarını hem çevrelerini aydınlatmak hem de düşmanlarını tehdit etmek için kullanırlar.

Söz konusu balıkların, bundan milyonlarca yıl önce de vücutlarında ışık üretebilecek son derece gelişmiş ve kompleks yapıya sahip olmaları evrimciler açısından açıklanamaz bir durumdur.

Çam Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 15 milyon yıl

Bölge: Stewart Springs Oluşumu, Nevada, ABD

Resimde görülen çam yaprağı fosili 15 milyon yaşındadır. 15 milyon yıl önceki çam yapraklarıyla günümüzdeki çam yaprakları tamamen aynıdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen, çam yapraklarında bir değişiklik olmaması, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını bir kez daha ispatlamaktadır.

Levrek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Evrimcilerin iddialarına göre, ilk omurgalı olan balıkların ataları omurgasız canlılardır. Ancak dışında sert bir kabuğu olan, kemiği, omurgası olmayan bu canlıların nasıl olup da, omurgalı, omurilikli canlılara dönüştükleri evrimcilerin cevaplayamadıkları ve delil bulamadıkları bir sorudur. Çünkü bu canlılar o kadar büyük değişiklikler geçirmelidirler ki, dışlarındaki sert kabuk yok olurken, içlerinde iskelet oluşmaya başlasın. Böyle bir dönüşüm içinse, her iki tür arasında çok fazla sayıda ara geçiş formu bulunması gerekir. Oysa, evrimcilerin omurgasız canlılarla omurgalılar arasında ara form olarak gösterebildikleri bir tek fosil dahi bulunmamaktadır.

Balıkların hep balık olarak var olduğunu gösteren ise milyonlarca delil fosil bulunmaktadır. 54 – 37 milyon yıllık levrek fosili de bunlardan biridir.

Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 55 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Ringa balığı, ılık, sığ sularda yaşayan, daha çok Kuzey Atlantik ve Baltık denizinde rastlanan bir balık türüdür. Yaklaşık 200 türü olan ringaların genel özellikleri neredeyse birbirinin aynıdır. Hemen hepsi gümüş rengidir ve sırtlarında tek bir yüzgeç vardır.

Resimdeki ringa balığı fosili 20 cm boyundadır. Green River oluşumunda, 2200 metre derinlikten çıkarılmıştır. Diğer tüm fosil kayıtları gibi, söz konusu ringa balığı fosili de canlıların evrim geçirmediğini göstermektedir. Evrimciler, fosil kayıtları karşısında çaresizdirler ve bulunan her yeni fosil çaresizliklerini bir kat daha artırmaktadır.

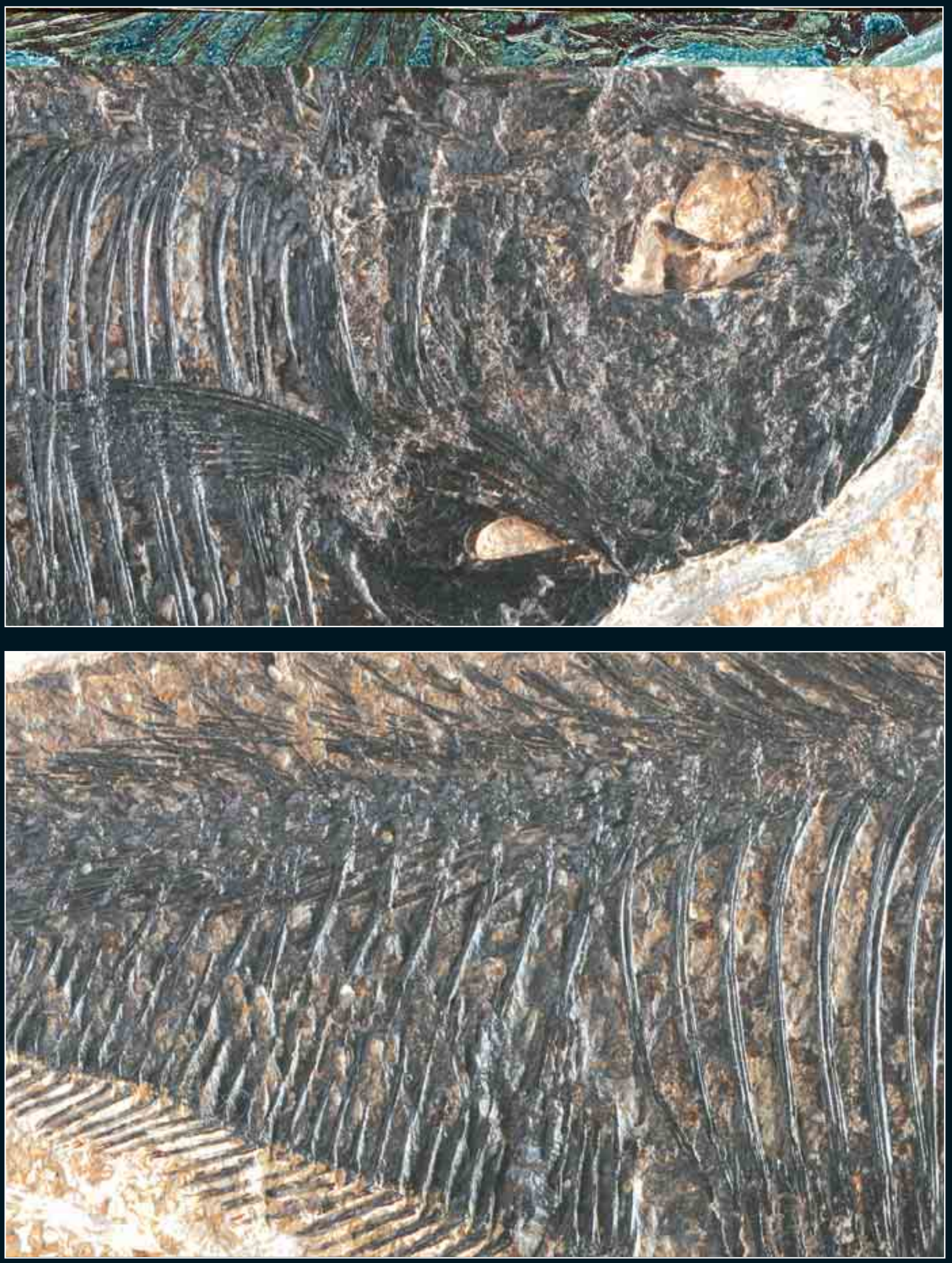

Söğüt Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Fosil kayıtları, diğer canlılar gibi bitkilerin de milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını göstermektedir. Bitkiler bugün hangi sistem ve mekanizmalara sahiplerse, milyonlarca yıl önce de aynı sistem ve mekanizmalara sahiptirler. Yeryüzünün dört bir yanından derlenen yüz binlerce bitki fosili, evrim teorisini kesin olarak yalanlamaktadır. Resimdeki söğüt yaprağı fosili de, 54 – 37 milyon yıldır söğütlerin değişmeden varlıklarını devam ettirdiklerinin delilidir. Söz konusu fosil, bitkilerin evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

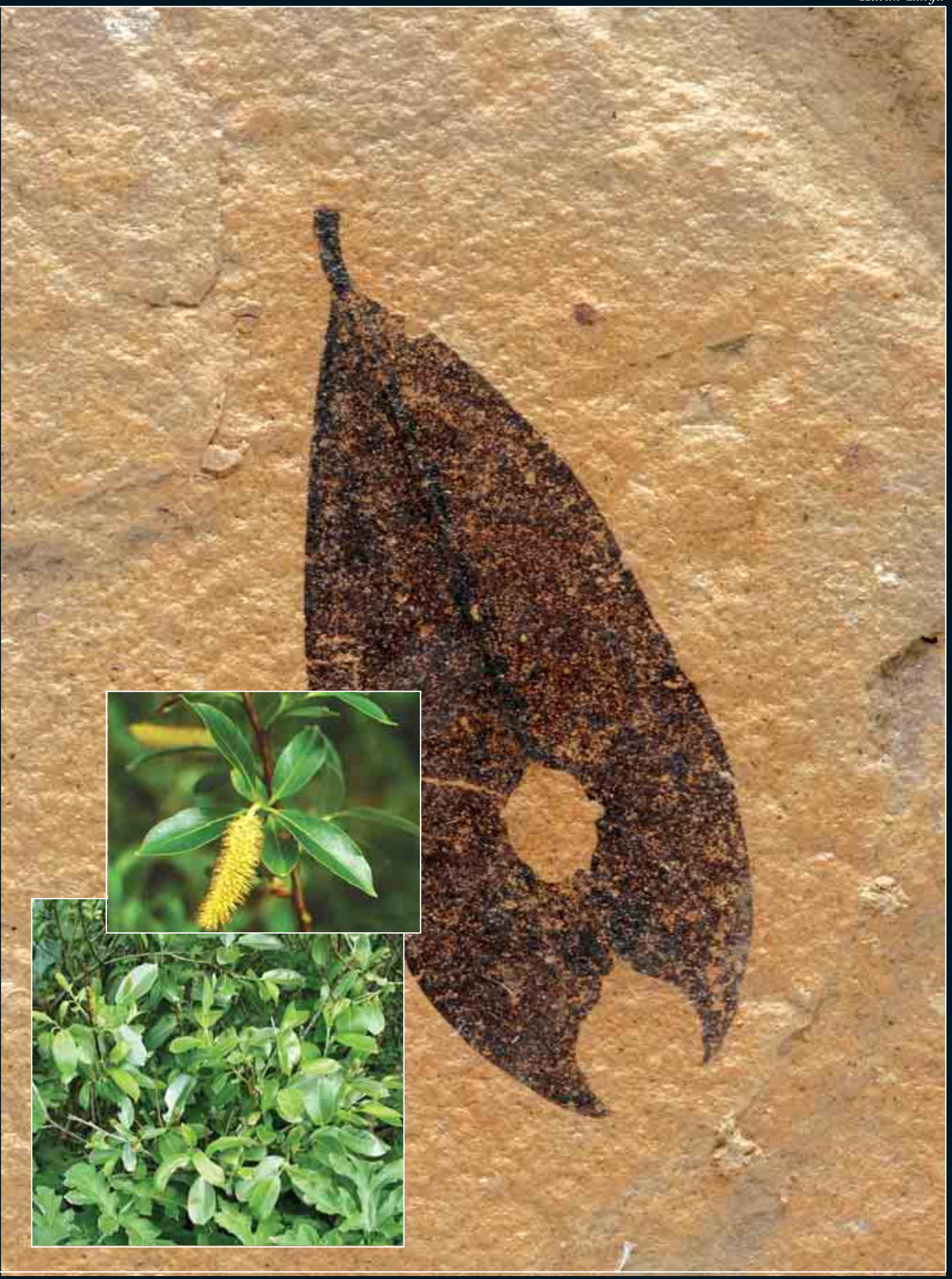

Kavak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54-37 milyon yıl

Bölge: ABD

Kavak ağaçlarının hep kavak ağacı olarak var olduklarının delili olan bu fosil, yaklaşık 50 milyon yaşındadır. 50 milyon yıldır değişmeyen kavaklar, evrim teorisinin bir aldatmacadan ibaret olduğunun ispatıdır. Evrim hiçbir zaman yaşanmamıştır. Evren ve içindeki tüm varlıklar, Yüce Allah'ın eseridir.

Meşe Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

Fosil kayıtları bitkilerin hiçbir zaman evrim geçirmediklerini, herhangi bir hayali ataya sahip olmadıklarını göstermiştir. Balıkların hep balık, kuşların hep kuş, örümceklerin hep örümcek, çamların hep çam, ladinlerin hep ladin, güllerin hep gül olarak var oldukları gibi, meşeler de hep meşe olarak var olmuşlardır. Resimde görülen 45 milyon yıllık meşe yaprağı fosili de bu gerçeği teyit etmektedir.

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54-37 milyon yıl

Bölge: ABD

Bundan yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış olan yaban arılarının günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı bulunmamaktadır. Eğer bir canlının yapısında aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen, en küçük bir değişiklik dahi olmuyorsa, bu durumda evrimden söz etmek mümkün değildir. Fosil kayıtları, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gözler önüne sermektedir.

Asma Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 38 - 23 milyon yıl

Bölge: Muddy Creek Oluşumu, Montana, ABD

38 – 23 milyon yıllık asma yaprağı fosili, diğer canlılar gibi, bitkilerin de evrim geçirmediğinin, yaratıldığının ispatlarından biridir. Günümüzdeki asma yapraklarıyla milyonlarca yıl önceki asma yaprakları arasında hiçbir fark yoktur.

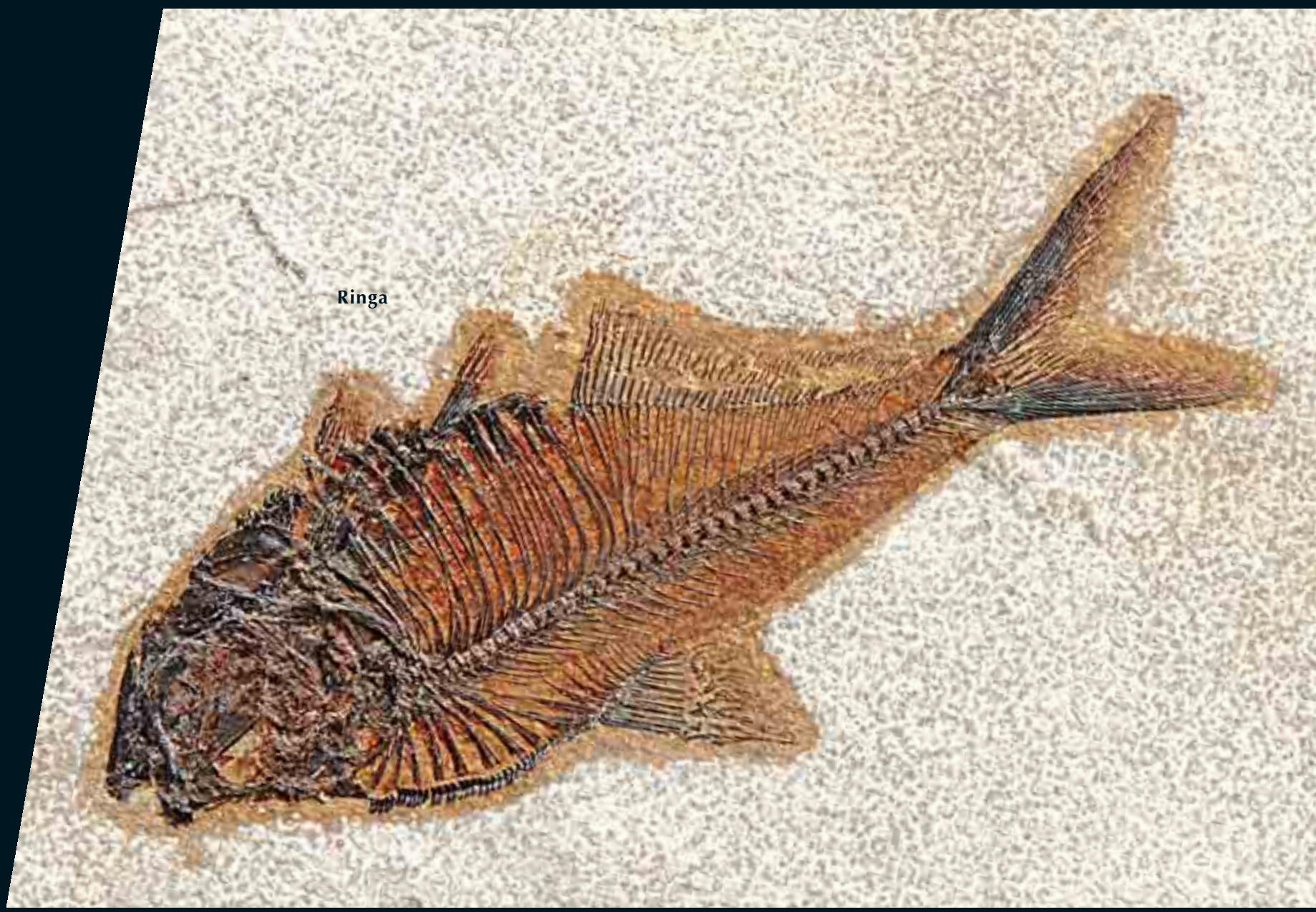

Ringa ve Güneş Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Ringa ve güneş balıkları fosil kayıtlarında sıkça rastlanan balık türlerindendir. Elde edilen her fosil, canlıların evrim geçirmediğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. 54 – 37 milyon yıllık bu fosil de, günümüzdeki ringa ve güneş balıklarıyla geçmişte yaşayanlar arasında bir fark olmadığını göstermektedir.

Güneş Balığı

Ringa Balığı

Güneş Balığı

Sumak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Colorado, ABD

54 – 37 milyon yıllık bu sumak bitkisiyle, günümüzdeki sumak bitkileri arasında hiçbir yapısal fark yoktur. Milyonlarca yıl boyunca sumaklar değişime uğramamış, evrim geçirmemiştir.

Ayı Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pleistosen dönemi

Yaş: 50 bin yıl

Bölge: Michigan, ABD

Evrimciler, köpeklerle ayılar arasındaki bazı anatomik benzerlikleri öne sürerek, her iki canlının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Fosil kayıtları ise bu iddianın hiçbir doğruluk payı olmadığını göstermektedir. Bugüne kadar yarı köpek yarı ayı tek bir fosil dahi bulunmamış, ancak ayıların hep ayı köpeklerin hep köpek olarak var olduklarını gösteren yüzlerce fosil elde edilmiştir. Resimde görülen kara ayısı kafatası fosili de, ayıların herhangi bir evrim geçirmediklerinin delillerindendir.

Levrek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

54 - 37 milyon yıllık levreklerle günümüzdeki levrekler arasında hiçbir fark yoktur. Levrekler, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Ringa

Güneş Balığı

Ringa

Güneş Balığı, Ringa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Darwinistler yaklaşık 150 yıldır dünyanın dört bir yanında sözde balıkların evrimine kendilerince delil olacak bir fosil aramaktadırlar. Ancak bulunan her fosil, balıkların herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini, yaratıldığını göstermektedir. Evrimciler bugüne kadar, balıkların sözde atası olan bir canlı fosili de, balıkların sözde geçirdikleri ara aşamaları gösteren canlı fosilleri de bulamamışlardır. Buna karşılık tarih boyunca balıkların hep balık olarak var olduklarını gösteren yüz binlerce fosil vardır. Bunlardan biri de, 54 – 37 milyon yıllık güneş balığı ve ringa fosilidir. Evrimciler, Yaratılış'ın birer delili olan bu fosiller karşısında çaresizdirler.

Güneş Balığı

Kuzey Amerika Cevizi Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65 - 54 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Resimde görülen, 65 – 54 milyon yaşındaki Kuzey Amerika cevizi ağacı yaprağı, bu bitkilerin bir başka bitkiden türemediği ve evrim geçirmediğinin delillerinden biridir. Milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleriyle günümüzdekiler tıpatıp aynıdır.

Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

54 – 37 milyon yıl önceki ringa balıklarıyla günümüzde yaşayan ringa balıkları arasında hiçbir fark yoktur. Bu durum, evrimcilerin tüm iddialarını geçersiz kılmakta, canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini bir kez daha teyit etmektedir.

Bir Tür İncir Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65 - 54 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

İncir, 800'den fazla türü olan *Ficus* cinsine dahil bir bitki türüdür. Milyonlarca yıldır incir ağaçlarının yapraklarında da, meyvelerinde de bir değişiklik olmamıştır. Ve bu durum incirlerin evrim geçirmediğinin önemli bir ispatıdır. Bu gerçeği gözler önüne seren delillerden biri resimde görülen 65 – 54 milyon yaşındaki incir yaprağı fosilidir.

Ringa Balıkları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Evrim teorisi, türlerin doğa tarihi hakkında yazılan, ancak bu alanda elde edilen bilimsel bulgularla kesin olarak yalanlanan hayali bir hikayeden ibarettir. Evrim teorisini yalanlayan en önemli bulgulardan biri de fosillerdir. Milyonlarca yıldır aynı olan, hiçbir değişime uğramayan ringa balıkları, evrim teorisinin bir aldatmaca olduğunu göstermektedir.

Bir Tür Kınkanatlı Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Pleistosen dönemi

Yaş: 1.8 milyon – 11 bin yıl

Bölge: Kaliforniya, ABD

Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu böcek de, yeryüzündeki tüm canlıların Allah tarafından yaratıldığının delillerindendir.

At Kestanesi Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65 - 54 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

65 – 54 milyon yıl önceki at kestanesi yaprağıyla, günümüzde yaşayan at kestanesi ağacının yaprağı arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, bitkilerin evrim geçirmediğini ortaya koyan delillerden sadece biridir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 360 - 286 milyon yıl

Bölge: Pensilvanya, ABD

Günümüzdeki eğrelti otlarının sahip olduğu tüm özelliklere, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşayan eğrelti otları da sahipti. Fosil kayıtları bu gerçeği açıkça göstermektedir. Resimde görülen 360 – 286 milyon yaşındaki eğrelti otuyla, bugünkü eğrelti otları tamamen aynıdır.

Levrek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Bugüne kadar elde edilen milyonlarca fosil örneği için tek bir tane bile yarı levrek yarı ringa balığı, yarı köpek balığı yarı alabalık gibi "ara bir canlı" türüne rastlanmamıştır. Fosiller, levreklerin hep levrek, ringa balıklarının hep ringa balığı, köpek balıklarının hep köpek balığı olarak var olduğunu göstermektedir. 54 – 37 milyon yıldır aynı olan levrek balığı fosili bu durumun kanıtlarındandır.

Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Günümüzdeki paleontolojik veriler, fosil kayıtlarının olağanüstü derecede zengin olduğunu göstermektedir. Bu zenginlik içinde evrimcilerin delil olarak kullanabilecekleri bir tane dahi fosil yoktur. Fosil kayıtlarının tamamı Yaratılış gerçeğini teyit etmekte, evrimi yalanlamaktadır. Resimde görülen ringa balığı fosili de evrimin geçersizliğini gözler önüne seren delillerden biridir.

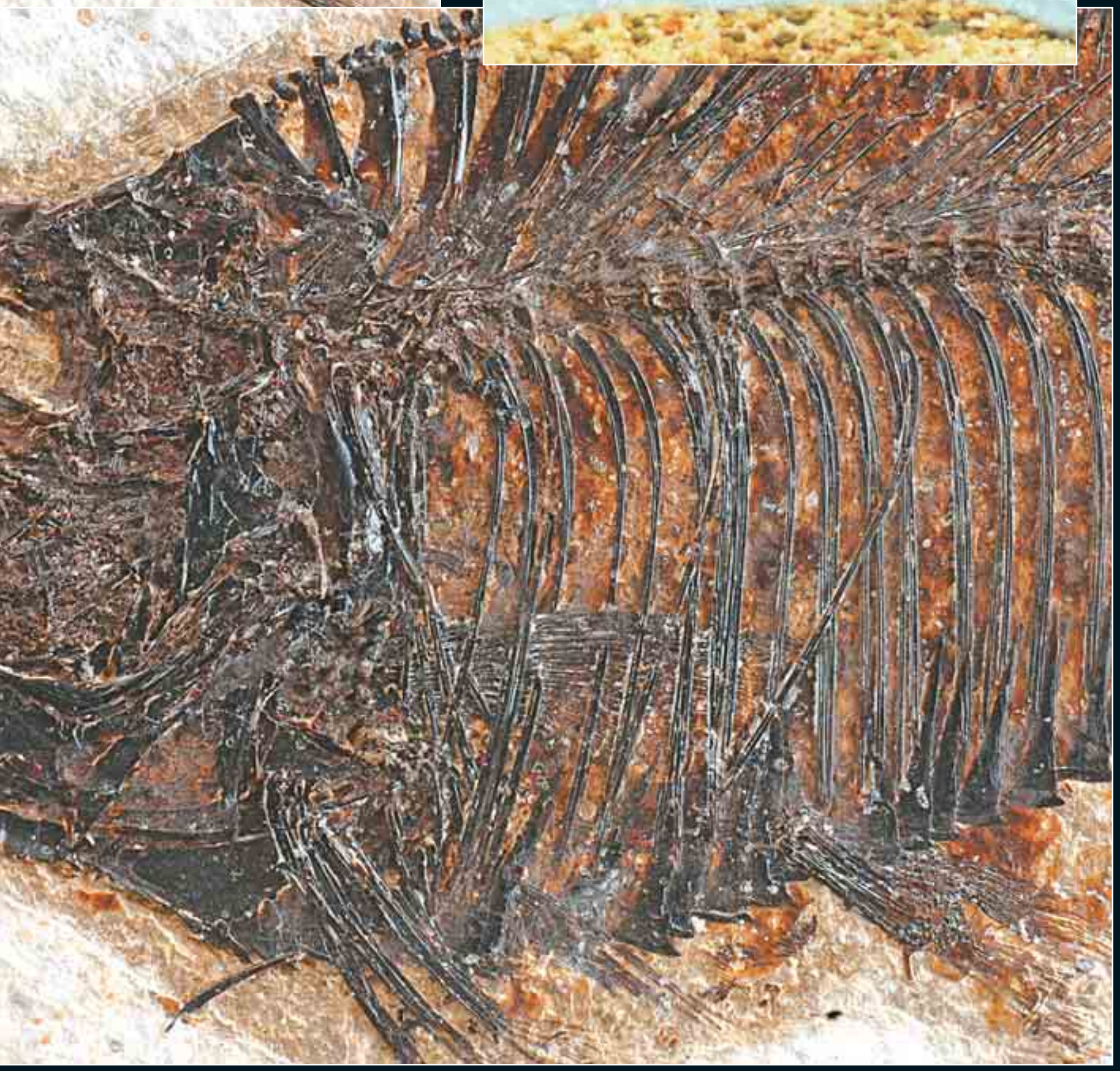

Deniz İğnesi

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Kaliforniya, ABD

Deniz iğnesi, deniz atlarıyla aynı alt takıma (*Syngathoidei*) dahil olan küçük bir balık türüdür. 23 - 5 milyon yaşındaki deniz iğneleriyle, günümüzde yaşayan deniz iğneleri birbirinden farksızdır. Bu durum, canlıların kademeli olarak evrimleştiklerini ileri süren Darwinistleri yalanlamaktadır.

Grizzly Ayısı Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 89 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında tüm canlılar hep en mükemmel halleriyle ve tam olarak vardır. Bunların her biri tüm özellikleri açısından tamdır, ara aşamada olan, eksik hiçbir organ veya yapıları bulunmamaktadır. Kafatasları, omurgaları, el ve ayak yapılarında hiçbir yarım, noksan kalmış özellik yoktur. Grizzly ayılarının başka bir canlıdan türediklerini ya da başka bir canlıya dönüştüklerini gösteren hiçbir bulgu bulunamazken, hep grizzly ayısı olarak var olduklarını ortaya koyan sayısız fosil örneği vardır. Bu örneklerden biri de resimdeki 89 milyon yaşındaki grizzly ayısı kafatasıdır.

Çitlembik Yaprağı, Cırcır Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54-37 milyon yıl

Bölge: ABD

Bu resimde, çitlembik yaprağıyla birlikte fosilleşmiş bir cırcır böceği görülmektedir. Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış olan cırcır böceklerinin de çitlembiklerin de günümüzdeki örnekleriyle aynı olduğunu ortaya koyan bu fosil, evrimcileri sessizliğe mahkum etmektedir. Evrimcilerin spekülasyonları ve propagandaları, bilimsel bulgular karşısında bir anlam taşımamaktadır. Bilimin gösterdiği gerçek, evrimin büyük bir yalan, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğudur.

Gergedan Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl

Bölge: Converse County, Wyoming, ABD

Resimde görülen fosil, 33 milyon yıl önce yaşayan gergedanlarla, günümüzdeki gergedanlar arasında hiçbir fark olmadığının delilidir. Milyonlarca yıldır yapıları değişmeyen canlılar, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu göstermektedir.

Tavşan

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl

Bölge: Converse County, Wyoming, ABD

Fosil kayıtlarında canlıların diğer türlerden, aşama aşama oluştuklarını gösteren hiçbir örnek yoktur. Örneğin, milyonlarca fosil içinde bir tane bile yarı timsah yarı tavşan, ya da yarı yılan yarı tavşan özellikleri taşıyan canlı örneği görülmemiştir. Ancak, tavşanların hep tavşan olarak var olduklarını gösteren binlerce fosil vardır. Fosillerin gösterdiği gerçek açıktır: Canlılar evrim geçirmemişlerdir, onları Allah yaratmıştır.

Güneş Balığı

Güneş Balığı, Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Canlıların milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadığını gösteren yaşayan fosiller, evrim teorisine ağır bir darbe oluşturmaktadır. Bilindiği gibi evrim teorisi, ancak değişen çevre şartlarına uyum sağlayabilen canlıların hayatta kalacağını, hayali birtakım rastlantısal değişimlerin etkisiyle canlıların bu süreçte başka canlılara evrimleşeceğini iddia etmektedir. Yaşayan fosiller ise, teorinin, türlerin zaman içinde değişen şartlara göre değişim geçireceği iddiasının asılsız bir hikayeden ibaret olduğunu ortaya koymaktadır.

Ringa Balığı

Söğüt Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlıklarını devam ettiren bitkiler, evrim teorisine büyük darbe vurmaktadır. 54 – 37 milyon yaşındaki söğüt yaprağı fosili de, aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişikliğe uğramamış, yani evrim geçirmemiştir. Günümüzdeki söğüt yapraklarıyla, 54 – 37 milyon yıl önce yaşamış olanlar aynıdır.

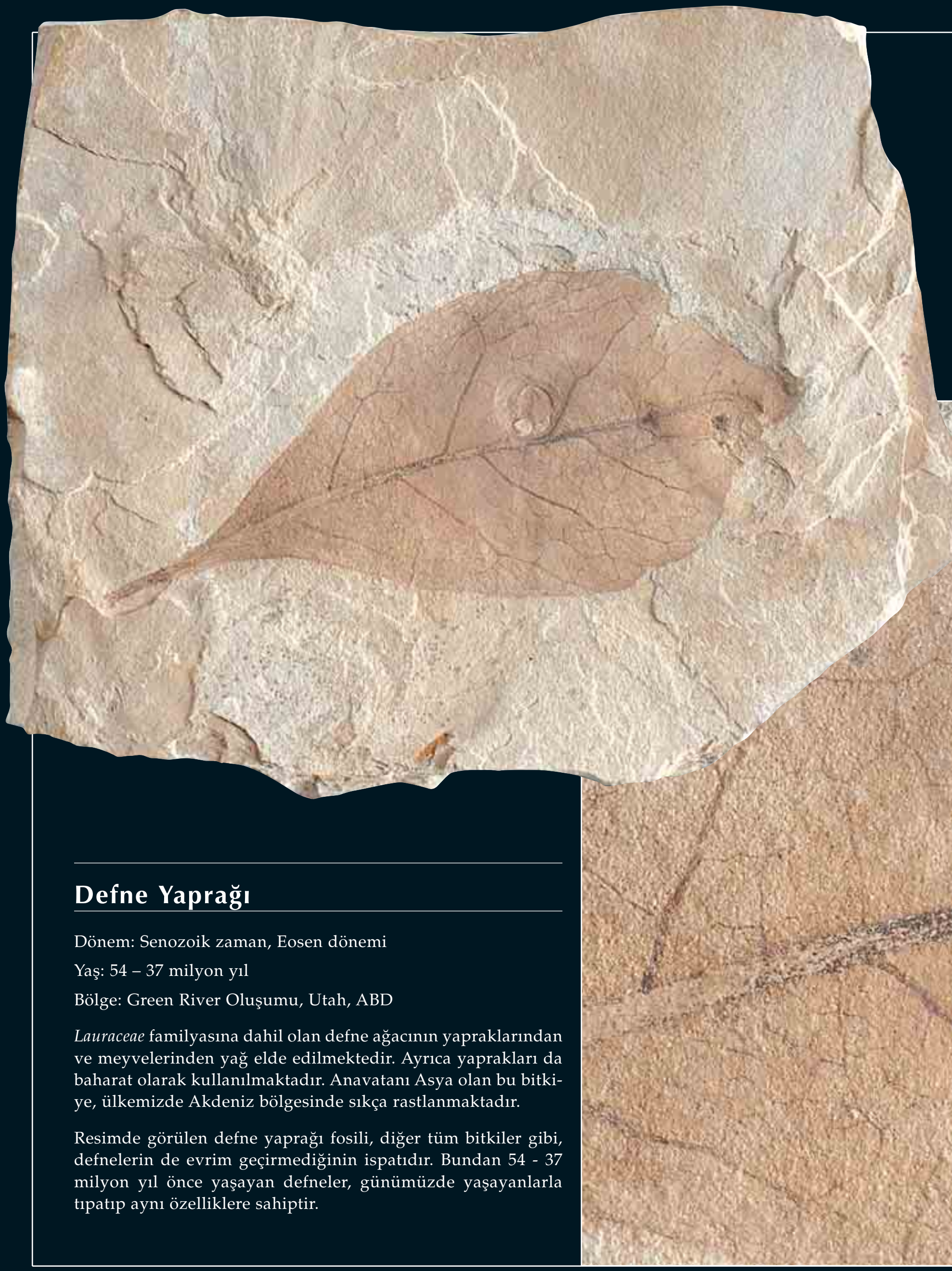

Defne Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Lauraceae familyasına dahil olan defne ağacının yapraklarından ve meyvelerinden yağ elde edilmektedir. Ayrıca yaprakları da baharat olarak kullanılmaktadır. Anavatanı Asya olan bu bitkiye, ülkemizde Akdeniz bölgesinde sıkça rastlanmaktadır.

Resimde görülen defne yaprağı fosili, diğer tüm bitkiler gibi, defnelerin de evrim geçirmediğinin ispatıdır. Bundan 54 - 37 milyon yıl önce yaşayan defneler, günümüzde yaşayanlarla tıpatıp aynı özelliklere sahiptir.

Ringa Balığı ve Levrek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

54 - 37 milyon yıllık bu fosil, ringa balıklarının da levreklerin de milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadığını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Günümüzdeki ringa balıkları ve levreklerle, milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur.

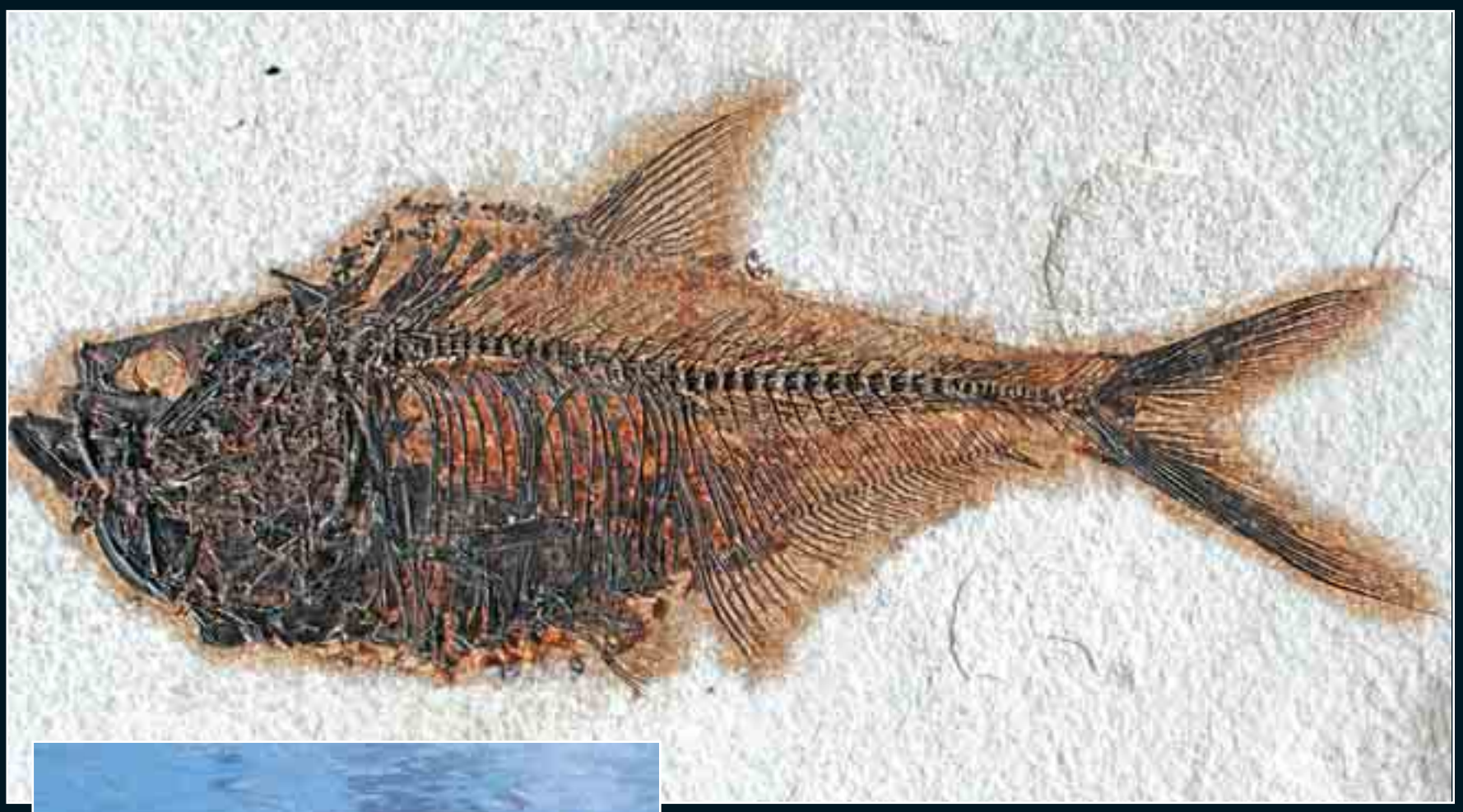

Ringa Balığı

Tatlısu levreği

Tavşan

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 38 - 23 milyon yıl

Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

38 – 23 milyon yaşındaki bir tavşanla günümüzde yaşayan tavşanlar arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır değişime uğramayan tavşanlar, evrim geçirmediklerini yaratıldıklarını söylemektedirler.

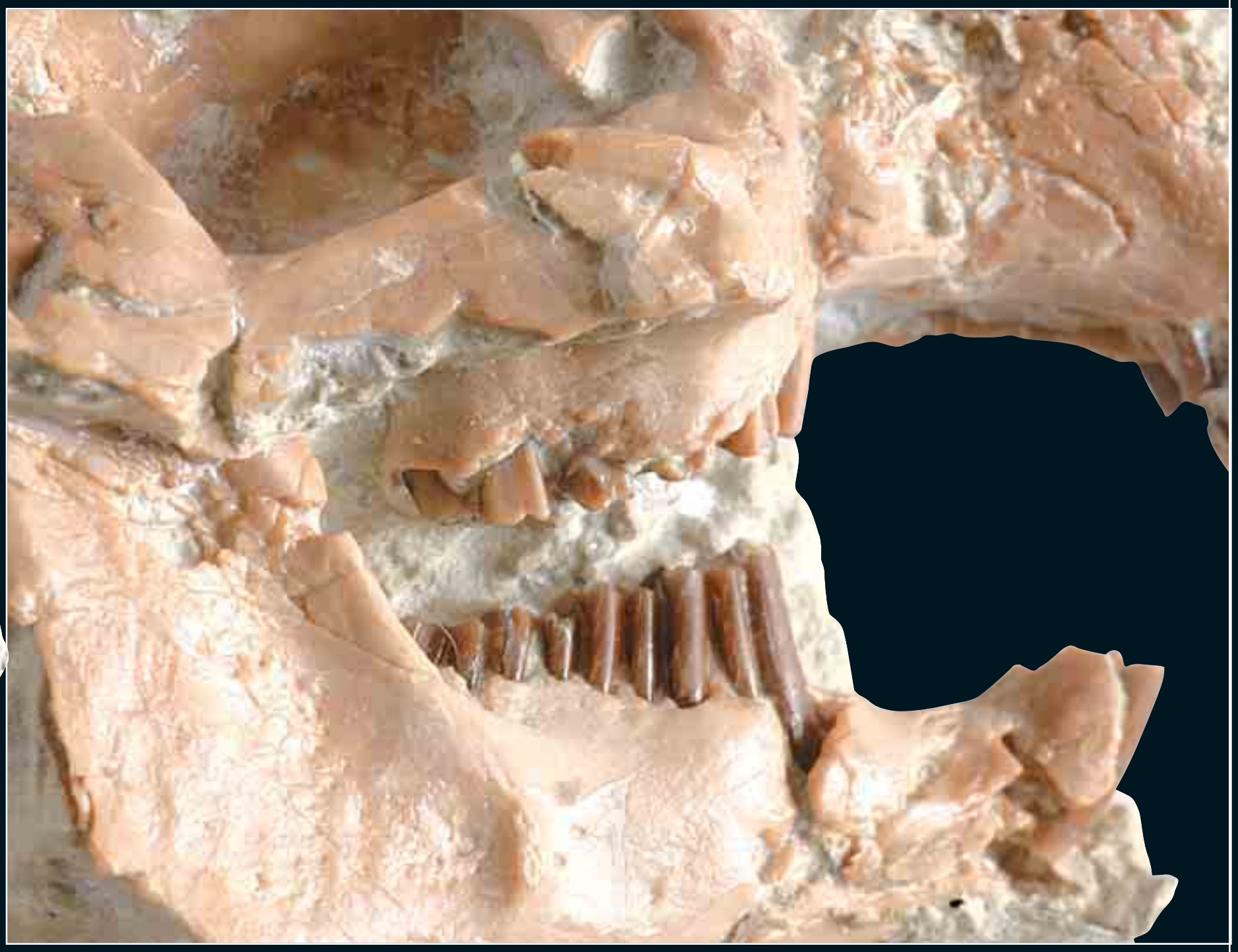

Karaca Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 38 - 23 milyon yıl

Bölge: Nebraska, ABD

38 - 23 milyon yaşındaki karacaların, günümüzde yaşayan karacalardan hiçbir farkının olmaması, bu canlıların milyonlarca yıldır hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmedikleri anlamına gelir.

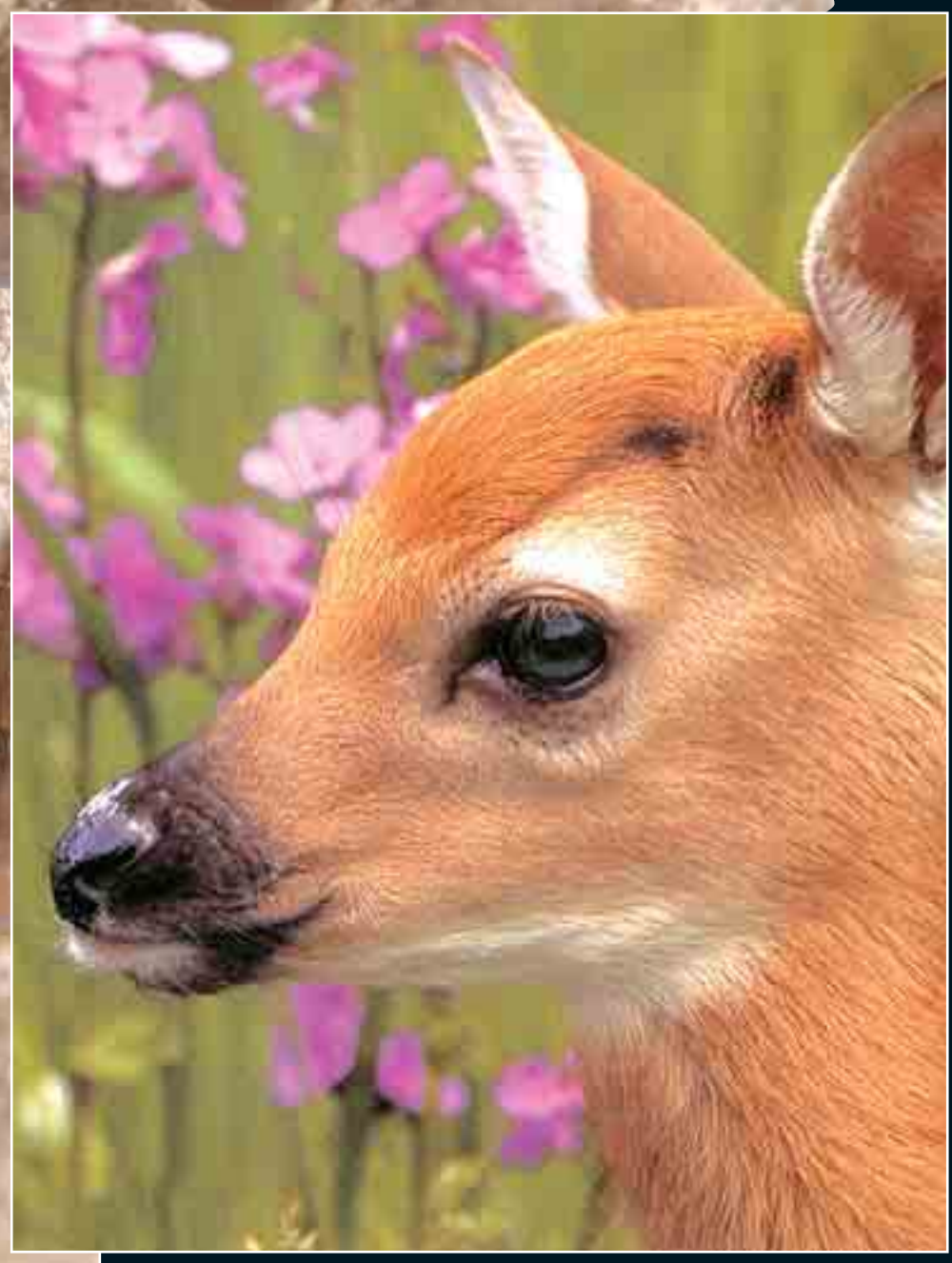

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54-37 milyon yıl

Bölge: ABD

Diğer pek çok bilim dalı gibi paleontoloji de, Darwin'in kehanetlerinin bilim dışı olduğunu gösteren sayısız bilgi ve bulgu ortaya koymuştur. Bunlardan biri de resimdeki 54-37 milyon yıllık kaplumbağa fosilidir. Kaplumbağaların on milyonlarca yıldır değişmediğini gösteren bu fosil, evrimcileri yalanlamaktadır.

Bivalve

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 13 – 12.5 milyon yıl

Bölge: Calvert Oluşumu, Maryland, ABD

Bivalve, iki kabuklu yumuşakçalardan, midye ve istiridye türü bir canlıdır. Günümüzde yaşayanlarıyla, milyonlarca yıl önce yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur. Bu durum evrimcilerin öne sürdüğü aşamalı evrim iddiasını, hiçbir tartışmaya yer bırakmadan geçersiz kılmaktadır.

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 38 - 23 milyon yıl

Bölge: Brule Oluşumu, Nebraska, ABD

Evrimciler, fosil kayıtlarında kaplumbağaların evrim geçirdiğini gösteren tek bir bulgunun bile bulunmadığını şöyle itiraf ederler:

"En eski kaplumbağalara, Almanya'daki Trias devri fosil yataklarında rastlanır. Bugün yaşayan örneklerine çok benzeyen sert kabukları sayesinde kolaylıkla diğer türlerden ayırt edilirler. **Daha erken ya da daha ilkel kaplumbağalara ait hiçbir iz tanımlanamamıştır.** Oysaki kaplumbağalar çok kolaylıkla fosilleşirler ve fosillerinin çok küçük parçaları dahi bulunsa kolaylıkla tanınırlar." *(Robert Carroll, Vertebrate Paleontology and Evolution, s. 207)*

Bivalve

Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 410 - 360 milyon yıl

Bölge: Jefferson Oluşumu, Indiana, ABD

410 – 360 milyon yıldır aynı olan Bivalveler, canlıların birbirlerinden türedikleri ve aşama aşama geliştiklerini öne süren evrimcilere meydan okumaktadır. Bu canlılar, evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını söylemektedir.

Deniz Kestanesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 306 - 299 milyon yıl

Bölge: ABD

Resimdeki deniz kestanesi fosili, canlıların evrimi iddiasını geçersiz kılan sayısız örnekten biridir. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bundan 306 - 299 milyon yıl önce yaşamış olan deniz kestanelerinin günümüzdeki örneklerinden çok farklı olması gerekirdi. Ancak resimdeki fosilin de ortaya koyduğu gibi, bugünkü deniz kestaneleriyle yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur.

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 360 - 325 milyon yıl

Bölge: Edwarsville Oluşumu, Indiana, ABD

Günümüzdeki deniz yıldızları hangi özelliklere sahipse, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşayan deniz yıldızları da bu özelliklere sahiptir. 360 – 325 milyon yıldır deniz yıldızlarının aynı olduğunu gösteren bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmakta, canlıların sahip oldukları özelliklerle yaratıldıklarını söylemektedir.

KANADA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Kanada, jeolojik yapısı en eski olan ülkelerden biridir. Kaya yapılarının büyük kısmı Prekambriyen zamana (4.6 milyar – 543 milyon yıl) aittir. Fosil yatakları açısından oldukça zengindir.

Kanada'daki en önemli fosil yataklarından biri dünyaca ünlü Burgess Shale oluşumudur. Burgess Shale'deki söz konusu fosil yatağı, çağımızın önemli paleontolojik bulgularından biri sayılmaktadır. Jeolojik araştırmalar, fosil örneklerinin elde edildiği çökeltilerin meydana geldiği dönemde bu bölgenin, ekvatora yakın bir bölge olduğunu göstermektedir. Burgess Shale bu esnada, Kuzey Amerika kıtasının alt sınırında yer almaktadır.

Burgess Shale'de bulunan ilk fosiller, 1900'lerin başında paleontolog Charles Doolittle Walcott tarafından bulunan bazı omurgasız fosilleridir. Nitekim Burgess Shale omurgasız fosilleriyle tanınan bir alandır. Bölgede bulunan, 500 milyon yıldan eski bu fosil örnekleri sayesinde, Kambriyen döneminde yaşamış yaklaşık 140 tür tespit edilmiştir. Kambriyen dönemine ait bu fosil canlıların özelliği, çok farklı filumlara ait olmaları ve önceki tabakalarda hiçbir ataları olmadan, bir anda ortaya çıkmalarıdır. Evrimci kaynaklar da, bu fosil bulgularının evrim teorisine göre açıklanmasının mümkün olmadığını kabul etmektedirler.

Kanada'da bulunan bir diğer önemli fosil sahası da, Miguasha Parkı içindedir. Zengin fosil örneklerine sahip olan bu saha, Gaspe yarımadasında yer almaktadır. Bölgedeki fo-

Burgess Shale Oluşumu'nda yapılan fosil araştırmaları.

siller ilk olarak 1800'lerin ortalarında keşfedilmiştir. Bölgenin kaya yapısı 375 – 350 milyon yıllıktır. Araştırmalar, bundan yaklaşık 370 milyon yıl önce Gaspe sahillerinin, tropikal bir körfez olduğunu ortaya koymuştur.

Migusha'daki fosiller mikroorganizmalardan, omurgalılara, omurgasız canlılardan bitkilere kadar çok büyük bir çeşitlilik göstermektedir. Migusha'da elde edilen bazı balık ve bitki fosilleri, türlerinin en eski örnekleridir. Örneğin Spermasposita isimli bitkinin bilinen en eski çiçekli bitki fosili olduğu düşünülmektedir. Bu örnekler, evrimcilerin sözde ilkel bir yaşam olduğunu öne sürdükleri dönemde, canlıların tam ve kusursuz yapılarıyla kompleks bir yaşam sürdüklerini göstermektedir.

Alberta'da yapılan fosil araştırmalarını gösteren bir resim.

Burgess Shale

Dişli Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Orta büyüklükte bir balık olan dişli ringa balığı, genellikle Kuzey Amerika'da, büyük göllerde ve bazı ırmaklarda rastlanan bir balık türüdür. *Hiodontidae* familyasına dahildir.

Bu balık türü, diğer tüm canlılar gibi, milyonlarca yıldır yapısını değiştirmeden varlığını devam ettirmektedir. 50 milyon yıl önceki dişli ringa balıklarıyla günümüzdeki örneklerinin tamamen aynı olması, evrimciler açısından açıklanması mümkün olmayan bir durumdur.

Sekoya Dalı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kamloops, British Columbia, Kanada

Dünyanın en büyük ağaç türü olarak bilinen sekoyalar, aynı zamanda çok uzun ömürlüdürler. Yaklaşık 150 metre yüksekliğinde, 1000 yaşında olan örnekleri bulunmaktadır. Çoğunlukla Kuzey Amerika'da yaşarlar.

Fosil örnekleri, sekoyaların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani evrim geçirmediklerini ortaya koymaktadır. Resimde görülen 50 milyon yıllık sekoya dalı fosilinin, günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Dişli Ringa Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Kanada'daki fosil yataklarında çok fazla dişli ringa balığı fosiline rastlanmıştır. Bu fosil örneklerinin hepsi, dişli ringaların milyonlarca yıldır aynı olduklarını göstermektedir. Milyonlarca yıldır devam eden bu durağanlık (canlıların yapısındaki değişmezlik), evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli bir delilidir.

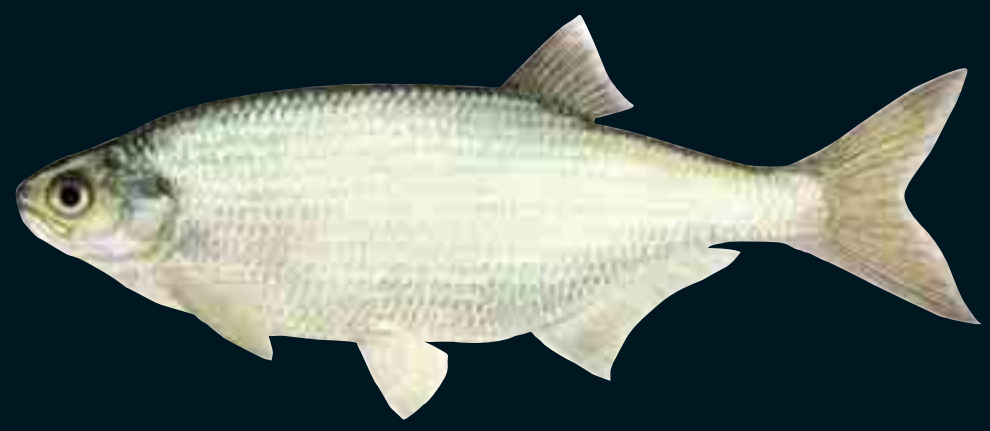

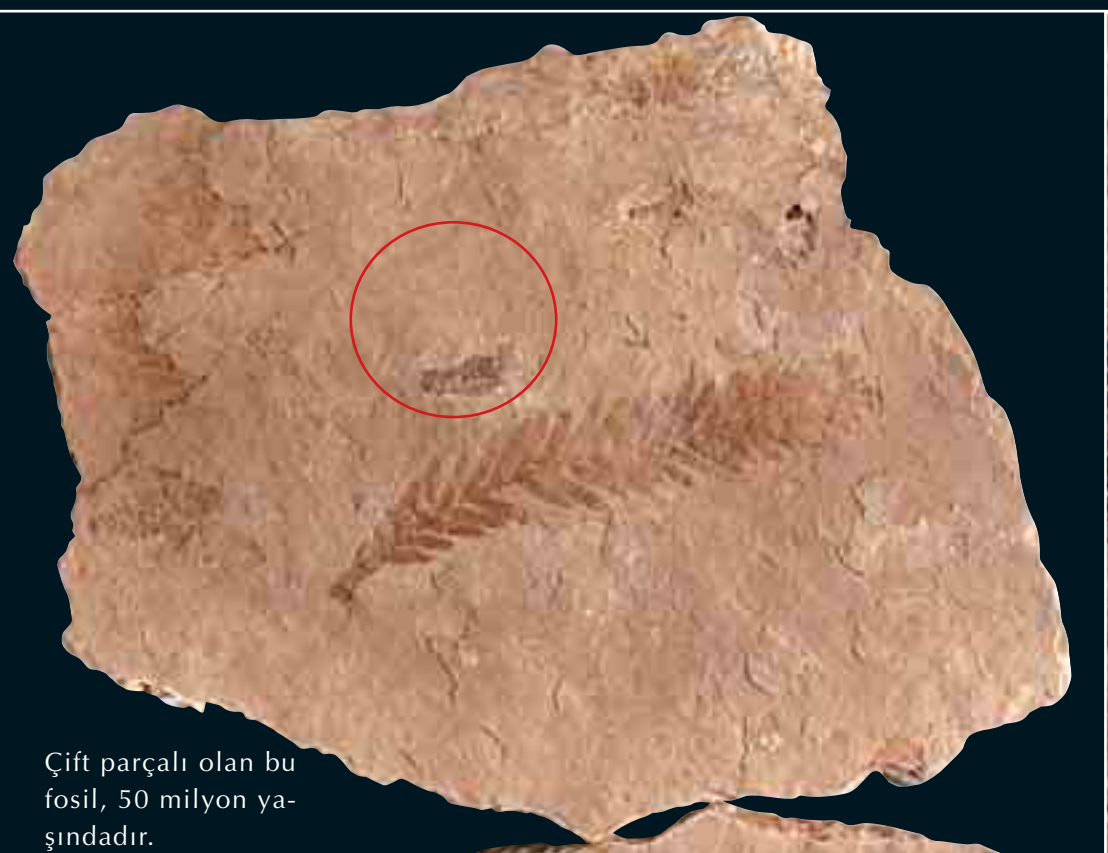

Çift parçalı olan bu fosil, 50 milyon yaşındadır.

Tüylü Sivrisinek , Sekoya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kamloops, British Columbia, Kanada

Tüylü sivrisineklerin büyük çoğunluğu bitki polenleriyle beslenir. *Bibionidae* familyasına dahildirler. Fosil kayıtları tüm sinek türlerinin bir anda ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam ettirdiklerini ortaya koymuştur. Bu da sineklerin, diğer tüm canlılar gibi evrim geçirmediğini ispatlayan bir durumdur. Evrimciler de bu gerçeği itiraf etmekte, evrim teorisiyle böceklerin kökenini açıklayamadıklarını söylemektedirler. Zoolog Paul Pierre Grasse, "Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz" *(Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 30)* derken bu gerçeğe dikkat çekmektedir. Fosil kayıtları sineklerin ve tüm böceklerin kökeninin Allah'ın yaratışı olduğunu gözler önüne sermiştir.

Ciğerli Balık

Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 350 milyon yıl

Bölge: Miguasha, Quebec, Kanada

Ciğerli balıkların günümüzdeki örnekleri çoğunlukla Afrika ve Güney Amerika'da yaşamaktadır. Bu balıklar, suların azaldığı dönemlerde, kendilerini çamura gömerek yaşamlarını devam ettirebilmektedir.

Bilinen en eski ciğerli balık fosili Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Resimde görülen fosil de aynı döneme aittir. Bundan 350 milyon yıl önce yaşayan ciğerli balıkların günümüzde yaşayanlardan hiçbir farkı yoktur. Yüz milyonlarca yıldır değişime uğramayan ciğerli balıklar, canlıların evrim geçirmediklerinin, yaratıldıklarının ispatlarından biridir.

Gürgen

Sekoya

Sekoya ve Gürgen Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların evrimcilerin iddia ettiği gibi, rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve aralarında evrimsel hiçbir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Resimde görülen sekoya ve gürgen yaprağı fosilleri de, evrim teorisinin geçersizliğini gösteren delillerdendir. 54 – 37 milyon yıl önceki bitkilerle, günümüzdekiler arasında bir fark yoktur.

54 - 37 milyon yıllık bu fosil, negatif ve pozitif olmak üzere iki parçalıdır.

Sekoya Yaprağı ve Tomurcuklu Sapı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Milyonlarca yıl önce yaşayan sekoyaların günümüzde yaşayan sekoyalardan hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, hayvanlar gibi, bitkilerin de evrim geçirmediğinin delilidir.

Huş Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Betula sınıfında yer alan, kuzey iklimlerinde yetişen bir bitkidir. Resimde görülen fosil, 54 – 37 milyon yıl yaşındadır. Günümüzdeki örnekleriyle tıpatıp aynı olan bu fosil örneği, diğer tüm canlılar gibi, huş ağaçlarının da evrim geçirmediğinin delillerinden biridir.

Somon Balığı Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Pleistosen dönemi

Yaş: 1.8 milyon yıl – 11 bin yıl

Bölge: Kamloops, British Columbia, Kanada

Somon balıklarının farklı jeolojik dönemlere ait pek çok fosil örneği bulunmaktadır. Bu dönemlerde yaşamış somon balıklarının hepsi günümüzde yaşayan örnekleriyle aynıdır. Bulunan her fosil, Darwinistleri yalanlayarak, diğer canlı türleri gibi somonların da hiçbir zaman değişmediği gerçeğini ispatlamaktadır.

Sekoya

Ginkgo

Ginkgo ve Sekoya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Ginkgo, bitki dünyasında en çok örneği olan yaşayan fosillerden biridir. Sadece kendisinin dahil olduğu *Ginkgophyta* sınıfına dahildir. Bilinen en eski örnekleri 270 milyon yıllıktır. Resimde görülen ginkgo yaprağı fosili ise 54 – 37 milyon yaşındadır. Yüz milyonlarca yıldır aynı olan bitkiler, evrime meydan okumaktadır.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Fosil bulguları, bitkilerin evrimi iddiasını kesin olarak red-detmektedir. Bu bulgulardan biri de 54 – 37 milyon yıllık, ginkgo yaprağı fosilidir. Milyonlarca yıl önce yaşayan ginkgoların günümüzde yaşayan örneklerinden bir farkı yoktur.

Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Ilıman iklimlerde yetişen karaağaçlar genellikle Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'da bulunur. 50 milyon yıllık karaağaç yaprağı fosilleri, bitkilerin evrimi iddiasını açık bir biçimde reddetmektedir.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bitkilerin evrimi iddiasını doğrulayan tek bir fosil örneği dahi yokken, evrim geçirmediklerini ispatlayan yüz binlerce fosil vardır. Bu fosillerden biri de resimde görülen 54 – 37 milyon yıllık ginkgo yaprağı fosilidir. Milyonlarca yıldır değişmeyen ginkgolar, evrimin büyük bir aldatmaca olduğunu göstermektedir.

Kızılağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bundan 54 - 37 milyon yıl önce yaşayan kızılağaçlarla, bugünkü kızılağaçların birbirinden bir farkı yoktur. Günümüzdeki kızılağaçların sahip olduğu tüm sistemlere eksiksiz sahip olan milyonlarca yıl önceki kızılağaçlar, yeryüzünde hiç bir zaman evrim yaşanmadığının delilidir.

Gürgen ve Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Fosil kayıtları tüm bitki türlerinin var oldukları ilk dönemden itibaren en küçük bir değişiklik geçirmeden varlıklarını devam ettirdiklerini göstermektedir. Eğer bir canlı milyonlarca yıl boyunca değişmeden aynı özelliklere sahip kalıyorsa, bu durumun ifade ettiği gerçek açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır. Bu gerçeğin delillerinden biri de resimde görülen 54 – 37 milyon yıllık gürgen ve karaağaç yaprağı fosilleridir.

Karaağaç

Gürgen

Sekoya Kozalağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 52 – 43.6 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

52 - 43.6 milyon yıllık sekoya kozalağı, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatlarından biridir. Milyonlarca yıl önceki sekoyalarla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur ve bu farksızlık, canlıların evrim geçirmediğini ortaya koymaktadır.

229 / Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 – 65 milyon yıl

Bölge: Bear Paw Oluşumu, Kanada

150 yıldır elde edilen fosil kayıtları, canlı türlerinin hiçbir zaman değişmediğini ve birbirine dönüşmediğini kanıtlamıştır. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan 146 – 65 milyon yıllık ıstakoz fosili bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

DOMİNİK CUMHURİYETİ'NDE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Fosillerin oluştuğu ortamlardan biri de amberlerdir. Amber içindeki fosiller, ağaçlardan salgılanan reçinenin canlının üzerinde donması ve canlının o anki haliyle muhafaza edilmesiyle meydana gelir. Reçine, kimyasal olarak farklı organik maddelerden meydana gelir. Suda çözülmez, havayla temas ettiğinde ise çok kısa sürede donar. Daha sonra polimerizasyon (monomer moleküllerin üç boyutlu zincirler meydana getirmek için kimyasal reaksiyona girmeleri) süreci başlar ve reçine milyonlarca yıl boyunca katılaşmaya devam eder. Reçinenin üzerine döküldüğü canlı da o anki haliyle milyonlarca yıl boyunca kalır.

Şu an dünyada 100'den fazla amber yatağı olduğu bilinmektedir. Lübnan'da elde edilen bilinen en eski amber örnekleri Lübnan dağlarında bulunan, Kretase dönemine ait 130 - 120 milyon yıllık amberlerdir. Son dönemlerde yapılan araştırmalar Mezozoik zamana ait bazı yeni amber yataklarını ortaya çıkarmıştır. Bunlardan bazıları, yaklaşık 120 milyon yaşındaki Ürdün amberleri, yaklaşık 80 milyon yaşındaki New Jersey amberleri, 80 – 75 milyon yıllık Cedar gölü amberleri, 70 milyon yıllık Fransız amberleri ve 100 milyon yıllık Pirene amberleridir. Diğer pek çok amber yatağında elde edilen fosil örnekleri ise çoğunlukla Eosen – Miosen dönemlerine (54 – 5 milyon yıl) aittir.

Dominik Cumhuriyeti'nde elde edilen amber fosiller ise çoğunlukla, Eosen – Miosen dönemlerine ait-

Dünyada 100'den fazla amber yatağı vardır. Bu yataklardan biri de Baltık amberlerinin bulunduğu Norveç'tedir.

Dominik Cumhuriyeti'ndeki amber içinde fosillerin bulunduğu bazı yataklar.

tir. Dominik'te iki önemli amber yatağı bulunmaktadır. Bunlardan biri Santiago şehrinin kuzeyinde bulunan dağlık bölgedir. Diğeri de, Santo Domingo şehrinin kuzeydoğusunda yer alan El Valle kasabası yakınlarındaki madenlerdir. Dominik amberlerinin, Hymenaea cinsi ağaçların reçinelerinden meydana geldiği bilinmektedir. Dominik amberlerinin en önemli özelliklerinden biri, fosilleşmiş canlı türlerinin çeşitliliğidir. Çok sayıda böcek türünün yanı sıra, amber içinde fosilleşmiş kurbağa, kertenkele, akrep örnekleri de vardır.

Dominik Cumhuriyeti'nde bulunan on binlerce amber fosili, bulunan tüm diğer fosiller gibi, çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Canlılar milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramamış, yani asla evrim geçirmemişlerdir. Sivrisinekler hep sivrisinek, karıncalar hep karınca, arılar hep arı, yusufçuklar hep yusufçuk, örümcekler hep örümcek olarak var olmuşlardır. Kısacası, tüm canlılar dünyaya geldikleri ilk andan itibaren hep aynı özelliklerle, aynı şekilde varlıklarını devam ettirmişlerdir. Milyonlarca yıl önce yaşamış ve amber içinde muhafaza edilmiş canlılarla, günümüzdeki örnekleri tıpatıp aynıdır. Bu gerçek evrim teorisine büyük bir darbe vurmakta, Yaratılış gerçeğini gözler önüne sermektedir.

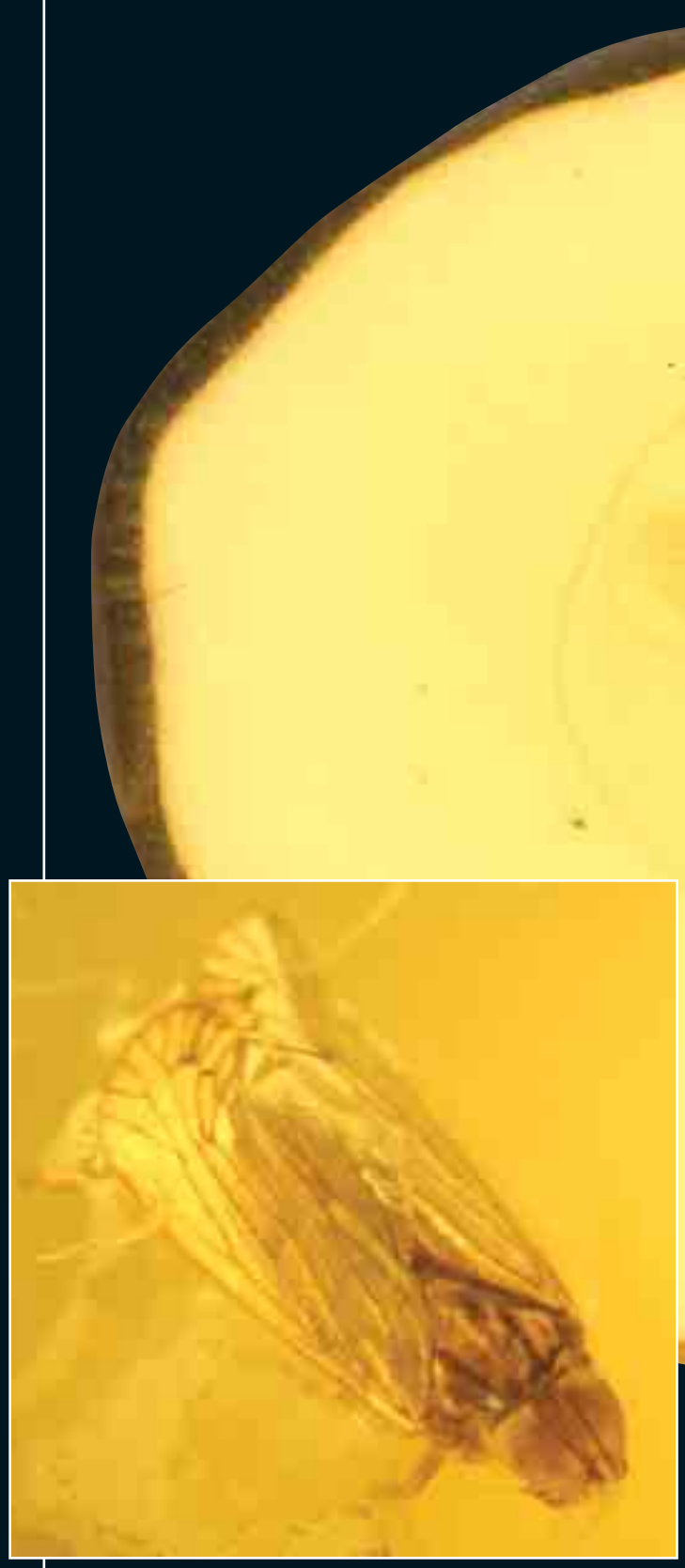

Yaprak Zararlısı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen 25 milyon yaşındaki yaprak zararlısı, günümüzdeki yapak zararlılarıyla tıpatıp aynıdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen hiçbir değişikliğe uğramayan yaprak zararlıları, evrim teorisini yalanlamaktadır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu amber parçasında, Salticidae familyasından, sıçrayan örümcek yer almaktadır. İsimlerini, avlarının üzerlerine tırmanıp, boylarının 50 kat üzerinde zıplayarak avlanmalarından alırlar. Başlarının ön tarafında bulunan dört adet gözün yanı sıra, bunların hemen üzerinde de dört küçük gözleri daha vardır. Kusursuz yapıdaki bu gözlerini avlarını tespit etmek için kullanırlar.

Bundan milyonlarca yıl önce yaşayan sıçrayan örümcekler, tıpkı günümüzdekiler gibi, tam ve kusursuz bir yapıya sahiptiler. Ve bu yapılarında milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik olmadı. Resimdeki 25 milyon yıllık amber de, bu gerçeğin bir delilidir.

At Nalı Yengeci Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu böcekler, çoğunlukla karınca yuvalarının yakınlarında yaşarlar. 25 milyon yıllık bu fosil, söz konusu böceklerin evrim geçirmediklerinin delilidir. Milyonlarca yıl önceki at nalı yengeci böcekleriyle bugünküler arasında bir fark yoktur.

Scelionid Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Scelionid arıları genelde dökülmüş yapraklar altında yaşarlar. Bu arıların çok fazla böcek türüne, özellikle bunların yumurtalarına zarar verdikleri bilinmektedir. Resimdeki scelionid arısı uçarken fosilleşmiştir. Günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

25 milyon yıllık scelionid arısı amberi, diğer tüm canlılar gibi, yaban arılarının da evrimleşmediğini göstermektedir.

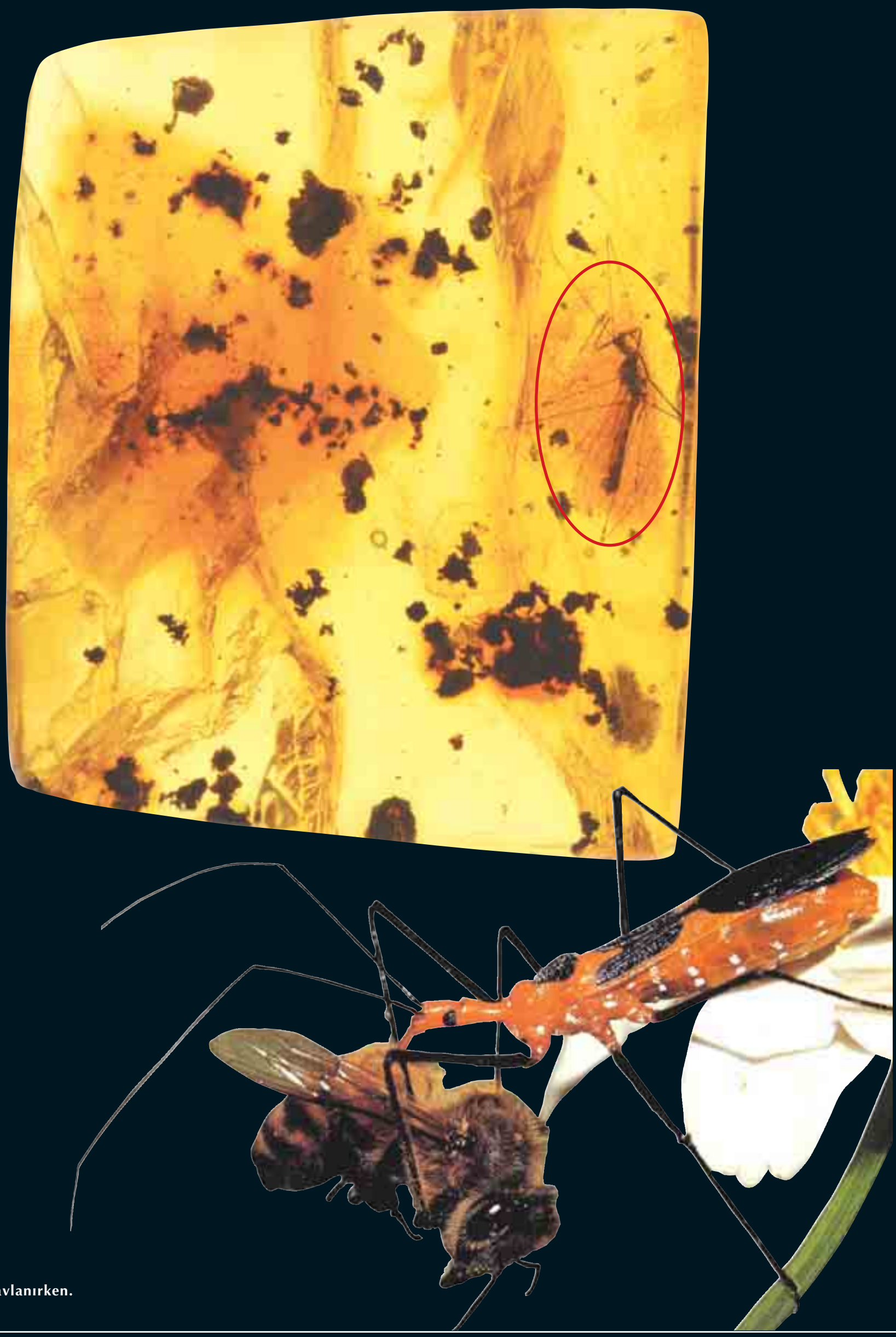

Suikastçı böcek avlanırken.

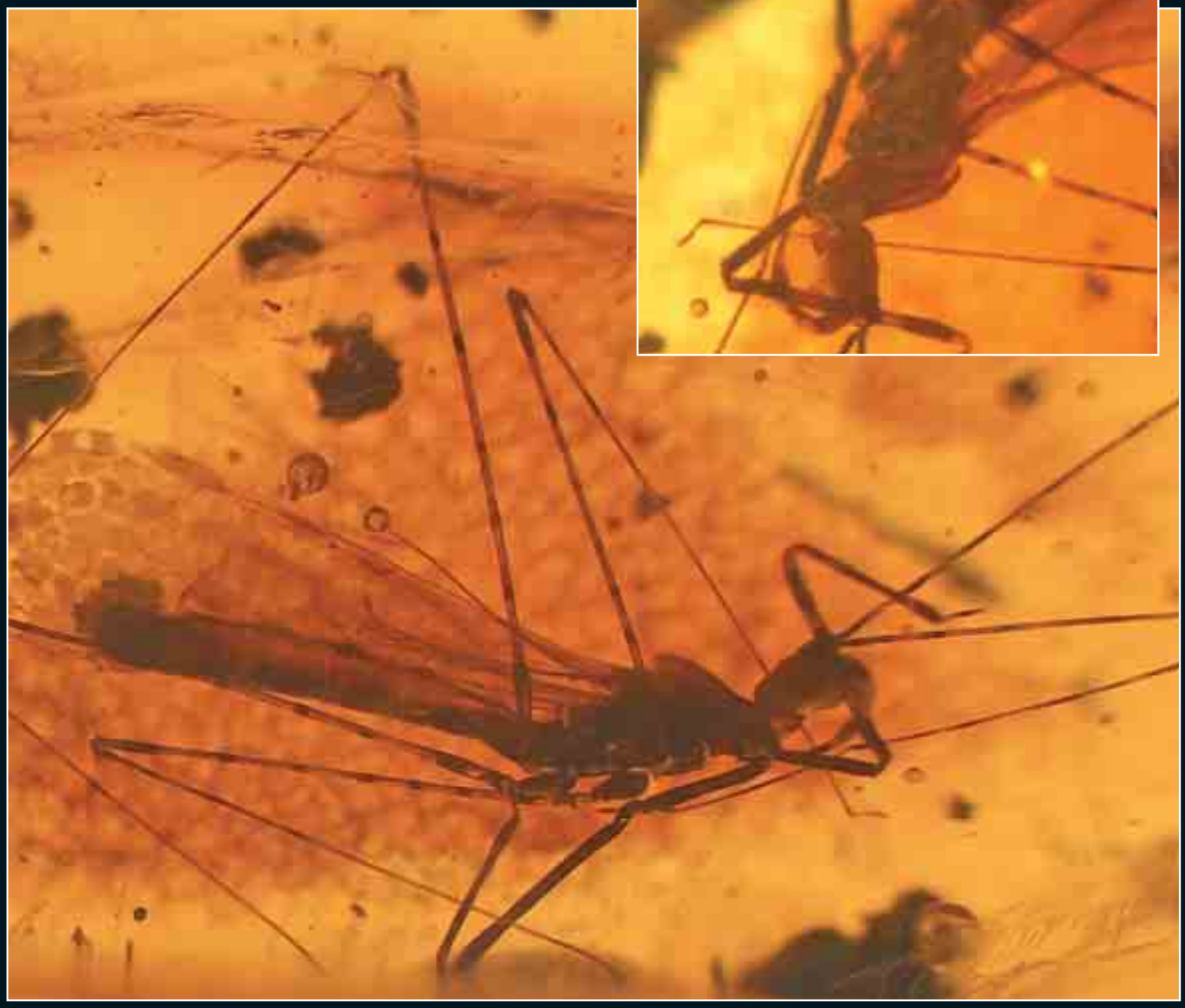

Suikastçı Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu amber parçasında, Reduviidae familyasının çok nadir görülen bir örneği olan suikastçi böcek görülmektedir. Buradaki, Emesinae alt familyasından, iplik bacaklı suikastçi böceğidir. Suikastçi böcekler, dış sindirim olarak bilinen türde beslenirler. Avlarının dokusunu sıvı haline getiren bir zehir salgılarlar ve ardından onu emerler. Toksin, hızlı işleyen ve ava birkaç saniye içinde boyun eğdiren bir yapıya sahiptir. Bazı suikastçi böcekler aktif olarak avını avlarken, diğerleri beklerler. Bu suikastçi böceğin kanatlarındaki renkler de korunmuştur.

Günümüzdeki suikastçı böceklerin sahip oldukları tüm özelliklere, 25 milyon yıl önce yaşayan suikastçı böcekler de sahiptir. Resimde görülen fosil, milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olan suikastçı böceklerinin evrimleşmediğinin delillerinden biridir.

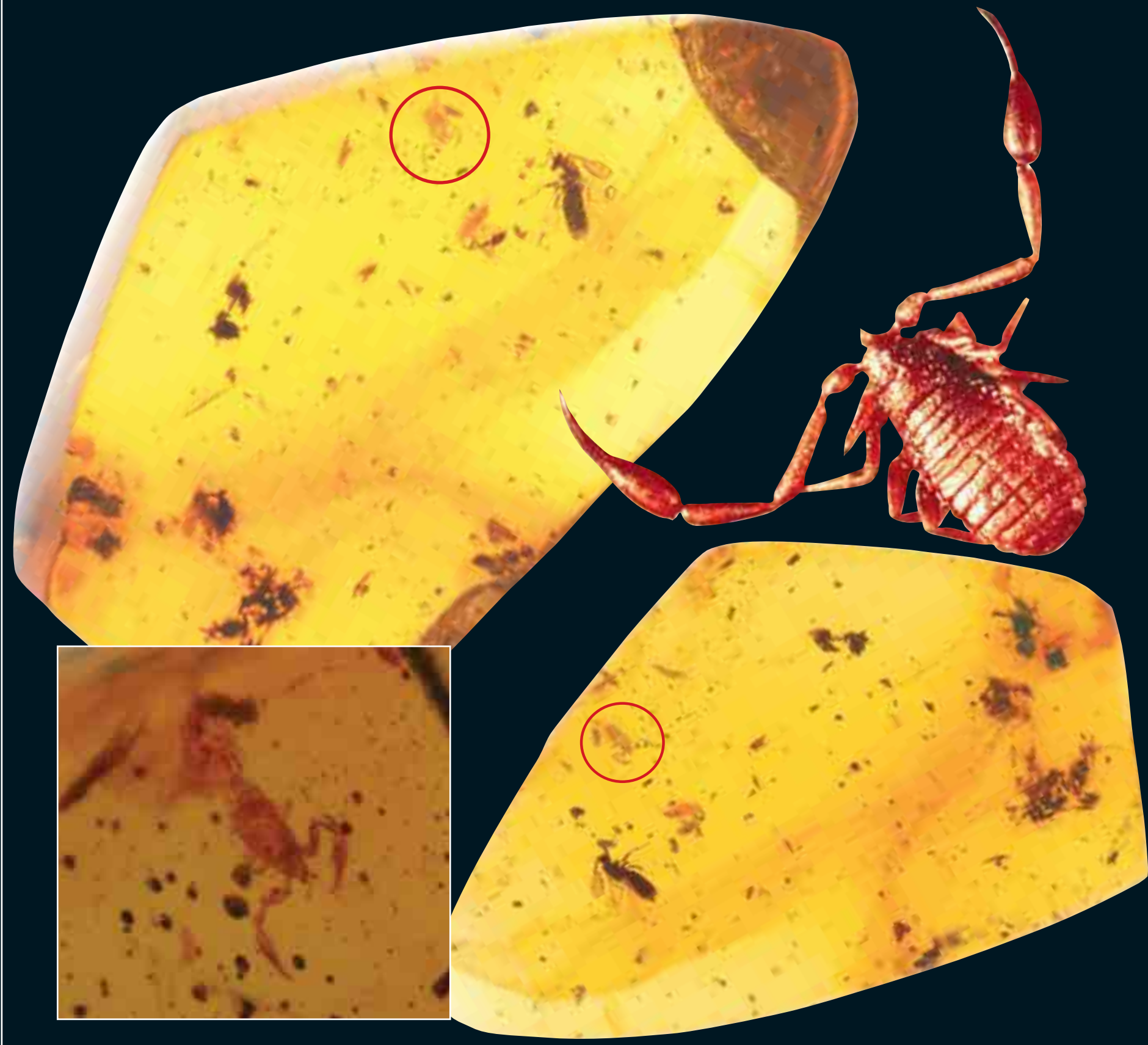

Yalancı Akrep

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Yalancı akrepler, akreplere benzeyen örümceklerdir, ancak akrebin uzun kuyruğu ve iğnesinden yoksunlardır. Avlarını kıskaçlarını kullanarak etkisiz hale getirirler. Yalancı akrepler, dökülmüş yapraklar, toprak ve kaya altlarında bulunabilirler. Bazıları, böcekler ve sinekler gibi diğer eklembacaklıların üzerinde yaşarlar. Dünya genelinde 2000 çeşit yalancı akrebin yaşadığı bilinmektedir.

25 milyon yaşındaki yalancı akreplerle, günümüzde yaşayan örneklerinin bir farkı yoktur. Bu farksızlık, canlıların evrim geçirmediğinin ispatıdır.

Kanatlı Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kanatlı karınca türünün 5 - 8 mm uzunluğunda iki uzun kanadı vardır. Yuvalarını su ve yiyecek kaynaklarına yakın yaparlar. Bu karıncalar milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır.

25 milyon yıllık amber içindeki kanatlı karınca fosili, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Ateşböceği, Kırkayak, Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Bu böcek *Pyrochroidae* familyasına aittir ve genellikle ateşböceği ya da ateş renkli böcek olarak bilinir. Bu örnekte ateşböceğinin dişli anteni çok net olarak görülmektedir. Bu amber parçasının içinde aynı zamanda kırkayak ve örümcek fosili de yer almaktadır.

Milyonlarca yıldır değişmeden kalan ateşböcekleri, kırkayaklar ve örümcekler, canlıların başka türlerden aşama aşama oluşmadıklarını, sahip oldukları tüm özelliklerle birlikte yaratıldıklarını göstermektedir.

Örümcek

Kırkayak

Ateşböceği

Asalak Yaban Arısı, Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yaşındaki yaban arısı ve kambur sinek fosili, tüm canlılar gibi böcek türlerinin de evrim geçirmediklerinin ispatıdır. Bu canlılar milyonlarca yıldır aynıdır, herhangi bir değişikliğe uğramamışlardır.

İğnesiz Arı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde amber içinde fosilleşmiş iğnesiz arı fosili görülmektedir. Bu canlıların günümüzdeki örnekleriyle, milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleri birbirlerinden farksızdır.

Gal sineği

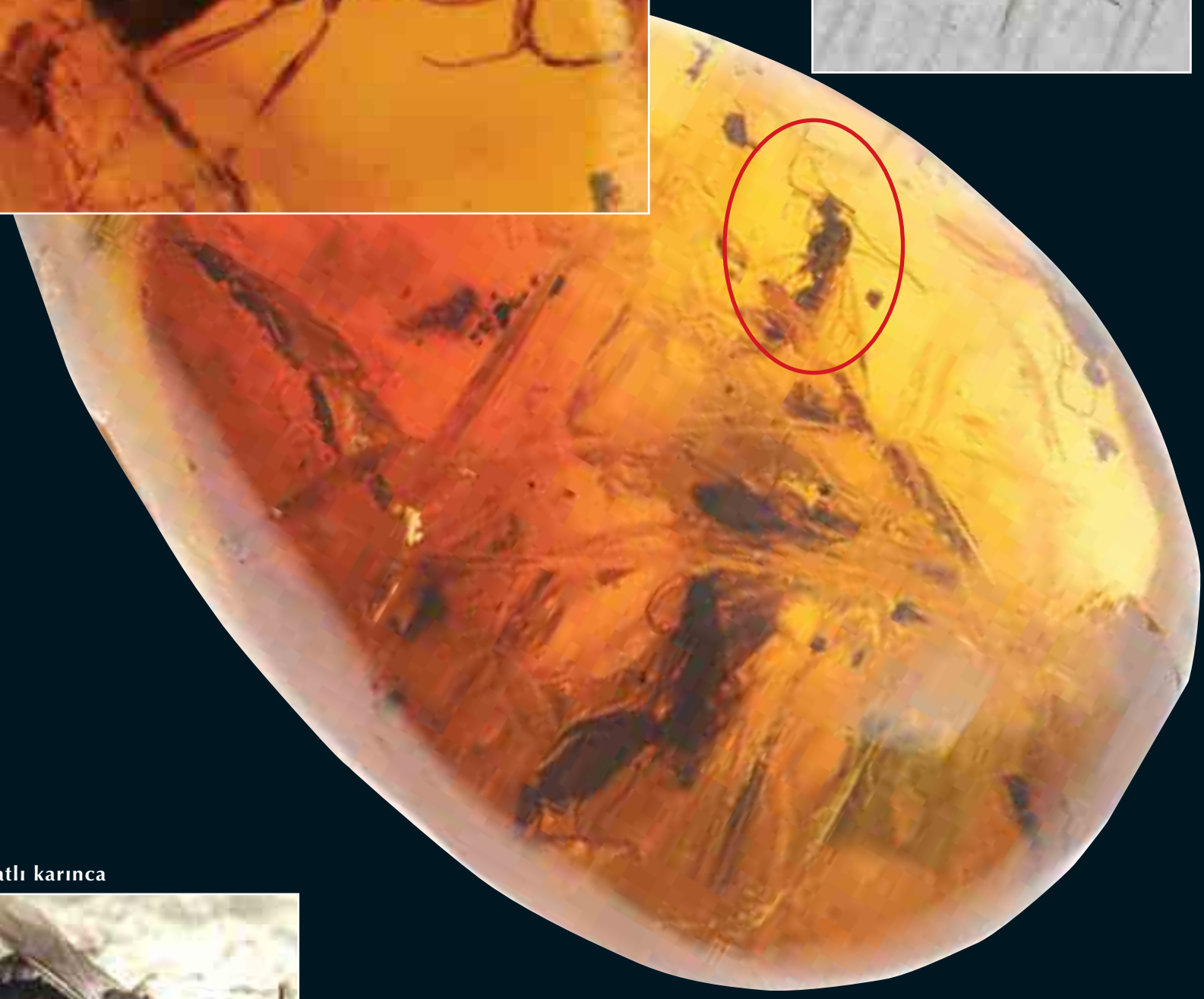

Kanatlı karınca

Kanatlı Karınca, Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıldır değişmeden yaşamlarını sürdüren kanatlı karıncalar ve gal sinekleri, evrim teorisinin iddialarını yerle bir etmektedir.

Örümcek ve Örümcek Ağı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Örümcekler yüz milyonlarca yıldır yapılarını değiştirmeden varlıklarını devam ettiren canlılardan biridir. Burada görülen amber içindeki örümcek ve ağı ise 25 milyon yaşındadır. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu canlı, "biz evrim geçirmedik, yaratıldık" demektedir.

Ağaç Kabuğu Biti

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Binlerce farklı böcek türüne ait sayısız fosil örneği bulunmaktadır. Ve tüm bu fosiller, canlıların var oldukları günden itibaren aynı özelliklere sahip olduklarını, zaman içinde değişime uğrayıp evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu fosillerden biri de, ağaç kabuğu bitlerinin milyonlarca yıldır aynı olduğunu gösteren 25 milyon yıllık amberdir.

Kabuk Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl yaşındaki kabuk böcekleri, günümüzdekilerle aynıdır. Milyonlarca yıldır aynı olan bu böcekler, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını gösteren örneklerden biridir.

At Nalı Yengeci Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Fosil kayıtlarının tamamı Darwinistleri yalanlamaktadır. Darwinistler, canlıların birbirlerinden aşama aşama türediklerini öne sürmektedir. Fosiller ise, canlıların eksiksiz ve kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını ve var oldukları müddetçe değişmediklerini göstermektedir. Allah'ın yaratışının apaçık delili olan bu durum, evrimciler tarafından asla açıklanamaz. Evrimcilerin açıklayamayacakları örneklerden biri de, amber içindeki 25 milyon yıllık at nalı yengeci böceği fosilidir. At nalı yengeci böcekleri, evrime meydana okumaktadır.

Kanatlı Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amberin içinde kanatlı karınca fosili bulunmaktadır. Günümüzde yaşayan kanatlı karıncalarla, milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu da diğer canlılar gibi, karıncaların da evrim geçirmediklerinin delilidir.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Günümüzde yaşayan örümceklerin sahip oldukları tüm özelliklere milyonlarca yıl önce yaşayan örümcekler de sahiptir. 25 milyon yıllık amber içindeki örümcek fosili bu gerçeğin ispatlarındandır.

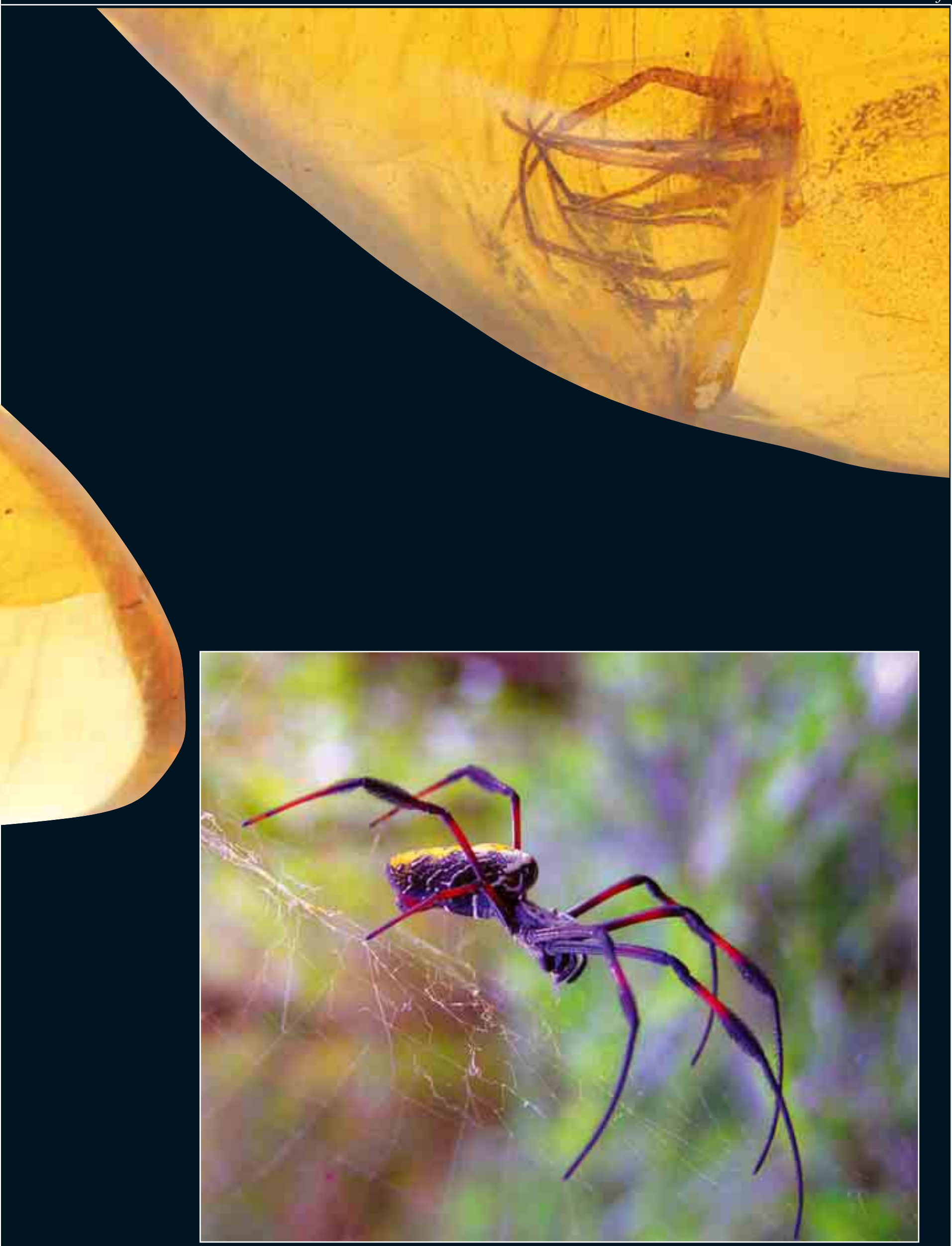

İşçi Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Yeryüzünde en kalabalık nüfusa sahip canlılardan biri karıncalardır. Fosil kayıtları karıncaların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, herhangi bir değişikliğe uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini ortaya koymuştur. Resimde görülen 25 milyon yıllık işçi karınca fosili de, bu gerçeği teyit etmektedir.

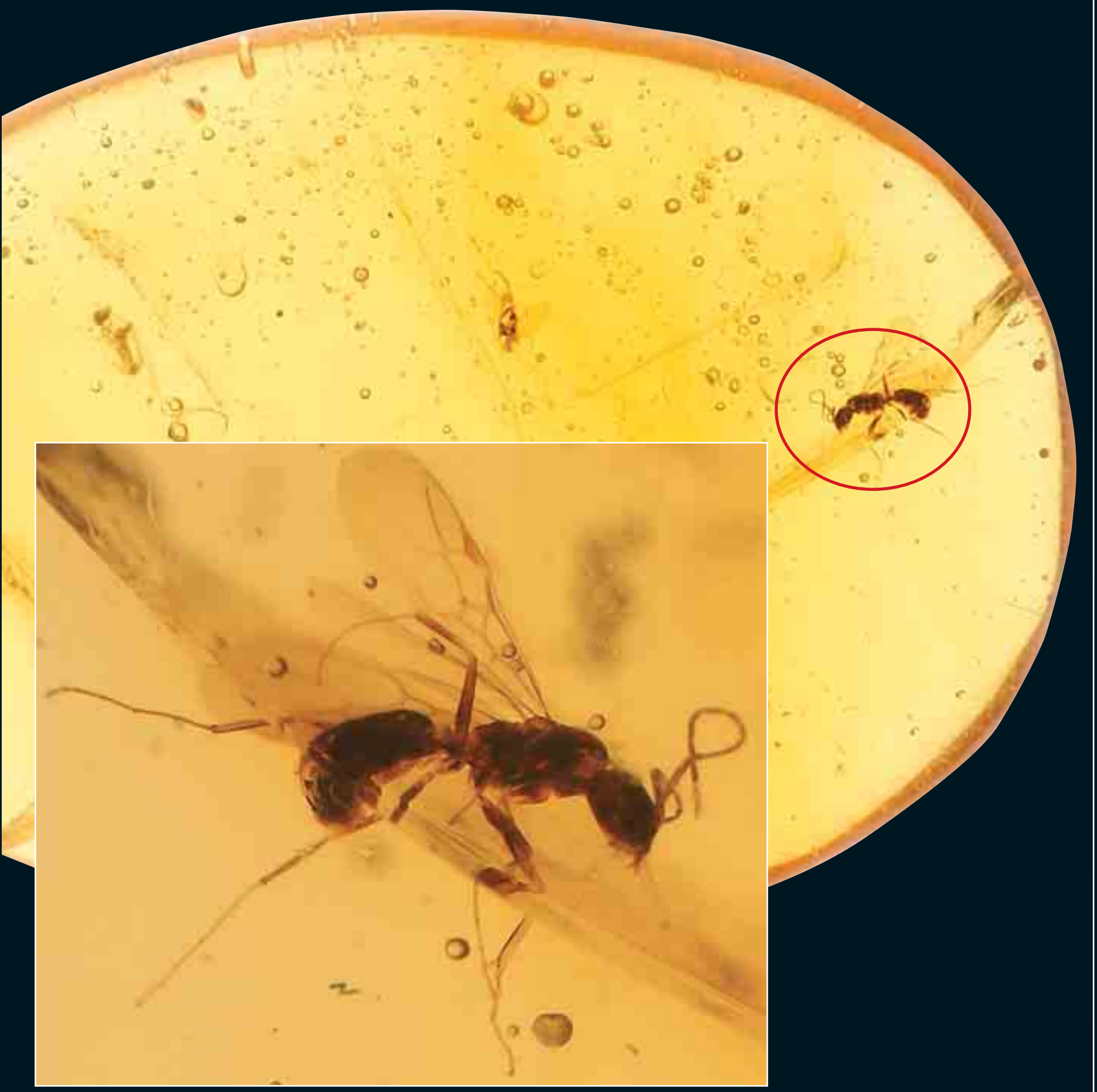

Kanatlı Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık kanatlı karıncalarla, günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kalan kanatlı karıncalar evrim olmadığının delillerindendir.

Kara kanatlı mantar sivrisineği

Evcikli Böcek

Evcikli Böcek, Kara Kanatlı Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içinde evcikli böcek ve mantar sivrisinekleri bulunmaktadır. Bu canlılar milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam ettirmektedirler. Söz konusu canlıların değişmemeleri, evrim geçirmediklerinin göstergesidir.

Kanatlı Termit

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki 25 milyon yıllık amber içinde, kanatlı termit fosili bulunmaktadır. Bu canlılar, milyonlarca yıldır aynı kusursuz sistemlere sahiptirler ve yapılarında en küçük bir değişiklik dahi olmamıştır.

Hemiptera Takımından Bir Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

48 binden fazla türü olan *Hemiptera* cinsi böcekler (tahtakuruları), fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkmakta ve hiçbir değişikliğe uğramadan milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettirmektedirler. Diğer tüm böcek türleri gibi, *Hemiptera* takımına dahil olan böcekler de evrimi yalanlamaktadır.

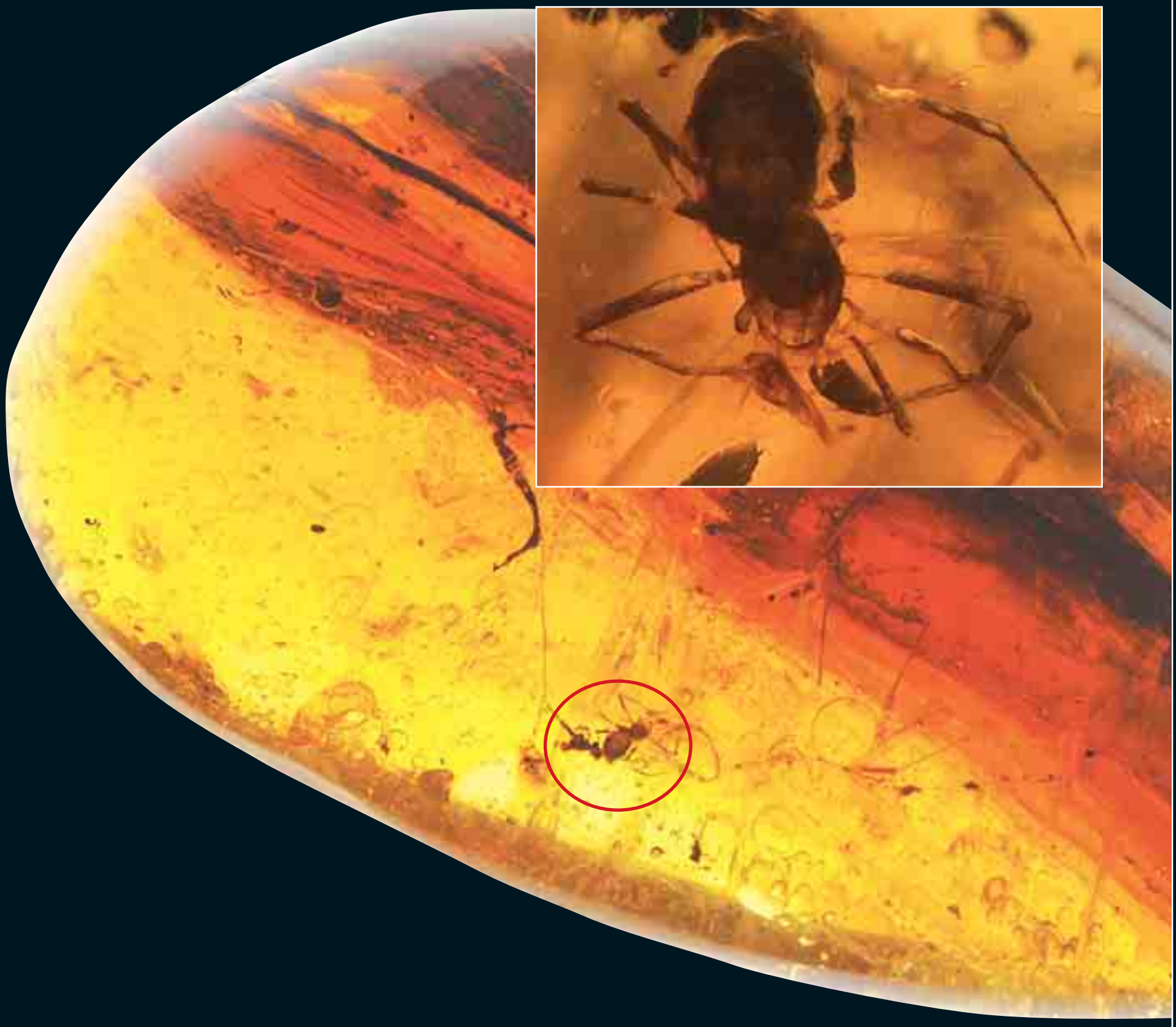

Örümcek ve Örümcek Ağı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde ağıyla birlikte fosilleşmiş bir örümcek örneği görülmektedir. 25 milyon yıllık örümcek ve ağı, günümüzde yaşayan örümcekler ve ağlarıyla tıpatıp aynıdır. Bu aynılık, evrim teorisini tamamen geçersiz kılmaktadır.

Kanatlı Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıldır aynı olan kanatlı karıncalar, evrim teorisinin geçersiz olduğunu gösteren örneklerdendir. Milyonlarca yıldır değişmeyen canlılar karşısında evrimciler hiçbir bilimsel ve tutarlı açıklamada bulunamazlar.

Kanatlı Termit

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan böcek türleri, evrim teorisi için büyük bir açmaz oluşturmaktadır. Fosil bulgularında hep aynı yapılarıyla karşımıza çıkan böcek türleri, canlıların evrim geçirmediklerinin delillerindendir. Resimdeki amber içinde bulunan kanatlı termit, 25 milyon yaşındadır. Ve bu fosilin, günümüzdeki benzerlerinden hiçbir farkı yoktur.

Çekirge

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Fosil kayıtlarında yer alan tüm çekirge örnekleri, günümüzde yaşayanlarla aynıdır. Bundan 25 milyon yıl önceki çekirgelerle günümüzdekilerin birbirlerinden farksız olması, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

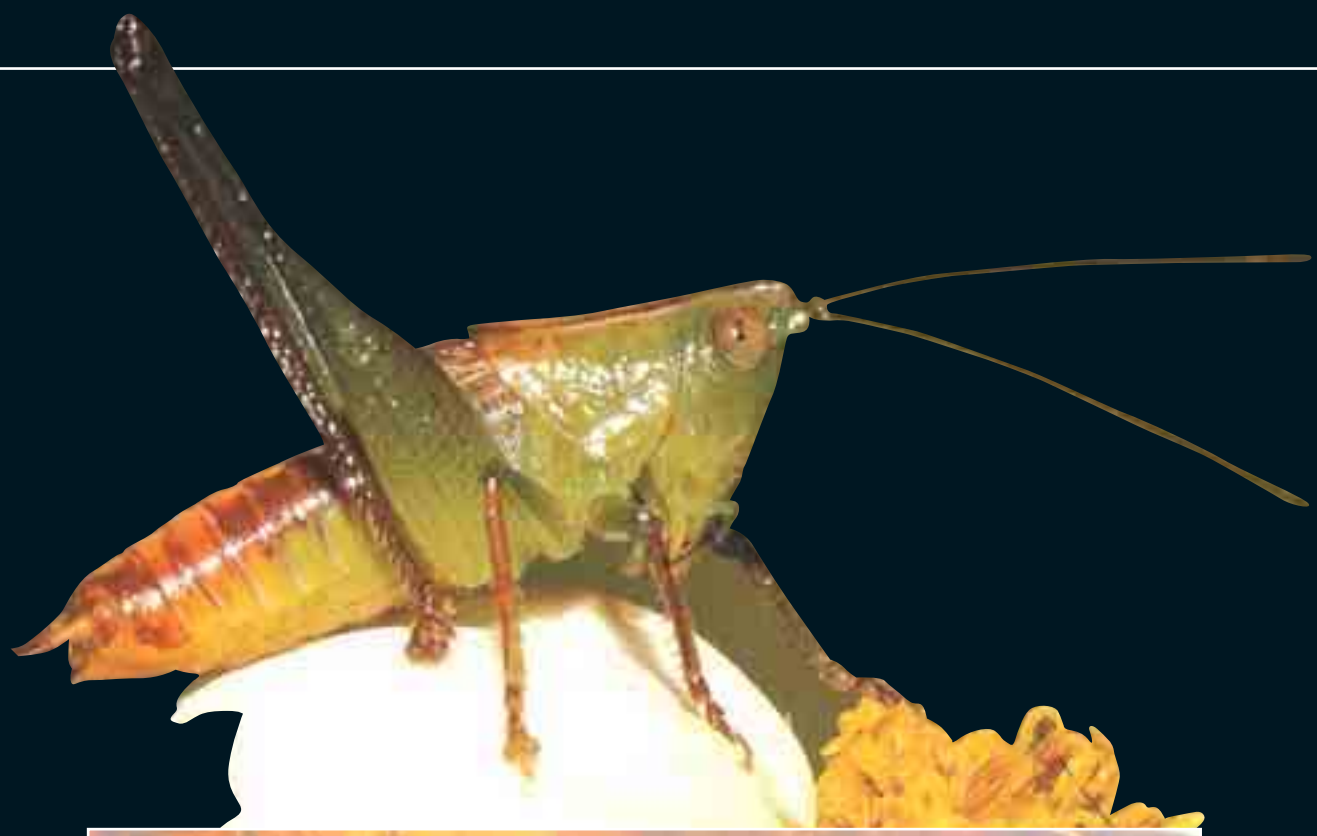

Scelionid Yaban Arısı

Cüce ağustos böceği

Scelionid Yaban Arısı, Cüce Ağustos Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık amberin içinde yaban arısıyla birlikte cüce ağustos böceği fosili bulunmaktadır. Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yaban arıları ve cüce ağustos böcekleri, evrimi reddetmektedir.

Delici Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Evrimciler, böceklerin evrim geçirdiğine dair tek bir fosil dahi sunamazken, böceklerin evrim geçirmediklerini gösteren on binlerce fosil vardır. Bu fosiller, diğer canlılar gibi böceklerin de, sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda ortaya çıktıklarını ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir. Bu gerçeği delillendiren bulgulardan biri de, resimde görülen 25 milyon yıllık amber içinde delici böcek fosilidir.

Asalak Yaban Arısı, Yaykuyruk Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Evrim teorisi fosil bulguları karşısında büyük bir yenilgiye uğramıştır. Evrimin yenilgisini ifşa eden örneklerden biri de resimde görülen, 25 milyon yıllık asalak yaban arısı ve yaykuyruk böceğidir. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu canlılar, Yaratılış gerçeğini göstermektedir.

Yaykuyruk böceği

Pteromalid Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Pteromolid yaban arıları milyonlarca yıl boyunca değişmemiş, yani hiçbir zaman evrim geçirmemişlerdir. Bu, fosil kayıtlarının gösterdiği reddedilemez bilimsel bir gerçektir. Bu gerçeğin örneklerinden biri de, 25 milyon yıllık amber içinde parazit yaban arısı fosilidir.

Kalkık Kuyruk Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Pteromolid yaban arıları milyonlarca yıl boyunca değişmemiş, yani hiçbir zaman evrim geçirmemişlerdir. Bu, fosil kayıtlarının gösterdiği reddedilemez bilimsel bir gerçektir. Bu gerçeğin örneklerinden biri de, 25 milyon yıllık amber içinde parazit yaban arısı fosilidir.

Kanatlı Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Kanatlı karıncalar, pek çok karınca türünün çoğalmak için kolonilerinden dışarı yolladıkları karıncalardır. Resimde, amber içinde fosilleşmiş olarak görülen kanatlı karınca 25 milyon yaşındadır ve günümüzdekilerden hiçbir farkı yoktur.

Kanatlı karınca

Kanatlı Karınca, Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Gal sinekleri, sivrisinekten daha küçük olan bir sinek türüdür. Amber içinde yer alan 2 gal sineği fosili, 25 milyon yaşındadır. Gal sinekleriyle birlikte bir de kanatlı karınca fosili bulunmaktadır. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan gal sinekleri ve kanatlı karıncalar, evrimin asla yaşanmadığının ispatlarından biridir.

Gal sineği

Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Günümüzdeki çayır sivrisinekleriyle, 25 milyon yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur. Resimde görülen amber içindeki fosil de bu gerçeği göstermektedir.

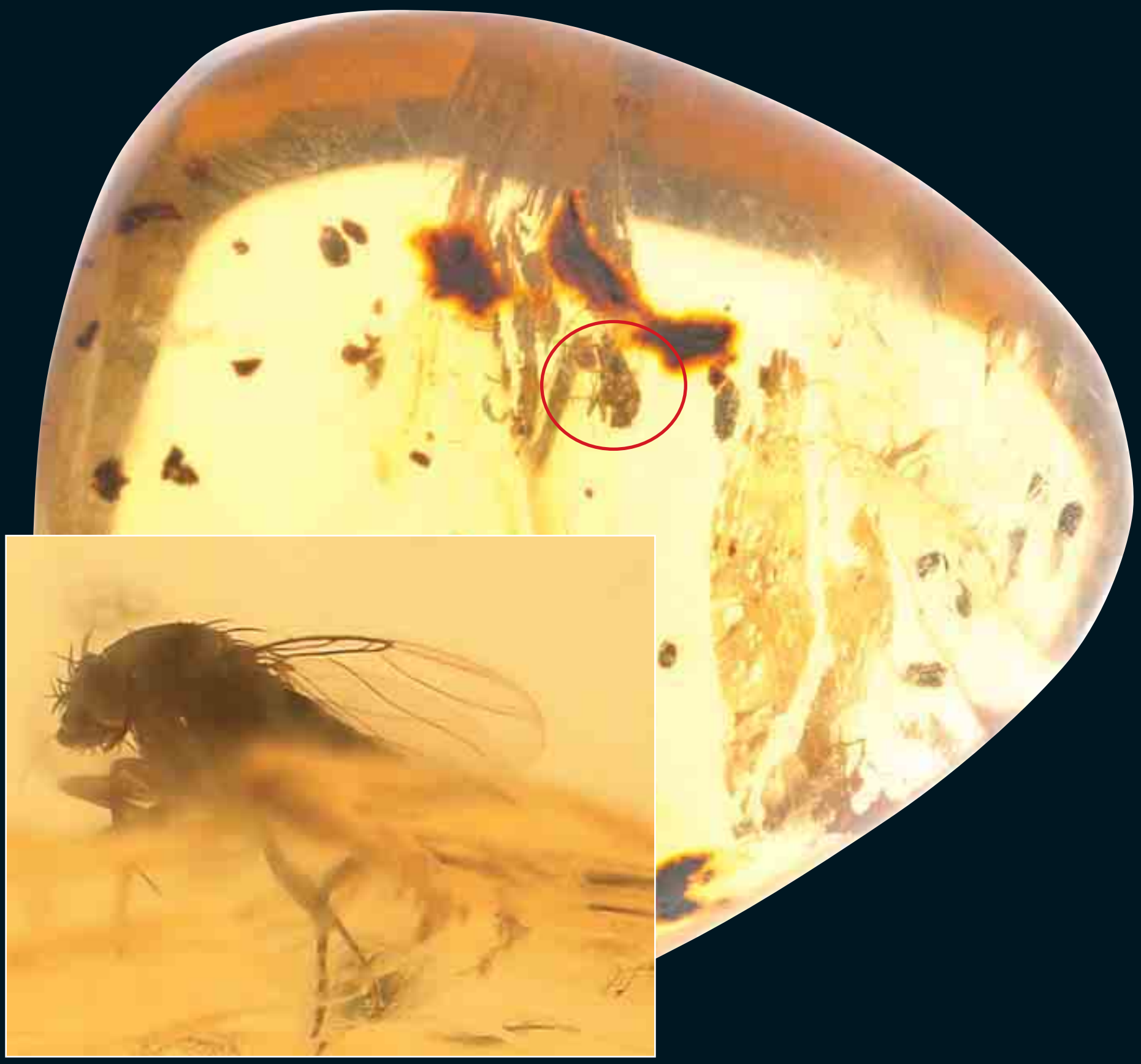

Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kambur sinekler, küçük bir sinek türüdür. Bulunan tüm fosil örnekleri, kambur sineklerin hep kambur sinek olarak var olduklarını göstermektedir. 25 milyon yıllık amber içindeki kambur sinek fosili de bu gerçeği bir kez daha teyit etmektedir.

Ceratopogonidae

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde bir tür küçük sinek olan *Ceratopogonidae* fosili görülmektedir. Günümüzde yaşayan örnekleriyle, milyonlarca yıl önce yaşayanlar arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlığın delillerinden biri de, resimdeki 25 milyon yıllık fosildir.

Kara Kanatlı Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde fosilleşmiş kara kanatlı mantar sivrisineği görülmektedir. 25 milyon yıldır aynı olan bu canlılar, evrimcilerin iddialarına meydan okumaktadır.

Mantar sivrisineği

Örümcek Ağı, Leş Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Böceklerin milyonlarca yıl boyunca hiç değişikliğe uğramadığını gösteren bulgulardan biri de resimdeki 25 milyon yaşındaki leş sineği fosilidir. Sineğin yanı sıra bir örümcek ağı da aynı anda fosilleşmiştir. Milyonlarca yıl önceki örümceklerin günümüzdekilerle aynı olması gibi, ağlarının yapısı da aynıdır.

Yaykuyruk Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl önce yaşamış olan yaykuyruk böceklerinin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Balıkların hep balık, sürüngenlerin hep sürüngen, kuşların hep kuş olması gibi böcekler de hep böcek olarak var olmuşlardır. 25 milyon yıldır aynı olan kambur sinekleri bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

Kulağakaçan Böceği, İşçi Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içinde kulağakaçan böceğiyle birlikte fosilleşmiş bir işçi karınca da bulunmaktadır. Kulağakaçan, *Dermaptera* takımına dahil olan böceklere verilen genel bir isimdir. 10 ayrı familyadan, yaklaşık 1800 türü tespit edilmiştir. Bu canlının tüm fosil örneklerinde en dikkat çeken özelliği, diğer canlılarda olduğu gibi, yapısında hiçbir değişiklik olmamasıdır. Milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalan kulağakaçan böcekleri, evrimin geçersiz olduğunun delilidirler.

İşçi karınca

Kulağakaçan böceği

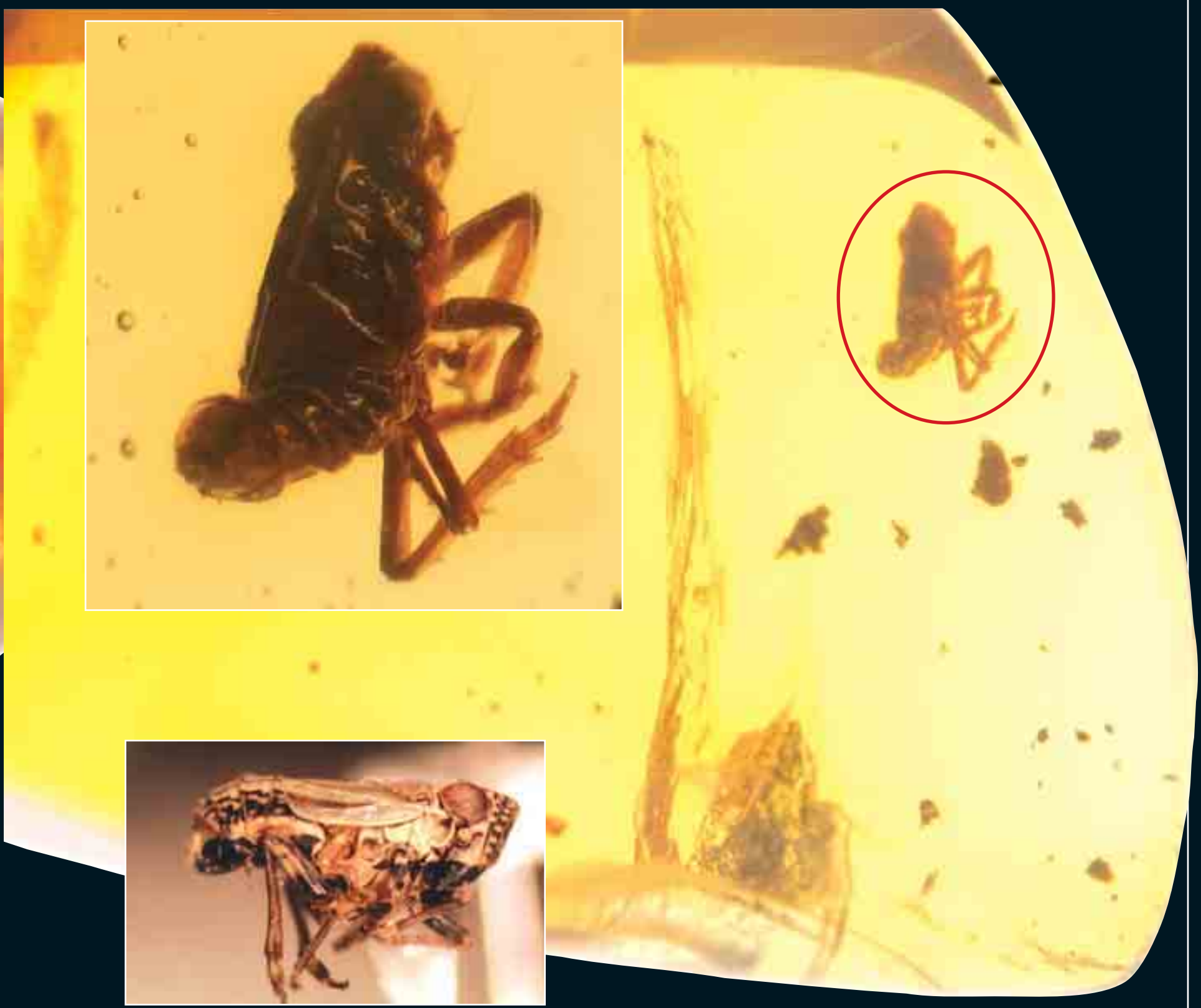

Yaprak Zararlısı Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Yaprak zararlıları gibi, söz konusu böceklerin larvaları da milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahiptir. Resimde görülen 25 milyon yıllık fosil örneği, günümüzdeki larvalarla geçmişte yaşamış olanların farksız olduğunu göstermektedir.

Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sinekler hep sinek olarak var olmuşlar, herhangi bir canlıdan türememiş, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir. Bu gerçeğin delillerinden biri de, resimde görülen 25 milyon yaşındaki amber içinde sinek fosilidir.

Leş Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sineklerin bilinen tüm türleri tarih boyunca hep aynı özellikleriyle var olmuşlardır. Fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek, diğer tüm canlılar gibi, sinekleri de Allah'ın yarattığıdır.

Buğday Biti

Buğday Biti, Delici Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl önce yaşayan buğday bitleri ve delici böceklerle, günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, evrimin asla yaşanmamış olduğunun göstergesidir.

Güve Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Görünümlerinin güvelere olan benzerliği nedeniyle bu ismi almış olan sinekler, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Amber içindeki 25 milyon yıllık güve sineği fosili de, geçmişte yaşamış olanların günümüzdekilerle aynı olduğunu göstermektedir.

Cırcır Böceği, Hemiptera Cinsi Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içinde cırcır böceğiyle birlikte fosilleşmiş hemiptera cinsi çeşitli böcekler de görülmektedir. Milyonlarca yıl önce yaşayan cırcır böceklerinin günümüzde yaşayanlardan hiçbir farkı yoktur.

Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır değişmeden aynı kalan gal sinekleri, evrim teorisinin geçersiz olduğunun delilidir. Resimde görülen amber içinde gal sineği fosili ise 25 milyon yıllıktır.

Ceratopogonidae

Ceratopogonidae, Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Günümüzde yaşayan örnekleriyle tamamen aynı olan, 25 milyon yaşındaki bu hayvanlar, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatlarındandır.

Gal sineği

Mantar sivrisinekleri

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde amber içinde mantar sivrisineği fosili görülmektedir. Bu canlılar, milyonlarca yıldır aynıdırlar. Canlıların yapılarında milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik olmaması, evrimciler tarafından açıklanması mümkün olmayan bir durumdur.

Delici Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bugün yaşayan delici böceklerin sahip oldukları sistemlere ve yapıya bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olan delici böcekler de sahiptir. 25 milyon yıl önceki delici böceklerin günümüzdekilerle aynı olması bu gerçeği ispatlamaktadır.

Leş Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içinde fosilleşmiş olan leş sineği, 25 milyon yaşındadır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kalan leş sinekleri, evrimcileri sessizliğe mahkum etmektedir.

Pencere Sivrisineği (Anisopodidae)

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılan örneklerden biri de resimde görülen 25 milyon yıllık amber içindeki pencere sivrisineği fosilidir. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan pencere sivrisinekleri, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatıdır.

Ağaç Kabuğu Biti

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Günümüzde yaşayan ağaç kabuğu bitleriyle, 25 milyon önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur. 25 milyon yıl boyunca değişikliğe uğramayan ağaç kabuğu bitleri, evrimcilerin iddialarını alt üst etmektedir.

Mayıs Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Mayıs sineklerinin bilinen 2500'den fazla türü vardır. Çok kısa ömürlü olan bu sinekler, milyonlarca yıldır yapılarını aynen muhafaza etmişlerdir. Resimde görülen amber içindeki mayıs sineği 25milyon yaşındadır. 25 milyon yıldır aynı olan mayıs sinekleri, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını söylemektedir.

Buğday Biti

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

60 binden fazla türe sahip Curculionoidea familyasına dahil olan bu canlılar, tahıllara zarar veren bir böcek türüdür. Milyonlarca yıllık buğday biti fosilleri, bu canlıların var oldukları andan itibaren yapılarında bir değişiklik olmadığını, dolayısıyla evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Güve Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yaşındaki güvelerin, günümüzde yaşayan güve sineklerinden hiçbir farkı yoktur. Resimde görülen amber içindeki fosil de bu gerçeği göstermektedir.

Cırcır böceği

Cırcır Böceği, Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Cırcır böceğiyle birlikte çayır sivrisineği de aynı anda fosilleşmiştir. Görüldüğü gibi, bu canlılar 25 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bunun gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Çayır sivrisineği

Buğday Biti

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır yapıları değişmeden varlıklarını devam ettiren buğday bitleri, evrimin asla yaşanmadığını göstermektedir. Bu gerçeği gösteren örneklerden biri de, resimde görülen 25 milyon yaşındaki buğday biti fosilidir.

Isopod Pupası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Pupa, bazı böcek türlerinin erişkin olmadan önce geçirdikleri safhalardan biridir. Pupa safhasından sonra, larva safhası gelir. 25 milyon yıl önce yaşayan Isopod'ların günümüzdekilerden bir farkı olmadığı gibi, pupalarının da bir farkı yoktur.

Bitki Piresi

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu böcekler bitki özsularıyla beslenen, zıplayarak hareket eden canlılardır. Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bu gerçeğin delillerinden biri, amber içindeki 25 milyon yıllık fosildir. Fosildeki canlıyla günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren karıncalar, evrim teorisinin geçersiz olduğunu gösteren delillerden biridir.

Marangoz Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu karıncaların milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleriyle, günümüzdekiler arasında bir fark yoktur. Bu farksızlık, canlıların aşamalı olarak geliştiklerini öne süren evrimcilerin tüm iddialarını çürütmektedir.

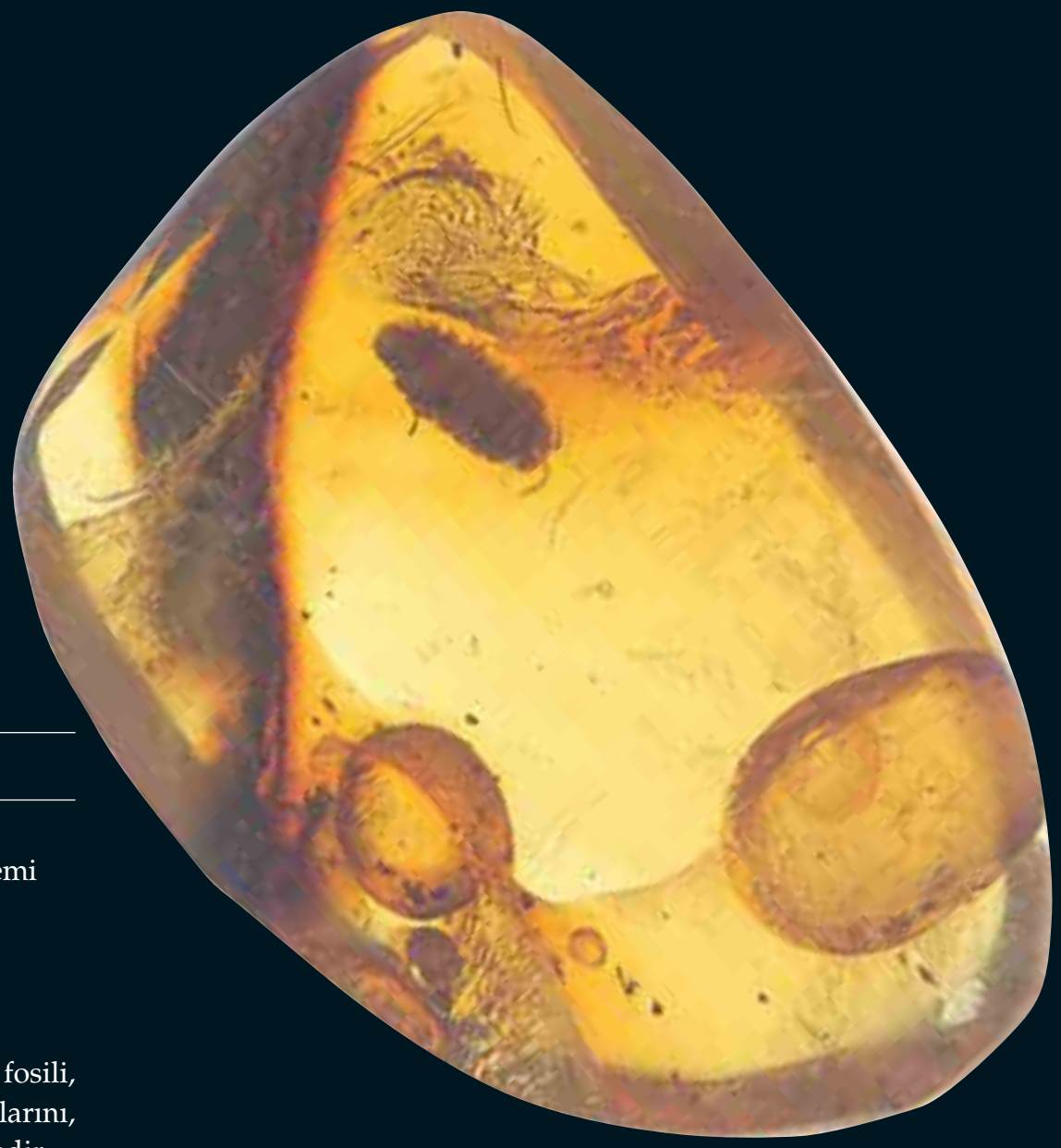

Isopod

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıllık amber içindeki Isopod fosili, Ispodların milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Kabuk Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amberde, bir kabuk böceğinin, üzerindeki akarla birlikte fosilleşmiş hali görülmektedir. Kabuk böcekleri de, akarlar da aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişmemişlerdir. 25 milyon yıldır aynı kalan bu canlılar, evrimi geçersiz kılmaktadır.

Kalkık Kuyruk Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

25 milyon yıl önce yaşayan kalkık kuyruklarla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır aynı olan kalkık kuyruk böcekleri, evrim yaşanmadığının bir delilidir.

Suikastçı Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Diğer tüm canlılar gibi, suikastçı böcekler de hep suikastçı böcek olarak var olmuşlardır. Darwinistlerin iddia ettiği gibi başka bir canlıdan türememiş, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir. 25 milyon yaşındaki suikastçı böcekleri bu gerçeği ispatlamaktadır.

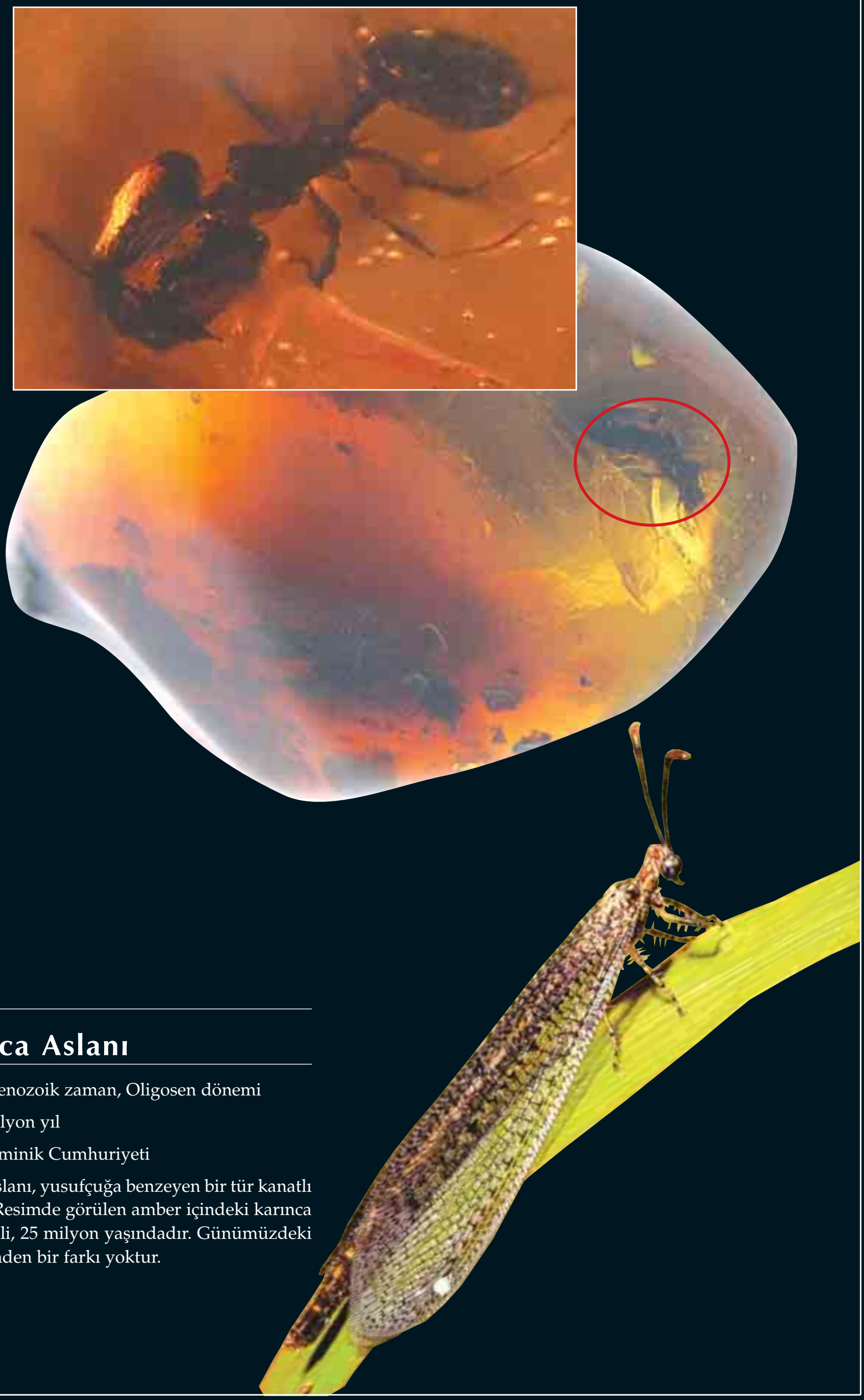

Karınca Aslanı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Karınca aslanı, yusufçuğa benzeyen bir tür kanatlı böcektir. Resimde görülen amber içindeki karınca aslanı fosili, 25 milyon yaşındadır. Günümüzdeki örneklerinden bir farkı yoktur.

Tırtıl

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Diğer fosiller gibi amberler de, canlıların aşamalarla birbirlerinden türemediklerini, her canlının var olduğu günden itibaren aynı özelliklere sahip olduğunu göstermektedir. Fosillerin gösterdiği gerçek, tırtılların da hep tırtıl olarak var oldukları, evrim geçirmedikleridir.

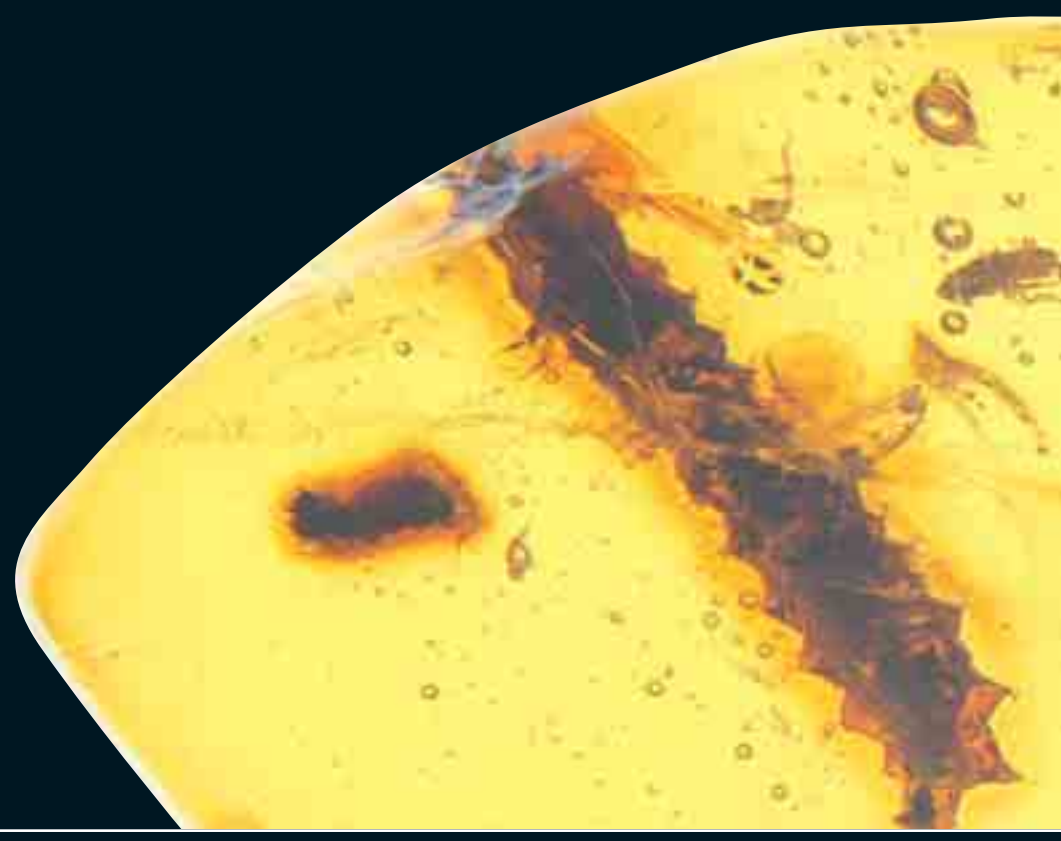

Kanatlı Termit

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Santiago yakınlarındaki dağlık bölge, Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki amber içinde 25 milyon yaşındaki bir kanatlı termit görülmektedir. Aradan geçen 25 milyon yıla rağmen hiç değişmeden yapılarını muhafaza eden bu canlılar, evrimin bir yalan, Allah'ın üstün yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki fosil, bu canlıların yapılarında milyonlarca yıldır bir değişiklik olmadığını göstermekte ve evrimin iddialarını da yalanlamaktadır.

Dans Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Dans sineklerinin hep dans sinekleri olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de, 25 milyon yıllık bu fosildir. Milyonlarca yıl önce yaşayan dans sineklerinin, bugünkülerden bir farkı yoktur.

Hamam Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Fosil bulguları hamam böceklerinin yüz milyonlarca yıldır değişikliğe uğramadıklarını ortaya koymaktadır. Bu amberdeki hamam böceği ise 25 milyon yaşındadır. Fosil kayıtlarının gösterdiği bu bilginin anlamı, hamam böceklerinin evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amberin içinde bir yaban arısı görülmektedir. 25 milyon yaşındaki bu canlı, evrimin iddialarını çürüten önemli birer örnektirler.

Sivrisinek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sineklerin hep sinek olarak var olduklarını gösteren on binlerce fosilden biri de, resimde görülen 25 milyon yıllık fosildir. Milyonlarca yıldır aynı olan fosiller, Darwinistlerin iddialarının doğru olmadığını göstermektedir.

Sivrisinek

Asalak Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amber içindeki asalak yaban arısı 25 milyon yaşındadır ve günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Bu durum, evrimin geçersiz olduğunun önemli ispatlarından biridir.

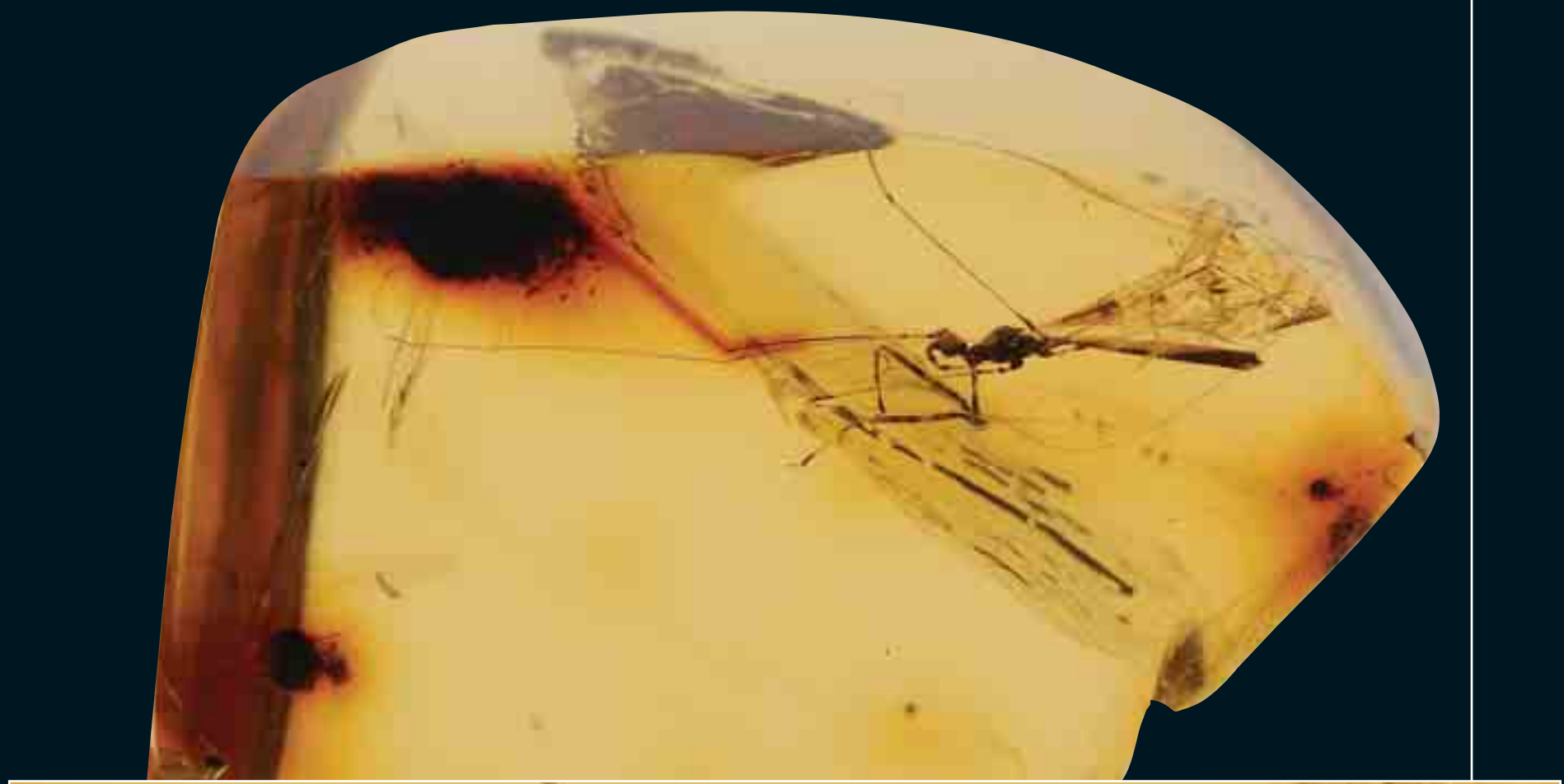

Suikastçı Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde amber içinde görülen suikastçı böcek fosili, 25 milyon yaşındadır. Bugünkü örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu fosil, canlıların evrim geçirmediğini söylemektedir.

Suikastçı böcek avlanırken.

Çiçek Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu böcek türü, çoğunlukla çiçekler üzerinde ya da yaprakların alt kısımlarında yaşar. Yumurtalarını çiçek bitki dokusunun içine bırakır. Milyonlarca yıl önce yaşayan çiçek böcekleriyle, günümüzdeki örneklerinin birbirinden hiçbir farkı yoktur.

Kulağakaçan Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Milyonlarca fosil Darwinizm'i tam anlamıyla susturmaktadır. Darwinistleri aciz bırakan bu fosillerden biri, resimde görülen 25 milyon yıllık amber içinde kulağakaçan fosilidir. Diğer tüm fosil bulguları gibi, bu fosil de evrimin geçersizliğini göstermektedir.

Kraliçe Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Karınca kolonilerini kraliçe karıncalar kurarlar. İşçi karıncaların görevlerinden biri de kraliçe karıncayı ve yumurtaları korumaktır. Resimde görülen 25 milyon yıllık kraliçe karınca fosili, karıncaların milyonlarca yıldır aynı olduklarının bir delilidir. Bu delil, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını, tüm canlıların Yüce Allah tarafından yaratıldığını göstermektedir.

Kanatlı Termit

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Termitler karıncalara benzer canlılar olsa da, aslında onlardan çok farklı özelliklere ve yeteneklere sahiptirler. Termitler milyonlarca yıldır koloni hayatı yaşayan, yapılarında hiçbir değişiklik olmadan günümüze kadar gelmiş canlılardır. 25 milyon yıllık termit fosilleri bunun kanıtlarından biridir. Bu milyonlarca yıllık süre boyunca yaşamış olan bütün termitler bugünkülerle aynı özelliklere sahiptir. 25 milyon yıl önceki işçi termitler de bugünküler gibi fedakarlıklar yapmakta, larvaları, askerleri, kraliçeleri beslemekte, gözleri görmediği halde metrelerce uzunlukta yuvalar inşa etmektedirler. Bugünkü termitlerin özellikleri milyonlarca yıldır yaşayan istisnasız her termit için geçerlidir.

Resimde görülen amber içindeki termit fosili ise, 25 milyon yaşındadır.

BREZİLYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Brezilya'nın jeolojik yapısı Güney Amerika platosuna tamamıyla benzerlik gösterir. Ülkedeki kayalık yapının yarıdan fazlası Prekambriyen dönemde (4.6 milyar – 543 milyon yıl) oluşmuştur. Brezilya'nın tabanı metamorfik ve volkanik kayalardan meydana gelmektedir. Bu tabanın üzerindeki katman ise tortul kayaçlardır. Bazı tortul kayaçlar Prekambriyen dönemine aitken, bazıları yakın dönemde oluşmuştur.

Sao Francisco Bölgesi'ndeki kayalarda, Prekambriyen dönemine ait çok sayıda mikrofosil (mikroskobik canlılara ait fosiller) sahası tespit edilmiştir. Breziya'daki diğer iki önemli fosil sahası ise, Santana Oluşumu ve Crato Oluşumu'dur.

Araripe havzasında yer alan Santana Oluşumu'nda bulunan fosillerin çoğunluğu Kretase dönemine (144 – 65 milyon yıl) aittir. Santana Oluşumu'nun önemli bir özelliği, 25'den fazla balık türüne ait çok iyi korunmuş fosilleri barındırmasıdır. Santana Oluşumu'nda elde edilen fosiller arasında sürüngenler, amfibiyenler, omurgasızlar ve çeşitli bitkilere ait fosiller bulunmaktadır.

Crato Oluşumu ise yakın zamana kadar Santana Oluşumu'nun bir parçası olarak kabul edilmekteydi. Ancak yapılan paleontolojik çalışmalar bu sahada, daha eski zamanlarda yaşamış olan böcek türleri-

Araripe havzasında yapılan fosil araştırmaları neticesinde 25'den fazla balık türünün çok iyi korunmuş fosilleri bulunmuştur.

Araripe havzasındaki önemli fosil alanlarından biri de Ceara'da bulunmaktadır.

nin bulunduğu katmanları ortaya çıkardı. Bulunan böcek faunası, Crato'nun ayrı bir oluşum olarak değerlendirilmesine sebep oldu. Söz konusu böcek faunasının yanı sıra bu fosil yatağında, örümcekler, akrepler, yengeçler ve pek çok bitki türüne ait fosiller de elde edilmektedir.

Brezilya'daki fosil yataklarından elde edilen yüz milyonlarca yıllık fosiller önemli bir gerçeği tekrar gözler önüne sermektedir: Canlıların ortak bir atadan aşamalı olarak evrimleştikleri iddiasının bilimsel hiçbir dayanağı yoktur. Fosiller, canlıların evrimleştiklerini yalanlamakta, yaratıldıklarını doğrulamaktadır.

Crato oluşumundan çıkarılan, üzerinde fosil örnekleri bulunan kireçtaşları.

Çok sayıda fosil örneği elde edilen alanlardan biri de Nova Olinda taş ocağıdır.

Santana oluşumundan elde edilen sayısız fosil, canlıların evrim geçirmediklerini göstermektedir.

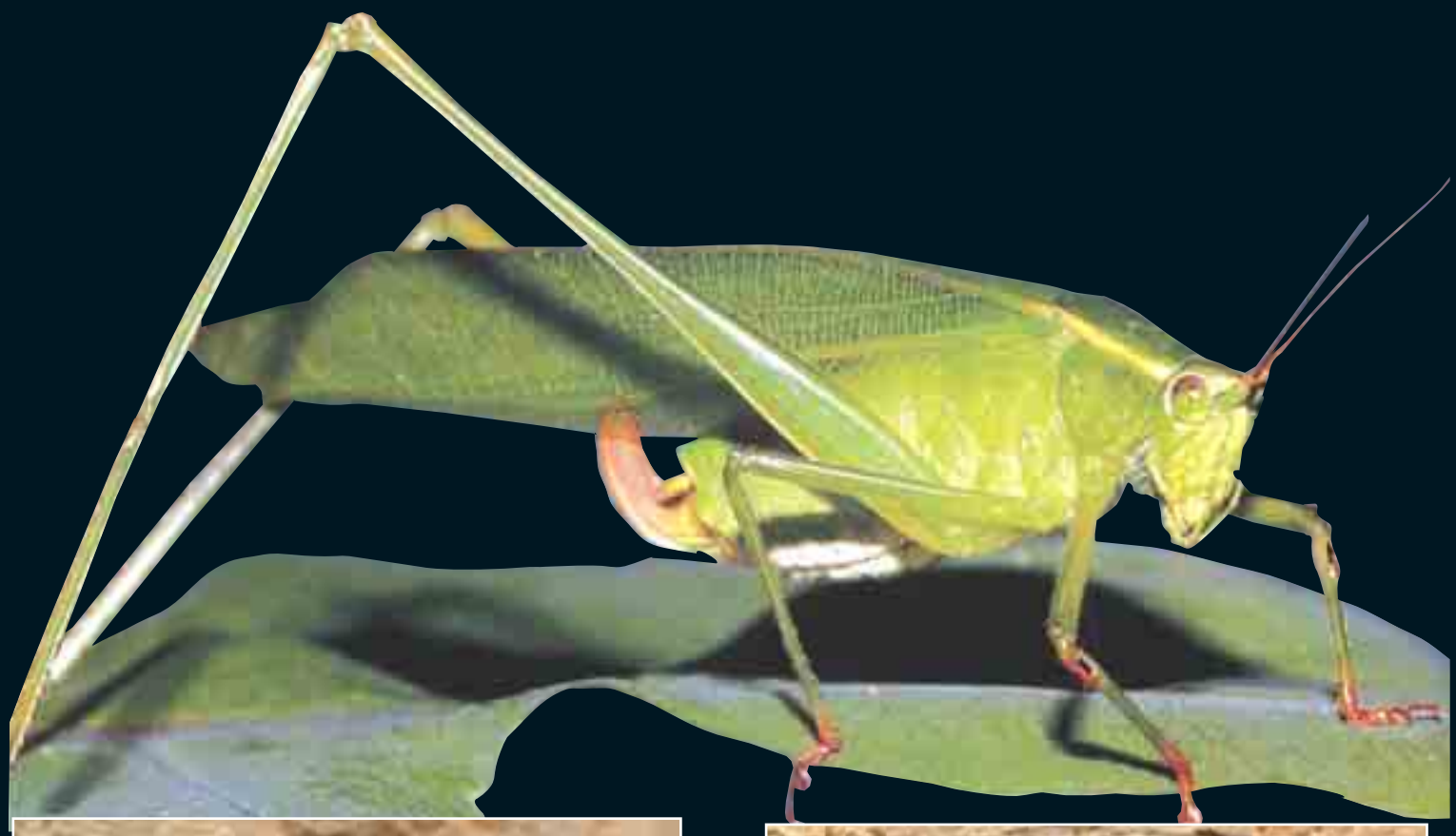

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 128 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Tettigoniidae familyasına dahil olan çayır çekirgelerinin yalnız Kuzey Amerika'da yaşayan 225'den fazla türü vardır. Ancak bu böceklerin büyük çoğunluğu tropik bölgelerde yaşarlar.

Çayır çekirgeleri milyonlarca yıldır değişmeden, aynı kalmışlardır. Resimde fosili görülen 128 milyon yaşındaki çayır çekirgesi de bu gerçeğin delilidir.

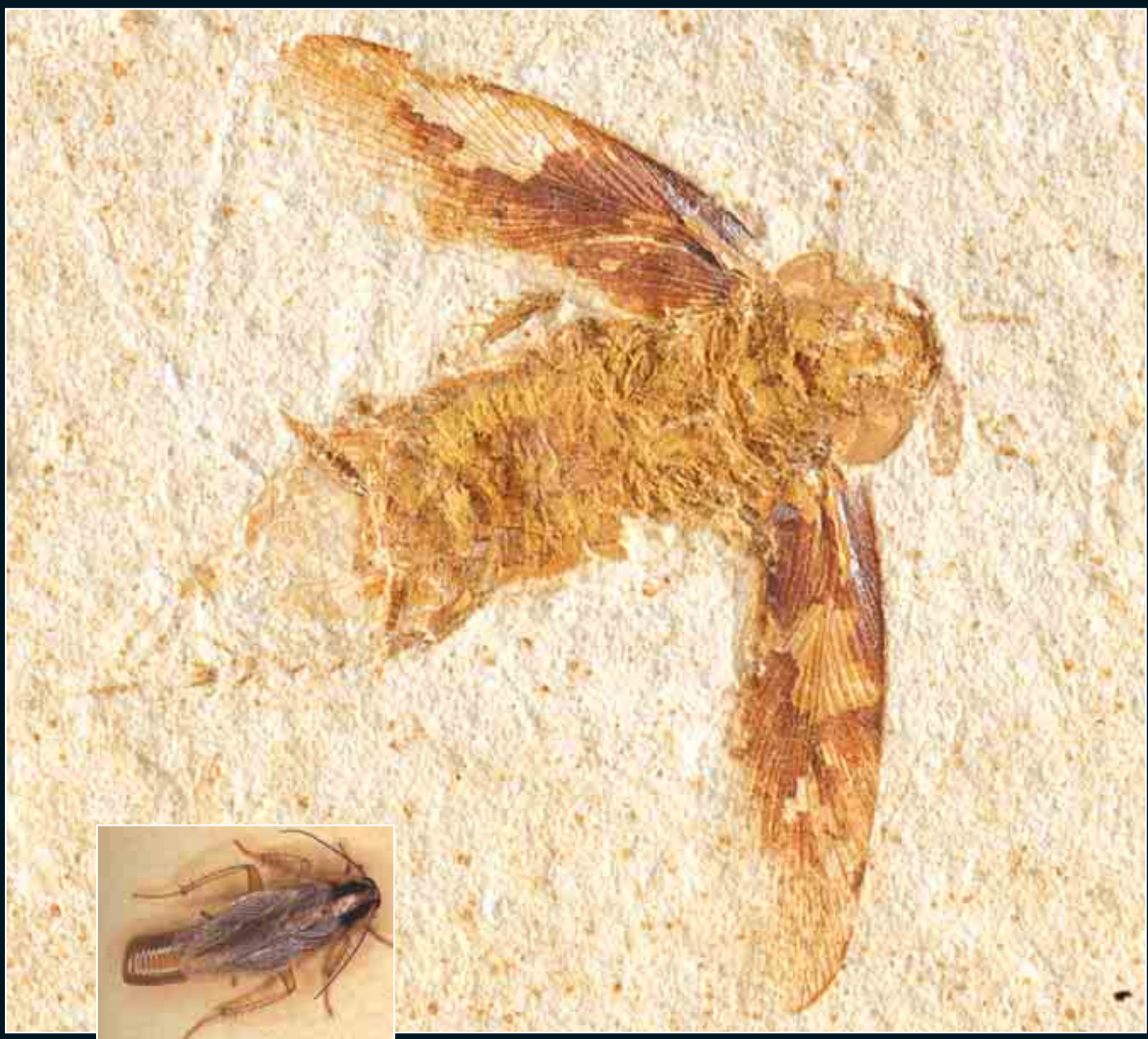

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Brezilya'nın Araripe havzası, Kretase dönemi fosillerininin oldukça detaylı korunmuş örneklerini barındırır. Bu fosillerden bazıları üç boyutlu olarak korunmuştur. Fosilden, hamam böceğinin kafa kalkanı ve kanatlarının damar düzeni detaylı olarak tespit edilebilmektedir.

108 – 92 milyon yıl önce yaşayan hamam böceklerinin, günümüzdekilerle aynı olduğunu ortaya koyan bu fosil, evrim teorisinin geçersiz olduğunu göstermektedir.

Sinek

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Fosil bulguları, sinekler gibi kanatlı böceklerin kanatsız böcek türleriyle birlikte bir anda ortaya çıktıklarını göstermiştir. Bu durum, kanatsız böceklerin zamanla kanatlanarak sineklere dönüştükleri iddiasını geçersiz kılmaktadır. Ayrıca milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişilik olmayan sinekler de evrimcileri yalanlamaktadır. Resimde görülen 125 milyon yaşındaki sinek fosili, evrimcileri yalanlayan fosil bulgularından sadece biridir.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Resimde görülen 146 – 65 milyon yaşındaki hamam böceğinin günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Milyonlarca yıldır yapısal özellikleri aynı olan hamam böcekleri evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ispatlamaktadır.

Çekirge

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Resimde görülen 108 – 92 milyon yaşındaki çekirge fosilleri, çekirgelerin hep çekirge olarak var olduklarının delilidir. Milyonlarca yıldır aynı olan çekirgeler, canlıların evrimleşmediklerini, yaratıldıklarını söylemektedirler.

Chrysopa

Dönem: Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Fosil kayıtlarında, çok çeşitli türlerine rastlanan böcekler evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ortak ataya sahip değildirler. Her biri kendisine has yapı ve özelliklerle birdenbire fosil kayıtlarında belirmekte ve soyları devam ettiği müddetçe hiçbir değişikliğe uğramamaktadırlar. Resimdeki 125 milyon yıllık fosil de bu gerçeğin ispatlarından biridir. Bu deliller karşısında Darwinistlerin evrim senaryosunu savunmaları imkansızlaşmaktadır.

Bazı fosillerin taşın iki tarafına eşit olarak izi çıkar. 110 milyon yıllık bu akrep fosili de iki parçalı bir fosildir.

Akrep

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 110 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Bilinen en eski akrep fosillerinden biri 320 milyon yıllıktır. Resimde fosili görülen akrep ise 110 milyon yaşındadır. 320 milyon yıl önce yaşayan akrepler de, 110 milyon yıl önce yaşayan akrepler de, günümüzde yaşayan akrepler de aynıdır. Yüz milyonlarca yıldır değişmeyen akrepler bir Yaratılış gerçeği delilidir.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Evrim teorisinin hayal ürünü bir hikaye olduğunu gösteren hamam böceklerine ait fosillerden biri de resimde görülen 108 – 92 milyon yıllık fosildir. Milyonlarca yıl önce yaşayan hamam böceklerinin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 128 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Eğer bir canlı milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramıyor, her türlü çevresel koşula rağmen yapısı aynı kalıyorsa, bu canlının evrim geçirdiğini söylemek imkansızdır. Yüz binlerce canlı türüne ait, milyonlarca fosil örneği bu imkansızlığı gözler önüne sermektedir. Bu fosillerden biri de, 128 milyon yaşındaki hamam böceği fosilidir.

Su Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Su böcekleri yaşamlarının büyük kısmını su içinde geçirirler. Kuzey Amerika'da 500, dünya genelinde 5000 türü olduğu bilinmektedir. Su yüzündeyken kanatlarının altına yaptıkları hava baloncuğunu kullanarak su altında da nefes alabilirler. Son derece kompleks sistemlere sahip olan bu canlılar, milyonlarca yıldır aynı kusursuz özelliklere sahiptirler. Resimde görülen 108 – 92 milyon yıllık su böceği fosili, bu canlıların milyonlarca yıldır aynı olduklarının, yani evrim geçirmediklerinin delilidir.

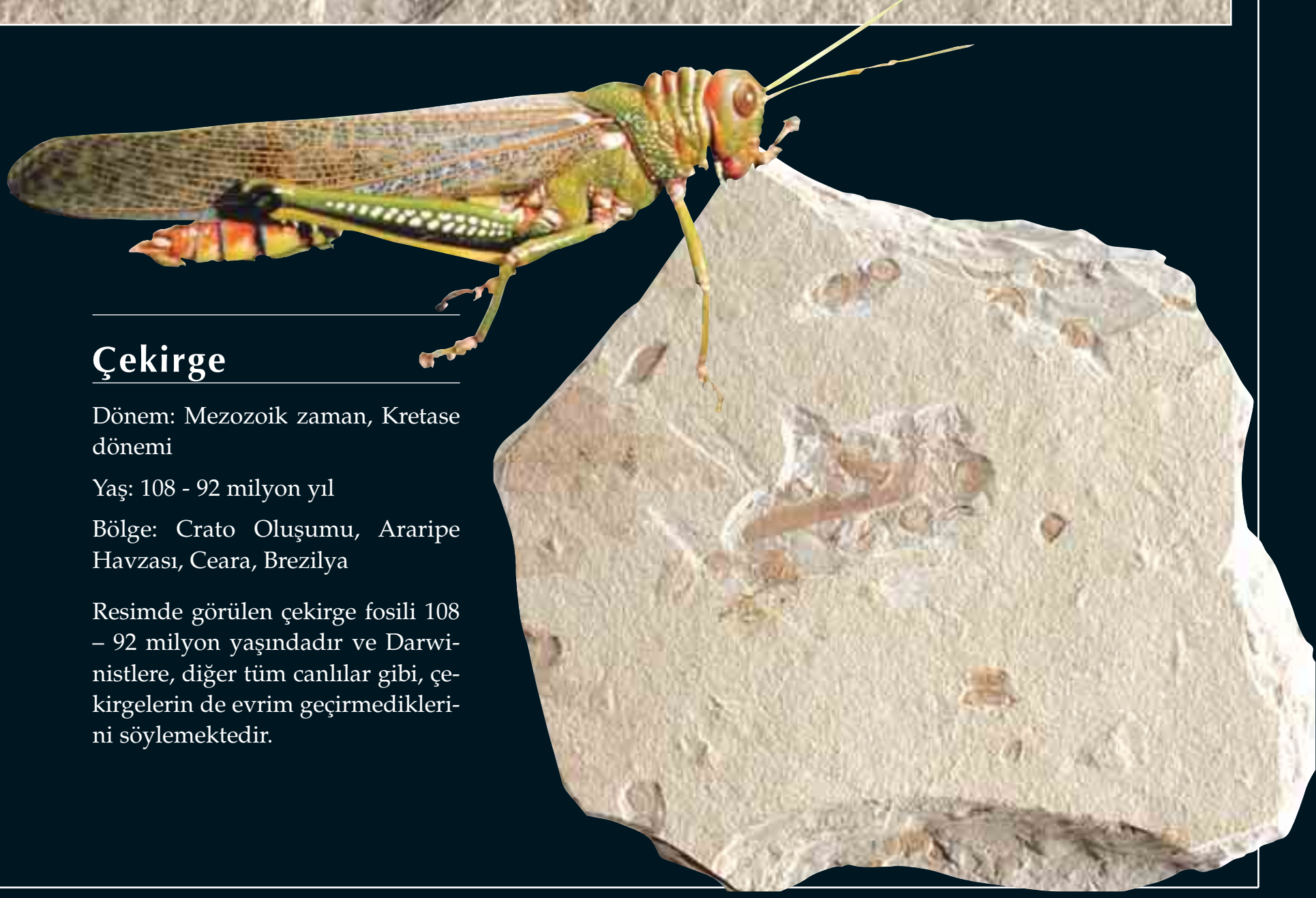

Çekirge

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Resimde görülen çekirge fosili 108 – 92 milyon yaşındadır ve Darwinistlere, diğer tüm canlılar gibi, çekirgelerin de evrim geçirmediklerini söylemektedir.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Yüz milyonlarca yıldır aynı olan canlılardan biri de hamam böcekleridir. 320 milyon yıl önce yaşamış hamam böceklerine ait fosiller bulunmuştur. Hamam böceklerinin evrim teorisine vurduğu darbe, *Focus* dergisinde şöyle ifade edilmektedir:

... Teoride, değişen çevre koşulları, düşman türler, türler arası rekabet gibi çeşitli baskı unsurlarının doğal seçime neden olması, mutasyona uğramış avantajlı türlerin seçilmesi ve bu türlerin, bu kadar uzun zaman içinde çok fazla değişikliğe uğraması gerekiyordu. AMA GERÇEKLER BÖYLE DEĞİL. Söz gelimi, hamam böceklerini ele alalım. Çok hızlı ürüyorlar, ömürleri de kısa, ama yaklaşık 250 milyon yıldan beri aynılar. (Evrimin Çıkmaz Sokakları: Yaşayan Fosiller, Focus, Nisan 2003)

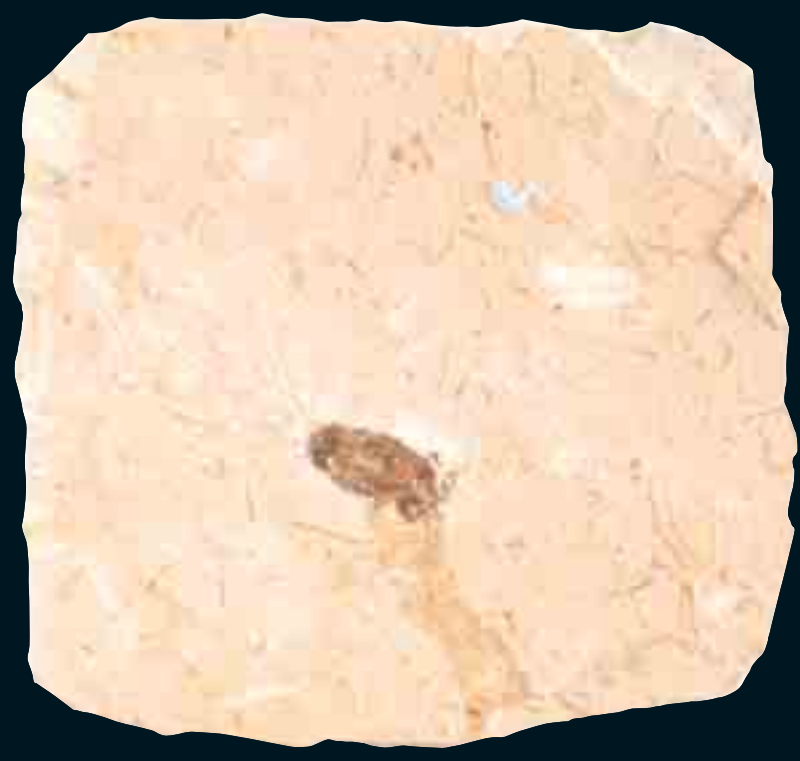

Çekirge

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Orthoptera takımına dahil olan çekirgeler, fosil kayıtlarında milyonlarca yıllık aynı yapılarıyla karşımıza çıkmaktadır. Çekirgeler ağırlıklı olarak tropik bölgelerde yaşarlar, fakat dünyanın farklı bölgelerinde de görülebilirler.

Bulunan tüm çekirge fosilleri, çekirgelerin milyonlarca yıl boyunca değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu gerçeğin ispatlarından biri resimde görülen 125 milyon yıllık çekirge fosilidir.

Çekirge

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

125 milyon yıllık çekirge fosili, çekirgelerin hep çekirge olarak var olduklarının delilidir. Bu delil karşısında, evrimcilerin akılcı ve bilimsel bir açıklama yapmaları mümkün değildir.

Uzun Boynuzlu Çekirge

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Crato Oluşumu, Araripe Havzası, Ceara, Brezilya

Bu çekirgeleri, diğer çekirgelerden ayırt eden en önemli özellikleri, ince ve uzun antenleridir. Antenin uzunluğu vücudunun neredeyse iki katıdır. Diğer tüm çekirge türleri gibi, uzun boynuzlu çekirgeler de milyonlarca yıldır aynıdır. 125 milyon yıl önce yaşamış çekirgelerle günümüzdekilerin bir farkının olmadığı, resimdeki fosilde de açıkça görülmektedir.

PERU'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Peru'nun jeolojik ve coğrafi yapısı, ülkenin farklı bölgelerinde değişik fosil bulgularının bulunmasını sağlamaktadır. Ülkenin üç ana bölgesi vardır; Sahil bölgesi, And dağlarının yer aldığı orta bölge ve Amazon ormanlarının bulunduğu Amazon havzası. Fosil yatakları çoğunlukla, And dağlarında ve ülkenin kuzeyindeki alanlarda bulunmaktadır.

Peru'daki önemli fosil yataklarından birisi, ülkenin kuzeyinde yer alan Cajamarca Oluşumu'dur. Cajamarca Oluşumu'nun kaya yapısını ağırlıklı olarak kireçtaşı oluşturur. Bir diğer önemli fosil yatağı ise balina fosilleriyle ünlü olan Pisco Oluşumu'dur. Pisco Oluşumu ülkenin güney bölgesinde yer alan fosil yataklarındandır. Bu yatakta, balinalar, yunus balıkları, deniz aslanları, penguenler, su kaplumbağaları başta

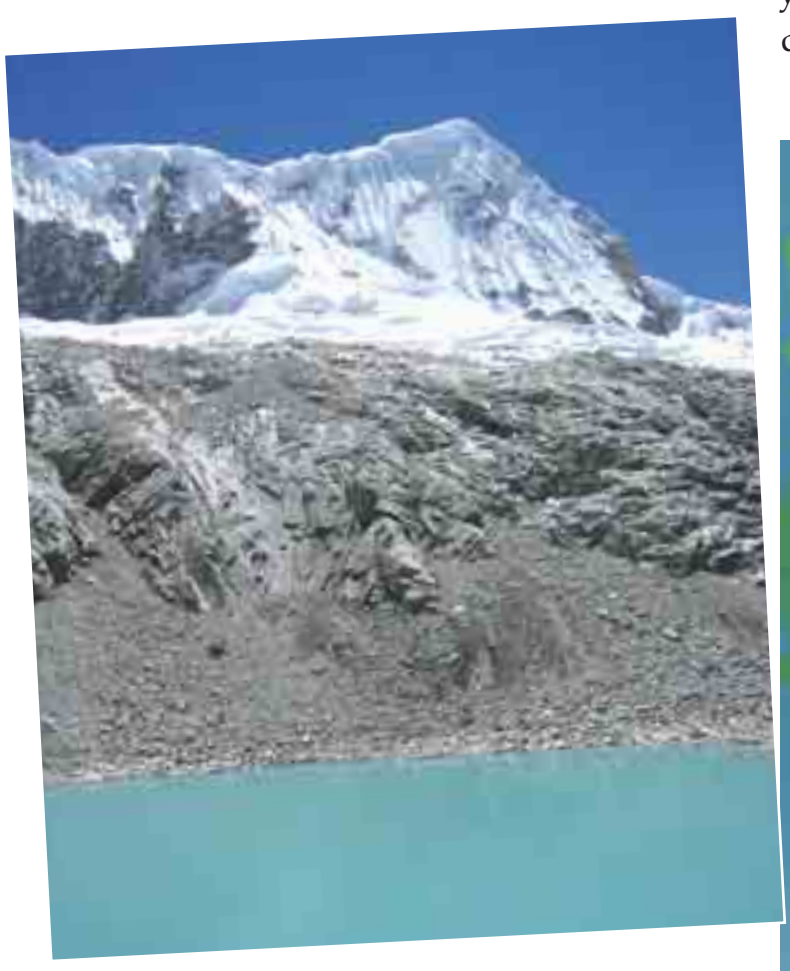

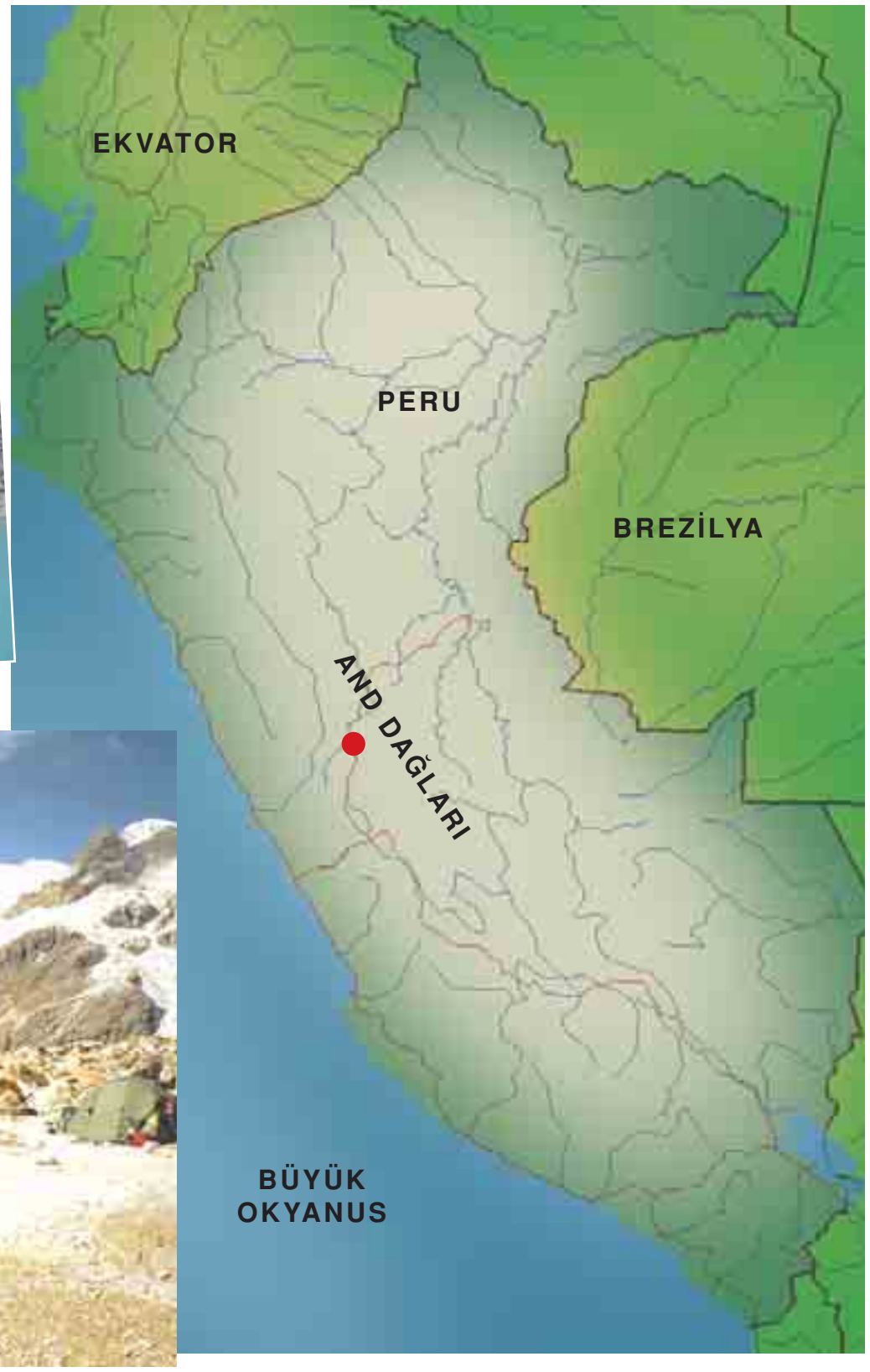

Ülkenin güney bölgesinde yer alan Pisco Oluşumu, önemli fosil yataklarından biridir.

olmak üzere binlerce farklı deniz canlısının fosili kaydedilmiştir. Sahilden yaklaşık 30 km içeride bulunan bu oluşum, Peru'nun eski dönemlerdeki jeolojisi hakkında da önemli bilgiler sağlamaktadır.

Peru'da elde edilen fosil bulgularının gösterdiği en önemli gerçek ise, tüm fosiller gibi bunların da, evrimi reddetmesidir. Evrimci paleontologlar tarafından 19. yüzyılın ortalarından bu yana evrim teorisini destekleyebilecek fosiller bulabilmek için yapılan tüm fosil araştırmaları, bu çabanın boşuna olduğunu göstermiştir. Tüm çabalara rağmen teoriye delil olarak sunulabilecek tek bir fosil örneğine dahi rastlanmamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrim teorisinin öngörülerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını ispatlamıştır. Üstelik fosil kayıtları canlıların var oldukları ilk andan itibaren hiçbir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Bu da evrimsel herhangi bir süreçten geçmediklerinin delilidir.

Cajamarca'daki kireçtaşları pek çok fosil örneği barındırmaktadır.

Pisco'da elde edilen fosil örnekleri, diğer tüm fosil bulguları gibi, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

Bivalve

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Cajamarca Oluşumu, Peru

Günümüzdeki Bivalvelerle aynı olan 23 – 5 milyon yaşındaki Bivalveler, evrim teorisinin iddialarının geçersiz olduğunu göstermektedir. Milyonlarca yıldır aynı olan Bivalveler, evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Bivalve

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Cajamarca Oluşumu, Peru

Resimde görülen Bivalve 208 – 146 milyon yaşındadır. On milyonlarca yıl önce yaşamış olan Bivalvelerin günümüzde yaşayanlarla aynı olduğunu gösteren bu fosil, evrimi yalanlanmaktadır.

Günümüzde yaşayan Bivalve

Bivalve

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Cajamarca Oluşumu, Peru

Fosil kayıtları yüz milyonlarca yıldır aynı olan canlıların örnekleriyle doludur. Bu örneklerden biri de resimde görülen 208 – 146 milyon yıllık Bivalve fosilidir. Diğer tüm fosil bulguları gibi bu fosil de evrimi reddetmektedir.

ARJANTİN'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Arjantin'de elde edilen fosillerin büyük kısmı Patagonya bölgesine aittir. Patagonya, Güney Amerika kıtasında Şili ve Arjantin'in güney kısımlarına verilen isimdir. And dağlarının doğusunda kalan kısım, Patagonya'nın Arjantin'e dahil olan bölgesidir. Günümüzde penguenler, balinalar, fok balıkları, vahşi deve kuşları, deniz filleri gibi çok farklı canlı türlerinin yaşadığı bu bölgedeki fosil kayıtları da oldukça zengindir.

Bölgedeki fosil yataklarından biri Ischigualasto Oluşumu'dur. Jeolojik araştırmalar bundan yaklaşık 230 milyon yıl önce bölgenin bir sel havzası olduğunu, bol miktarda mevsimsel yağış aldığını ve aktif volkanlara sahip olduğunu ortaya koymuştur. Bu fosil yatağının özelliklerinden biri, Trias dönemine (248 – 206 milyon yıl) ait çok sayıda memeli ve deniz canlısı fosili örneklerine sahip olmasıdır. Bölgenin fosil kayıtları açısından önemi, 1950'lere kadar tam olarak anlaşılmamış, bu tarihten sonra ise pek çok kazı çalışması yapılmıştır.

Arjantin'deki fosil sahalarından biri de, Santa Cruz'da bulunan Jaramillo ormanıdır. Burası taşlaşmış ağaçlardan oluşan bir fosil ormanıdır. Bu taşlaşmış orman yaklaşık 350 milyon yaşındadır. Ve pek çok bitki türünün yüz milyonlarca yıldır değişmediğini, dolayısıyla evrim geçirmediğini gösteren önemli örneklerden biridir.

Taşlaşmış ağaçlardan oluşan Jaramillo fosil ormanı.

Ischigualasto, bundan yaklaşık 230 milyon yıl önce sel havzası olan bir fosil yatağıdır.

ŞİLİ'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Ülkenin kuzeyinde yer alan Atacama çölü dışındaki pek çok bölgede, fosil örneklerine rastlanmaktadır. Fosil açısından en zengin bölgelerden biri ise ülkenin güneyinde yer alan Patagonya'dır. Ayrıca And dağlarında da fosil yatakları vardır.

Şili'deki fosil sahalarından, farklı türde memelilere, deniz canlılarına, sürüngenlere ve bitkilere ait çok sayıda fosil elde edilmektedir. En bilinen fosil sahalarından biri Quiriquina Oluşumu'dur. Oluşumdaki fosiller çoğunlukla Kretase dönemine aittir. Bu fosiller sayesinde Kretase dönemindeki deniz yaşamı hakkında önemli bilgiler elde edilmiştir. Orta Şili'de, özellikle And dağlarındaki bazı fosil yatakları ise memelilere ait fosil bulgularıyla ünlüdür.

Bölgeden elde edilen fosillerin tümü, Darwinistleri bir kez daha büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Çünkü bu bulgular, canlıların jeolojik dönemler boyunca değişime uğramadıklarını ortaya koymaktadır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, kimi zaman yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir.

Fosil bulgularının da gösterdiği gibi, yeryüzünde yaşam evrimle değil, aniden ortaya çıkmıştır. Aniden ortaya çıkışın anlamı ise Yaratılış'tır. Allah tüm canlıları eksiksiz bir şekilde yoktan yaratmıştır. Fosil bulguları da bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir.

And dağlarındaki fosil yataklarında çeşitli memeli türlerine ait fosiller bulunmuştur.

Kozalak Dilimi

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 165 milyon yıl

Bölge: Jaramillo, Santa Cruz, Arjantin

Resimde görülen 165 milyon yaşındaki kozalak dilimi, Jaramillo'daki taşlaşmış ormandan elde edilmiştir. Kozalağın tüm detaylarının görüldüğü bu fosil örneği, bitkilerin evrim geçirmediğini gösteren ispatlardan biridir. Günümüzdeki kozalakların sahip olduğu tüm özelliklere bundan 165 milyon yıl önce yaşamış olan kozalaklar da sahiptir.

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Rio de la Plata, Arjantin

Fosil kayıtlarında pek çok örneği olan canlılardan biri de yengeçlerdir. Milyonlarca yıl önce yaşamış olan yengeçlerle günümüzdekiler arasında bir fark olmadığı fosil bulgularının gösterdiği reddedilemez bir gerçektir. Bu gerçeğin ispatlarından biri de resimde görülen 23 – 5 milyon yaşındaki yengeçtir. Bu yengeç, bugün yaşayanlarla tıpatıp aynıdır.

Kozalak

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Arjantin

Günümüzdeki kozalaklardan hiçbir farkı olmayan 208 – 146 milyon yaşında bu kozalak fosili, evrimin büyük bir aldatmaca olduğunun delilidir. Fosil bulgularının tamamı evrimin bir yalan, Allah'ın yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır.

Karabatak Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 18 milyon yıl

Bölge: Şili

Resimde görülen karabatak kafası fosili 18 milyon yıllıktır. 18 milyon yıl önce yaşayan karabatakların günümüzdeki örneklerinden bir farkı olmadığının delilidir. Bu farksızlık, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır değişmediğini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Karabatak Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 18 milyon yıl

Bölge: Şili

Karabatak, *Phalacrocoracidae* familyasına dahil olan bir tür deniz kuşudur. 38 farklı türü olduğu bilinmektedir.

Fosil bulguları, bugün yaşayan karabatakların sahip olduğu tüm özelliklere, milyonlarca yıl önce yaşamış olanların da sahip olduklarını göstermektedir. Diğer tüm canlılar gibi karabatakların da evrim geçirmediğini ispatlayan bu durum, Darwinistleri bir kez daha yenilgiye mahkum etmektedir.

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Concepcion, Şili

Fosil kayıtları her açıdan evrim teorisini yalanlamaktadır. Teoriyi yalanlayan fosil örneklerinden biri de, resimde görülen 25 milyon yaşındaki yengeç fosilidir. On milyonlarca yıldır değişmeden kalan yengeçler, canlıların evrimleşmediğini bir kez daha teyit etmektedir. Bu yengeç fosilinin, günümüzde yaşayan yengeçlerden hiçbir farkı yoktur.

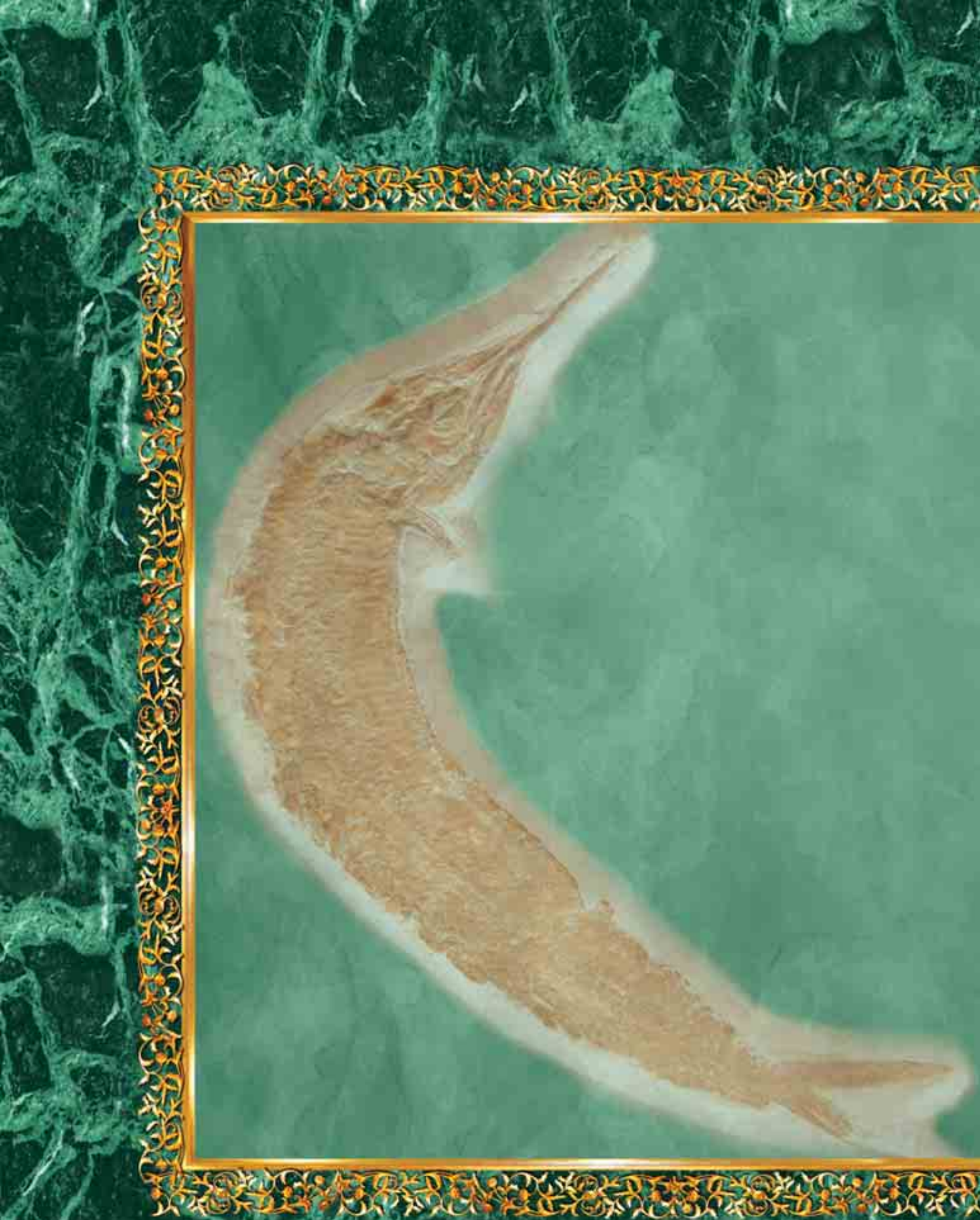

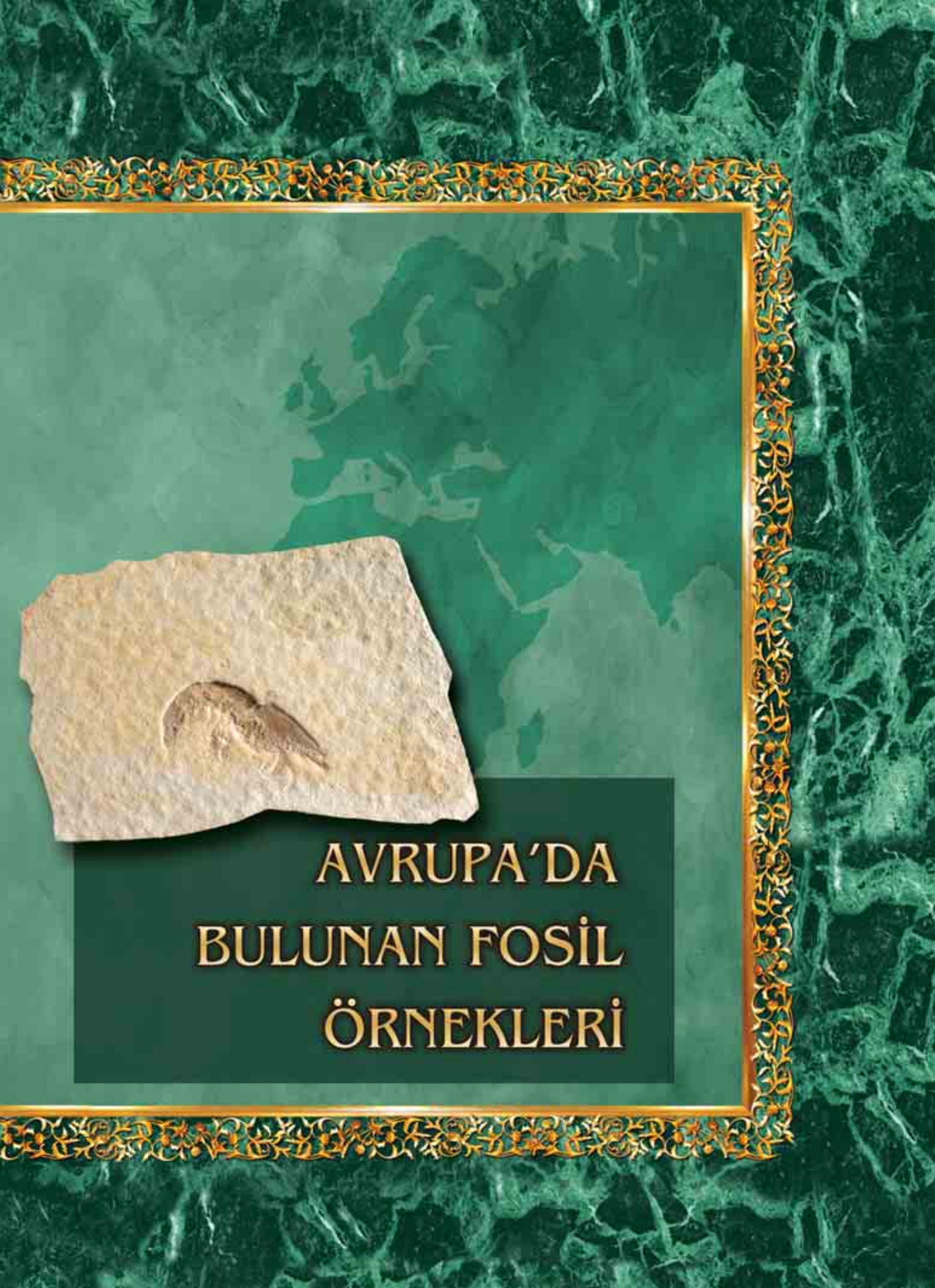

AVRUPA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

ALMANYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Jeolojik araştırmalar Jura dönemi (206 – 144 milyon yıl) boyunca, Batı Avrupa'nın büyük kısmının sıcak, çok derin olmayan denizlerle kaplı olduğunu göstermektedir. Günümüzde bu bölgelerden, deniz canlılarına ait çok sayıda fosil elde edilmektedir.

Özellikle Almanya'da bulunan bazı fosil yatakları, Devoniyen ve Jura döneminde yaşayan canlılara dair çok detaylı bilgi edinilmesini sağlamıştır. Bu fosil alanlarından en önemlileri, Messel, Solnhofen, Holzmaden Oluşumları ve Hunsrückschiefer faunasıdır.

Hunsrückschiefer faunası, Paleozoik zamanda (543 – 251 milyon yıl) yaşayan canlılara ait çok çeşitli türde ve sayıda fosilin bulunduğu bir bölgedir. Bölgeden elde edilen fosiller çoğunlukla alt ve orta Devoniyen dönemine aittir. Hunsrückschiefer faunasının önemli özelliklerinden biri, tıpkı Burgess Shale'de olduğu gibi burada da, bazı canlıların yumuşak dokularıyla birlikte fosilleşmiş olmalarıdır. Bu durum bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olan canlıların sadece fiziksel yapıları değil, yaşam stilleri ve davranış biçimleri hakkında da bilgi edinilmesini sağlamaktadır.

Bu bilgiler, canlıların var oldukları her dönemde kompleks sistemlere sahip olduklarını, gelişmiş bir yaşam sürdüklerini göstermektedir. Canlıların sözde ilkelden komplekse doğru kademeli olarak gelişip evrimleştiklerini öne süren Darwinistler ise bu durum karşısında çaresizdirler. Çünkü tüm fosil kayıtları istisnasız evrim teorisini yalanlarken, Yaratılış gerçeğini bir kez daha teyit etmektedir.

Holzmaden Oluşumu'ndan elde edilen fosiller ise, çoğunlukla derin sularda yaşayan canlılara aittir. Bu canlıların büyük kısmı, tüm organları ve iskelet yapılarıyla birlikte eksiksiz olarak fosilleşmiştir. Holzmaden'de de nadir rastlanan yumuşak doku fosiller elde edilmiştir. Solnhofen'den elde edilen fosiller ise genellikle, sığ körfezlerde, mercan ve sünger resiflerinde yaşayan canlılara ait fosillerdir. Soln-

Messel Oluşumu'nda yapılan fosil araştırmaları.

Almanya'daki önemli fosil sahalarından biri olan Solnhofen, çok sayıda fosilin elde edildiği alanlardan biridir.

Hunsrückschiefer ve Schieferhalde'deki kazı çalışmaları.

hofen'de ayrıca, böcekler, bitkiler, kertenkeleler, timsahlar, kuşlar gibi kara canlılarına ait fosiller de bulunmuştur. Solnhofen'de çıkarılan fosiller arasında, en eski kuş türlerinden biri olan Archaeopteryx'in yedi farklı fosili de vardır.

Almanya'da bulunan bir diğer önemli fosil yatağı ise Messel Oluşumu'dur. Geçmiş çağlarda yaklaşık 1000 metre derinliğinde, 700 metre genişliğinde bir göl olan Messel Oluşumu, Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait çok sayıda fosil örneği barındırmaktadır. O dönemde tropikal iklime sahip olduğu bilinen Messel'de, bitkiler, kuşlar, yarasalar, sürüngenler, balıklar, kaplumbağalar, böcekler gibi çok farklı canlıların fosilleri bulunmaktadır.

Stuttgart yakınlarındaki Holzmaden fosil sahası, erken Jura dönemine ait çok sayıda fosilin bulunduğu önemli kazı alanlarından biridir.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 145 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Karides, kabuklular alt filumuna dahil olan bir eklembacaklıdır. Vücudu kalsiyum karbonattan meydana gelen bir zırhla kaplıdır. Gövdesi eklemlidir. Hem tatlı hem de tuzlu sularda yaşayan türleri vardır. Bilinen en eski karides fosili yaklaşık 200 milyon yıl öncesine aittir.

Resimde görülen karides fosili ise 145 milyon yıl yaşındadır. Milyonlarca yıldır yapılarını aynen koruyan ve herhangi bir değişime uğramayan karidesler, canlıların evrim geçirmediğinin yaşayan bir delilidir.

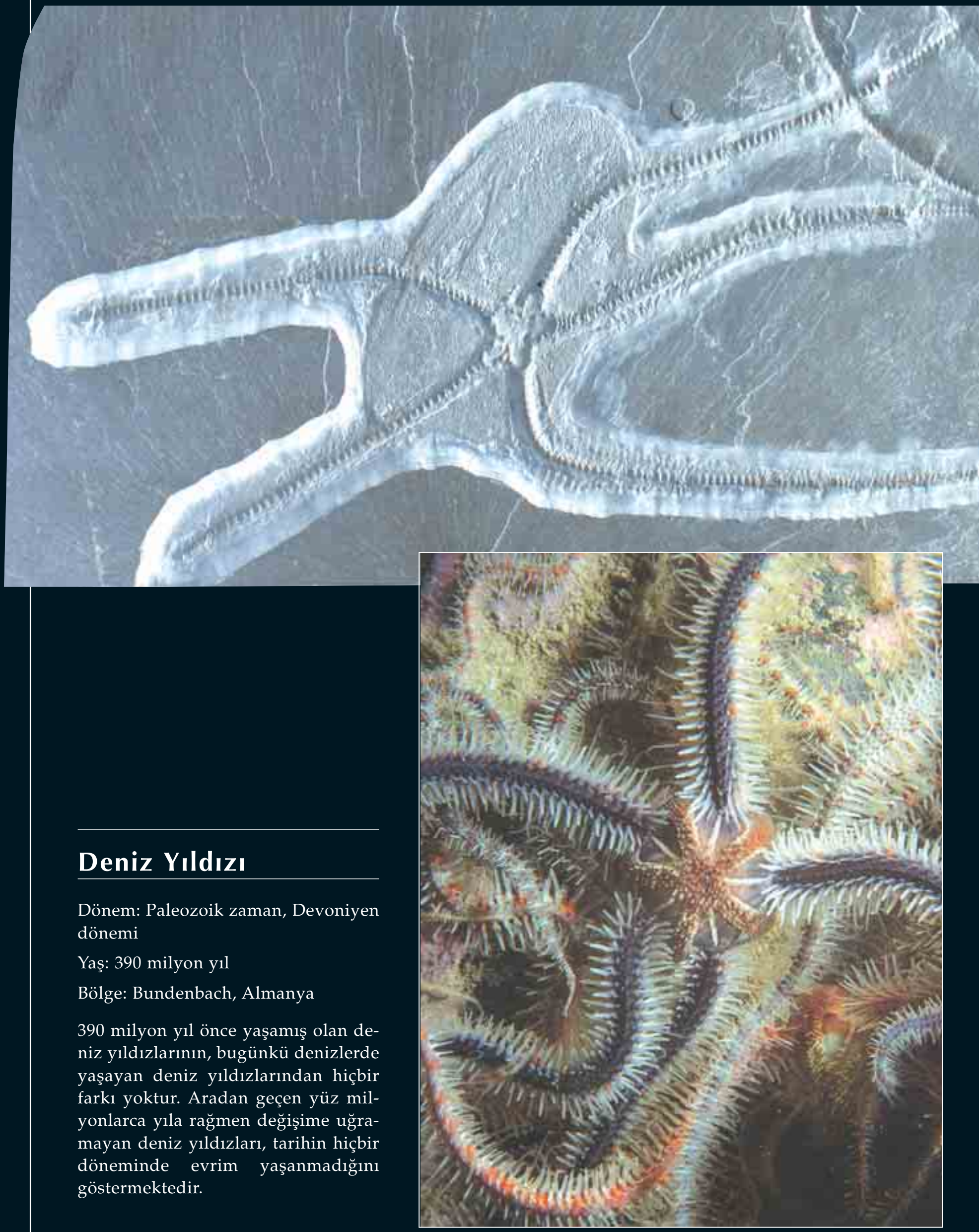

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 390 milyon yıl

Bölge: Bundenbach, Almanya

390 milyon yıl önce yaşamış olan deniz yıldızlarının, bugünkü denizlerde yaşayan deniz yıldızlarından hiçbir farkı yoktur. Aradan geçen yüz milyonlarca yıla rağmen değişime uğramayan deniz yıldızları, tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmadığını göstermektedir.

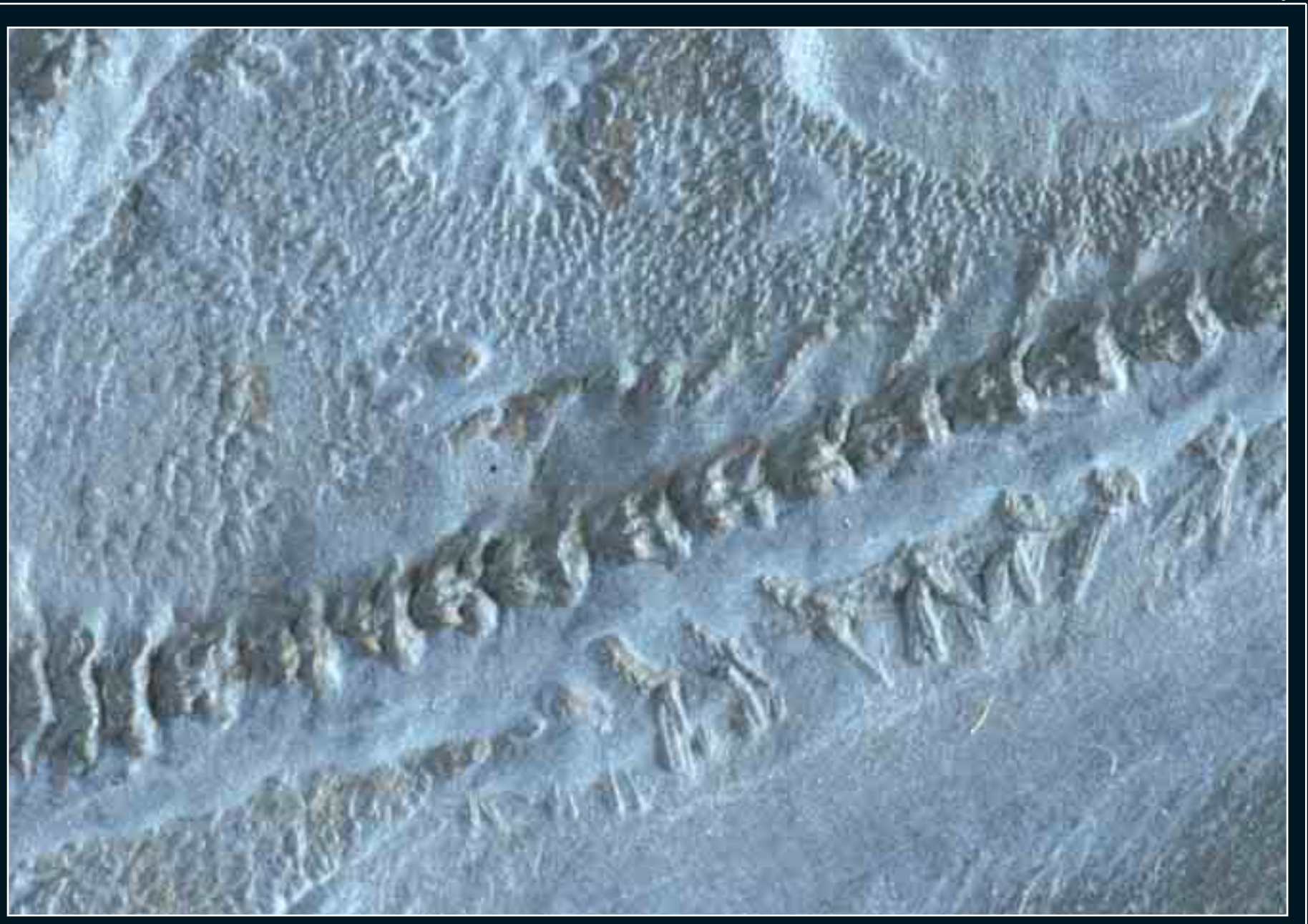

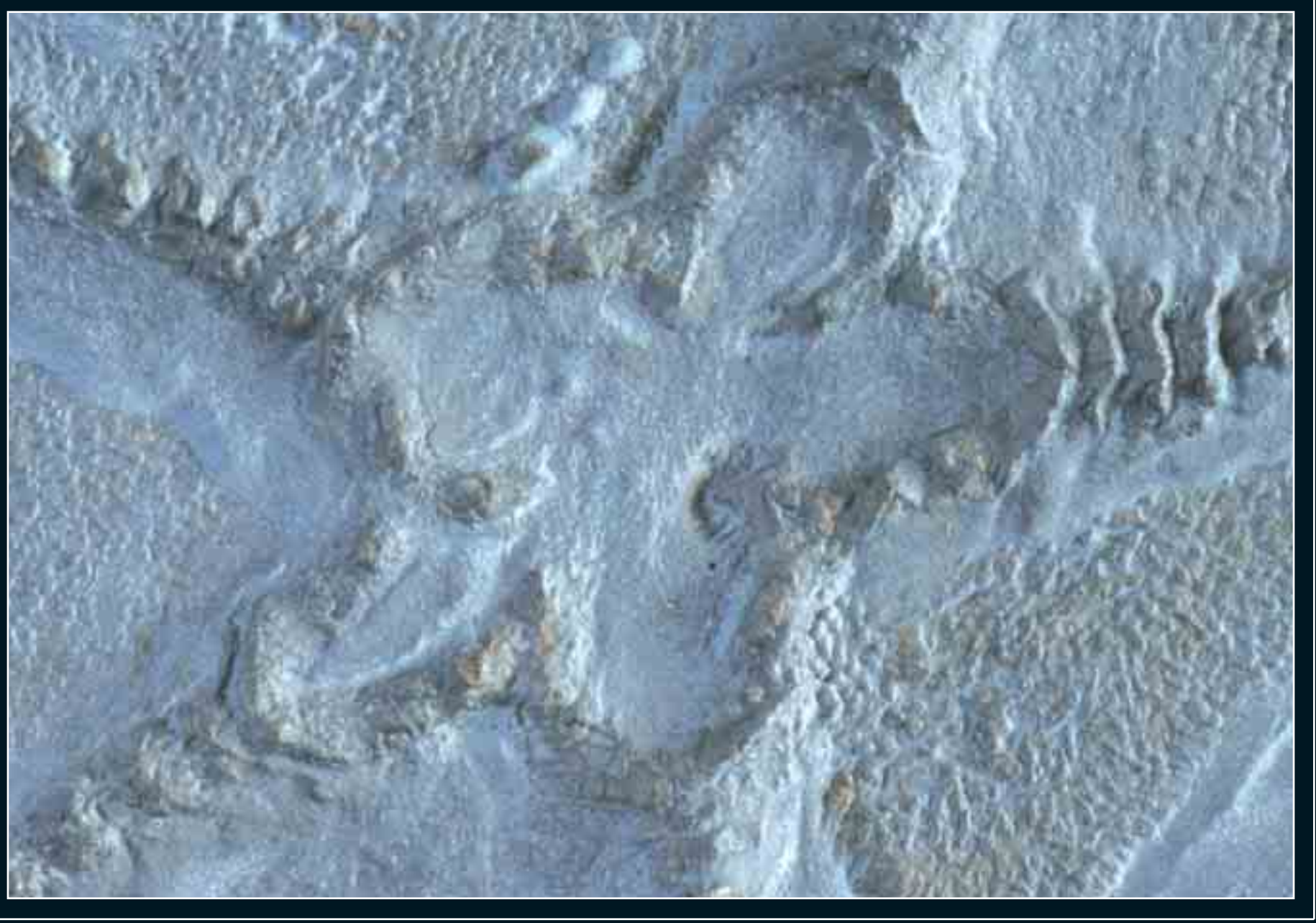

Kel Turna Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Kel turna balıkları, *Amiiformes* takımından, *Amiidae* familyasına dahil olan bir balık türüdür. Diğer pek çok balık türünde olduğu gibi, zengin bir fosil geçmişine sahiptir. Bilinen en eski örneklerden biri yaklaşık 150 milyon yıllıktır.

Elde edilen tüm fosiller, kel turna balıklarının milyonlarca yıldır aynı olduklarını, yani herhangi bir şekilde evrim geçirmediklerini göstermektedir. Resimdeki 50 milyon yıllık kel turna balığıyla, günümüzde yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur.

Kerevit

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Dönem: Solnhofen Oluşumu, Almanya

150 milyon yıl önce yaşamış olan kerevitlerin günümüzdeki kerevitlerden hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, evrimin olmadığının en önemli delillerinden biridir. Kerevitler hep kerevit olarak var olmuştur. Tüm canlılar gibi onları da Allah yaratmıştır.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 145 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Darwinistler on yıllardır süren araştırmalarına rağmen, evrimin gerçekleştiğini gösteren tek bir fosil bile bulamamışlarken, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösteren milyonlarca fosil örneği vardır. Elde edilen her fosil, canlıların var oldukları müddetçe yapılarında bir değişiklik olmadığını, aradan yüz milyonlarca yıl geçse de canlıların aynı kaldıklarını göstermektedir.

Resimde görülen fosil örneği de, günümüzde yaşayan karideslerle, 145 milyon yıl önce yaşayan karidesler arasında hiçbir fark olmadığının delillerindendir.

Kemikli Turna Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Bilinen en eski örnekleri yaklaşık 180 milyon yıl önce yaşamış olan kemikli turna balıkları birer yaşayan fosil örneğidirler. Resimde görülen kemikli turna balığı fosili ise 54 – 37 milyon yaşındadır. On milyonlarca yıldır aynı olan kemikli turna balıkları evrimi çürütmektedir.

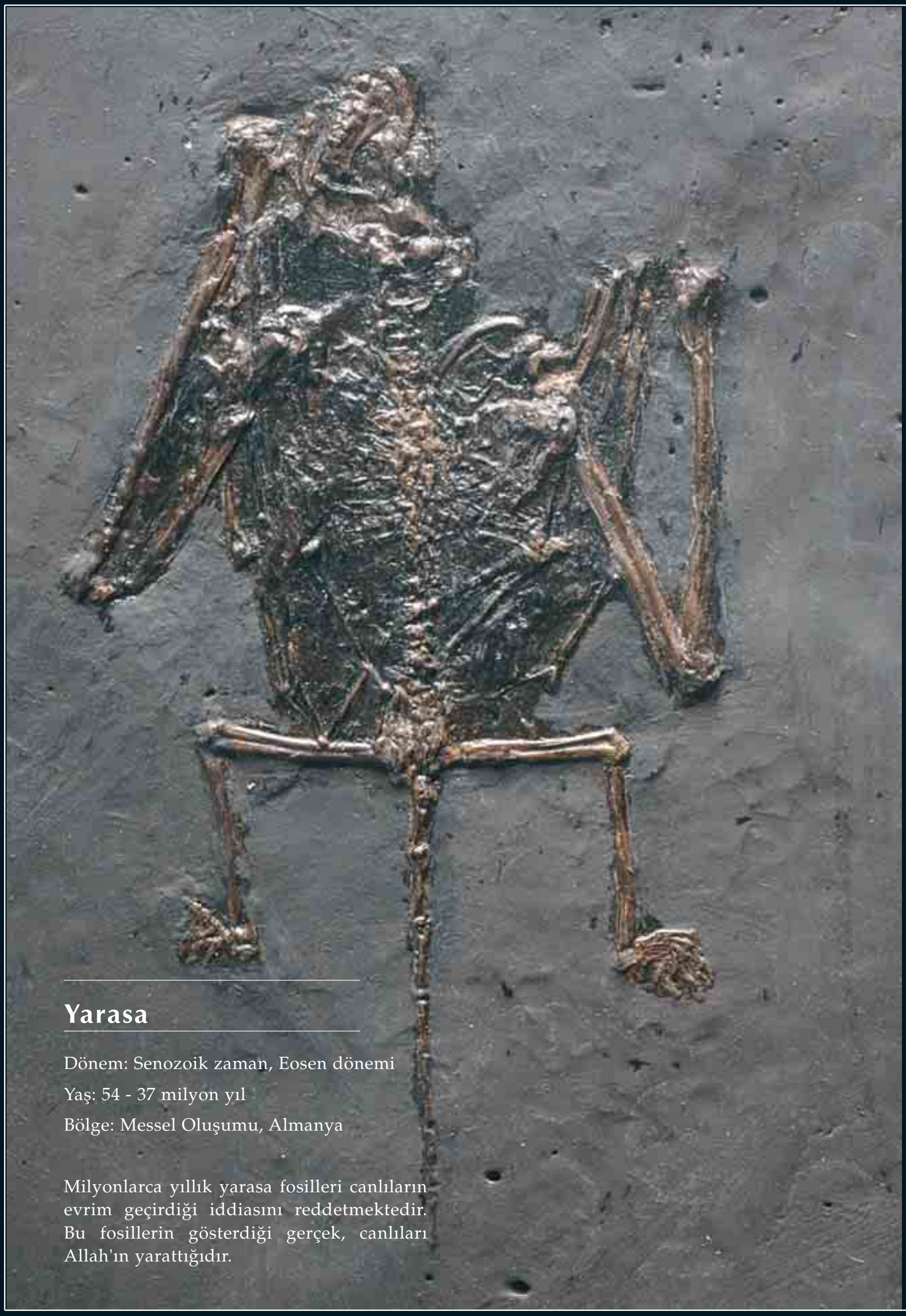

Yarasa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Milyonlarca yıllık yarasa fosilleri canlıların evrim geçirdiği iddiasını reddetmektedir. Bu fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

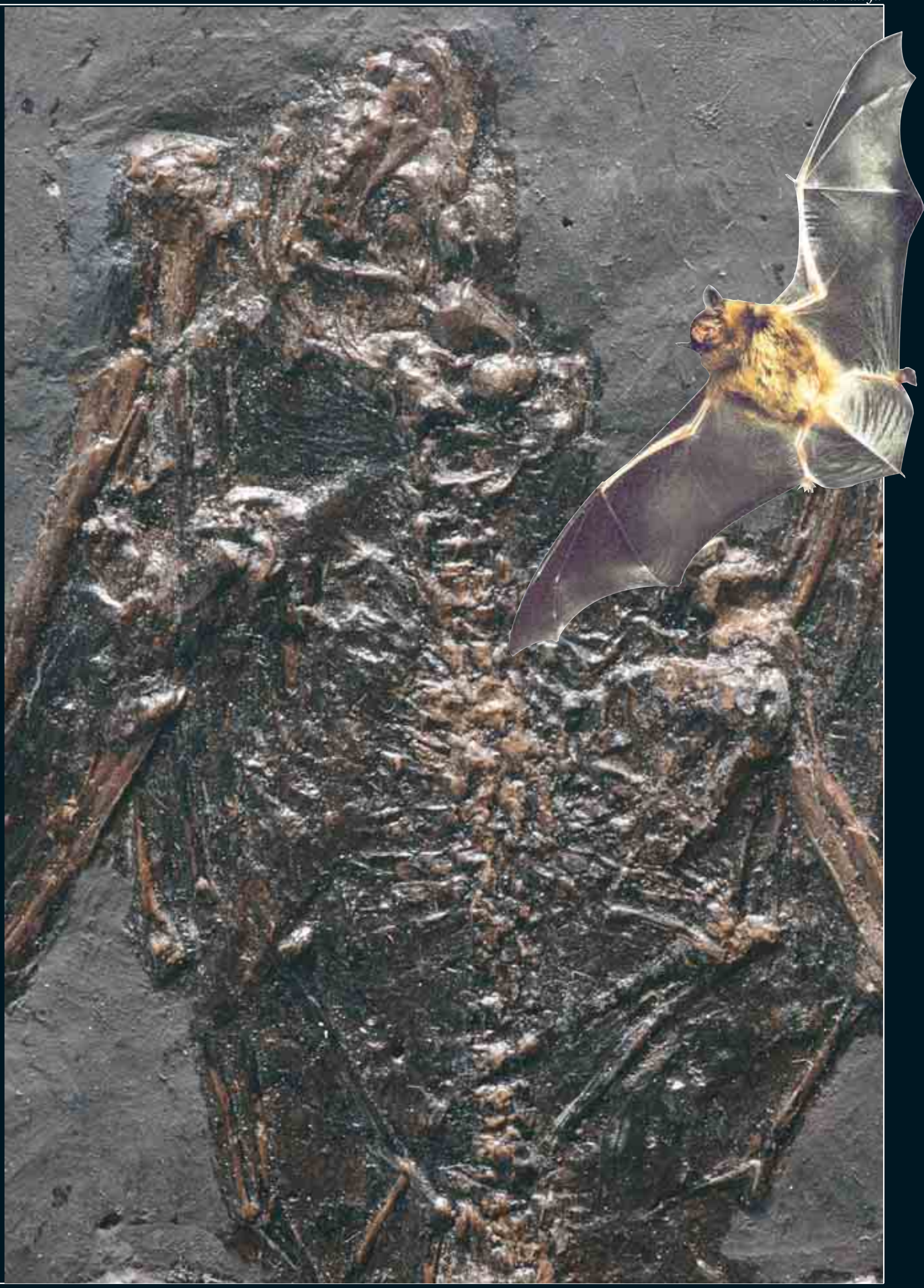

Yılan Yıldızı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Resimdeki yılan yıldızı fosili 150 milyon yaşındadır ve yılan yıldızlarının evrim geçirmediğinin delillerinden biridir. Günümüzdeki yılan yıldızlarından hiçbir farkı olmayan bu fosil karşısında, evrimcilerin yapabileceği aklıcı ve bilimsel hiçbir açıklama yoktur.

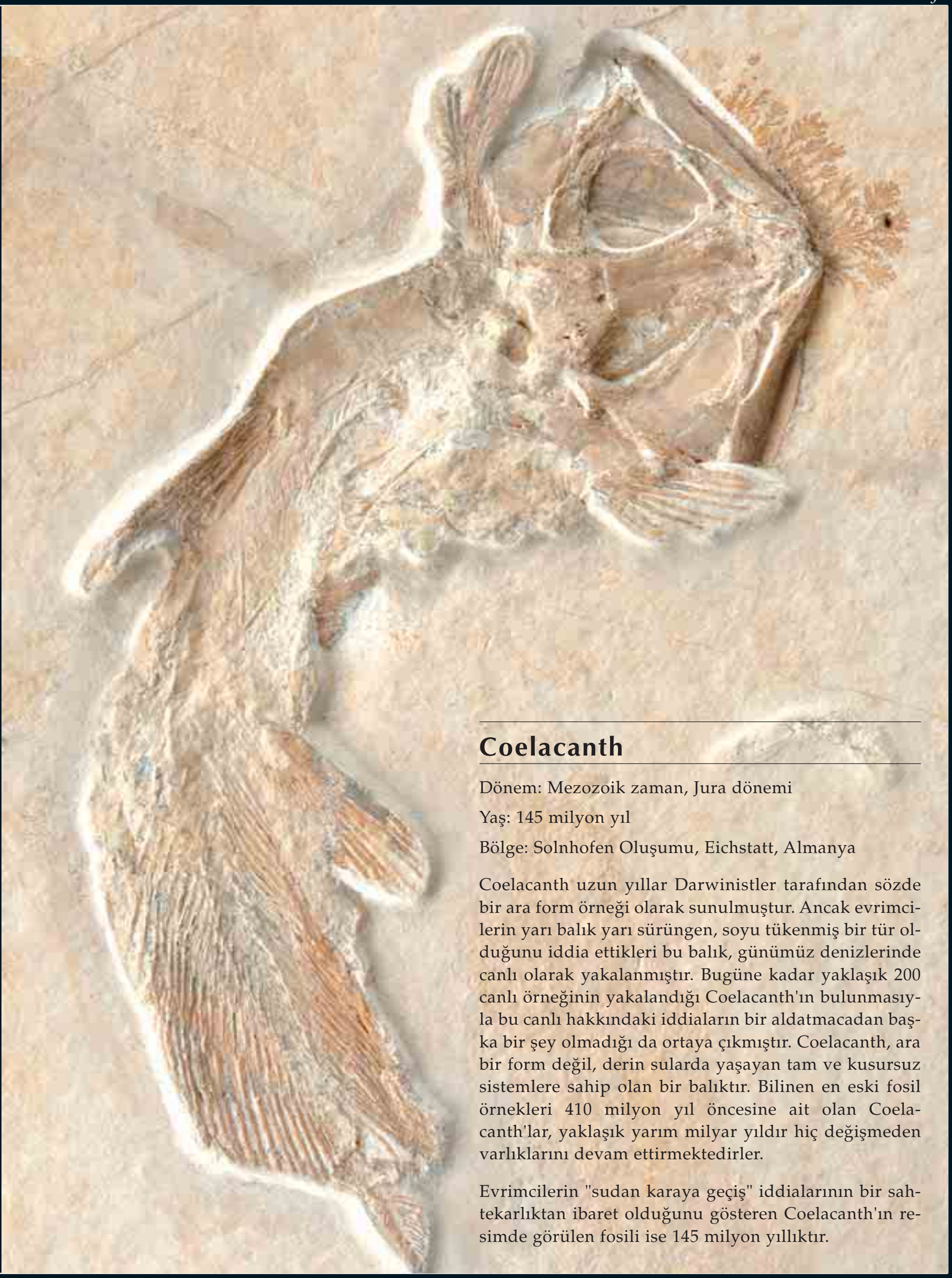

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 145 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Coelacanth uzun yıllar Darwinistler tarafından sözde bir ara form örneği olarak sunulmuştur. Ancak evrimcilerin yarı balık yarı sürüngen, soyu tükenmiş bir tür olduğunu iddia ettikleri bu balık, günümüz denizlerinde canlı olarak yakalanmıştır. Bugüne kadar yaklaşık 200 canlı örneğinin yakalandığı Coelacanth'ın bulunmasıyla bu canlı hakkındaki iddiaların bir aldatmacadan başka bir şey olmadığı da ortaya çıkmıştır. Coelacanth, ara bir form değil, derin sularda yaşayan tam ve kusursuz sistemlere sahip olan bir balıktır. Bilinen en eski fosil örnekleri 410 milyon yıl öncesine ait olan Coelacanth'lar, yaklaşık yarım milyar yıldır hiç değişmeden varlıklarını devam ettirmektedirler.

Evrimcilerin "sudan karaya geçiş" iddialarının bir sahtekarlıktan ibaret olduğunu gösteren Coelacanth'ın resimde görülen fosili ise 145 milyon yıllıktır.

Kerevit

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 – 146 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Yaklaşık 200 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan kerevitler, Darwinistlerin tüm iddialarını geçersiz kılan somut bilimsel bulgulardan biridir. Yeryüzünün pek çok köşesinden çıkarılan milyonlarca fosil hep aynı gerçeği ortaya koymaktadır: Tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmamıştır. Evrim sadece Darwinistlerin hayallerinde olan bir hikayedir.

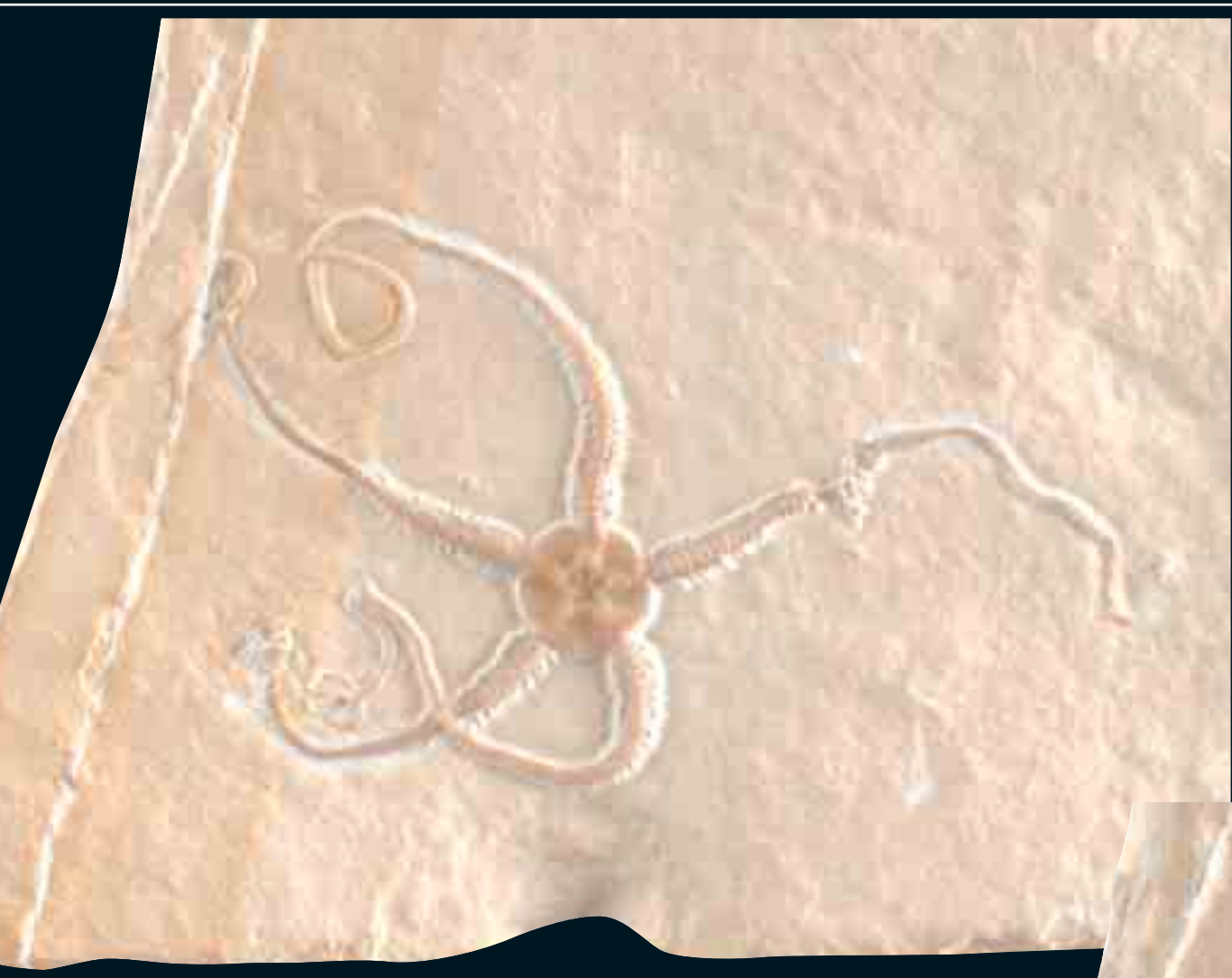

Deniz Yıldızı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Deniz yıldızı, evrimi kesin olarak yalanlayan bir yaşayan fosildir. 300 milyon yıl önce yaşayan deniz yıldızları da, 245 milyon önce yaşayan örnekleri de, 150 milyon yıl önce yaşayanlar da günümüzdekilerle tıpatıp aynıdır. Yüz milyonlarca yıldır aynı kalan deniz yıldızları evrimin bir yalan olduğunu söylemektedir.

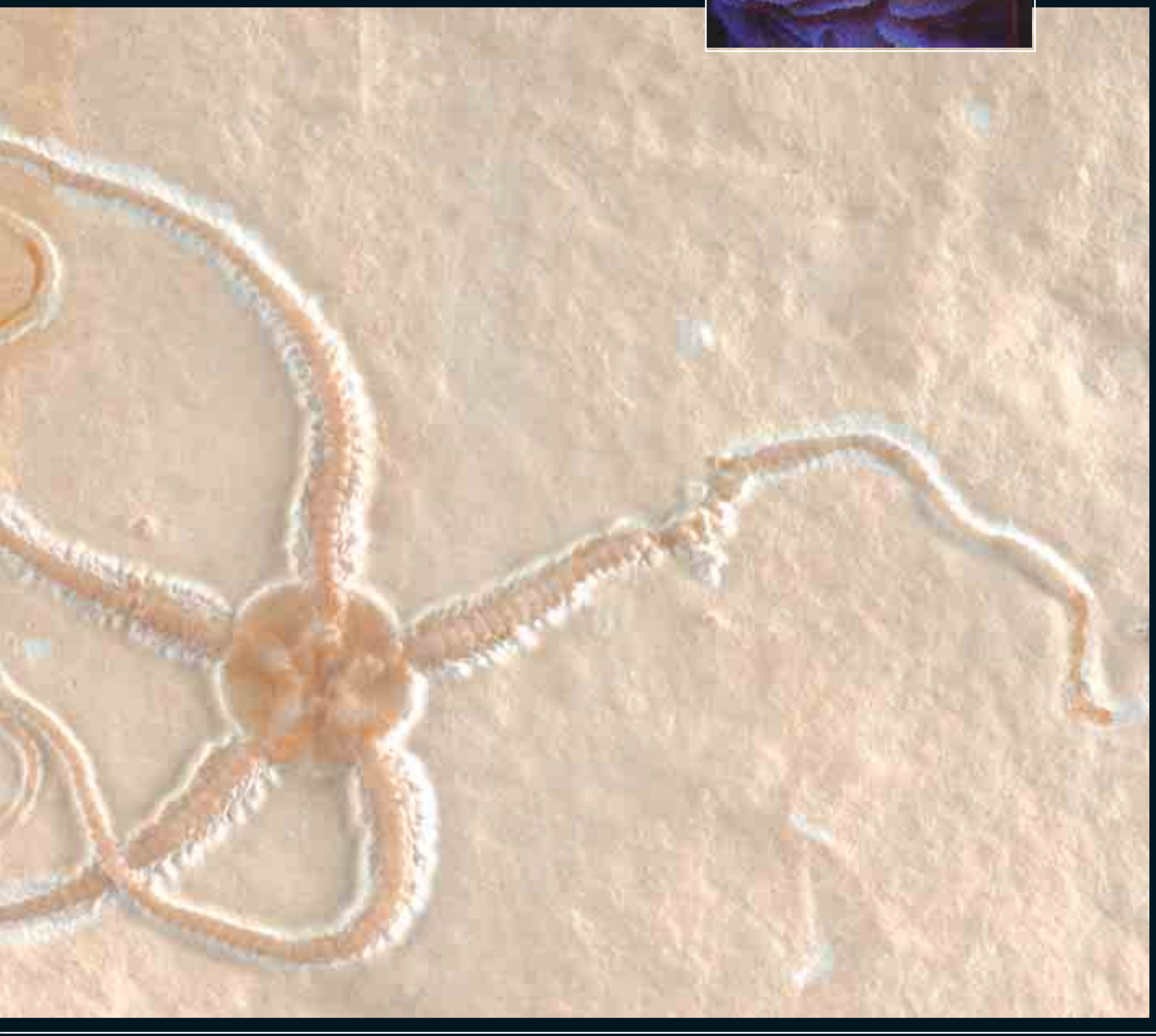

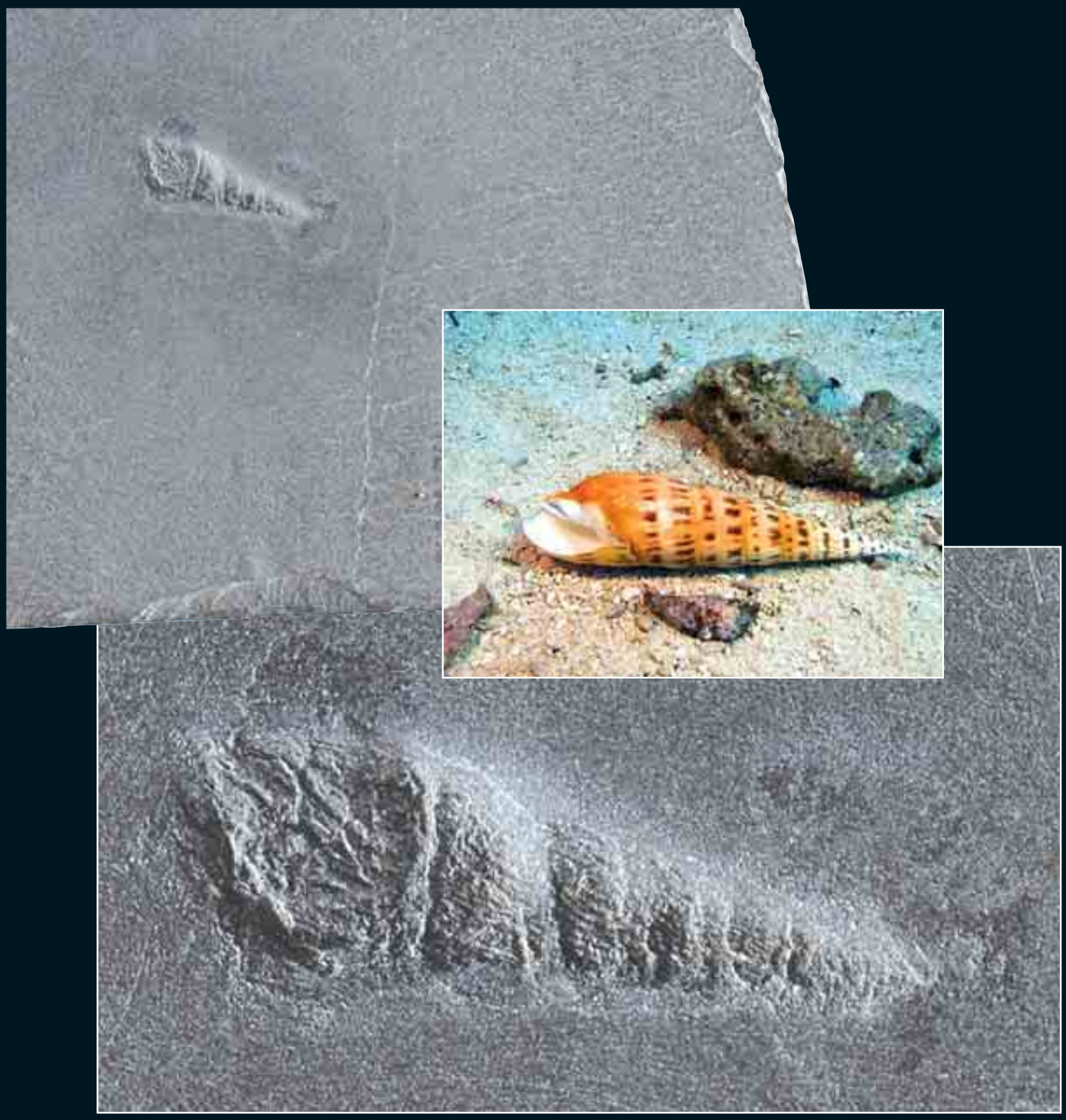

Deniz Minaresi

Dönem: Mezozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 410 - 360 milyon yıl

Bölge: Bundenbach, Almanya

Deniz minareleri, yumuşakçalar filumuna dahil olan canlılardır. Bilinen en eski örneklerine Kambriyen'in son dönemlerinde rastlanır. Resimde görülen deniz minaresi ise 410 – 360 milyon yıllıktır. Yüz milyonlarca yıldır aynı olan deniz minareleri evrimi geçersiz kılmaktadır.

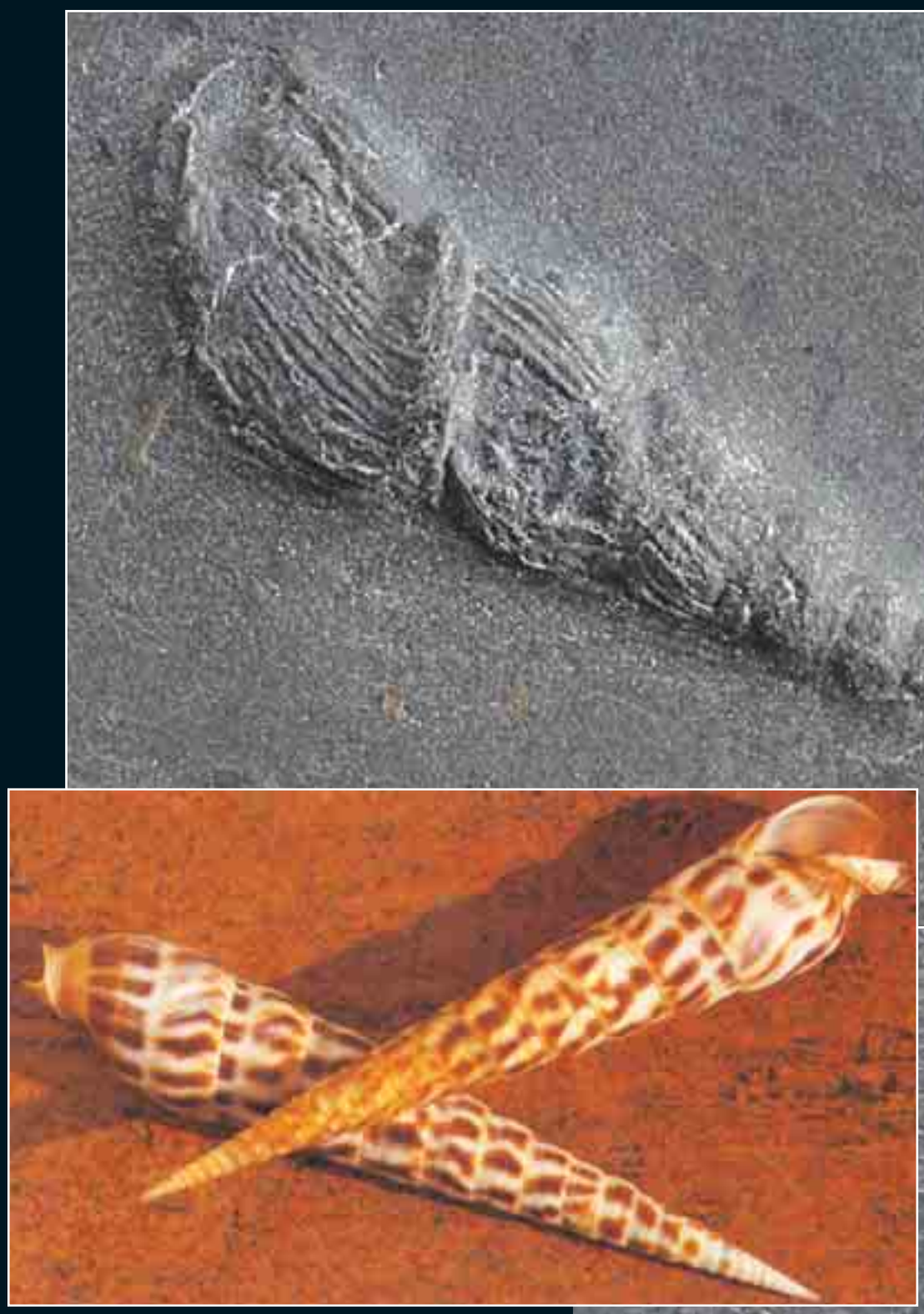

Deniz Minaresi

Dönem: Mezozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 410 - 360 milyon yıl

Bölge: Bundenbach, Almanya

Bundan 410 – 360 milyon yıl önce yaşayan deniz minareleri günümüzdeki örneklerinden farksızdır. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişmeyen deniz minareleri, canlıların herhangi bir evrim sürecinden geçmediklerinin önemli bir delilidir.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Eichstatt, Almanya

Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlıklarını devam ettiren karidesler, evrim geçirmediklerini yaratıldıklarını söylemektedirler. Eğer bir canlı bugün sahip olduğu özelliklere milyonlarca yıl önce de sahipse, bu canlının evrimleşerek geliştiği iddia edilemez. Fosil kayıtları, evrimcilerin iddialarının doğru olmadığının ispatıdır.

İSPANYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

İspanya'nın büyük kısmını Pireneler ve Sierra Neveda gibi dağlık ve tepelik bölgeler oluşturmaktadır. Ülkenin %24'ü 1000 m'den yüksektir. Söz konusu dağlık alanlarda önemli fosil yatakları bulunmaktadır.

Kaya yapısı ise ikiye ayrılmaktadır. Yarım adanın Kuzey ve Batısı granit ve şist gibi kristal ağırlıklı kayalardan oluşurken, diğer kısmı da kireçtaşlarının yoğun olduğu tortul kayaçlardan meydana gelmektedir.

İspanya'dan elde edilen fosiller arasında, Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) ait kolsuayaklılar (brakipod) ve değişik deniz canlıları fosilleri, Karbonifer döneme (354 – 290 milyon yıl) ait çok çeşitli bitki ve hayvan türleri fosilleri, Senozoik zamana (65 milyon yıl – günümüz) ait çok sayıda memeli, sürüngen, deniz canlısı, kuş ve bitki türleri fosilleri vardır.

Tüm bu fosiller, Darwinistlerin büyük bir açmazda olduğunu göstermektedir. Çünkü bu bulgular, kademeli evrim iddiasını destekleyen tek bir delil dahi sunmazken, canlıların yoktan var olduklarını ve jeolojik devirler boyunca değişmediklerini gösteren milyonlarca örnek ortaya koymaktadır. Bunun anlamı ise açıktır: Canlılar evrimleşmemiştir. Tüm canlıları Yüce Allah yaratmıştır.

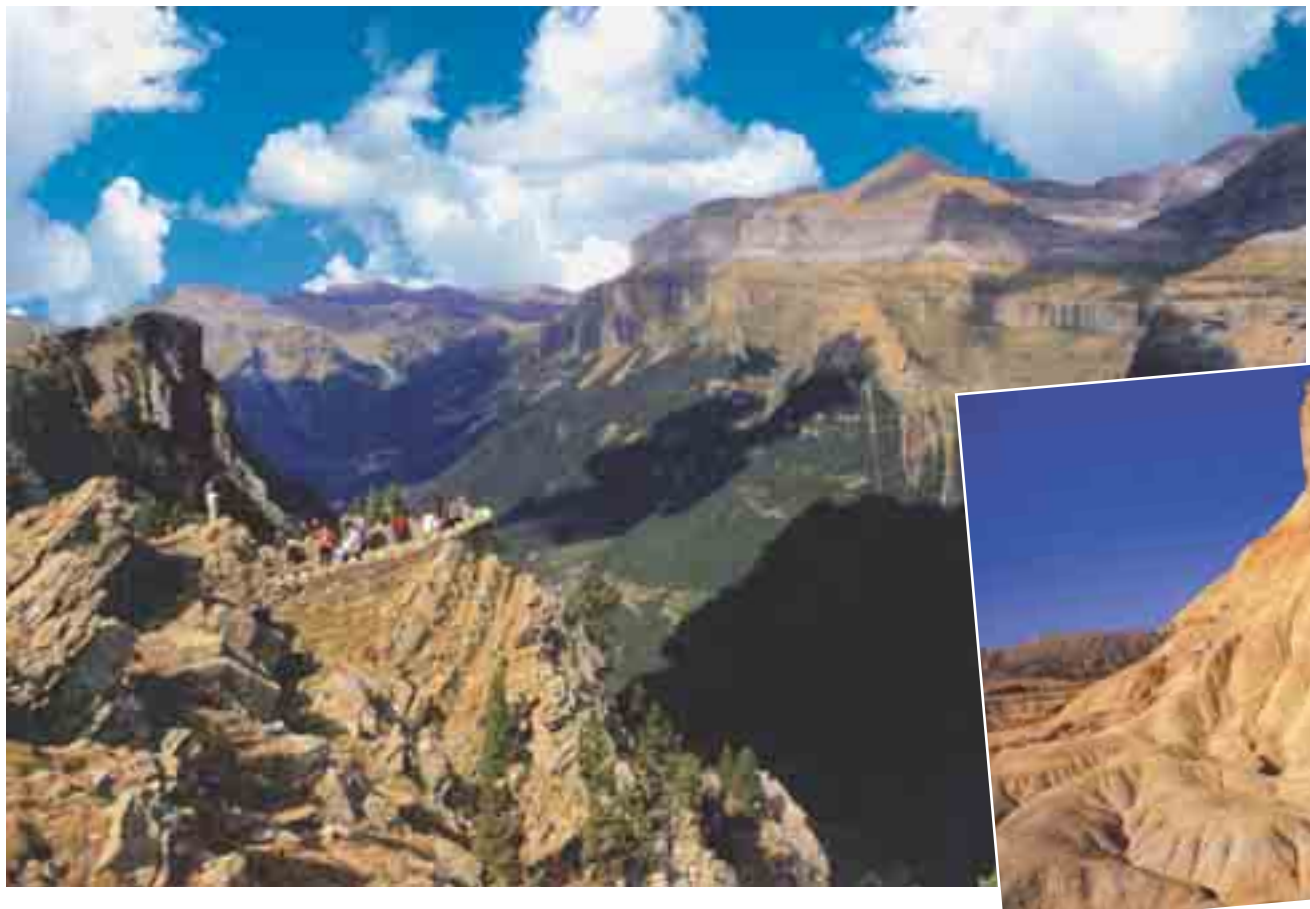

600 metre yüksekliğindeki kireçtaşı kayaçlarından oluşan Ordesa kanyonu.

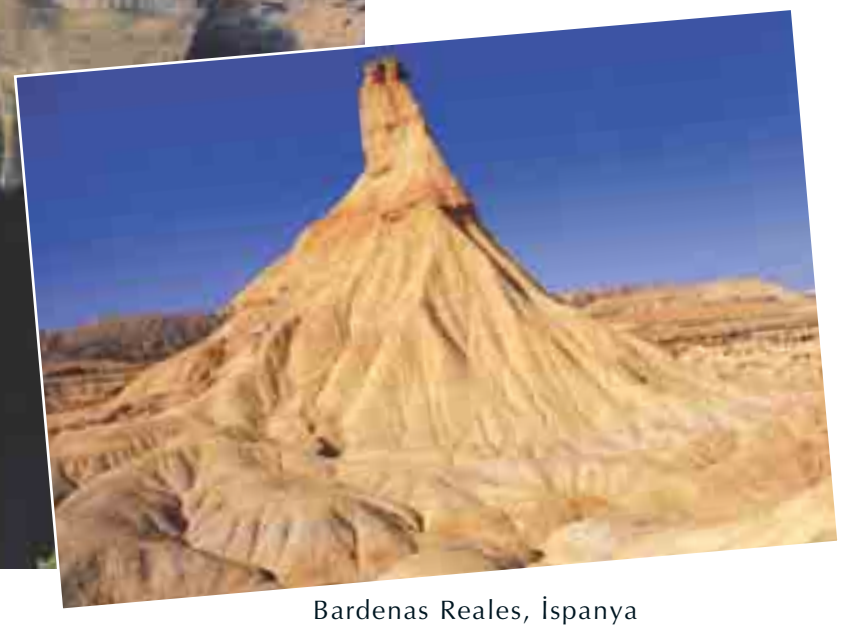

Bardenas Reales, İspanya

ÇEK CUMHURİYETİ'NDE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Çek Cumhuriyeti'nin coğrafi yapısının büyük kısmını Bohemya bölgesindeki dağlık alan oluşturur. Deniz seviyesinden yaklaşık 900 metre yüksekliğinde olan bu alan, Çek Cumhuriyeti'nin fosil açısından da oldukça zengin olan bir bölgesidir.

Bohemya'da, Proterozoik devirde (2.5 milyar – 545 milyon yıl) yaşamış olan mikro canlıların fosillerinin yanı sıra, Kambriyen (543 – 490 milyon yıl) ve Devoniyen (417 – 354 milyon yıl) dönemi canlılarına ait de pek çok fosil örneği bulunmuştur. Bunlar arasında en dikkat çekici olanı, 1300 farklı türde trilobit fosilidir. Bu fosiller, yaklaşık 300 tanesi Fransız paleontolog Joachim Barrande tarafından isimlendirildiği için, Barrende trilobitleri olarak da adlandırılmaktadır. Barrende trilobitlerinin en çok rastlandığı oluşumlardan biri Jince Oluşumu'dur. Kambriyen döneminde soğuk bir iklime sahip olduğu bilinen Jince'de, Paleozoik zamanda (543 – 251 milyon yıl) yaşamış daha pek çok deniz canlısına ait fosil örneği elde edilmiştir.

Çek Cumhuriyeti'nde bulunan zengin fosil kaynakları, gerçek doğa tarihinin anlaşılması açısından önemlidir. Bu bulgular, Darwinistlerin iddia ettiği evrimsel sürecin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Canlılar evrimcilerin iddia ettiği gibi sözde ilkel bir atadan türememiş, her bir tür fosil kayıtlarında kendisine has özelliklerle bir anda belirmiştir. Yaratılış'ın önemli bir delili olan bu gerçek, Darwinizm'e büyük darbe vurmuştur.

Zengin fosil yataklarıyla ünlü olan Bohemya'da yüz milyonlarca yıllık fosiller elde edilmiştir. Bu fosillerin her biri, canlıların evrim geçirmediğini, Allah tarafından yaratıldığını göstermektedir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 360 - 286 milyon yıl

Bölge: Leon, İspanya

360 – 286 milyon yıl önce yaşayan eğrelti otları günümüzdeki örnekleriyle aynıdır. Yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeden aynı kalan bu bitkiler, evrim teorisinin büyük bir yalan, Allah'ın yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır.

Kurbağa

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 12 milyon yıl

Bölge: Çek Cumhuriyeti

Kurbağaların hep kurbağa olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de resimde görülen, 12 milyon yaşındaki kurbağa fosilidir. 12 milyon yıl önce yaşamış kurbağalarla, günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

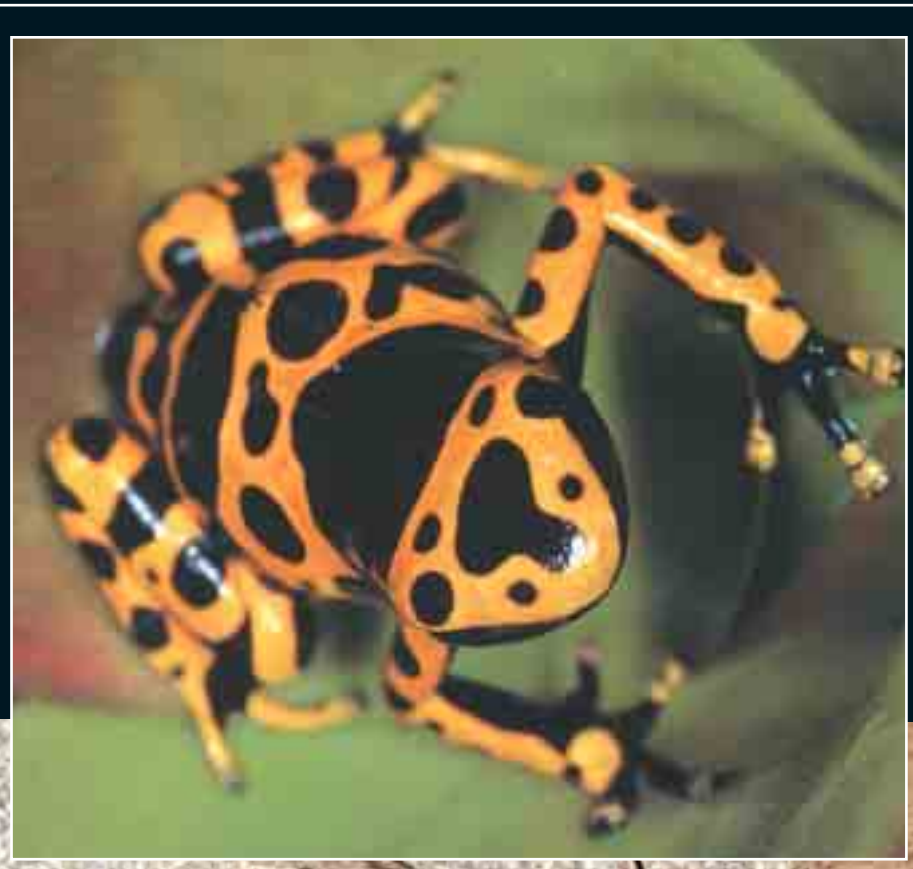

İTALYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

İtalya'daki kaya yapısının büyük bölümünü, eski Avrupa'nın belli bölümlerini kapladığı bilinen Tethys denizinin zemini oluşturmaktadır. Jeolojik araştırmalar, günümüzden 165 milyon yıl önce, dünyadaki tek kıta olan Pangea'nın ayrılmaya başlamasıyla birlikte Tethys denizinin büyük bir deniz olarak ortaya çıktığını göstermektedir. Oldukça büyük bir alanı kaplayan Tethys denizi, ekvator çizgisine yakın olduğundan, tropik özellikte olan bir denizdir. Jeolojik devirler içinde (milyonlarca yıl) yer hareketleri sonucunda yavaş yavaş kuzeye itilen Tethys denizinin içinden, kara parçalarının yükselmesiyle bundan yaklaşık 65 milyon yıl önce Akdeniz ortaya çıkmıştır.

Bir zamanlar Tethys denizinin zemini olan İtalya'nın kayalıklarında, çok sayıda deniz canlısının fosili bulunmaktadır. Bu fosiller deniz canlılarının bilinen tüm türlerinin sahip oldukları kompleks yapılarla birden ortaya çıktıklarını, yani yoktan yaratıldıklarını göstermektedir. Bu canlıların sözde ortak bir atadan geldiklerini ve birbirlerinden türediklerini gösteren ise hiçbir fosil yoktur. Darwinizm fosil bulguları karşısında yenilgiye uğramıştır, yüz milyonlarca fosil örneği bu yenilgiyi gün yüzüne çıkarmıştır.

Mermer yatakları genellikle bir zamanlar okyanus altında bulunan mercan resiflerinin bulunduğu alanlarda veya sıradağların zeminlerinde bulunur. Resimde İtalyan Alpleri'ndeki mermer yatakları görülmektedir.

İtalya'daki Monte Bolca fosil sahasında bulunmuş olan bir balık fosili.

Monte Bolca'da yapılan fosil araştırmaları.

İtalya'daki Butterloch kanyonu Permiyen dönemine (290 - 248 milyon yıl) ait kaya yapısına sahiptir.

Çulluk Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 6 milyon yıl

Bölge: Fiume, Marecchia, İtalya

Çulluk balıkları *Centriscidae* familyasına dahildirler. Vücutlarının ön kısımları zırhlıdır. Sırt yüzgeçleri dikenlidir. Resimde görülen çulluk balığı 6 milyon yaşındadır ve günümüzde yaşayan çulluk balıklarının sahip olduğu tüm özelliklere sahiptir. Bu durum, çulluk balıklarının milyonlarca yıldır değişmediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir.

Denizatı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 26 milyon yıl

Bölge: İtalya

Syngnathidae familyasına dahil olan denizatları, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla evrim teorisine meydan okuyan canlılardan biridir. Resimde görülen denizatı fosili 26 milyon yaşındadır ve günümüzde yaşayan denizatlarının aynısıdır.

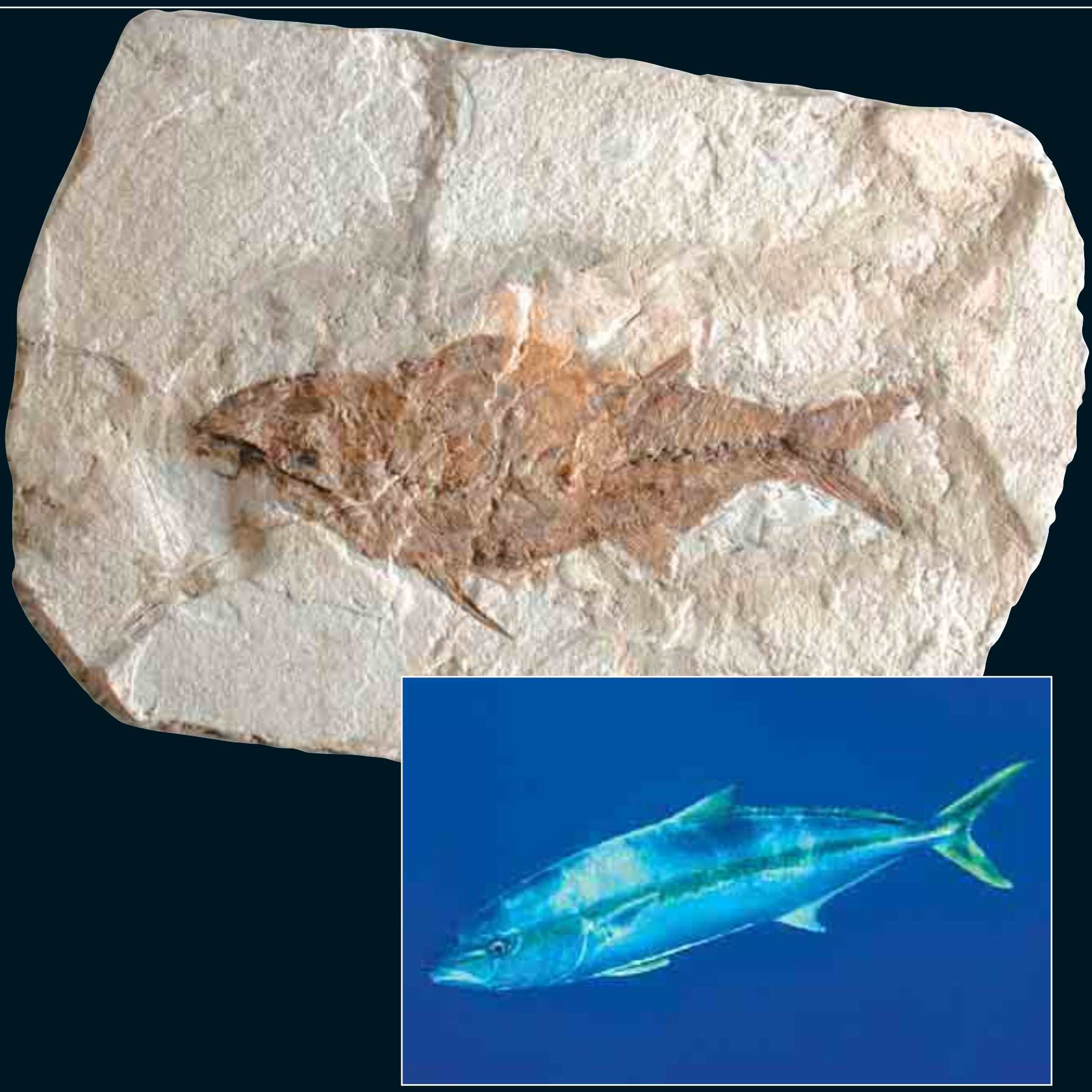

Sarı Kuyruk Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 48 milyon yıl

Bölge: Monte Bolca, Verona, İtalya

İtalya'da elde edilen farklı balık türü fosillerinden biri de sarı kuyruk balığı fosilidir. Resimde görülen sarı kuyruk fosili 48 milyon yıllıktır. 48 milyon yıl önce yaşayan sarı kuyruk balıklarının tüm özelliklerinin bugün yaşayan sarı kuyruklarda da aynen olması, evrimin gerçek olmadığını göstermektedir.

Yusufçuk Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 10 milyon yıl

Bölge: Cueno, İtalya

Yusufçukların kendi fosilleri gibi larvalarının fosilleri de evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Resimdeki 10 milyon yıllık yusufçuk larvasının, günümüzdeki yusufçuk larvalarından hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, evrimin hayal ürünü bir hikaye olduğunu gözler önüne sermektedir.

Deniz İğnesi

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Berni, İtalya

Denizatlarıyla aynı takımdan olan deniz iğneleri, ince ve uzun bir vücut yapısına sahiptirler. Deniz iğneleri de evrimi geçersiz kılan yaşayan fosil örneklerinden biridir. Resimdeki deniz iğnesi fosili 23 - 5 milyon yaşındadır ve günümüzdeki deniz iğneleriyle tıpatıp aynıdır.

İNGİLTERE'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

İngiltere'de elde edilen bilinen en eski fosil örnekleri Silüryen (443 – 417 milyon yıl) ve Devoniyen (417 – 354 milyon yıl) dönemlerine aittir. Jeolojik geçmişi 600 milyon yıldan daha eskiye dayanan İngiltere'de, geçmişte hem tropik iklimin hem de buzul çağının yaşanmış olması, deniz seviyesindeki değişiklikler, volkanik patlamalar ve erozyonlar nedeniyle farklı türlerde canlılara ait fosillere rastlanmaktadır. Çok sayıda fosil örneği elde edilen sahaların büyük çoğunluğu ise, ülkenin güneyinde yer almaktadır. Bu bölgelerden biri, çeşitli fosil sahalarına sahip olan Dorset'tir.

Bölgedeki kaya yapısı farklı özellikler göstermektedir. Ancak Dorset özellikle, "Jurasik Kıyısı" olarak adlandırılan ve Jura dönemine ait kayalardan meydana gelen sahil şeridiyle ünlüdür. Bu kıyı şeridinde farklı fosil sahaları vardır. Bu sahalardan, tüm detayları çok iyi korunmuş yüzlerce canlı türüne ait fosil elde edilmiştir. Bulunan fosillerin her biri, canlıların milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik geçirmediklerini, dolayısıyla evrim geçirmediklerini bir kez daha ortaya koymuştur.

İngiltere'deki ünlü fosil sahalarından biri de Crock Hey'deki taş ocağıdır. Burada elde edilen fosil örneklerinin tamamı, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

Resimde, Dorset'teki Jurasik kıyısından elde edilen amonit fosili üzerinde yapılan çalışmalar görülmektedir.

İngiltere'deki önemli fosil sahalarının bulunduğu yerlerden biri de Lancashire'dır. Bölgedeki en eski kayalık alanlar Karbonifer döneme (354 – 290 milyon yıl) aittir. Yaklaşık 340 milyon yıl önce, bölgenin ılıman ve çok derin olmayan bir denizin tabanı olduğu kabul edilmektedir. Dolayısıyla bölgede bu döneme ait çok sayıda deniz canlısının fosili bulunmuştur.

İngiltere'de bulunan, çok sayıda farklı türe ait fosiller, canlıların sözde ortak bir atadan türediklerini ve aşama aşama geliştiklerini öne süren evrim teorisinin geçersiz olduğunu tekrar vurgulamaktadır. Diğer tüm fosiller gibi bu fosillerin de gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır.

Dorset'teki, Jura dönemine ait kayalardan meydana gelen sahil şeridi. Bu kayalardan çok sayıda fosil elde edilmiştir.

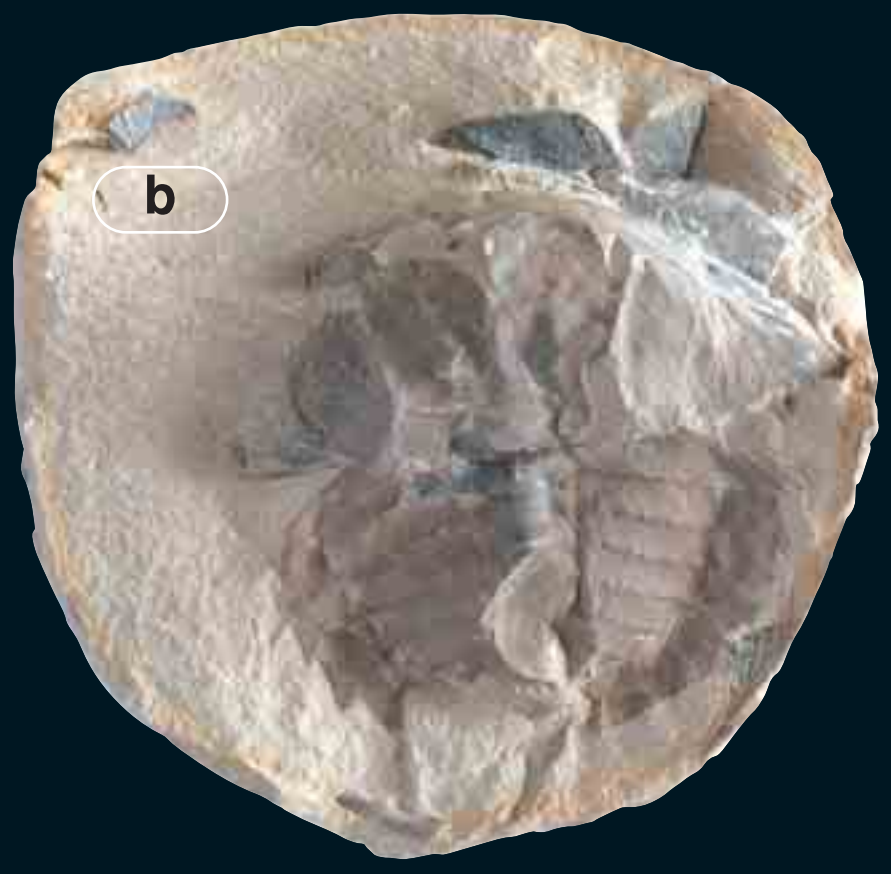

Resimde görülen fosil, negatif - pozitif görünümlü çift parçalı bir fosildir.

Atnalı Yengeci

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Crock Hey Open Cast Taş ocağı, Lancashire, İngiltere

Xiphosura (atnalı yengeçleri), Kambriyen döneminden beri var olan bir canlı türüdür. Resimde görülen örnek ise 300 milyon yaşındadır. 300 milyon yıldır aynı olan atnalı yengeçleri, evrimcilerin kademeli evrim iddialarını yerle bir etmektedir.

a

b

Deniz Yıldızı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 180 milyon yıl

Bölge: Eype, Dorset, İngiltere

180 milyon yıllık deniz yıldızı fosili, deniz yıldızlarının yaklaşık iki yüz milyon yıldır aynı olduklarını ortaya koymaktadır. Günümüzde yaşayan örneklerinden bir farkı olmayan bu canlılar, evrimin geçersizliğini bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 167 milyon yıl

Bölge: Freshwater, Dorset, İngiltere

Nautilus yaratılmış olduğu zamandan günümüze kadar hiçbir değişime uğramamış milyonlarca canlıdan biridir. Resimde görülen 167 milyon yıllık nautilus fosili de, bu canlıların milyonlarca yıldır aynı olduğunun ispatlarındandır.

Bivalve

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 200 milyon yıl

Bölge: Conningsby Taş ocağı, Humberside, İngiltere

Kabuklular sınıfından, çiftkabuklu bir canlı olan bivalvelerin 200 milyon yıl önce yaşayan örnekleri, günümüzdekilerle tıpatıp aynıdır. Diğer tüm canlılar gibi, bivalveler de yaratıldıkları günden beri aynı özelliklere sahiptirler ve değişmemişlerdir.

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 167 milyon yıl

Bölge: Burton Bradstock, Dorset, İngiltere

Bugünkü nautilusların sahip olduğu tüm özelliklere bundan milyonlarca yıl önce yaşayan nautiluslar da sahipti. Fosil kayıtları, nautilusların asırlar boyunca hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu gerçeği gösteren örneklerden biri de, resimdeki 167 milyon yıllık nautilus fosilidir.

Örümcek

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Crock Hey Open Cast Taş ocağı, Lancashire, İngiltere

300 milyon yıldır aynı olan örümcekler, evrim teorisine büyük darbe indiren canlılardan biridir. Evrimcilerin tüm iddialarını yerle bir eden örümcekler, yüz milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahiptirler, herhangi bir değişikliğe uğramamışlardır.

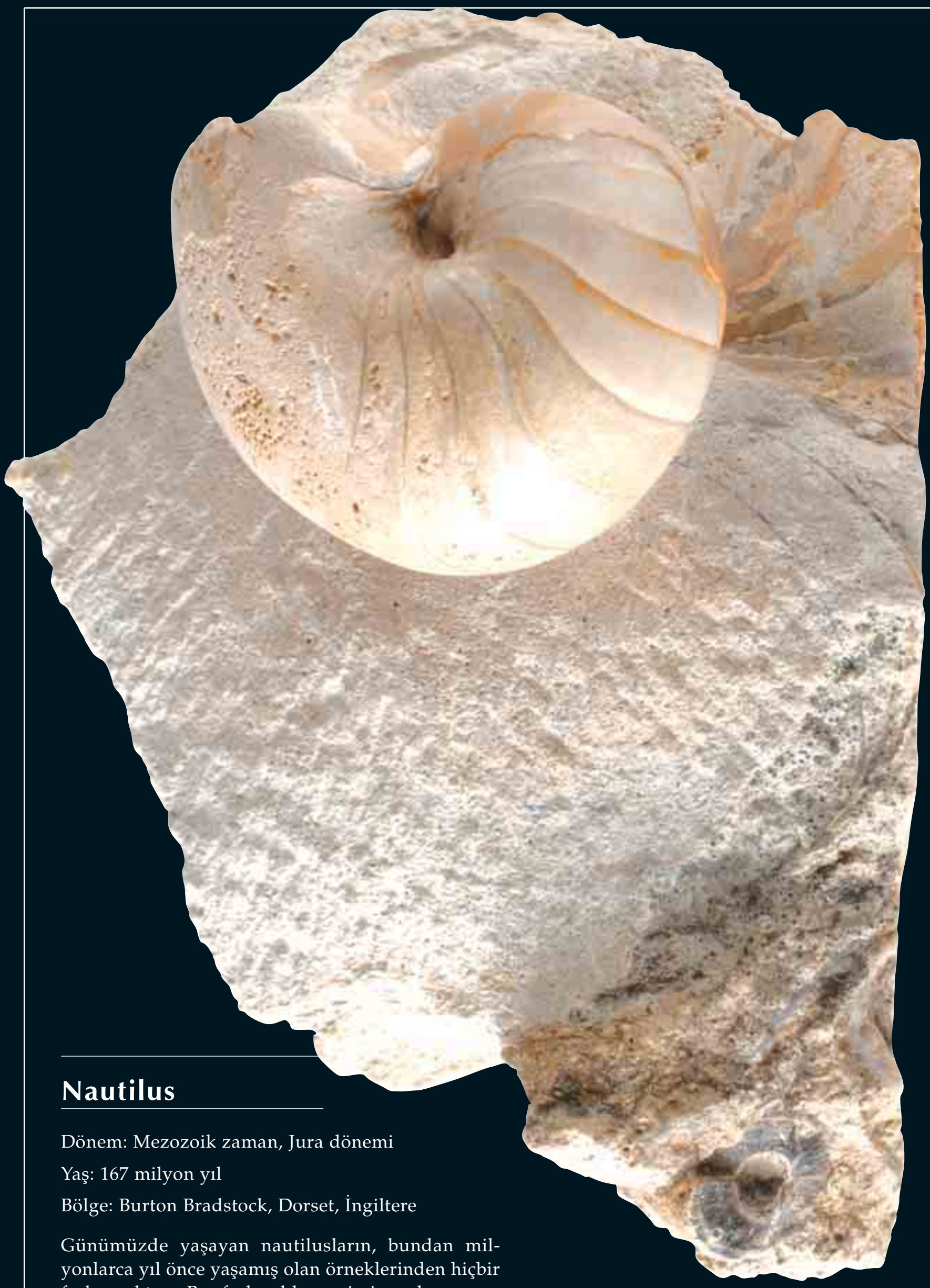

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 167 milyon yıl

Bölge: Burton Bradstock, Dorset, İngiltere

Günümüzde yaşayan nautilusların, bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Bu farksızlık, evrimin asla yaşanmadığını gösteren çok önemli bir delildir.

Capros (Peri Balığı)

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 35 milyon yıl

Bölge: Polonya

35 milyon yıl önce yaşamış Capros (peri balığı)'nın bugün yaşayan örnekleriyle tıpatıp aynı olması, evrimin büyük bir yalan olduğunu gösteren en önemli delillerden biridir. Yaklaşık 150 yıldır devam eden paleontolojik çalışmalarda bir tane bile evrime delil olabilecek fosil bulunamamıştır. Elde edilen tüm fosiller, canlıların evrim geçirmediğini göstermektedir.

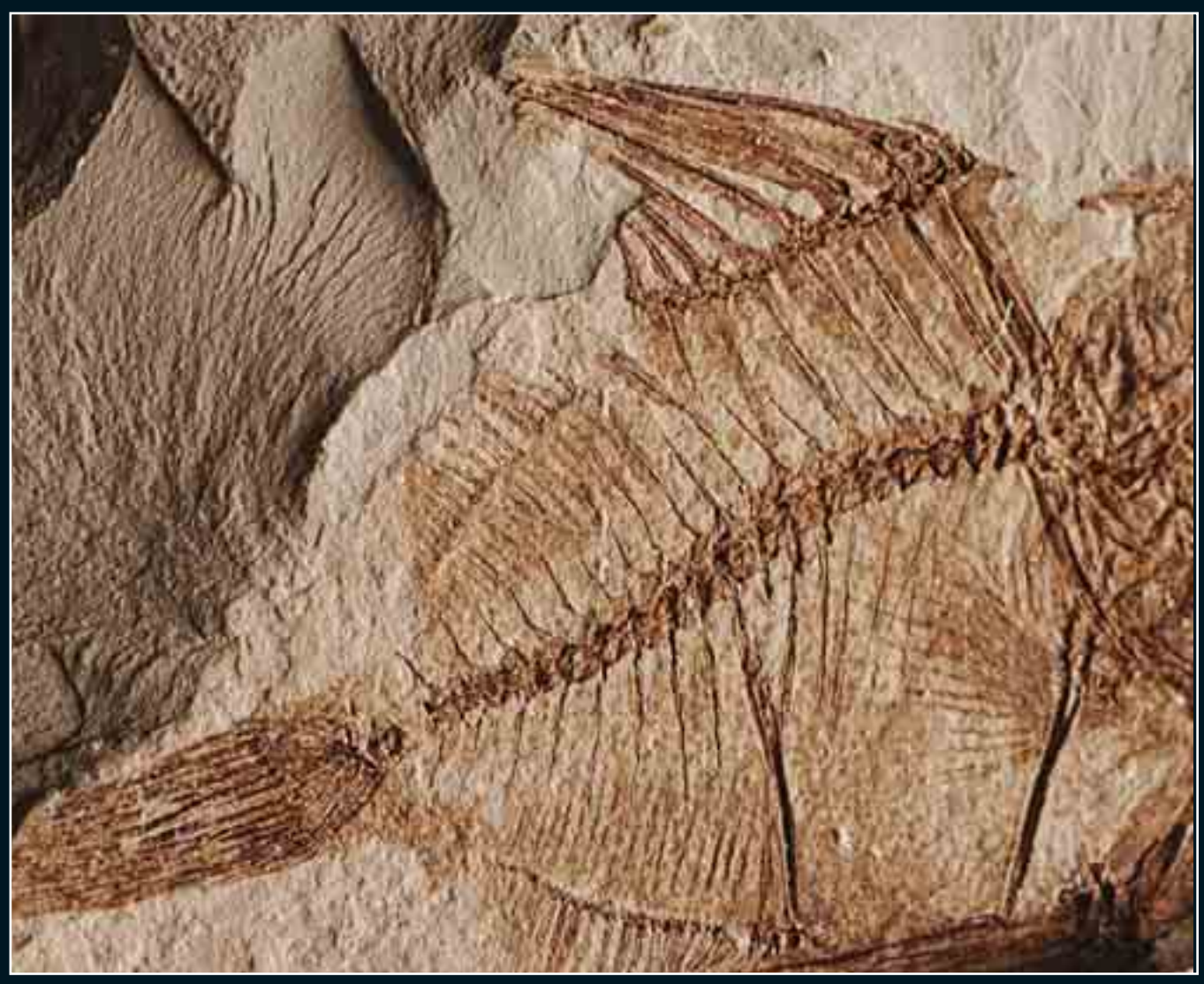

RUSYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Rusya'da, Sibirya'da elde edilen donmuş hayvan fosillerinin yanı sıra, çok sayıda amber içinde fosil elde edilmiştir. Bu fosiller, Baltık amberleri olarak adlandırılan amberlerdendir. Baltık amberleri, Batı'da Berlin'den Doğu'da Ural dağlarına kadar uzanan oldukça geniş bir coğrafyada bulunmaktadır. Baltık amberlerinin büyük çoğunluğu Eosen dönemine (54-37 milyon yıl) aittir.

Bu amberlerin büyük kısmı bugün Rusya'nın sınırları içinde olan Samland bölgesinde bulunur. Bu bölgedeki amberler, toprağın ortalama 25 – 40 metre altındadır. Amberin bulunduğu katmana 'mavi toprak' tabakası denir. Her 1000 kg.lık toprak yaklaşık 1 kg.lık amber içerir ve bunlardan da sadece bir kaç yüz tanesinden biri, içinde fosil barındırır.

Amberlerin renkleri, oluşum süreçleri ve diğer bazı fiziksel özellikleri, oluştukları döneme ve reçinenin salgılandığı ağacın türüne göre değişir. Bilinen en eski amber örnekleri Karbonifer döneme (354 – 290 milyon yıl) aittir. Karbonifer dönemi amberlerine en çok İngiltere ve ABD'de rastlanmaktadır.

Amber içindeki fosillerin meydana gelmesi için, canlının reçineye yakalanmasından sonra iki önemli süreç arka arkaya yaşanır. Birincisi, soğuma ya da kuruma nedeniyle oluşan katılaşmadır. İkincisi de, reçine içindeki canlının dokularının çürümesidir. Bu çürüme esnasında canlının bedeninden salgılanan sıvılar, reçinenin sıvısıyla karışarak özel bir yapı oluşturur. Canlının bedeni, adeta bir baloncuk görünümündeki bu köpüğümsü yapının içinde muhafaza olur. Reçinenin tam anlamıyla ambere dönüşmesi içinse, pek çok kimyasal ve jeolojik aşamadan geçmesi gerekir.

Rusya'da amberlerin bulunduğu sahalardan biri.

Amber içindeki fosiller pek çok bilim adamının önemli uğraş alanlarındandır. Amberler içinde yuvasına yemek götüren, savunma halinde, kamufle olmaya çalışan, yavrularını korumaya uğraşan, düşmanlarını etkisiz hale getirmek için kimyasal madde salgılayan pek çok canlının o anki halleriyle fosilleşmiş örnekleri vardır. Ve tüm bu örnekler, canlıların sahip oldukları özelliklerin milyonlarca yıldır değişmediğinin, yani evrim diye bir sürecin asla yaşanmadığının delilidirler.

POLONYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Baltık amberlerinin bulunduğu ülkelerden biri de Polonya'dır. Baltık bölgesi, en zengin amber kaynaklarından biridir. Bölgede elde edilen amber içindeki fosillerin ortalama yaşı 35 – 40 milyon yıldır, ancak daha eski tarihli örneklere de rastlanmaktadır. Baltık amberlerini, diğer amberlerden ayıran en önemli özelliklerden biri bu amberlerin içerdiği asit çeşididir. Succinic asit olarak adlandırılan bu asit, Eosen dönemde (54-37 milyon yıl) bölgede yaşamış olduğu varsayılan bir ağaç türünün reçinesinde bulunmaktadır.

Baltık amberlerinde elde edilen hayvan fosillerinin büyük çoğunluğunu eklembacaklılar oluşturmaktadır. Solucanlar, yumuşakçalar ya da çeşitli omurgalı canlılara ait fosil örneklerine ise nadir olarak rastlanır. Amber içindeki bu fosiller sineklerin hep sinek, kelebeklerin hep kelebek, tırtılların hep tırtıl kısacası canlıların tarih boyunca hep aynı olarak var olduklarını göstermektedir. Bu yönüyle de, evrim teorisini büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Kimi zaman yumurtalarıyla, kimi zaman avlarıyla, kimi zaman larvalarıyla, kimi zaman larvadan çıkış halleriyle fosilleşmiş olan bu canlılar, on milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olduklarını ve aynı şekilde yaşadıklarını, herhangi bir evrim sürecinden geçmediklerini söylemektedirler.

Baltık amberleri oldukça geniş bir bölgeden elde edilmektedir. Resimde bölgede yapılan araştırmalardan biri görülmektedir.

Ceratopogonidae

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Canlıların başka canlılardan türemedikleri ve aşamalı olarak evrimleşmediklerinin en önemli delili fosil kayıtlarıdır. Günümüzde yaşayan örnekleriyleaynı olan, 45 milyon yaşındaki bu canlılar da bu gerçeği bir kez daha ortaya koymaktadır.

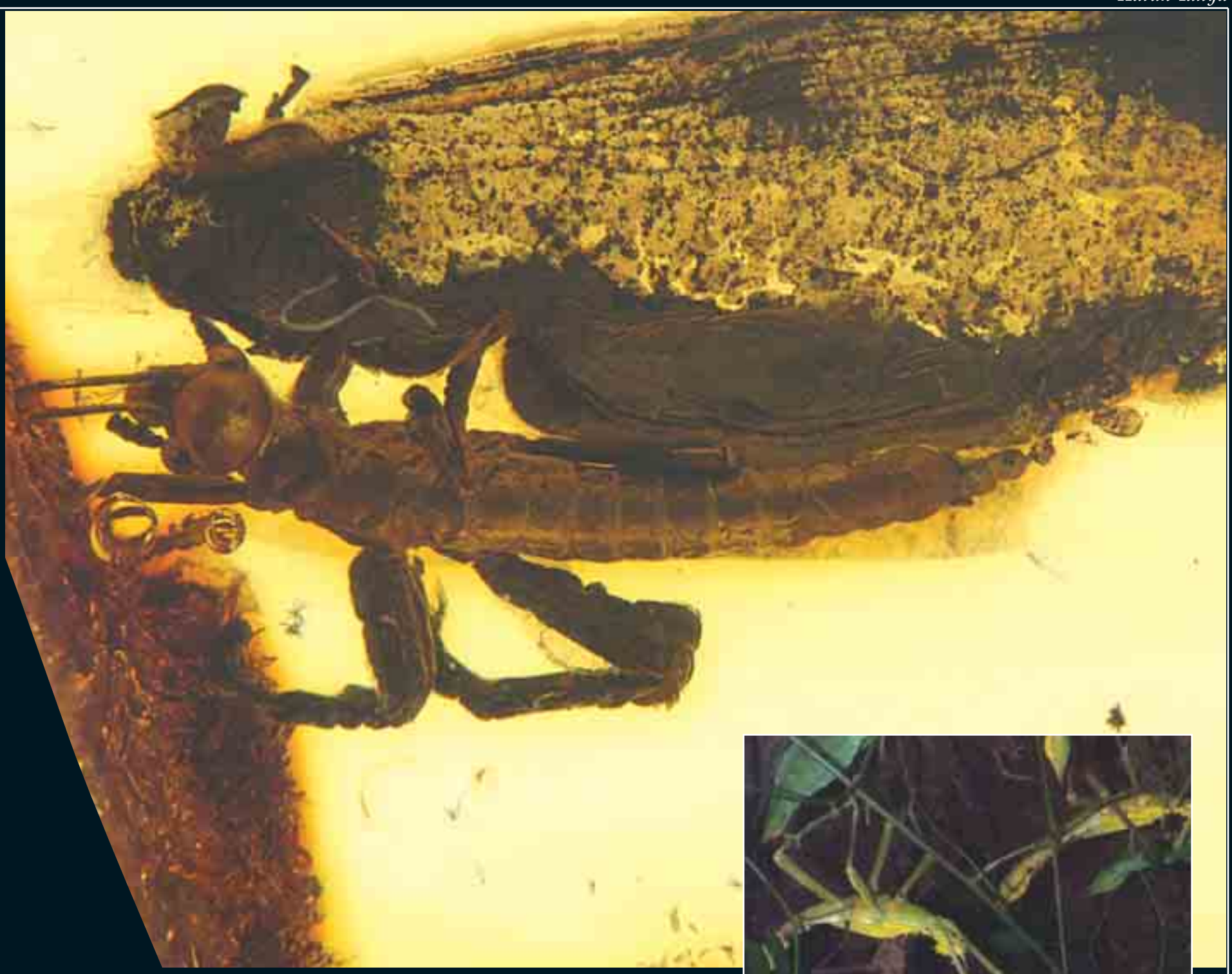

Yürüyen Çalı Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Yürüyen çalı böcekleri birer kamuflaj ustasıdırlar. Görünümleri ağaç dalı veya yaprağını andırır. Üzerinde bulundukları daldan ayırt edilmeleri neredeyse imkansızdır. Bundan 45 milyon yıl önce yaşayan çomak böcekleri de, bugünküler de kendilerini aynı sistemle düşmanlarından korumakta, aynı şekilde kamufle olmaktadırlar. Söz konusu canlıların 45 milyon yıldır değişmeyen yapıları, evrim olmadığının delilidir.

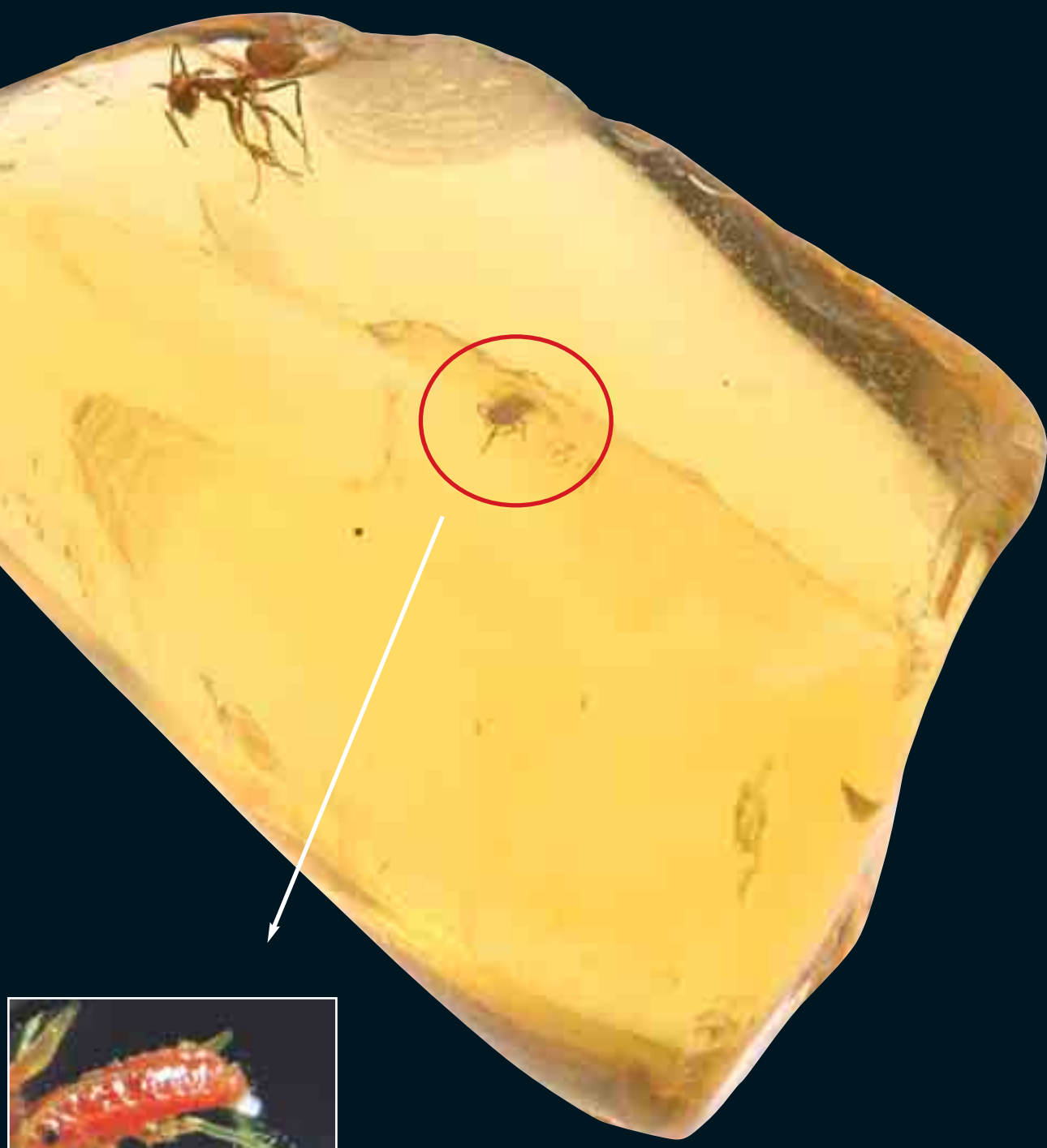

Yaprak biti larvası

İşçi Karınca ve Yaprak Biti Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Karınca, zarkanatlılardan, toplu olarak yaşayan, yuvaları toprağın altında olan ve birçok türü bulunan böceklerin genel adıdır. Koloniler halinde yaşayan karıncaların yaklaşık 8000 türü vardır. Her türün kendine has özellikleri bulunmaktadır. Bu amberin içinde işçi karıncayla birlikte, yaprak biti larvası da fosilleşmiştir. Yaprak bitleri çoğunlukla karıncalarla iş birliği içinde bulunabilirler, çünkü bazı karıncalar yaprak bitlerini beslerler.

Günümüzdeki karıncalar ve yaprak bitleriyle tamamen aynı olan, 45 milyon yıllık bu canlılar evrim teorisinin iddialarına meydan okumaktadır.

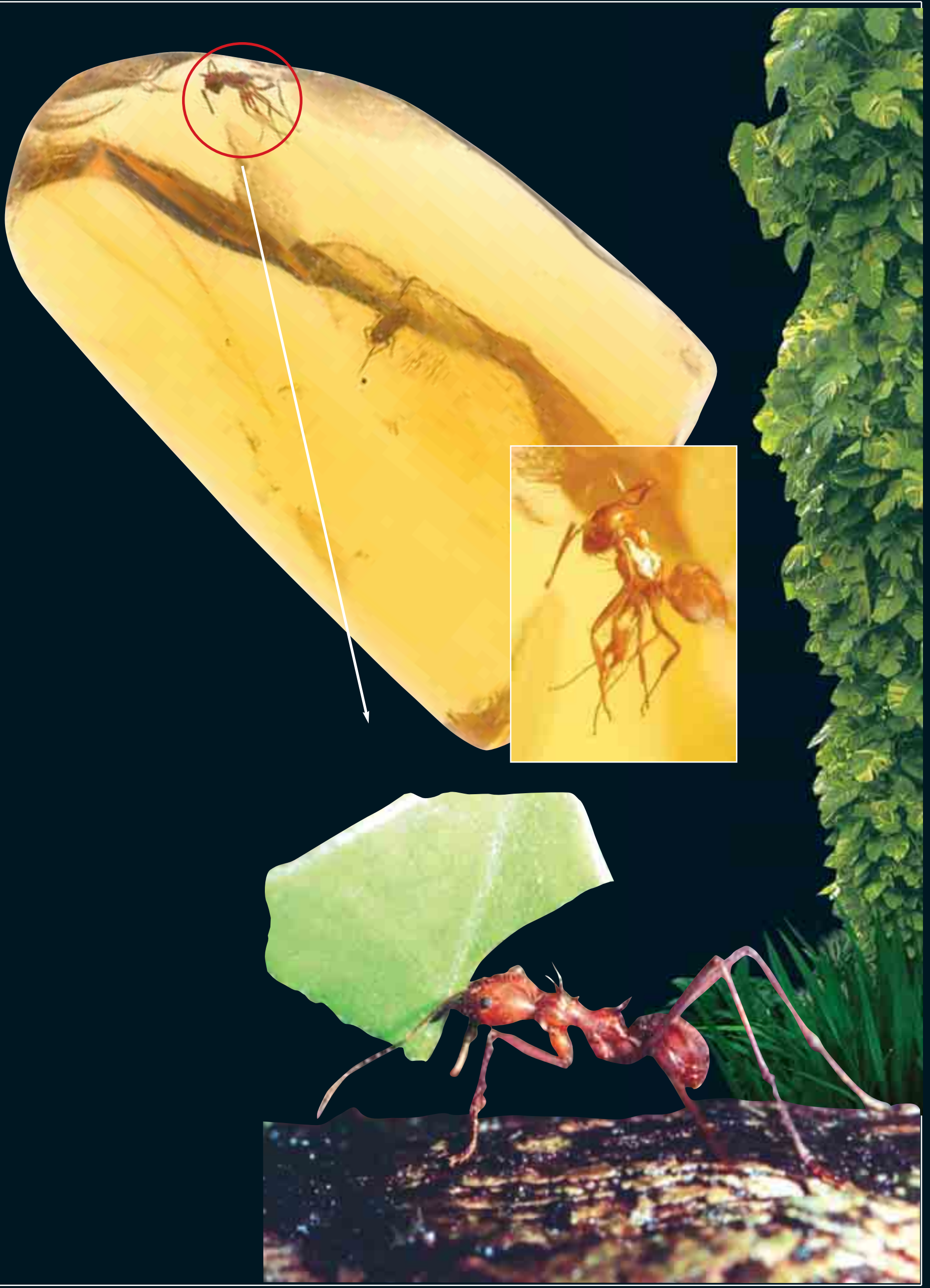

Yengeç Örümceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Küçük bir yengeci andıran bu örümceğin, bilinen yaklaşık 2000 ayrı türü vardır. Resimde görülen amber içindeki yengeç örümceği 45 milyon yaşındadır. Ve bugünkü yengeç örümceklerinin aynısıdır.

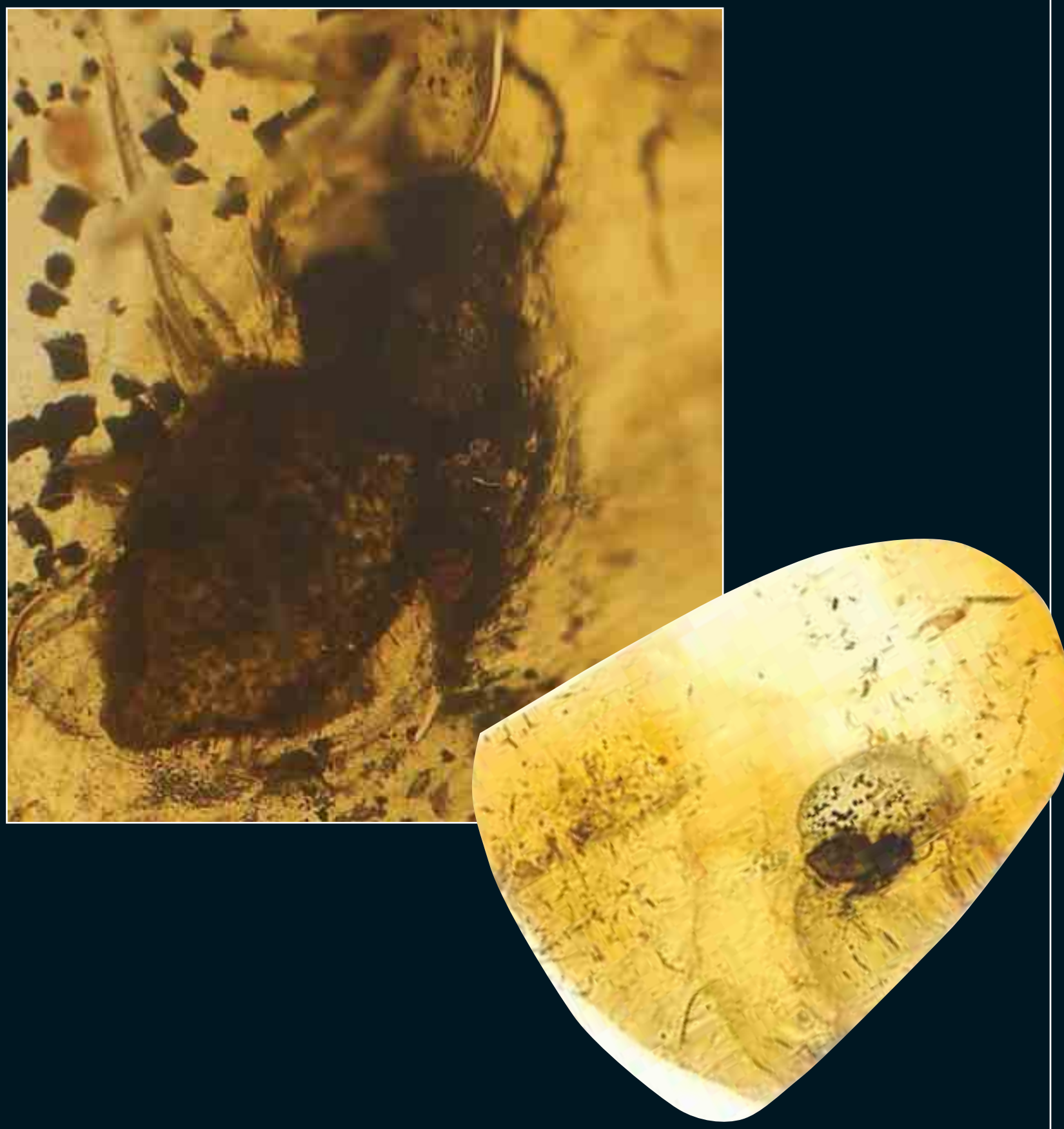

Yaprak Biti Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Pemhbigidae familyasına dahil olan bu bitlerin kanatları yoktur. Çoğunlukla ağaçlarda yaşar, kimi zaman da otlar ve diğer bitkiler üzerinde görülürler. Resimde görülen yaprak biti larvası fosili 45 milyon yaşındadır. 45 milyon yıldır aynı olan bu bitler, evrimin tüm iddialarını yerle bir etmektedir.

Tatarcık

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Diğer pek çok konu gibi, böceklerin kökeni konusunu açıklamaktan da aciz olan Darwinistler, amber içindeki fosiller karşısında da bilimsel hiçbir açıklamada bulunamazlar. Bu canlılar, evrimin asla yaşanmadığının açık birer delilidirler.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Diptera takımına dahil olan bu sinek milyonlarca yıldır tüm özelliklerini aynen muhafaza etmiş, herhangi bir değişikliğe uğramamıştır. 45 milyon yıl boyunca aynı kalan sinekler, evrimi geçersiz kılmaktadır.

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Resimde Baltık amberi içinde 50 milyon yıllık bir yaban arısı fosili görülmektedir. 50 milyon yıldır aynı olan yaban arıları, diğer tüm canlılar gibi, yaban arılarının da evrim geçirmediklerini, onları Allah'ın yarattığını göstermektedir.

Evcikli Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Trichoptera takımına dahil olan evcikli böceklerin larvaları, balıkçılıkta yem olarak kullanılır. Evcikli böcekler milyonlarca yıldır yapılarını ve özelliklerini muhafaza etmiş, herhangi bir değişikliğe uğramamışlardır. 50 milyon yıllık amber içindeki evcikli böcek fosili de, bu canlıların değişmediğinin bir delilidir.

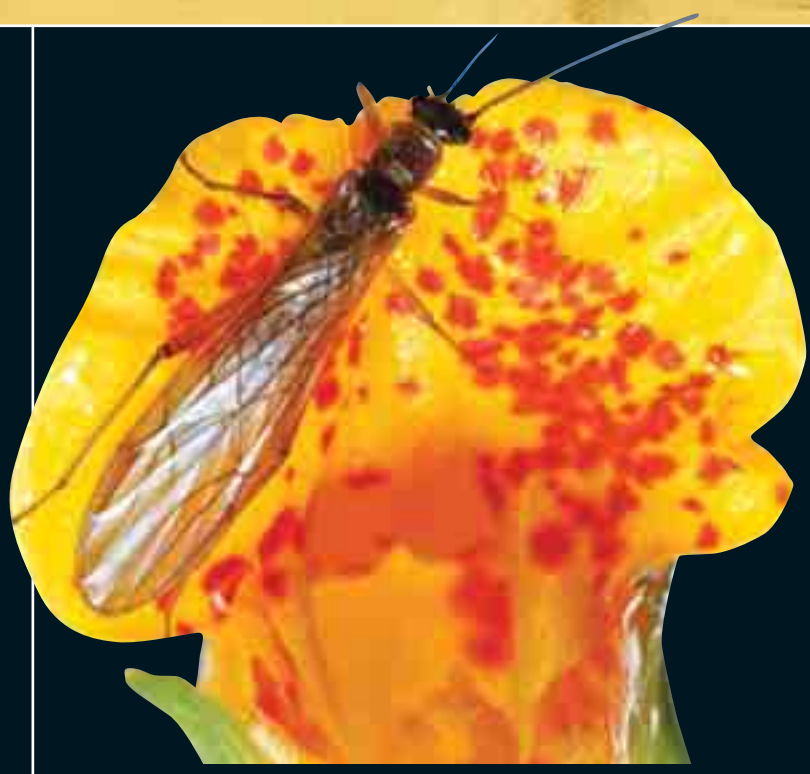

Taş Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 28 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Boyları 5 – 50 mm arasında değişen, iki uzun anteneye sahip olan ve larvaları balıkçılıkta yem olarak kullanılan taş sinekleri milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Resimde görülen 54 – 28 milyon yıllık amber içindeki taş sineği fosiliyle günümüzde yaşayan taş sinekleri tıpatıp aynıdır.

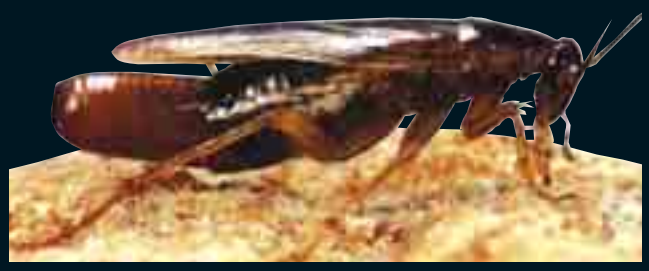

Hamam Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 2850 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Hamam böceği, bilinen en eski kanatlı böcektir. Fosil kayıtlarında bundan tam 350 milyon yıl önce Karbonifer döneminde ortaya çıkmaktadır. Bu canlı, en küçük bir harekete, hatta bir hava akımına karşı bile oldukça hassas olan çeşitli uzantılarıyla, mükemmel kanatlarıyla, nükleer radyasyona bile karşı koyabilecek dayanıklı yapısıyla, yüz milyonlarca yıldır aynıdır. Amber içindeki 54 – 2850 milyon yaşındaki hamam böceği de günümüzdeki örneklerinden farksızdır.

Güve

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Güve, kelebeğe çok benzeyen bir böcek türüdür. Kelebekler ve güveler *Lepidoptera* adı verilen bir hayvan takımı içinde sınıflandırılırlar. Resimde görülen ve günümüzdeki güvelerden hiçbir farkı olmayan 50 milyon yıllık güve, canlıların evrim geçirmediğini bir kez daha teyit etmektedir.

Çekirge

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Fosil kayıtları böceklerin, evrimcilerin iddia ettiği gibi, sözde ilkel bir ataya sahip olmadığını göstermektedir. Fosil bulgularına göre her böcek türü kendine has özelliklerle aniden ortaya çıkmış ve hep aynı özelliklere sahip olarak varlığını devam ettirmiştir. Bu gerçeğin ispatlarından biri de, 50 milyon yaşındaki çekirge fosili örneğidir. Fosilin günümüzdeki çekirgelerden hiçbir farkı yoktur.

Çekirge

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Amber içinde fosilleri bulunan 50 milyon yıl önceki çekirgey, bugünkülerle aynıdır. Milyonlarca yıldır aynı olan bu canlılar, evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Tırtıl

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Tırtılların hep tırtıl olarak var olduklarının delillerinden biri de, resimde görülen 50 milyon yaşındaki amber içinde tırtıl fosilidir. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen tüm özelliklerini aynen muhafaza eden tırtıllar, evrimin büyük bir aldatmaca olduğunu göstermektedir.

Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

50 milyon yıl önce yaşayan sineklerle günümüzdeki sinekler arasında hiçbir fark yoktur. Resimde amber içinde görülen sinek fosili bu gerçeğin ispatlarından biridir.

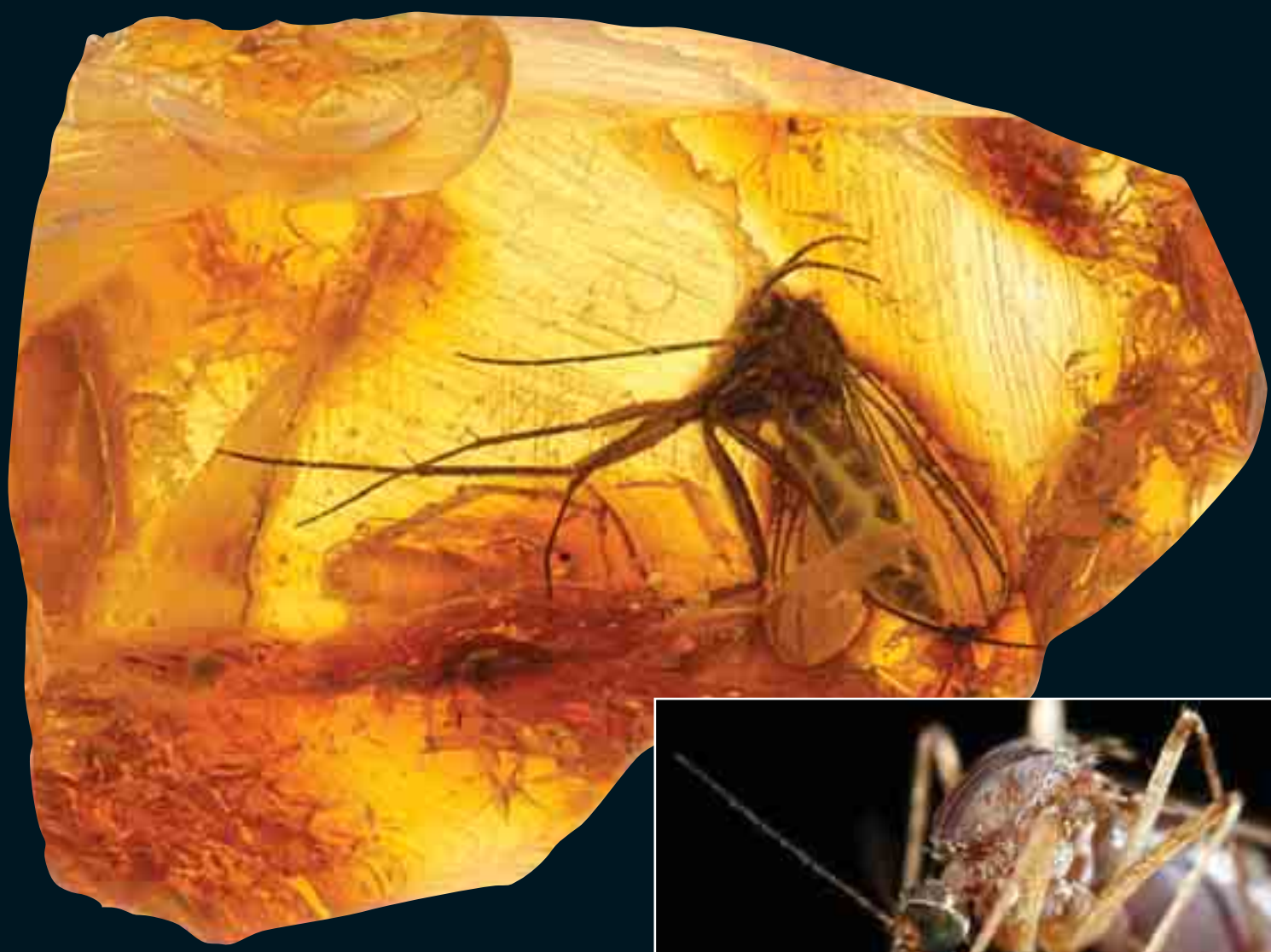

Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkan sineklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, ortalama bir sinek, saniyede 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eş zamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz. Fosil kayıtları sineklerin bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu denli kusursuz tasarıma sahip canlıların, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmalarının elbette evrimle açıklanması imkansızdır. Bu, Allah'ın yaratışının açık delillerinden biridir.

Kelebek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

50 milyon yıllık bu kelebek fosili, kelebeklerin aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen aynı kaldıklarını göstermektedir.

Yaprak Zararlısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Resimde, günümüzdeki cüce ağustos böceklerinden hiçbir farkı olmayan 45 milyon yaşındaki bir yaprak zararlısı görülmektedir. Bu farksızlık, evrimin hayali bir süreç olduğunun, aslında hiçbir zaman yaşanmadığının önemli bir göstergesidir.

Güve

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Günümüzdeki güvelerle, milyonlarca yıl önce yaşamış olanların aynı olması, çok önemli bir gerçeği göstermektedir. Bu gerçek, var oldukları andan itibaren bir değişikliğe uğramayan canlıların evrim geçirmedikleridir. Resimde görülen 45 milyon yaşındaki güve fosili de bu gerçeği bir kez daha ortaya koymaktadır.

Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

45 milyon yaşındaki sinek fosili, evrim teorisinin yalanlarını açığa vurmaktadır. Canlılar, Darwinistlerin söylediği gibi sözde ortak bir atadan türememişler ve ara aşamalardan geçmemişlerdir.

Kanatlı Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Resimde görülen 45 milyon yıllık kanatlı karınca, günümüzdeki kanatlı karıncaların aynısıdır.

Dans Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Kaliningrad, Rusya

Canlıların var oldukları müddetçe hep aynı özelliklere sahip olduklarını, değişmediklerini ve evrim geçirmediklerini gösteren örneklerden biri de 45 milyon yaşındaki dans sineği fosilidir. Günümüzdeki dans sineklerinden hiçbir farkı yoktur.

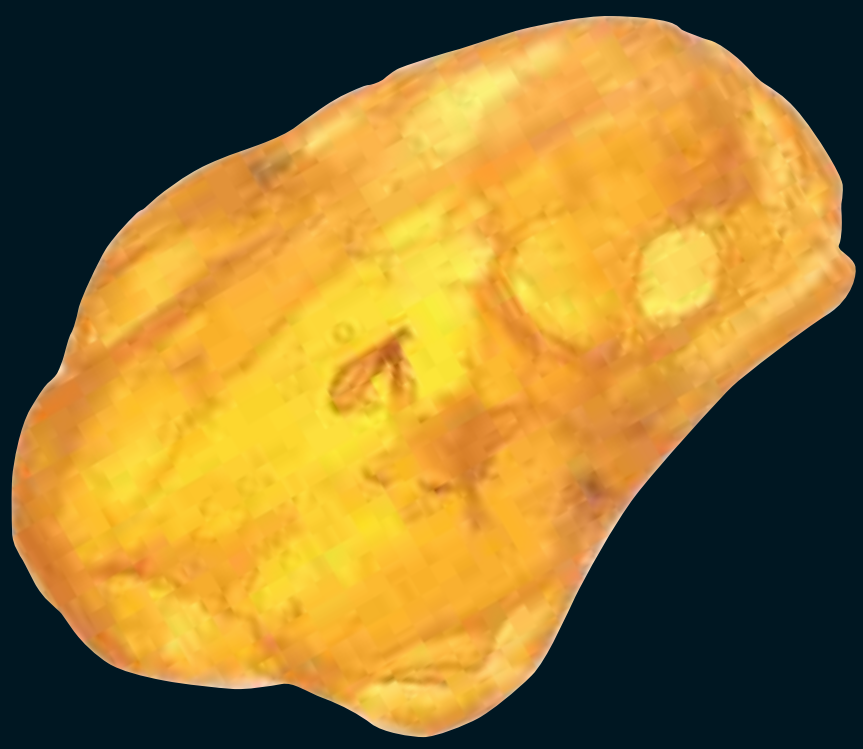

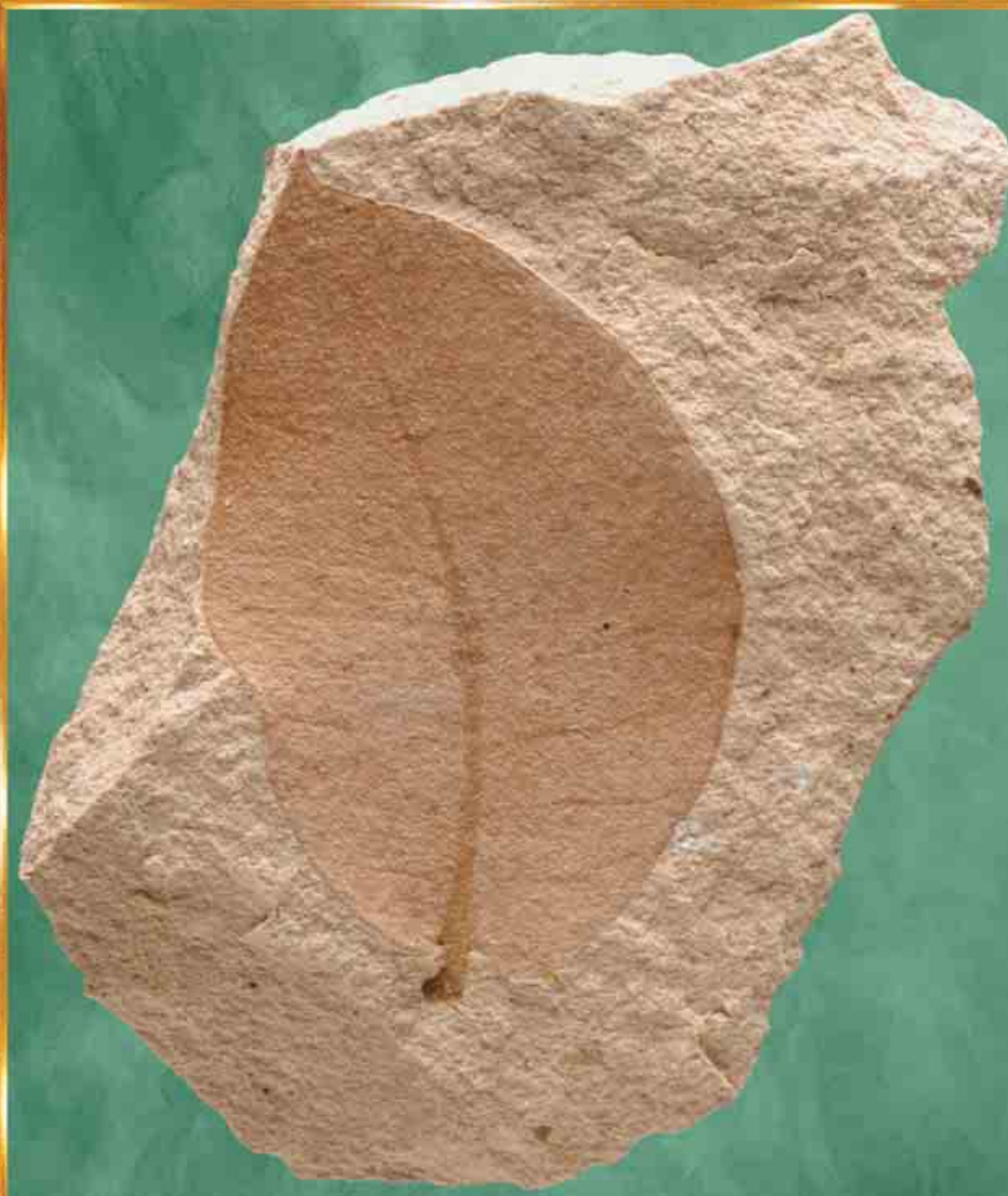

AFRİKA ve ORTADOĞU'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

FAS'TA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Özellikle ortalama 400 milyon yıllık trilobit fosilleriyle ünlü olan Fas'ta, farklı dönemlere ait çok sayıda fosil elde edilmiştir. Atlas dağlarında ve diğer bazı alanlarda yapılan kazı çalışmaları, Fas'ta zengin fosil yatakları olduğunu ortaya koymuştur. Fas'ta en çok rastlanan fosil örneklerinden biri de ekinoid fosilleridir. Deniz kestanelerinin genel adı olarak da kabul edilen ekinoid, aslında, oldukça geniş bir omurgasız deniz canlısı grubuna verilen isimdir. Genellikle deniz tabanında yaşayan bu canlıların 800'den fazla türü vardır ve fosil kayıtlarında 450 milyon yıl öncesine ait örneklerine rastlanmaktadır. Kompleks yapılarıyla ve kusursuz mekanizmalarıyla yaklaşık yarım milyar yıldır varlıklarını devam ettiren ekinoidler, evrim teorisine büyük bir darbe vurmaktadır. Bu canlılar, evrimcilerin sözde ilkel bir yaşam olduğunu iddia ettikleri dönemde, yapıları tam ve gelişmiş olarak yaşamışlardır. Ve bugün de halen aynı yapılarıyla yaşamlarına devam etmektedirler. Yüz milyonlarca yıldır değişime uğramamış, evrim geçirmemişlerdir.

Fas'ta ayrıca çeşitli kara hayvanlarının ve farklı bitkilerin fosilleri de elde edilmiştir.

Uzunluğu 2400 kilometre civarında olan Atlas dağları zengin fosil yataklarına sahiptir. En yüksek noktası, Fas'ın güneybatısında 4167 metre yüksekliğindeki Toubkal'dır. Atlas dağlarının oluşumunun milyonlarca yıl önce, Amerika ve Afrika kıtalarının çarpışmasından kaynaklandığı, Kuzey Amerika'daki Appalache dağlarının da aynı jeolojik hareketin sonucu oluştuğu tahmin edilmektedir.

Hefalla Oluşumu'nda bulunan 490 - 443 milyon yıllık deniz yıldızı fosili.

144 - 65 milyon yıllık zargana fosili. Günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yok.

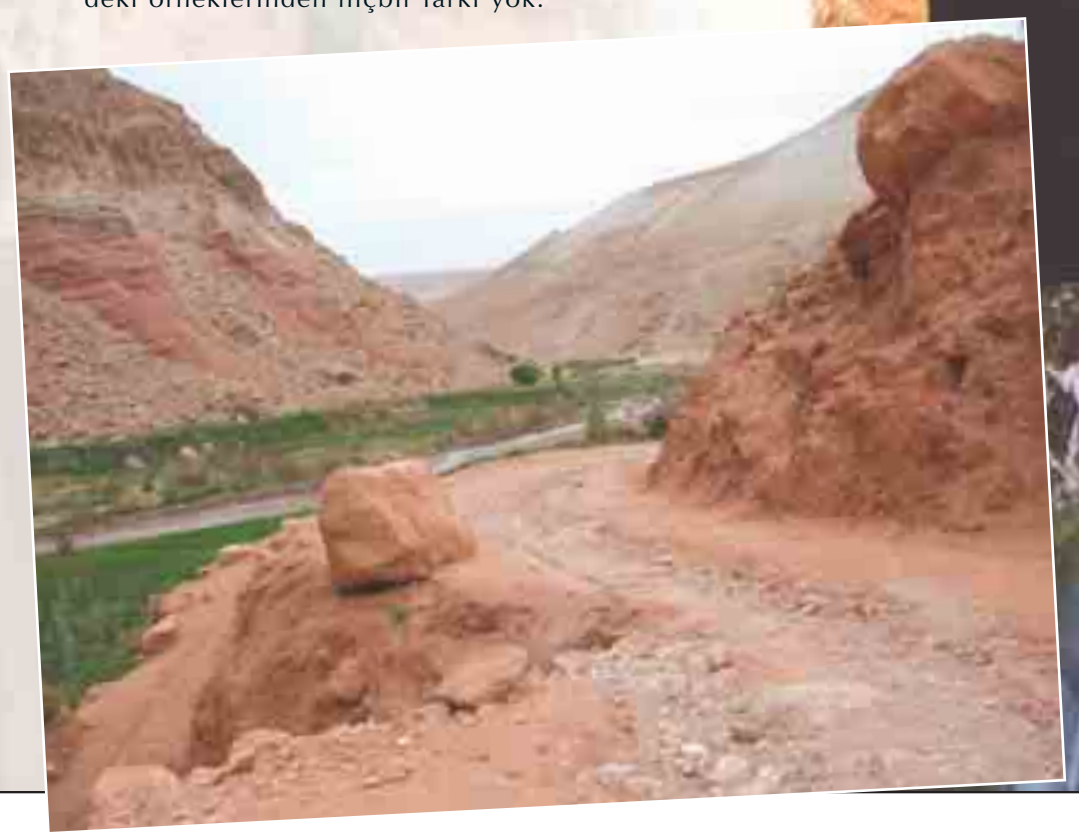

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Ekinoid yatakları, Fas

Günümüzde yaşayan deniz kestaneleriyle, yüz milyonlarca yıl önce yaşayan deniz kestaneleri arasında hiçbir fark yoktur. Resimde görülen 146 – 45 milyon yıllık deniz kestanesi fosili, canlıların evrim geçirmediklerinin, yaratıldıkları andan itibaren aynı özelliklere ve sistemlere sahip olduklarının bir delilidir.

Trilobit

Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 417 – 354 milyon yıl

Bölge: Atlas dağları, Fas

Fosil kayıtlarında ilk örneklerine yaklaşık 530 milyon yıl önce rastlanan trilobitler kompleks yapıları ve gelişmiş sistemleriyle, Darwinistler tarafından açıklanması zor canlılardır. Bundan yaklaşık yarım milyar yıl önce son derece kompleks bir göz yapısına sahip olarak aniden fosil kayıtlarında ortaya çıkan bu canlıların evrimle açıklanması mümkün değildir. Açıktır ki, trilobitler, diğer tüm canlılar gibi Allah tarafından yaratılmışlardır.

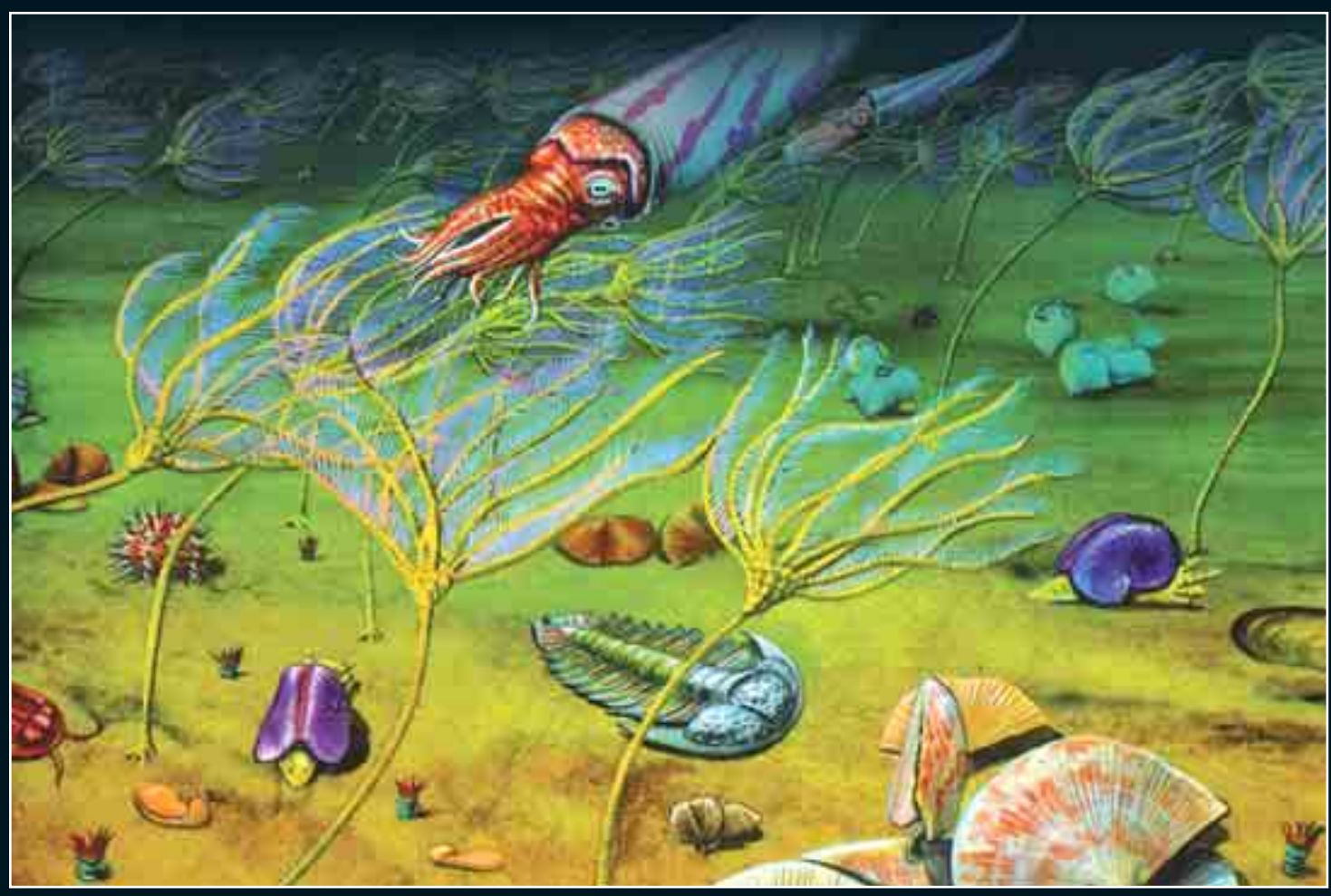

Kambriyen döneminde yaşamış olan canlıları gösteren temsili bir resim

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 – 65 milyon yıl

Bölge: Ramlia Taouz, Fas

203 mm boyundaki bu balık, bir erişkindir ve ayrıntıları iyi korunmuştur. Milyonlarca yıl önce yaşayan zarganalarla günümüzdeki zarganalar arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır yapıları değişmeden varlıklarını devam ettiren zarganalar, evrim teorisinin doğru olmadığını söylemektedirler.

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 420 milyon yıl

Bölge: Kataoua Oluşumu, Fas

Ekinodermata (derisi dikenliler) filumuna dahil olan deniz yıldızları yüz milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettirmektedirler. 420 milyon yıl önce yaşayan deniz yıldızlarının bugün yaşayan deniz yıldızlarıyla tamamen aynı özelliklere sahip olması, evrimcilerin asla açıklayabileceği bir durum değildir. Bu durumun gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Trilobit

Dönem: Paleozoik zaman, Devoniyen dönemi

Yaş: 417 – 354 milyon yıl

Bölge: Atlas dağları, Fas

Fosil kayıtları evrim teorisinin iddialarını destekleyecek hiçbir delil sunmaz. Aksine yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Canlıların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, yaklaşık 530 milyon yıl yaşında olduğu söylenen "kambriyen" tabakadır. Ve bu tabakaya ait en sık fosiline rastlanan canlılardan biri de trilobitlerdir. 530 milyon yıl öncesinin dünyasında, çok sayıda mercekten oluşan gözleriyle görüp avlanabilen, mükemmel yapısıyla rahatlıkla yüzüp beslenebilen trilobitler, evrim teorisine çok büyük bir darbe vurmuşlardır.

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Ekinoid yatakları, Fas

Deniz kestanelerinin bilinen en eski örnekleri Ordovisyen dönemine (490 – 450 milyon yıl) aittir. Yaklaşık yarım milyar yıldır aynı olan deniz kestaneleri, canlıların evrim geçirmediğini ispatlayan delillerden biridir.

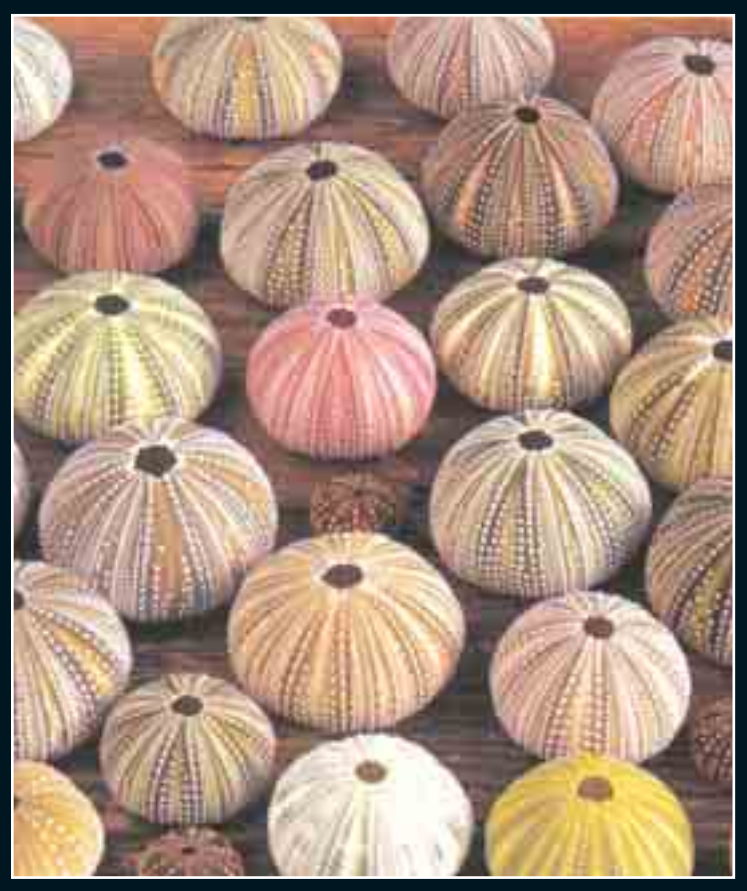

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 - 72 milyon yıl

Bölge: Midlet, Fas

Günümüzdeki deniz kestaneleriyle milyonlarca yıl önce yaşamış olan deniz kestaneleri aynıdır. Milyonlarca yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmayan deniz kestaneleri, evrim teorisinin yalan olduğunu gözler önüne sermektedir.

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 - 72 milyon yıl

Bölge: Taouz Bölgesi, Fas

95 - 72 milyon yıl önce yaşayan deniz kestaneleriyle, günümüzdeki deniz kestaneleri arasında hiçbir fark yoktur. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca değişmeyen deniz kestaneleri, canlıların evrim geçirmediğinin önemli delillerindendir.

Clypeasteroida (Sand Dollar)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Tasa Bölgesi, Fas

Bunlar, deniz yıldızları, kirnoidler, deniz salatalıkları gibi *Ekinodermata* (derisi dikenliler) filumuna ait bir canlı türüdür. Yaklaşık yarım milyar yıldır varlıklarını devam ettiren bu canlılar, evrim teorisine büyük bir darbe indirmektedir. Yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla Clypeasteroida, canlıların diğer türlerden aşama aşama geliştiklerini iddia eden evrim teorisinin geçersiz olduğunu söylemektedir.

Deniz yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 490 – 443 milyon yıl

Bölge: Hefalla Oluşumu, Fas

Yaklaşık 500 milyon yıllık olan bu deniz yıldızı fosili, deniz yıldızının tüm detaylarının çok iyi korunduğu nadir örneklerden biridir. Deniz yıldızının 5 kolu da bozulmadan günümüze kadar ulaşmıştır. Diğer yüz binlerce fosil gibi bu fosil de, canlıların evrim geçirmediklerini, yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadıklarını söylemektedir. Yaklaşık yarım milyar yıl önceki deniz yıldızlarıyla, günümüzdeki deniz yıldızları arasında hiçbir fark yoktur.

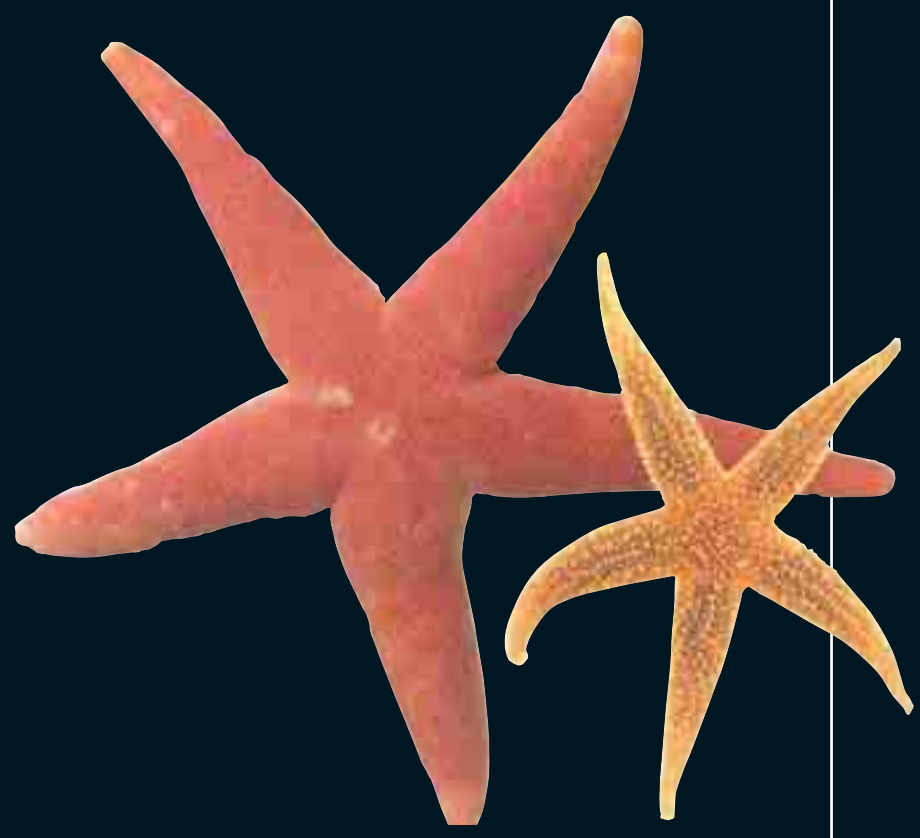

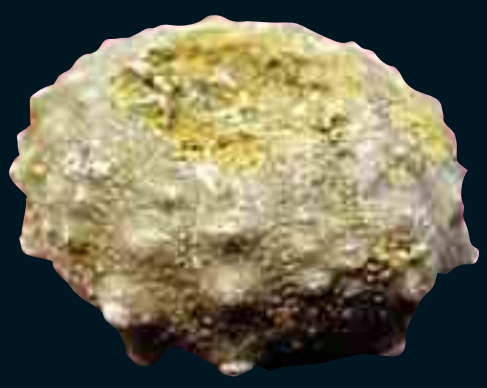

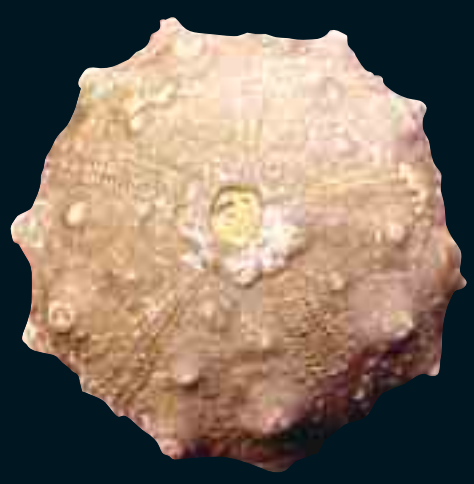

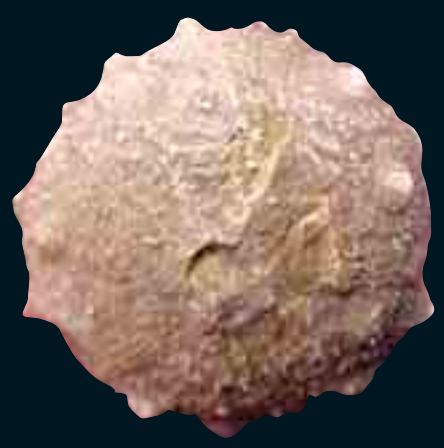

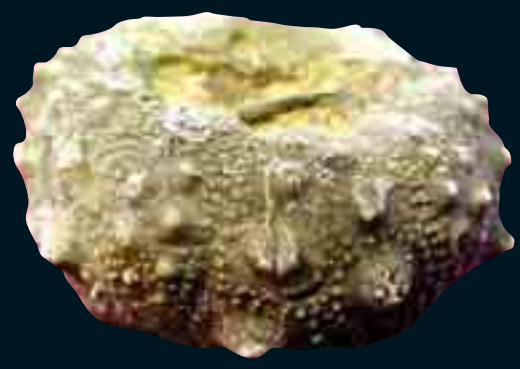

Deniz Kestaneleri

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 - 72 milyon yıl

Bölge: Midlet, Fas

Evrim olmadığının milyonlarca fosil delilinden biri de, 95 – 72 milyon yıllık deniz kestanesi fosilleridir. Bugünkü deniz kestaneleriyle tıpatıp aynı olan bu fosiller, canlıları Allah'ın yarattığının delillerinden biridir.

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Ekinoid yatakları, Fas

Fas'taki ekinoid yataklarında elde edilen sayısız Yaratılış delilinden biri olan bu deniz kestanesi fosili 146 – 65 milyon yıllıktır. Bundan milyonlarca yıl önce yaşayan deniz kestaneleriyle, günümüzde yaşayan deniz kestaneleri arasında hiçbir fark yoktur.

LÜBNAN'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Lübnan, Tebeşir dönemi olarak da bilinen Kretase dönemine (144 – 65 milyon yıl) ve Jura dönemine (206 – 144 milyon yıl) ait kaya yapısına sahip bir bölgedir. Özellikle Lübnan dağlarının büyük kısmı fosil oluşumuna müsait olan tortul kayaçlardan oluşmuştur. Lübnan'da elde edilen fosil örnekleri de çoğunlukla bu dönemlere aittir. Yüzeye yakın kayaçlarda, Jura dönemine ait çok sayıda mercan ve sünger yatağı, farklı kabuklu canlılara ait iskelet fosilleri vardır. Kretase döneme ait çeşitli deniz canlısı fosillerinin yanı sıra, amberler ve bitki fosilleri de elde edilmiştir.

Lübnan'daki fosil yatakları, dünyanın önemli fosil kaynaklarındandır. Hajoula, Haqil ve An-Nammura zengin fosil yataklarındandır. Bu yataklarda, 250'den fazla balık cinsi fosili bulunmuş, bunlardan 150'den fazlası tanımlanmıştır. Lübnan'da bulunan omurgalı fosilleri ise çoğunlukla

Zengin fosil yataklarının bulunduğu Haqil'de yapılan kazı çalışmaları, evrim teorisinin iddialarının geçersiz olduğunu bir kere daha gözler önüne sermiştir.

Senozoik zamana (65 milyon yıl – günümüz) aittir.

Bulunan tüm bu fosiller, canlıların milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadığını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Fosil kayıtları yüz milyonlarca yıl önce yaşayan canlıların, günümüzdeki örneklerinden farksız olduklarını ortaya koymakta, Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılmaktadır. Bilimsel bulguların gösterdiği gerçek, evrim değil, tüm canlıları Allah'ın yarattığıdır.

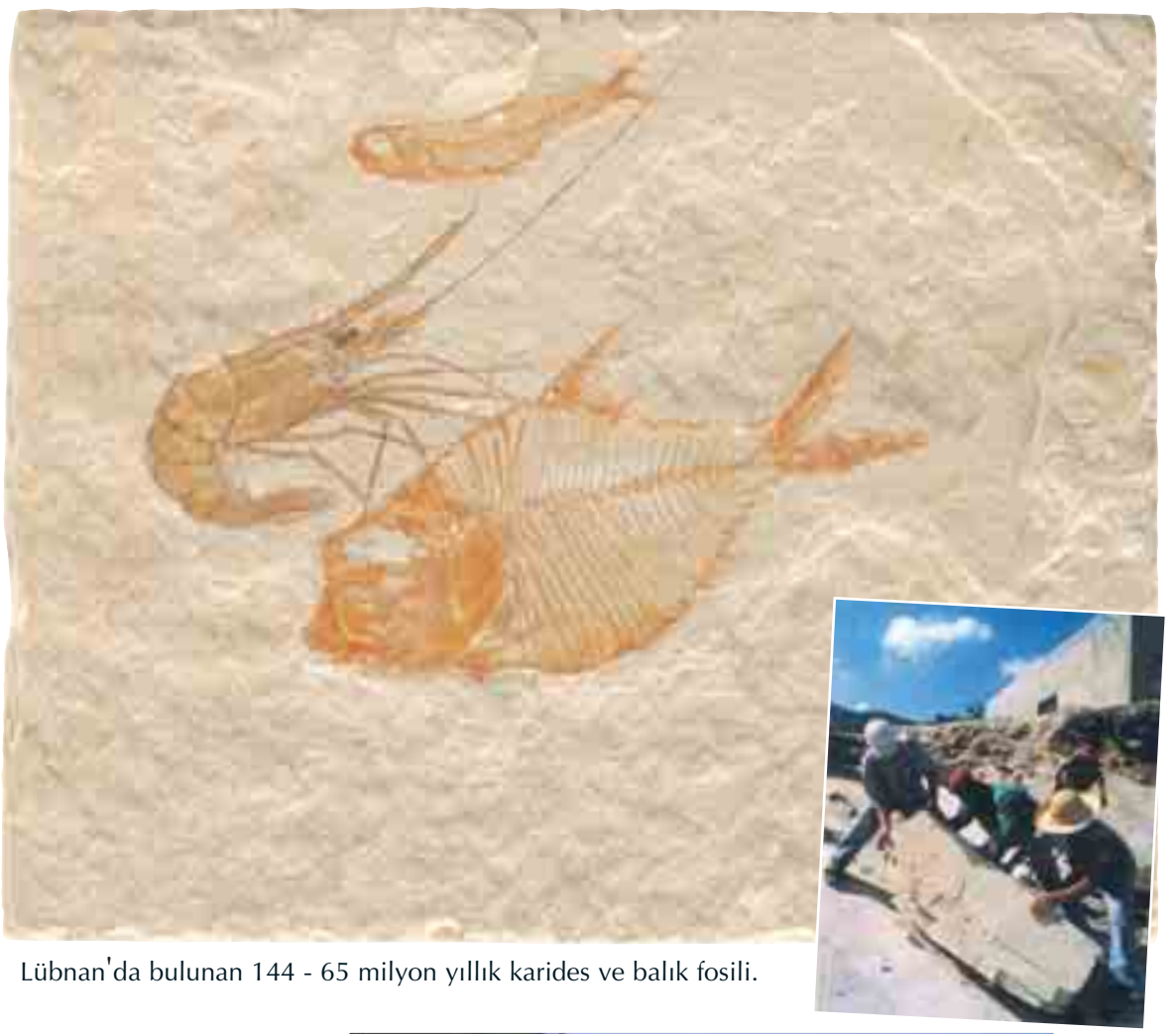

Lübnan'da bulunan 144 - 65 milyon yıllık karides ve balık fosili.

Fosilin zarar görmemesi için, içinde fosil bulunan kaya parçasının özenle kırılması gerekir. Yukarıdaki resimlerde Haqil'deki kazı alanı ve burada yapılan çalışmalar görülmektedir.

Köpek Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Haqil, Lübnan

Yüzgeç ve iskeletinin genel hatları detaylı olarak korunmuş olan bu küçük köpek balığı fosili, canlıların evrim geçirmediğinin bir başka delilidir. Günümüzde yaşayan köpek balıklarıyla, bundan milyonlarca yıl önce yaşayan köpek balıkları arasında hiçbir fark yoktur.

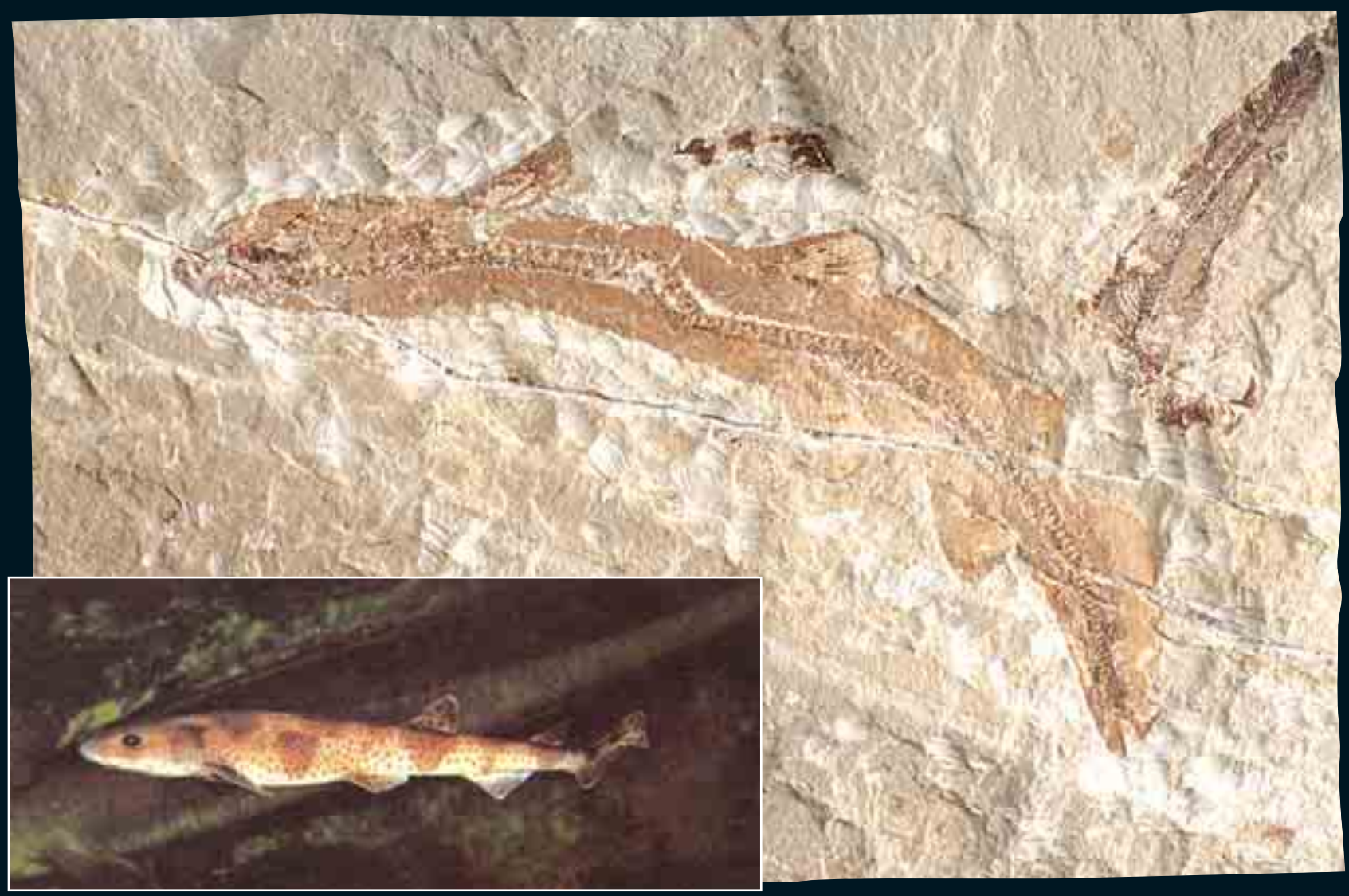

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Haqil, Lübnan

Anguilliformes takımına dahil olan yılan balıklarının 400'den fazla türü vardır. Milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yılan balıkları, evrim teorisinin geçersizliğini bir kez daha göstermektedir.

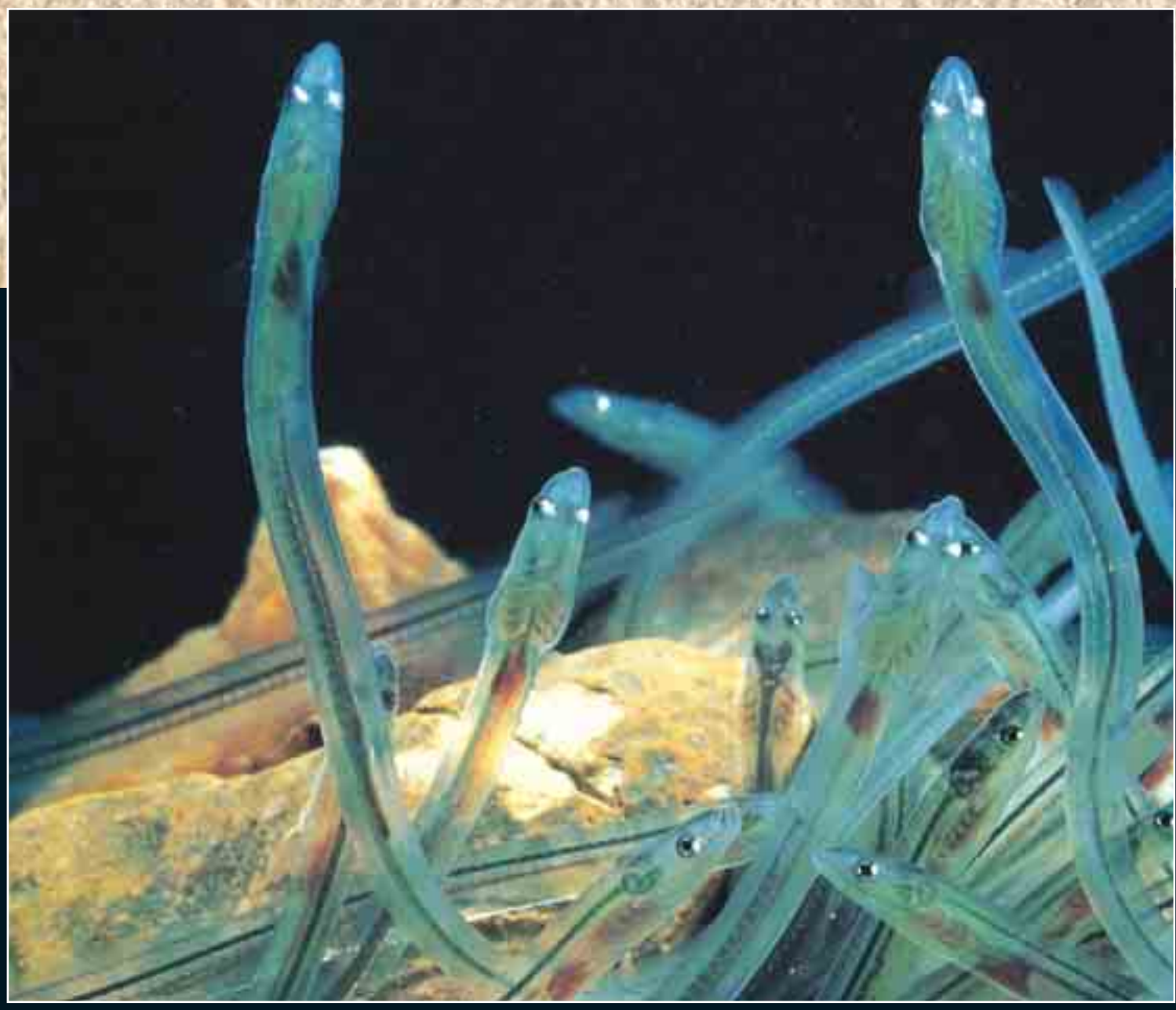

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Haqil, Lübnan

Günümüz uçan balıklarıyla tamamen aynı olan bu uçan balık fosili, canlıların evrim geçirmediğini gösteren delillerden biridir. Milyonlarca yıldır bir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettiren bu canlılar, Darwinizm'in temeli olan "aşamalı evrim" iddiasını yerle bir etmektedir.

Hemşire Köpekbalığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Hemşire köpekbalığı, genellikle subtropikal sularda yaşayan bir köpekbalığı türüdür. Diğer türleri gibi bu köpek balıkları da evrim geçirmemiştir. 95 milyon yıl önce yaşamış olan hemşire köpekbalıklarıyla günümüzde yaşayanlar arasında en küçük bir fark dahi olmaması bu gerçeğin en önemli ispatlarından biridir.

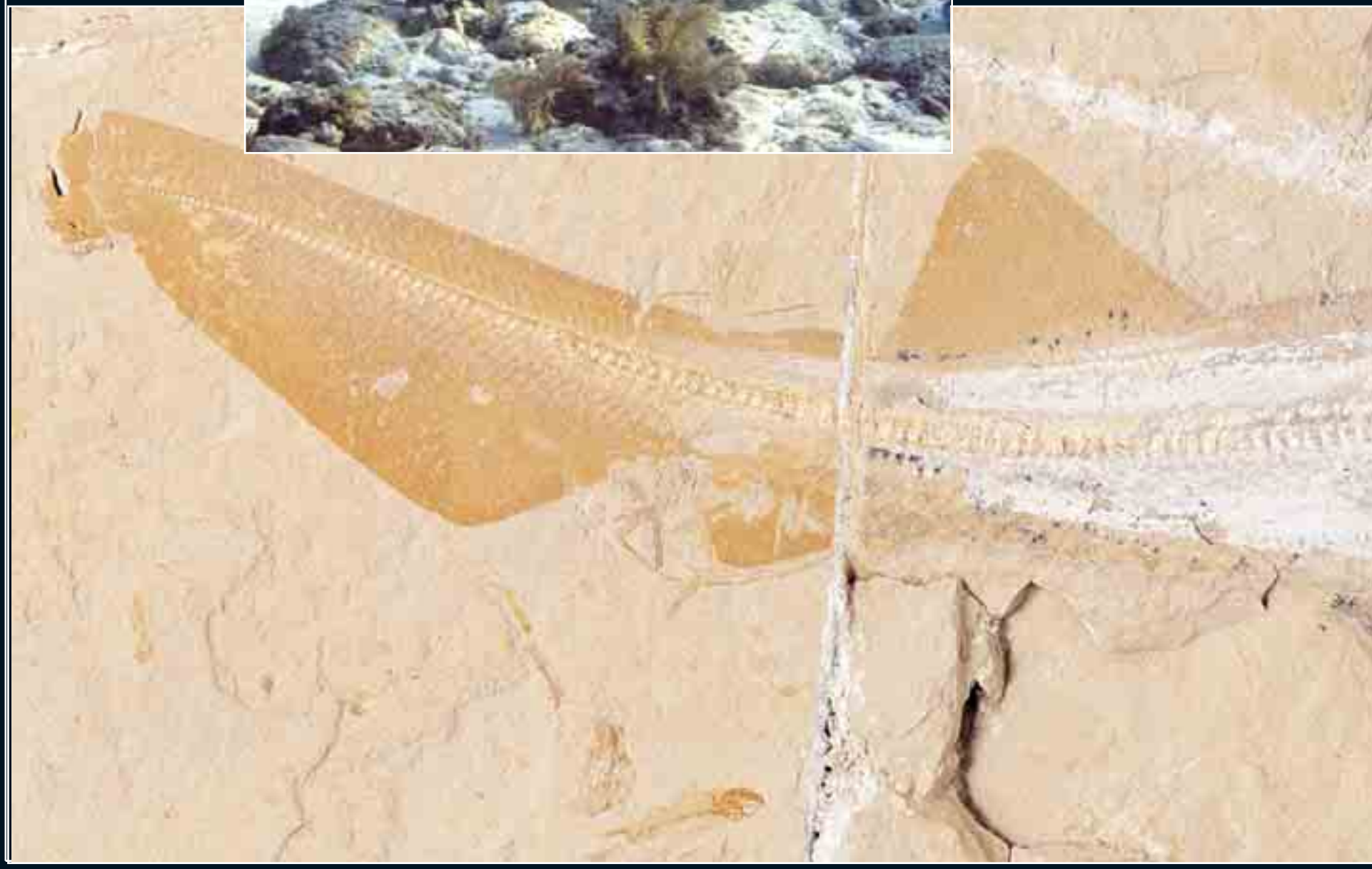

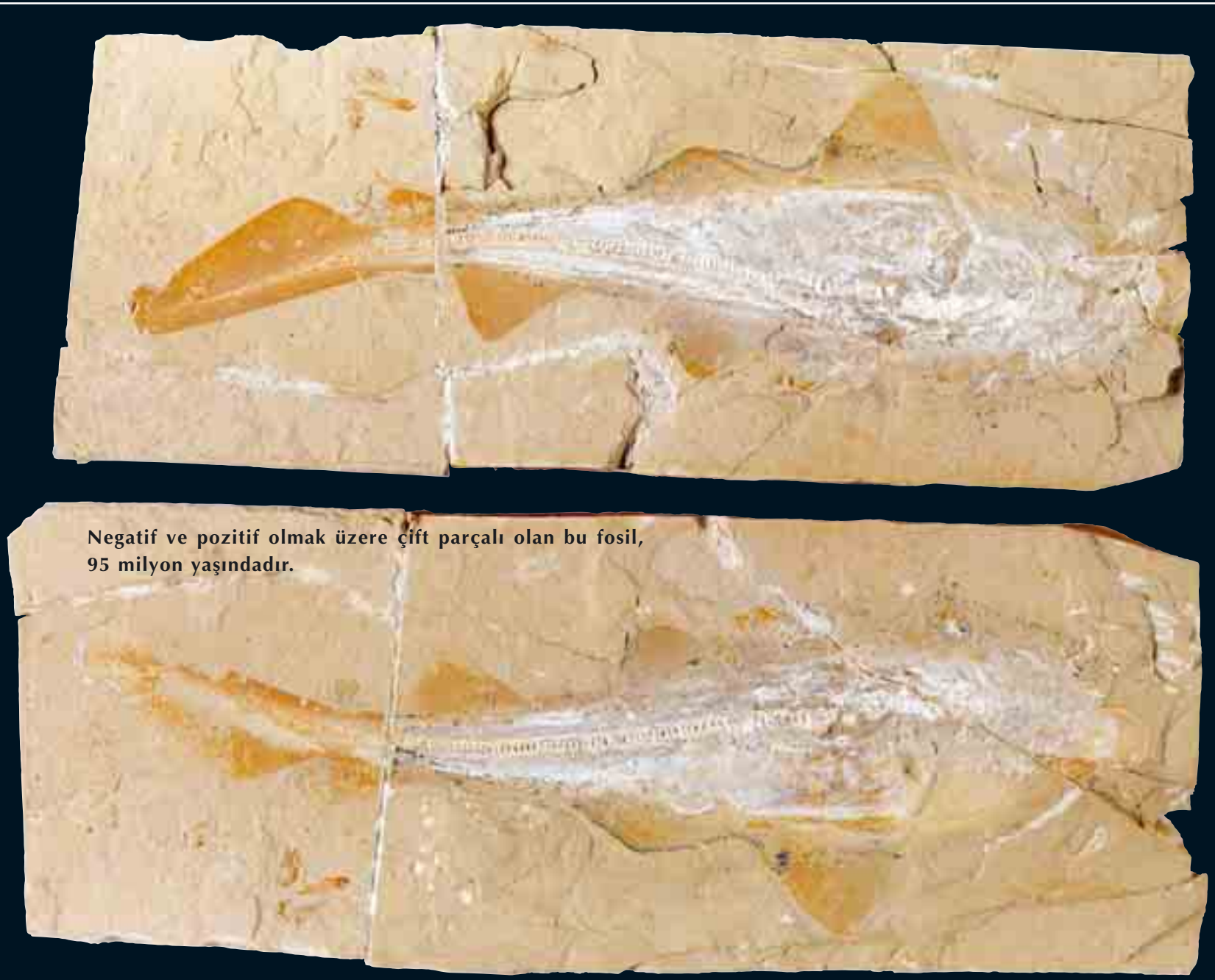

Negatif ve pozitif olmak üzere çift parçalı olan bu fosil, 95 milyon yaşındadır.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Hajoula, Lübnan

Bu örnekte, aynı anda fosilleşmiş bir karides ve bir de daha küçük bir balık görülmektedir. Balıkların yüzgeçleri ve kemik yapısı çok ayrıntılı olarak muhafaza edilmiştir. Eklembacaklılar filumuna dahil olan karideslerin bilinen en eski fosil örnekleri Jura dönemine (206 - 144 milyon yıl) aittir. Fosillerin gösterdiği gerçek, karideslerin yüz milyonlarca yıldır değişmediği, herhangi bir ara aşamadan geçmediği, yani evrimleşmediği, yaratıldığıdır.

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Haqil, Lübnan

Haqil'deki kireçtaşı fosil yataklarında bulunan bu uçan balık fosili, son derece iyi korunmuş örneklerden biridir. Balık, tüm dış hatlarıyla birlikte fosilleşmiştir. 12 cm uzunluğundaki balığın, yüzgeç açıklıkları ise, 2.6 cm'dir. Günümüzde yaşayan uçan balıklarla, milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, canlıların evrim geçirmediğinin, yaratıldığının bir delilidir.

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 – 72 milyon yıl

Bölge: Hajoula, Lübnan

Canlıların aşamalı olarak gelişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gösteren bir diğer delil de, resimdeki uçan balık fosilidir. Bu fosil, günümüzde yaşayan uçan balıklar gibi, *Exocoetidae* sınıfına aittir. 95 – 72 milyon yıl önce yaşayan uçan balıkların, günümüzdeki uçan balıklardan hiçbir farkı yoktur. Söz konusu balıklar, kanatımsı çıkıntılara ve uzun bir kuyruğa sahiptirler ve bu sayede su üzerinde, uçar gibi hareket edebilirler.

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 - 72 milyon yıl

Bölge: Haqil, Lübnan

Bu örnekte, yılan balığının yanında fosilleşmiş diğer balık türleri de görülmektedir. Genellikle sığ sularda yaşayan yılan balıkları, *Anguilliformes* takımına dahildir. Bazı yılan balıkları türleri ise derin sularda (4000 m) yaşarlar. Boyları 10 cm'den 3 m'ye kadar değişiklik gösterir, ağırlıkları 65 kg olabilir. Fosildeki yılan balığının günümüzde yaşayan yılan balıklarından farkı yoktur. 95 – 72 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yılan balıkları, canlıların evrim geçirmediklerinin ispatlarından biridir.

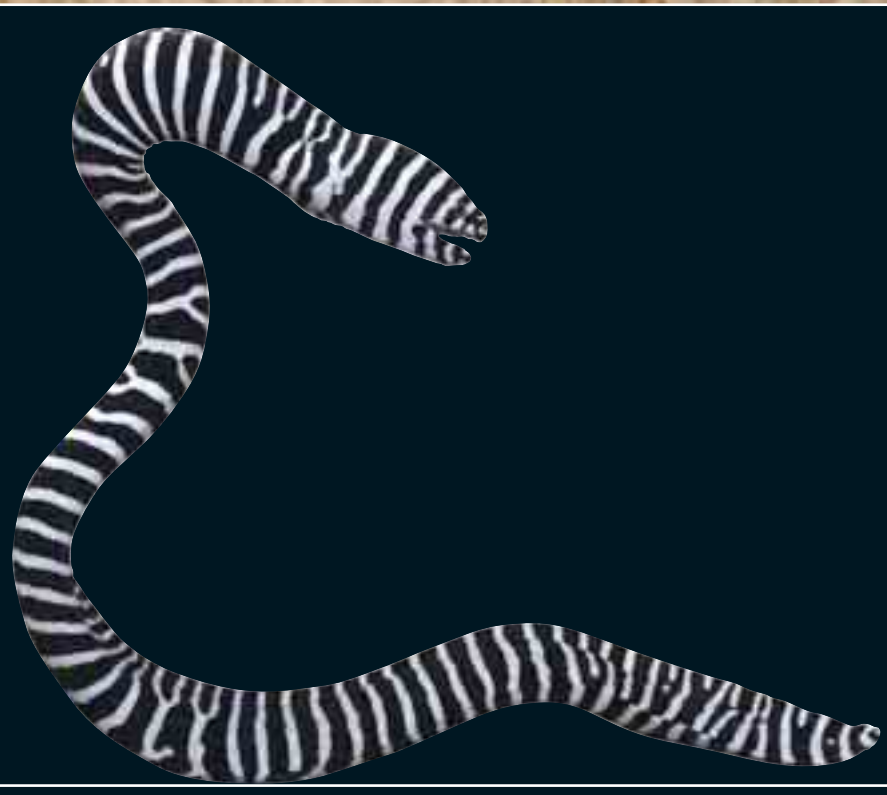

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Hajoula, Lübnan

8 cm x 15 cm boyutlarındaki bu yılan balığı fosili, "Urenchelys abditus" olarak da bilinen en eski yılan balığı türüne aittir. Fosilin baş kısmı çok iyi korunmuştur, gövdesindeki detaylar da ayrıntılı olarak görülmektedir. Milyonlarca yıl önce yaşayan yılan balıklarıyla bugün yaşayan yılan balıkları tamamen aynıdır. Resimde görülen 144 – 65 milyon yaşındaki yılan balığı da bu gerçeğin bir delilidir.

Negatif ve pozitif olmak üzere çift parçalı olan bu fosil, 75 milyon yaşındadır.

Köpek Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 75 milyon yıl

Bölge: Haqil, Lübnan

Köpek balığı türleri, Lübnan dağlarında sıkça rastlanılan fosillerdendir. Köpek balıkları kıkırdaklı balık sınıfına dahildirler. Kıkırdaklı balıkların iskeletleri, kalsiyum içermez, kıkırdak dokudan meydana gelmiştir. Sadece dişlerinde ve bazen omurlarında kalsiyum birikintileri vardır. Bu nedenle, köpek balığı dişi fosiline, iskelet fosilinden daha sık rastlanır.

Köpek balıklarının bulunan en eski fosilleri yaklaşık 400 milyon yıllıktır. Bu fosiller, diğer tüm canlıların olduğu gibi, köpek balıklarının da yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Köpek balıkları, evrimcilerin iddia ettiği gibi, diğer türlerden aşama aşama gelişmemiş, kompleks yapılarıyla bir anda ortaya çıkmış, yani yaratılmışlardır.

Büyük Ayı Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 98 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bir tür deniz kabuklusu olan bu canlılar, çok ağır hareket ederler ve boyları yaklaşık 40-45 cm.'dir. *Scyllaridae* familyasında dahildirler. Aradan geçen asırlar boyunca büyük ayı ıstakozları en küçük bir değişikliğe uğramamıştır. Resimde görülen 98 milyon yıllık büyük ayı ıstakozu fosili de bu gerçeği teyit etmektedir.

MADAGASKAR'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Doğu Afrika kıyısında, Hint okyanusunda bulunan ve dünyanın dördüncü büyük adası olan Madagaskar, dünyada bitki ve hayvan türlerinin %5'inin yaşadığı bir mekandır. Bu türlerden %80'i yalnızca Madagaskar'a mahsustur. Ülkenin çok yüksek olmayan doğu kıyısında dik uçurumlar vardır. Kuzey'de ise Tsaratanana dağlık bölgesi bulunmaktadır. Bu bölgedeki dağlardan bazıları volkaniktir.

Jeolojik araştırmalar, Madagaskar'ın 165 milyon yıl önce Afrika'ya bağlı olduğunu, ancak daha sonra kıtadan kopmaya başladığını göstermektedir. Bölgede kazı çalışmaları yapan paleontologlar, Mezozoik zamana (248 – 65 milyon yıl) ait çok sayıda kuş, memeli ve deniz canlısı fosili ortaya çıkarmışlardır.

Diğer tüm fosil bulguları gibi, Madagaskar'dan elde edilen fosiller de evrim teorisiyle fosil kayıtları arasında büyük çelişkiler olduğunu ortaya koymaktadır. Fosiller, canlılığın kökeninin evrimle açıklanmasının mümkün olmadığını ispatlamıştır. Fosil kayıtlarında birden bire ortaya çıkan ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramayan türler, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını gözler önüne sermektedir.

Hem zengin yağmur ormanlarına hem de çöllere sahip olan Madagaskar'da, tarihin farklı dönemlerinde yaşamış çeşitli canlılara ait çok sayıda fosil bulunmuştur. Bu fosiller canlıların yüz milyonlarca yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

172 - 168 milyon yaşındaki Clypeasteroida (Sand Dollar) fosilleri.

114 milyon yıllık nautiluslar, günümüzde yaşayan örnekleriyle aynıdır.

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Trias dönemi

Yaş: 240 milyon yıl

Bölge: Ambilobe, Madagaskar

Coelacanth, evrim teorisini açmaza sokan 400 milyon yıllık bir balıktır. *Coelacanth*ın 400 milyon yıl boyunca hiçbir değişim izi göstermemesi ve bu ilk yapısını 400 milyon yıllık dönemde meydana geldiği belirlenen kıta hareketlerine, iklim değişikliklerine, çevresel koşullardaki farklılıklara rağmen koruması, evrimcileri tamamen çaresiz bırakmıştır. *Coelacanth*, canlılığın evrimle ortaya çıktığı ve canlılarda sürekli bir evrim olduğu tezini bir kez daha çürütmüştür.

Resimde görülen *Coelacanth* fosili iki parçalı bir fosildir. Bu tür fosillerde, canlının izi taşın her iki tarafında da negatif ve pozitif olarak çıkar.

Coelacanth, yaklaşık 150 cm. boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemikli balıklar (Osteichthyes) sınıflamasına aittir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır. 1938 yılına kadar birçok evrimci zoolog bu canlının, gövdesindeki iki adet çiftli yüzgeçleri kullanarak deniz tabanında yürüdüğünü ve coelacanthın, deniz-kara hayvanları arasında bir geçiş formu olduğunu varsayıyordu. Evrimciler bu iddialarına dayanak olarak ellerinde bulunan *Coelacanth* fosillerinin yüzgeçlerindeki kemikli yapıları gösteriyordu. Ancak 1938 yılında yaşanan bir gelişme bu ara tür iddiasını tamamen çürüttü. Güney Afrika Cumhuriyeti açıklarında canlı bir *Coelacanth* ele geçirildi! Üstelik en az 70 milyon yıl önce ortadan kalktığı düşünülen canlı türü üzerinde yapılan incelemeler *Coelacanth*ların 400 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramadıklarını gösteriyordu.

Bivalve

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Resimde görülen 208 – 146 milyon yaşındaki bivalve ile günümüzdeki bivalveler arasında hiçbir fark yoktur. Bu farksızlık, evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığını, canlıların herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini, yaratıldıklarını gösteren delillerden biridir.

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 114 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

300 milyon yıl önce yaşayan nautiluslar, 150 milyon yıl önce yaşayan nautiluslar ve günümüzde yaşayan nautiluslar her yönden aynıdır. Bu canlıların yüz milyonlarca yıldır aynı kaldığını gösteren örneklerden biri resimde görülen 114 milyon yıllık nautilus fosilidir.

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 113 - 97 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Fosillere baktığımızda, bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşamış canlılarla, bugünkü örnekleri arasında hiçbir fark olmadığını görürüz. Bu canlılardan biri de nautiluslardır. Nautiluslar var oldukları andan beri hep aynıdırlar. Resimdeki 113 – 97 milyon yaşındaki nautilus fosili de bu gerçeği göstermektedir.

Clypeasteroida (Sand Dollar)

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 172 - 168 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Resimde görülen Clypeasteroida (Sand Dollar) fosili 172 -168 milyon yaşındadır. Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu fosil, canlıların evrim geçirmediklerini yaratıldıklarını söylemektedir.

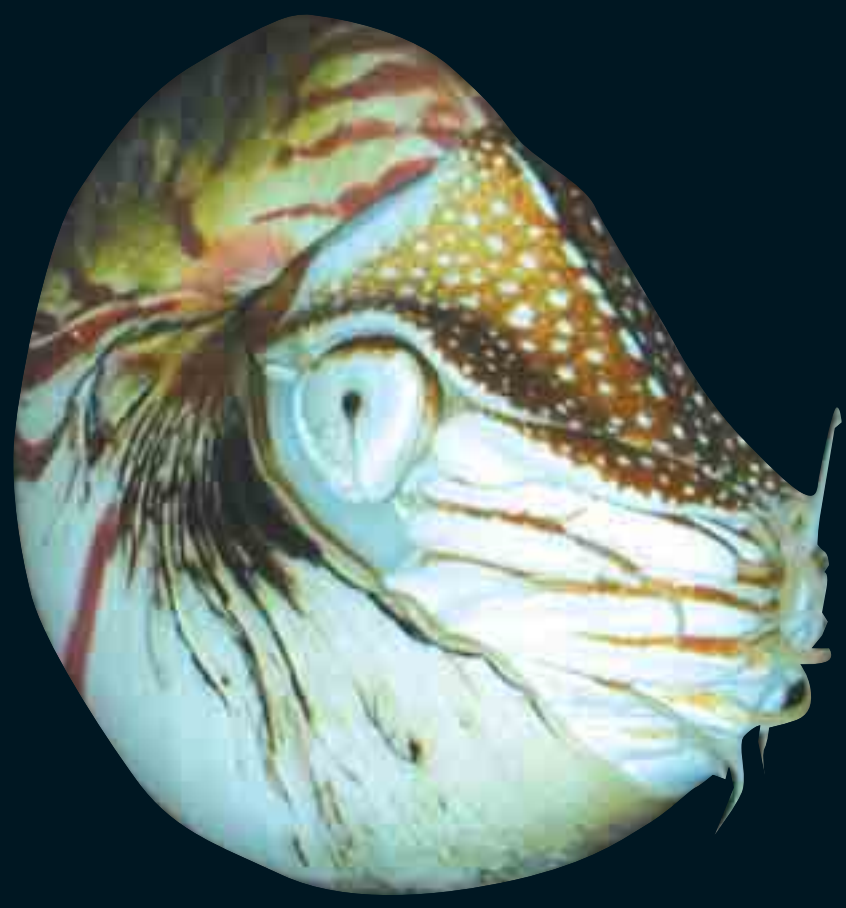

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 113 - 97 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Günümüzde yaşayan nautilusların aynısı olan 113 – 97 milyon yıl önce yaşamış nautiluslar, evrimin büyük bir yalandan ibaret olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 114 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Evrim teorisine büyük bir darbe vuran nautiluslar, 300 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Resimde görülen 114 milyon yıllık nautilus da, günümüzde yaşayan nautiluslarla tıpatıp aynıdır.

Bivalve

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Kabuklu deniz canlıları yüz milyonlarca yıldır fosil kayıtlarında aynı özellikleriyle yer almaktadırlar. Bu canlılardan biri de çift kabuklu bir deniz canlısı olan bivalvedir. Günümüzdekilerle aynı olan 208 – 146 milyon yaşındaki resimdeki bivalve, evrim teorisine meydan okumaktadır.

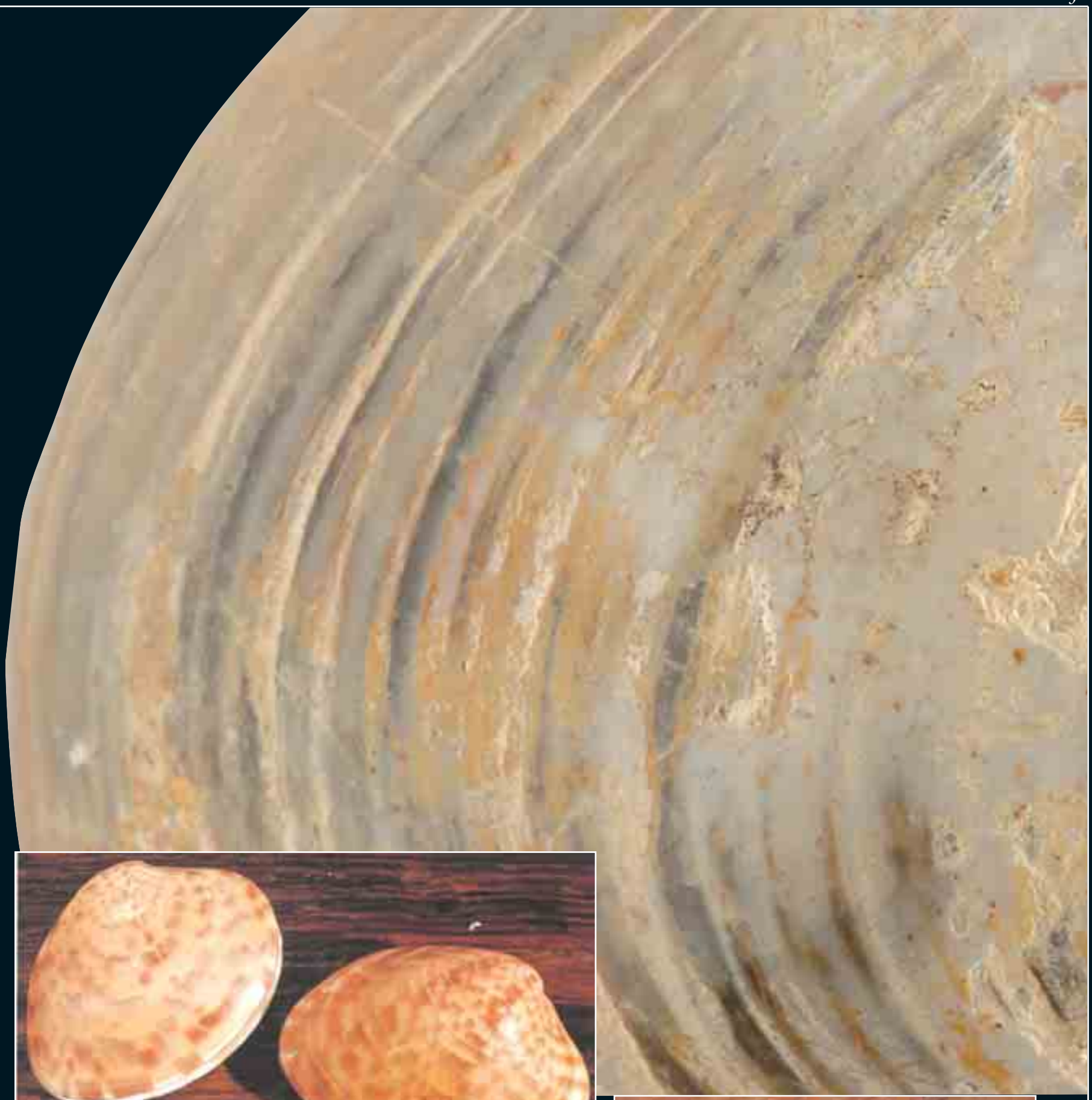

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 114 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Günümüz denizlerinde sıkça rastlanan, omurgasız bir canlı olan nautiluslar Darwinizm'i geçersiz kılan canlılardandır. Günümüzdeki nautiluslarla 114 milyon yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark yoktur.

Nautilus

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 114 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Yaklaşık 300 milyon yıldır yaşadıkları bilinen nautiluslar, aradan geçen yüz milyonlarca yıl boyunca yapılarını aynen muhafaza etmişlerdir. Resimde görülen nautilus fosili ise 114 milyon yıllıktır. Yüz milyonlarca yıldır değişmeden kalan nautiluslar, evrimin asla yaşanmadığının canlı birer delilidirler.

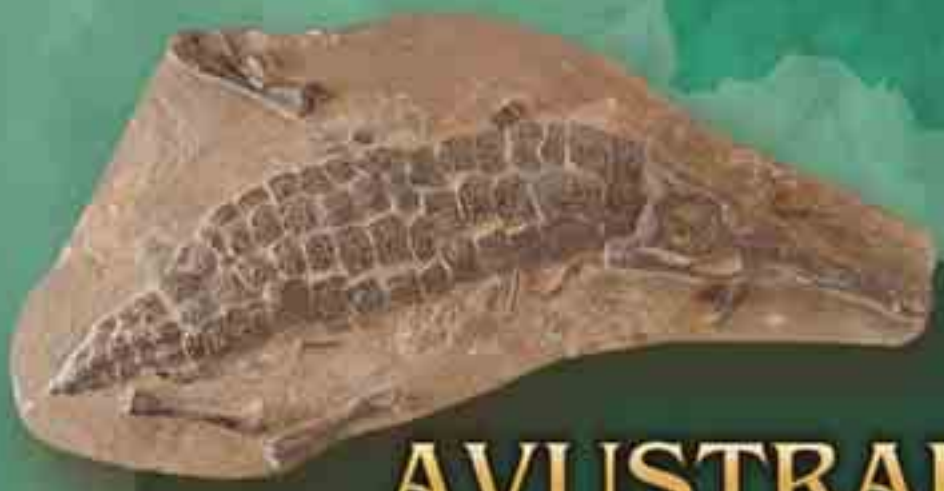

ÇİN, AVUSTRALYA ve YENİ ZELANDA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

ÇİN'DE BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Asya kıtasının jeolojik tarihinde, farklı dağ oluşumları önemli bir yer tutar. Himalayalar, dünyadaki en genç dağlardandır ve Himalayaların eteklerinde bulunan deniz omurgasızlarına ait çok sayıda fosil, bir zamanlar bu katmanların su altında yer aldığını göstermektedir.

Asya kıtasının en önemli fosil yatakları, Çin'de yer almaktadır. Batı Lianoning, Yunnan, Shandong bölgelerindeki fosil yatakları, Çin'in en zengin fosil yatakları olarak bilinmektedir. Bu bölgelerden, çeşitli kuş türlerine, memelilere, amfibiyenlere, sürüngenlere, balıklara, böceklere ve bitkilere ait çok sayıda fosil bulunmuştur. Elde edilen her fosil, canlıların herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini bir kez daha ispatlamakta, Allah'ın yaratışının apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Liaoning bölgesinde, Yixian ve Jiufotang oluşumlarında özel faunalar (bir bölgeye veya döneme ait hayvanlar) olduğu tespit edilmiştir. Her iki oluşum da çoğunlukla Kretase dönemine (144 – 65 milyon yıl) ait fosiller içermektedir.

Resimde, Beipiao'daki fosil kazı alanında yapılan çalışmalar görülmektedir. Bu bölgede bulunan bazı çiçekli bitki fosilleri, türlerinin bilinen en eski örnekleridir.

Yanda, Lİaoning'de fosil örneklerinin bulunduğu kaya katmanlarından biri görülmektedir.

Liaoning'deki fosil sahasında yapılan çalışmalar, evrim teorisinin geçersizliğini gözler önüne seren sayısız fosil örneği bulunmasını sağlamıştır. Resimde bu çalışmalardan biri görülmektedir.

Yunnan bölgesinde bulunan Chengjiang Oluşumu ise Kambriyen (543 – 490 milyon yıl) dönemindeki canlı çeşitliliğini göstermesi bakımından son derece önemlidir. Yosunlar, anemonlar, süngerler, trilobitler, trilobit benzeri diğer eklembacaklılar, anelidler, solucan çeşitleri gibi çok fazla türün fosil örneğine rastlanan bu oluşum, evrim teorisine büyük darbe indiren fosil yataklarından biridir. Elde edilen fosiller, Kambriyen döneminde ortaya çıkmış olan canlıların çeşitli kompleks özelliklere sahip olduklarını, günümüz canlılarına çok benzeyen, hatta bazen daha ayrıcalıklı ve özel parçalara sahip olduklarını göstermektedir. Bu da, günümüzdeki canlıların sözde ilkel canlılardan türeyerek geliştiklerini öne süren evrimcilerin tüm iddialarını çürütmektedir.

Yunnan bölgesinde fosil bulunan sahalardan biri.

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Resimde görülen 125 milyon yıllık mayıs sineği bir yaşayan fosil örneğidir. Günümüzde yaşayan mayıs sineklerinin aynısı olan 125 milyon yaşındaki bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Akrep Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Mecoptera yani akrep sineği, kanat uzunluğu ortalama 50 mm olan küçük bir sinek türüdür. Sineğin karın kısmında bulunan ve akreplerin iğnesini andıran organ nedeniyle "akrep sineği" olarak adlandırılmaktadır.

Resimde görülen akrep sineği fosili 125 milyon yıllıktır. 125 milyon yıl önce yaşayan akrep sinekleri, günümüzdeki akrep sineklerinden farksızdır. Ve bu durum, diğer tüm canlılar gibi, akrep sineklerinin de evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Çayır Sivrisineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 128 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Dev bir sivrisineği andıran çayır sivrisinekleri, bilinen sivrisineklerden çok farklı bir yapıya sahiptirler. En önemli özellikleri bacaklarının, vücutlarına göre çok uzun olmasıdır. Genelde bacakları vücutlarının iki katı uzunluğundadır.

Diğer tüm canlılar gibi, çayır sivrisinekleri de fosil kayıtlarında günümüzdeki yapılarıyla tıpatıp aynı şekilde yer almaktadırlar. Günümüzdeki çayır sivrisinekleriyle, milyonlarca yıl önce yaşayan örnekleri arasındaki farksızlık, canlıların evrim geçirmediğinin bir göstergesidir.

Köpüklü Ağustos Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Cercopidae familyasına dahil bir böcek olan köpüklü ağustos böcekleri, bitkilerin dalları arasına, köpüksümsü bir maddenin içinde larvalarını bırakırlar.

Günümüzdeki köpüklü ağustos böcekleriyle milyonlarca yıl önce yaşayanları arasında hiçbir fark yoktur. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişime uğramayan buböcekler, evrimin asla yaşanmadığının delilidirler.

Bitki Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Bu bitki böceklerinin yetişkinlerinin iki farklı türü vardır. Türlerden biri uçabilir, diğeriyse uçamaz. Her iki türün de en önemli ortak özelliği, yapılarının milyonlarca yıldır değişmemiş olmasıdır. Bugün yaşayan bitki böceklerinin sahip olduğu her türlü kompleks yapı ve sisteme, bundan milyonlarca yıl önce yaşayan bitki böcekleri de sahiptir. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca bu özellikler hep aynı kalmıştır. Bu da, Darwinistlerin iddia ettiği evrim sürecinin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

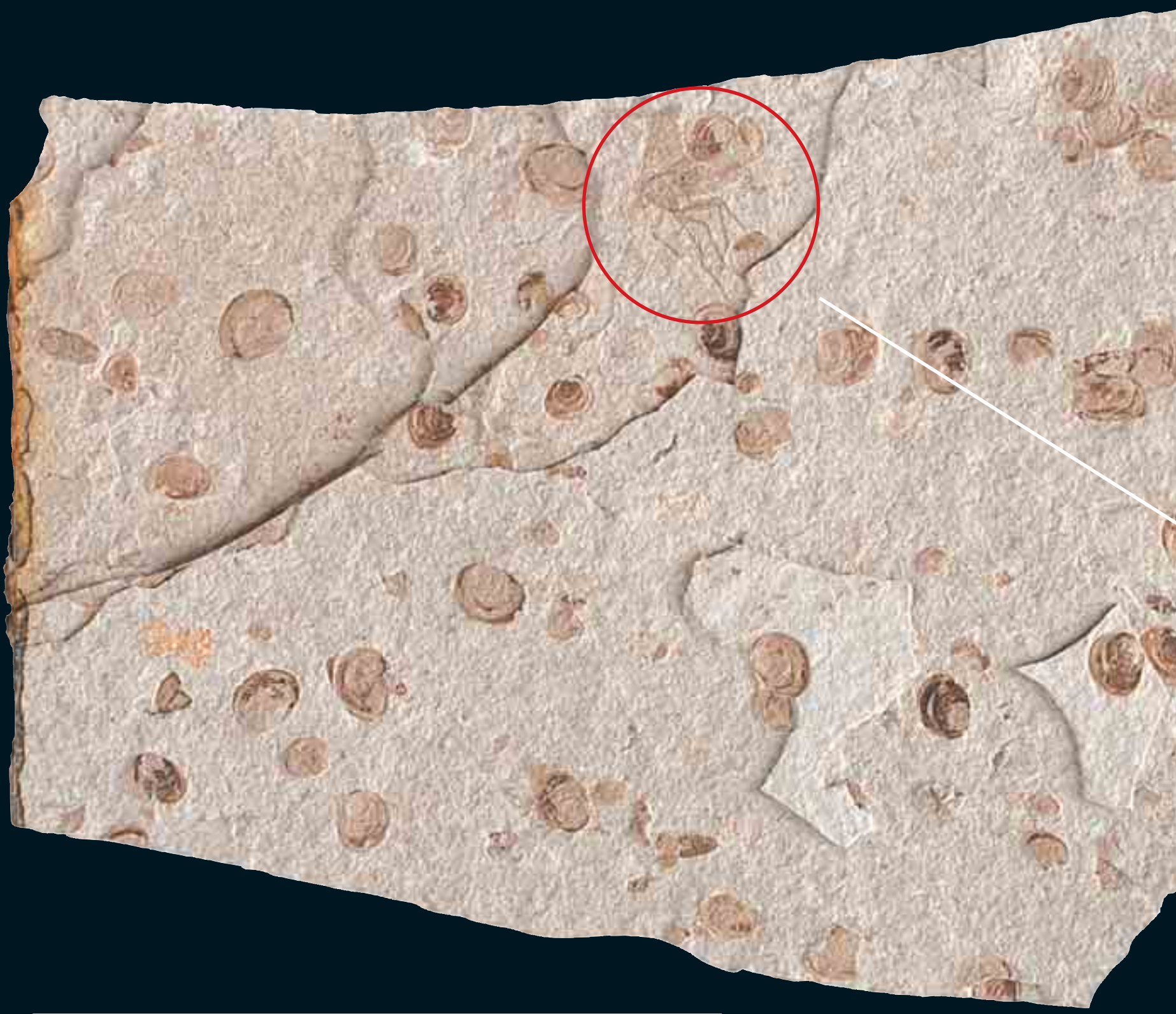

Mantar Sivrisineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 128 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Diptera takımına, *Sciaridae* familyasına dahil olan mantar sivrisinekleri, özellikle nemli ortamlarda yaşarlar. Bitkilerin toprağa yakın kısımlarında bulunurlar.

Resimde görülen mantar sivrisineği fosili 128 milyon yıllıktır. Bundan milyonlarca yıl önceki mantar sivrisinekleri, tıpkı günümüzdekiler gibi, tam ve eksiksizdir. Fosil kayıtları mantar sivrisineklerinin hep mantar sivrisinekleri olarak var olduklarını göstermekte, başka bir canlıdan türedikleri ve çeşitli aşamalardan geçerek bugünkü yapılarını kazandıkları iddiasını tamamen yalanlamaktadır.

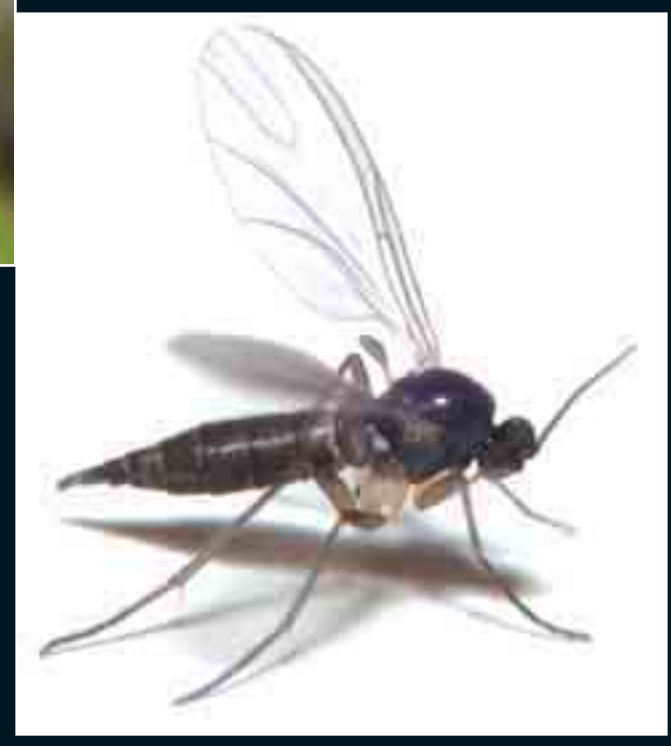

208 - 65 milyon yıllık bu semender fosili çift parçalıdır. Kimi zaman fosiller bulundukları taşın her iki tarafında da negatif ve pozitif olarak çıkarlar. Söz konusu fosil de bu örneklerden biridir.

Semender

Dönem: Mezozoik zaman, Jura – Kretase dönemi

Yaş: 208 - 65 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Çin'de elde edilen semender fosilleri bilinen en eski semender fosilleridir. Ani bir volkanik patlama sonucunda lav örtüsü altında kaldıkları tahmin edilen bu canlıların fosilleri son derece iyi korunmuştur. Hatta bazı fosillerde, yumuşak dokuların ve midelerindeki son yiyeceklerin bile tespit edilmesi mümkün olmuştur.

Bu semender fosilleri, günümüzde yaşayan örneklerinden farksızdır. Yüz milyonlarca yıldır hiç değişmeyen semenderler, evrimcilerin yanıldıklarını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 127 milyon yıl

Bölge: Jiulongsong Oluşumu, Liaoning, Çin

Canlıların herhangi bir türünün sözde evrimi iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar. Yüz binlerce omurgasız fosili vardır, yüz binlerce balık fosili vardır, ama tek bir tane bile ara form fosili bulunamamıştır. Balıkların hep balık olarak var olduklarını gösteren yüz binlerce fosil örneğinden biri de 144 – 127 milyon yıllık mersin balığı fosilidir.

Kaplumbağa

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Bilimsel bulguların ortaya koyduğu gerçek, canlıların evrim geçirmediğidir. Ancak Darwinistler, ısrarla bu gerçeği görmezden gelirler. Resimde görülen, günümüzdeki kaplumbağalarla tıpatıp aynı olan 146 – 65 milyon yıllık kaplumbağa fosili de, evrimcilerin görmek istemedikleri gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır: Canlılar milyonlarca yıldır değişime uğramamış, yani evrimleşmemişlerdir.

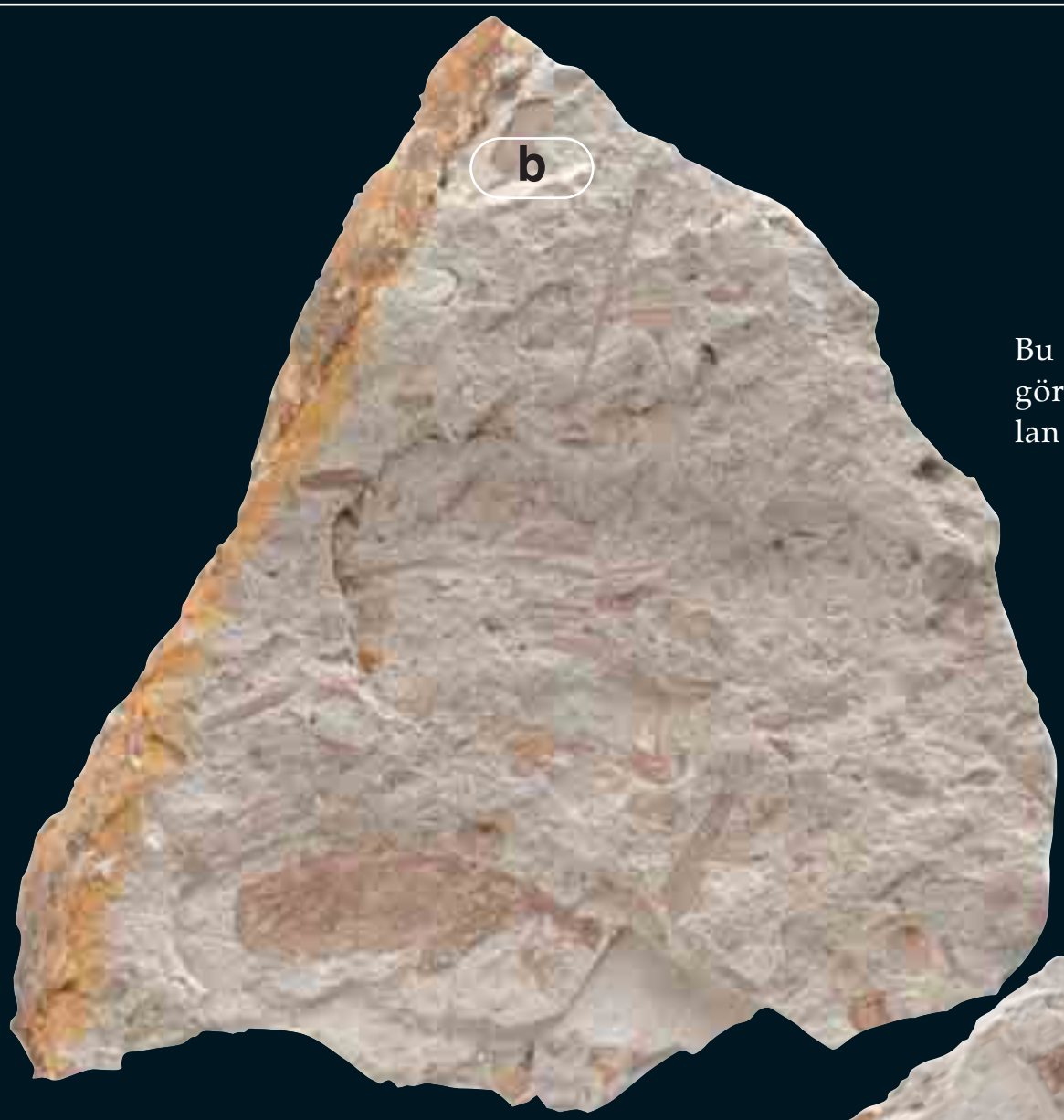

Bu fosil de, negatif ve pozitif görünümlü olarak adlandırılan çift parçalı fosillerdendir.

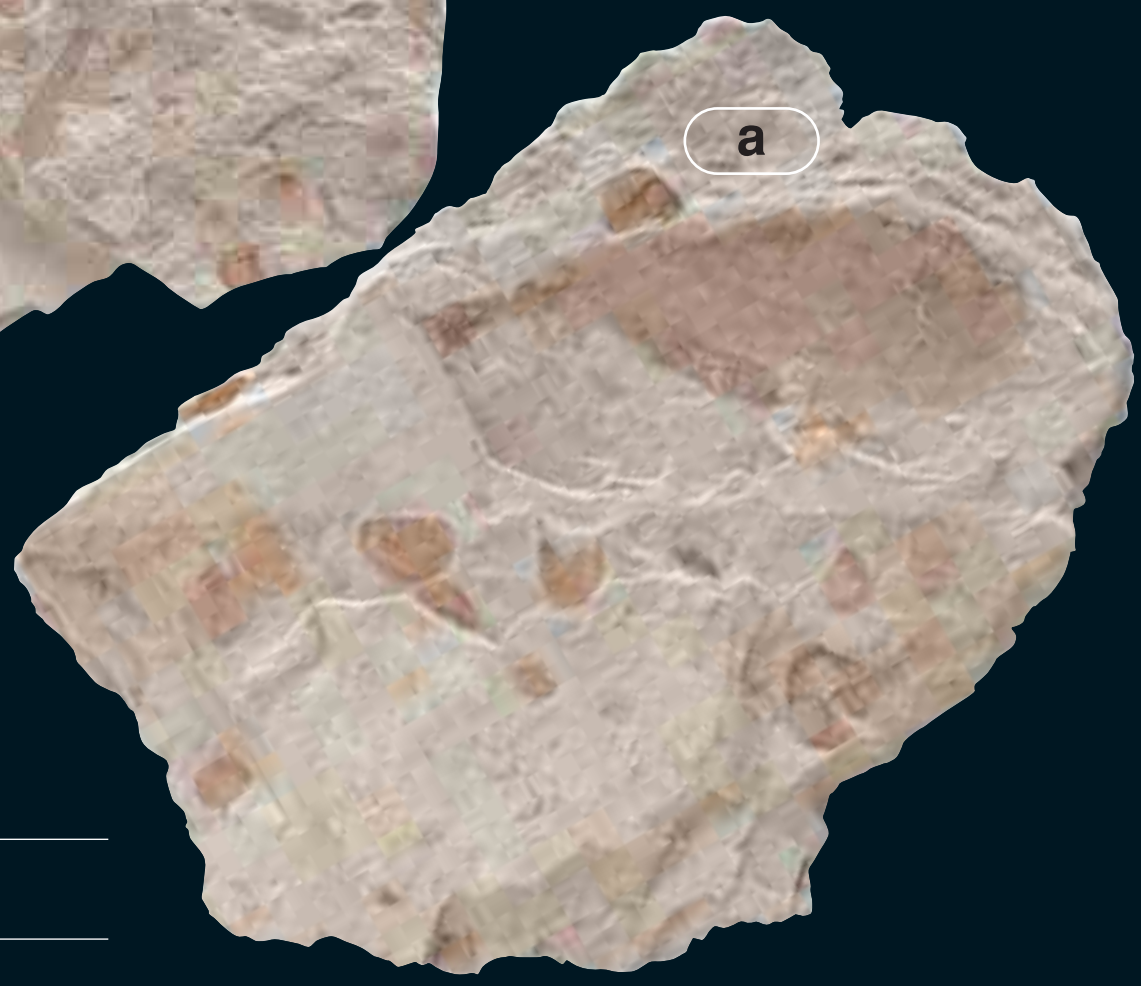

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 156 - 150 milyon yıl

Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Diğer tüm böcek türleri gibi mayıs sinekleri de var oldukları ilk andan itibaren hep aynı özelliklere ve sistemlere sahiptir. Fosil kayıtları mayıs sineklerinin hep mayıs sineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir. 156 - 150 milyon yıl önce yaşayan mayıs sinekleri, günümüzdeki mayıs sinekleriyle aynıdır.

a

b

Semender

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Resimde görülen 125 milyon yıllık semender fosili, semenderlerin milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettirdiklerini göstermektedir. Günümüzdeki semenderlerden farkı olmayan bu fosil örneği, evrimin asla yaşanmadığının delillerinden biridir.

Fosil, negatif ve pozitif olmak üzere iki parçalıdır.

a

b

156 - 150 milyon yıllık bu örümcek fosili iki parçalıdır.

Örümcek

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 156 - 150 milyon yıl

Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Bilinen en eski örümcek fosili örneği 425 milyon yıllık bir su örümceği fosilidir. Resimde görülen örümcek fosili ise, 156 – 150 milyon yaşındadır. Fosil kayıtları örümceklerin yüz milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olduklarını, herhangi bir değişime uğramadıklarını göstermektedir. Darwinistlerin bu bulgulara karşı verebilecekleri tutarlı ve bilimsel bir cevap yoktur.

b

a

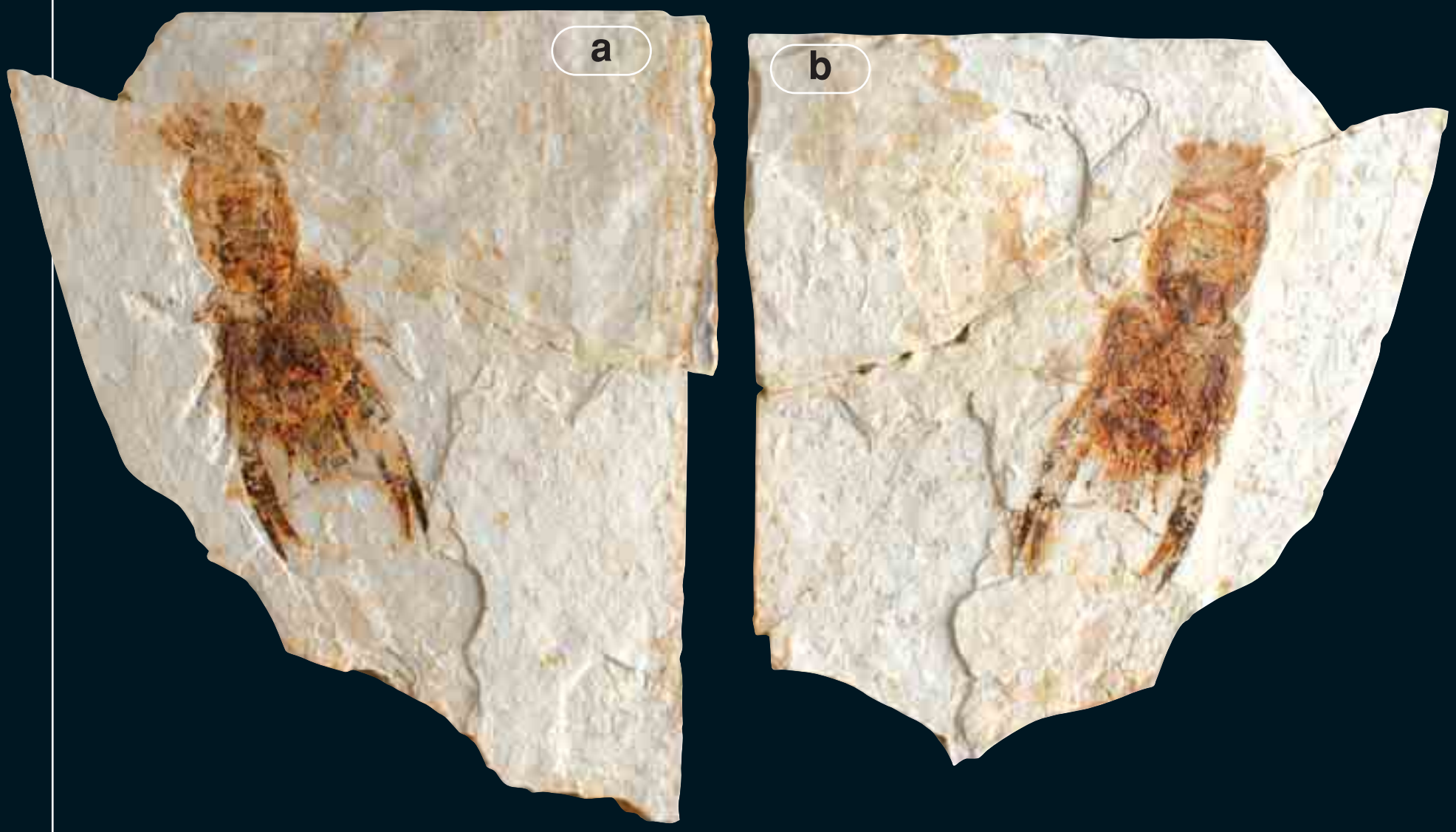

Kerevit

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Kerevit, bir tür tatlı su ıstakozudur. Milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlığını devam ettirmektedir. 125 milyon yıl önce yaşayan kerevitlerle, bugün yaşayan kerevitlerin tamamen aynı olması, evrimcilerin asla açıklayamayacakları bir durumdur. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

a

b

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 156 - 150 milyon yıl

Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Yüz milyonlarca yıldır yapısını koruyan yusufçukların kanat yapıları ve uçma mekanizmaları, dünyanın önde gelen helikopter üreticileri tarafından örnek alınmaktadır. Yusufçuğun sahip olduğu kanat yapısı ve kanatlarını en verimli şekilde kullanmasını sağlayan gelişmiş uçuş mekanizması, bundan 150 milyon yıl önce de mükemmel bir şekilde çalışmaktadır. Bugün de aynı sistemle çalışmaya devam etmektedir. Bu durumun Darwinistler tarafından açıklanması mümkün değildir. Milyonlarca yıllık yusufçuk fosilleri evrimcilerin iddialarını yerle bir etmektedir.

Kurt Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 20 milyon yıl

Bölge: Asya

Memelilere ait fosil kayıtları da evrimi yalanlayan bulgulardandır. Resimde görülen kurt kafası fosili 20 milyon yaşındadır. 20 milyon yıldır değişime uğramayan kurtlar evrim teorisinin geçersiz olduğunu söylemektedir.

Liaoningoris Kuşu

Dönem: Mezozoik zaman, Jura - Kretase dönemi

Yaş: 140 milyon yıl

Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

Çin'de bulunan farklı kuş fosilleri, tarih boyunca kuşların hep kuş olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini gösteren delillerdendir. Darwinistler, kuşların sürüngenlerden türediklerini iddia ederler. Ancak buna bir delil sunamazlar. Yaklaşık 150 yıldır elde edilen tüm fosil örnekleri, evrimcilerin bu iddialarının geçersiz olduğunu göstermiştir. Resimde görülen 140 milyon yıllık kuş fosili de bu gerçeği bir kez daha ispatlamaktadır.

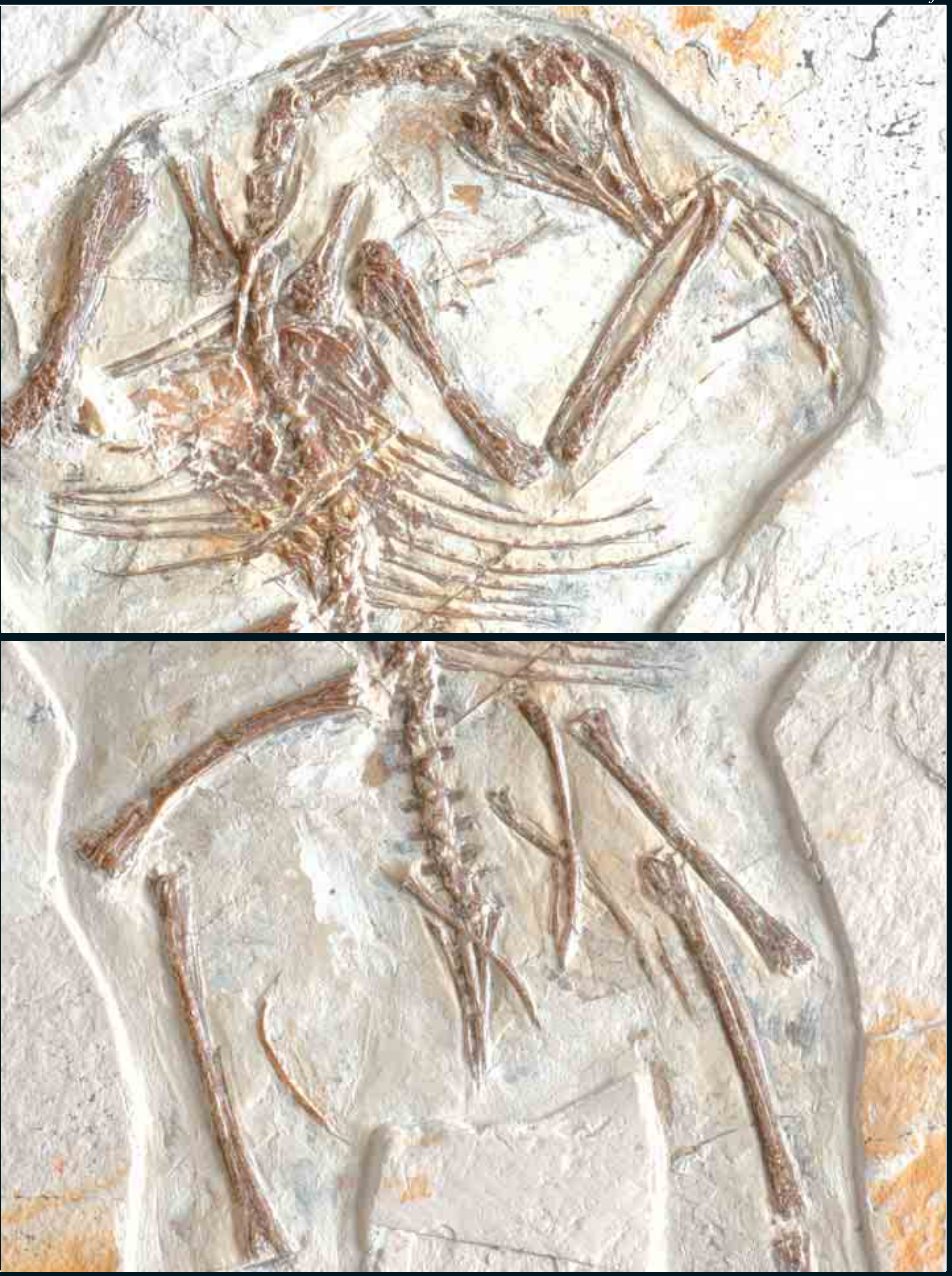

Kaplumbağa

Dönem: Mezozoik zaman, Jura - Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Kaplumbağalar, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirir. Evrimci kaynaklar bu durum karşısında şu itirafta bulunmaktadır: "Kaplumbağalar diğer omurgalılardan çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmalarına rağmen, bu canlılar ile kendisinden evrimleştikleri varsayılan diğer sürüngenler arasında hiçbir geçiş formu bulunmamaktadır." *(Encyclopedia Britannica, 1992, c. 26, s. 704-705)*

Resimde görülen 120 milyon yıllık kaplumbağa fosili de, kaplumbağaların başka canlılardan türemediklerinin, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerinin, milyonlarca yıldır aynı yapılarıyla var olduklarının bir delilidir.

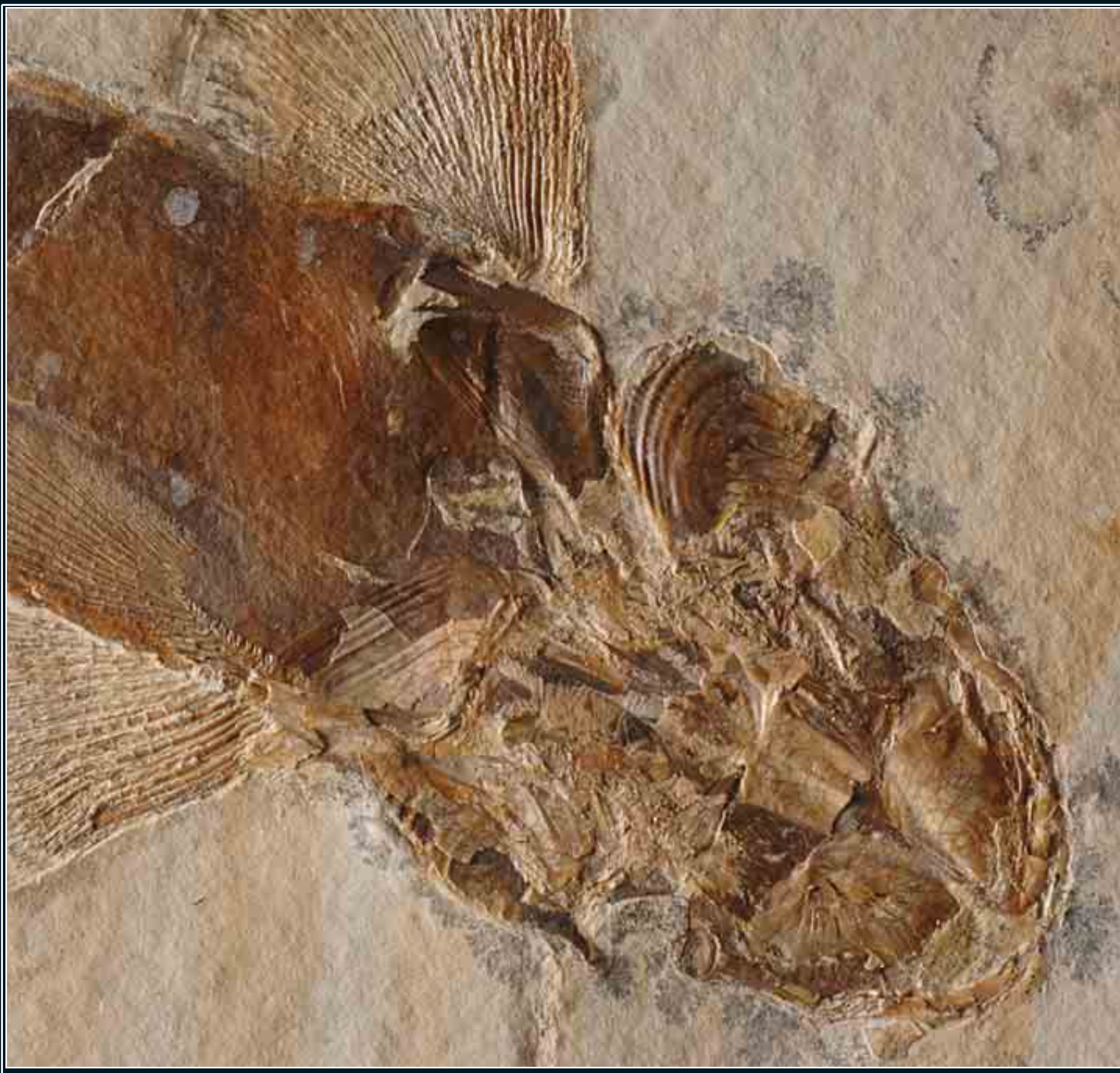

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Fosil kayıtlarında mersin balığının farklı türlerine Devoniyen döneminden (417 - 354 milyon yıl) itibaren rastlanmaktadır. Resimde görülen mersin balığı fosili ise Kretase dönemine aittir. Yüz milyonlarca yıldır değişmeden kalan bu balıklar, evrime meydan okumaktadırlar. Canlıların küçük değişikliklerle aşamalı olarak birbirlerinden türedikleri iddiasında olan Darwinistler, yüz milyonlarca yıl boyunca aynı kalan canlılar karşısında çaresizdirler. Üstelik bu çaresizlik artık saklanamayacak aşamaya gelmiştir.

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 156 - 150 milyon yıl

Bölge: Jiufotang Oluşumu, Liaoning, Çin

Mersin balıkları yaklaşık 20 ayrı türü olduğu bilinen bir balık sınıfına dahildir. Yılın büyük kısmını denizlerde geçirirler, belli dönemlerde ise akarsularda toplanırlar. Genellikle Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da yaşarlar.

156 - 150 milyon yıl önce yaşayan mersin balıklarıyla, günümüzdeki mersin balıkları arasında hiçbir fark yoktur. Fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek, balıkların en eski atasının balık, kuşların en eski atasının kuş, insanın en eski atasının da insan olduğudur. Yani, tüm farklı canlı sınıflamaları bugünkü farklı, özgün ve kusursuz yapılarıyla ortaya çıkmışlardır. Canlılar diğer türlerden evrimleşerek oluşmamışlardır. Onları Yüce Allah yaratmıştır.

Bitki Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 156 - 150 milyon yıl

Bölge: Beipiao, Liaoning, Çin

150 milyon yıldır yapılarında hiçbir değişiklik olmayan bitki böcekleri, Darwinistlerin sözde ilkelden gelişmişe doğru evrimleşme iddiasını tam anlamıyla geçersiz kılmaktadır. Bitki böceklerinin 150 milyon yıl önceki yapıları da, 120 milyon yıl önceki yapıları da, günümüzdeki yapıları da aynıdır.

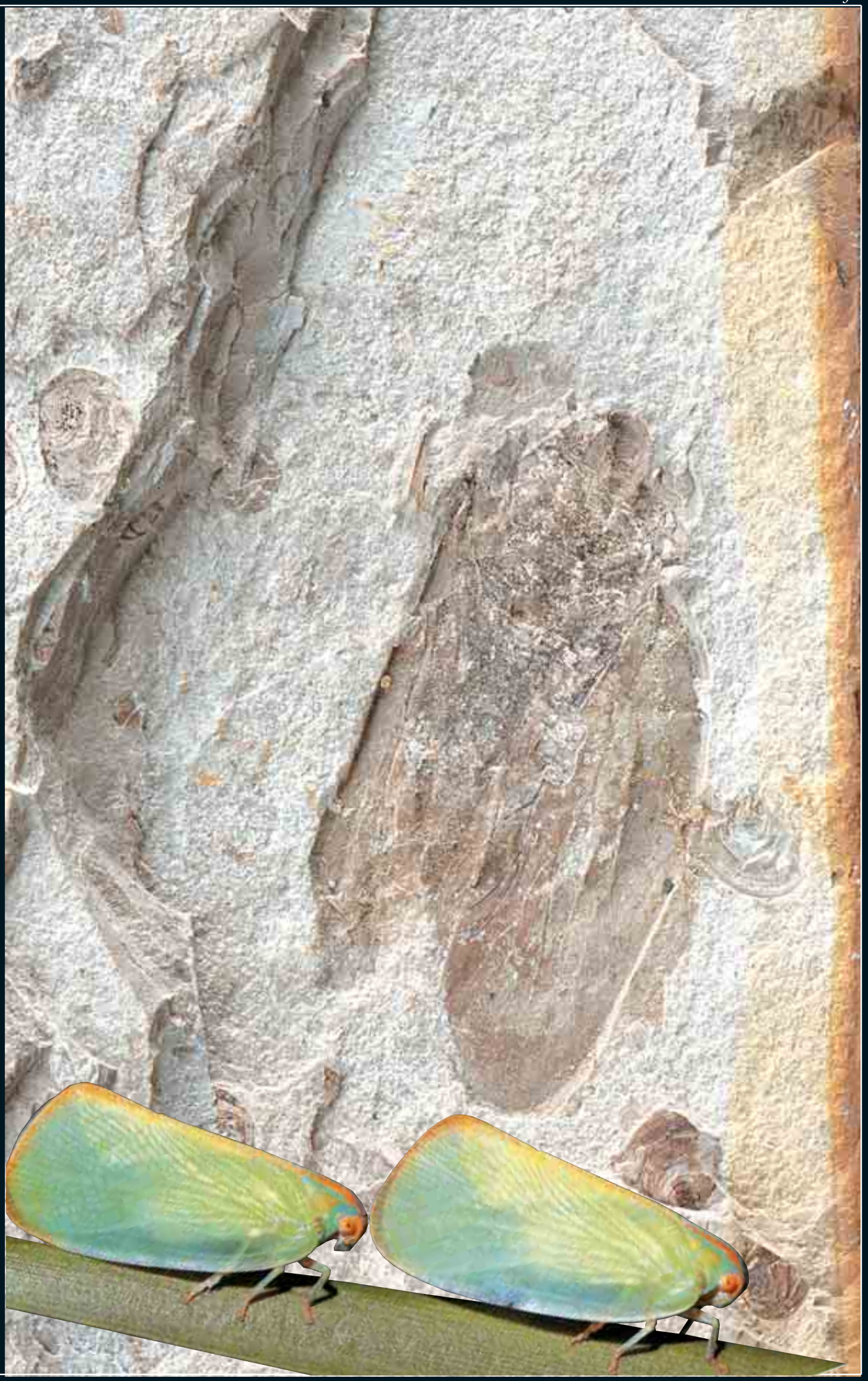

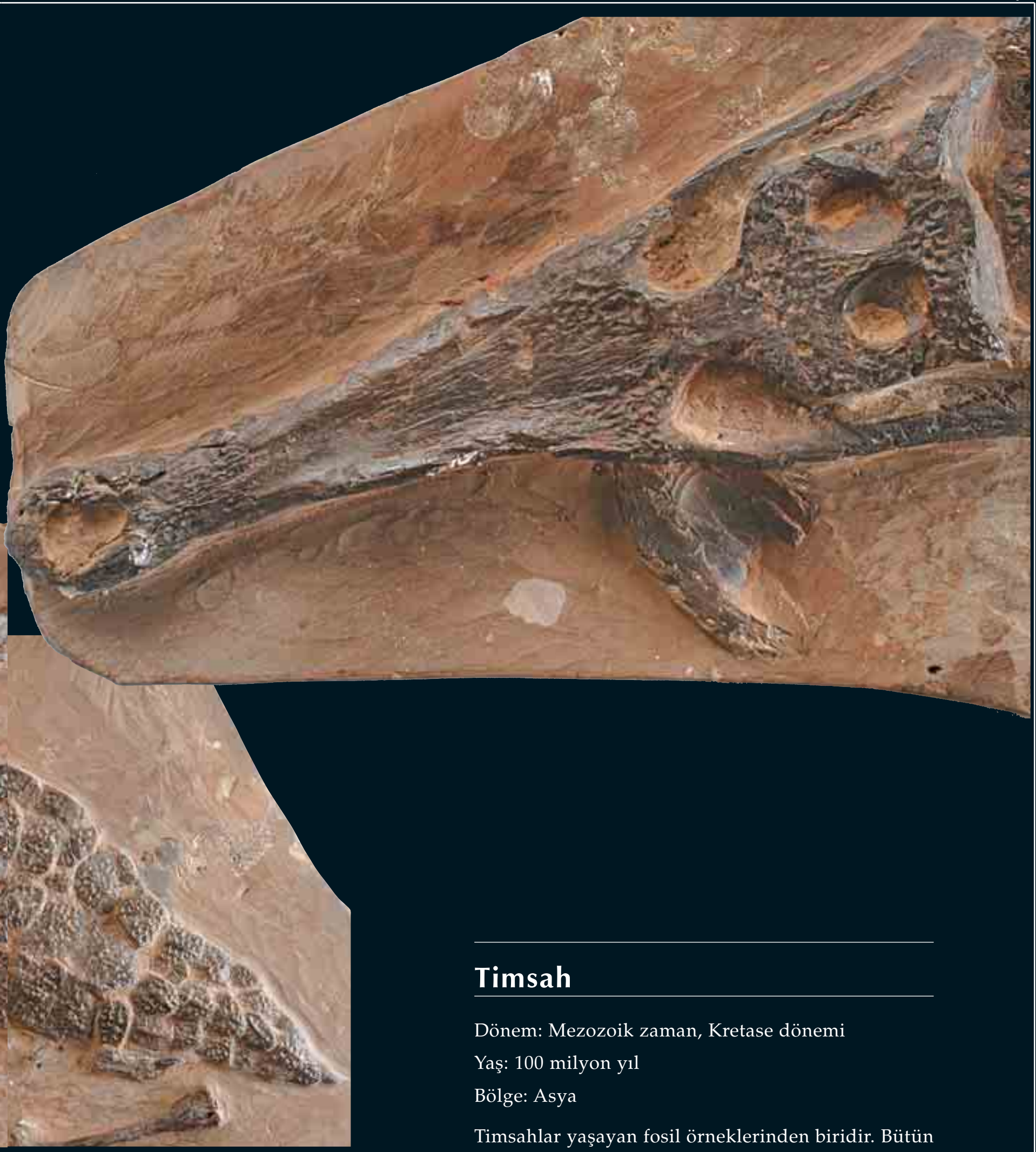

Timsah

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Asya

Timsahlar yaşayan fosil örneklerinden biridir. Bütün vücut yapıları eksiksiz bir biçimde aniden ortaya çıkmış ve yüz milyon yılı aşkın bir süredir (timsahların 140 milyon yıllık fosilleri bulunmaktadır) hiçbir değişim geçirmeden günümüze ulaşmışlardır. Resimdeki 100 milyon yıllık timsahla, günümüzdekiler arasında bir fark olmaması, bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

130 milyon yaşındaki bu mersin balığı fosili, negatif ve pozitif olmak üzere iki parçalıdır.

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 130 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

130 milyon yıl önce yaşayan mersin balıkları hangi özelliklere sahipse, 146 milyon yıl önce yaşayanlar da, 120 milyon yıl önce yaşayanlar da, bugün yaşayanlar da aynı özelliklere sahiptir. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen, herhangi bir ara aşamadan geçmeyen mersin balıkları, evrim iddiasını yerle bir etmektedirler.

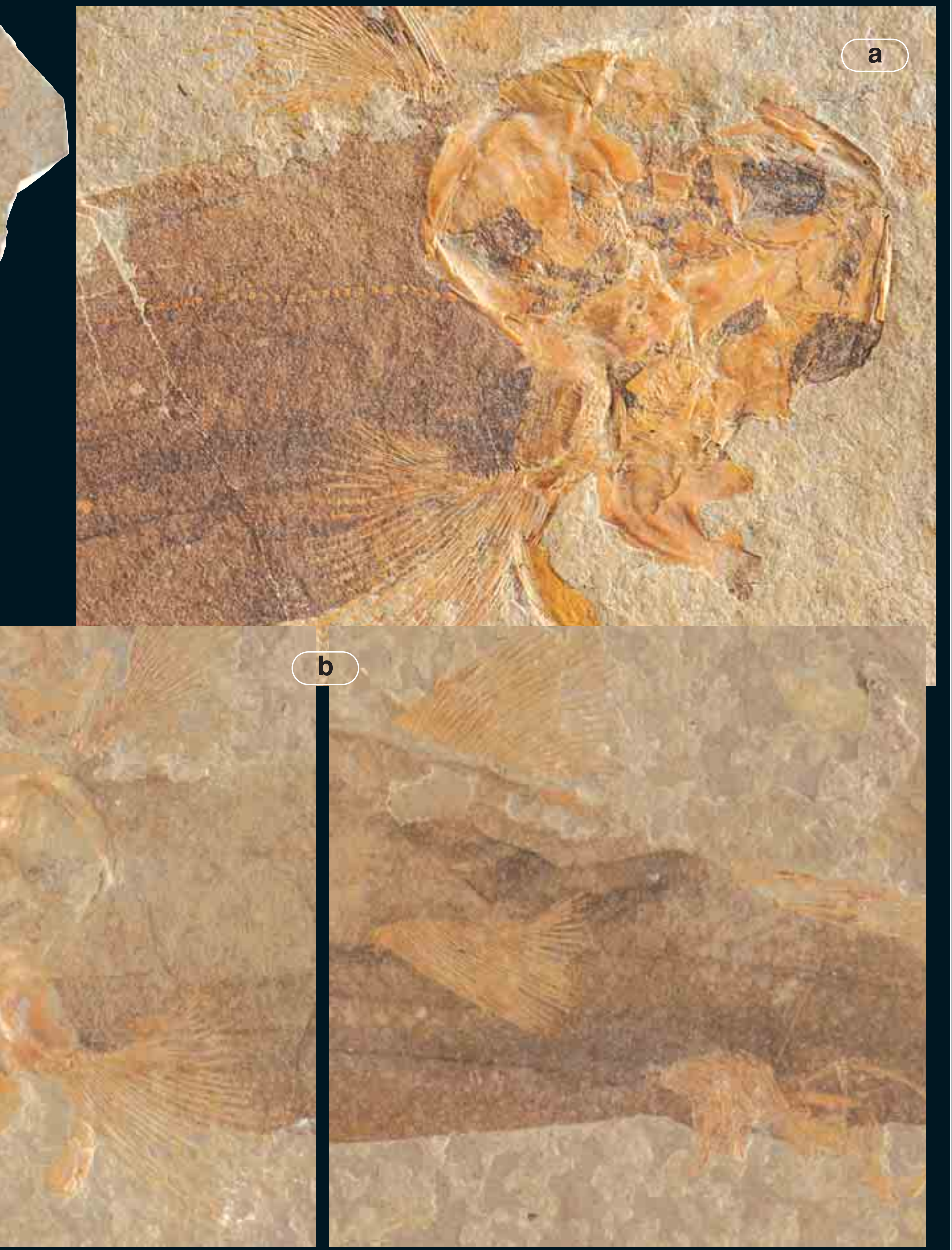
a
b

Çift parçalı olan bu fosil, 54 - 37 milyon yıllıktır.

Kara Balık

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Hubei, Çin

Günümüzde çoğunlukla Kuzey Atlantik kıyılarında bulunan bir balık türüdür. Diğer tüm canlılar gibi, milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamış, yani evrim geçirmemiştir. 54 – 37 milyon yıllık kara balıklar, günümüzdeki örneklerinden farksızdırlar.

Kaplumbağa

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Çin

Eğer bir canlı 150 milyon yıl önceki halini bugün de aynen muhafaza ediyorsa, bu durumun gösterdiği gerçek açıktır: Canlıların uzun zaman dilimleri içinde aşamalı olarak geliştiklerini iddia eden Darwinistler, bilim dışı iddialarda bulunmaktadırlar. Aradan geçen milyonlarca yıla rağmen değişmeyen kaplumbağalar ise, "evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını" söylemektedirler.

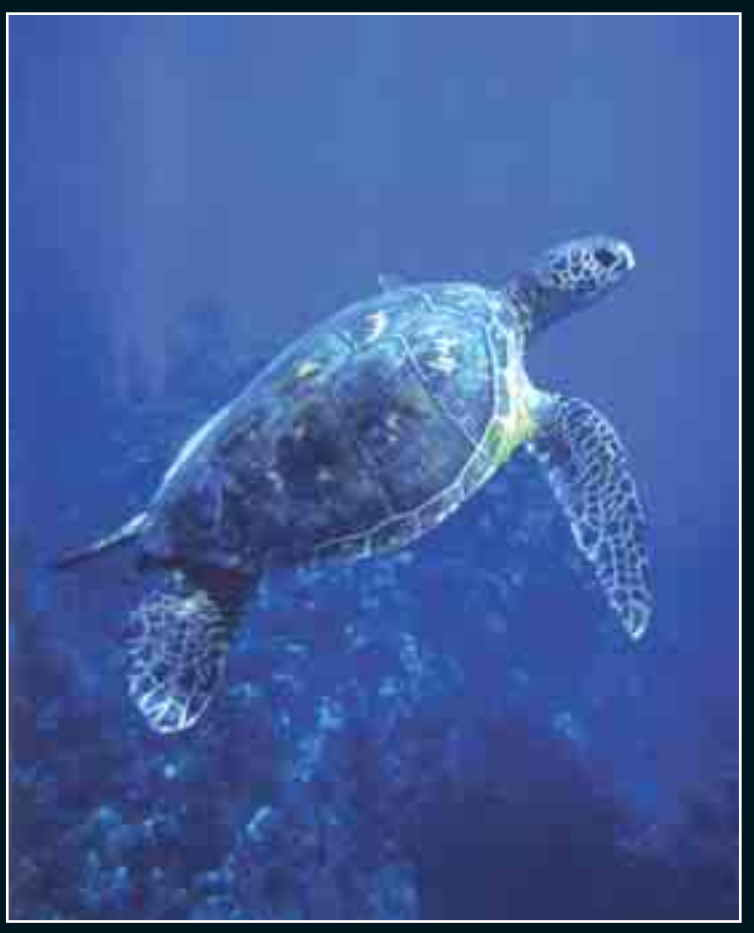

Sırtlan Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 10 - 5 milyon yıl

Bölge: Gansu Eyaleti, Çin

Sırtlanlar, *Hyaenidae* familyasına dahil olan canlılardır. Bu familyada, dört ayrı tür sırtlan yer almaktadır. Sırtlanlar klanlar halinde yaşarlar ve her bir klanda ortalama 80 sırtlan bulunur.

Resimde görülen sırtlan kafası fosili, 10 – 5 milyon yaşındadır. Ve milyonlarca yıldır sırtlanların değişmediğini gösteren bir delildir.

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Jiulongsong Oluşumu, Liaoning, Çin

Fosil kayıtları, diğer canlı sınıflamaları gibi balıkların da yeryüzünde aniden ve özgün yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Balıklar, arkalarında hiçbir "evrim" süreci olmadan, kusursuz anatomileriyle bir anda yaratılmışlardır. Günümüzdeki mersin balıklarından hiçbir farkı olmayan, 146 – 65 milyon yıllık mersin balığı fosili bu gerçeğin bir örneğidir.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Böcekler, canlı sınıflamasında, artropodlar (eklembacaklılar) filumunun içinde yer alan *Insecta* altfilumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Daha sonraki Karbonifer döneminde (354 – 290 milyon yıl) ise çok sayıda farklı böcek türü bir anda ortaya çıkar. Örneğin hamam böcekleri aniden ve bugünkü yapılarıyla belirir. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Betty Faber, "350 milyon yıl öncesine ait hamam böceği fosillerinin bugünkülerle aynı olduğunu" bildirmektedir. *(M. Kusinitz, Science World, 4 Şubat 1983, s. 1)*

Resimde görülen 125 milyon yıllık fosil örneği ise, hamam böceklerinin yüz milyonlarca yıldır hiçbir şekilde evrim geçirmediklerinin bir delilidir.

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 156 - 150 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

Mayıs sinekleri, *Efemeropta* (kısa süreli yaşayan kanatlı canlılar) takımına dahil bir böcek türüdür. Ömürleri bir kaç gün hatta çoğu zaman birkaç saattir.

Resimdeki fosilde, mayıs sineği larvası görülmektedir. Günümüzdeki mayıs sineği larvalarıyla, 156 –150 milyon yıl önceki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

Kaplan Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 20 milyon yıl

Bölge: Asya

Kaplan, *Felidea* familyasına dahil olan bir memeli türüdür. Kaplan türlerinin %80'i Hint yarımadasında yaşar.

Resimde görülen kaplan kafası fosili 20 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kaplanlarla aynı özelliklere sahiptir. Milyonlarca yıldır yapıları aynı kalan kaplanlar, evrim teorisini reddetmektedirler.

Gergedan Kafası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 20 milyon yıl

Bölge: Asya

Rhinocerotidae familyasına dahil olan gergedanlar çoğunlukla Afrika ve Asya'da yaşamaktadırlar. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan canlılardan biri de gergedanlardır. Resimde görülen 20 milyon yıllık gergedan fosili, gergedanların milyonlarca yıldır aynı olduklarının delillerinden biridir.

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 156 - 150 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Liaoning, Çin

156 – 150 milyon yıl önceki mayıs sineği larvalarıyla günümüzde yaşayan örnekleri aynıdır. 156 – 150 milyon yıldır aynı olan mayıs sineği larvası, evrimin bilim dışı bir senaryo olduğunu göstermektedir.

YENİ ZELANDA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Yeni Zelanda'da elde edilen fosil örneklerinin büyük çoğunluğu deniz canlılarına aittir. Deniz canlılarının çeşitli filumlarına ait çok sayıda örnek iyi derecede korunmuş olarak bulunmuştur. Kretase döneminde yaşamış canlıların fosillerine çok sık rastlanmakla birlikte, nadiren de olsa Kambriyen, Ordivyen ve Permiyen döneminde yaşamış canlıların fosilleri de bulunmaktadır. Hayvan fosillerinin yanı sıra, Jura döneminden günümüze kadar uzanan süreçte yaşamış olan farklı bitkilerin fosilleri de ele geçirilmiştir.

Yeni Zelanda'daki fosil çeşitliliğinin gösterdiği sonuç ise diğer tüm fosil kayıtlarının gösterdiği sonuçla aynıdır. Fosil kayıtlarında evrim teorisini destekleyebilecek hiçbir bulgu elde edilmemiştir. Elde edilen tüm bulgular, canlıların kompleks yapılarıyla bir anda var olduklarını, yani yaratıldıklarını ve yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, yani evrimleşmediklerini göstermektedir.

Yeni Zelanda'da bulunan Rotorua termal kaynaklarında yaşayan yosun türleri, dünya tarihinin ilk dönemlerinden beri neredeyse hiç değişmeden varlıklarını devam ettirmektedirler.

Resimde, Yeni Zelanda'da buzullar tarafından aşındırılmış şist kayaçlar görülmektedir. Şistler, kıtalar arası çarpışmalar sırasında, yeryüzünün derinliklerinde oluşan metamorfik kayaçlardır.

AVUSTRALYA'DA BULUNAN FOSİL ÖRNEKLERİ

Avustralya'da, bazıları BM tarafından tarihi koruma alanı olarak kabul edilmiş pek çok fosil sahası bulunmaktadır.

Avustralya ve Antarktika'nın yaklaşık 30 – 40 milyon yıl önce dev kıta Gondwana'dan ayrıldıkları tahmin edilmektedir. Bu kopmanın ardından uzun dönemler boyunca yaşanan iklimsel değişiklikler, Avustralya'daki fosillerin bu derece çok ve çeşitli olmasını sağlayan unsurlardandır. Ülkedeki fosil sahalarından elde edilen çok sayıda fosil, tür çeşitliliğinin anlaşılması açısından önemli görülmektedir. Riversleigh, Bluff Downs, Murgon, Lightning Ridge ve Naracoorte bu fosil sahalarının en bilinenleridir.

Bu sahalardan Senozoik zamana (65 milyon yıl – günümüz) ait küçük kurbağalardan, bufalo büyüklüğünde kanguru benzeri keseli hayvanlara kadar çok çeşitli ve fazla sayıda, iyi korunmuş fosil elde edilmiştir. Omurgalı canlıların tarihi hakkında önemli bilgiler edinilmesini sağlayan bu fosillerin yanı sıra, Paleozoik zamana (543 – 251 milyon yıl) ait deniz canlılarının fosilleri de bulunmuştur.

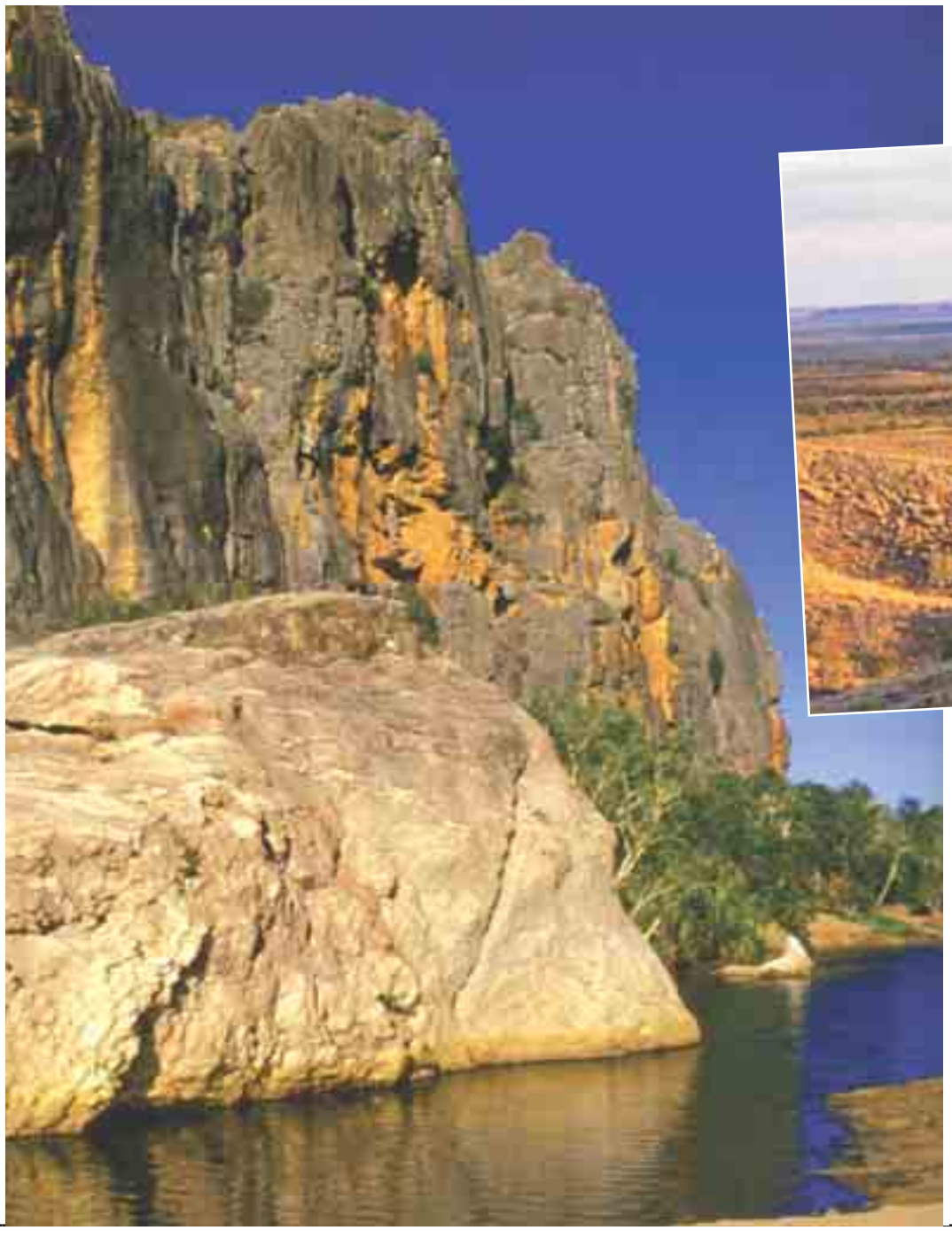

Avustralya'nın biyolojik coğrafyası oldukça belirgin özelliklere sahiptir. Hayvanlar alemi, çoğunlukla büyük sürüngenler ve keseli hayvanlardan oluşmaktadır. Bitki örtüsü ise, kuraklığa dayanıklı, kalın ve yapışkan yapraklara sahip bölgeye has bitkilerden oluşmaktadır.

350 milyon yıllık kaya yapısına sahip olan Windjana Gorge, Avustralya'nın kuzeyinde yer almaktadır. Bir zamanlar okyanus suları altında olan bu kayalar, Devoniyen dönemine ait çok sayıda fosil örneği barındırmaktadır.

At Kuyruğu Bitkisi

Dönem: Mezozoik zaman, Trias dönemi

Yaş: 248 – 206 milyon yıl

Bölge: Avustralya

Bundan yaklaşık 200 milyon yıl önce yaşamış at kuyruğu bitkileriyle günümüzde yaşamakta olanlar arasında en küçük bir fark dahi yoktur. Eğer bir canlı 200 milyon yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan tüm yapısını aynen muhafaza ediyorsa, bu durumda o canlının evrim geçirdiğinden söz etmek imkansızdır. Bu imkansızlık tüm canlı grupları ve türleri için geçerlidir. Canlılık tarihinin izi olan fosiller, evrimi reddetmektedir.

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Yeni Zelanda

Yengeçlerin hep yengeç olarak var olduklarının, hiç değişime uğramadıklarının ve evrim geçirmediklerinin delillerinden biri, resimde görülen 23 – 5 milyon yaşındaki yengeç fosilidir. 23 – 5 milyon yaşındaki yengeçlerle günümüzdeki yengeçler aynı özelliklere sahiptirler ve bu, canlıları Allah'ın yarattığını gösteren delillerden biridir.

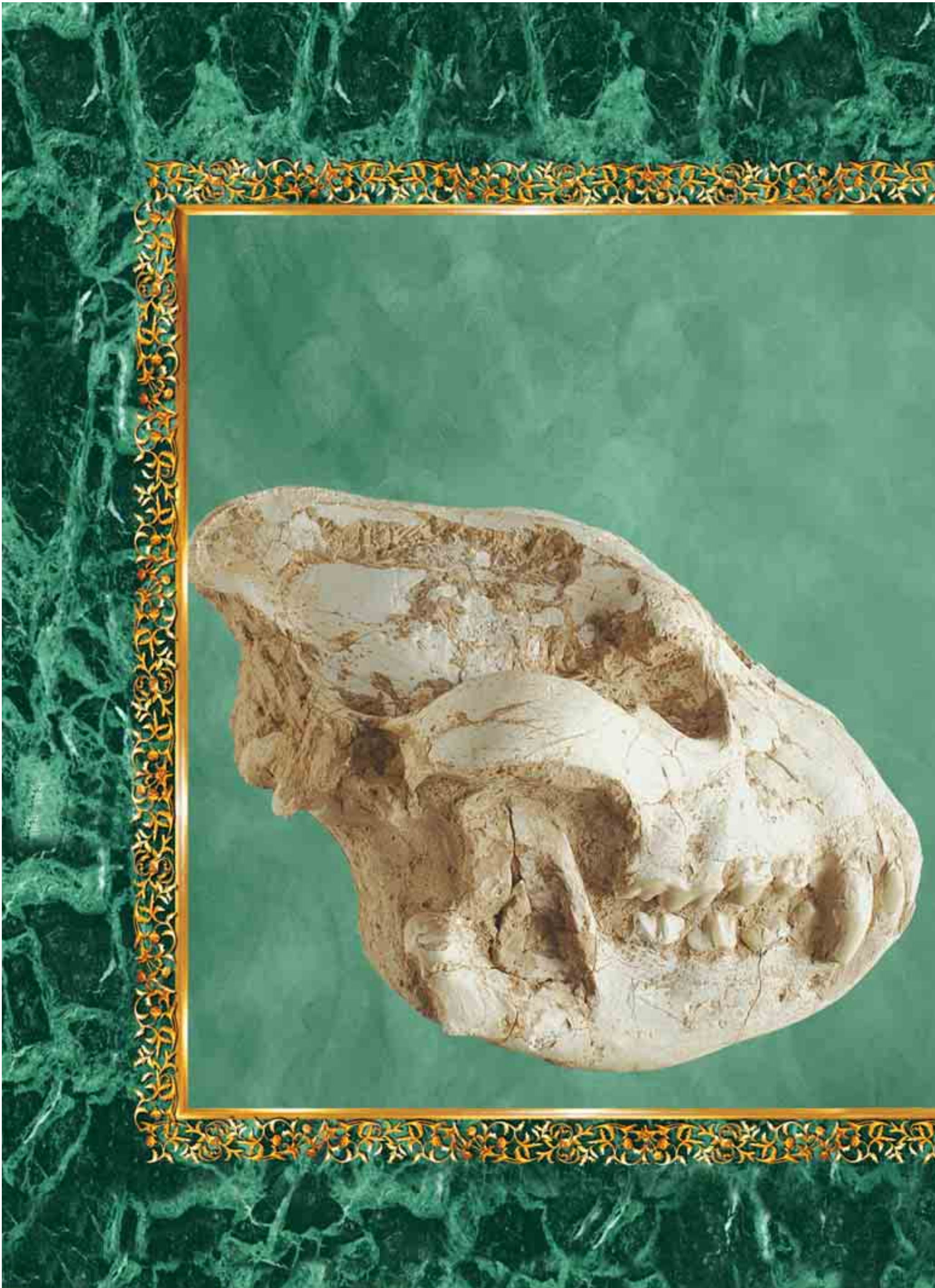

KAFATASI FOSİLLERİ

KAFATASI FOSİLLERİNİN DARWINİZM'E İNDİRDİĞİ DARBE

Darwin'in insanlarla maymunların ortak bir atadan geldikleri tezi, ortaya ilk atıldığı dönemde de sonraki dönemlerde de bilimsel bulgularla desteklenemedi. O zamandan bu yana, yaklaşık 150 yıldır, insanın evrimi masalını desteklemek için gösterilen bütün gayretler boş çıktı. Elde edilen fosiller, maymunların hep maymun, insanların da hep insan olarak var olduklarını, maymunların insanlara dönüşmediklerini ve maymunla insanın ortak bir ataya sahip olmadıklarını ispatladı.

Darwinistlerin yoğun propagandalarına ve akademik çevrelerdeki sindirme girişimlerine rağmen, pek çok bilim adamı da bu gerçeği dile getirdi. Bunlardan biri Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam'dir. Pilbeam, insanın sözde evriminin bilimsel verilere dayanmayan bir iddia olduğunu şu şekilde ifade eder:

> Farklı bir bilim dalından, zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle "Bu konuyu unutun, devam etmek için yeterli delil yok" diyecektir.[1]

Paleoantropoloji üzerine hazırlanmış olan *The Bone Peddlers* adlı kitabın yazarı olan William Fix ise, insanın sözde evriminin bulgularla desteklenmediğini şöyle dile getirir:

> İnsanın kökeni hakkında hiçbir şüphe duymamamız gerektiğini söyleyen hala sayısız bilim adamı vardır, ancak tek eksiklikleri bir delillerinin olmamasıdır...[2]

Fosil kayıtlarının kendilerini hayal kırıklığına uğratması ve içinde bulundukları delilsizlik karşısında, evrimcilerin yaptıkları tek şey, hiçbir gerçekliği olmayan kafataslarını tekrar tekrar sıralamak, sahteliği çoktan belgelenmiş fosiller üzerinde spekülasyonlar yapmak oldu.

Fosilleri inceleyen her evrimci, kendi hayal gücünün genişliğine bağlı olarak farklı senaryolar üretebilmektedir. Bu senaryoların bilimsel bir değeri yoktur.

20 milyon yıllık kaplan kafatası fosili

Oysa gerek maymunların, gerek diğer canlıların, gerekse geçmişte yaşamış farklı ırklara ait insanların kafatasları üzerinde yapılan incelemeler, bu canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle var olduklarını ve tarih boyunca hiç değişikliğe uğramadıklarını göstermiştir. Bunun anlamı, canlıların evrim geçirmedikleri, hepsini Yüce Allah'ın yarattığıdır. İlerleyen sayfalarda yer alan örneklerde de görüleceği gibi, kurbağa, kertenkele, yusufçuk, sinek, hamam böceği gibi pek çok canlının, vücutlarının diğer uzuv ve organlarında olduğu gibi, baş bölgelerinde de hiçbir değişiklik olmamıştır. Kuşların ve balıkların baş yapıları da değişmemiştir. Kaplan, kurt, tilki, gergedan, panda, aslan, leopar, sırtlan gibi sayısız hayvanın yaratıldıkları ilk andan beri on milyonlarca yıl boyunca kafatasları ay-

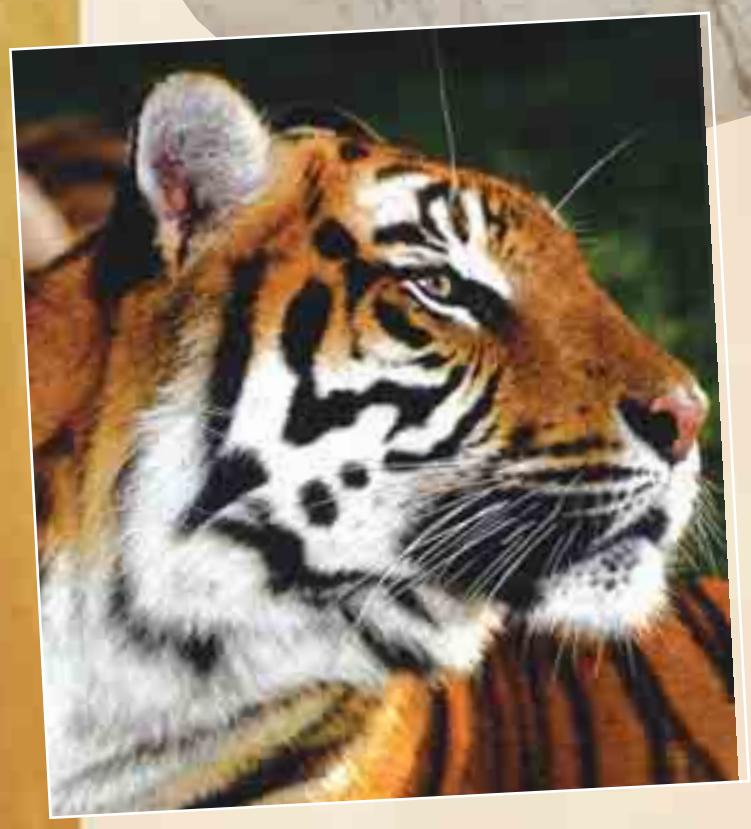

20 milyon yıllık gergedan kafatası fosili

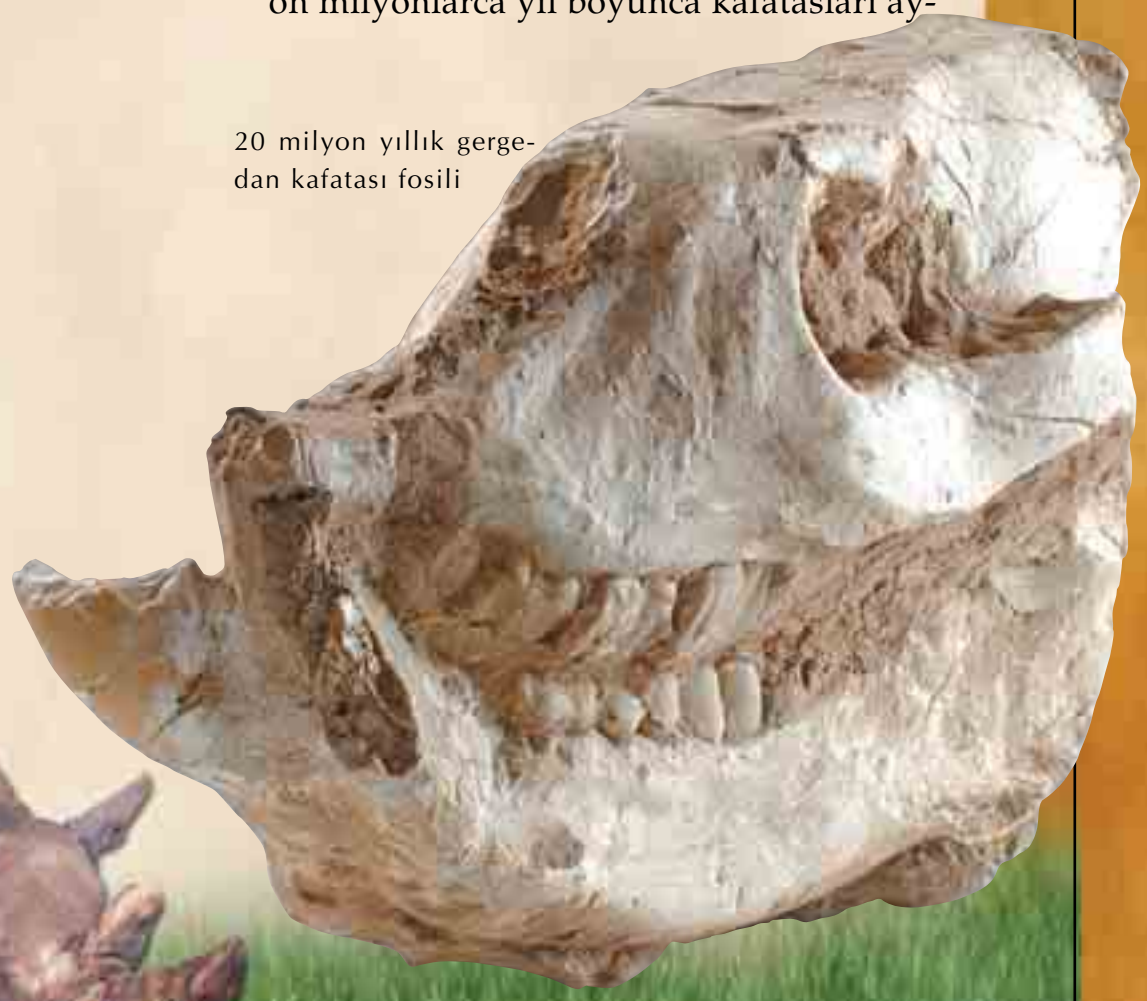

TARİH BOYUNCA HİÇBİR CANLI TÜRÜNÜN KAFATASINDA DEĞİŞİKLİK OLMAMIŞTIR

Canlıların tüm uzuvları ve özellikleri gibi, kafatasları ve baş yapıları da milyonlarca yıldan beri aynıdır. Hiçbir canlının kafatasında evrimsel bir değişiklik yaşanmamıştır. Nasıl bunca canlı milyonlarca yıldır evrim geçirmeden aynı kaldıysa, insan da evrimsel bir değişiklik geçirmemiş, tüm anatomik özellikleriyle hep insan olarak var olmuştur. Evrimcilerin insanın sözde evrimin delili olarak ortaya koydukları kafatasları ise, ya soyu tükenmiş maymunlara ya da bugün artık yaşamayan farklı insan ırklarına aittir. Ve bunların hiçbiri evrimin delili değildir.

54 – 37 milyon yıllık çamur balığı fosili

50 milyon yıllık kurbağa fosili

108 - 92 milyon yıllık çekirge fosili

30 milyon yıllık tavşan fosili

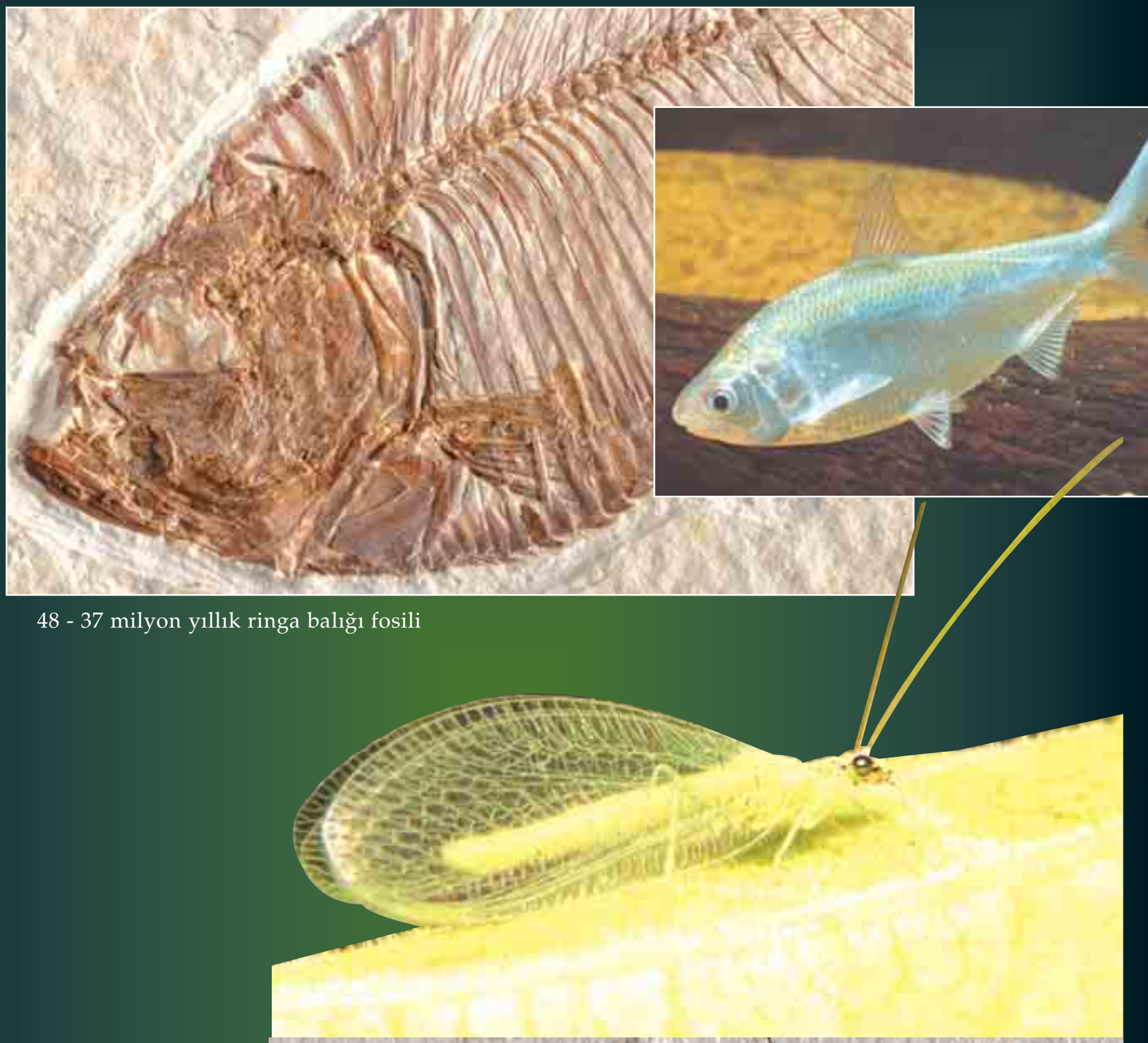

48 - 37 milyon yıllık ringa balığı fosili

125 milyon yıllık sinir kanatlı bir böcek

48-37 milyon yıllık yaban arısı fosili

54-37 milyon yıllık levrek fosili

nıdır. Ve bu aynılık, canlıların evrimi iddiasını yalanlamaktadır.

Tüm bu canlı türleri için geçerli olan değişmezlik, insan için de geçerlidir. Nasıl ki on binlerce canlı türünün, milyonlarca yıl boyunca kafatası yapılarında bir değişiklik olmamışsa, insanların da kafataslarında evrimsel bir değişiklik olmamıştır. Balıkların hep balık, kuşların hep kuş, sürüngenlerin hep sürüngen olması gibi insanlar da hep insan olarak var olmuştur. Hiçbir canlının hiçbir organ ve yapısında, evrimcilerin iddia ettiği gibi "ilkelden gelişmişe doğru ilerleme" diye birşey söz konusu değildir.

Evrimciler, insanın sözde evrimi hikayesini anlatırken, buldukları kafataslarının hacmini, kaş çıkıntılarını veya alın yapılarını öne sürerek, kendilerince evrimsel bir sıralama ve soy ağacı oluştururlar. Halbuki evrimcilerin ortaya koydukları kafataslarındaki yapısal farklı-

Homo erectus kafataslarında bulunan büyük kaş çıkıntıları, geriye doğru eğimli alın yapısı gibi özellikler, günümüzde yaşayan bazı ırklarda da görülür. Sağdaki Malezya yerlisinde olduğu gibi.

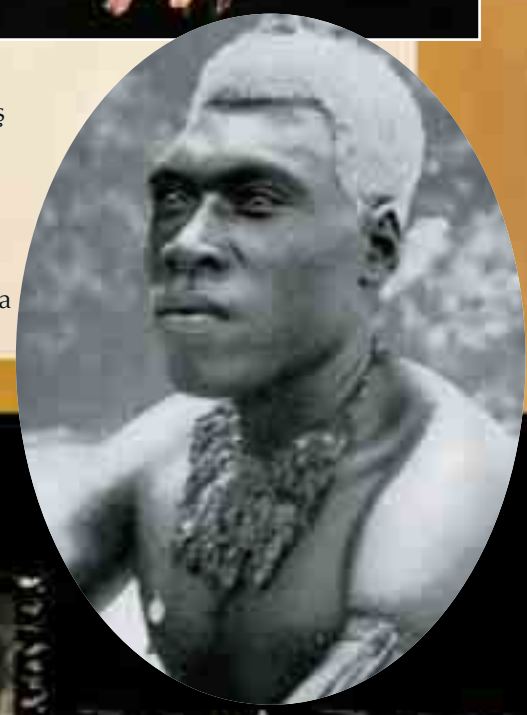

İNSAN IRKLARINDAKİ KAFATASI FARKLILIKLARI

Bir Japon'un bir Zenciden, bir Eskimo'nun bir Alman'dan farklı kafatası yapısına sahip olması son derece doğaldır. Bu farklılıklar, bir ırkın diğerinden daha gelişmiş ya da daha geri olduğunu göstermez ve kesinlikle evrimsel bir delil değildir. Allah'ın yaratmasındaki çeşitlilik ve üstünlüktür.

Bengalli orta yaşlı bir erkek

15. yüzyılda yaşamış bir Peru yerlisi

Güney Doğu Asya'daki Solomon Adaları'nda 1893 yılında ölen bir erkek

35-40 yaşlarında bir Eskimo erkek

25-30 yaşlarında bir Alman erkek

35-45 yaşlarında Zaireli bir erkek

GEÇMİŞTE YAŞAMIŞ FARKLI İNSAN IRKLARI EVRİMİN DELİLİ DEĞİLDİR!

Neandertaller (Homo neanderthalensis) bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır. Bilimsel bulgular, Neandertallerin zeka ve kültür düzeyi yönünden bizlerden farkı olmayan bir insan ırkı olduğunu göstermektedir.

Cro-magnon insanı ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alına sahiptir. 1600 cc'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal Adamı'nın karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Neandertaller ve Cro-Magnon'da görülen fiziksel farklılıklar, günümüzdeki insan ırkları arasında da görülmektedir. Nasıl ki, bir Amerikalıyla Eskimo'nun ya da bir Afrikalıyla Avrupalı'nın yapısal farklılıkları, bu ırkların birinin diğerinden daha ilkel ya da ileri olduğunu göstermezse, geçmiş ırkların fiziksel özellikleri de onları daha geri ya da maymunumsu yapmaz. Bu ırklar, diğer ırklarla karışıp asimile olarak ya da bilinmeyen bir şekilde tükenerek tarih sahnesinden çekilmiştir. Ama hiçbir şekilde "ilkel" veya "yarı maymun" değildirler, tam bir insandırlar.

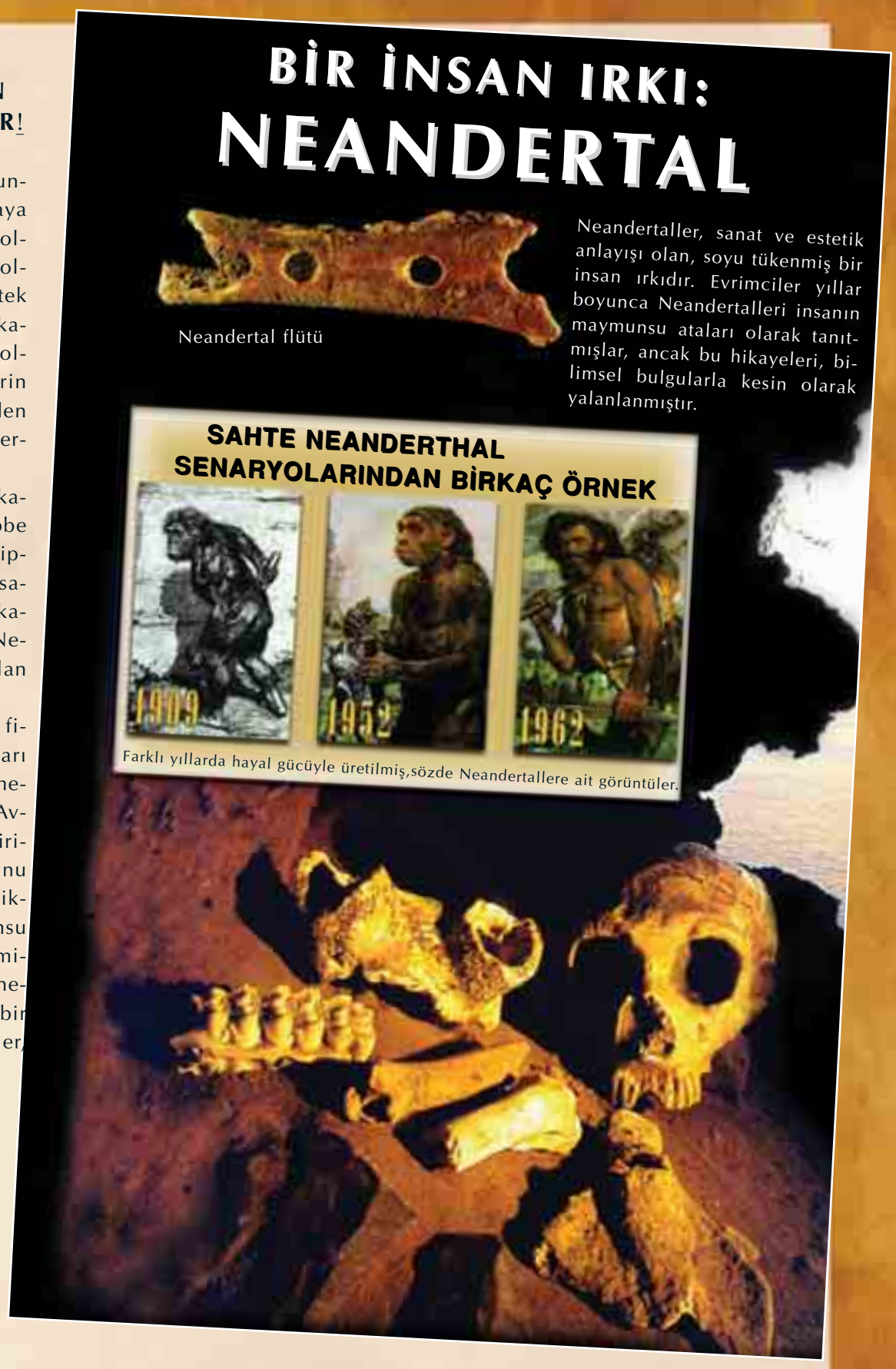

lıklar evrime delil değildir. Çünkü bu kafataslarının bir kısmı soyu tükenmiş maymunlara, bir kısmı da geçmişte yaşamış farklı insan ırklarına aittir. Farklı insan ırklarının farklı kafatası yapılarına sahip olmaları ise son derece doğaldır. Farklı balık türlerinin de farklı kafa şekilleri vardır. Örneğin, bir alabalığın kafa şekli bir yılan balığının kafa şekline benzemez. Ancak her ikisi de balıktır. Aynı şekilde, farklı insan ırklarının da kafatası yapıları arasında farklılıklar olabilir. Pigmelerle İngilizlerin, Ruslarla Çinlilerin, Aborjinlerle Eskimoların, zencilerle Japonların alın yapılarında, göz çukurlarında, kaş çıkıntılarında, kafatası hacimlerinde doğal olarak farklılıklar olacaktır. Ama bu farklılıklar, bir ırkın diğerinden türediği ya da bir ırkın diğerinden daha ilkel veya daha gelişmiş olduğu anlamına gelmez. Bir Aborjin soyu, bir başka soy ile karışmadığı sürece daima aynı özelliklerde kalacaktır. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu insanlar daha farklı özelliklere sahip olacak şekilde evrimleşmeyecek, kafatası hacimleri şu an olduğundan daha fazla büyümeyecek, farklı anatomik özelliklere sahip olmayacaklardır.

Örneğin, evrimcilerin sözde ilkel kabul ettikleri *Homo Erectus* kafataslarının sahip olduğu büyük kaş çıkıntılarına ve geriye doğru eğimli alın yapısına, günümüzde yaşayan bazı Malezya yerlileri de sahiptir. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, söz konusu Malezya yerlilerinin de sözde "may-

munluktan yeni çıkmış, tam gelişmemiş insan" yapısında ve görünümünde olmaları gerekirdi. Oysa böyle birşey söz konusu değildir. *Homo Erectus*'un kafatasının anatomik özelliklerinin günümüzde de görülmesi, hem *Homo Erectus*'un ilkel bir tür olmadığını hem de evrimcilerin "insanın soy ağacı" senaryosunun yalan olduğunu gösterir.

Kısaca, geçmişte yaşamış olan bazı insan ırklarının günümüzde yaşayan insanlardan farklı anatomik yapıya sahip olmaları hiçbir şekilde evrime delil olamaz. Anatomik farklılık tarihin her döneminde, farklı her insan ırkı arasında görülebilir. Amerikalılarla Japonların, Avrupalılarla Aborjinlerin, Eskimolarla Zencilerin veya pigmelerin kafatasları aynı değildir. Ama bu durum, söz konusu ırkların birinin diğerinden daha gelişmiş veya daha geri olduğunu göstermez.

Bir Aborjin soyu, bir başka soy ile karışmadığı sürece daima aynı özelliklerde kalacaktır. Örneğin bir Batı Avupalı ırka dönüşmeyecektir. Ne kadar zaman geçerse geçsin, bu insanlar daha farklı özelliklere sahip olacak şekilde evrimleşmeyecek, kafatası hacimleri şu an olduğundan daha fazla büyümeyecek, farklı anatomik özelliklere sahip olmayacaklardır.

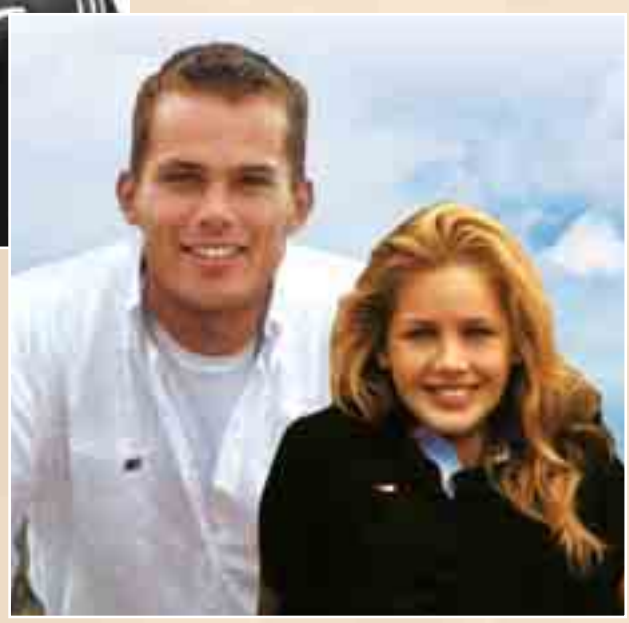

Bundan binlerce yıl sonra, 2000'li yıllarda yaşamış 1.90 boylarında iri yapılı bir Amerikalının kafatasını bulan geleceğin bilim adamları, bu kafatasını, yine 2000'li yıllarda yaşamış 1.60 boylarında bir Japon'un kafatasıyla karşılaştırsalar, başta büyüklük olmak üzere pek çok farklılık göreceklerdir. Bu farklılıklara dayanarak, Japonların ilkel bir insanımsı olduğunu, Amerikalıların ise hayali evrim basamağında daha ileri bir canlı olduğunu öne sürseler, elbette doğruyu yansıtmayan bir yorumda bulunacaklardır.

Üstelik kafatası boyutu bir insanın zekasının veya kabiliyetlerinin ölçüsü de değildir. Beden yapısı gelişmiş, ama zekası yeterince gelişmemiş pek çok insan vardır. Aynı şekilde, bedeni ve dolayısıyla kafatası diğer insanlara göre daha küçük olan, ancak çok zeki birçok insan bulunmaktadır. Bu insanların kafataslarının, gelecekteki bazı bilim adamları tarafından, sadece boyutlarına dayanılarak sözde evrimsel sıralamaya sokulmasının elbette bilimsel bir değeri olmayacaktır. Çünkü bu sıralama gerçekleri yansıtmayacaktır. Kafatası hacmi farklılığının, zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı bilinen bir gerçektir. Hayatı boyunca yoğun zihinsel faaliyetlerde bulunan bir insanın kafatası büyümez, zekası güçlenir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.[3]

Maymunların Taklit Kabiliyetleri Onların İnsana Dönüşeceği Anlamına Gelmez

Darwinistlerin, insanların sözde maymunlardan türedikleri iddialarına dayanak göstermeye çalıştıkları bilgilerden biri de, bazı maymun türlerinin taklit kabiliyetleridir.

Maymunlar, karşılarında gördükleri hareket ve tavırları taklit edebilme yeteneğine sahiptirler. Verilen eğitimler doğrultusunda, eşyaların şekillerini ve renklerini ayırt edebilir, zekice tepkiler gösterebilirler. Ama bu, günün birinde insana dönüşmelerini sağlamaz. Eğer böyle olsaydı zeki olduğu bilinen diğer hayvan türlerinin de zamanla insan olmaları gerekirdi. Örneğin papağanlar da eğitildikleri takdirde kareyi yuvarlaktan, kırmızıyı maviden ayırt edebilmekte, kendisinden istenilen şekilde eşyaları yerleştirebilmektedir. Üstelik papağanların maymunlara ek olarak bir de, sesleri taklit ederek konuşma yetenekleri vardır. Bu durumda, Darwinistlerin mantıksız iddialarına göre, papağanların insana dönüşme ihtimali çok daha yüksek olmalıdır.

Zeki olmalarıyla bilinen bir diğer canlı da tilkilerdir. Darwinistlerin akıl ve bilim dışı mantık örgü-

lerine göre, tilkilerin de zamanla zekalarıyla orantılı olarak kafatası hacimleri büyümeli ve bir müddet sonra onlar da insan gibi akıllı ve şuurlu varlıklara dönüşmelidir. Ancak bu hiçbir zaman gerçekleşmemiş, ne kadar zeki olursa olsun tilkiler hep tilki olarak kalmıştır.

Son derece mantıksız olan bu iddiaları, akademik kariyer sahibi insanların bilimsel terimler ve latince kelimelerle süsleyerek son derece ciddi bir üslupla anlatıyor olmaları hayret vericidir. Maymunlar istedikleri kadar zeka ve el becerilerini geliştirsinler, istedikleri kadar gördüklerini taklit etsinler, bu onları günün birinde insan yapmayacaktır. Maymunlar hep maymun olarak var olmuştur ve maymun olarak kalacaklardır. İnsan ise, Allah'ın kendisine lütfettiği akıl, şuur ve vicdanla ve sahip olduğu tüm üstün özelliklerle ayrı olarak yaratılmıştır. Yaratıldığı ilk andan itibaren tarih boyunca hep insan olarak var olmuştur. Aklın ve bilimin ortaya koyduğu gerçek budur.

İnsanın Evrimi Masalı Sahtekarlıklarla Doludur

Tarih boyunca 6000'den fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri, evrimciler için çok zengin bir aldatmaca malzemesinin kaynağını oluşturur. Hiçbir zaman somut bilimsel delil ortaya koyamayan evrimciler, 'nesli tükenmiş maymunlara ait' fosilleri, ön yargılı yorumlarla süsleyerek, evrim lehine birer delilmiş gibi sık sık gündeme getirirler. Yıllardır bu yöntemlerle evrime taraftar toplamaya ve kamuoyunu aldatmaya çalışmaktadırlar. Ancak artık bu yöntemin fayda vermediğini görmeleri gerekir.

Evrimcilerin insanın evrimi masalını kendilerince inandırıcı kılabilmek için ortaya attıkları sahte delillerden bazılarını şöyle özetleyebiliriz:

1. Charles Dawson tarafından 1912 yılında bulunan, 500 bin yıl yaşında olduğu iddia edilen **Piltdown Adamı** yıllarca evrimciler tarafından insanın sözde evriminin delili olarak sahiplenildi ve savunuldu. Ancak ilerleyen tarihlerde yapılan araştırmalar büyük bir sahtekarlığı ortaya çıkardı. İnsanın sözde atası

TARİHİN HİÇBİR DÖNEMİNDE İLKEL İNSAN YAŞAMAMIŞTIR

Bu resimde gördüğünüz ve gazetelerde, televizyonlarda, dergilerde hatta ders kitaplarında sıkça rastladığınız yarı maymun yarı insan varlıklar hiçbir zaman yaşamamıştır. Maymunlar hep maymun, insanlar hep insan olarak var olmuşlardır. Bu çizimler, evrimcilerin yanlış mantıklarının birer ürünüdür. Gerçek tarihi yansıtan bilgiler değildir.

Piltdown adamının kafatası 500 yaşında bir insana, çene kemiği ise yeni ölmüş bir orangutana aitti. Dişler, insana ait olduğu izlenimi vermek için sonradan eklenmiş, eklem yerleri törpülenmiş, eski görünmeleri için potasyum dikromat ile lekelendirilmişti.

2. 1922 yılında Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Pliosen dönemine ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Bu dişe **Nebraska Adamı** adı verildi. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska Adamı'nın, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı. Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops cinsinden yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait olduğu anlaşıldı.

3. İnsanın evrimi masalının en uzun süren yalanlarından biri de, ***Ramapithecus***'tur. Bu isim, 1932 yılında Hindistan'da bulunan ve insan ile maymun arasında 14 milyon yıl önce meydana geldiği iddia edilen ayrımın ilk basamağı olduğu söylenen fosil kayıtlarına verilmişti. 50 sene boyunca da evrimciler tarafından kesin bir delil olarak kullanıldı. Ancak yapılan incelemeler, *Ramapithecus*'un diş yapısının günümüzde yaşayan şempanzelerle neredeyse aynı olduğunu ortaya koydu. Örneğin, Etiyopya'nın yüksek kesimlerinde yaşayan bir babun türü *(Theropithecus galada)*, aynen *Ramapithecus*'taki gibi kısa, derin bir yüze ve öbür maymunlara göre küçük kesici ve doğrayıcı dişlere sahipti. *Ramapithecus*'un soyu tükenmiş bir orangutandan başka birşey olmadığı, *Science* dergisinde yayınlanan 1982 tarihli *"İnsanlık Bir Atasını Kaybediyor"* başlıklı makalede ilan edildi.

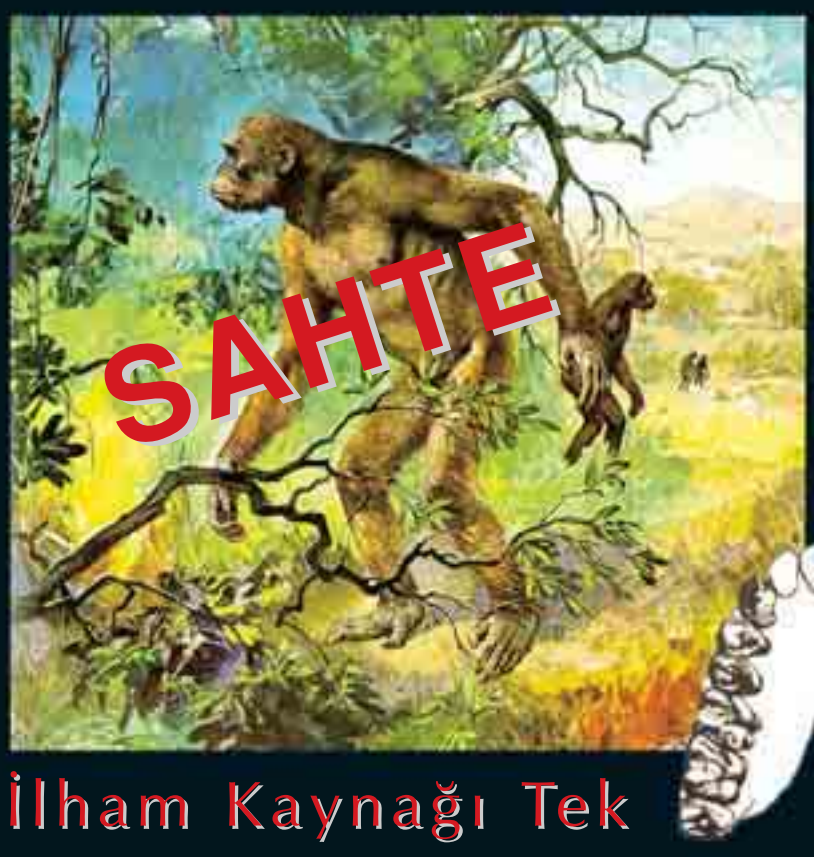

İlk bulunan Ramapithecus fosili, iki parçadan oluşmuş eksik bir çeneden ibaretti. (altta) Ama evrimci çizerler, bu çene parçalarına dayanarak Ramapithecus'un ailesini ve yaşadığı hayali ortamı çizmekte hiçbir güçlük çekmemişlerdi. Bir çene kemiğine bakarak ailesine, yaşadığı ortama kadar her detayını çizdikleri bu canlının sıradan bir maymun olduğunun anlaşılması üzerine, Ramapithecus insanın hayali soy ağacından sessiz sedasız çıkarılmıştır. (David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", Science, Nisan 1982, ss. 6-7)

İlham Kaynağı Tek Bir Çene Kemiği

4. Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunduğu için **Turkana Çocuğu** adıyla anılan fosil de, bir müddet evrimciler tarafından insanın sözde evrimine delil olarak gösterilmeye çalışılmıştır. Ancak daha sonra, fosilin günümüz insanından hiçbir farkı olmadığı ortaya çıkmıştır. Örneğin, Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.[4] Turkana Çocuğu, evrimcilerin iddia ettiği gibi, maymunlarla insan arasında ara bir tür değil, her yönüyle tam bir insandır.

5. Lucy, 1974 yılında Amerikalı antropolog Donald Johanson tarafından bulunan ünlü fosilin adıdır. Birçok evrimci Lucy'nin insanla sözde maymunsu ataları arasındaki ara geçiş formu olduğunu iddia etmiştir. Ancak ilerleyen yıllarda yapılan incelemeler Lucy'nin sadece nesli tükenmiş bir maymun türü olduğunu ortaya çıkarmıştır. Lucy, insanın hayali evrimi ile ilgisi olmadığını ortaya konan *Australopithecus* cinsine ait bir maymun türünü temsil etmektedir. Bu türün *(Australopithecus afarensis)* şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği günümüz şempanzeleriyle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir.[5]

6. Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve **"KNM-ER 1470"** olarak adlandırdığı kafatasını antro-

poloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu.Dolayısıyla bu kafatası, insanın sözde evrimini gösteren bir bulgu kesinlikle değildi. Sadece, evrimcilerin çaresizliğini gözler önüne seren sayısız örnekten biriydi.

Burada sadece birkaç örneğine yer verdiğimiz evrimci sahtekarlıkların sayısı çok daha fazladır. Medyada yer alan tüm "insanın atası" haberleri ve bu haberlerde kullanılan resimler uydurmadır. Somut bilimsel bulgular, insanın aşama aşama gelişerek insan olduğu hikayesini yerle bir etmiştir.

Kitabın ilerleyen sayfalarında, evrim teorisini geçersiz kılan sayısız kafatası fosilinden birkaç örneğe yer verilmiştir. Bu kafatasları, tarih boyunca hiçbir canlının değişmediğinin, bir başka canlıya dönüşmediğinin, her canlı türünün hep sahip olduğu özelliklerle birlikte var olduğunun delillerindendir. Bu delillerle birlikte, Darwinist düşüncenin açmazlarını ve mantıksızlıklarını vurgulayan açıklamalara da yer verilmektedir. Örneğin, canlıların sürekli değişerek ilerlediği iddiasındaki Darwinistlere, tüm canlı türlerinde açıkça görülen değişmezliği nasıl açıkladıkları sorulmaktadır. İnsanın sözde maymundan türediğini öne süren evrim teorisinin, maymunların yaşadığı hayali insana dönüşüm sürecinin bir benzerini, neden diğer canlıların yaşamadığını açıklaması gerekir. Neden bir ayının da günün birinde iki ayağı üzerinde yürümeye karar vermediği, bir tilkinin neden zekasını geliştirip bir profesöre dönüşmediği, bir pandanın neden etkileyici eserler yapan bir sanatçı olmadığı sorusuna evrimcilerin verebileceği bir cevap yoktur. Konunun, bu şekilde çocukların dahi anlayabileceği örnekler ve mantık yürütmeler kullanılarak anlatılmasının sebebi ise, Darwinizm'in akıl almaz mantıksızlıklarının ifşa edilmesidir. Bilimsel bir teori gibi sunulan Darwinizm, aslında, inanılmaz derecede mantıksız bir ideolojidir.

Dünya tarihinin en büyük skandalı olan Darwinizm'in, yalanlar, sahtekarlıklar akıl ve mantık dışı iddialar üzerine kurulu olduğu tam anlamıyla ortaya çıkmıştır. 21. yüzyılda tüm dünya Darwinizm'in çöküşüne tanıklık edecektir.

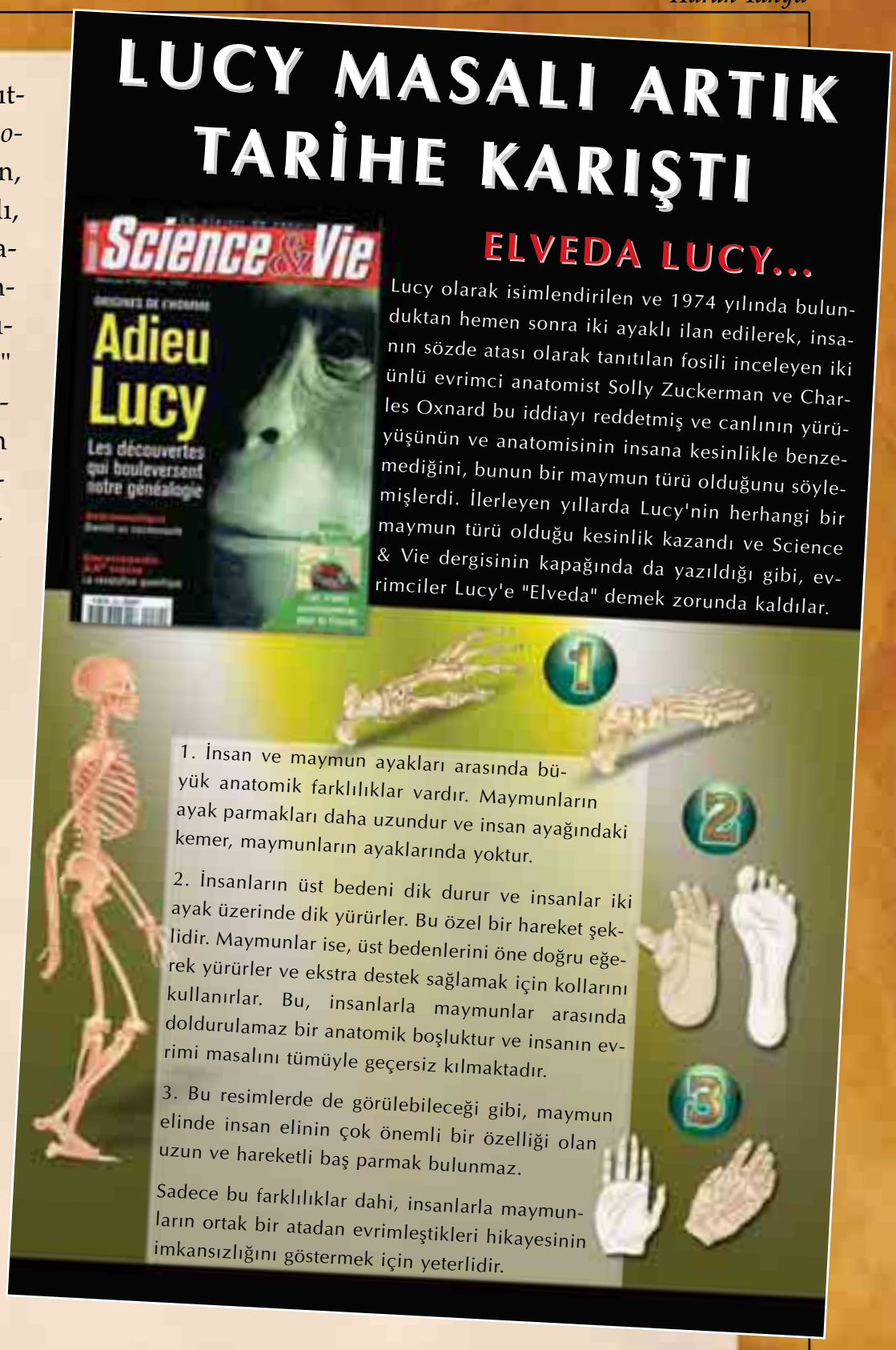

1 Richard E. Leakey, The Making of Mankind, Michael Joseph Limited, London, 1981, s. 43

2 William R Fix,. The Bone Peddlers, Macmillan Publishing Company: New York, 1984, s. 150-153

3 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 136

4 Marvin Lubenow, Bones of Contention, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83

5 Richard Allan & Tracey Greenwood, Primates and Human Evolution in the textbook: Year 13 Biology, 1999. Student Resource and Activity Manual, (Biozone International, printed in New Zealand.), s. 260

Tilki Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 8.6 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwin'in, *Türlerin Kökeni* isimli kitabını yazdığı 1859'dan 2007'ye kadar basında yayınlanan resimlerin hiçbiri ara fosil değildir. Basında uzun yıllardır yer alan bu resimler, ya soyu tükenmiş, ara canlı özelliği göstermeyen, tam teşekkül etmiş canlılara ya da sahte fosillere ait resimlerdir.

Darwinistlerin tek bir ara canlı fosili gösterememelerine karşılık, Yaratılış'ın delili olan milyonlarca fosil bulunmaktadır. Bu fosillerdeki her bir canlı, günümüzdeki örnekleriyle tıpatıp aynıdır. Bunlardan biri de resimdeki 8.6 milyon yıllık tilki kafatası fosilidir.

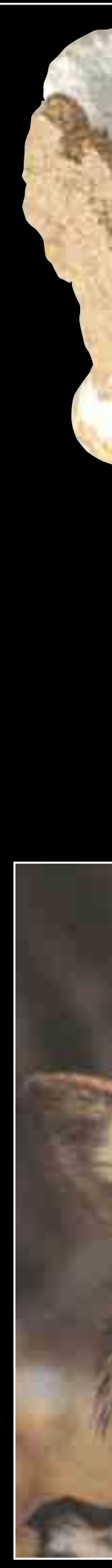

Kurt Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 9.5 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler, 1800'lerin sonundan itibaren bilimsellik görünümü altındaki sayısız yalanla insanlığı aldatmıştır. Ancak bilimin geliştiği, internetin yaygınlaştığı günümüzde artık evrimcilerin çaresizlikleri tamamen deşifre olmuştur.

Evrim teorisini etkisiz hale getiren konulardan biri de fosillerdir. Bulunan her fosilin, istisnasız olarak, canlıların on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini ortaya koyması teoriyi geçersiz kılmıştır. Resimdeki 9.5 milyon yıllık kurt kafatası da, evrime darbe indiren fosillerden biridir.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 79 milyon yıl

Bölge: Çin

Medyada aralıksız devam eden Darwinist yayınlar içi boş bir propagandadan ibarettir. Evrim teorisi, tarihin tozlu sayfalarına gömülmek üzeredir. Teoriye öldürücü darbeyi vuran en önemli bulgulardan biri ise fosillerdir. Canlıların ortak bir atadan türedikleri, uzun dönemler içinde sürekli değişerek bugünkü hallerini aldıkları iddiası fosiller tarafından yalanlanmıştır. Bugüne kadar canlı türlerinin ortak atalarını ortaya koyabilen bir fosil bulunamamıştır. Canlıların sürekli değiştiğinin izleri de fosil kayıtlarında yoktur. Bir canlı türü ilk olarak hangi özellikleriyle ortaya çıktıysa, milyonlarca yıl boyunca o özelliklerini devam ettirmektedir. Örneğin bir kaplan bundan 79 milyon yıl önce nasıl bir görünüm ve yapıya sahipse, bugün de aynı görünüm ve yapıya sahiptir. Bu da açıkça evrim iddiasını yerle bir eden bir bilgidir.

Tilki Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler kör tesadüflere milyonlarca yıl süre tanındığında, bunların mucizeler meydana getireceğine inanırlar. Kör tesadüflerin taş, toprak gibi cansız maddeleri canlı varlıklara çevireceğini, canlı türlerini birbirine dönüştüreceğini -balığı timsaha, timsahı dinozora, dinozoru kuşa, ayıyı balinaya gibi- sanırlar. Bir tür sahte dine dönüşmüş olan bu batıl inanışlar, bilimsel bulgularla yerle bir edilmiştir.

Yüz milyonlarca yıllık fosiller, canlıların hiçbir dönüşüm ve değişim geçirmediklerini ispatlamıştır. Resimdeki 95 milyon yıllık tilki kafatası fosili gibi tüm fosiller, Darwinizm'in saçmalığını gözler önüne sermektedir.

Bozayı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Ursidae familyasına dahil olan bozayıların *(Ursus Arctos)*, kahverengi ve nadiren krem rengi tüyleri vardır. Genellikle ormanlık ve dağlık alanlarda yaşarlar.

Bozayıların, evrimcilerin iddialarına göre milyonlarca yıl içinde aşama aşama gelişmiş olmaları gerekir. Yani, her bir uzuv ve organı kademe kademe oluşmalıdır. Bu durumda fosil kayıtlarında da bu aşamaların izlenebilmesi şarttır. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sürecin izleri hiç görülmez. Bu durumda, bunun hayali bir süreç olduğu, gerçekte yaşanmadığı ispatlanmış olur. Bugüne kadar bulunan tüm bozayı fosilleri, resimdeki 90 milyon yıllık kafatası fosili örneğinde görüldüğü gibi, eksiksiz ve tamdır. Bozayılar, evrimin yaşanmadığının canlı birer delilidir.

Kurt Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 9.3 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin iddialarına göre, günümüzde gördüğümüz her türün ve bu türlerin sahip oldukları her yapının,göz çukurlarından el bileklerine, parmakları oluşturan küçük kemik parçalarından kafatasının şekline, kaburgaların kafes şeklinden omurganın sayısına kadar tesadüfi mutasyonlar sonucunda aşama aşama meydana gelmiş olması gerekir. O zaman bu aşamaların her birinin nasıl oluştuğunun fosil kayıtlarında görülmesi gerekir.

Örneğin kurtların, kafatasının bugünkü halini alana kadar göz çukurlarının, burun ve kulak kısımlarının, diş yapılarının ve diğer tüm detayların farklı yapı ve görünümleri olmalıdır. Fosillere bakıldığında, bu aşamaların hiçbiri görülmez. Milyonlarca yıl önce yaşamış kurtların kafatasları günümüzde yaşamakta olanların tıpatıp aynısıdır. Demek ki, kurtlar tarihin hiçbir döneminde değişim geçirmemiş, herhangi bir dönüşüm yaşamamıştır.

Kutup Tilkisi Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 8.2 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler tilkilerin sözde evrimsel gelişimini gösteren, yani uzuvlarını ve organlarını aşama aşama kazandıklarına işaret eden hiçbir bilimsel bulgu ortaya koyamazlar. Elde edilen tüm fosillerde tilkilerin bütün türleri tüm özellikleriyle tilkidir. Resimdeki 8.2 milyon yıllık kutup tilkisi kafatası da bu gerçeğin ispatlarından biridir.

Eğer Darwinistler doğru söylüyor olsaydı, 8.2 milyon yıl önce yaşamış kutup tilkilerinin günümüzde yaşayanlardan çok farklı olması, bu farklılıkların da fosillerden açıkça görülmesi gerekirdi. Ancak tüm fosiller gibi kutup tilkisi fosilleri de, Darwinistlerin yalan söylediğini ortaya koymakta, Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Panda Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 88 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında tüm canlılar hep en mükemmel halleriyle ve tam olarak vardır. Bunların her biri tüm özellikleri açısından tamdır, ara aşamada olan, eksik hiçbir organ veya yapıları bulunmamaktadır. Kafatasları, omurgaları, el ve ayak yapılarında hiçbir yarım, noksan kalmış özellik yoktur. Örneğin pandanın öncesinde, pandaya benzeyen ama bir başka canlının daha özelliklerini üzerinde taşıyan "ara bir canlıya" ait bir fosil kesinlikle bulunmamaktadır. Fosiller, pandaların hep panda olarak var olduklarını, herhangi bir evrim geçirmediklerini ispatlamıştır. Bunlardan biri de resimde görülen 88 milyon yıllık panda kafatası fosilidir.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 78 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüzde gördüğümüz ve geçmişte yaşayıp fosil kayıtlarında bulduğumuz tüm canlıların çok kusursuz, pürüzsüz, simetrik, hiçbir deformasyonu olmayan kafatasları vardır. Oysa evrimcilerin iddialarına göre ilk kusursuz kafatası oluşana kadar, kafatası birçok bozuk aşamadan geçmiş olmalıdır. Örneğin simetrik bir görünüm alana kadar birçok asimetrik şekil almalıdır; çenesi sağa veya sola doğru kayık, burnu sağ yanağına yakın, kulakları daha geriye doğru, göz çukurlarının biri daha üstte ve bunlar gibi milyonlarca bozuk form oluşmuş olmalıdır. Oysa fosil kayıtlarında hiç böyle canlılar yoktur. Hepsinin kafatasları günümüzdeki canlıların kafatasları gibi düzgün, simetriktir.

Resimdeki 78 milyon yıllık kaplan kafatası fosili de bu gerçeği belgelemektedir. 78 milyon yıl önce yaşamış kaplanların kafataslarıyla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur.

Ayı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Medyanın Darwinizm'i "tartışmasız" kabul edilmesi gereken bilimsel bir gerçek gibi göstermeye çalışması, ideolojik bir mücadelenin sonucudur. Aslında Darwinizm'in bilimsel bulgularla çelişen, köhne bir teori olduğu bilinen bir gerçektir.

Ancak artık Darwinistlerin ve taraftarlarının bu gayretlerinin netice vermesi mümkün değildir. Fosiller, Darwin'in teorisinin hayali bir senaryo olduğunu, Darwinistlerin de yıllardır bu senaryoyu gerçekmiş gibi göstererek insanları aldattıklarını ortaya koymuştur.

Resimdeki 80 milyon yıllık ayı kafatası fosili gibi sayısız fosil, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Sibirya Kurdu Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Sibirya kurtlarının hep sibirya kurdu olarak var olduklarının ispatı olan resimdeki 80 milyon yıllık sibirya kurdu kafatası fosili, canlıların tarih boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Bulunan her sibirya kurdu fosili, her yönüyle ve özelliğiyle tam bir sibirya kurdudur. Başka bir türden meydana geldiğine dair hiçbir delil yoktur. Darwinist yayınlarda sözü edilen sibirya kurtlarının atası kavramı ise, hayal ürünü bir ifadedir, herhangi bir gerçekliği yansıtmamaktadır.

FOSİLLER
EK BÖLÜM II

Mantar

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Resimdeki mantar fosili 100 milyon yıllıktır. Bu fosil, bundan 100 milyon yıl önce de, bu canlıların tüm fonksiyonları ve özellikleriyle eksiksiz olarak var olduklarını, o günden bu yana da hiçbir değişime uğramadıklarını göstermektedir. 18. yüzyılın ortalarından bu yana ortaya çıkarılan milyonlarca fosil örneği de istisnasız aynı şekilde evrim yaşanmadığını ortaya koymaktadır. Bu nedenledir ki, ön yargılarından uzaklaşan paleontologlar, evrimden ve Darwinizm'den de uzaklaşmaktadır. Bu gerçek, Darwin'i Yeniden Keşfetmek isimli kitapta şöyle açıklanmaktadır:

"Paleontologların evrimdem uzun süredir uzaklaşmalarında şaşılacak bir şey yoktur. Aksinin olacağı da görünmüyor... Biyoloji okurken bir patlama ile tüm canlıların aniden ortaya çıktığı görülür ve hiçbir fosil evrimin yaşandığını göstermez." (Darwin'i Yeniden Keşfetmek, s.95)

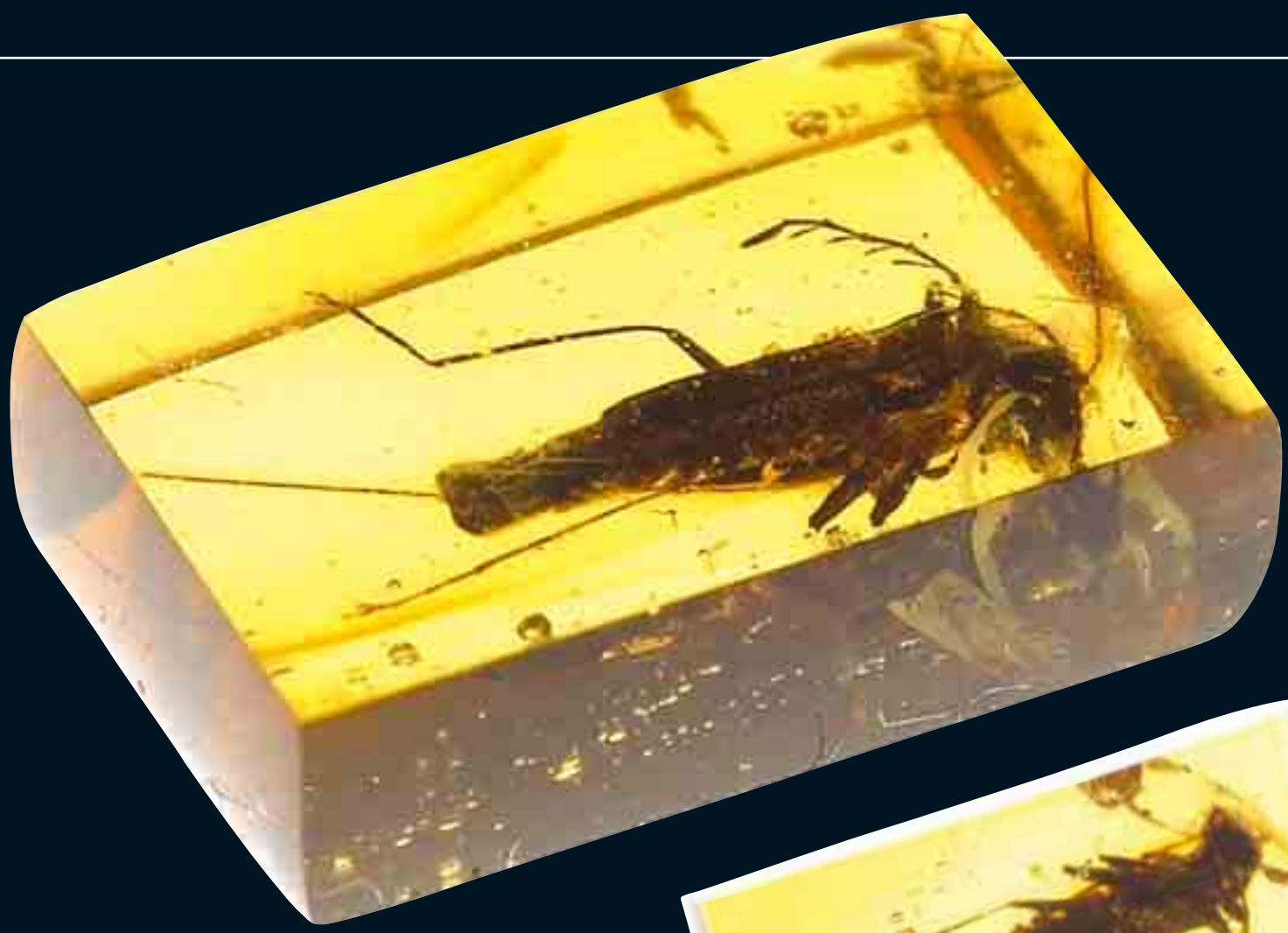

Düşmanının üzerine kimyasal salgı püskürtürken fosilleşmiş olan kimyasal böcek.

Kimyasal Böcek

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Cantharidae familyasına dahil olan resimdeki böcek, bundan 100 milyon yıl önce de canlıların kimyasal savunma mekanizmaları kullandığını göstermesi açısından çok önemli bir örnektir. Oregon Üniversitesi'nden amber uzmanı George Poinar'ın yayınladığı bilimsel makalelere göre, daha önce de fosil kayıtlarında kimyasal savunma mekanizması kullanan canlı örnekleri bulunmuştu. Örneğin, Jura dönemine ait bazı mürekkep balığı fosillerinin zehir keseleri, Dominik amberleri içinde asker termitlerin savunma salgıları, yine Dominik amberleri içinde bu mekanizmayı kullanan bazı solucan türleri elde edilmişti. Ancak bu kadar eski tarihli bir kimyasal böcek türünün, sahip olduğu bu mekanizmayı kullanırken fosilleşmiş haline daha önce hiç rastlanmamıştı.

Eğer bir canlı, evrimcilerin sözde ilkel bir yaşam olduğunu öne sürdükleri 100 milyon yıl önce son derece kompleks olan bir savunma mekanizmasına sahipse ve bunu tam olarak kullanıyorsa, bu durumda elbette evrimden söz etmek mümkün değildir.

Karınca Aslanı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Evrimcilerin bilim dışı iddialarına göre kelebekle fil, balinayla karınca, orkidelerle ısırgan otları, insanlarla balıklar sözde aynı ortak ataya sahiptirler. Böyle bir iddianın doğru olup olmadığını gösterebilecek en önemli delil fosil kayıtlarıdır. Fosil kayıtlarında bir canlının bundan on binlerce, on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl önceki hali tam olarak muhafaza edilmiştir. Böylece, canlının geçmişte yaşamış örneklerine bakılarak, sözde bugünkü halini alana kadar hangi hayali ara aşamalardan geçtiği görülebilir, hatta sözde ortak ataların izlerine rastlanabilir. Ne var ki fosil kayıtlarına bakıldığında evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ara aşama görülmez, herhangi bir ortak ataya da rastlanmaz. Milyonlarca fosil örneği, canlıların hep aynı kaldıklarını hiç değişmediklerini, yani evrimin büyük bir yalandan ibaret olduğunu göstermiştir. Bu fosillerden biri de resimdeki 100 milyon yıllık karınca aslanıdır.

Akrep Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Evrimci yayınlarda, elde edilen her fosil örneği sanki evrim teorisine destekmiş gibi yansıtılır. "Atalarımızın izine rastlandı", "Böceklerin evrimi sonunda anlaşıldı", "Sineklerin atası bulundu" gibi manşetlerle yayınlanan haberlerdeki bilgiler dikkatlice incelendiğinde, elde edilen bulgularda evrimi detekleyen hiçbir unsur olmadığı açıkça görülür. Hatta bu bulgular tam tersine evrimi çürüten bilgiler içerir. Ancak taraflı yayınlarla gerçekler gizlenir, bilimsel veriler göz ardı edilir ve bilimin ortaya koyduğu gerçek yerine Darwinistlerin hayali hikayeleri ve masalları anlatılır. Ancak artık kitlelerin bu masallara inanması mümkün değildir. Zira, resimdeki örnekte olduğu gibi sayısız fosil, halkın gözleri önüne getirilmiştir ve canlılığın kökeninin evrim olmadığı reddedilmesi mümkün olmayan delillerle ispatlanmıştır.

Bataklık Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Darwinistler biraz çamur, biraz da yıldırımlar, fırtanalar gibi doğa olayları biraraya geldiğinde, eğer yeterince uzun zaman tanınırsa, güllerin, karanfillerin, kuşların, böceklerin, şehirler inşa eden, atomun parçacıklarını araştıran, senfoniler besteleyen, uzaya giden insanların tesadüflerin eseri olarak ortaya çıkabileceğini iddia ederler. İlkokul çağındaki bir çocuğun dahi mantıksız bulacağı bu komik ve mantık dışı iddiayı sırf ideolojik kaygıları nedeniyle "ciddiyetle" savunurlar. Evrimci George Wald, Scientific American dergisinde yayınlanan yazısında, yeterince zaman tanındığında tesadüfün herşeyi başaracağını uzun uzun anlatmış ve şu yorumda bulunmuştur: *"Bu kadar uzun bir sürede imkansız imkanlı olur, imkanlı olası olur ve sonunda olası olan kesinleşir. İnsanın sadece beklemesi gerekir, zamanın kendisi mucizeleri gerçekleştirir."* (Phillip Johnson, The Wedge of Truth, Intevarsity Press, Illinois, 2000, s.50)

Wald'un bu cümleleri evrimci mantıksızlığının en çarpıcı örneklerinden biridir. Oysa değil iki milyar yıl, iki yüz milyar yıl da geçse taşın toprağın, hisseden, düşünen, karar alan, sevinen, eser meydana getiren, araştırma yapan, seven, sevilen insanlara dönüşmesi mümkün değildir. Canlılık kör tesadüflerin eseri değil, üstün ve güçlü olan Rabbimiz'in eseridir.

Salyangoz Kabuğu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Resimdeki amber 100 milyon yıllıktır ve içinde bir salyangoz kabuğu fosilleşmiştir. Günümüzdeki salyangoz kabuklarıyla bundan 100 milyon yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark olmaması, evrimcilerin iddialarını tam anlamıyla geçersiz kılmaktadır. Eğer salyangozlar evrimcilerin iddia ettiği gibi evrimleşmiş olsalardı, bundan 100 milyon yıl önce yaşamış olanların kabuk yapılarının günümüzdekinden çok farklı olması gerekirdi. Ancak arada en küçük bir fark dahi yoktur ve bu farksızlık, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının, canlılığın kökeninin Yaratılış olduğunun delillerinden biridir.

Sinek (Toxoneura)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Bilimsel bulguları tarafsız olarak değerlendiren bilim adamları, Darwin'in iddialarının geçersiz olduğunu kolaylıkla görmektedir. Örneğin Darwin'in öne sürdüğü, tüm canlı türlerinin zaman içinde meydana gelen küçük kalıtsal değişikliklerle var olduğu iddiası bugüne kadar hiçbir bilimsel veriyle desteklenmemiştir. Elde, evrimcilerin hayal güçlerinin ürünü olan hikayeler ve ideolojik ısrarları dışında hiçbir şey yoktur. Ünlü İngiliz biyolog Brian Goodwin de, Darwinizm'in bilimsel olarak desteklenmeyen bir teori olduğunu şöyle ifade etmektedir:

"Darwin'in, hayat ağacının zaman içinde küçük kalıtsal farklılıkların birikimi sonucunda oluştuğu varsayımlarının hiçbir desteği yok görünmektedir. Hayatın beliren özelliklerinden, yani balıklar ve amfibiyenler, solucanlar ve böcekler, atkuyrukları ve otlar gibi bir canlı grubunu diğerinden ayıran niteliklerden başka bir süreç sorumlu olmalıdır." (Phillip Johnson, The Wedge of Truth, Intevarsity Press, Illinois, 2000, s.72)

Goodwin "Canlı gruplarının ortaya çıkışından başka bir süreç sorumlu olmalıdır" derken, aslında Yaratılış gerçeğine işaret etmekte, ancak bunu açıkça ifade etmekten kaçınmaktadır. Brian Goodwin'in açıkça söylemekten kaçındığı gerçek, akıl ve vicdan sahipleri tarafından hemen görülmektedir.

Sürüngen Ayağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Amber içindeki fosiller, bundan on milyonlarca yıl önceki ormanlarda nasıl bir yaşam olduğunu ortaya koyan önemli delillerdir. Amberler üzerinde yapılan araştırmalar, sadece amberin içindeki canlı hakkında değil, bu canlının yaşamış olduğu ortam ve çevresindeki diğer canlılar hakkında da bilgi verir. Resimdeki 100 milyon yıllık sürüngen ayağı fosili ise, söz konusu canlıların aradan geçen bunca zamana rağmen hiçbir değişime uğramadığını, bugün sürüngenler hangi özelliklere sahipse ve nasıl yaşıyorsa 100 milyon yıl önce de aynı şeylerin geçerli olduğunu göstermektedir.

Cüce Altı Gözlü Örümcek (Onopidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Derek Ager, The Nature of The Fossil Record adlı kitabında önemli bir itirafta bulunur ve şöyle der:

"Öğrenci olarak öğrendiğim bütün evrim hikayelerinin hemen hemen tamamının şu anda çürütülmüş olması önemli olmalı." (Ager, D., V., "The Nature of The Fossil Record", Proceedings of the Geological Association, vol. 87, no. 2 (1976), s. 131-159)

Derek Ager bu satırları 1976'da yazmıştır. Bugün bilim ve teknolojinin geldiği seviyede ise, evrimin tüm hikayelerinin yalan olduğu ispatlanmıştır. Bu gerçeği ifşa eden en önemli bulgulardan biri fosil kayıtlarıdır. Resimdeki 50 milyon yıllık örümcek gibi sayısız örnek, evrimi yerle bir etmiştir.

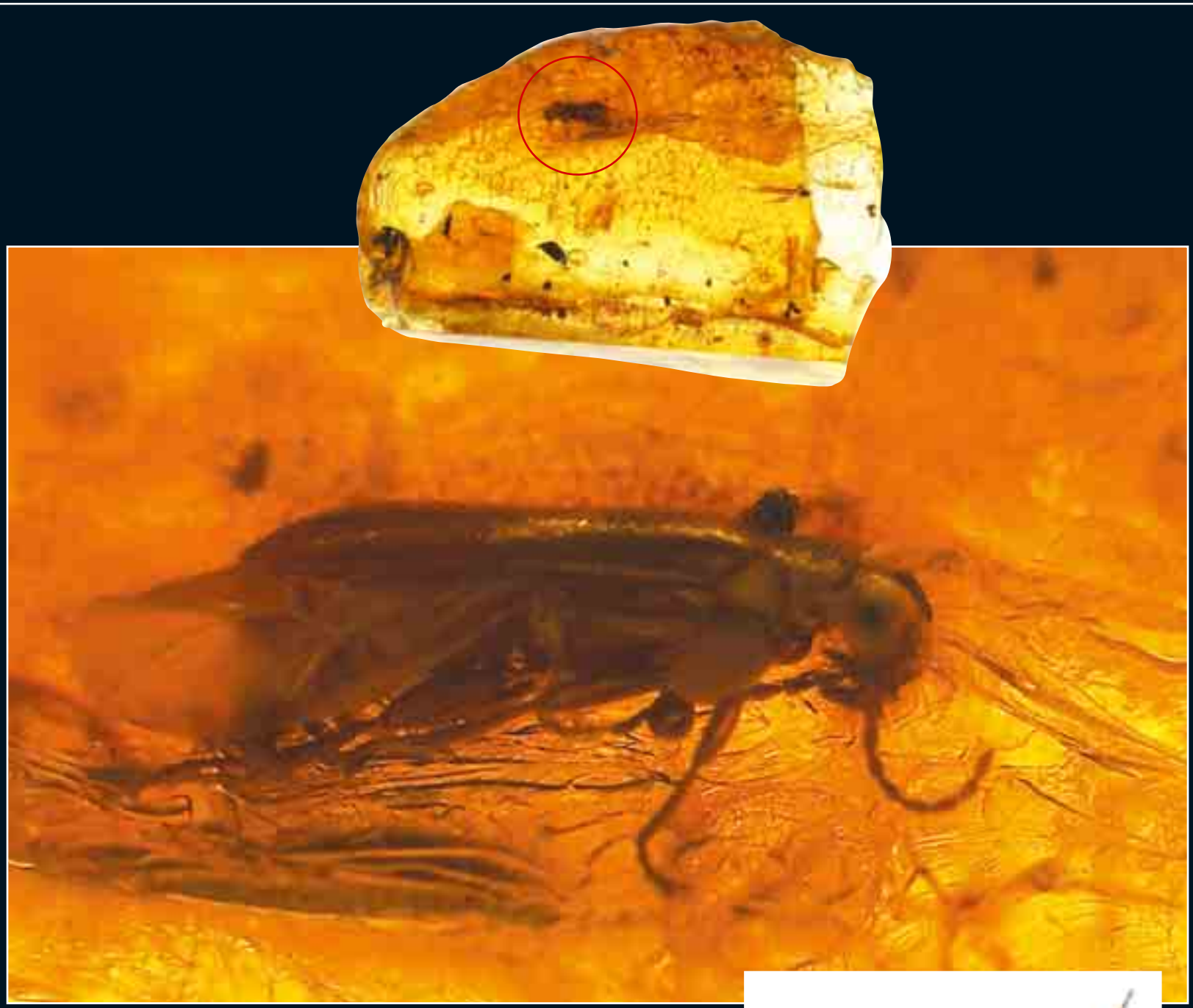

Yalancı Çiçek Böceği (Scraptiidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Bundan 50 milyon yıl önce yaşamış olan bir canlı bugün sahip olduğu tüm organlara ve fiziksel özelliklere eksiksiz olarak sahipse, bu canlının sözde evrim geçirerek günümüzdeki haline kavuştuğunu söylemek mümkün değildir. Yaklaşık 150 yıldır yapılan araştırmalar, bilinen 1 milyondan fazla türü olan böceklerin sözde ortak atasının ne olduğu konusunda hiçbir bilimsel cevap ortaya koyamamıştır. Bundan sonra da bir cevap bulabilmesi mümkün değildir, çünkü böcekler herhangi bir sözde ortak atadan türememiştir ve sahip oldukları özellikleri de evrimsel bir süreçle kazanmamıştır. Her bir tür kendisine has özelliklerle yaratılmış ve soyunu devam ettirdiği müddetçe de herhangi bir değişikliğe uğramamıştır. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli delilidir.

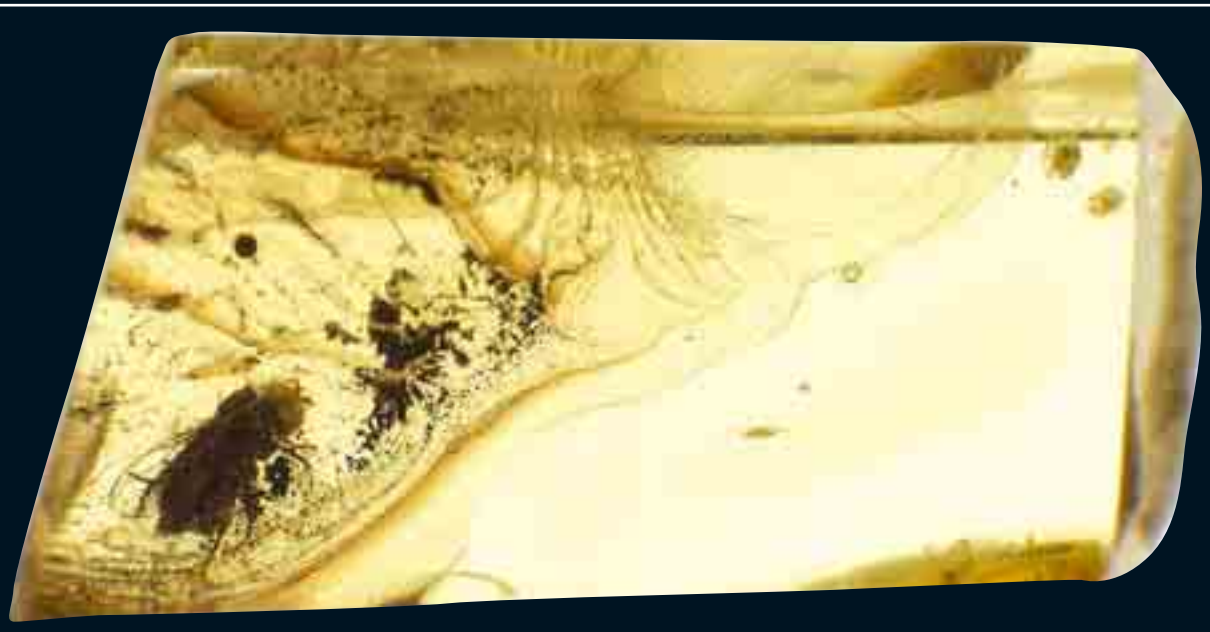

Arı Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Yaklaşık 150 yıldır yapılan fosil araştırmaları sonucunda iki farklı canlı türünün birbiriyle bağlantılı olduğunu gösteren bir tane bile ara form fosili bulunamamıştır. Bulunan her fosil, canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle birden bire var olduklarını, yani yaratıldıklarını ortaya koymaktadır. Bu fosillerden biri de resimde görülen 50 milyon yıllık arı sineği fosilidir. Aradan geçen tam 50 milyon yıla rağmen hiç değişmeyen, tüm özellikleriyle varlıklarını aynen devam ettiren arı sinekleri evrimin yalan olduğunun canlı birer delilidir.

Sinek (Simuliidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Evrimcilerinin iddiaları doğru olsaydı, canlı türleri ilk ortaya çıktıkları günden bu yana sürekli değiştikleri için, bundan on milyonlarca yıl önce yaşayan türlerle günümüzde yaşamakta olanların birbirine hiç benzememesi gerekirdi. Tüm türlerde gelişme, değişme ve ilerleme gözlenmesi lazımdı. Ancak fosil kayıtları bu durumun tam tersini göstermektedir. Evrimci makalelerde ve dergilerde anlatılan ilerleme hikayeleri hayal ürünüdür, gerçekle bağlantısı yoktur. Bu durum evrimci kitaplarda dahi anlatılmaktadır:

"Evrimde bir "ilerleme" olmuş mudur? Günümüzdeki bitkiler ve hayvanlar, kendilerinden önce gelenlerden daha mı gelişmiştir, ya da en azından daha mı komplekstir? Elbette hayır." (Richard Ellis, Aquagenesis, The Origin and Evolution of Life in the Sea, Penguin Books, 2001, s. 7)

Taş Böceği (Scydmaenidae)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Bir canlının sözde evrimsel gelişmesini tamamlaması için 100 milyon yıl oldukça uzun bir süredir. Eğer evrimciler doğru söylüyor olsaydı, aradan geçen 100 milyon yıl içinde taş böcekleri değişe değişe çok farklı bir canlıya dönüşmeli, bugünkü taş böcekleriyle aralarında neredeyse hiçbir benzerlik olmamalıydı. Ancak 100 milyon yıl geçmesine rağmen, diğer tüm canlılar gibi, taş böcekleri en küçük bir değişiklik dahi geçirmemişlerdir. 100 milyon yıl önceki taş böcekleri neyse, günümüzde yaşamakta olanlar da odur. Bu durumda evrimden söz etmek mümkün değildir.

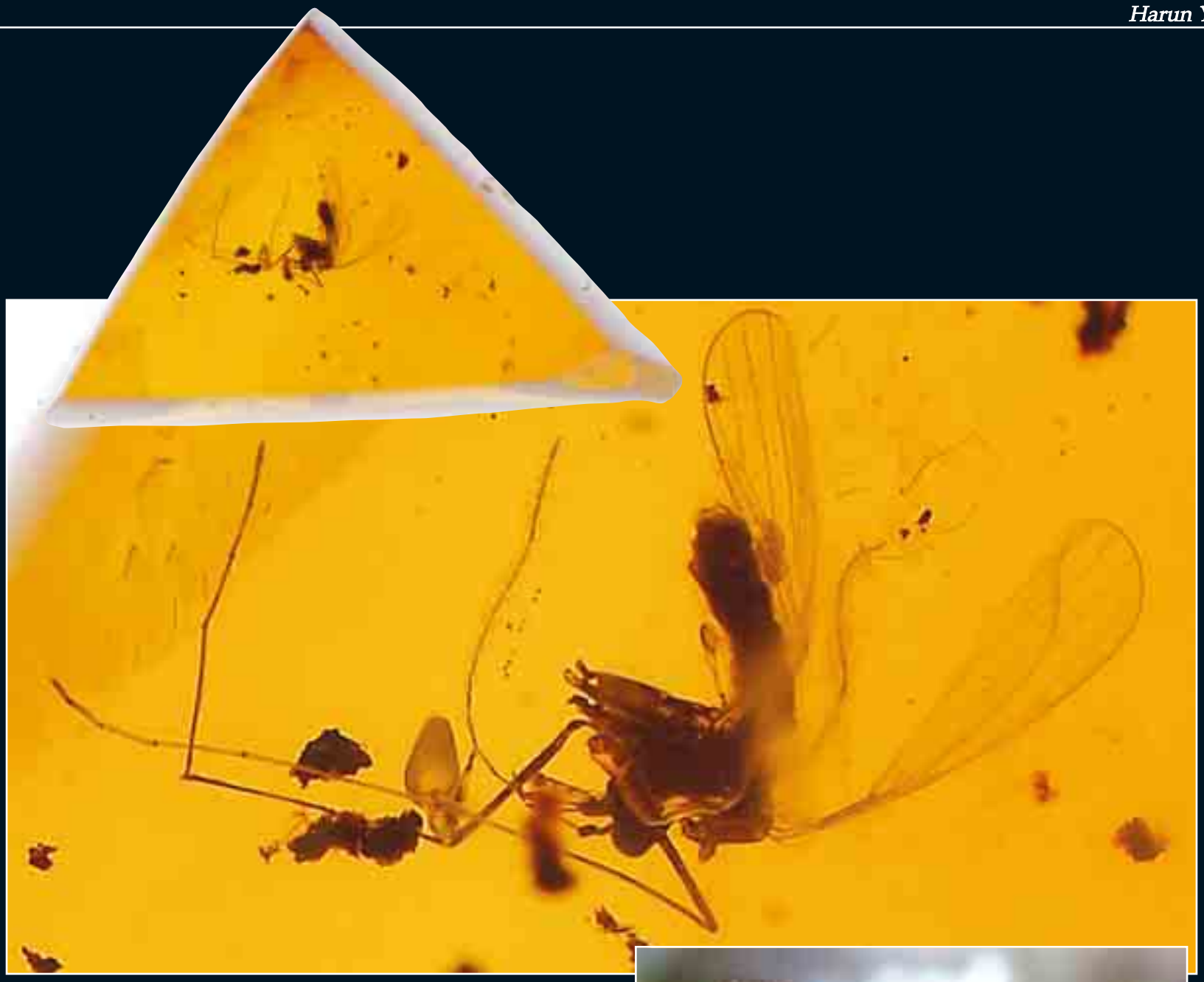

Bostan Sineği (Tipulidae)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Myanmar

Fosil kayıtları evrimciler açısından son derece önemlidir, çünkü evrimin yaşanıp yaşanmadığının en net ve kolay anlaşılabileceği veriler ortaya koyar. Bu nedenledir ki Fransız zoolog Pierre Grasse şöyle der:

"Natüralistler evrim sürecinin sadece fosil formlarıyla ortaya çıkarıldığını unutmamalıdırlar. Bu sebeple paleontoloji bilgisi ön koşuldur, sadece paleontoloji onlar için evrime kanıt sağlayabilir." (Pierre Grasse, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 297)

Ancak paleontologların 150 yıldır yaptıkları çalışmalar, evrimcileri çok büyük hayal kırıklığına uğratmıştır. Geçmişin izleri olan fosiller, evrimcilerin iddialarını destekleyebilecek hiçbir bulgu sunmamıştır. Elde edilen tüm fosiller istisnasız olarak aynı gerçeği söylemektedir: *"Canlılar kör tesadüflerin değil, üstün akıl sahibi Rabbimiz'in eseridir."*

Sahte Delici Böcek (Throscidae)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Darwinistlerin en etkin olarak kullandıkları propaganda yöntemlerinden biri, hiç olmamış şeyleri yaşanmış bir gerçek gibi çok detaylı olarak hikayeleştirmektir. Örneğin mutasyonların ve doğal seleksiyonun canlılık oluşturma, yeni bir tür meydana getirme gibi vasıfları olmadığı halde evrimci makalelerde uzun uzun mutasyonlar ve doğal seleksiyon anlatılır. Bu iki hayali mekanizmaya sözde yaratıcı (Allah'ı tenzih ederiz) bir güç atfedilir. Gerçekler ise çok farklıdır. Ne var ki bu yoğun telkin nedeniyle, konu hakkında bilgisi olmayan pek çok insan evrimi bilimin ayrılmaz ve reddedilemez bir parçası zanneder. Oysa bilim, evrim teorisini çoktan tarihin tozlu raflarına kaldırmıştır bile. Arthur Koestler, evrimin iki önemli mekanizması olarak gösterilen (gerçekte ise hiçbir gücü ve etkisi olmayan) doğal seleksiyon ve mutasyonlar hakkında halkın nasıl yanlış yönlendirildiğini şöyle anlatır:

"Bu arada eğitimli halk Darwin'in rastgele mutasyonların sihirli formülü ve doğal seleksiyonun evrimin beklediği tüm cevapları sağladığına inanmaya devam ediyor; rastgele mutasyonların alakasız olduğunun ve doğal seleksiyonun gereksiz bir tekrar olduğunun farkında değiller." (Luther D. Sunderland, Darwin's Enigma, Master Book Publishers, California, 1988, s.32)

Opliones

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Baltık Bölgesi, Jantarny, Rusya

Yaklaşık 6.400 türü olduğu tahmin edilen *Opliones* takımındaki canlılar, Arachnida *(Örümceğimsiler)* sınıfındadırlar. Tek bir proteinin nasıl oluştuğunu, ilk canlılığın nasıl ortaya çıktığını açıklamaktan aciz olan evrim teorisi, on milyonlarca yıldır değişmeden kalan canlılar konusunda da sessizdir. Evrimcileri sessizliğe mahkum eden canlılardan biri de, resimdeki 50 milyon yıllık Opliones'dir. Oplionesler'deki 50 milyon yıldır süregelen değişmezlik evrim teorisiyle açıklanabilir bir durum değildir. Bu bilginin gösterdiği tek gerçek vardır: Yaratılış.

Çulluk Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Darwinizm'in temel iddiası, canlıların sürekli değiştikleri ve aşamalı olarak gelişerek sözde evrim sürecinde ilerledikleridir. Ne var ki, somut bulgulara bakıldığında Darwinistlerin bu hayali hikayesini destekleyen hiçbir delile rastlanmaz. Darwinizm, yaklaşık 150 yıldır, bilimsel bilgilerle bir kere dahi doğrulanmamış, tam tersine elde edilen her bulgudan darbe almıştır. Bu bulgulardan biri de resimdeki 50 milyon yıllık çulluk sineği fosilidir. Bu fosil diğer tüm sinek türleri gibi, çulluk sineklerinin de değişmediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin ispatıdır.

Deve Sineği (Raphidioptera)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yaklaşık 150 türü olduğu tahmin edilen deve sinekleri Raphidioptera takımına dahildir. Deve sinekleri de, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösteren canlılardan biridir. Aslında fosil kayıtlarının evrimi desteklemediği bilim çevrelerinin çok iyi bildikleri bir gerçektir, ne var ki evrim teorisine karşı duyulan ideolojik bağımlılık nedeniyle bu gerçek bir türlü kabul edilemez. Richard Ellis, Aquagenesis, *The Origin and Evolution of Life in the Sea* (Denizlerdeki Yaşamın Başlangıcı ve Evrimi) adlı kitabında, fosillerin evrimin öngördüğü değişimi değil, durağanlığı ispatladığını şöyle ifade eder:

"Fosillerden elde edilen deliller, türler ya da türler arasındaki ilişkiler hakkındaki sorulara hazır cevaplar sunmuyor, fakat tam tersine yeryüzündeki ***canlılık tarihinin durağanlığını ve kompleksliğini gösteriyor.***" (Richard Ellis, Aquagenesis, The Origin and Evolution of Life in the Sea, Penguin Books, 2001, s. 6)

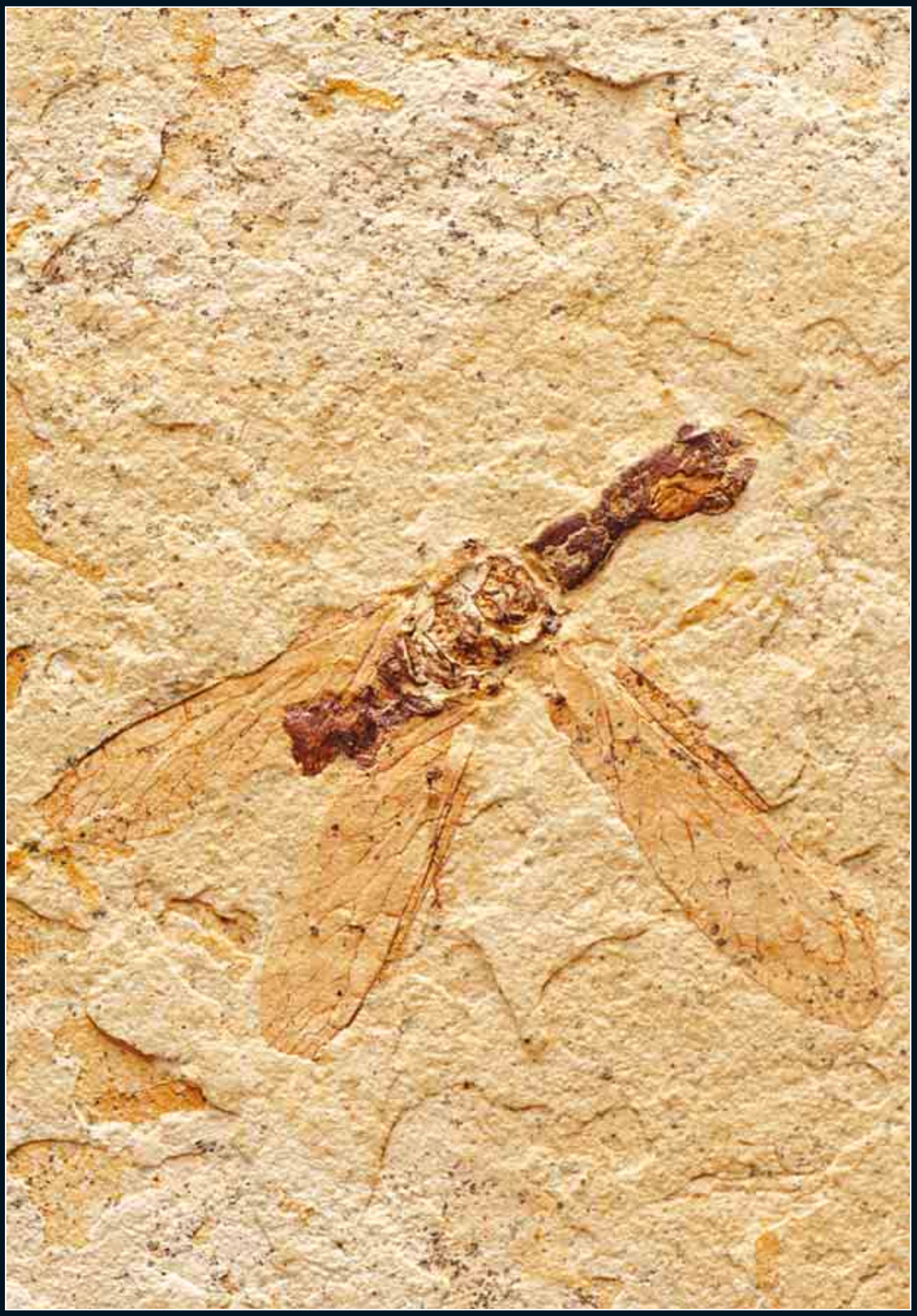

Sırtlan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 73 milyon yıl

Bölge: Da Li, Yun Nan , Çin

Evrim tarihi sayısız sahtekarlığa sahne olmuştur. Çeşitli soyu tükenmiş fosiller veya birkaç kemik parçası hayali ara geçişe delil gibi gösterilmeye çalışılmış, günümüzde yaşayan canlıların fosilleri yıllarca evrimleşmekte olan canlılar olarak kamuoyuna sunulmuştur. Fakat fosiller üzerindeki bu aldatıcı spekülasyonların yerini uzun bir zamandır bir sessizlik kaplamıştır. Çünkü resimde görülen 73 milyon yıllık sırtlan kafatasında görüldüğü gibi, günümüz canlılarının büyük bir bölümünün milyonlarca yıl önce bugünkü halleriyle yaşamış olduğu ve dolayısıyla evrim geçirmedikleri anlaşılmıştır. Şimdi artık, evrimcilerin insanın evrimi hikayesi üzerinde yapmakta oldukları sahtekarlıkların ve spekülasyonların da son bulma vakti gelmiştir.

Vaşak Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65 milyon yıl

Bölge: Ma Ling Dağı, Çin

Allah'ın yarattığı evren kusursuz yaratılış harikalarının bulunduğu eşsiz bir evrendir. Burada yaratılmış olan her güzellik, Allah'ın üstün aklının ve sanatının birer tecellisidir. Allah yoktan var eder ve O'nun yaratmasında sınır yoktur.

Darwinizm insanlara, kusursuz detayların bulunduğu bir evrende yaşadığımız gerçeğini unutturmaya çalışır. Oysa sayısız canlıya bakan ve bu canlıların, resimde görülen 65 milyon yıllık vaşak kafatasında olduğu gibi, milyonlarca yıl önce de aynı şekilde yaşadıklarını gören bir insan, bu telkinden kurtulup bir harikalığın içinde yaşamakta olduğuna kesin kanaat getirecektir. Tüm varlıklar Yüce Rabbimiz'in eseridir.

Çakal Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 51 milyon yıl

Bölge: Gao Xiong, Tayvan

Bugüne kadar canlı türlerinin sözde ortak atalarını gösteren bir fosil bulunamamıştır. Canlıların sürekli değiştiklerine dair de fosil kayıtlarında hiçbir iz yoktur. Peki neden Darwinistler teorilerinde bu kadar ısrarcıdırlar? Acaba neden canlıları Allah'ın yarattığına dair bu kadar delil varken, onlar canlıların evrimleştikleri iddiasını savunmaya devam ederler? Bunun nedeni ideolojiktir. Evrim teorisini savunmak, materyalist ve ateist ideolojiler için hayati bir önem taşır.

Darwinistler evrim teorisinde ısrarcı davranadursunlar, fosil kayıtları sürekli yeni delillerle evrimi yıkmaya devam etmektedir. Resimde görülen 51 milyon yıllık çakal kafatası bu durumun örneklerindendir. Resimdeki fosil, tıpkı kaplanların, kaplumbağaların, tilkilerin, vaşakların, aslanların, gergedanların ve diğer tüm canlıların olduğu gibi, çakalların da hiçbir değişim geçirmediğini ortaya koymaktadır.

Leopar Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 73 milyon yıl

Bölge: Qi Pan, Yun Nan, Çin

Darwinistlerin tuzakları, insanları aldatma yöntemleri, artık bir anlam taşımamaktadır. İnsanlar, Yaratılış gerçeğini açıkça gösteren atlaslar, canlıların hiçbir değişim geçirmediklerini belgeleyen sayısız fosil örneği karşısında tüm varlıkların yoktan yaratılmış olduklarını net olarak görmüşlerdir. Darwinist aldatmaca deşifre olmuş, etkisini yitirmiştir.

73 milyon yıllık bu leopar kafatası fosili, canlıların değiştiğine dair hikayelerin tümüyle geçersiz olduğunu görmek için yeterli bir delildir. Bize, leoparların 73 milyon yıl önce de aynı özelliklerle yaşamış olduğunu göstermektedir.

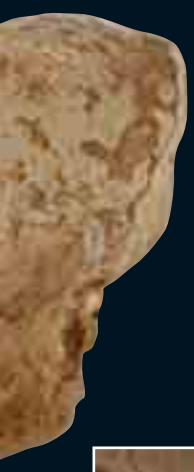

Zebra Kafatası

Dönem: Sen ozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Xi An, China

Allah her canlıyı farklı görünümde ve biçimde yaratmıştır. Yaşama şekilleri, ihtiyaçları birbirinden farklı olduğu gibi, beden yapılarında da derin farklılıklar bulunmaktadır. İşte bu nedenle ele geçirilen fosilleri tanımlamak zor değildir. Fosili bulunan canlının tüm anatomik özelliklerini kalıntılardan anlamak mümkündür. Resimde görülen 45 milyon yıllık zebra fosili de bu ayrımı açıkça göstermektedir. Fosil özelliklerinden canlının günümüz zebralarından hiçbir farkı olmadığı açıkça görülmektedir.

Kuşkusuz bu, Allah'ın büyük bir mucizesidir. Eldeki bilimsel kanıt, evrimci bile olsalar, bilim adamları için reddedilemeyecek bir kesinlik taşımaktadır. Canlıların değişmedikleri, yani herhangi bir evrim sürecinden geçmedikleri somut bir bilimsel bulgudur.

Asya Vahşi Atı Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl

Bölge: Yun Nan, China

Atın evrimi senaryosu, Darwinizm'in en bilinen sahtekarlık örneklerinden biridir. Günümüzde pek çok evrimcinin geçersizliğini itiraf etmek zorunda kaldığı bu senaryo, hala bazı fanatik Darwinistler tarafından savunulmaktadır. Oysa olağanüstü tutarsızlıklar barındıran ve bilimsel hiçbir delili olmayan bu iddia tam anlamıyla yalanlanmış durumdadır. Bunun kuşkusuz en önemli göstergelerinden biri, milyonlarca yıl öncesinden değişmeden kalmış haldeki at fosilleridir. Yukarıda resmi görülen 33 milyon yıllık Asya vahşi atı kafatası, şu anda yaşamakta olan Asya vahşi atlarının günümüzden 33 milyon yıl önce aynı şekilde yaşadıklarını göstermektedir. Bu delil başlı başına Darwinizm'in her türlü iddiasını, her türlü yalanını yıkmaya yeterlidir.

Rakun Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 4,3 milyon yıl

Bölge: Gan Su, Çin

Günümüz canlılarının milyonlarca yıllık fosil örnekleri, canlıların tarihinde bir dönüşüm, türden türe bir evrim yaşanmadığını ortaya koymaktadır. Bu gerçek, karıncadan kelebeğe, bozayıdan kertenkeleye, meyve sineğinden zürafalara kadar geçerlidir. Darwin'in evrim teorisi, bilimsel bulgularla desteklenen bir teori değildir. Darwin'den beri hiçbir delil ortaya koyamamıştır. Ve fosil kayıtları gün geçtikçe Darwinizm'in delilsizliğini tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir. Resimde görülen 4,3 milyon yıllık rakun kafatası fosili, Darwinistlerin büyük bir yanılgı içinde olduklarını açıkça ilan etmektedir.

Tibet Yaban Eşeği Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 29 milyon yıl

Bölge: Yin Chuan, Çin

Evrimcilerin, yaban eşeklerinin sözde evrimsel atasını gösterme gayretleri boşunadır. Fosiller, yaban eşeklerinin herhangi bir canlıdan türemediklerini, hep eşek olarak var olduklarını ispatlamıştır. 29 milyon yıl önce yaşamış olan eşeklerin, günümüz eşekleriyle aynı olduğunu gösteren resimdeki fosil, tüm evrimci iddiaları susturmaktadır. Canlılar, mutasyonların ve kör tesadüflerin neticesinde meydana gelmemiştir. Tüm canlı türlerini, üstün yaratma gücüne sahip olan Yüce Allah yaratmıştır.

Maymun Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 32 milyon yıl

Bölge: Qing Dao, Çin

Bugüne kadar yarı maymun yarı insan özelliği taşıyan bir tane bile fosil bulunamamıştır. Bir zamanlar sözde insanın evrimine delil olarak öne sürülen fosil örneklerinin birer sahtekarlık ürünü olduğu ortaya çıkmış ve bunların hepsi evrimciler tarafından geri çekilmiştir. Geriye Darwinistlerin hayal ürünü senaryoları dışında bir şey kalmamıştır.

Somut bulgular, maymunların hep maymun, insanların hep insan olarak var olduklarını, evrimin bir yalan olduğunu ispatlamıştır. Bu bulgulardan biri de resimdeki 32 milyon yıllık maymun kafatası fosilidir.

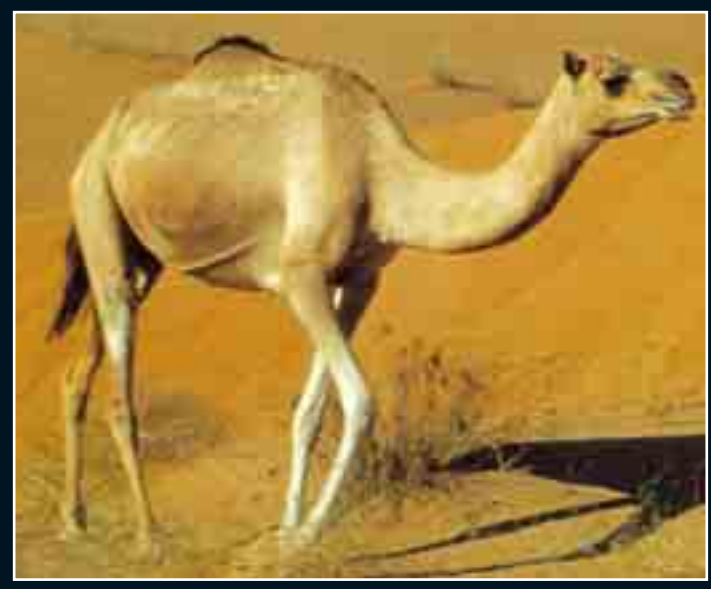

Deve Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 3,9 milyon yıl

Bölge: Gan Su, Çin

Evrimcilerin iddialarına göre, deve gibi dev bir memelinin büyük kafatasının, uzun boynunun, hörgüçlerinin bugünkü görünümünü alması için seri halinde birçok mutasyon gerçekleşmeli, bunların sonucunda boynu yarı gelişmiş, kafa şekli garip bir hal almış, hörgüçleri tam oluşmamış sayısız ara canlının yaşamış olması gerekirdi. Bu hayali ara canlılara fosil kayıtlarında sıkça rastlanması, resimdeki gibi tam oluşmuş deve örneklerinin ise milyonlarca yıl öncesine ait hiçbir izinin bulunmaması gerekirdi. Ama fosil kayıtlarından elde ettiğimiz veriler, hayali ara formların hiç yaşamadığını, develerin herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini, hep deve olarak var olduklarını göstermektedir.

Gri Tilki Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 78 milyon yıl

Bölge: Lan Zhou, Gan Su Bölgesi, Çin

Hakkında sayısız sahte delil üretilen, olmayacak senaryolarla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi artık yolun sonuna gelmiştir. İnsanlar, büyük bir aldatmaca ile karşı karşıya olduklarını anlamışlardır. Bu noktadan sonra Darwinistlerin üretecekleri hiçbir senaryonun bir etkisi yoktur; bu çöküş durmayacaktır. Çünkü bilim evrimi tam anlamıyla reddetmiştir.

78 milyon yıllık gri tilki kafatası bu çöküşün gerçekleşmesini hızlandıran sayısız delilden biridir. Darwinizm, yaşayan fosiller karşısında tam anlamıyla yok olmuştur.

Balıkçı Sansar Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 78 milyon yıl

Bölge: He Zheng, Gan Su, Çin

Allah yoktan var etmeye kadir olandır. Bu gerçeği düşünmekten uzak olan Darwinistler, Allah'ın dilediği zamanda bir canlıyı dilediği şekilde, yalnızca "Ol" emriyle yarattığını anlayamaz veya kendilerince kabul etmek istemezler. Darwinistlerin ortaya sundukları mantıksız senaryoların, sahte delillerin kökeninde bu inançsızlıkları, gerçeklerden habersiz olmaları yatar. Fakat bilimsel delillere Darwinist büyünün etkisiyle bakmayan kişiler, yeryüzünde muhteşem bir yaratılışın hakim olduğunu anlamakta zorlanmazlar. Gerçekler çok açıktır. Canlılar mükemmel şekilde yaratılmış, kusursuz bir sistemle donatılmışlardır. Yaratıldıkları andan itibaren, nesiller boyunca aynıdırlar.

Resimde görülen 78 milyon yıllık balıkçı sansar kafatası da bu gerçeğin temsilcilerindendir.

Karayip Keşiş Foku Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 3,1 milyon yıl

Bölge: Yun Nan, Çin

Darwinistler, 530 milyon yıl önce var olmuş bir trilobit gözünü açıklayamazlar. Darwinistler, denizdeki, karadaki, havadaki canlıların nasıl aniden ortaya çıktıklarını ve soyları devam ettiği müddetçe değişmediklerini açıklayamazlar. Darwinistler, türlerin birbirine dönüştüğünü iddia eder, fakat bu hayali dönüşümde tek bir hücrenin nasıl farklı fonksiyonlar üstlenebilecek şekilde değişebileceğini açıklayamazlar. Darwinizm açmaz içinde bir teoridir ve yeni fosil delilleriyle her geçen gün bir kademe daha yok olmaktadır. Resimde görülen 3,1 milyon yıllık Karayip keşiş foku kafatası fosili, bu yok oluşu hızlandıran delillerden biridir.

Gergedan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 75 milyon yıl

Bölge: Gan Su, Çin

Darwinistlerin iddiası şudur: Canlılar birbirlerinden türemiş ve zaman içinde değişerek bugünkü görünümlerini almışlardır. Eğer bu iddia doğruysa, bunun fosil kayıtlarından anlaşılması gerekir. Fakat fosil kayıtları bize, bugünkünden farksız milyonlarca yıllık canlılardan başka bir şey sunmamaktadır. Darwinist iddianın doğruluğunu gösteren tek bir ara form bile bulunmamaktadır. En küçüğünden en büyüğüne bütün canlılar bugünkü halleriyle milyonlarca yıl önce de yaşamışlardır. Resimdeki 75 milyon yıllık gergedan kafatası bunun örneklerinden biridir. Milyonlarca canlı değişmemişse, kuşkusuz insanın değişmiş olduğunu iddia etmenin de akılcı ve bilimsel bir temeli yoktur. İnsan, tarihte de insan olarak yaşamış ve hiçbir değişime uğramamıştır.

Hint Misk Kedisi Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Gan Su, Çin

Stephen Jay Gould, 1993 yılında, Natural History dergisindeki yazısında canlıların fosil kayıtlarında hep aynı yapılarıyla gözlenmeleri konusunda şöyle demektedir:

"Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır. Ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi, ama yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak göz ardı edilmiş olarak bırakıldı." (S. J. Gould, 'Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat, s. 10-18)

Fosil kayıtlarındaki durağanlığın evrimciler tarafından "utandırıcı" olarak nitelendirilmesinin ise tek sebebi vardır: Canlıların hiçbir değişim geçirmemeleri, evrim teorisinin sonu demektir. Evrimin hiç yaşanmadığını gösteren bu bilgi, Yaratılış gerçeğini teyit etmektedir..

Zürafa Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 65 milyon yıl

Bölge: Meng Gu, Çin

Zürafalar, uzun boyunlarıyla dikkat çeken canlılardır. Darwinistler bu olağanüstü canlının boynunun, yüksekteki dallara uzanırken zamanla uzadığı varsayımında bulunmuşlardır. Evrim teorisinin bu en ünlü aldatmacalarından biri, resimde görülen fosil deliliyle ortadan kalkmış bulunmaktadır. Çünkü zürafalar günümüzden 65 milyon yıl önce de aynıdırlar. Bunların sürekli değişim geçiren, dallara ulaşmak için gitgide uzamaya başlayan örneklerinden fosil kayıtlarında eser yoktur. Zürafa, bugün nasılsa, 65 milyon yıl önce de aynıdır.

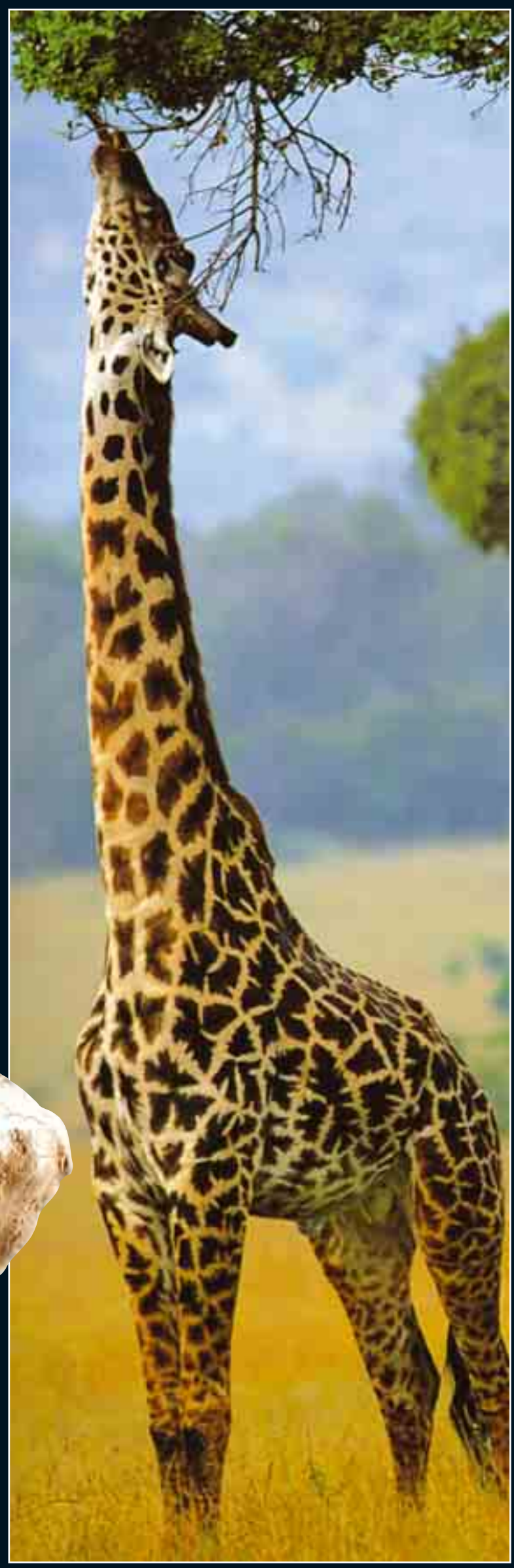

Yaban Domuzu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Shan Dong, Çin

Darwinistler daha önce ilkel mantıklar kullanarak kendilerine taraftarlar bulabiliyorlardı. Bilimsel cehalet ortamında çamurlu sudan zaman içinde kendi kendine proteinlerin ve nihayet hücrenin oluştuğuna, suda avlanan ayıların bir müddet sonra yüzgeçler kazanarak balinaya dönüştüğüne, maymunların ağaçtan ağaca atlamaktan vazgeçip dik yürümeye karar verip insan olduklarına kitleleri inandırmak kolaydı. Genetik ve paleontoloji bilinmediğinden, bütün bu hayali dönüşümler adeta kesin gerçekmiş gibi lanse ediliyordu. Ama şu anda Darwinistler için durum hiç de kolay değildir. Genetik bilimi hücrenin kompleksliğini ortaya koymuştur, paleontoloji ise canlıların değişmediğini... 58 milyon yıllık yaban domuzu kafatası fosili gibi sayısız örnek, milyonlarca yıllık canlıların günümüzdekinden farksız bir komplekslik sergilediğini göstermektedir. Artık Darwinizm'in, insanları aldatması mümkün değildir.

Antilop Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Da Quing, Hei Long Jiang, Çin

Bu canlıların 50 milyon yıl önceki örnekleri kusursuz şekilde muhafaza olmuştur. Milyonlarca yıllık bu örnek, antilopların hiçbir değişime uğramadıklarını, bir başka canlıdan türemediklerini, evrimleşmediklerini göstermektedir. Tıpkı milyonlarca yıllık zebralar, kurtlar, kaplanlar, tilkiler gibi bu canlılar da Allah'ın takdir ettiği biçimde yaratılmış ve değişmemişlerdir. Diğer tüm canlılarda olduğu gibi, insanın hayali evrimi hikayesinde de bunu destekleyecek tek bir ara geçiş formu bulunmamaktadır. Kısacası, evrimcilerin bu sahte iddiası tüm diğer iddiaları gibi geçersizdir; yeryüzünde hiçbir canlı evrim geçirmemiştir.

Çita Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 7.3 milyon yıl

Bölge: Shan Dong, Çin

Darwinistler, maymunların bazı davranış biçimlerine bakarak, insanlarla maymunların sözde ortak bir atadan geldiklerini iddia ederler. Buna göre, maymunlar günün birinde ağaçlardan inmeye, dik yürümeye, konuşmaya, şarkı söylemeye, beste yapmaya, binalar inşa etmeye, bilimsel keşiflerde bulunmaya karar vermiş ve insana dönüşmüşlerdir. O zaman benzer bir hayali dönüşümün diğer hayvanlar için de geçerli olması gerekir. Örneğin çitalar da, çok hızlı koştukları için, günün birinde olimpiyat kazanan bir insana dönüşmeye karar verebilir ve kendi kendilerine yapılarını tamamen değiştirebilirler. Ancak, bilimsel verilere bakıldığında çitaların, kaplanların, kurtların, tilkilerin, aslanların, leoparların kısaca tüm hayvanların değişmediği görülmektedir. Aynı değişmezlik maymunlar ve insanlar için de geçerlidir. Maymunlar hep maymun, insanlar hep insan olarak var olmuşlardır.

Yer Köpeği Kafatası

Dönem: Meozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 88 milyon yıl

Bölge: Yun Nan, Çin

Darwin, canlıların değiştiğini sanıyordu. Ona göre insan da dahil olmak üzere tüm canlılar birbirlerinden türemişler ve bugünkü görünümlerine kavuşmuşlardı. Darwin, 19. yüzyıl biliminin kendi hipotezine delil sunamadığını düşünerek, teorisine göre "olması gereken" ara fosillerin sonraki yıllarda ortaya çıkacağına inanmıştı.

Darwin'in sıkı takipçileri bu mirası sahiplendiler. O zamandan bu zamana kadar, Darwin'in bulunacağına inandığı ara fosilleri arayıp durdular. Fakat Darwin'in yanıldığını anlamak uzun sürmedi. Fosil kayıtlarının ortaya çıkardığı değişmemiş canlılar, Darwinizm'i kesin olarak ortadan kaldırdı. Günümüzde artık ideolojik olarak ayakta tutulmaya çalışılan bu batıl inanca bir büyük darbe de, resimde görülen 88 milyon yıllık yer köpeği kafatasıdır.

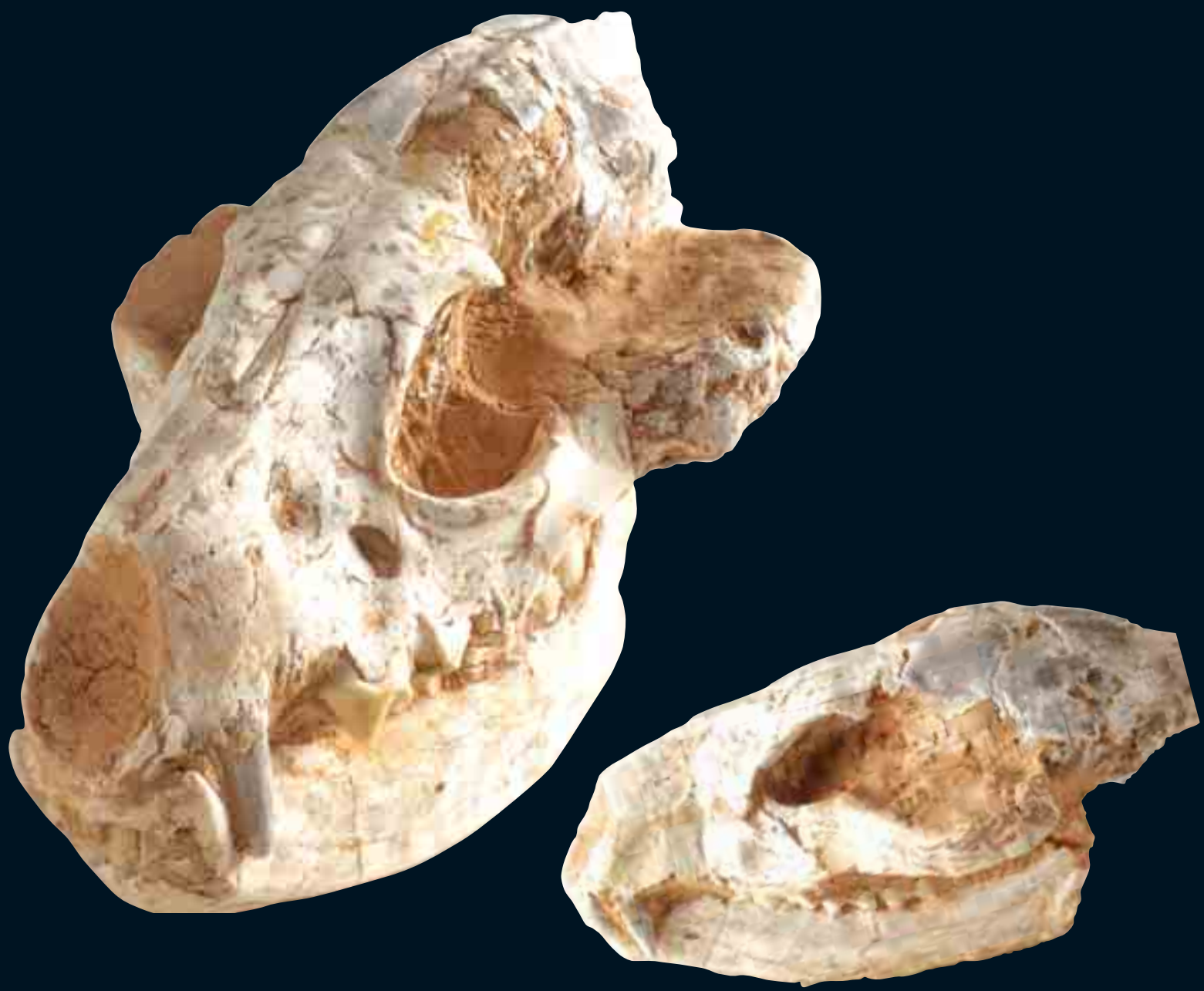

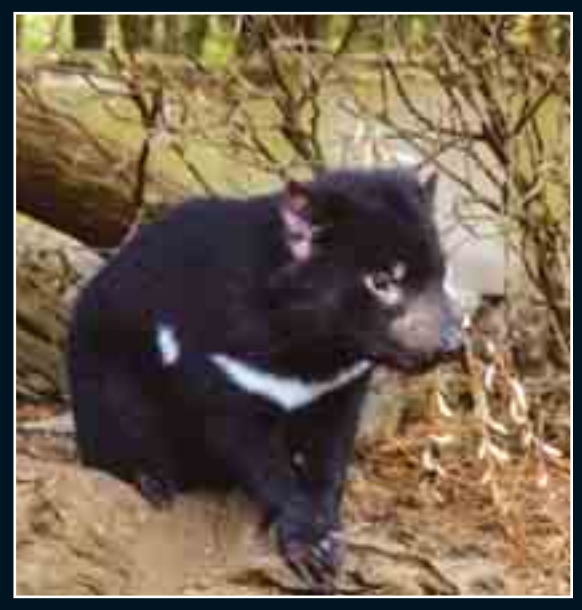

Tazmanya Canavarı Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 32 milyon yıl

Bölge: An Hui, Çin

İngiliz paleontolog Derek W. Ager, fosil kayıtlarının evrim teorisi açısından ne kadar ciddi bir sorun olduğunu şöyle anlatır:

"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz." (Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133)

Canlıların herhangi bir kademeden yani ara aşamadan geçmediğini belgeleyen fosillerden biri de, resimdeki 32 milyon yıllık Tazmanya canavarı kafatasıdır.

Kaplumbağa

Dönem:Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 98 milyon yıl

Bölge: Shan Li Dağı, Çin

Canlı türlerinin sürekli değişerek birbirlerinden türediklerini ve ilerleme kaydettiklerini iddia eden Darwinistlerin, tüm canlı türlerinde görülen değişmezliği nasıl açıkladıkları bir muammadır. İnsanın sözde maymundan türediğini öne süren evrim teorisinin, maymunların yaşadığı hayali insana dönüşüm sürecinin bir benzerini, neden diğer canlıların da yaşamadığını açıklaması gerekir. Fakat evrimciler tarafından bu soruya verilecek akılcı ve mantıklı bir cevap yoktur. Kuşlar değişmemiştir; gergedanlar, tilkiler, sırtlanlar değişmemiştir; resimdeki bu kaplumbağa 98 milyon yıldır değişmemiştir. İnsan da değişmemiştir. Darwinistlerin sürekli telkin ettikleri, "Canlılar değişerek gelişirler ve başka canlılara dönüşürler" iddiası büyük bir yalandır.

Kutup Ayısı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 74 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Sayısız yaşayan fosilin sergilendiği Yaratılış Atlası serisi ve elinizdeki bu eser, Darwinistlerin paniğini güçlendiren, evrimin ölümünü Darwinistlere gösteren ve Darwinistlere artık insanları aldatamayacaklarını ispat eden önemli delillerdir. Örneğin günümüz kutup ayılarından farksız olan bu 74 milyon yıllık kutup ayısı kafatası bile tek başına, Darwinist paniği artırmak için yeterlidir.

Darwinizm'in ölümünü ilan eden bilimsel deliller arttıkça, Darwinistler "Bize bir şey olmadı" görünümüne bürünürler. Bilimle yapamadıkları ilmi mücadeleyi propaganda yolunu kullanarak yapmaya çalışırlar. Darwinizm'i çökerten çalışmaların üzerlerindeki etkisini insanlara sezdirmemeye çalışırlar. Oysa bu tavırlar, bilinçaltlarında ne kadar büyük bir çöküş yaşadıklarını görmek için yeterlidir.

Resimde fosilin dişleri detaylı olarak görülmektedir. Bu detay, 65 milyon yıl önceki çayır kurtlarıyla, günümüzde yaşayanların hiçbir farkının olmadığını gösteren delillerden biridir.

Çayır Kurdu Kafatası

Dönem: Meozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 65 milyon yıl

Bölge: Qing Hai, Çin

Bir canlı türü, fosil kayıtlarında hangi özellikleriyle ortaya çıktıysa, milyonlarca yıl boyunca o özelliklerini devam ettirmektedir. Resimde görülen 65 milyon yıllık çayır kurdu gibi kitap boyunca gördüğümüz tüm fosiller bu örneklerin sadece bir kısmıdır. Çayır kurtları, tıpkı diğer canlılar gibi, 65 milyon yıl önce de bugünkü görünümlerine ve yapılarına sahiptirler. Bu bilgi, evrim iddiasını açıkça yerle bir etmektedir.

Canlıların tümü için geçerli olan bu durum, kuşkusuz insan için de geçerlidir. İnsan da yaratıldığı andan itibaren insan olarak kalmış, hiçbir değişime uğramamıştır. Bu kadar canlı evrim iddiasını açıkça reddederken Darwinistlerin insanın sözde evrimi hakkında senaryolar yazmalarının bilimsel hiçbir geçerliliği yoktur.

Sassafras Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54-37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

En bilinen Darwinist propagandalardan biri de "Evrim teorisine inanmayan dogmatiktir", "Evrim teorisine inanmayan bilimsel değildir" şeklindeki asılsız sloganlardır. Oysa bu, evrimcilerin "bilim"den ne anladıklarıyla ilgili ön yargılı bir yorumdur. Darwinist zihniyetin bahsettiği bilim, araştıran, inceleyen ve bulguları tarafsız olarak değerlendirip, bu bulguların gösterdiği sonuçları kabul eden bir bilim değildir. Darwinistlere göre bilim, kendi inançlarını ve düşüncelerini doğrulamak zorundadır ve ortaya çıkan sonuçlar evrimcilerin dogmalarına uygun şekilde çarpıtılarak yorumlandığı sürece kabul edilebilir. Diğer bir deyişle evrimciler bulguları değil, ön yargılı yorumlarını bilim gibi lanse ederler. Darwinist bilim, doğruyu arama çabası değil, doğruyu yönlendirme ve çarpıtma çabasıdır.

Katsura Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 65-54 milyon yıl

Bölge: İspanya

Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu en önemli bilgilerden biri, türlerin sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak bir anda ortaya çıkmalarıdır. Yani, fosil bulgularında herhangi bir ilkel varlıktan gelişmiş ve tüm uzuvlarını yavaş yavaş kazanmış bir türün izine rastlanmaz. Her bir tür, ilk ortaya çıktığı andan itibaren eksiksizdir ve eğer soyunu devam ettirmişse, bugünkü haliyle tıpatıp aynıdır. The Origin of Species Revisited adlı kitapta bu gerçeğin, Darwinizm için ne kadar ciddi bir çıkmaz olduğu şöyle anlatılır:

"Türlerin bütün gruplarının, belirli formlarda aniden belirmesi bazı paleontologlar tarafından tartışılmıştır. Örneğin, Agassiz, Pictet ve türlerin gen transferine kesinlikle karşı olan Prof. Sedgwick bu paleontologlardan birkaçıdır. Aynı soya veya familyaya ait olan sayısız tür eğer hayata bir kerede başlamışlarsa, doğal seleksiyonla yavaş yavaş değişiklikler sonucunda nesil oluştuğuna dair olan teoriye (evrime) öldürücü bir darbe vurulmuş oluyor." (The Origins of Species Revisited, s. 46)

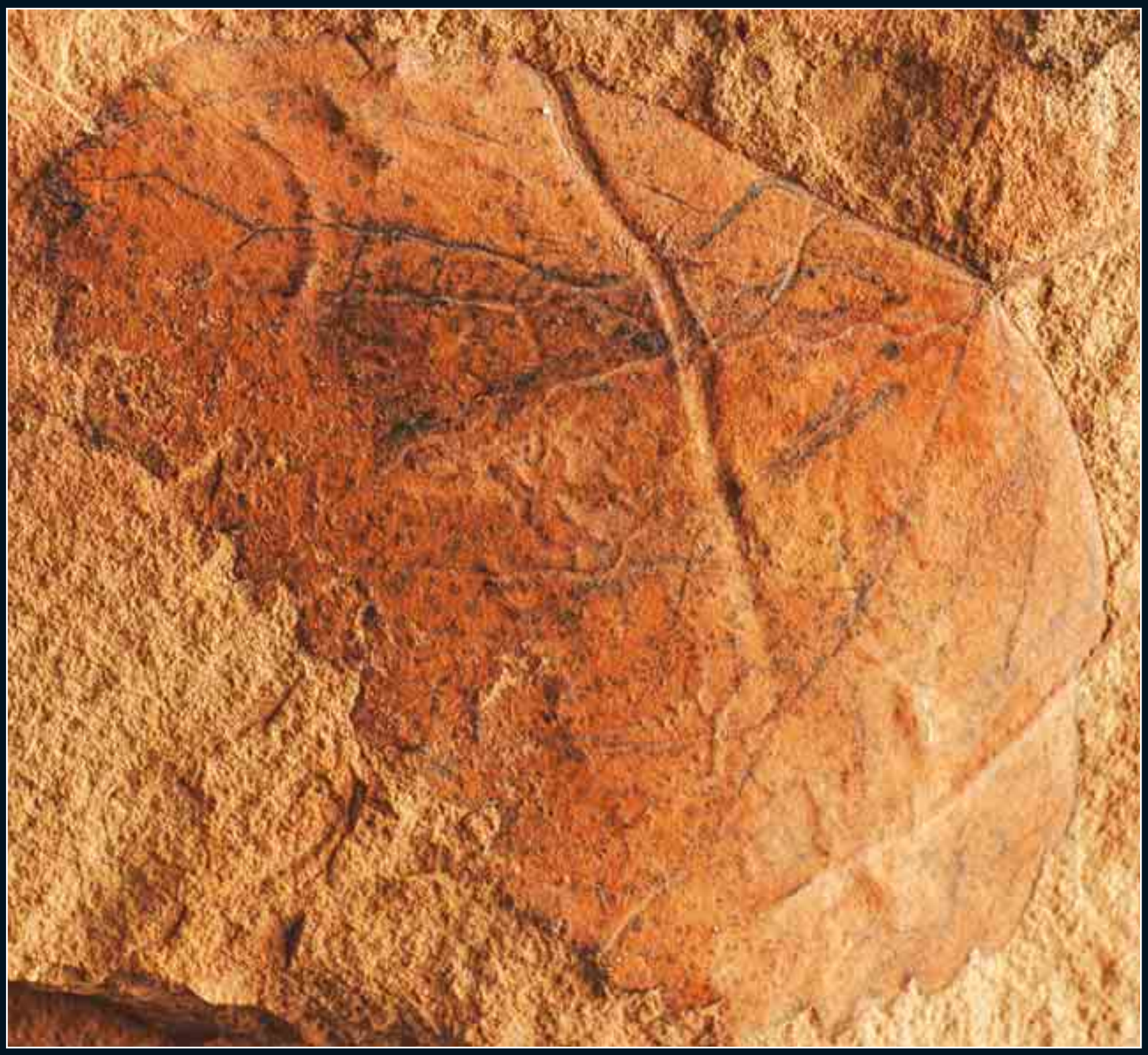

Dişbudak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23-5 milyon yıl

Bölge: İspanya

Eğer Darwinistler iddia ettikleri gibi bilimden yana bir tavır içidelerse, o zaman, kendi ideolojileri doğrultusunda bulunması gereken verilere yani hayallerine göre değil, bulunmuş verilere ve elde edilen somut bulgulara göre hareket etmek zorundadırlar. Bugün paleontolojinin ortaya koyduğu somut gerçek ise, canlı türlerinin aniden ortaya çıktıları ve soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmedikleridir. Bunun anlamı açıktır: Canlılık evrim geçirmemiştir. Tüm evren gibi canlılık da Kerem sahibi olan Allah'ın eseridir.

Resimdeki 23-5 milyon yıllık dişbudak ağacı yaprağı da bu gerçeği bir kez daha herkese hatırlatmaktadır.

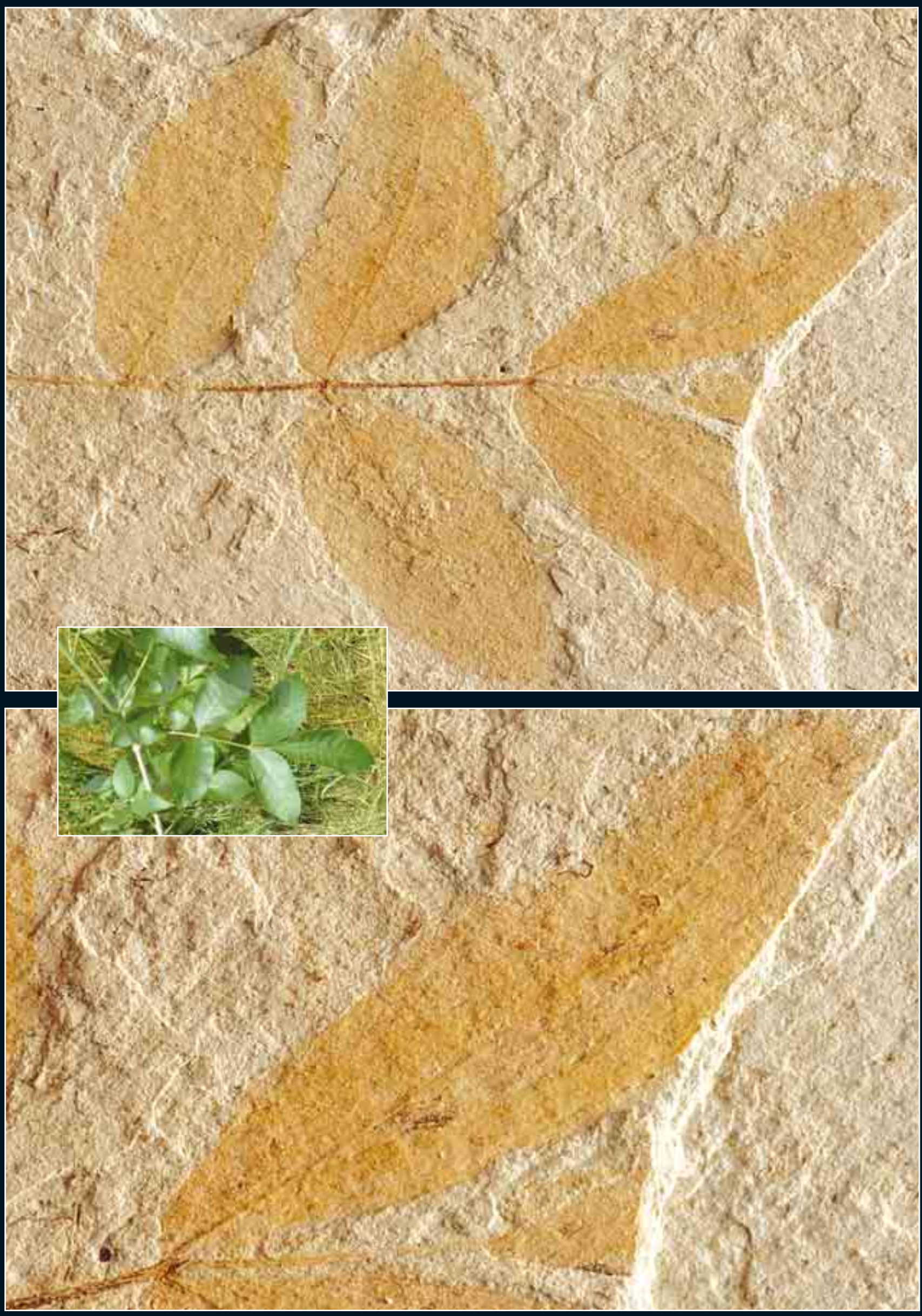

Bataklık Mersini

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 30 milyon yıl

Bölge: Fransa

Darwinistler bilimsel bulgularla tartışmak yerine propaganda yöntemlerine başvurmayı, düşünce özgürlüğünü sınırlayarak evrimi yıkan eserleri yasaklatmayı, çoğu zaman kendilerince alaycı üsluplar kullanarak kamuoyunu etki altına almayı tercih ederler. Bunun için çoğu zaman psikolojik harp teknikleri kullanırlar. Bu çağın en bilinen ateist evrimcilerinden biri olan Richard Dawkins bu evrimci yöntemi şöyle ifade etmekte ve taraftarlarına yol göstermektedir:

"Eğer evrime inanmadığını iddia eden birisiyle karşılaşırsanız bu kişinin ya cahil, ya aptal ya da deli olduğunu söylemek tamamen yerinde bir ifadedir." (Phillip E. Johnson, Darwin On Trial, Downers Grove, InterVarsity Press, Illinois, s. 9)

Oysa evrimcilerin yapması gereken, karşılarındaki kişiyi hiç dinlemeden, ortaya konulan belgeleri ve delilleri incelemeye bile gerek duymadan iftiralara, hakaretlere ve suçlamalara başvurmak değildir. Eğer teorilerine güveniyorlarsa, ellerinde bilimsel bulgular varsa bu bulguları ortaya koymaları ve karşı tarafı fikren etkisiz hale getirmelidirler. Ancak bugüne kadar bunu yapamamışlardır ve bundan sonra da yapmaları mümkün değildir: çünkü Darwinistlerin ellerinde teorilerine destek olabilecek bir tane bile delil yoktur.

Hurma Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Fransa

Darwinistlerin bilim dışı iddialarına göre bir hurma ağacı, bir çam ağacı, bir kaktüs, bir orkide, bir karanfil, bir gül, bir vişne ağacı, çimen, eğrelti otu kısaca tüm bitkiler aynı hayali ortak ataya sahiptir. Bu ortak atanın nasıl bir yapıya sahip olduğu ve bu kadar farklı bitkinin hangi aşamalardan geçerek birbirlerinden ayrılıp günümüzdeki hallerini aldığı soruları ise, evrimciler için bilimsel olarak cevapsızdır. Cambridge Üniversitesi'nden evrimci botanikçi E.J.H. Corner, evrimcilerin bitkilerin kökeni konusundaki cevapsızlığını şöyle itiraf eder:

"Ön yargısız olarak baktığımda halen fosil kayıtlarının özel bir yaratılışın lehine olduğunu düşünüyorum... Bir orkidenin ve palmiyenin nasıl olup da aynı kökene sahip olduğunu hayal edebiliyor musunuz ve bu hayalimizi destekleyecek bir delilimiz var mı? Evrimciler bu konuya cevap verebilmek için hazırlıklı olmalıdır, ancak çoğunun bu konuyla ilgili bir sorgulama karşısında tamamen teslim olacağına inanıyorum." (MacLeod, A.M. and Cobley, L.S., Contemporary Botanical Thought, Quadrangle Books, 1961, Chicago, s. 97)

21. yüzyılın bilim ve teknoloji seviyesi, Corner'ın korkusunun gerçeğe dönüşmesini sağlamıştır. Başta fosil kayıtları olmak üzere sayısız bilimsel bulgu sadece botanik alanında değil, tüm bilim dallarında Darwinizm'i büyük bir çıkmaza sokmuştur. Darwinistler son bir çırpınışla teorilerini ayakta tutmaya, kendilerince karşılaşabilecekleri sorulara cevaplar hazırlamaya çalışmakta, ne var ki tek bir tane bile bilimsel cevap bulamamaktadırlar.

Arokarya Kozalağı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 170 milyon yıl

Bölge: Arjantin

Arokaryaların 170 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe dahi uğramadığının ispatı olan resimdeki fosil karşısında Darwinistler sessiz kalmaya mahkumdur. Darwinistlerin fosil kayıtları karşısındaki sessizliğini ve "utancını" ünlü evrimci Stephen Gould şöyle dile getirmektedir:

"Durağanlığın karşıkonulamaz varlığı, fosil kayıtlarının utanç verici yönlerinden biri haline gelmiştir." (S. J. Gould, 'Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat 1993, s.15)

Darwinistlerin fosil kayıtları karşısında utanç duymalarının sebebi, yaklaşık 150 yıldır sürdüregeldikleri yalanın deşifre olmasıdır. On yıllardır canlıların sözde aşama aşama değişerek bugünkü hallerine kavuştukları masalını anlatan ve kitleleri bilim tarihinin belki de en büyük sahtekarlıklarından birine inandıran Darwinistler, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçek karşısında mahçup olmakta haklıdırlar. Bundan sonra olması gereken, bu mahcubiyetin onları doğruya yönlendirmesi ve bile bile bir yalanın peşinden gitmekten vazgeçmeleridir.

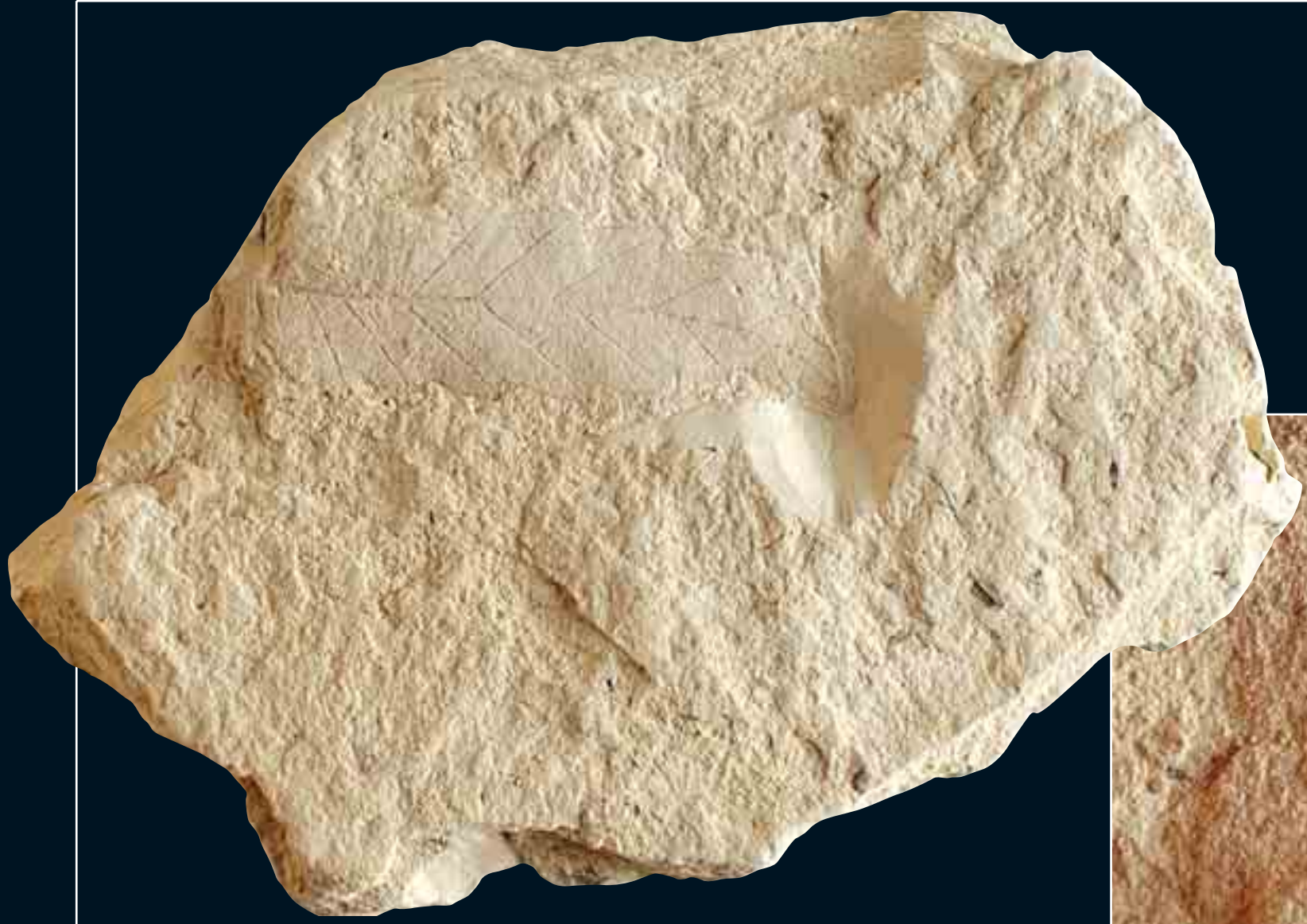

Saçlı Meşe Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5.3-1.8 milyon yıl

Bölge: Bulgaristan

Evrimci bir kitabı ya da yazıyı okuduğunuzda bir çok hikayeyle karşılaşırsınız. Bu hikayelerde gerçekleşmesi asla mümkün olmayan, bilimsel olarak da gerçekleşmemiş olduğu ispatlanmış süreçler uzun uzun anlatılır. Bir çamur yığınının içinde ilk canlı hücrenin nasıl ortaya çıktığı, balıkların bir gün nasıl karaya çıkmaya karar verip yüzlerce farklı türe dönüştüğü, sürüngenlerin günün birinde nasıl uçmaya karar verdiği gibi bilimsellikten uzak, bilim kurgu hikayeleri okursunuz. Bu hikayelerin baş kahramanı ise kör tesadüflerdir. Gordon Taylor, The Great Evolution Mystrey kitabında konuyla ilgili şunları söyler:

"Evrim tarihi bu tür (hayali) değişikliklerle doludur, hatta yalnız bunlardan ibaret olduğu bile söylenebilir. Pullar tüylere dönüşür. Bacaklar kanat olur. Mideler hava keselerine değişir. Hatta biyokimya süreçleri seviyesinde değişmeler ve düzenlemeler de meydana gelir. Darwinizmin bu mucizeler hakkında söyleyebileceği tek şey tesadüf eseri olduklarıdır."

Oysa tesadüfün, akıl ve bilinç gerektiren hiçbir düzenleme yapamayacağı açıktır. Mantıklı düşünen bir insan, canlılardaki çeşitliliğin ve kompleksliğin kör tesadüflerin eseri olduğunu kabul edemez. Tesadüfler, rengarenk çiçekleri, birbirinden lezzetli sebzeleri ve meyveleri, ceylanları, tavşanları, kaplanları, kuşları, karıncaları, medeniyet inşa eden insanları meydana getiremez. Canlılık ve etrafımızda gördüğümüz herşey üstün akıl ve eşsiz sanat sahibi, güçlü ve kudretli olan Yüce Allah'ın eseridir.

Ardıç Dalı

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5-1.8 milyon yıl

Bölge: Bulgaristan

Bazı çevreler tarafından sürekli bilimsel bir gerçekmiş gibi lanse edilen evrim teorisi, 20. yüzyılın başından beri arka arkaya öldürücü darbeler almıştır. Ne var ki bu darbeler kamuoyundan özenle saklanır. Darwinistler, sürekli "birşey olmamış" edasında propagandalarına devam ederler. Yaratılış'ın delili olan sayısız fosil karşısında tek bir cümle bile sarf etmez, aynı masalları anlatmaya devam ederler. Evrimci propagandanın en dikkat çekici yönlerinden biri ise, anlatılanların neredeyse hiçbir zaman bilimsel bulgularla desteklenmesine ihtiyaç duyulmamasıdır. Phillip Johnson bu gerçeği şöyle dile getirir:

"Bu spekülasyonu deneysel ya da fosil kanıtlarıyla doğrulamaya ihtiyaç yoktur. Darwinistler için sadece süreci hayal etmek, gerçekleşmiş olması gereken şeyleri onaylamak için yeterlidir." (Phillip Johnson, Objection Sustained, s. 23)

Aslında bu durum bile tek başına Darwinistlerin çaresizliğinin ispatıdır. Darwinistler sadece hayal güçlerine dayanmak zorundadırlar, çünkü bilimsel veriler onlara teorilerini savunabilecek bir bilgi sunmaz. Resimdeki ardıç dalı gibi sayısız fosil örneğinde olduğu gibi kanıtlar, evrimin yaşanmadığını söylemektedir. Darwinistler de bu nedenle, bu delilleri gündeme getirmektense, hayal dünyasında yaşamayı tercih ederler.

Üvez Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Günümüzdeki üvez ağaçları nasılsa, bundan 50 milyon yıl önce yaşamış üvez ağaçları da öyledir. Yani, 50 milyon yıl öncesinde evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel, yarı gelişmiş garip hayvanlardan ve bitkilerden oluşan bir dünya yoktur. 50 milyon yıl öncesinin dünyası, aşama aşama gelişen canlılarla dolu değildir. O zaman yaşayan tüm canlılar, tıpkı bugün olduğu gibi, tüm fiziksel özellikleri, uzuvları, yapılarıyla tam ve eksiksizdir, görünümleriyle de bugünkünün aynısıdır. Resimdeki fosil bu gerçeğin apaçık bir göstergesidir.

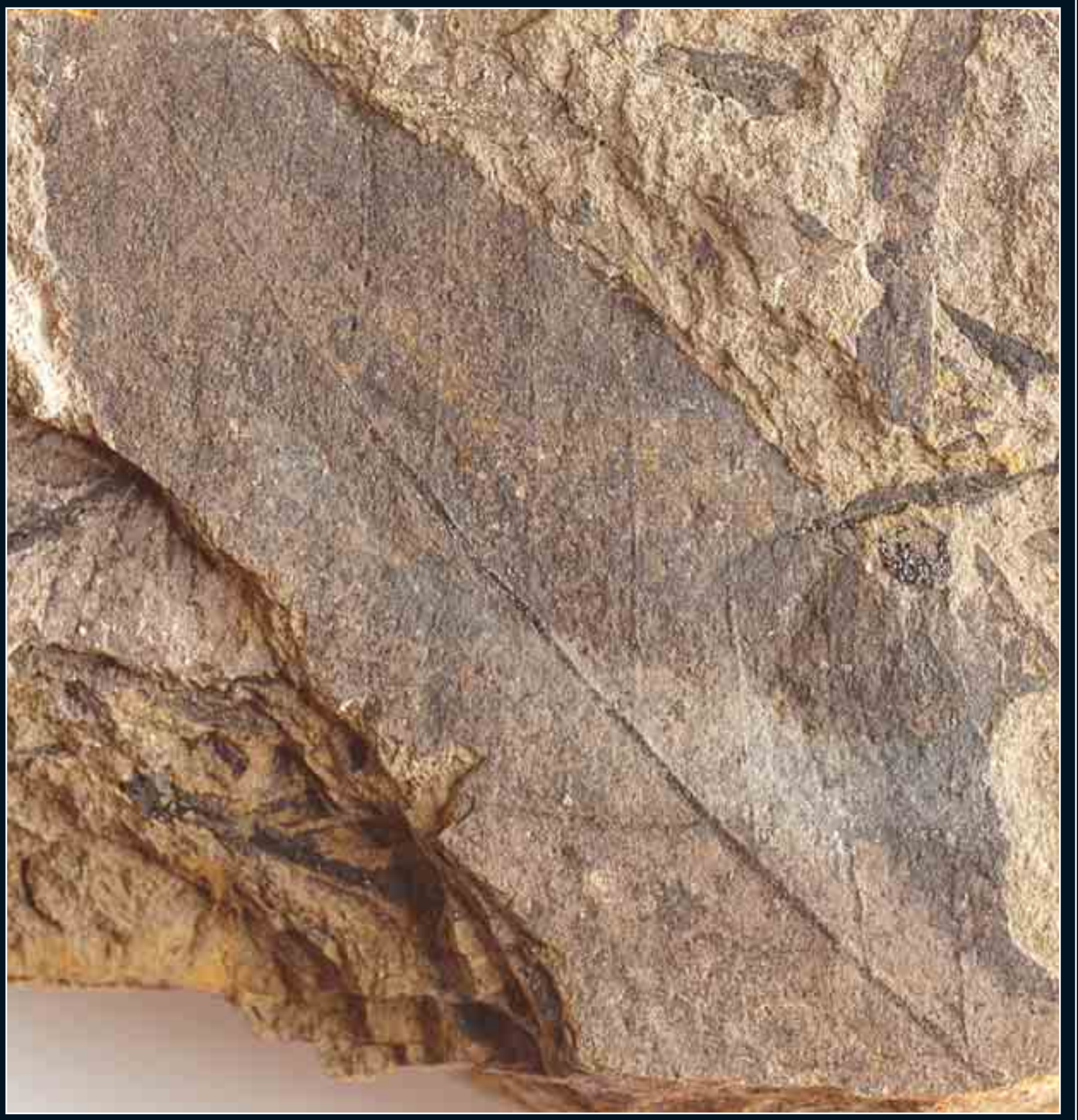

Elma Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Vişnelerin hep vişne olması gibi, elmalar da hep elma olarak var olmuşlardır. Elmaya benzer garip bir meyveden türeyerek, günümüzdeki elmayı meydana getirmemişlerdir. Darwin'in bundan yaklaşık 150 yıl önce ortaya attığı, canlı türlerinin küçük değişikliklerle birbirlerinden türeyerek meydana geldikleri iddiası, aradan geçen bunca zamana rağmen halen delilsizdir. Ünlü evrimci Richard Dawkins, evrimciler için "acı" olan bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

"Charles Darwin'in Türlerin Kökeni adlı kitabının basımının üzerinden 125 yıl geçmiş olmasına ve hayvanlar ve bitkiler hakkındaki bilgilerimiz Darwin'den daha fazla olmasına rağmen, hala küçük değişikliklerle gelişmiş tek bir kompleks organın var olduğunu bilmiyorum. Böyle bir örneğin bulunabileceğini de sanmıyorum..." (Richard Dawkins, Kör Saatçi, s.91)

Karayemiş Yaprağı (Cherry laurel)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Günümüzden 50 milyon yıl önce de karayemiş ağaçları tıpkı günümüzdeki halleriyle varlıklarını devam ettiriyorlardı. Darwinistler doğruyu söylüyor olsaydı, günümüzdeki karayemiş ağaçlarının geçmişte yaşamış olanlara hiç benzememesi ya da sadece bazı yönleriyle benzemesi gerekirdi. Üstelik elde edilen diğer fosillerde, geçmişteki karayemişlerin günümüzdeki karayemişlere nasıl dönüştüğünü de izlememiz lazımdı. Ancak Darwin'den bu yana yaklaşık iki asırdır, evrimcilerin hayalindeki bu süreci gösteren somut bir bulgu elde edilememiştir. Elde edilen tüm bulgular karayemişlerin hep karayemiş olarak var olduklarını, evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını ortaya koymaktadır.

Tarpun

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 110 milyon yıl

Bölge: Brezilya

Missing Links (Kayıp Halkalar) isimli kitabında Robert A. Martin şöyle demektedir:

"Eğer Yaratılışçılık doğru ise, bir ata-torun ilişkisinden veya herhangi bir evrimsel gelişmeden söz edilemez. Evrim modeli doğru ise, oldukça yüklü sayılabilecek fosil kayıtlarıyla birlikte, tüm seviyelerde ve kronolojik sıralamada ara geçiş formlarının bulunması gerekir." (Robert A. Martin, Missing Links: Evolutionary Concepts and Transitions Through Time, Jonesa and Barlett Publishers, UK, 2004, s. 8)

Bu kitapta sadece birkaçına yer verdiğimiz fosil örneklerinin hepsi, istisnasız olarak canlılar arasında herhangi bir ata-torun ilişkisi olmadığını, her bir türün kendine has özelliklerle bir anda ortaya çıktığını göstermektedir. Öte yandan 150 yıldır yapılan kazı çalışmaları ortaya bir tane bile yarım canlı örneği, yani ara geçiş fosili koyamamıştır. Bu durumda, evrimin geçersiz, Yaratılış'ın ise reddedilmesi mümkün olmayan bir gerçek olduğu açıktır.

Monacanthus

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 4 milyon yıl

Bölge: İtalya

Monacanthus balıkları, tropikte veya subtropikte yaşayan *Monacanthidae* familyasına dahildirler. Bu familyaya dahil olan bilinen 107 tür vardır. Türlerin pek çoğunun ana özelliklerinden biri, iyi birer kamuflaj ustası olmalarıdır. Saklanmak için kolaylıkla renklerini değiştirip bulundukları ortamda tamamen gizlenebilir ve bu yolla kendilerini düşmanlarından korurlar.

Resimdeki Monacanthus fosili 4 milyon yıllıktır ve söz konusu canlıların evrim geçirmediğinin açık bir ispatıdır. Canlılar, Darwinistlerin iddia ettiği gibi sürekli değişim geçirerek birbirlerinden türememişlerdir. Evreni ve tüm canlıları Yüce Allah yaratmıştır.

Ahtapot

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Hjoula, Lübnan

Yüksek öğrenme kapasitesine sahip oldukları laboratuvarlarda test edilmiş olan ahtapotlar, aynı zamanda birer kamuflaj ustasıdırlar. Kamuflaj yetenekleri, bu iş için özel olarak yaratılmış deri hücrelerine bağımlıdır. Deri hücrelerinin renk değiştirme, ışık geçirmezlik ve yansıtma gibi özellikleri sayesinde, hem düşmanlarından korunabilir hem de diğer ahtapotları tehlikeye karşı uyarabilirler. Bazı ahtapotlar sadece renk değiştirmekle kalmaz, diğer deniz canlılarını taklit ederek de kendilerini kamufle ederler. "Mimik ahtapotları" olarak adlandırılan bu tür ahtapotlar, aslan balığı ve deniz yılanı gibi ürkütücü deniz canlılarının görünümünü taklit ederler.

Peki ahtapotlar, evrimcilerin iddia ettikleri gibi sahip oldukları bu özellikleri aşama aşama, uzun zaman dilimleri içinde mi kazanmışlardır? Diğer bir deyişle, ilk var olan ahtapotlar bugünkü ahtapotlardan çok farklı, ilkel görünümlü, eksik organlı, tam gelişmemiş garip canlılar mıdır? Bunu anlamanın en önemli yollarından biri ahtapotların fosil kayıtlarını incelemektir. Fosil kayıtlarını incelediğimizde, ne kadar eskiye gidilirse gidilsin, hep günümüzdeki ahtapotların aynısı olan fosil örnekleriyle karşılaşırız. Bu da evrimcilerin iddialarının gerçek olmadığının en önemli delilidir. Ahtapotlar evrim geçirmemiş, sahip oldukları tüm özelliklerle üstün güç ve akıl sahibi Allah tarafından yaratılmışlardır.

Denizatı

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 4 milyon yıl

Bölge: İtalya

Denizatının başı, vücuduna dik açıyla yerleştirilmiştir. Başka hiçbir balıkta bu özellik yoktur. Bu nedenle denizatları vücutları dik olarak yüzer, başlarını yukarı ve aşağı hareket ettirebilirler. Ancak başlarını iki yanlarına doğru hareket ettiremezler. Bu özellik diğer canlılarda olsa, başlarını sağa-sola çeviremedikleri için problem yaşayabilir, her türlü tehlikeye karşı açık olabilirlerdi. Fakat denizatları sahip oldukları özel vücut yapısı sayesinde böyle bir problem yaşamazlar. Denizatlarının gözleri birbirinden bağımsız, her yöne serbestçe hareket edebilecek ve dönerek her tarafı rahatlıkla seyredebilecek şekilde yaratılmıştır. Bu yüzden kafalarını iki yana çeviremeseler de etraflarını rahatlıkla görebilirler.

Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, denizatları yapılarına uygun olan göz yapısını geliştirene kadar çoktan elenip gidecek ve bugüne asla ulaşamayacaklardı. Başı dik olan ama arkasını göremeyen bir denizatının hayatta kalması mümkün olamayacak, dolayısıyla soyunu da devam ettiremeyecekti. Açıktır ki, denizatları ilk vardukları andan itibaren, eksiksiz olarak, bugün sahip oldukları tüm özelliklere sahiptir. Başlarının vücutlarına dik açıyla yerleştirilmiş olması, gözlerinin her yöne bağımsız olarak hareket edebilmesi ve diğer tüm fonksiyonlarıyla beraber bir anda var olmuşlardır. Bunun da anlamı, diğer tüm canlılar gibi denizatlarının da evrim geçirmediği, yaratıldığıdır.

Polyipnus

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 35 milyon yıl

Bölge: Polonya

Sternoptychidae familyasına dahil olan Polyipnus cinsi balıklar, Darwinizm'in bir spekülasyondan ibaret olduğunu ispatlayan canlılardan biridir. Bundan 35 milyon yıl önce yaşamış *Polyipnus*'larla, günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

Fundulus (Killfish)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 3 milyon yıl

Bölge: Lahontan Yatakları, Nevada, ABD

Evrimciler, Darwin'in ortaya attığı teoriyle yaşamın ve canlı türlerinin nasıl ortaya çıktığı sorusunu cevapladığını iddia ederler. Nitekim materyalistlerin ve ateislerin, evrim teorisini böyle körü körüne sahiplenmelerinin sebebi de budur. Evrim teorisiyle birlikte canlılığın oluşumuna Yaratılış dışında bir cevap bulunduğunu sanmaktadırlar. Oysa bu çok büyük bir yanılgıdır. Darwin'in iddiaları kendi yaşadığı dönemde de sonrasında da bilimsel hiçbir veriyle desteklenmemiştir. Tam tersine bilim, Darwin'in senaryosunun imkansız olduğunu ispatlamıştır. Kısaca, canlılığın oluşumunun Yaratılış dışında hiçbir bilimsel ve akılcı cevabı yoktur. Nitekim evrimci paleontolog George Simpson da Darwin'in teorisinin hiçbir soruyu cevaplayamadığını şu sözlerle itiraf etmektedir:

"Darwin, kitabının (Türlerinin Kökeni) adıyla ifade edilen soruyu cevaplamaktan aciz kalmıştır." (Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystrey, s. 140)

Asker Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtları, canlıların on hatta çoğu zaman yüz milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermiştir. Bu açık gerçek, Darwinizm için ciddi bir sorundur ve pek çok evrimci de bu durumun farkındadır. Örneğin evrimci paleontolog Steven M. Stanley, Darwinist açıklamaların fosillerle uyuşmadığını şu sözlerle ifade eder:

"Uzun süredir kapalı bir kutu olarak kalan fosil kayıtları bugün artık bizleri, evrimin bu geleneksel anlayışını yeniden gözden geçirmeye mecbur etmektedir. Artık ortaya çıkmıştır ki saysız canlı türü, milyonlarca yıldır gözle görülen herhangi bir evrim geçirmeden yeryüzünde varlığını devam ettirmektedir." (Steven M. Stanley, The New Evolutionary Timetable, 1981 New York, s. 3)

Evrimcileri, Darwinizm'i "yeniden gözden geçirmeye mecbur eden" sayısız fosilden biri de resimdeki 95 milyon yaşındaki asker balığı fosilidir. 95 milyon yıldır en küçük bir değişiklik dahi geçirmeyen asker balıkları, evrimi yalanlamaktadır.

Sincap Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Monte Bolca, İtalya

Fosil kayıtlarına bakıldığında evrimcilerin öne sürdüğü yavaş, aşamalı gelişimin hiçbir delili görülmez. Canlıların sözde bir ortak atadan türediğinin de delili yoktur. Bulgular canlıların birbirlerinden türemediklerini, soylarını devam ettirdikleri müddetçe değişmediklerini, kısacası evrim geçirmediklerini ortaya koymuştur. Bu gerçek Oxford Üniversitesi'nden zoolog Mark Pagel tarafından şöyle açıklanır:

"... Ancak fosil kayıtlarında, Darwin ve Lyell'in umut ettiği yavaş, yumuşak ve düzenli değişikliklerin yerine, Yaratılış'ı hatırlatan ani patlama şeklinde beliren değişimler, neredeyse yoktan ortaya çıkan yeni türler ve milyonlarca yıl boyunca devam eden değişmezlik var." (Mark Pagel, "Happy accidents?," Nature 397:665, 25 Şubat 1999)

Kurt Ringa

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Hakel, Lübnan

Fosiller evrimin iddialarını yerle bir ettiği içindir ki, çoğunlukla evrimciler tarafından göz ardı edilmekte ya da üzerlerinde çeşitli oynamalar yapılarak evrimci propagandaya alet edilmeye çalışılmaktadır. Ancak son dönemlerde Yaratılış'ın delili olan yüzlerce fosilin sergilerle, kitaplarla, internet siteleriyle ortaya çıkarılması, evrimcilerin içinde bulunduğu açmazı tüm açıklığıyla gözler önüne sermiştir. Fosilleri ve yaşayan örneklerini yanyana gören insanlar, ek bir açıklamaya bile gerek kalmadan, evrimin yalan olduğunu hemen anlamaktadır. Evrimcileri paniğe sürükleyen sebep de budur. Evrimciler, bu defa geri dönüşü mümkün olmayan şekilde, teorilerinin dünya çapında çöktüğünü görmekte ve acı içinde bu çöküşü seyretmektedirler. Evrim teorisinin çöküşünün delillerinden biri de resimdeki 95 milyon yıllık kurt ringası fosilidir.

Tang Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Hakel, Lübnan

Wendell R. Bird, The Origin of Species Revisited adlı kitabında, evrim teorisinin ara form iddiasının hayali bir hikayeden ibaret olduğunu şöyle ifade ediyor:

"... Jeolojik kayıt en baştan söylenen şeyi bir daha vurguluyor: Farklı jeolojik dönemlere ait türler arasında yaşadığı varsayılan ara formlar hayali şeylerdir, yalnızca teoriyi desteklemek için ortaya atılmıştır." (Wendell R. Bird, The Origin of Species Revisited, Thomas Nelson Inc, Aralık 1991, s. 44)

Bugüne kadar yapılan fosil araştırmaları, evrimcilerin iddialarına destek olabilecek, herhangi bir ara form örneği ortaya koymamıştır. Türler arasında sözde ata-torun ilişkisi olduğunu gösteren bir fosil de bulunamamıştır. Örneğin bulunan hiçbir tang balığı fosili yarım, az gelişmiş, organlarının bazısı oluşmuş bazısı oluşmamış değildir. Ne kadar geriye gidilirse gidilsin, elde edilen her tang balığı fosili bugün yaşayan tang balıklarıyla birebir aynı özellikleri taşımaktadır. Resimdeki 95 milyon yıllık tang balığı fosili de bu gerçeğin delillerindendir.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Dönem: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Eğer karideslerin, evrimcilerin iddia ettiği gibi hayali bir ilkel atası olsaydı bu hayali atanın nasıl bir varlık olduğunun izlerini fosil kayıtlarında görmemiz gerekirdi. Ancak fosil kayıtları böyle bir atanın yaşadığına dair en küçük bir kanıt bile ortaya koymamaktadır. Üstelik, karideslerin geçirdiği sözde evrimsel aşamaların da fosil kayıtlarında hiçbir izi yoktur. Yani, karidesi andıran ama günümüz karideslerin sahip oldukları özelliklerin henüz hepsini kazanmamış herhangi bir "karidesimsi" fosili hiç bulunmamıştır. Bulunan tüm fosillerde karidesler, yaşları ne olursa olsun, günümüzdeki karideslerin aynısıdır. Resimdeki 150 milyon yaşındaki karides de, bugün yaşayan karideslerin sahip oldukları tüm özelliklere eksiksiz sahiptir. Akıl ve mantık sahibi hiçbir insan, bu koşullar altında karideslerin "evriminden" bahsedemez. Diğer tüm canlılar gibi karidesler de evrim geçirmemişlerdir. Canlılık, kerem ve izzet sahibi olan Allah'ın eseridir.

Mavi Mezgit

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 5 milyon yıl

Bölge: Marecchia Nehri Oluşumu, İtalya

San Francisco Üniversitesi'nden biyolog Dean Kenyon, evrim teorisinin iddialarının bilimsel olarak asla desteklenmediğini şöyle ifade etmektedir:

"Gelin çok yaygın bir yanlış anlaşılmayı günyüzüne kavuşturalım. Tek bir hayvan türünün bile bir başka hayvan türüne tam olarak dönüştüğü, laboratuvar ortamında da sahada da gözlenmemiştir." (Dean H. Kenyon, Brief of Appelants, Ekim 1985, s. A-16)

Kenyon'un da ifade ettiği gibi evrim senaryolarının gerçekleştiğini gösteren hiçbir somut bulgu yoktur. Resimdeki mavi mezgit fosili örneğinde olduğu gibi sayısız bilimsel bulgu, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Evrimcilerin bu bulguları görmezlikten gelmeye çalışmalarının bir manası yoktur. Gerçeklerden kaçmak, gerçekleri değiştirmeyecektir.

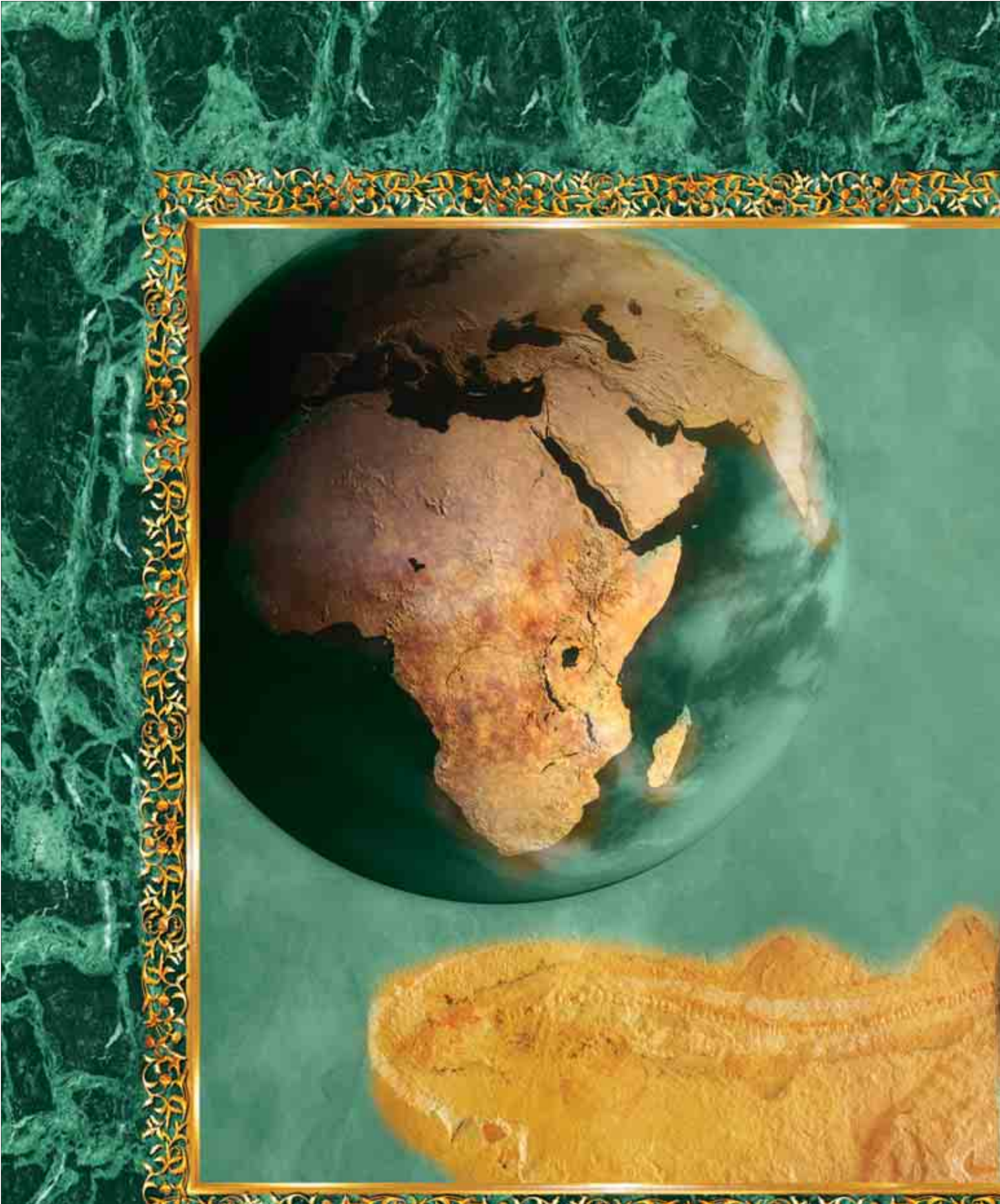

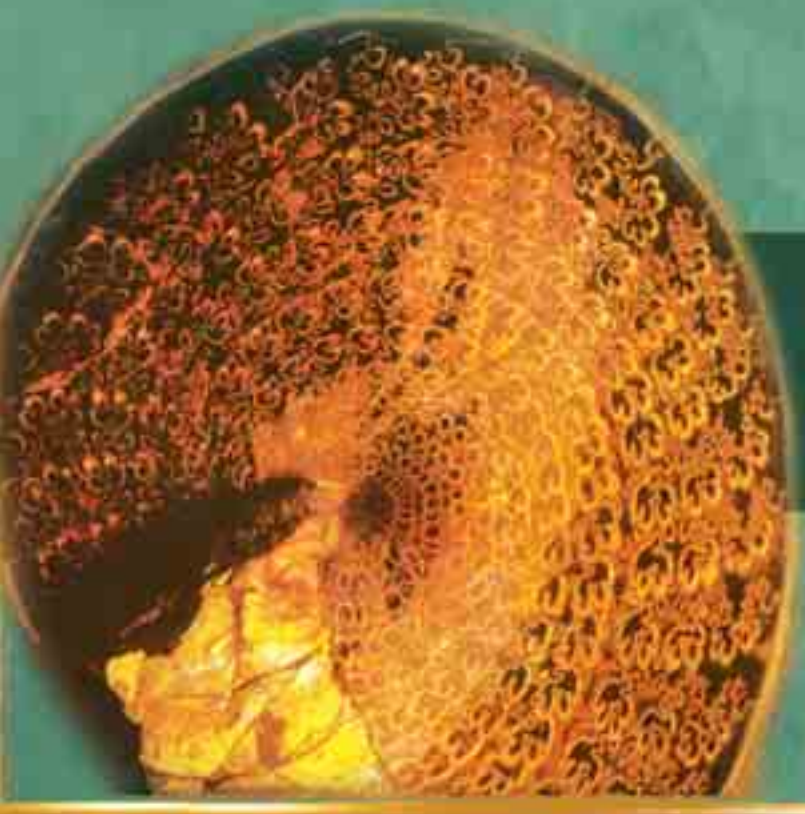

SONUÇ

EVRENİ ve TÜM CANLILARI ALLAH YARATMIŞTIR

19. yüzyılın köhne bir teorisi olan evrim, bugün artık bilimsel gerçekler karşısında tamamen yıkılmış durumdadır. Evrim teorisine en büyük darbeyi vuran fosil kayıtları karşısında, Darwinistlerin verebileceği herhangi bir bilimsel cevap yoktur.

Evrimin yaşandığını gösteren tek bir fosil bile ortaya koyamayan Darwinistler, bu yenilgilerini kendilerince kamufle edebilmek için çeşitli yollara başvururlar: Kimi zaman, soyu tükenmiş bazı canlıların fosillerini, hiçbir doğruluk payı olmadığı halde, ara fosilmiş gibi göstermeye çalışırlar. Kimi zaman sahte fosiller öne sürerek evrimi kendilerince kanıtlamak için gayret ederler. Kimi zaman tamamen hayal ürünü çizimlerle halkı aldatmaya çalışırlar. Tüm bunları yaparken de, "kayıp halka bulundu", "atalarımız mikropmuş", "evrimi gösteren buluş", "evrim iş başında" gibi gerçeği yansıtmayan sloganlar kullanarak, evrim teorisi reddedilemez bir gerçekmiş gibi imaj oluşturmaya çalışırlar. 1800'lerin sonlarında ve 1900'lerin başlarında, bilimin ve teknolojinin bu derece gelişmediği dönemlerde Darwinistler bu taktiklerinde başarılı olmuş olabilirler. Ancak 21. yüzyılın dünyasında evrimcilerin yalanlarının hepsi deşifre olmuş, Darwinistlerin kolları kanatları kırılmıştır.

Bugün artık ilkokul çağındaki çocuklar bile, evrimi gösteren hiçbir ara fosil olmadığının, insanların maymunlardan türemediklerinin, canlıların gelişmiş ve kompleks yapılarının tesadüfle açıklanmasının mümkün olmadığının, Darwinizm'in bilim tarihinin en büyük sahtekarlığı olduğunun farkındadır.

"Dikkat edin; gerçekten onlar, düzdükleri yalanlardan dolayı derler ki." (Saffat Suresi, 151) ayetiyle de bildirildiği gibi, Allah Kuran'da iman etmeyenlerin sürekli çeşitli yalanlar öne sürerek imandan yüzçevirdiklerini haber vermiştir. Darwinistler de hem kendileri iman etmekten kaçınmak, hem de insanları din ahlakından uzaklaştırmak için farklı farklı aldatmacalar öne sürmektedirler. Ve pek çok gerçek dışı iddiada bulunmaktadırlar.

Nitekim **"Onlar (putatapıcılar), her ne kadar şöyle diyor idiyseler de."** ayetiyle de iman etmeyenlerin sürekli mazaretler öne sürdüklerine dikkat çekilmektedir. Ancak onlar da gerçekleri yakında görüp anlayacaklardır. Kuran'ın pek çok ayetinde iman etmeyen-

Yıllar boyunca sürüngenlerin kuşa dönüştüğü masalının sözde delili gibi gösterilmeye çalışılan Archaeopteryx evrimcilerin halkı nasıl yanıltmaya çalıştıklarının bir örneğidir. Archaeopteryx 150 milyon yıllık bir kuş fosilidir. Bu kuşun bazı sürüngen özellikleri gösterdiği ve bu yüzden sürüngenler ile kuşlar arasındaki "kayıp halka" olduğu iddia edilmiştir. Ancak Archaeopteryx'in tam bir uçucu kuş olduğunu gösteren tüm bilimsel bulgular bu iddiayı geçersiz kılmıştır. Dahası, kuşların sözde sürüngen ataları olarak kabul edilen teropod dinozorları Archaeopteryx'ten çok daha gençtirler. Bu ise evrimcilerin gizlemeye çalıştıkları bir diğer gerçektir.

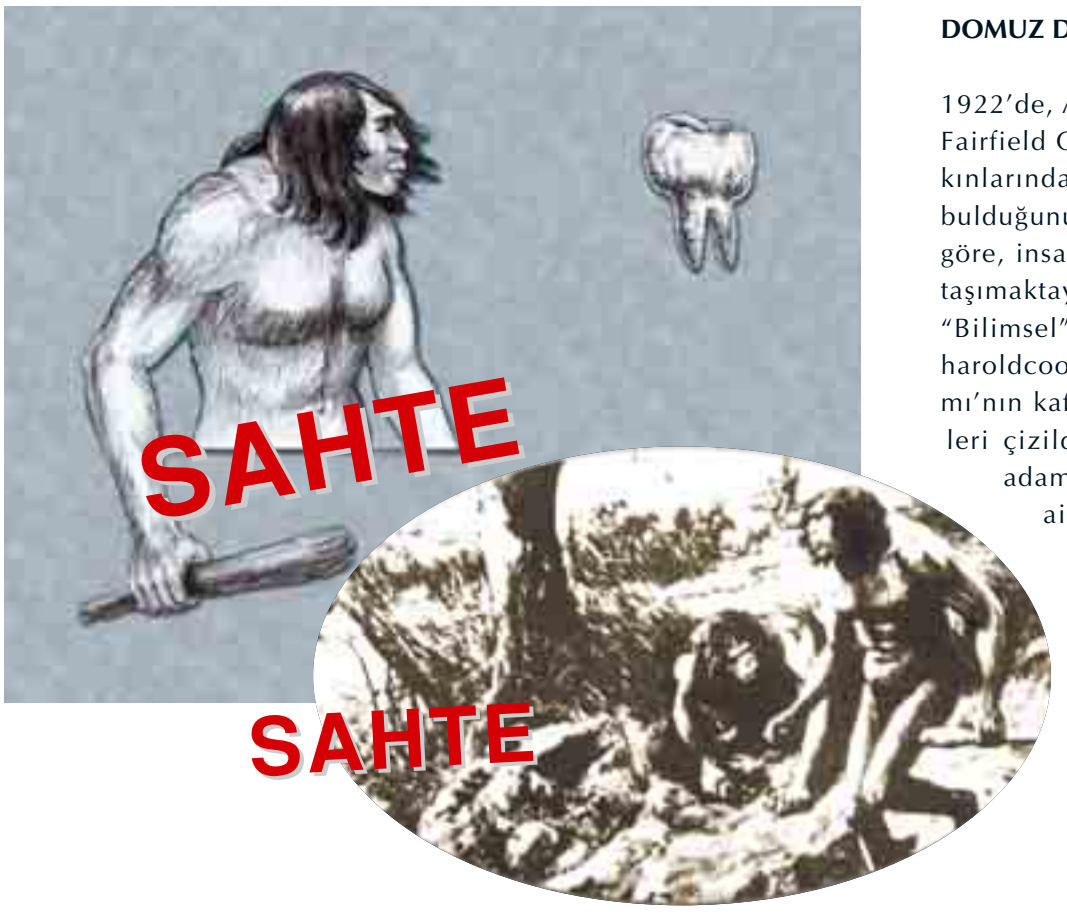

DOMUZ DİŞİNİ, "NEBRASKA ADAMI" DİYE TANITTILAR

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Pliosen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, evrimcilerin hayallerine göre, insan ve maymunların sözde ortak özelliklerini taşımaktaydı. Bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen üretildi: Hesperopithecus haroldcooki. Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi. Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska adamının, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı. Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, Prosthennops cinsinden yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir türüne ait olduğu anlaşıldı.

lerin gerçekleri bilip anlayacakları vaktin geleceği bildirimiştir. Bu ayetlerde, işari manada, Darwinistlerin de doğruyu görecekleri haber verilmektedir. Bu ayetlerden bazıları şu şekildedir:

Fakat (kitap gelince) onu tanımayıp-küfrettiler; yakında bileceklerdir. (Saffat Suresi, 170)

Onları bırak; yesinler, yararlansınlar ve onları (boş) emel oyalayadursun. İlerde bileceklerdir. (Hicr Suresi, 3)

Kendilerine verdiğimiz (nimetler)e nankörlük etsinler ve yararlanıp-metalansınlar diye. Ancak onlar yakında bileceklerdir. (Ankebut Suresi, 66)

Umarız Darwinistler de, mantıksız ısrarlarından vazgeçer, herkesin kolaylıkla kavrayabildiği doğruları görerek gerçeği kabullenebilirler. Bilimin gösterdiği gerçek, evrim teorisinin geçersiz olduğu, evreni ve canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Bu kitapta bazı örneklerine yer verdiğimiz fosiller de Allah'ın yaratışının önemli birer delilidirler. Kuran'ın pek çok ayetinde, yeryüzünün altında ve üstünde Yaratılış gerçeğini gösteren deliller olduğuna dikkat çekilmektedir. Örneğin Saffat Suresi'nin 137. ayetinde şu şekilde buyurulmaktadır:

Siz onların üstünden muhakkak geçip gidiyorsunuz... (Saffat Suresi, 137)

Bu ayetle, canlılığın gerçek tarihini gösteren ve yer altında bulunan fosil kayıtlarına işaret ediliyor olması muhtemeldir. Dünyanın dört bir yanında, yeryüzünün altında, canlıların ilk var oldukları andan itibaren aynı kaldıklarını, yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, kısaca evrim geçirmediklerini gösteren sayısız fosil örneği vardır ve insanlar sürekli bunların üzerinden geçip gitmektedir. Tüm bu fosiller, canlıların sahip oldukları kompleks özelliklerle, eksiksiz ve kusursuz olarak birdenbire var olduklarını yani Allah tarafından yaratıldıklarını göstermektedir. Üstün güç ve kudret sahibi olan Rabbimiz, tüm canlıları en güzel şekilde yaratmıştır. Bütün varlıklar, Allah'ın yüceliğinin ve büyüklüğünün birer tecellisidir. Bu tecelliler karşısında insana düşen, aklını ve vicdanını kullanarak, tüm evrenin bir hikmetle yaratılmış olduğunu düşünmek, alemlerin Rabbi olan Allah'ı hamd ile tesbih etmek ve O'na en güzel şekilde kulluk etmektedir.

Allah, herşeyin yaratıcısıdır. O, herşey üzerinde vekildir.

Göklerin ve yerin anahtarları O'nundur. Allah'ın ayetlerine (karşı) inkar edenler ise; işte onlar, hüsrana uğrayanlardır. (Zümer Suresi, 62-63)

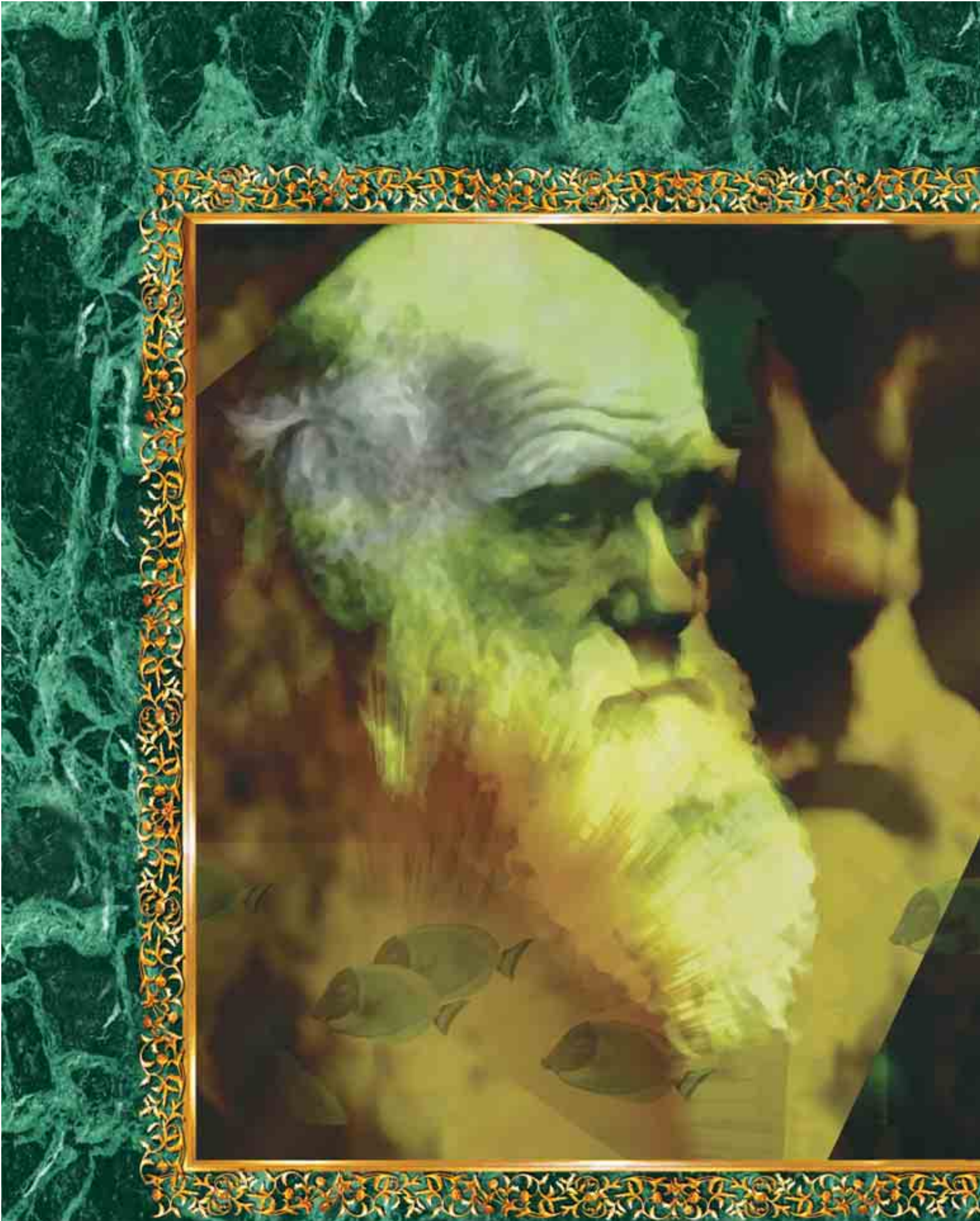

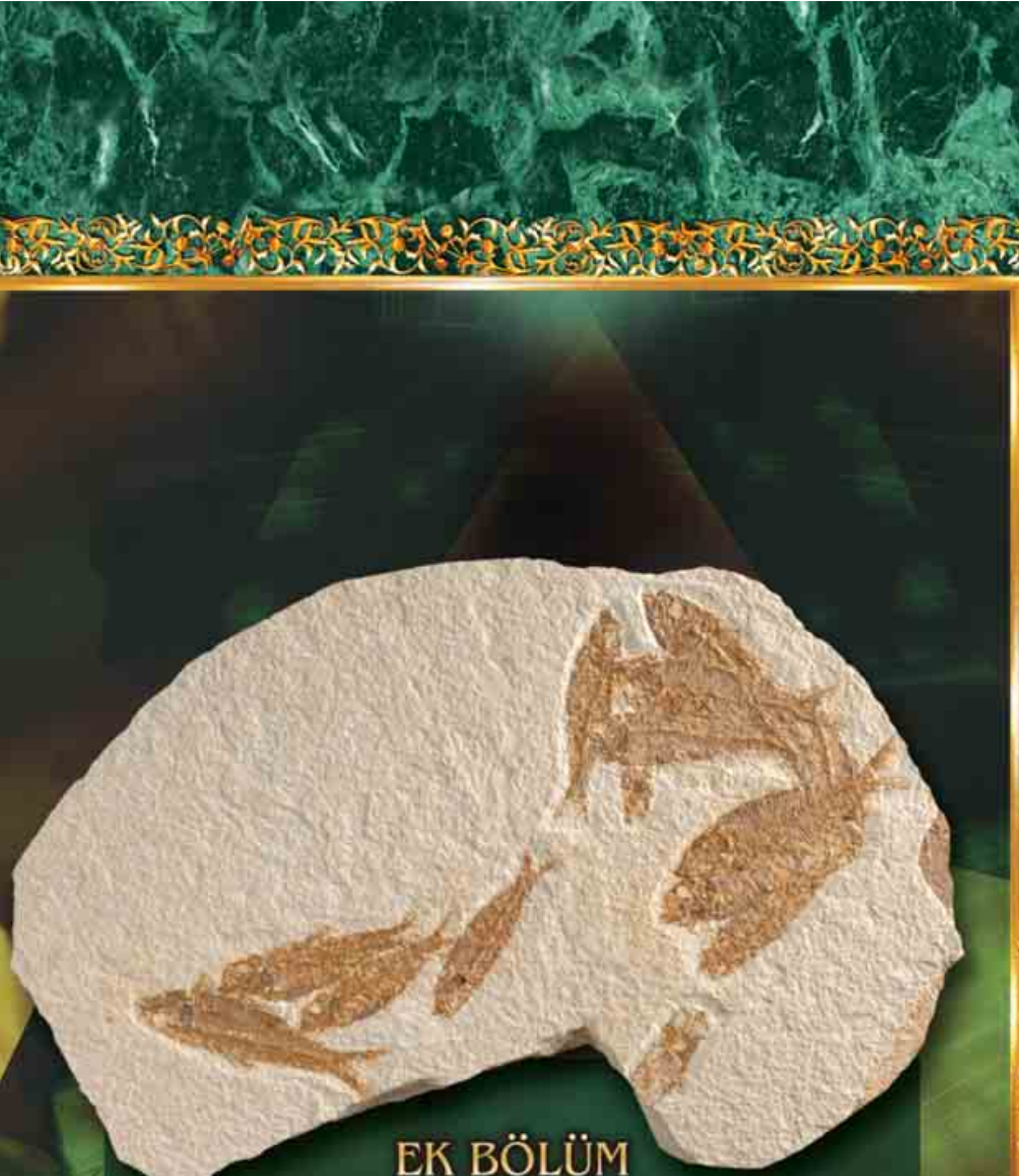

EK BÖLÜM

EVRİM TEORİSİNİN ÇÖKÜŞÜ

TERÖRİZMİN GERÇEK İDEOLOJİK KÖKENİ: DARWINİZM VE MATERYALİZM

Pek çok insan evrim teorisini, ilk olarak Charles Darwin'in ortaya attığı, bilimsel delillere, gözlemlere ve deneylere dayalı bir teori zanneder. Oysa evrim teorisinin ilk fikir babası Darwin olmadığı gibi, teorinin kaynağı da bilimsel deliller değildir. Teori, antik bir dogma olan materyalist felsefenin doğaya uyarlanmasından ibarettir. Bugün de teori, kendisini destekleyen bilimsel bulgular olmamasına rağmen, sırf materyalist felsefe uğruna körü körüne savunulmaktadır.

Bu bağnazlık dünyaya çok büyük belalar getirmiştir. Çünkü Darwinizm'in ve ondan dayanak bulan materyalist felsefenin yaygınlaşmasıyla birlikte, "insan nedir" sorusuna verilen cevap değişmiştir. Daha önceden bu soruya "insan, Allah'ın yarattığı ve O'nun öğrettiği güzel ahlaka göre yaşaması gereken bir varlıktır" cevabını veren insanlar, "insan rastlantılarla var olmuş, yaşam mücadelesiyle gelişmiş bir hayvandır" diye düşünmeye başlamışlardır. Bu büyük yanılgının faturası ise çok ağırdır. Irkçılık, faşizm, komünizm gibi vahşet ideolojileri ve diğer pek çok barbar, çatışmacı dünya görüşü, bu yanılgıdan güç bulmuştur.

Bu makalede Darwinizm'in insanlığa getirdiği bu belayı inceleyecek ve bunun günümüzün en önemli global sorunlarından biri olan "terörizm"le ilgisini açıklayacağız.

Darwinizm'in Yalanı: "Yaşam Bir Çatışmadır"

Darwin, teorisini geliştirirken temel bir varsayımdan yola çıkmıştı: "**Canlıların gelişimi doğadaki yaşam mücadelesine bağlıdır. Bu mücadeleyi güçlü olanlar kazanır. Zayıflar ise ezilerek yok olmaya mahkumdurlar".**

Darwin'e göre, doğada acımasız bir yaşam mücadelesi, daimi bir çatışma vardı. Güçlüler her zaman güç-

süzleri alt ediyor ve gelişme de bu sayede mümkün oluyordu. *Türlerin Kökeni* kitabına koyduğu altbaşlık da, onun bu görüşünü özetliyordu: *"Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon ve Yaşam Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması Yoluyla".*

Dahası Darwin, "yaşam mücadelesi"nin insan ırkları arasında da geçerli olduğunu öne sürmüştü. Bu gerçek dışı iddiaya göre, "kayırılmış ırklar" bu mücadelede üstün geliyorlardı. Darwin'e göre kayırılmış ırklar, Avrupalı beyazlardı. Asyalı ya da Afrikalı ırklar ise, yaşam mücadelesinde geri kalmışlardı. Darwin daha da ileri giderek, bu ırkların dünya üzerindeki "yaşam mücadelesi"ni yakın zamanda tamamen kaybederek yok olacaklarını ileri sürmüştü:

> "Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da… kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki **zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan** babun türü maymunlar kalacaktır."[1]

Hintli antropolog Lalita Vidyarthi Darwin'in evrim teorisinin, ırkçılığı sosyal bilimlere nasıl kabul ettirdiğini şöyle açıklar:

> **"Darwin'in ortaya attığı 'en güçlülerin hayatta kalması'** düşüncesi, insanoğlunun kültürel bir evrim sürecinden geçtiğine ve en üst kademenin Beyaz Adam'ın medeniyeti olduğuna inanan sosyal bilimciler tarafından coşkuyla karşılandı. **Bunun bir sonucu olarak, 19. yüzyılın ikinci yarısındaki Batılı bilim adamlarının çok büyük bir kısmı ırkçılığı şiddetle benimsediler."** [2]

Darwin'in İlham Kaynağı: Malthus'un Acımasızlık Teorisi

Darwin'in bu konulardaki ilham kaynağı, İngiliz bir ekonomist olan Thomas Malthus'un *An Essay on the Principle of Population (Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme)* adlı kitabıydı. Malthus kendi başlarına bırakıldıklarında, insan nüfusunun çok hızlı arttığını hesaplamıştı. Ona göre nüfusları kontrol altında tutan başlıca etkenler, savaş, kıtlık ve hastalık gibi felaketlerdi. Kısacası bu vahşi iddiaya göre, bazı insanların yaşayabilmeleri için diğerlerinin ölmesi gerekiyordu. Var olma, "sürekli savaş" anlamına geliyordu.

Thomas Robert Malthus

19. yüzyılda Malthus'un fikirleri oldukça geniş bir kitle tarafından benimsenmişti. Özellikle, Avrupalı üst sınıfın entellektüelleri Malthus'un zalimce fikirlerini destekliyordu. **"Nazilerin Bilimsel Arka Planı"** isimli makalede, 19. yüzyıl Avrupası'nın Malthus'un popülasyon ile ilgili görüşlerine verdiği önem şöyle aktarılmaktadır:

> "19. yüzyılın ilk yarısında Avrupa'da yönetici sınıfın üyeleri, yeni keşfedilen 'nüfus artışı problemi'ni tartışmak ve fakirlerin ölüm oranlarını artırmak için, Malthus'un fikirlerini uygulamanın yöntemlerini planlamak üzere biraraya geldiler. Vardıkları sonuç özetle şöyleydi: **"Fakirlere temizliği tavsiye etmek yerine tam tersi alışkanlıklara teşvik etmeliyiz. Şehirlerimizdeki sokakları daha dar yapmalıyız, daha fazla insanı evlere doldurmalıyız ve vebayı getirmeye çalışmalıyız. Ülkemizde köylerimizi durgun sulara yakın yapmalıyız, bataklıklarda yaşamayı teşvik etmeliyiz vs..."** [3]

Bu zalimce uygulamanın sonucunda, yaşam mücadelesinde güçlü olanlar zayıf olanları ezecekler ve bu şekilde hızla artan nüfus da dengelenmiş olacaktı. İngiltere'de 19. yüzyılda söz konusu "fakirleri ezme" programı gerçekten uygulandı. 8-9 yaşındaki çocukların günde 16 saat kömür ocaklarında çalıştırıldıkları ve binlercesinin kötü şartlar nedeniyle öldüğü bir endüstri düzeni kuruldu. Malthus'un teorik olarak gerekli bulduğu "yaşam mücadelesi", İngiltere'de milyonlarca fakir insana azap dolu bir ömür yaşattı.

Darwin, işte bu fikirlerden etkilenerek çatışmacı görüşü tüm doğaya uyguladı ve bu var olma savaşında güçlü olanların ve en iyi uyum sağlayanların galip geleceklerini öne sürdü. Dahası, söz konusu yaşam mücadelesinin doğanın meşru ve değişmez bir yasası olduğunu iddia ediyordu. Bir yandan da yaratılışı inkar ederek insanları dini inançlarını terk etmeye davet ediyor ve böylece "yaşam mücadelesi"nin acımasızlığına engel olabilecek tüm ahlaki kısıtasları hedef almış oluyordu.

Bireyleri acımasızlığa ve zalimliğe yönlendiren bu gerçek dışı fikirlerin yaygınlaşmasıyla, 20. yüzyılda insanlığın ödeyeceği bedel ağır olacaktı.

"Orman Kanunları"nın Açtığı Yol: Faşizm

Darwinizm 19. yüzyılda ırkçılığı beslerken, 20. yüzyılda doğup gelişecek ve tüm dünyayı kana bulayacak bir ideolojinin de temellerini oluşturuyordu: Nazizm.

Nazi ideologlarında da yoğun bir Darwinizm etkisi görülmektedir. Adolf Hitler ve Alfred Rosenberg tarafından şekillendirilen bu teori incelendiğinde, "doğal seleksiyon", "seçici eşleşme", "ırklar arası yaşam mücadelesi" gibi, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabında onlarca kez tekrarlanan kavramlara rastlanır. Hitler ünlü kitabı "Kavgam" *(Mein Kampf)*'ın ismini de, Darwinizm'in yaşamın bir mücadele arenası olduğu ve bu mücadelede üstün gelenlerin hayatta kaldıkları prensibinden esinlenerek koymuştur. Kitabında özellikle ırklar arasındaki mücadeleden söz etmiş ve şöyle demiştir:

> "Tarih doğanın kendi kendine oluşturacağı yeni bir ırksal hiyerarşi sonucunda eşi benzeri olmayan bir imparatorluk meydana getirecektir."[4]

1933'deki ünlü Nuremberg mitinginde ise, "yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiğini, bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürmüştür.

Nazilerin Darwin'den etkilendikleri bugün konunun uzmanı olan tarihçilerin hemen hepsi tarafından kabul gören bir gerçektir. Tarihçi Hickman Hitler'in Darwinizm'den etkilendiğini şöyle açıklar:

> "**Hitler katı bir evrimciydi**. Psikozunun derinlikleri ne olursa olsun Mein Kampf kitabı bir dizi evrim fikrini sergiler, özellikle de en uygunların yaşam savaşı ve daha iyi bir toplum için zayıfların katledilmesi fikirlerine yer verir."[5]

Bu görüşlerle ortaya çıkan Hitler, dünyayı eşi benzeri hiç görülmemiş bir vahşete sürükledi. Başta Yahudiler olmak üzere, pek çok etnik veya siyasi grup, Nazi ölüm kamplarında feci bir zulme ve katliama maruz bırakıldı. Naziler'in işgalleri ile başlayan II. Dünya Savaşı ise, tam 55 milyon insanın yaşamına mal oldu. Dünya tarihinin gördüğü bu en büyük felaketin arka planında, Darwinizm'in "yaşam mücadelesi" kavramı yer alıyordu.

Kanlı İttifak: Darwinizm ve Komünizm

Darwinizm'in sağ kanadında faşistler yer alırken, sol kanadında ise komünistler bulunur. Darwin'in teorisinin en ateşli savunucuları arasında, komünistler her zaman için önemli bir yer tutmuştur.

Darwinizm ile komünizm arasındaki bu ilişki, her iki "izm"in kurucularına kadar uzanır. Komünizmin kurucuları Marx ve Engels, Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlanır yayınlanmaz okumuşlar ve kitaptaki "diyalektik materyalist" yaklaşıma hayran olmuşlardır. Marx ve Engels arasındaki mektuplaşmalar, her ikisinin de Darwin'in teorisini "komünizmin doğa bilimleri açısından temeli" saydıklarını göstermektedir. Nitekim Engels Darwin'in de etkisiyle kaleme aldığı *Doğanın Diyalektiği* adlı kitabında Darwin'e övgüler yağdırmış ve "Maymundan İnsana Geçişte Emeğin Rolü" adlı bölümde evrim teorisine kendince katkılar yapmaya çalışmıştır.

Marx ve Engels'in yolunu izleyen Plekhanov, Lenin, Trotsky ve Stalin gibi Rus komünistlerinin hepsi de, Darwin'in evrim teorisini benimsemişlerdir. Rus komünizminin kurucusu sayılan Plekhanov, **"Marksizm, Darwinizm'in sosyal bilimlere uygulanmasıdır"** adlı sözüyle ünlüdür.[6]

Trotsky'nin ise **"Darwinizm, diyalektik materyalizmin en büyük zaferidir"** şeklinde açıklamaları bulunmaktadır.[7]

Komünist kadroların oluşmasında "Darwin'in eğitimi"nin büyük rolü vardır. Örneğin **Stalin'in, gençliğinde bir din adamı iken Darwin'in kitapları nedeniyle ateist olduğu** da tarihçiler tarafından not edilen bir gerçektir. [8]

Komünist rejimi Çin'de kuran ve milyonlarca insanı katleden Mao ise kurduğu bu düzenin felsefi dayanağını, **"Çin sosyalizminin temeli, Darwin'e ve Evrim Teorisi'ne dayanmaktadır"** diyerek açıkça belirtmiştir. [9]

Darwinizm'in Mao ve Çin komünizmi üzerindeki etkisi, Harvard Üniversitesi'nden tarihçi James Reeve Pusey'in, *China and Charles Darwin* (Çin ve Charles Darwin) adlı araştırma kitabında detaylarıyla anlatılmaktadır.[10]

Kısacası, evrim teorisi ile komünizm arasında kopmaz bir bağ vardır. Evrim teorisi, canlıların bir tesadüf ürünü olduğunu iddia etmekle, ateizme sözde bilimsel bir dayanak sağlamıştır. Tamamen ateist bir ideoloji olan komünizm de bu nedenle kaçınılmaz olarak Darwinizm'e bağlıdır. Dahası, evrim teorisi doğa-

daki gelişmenin çatışma (yani "yaşam mücadelesi") sayesinde mümkün olduğunu ileri sürmekle, komünizmin temelinde yer alan "diyalektik" kavramını desteklemektedir.

Komünizmin bu "diyalektik çatışma" kavramının 20. yüzyıl boyunca yaklaşık 120 milyon insanı katletmiş bir "cinayet makinası" olduğunu düşünürsek, Darwinizm'in dünyaya getirdiği felaketin boyutunu daha iyi anlamak mümkün olur.

Darwinizm ve Terörizm

Buraya kadar incelediğimiz gibi, Darwinizm, 20. yüzyılda insanlığı felaketlere sürükleyen çeşitli şiddet yanlısı ideolojilerin kökenidir. Ancak Darwinizm bu ideolojilerin yanında bir de, çeşitli dünya görüşlerine etki edebilecek bir "ahlak anlayışı" ve "yöntem" tarif etmektedir. Bu ahlak anlayışının ve yöntemin temel kavramı ise, **"kendinden olmayanla çatışmak"**tır.

Bunu şöyle açıklayabiliriz: Dünya üzerinde farklı inançlar, farklı dünya görüşleri, farklı felsefeler vardır. Bunlar birbirlerine iki farklı bakış açısıyla bakabilirler:

1) Kendilerinden olmayanların varlıklarına saygı gösterebilir, onlarla diyalog kurmaya çalışabilir, "insancıl" bir yöntem izleyebilirler.

2) Kendilerinden olmayanlarla çatışmak, kavga etmek, onlara zarar vererek avantaj kazanmak yolunu seçebilir, yani "hayvani" davranabilirler.

"Terörizm" adını verdiğimiz felaket, bu ikinci bakış açısının bir ifadesinden başka bir şey değildir.

Bu iki yaklaşım arasındaki farkı irdelediğimizde, Darwinizm'in insanların bilinçaltına aşıladığı **"insan, çatışan hayvandır"** telkininin son derece etkili olduğunu görürüz. Belki çatışma yolunu seçen insan ve grupların çoğunun Darwinizm'den, bu ideolojinin prensiplerinden haberi yoktur. Ama sonuçta felsefi temeli Darwinizm'e dayanan bir bakış açısını benimsemektedirler. Onları bunun doğruluğuna inandıran şey, "bu dünyada güçlüler ayakta kalır", "büyük balık küçük balığı yutar", "savaşmak erdemdir", "insan savaşarak yücelir" gibi temeli Darwinizm'e dayanan sloganlardır. Darwinizm'i kaldırın, bu sloganların da altı boş kalacaktır.

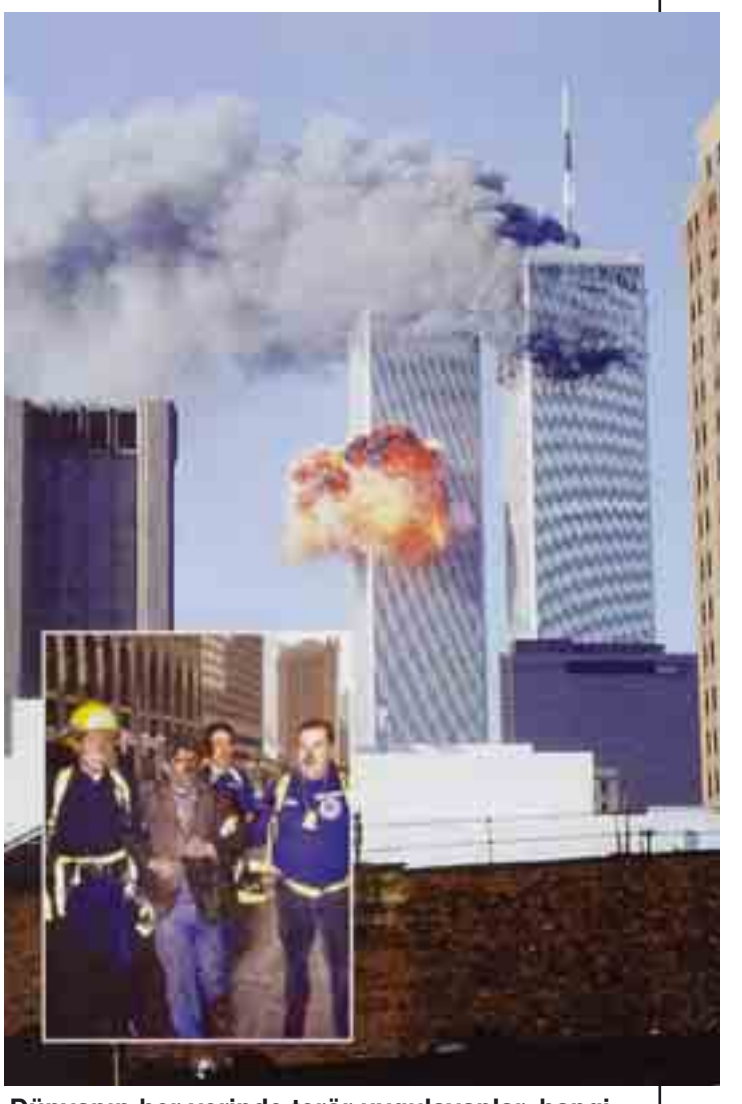

Dünyanın her yerinde terör uygulayanlar, hangi ideolojiye sahip olurlarsa olsunlar, gerçekte birer Darwinisttirler. Darwinizm, çatışmayı körükleyen bir felsefedir.

Aslında Darwinizm kaldırıldığında, geriye "çatışmacı" bir felsefe kalmamaktadır. Yeryüzündeki insanların büyük bölümünün inandığı her üç İlahi din de (Hıristiyanlık, Yahudilik ve İslam) çatışmacılığı karşıdır. Her üç din de, yeryüzünde barış ve huzur sağlanmasını amaçlamakta, masum insanların öldürülmesine, zulüm ve işkence görmesine karşı çıkmaktadır. Çatışmayı ve şiddeti, Allah'ın insanlar için belirlemiş olduğu ahlaka aykırı olan, anormal ve istenmeyen kavramlar olarak kabul etmektedir. Oysa Darwinizm, çatışmayı ve şiddeti, mutlaka var olması gereken, doğal, doğru ve meşru kavramlar olarak görmekte ve göstermektedir.

Bu nedenle, eğer birileri çıkar da, İslam, Hıristiyanlık veya Yahudilik adına, bu dinlerin kavramlarını ve sembollerini kullanarak terör uygularsa, çatışmacılığı körüklerse, bilin ki o kişiler Müslüman, Hıristiyan veya Yahudi değildir. Gerçekte bir Darwinisttir. Din kisvesi altına gizlenmiştir, ama samimi bir inanç sahibi değildir. Dine hizmet etmek için ortaya çıktığını iddia etse de, gerçekte dine ve dindarlara düşmandır. Çünkü, bizzat dinin yasakladığı bir suçu, hem de insanların gözünde dini karalayacak şekilde, zalimce işlemektedir.

Dolayısıyla dünyamızı saran terör belasının kökeni, herhangi bir İlahi dinde değil, dinsizlikte, dinsizliğin çağımızdaki tanımları olan "Darwinizm" ve "materyalizm"de gizlidir.

İSLAM, TERÖRÜN ÇÖZÜMÜDÜR

Bir din adına ortaya çıktığını ileri süren insanların bir kısmı, o dini yanlış anlıyor ve yanlış uyguluyor olabilirler. O nedenle bu insanlara bakarak o din hakkında fikir edinmek yanlış olur. Bir dini tanımanın en doğru yolu, o dinin kutsal kaynağını incelemektir.

İslam'ın kutsal kaynağı Kuran'dır. Ve Kuran'da öğretilen ahlak modeli, bugün "İslam" dendiğinde bazı Batılıların zihninde oluşan imajdan tamamen farklıdır. Kuran ahlakı, sevgi, şefkat, merhamet, tevazu, fedakarlık, tolerans ve barış kavramlarına dayanmaktadır. Bu ahlakı gerçek anlamda yaşayan bir Müslüman, son derece kibar, ince düşünceli, hoşgörülü, güvenilir, uyumlu bir insan olur. Çevresine sevgi, saygı, huzur ve yaşama sevinci verir.

İslam Barış ve Esenlik Dinidir

İslam kelimesi, Arapça'da "barış" kelimesiyle aynı anlama gelir. İslam, Allah'ın sonsuz merhamet ve şefkatinin yeryüzünde tecelli ettiği huzur ve barış dolu bir hayatı insanlara sunmak için indirilmiş bir dindir Allah tüm insanları, yeryüzünde merhametin, şefkatin, hoşgörünün ve barışın yaşanabileceği model olarak İslam ahlakına çağırmaktadır. Bakara Suresi'nin 208. ayetinde Allah şöyle buyurmaktadır:

"Ey iman edenler, hepiniz topluca "barış ve güvenliğe (Silm'e, İslam'a) girin ve şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır."

Ayette görüldüğü gibi Allah, insanların "güvenliği"nin ancak İslam'a girilmesi, Kuran ahlakının yaşanmasıyla sağlanabileceğini bildirmektedir.

Allah Bozgunculuğu Lanetlemiştir

Allah, insanlara kötülük yapmaktan sakınmalarını

Allah insanları barışa ve güvenliğe çağırır, dinsiz ideolojiler ise insanları, kavgaya, çatışmaya ve teröre teşvik ederler.

emretmiş; küfrü, fıskı, isyanı, zulmü, zorbalığı, öldürmeyi, kan dökmeyi yasaklamıştır. Allah'ın bu emrine uymayanlar, ayetin ifadesiyle "şeytanın adımlarını izleyenler" olarak nitelendirilmiş ve açıkça Allah'ın haram kıldığı bir tutum içerisine girmişlerdir. Kuran'da bu konudaki birçok ayetten ikisi şöyledir:

"Allah'a verdikleri sözü, onu kesin olarak onayladıktan sonra bozanlar, Allah'ın ulaştırılmasını emrettiği şeyi kesip-koparanlar ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranlar; işte onlar, lanet onlar içindir ve yurdun kötü olanı da onlar içindir." (Rad Suresi, 25)

"Allah'ın sana verdiğiyle ahiret yurdunu ara, dünyadan da kendi payını (nasibini) unutma. Allah'ın sana ihsan ettiği gibi, sen de ihsanda bulun ve yeryüzünde bozgunculuk arama. Çünkü Allah, bozgunculuk yapanları sevmez." (Kasas Suresi, 77)

Görüldüğü gibi, Allah, İslam dininde, terör, şiddet anlamlarını da kapsayan her türlü bozgunculuk hareketini yasaklamış ve bu tür bir eylem içinde olanları lanetlemiştir. Müslüman dünyayı güzelleştiren, imar eden insandır.

İslam, Düşünce Hürriyetini ve Hoşgörüyü Savunur

İnsanların fikir, düşünce ve yaşam özgürlüğünü açıkça sağlayan ve güvence altına alan bir din olan İslam, insanlar arasında gerginliği, anlaşmazlığı, birbirlerinin hakkında olumsuz konuşmayı ve hatta olumsuz düşünceyi (zan) dahi engelleyen ve yasaklayan emirler getirmiştir.

Değil terör ve çeşitli şiddet eylemi, İslam, insanların üzerinde fikri olarak bile en ufak bir baskı kurulmasını yasaklamıştır:

"Dinde zorlama (ve baskı) yoktur. şüphesiz, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır..." (Bakara Suresi, 256)

"Onlara 'zor ve baskı' kullanacak değilsin." (Ğaşiye Suresi, 22)

İnsanların bir dine inanmaya veya o dinin ibadetlerini uygulamaya zorlanması, İslam'ın özüne ve ruhuna aykırıdır. Çünkü İslam, inanç için özgür iradeyi ve vicdani bir kabulü şart koşar. Elbette Müslümanlar birbirlerini Kuran'da anlatılan ahlaki vasıfların uygulanması için uyarabilir, teşvik edebilirler. Ama asla bu konuda bir zorlama yapılamaz. Ya da dünyevi bir imtiyaz tanınarak, kişi dini uygulamaya yönlendirilemez.

Bunun aksi bir toplum modeli varsayalım. Örneğin insanların ibadet yapmaya zorlandıklarını farzedelim. Böyle bir toplum modeli İslam'a tamamen aykırıdır. Çünkü **inanç ve ibadet, sadece Allah için olduğunda bir değer taşır.** Eğer bir sistem insanları inanca ve ibadete zorlayacak olursa, bu durumda insanlar o sistemden korktukları için dindar görünürler. Din açısından makbul olan ise, vicdanların tamamen serbest bırakıldığı bir ortamda Allah rızası için dinin yaşanmasıdır.

Allah Masum İnsanların Öldürülmesini Haram Kılmıştır

Bir insanı suçsuz yere öldürmek, Kuran'a göre en büyük günahlardan biridir:

"...Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur. Andolsun, elçilerimiz onlara apaçık belgelerle gelmişlerdir. Sonra bunun ardından onlardan bir çoğu yeryüzünde ölçüyü taşıranlardır. (Maide Suresi, 32)

"Ve onlar, Allah ile beraber başka bir ilah'a tapmazlar. Allah'ın haram kıldığı canı haksız yere öldürmezler ve zina etmezler. Kim bunları yaparsa 'ağır bir ceza ile' karşılaşır. (Furkan Suresi, 68)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, masum insanları haksız yere öldüren kişiler büyük bir azapla tehdit edilmişlerdir. Allah tek bir kişiyi öldürmenin, tüm insanları öldürmek kadar ağır bir suç olduğunu haber vermiştir. Allah'ın sınırlarını koruyan bir insanın değil binlerce masum insanı katletmek, tek bir insana bile zarar verme ihtimali yoktur. Dünyada adaletten kaçarak cezadan kurtulacağını sananlar, öldükten sonra, ahirette Allah'ın huzurunda verecekleri hesaptan asla kaçamayacaklardır. İşte bu nedenle ölümlerinin ardından Allah'a hesap vereceklerini bilen müminler Allah'ın sınırlarını korumakta büyük bir titizlik gösterirler.

Allah, Müminlere Şefkatli ve Merhametli Olmalarını Emreder

Kuran'da Müslüman ahlakı şöyle anlatılmaktadır:

"Sonra iman edenlerden, sabrı birbirlerine tavsiye edenlerden, merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak. İşte bunlar, sağ yanın adamlarıdır." (Beled Suresi, 17-18)

Allah'ın, ahiret günü kurtuluşa erenlerden olmaları, rahmetine ve cennetine kavuşabilmeleri için kullarına indirdiği ahlakın en önemli özelliklerinden biri ayette görüldüğü gibi **"merhameti birbirlerine tavsiye edenlerden olmak"**tır.

Kuran'da tarif edilen İslam son derece modern, aydınlık, ilerici bir yapıya sahiptir. Gerçek Müslüman, herşeyden önce, barışçı, hoşgörülü, demokrat ruhlu, kültürlü, aydın, dürüst, sanattan ve bilimden anlayan, medeni bir kişilik yapısına sahiptir.

Kuran'ın getirdiği güzel ahlakla yetişen bir Müslüman, herkese İslam'ın öngördüğü sevgiyle yaklaşır; her türlü fikre karşı saygılıdır; estetiğe ve sanata değer verir, olaylar karşısında her zaman uzlaştırıcı, gerilimi azaltan, kucaklayıcı, itidalli davranışlar sergiler. Böyle insanların oluşturdukları toplumlarda ise, bugün en modern devletler arasında gösterilen ülkelerden daha gelişmiş bir medeniyet, yüksek bir toplumsal ahlak, neşe, huzur, adalet, güvenlik, bolluk ve bereket hakim olacaktır.

Allah Hoşgörüyü ve Affediciliği Emretmiştir

Allah'ın Kuran-ı Kerim'de **"Sen af yolunu benimse"** (Araf Suresi, 199) ayetiyle buyurduğu "affedicilik ve hoşgörü" kavramı, İslam dininin temel kaidelerinden birini oluşturur.

İslam tarihine bakıldığında, Müslümanların Kuran ahlakının bu önemli özelliğini sosyal yaşama nasıl geçirdikleri çok açık bir şekilde görülür. Müslümanlar ulaştıkları her noktada, hatalı uygulamaları ortadan kaldırarak hür ve hoşgörülü bir ortam oluşturmuştur. Din, dil ve kültür bakımından birbirine taban tabana zıt olan halkların aynı çatı altında barış ve huzur içerisinde yaşamalarını sağlamış, kendisine tabi olanlara da büyük bir ilim, zenginlik ve üstünlük kazandırmıştır. Nitekim büyük bir coğrafyaya yayılmış olan Osmanlı İmparatorluğu'nun varlığını yüzyıllarca devam ettirebilmesindeki en önemli nedenlerden biri, İslam'ın getirdiği hoşgörü ve anlayış ortamının yaşanması olmuştur. Asırlardır hoşgörülü ve şefkatli yapılarıyla tanınmış olan Müslümanlar, her zaman dönemlerinin en merhametli ve en adil kişileri olmuşlardır. Bu çok uluslu yapı içerisindeki tüm etnik gruplar, yıllarca mensubu oldukları dinleri özgürce yaşamışlar, üstelik dinlerini ve kültürlerini yaşayabilecekleri tüm imkanlara da sahip olmuşlardır.

Gerçek anlamda Müslümanlara mahsus olan hoşgörü, ancak Kuran'ın emrettiği doğrultuda uygulandığında tüm dünyaya barış ve esenlik getirir. Nitekim Kuran'da **"İyilikle kötülük eşit olmaz. Sen, en güzel bir tarzda(kötülüğü) uzaklaştır; o zaman, (görürsün ki) seninle onun arasında düşmanlık bulunan kimse sanki sıcak bir dost (un) oluvermiştir."** (Fussilet Suresi, 34) ayeti ile bu özelliğe dikkat çekilmiştir.

Sonuç

Tüm bunlar, İslam'ın insanlara öğütlediği ahlak özelliklerinin, dünyaya barış, huzur ve adalet getirecek erdemler olduğunu göstermektedir. Şu an dünya gündeminde olan ve adına "İslami terör" denen barbarlık ise, Kuran ahlakından tamamen uzak, cahil ve bağnaz insanların, dinle gerçekte hiç bir ilgisi olmayan kişilerin eseridir. İşledikleri vahşetleri İslam kisvesi altında yürütmeye çalışan bu kişi ve gruplara karşı uygulanacak kültürel çözüm, gerçek İslam ahlakının insanlara öğretilmesidir.

Başka bir deyişle, İslam dini ve Kuran ahlakı, terörizmin ve teröristlerin destekleyicisi değil, yeryüzünü terörizm belasından kurtaracak çaredir.

1. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
2. Lalita Prasad Vidyarthi, *Racism, Science and Pseudo-Science*, Unesco, France, Vendôme, 1983. s. 54
3. Theodore D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi Race Purification Program*, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html
4. Henry Morris, *The Long War Against God*, 1989, s. 78
5. R. Hickman, *Biocreation*, Science Press, Worthington, OH, s. 51–52, 1983; Jerry Bergman, "Darwinism and the Nazi Race Holocaust", *Creation Ex Nihilo Technical Journal* 13 (2): 101–111, 1999
6. Robert M. Young, Darwinian Evolution and Human History, Historical Studies on Science and Belief, 1980
7. Alan Woods and Ted Grant. "Marxism and Darwinism", *Reason in Revolt: Marxism and Modern Science*, London, 1993
8. Alex de Jonge, *Stalin and The Shaping of the Soviet Uninon*, William Collins Sons & Limited Co., Glasgow, 1987, s. 22
9. Mehnert, *Kampf um Mao's Erbe*, Deutsche Verlags-Anstalt, 1977
10. James Reeve Pusey, *China and Charles Darwin*, Cambridge, Massachusetts, 1983

GİRİŞ

NEDEN EVRİM TEORİSİ?

Evrim teorisi ya da "Darwinizm" kavramlarını duyan insanların bir bölümü, bu kavramların sadece biyolojinin ilgi alanına girdiğini ve kendi yaşamları açısından bir önem taşımadığını sanabilirler. Oysa, evrim teorisi, biyolojik bir kavram olmanın ötesinde, dünya üzerinde yaygın bir kitleyi etkisi altına almış yanlış bir felsefenin altyapısını oluşturur.

Bu felsefe, sadece maddenin varlığını kabul eden, insanı bir "madde yığını" olarak gören, insanın gelişmiş bir hayvan türü olarak ortaya çıktığını ve doğadaki tek geçerli kanunun "çatışma" olduğunu varsayan bir öğretidir. İsmi "materyalizm"dir ve her ne kadar bilim görüntüsü altında insanlara empoze edilse de, bilimsel bir dayanağı bulunmayan eski bir dogmadır. Eski Yunan'da doğan bu dogma, 18. yüzyılda bazı Avrupalı düşünürler tarafından yeniden tarihin tozlu raflarından çıkarılmış, 19. yüzyılda Marx, Darwin, Freud gibi teorisyenler tarafından bilimlere uygulanmış, daha doğrusu çeşitli bilim dalları materyalist felsefeye uydurulabilmek için çarpıtılmıştır.

19. ve 20. yüzyıl materyalizmin kanlı bir "deney alanı" olmuştur: Bu felsefeden kaynak bulan (veya ona tepki görüntüsü altında onunla aynı temelleri paylaşan) ideolojiler ve dünya görüşleri, dünyaya acımasızlık, çatışma, savaş ve kaos getirmişlerdir. 20. yüzyılda yaklaşık 120 milyon insanın yaşamına mal olan komünizm, materyalist felsefenin siyasi uygulamasından başka bir şey değildir. Materyalizme reddiye iddiasıyla ortaya çıkan, oysa bu felsefenin çatışmacı temelini aynen benimseyen faşizm, iki büyük dünya savaşının, sayısız soykırım, katliam ve zulmün sorumlusudur.

Bu iki kanlı ideolojinin yanısıra, bireysel ve toplumsal ahlak da materyalizm tarafından tahrip edilmiştir. İnsanlar, materyalist felsefenin "sen, tesadüfen ortaya çıkmış, kimseye karşı sorumluluğu olmayan gelişmiş bir hayvansın" şeklindeki aldatıcı telkinine inandıkça, inanç ve değerlerini yitirmeye başlamışlardır. Bunun sonucunda pek çok toplumda, sevgi, merhamet, fedakarlık, dürüstlük, adalet gibi ahlaki erdemler dejenere olmuştur. Materyalizmin, "doğanın kuralı çatışmadır" şeklindeki dogmasına kanan insanlar, tüm hayatlarını diğer insanlara karşı yürütülen bir "çıkar çatışması" olarak görmüş ve görünüşte modern, ancak özde "orman kanunlarına" göre düzenlenmiş bir yaşam kurmuştur.

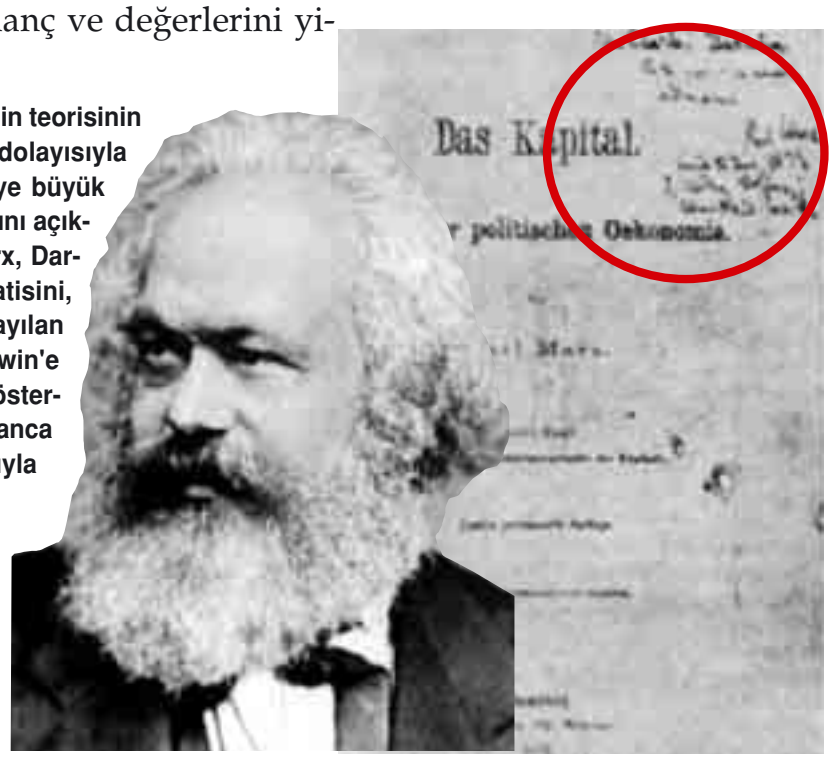

Karl Marx, Darwin'in teorisinin materyalizme ve dolayısıyla komünist ideolojiye büyük bir temel sağladığını açıkça belirtmişti. Marx, Darwin'e olan sempatisini, en büyük eseri sayılan Das Kapital**'i Darwin'e ithaf ederek de göstermişti. Kitabın Almanca baskısına el yazısıyla şöyle yazmıştı: "Charles Darwin'e, ateşli bir hayranı olan Karl Marx'tan." (sağda)**

Kısacası, son iki yüzyıldır insanlığa isabet eden belalarda, materyalist felsefenin büyük bir rolü vardır. İn-

sanlar arasındaki farklılıkların bir "çatışma" nedeni olduğunu varsayan her türlü düşüncede, bu felsefenin izlerini bulabilirsiniz. Sözde din adına ortaya çıkan, ama masum insanların canına kast ederek dine göre en büyük günahlardan birini işleyen teröristlerin kökeninde bile...

Evrim teorisi bu noktada çok önemlidir. Çünkü insanları materyalist felsefeye sürükleyen, onlara bu dogmayı "bilimsel" gibi gösteren en önemli unsur, Darwin'in evrim teorisidir. Komünizmin kurucusu Karl Marx'ın ifadesiyle, Darwin'in teorisi materyalizmin "doğabilimleri açısından temeli"dir.[1]

Oysa bu temel çürüktür ve insanlık materyalizme inanarak büyük bir aldanışa düşmektedir. Nitekim bu gerçek çağımızın bilimsel bulguları tarafından ortaya konmaktadır. Darwin'in evrim teorisi bilim tarafından reddedilmekte, bilimsel bulgular dünya üzerinde varlığımızın kökeninin "yaratılış" olduğunu göstermektedir: Evreni, canlıları ve biz insanları Allah yaratmıştır.

Elinizdeki kitap bu gerçeği insanlara duyurmak için yazıldı. Yazıldığı günden bu yana da ilk önce Türkiye'de, ardından da dünyanın pek çok farklı ülkesinde milyonlarca insana ulaştı. Kitap, orijinal yazım dili olan Türkçe'nin ardından; İngilizce, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Rusça, Çince, Arapça, Boşnakça, Arnavutça, Urduca, Malayca ve Endonezyaca gibi farklı dillere çevrilerek dünyanın pek çok farklı ülkesindeki farklı kesimlerden okuyucular tarafından ilgiyle izlendi.

Evrim Aldatmacası, Darwinist düşünceyi savunan çevrelerde de yankı buldu. ABD'deki Bilim Eğitimi Ulusal Merkezi (National Center for Science Education) tarafından yayınlanan *Reports* dergisinin, 10 Kasım 1999 tarihli sayısının kapağında *Evrim Aldatmacası*'nın resmi duruyordu ve derginin yaklaşık 30 sayfası bu konuya ayrılmıştı. 22 Nisan 2000 tarihli *New Scientist* dergisi, "Burning Darwin" başlıklı bir makalesinde, dünyada evrim teorisine karşı yürütülen entellektüel kampanyada yazar Harun Yahya'nın eserlerinin önemli bir yeri olduğunu vurguladı. *New Scientist*, şöyle yazıyordu: "Harun Yahya uluslararası bir kahraman. Kitapları İslam dünyasının her yanına yayılmış durumda."

Bilim dünyasının lider dergisi *Science*'ın, 18 Mayıs 2001 tarihli ve "Yaratılışçılık Asya ve Avrupa'nın Birleştiği Yerde Kök Salıyor" (Creationism Takes Root Where Europe, Asia Meet) başlıklı bir makalesinde ise, "Harun Yahya'nın kitaplarının pek çok yerde ders kitaplarından bile daha etkili olduğu" belirtiliyordu.

Belirtmek gerekir ki, evrim teorisini savunan bu ve benzeri bilimsel dergiler, Evrim Aldatmacası kitabını önemle konu edinmelerine rağmen, kitapta yer alan bilimsel delil ve argümanlara bir cevap getiremediler.

Getirmeleri de mümkün değildir, çünkü evrim teorisi bilimsel bir çöküş içindedir. Evrim Aldatmacası kitabının bu baskısı, daha da genişletilmiş ve güncellenmiş olarak, bu çöküşü ortaya koymaktadır. Kitabın bölümlerini okudukça, evrim teorisinin ileri sürüldüğü gibi bilimsel bir gerçek değil, bilime rağmen materyalizm uğruna yaşatılan bir dogma olduğunu göreceksiniz. Kitabın son iki bölümünde ise, materyalizmin daha da temel bir noktadan çürütülmesini okuyacak, tüm dünyaya bakışınızı değiştirecek büyük bir gerçekle yüzyüze geleceksiniz.

Umulur ki *Evrim Aldatmacası*, 140 yıldır insanlığı aldatan materyalist-Darwinist dogmanın çöküşüne katkıda bulunmaya devam edecektir. Ve insanlara, nasıl var olduğumuz ve bizi yaratan Allah'a karşı hangi sorumlulukları taşıdığımız gibi reddettikleri veya yeterince düşünmedikleri bazı temel gerçekleri hatırlatmayı sürdürecektir.

AKILLI TASARIM yani YARATILIŞ

Kitapta zaman zaman karşınıza Allah'ın yaratmasındaki mükemmelliği vurgulamak için kullandığımız "tasarım" kelimesi çıkacak. Bu kelimenin hangi maksatla kullanıldığının doğru anlaşılması çok önemli. Allah'ın tüm evrende kusursuz bir tasarım yaratmış olması, Rabbimiz'in önce plan yaptığı daha sonra yarattığı anlamına gelmez. Bilinmelidir ki, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'ın yaratmak için herhangi bir 'tasarım' yapmaya ihtiyacı yoktur. Allah'ın tasarlaması ve yaratması aynı anda olur. Allah bu tür eksikliklerden münezzehtir. Allah'ın, bir şeyin ya da bir işin olmasını dilediğinde, onun olması için yalnızca "Ol!" demesi yeterlidir. Ayetlerde şöyle buyurulmaktadır:

Bir şeyi dilediği zaman, O'nun emri yalnızca: "Ol" demesidir; o da hemen oluverir. (Yasin Suresi, 82)
Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "OL" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

ÖNSÖZ

ÇAĞIMIZIN EN BÜYÜK MUCİZELERİNDEN BİRİ: EVRİM ALDATMACASINA İNANMAK

Yeryüzünde yaşayan milyonlarca canlı türünün her birinin birbirinden mucizevi özellikleri, birbirine hiç benzemeyen davranış şekilleri, birbirinden kusursuz fiziksel yapıları vardır. Bu canlıların herbiri benzersiz incelikler ve güzelliklerle yaratılmıştır. Bitkiler, hayvanlar ve en başta da insan, dış görünümlerinden gözle görülmeyen hücrelerine kadar büyük bir bilgi ve sanatla var edilmiştir. Bugün canlıların her detayını araştıran, bu detaylardaki mucizevi yönleri keşfeden, tüm bunların nasıl meydana geldiği sorusuna cevap arayan çok sayıda bilim dalı ve bu bilim dallarında görev yapan onbinlerce bilim adamı vardır.

Bu bilim adamlarının bir kısmı, inceledikleri yapılardaki mucizevi yönleri ve bunların meydana getirilmesindeki aklı keşfettikçe, bunlara hayranlık duymakta ve tüm bunların sonsuz bir akıl ve bilgi ile yaratıldığına tanık olmaktadırlar. Ancak bir kısmı da, şaşırtıcı bir şekilde, tüm bu mucizevi özellikleri var edenin şuursuz tesadüfler olduğunu iddia etmektedir.

Söz konusu bilim adamları, evrim teorisine inananlardır. Bu kişilere göre canlıları meydana getiren proteinler, hücreler ve organlar, sadece tesadüflerin ardarda sıralanmasıyla var olmuşlardır. Yıllarca eğitim görmüş, uzun araştırmalar yapmış, gözle görülmeyen tek bir hücredeki tek bir organelin mucizevi işlevleri üzerine kitaplar yazmış insanlar, hayret verici bir şekilde, bu olağanüstü yapıları kör tesadüflerin meydana getirdiğini savunabilmektedirler.

Anlı şanlı profesörlerin inandıkları tesadüfler zinciri o kadar akıl almazdır ki, içinde bulundukları durum, dışarıdan bakanları hayretler içinde bırakmaktadır. Bu profesörlere göre, önce birçok tesadüf meydana gelerek basit kimyasal maddelerin içinden - gerçekte tesadüfen oluşması "rastgele saçılan harflerin kusursuz bir şiir oluşturmaları" kadar imkansız olan [2] - bir protein oluşturmuşlardır. Sonra başka tesadüfler başka proteinleri meydana getirerek, yine tesadüfen bu proteinleri biraraya toplamış ve onları uygun şekilde organize etmişlerdir. Sadece proteinler değil, DNA, RNA, enzimler, hormonlar, hücre organelleri gibi her biri son derece kompleks olan hücre içi yapılar, hep tesadüfen ve yanyana oluşmuştur. Bu milyonlarca tesadüf sonucunda ise, ilk hücre meydana gelmiştir. Kör tesadüflerin marifeti olan mucizeler burada son bulmamış, bu hücre tesadüflerin yardımı ile çoğalmaya başlamıştır. Söz konusu iddiaya göre bir başka tesadüf, hücreleri organize etmiştir ve bundan ilk canlıyı meydana getirmiştir.

Bir canlıdaki tek bir gözün oluşması için dahi milyonlarca meydana gelmesi imkansız olayın birarada gerçekleşmesi gerekmektedir. İşte burada da tesadüf denen kör süreç devreye girmiş; önce, yine tesadüfen oluşan kafatasında en uygun yerlere en uygun büyüklükte iki delik açmış ve sonra buraya tesadüfen gelen hücreler, yine tesadüfen gözü inşa etmeye başlamışlardır. Görüldüğü gibi, tesadüfler, sonuçta ne elde etmek istediklerini bilerek hareket etmişlerdir. Daha en baştan, "görmek, işitmek, nefes almak" ne demektir bilen, yeryüzünde hiçbir örneği olmadığı halde bunlardan haberdar olan "tesadüf", büyük bir bilinç ve akıl göstererek, son

derece ileri görüşlü davranarak, canlılığı adım adım inşa etmiştir.

İşte, insanların büyük saygı duyarak isimlerini andığı, fikirlerini benimsediği bu profesörler, bilim adamları, araştırmacılar, bu denli akıl dışı bir senaryoya körü körüne bağlanmışlardır. Halen de çocuksu bir inatla, bu masallarına inanmayanları dışlamakta, onları bilimsel olmamakla ve bağnazlıkla suçlamaktadırlar. Kuşkusuz bunun, Ortaçağ'da dünyanın düz olmadığını iddia edenleri yargılayarak cezalandıran, tutucu, yobaz ve cahil anlayıştan hiçbir farkı yoktur.

Üstelik bu insanlar içinde Allah'a iman ettiğini, Müslüman olduğunu söyleyenler de vardır. Bu insanlar "tüm canlılığı Allah yarattı" demeyi bilimsel bulmamakta, bunun yerine "milyonlarca mucizenin tesadüf denen şuursuz bir süreçle oluştuğunu" söylemenin bilimsellik olduğuna inanabilmektedirler.

Bu insanların karşısına taştan, tahtadan yontulmuş bir put konsa ve "bakın bu odayı ve içindekileri bu put meydana getirdi" dense, bunun son derece saçma olduğunu söyleyecek ve buna asla inanmayacaklardır. Ama buna rağmen "bakın bu dünyayı ve içindeki birbirinden harika milyonlarca canlıyı tesadüf denen şuursuz süreç büyük bir planlama yaparak, zaman içinde oluşturdu" şeklinde ifade edilen bir hurafeyi, en büyük bilimsel açıklama olarak halka duyurmaktadırlar.

Kısacası bu insanlar, tesadüfleri ilah olarak kabul etmekte, tesadüflerin tüm evrendeki hassas sistemleri ve canlıları yaratabilecek kadar akıllı, bilinçli ve güçlü olduğunu iddia etmektedirler. Onlara, tüm canlıları yaratanın, sonsuz Akıl sahibi olan Allah olduğu açıklandığında, bu gerçeğin kabul edilemez olduğunu söyleyen evrimci profesörler, şuursuz, akılsız, güçsüz ve iradesiz milyarlarca tesadüfün yaratıcı gücü olduğunu kabul edebilmektedirler.

Eğitimli, zeki ve bilgili insanların, toplu olarak, tarihin en saçma, en akıl ve mantık dışı iddiasına böyle büyülenmişcesine inanıyor olmaları, gerçekte çok büyük bir mucizedir. Allah, bir mucize olarak nasıl hücre gibi olağanüstü bir organizasyona ve özelliklere sahip bir varlığı yaratıyorsa, bu insanları da yine bir başka mucize olarak, çok açık gerçekleri göremeyecek kadar kör ve kavrama yeteneğinden yoksun olarak yaratmaktadır. Evrimciler, Allah'ın bir mucizesi olarak, küçük çocukların dahi çok kolay görebildikleri gerçekleri, kendilerine defalarca anlatılmış olmasına rağmen anlayıp kavrayamamaktadırlar.

Bu kitabı okuduğunuzda bu mucizeye siz de tanık olacaksınız. Ve siz de göreceksiniz ki; Darwinizm, bilimsel deliller karşısında tamamen çökmüş bir teori olmasının yanısıra, akıl ve mantıkla da hiçbir şekilde bağdaşmayan, kendisini savunanları son derece küçük duruma düşüren büyük bir aldanıştır.

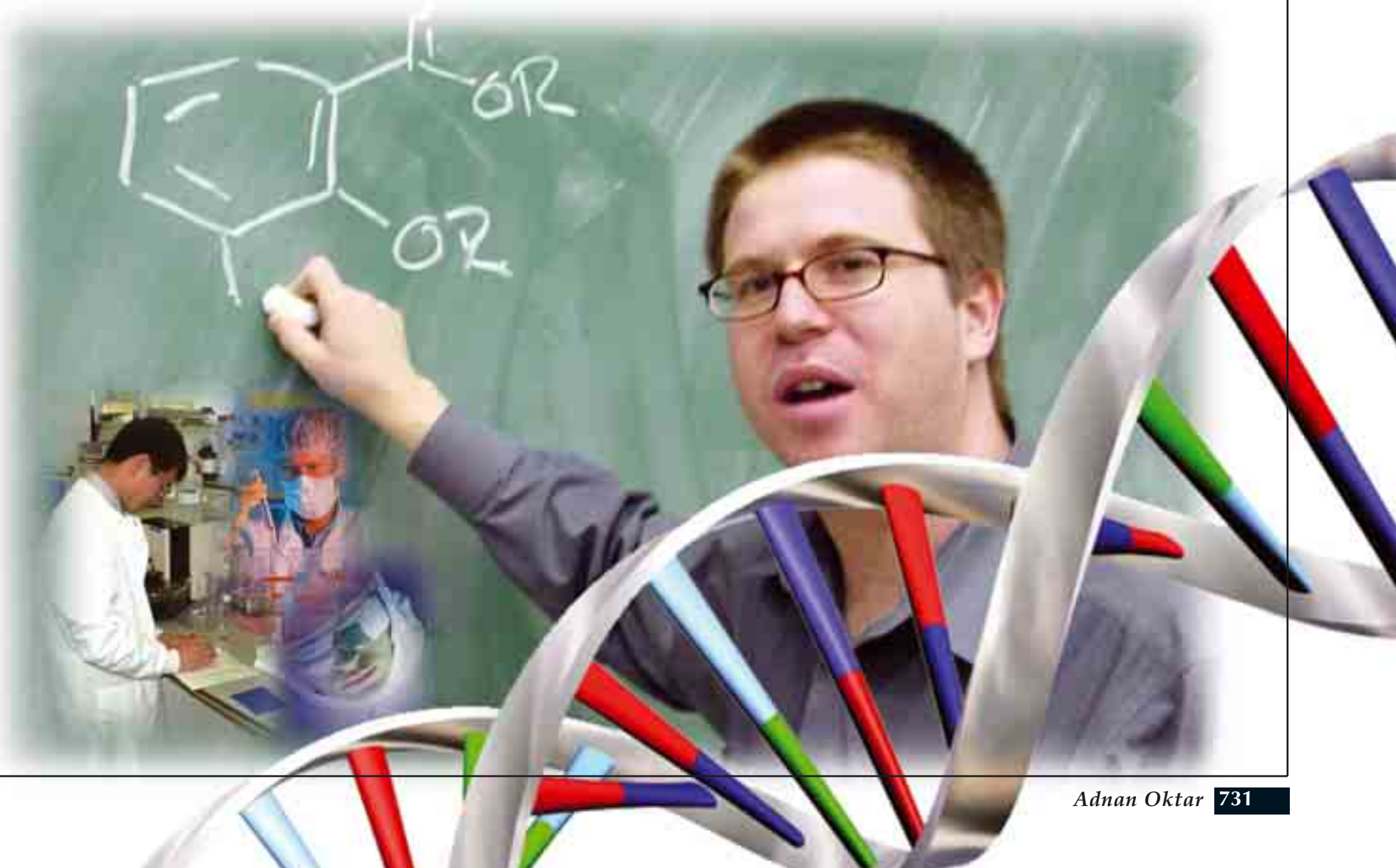

BÖLÜM 1

ÖNYARGIDAN KURTULMAK

Çoğu insan bir bilim adamından duyduğu herşeyi, mutlak doğru sanır. Bu bilim adamının birtakım felsefi ya da ideolojik önyargılara kapılmış olabileceğinden endişe etmez. Oysa bilim adamlarının bir bölümü, sahip oldukları bazı önyargıları ya da bağlı oldukları felsefi görüşleri, bilimsel bir görünüm altında topluma empoze ederler. Örneğin, tesadüflerin karmaşa ve düzensizlikten başka bir şey oluşturamadığını gözleriyle gördükleri halde, evrendeki ve canlılardaki tasarım, plan ve düzenin tesadüfler sonucu ortaya çıktığını savunurlar.

Söz gelimi bu tür bir biyolog, canlılığın yapıtaşı olan bir protein molekülünde hayranlık uyandıran bir düzen olduğunu ve bu düzenin tesadüflerle oluşma olasılığının bulunmadığını rahatlıkla anlar. Ama buna rağmen, proteinin, milyarlarca yıl önce ilkel dünya şartlarında rastlantılar sonucu meydana geldiğini iddia eder. Bununla da kalmaz, yalnızca bir değil, milyonlarca proteinin tesadüflerle oluşup, sonra hayranlık verici bir plan ve düzen içinde biraraya gelerek ilk canlı hücreyi oluşturduklarını da çekinmeden iddiasına ekler ve bunu ısrarla savunur. Bahsettiğimiz kişi "evrimci" bir bilim adamıdır.

Oysa aynı bilim adamı, boş bir arazide yürürken üst üste dizilmiş üç tuğla görse, bunların tesadüfen meydana gelip, sonra yine tesadüfen üst üste dizildiklerine asla ihtimal vermez. Hatta böyle bir şey iddia eden kimsenin aklından kuşkulanır.

Peki, sıradan olayları normal değerlendirebilen bu insanlar, konu kendilerinin nasıl var olduğu sorusunu araştırmaya gelince, nasıl olup da bu denli akıl dışı bir tutum sergilerler?

Elbette, bu davranışın bilim adına olduğunu söylemek mümkün değildir. Çünkü bilimsel düşünceye göre, eğer bir olayın iki muhtemel nedeni varsa, her iki ihtimal üzerinde de düşünmek gerekir. Eğer iki ihtimalden birisi diğerinden çok daha düşükse, örneğin yüzde 1 ise, bu durumda akılcı ve bilimsel olan hiç kuşkusuz ki yüzde 99 olan diğer ihtimal üzerinde yoğunlaşmaktır.

Bu bilimsel ölçüyü akılda tutarak düşünelim. Canlıların bu dünya üzerinde nasıl ortaya çıktığı konusunda öne sürülen iki görüş vardır. Birincisi, tüm canlıları, şu an sahip oldukları kompleks yapılarıyla Allah'ın yarattığıdır. İkincisi ise, canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucunda meydana geldiğidir. Bu ikincisi, evrim teorisinin iddiasıdır.

Bilimsel verilere, örneğin moleküler biyolojiye baktığımızda ise, tek bir canlı hücrenin, hatta onda bulunan milyonlarca proteinden tek bir tanesinin bile, evrimin savunduğu şekilde tesadüfler sonucu oluşmasına ihtimal olmadığını görürüz. İlerleyen bölümlerimizde de ele alacağımız gibi, olasılık hesapları bu gerçeği açık ve net olarak ortaya koymaktadır. Bu durumda, canlıların ortaya çıkışı hakkında öne sürülen evrimci görüşün doğru olma ihtimali "0"dır.

O halde, birinci görüşün doğru olma ihtimali "yüzde yüz"dür. Yani, canlılık bilinçli bir biçimde var edilmiştir. Diğer bir deyişle "yaratılmış"tır. Tüm canlı varlıklar, üstün bir güç, bilgi ve akıl sahibi olan Allah'ın ya-

ratmasıyla var olmuşlardır. Bu gerçek yalnızca bir inanç biçimi değil, akıl ve bilimin vardığı ortak sonuçtur.

Elbette bu gerçek karşısında, evrimci bir bilim adamının bu iddiasından bütünüyle vazgeçmesi, açık ve ispatlanmış gerçeğe teslim olması gereklidir. Aksine bir davranış, kendisinin "bilim adamı" olmaktan çok, bilimi felsefesine, ideolojisine ve dogmatik inançlarına alet eden bir kişi olduğunu gösterecektir.

Oysa bütün bunlara rağmen söz konusu evrimci "bilim adamı"nın, gerçeklerle yüzleştiği her durumda, öfkesi, inadı ve önyargıları bir kat daha artar. Onun bu tutumu tek bir kelimeyle açıklanabilir: "İnanç" ... Ama batıl bir inanç. Zira, gerçeklerle karşı karşıya geldiği halde, bunlara gözünü kapayıp, hayalinde kurduğu akıl dışı bir senaryoya ömür boyu bağlanmanın başka bir açıklaması olamaz.

Körü Körüne Materyalizm

Sözünü ettiğimiz batıl inanç, maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şeyin var olmadığını savunan materyalist felsefedir. Evrim teorisi, **materyalist felsefe**nin sözde "bilimsel dayanağı"dır ve bu felsefeyi ayakta tutmak için körü körüne savunulur. Bilim, evrimin iddialarını geçersiz kıldığında ise -ki 20. yüzyılın sonunda varılan nokta budur- materyalizmi yaşatabilmek uğruna bilim çarpıtılmaya ve evrimi destekler hale getirilmeye çalışılmaktadır.

Türkiye'nin önde gelen evrimci biyologlarından birisinin yazdığı bazı satırlar, bu körü körüne inancın doğurduğu yargı bozukluğunun etkisini görmemiz için çok ideal bir örnek oluşturur. Söz konusu bilim adamı, canlı organizmalarda bulunması zorunlu olan proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşabilmesi ihtimali konusunda şunları söylemektedir:

> Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denilecek kadar azdır... Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekiyor.[3]

Prof. Michael Behe: "Yaşamın akıllı bir varlık tarafından tasarlandığı gerçeğine karşı öne sürülebilecek hiçbir tutarlı görüş yok."

Görüldüğü gibi söz konusu "bilim adamı", yaratılışı kabul etmektense "sıfır denecek kadar az" bir olasılığı "bilimsel" saymayı tercih edebilmektedir. Oysa bilimin kurallarına göre, az önce de bahsettiğimiz gibi, bir konu hakkında iki alternatif açıklama varsa ve bunların birinin gerçekleşme ihtimali "sıfır" ise, o halde doğru olan diğer ihtimaldir. Ancak, söz konusu dogmatik materyalist yaklaşım, maddeye hakim olan madde-üstü bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmeyi baştan yasaklamıştır. Bu yasak, yukarıda alıntı yaptığımız evrimci yazarı ve aynı materyalist dogmaya inanan pek çok bilim adamını ne yazık ki akla ve sağduyuya tamamen aykırı bir kabule götürmektedir.

Bu bilim adamlarına inanan ve güvenen sıradan insanlar da, bu kişilerin kitaplarını, yazılarını okuyarak, onların gözlerini kör eden "materyalist büyü"nün etkisine girmekte, aynı duyarsızlığa bürünmektedirler.

Bilim dünyasında önde gelen isimlerin önemli bir bölümünün ateist olmalarının nedeni, işte bu bahsettiğimiz körü körüne materyalist bakış açısıdır. Bu büyünün etkisinden kendilerini kurtaran ve açık bir yargı ile düşünen bilim adamları ise, Yaratıcı'nın apaçık varlığını kabul etmekte hiç tereddüt etmezler. Bu bilim adamlarından son yıllarda bilim dünyasında giderek yaygınlaşan yaratılış gerçeğini savunma akımının önde gelen isimlerinden biri olan Amerikalı biyokimyacı Prof. Michael J. Behe, canlılardaki yaratılışın varlığını kabul etmemekte direnen bilim adamlarını şöyle anlatır:

> Son kırk yıl içinde, modern biyokimya, hücrenin sırlarının önemli bir bölümünü ortaya çıkardı. Onbinlerce insan, bu sırları bulmak için yaşamlarını laboratuvarlardaki uzun çalışmalara adadılar... Hücreyi araştırmak için gerçekleştirilen tüm bu çabalar, çok açık bir biçimde, bağıra bağıra, tek bir sonucu veriyordu: "Tasarım!" Bu sonuç o denli belirgindi ki, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak görülmeliydi... Ama aksine, hücrede keşfedilen kompleks yapı karşısında, **utangaç bir sessizlik** hakim oldu... Peki neden? Neden bilim dünyası, keşfettiği büyük gerçeğe sahip çıkmıyor? Çünkü, **bilinçli bir tasarımı kabul etmek, ister istemez Allah'ın varlığını kabul ettirmeyi çağrıştırıyor onlara.**[4]

İşte dergilerde, televizyonlarda gördüğünüz, belki kitaplarını okuduğunuz ateist evrimci bilim adamlarının durumu budur. Bu insanların yaptıkları tüm bilimsel araştırmalar, kendilerine bir Yaratıcı'nın varlığını göstermektedir. Ancak onlar aldıkları dogmatik materyalist eğitim ile o denli körleşmişlerdir ki, herşeye rağmen bu gerçeği reddetmeyi sürdürürler.

Richard Dawkins

Allah'ın varlığının açık delillerini sürekli görmezden gelen bu kişiler tümüyle duyarsızlaşırlar. Dahası, bu duyarsızlıklarından kaynaklanan cahilce bir kendine güven duygusuna kapılırlar. Hatta, Hıristiyanlara seslenirken; "eğer bir Meryem Ana heykelinin sizlere el salladığını görseniz dahi, bir mucize ile karşı karşıya olduğunuzu sanmayın... çok küçük bir olasılıktır, ama belki de heykelin sağ kolundaki atomların hepsi, tesadüfen, bir anda aynı yönde hareket etme eğilimi içine girmiş olabilirler"[5] diyen ünlü evrimci Richard Dawkins gibi, saçma olanı savunmanın bir erdem olduğunu sanmaya başlarlar.

Kuran'da, insanlık tarihi boyunca inkarcıların sahip oldukları bu ortak psikoloji çok güzel tarif edilmektedir:

> **Gerçek şu ki biz onlara melekler indirseydik, onlarla ölüler konuşsaydı ve herşeyi karşılarına toplasaydık - Allah'ın dilediği dışında- yine onlar inanmayacaklardı. Ancak onların çoğu cahillik ediyorlar. (En'am Suresi, 111)**

Kuran'daki bu ifadelerden anlaşılacağı gibi evrimcilerin sahip oldukları dogmatik zihniyet, kendilerine özgü, orijinal bir düşünce değildir. Evrimci bilim adamları, çağdaş bir bilimsel düşünceyi değil, en ilkel putperest toplumlardan bu yana ısrarla devam eden bir cehaleti korumaktadırlar. Bir başka ayette aynı psikoloji şöyle belirtilir:

> **Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, oradan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)**

Kitlesel Evrim Telkini

Yukarıdaki ayetlerde de belirtildiği gibi, insanların kendi varlıkları ile ilgili gerçekleri görememelerinin önemli nedenlerinden biri, akıl yürütmelerine engel olan bir tür "büyü"dür. Evrim teorisinin dünyada yaygın kabul görmesinin altında da yine bu tür bir "büyü" yatar. Büyüden kastettiğimiz, telkin yoluyla elde edilen bir şartlanmadır. İnsanlar, tüm canlıların bir rastlantılar süreciyle ortaya çıktığını öne süren evrim teorisinin doğru olduğuna dair o denli yoğun bir telkin alırlar ki, buradaki çarpıklığı çoğu zaman farketmezler.

Söz konusu telkin akla olumsuz etki ederek, aklın yargı ve kavrayış yeteneğini bozar. Daimi telkin altında bulunan bir akıl gerçekleri olduğu gibi değil, telkin edildiği biçimde algılar. Bu, başka örneklerde de rastlanan bir durumdur. Örneğin, bir kimseye hipnoz uygulanıp, üzerinde yattığı yatağın bir araba olduğu telkini verilirse, o kimse hipnoz seansından sonra o yatağı gerçekten bir araba gibi algılar. Bunu kendince çok makul ve mantıklı sanır. Çünkü gerçekten de öyle görmektedir ve haklı olduğu konusunda hiçbir şüphesi yoktur. Telkin mekanizmasının etki ve gücünü gösteren benzeri örnekler pek çok araştırma ve deneyle kanıtlanmıştır, bilimsel literatürde ve psikoloji kitaplarında yer almaktadır.

Evrim teorisi ve ona dayanan materyalist dünya görüşü de, toplumlara bu tür telkin yöntemleri ile kabul ettirilir. Medyada, akademik kaynaklarda, "bilimsel" platformlarda sürekli olarak evrim telkini ile karşılaşan insanlar, bu teoriyi kabul etmenin aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu farkedemez hale gelirler.

Aynı telkin, bilim adamlarını da etkisi altına alır. Bilimsel kariyerlerinde yükselen genç isimler, her geçen süre zarfında materyalist dünya görüşünü biraz daha benimserler. Pek çok evrimci bilim adamı, bu büyünün etkisinde kaldıkları için, 19. yüzyılın bütün bilimsel kanıtlar tarafından yalanlanan köhne evrimci tezlerine hala bilimsel bir çıkış yolu aramaya devam etmektedir.

Dahası, **bilim adamlarını evrimci ve materyalist olmaya zorlayan mekanizmalar da vardır.** Batılı ülke-

lerde bir bilim adamının yükselebilmesi, doçent, profesör gibi ünvanlara ulaşabilmesi, bilimsel dergilerde yazılarını yayınlatabilmesi için bazı standartlara uyması gerekir. Evrim teorisini kayıtsız şartsız kabul etmek, bir numaralı standarttır. Bu sistem, söz konusu bilim adamlarını bütün bilimsel kariyerlerini dogmatik bir inanç uğruna harcamaya kadar götürür. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* adlı kitabında bu zorlayıcı mekanizmalardan şöyle söz eder:

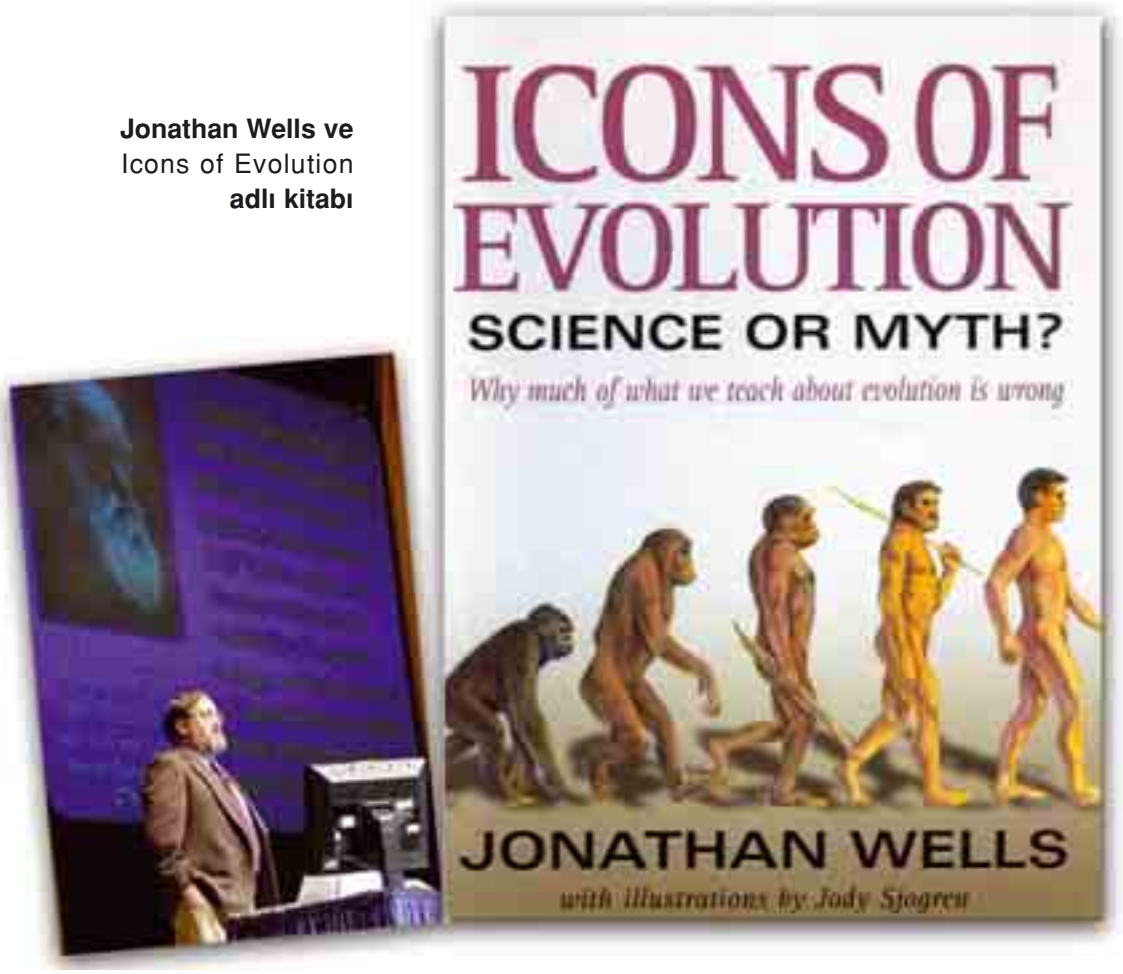

Jonathan Wells ve Icons of Evolution **adlı kitabı**

> Dogmatik Darwinistler işe, kanıtlar hakkında dar bir yorum empoze ederek ve bunu bilim yapmanın tek yolu olarak göstererek başlarlar. Bunun ardından eleştiri getirenler bilimsel olmamakla damgalanır; yazdıkları makaleler, yönetim kurullarına dogmatik (evrimci)lerin hakim olduğu önde gelen bilim dergileri tarafından reddedilir, kendilerine gelen bilimsel projeleri "ön yorum" için dogmatik evrimcilere yollayan devlet kurumları ise (evrim teorisine) eleştiri getirenlere fon sağlamazlar; ve sonuçta evrimi eleştirenler bilimsel camiadan tamamen dışlanır. Bu süreç içinde, Darwinist bakış açısı aleyhinde deliller yok edilir, güçlüler karşısındaki şahitlerin susturulması gibi. Ya da deliller özelleşmiş teknik bilim dergilerinin içine gömülür, öyleki bunları buradan ancak kararlı bir araştırmacı bulup çıkarabilir. Eleştiri getirenler susturulduktan ve karşı deliller gömüldükten sonra, artık dogmatik evrimciler teorileri hakkında bilimsel bir tartışma bulunmadığını ve aleyhinde de bir delil olmadığını ilan ederler.[6]

İşte sık sık duyabileceğiniz "evrim bilim dünyasında kabul görmeye devam ediyor" hikayesinin ardındaki gerçek budur. Evrim, bilimsel bir değeri olduğu için değil, ideolojik bir zorunluluk olduğu için ayakta tutulmakta ve bu durumun farkında olan bilim adamlarının da sadece bir kısmı "kral çıplak" demeyi göze almaktadır.

Bu kitabın ilerleyen bölümlerinde modern bilimin, evrimciler tarafından göz ardı edilen veya "teknik dergilerin içine gömülen" evrim aleyhindeki bulgularını inceleyecek ve yaratılışın açık delillerini gözler önüne sereceğiz. Okuyucu, evrim teorisinin, her aşamasında bilim tarafından yalanlanan ve yaratılış gerçeğini örtbas etmek için ayakta tutulan bir aldatmaca olduğuna bizzat şahit olacaktır. Okuyucudan beklenen ise, insanların yargı yeteneğini bozan, akıllarını kör eden o büyüden silkinip bu kitapta anlatılanları samimi olarak düşünmesidir.

İnsan kendisini bu büyüden kurtarır; açık, önyargısız ve özgür bir biçimde düşünürse, apaçık olan gerçeği görür. Modern bilimin de her yönden gözler önüne serdiği bu kaçınılmaz gerçek, canlıların bir tesadüfler zinciri sonucunda değil, üstün bir yaratılış sonucunda var olduklarıdır. İnsanoğlu sadece kendisinin nasıl var olduğunu, bir damla sudan nasıl oluştuğunu düşünse ya da herhangi bir canlının mükemmel özelliklerini incelese bile, bu yaratılış gerçeğini kolaylıkla görebilir.

Evrim teorisinin gerçek yüzünü gözler önüne seren tüm bu çalışmalar, meydanın "boş" olduğu düşüncesinin verdiği yersiz cesaretle, uzunca bir zamandır yazılı ve görsel basında evrimci bir propaganda sürdürenlere de gereken cevabı vermektedir.

BÖLÜM 2

EVRİM TEORİSİNİN KISA TARİHİ

Evrimci düşüncenin kökeni, yaratılış gerçeğini reddeden dogmatik bir inanç olarak antik çağlara dek uzanır. Eski Yunan'daki ateist felsefecilerin çoğu evrim fikrini savunmuştur. Felsefe tarihine bir göz attığımızda da, evrim düşüncesinin pek çok ateist felsefenin belkemiğini oluşturduğunu görürüz.

Modern bilimin doğması ve gelişmesinde ise, bu antik ateist felsefenin değil, Allah inancının teşvik edici rolü vardır. Modern bilime öncülük edenlerin çok büyük bölümü Allah'ın varlığına inanan insanlardır ve bilimsel çalışmalar yaparken de Allah'ın yarattığı evreni keşfetme, O'nun kanunlarını, yaratışındaki detayları görme amacını taşımışlardır. **Leonardo da Vinci, Kopernik, Keppler, Galilei** gibi astronomlar, paleontolojinin babası sayılan **Cuvier**, botaniğin ve zoolojinin öncüsü olan **Linnaeus**, "yaşamış en büyük bilim adamı" olarak anılan **Isaac Newton** gibi isimler, Allah'ın varlığına, tüm evrenin ve canlıların O'nun yaratmasıyla var olduğuna inanarak bilim yapmışlardır.[7] Yüzyılımızın en büyük dehası sayılan Albert Einstein da yine Allah'a inanan bir bilim adamıdır ve şu sözlerin sahibidir: "Derin bir imana sahip olmayan gerçek bir bilim adamı düşünemiyorum. Bu durum şöyle de ifade edilebilir: Dinsiz bir bilime inanmak imkansızdır."[8]

Modern fiziğin kurucularından ünlü Alman fizikçisi **Max Planck** ise şöyle demiştir: "Hangi alanda olursa olsun bilimle ciddi şekilde ilgilenen herkes, bilim mabedinin kapısındaki şu yazıyı okuyacaktır: 'İman et.' **İman, bilim adamının vazgeçemeyeceği bir özelliktir.**"[9]

Evrim teorisi ise, antik materyalist felsefelerin yeniden uyandırılmasıyla gündeme gelen ve 19. yüzyılda yaygınlaşan materyalist felsefenin ürünüdür. Materyalizm, başta da belirttiğimiz gibi, doğayı yalnızca maddi etkenlerle açıklamaya çalışır. Yaratılışı en baştan reddettiği için de, canlı ve cansız her varlığın, hiçbir yaratılış olmadan, rastlantılarla ortaya çıktığını ve düzen kazandığını öne sürer. Oysa insan aklı, bir düzen gördüğünde mutlaka bir düzenleyici iradenin varlığını kavrayacak şekilde işlemektedir. İnsan aklının bu en temel özelliğine aykırı olan materyalist felsefe, 19. yüzyılın ortasında "evrim teorisi"ni üretmiştir.

Darwin'in Hayal Gücü

Bugünkü savunulduğu şekliyle evrim teorisini ortaya atan kişi, amatör bir İngiliz doğabilimci olan Charles Robert Darwin'dir.

Darwin hiçbir zaman gerçek bir biyoloji eğitimi almamıştı. Doğa ve canlılar konusunda sadece amatör bir ilgiye sahipti. Bu ilgisinin bir sonucu olarak, 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerini gezen H.M.S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Genç Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilenmişti. Bu kuşların gagalarındaki farkların, çevreye uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü. Bu düşünceden hareketle canlılardaki bütün çeşitliliğin kökeninde "çevreye uyum" kavramının olduğunu varsaydı. Darwin bu düşüncesi ile, Allah'ın canlı türlerini ayrı ayrı yarattığı gerçeğine karşı çıkmış

ve canlıların ortak bir atadan gelerek doğa şartları sonucunda birbirlerinden farklılaştıklarını öne sürmüştür.

Darwin'in bu varsayımı hiçbir bilimsel bulgu ya da deneye dayanmıyordu. Ancak Darwin, dönemin ünlü materyalist biyologlarından aldığı destek ve teşviklerle, bu varsayımlarını zamanla iddialı bir teori haline getirdi. Bu teoriye göre canlılar tek bir ilkel atadan geliyorlardı ama çok uzun bir süreç içinde küçük küçük değişimlere uğramışlardı ve böylece farklılaşmışlardı. Ortama en iyi şekilde uyum sağlayanlar özelliklerini gelecek nesillere aktarıyor, böylece bu yararlı değişimler zamanla birikerek bireyi, atalarından tamamen farklı bir canlıya dönüştürüyordu. (Bu "yararlı değişimler"in kökeninin ne olduğu ise meçhuldü.) Darwin'e göre insan da, bu hayali mekanizmanın en gelişmiş ürünüydü.

Charles Darwin

Darwin hayal gücünde canlandırdığı bu mekanizmaya **"doğal seleksiyonla evrim"** adını verdi. Artık, "türlerin kökeni"ni bulduğunu düşünüyordu: Bir türün kökeni başka bir türdü. Bu fikirlerini 1859 yılında *Türlerin Kökeni* adlı kitabında açıkladı.

Ancak Darwin teorisinin pek çok açmazla karşı karşıya olduğunun farkındaydı. Bunları kitabının **"Teorinin Zorlukları"** (Difficulties on Theory) adlı bölümünde itiraf ediyordu. Bu "zorlukların" başında, fosil kayıtları, canlılardaki tesadüfle açıklanması mümkün olmayan kompleks organlar (örneğin göz), canlıların içgüdüleri gibi konular geliyordu. Darwin bu zorlukların ileride yapılacak yeni keşiflerle çözüleceğini ummuş, bazılarına da çok yetersiz açıklamalar getirmişti. Amerikalı fizikçi Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

> Türlerin Kökeni'ni ilk okuduğumda Darwin'in genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin, çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.[10]

Darwin'in en büyük zorluğu ise, teorisinin sorunlarına çözüm getirmesini umduğu bilimin gerçekte bu sorunları dev boyutlara taşıması olacaktı.

Darwin teorisini geliştirirken, kendisinden önceki pek çok evrimci biyologtan, özellikle de Fransız biyolog **Lamarck**'tan etkilenmişti.[11] Lamarck'a göre canlılar yaşamları sırasında kazandıkları özellikleri sonraki nesle aktarıyorlar, böylece evrimleşiyorlardı. Örneğin zürafalar, ceylan benzeri hayvanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı. Darwin de canlıları evrimleştiren etken olarak, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması" tezine başvurdu.

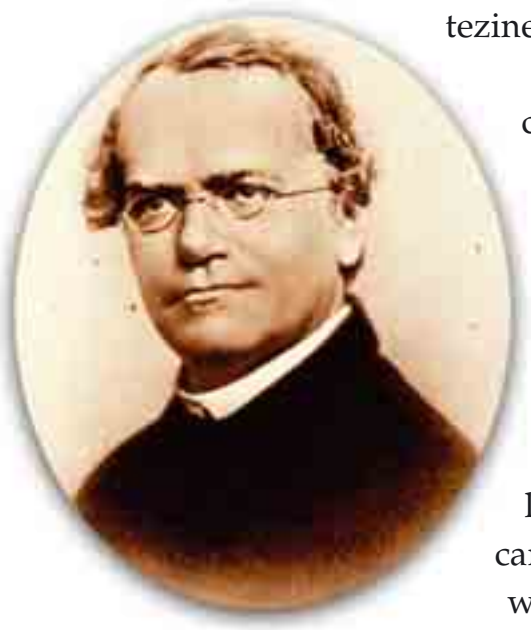

Mendel'in bulduğu genetik kanunları, evrim teorisini açmaza soktu.

Oysa gerek Lamarck gerekse Darwin yanılıyorlardı. Çünkü o dönemde canlılık çok ilkel bir teknoloji ile çok yetersiz bir düzeyde incelenebiliyordu. Genetik ve biyokimya gibi bilim dallarının henüz adları bile yoktu. Teorileri sadece hayal gücüne dayanıyordu.

Darwin'in kitabının yol açtığı yankılar sürerken Avusturyalı botanikçi **Gregor Mendel** 1865 yılında kalıtım kanunlarını keşfetti. Mendel'in yüzyılın sonuna kadar pek duyulmayan keşifleri 1900'lü yılların başında **genetik** biliminin ortaya çıkmasıyla önem kazandı. Yine aynı yıllarda genler ve kromozomların yapısı keşfedildi. 1950'li yıllarda genetik bilgiyi saklayan DNA molekülünün keşfi ise teoriyi büyük bir krize soktu. Çünkü hem canlılığın Darwin'in sandığından çok daha kompleks olduğu, hem de Darwin'in öne sürdüğü evrim mekanizmalarının geçersizliği ortaya çıkmıştı.

Bütün bu gelişmelerin, Darwin'in teorisini tarihin tozlu raflarına kaldırması gerekirdi. Ancak belli çevreler ısrarla teoriyi yenilemeye ve her ne şekilde olursa olsun bilimsel platforma yerleştirmeye çalıştılar. Bütün bu çabalar, teorinin ardında bilimsel kaygılardan çok ideolojik birtakım hedeflerin olduğunu göstermesi açısından oldukça anlamlıydı.

Darwin Zamanındaki İlkel Bilim ve Teknoloji

Darwin'in, varsayımlarını öne sürdüğü dönemde genetik, biyokimya, biyomatematik gibi bilim dallarının henüz hiçbiri ortada yoktu. Sözünü ettiğimiz bilimler eğer Darwin'in bu tezinden daha önce keşfedilmiş olsaydı, Darwin, teorisinin tamamen bilim dışı olduğunu görecek ve böyle anlamsız bir iddiayı ortaya atmaya kalkışmayacaktı. Zira türleri belirleyen bilgiler genlerde mevcuttu ve doğal şartların genlerde değişiklikler meydana getirerek yeni türler türetmesi mümkün değildi.

Yine o dönemde bilim dünyası, hücrenin yapısı ve fonksiyonları hakkında son derece ilkel bir anlayışa sahipti. Eğer Darwin elektron mikroskobuna sahip olsaydı, hücredeki ve hücrenin organellerindeki akıl almaz kompleksliğe bizzat şahit olacaktı. Bu denli kompleks bir sistemin küçük rastlantısal değişimlerle meydana gelemeyeceğini kendi gözleriyle görecekti. Eğer biyomatematikten haberi olsaydı, değil hücrenin, tek bir protein molekülünün bile rastlantılarla oluşamayacağını anlayacaktı.

Hücrenin yapısının incelenmesi ancak elektron mikroskobunun bulunmasıyla mümkün olabildi. Darwin zamanında ise yanda görülen ilkel mikroskoplarla hücrenin ancak dış yüzeyine ulaşılabilmişti. (aşağıda)

Canlı bir hücre tüm bilim adamlarını hayranlık içinde bırakan bir yaratılış harikasıdır. Elektron mikroskobu ile incelendiğinde hücrenin içinde arı kovanındaki faaliyetleri andıran çok hareketli bir yapı olduğu görülebilir. Vücutta her gün milyonlarcası ölen hücrelerin yerlerine yenileri gelir. Ve milyarlarca hücre insanın vücudunu yaşatmak için birlikte ve uyum içinde hareket ederler. Böylesine organize hareketleri hücrelerin kendi kendine edindiğini kabul etmek ancak bir mantık hezimetidir. Elektron mikroskobu yardımı olmaksızın gözle görmenin mümkün olmadığı hücreleri kusursuzluk içinde var eden ve bir düzen içinde yaratan Allah'tır. Rabbimiz'in benzersiz yaratışı ve sonsuz ilmi, canlılığın her detayında hiç kimsenin gizleyemeyeceği kadar açıktır.

Neo-Darwinizm'in Umutsuz Çabaları

Darwin'in teorisi 20. yüzyılın ilk çeyreğinde keşfedilen genetik kanunları karşısında tam anlamıyla bir açmaza girmişti. Bunun üzerine Darwin'e sadakat göstermekte kararlı olan bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda biraraya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, Darwinizm'e yeni bir "yama" yapmak oldu.

Bu kişiler, Darwin'in açıklayamadığı ve Lamarck'a dayanarak çözmeye çalıştığı **"canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?"** sorusuna, **"rastgele mutasyonlar"** cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de **"Modern Sentetik Evrim Teorisi"** adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori **"neo-Darwinizm"** olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandı.

Bundan sonraki onyıllar, neo-Darwinizm'i ispatlamak için yapılan umutsuz girişimlere sahne oldu. **Mutasyon**ların, yani bir canlının genlerinde dış etkenler sonucunda meydana gelen kopma, yer değiştirme ve bozulmaların, her zaman için hasara yol açtığı biliniyordu. Ancak yine de **neo-Darwinistler binlerce deney yaparak "faydalı mutasyon" örneği oluşturmaya çalıştılar. Tüm bu çabalar hep fiyasko ile sonuçlandı.**

Neo-Darwinistler, öte yandan da, ilk canlı organizmaların, teorinin iddia ettiği gibi ilkel dünya koşullarında tesadüfen ortaya çıkmış olabileceğini ispatlamaya çalıştılar. Ancak aynı fiyasko bu alanda da yaşandı. Canlılığın tesadüfen ortaya çıkışını ispatlamayı hedefleyen deneylerin hepsi başarısız oldu. Olasılık hesapları, canlılığın yapıtaşı olan proteinlerden tek bir tanesinin bile tesadüflerle oluşamayacağını ortaya koydu. En küçük canlı birimi olan hücre ise -evrimcilerin iddia ettiği gibi- ilkel ve kontrolsüz dünya koşullarında rastlantılar sonucu oluşmak şöyle dursun, 20. yüzyılın en ileri teknolojilerine sahip laboratuvarlarında bile sentezlenemedi.

Neo-Darwinist teori, bir yandan da **fosil kayıtları** tarafından hezimete uğratıldı. Yıllar süren arkeolojik çalışmalarda bulunan fosiller arasında, neo-Darwinist teorinin öne sürdüğü gibi, canlıların ilkel türlerden gelişmiş türlere kademe kademe evrimleştiğini göstermesi gereken "ara geçiş formları"na dünyanın hiçbir yerinde rastlanamadı. Yürütülen karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ise, birbirlerinden evrimleştikleri varsayılan canlıların çok farklı anatomik özelliklere sahip olduklarını ve asla birbirlerinin atası ya da devamı olamayacaklarını gösterdi.

Ama neo-Darwinizm bilimsel bir teori değil, ideolojik bir dogma, hatta bir tür "batıl din"di. Öyle ki neo-Darwinist teorinin en önde gelen kurucularından biri olan Julian Huxley, 1958'de yayınladığı *Religion Without Revelation* (Vahiysiz Din) adlı kitabında bunu açıkça ifade etmişti. Huxley, evrimin neden bir din olduğunu bir başka yazısında da şöyle açıklıyordu:

> Bir din, temelinde dünyanın geneline yönelik ve hepsini kapsayan bir bakış açısıdır. Dolayısıyla evrim, bir zamanlar Tanrı'ya inancın üstlendiği fonksiyonu yerine getirebilir, yani insanoğlunun inanç ve umutlarını koordine eden güçlü bir prensip olabilir.[12]

Aynı gerçek, kendisini "kararlı bir evrimci" olarak tanımlayan Kanadalı düşünür Michael Ruse tarafından 1993 yılında düzenlenen bir konferansta şöyle açıklanmaktadır: "Hiç kuşku yoktur ki geçmişte, ve halen günümüzde de, bir çok evrimci evrimi, dinsiz bir dine özgü unsurlara sahip bir fikir olarak benimsemiştir... Bana öyle geliyor ki bilimsel bir teori olarak evrim, temeline inildiğinde, kendini bir anlamda naturalizmin hizmetine sunmuştur..."[13]

İşte bu nedenle, evrim teorisinin savunucuları bütün aleyhte delillere rağmen teoriyi savunmaya hala devam etmektedirler. Onlara göre evrim, kendisinden asla vazgeçilemeyecek bir inançtır. Aralarındaki fikir ayrılıklarının tek nedeni, evrimin nasıl gerçekleştiği yönündeki farklı modellerdir. Bu farklı modellerin en önemli örneği ise, "sıçramalı evrim" olarak bilinen fantastik senaryodur.

Sıçramalı Evrim

Neo-Darwinist model bugün dünyada hala "evrim teorisi" dendiğinde ilk anlaşılan teoridir. Ancak son birkaç on yıl içinde, farklı bir model daha doğmuştur: "Kesintiye uğratılmış denge" (punctuated equilibrium) ya da bir diğer adıyla "sıçramalı evrim" modeli.

Bu model 1970'lerin başında, **Niles Eldredge ve Stephen Jay Gould** adlı iki Amerikalı paleontolog tarafından yüksek sesle savunulmaya başlandı. Bu iki evrimci bilim adamı, neo-Darwinist teorinin iddialarının fosil kayıtları tarafından kesin biçimde yalanlandığının farkındaydılar. Fosiller, canlıların yeryüzünde kademeli evrimle ortaya çıkmadıklarını, aniden ve eksiksiz biçimde belirdiklerini ispatlıyorlardı. Neo-Darwinistler aranan fosillerin bir gün bulunacağı ümidiyle yaşıyorlardı -ki hala o ümitle yaşarlar- ama Eldredge ve Gould bu ümidin yersiz olduğunun farkındaydılar. Bu durum karşısında, evrim dogmasından vazgeçemeyecekleri için, yeni bir model ortaya attılar: Sıçramalı evrim, yani evrimin kademeli küçük değişikliklerle değil, ani ve büyük değişikliklerle oluştuğu iddiası.

Bu model aslında bir fantaziler modeliydi. Örneğin Eldredge ve Gould'a öncülük eden Avrupalı paleontolog O. H. Schindewolf, "sıçramalı evrim"e bir örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "grossmutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.[14] Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Ama neo-Darwinist iddianın içine girdiği kriz karşısında sıkıntıya düşen bazı evrimci paleontologlar, bundan kaçmak için neo-Darwinizm'den daha da saçma olan bu teoriye sarıldılar.

Bu modelin tek hedefi, başta belirttiğimiz gibi, neo-Darwinist modelin açıklayamadığı fosil boşluklarını açıklamaktır. Ancak şu kesin bir gerçektir ki, fosil boşluklarını **"kuşların sürüngen yumurtalarından aniden çıktıklarını"** öne sürerek ya da benzeri iddialarla açıklamaya kalkmak tam anlamıyla akıl dışıdır. Çünkü bir türün bir başka türe evrimleşmesi için, genetik bilgisinde çok büyük oranda ve faydalı bir değişiklik gerekir. Oysa hiçbir mutasyon genetik bilgiyi geliştirmez, ona yeni bir bilgi eklemez. Mutasyonlar sadece genetik bilginin eksilmesine ve bozulmasına yol açarlar. Sıçramalı evrim savunucularının hayal ettikleri "dev mutasyonlar" ise, genetik bilgide dev azalma ve bozukluklar oluştururlar.

Kaldı ki, "sıçramalı evrim" modeli de, neo-Darwinist modeli ilk aşamada çökerten soru, yani "ilk canlılığın nasıl oluştuğu" sorusu karşısında yine ilk aşamada çöker. Tek bir protein bile tesadüfen oluşamadıktan sonra, bu proteinlerden trilyonlarcası tarafından oluşturulacak organizmaların "sıçramalı" mı, yoksa "kademeli" bir evrim mi geçirdikleri sorusunun bir anlamı yoktur.

Bugün evrim dünyasında halen geçerliliğini koruyan ve "evrim" dendiğinde akla gelen model, neo-Darwinizm'dir. İlerleyen bölümlerde, önce neo-Darwinist modelin iki hayali mekanizmasını inceleyecek, sonra da fosil kayıtlarına bakacağız. Daha sonra ise hem neo-Darwinist modeli hem de "sıçramalı evrim" gibi diğer modelleri geçersiz kılan bir konuyu, ilk canlılığın nasıl oluştuğu sorusunu ele alacağız.

Baştan belirtmekte yarar olabilir: Her aşamada karşılaşacağımız gerçek, evrim senaryosunun gerçeklerle hiçbir ilgisi olmayan bir masal ve büyük bir aldatmaca olduğudur. 140 yıldır dünyayı aldatmak için kullanılan bu senaryonun savunulması ise, özellikle son bilimsel bulgular karşısında, imkansızdır.

Bugün başta ABD ve Avrupa ülkeleri olmak üzere dünyanın pek çok ülkesinde onbinlerce bilim adamı evrim teorisini reddediyor, teorinin geçersizliğini ortaya koyan çok sayıda bilimsel kitap yayınlıyor. Solda, bunlardan bir kaçı.

Ara Geçiş Fosili Yoktur

Evrim teorisi, canlıların mutasyonların etkisiyle başka başka canlılara dönüştüğünü iddia eder. Oysa bunun büyük bir aldatmaca olduğunu modern bilim tüm açıklığıyla ortaya koymuştur.

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (*Charles Darwin*, *The Origin of Species*, *ss.172-280*)

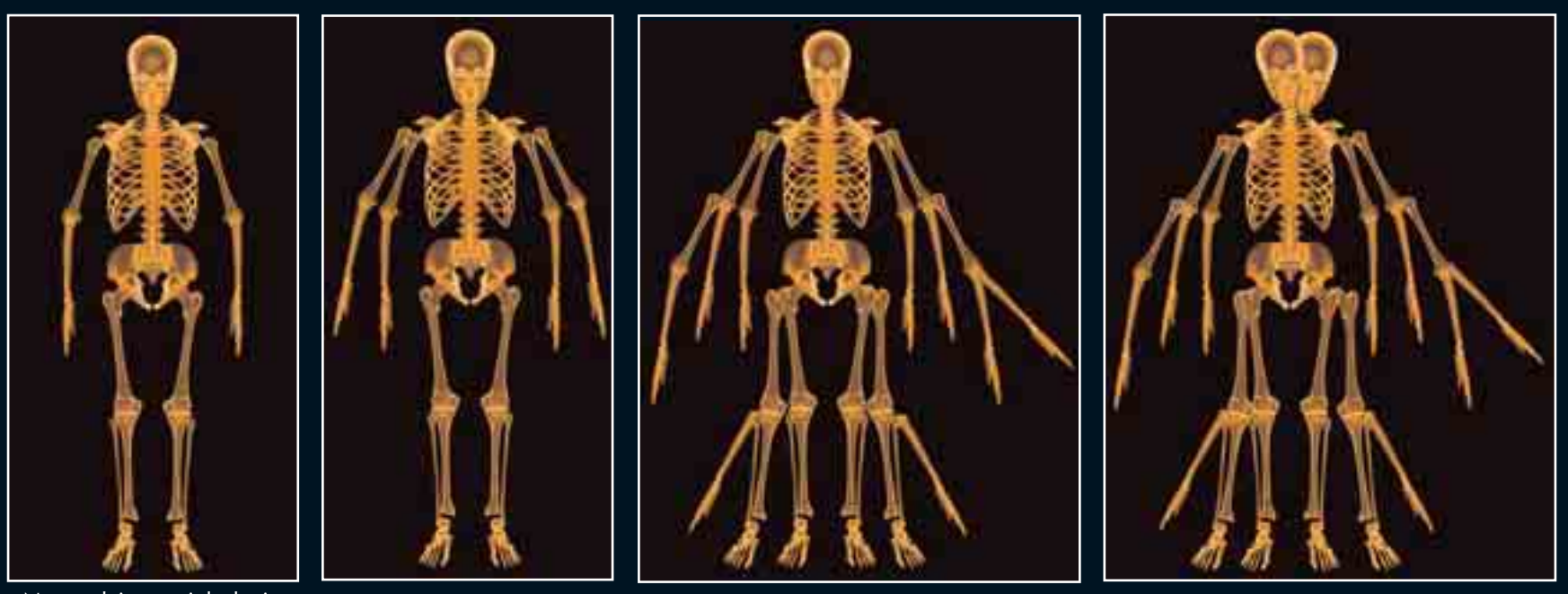

Normal insan iskeleti

Eğer Darwinistlerin mutasyonlarla değişim ve gelişim iddiası doğru olsaydı, fosil kayıtlarında üç beyinli, çift omurlu, çok gözlü, iki burunlu, 6-7 parmaklı gibi görünümü son derece garip canlıların izlerine rastlanması gerekirdi. Ancak 150 yıldır yapılan araştırmalar neticesinde böyle garip bir varlığın fosiline hiç rastlanmamıştır.

Evrim teorisi, canlıların mutasyonların etkisiyle başka başka canlılara dönüştüğünü iddia eder. Oysa bunun büyük bir aldatmaca olduğunu modern bilim tüm açıklığıyla ortaya koymuştur.

Herşeyden önce eğer canlılar başka canlılara dönüştüyse, dönüşme evresinde çok sayıda ara canlı var olmalı, yeryüzünün dört bir yanı evrimleşme aşamasındaki canlıların fosilleriyle (ara fosillerle) dolu olmalıdır. Oysa bugüne kadar çıkarılmış olan 100 milyona yakın fosillin tamamı bugün de bildiğimiz tam ve eksiksiz canlılara aittir. Evrim olsaydı, yeryüzü milyarlarca ara canlıya ait fosil ile dolu olmalıydı. Üstelik sayısı milyonları bulan bu canlıların mutasyonların etkileri nedeniyle son derece anormal varlıklar olmaları gerekirdi.

Evrimcilerin iddiasına göre tüm organlar tesadüfen meydana gelmiş mutasyonlar sonucu oluşmuştur. İşlevlerinin gelişmesi aşamasında anormal yapıya sahip bir organ defalarca mutasyona maruz kalmış, her seferinde anormal bir halden başka bir anormal hale sahip olmuştur. Bu iddiaya göre yeraltında her aşaması ayrı anormalliklere sahip bu yapılardan milyonlarcasının bulunması gerekirdi. Ama tek bir tane bile yoktur. İki,

Normal insan omurgası

üç, dört, beş başlı insanlar, böcekler gibi yüzlerce göze sahip, bir çok kolu olan ve hatta 2-3 metrelik kolları olan ve bu tarzda anormalliklere sahip pek çok insan fosili bulunmayıldı. Aynı bu şekilde her canlı ve bitki için de anormal örnekler olması gerekirde. Bütün deniz hayvanlarının da ara fosillerinin son derece anormal varlıklara dönüşmesi gerekirdi. Ancak bunlardan da tek bir tane bile yoktur. Fosilleri bulunan milyonlarca örneğin hepsi normal canlılara aittir.

Bu gerçek, evrim teorisinin çöküşünün açık bir ifadesidir. 140 senedir bulunan her fosilin evrimi yalanlamasına rağmen hala "bir gün bulunur" umuduyla bu teoriyi savunmak akıl sahibi bir insanın yapacağı şey değildir. Aradan 140 sene geçti, dünyada kazılmadık fosil yatağı kalmadı, milyarlarca dolar harcandı ama Darwin'in öngördüğü ara canlılara ait fosiller bulunmadı. Darwinizmin delil olarak kullanabileceği tek bir ara fosil yoktur. Buna karşı "Yaratılış Gerçeği"ni gösteren milyonlarca "yaşayan fosil" bulunmaktadır.

Normal insan ayağı

BÖLÜM 3

EVRİMİN HAYALİ MEKANİZMALARI

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, canlıların iki temel mekanizma sayesinde evrimleştiklerini öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiası şöyledir: "Doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir, böylece canlılar evrimleşirler."

Çok makul bir teori gibi anlatılan bu hikayeyi biraz incelediğimizde, aslında ortada hiçbir evrim mekanizmasının olmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de mutasyonlar, türlerin evrimleştikleri ve birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadırlar.

Doğal Seleksiyon

Doğal seleksiyon, Darwin'den önceki biyologlar tarafından da bilinen, ancak "türlerin bozulmadan sabit kalmalarını sağlayan bir mekanizma" olarak tanımlanan bir doğal süreçtir. İlk kez Darwin bu sürecin evrimleştirici bir gücü olduğu iddiasını ortaya atmış, tüm teorisini de bu iddiaya dayandırmıştır. Kitabına verdiği isim, doğal seleksiyonun Darwin'in teorisinin temeli olduğunu gösterir: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Oysa Darwin'den bu yana, doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Ünlü bir evrimci olan İngiltere Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

> **Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir.** Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizmin en çok tartışılan konusu da budur.[15]

Doğal seleksiyon, bulundukları coğrafi konumun doğal şartlarına uygun yapıda olan canlıların hayatlarını ve nesillerini sürdüreceklerini, uygun yapıda olmayanların ise yok olacaklarını öngörür. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, doğal olarak hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Ama bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Geyikler hep geyik olarak kalırlar.

Nitekim evrimcilerin "doğal seleksiyonun gözlemlenmiş örneği" olarak gösterdikleri nadir birkaç olaya baktığımızda, bunların basit birer göz boyama olduklarını kolaylıkla görebiliriz.

Endüstri Devrimi Kelebekleri

Douglas Futuyma'nın 1986 yılında yayınladığı *Evrim Biyolojisi* isimli kitabı, doğal seleksiyon teorisini en açık biçimde anlatan kaynaklardan biri olarak kabul edilir. Futuyma'nın bu konuda verdiği örneklerin en ünlüsü, endüstri devrimi sırasında İngiltere'de bulunan kelebek popülasyonunun renklerinin koyulaşmasıdır.

İngiltere'deki Endüstri Devrimi kelebekleri örneği, doğal seleksiyonla evrimleşmenin en önemli delili olarak gösterilir. Oysa ortada hiçbir şekilde evrimleşme yoktur, çünkü yeni bir kelebek türü ortaya çıkmamıştır. Solda endüstri devrimi öncesi, sağda ise sonrasındaki ağaçlar ve üzerlerindeki kelebekler görülüyor.

Sadece Futuyma'nın kitabında değil, evrim teorisi lehinde yazılmış hemen her biyoloji kitabında söz konusu Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesini bulmak mümkündür.

Hikaye, İngiliz fizikçi ve biyolog Bernard Kettlewell tarafından 1950'li yıllarda gerçekleştirilen bir seri deneye dayanmaktadır ve özeti şudur: İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli ("melanic") güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca farkedilirler ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalırlar. Evrimciler ise, bu sürecin teorilerinin büyük bir delili olduğu, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir göz boyamaya başvururlar.

Oysa bu örneğin-doğruluğu varsayılsa bile-evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı açıktır. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, daha önce doğada var olmayan bir türü ortaya çıkarmış değildir. Endüstri devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir. Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Endüstri Kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha da ilginç bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* adlı kitabında açıkladığı gibi, hemen her evrim yanlısı biyoloji kitabında yer alan ve bu nedenle bir "ikona" (kutsal kabul edilen sembol) haline gelmiş olan Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. Wells, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bir bilimsel skandal niteliğinde olduğunu anlatmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

● Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke ve Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, **"Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini"** bildirdiler.

● Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki (correlation) yoktu.

● İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: **Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve öyle görüntülemişti.** Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme şansı pek yoktu.[16]

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. Onyıllardır "evrime giriş" derslerinin en büyük malzemesi olan Endüstri Kelebekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne şöyle diyordu:

> Gerçeği (benekli kelebekler sahtekarlığını) öğrendiğimde verdiğim tepki, 6 yaşımdayken, Noel hediyelerimi Noel Baba'nın değil de babamın getirdiğini öğrendiğimde yaşadığım ümitsizlik duygusu oldu.[17]

Böylece "doğal seleksiyonun en ünlü örneği" de, bir bilim skandalı olarak tarihe geçmiş oldu.

Böyle olması da kaçınılmazdır. Çünkü doğal seleksiyon, evrimcilerin iddiasının aksine, bir "evrim mekanizması" değildir. Bir canlıya herhangi bir organ ekleyip organ çıkarma, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir.

Doğal Seleksiyon Neden Kompleksliği Açıklayamıyor?

Doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, **hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez.** Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani deniz yıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez. Sıçramalı evrimin en büyük savunucusu olan Gould, doğal seleksiyonun bu açmazını şöyle dile getirmektedir:

> Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinci teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.[18]

Doğal seleksiyon konusunda evrimcilerin kullandıkları yanıltıcı üsluplardan biri, bu mekanizmayı bilinç

Doğal seleksiyonun evrim teorisine kazandırdığı hiçbir şey yoktur. Çünkü bu mekanizma, hiçbir zaman bir türün genetik bilgisini zenginleştirip geliştirmez. Hiçbir zaman bir türü bir başka türe çevirmez; yani deniz yıldızını balığa, balıkları kurbağaya, kurbağaları timsaha, timsahları da kuşa dönüştüremez.

sahibi gibi göstermeye çalışmalarıdır. Oysa doğal seleksiyonun bir bilinci yoktur. Canlılar için neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edecek bir akla sahip değildir. Bu nedenle doğal seleksiyon yoluyla karmaşık yapıya sahip sistemler ve organlar asla açıklanamaz. Söz konusu sistem ve organlar, iç içe geçmiş pek çok parçanın birarada çalışmasıyla oluşur ve bu parçaların birisi bile olmasa ya da kusurlu olsa hiçbir işe yaramazlar. Bu tür sistemler, **"indirgenemez komplekslik"** olarak tanımlanan özelliğe sahiptirler. Örneğin insan gözü daha basite indirgenemez, çünkü tüm detaylarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez.

Bu tür bir sistemi meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak, sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Doğal seleksiyon ise bilinç ve irade sahibi bir mekanizma olmadığı için, böyle bir şey yapamaz. Bu gerçek, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle **kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"** diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini en temelinden yıkmaktadır.[19]

Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir canlı türü içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyler ayıklanır. Yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar meydana getirilemez. Yani, doğal seleksiyon yoluyla canlılar evrimleşemez. Darwin de bu gerçeği "faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" diyerek kabul etmiştir.[20] Bu nedenle neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları koymak zorunda kalmıştır. Oysa mutasyonlar, sadece ve sadece "zararlı değişiklik sebebi"dirler.

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla evrimcilerin arkasına sığındıkları mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götüren tılsımlı bir değnek değildir. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradığı türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler, sakatlar ve hastalar...

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki organizmaya ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu dört özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek **rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı.** Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. **Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir.**[21]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonu-

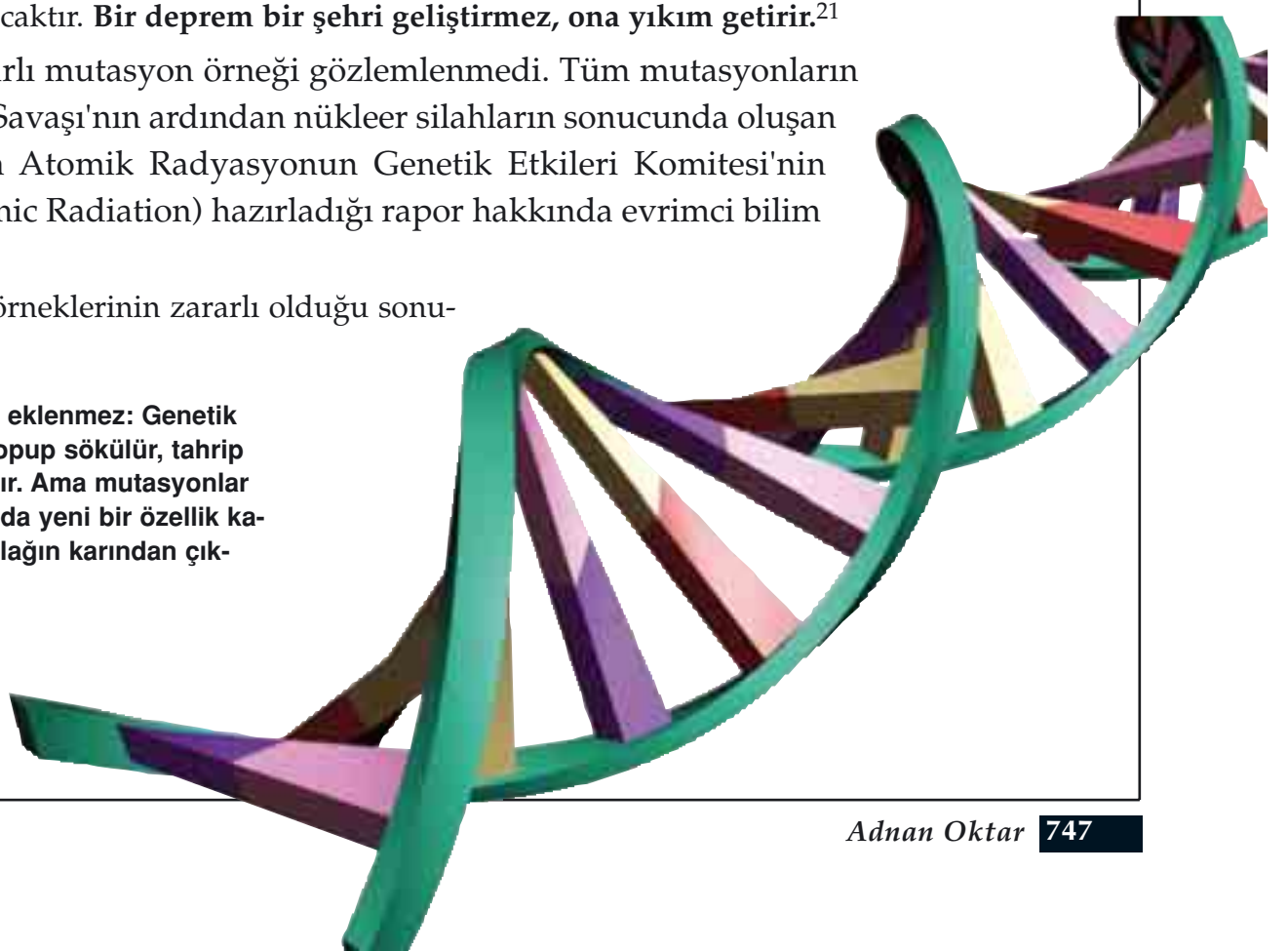

Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez: Genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

cu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki-yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi-**pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?**[22]

O zamandan bu yana yapılan bütün "faydalı mutasyon oluşturma" çabaları da başarısızlıkla sonuçlandı. Evrimciler, çok hızlı ürediği ve mutasyona uğratılması kolay olduğu için, **meyve sinekleri** üzerinde onyıllarca mutasyon denemeleri yaptılar. Bu canlılar olabilecek her türlü mutasyona milyonlarca kez uğratıldı. Ama tek bir faydalı mutasyon gözlemlenmedi. Evrimci genetikçi Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

> Bu çok çarpıcı ama bu kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki **genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.**[23]

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

> Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyonlara maruz bıraktı. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin ürettikleri canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte **mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat ya da kısır oldular**.[24]

İnsan için de durum aynıdır. İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan **mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik, orak hücre anemisi** gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da **kanser** gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları sakat bırakan ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Mutasyonların neden evrimci iddiayı destekleyemeyeceklerini üç ana maddede özetlemek mümkündür:

Mutasyonlar her zaman zararlıdır: Mutasyonlar rastgele meydana geldikleri için hemen hemen her zaman mutasyon geçiren canlıya zarar verirler. Mantık gereği, mükemmel ve karmaşık olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez: Mutasyon sonucunda genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

Mutasyonun bir sonraki nesile aktarılabilmesi için, mutlaka üreme hücrelerinde meydana gelmesi gerekir: Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

Canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bu imkansız senaryonun zaten yaşanmadığını görürüz.

Evrimci biyologlar yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği aradılar. Ancak bu çabaların sonucunda hep, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler elde edildi. Üstte, solda normal bir meyve sineğinin görüntüsü ve sağ altta mutasyona uğrayarak bacakları kafasından çıkan diğer bir meyve sineği, sağ üstte ise mutasyon sonucu kanatları deforme olarak çıkmış bir meyve sineği.

BÖLÜM 4

FOSİLLER EVRİMİ REDDEDİYOR

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüzmilyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız ara türlerin oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Ara-Geçiş Formları Çıkmazı

Bu iddiaya göre geçmişte, balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali yaratıklara "ara-geçiş formu" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Çünkü bu ara geçiş formlarının sayısının bugün bildiğimiz hayvan türlerinden bile fazla olması ve dünyanın dört bir yanının fosilleşmiş ara geçiş formu kalıntılarıyla dolu olması lazımdır. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[25]

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu da görüyordu. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Sorunları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, **neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?** Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır.[26]

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğuydu. Fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmişti.

Evrimciler Darwin'in bu kehanetine inanarak, 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak bu ara geçiş formlarını aradılar. Oysa, büyük bir hırsla aranan bu **ara geçiş formlarına asla rastlanamadı.** Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, ev-

rimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Evrimciler, teorilerini kanıtlamaya çalışırlarken, onu kendi elleriyle çökertmişlerdi.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; **kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar** görürüz.[27]

Bir başka evrimci paleontolog Mark Czarnecki şu yorumu yapar:

> Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu **kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır.** Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin Tanrı tarafından yaratıldığını savunan yaratılış argümanına destek sağlamıştır.[28]

Fosil kayıtlarındaki bu boşluklar, yeterince fosil bulunamadığı ve bir gün aranan fosillerin ele geçeceği gibi bir avuntuyla da açıklanamaz. Amerikalı paleontolog R. Wesson da, 1991'de yayınlanan *Beyond Natural Selection* adlı kitabında "fosil kayıtlarındaki boşlukların gerçek ve olgusal" olduklarını şöyle açıklamaktadır:

> Ne var ki, **fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir.** Herhangi bir (evrimsel) soyoluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu, son derece olgusaldır. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiç bir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler. Bunun yerine, bir tür ya da cinsin bir diğeriyle yer değiştirdiği gözlenir. Değişim ise çoğunlukla anidir.[29]

Canlılık Yeryüzünde Birdenbire ve Kompleks Formlarda Belirmiştir

Yeryüzü tabakaları ve fosil kayıtları incelendiğinde, yeryüzündeki canlı hayatının birdenbire ortaya çıktığı görülür. Kompleks canlı yaratıkların fosillerine rastlanılan en derin yeryüzü tabakası, 520-530 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan "Kambriyen" tabakadır.

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüz örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Örneğin trilobitlerin çift mercekli petek göz yapısı, bir yaratılış harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversiteleri'nden jeoloji profesörü David Raup; **"Trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti"** demektedir.[30]

Bu kompleks omurgasızlar, kendilerinden önce yeryüzündeki yegane canlılar olan tek hücreli organizmalarla aralarında hiçbir bağlantı ya da geçiş formu bulunmadan birdenbire ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır.

Evrim literatürünün popüler yayınlarından *Earth Sciences* dergisinin editörü Richard Monestarsky, evrimcileri şaşırtan bu Kambriyen Patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

> Bugün görmekte olduğumuz oldukça kompleks hayvan formları aniden ortaya çıkmışlardır. Bu an, Kambriyen Devrin tam başına rastlar ki denizlerin ve yeryüzünün ilk kompleks yaratıklarla dolması bu evrimsel patlamayla başlamıştır. Günümüzde dünyanın her yanına yayılmış olan omurgasız takımları erken Kambriyen Devir'de zaten vardırlar ve yine bugün olduğu gibi birbirlerinden çok farklıdırlar.[31]

Kambriyen patlaması incelendikçe, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen devirde aniden ortaya çıktığını göstermektedir. *Science* dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, **"yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu"** denmektedir. Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen fark-

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, denizanaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi kompleks omurgasız türlerine aittir. İlginç olan, birbirinden çok farklı olan bu türlerin hepsinin bir anda ve hiçbir ataları olmaksızın ortaya çıkmalarıdır. Bu yüzden jeolojik literatürde bu mucizevi olay, "Kambriyen Patlaması" olarak anılır.

Evrimi Çaresiz Bırakan Yaratılış Mucizesi

TRİLOBİT GÖZLERİ

Kambriyen Devir'de bir anda ortaya çıkan trilobitler, son derece karmaşık bir göz yapısına sahiptirler. Petek şeklindeki yüzlerce parçaya ve çift mercek sistemine sahip olan bu göz, jeoloji profesörü David Raup'un ifadesiyle "ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahiptir"*.

Bu göz, 530 milyon yıl önce, bir anda, kusursuz biçimde var olmuştur. Elbette böyle bir tasarımın bir anda ortaya çıkması evrimle açıklanamaz ve yaratılışın varlığını ispatlar. Dahası, trilobitlerdeki bu petek göz sistemi, bugüne kadar da hiç değişmeden gelmiştir; arı ya da yusufçuk gibi günümüzdeki bazı böcekler de aynı göz yapısına sahiptirler.* Bu durum, evrim teorisinin canlıların ilkelden karmaşığa doğru geliştiği yönündeki iddiasını da açıkça geçersiz kılmaktadır.

(*) R. L. Gregory, Eye and Brain: The Physiology of Seeing, Oxford University Press, 1995, s. 31.

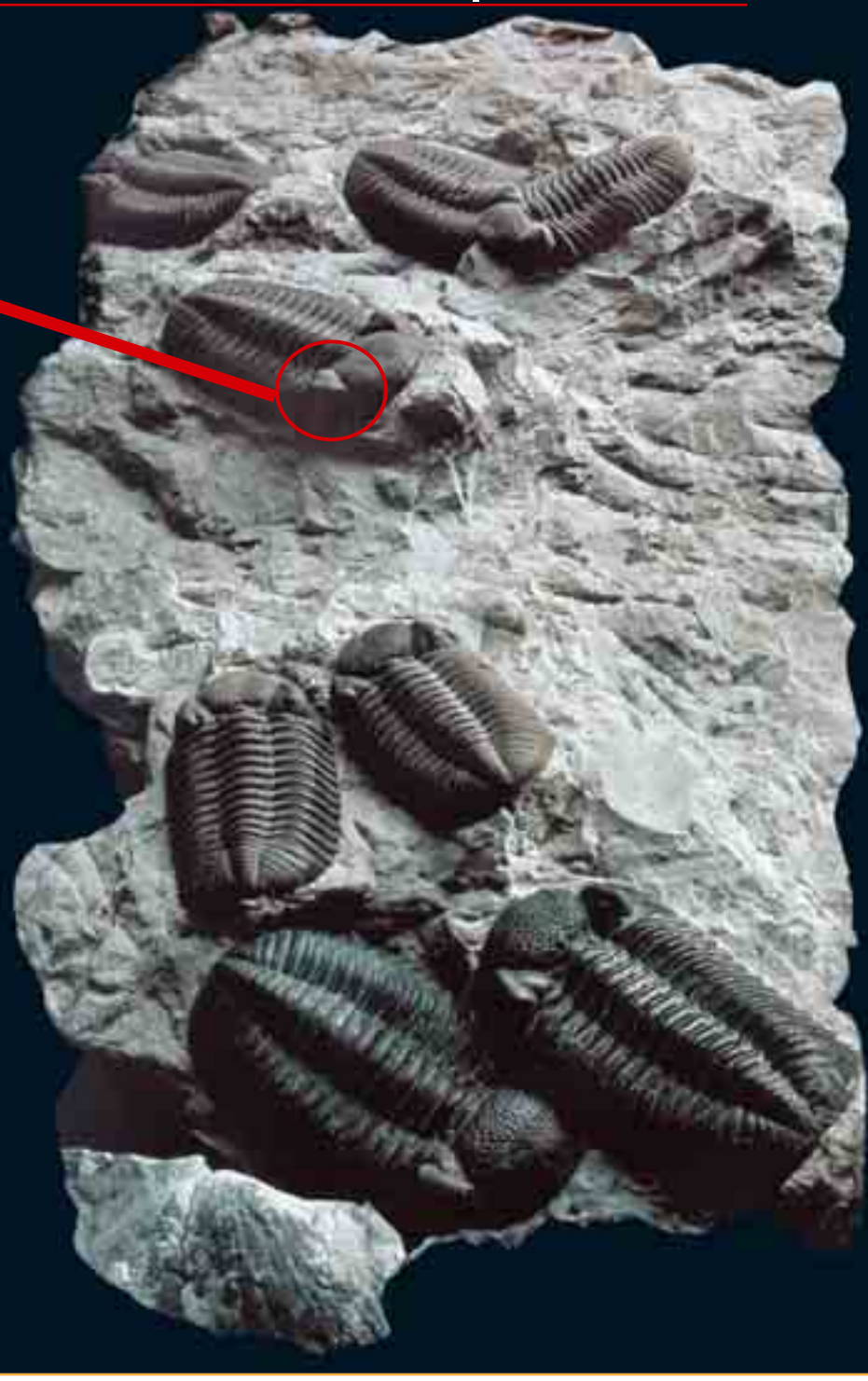

lı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır:

> Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur.[32]

Dünyanın nasıl olup da böyle birdenbire birbirlerinden çok farklı canlı sınıflamalarıyla dolup taştığı, hiçbir ortak ataya sahip olmayan apayrı yapılardaki canlıların nasıl ortaya çıktığı, evrimcilerin asla cevaplayamadıkları bir sorudur. Evrimci düşüncenin dünya çapındaki en önde gelen savunucularından İngiliz biyolog Richard Dawkins, savunduğu tezleri temelinden geçersiz kılan bu gerçek hakkında şunları söylemektedir:

> ... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. **Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler.** Tabii ki, bu ani ortaya çıkış, yaratılışı savunanları oldukça memnun etmektedir.[33]

Dawkins'in de kabul ettiği gibi, Kambriyen patlaması yaratılışın açık bir delilidir. Çünkü canlıların hiçbir evrimsel ataları olmadan aniden ortaya çıkmalarının tek açıklaması yaratılıştır. Evrimci biyolog Douglas Futuyma da, "canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. Eğer **eksiksiz ve mü-**

kemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir" diyerek bu gerçeği kabul eder.[34] Nitekim Darwin de, **"eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisine öldürücü bir darbe olurdu"** diye yazmıştır.[35] Kambriyen Devri ise, tam olarak Darwin'in "öldürücü darbe" olarak tarif ettiği tabloyu ispatlamaktadır. Bu yüzden İsveçli evrimci Stefan Bengston, Kambriyen Devri'nden söz ederken ara formların yokluğunu itiraf etmekte ve **"Darwin'i şaşırtan ve utandıran bu olay bizi de hala şaşırtmaktadır"** demektedir.[36]

Açıktır ki fosil kayıtları, canlıların, evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izledikleri değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Kısacası canlılar evrimle oluşmamış, yaratılmışlardır.

Moleküler Karşılaştırmalar, Evrimin Kambriyen Çıkmazını Büyütüyor

Evrim teorisini Kambriyen patlaması konusunda giderek daha fazla açmaza sokan bir diğer gerçek, farklı canlı kategorileri arasında yapılan genetik karşılaştırmalardır. Bu karşılaştırmaların sonuçları, evrimci biyologların yakın zamana kadar "yakın akraba" saydıkları hayvan kategorilerinin genetik olarak çok farklı olduklarını ortaya koymakta, böylece zaten sadece teoride var olan "ara form" varsayımlarını iyice umutsuz hale getirmektedir. *Proceedings of the National Academy of Sciences* dergisinde 6 ayrı bilim adamının imzasıyla yayınlanan 2000 tarihli bir makalede, DNA analizlerinin, "eskiden ara form sayılan" kategorileri bu durumdan çıkardığı şöyle açıklanmaktadır:

> DNA sekans analizleri, filogenetik ağaçlar için yeni yorumlar gerektirmektedir. Metazoa (çok hücreli canlılar) ağacının tabanında yer alan ve daha önceden birbirini izleyen komplekslik derecelerini temsil ettikleri düşünülen canlı sınıflamaları yer değiştirmekte ve ağacın çok daha üst kısımlarına taşınmaktadır. Bu, geriye hiç bir evrimsel "ara form" bırakmamaktadır ve bizi Bilateria (simetrik vücuda sahip canlılar)nın kompleksliğinin kökeni hakkında yeniden düşünmeye zorlamaktadır.[37]

Yine aynı makalede, evrimci yazarlar, daha önceden süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar gibi omurgasız deniz canlıları grupları arasında "ara form" saydıkları bazı kategorilerin, yeni genetik bulgular nedeniyle artık böyle sayılamayacaklarını belirtmekte ve bu gibi evrim ağaçları kurgulama konusunda artık "ümitlerini yitirdiklerini" şöyle ifade etmektedirler:

> Yeni moleküler temelli filogeninin bazı önemli sonuçları vardır. Bunların en önemlisi, süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar arasındaki "ara form" sınıflamaların ve bilateryen canlıların son ortak atasının yani "urbilateria"nın ortadan kalkmasıdır... Bunun doğal sonucu olarak, urbilateria'ya giden soy ağacında çok büyük bir boşluğumuz var... **Kademeli bir biçimde giderek artan bir komplekslik senaryosu yoluyla, "boşluktaki atayı" yeniden inşa etme yönündeki umudumuzu-ki bu eski evrimsel mantık yürütmede çok yaygındır-kaybetmiş bulunuyoruz.**[38]

İLGİNÇ DİKENLER: Kambriyen devrinde bir anda ortaya çıkan canlılardan biri, sol üstteki Hallucigenia'dır. Bu ve diğer pek çok Kambriyen canlısının fosilinde, saldırılara karşı korunma sağlayan dikenler ya da sert kabuklar yer alır. Evrimcilerin açıklayamadıkları bir konu da, ortada hiçbir "avcı" canlının bulunmadığı bu devirde bu hayvanların nasıl bu kadar iyi bir korunmaya sahip olduklarıdır. Ortada avcı hayvanların bulunmayışı, bu konuyu "doğal seleksiyon"la açıklamayı imkansız kılmaktadır.

BÖLÜM 5

EVRİMİN SUDAN KARAYA GEÇİŞ MASALI

Evrimciler Kambriyen Devri'nde ortaya çıkan omurgasız deniz canlılarının, on milyonlarca yıllık bir zaman dilimi içinde balıklara dönüştüğünü iddia ederler. Ancak Kambriyen Devri omurgasızlarının hiçbir atası olmadığı gibi, bu omurgasızlar ile balıklar arasında bir evrim olduğunu gösterebilecek hiçbir ara geçiş formu da yoktur. Oysa iskeletleri olmayan ve sert kısımları vücutlarının dış kısmında yer alan omurgasızların, sert kısımları vücutlarının ortasında yer alan kemikli balıklara evrimleşmesi çok büyük bir dönüşümdür ve çok sayıda ara form izi bırakmış olması gerekir.

Evrimciler bu hayali formları aramak için 140 yıldır fosil tabakalarını alt-üst etmektedirler. Milyonlarca omurgasız fosili vardır, milyonlarca balık fosili vardır, ama hiç kimse tek bir tane bile ara form fosili bulamamıştır.

Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

> Kemikli **balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar...** Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine evrimsel bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?[39]

Evrimci senaryo, balıkların da, bir süre sonra bir şekilde sudan çıkıp kara canlılarına dönüştüklerini iddia eder. Oysa bu geçişi imkansız kılan pek çok fizyolojik ve anatomik faktör vardır. Dahası, sudan karaya geçiş masalını destekleyebilecek hiçbir fosil delili yoktur.

Evrimcilerin bu konudaki senaryosuna göre, balıklar önce amfibiyenlere evrimleşmişlerdir. Ama tahmin edilebileceği gibi bu senaryonun da hiçbir delili yoktur. Yarı balık-yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosil bile bulunamamıştır. *Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim* kitabının yazarı olan ünlü evrimci Robert L. Carroll, bu gerçeği **"erken amfibiyenlerle balıklar arasında ara form fosillerine sahip değiliz"** diyerek istemeden de olsa ifade etmektedir.[40] Evrimci paleontologlar Colbert ve Morales ise, amfibiyenlerin üç sınıfı olan kurbağalar, semenderler ve sesilyenler hakkında şu yorumu yaparlar:

> Palezoik devir **amfibiyenlerinin ortak bir ataya sahip olduklarını gösterebilecek tek bir kanıt yoktur.** Bilinen en eski kurbağalar, semenderler ve sesilyenler şu an yaşamakta olan örneklerine son derece benzerdirler.[41]

Ama bundan 50 yıl öncesine kadar balık-amfibiyen arası bir fosilin var olduğu sanılıyordu. Yaşı 410 milyon yıl olarak hesaplanan ve Cœlacanth adı verilen bir balık fosili, birçok evrimci kaynakta çok kesin bir ara geçiş formu olarak tanıtılıyordu. Evrimciler Cœlacanth'ın ilkel bir akciğere, gelişmiş bir beyne, karadan çıkmaya hazır bir dolaşım ve sindirim sistemine, hatta ilkel bir yürüme şekline sahip bir ara-geçiş formu olduğunu iddia ediyorlardı. Bu yorumlar 1930'ların sonuna kadar bütün bilim çevrelerinde tartışmasız kabul edildi.

Ancak 22 Aralık 1938'de Hint Okyanusu'nda çok ilginç bir keşif yapıldı. Yetmiş milyon yıl önce soyu tükenmiş bir ara geçiş formu olarak tanıtılan Cœlacanth ailesinin canlı bir üyesi okyanusun açıklarında ele geç-

ti! Cœlacanth'ın "kanlı-canlı" bir örneğinin bulunması, evrimciler açısından büyük bir şoktu kuşkusuz. Evrimci paleontolog J. L. B. Smith, **"yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım"**[42] demişti. İlerleyen yıllarda başka bölgelerde de 200'den fazla Cœlacanth yakalandı.

Bu balıkların yakalanmasıyla beraber evrimcilerin hayali yorumlar yapmakta ne kadar ileri gidebilecekleri de anlaşılmış oldu. Cœlacanth iddiaların aksine ne ilkel bir akciğere, ne de büyük bir beyne sahipti. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden başka bir şey değildi.[43] Dahası, "sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı" olarak tanıtılan **Cœlacanth**'ın, gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve **180 m. derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu** anlaşıldı.[44]

Hayali sudan karaya geçiş senaryosuna göre, bazı balıklar beslenme zorlukları gibi sebeplerden dolayı sudan karaya geçme ihtiyacı hissetmişlerdir. Bu senaryonun hiçbir delili yoktur. Bu nedenle söz konusu iddia, aşağıdaki gibi temelsiz ve spekülatif çizimlerle desteklenmeye çalışılır

İlki 1938 yılında olmak üzere (sağda) bu balığın canlı örneklerinin defalarca yakalanması, evrimcilerin spekülasyonlarda ne kadar ileri gidebileceklerini gösterdi.
Üstte, 410 milyon yıllık Cœlacanth fosili. Evrimciler bu canlının fosiline dayanarak, bunun sudan karaya geçişteki ara geçiş formu olduğunu söylüyorlardı.

Evrimin Geçersizliğine Bir Örnek

KAPLUMBAĞALAR

100 milyon yıllık kaplumbağa fosili: Günümüzden farksız. (The Dawn of Life, **Orbis Pub., Londra 1972**)

Yanda, Almanya'da bulunan 45 milyon yıllık bir tatlı su kaplumbağası fosili. Solda ise, bilinen en eski deniz kaplumbağası kalıntısı: Brezilya'da bulunan bu 110 milyon yıllık fosil, bugün yaşayan örneklerinden farksız.

Evrim teorisi, balıklar, sürüngenler gibi temel canlı gruplarını açıklayamadığı gibi, bu gruplar içindeki türlerin kökenini de açıklayamaz. Örneğin bir sürüngen sınıfı olan kaplumbağalar, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirirler. Evrimci yayınların ifadesiyle "kaplumbağalar diğer omurgalılardan çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmalarına rağmen, bu canlılar ile kendisinden evrimleştikleri varsayılan diğer sürüngenler arasında hiçbir geçiş formu bulunmamaktadır". (Encyclopedia Britannica**, 1992, c. 26, ss. 704-705)**
En eski kaplumbağa fosilleri ile günümüzdeki canlı örnekler arasında ise hiçbir fark yoktur. Kısacası kaplumbağalar evrimleşmemiş, aksine her zaman kaplumbağa olarak yaşamışlardır; çünkü o şekilde yaratılmışlardır.

Sudan Karaya Geçiş Neden Mümkün Değil?

Evrimciler suda yaşayan canlıların günün birinde, her nasılsa, karaya çıkarak kara canlılarına dönüştüklerini iddia ederler.

Oysa bu tür bir geçişi imkansız kılan sayısız anatomik ve fizyolojik faktör vardır. Bunların en belirgin olanlarını şöyle sıralayabiliriz:

1. Ağırlığın taşınması: Denizlerde yaşayan canlılar kendi ağırlıklarını taşımak gibi bir sorunla karşılaşmazlar.

Oysa karada yaşayanların büyük bir kısmı enerjilerinin % 40'ını vücutlarını taşımak için kullanırlar. Kara yaşamına geçecek bir su canlısının bu enerji ihtiyacını karşılayabilecek yeni kas ve iskelet yapıları geliştirmesi(!) kaçınılmazdır, fakat bu kompleks yapıların rastgele mutasyonlarla oluşması da mümkün değildir.

2. Sıcaklığın korunması: Karada ısı çok çabuk ve çok büyük farklarla değişir. Bir kara canlısının, bu yüksek ısı farklılıklarına uyum sağlayacak bir metabolizması vardır. Oysa denizlerde ısı çok ağır değişir ve bu değişim karadaki kadar büyük farklar arasında olmaz. Denizlerdeki sabit sıcaklığa göre bir vücut sistemine sahip olan bir canlı, karada yaşayabilmek için, karadaki sıcaklık değişimine uyum sağlayacak korunma sistemini kazanmak zorundadır. Kuşkusuz balıkların karaya çıkar çıkmaz rastlantısal mutasyonlar sonucunda böyle bir sisteme kavuştuklarını öne sürmek son derece saçmadır.

3. Suyun kullanımı: Canlılar için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan su, kara ortamında az bulunur. Bu nedenle suyun, hatta nemin ölçülü kullanılması zorunludur. Örneğin deri, su kaybetmeyi ve buharlaşmayı önleyecek şekilde olmalıdır. Canlı susama duygusuna sahip olmalıdır. Oysa suda yaşayan canlıların susama duygusu bulunmaz ve derileri de susuz ortama uygun değildir.

4. Böbrekler: Su canlıları, başta amonyak olmak üzere vücutlarında biriken artık maddeleri, bulundukları ortamda su bol olduğundan hemen süzerek atabilirler. Karada ise suyun minimum düzeyde kullanılması gerekmektedir. Bu nedenle bu canlılar bir böbrek sistemine sahiptirler. Böbrekler sayesinde amonyak, üreye çevrilerek depolanır ve atımında minimum düzeyde su kullanılır. Ayrıca böbreğin çalışmasını mümkün kılan yeni sistemlere ihtiyaç vardır. Kısacası, sudan karaya geçişin gerçekleşmesi için böbreği olmayan canlıların bir anda gelişmiş bir böbrek sistemi edinmesi gerekir.

5. Solunum sistemi: Balıklar suda erimiş halde bulunan oksijeni solungaçlarıyla alırlar. Suyun dışında ise birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar. Karada yaşamaları için, bir anda kusursuz bir akciğer sistemi edinmeleri gerekir. Tüm bu fizyolojik değişikliklerin aynı canlıda tesadüfler sonucu ve aynı anda meydana gelmesi ise elbette imkansızdır.

BÖLÜM 6

KUŞLARIN VE MEMELİLERİN HAYALİ EVRİMİ

Evrim teorisine göre hayat suda evrimleştikten sonra amfibiyenlerle karaya taşınmıştır. Amfibiyenlerin bir kısmı da yine teoriye göre sürüngenlere dönüşüp tam bir kara hayvanı haline gelmiştir. Böyle bir dönüşümün fizyolojik ve anatomik yönden imkansız olduğunu, örneğin su içinde gelişen amfibiyen yumurtasının, kuru ortamda gelişen sürüngen yumurtasına evrimleşmesinin mümkün olmadığını gösteren çok sayıda delil vardır.

Fosillere baktığımızda ise, zaten böyle bir dönüşümün yaşanmadığını görürüz: Sürüngenler, amfibiyenler ile aralarında hiçbir ilişki olmadan, hiçbir "ataları" bulunmadan yeryüzüne çıkmış canlılardır. Omurgalı paleontolojisi konusunda otorite sayılan evrimci Robert Carroll **"en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının hala belirlenemediğini"** kabul etmek zorunda kalır.[45]

Ancak evrim masalının imkansız senaryoları bununla da bitmez. Bir de karaya çıkmış olan bu canlıları "uçurmak" gerekmektedir! Evrimciler, kuşların bir şekilde evrimleşmiş olmaları gerektiğine inandıkları için, bu canlıların sürüngenlerden geldiklerini iddia ederler.

Oysa, kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeli ile açıklanabilir durumda değildir. Herşeyden önce kuşu kuş yapan en önemli özellik, yani kanatlar, evrim için çok büyük bir çıkmazdır. Türk evrimcilerden Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle itiraf eder:

> Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde vazifelerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, **eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz.** Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.[46]

Görüldüğü gibi, kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen tesadüfi mutasyonlar sonucunda meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Ayrıca, bir kara canlısının kuşlara dönüşebilmesi için sadece kanatlarının olması da yeterli değildir. Kara canlısı, kuşların uçmak için kullandıkları diğer birçok yapısal mekanizmadan yoksundur. Örneğin, kuşların kemikleri kara canlılarına göre çok daha hafiftir. Akciğerleri çok daha farklı bir yapı ve işleve sahiptir. Değişik bir kas ve iskelet yapısına sahiptirler ve çok daha özelleşmiş bir kalp-dolaşım sistemleri vardır. Bu mekanizmalar, yavaş yavaş, "birikerek" oluşamazlar. Kara canlılarının kuşlara dönüştüğü teorisi bu nedenle tamamen bir safsatadır.

Bunların ardından bir soru daha akla gelir: Tüm bu bilim dışı hikayeyi doğru saysak bile, bu hikayeyi doğrulaması gereken çok sayıda "tek kanatlı", "yarım kanatlı" fosil neden "aksi gibi" bir türlü bulunamamaktadır?

Kuşlara Özel Akciğer

Kuşlar, sözde ataları olan sürüngenlerden çok farklı bir anatomiye sahiptirler. Kuş akciğerleri, kara canlılarının akciğerlerine tamamen ters biçimde işler.
Kara canlıları havayı aynı nefes borusundan alır ve verirler. Kuşlarda ise hava akciğere ön taraftan girerken arka taraftan dışarı verilir. Uçuş sırasında yüksek miktarda oksijene ihtiyaç duyan kuşlar için Allah böyle özel bir sistem yaratmıştır. Bu yapının sürüngen akciğerinden evrimleşerek ortaya çıkması ise imkansızdır, çünkü iki farklı akciğer yapısı arasındaki "ara" bir yapıyla nefes alınamaz.

Evrimin Açıklayamadığı Tasarım: Kuş Tüyleri

Kuşların sürüngenlerden evrimleştiğini iddia eden evrim teorisi, bu iki ayrı canlı sınıfı arasındaki dev farkları asla açıklayamamaktadır. Kuşlar; içi boş hafif kemiklerden oluşan iskelet yapıları, kendilerine özgü akciğer sistemleri, sıcakkanlı metabolizmaları gibi özellikleriyle sürüngenlerden çok farklıdırlar. Kuşlarla sürüngenlerin arasına aşılmaz bir uçurum koyan bir başka özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüylerdir.

Sürüngenlerin vücutları pullarla, kuşların vücutları ise tüylerle kaplıdır. Evrimciler sürüngenleri kuşların atası saydıkları için, ister istemez kuş tüylerinin de sürüngen pullarından evrimleştiğini öne sürmek zorunda kalırlar. Oysa pullar ile tüyler arasında hiçbir benzerlik yoktur.

Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush, bir evrimci olmasına rağmen, "tüyler ve pullar... genetik yapılarından gelişimlerine, morfolojilerinden doku organizasyonlarına kadar herşeyde birbirlerinden farklıdırlar" diyerek bu gerçeği kabul eder.[1] Dahası, Prof. Brush'a göre "kuş tüylerinin protein yapısı da diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün" bir yapıdır.[2]

Bunun yanısıra, kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiklerini gösterebilecek hiçbir fosil delili de yoktur. Aksine, Prof. Brush'ın ifadesiyle, "tüyler fosil kayıtlarında sadece kuşlara has bir özellik olarak bir anda belirirler".[3] Sürüngenlerde kuş tüylerine köken oluşturabilecek "hiçbir epidermal (üst deriye ait) yapı ise belirlenememiştir".[4]

1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'de bulunan tüylü dinozor fosilleri" hikayesinin tümüyle gerçek dışı olduğu, sözü edilen Sinosauropteryx fosilinin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı ise 1997 yılında yapılan incelemelerle anlaşılmıştır.[5]

Öte yandan, kuş tüylerinde hiçbir evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar kompleks bir tasarım vardır. Ünlü kuşbilimci Alan Feduccia, "tüylerin her özelliği aerodinamik fonksiyona sahiptir. Hafiftirler, kaldırma kuvvetleri vardır ve kolaylıkla eski biçimlerine dönebilirler" der. Feduccia, evrim teorisinin çaresizliğini ise şöyle kabul eder: "Uçmak için böylesine tasarlanmış bir organın, nasıl olup da ilk başta başka bir amaca yönelik olarak ortaya çıktığını anlayamıyorum."[6]

Tüylerdeki bu tasarım, Charles Darwin'i de çok düşündürmüş, hatta tavuskuşu tüylerindeki mükemmel estetik kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"ti. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta "gözü düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu. Ama kendimi zamanla bu probleme alıştırdım" dedikten sonra şöyle devam ediyordu: "Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. Örneğin bir tavuskuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta ediyor."[7]

Kuş tüyleri detaylı olarak incelendiğinde, birbirine özel kancalarla tutunan binlerce küçük tüycük ortaya çıkar. Bu eşsiz yaratılış, çok üstün bir aerodinamik özellik oluşturmaktadır.

1- A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", Journal of Evolutionary Biology, Vol. 9, 1996. s. 132.
2- A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 131.
3- A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 133.
4- A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", s. 131.
5- "Plucking the Feathered Dinosaur", Science, Cilt 278, 14 Kasım 1997, s. 1229.
6- Douglas Palmer, "Learning to Fly", (Review of The Origin of and Evolution of Birds by Alan Feduccia, Yale University Press, 1996), New Scientist, Cilt 153, 1 Mart 1997, s. 44.
7- Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason. Boston: Gambit, 1971, s. 101.

Hayali Ara Form *Archæopteryx*

Evrimciler, "tek kanatlı", "yarım kanatlı" fosillerin neden bulunamadığı sorusu karşısında özellikle bir canlıdan söz ederler. Bu, hala ısrarla savundukları az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en bilineni olan *Archæopteryx* isimli fosil kuştur.

Evrimcilere göre günümüz kuşlarının atası olan *Archæopteryx*, 150 milyon yıl önce yaşamıştı. Teoriye göre Velociraptor veya Dromeosaur ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardı. *Archæopteryx*, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk canlıydı. Bu hikaye, hemen her evrimci yayında anlatılır.

Oysa *Archæopteryx*'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler, bu canlının kesinlikle bir ara geçiş formu olmadığını, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türü olduğunu göstermektedir.

Archæopteryx'in iyi uçamayan bir "yarı-kuş" olduğu tezi yakın zamana kadar evrimci çevrelerde çok daha fazla sıklıkla dile getirilmekteydi. Bu canlının "sternum"unun yani göğüs kemiğinin olmaması canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olar ak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili evrimci çevreler arasında çok büyük şaşkınlık uyandırdı. Zira bu son bulunan *Archæopteryx* fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. *Nature* dergisinde bu yeni bulunan fosil şöyle anlatılıyordu:

> Son bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan bir dikdörtgensel göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala spekülasyona dayalı, ama **göğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.**[47]

Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

Öte yandan, *Archæopteryx*'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı **bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu.**"[48]

Archæopteryx'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşuydu. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin vücut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi ise, vücut ısısını korumalarıdır. *Archæopteryx*'in tüylü olması, bunun dinozorların aksine sıcakkanlı olduğunu, yani vücut ısısını korumaya ihtiyacı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

Evrimcilere göre Velociraptor **veya** Dromeosaur **ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardı.** Archæopteryx**, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk canlıydı. Bu hayali hikaye, hemen her evrimci yayında anlatılır.**

Evrimcilerin Geçersiz İddiaları: *Archæopteryx*'in Dişleri ve Pençeleri

Evrimcilerin, *Archæopteryx*'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, Taouraco ve Hoatzin'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuşturlar. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu söyleyerek kasıtlı bir aldatmaca yapmaktadırlar. Oysa dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx*'le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

İşin en önemli yanı ise, ***Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinozorların diş yapılarından çok farklı olması**dır. Martin, Stewart ve Whetstone gibi ünlü kuşbilimcilerin yaptığı ölçümlere göre, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.[49]

Aynı araştırmacılar, aynı zamanda *Archæopteryx* ile onun sözde ataları olan dinozorların bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve arada hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.[50]

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otorite olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinozorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu Tarsitano, Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.[51]

Tüm bunlar, *Archæopteryx*'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir.

Archæopteryx ve Diğer Eski Kuş Fosilleri

Evrimciler on yıllardır *Archæopteryx*'i kuşların evrimi senaryosunun en büyük delili olarak gösterirken, son dönemlerde bulunan bazı fosiller bu senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koydular.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianhai Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, **Confuciusornis** olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. *Archæopteryx* ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri de çürütüyordu doğal olarak.[52]

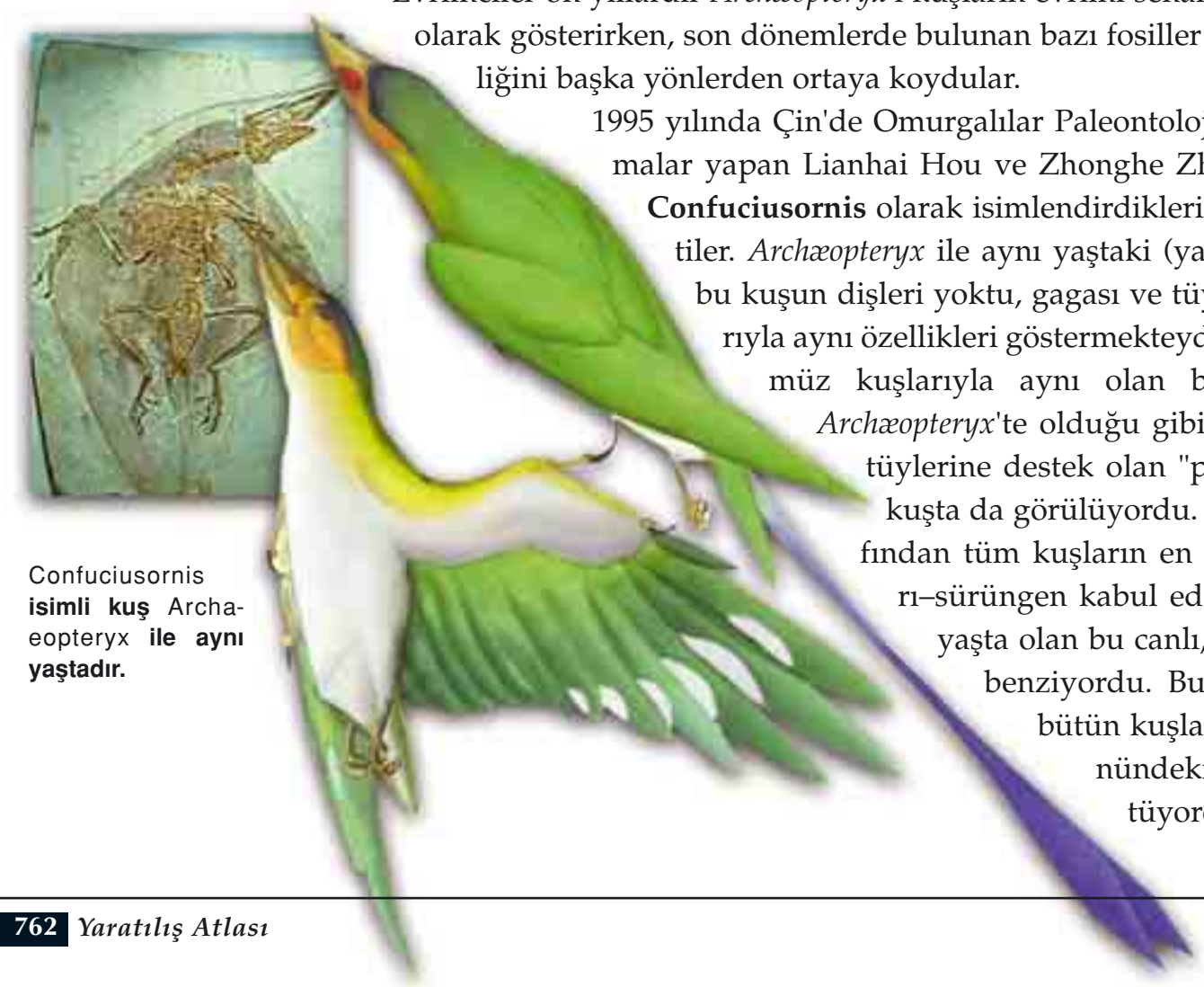

Confuciusornis **isimli kuş** Archaeopteryx **ile aynı yaştadır.**

Archæopteryx **Tam Bir Kuş**

Özelliği Göstermektedir:

1. Tüyler bu fosilin sıcakkanlı ve uçan bir canlıya ait olduğunu gösteriyor.

2. Günümüz kuşlarında olduğu gibi kemiklerinin içi boş.

3. Dişlerinin olması sürüngenlerden türediğinin bir delili olamaz. Geçmişte dişi olan birçok kuş türü yaşamıştır.

4.Bugün de kanatlarında benzeri pençeleri olan kuş türleri yaşamaktadır.

5. Yeni bulunan yedinci Archaeopteryx fosilinde göğüs kemiğinin olduğu görüldü. Göğüs kemiğinin varlığı günümüz kuşları gibi güçlü uçuş kaslarının olduğunu göstermektedir.

Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yıl yaşındaki **Liaoningornis** isimli bu kuşun varlığı Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından Science dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. Liaoningornis, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettiği gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.[53] Nitekim Alan Feduccia, Discover dergisinde yayınlanan yorumunda, Liaoningornis'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.[54]

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise **Eoalulavis** oldu. *Archæopteryx*'ten 30 milyon yıl daha genç yani 120 milyon yıl yaşında olduğu söylenen Eoalulavis'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.[55]

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine, günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin Confuciusornis veya *Archæopteryx*'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmişti.

Kısacası *Archæopteryx*'in birtakım özgün özellikleri, bu canlının bir "ara form" olduğunu göstermemektedir. Nitekim bugün evrim teorisinin ünlü savunucularından Harvard paleontologları Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge de, *Archæopteryx*'in farklı özellikleri bünyesinde barındıran bir "mozayik" canlı olduğunu, ama asla bir ara form sayılamayacağını kabul etmektedirler.[56]

Öte yandan "zamanlama uyumsuzluğu" da, Archaeopteryx hakkındaki evrimci iddialara öldürücü bir darbe indirmektedir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells de *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, Archaeopteryx'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkca gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, Archaeopteryx'in atası olarak gösterilen theropod (iki ayaklı) dinozorların, aslında Archaeopteryx'ten daha genç olmalarıdır:

> **Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, Archaeopteryx'in teorik atalarından beklenebilecek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) Archaeopteryx'ten daha sonra ortaya çıkarlar.**[57]

Hayali Kuş-Dinozor Bağlantısı

Archæopteryx'i ara form olarak göstermeye çalışan evrimcilerin iddiası, başta da belirttiğimiz gibi kuşların dinozorlardan evrimleştiğidir. Oysa dünyanın en önde gelen kuşbilimcilerinden biri olan Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia, şöyle der:

> **25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum.** Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.[58]

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda **utanıyor olacaktım**"[59] demektedir. Kısacası, yegane temelini *Archæopteryx*'e dayandırmaya çalışan "kuşların evrimi" senaryosu, sadece ve sadece evrimcilerin önkabullerinin ve hayal güçlerinin bir ürünüdür.

Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia

Sineklerin Kökeni Nedir?

Evrimciler, dinozorların kuşlara dönüştüğünü iddia ederken, sinek avlamak için önayaklarını birbirine çırpan bazı dinozorların resimde görüldüğü gibi "kanatlanıp havalandıklarını" öne sürerler.

Hiçbir bilimsel dayanağı olmayan, sadece hayal gücünün bir ürünü olan bu teori, aynı zamanda çok basit bir mantık çelişkisi de içermektedir. Çünkü evrimcilerin burada uçuşun kökenini açıklamak için gösterdiği örnek, yani sinek, zaten mükemmel bir uçma yeteneğine sahiptir.

İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, ortalama bir sinek, saniyede 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eşzamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz.

Evrimciler ise, sineğin bu mükemmel uçuş yeteneğinin nasıl ortaya çıktığını açıklamaları gerekirken, sineği çok daha hantal bir varlığın yani sürüngenin uçuşunun nedeni olarak gösteren hayali senaryolar üretmektedirler.

Oysa sadece sinekteki üstün yaratılış bile evrimin iddiasını geçersiz kılar. İngiliz biyolog Wootton Robin, "Sinek Kanatlarının Mekanik Tasarımı" başlıklı bir makalede şöyle yazar:

"Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir."[1]

Öte yandan, sineklerin hayali evrimine delil oluşturabilecek tek bir fosil bile yoktur. Ünlü Fransız zoolog Grassé "böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz" derken bunu itiraf eder.[2]

1 J. Robin Wootton, "The Mechanical Design of Insect Wings", Scientific American, Cilt 263, Kasım 1990, s. 120.
2 Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 30.

Evrim senaryolarından bir örnek:
Sinek yakalamaya çalışırken aniden kanatlanan dinozorlar!

Memelilerin Kökeni

Evrim teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdırlar. Oysa vücutları pullarla kaplı, soğukkanlı ve yumurtlayarak çoğalan sürüngenler ile, vücutları tüylü, sıcakkanlı ve doğurarak çoğalan memeliler arasında çok büyük yapısal uçurumlar vardır.

Bu uçurumların bir örneği, sürüngenlerin ve memelilerin **çene yapıları**dır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bunun nasıl gerçekleştiği sorusu elbette cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci paleontolog Roger Lewin, **"ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır"** demek zorunda kalır.[60]

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve Neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrimciler açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

> Dünya üzerindeki yaşamın en kafa karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani **sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesi**dir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan **memelilerin bir önceki devire ait izleri ise yok gibidir.**[61]

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdırlar. **Yarasa, at, fare ve balina** gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü içinde bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

> **Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri** (filogenetik bağlar) **kurmak için bilgi arayanlar, hayalkırıklığına uğrayacaktır.**[62]

Tüm bunlar göstermektedir ki, canlılar yeryüzünde her zaman için arkalarında hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu, yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır. Evrimciler ise, canlı türlerinin yeryüzünde belirli bir sıra ile ortaya çıkmış olmalarını, evrimleşmiş olduklarının göstergesi gibi yorumlamaya çalışırlar. Oysa canlıların yeryüzündeki ortaya çıkış sıralamaları, ortada hiçbir evrim olmadığına göre, **"yaratılışın sıralaması"**dır. Fosiller, yeryüzünün, üstün ve kusursuz bir yaratılışla, önce denizlerde sonra da karada yaşayan canlılarla doldurulduğunu ve bütün bunların ardından da insanoğlunun var edildiğini göstermektedir.

İnsanoğlunun yeryüzünde hayata başlaması da -büyük bir kitle telkiniyle kabul ettirilmeye çalışılan "maymun insan" masalının aksine- bir anda ve eksiksiz bir biçimde olmuştur.

Yarasalar

Evrimciler bütün memeli türlerinin ortak bir atadan geldiğini öne sürerler, oysa ayı, balina, fare ya da yarasa gibi farklı memeli türleri arasında büyük farklılıklar vardır. Dahası bu canlıların çok özel tasarlanmış sistemleri bulunur. Örneğin yarasalar, karanlıkta yol bulmalarını sağlayan çok hassas bir sonar sistemiyle yaratılmışlardır. Modern teknolojinin taklit etmekle yetindiği bu gibi kompleks sistemlerin, evrimin iddia ettiği gibi rastlantılarla ortaya çıkması ise mümkün değildir. Nitekim fosil kayıtları, yarasaların bugünkü kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını ve hiçbir evrim geçirmediklerini göstermektedir.

50 milyon yıllık yarasa fosili; günümüzden farksız. (Science, Vol. 154)

Atın Evrimi Senaryosu

Yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında, atın sözde evrimine ait olduğu öne sürülen hayali bir sıralama gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul eder. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

> Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.[1]

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli açmazı dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük çıkmazını, "ara-geçiş formları çıkmazı"nı gündeme getirmiştir.

Dr. Niles Eldredge atın evrimi şeması hakkında şunları söyler:

> Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.[2]

Peki "atın evrimi" senaryosunun dayanağı nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan düzmece şemalarla ortaya atılmıştır. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen Devri'nde yaşamış "Eohippus" (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan Eohippus, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan "Hyrax" isimli hayvanın aynısıdır.[3]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. Eohippus ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (Equus Nevadensis ve Equus Occidentalis) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[4] Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi diye bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının en açık kanıtıdır. Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan The Great Evolution Mystery adlı kitabında at serileri hikayesinin aslını şöyle anlatır:

> Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, Eohippus'tan Equus'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) Eohippus'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin bir araya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.[5]

Tüm bu gerçekler, evrimin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymuştur. Bu durum, evrim teorisinin ne derece elle tutulur, ciddiye alınacak bir teori olduğunu göstermesi ve savunucularının amaç ve yöntemlerini gözler önüne sermesi açısından oldukça önemlidir.

1 **Boyce Rensberger,** Houston Chronicle**, 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.**
2 **Colin Patterson,** Harper's**, Şubat 1984, s. 60.**
3 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong**, New York: Ticknor and Fields, 1982, ss. 30-31.**
4 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe**, ss. 30-31.**
5 Gordon Rattray Taylor, The Great Evolution Mystery**, London: Sphere Books, 1984, s. 230**

Bir müzede bulunan bu at serisi diğerleri gibi değişik devirlerde değişik coğrafyalarda yaşamış çeşitli hayvanların taraflı bir bakış açısıyla, keyfi olarak birbiri ardına dizilmesiyle oluşturulur. Atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı yoktur.

BÖLÜM 7

EVRİMCİLERİN TARAFLI VE ALDATICI FOSİL YORUMLARI

İnsanın evrimi efsanesinin detaylarına girmeden önce, tarihte yarı maymun-yarı insan canlıların yaşadığı fikrini toplumun önemli bir bölümüne kabul ettiren propaganda yöntemine değinmek gerekir. Bu propaganda yöntemi, evrimcilerin fosilleri kullanarak yaptıkları **"rekonstrüksiyon"**lardır. Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için, bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş **teori, daima gerçek verilere baskın çıkar"** derken bu gerçeği vurgular.[63] İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayal gücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Burada bir nokta-

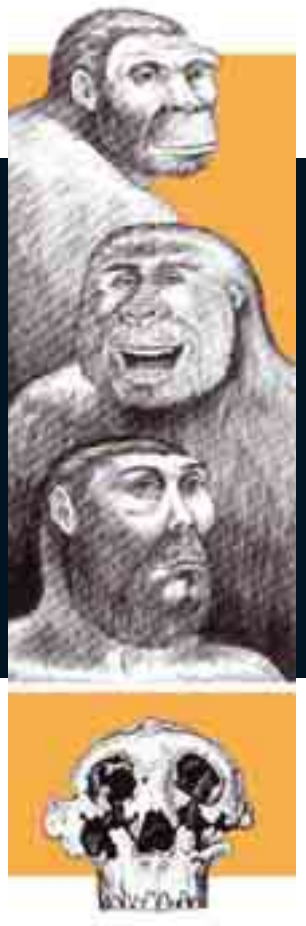

Aynı Kafatasından Yola Çıkılarak Yapılan 3 Ayrı Kafatası Çizimi

Evrimciler rekonstrüksüyonlar konusunda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. Australopithecus robustus (Zinjanthropus) **adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir. Üstten alta sırasıyla Maurice Wilson'un çizimi, 5 Nisan 1964 tarihli Sunday Times'da yer alan çizim, N. Parker'ın National Geographic, Eylül 1960 tarihli sayısında yer alan çizimi.**

ya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir **Neandertal kafatasını aynı yorumla bir maymuna veya bir filozofa benzetebilirsiniz.** Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan **canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir** ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.[64]

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. ***Australopithecus robustus (Zinjanthropus)*** adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon (üstte), bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilirler. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

Java adamının birbirinden tamamen farklı olan bu iki çizimi, fosillerin evrimciler tarafından nasıl hayali biçimde yorumlandığının iyi bir örneği...

Solda: Maurice Wilson çizimi. (From Ape to Adam The Search For The Ancestry Of Man**, Herbert Wendt)**
Sağda: Steven M. Stanley'nin çizimi. (Human Origins**)**

BÖLÜM 8

EVRİM SAHTEKARLIKLARI

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, **bulamadıkları fosilleri "üretmek"** olmuştur. Bilim tarihinin en büyük skandalı olan Piltdown Adamı, işte bu yöntemin bir örneğidir.

Piltdown Adamı: İnsan Kafatasına Orangutan Çenesi!

Ünlü bir doktor ve aynı zamanda da amatör bir paleontolog olan Charles Dawson, 1912 yılında, İngiltere'de Piltdown yakınlarındaki bir çukurda, bir çene kemiği ve bir kafatası parçası bulduğu iddiasıyla ortaya çıktı. Çene kemiği maymun çenesine benzemesine rağmen, dişler ve kafatası insanınkilere benziyordu. Bu örneklere "Piltdown Adamı" adı verildi, 500 bin yıllık bir tarih biçildi ve çeşitli müzelerde insan evrimine kesin bir delil olarak sergilendi. 40 yılı aşkın bir süre, üzerine birçok bilimsel makaleler yazıldı, yorumlar ve çizimler yapıldı. Dünyanın farklı üniversitelerinden 500'ü aşkın akademisyen, Piltdown Adamı üzerine doktora tezi hazırladı.[65] Ünlü Amerikalı paleoantropolog H. F. Osborn da 1935'te British Museum'u ziyaretinde, "doğa sürprizlerle dolu; bu, insanlığın tarih öncesi devirleri hakkında önemli bir buluş" diyordu.[66]

1949'da ise British Museum'un paleontoloji bölümünden Kenneth Oakley yeni bir yaş belirleme metodu olan "flor testi" metodunu, eski bazı fosiller üzerinde denemek istedi. Bu yöntemle, Piltdown Adamı fosili üzerinde de bir deneme yapıldı. Sonuç çok şaşırtıcıydı. Yapılan testte Piltdown Adamı'nın çene kemiğinin hiç flor içermediği anlaşıldı. Bu, çene kemiğinin toprağın altında birkaç yıldan fazla kalmadığını gösteriyordu. Az miktarda flor içeren kafatası ise sadece birkaç bin yıllık olmalıydı.

Flor metoduna dayanılarak yapılan sonraki kronolojik araştırmalar, kafatasının ancak birkaç bin yıllık olduğunu ortaya çıkardı. Çene kemiğindeki dişlerin ise suni olarak aşındırıldığı, fosillerin yanında bulunan ilkel araçların ise çelik aletlerle yontulmuş adi birer taklit olduğu anlaşıldı.[67] Weiner'in yaptığı detaylı analizlerle bu sahtekarlık 1953 yılında kesin olarak ortaya çıkarıldı. **Kafatası 500 yıl yaşında bir insana, çene kemiği de yeni ölmüş bir orangutana aitti!** Dişler, insana ait olduğu izlenimini vermek için sonradan özel olarak eklenmiş ve sıralanmış, eklem yerleri de törpülenmişti. Daha sonra da bütün parçalar, eski görünmeleri için potasyum-dikromat ile lekelendirilmişti. Bu lekeler, kemikler aside batırıldığında kayboluyordu. Sahtekarlığı ortaya çıkaran ekipten Le Gros Clark "**dişler üzerinde yıpranma izlenimini vermek için, yapay olarak oynanmış olduğu o kadar açık ki**, nasıl olur da bu izler dikkatten kaçmış olabilir?" diyerek şaşkınlığını gizleyemiyordu.[68] Tüm bunların üzerine "Piltdown Adamı", 40 yılı aşkın bir süredir sergilenmekte olduğu British Museum'dan alelacele çıkarıldı.

İnsan Kafatasına Orangutan Çenesi

1 Fosiller Charles Dawson tarafından "bulundu" ve Sir Arthur Smith Woodward'a verildi.

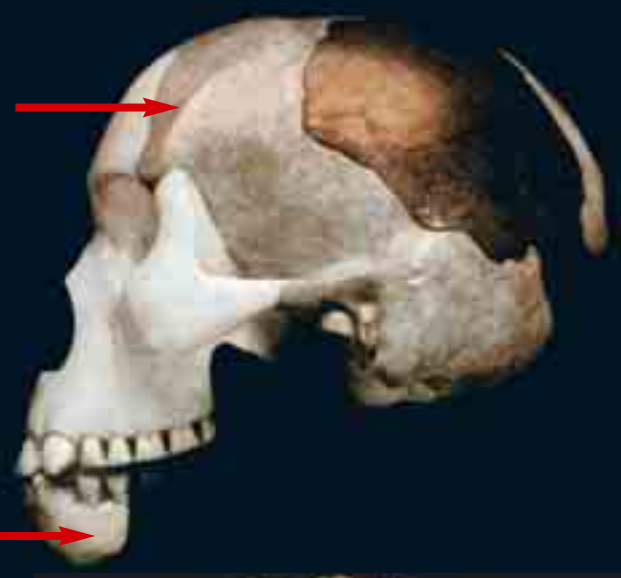

2 Parçalar ünlü kafatasını oluşturmak üzere birleştirildi.

3 Bu kafatası hakkında birçok çizim ve rekonstrüksiyon yapıldı, 500'e yakın makale yazıldı. Orijinal kafatası British Museum'da sergilendi.

4 Bu buluştan 40 yıl sonra Piltdown fosilinin bir sahtekarlık ürünü olduğu ortaya çıkarıldı.

Nebraska Adamı: Bir Domuz Dişi

1922'de, Amerikan Doğa Tarih Müzesi müdürü Henry Fairfield Osborn, Batı Nebraska'daki Yılan Deresi yakınlarında, Plieocen Dönemi'ne ait bir azı dişi fosili bulduğunu açıkladı. Bu diş, iddiaya göre, insan ve maymunların ortak özelliklerini taşımaktaydı. Çok geçmeden konuyla ilgili çok derin bilimsel tartışmalar başladı. Bazıları bu dişi Pithecanthropus erectus olarak yorumluyorlar, bazıları ise bunun insana daha yakın olduğunu söylüyorlardı. Büyük tartışmalara neden olan bu fosile "Nebraska Adamı" adı verildi. "Bilimsel" ismi de hemen takıldı: *"Hesperopithecus haroldcooki"*.

Üstteki resim tek bir diş parçasına dayanılarak yapılmış ve Illustrated London News **dergisinin 24 Haziran 1922 tarihli sayısında yayınlanmıştı. Ancak bu dişin, maymun benzeri bir yaratığa veya bir insana değil de soyu tükenmiş bir domuza ait olduğunun anlaşılması, evrimcileri büyük hayal kırıklığına uğrattı.**

Birçok otorite Osborn'u destekledi. **Bu tek dişe dayanılarak Nebraska Adamı'nın kafatası ve vücudunun rekonstrüksiyon resimleri çizildi.** Hatta daha da ileri gidilerek Nebraska adamının, eşinin ve çocuklarının doğal ortamda ailece resimleri yayınlandı.

Bütün bu senaryolar tek bir dişten üretilmişti. Evrimci çevreler bu "hayalet adamı" o derece benimsediler ki, William Bryan isimli bir araştırmacı, tek bir azı dişine dayanılarak bu kadar peşin hükümle karar verilmesine karşı çıkınca, bütün şimşekleri üzerine çekti.

Ancak 1927'de iskeletin öbür parçaları da bulundu. Bulunan yeni parçalara göre bu diş ne maymuna ne de insana aitti. Dişin, "prosthennops" isimli yabani Amerikan domuzunun soyu tükenmiş bir cinsine ait olduğu anlaşıldı. William Gregory, bu yanılgıyı duyurduğu *Science* dergisinde yayınladığı makalesine şöyle bir başlık atmıştı: "Görüldüğü kadarıyla Hesperopithecus ne maymun ne de insan."[69] Sonuçta *Hesperopithecus* haroldcooki'nin ve "ailesi"nin tüm çizimleri alelacele literatürden çıkarıldı.

Ota Benga: Kafese Konulan Afrikalı Yerli

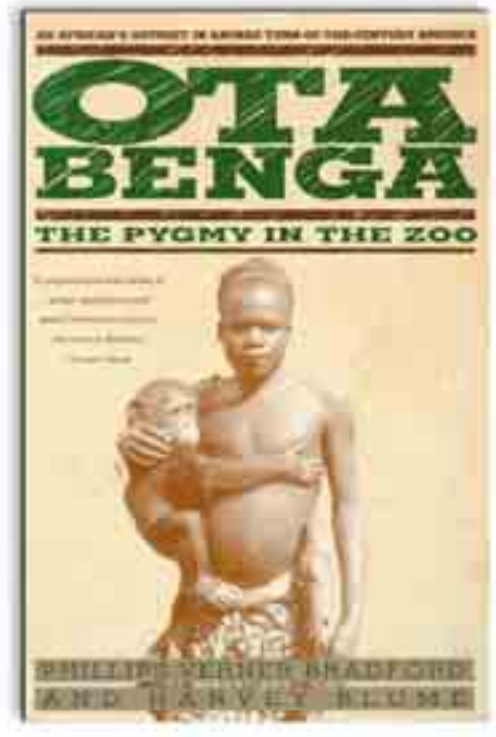

Darwin *İnsanın Türeyişi* adlı kitabıyla, insanın maymun benzeri canlılardan evrimleştiğini iddia ettikten sonra, bu senaryoyu destekleyecek fosil arayışı başladı. Ancak bazı evrimciler "yarı maymun-yarı insan" canlıların sadece fosil kayıtlarında değil, dünyanın farklı bölgelerinde canlı olarak da bulunabileceğine inanıyorlardı. 20. yüzyılın başlarında bu **"canlı ara geçiş formu"** arayışları bazı vahşetlere neden oldu. Bu vahşetlerden biri, Ota Benga adlı pigmenin hikayesiydi.

Ota Benga, 1904 yılında, Samuel Verner adlı evrimci bir araştırmacı tarafından Kongo'da yakalanmıştı. Adı, kendi dilinde "dost" anlamına gelen yerli, evli ve iki çocuk babasıydı. Ama bir hayvan gibi zincirlendi, kafese kondu ve ABD'ye götürüldü. Buradaki evrimci bilim adamları, St. Louis Dünya Fuarı'nda onu çeşitli maymun türleriyle birlikte kafese koyarak **"insana en yakın ara geçiş formu"** olarak teşhir ettiler. İki yıl sonra ise New York'taki Bronx Hayvanat Bahçesi'ne götürdüler ve birkaç şempanze, Dinah adı verilen bir goril ve Dohung adı verilen bir orangutan ile birlikte "insanın eski ataları" adı altında sergilediler. Hayvanat bahçesinin evrimci müdürü Dr. William T. Hornaday, bu nadide "ara geçiş formu"na sahip olmanın kendisine verdiği gurur hakkında uzun konuşmalar yapmış, ziyaretçiler de kafese konan Ota Benga'ya sıradan bir hayvan gibi davranmışlardı.[70]

Piltdown Adamı, Nebraska Adamı ya da Ota Benga... Tüm bu skandallar, evrimci bilim adamlarının kendi teorilerini ispatlamak adına, her türlü bilim dışı yöntemi kullanmaktan çekinmediklerini göstermektedir. Bu durumun bilincinde olarak "insanın evrimi" efsanesinin diğer sözde delillerine baktığımızda ise, yine benzer bir durumla karşılaşırız: Ortada, tümüyle gerçek dışı olan bir hikaye ve bu hikayeyi desteklemek için her yola başvurabilecek bir gönüllüler ordusu vardır.

BÖLÜM 9

İNSANIN EVRİMİ SENARYOSU

Daha önceki bölümlerde, önce doğada canlıları evrimleştirecek hiçbir mekanizma olmadığını inceledik, sonra da canlı türlerinin bir evrim süreci sonucunda değil, bugünkü kusursuz yapılarıyla bir anda ortaya çıktıklarını, yani ayrı ayrı yaratıldıklarını gördük. Bu durumda elbette "insanın evrimi"nin de yaşanması asla mümkün olmayan bir hikaye olduğu açıktır.

Peki, ama bu hikayenin evrimcilerce öne sürülen dayanağı nedir?

Bu dayanak, evrimcilerin üzerinde hayali yorumlar yapabilecekleri fosillerin çokluğudur. Tarih boyunca **6000'den** fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri evrimciler için çok zengin bir malzeme kaynağı oluşturur.

Evrimciler, yok olmuş maymun türlerinden işlerine gelen bir bölümünün kafataslarını ve kemiklerini küçükten büyüğe doğru dizmiş, bu seriye nesli tükenmiş bazı insan ırklarına ait kafataslarını da ekleyerek insanın evrimi senaryosunu yazmışlardır. Senaryo şöyledir: "İnsanlar ve günümüz maymunları ortak atalara sahiptirler. Bu yaratıklar zamanla evrimleşerek bir kısmı günümüz maymunlarını meydana getirmiş, evrimin diğer bir kolunu izleyen bir başka grup da günümüz insanlarını oluşturmuştur".

Oysa, bütün paleontolojik, anatomik ve biyolojik bulgular bize, evrimin bu iddiasının da diğerleri gibi geçersiz olduğunu göstermektedir. İnsanla maymun arasında herhangi bir akrabalık olduğuna dair hiçbir somut kanıt yoktur. Sahtekarlıklar, çarpıtmalar, göz boyamalar, aldatıcı çizim ve hayali yorumlar dışında...

Fosil kayıtları bizlere, tarih boyunca insanların insan, maymunların da maymun olarak kaldıklarını göstermektedir. Evrimcilerin insanın atası olarak gösterdikleri fosillerin bir bölümü, aslında günümüze çok yakın tarihlere -örneğin 10.000 sene öncesine- kadar yaşamış ve kaybolmuş eski insan ırklarına aittir. Dahası, günümüzde halen yaşamakta olan birçok insan topluluğu ise, evrimcilerin insanın ataları gibi göstermeye çalıştıkları bu soyu tükenmiş insan ırklarıyla aynı fiziksel görünüm ve özellikleri taşımaktadır.

Hepsinden önemlisi, maymunlar ve insanlar arasında sayısız anatomik farklılıklar bulunmaktadır ve bunların hiçbiri evrimle ortaya çıkabilecek türden değildir. **"İki ayaklılık"** da bunlardan bir tanesidir. İlerleyen kısımlarda daha ayrıntılı olarak ele alacağımız gibi, dik olarak iki ayak üzerinde yürüme sadece insana özgüdür ve insanı diğer canlılardan ayıran en önemli özelliklerdendir.

İnsanın Hayali Soy Ağacı

Darwinist iddia, bugün yaşayan günümüz insanının maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1- Australopithecines (Australopithecuslar)

2- Homo habilis

3- Homo erectus

4- Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *"Australopithecus"* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. *Australopithecus*lar'ın çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, ***"Homo"*** yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre *Homo* serisindeki canlılar, *Australopithecuslar*'dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, *Homo sapiens*, yani günümüz insanının oluştuğu öne sürülür.

Evrimci yayınlarda ve ders kitaplarında yer alan ya da medyada zaman zaman adı geçen **"Java Adamı", "Pekin Adamı", "Lucy"** gibi fosiller de üstte saydığımız dört türden birine dahil edilirler. Bu türlerin de kendi içlerinde alt türleri olduğu kabul edilir.

Ramapithecus gibi bir zamanların çok iddialı ara form adayları ise, sıradan bir maymun olmalarının anlaşılması üzerine, insanın hayali soy ağacından sessiz sedasız çıkarılmışlardır.[71]

Evrimciler *"Australopithecines > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens"* sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecines, Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok yakın zamanlara kadar yaşamışlar, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (günümüz insanı) ile aynı ortamda yanyana bulunmuşlardır. Bu ise elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Özetle, tüm bilimsel bulgular ve araştırmalar, evrimcilerin öne sürdükleri fosillerin bir evrim sürecini göstermediğini ortaya çıkarmıştır. İnsanın ataları olarak öne sürülen fosillerin bir kısmı maymun türlerine, bir kısmı da farklı insan ırklarına aittir.

Peki eldeki fosillerin hangileri insan, hangileri maymundur? Bunların herhangi birisinin gerçekten bir "ara form" sayılabilmesi mümkün müdür? Bu soruların cevabını görmek için, söz konusu kategorileri sırayla ele alalım.

Soldaki iki resimde A. afarensis **görülmektedir. Alttaki resimde ise** A. boisei **resmedilmiştir. Bu çizimlerin tamamı hayal ürünüdür.** Australopithecuslar **gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türüdür.**

Australopithecus: Bir Maymun Türü

İlk kategori olan *Australopithecus* "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecus*lar arasında bazı ayrımlar vardır. Evrimciler en eski *Australopithecus* türünün *A. afarensis* olduğunu varsayarlar. Bundan sonra ise, daha ince kemikli olan *A. africanus* ile, ondan daha büyük kemiklere sahip olan *A. robustus* gelir. *A. boisei* bazı araştırmacılara göre ayrı bir tür, bazılarına göre ise *A. robustus*'un alt türü olarak kabul edilmektedir.

***Australopithecus* türlerinin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır.** Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm.) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek *Australopithecus* dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecus*lar'ın, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu **"dik yürüme"** iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların onyıllardır savundukları bir görüştür. Ama pek çok bilim adamı, *Australopithecus*'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur.

İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de bir evrimci olmasına rağmen, *Australopithecus*lar'ın sadece **sıradan bir maymun türü** oldukları ve **kesinlikle dik yürümedikleri** sonucuna varmıştır.[72] Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*lar'ın iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.[73]

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. Australopithecus afarensis türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak Australopithecus türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir Australopithecus fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori Australopithecus cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili

Australopithecus · Şempanze Benzerliği

AUSTRALOPITHECUS

Australopithecus **ve şempanze kafatasları arasındaki büyük benzerlik, insanın atası olarak gösterilen** Australopithecus**'un gerçekte bir maymun türü olduğunun göstergesidir.**

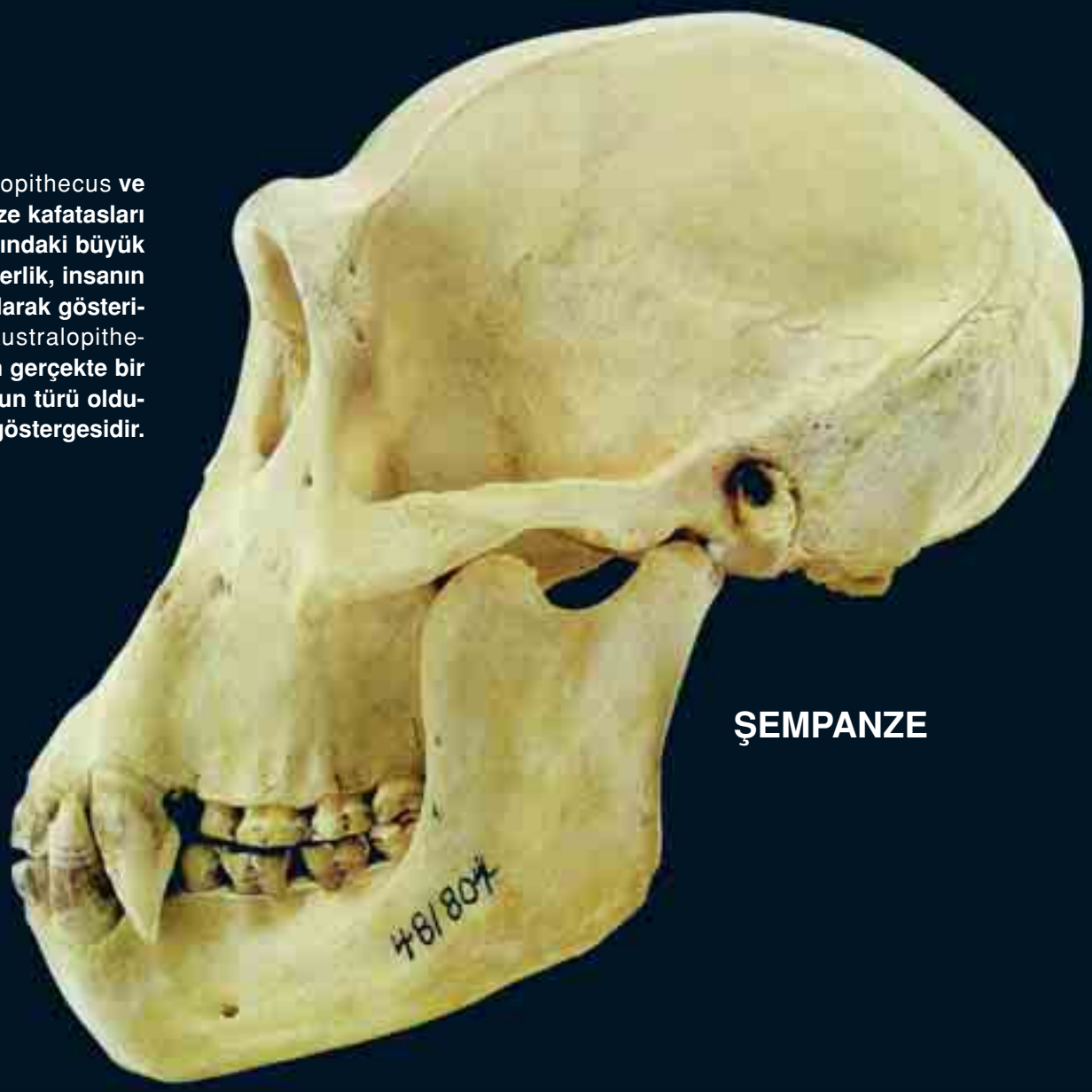

ŞEMPANZE

Australopithecus - Şempanze Benzerliği

AL 288-1 veya "Lucy": Etiyopya, Hadar'da bulunan ve Australopithecus aferensis **türüne ait olduğu düşünülen ilk fosildir. Evrimciler uzun süre Lucy'nin dik yürüdüğünü ispatlamak için büyük çaba harcadılar; ancak son araştırmalar bu canlının eğik yürüyen sıradan bir şempanze olduğunu kesin olarak ortaya koydu.**

Aşağıda görülen Australopithecus aferensis **AL 333-105 fosili bu türün genç bir üyesine ait. Bu nedenle kafatasındaki çıkıntı henüz gelişmemiş.**

tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... Australopithecuslar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.[74]

Kısacası *Australopithecus*lar, insanlarla hiçbir ilgisi olmayan, nesli tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildirler.

Homo Habilis: İnsan Yapılmak İstenen Maymun

*Australopithecusl*ar'ın iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecus*lar'dan sonra *Homo erectus* gelir. ***Homo erectus***, isminin başındaki "*Homo*" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi *Australopithecus*lar'ın iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü *Australopithecus*lar'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan *Homo erectus*'a geçmek ise, evrimci teoriye göre bile mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte ***Homo habilis*** kavramı, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

Oysa 80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymunu" anlamına gelen ***Australopithecus habilis*** olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü *Homo habilis*, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellikler taşıyordu. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. **550** cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer **maymun** olduklarının en iyi göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından ayrı bir tür olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecus*lar gibi bir **maymun türü**ydü.

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, *Homo habilis*'in gerçekten de *Australopithecus*'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan OH 62 iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarınınki gibi **küçük beyin hacmi**ne, dallara tırmanmaya yarayan **uzun kollar**a ve **kısa bacaklar**a sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında *"Homo"* yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

> Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, ***Australopithecines ve Homo habilis* türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını**, ancak *Homo erectus* ve Neandertal türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.[75]

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Dik yürüyen insanların kanalları ile, eğik yürüyen maymunların kanalları birbirlerinden somut bazı farklılıklarla ayrılıyorlardı. Spoor, Wood ve Zonneveld'in, inceledikleri tüm *Australopithecus* ve dahası *Homo habilis* örneklerinin iç kulak kanalları günümüz maymunlarınınkiyle aynıydı. *Homo erectus*'un iç kulak kanalları ise, aynı günümüz insanlarındaki gibiydi.[76]

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermekteydi:

(1) *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte *"Homo"* yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildi.

(2) Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardı. İnsanlarla ilgileri yoktu.

Homo Habilis: Diğer Bir Maymun

Evrimciler uzun bir süre Homo habilis **olarak isimlendirdikleri canlıların dik yürüyebildiklerini savundular. Böylece maymundan insana geçişi gösteren bir halka bulduklarını düşünüyorlardı. Ancak Tim White'ın 1986 yılında bulduğu ve OH 62 ismini verdiği yeni** Homo habilis **fosili bu iddialarını çürüttü. Bu fosil parçaları** Homo habilis**'in günümüz maymunlarında olduğu gibi uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösteriyordu. Bu fosil** Homo habilis**'in iki ayağı üzerinde dik yürüyebilen bir canlı olduğu iddiasının sonunu getirdi.** Homo habilis **bir maymun türünden başka birşey değildi.**

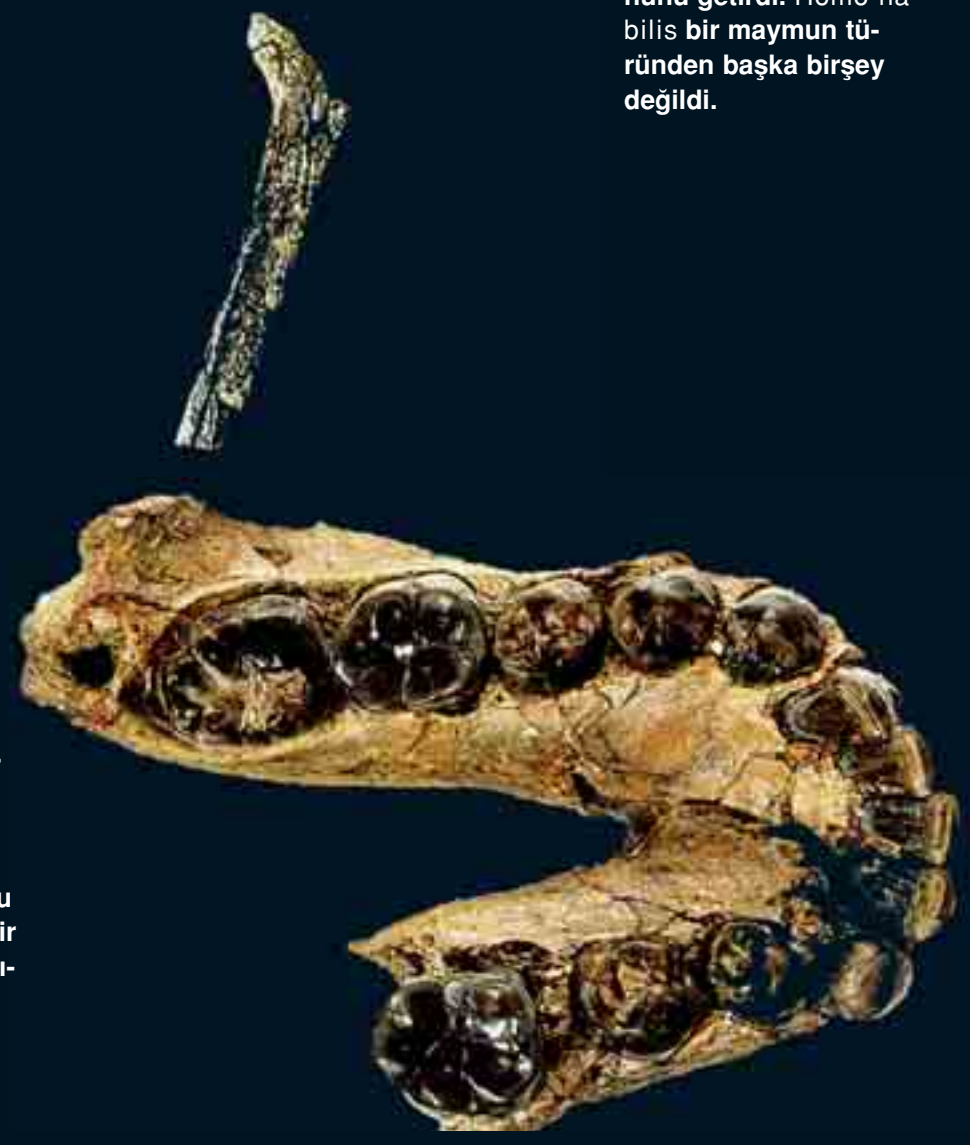

Homo habilis **türünün çene özelliklerini en iyi şekilde tanımlayan fosil ise, sağdaki "OH 7** Homo habilis**" olmuştur. Bu çene fosilinin büyük kesici dişleri vardır. Azı dişleri küçüktür. Çenenin şekli ise dörtgen şeklindedir. Bütün bu özellikleri ile bu çene günümüz maymunlarınınkine çok benzer. Bir başka deyişle,** Homo habilis**'in çenesi de bu canlının bir maymun olduğunu ortaya koymaktadır.**

Homo Rudolfensis: Yanlış Yapıştırılan Yüz

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de *Homo rudolfensis* adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, *Homo rudolfensis* denen canlının da aslında bir *Homo habilis*, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

> KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise aynı *Australopithecus*'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.[77]

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

> Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in *Australopithecus* ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken *Homo* örnekleri gibi, öteki ince yapılı *Australopithecus*lar'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer sonraki geç *Homo* örneklerinde (yani *Homo erectus*'ta) bulunmaz.[78]

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: "Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir *Australopithecus* yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."[79]

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir "*Homo*" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.[80]

Kısacası, *Australopithecus*lar ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan ***Homo habilis*** ya da ***Homo rudolfensis*** gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, ***Australopithecus* serisinin birer üyesidirler**. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında Science dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin *Australopithecus* sınıflaması içinde incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

> Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taştan aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak, *Homo* kategorisine dahil edilmiştir. Bir kaç istisna haricinde, bu (*Homo*) cinsin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve *Homo*'nun sınırının belirlenişi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni yorumlar, ve paleoantropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflamaları *Homo* cinsine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmektedir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, *Homo* kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale gelmiştir ki, bu kriterlerin hiç biri tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasitesinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekilde, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarsanamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar vardır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmaların ima ettiğinin aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...
>
> Bir başka deyişle, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*'e ait fosil bulgular eklendiğinde, *Homo* cinsi iyi bir cins değildir. **Dolayısıyla, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*, *Homo* cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem *H. habilis*'in hem de *H. rudolfensis*'in *Australopithecus* cinsine geçirilmesini öneriyoruz.**[81]

İç Kulak Analizi Sonucu: MAYMUNDAN İNSANA GEÇİŞ YOK

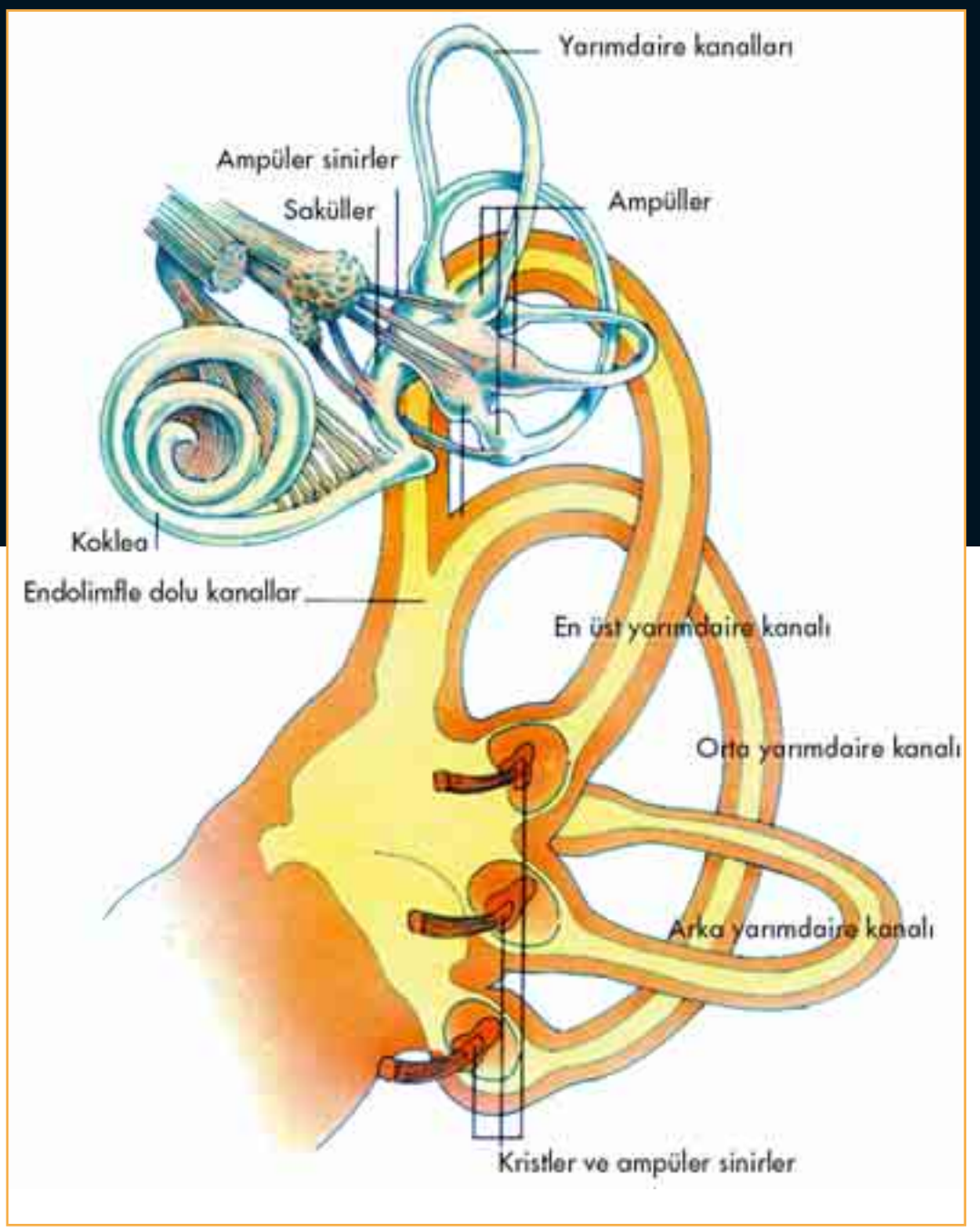

İnsan ve maymunların iç kulaklarında yer alan yarıçembersel kanalların karşılaştırmalı analizi, insanın atası olarak gösterilen canlıların gerçekte sıradan birer maymun olduğunu göstermiştir. Australopithecus **ve** Homo habilis **türleri maymun iç kulak kanallarına,** Homo erectus **ise insan iç kulak kanalına sahiptir.**

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte *Australopithecus* kategorisine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile, fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan *Homo* yani insan türü arasında hiç bir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Homo Erectus ve Sonrası: Gerçek İnsanlar

Evrimcilerin hayali şemasına göre *Homo* türünün kendi içindeki evrimi şöyledir: Önce *Homo erectus*, sonra *Homo sapiens archaic* ve Neandertal insanı, sonra da Cro-magnon Adamı ve günümüz insanı... Oysa bu sınıflamaların hepsi, gerçekte sadece özgün insan ırklarıdır. Aralarındaki fark, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir.

Öncelikle evrimcilerin en ilkel tür saydıkları *Homo erectus*'u inceleyelim. "Erect" terimi "dik" demektir. *Homo erectus* ise "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneğinde görülmediği kadar diktir. Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.

Evrimcilerin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc.) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa **bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır** (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır (örneğin Avusturalya yerlileri Aborijinler'de).

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.[82]

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan **Pekin Adamı** ve **Java Adamı** fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile, ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, *Homo erectus* olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının, bazı evrimciler tarafından ***"Homo ergaster"*** adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır. Biz söz konusu fosillerin hepsini *Homo erectus* sınıflaması içinde ele alacağız.)

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan *"Narikotome homo erectus"* ya da **"Turkana Çocuğu"** fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patolojistin bu fosilin iskeletiyle, bir günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler.[83] Walker kafatası için de, "bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini" söylemektedir.[84] Neandertaller biraz sonra inceleyeceğimiz gibi günümüz insanın bir ırkıdırlar. Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Nitekim evrimci Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşımadığını şöyle ifade eder:

> Herhangi bir kişi farklılıkları farkedebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkıntısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda **yaşamakta olan insan ırklarının birbirleri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir**. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun zaman aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.[85]

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerinde uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo erectus*'un şaşırtıcı derecede birbirlerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türüne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

700 Bin Yıllık Gemi Mühendisleri

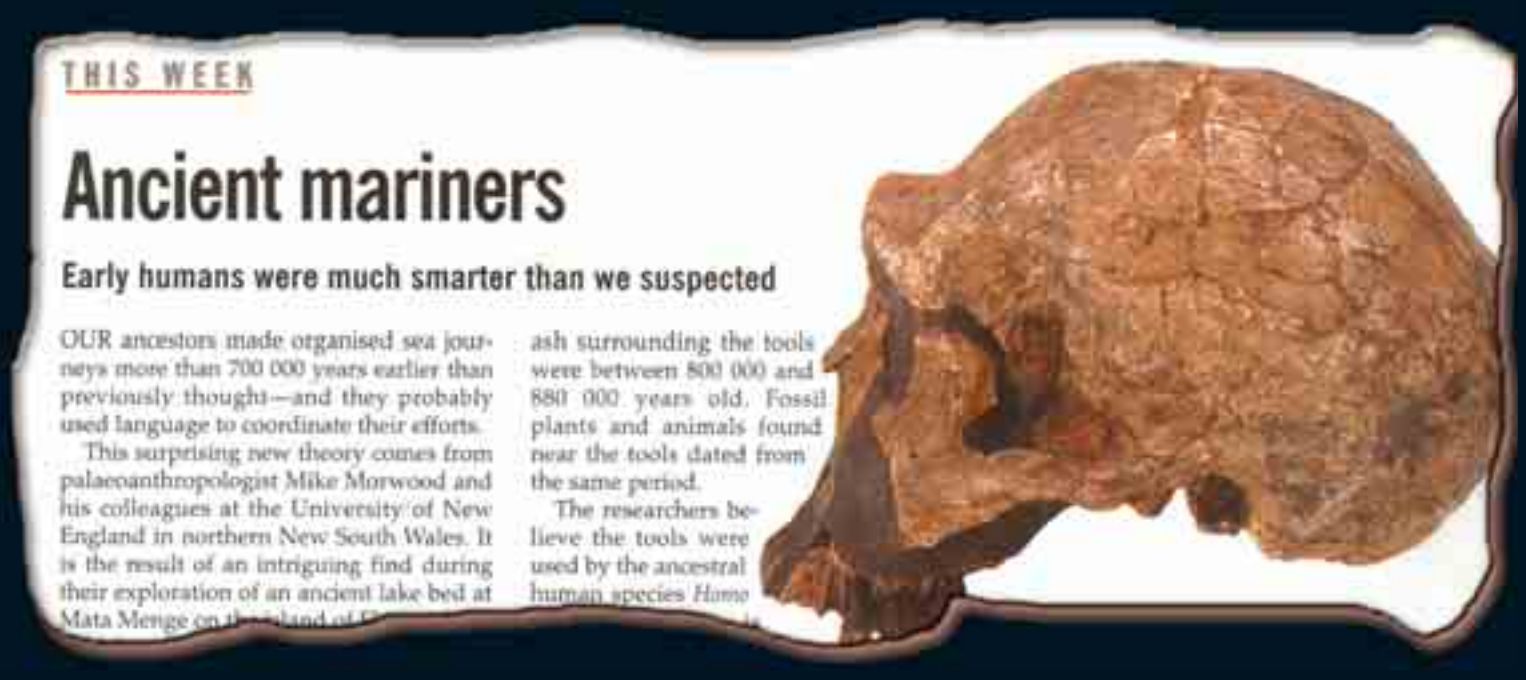

THIS WEEK

Ancient mariners

Early humans were much smarter than we suspected

OUR ancestors made organised sea journeys more than 700 000 years earlier than previously thought—and they probably used language to coordinate their efforts.

This surprising new theory comes from palaeoanthropologist Mike Morwood and his colleagues at the University of New England in northern New South Wales. It is the result of an intriguing find during their exploration of an ancient lake bed at Mata Menge on the island of

ash surrounding the tools were between 800 000 and 880 000 years old. Fossil plants and animals found near the tools dated from the same period.

The researchers believe the tools were used by the ancestral human species *Homo*

"ANTİK DENİZCİLER":
İlk insanlar sandığımızdan çok daha akıllıydı..." New Scientist **dergisinde yayınlanan 14 Mart 1998 tarihli bu habere göre, evrimcilerin** Homo erectus **adını verdikleri insanlar 700 bin yıl önce gemicilik yapıyorlardı. Gemi yapacak bilgi ve teknolojiye ve deniz ulaşımını gerektiren bir kültüre sahip olan bu insanların "ilkel" sayılması elbette imkansızdır.**

Homo Erectus: Gerçek İnsan

Yandaki KNM-WT 15000 ya da bir başka adıyla Turkana Çocuğu iskeleti, bugüne kadar bulunmuş belki de en eski ve en eksiksiz insan kalıntısıdır. 1.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen fosil üzerinde yapılan araştırmalar, bunun 12 yaşında bir bireye ait olduğunu ve bu kişinin boyunun yetişkinliğe ulaşınca 1.80 cm civarında olacağını göstermiştir. Neandertal ırkı insanına büyük benzerlik gösteren bu fosil, insanın evrimi hikayesini yalanlayan en çarpıcı delillerden biridir.

Evrimci Donald Johanson bu fosili şöyle tarif eder: "Uzun ve zayıftı. Vücut şekli ve uzuvlarının oranları bugünkü Ekvator Afrikalılarınkiyle aynıydı. Uzuvlarının ölçüleri, bugün yetişkin beyaz Kuzey Amerikalılarla tamamen uyuşuyordu." (Donald C. Johanson & M. A. Edey, Lucy: The Beginnings of Humankind**, New York: Simon & Schuster, 1981)**

Homo erectus**, "ayakta dik olarak durabilen" insan anlamına gelir. Bu türe dahil edilen fosillerin tümü, özgün insan ırklarına aittir.** Homo erectus **fosillerinin çoğunun ortak bir karakteristiği olmadığı için, kafataslarına dayanılarak bu insanların tanımlanması oldukça zordur. Bu sebeple değişik evrim araştırmacıları farklı sınıflandırmalar ve adlandırmalar yapmışlardır. Üstte solda 1975'te Afrika Koobi Fora'da bulunan ve** Homo erectus**'u genel olarak tanımlayabilecek bir kafatası görülüyor. Sağda ise söz konusu belirsizliklere sahip bir kafatası,** Homo ergaster **KNM-ER 3733.**

Tüm bu farklı Homo erectus **fosillerinin kafatası hacimleri 900 ile 1100 cc. arasında değişir. Bu değerler, günümüz insanının beyin hacminin sınırları içindedir.**

Hepsi *Homo sapiens* türüne ait olan Eskimolar ve Avusturalya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, *Homo erectus*'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (*Homo sapiens*'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.[86] *Homo erectus*'un yapay bir sınıflama olduğu, *Homo erectus* kategorisine dahil edilen fosillerin gerçekte *Homo sapiens*'ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, son yıllarda bilim dünyasında giderek daha fazla dile getirilmektedir. *American Scientist* dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve 2000 yılında bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

> Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve *Homo erectus*'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde, ***Homo erectus*'un bir tür olarak geçerliliğinin bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini** savundular. *Homo* cinsinin tüm üyeleri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani *Homo sapiens* türüydü onlara göre, ve bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyordu. Konferansın konusu, *Homo erectus*'un var olmadığıydı.[87]

"*Homo erectus* yok" demek, "*Homo erectus*, *Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırk" anlamına gelmektedir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (*Australopithecus, Homo habilis, Homo rudolfensis*) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır. Bu onların yaratılmış olduklarının çok açık bir göstergesidir.

SAHTE MASKELER: Evrimciler günümüz insanından hiçbir önemli farkları olmayan Neandertaller'e sahte çizimlerle kasıtlı olarak maymunsu bir görünüm verirler.

Ancak bu gerçeği kabul etmek, evrimcilerin dogmatik felsefelerine ve ideolojilerine aykırıdır. Bu nedenle, özgün bir insan ırkı olan *Homo erectus*'u yarı-maymun bir canlı gibi göstermeye çalışırlar. Yaptıkları *Homo erectus* rekonstrüksiyonlarında, ısrarla maymunsu hatlar çizerler. Öte yandan da *Australopithecus* ya da *Homo habilis* gibi maymunları yine aynı yöntemle "insansı"laştırırlar. Bu yöntemle maymunları ve insanları birbirlerine "yaklaştırıp" bu iki apayrı canlı grubunun arasındaki uçurumu küçültmeye çalışmaktadırlar.

Neandertaller: İri Yapılı Bir İnsan Irkı

Neandertaller bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Evrimciler bu insanları "ilkel bir tür" olarak göstermek için çok çabalamışlar, ama bütün bulgular Neandertal insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

Neandertaller: İri Yapılı İnsanlar

Yanda, İsrail'de bulunan Homo sapiens neanderthalensis**, Amud 1 kafatası yeralıyor. Neandertal insanı genel olarak kısa boylu ve sağlam yapılı olarak bilinir. Ancak bu fosilin sahibinin 1.80 m. boyunda olduğu tahmin edilmektedir. Beyin hacmi ise bugüne kadar rastlanılanların en büyüğüdür: 1740 cc. Bu nedenlerle bu fosil, Neandertallerin ilkel bir tür olduğu yönündeki iddiaları çok kesin bir biçimde yıkan bir delil niteliğindedir. Yanda görülen Kebara 2 (Moşe) fosili bugüne kadar bulunmuş en tamam Neandertal kalıntısıdır. 1.70 boyundaki bu bireyin iskelet yapısı günümüz insanından ayırdedilememektedir. Fosille beraber bulunan alet kalıntılarından, bu bireyin ait olduğu topluluğun aynı zamanda aynı bölgede yaşayan** Homo sapiens **topluluklarıyla aynı kültürü paylaştığı düşünülmektedir.**

> Neandertal kalıntıları ve günümüz insan kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, **Neandertaller'in anatomisinde,** ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde **günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur**.[88]

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, Neandertal insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak "*Homo sapiens neandertalensis*" demektedir. Bulgular, Neandertaller'in ölülerini gömdüklerini, çeşitli müzik aletleri yaptıklarını ve aynı dönemde yaşamış *Homo sapiens sapiens*lerle beraber, gelişmiş bir kültürü paylaştıklarını açıkça göstermektedir. Kısacası Neandertaller, sadece zamanla ortadan kaybolmuş "yapılı" bir insan ırkıdır.

Homo Sapiens Archaic, Homo Heilderbergensis ve Cro-Magnon

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma ise, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heilderbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller ise, anatomik olarak günümüz Avrupalı'larına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alna sahiptir. 1600 cc.'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal adamının ve *Homo erectus*'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, Cro-Magnon kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cro-Magnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cro-magnon ve Neandertal ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir. Dahası günümüzde Cro-magnon ırkına benzer etnik grupların Afrika kıtasının farklı bölgelerinde ve Fransa'nın Salute ve Dordonya bölgelerinde hala yaşadığı kabul edilmektedir. Polonya ve Macaristan'da da aynı özelliklere sahip insanlara rastlanmıştır.

Atalarıyla Aynı Anda Yaşayan Türler!...

Şimdiye kadar incelediklerimiz bize açık bir tablo oluşturdu: "İnsanın evrimi" senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için, maymunlardan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa **maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır.** İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. (1994 yılında iç kulaktaki denge kanalları üzerinde yapılan incelemelerin de *Australopithecus* ve *Homo habilis*'i maymun sınıfına, *Homo erectus*'u ise insan sınıfına ayırdığına değinmiştik.)

Bu farklı türler arasında bir soy ağacı olamayacağını gösteren çok önemli bir başka bulgu ise, birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin aynı anda ve birarada yaşamış olmalarıdır! Eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi *Australopithecus*lar zamanla *Homo habilis*'e, onlar da zamanla *Homo erectus*'a dönüşmüş olsalardı, bu türlerin yaşadıkları dönemlerin de birbirini izlemesi gerekirdi. Oysa aksine, böyle bir kronolojik sıralama yoktur.

Evrimcilerin kendi hesaplamalarına göre, *Australopithecus*lar 4 milyon yıl öncesinden 1 milyon yıl öncesine kadar yaşamışlardır. *Homo habilis* olarak sınıflandırılan canlıların ise 1,7-1,9 milyon yıl öncesinde yaşadığı hesaplanmaktadır. *Homo habilis*'ten daha "ileri" olduğu söylenen *Homo rudolfensis* için biçilen yaş ise, 2,5-2,8 milyon yıl kadar eskidir! Yani *Homo rudolfensis*, "atası" olması gereken *Homo habilis*'ten neredeyse 1 milyon yıl

20 Bin Yıllık İğne

Neandertal insanının günümüzden onbinlerce yıl önce giyim-kuşam bilgisine sahip olduğunu gösteren ilginç bir fosil: 26 bin yıllık iğne. (D.Johanson, B. Edgar, From Lucy to Language, s.99)

daha yaşlıdır. Öte yandan *Homo erectus*'un yaşı 1,6-1,8 milyon yıl kadar geri gitmektedir. Yani *Homo erectus* örnekleri de, sözde ataları olan *Homo habilis* sınıflamasıyla yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmışlardır.

Alan Walker, "Doğu Afrika'da *Australopithecus* bireyleri ile *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda yaşadıklarına dair kesin deliller vardır" diyerek bu gerçeği doğrular.[89] Louis Leakey, Olduvai Gorge bölgesindeki Bed II katmanında *Australopithecus, Homo habilis* ve *Homo erectus* fosillerini neredeyse yanyana bulmuştur.[90]

Elbette böyle bir soy ağacı olamaz. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde **bizim soy ağacımıza ne oldu?** Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[91]

Homo erectus'tan *Homo sapiens*'e doğru ilerlediğimizde de yine ortada bir soyağacı olmadığını görürüz. *Homo erectus*'un ve *Homo sapiens archaic*'in günümüzden 27.000 yıl öncesine hatta 10.000 yıl öncesine kadar yaşamlarını sürdürmüş olduklarını gösteren bulgular vardır. Avustralya'da Kow Bataklığı'nda 13 bin yıllık, Java Adası'nda ise 27 bin yıllık *Homo erectus* kafatasları bulunmuştur.[92]

Homo Sapiens'in Gizli Tarihi

Tüm bu incelediklerimizin yanında, hayali evrim soy ağacını temelinden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek ise, *Homo sapiens*'in, yani **günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir.** Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen *Homo sapiens* insanlarının yaşadığını göstermektedir.

Bu konudaki ilk bulgular, ünlü evrimci paleoantropolog Louis Leakey'e aitti. Leakey, 1932 yılında Kenya'daki Victoria gölü yakınlarındaki Kanjera bölgesinde anatomik olarak günümüz insanından farkı olmayan, Orta Pleistosen devrine ait birkaç tane fosil buldu. Ancak Orta Pleistosen devri, bundan bir milyon yıl öncesi demekti.[93] Bu bulgular evrim soy ağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. Ama Leakey, hesaplarının doğru olduğunu her zaman için savundu.

Bu tartışma unutulmaya başlamıştı ki, 1995 yılında İspanya'da bulunan bir fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Söz konusu fosil, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog tarafından İspanya'daki **Atapuerca** adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bulundu. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzüydü. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. *Discover* dergisi, Aralık 1997 sayısında, konuya geniş yer verdi.

Evrimci literatürün en popüler dergilerinden biri olan Discover**, Aralık 97 sayısında, 800 bin yıllık insan yüzünü kapaktan vererek, evrimcilerin, "bizim geçmişimize ait yüz bu mu?" şeklindeki hayret ifadesini başlık yapmıştı.**

Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştı. Ferreras, şöyle diyordu:

Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk. 800.000 yıl yaşındaki bir çocuktan beklentimiz, Turkana Çocuğu gibi bir şey olmasıydı. Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bunlar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat, en etkileyici olanı bugüne ait olduğunu düşündüğünüz birşeyi geçmişte bulmanız. Bu bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi birşey. Böyle birşey çok şaşırtıcı olurdu elbette. **Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bulmayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey.** Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.[94]

Bu fosil *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Çünkü evrim soy ağacına göre 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerekiyordu. Bu yüzden *"Homo antecessor"* adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

1.7 Milyon Yıllık Kulübe ve 3.6 Milyon Yıllık İnsan Ayak İzleri!...

Şimdiye kadar ele geçen pek çok bulgu, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıldan bile çok daha eski olduğunu gösteriyordu. Bunlardan birisi, yine Louis Leakey'nin 1970'lerin başında Olduvai Gorge'daki bulgularıydı. Leakey buradaki Bed II katmanında *Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda birarada yaşadıklarını tespit etmişti. Ancak bundan da ilginç olan, Leakey'in aynı katmanda (Bed II) bulduğu bir yapıydı. Leakey, burada, **taştan yapılmış bir kulübe**nin kalıntılarını bulmuştu. Olayın en garip yönü ise, Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan bu yapıların sadece *Homo sapiens*ler tarafından yapılmış olabileceğiydi! Yani, Leakey'nin bulgularına göre, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve günümüz insanı, bundan yaklaşık 1.7 milyon yıl önce birarada yaşamış olmalıydılar.[95] Bu gerçek, elbette, günümüz insanlarının *Australopithecus* olarak tanımlanan maymunlardan evrimleştiğini öne süren evrim teorisini kesin biçimde geçersiz kılıyordu.

Aslında şimdiye dek günümüz insanlarının izlerini 1.7 milyon yıldan bile daha geriye götüren bulgular ele geçti. Bu bulguların en önemlisi, Mary Leakey tarafından 1977 yılında Tanzanya'nın Laetoli bölgesinde bulunan ayak izleriydi. Bu izler, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan bir tabakanın üzerindeydi ve en önemlisi, günümüz insanının bırakacağı ayak izlerinden tamamen farksızdı.

Mary Leakey'in bulduğu bu ayak izleri daha sonra Don Johanson ve Tim White gibi ünlü paleoantropologlar tarafından da incelendi. Varılan sonuçlar aynıydı. White şöyle yazıyordu:

> Hiç kuşkunuz olmasın... **Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız.** Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezdiniz.[96]

Kuzey California Üniversitesi'nden Louis Robins ise ayak izlerini inceledikten sonra şöyle diyordu:

> Ayağın kemeri yüksektir, ufak olan kişinin ayak kemeri benimkisinden bile daha yüksektir, yani parmaklar insan parmaklarıyla aynı şekilde yeri kavramaktadırlar. Bunu başka hayvan formlarında göremezsiniz.[97]

1.7 milyon yıllık kulübe kalıntıları, Afrika yerlilerinin bugün kullandığı kulübelere oldukça benziyordu.

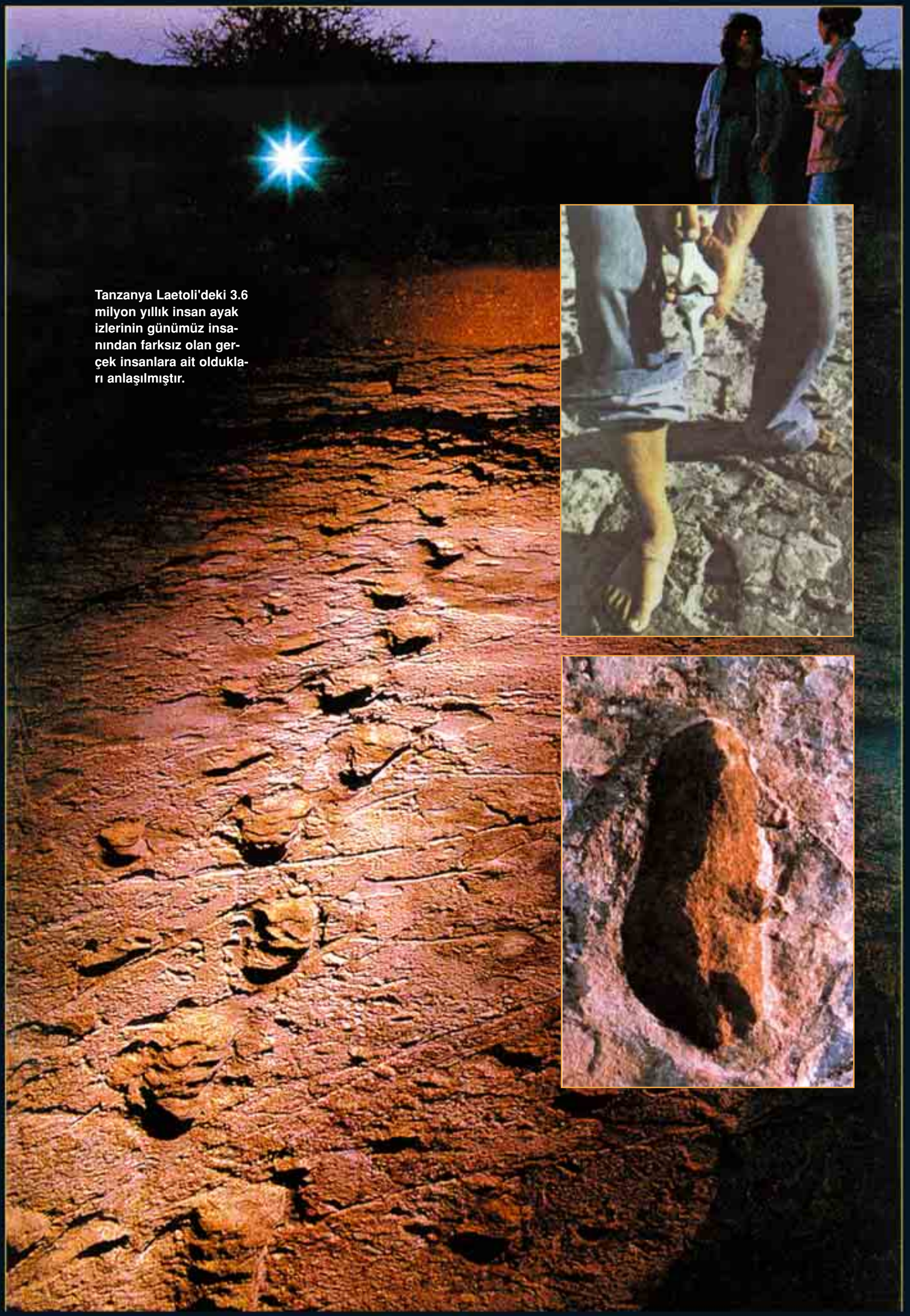

Tanzanya Laetoli'deki 3.6 milyon yıllık insan ayak izlerinin günümüz insanından farksız olan gerçek insanlara ait oldukları anlaşılmıştır.

2.3 Milyon Yıllık İnsan Çenesi

Evrimcilerin çizdiği hayali insan soy ağacının geçersizliğini gösteren bir başka örnek: 2.3 milyon yıllık insan (Homo sapiens) **çenesi. Etiyopya Hadar'da bulunan A.L. 666-1 kodlu bu çene kemiği, evrimci yayınlarda "çok şaşırtıcı bir buluş" olarak geçiştirilmeye çalışılır. (D. Johanson, Blake Edgar,** From Lucy to Language**, s.169)**

Ayak izlerinin morfolojik yapısı üzerinde yapılan incelemeler, bunun bir insan, hem de günümüz insanı (*Homo sapiens*) izi olarak kabul edilmesi gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. İzleri inceleyen Russell Tuttle, şöyle yazıyordu:

> **Bu izler, çıplak ayaklı bir *Homo sapiens* tarafından bırakılmış olmalıdır...** Yapılan tüm morfolojik incelemeler, bu izleri bırakan canlının ayağının, günümüz insanlarınınkilerden farklı olmadığını göstermektedir.[98]

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: Ortada, 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı.

Bu durum, Laetoli izlerini onyıllar boyu tartışma konusu haline getirdi. Evrimci paleoantropologlar, günümüz insanının 3.6 milyon yıl önce yeryüzünde yürüyebildiğini kabul edememenin sıkıntısı içinde, bir açıklama yapmaya çalıştılar. 90'lı yıllarda bu "açıklama" şekillendi. Evrimciler bu izlerin bir *Australopithecus* tarafından bırakılmış olması gerektiğine karar verdiler; çünkü bundan 3.6 milyon yıl önce bir *Homo* türünün yaşamış olması -teorilerine göre- mümkün değildi! Russell Tuttle, 1990 tarihli bir makalesinde şöyle yazıyordu:

> Sonuçta, Laetoli G bölgesindeki 3.5 milyon yıllık ayak izleri bugünkü insanların izlerine çok benzemektedir. Bulgu, bu izleri bırakan canlıların bizden daha kötü ya da farklı yürüyen bir canlı olduğunu göstermemektedir. **Eğer bu izler bu kadar eski olmasalardı, bunların da bizim gibi bir *Homo* türü tarafından bırakıldıklarını hiç tartışmasız kabul edebilirdik...** Ama yaş sorunu nedeniyle, bu izlerin Lucy fosili ile aynı türe, yani *Australopithecus afarensis* türüne ait bir canlı tarafından bırakıldığı varsayımını kabul etmek durumundayız.[99]

Kısacası, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu ayak izlerinin *Australopithecus*lar'a ait olması imkansızdı. Ayak izlerinin *Australopithecus*lar tarafından yapıldığının düşünülmesinin sebebi ise sadece, fosillerin bulunduğu ve 3.6 milyon yıl yaş biçilen volkanik tabakaydı. Bu kadar eski bir tarihte insanların yaşamış olamayacağı düşünülerek, izler *Australopithecus*lar'a atfedilmişti.

Laetoli izleri hakkında yapılan bu yorumlar, bizlere çok önemli bir gerçeği göstermektedir. Evrimciler, teorilerini bilimsel bulgulara dayanarak değil, bilimsel bulgulara rağmen savunmaktadırlar! Ortada ne olursa olsun, körü körüne savunulan bir teori vardır ve ele geçirilen her aleyhte bulgu, bu teoriye uydurulmak için çarpıtılmakta ya da görmezden gelinmektedir.

Kısacası, evrim teorisi bilim değildir. Bilime rağmen yaşatılan bir dogmadır.

Evrimin İki Ayaklılık Çıkmazı

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm fosil kayıtlarının yanısıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz

anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

Peki acaba iki ayaklılık evrimcilerin iddia ettiği gibi maymunların dört ayaklı yürüyüşünden mi evrimleşmiştir?

Hayır… **Araştırmalar göstermiştir ki, iki ayaklılığın evrimi hiçbir zaman gerçekleşmemiştir, gerçekleşmesi de mümkün değildir.** Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km. hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrim teorisinin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrime göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: **Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.**[100] Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlı var olması mümkün değildir.

İnsanla maymun arasındaki uçurum, sadece iki ayaklılıkla sınırlı değildir. Beyin kapasitesi, konuşma yeteneği gibi diğer pek çok özellik de evrimciler tarafından asla açıklanamamaktadır. Evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itirafta bulunur:

> İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır: 1) Neden iki ayak üzerinde yürürler? 2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler? 3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler? 4) Neden konuşmayı öğrendiler?
> Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir: 1) Henüz bilmiyoruz. 2) Henüz bilmiyoruz. 3) Henüz bilmiyoruz. 4) Henüz bilmiyoruz. Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir.[101]

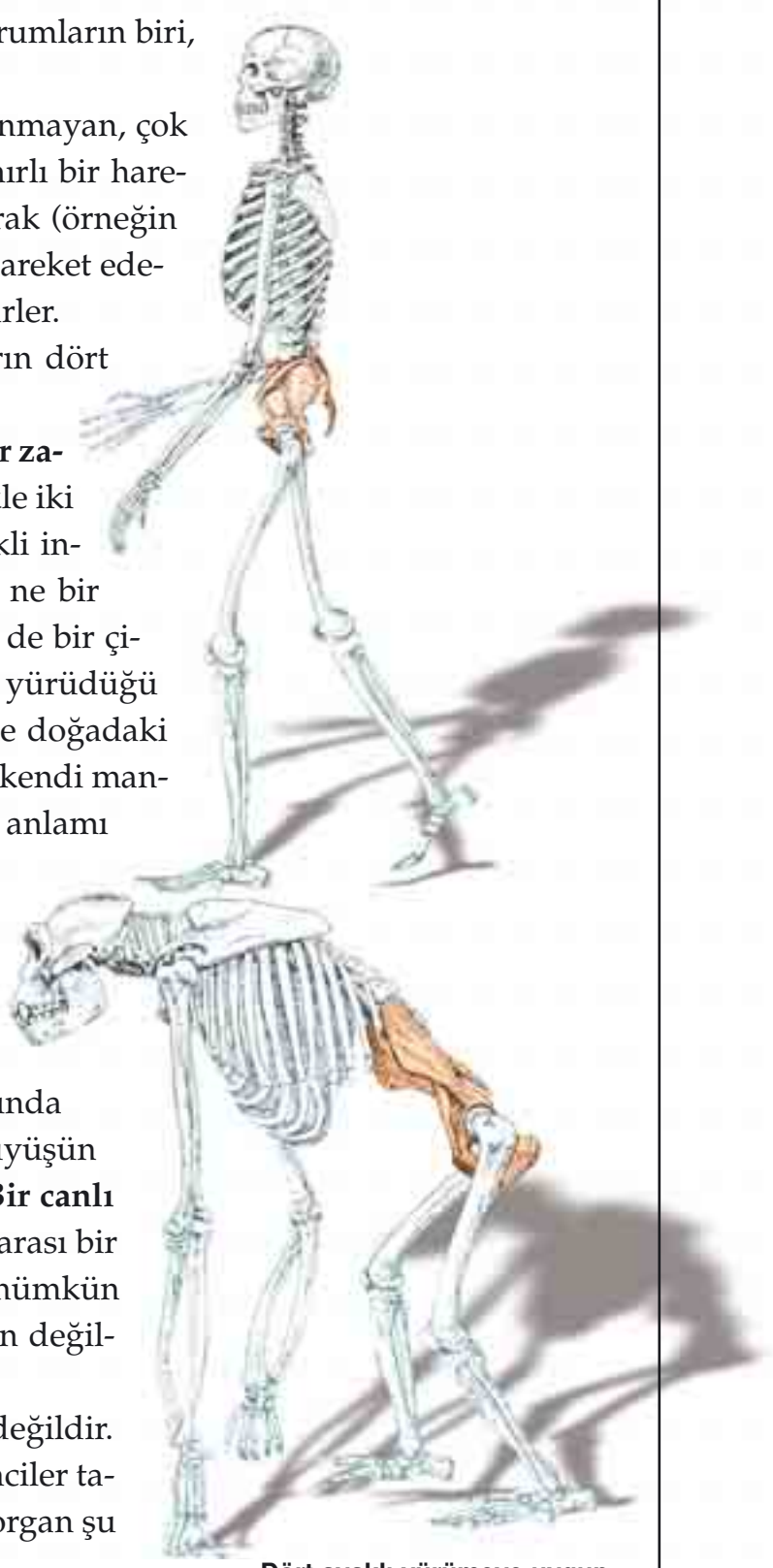

Dört ayaklı yürümeye uygun eğik maymun iskeletinin, iki ayaklı yürümeye uygun dik insan iskeletine evrimleşmesinin imkansız olduğu, yapılan araştırmalar sonucunda ispatlandı.

Evrim: Bilim Dışı Bir İnanç

Lord Solly Zuckerman, İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından biridir. Onyıllar boyunca fosiller üzerinde çalışmış, titiz araştırmalar yürütmüş, hatta bilime yaptığı bu katkılar nedeniyle "Lord" ünvanına layık görülmüştür. Zuckerman bir evrimcidir, yani evrim konusunda yaptığı yorumların kasıtlı olarak aleyhte olabileceği düşünülemez. Fakat, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri onyıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna gö-

re en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve **insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz.** Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür.[102]

İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan *Discovering Archeology* dergisinde ise, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede "insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor" denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır: "Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız."[103]

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propagandanın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

> Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soyağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.[104]

Aynı gerçek, ünlü *Nature* dergisinin editörü Henry Gee tarafından da yakın zaman önce kabul edilmiştir. Gee, 1999 yılında yayınlanan *In Search of Deep Time* adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

> Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama çocuk masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır-eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.[105]

Peki evrimi savunan bunca bilim adamının bu dogmada bu denli ısrarlı olmalarının nedeni nedir? Neden, aynı anda birçok çelişkili yargıyı kabul ederek, kendi elleriyle buldukları delilleri hiçe sayarak teorilerini yaşatmaya çalışmaktadırlar?

Bunun tek cevabı, bu kişilerin evrimi terkettiklerinde karşılaşacakları gerçekten korkuyor olmalarıdır. Evrimi terk ettiklerinde karşılaşacakları gerçek, insanı Allah'ın yarattığı gerçeğidir. Bu ise, sahip oldukları önyargılar ve inandıkları materyalist felsefe açısından kabul edilemez bir düşüncedir.

Bu nedenle hem kendilerini aldatmakta, hem de kendileriyle işbirliği içindeki medyayı kullanarak dünyayı aldatmaktadırlar. Bulamadıkları fosilleri hayali resimler ya da maketler yoluyla "üretmekte" ve insanlara gerçekten evrimi destekleyen fosillerin olduğu izlenimini vermeye çalışmaktadırlar. Materyalist felsefeye kendileri gibi inanmış olan çeşitli medya kuruluşları ise, bu hayali resim ya da maketleri kullanarak, kitleleri aldatmaya, evrim masalını insanların bilinçaltına kazımaya çabalamaktadırlar.

Ancak ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, gerçek apaçık ortadadır: İnsan, bilinçsiz bir evrim süreciyle değil, Allah'ın yaratmasıyla bu dünya üzerinde var olmuştur ve dolayısıyla O'na karşı sorumludur.

İnsanın evrimi hikayesi hiçbir bilimsel bulguya dayanmamaktadır. Yandaki gibi çizimler, evrimcilerin hayal güçlerini yansıtmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

BÖLÜM 10

EVRİMİN MOLEKÜLER ÇIKMAZI

Kitabın önceki bölümlerinde, fosil kayıtlarının evrim teorisini nasıl geçersiz kıldığını anlattık. Oysa bunların hiçbirini anlatmayabilirdik de. Çünkü evrim teorisi, fosiller yoluyla araştırdığımız "türler arası evrim" iddiasından çok daha önce çökmüştür. Teoriyi henüz ilk aşamada anlamsız hale getiren ise, yeryüzündeki ilk canlı yaşamın nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

Evrim, bu soru karşısında, canlılığın tesadüfen meydana gelen bir hücreyle başladığını iddia eder. Senaryoya göre, bundan dört milyar yıl kadar önce, ilkel dünya atmosferinde birtakım cansız kimyasal maddeler tepkimeye girmiş, yıldırımların, sarsıntıların etkisiyle karışmış ve ilk canlı hücre ortaya çıkmıştır.

Oysa, cansız maddelerin biraraya gelerek canlılığı oluşturabilecekleri iddiası, bugüne kadar hiçbir deney ya da gözlem tarafından doğrulanmamış, bilim dışı bir iddiadır. Aksine, bütün bulgular, bir canlının ancak yine bir başka canlıdan türediğini ispatlar. Her canlı hücre, bir başka hücrenin çoğalmasıyla oluşur. Dünya üzerinde hiç kimse, en gelişmiş laboratuvarlarda dahi, cansız kimyasal maddeleri biraraya getirip canlı bir hücre yapmayı başaramamıştır.

Evrim teorisi ise, insan aklı, bilgisi ve teknolojisi sonucunda bile elde edilemeyen canlı hücresinin, ilkel dünya koşullarında rastlantılarla doğduğu iddiasındadır. İlerleyen sayfalarda bu iddianın neden bilimin ve aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu inceleyeceğiz.

"Rastlantıların Doğurduğu Hücre" Masalı

Bir canlı hücresinin rastlantılarla oluşabileceğine inanan bir insan, aşağıda anlatacağımız buna benzer bir hikayeye de kolaylıkla inanabilir. Bu, bir şehrin hikayesidir.

Varsayalım ki bir gün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağan yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kayaların arasında kuruyup katılaşır ve şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında kendisi gibi başka tuğlaların oluşmasını bekler. Bu bekleyiş, aynı tuğladan aynı yerde yüzlercesinin, binlercesinin oluşmasına dek asırlarca sürer. Bu arada büyük bir rastlantı eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir kayıp olmaz. Binlerce sene fırtınalara, yağmurlara, rüzgarlara, kavurucu güneşe, dondurucu soğuğa maruz kalan tuğlalar, parçalanmaz, çatlamaz, başka yerlere savrulup dağılmaz, aynı yerde ve aynı sağlamlıkta diğer tuğlaları beklerler.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaşınca, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulur ve tesadüf eseri yanyana ve üstüste planlı bir biçimde dizilip bir bina kurarlar. Bu arada tuğlaları birbirine yapıştıracak çimento, harç gibi malzemeler de "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girer ve bunları birbirlerine kenetlerler. Bütün bu işlemler başlarken toprağın altındaki demir filizleri de "doğal şartlar"la şekillenip toprağın dışına uzanarak tuğlaların oluşturacağı binanın temelini atarlar. Sonuç-

Varsayalım ki bir gün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağan yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kayaların arasında kuruyup katılaşır ve şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında kendisi gibi başka tuğlaların oluşmasını bekler. Bu arada büyük bir rastlantı eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir kayıp olmaz.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaşınca, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulur ve tesadüf eseri yanyana ve üstüste planlı bir biçimde dizilip bir bina kurarlar. Bu arada tuğlaları birbirine yapıştıracak çimento, harç gibi malzemeler de "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girer ve bunları birbirlerine kenetlerler. Sonuçta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla eksiksiz bir bina ortaya çıkar. Canlılığın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi, işte tam böyle bir iddiadır. Çünkü tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle bir binadan çok daha büyük bir komplekslige sahiptir.

ta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla eksiksiz bir bina ortaya çıkar.

Elbetteki bina yalnızca temelden, tuğladan ve harçtan ibaret değildir. Öyleyse diğer eksikler nasıl tamamlanmıştır? Cevap basittir: Binanın ihtiyacı olan her türlü malzeme, üzerinde yükseldiği toprakta vardır. Camlar için gereken silisyum, elektrik kabloları için gereken bakır, kirişler, kolonlar, çiviler, su boruları vs. için gereken demir, toprağın altında bol miktarda bulunmaktadır.

Bütün bu malzemelerin şekillenip binanın içine yerleşmeleri de "doğal şartlar"ın hünerine kalmıştır. Esen rüzgar, yağan yağmur, biraz fırtına ve yer sarsıntısının da yardımıyla bütün tesisat, doğrama, aksesuarlar tuğlaların arasında yerli yerine oturur. İşler o kadar rast gitmiştir ki, tuğlalar, ileride doğal şartlarla cam diye bir şeyin oluşacağını biliyormuşçasına, gerekli pencere boşluklarını bırakarak dizilmişlerdir. Hatta ileride yine rastlantılarla meydana gelecek su, elektrik, kalorifer tesisatlarının içlerinden geçebileceği boşlukları bırakmayı da unutmamışlardır. Dediğimiz gibi, işler o kadar rast gitmiştir ki, "rastlantılar" ve "doğal şartlar", kusursuz bir tasarım ortaya koymuşlardır.

Eğer bu hikayeye inanabilirseniz, bu kadar açıklamadan sonra, şehirdeki diğer binaların, tesislerin, yapıların, yolların, kaldırımların, altyapı, haberleşme ve ulaşım sistemlerinin nasıl oluştuğunu da siz düşünüp bulabilirsiniz. Hatta konuyla da biraz ilgiliyseniz, şehrin "kanalizasyon sisteminin evrimsel süreci ve mevcut yapılarla uyumu" hakkındaki teorilerinizi açıkladığınız birkaç ciltlik "bilimsel" bir eser bile hazırlayabilirsiniz. Bu üstün çalışmalarınızdan dolayı akademik bir ödüle dahi layık görülebilir, kendinizi insanlık tarihine ışık tutacak bir deha olarak görebilirsiniz.

Canlılığın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi, işte tam böyle bir teoridir. Çünkü tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle bu büyük şehirle benzer bir komplekslige sahiptir.

Hücredeki Mucize ve Evrim Teorisinin Sonu

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar " cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistem olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine ham maddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışarıdan gelen ham maddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Bu saydıklarımız hücredeki kompleks yapının yalnızca bir bölümünü oluşturur.

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, **"canlı hücrelerinin en basitinin sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinalardan çok daha komplekstir"** diye yazar.[106]

Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlunun ulaştığı yüksek teknoloji hala bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öyle ki bugün, hücrenin üretilmesi hedefi bir yana bırakılmıştır ve artık bu yönde çalışma yapılmamaktadır.

Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin, ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bu, bir örnek vermek gerekirse, basım evindeki bir patlamayla, tesadüf eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de *Nature* dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, **bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması** arasında bir fark olmadığını belirtir.[107] Yani, hücrenin tesadüfen oluşması mümkün değildir ve mutlaka "yaratılmış" olması gerekir.

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücredeki "indirgenemez komplekslik" özelliğidir. Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdüremez. Hücrenin doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların, kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir şansı yoktur. Dolayısıyla yeryüzünde oluşan ilk hücrenin, yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir. Bu, elbette söz konusu hücrenin yaratılmış olması demektir.

Hücredeki Kompleks Yapı

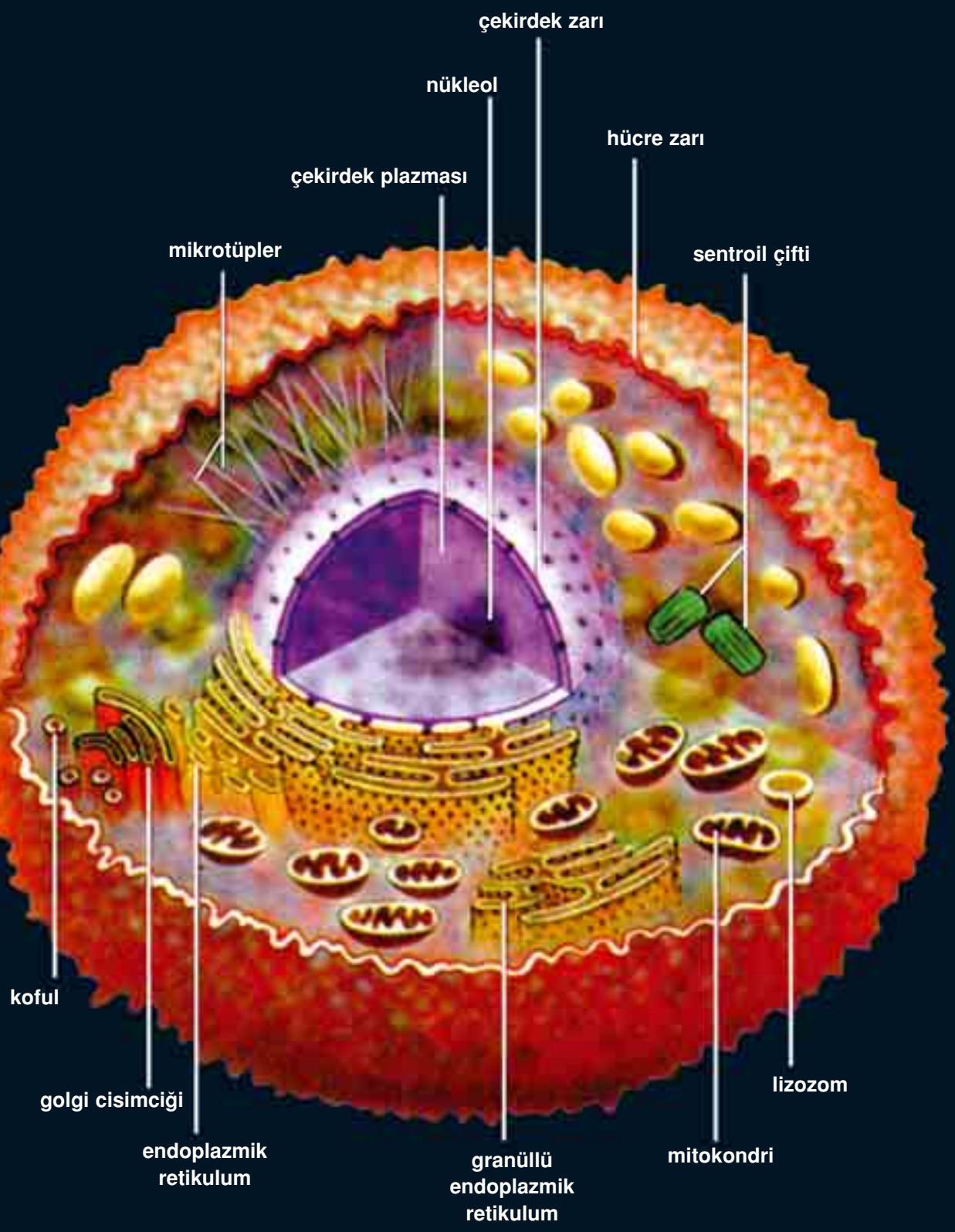

Hücre bilinen en kompleks ve en üstün tasarıma sahip sistemdir. Biyoloji profesörü Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis **(Evrim: Kriz İçinde bir Teori), isimli kitabında hücrenin kompleksliğini şöyle bir örnekle açıklamaktadır: "Moleküler biyoloji tarafından ortaya konan hayatın gerçek yönünü anlayabilmek için bir hücreyi çapı 20 kilometre olan, Londra veya New York gibi büyük bir şehrin büyüklüğüne ulaşana kadar milyonlarca kez büyütmeliyiz. Bunun sonucunda karşımıza eşsiz bir kompleksliğe ve mükemmel bir tasarıma sahip bir yapı çıkacaktır. Hücrenin yüzeyinde, sürekli olarak bazı maddelerin giriş ve çıkışına yarayan ve bir uzay gemisinin liman çıkışlarını andıran milyonlarca kapı görülür. Eğer bu kapılardan birinden içeriye girme imkanımız olsa kendimizi dünyanın en muhteşem teknolojisinin ve insanı hayrete düşüren bir kompleksliğin içinde buluruz... İnsan zekasının yapımı olan her ürünün çok üstündeki bu kompleksik bizim düşünme kapasitemizin çok üstündedir ve tesadüf kavramını tamamen ortadan kaldırmaktadır..."**

Evrimcilerden itiraflar

Evrim teorisi, canlılığın yeryüzünde ilk ortaya çıkışı konusunda büyük bir açmaz içindedir. Çünkü canlı moleküller, rastlantılarla açıklanamayacak kadar komplekstir. Canlı hücresinin tesadüfen oluşması ise açıkça imkansızdır.

Evrimciler, hayatın kökeni sorunuyla 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde karşı karşıya geldiler. Moleküler evrim teorisinin en önemli ismi sayılan Rus evrimci Alexander I. Oparin, 1936'da yayınladığı Yaşamın Kökeni adlı kitabında şöyle diyordu:

> Maalesef hücrenin meydana gelişi evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.[1]

Oparin'den bu yana evrimciler hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini ispat etmek için sayısız deney, araştırma ve gözlem yaptılar. Ancak yapılan her çalışma, hücredeki kompleks tasarımı daha detaylı bir biçimde ortaya koyarak, evrimcilerin varsayımlarını daha da fazla çürüttü. Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose de bu konuda şöyle der:

> Kimyasal ve moleküler evrim alanlarında, yaşamın kökeni konusunda otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyorlar ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyorlar.[2]

San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada'nın aşağıdaki sözleri ise, 20. yüzyılın sonunda evrimcilerin bu büyük açmaz karşısındaki çaresizliğinin ifadesidir:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[3]

New York Times gazetesinin bilim yazarı Nicholas Wade ise, 2000 tarihli bir makalesinde şu yorumu yapmaktadır:

> Dünyadaki yaşamın kökeni hakkındaki her şey bir sırdır ve öyle gözükmektedir ki bu konuda ne kadar fazla şey bilinirse, bilmece o kadar karmaşık hale gelmektedir.[4]

Prof. A. Oparin: "Hücrenin nasıl oluştuğunu açıklayamıyoruz."

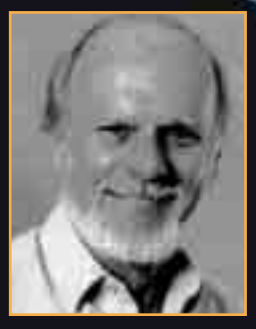

Prof. Jeffrey Bada: "Hayatın nasıl oluştuğu, hala en büyük sır."

1 Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) NewYork, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196.
2 Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", Interdisciplinary Science Reviews, cilt 13, no. 4, 1988, s. 348
3 Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
4 Nicholas Wade, "Life's Origins Get Murkier and Messier", The New York Times, June 13, 2000, s. D1-D2

Proteinler Tesadüfe Meydan Okuyor

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım, çünkü evrim teorisi, hücrenin alt parçacıkları karşısında bile çaresizdir. Hücreyi oluşturan yüzlerce çeşit karmaşık protein molekülünden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapıtaşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asitin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu düzenlilik karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzenlilik, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür. (Kaldı ki teori henüz proteinlerin 'tesadüfen oluştukları' iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirememektedir, bunu da biraz sonra inceleyeceğiz.)

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla dahi rahatlıkla görülebilir.

Örneğin, bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10^{300} farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir.

Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10^{300}'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte 10^{50}'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39"un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız üstteki ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise imkansız kavramının çok ötesindedir.

Şu anda bu satırları okuyan ve şimdiye kadar evrim teorisini bilimsel bir açıklama sanmış olan bazı okuyucular, belki buradaki rakamların abartıldığından, gerçekleri yansıtmadığından endişe edebilirler. Hayır; bunlar kesin ve somut gerçeklerdir. Hiçbir evrimci de bu rakamlar karşısında bir itirazda bulunamaz. Tek bir proteinin tesadüfen oluşma ihtimalinin "bir maymunun daktilo tuşlarına rastgele basarak hiç hata yapmadan insanlık tarihini yazması" kadar imkansız olduğunu onlar da kabul etmektedirler.[108] Ama diğer açıklamayı, yani yaratılışı kabul etmektense, bu imkansızı savunmaktadırlar.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, **"bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir"** demektedir.[109]

Evrimciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes Essentials of Earth History adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken **"eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı"** diye yazar.[110]

Peki tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Kimya profesörü Perry Reeves ise bu soruya şöyle bir cevap verir:

Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşün-

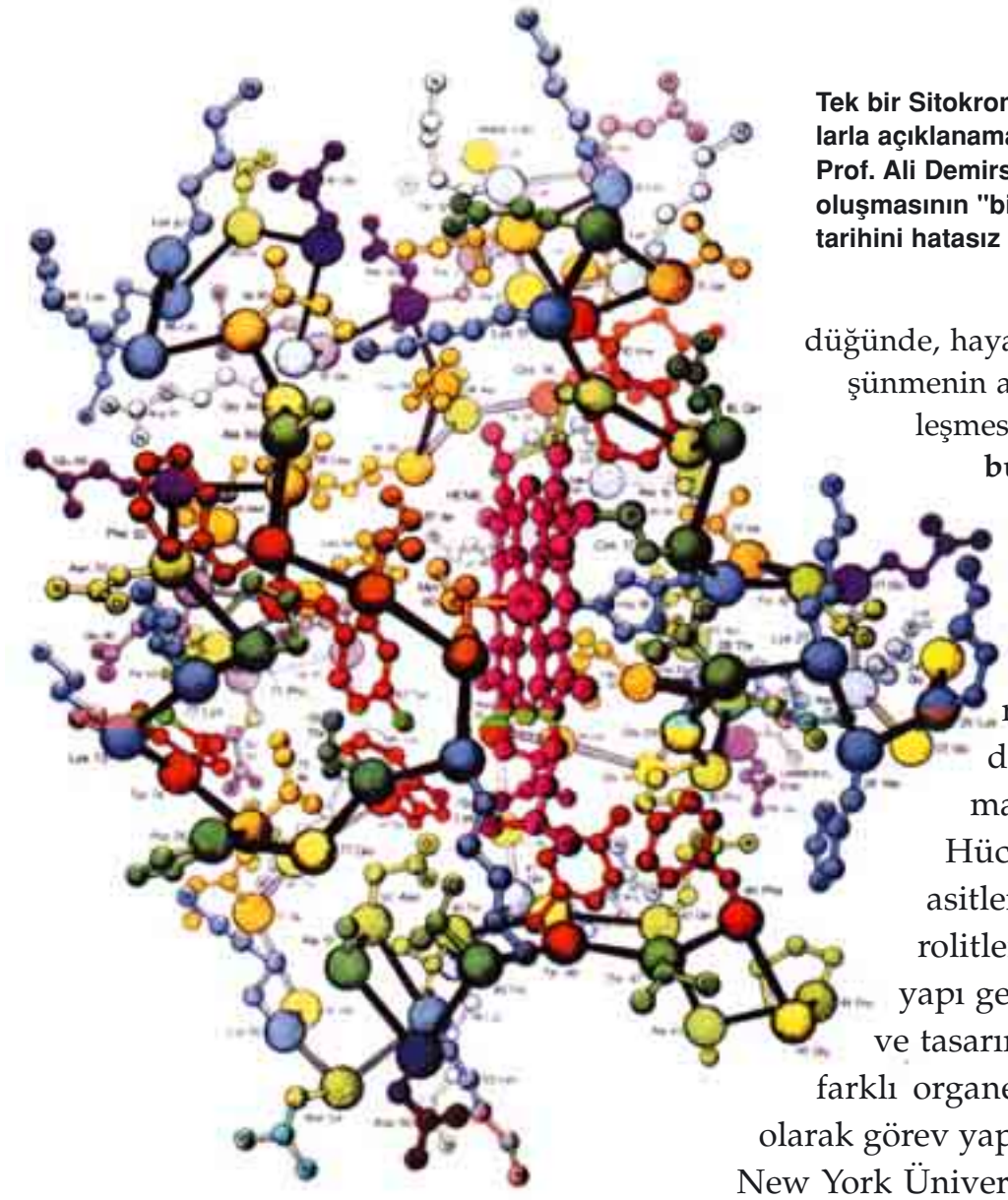

Tek bir Sitokrom-C proteininin kimyasal yapısı bile, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar karmaşıktır. Öyle ki evrimci biyolog Prof. Ali Demirsoy, tek bir Sitokrom-C diziliminin rastlantılarla oluşmasının "bir maymunun daktiloya rastgele basarak insanlık tarihini hatasız yazması kadar olasılık dışı" olduğunu kabul eder.

düğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde **bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.**[111]

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanısıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde, gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve tasarım çerçevesinde yer alırlar. Herbiri de birçok farklı organelin içinde yapıtaşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan hücresinde ise yaklaşık 200.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, $10^{40.000'}$de 1 ihtimaldir.[112] (Bu sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan akıl almaz bir sayıdır.)

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe bu rakam karşısında şu yorumu yapar:

> **Bu rakam ($10^{40.000}$) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir.** Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve **yaşamın başlangıcı** rastlantısal olarak gerçekleşemeyeceğine göre, **amaçlı bir aklın ürünü olmalıdır.**[113]

Sir Fred Hoyle ise, tüm bu rakamlar karşısında şu yorumu yapar:

> Aslında, **yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki**, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun **(kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.**[114]

Hoyle'un "psikolojik" dediği neden, evrimcilerin hayatın yaratılmış olduğunu kabullenmemek için kendilerine yaptıkları şartlandırmadır. Bu kişiler, Allah'ın varlığını kabul etmemeyi kendilerine temel amaç olarak belirlemişlerdir. Sırf bu amaç yüzünden, imkansız olduğunu kendilerinin de gördüğü akıl almaz senaryoları savunmaya devam ederler.

Sol-Elli Proteinler

Protein oluşumuyla ilgili evrimci senaryonun neden imkansız olduğunu biraz daha detaylı olarak inceleyelim.

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanısıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten herbirinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı amino asitin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır; aynen insanın, sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi.

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

Bir an için evrimcilerin dediği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü, kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de, birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asitin karışmadığı evrimcilerin hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Evrimciler, böyle özel ve bilinçli bir seçiciliği hiçbir şekilde açıklayamamaktadırlar.

Dahası, açıkça görüldüğü gibi proteinlerin bu özelliği, evrimcilerin "tesadüf" açmazını daha da içinden çıkılmaz hale getirir: "Anlamlı" bir proteinin meydana gelmesi için, az önce de anlattığımız gibi yalnızca bunu oluşturan amino asitlerin belli bir sayıda, kusursuz bir dizilimde ve özel bir üç boyutlu tasarıma uygun olarak birleşmeleri artık yeterli olmayacaktır. Bütün bunların yanında, bu amino asitlerin hepsinin sol-elli olanlar arasından seçilmiş olması ve içlerinde bir tane bile sağ-elli amino asit bulunmaması da zorunludur. Çünkü amino asit dizisine eklenen hatalı bir sağ-elli amino asitin yanlış olduğunu tespit ederek onu zincirden çıkaracak herhangi bir doğal ayıklama mekanizması da mevcut değildir. Bu yüzden tek bir sağ-elli amino asitin bile sol-elli amino asitlerin arasına karışmaması gerekir. Bu da, rastlantı kavramını bir kez daha devre dışı bırakan bir durumdur.

Bu durum evrimin gözü kapalı bir savunucusu olan Britannica Bilim Ansiklopedisi'nde şöyle ifade edilir:

> ... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, **milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer.** Moleküllerin nasıl sol-el ya da sağ-el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmaz bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.[115]

Bir para milyonlarca kez havaya atıldığında hep tura geliyorsa, bunu tesadüfle açıklamak mı, yoksa, birinin bilinçli bir şekilde havaya atılan paraya müdahale ettiğini kabul etmek mi daha mantıklıdır? Cevap ortadadır. Ancak evrimciler, bu açık gerçeğe rağmen, sırf "bilinçli bir müdahale"nin varlığını kabul etmek istemedikleri için, tesadüfe sığınmaktadırlar.

Amino asitlerdeki sol-ellilik olayına benzer bir durum, nükleotidler yani DNA ve RNA'nın yapıtaşları için de geçerlidir. Bunlar da, canlı organizmalarda bulunan bütün amino asitlerin tersine, yalnızca sağ-elli olanlarından seçilmişlerdir. Bu da tesadüfle açıklanamayacak bir durumdur.

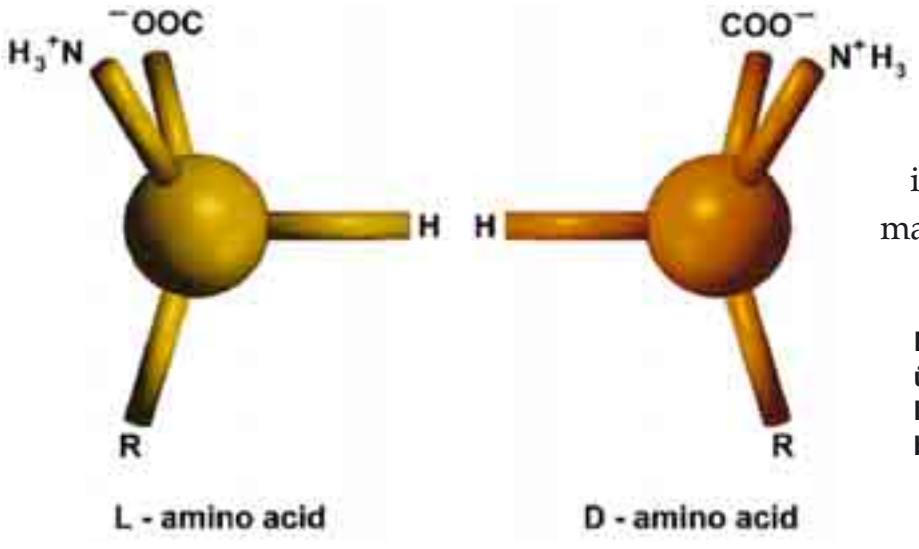

Doğada aynı amino asitin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının, aynı insanın sağ ve sol ellerindeki farklılık gibi, birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır.

Sonuç olarak yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanmasının mümkün olmadığı, baştan beri incelediğimiz olasılıklarla kesin olarak ispatlanmaktadır: 400 amino asitten oluşan ortalama büyük-

lükteki bir proteinin, sadece sol-elli amino asitlerden seçilme ihtimalini hesaplamaya kalksak 2^{400}'de, yani 10^{120}'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bu astronomik rakam hakkında bir fikir vermek için, evrendeki elektronların toplam sayısının bu sayıdan çok daha küçük olduğunu, yaklaşık 10^{79} olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu amino asitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılamaz hale gelir.

Uygun Bağlantı Şart

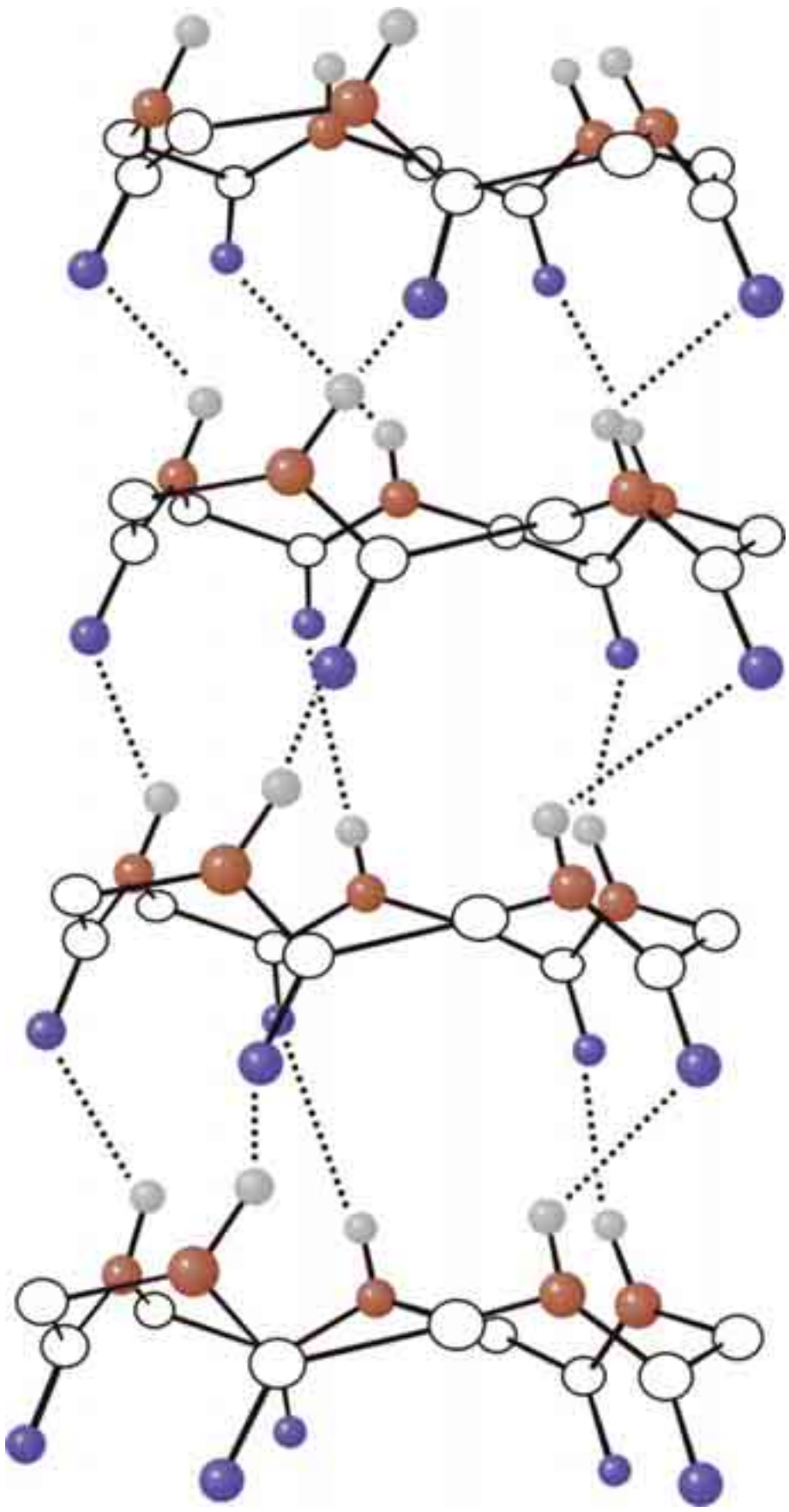

Proteinleri meydana getiren amino asitlerin, doğadaki birçok bağlantı şeklinden tek bir tanesini kullanarak birbirleriyle bağlanmaları gerekir. Bu bağa, peptid bağ adı verilir. Aksi takdirde, amino asit zincirleri işe yaramaz, proteinler oluşamaz

Tüm bu saydıklarımıza rağmen, evrimin çıkmazları bitmiş değildir. Bir proteinin meydana gelebilmesi için gerekli olan amino asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri de yetmez. Bunun için aynı zamanda, birden fazla kola sahip amino asit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde yapılan bir bağa, "peptid bağı" adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte herşey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, yerine olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asitin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

Yapılan araştırmalar amino asitlerin kendi aralarındaki rastgele birleşmelerinin en fazla % 50'sinin peptid bağı ile olduğunu, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanısıra) her amino asitin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir.

Bu ihtimal de, proteindeki her amino asitin sol-elli olması ihtimali ile hemen hemen aynıdır. Yani, yine 400 amino asitlik bir proteini ele alacak olursak, bütün amino asitlerin kendi aralarında yalnızca peptid bağıyla birleşmeleri ihtimali 2^{399}'da 1 ihtimaldir.

Gerekli Tüm Koşullar Mevcut olsa bile bir Protein Oluşamaz

Bazı insanlar olaylara genel bir bakış açısıyla bakamayıp yüzeysel bir şekilde ele aldıkları ve bu nedenle protein oluşumunu da basit bir kimyasal reaksiyon olarak değerlendirdikleri için, "amino asitler reaksiyon yoluyla bir araya gelerek proteinleri oluştururlar" gibi gerçek dışı bir çıkarım yapabilmektedirler. Ne var ki, cansız bir yapı içerisinde tesadüfen meydana gelen kimyasal reaksiyonlar sadece basit ve ilkel değişikliklere sebep olabilir. Bu reaksiyonların sayısı önceden belirli ve kısıtlıdır. Az çok daha karmaşık kimyasal bir maddenin meydana gelmesi için çok büyük fabrikalar, kimyasal tesisler ve labratuvarlar gerekir. Günlük hayatımızda ilaç ve pek çok diğer kimyasal madde tam olarak bu şekilde üretilmektedir. Proteinler ise endüstriyel olarak üretilen bu kimyasallardan çok daha karmaşık yapılara sahiptirler. Bu nedenle, her bir parçası belli bir düzen içerisinde yer alan ve her biri birer yaratılış harikası olan proteinlerin gelişigüzel kimyasal reaksiyonlarla meydana gelmesi mümkün değildir.

Proteinler konusunu özetlemek gerekirse;

- Tek bir proteinin oluşması için yaklaşık 100 özel proteine ihtiyaç vardır.
- Protein sentezi için gerekli olan bu enzimlerin (proteinlerin) tek bir tanesinin bile eksik olması durumunda protein oluşmayabilir.
- Bu 100 enzimin aynı anda bulunması yeterli değildir; aynı zamanda enzimlerin hepsinin hücre içerisinde belli bir bölgede (çekirdek içerisinde belli bir bölgede) bulunması gerekir.
- Proteinin oluşması için gereken enzimleri DNA üretir. DNA kopyalanması için de proteinler gerekir.

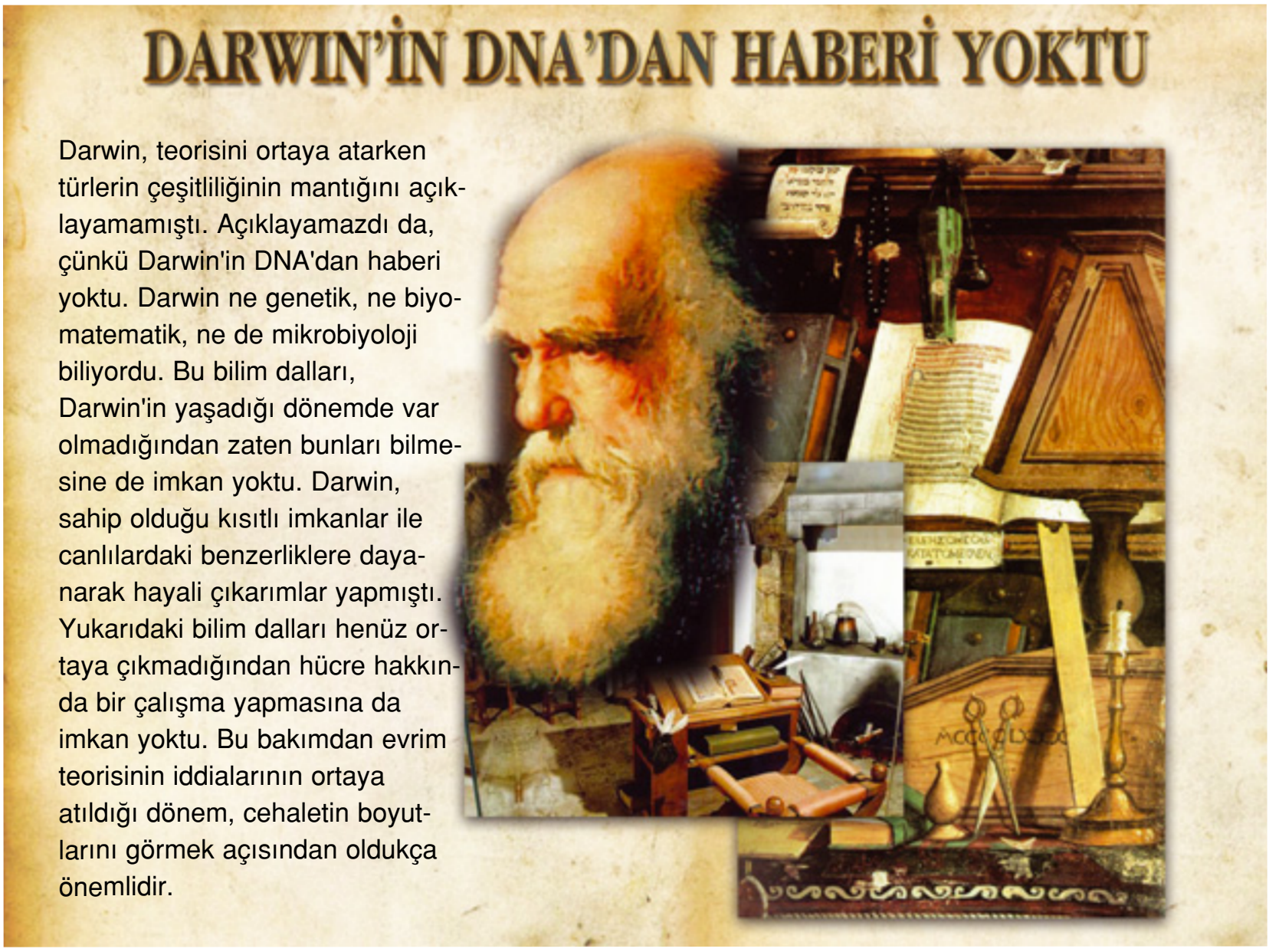

Tek Bir Protein Evrimi Çürütmektedir

EVRİM HAYATIN DAHA İLK AŞAMASINDA ÇÜRÜMÜŞTÜR.

Fossiller, paleontoloji, mikrobiyoloji, genetik ve hayatın kompleks yapısından önce Darwinizmi gerçek anlamda geçersiz kılan şey tek bir proteindir, çünkü tek bir proteinin tesadüfen oluşma olasılığı "sıfırdır." Bunun ana sebebi bir proteinin oluşması için diğer proteinlerin var olması gerekliliğidir ve bu tesadüfi oluşma olasılığını tamamen kökünden silmektedir. Bu gerçek, evrimcilerin tesadüfi oluşma iddialarını ortadan kaldırmaya tek başına yeterlidir. Özetleyecek olursak:

1. **PROTEİN ENZİMLER OLMADAN SENTEZLENEMEZLER VE ENZİMLERİN HEPSİ PROTEİNDİR.**

2. **TEK BİR PROTEİNİN SENTEZLENEBİLMESİ İÇİN YAKLAŞIK 100 PROTEİNİN MEVCUT OLMASI GEREKİR.** Bu nedenle **PROTEİNLERİN VAR OLMASI İÇİN PROTEİNLERİN OLMASI GEREKİR.**

3. DNA protein sentezleyen enzimleri üretir. **PROTEİN DNA OLMADAN SENTEZLENEMEZ. PROTEİNLERİN OLUŞMASI İÇİN BU NEDENLE DNA DA GEREKLİDİR.**

4. Hücre içerisindeki tüm organellerin protein sentezinde önemli görevleri bulunmaktadır. Diğer bir değişle, **PROTEİNLERİN OLUŞMASI İÇİN, TÜM ORGANELLERİ İLE BİRLİKTE, MÜKEMMEL VE TAM ANLAMIYLA İŞLEV GÖREN BİR HÜCRENİN VAR OLMASI GEREKMEKTEDİR.**

Darwinistlerin tek bir proteinin nasıl meydana geldiğini açıklayamamaları evrim teorisini tamamen geçersiz hale getirmektedir. Artık bu noktadan sonra evrim hakkında uydurulan tüm yanlış anlatımlar daha başlangıcından itibaren geçersizdir.
Darwinist demogojinin önemli bir özelliği, evrimcilerin hayatın kökeni konusunu hayatın tüm karmaşıklığına rağmen herşeyi çok basitmiş gibi göstererek basite indirgemeye çalışmalarıdır. Cahil bir tavır sergileyerek, "hücre çamurlu suda ortaya çıkmıştır" yada "DNA kendiliğinden kendisini kopyalamaya başladı" gibi anlatımlarda bulunmaktadırlar.
İnsanlar artık tek bir proteinin bile kendiliğinden meydana gelemeyecek kadar karmaşık bir yapıya sahip olduğunu biliyor. Bunun yanısıra protein gibi, DNA, RNA yada hücrenin başka bir organelinin hücrenin bir bütün halinde var olmaması durumunda herhangi bir amaca hizmet etmeyeceğinin farkındalar.
Darwinistler tek bir proteinin bile nasıl meydana geldiğini açıklayamazken, son derece karmaşık bir yapıya sahip olan hücre tam anlamıyla bir kabusa dönüşmektedir.

Büyük metropollerden daha büyük ve baş döndürücü bir karmaşıklığa sahip olan hücre tesadüflerin bir eseri olarak açıklanamaz.

NE BİR HÜCRE NE DE PROTEİN TESADÜFEN MEYDANA GELMEZ.

Bir tanesinin diğerinden önce oluşma olasılığı yoktur. Her ikisinin de aynı anda var olması gerekir.

• Protein oluşumunu gerçekleştirmek üzere bir fabrika görevi görecek bir ribozom'un da var olması gereklidir. Bu nedenle ribozomların var olması için proteinlere, proteinlerin var olması için de ribozomlara gereksinim vardır.

• Bu parçalardan birinin diğerinden önce oluşması mümkün değildir. Proteinler, DNA, ribozom, hücre çekirdeği, enerji üreten mitokondri ve hücredeki tüm diğer organellerin aynı anda var olması gerekir.

• Hücrenin, proteinin oluşması için gereken enzimleri üretimin gerçekleşeceği bölgeye göndermesi gerekir. Enzimler mevcut olsa bile, hücre tarafından kendilerine belli görevler verilmedikçe protein için hiç bir şey yapmazlar.

• Enzimlerin reaksiyonları gerçekleştirebilmeleri için belirli ısı ve pH değerlerine sahip olmaları gerekir. Enzimler doğru ısı ve pH seviyesinde olmadıkları sürece reaksiyonlara başlamazlar.

• Bu nedenle hücrenin tüm organelleri bir arada var olmadığı sürece proteinin ortaya çıkması imkansızdır.

• Protein için gereken tüm bileşenleri çamurlu bir suya koysak bile, bu bileşenler hiç bir şekilde biraraya gelerek proteini oluşturamazlar. Bunun oluşması için hücrenin var olması önkoşuldur.

• Amino asitler normalde birbirleriyle reaksiyona girmezler. Bir reaksiyonun gerçekleşmesi için hücre içerisinde yardımcı enzimlerin hazır durumda ve mevcut olmaları gerekir. Fakat şeker gibi çeşitli maddelerle doğal olarak reaksiyona girerler. Bu nedenle gerekli tüm amino asitler çamurlu suya konsa bile, hiç bir şekilde diğer amino asitlerle kendiliğinden birleşemezler. Bunun oluşması için yine hücrenin varlığı esastır.

• Normal koşullarda bir protein çamurlu suya bırakılsa bile o protein çevresel koşullar altında hemen parçalara ayrılacak yada diğer asit, amino asit veya kimyasal maddelerle birleşecek ve tüm özelliklerini kaybederek hiç bir amaca hizmet etmeyen başka bir maddeye dönüşecektir.

• Tüm bunlara ek olarak bir proteinin oluşması için gerekan esas koşulları tekrarlamakda yarar var:

a. Amino asitler arasında peptit bağlar olmalıdır
b. Tüm amino asitler sol-elli olmalıdır
c. Sadece 20 amino asit kullanılmalıdır
d. Amino asitlerin belli bir dizilimde olması gerekir
e. Oluşan proteinin belli bir üç boyutlu şekle sahip olması gerekir

Bir dakika için şimdiye kadar saydığımız tüm bu imkansızlıkları bir yana koyarak yararlı bir potein molekülünün yine de kendiliğinden "tesadüfen" evrimleştiğini varsayalım. Bu durum gerçekleşse bile, evrimin yine cevabı yoktur, çünkü bu proteinin yaşaması için doğal ortamından izole edilmesi ve çok özel koşullar altında korunması gerekir. Aksi takdirde dünyadaki doğal koşullara maruz kaldığından parçalara bölünecek yada diğer asit, amino asit veya kimyasal bileşiklerle birleşerek kendine has özellikleri kaybederek tamamen farklı ve faydasız bir maddeye dönüşecektir.

Canlılığın Ortaya Çıkışına Cevap Arayan Evrimsel Çırpınışlar

"Canlılığın ilk olarak nasıl ortaya çıktığı" sorusu evrim teorisi açısından o denli büyük bir çıkmazdır ki, evrimciler bu konuya ellerinden geldiğince değinmemeye çalışırlar. Konuyu, "ilk canlılık tesadüfi birtakım faktörlerin etkileşimiyle suda oluştu" gibi sözlerle geçiştirmeye uğraşırlar. Çünkü bu konuda içine düştükleri çıkmaz, hiçbir şekilde aşılabilecek türden değildir. Paleontolojik evrim konularının aksine, bu konuda çarpıtmalar ve taraflı yorumlarla teorilerine yontabilecekleri fosiller de yoktur ellerinde. Bu nedenle, evrim teorisi daha başlangıç noktasında çökmektedir.

Bir noktayı akılda tutmakta yarar var: **Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir.** Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer iddialarını da çürütmüş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrimcilerin pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak devamlı olarak gözardı edilen bu problem, giderek kaçılamayacak bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi araştırmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlkel dünyada ilk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Soruların cevabı deneylerle bulunmaya çalışıldı. Evrimci bilim adamları ve araştırmacılar bu soruları cevaplamaya yönelik, fakat yine fazla ilgi uyandırmayan bazı laboratuvar deneyleri yaptılar. Hayatın kökeni konusunda evrimcilerin en çok itibar ettikleri çalışma ise 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan **Miller Deneyi** oldu. (Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'in olaydaki katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.)

Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "moleküler evrim" tezini sözde ispatlamak için kullanılan yegane "delil" işte bu deneydir. Aradan neredeyse yarım asır geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bugün halen ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların kendilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrimciler benzeri deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Başarısız Bir Girişim: Miller Deneyi

Stanley Miller'ın amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapıtaşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren deneysel bir bulgu ortaya koymaktı.

Miller deneyinde, ilkel dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı-daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan-amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerinden dışarıdan enerji takviyesi yaptı. İlkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100° C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapıtaşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimciler arasında büyük de bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar kendilerinden geçtiler. Oysa Miller'ın sentezlediği birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettiler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "bir şekilde" (!) oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yanyana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı. Oysa, bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir aldatmacadan başka bir şey değildi.

Miller Deneyi'ni Geçersiz Kılan Gerçekler

Miller'ın, ilkel dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

1- Miller deneyinde, "soğuk tuzak" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluşturdukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Halbuki ilkel dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Ve mekanizma olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, "bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı".[116]

En Son Evrimci Kaynaklar Miller Deneyi'ni Yalanlıyor

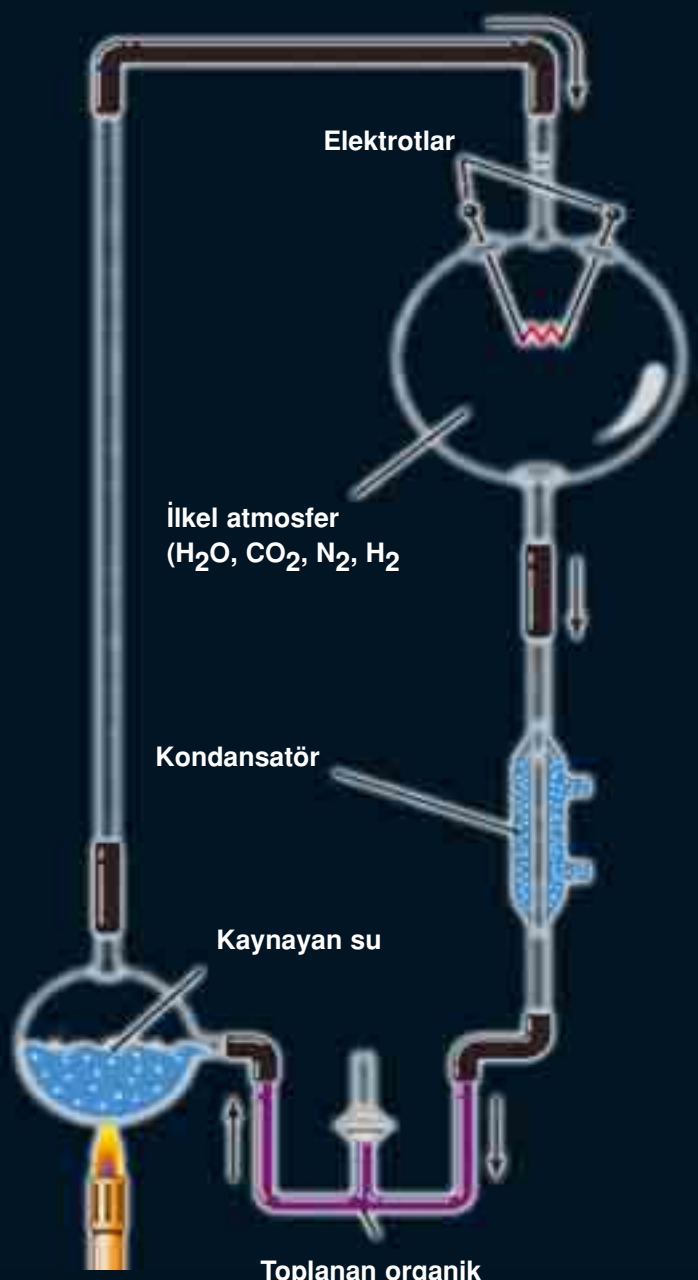

Türkiye'deki evrimci çevrelerin hala büyük bir kanıt gibi gösterdikleri Miller Deneyi, gerçekte günümüzde evrimci bilim adamları arasında tamamen geçerliliğini kaybetmiş bir konudur. 1998'in Şubat ayında yayınlanan ünlü evrimci bilim dergisi Earth'deki "Yaşamın Potası" başlıklı makalede şu ifadeler yer alır:

> Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller deneyinde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farzettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, amino asitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? Miller'ın kendisi bile, problemin bu noktasında ellerini ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte, "polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil..."[1]

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, yaşamın kökenini açıklama adına bir anlam ifade etmediğinin farkındadır. Böyle bir durumda evrimci bilim adamlarımızın bu deneye dört elle sarılmaları, içinde bulundukları çaresizliğin açık bir göstergesidir.

National Geographic'in Mart 1998 sayısındaki, "Yeryüzünde Yaşamın Ortaya Çıkışı" başlıklı makalede ise, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

> Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan ziyade, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar.
>
> Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyorlar.[2]

Kısacası, ne Miller Deneyi ne de başka hiçbir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayamamaktadır. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya koymakta ve böylece hayatın yaratılmış olduğunu göstermektedir.

---

1 Earth, **"Life's Crucible"**, Şubat 1998, s. 34.
2 National Geographic, **"The Rise of Life on Earth"**, Mart 1998, s. 68.

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları ilkel atmosferde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği görüşünde birleştiler. Nitekim uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'ın kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[117]

Peki Miller neden bu gazlar konusunda ısrar etmişti? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asitin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, *Discover* dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

> Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler… Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyevi atmosferin daha çok azot, karbondioksit ve su buharından oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.[118]

Nitekim Amerikalı bilim adamları J.P. Ferris ve C.T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'ın deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.[119]

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, **amino asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, atmosferde amino asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunması**ydı. Miller'in gözardı ettiği bu gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.[120]

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimcilerin iddia ettiğinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahminlerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksiti ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller deneyini tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda-henüz ozon tabakası var olmadığından-ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demekti.

4- Miller deneyinin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.[121] Bu amino asitlerin varlığı, evrimi kendi mantığı içinde bile çürütüyordu. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: **Miller deneyi canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceğini kanıtlamaz.** Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aygıtı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir. İlkel dünyada mevcut olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon sebebiyle amino asitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Miller deneyiyle evrimciler, aslında evrimi kendi elleriyle çürütmüşlerdir. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebilece-

ğini kanıtlamıştır. Yani canlılığı ortaya çıkaran güç, bilinçsiz tesadüfler değil, "yaratılış"tır.

Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri, bilime tamamen aykırı birtakım önyargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden **Harold Urey**, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

> Yaşamın kökeni konusunu araştıran bütün bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, **hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu** sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.[122]

İlkel Dünya Ortamı ve Proteinler

Daha önce saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen evrimciler, amino asitlerin ilkel dünya ortamında kendi kendilerine nasıl oluşabildikleri sorusunu, Miller deneyi ile geçiştirmeye çalışırlar. Bu geçersiz deneyle söz konusu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim vererek, bugün bile insanları yanıltmaya devam etmektedirler.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrimcileri, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: **"Proteinler"**. Yani yüzlerce farklı amino asitin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapıtaşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Amino asitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin matematiksel imkansızlığını önceki sayfalarda olasılık hesapları ile incelemiştik. Ancak protein oluşumu, kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün değildir.

Evrimcilerin en büyük yanılgılarından bir tanesi de yukarıda temsili resmi görülen ve ilkel dünya olarak nitelendirdikleri ortamda canlılığın kendiliğinden oluşabileceğini düşünmeleridir. Miller deneyi gibi çalışmalarla bu iddialarını kanıtlamaya çalışmışlardır. Ancak bilimsel bulgular karşısında yine yenilgiye uğramışlardır. Çünkü 1970'li yıllarda elde edilen sonuçlar, ilkel dünya olarak nitelendirilen dönemdeki atmosferin yaşamın oluşması için hiçbir şekilde uygun olmadığını kanıtlamıştır.

Suda Protein Sentezlenmesi Mümkün Değildir

Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı kesinlikle çürütmektedir. Çünkü, kimyada **"Le Chatêlier Prensibi"** olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin, birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır.[123]

Öte yandan, evrimcilerin bu gerçek karşısında iddia değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları varsayılan amino asitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatêlier prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim açısından bir başka çıkmazdır.

Bir Başka Sonuçsuz Çaba: Fox Deneyi

Üstte açıkladığımız çıkmazla yüz yüze kalan evrimci araştırmacılar, tüm teorilerini çürüten bu "su sorunu" üzerine olmadık senaryolar üretmeye başladılar. Bu araştırmacıların en tanınmışı Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler, ilkel okyanusta oluştuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımdaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da pek kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü türden bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu.

Ancak Fox yılmadı. Laboratuvarda, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettikleri, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası eğer Fox amino asitleri aynı ısıda tutsaydı, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar da parçalanacaktı.[124]

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un, daha önce Miller deneyinde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalarda kullanılan saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka hiçbir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmadı.[125]

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşmayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapıtaşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi başlangıçta olduğu gibi hala çözümlenememişti. 1970'li yılların popüler bilim dergisi *Chemical Engineering News*'da yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

> Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak, dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde, birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devrelerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.[126]

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla, işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

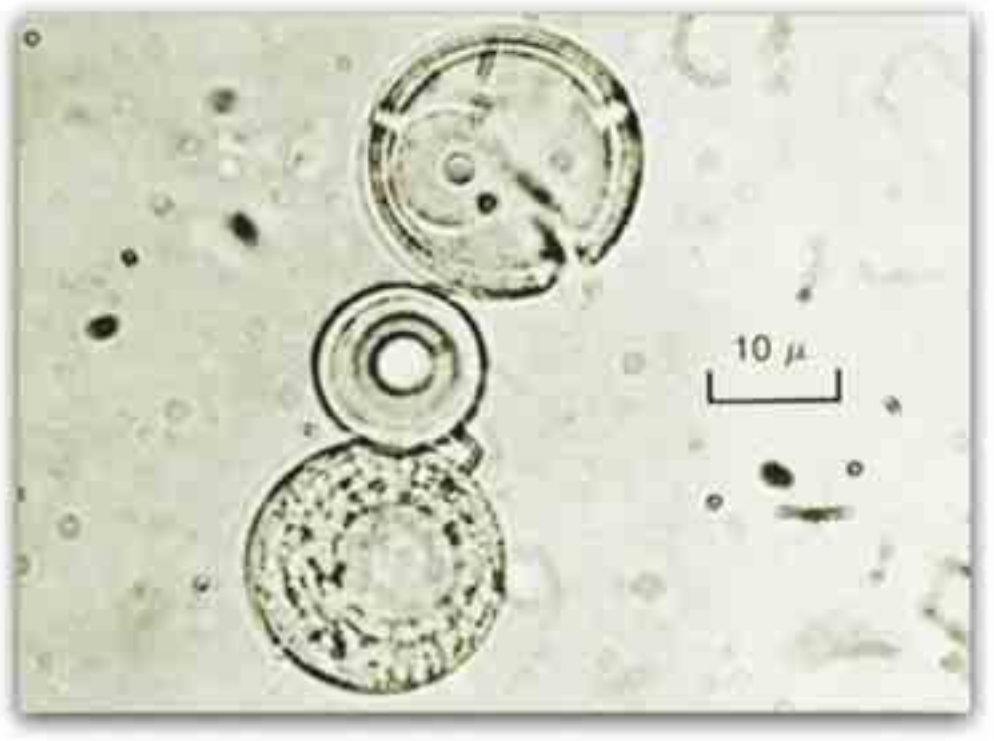

Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak, dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde, birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devrelerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınlarının bile ilkel atmosferde yaşama ihtimali yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier prensibi nedeniyle, söz konusu değildi. Bu veriler ışığında bilim adamları arasında, proteinoidlerin hayatın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

Cansız Madde Canlılık Oluşturmaz

Evrimcilerin Miller Deneyi, Fox Deneyi gibi çabalarında ispat etmeye çalıştıkları iddia, cansız maddenin kendi kendini düzenleyip, organize edip, kompleks bir canlı varlık meydana getirebileceği yönündeki inançtır. Bu kesinlikle bilime aykırı bir inançtır, çünkü bütün gözlem ve deneyler, maddenin böyle bir yeteneği olmadığını göstermektedir. Ünlü İngiliz astronom ve matematikçi Sir Fred Hoyle maddenin kendi kendine hayat oluşturamayacağını şöyle bir örnekle anlatır:

> **Eğer gerçekten maddenin içinde, onu yaşama doğru iten bir iç-prensip olsaydı, bunun bir laboratuvarda kolaylıkla gösterilebilmesi gerekirdi. Örneğin bir araştırmacı, ilkel çorbayı temsil eden bir yüzme havuzunu deney için kullanabilirdi. Böyle bir havuzu istediğiniz her türlü cansız kimyasalla doldurun. Ona istediğiniz her türlü gazı pompalayın, ya da üzerine istediğiniz her türlü radyasyonu verin. Bu deneyi bir yıl boyunca sürdürün ve (hayat için gerekli olan) 2000 enzimden kaç tanesinin sentezlendiğini kontrol edin. Ben size cevabı şimdiden vereyim ve böylece bu deneyle zamanınızı harcamayın: Kesinlikle hiçbir şey bulamazsınız, belki oluşacak birkaç amino asit ve diğer basit kimyasal maddeler dışında.[1]**

Evrimci biyolog Andrew Scott ise aynı gerçeği şöyle kabul etmektedir:

> **Biraz madde alın, karıştırın, ısıtın ve bekleyin. Bu, hayatın kökeninin modern versiyonudur. Yerçekimi, elektromanyetizma, zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler gibi "temel" güçler gerisini halledecektir... Peki ama bu kolay hikayenin ne kadarı sağlam temellere oturmaktadır ve ne kadarı umuda dayalı spekülasyonlara bağlıdır? Gerçekte, ilk kimyasal maddelerden canlı hücrelere kadar giden aşamaların bütün mekanizmaları ya tartışma konusudur ya da tamamen karanlık içindedir.[2]**

1 Fred Hoyle, The Intelligent Universe**, New York: Holt, Rinehard & Winston, 1983, s. 256.**
2 Andrew Scott, "Update on Genesis", New Scientist**, Vol. 106, 2 Mayıs 1985, s. 30**

Mucize Molekül DNA

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, evrim teorisi moleküler düzeyde tam bir açmazdadır. Amino asitlerin oluşumu evrimciler tarafından hiçbir şekilde aydınlatılamamıştır. Proteinlerin oluşumu ise başlı başına bir muammadır. Üstelik, sorun yalnızca amino asit ve proteinlerle sınırlı kalmaz; bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, hücre denen mükemmel canlı evrimciler açısından dev bir çıkmaz oluşturur. Çünkü hücre yalnızca amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değildir. Yüzlerce gelişmiş sistemi bulunan, insanoğlunun halen tüm sırlarını çözemediği karmaşıklıkta bir canlıdır. Oysa evrimciler, değil bu sistemlerin, **hücrenin yapıtaşlarının bile nasıl meydana geldiklerini açıklayamazlar.**

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama gayretindeki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir izah getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni çıkmazlar oluşturdu. 1955 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları DNA'nın son derece kompleks yapısını ve yaratılışını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bu, dört harfli bir alfabeden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. DNA'daki harflerin diziliş sırası, insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanısıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 10.000 işitme siniri ağının, 2 milyon optik sinir ağının, 100 milyar sinir hücresinin ve 100 trilyon hücrenin planları tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer **DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir.** Ama bu inanılmaz hacimdeki bilgi, DNA'nın "gen" adı verilen parçalarında şifrelenmiştir.

DNA Neden Tesadüfen Oluşamaz?

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda yaklaşık 30 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız olduğu görülür. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

> Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4^{1000} farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.[127]

DNA molekülü modeli ile görülen Watson ve Crick.

4^{1000}'de bir, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{620}'de bir anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 620 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 11 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 620 tane sıfırlı bir rakamın gerçekten de kavranması mümkün değildir.

Nükleotidlerin tesadüfen biraraya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmasının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

> Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanması. **İşte bu ikincisi, olanaksızdır.**[128]

Uzun yıllar moleküler evrim teorisine inanan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını itiraf etmiş ve şöyle demiştir: "Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda **hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.**"[129]

Evrimci Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır: "Bir proteinin ve çekirdek asitinin (DNA-RNA) oluşma ihtimali tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma ihtimali astronomik denecek kadar azdır."[130]

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Amerikalı mikrobiyolog Jacobson, bu konuda şöyle der:

> İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının, bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda ve birarada bulunmaları gerekmektedir. **Bunların hepsinin kombinasyonu tesadüfen gerçekleşemez.**[131]

Yukarıdaki ifadeler, James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazılmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için çözümsüz olmaya devam etmektedir.

Alman bilim adamları Junker ve Scherer de canlılık için gerekli moleküllerin hepsinin sentezinin ayrı ayrı koşullar gerektirdiğine dikkat çekerler. Bu ise, Junker ve Scherer'e göre, yaşam için gereken birçok farklı maddenin biraraya gelme ihtimalinin hiç olmadığını göstermektedir:

> Kimyasal evrim için gerekli tüm moleküllerin elde edileceği bir deney bilinmiyor. Dolayısıyla çeşitli moleküllerin değişik yerlerde çok uygun koşullarda üretilip, hidroliz ve fotoliz gibi zararlı etmenlere karşı korunup, yeni bir reaksiyon bölgesine taşınması gerekmektedir. Burada tesadüften bahsedilemez, çünkü **böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali yoktur.**[132]

Kısacası evrim teorisi, moleküler düzeyde gerçekleştiği iddia edilen evrimsel oluşumlardan hiçbirisini ispatlayabilmiş değildir. Bilimin ilerlemesi ise bu sorulara cevap üretmek bir yana, soruları daha da kompleks ve içinden çıkılamaz hale getirmektedir.

Ama evrimciler, tüm bu imkansız senaryolara büyük birer bilimsel gerçek gibi inanmaktadırlar. Çünkü yaratılışı kabul etmemek için kendilerini şartlandırmışlardır ve bu durumda imkansıza inanmaktan başka seçenekleri yoktur. Avustralyalı ünlü moleküler biyolog Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bu durumu şöyle anlatır:

> Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik

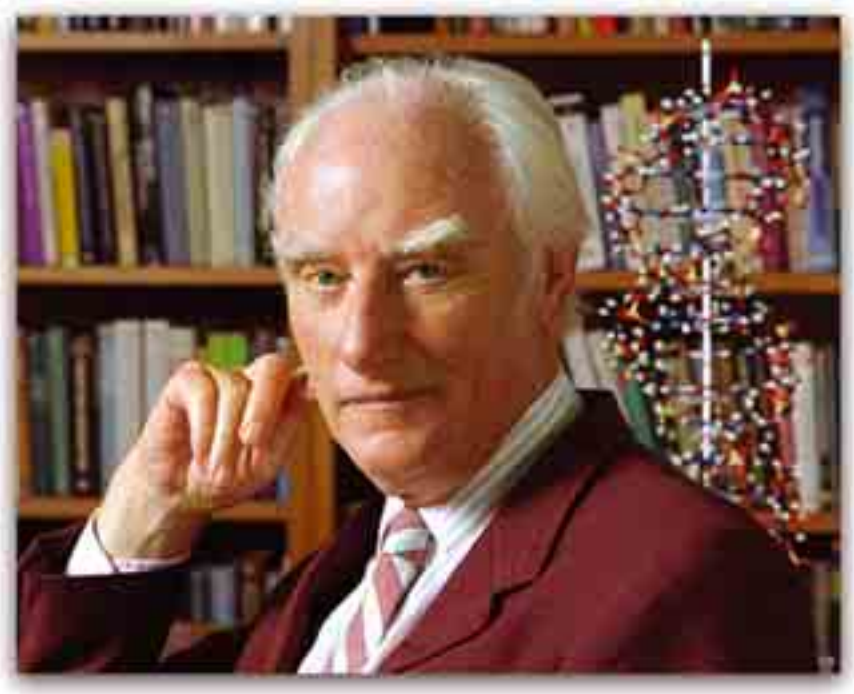

Prof. Francis Crick:"Hayat, ancak bir mucize ile ortaya çıkmış olabilir."

küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilime eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin **tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!**[133]

Bir Başka Evrimci Çırpınış: "RNA Dünyası"

70'li yıllarda, ilkel dünya atmosferinin gerçekte içerdiği gazların amino asit sentezini imkansız kıldığının anlaşılması, moleküler evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Miller, Fox, Ponnamperuma gibi evrimcilerin "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı.

1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmişti:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek birinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

> Araştırmacılar **RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor.** RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?[134]

2- Tesadüfen oluştuğunu farzetsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

> Tartışma, **içinden çıkılmaz bir noktada** odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen **o hayali RNA'nın efsanesi...** Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki **aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.**[135]

3- Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farzetsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede saçmadır. Ortada fabrika ve işçiler yoktur ki, bir üretim gerçekleşsin.

Bir protein, hücre içindeki son derece karmaşık işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom

adı verilen fabrikada üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş karmaşık bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi bir akılalmaz varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrimin en fanatik savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

> Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. **Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz.** Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun **hayali bile aşırı derecede zordur.**[136]

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur.

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *American Scientist*'in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

> Bu **senaryo**nun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın **bugün mevcut olmayan** iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: **Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme** özelliği ve **protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.**[137]

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek, ancak evrimci bir hayal gücü ve bakış açısıyla mümkün olabilir. Somut bilimsel gerçekler ise, hayatın rastlantılarla doğduğu iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, kesinlikle imkansız bir masal olduğunu ortaya koymaktadır.

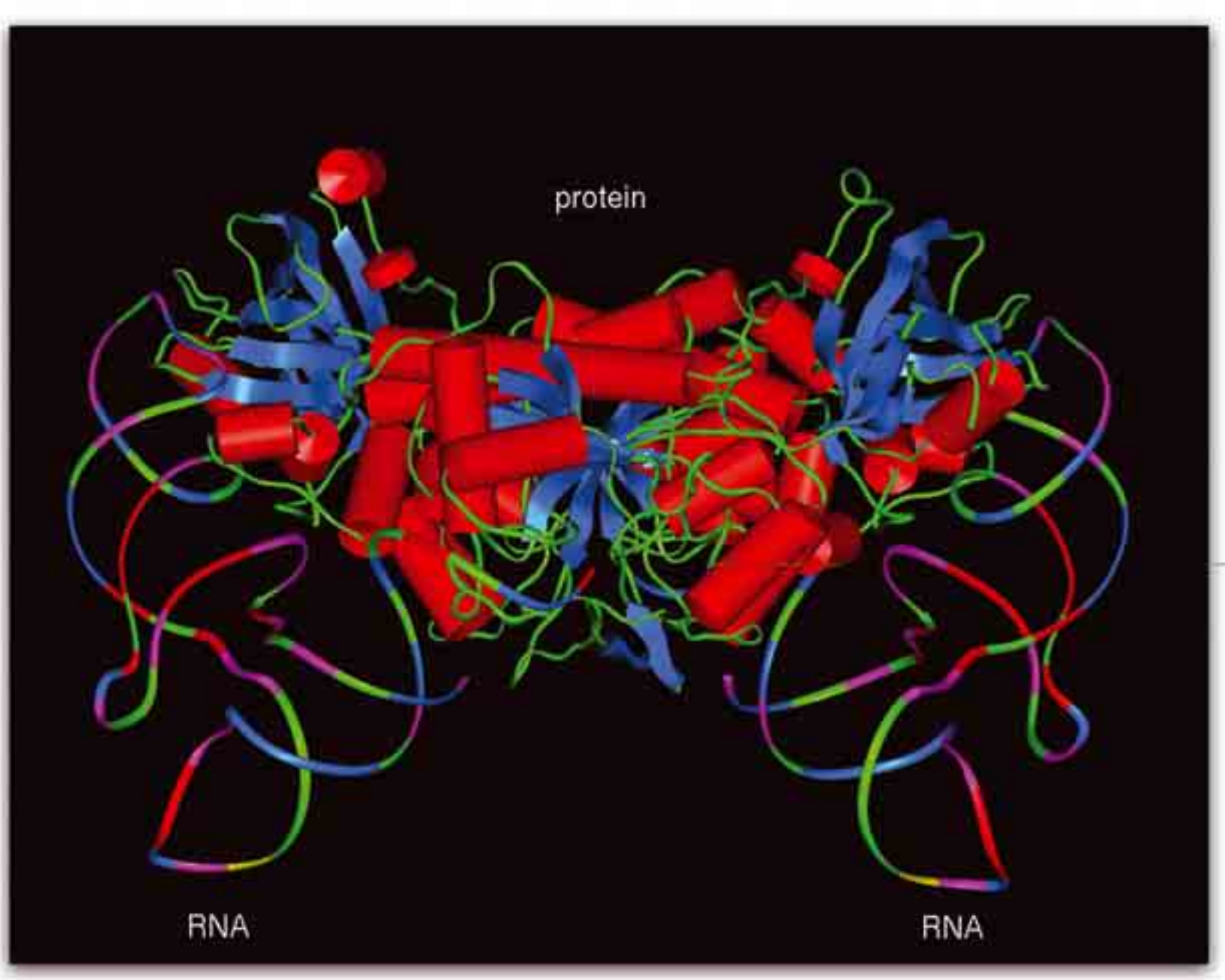

Evrimcilerden İtiraflar

Olasılık hesapları, proteinler ve nükleik asitler (RNA ve DNA) gibi kompleks moleküllerin tek tek tesadüfen oluşmalarının imkansız olduğunu göstermektedir. Ancak evrimciler için daha da büyük sorun, yaşam için bu kompleks moleküllerin hepsinin aynı anda ve birarada bulunması zorunluluğudur. Bu gerçek karşısında evrim teorisi tümüyle çaresizdir. Önde gelen bazı evrimciler bu konuda itiraflarda bulunurlar. Örneğin San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'in ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel şöyle demektedir:

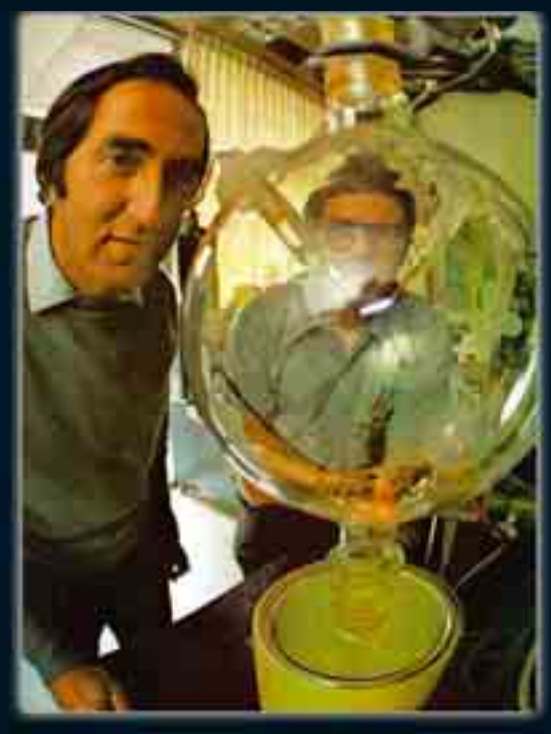

Prof. Leslie Orgel: "Hayatın, kimyasal yollarla oluşması imkansız."

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır.[1]
>
> Aynı gerçek, diğer bazı ünlü evrimci bilim adamları tarafından da kabul edilir:
>
> DNA, katalitik proteinlerin ve enzimlerin yardımı olamadan yaptığı işi, yeni DNA üretmek de dahil olmak üzere, yapamaz. Kısacası DNA olmadan proteinler var olmaz, ama DNA da proteinler olmadığı durumda oluşmaz.[2]
>
> Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.[3]

1 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, Cilt 271, Ekim 1994, s. 78

2 John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, Cilt 264, Şubat 1991, s. 119.

3 Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York: Vintage Books, 1980, s. 548.

Canlılık Molekül Yığınlarının Ötesinde Bir Kavramdır

Buraya kadar bahsettiğimiz bütün imkansızlıkları ve mantıksızlıkları bir an için unutalım ve ilkel dünya koşulları gibi olabilecek en uygunsuz ortamda bir protein molekülünün tesadüflerle meydana geldiğini varsayalım.

Tek bir proteinin oluşması da yetmeyecek, söz konusu proteinin, bu kontrolsüz ortamda başına hiçbir şey gelmeden kendi gibi tesadüfen oluşacak başka proteinleri beklemesi gerekecekti.... Ta ki hücreyi meydana getirecek milyonlarca uygun ve gerekli protein hep "tesadüfen" aynı yerde yanyana oluşana kadar. Önceden oluşanlar o ortamda ultraviyole ışınları, şiddetli mekanik etkilere rağmen hiçbir bozulmaya uğramadan, sabırla

hemen yanıbaşlarında diğerlerinin tesadüfen oluşmasını beklemeliydiler. Sonra yeterli sayıda ve aynı noktada oluşan bu proteinler anlamlı şekillerde biraraya gelerek hücrenin organellerini oluşturmalıydılar. Aralarına hiçbir yabancı madde, zararlı molekül, işe yaramaz protein zinciri karışmamalıydı. Sonra bu organeller son derece planlı, düzenli, uyumlu ve bağlantılı bir biçimde biraraya gelip, bütün gerekli enzimleri de yanlarına alıp bir zarla kaplansalar, bu zarın içi de bunlara ideal ortamı sağlayacak özel bir sıvıyla dolsaydı, tüm bu "imkansız ötesi" olaylar gerçekleşseydi bile bu molekül yığını canlanabilir miydi?

Cevap, "hayır"dır! Çünkü araştırmalar göstermiştir ki, **hayatın başlaması için yalnızca canlılarda bulunması gereken maddelerin biraraya gelmiş olması yeterli değildir.** Yaşam için gerekli tüm proteinleri toplayıp bir deney tüpüne koysak yine de canlı bir hücre elde etmeyi başaramayız. Bu konuda yapılan tüm deneyler başarısız olmuştur. Bütün deney ve gözlemler ise hayatın ancak hayattan geldiğini göstermiştir. Hayatın cansız maddelerden çıktığı iddiası, bu bölümün en başında da belirttiğimiz gibi, sadece evrimcilerin hayallerinde yer alan, tüm gözlem ve deneylere aykırı bir masaldır.

Bu durumda, yeryüzündeki ilk hayatın da ancak bir Hayat'tan gelmiş olması gerekir. İşte bu, "Hayy" (Hayat Sahibi) Allah'ın yaratmasıdır. Hayat ancak O'nun dilemesiyle başlar, sürer ve sona erer. Evrim ise, canlılığın nasıl başladığını açıklamak şöyle dursun, canlılık için gerekli malzemenin nasıl oluştuğunu ve biraraya geldiğini bile açıklayamamaktadır.

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

> Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi **yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz**, tesadüfi karmaşalar değil.[138]

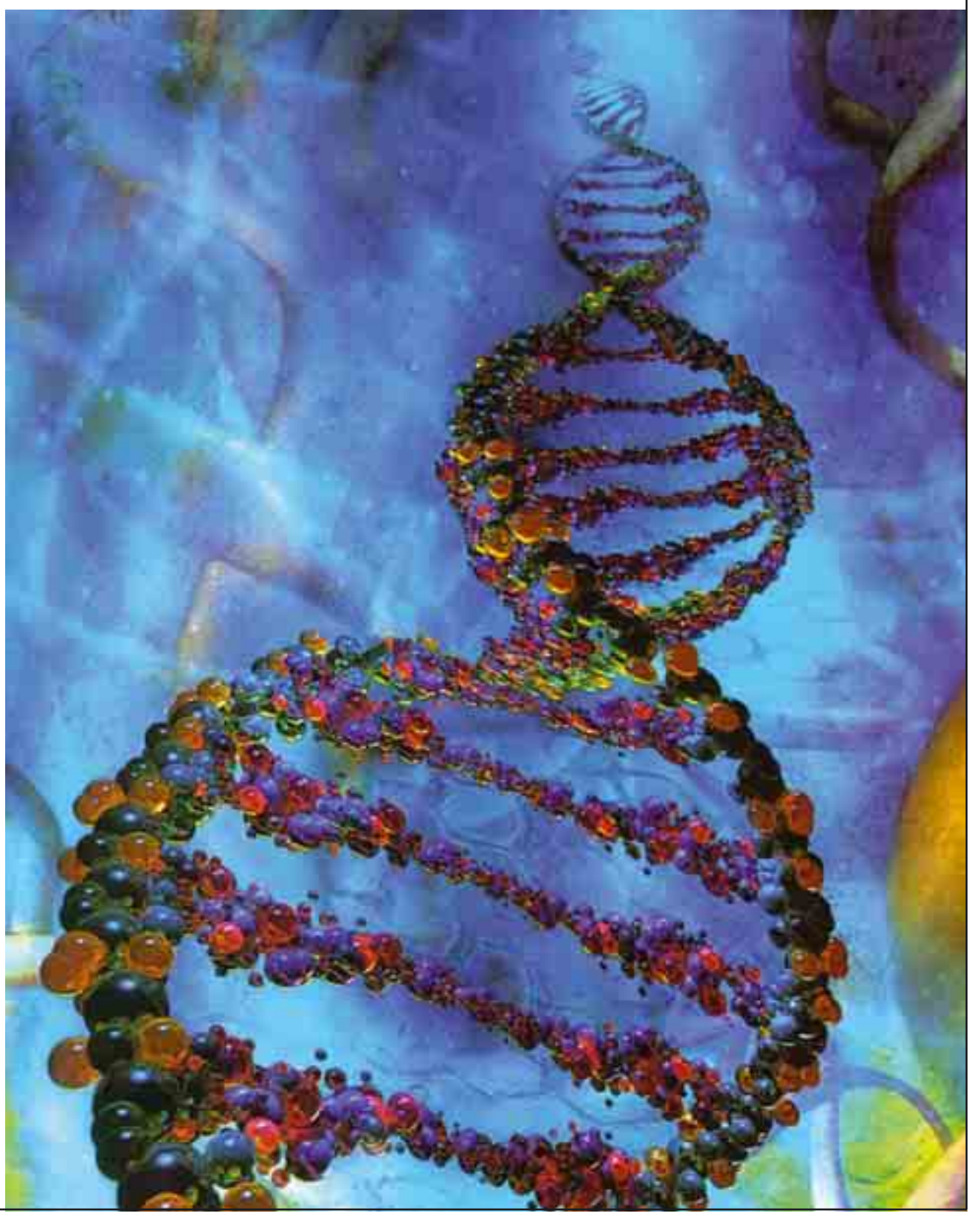

Termodinamiğin İkinci Kanunu Evrim Teorisini Geçersiz Kılıyor

Fiziğin en temel kanunlarından birisi olan "Termodinamiğin İkinci Kanunu", evrende kendi haline, doğal şartlara bırakılan tüm sistemlerin, zamanla doğru orantılı olarak düzensizliğe, dağınıklığa ve bozulmaya doğru gideceğini söyler. Canlı, cansız bütün herşey zaman içinde aşınır, bozulur, çürür, parçalanır ve dağılır. Bu, er ya da geç her varlığın karşılaşacağı mutlak sondur ve söz konusu kanuna göre bu kaçınılmaz sürecin geri dönüşü yoktur.

Bu gerçek hepimizin yaşamları sırasında da yakından gözlemlediği bir durumdur. Örneğin bir arabayı çöle götürüp bırakır ve aylar sonra durumunu kontrol ederseniz, elbette ki onun eskisinden daha gelişmiş, daha bakımlı bir hale gelmesini bekleyemezsiniz. Aksine lastiklerinin patlamış, camlarının kırılmış, kaportasının paslanmış, motorunun çürümüş olduğunu görürsünüz. Aynı kaçınılmaz süreç canlı varlıklar için çok daha hızlı işler.

İşte Termodinamiğin İkinci Kanunu bu doğal sürecin, fiziksel denklem ve hesaplamalarla ifade ediliş biçimidir.

Bu ünlü fizik kanunu, "Entropi Kanunu" olarak da adlandırılır. Entropi, fizikte bir sistemin içerdiği düzensizliğin ölçüsüdür. Bir sistemin düzenli, organize ve planlı bir yapıdan düzensiz, dağınık ve plansız bir hale geçmesi o sistemin entropisini artırır. Bir sistemdeki düzensizlik ne kadar fazlaysa, o sistemin entropisi de o kadar yüksek demektir. Entropi Kanunu, tüm evrenin geri dönüşü olmayan bir şekilde sürekli daha düzensiz, plansız ve dağınık bir yapıya doğru ilerlediğini ortaya koymuştur.

Termodinamiğin İkinci Kanunu ya da diğer adıyla Entropi Kanunu, doğruluğu teorik ve deneysel olarak kesin biçimde kanıtlanmış bir kanundur. Öyle ki yüzyılımızın en büyük bilim adamı kabul edilen Albert Einstein, bu kanunu "bütün bilimlerin birinci kanunu" olarak tanımlamıştır:

> Entropi Kanunu, tarihin bundan sonraki ikinci devresinde, hükmedici düzen şeklinde kendini gösterecektir. Albert Einstein, bu kanunun bütün bilimlerin birinci kanunu olduğunu söylemiştir; Sir Arthur Eddington ondan, bütün evrenin en üstün metafizik kanunu olarak bahseder.[1]

Evrim teorisi ise, bütün evreni kapsayan bu temel fizik kanununu bütünüyle gözardı ederek ortaya atılmış bir iddiadır. Evrim bu kanunla temelinden çelişen tam tersi bir mekanizma öne sürer. Evrime göre, dağınık, düzensiz, cansız atomlar ve moleküller, zamanla kendi kendilerine tesadüflerle biraraya gelerek düzenli ve planlı proteinleri, DNA, RNA gibi son derece kompleks moleküler yapıları, ardından da çok daha ileri düzenlere, organizasyonlara ve tasarımlara sahip milyonlarca canlı türünü ortaya çıkarmışlardı. Evrime göre, her aşamada daha planlı, daha düzenli, daha kompleks ve daha organize bir yapıya doğru ilerleyen bu hayali süreç, Entropi Kanunu'nun ortaya koyduğu gerçeklere bütünüyle aykırıdır. Bu nedenle evrim gibi bir sürecin, en başından en sonuna kadar varsayılan hiçbir aşamasının gerçekleşmesi mümkün değildir. Evrimci bilim adamları da bu açık çelişkinin farkındadırlar. J. H. Rush şöyle der:

> Evrimin kompleks süreci içinde yaşam, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nda belirtilen eğilime belirgin bir çelişki oluşturur.[2]

Evrimci bilim adamı Roger Lewin de bir başka bilimsel dergi olan Science'daki bir makalesinde evrimin termodinamik açmazını şöyle dile getirmektedir:

> Biyologların karşılaştıkları problem, evrimin Termodinamiğin İkinci Kanunu'yla olan açık çelişkisidir. Sistemler zamanla daha düzensiz yapılara doğru bozulmalıdırlar.[3]

Bir evrimci olan George Stavropoulos, canlılığın kendiliğinden oluşmasının termodinamik açıdan imkansızlığını ve fotosentez gibi kompleks canlı mekanizmaların kökenini doğa kanunlarıyla açıklamanın mümkün olmadığını, ünlü evrimci yayın American Scientist'te şu ifadelerle kabul etmektedir:

> Normal şartlarda, Termodinamiğin İkinci Kanunu doğrultusunda, hiçbir kompleks organik molekül hiçbir zaman kendi kendine oluşamaz, tersine parçalanır. Gerçekte, bir şey ne kadar kompleks olursa o kadar kararsızdır ve kesin olarak eninde sonunda parçalanır, dağılır. Fotosentez, bütün yaşamsal süreçler ve yaşamın kendisi, karmaşık veya kasıtlı olarak karmaşıklaştırılmış açıklamalara rağmen, halen termodinamik ya da bir başka kesin bilim dalı vasıtasıyla anlaşılamamıştır.[4]

Görüldüğü gibi, evrim iddiası bütünüyle fizik yasalarına aykırı olarak ortaya atılmış bir iddiadır. Termodinamiğin İkinci Kanunu, evrim senaryosu karşısına bilimsel ve mantıksal açıdan aşılması imkansız bir fiziksel engel oluşturmaktadır. Bu engeli aşacak hiçbir bilimsel ve tutarlı açıklama getiremeyen evrimciler ise bunu ancak hayal güçlerinde aşabilmektedirler. Örneğin, ünlü evrimcilerden Jeremy Rifkin, evrimin, bu fizik kanununu sihirli bir güçle aştığına inandığını belirtmektedir:

> Entropi Kanunu, evrimin bu gezegendeki yaşam için mevcut olan tüm enerjiyi dağıtacağını söyler. Bizim evrim anlayışımız ise bunun tam tersidir. Biz evrimin sihirli bir şekilde yeryüzünde daha büyük bir değer ve düzen artışı sağladığına inanıyoruz.[5]

Bu sözler evrimin tamamen dogmatik bir inanç olduğunu çok iyi ifade etmektedir.

Açık Sistem Çarpıtması

Evrimciler, tüm bu açık gerçekler karşısında, Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun yalnızca "kapalı sistemler" için geçerli olduğu, "açık sistemler"in bu kanunun dışında olduğu gibi bir çarpıtmaya başvururlar.

Açık sistem, dışarıdan enerji ve madde giriş-çıkışı olan bir termodinamik sistemdir. Evrimciler de dünyanın bir açık sistem olduğunu, Güneş'ten sürekli bir enerji akışına maruz kaldığını, dolayısıyla Entropi Kanunu'nun dünya için geçersiz olduğunu, düzensiz, basit, cansız yapılardan düzenli, kompleks canlıların oluşabileceğini öne sürmektedirler.

Oysa burada açık bir çarpıtma vardır. Çünkü bir sisteme dışarıdan enerji girmesi, o sistemi düzenli hale getirmek için yeterli değildir. Bu enerjiyi kullanılabilir hale getirecek özel mekanizmalar gerekir. Örneğin bir arabanın, benzindeki enerjiyi işe dönüştürmesi için motora, transmisyon sistemlerine ve bunları idare eden kontrol mekanizmalarına ihtiyaç vardır. Böyle bir enerji dönüştürücü sistem olmasa, arabanın benzindeki enerjiyi kullanabilmesi mümkün olmayacaktır.

Aynı durum canlılık için de geçerlidir. Canlılık enerjisini Güneş'ten almaktadır. Fakat Güneş enerjisi, ancak canlılardaki inanılmaz komplekslikteki enerji dönüşüm sistemleri (örneğin bitkilerdeki fotosentez, insan ve hayvanlardaki sindirim sistemleri) sayesinde kimyasal enerjiye çevrilebilmektedir. Bu enerji dönüşüm sistemleri olmasa hiçbir canlı varlığını devam ettiremez. Güneş'in, enerji dönüşüm sistemi olmayan bir canlı için, yakıcı, eritici ve parçalayıcı bir enerji kaynağı olmaktan başka bir anlamı yoktur.

Görüldüğü gibi herhangi bir enerji dönüştürücü mekanizması olmayan bir sistem, açık da olsa kapalı da olsa, evrim için hiçbir avantaj teşkil etmemektedir. İlkel dünya şartlarında doğada böyle kompleks ve bilinçli mekanizmaların bulunduğunu ise hiç kimse iddia etmemektedir. Zaten evrimciler açısından bu noktadaki problem, bitkilerdeki fotosentez mekanizması gibi modern teknoloji tarafından bile taklit edilemeyen kompleks enerji dönüşüm mekanizmalarının nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

İlkel dünyaya dışarıdan giren Güneş enerjisinin de bu yüzden hiçbir şekilde düzenlilik meydana getirecek etkisi yoktur. Çünkü sıcaklık ne kadar artarsa artsın amino asitler düzenli dizilimlerde bağ yapmaya karşı direnç gösterirler. Amino asitlerin çok daha karmaşık moleküller olan proteinleri ve proteinlerin de kendilerinden daha kompleks ve planlı yapılar olan hücre organellerini oluşturmaları için de yine yalnızca enerji yeterli değildir. Asıl olarak gereken etken, kusursuz bir yaratılıştır.

Kaos Kuramı Kaçışı

Termodinamiğin İkinci Kanunu'nun evrimi imkansız kıldığının farkında olan bazı evrimci bilim adamları yakın geçmişte Termodinamiğin İkinci Kanunu ve Evrim Teorisi arasındaki uçurumu kapatabilmek, evrime bir yol açabilmek amacıyla çeşitli spekülasyonlar üretme gayretine girmişlerdir. Yalnızca bu gayretler dahi evrim teorisinin gözardı edilemeyen bir açmaz karşısında olduğunu açıkça göstermektedir.

Termodinamiği ve evrimi uzlaştırma umuduyla ortaya atılan iddialarla en fazla adı duyulmuş olan kişi ise Belçikalı bilim adamı Ilya Prigogine'dir.

Prigogine, Kaos Kuramı'ndan hareket ederek kaostan (karmaşadan) düzen oluşabileceğine dair birtakım varsayımlar ortaya atmıştır. Oysa bütün çabalarına rağmen, Prigogine termodinamiği ve evrimi uzlaştırmayı başaramamıştır. Bu durum aşağıdaki ifadelerinde de açıkça görülmektedir:

> Yüzyılı aşkın bir süredir aklımıza takılan bir soru var: Termodinamiğin tanımladığı ve sürekli artan bir düzensizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada, canlı bir varlığın evriminin nasıl bir anlamı olabilir?[6]

Moleküler düzeyde ürettiği teorilerin, canlı sistemler için, örneğin bir canlı hücresi için geçerli olmadığını bilen Prigogine bu problemi şöyle ifade etmektedir:

> Kaos Teorisi ve... canlıların oldukça düzenli olan hücreleri ele alındığında, bunlardaki biyolojik düzenlilik, teorinin karşısına net bir problem olarak çıkmaktadır.[7]

İşte Kaos Kuramı ve buna dayalı spekülasyonların vardığı son nokta budur. Evrimi destekleyen, doğrulayan, evrim ile Entropi Kanunu ve diğer fizik yasaları arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıran hiçbir somut sonuç elde edilememiştir.

Bütün bu kaçınılmaz gerçeklere rağmen evrimciler, "canlılar oluşmuşsa, demek ki evrim olmuş" gibi ucuz kaçamaklara sığınmaya çalışırlar. Fakat, açık ve net bilimsel gerçekler, canlıların ve canlılardaki düzenli, planlı ve kompleks yapıların kesinlikle evrimin iddia ettiği gibi tesadüflerle ve doğa şartlarıyla oluşamayacağını göstermektedir. Bu durum da canlıların varlığının ancak doğaüstü bir gücün müdahalesiyle açıklanabileceğini ortaya koyar. Doğaüstü müdahale, bütün evreni yoktan var eden Allah'ın yaratmasıdır. Bilim, her alanda olduğu gibi termodinamik açıdan da evrimin imkansız olduğunu ve canlılığın varoluşunun Yaratılış dışında bir açıklaması olamayacağını gözler önüne sermiştir.

---

1 Jeremy Rifkin, Entropy: A New World View, New York: Viking Press, 1980, s. 6.

2 J. H. Rush, The Dawn of Life, New York: Signet, 1962, s. 35.

3 Roger Lewin, "A Downward Slope to Greater Diversity", Science, Cilt 217, 24 Eylül 1982, s. 1239.

4 George P. Stavropoulos, "The Frontiers and Limits of Science", American Scientist, Cilt 65, Kasım-Aralık 1977, s. 674.

5 Jeremy Rifkin, Entropy: A New World View, s. 55.

6 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, Order Out of Chaos, New York: Bantam Books, 1984, s. 129.

7 Ilya Prigogine, Isabelle Stengers, Order Out of Chaos, s. 175

BÖLÜM 11

TASARIM TESADÜFLE AÇIKLANAMAZ

Önceki bölümde hayatın tesadüfen oluşmasının ne kadar imkansız olduğunu gördük. Biz yine de bir an için bu imkansızlıkları da kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak buna rağmen evrim teorisi yine çökmektedir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbir canlılık kalmayacak, herşey en başa dönecektir. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da bunun ölümüyle birlikte sona erecektir.

Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mRNA, mRNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm ham madde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz...

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte kusursuz bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, olağanüstü kompleks yapısıyla, bir anda, oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki **kompleks bir yapı, bir anda var olmuşsa bunun anlamı nedir?**

Bu soruyu bir de şu örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği açısından ileri teknolojiye sahip bir arabaya benzetelim. (Gerçekte hücre, arabanın motoru ve tüm teknik donanımına rağmen ondan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir). Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürdünüz? Acaba aklınıza ilk olarak, ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı mı gelirdi? Arabayı oluşturan tüm hammadde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını mı düşündürürdü?

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bilinçli bir tasarımın, yani bir fabrikanın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda, bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bilinçli bir irade tarafından var edildiğini gösterir. Hücre gibi karmaşık bir sistem de elbette üstün bir ilmin ve iradenin ürünüdür. Yani Allah'ın yaratmasıyla var olmuştur.

Evrimciler ise, tesadüflerin ortaya son derecede kusursuz tasarımlar çıkarabileceklerine inanmakla, ger-

çekte aklın ve bilimin dışına çıkmış olurlar. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé bir materyalisttir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

> Şanslı mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. **Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.**[139]

Grassé, "tesadüf" kavramının evrimciler için ifade ettiği anlamı da şöyle özetler: "...Tesadüf, ateizm görüntüsü altında kendisine gizlice tapınılan bir tür ilah haline gelmiştir."[140]

Evrimcilerin mantık bozukluğu, tesadüf kavramını kendilerine ilah edinmelerinin bir sonucudur. Nitekim Kuran'da, Allah'tan başka varlıklara tapan insanların akletme yeteneğinden yoksun oldukları şöyle haber verilmektedir:

> **Kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Darwin Formülü!

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm teknik delillerin yanında, isterseniz evrimcilerin nasıl saçma bir inanışa sahip olduklarını bir de çocukların bile anlayabileceği kadar açık bir örnekle özetleyelim.

Evrim teorisi canlılığın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedir. Dolayısıyla bu iddiaya göre cansız ve şuursuz atomlar biraraya gelerek önce hücreyi oluşturmuşlardır ve sonrasında bu atomlar bir şekilde diğer canlıları ve insanı meydana getirmişlerdir. Şimdi düşünelim; canlılığın yapıtaşı olan karbon, fosfor, azot, potasyum gibi elementleri biraraya getirdiğimizde bir yığın oluşur. Bu atom yığını, hangi işlemden geçirilirse geçirilsin, tek bir canlı oluşturamaz. İsterseniz bu konuda bir "deney" tasarlayalım ve evrimcilerin aslında savundukları, ama yüksek sesle dile getiremedikleri iddiayı onlar adına "Darwin Formülü" adıyla inceleyelim:

Evrimciler, büyük varillerin içine canlılığın yapısında bulunan fosfor, azot, karbon, oksijen, demir, magnezyum gibi elementlerden bol miktarda koysunlar. Hatta normal şartlarda bulunmayan ancak bu karışımın içinde bulunmasını gerekli gördükleri malzemeyi de bu varillere eklesinler. Karışımların içine, istedikleri kadar (doğal şartlarda oluşumu mümkün olmayan) amino asit, istedikleri kadar da (bir tekinin bile rastlantısal oluşma ihtimali 10^{-950} olan) protein doldursunlar. Bu karışımlara istedikleri oranda ısı ve nem versinler. Bunları istedikleri gelişmiş cihazlarla karıştırsınlar. Varillerin başına da dünyanın önde gelen bilim adamlarını koysunlar. Bu uzmanlar nöbetleşe milyarlarca, hatta trilyonlarca sene varillerin başında beklesinler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanılıyorsa hepsini kullanmak serbest olsun. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar o varillerden kesinlikle bir canlı çıkaramazlar. Zürafaları, aslanları, arıları, kanaryaları, bülbülleri, papağanları, atları, yunusları, gülleri, orkideleri, zambakları, karanfilleri, muzları, portakalları, elmaları, hurmaları, domatesleri, kavunları, karpuzları, incirleri, zeytinleri, üzümleri, şeftalileri, tavus kuşlarını, sülünleri, renk renk kelebekleri ve bunlar gibi milyonlarca canlı türünden hiçbirini oluşturamazlar. Değil burada birkaçını saydığımız bu canlı varlıkları, bunların tek bir hücresini bile elde edemezler.

Kısacası, **bilinçsiz atomlar biraraya gelerek hücreyi oluşturamazlar.** Sonra yeni bir karar vererek bir hücreyi ikiye bölüp, sonra art arda başka kararlar alıp, elektron mikroskobunu bulan, sonra kendi hücre yapısını bu mikroskop altında izleyen profesörleri oluşturamazlar. Madde, ancak Allah'ın üstün yaratmasıyla hayat bulur.

Bunun aksini iddia eden evrim teorisi ise, akla tamamen aykırı bir safsatadır. Evrimcilerin ortaya attığı iddialar üzerinde biraz bile düşünmek, üstteki örnekte olduğu gibi, bu gerçeği açıkça gösterir.

Karbon
Oksijen
Azot
Fosfor
amino asitler
lipidler
H_2O
CO_2

Tesadüflerin yaratıcı gücü olduğuna inanan evrimciler, çok büyük variller alsalar. Bu varillerin içine, bir canlıyı oluşturmak için gerektiğini düşündükleri ne kadar madde varsa koysalar. Daha sonra varili ısıtsalar, soğutsalar, üzerine yıldırımlar düşürseler. Bu karışımın başında milyarlarca hatta trilyonlarca sene, birbirlerine vasiyet ederek nöbet tutsalar. Ve hiçbir şeyi tesadüflere bırakmadan, karışımın her anını kontrol etseler. Bir canlının oluşması için hangi şartların var olması gerektiğine inanıyorlarsa hepsini kullanmakta serbest olsalar...
Bu varilin içinden tek bir hücreyi bile çıkaramazlar. Atları, kelebekleri, çiçekleri, ördekleri, kuşları, kirazları, limonları, baykuşları, karıncaları çıkaramazlar. Ne işlem yaparlarsa yapsınlar bu varilden kendisini mikroskop altında inceleyen bilim adamlarını, düşünen, akleden, muhakeme eden, heyecanlanan, sevinen, özleyen insanı kesinlikle meydana getiremezler.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "nasıl görürüz" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşer. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşır. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu teknik bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 20. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. Bu, üç boyutlu, renkli ve son derece net bir görüntüdür. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz. Dikkatli bakın televizyonda bulanıklık var, bu bulanıklık sizin görüntünüzde var mı? Elbette ki yok…

Uzun yıllardır, onbinlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesi ne ulaşmaya çalışmaktalar. Her ne kadar üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildilerse de, onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdiler dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını atomlar nasıl yapsın?

100 yıldan beri on binlerce mühendis, dev tesislerde, büyük sanayi komplekslerinde, yüksek teknoloji laboratuvarlarında, en ileri teknoloji imkanlarını kullanarak uğraşmış, araştırmış ve ancak bu kadarını elde edebilmiş.

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. TV'dekinden çok daha detaylı ve mucizevi bir plan ve yaratılış gerekmektedir. Bu kalitedeki ve bu netlikteki görüntünün planı ve yaratılışı ise herşeye güç yetiren Allah'a aittir.

Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Kulakta ve beyinde var olan bu kalite ve teknoloji üstünlüğünü insanoğlunun ürettiği teknoloji ile karşılaştıralım yine. Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Gözü ve kulağı, kamera ve ses kayıt cihazları ile kıyasladığımızda, gözün ve kulağın söz konusu teknoloji ürünlerinden çok daha kompleks, çok daha başarılı, çok daha kusursuzca yaratılmış olduklarını görürüz.

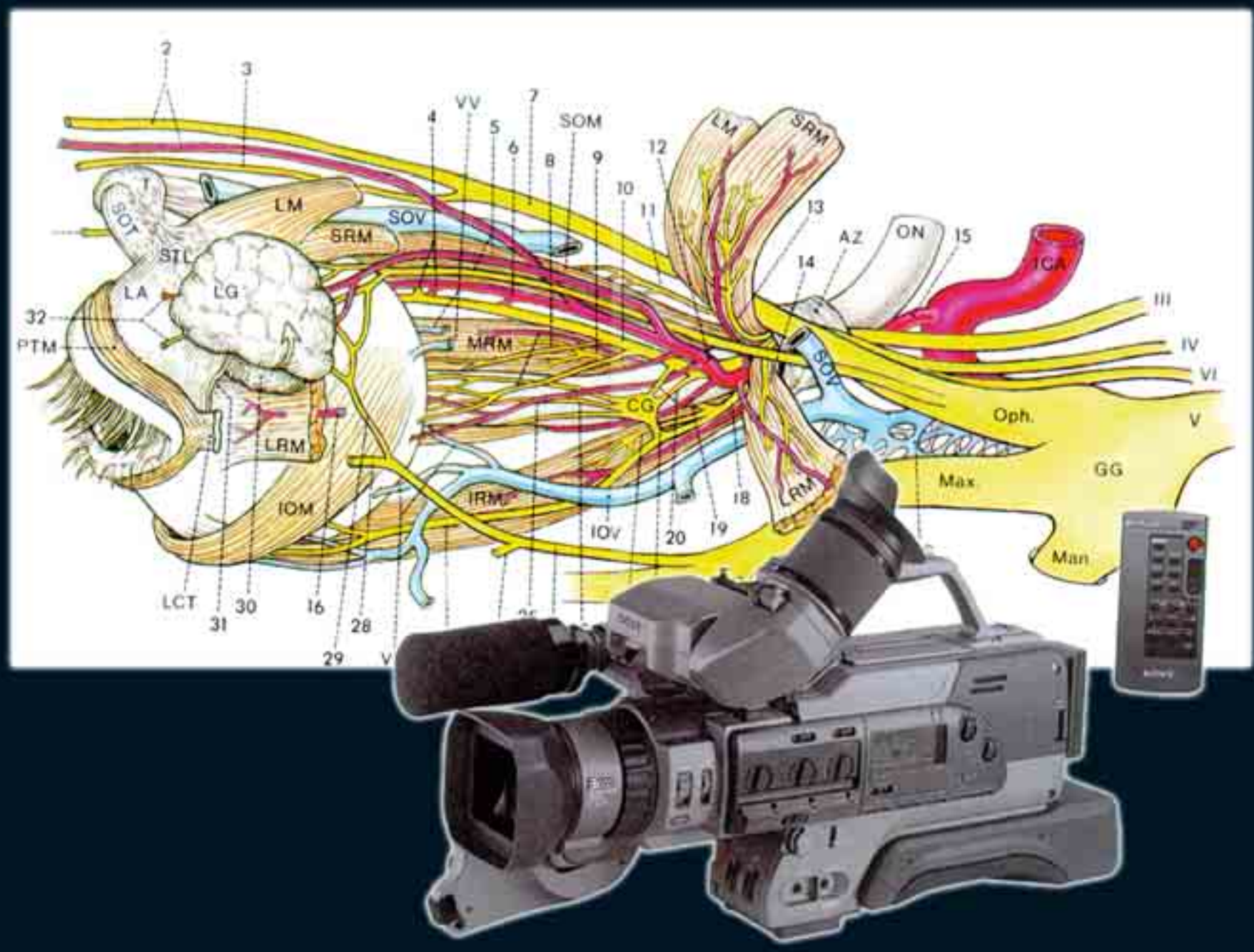

ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar **insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.**

Kısacası vücudumuzda tüm insanlığın, asırların bilgi birikimini, tecrübesini ve imkanlarını kullanarak ürettiği teknolojiden daha üstün bir teknoloji vardır. Hiç kimse bir müzik setinin veya bir kameranın tesadüfler sonucunda meydana geldiğini söyleyemez. Peki, bu sistemlerden daha üstün olan insan bedenindeki teknolojilerin, evrim adı verilen rastlantılar yığını sonucunda ortaya çıktığı nasıl iddia edilebilir?

Açıktır ki, göz, kulak ve insan vücudunun diğer tüm parçaları, çok üstün bir yaratılışın eseridirler. Bu eserler ise, kendilerini yaratan Allah'ın eşsiz ve benzersiz yaratmasının, sonsuz bilgi ve kudretinin apaçık göstergesidir.

Görme ve işitme olayına burada özellikle değinmemizin sebebi, evrimcilerin bu derece açık olan yaratılış delillerini dahi bir türlü kavrayamamalarıdır. Eğer, bir gün bir evrimciden, göz ve kulaktaki bu üstün yaratılış ve teknolojinin nasıl olup da tesadüfler sonucu meydana geldiğini açıklamasını isterseniz, hiçbir makul ve mantıklı cevap veremeyeceğini açıkça göreceksiniz. **Darwin** bile, Asa Gray'a yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektubunda **"gözleri düşünmek beni bu teoriden soğuttu"** diyerek, evrimcilerin canlılıktaki üstün yaratılış karşısındaki çaresizliğini itiraf etmiştir.[141]

Evrim Teorisi Dünya Tarihinin En Etkili Büyüsüdür

Bu kitap boyunca evrim teorisinin bilimsel olarak hiçbir delili olmayan, aksine paleontoloji, mikrobiyoloji, anatomi gibi bilim dallarında elde edilen bulgular tarafından çürütülen bir teori olduğu bilimsel delilleri ile açıklandı. Önceki sayfalarda da evrimin bilimsel bulguların yanısıra akıl ve mantıkla da hiçbir şekilde bağdaşmadığı üzerinde duruldu.

Burada şunu belirtmek gerekir ki, önyargısız, hiçbir ideolojinin etkisi altında kalmadan, sadece aklını ve mantığını kullanan her insan, bilim ve medeniyetten uzak toplumların hurafelerini andıran evrim teorisinin inanılması imkansız bir iddia olduğunu kolaylıkla anlayacaktır.

Yukarıda da belirtildiği gibi, evrim teorisine inananlar, büyük bir varilin içine birçok atomu, molekülü, cansız maddeyi dolduran ve bunların karışımından zaman içinde düşünen, akleden, buluşlar yapan profesörlerin, üniversite öğrencilerinin, Einstein, Galileo gibi bilim adamlarının, Humphrey Bogart, Frank Sinatra, Pavarotti gibi sanatçıların, ve bunların yanısıra ceylanların, limon ağaçlarının, karanfillerin çıkacağına inanmaktadırlar. Üstelik, bu saçma iddiaya inananlar bilim adamları, pofesörler, kültürlü, eğitimli insanlardır. Bu nedenle evrim teorisi için "dünya tarihinin en büyük ve en etkili büyüsü" ifadesini kullanmak yerinde olacaktır. Çünkü, dünya tarihinde insanların bu derece aklını başından alan, akıl ve mantıkla düşünmelerine imkan tanımayan, gözlerinin önüne sanki bir perde çekip çok açık olan gerçekleri görmelerine engel olan bir başka inanç veya iddia daha yoktur. Bu, eski Mısırlıların Güneş Tanrısı Ra'ya, Afrikalı bazı kabilelerin totemlere, Sebe halkının Güneş'e tapmasından, Hz. İbrahim'in kavminin elleri ile yaptıkları putlara, Hz. Musa'nın kavminin altından yaptıkları buzağıya tapmalarından çok daha vahim ve akıl almaz bir körlüktür.

Gerçekte bu durum, Allah'ın Kuran'da işaret ettiği bir akılsızlıktır. Allah, bazı insanların anlayışlarının kapanacağını ve gerçekleri görmekten aciz duruma düşeceklerini bir çok ayetinde bildirmektedir. Bu ayetlerden bazıları şöyledir:

> **Şüphesiz, inkar edenleri uyarsan da, uyarmasan da, onlar için farketmez; inanmazlar. Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir; gözlerinin üzerinde perdeler vardır. Ve büyük azab onlaradır. (Bakara Suresi, 6-7)**
>
> **…Kalbleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır. (Araf Suresi, 179)**

Geçmiş zamanlarda timsaha tapan insanların inanışları ne derece garip ve akıl almazsa günümüzde Darwinistlerin inanışları da aynı derecede akıl almazdır. Darwinistler tesadüfleri ve cansız şuursuz atomları yaratıcı güç olarak kabul ederler hatta bu inanca bir dine bağlanır gibi bağlanırlar.

Allah başka ayetlerde ise bu insanların mucizeler görseler bile inanmayacak kadar büyülendiklerini bildirmektedir:

Onların üzerlerine gökyüzünden bir kapı açsak, ordan yukarı yükselseler de, mutlaka: "Gözlerimiz döndürüldü, belki biz büyülenmiş bir topluluğuz" diyeceklerdir. (Hicr Suresi, 14-15)

Bu kadar geniş bir kitlenin üzerinde bu büyünün etkili olması, insanların gerçeklerden bu kadar uzak tutulmaları, 150 yıldır bu büyünün bozulmaması ise, kelimelerle anlatılamayacak kadar hayret verici bir durumdur. Çünkü, bir veya bir kaç insanın imkansız senaryolara, saçmalık ve mantıksızlıklarla dolu iddialara inanmaları anlaşılabilir. Ancak dünyanın dört bir yanındaki insanların, şuursuz ve cansız atomların ani bir kararla biraraya gelip; olağanüstü bir organizasyon, disiplin, akıl ve şuur gösterip kusursuz bir sistemle işleyen evreni, canlılık için uygun olan her türlü özelliğe sahip olan Dünya gezegenini ve sayısız kompleks sistemle donatılmış canlıları meydana getirdiğine inanmasının, "büyü"den başka bir açıklaması yoktur.

Nitekim, Allah Kuran'da, inkarcı felsefenin savunucusu olan bazı kimselerin, insanları yaptıkları büyülerle etkilediklerini Hz. Musa ve Firavun arasında geçen bir olayla bizlere bildirmektedir. Hz. Musa, Firavun'a hak dini anlattığında, Firavun, Hz. Musa'ya kendi "bilgin büyücüleri" ile insanların toplandığı bir yerde karşılaşmasını söyler. Hz. Musa, büyücülerle karşılaştığında, büyücülere önce onların marifetlerini sergilemelerini söyler. Bu olayın anlatıldığı bir ayet şöyledir:

> **(Musa:) "Siz atın" dedi. (Asalarını) atıverince, insanların gözlerini büyüleyiverdiler, onları dehşete düşürdüler ve (ortaya) büyük bir sihir getirmiş oldular. (Araf Suresi, 116)**

Görüldüğü gibi Firavun'un büyücüleri yaptıkları "aldatmacalar"la -Hz. Musa ve ona inananlar dışında- insanların hepsini büyüleyebilmişlerdir. Ancak, onların attıklarına karşılık Hz. Musa'nın ortaya koyduğu delil, onların bu büyüsünü, ayetlerdeki ifadeyle "uydurduklarını yutmuş" yani etkisiz kılmıştır:

> **Biz de Musa'ya: "Asanı fırlatıver" diye vahyettik. (O da fırlatıverince) bir de baktılar ki, o bütün uydurduklarını derleyip-toparlayıp yutuyor. Böylece hak yerini buldu, onların bütün yapmakta oldukları geçersiz kaldı. Orada yenilmiş oldular ve küçük düşmüşler olarak tersyüz çevrildiler. (Araf Suresi, 117-119)**

Ayette de bildirildiği gibi, daha önce insanları büyüleyerek etkileyen bu kişilerin yaptıklarının bir uydurma olduğunun anlaşılması ile, söz konusu insanlar küçük düşmüşlerdir. Günümüzde de bir büyünün etkisiyle, bilimsellik kılıfı altında son derece saçma iddialara inanan ve bunları savunmaya hayatlarını adayanlar, eğer bu iddialardan vazgeçmezlerse gerçekler tam anlamıyla açığa çıktığında ve "büyü bozulduğunda" küçük duruma düşeceklerdir. Nitekim, yaklaşık 60 yaşına kadar evrimi savunan ve ateist bir felsefeci olan, ancak daha sonra gerçekleri gören Malcolm Muggeridge böyle bir durumdan endişelendiğini şöyle itiraf etmektedir:

> **Ben kendim, evrim teorisinin, özellikle uygulandığı alanlarda, geleceğin tarih kitaplarındaki en büyük espri malzemelerinden biri olacağına ikna oldum**. Gelecek kuşak, bu kadar çürük ve belirsiz bir hipotezin inanılmaz bir saflıkla kabul edilmesini hayretle karşılayacaktır.[142]

Bu gelecek uzakta değildir; aksine çok yakında insanlar "tesadüfler"in ilah olamayacaklarını anlayacaklar ve evrim teorisi dünya tarihinin en büyük aldatmacası ve en şiddetli büyüsü olarak tanımlanacaktır. Bu şiddetli büyü, büyük bir hızla dünyanın dört bir yanında insanların üzerinden kalkmaya başlamıştır. Evrim aldatmacasının içyüzünü öğrenen bir çok insan, daha önceden bu aldatmacaya nasıl kapıldığını hayret ve şaşkınlıkla düşünmektedir.

BÖLÜM 12

EVRİMCİ İDDİALARIN GEÇERSİZLİĞİ

Önceki bölümlerde, evrim teorisinin geçersizliğini fosil biliminin ve moleküler biyolojinin ortaya koyduğu delillerle inceledik. Bu bölümde ise, evrimcilerin teorilerine delil olarak göstermeye çalıştıkları bazı biyolojik olay ya da kavramları ele alacağız. Bu konular, hem evrimi destekleyen hiçbir bilimsel bulgu olmadığını göstermeleri, hem de evrimcilerin ne denli büyük çarpıtma ve göz boyamalara başvurduklarını gözler önüne sermeleri açısından önemlidirler.

Varyasyonlar ve Türler Arasındaki Aşılmaz Sınırlar

Varyasyon, genetik biliminde kullanılan bir terimdir ve **"çeşitlenme"** demektir. Bu genetik olay, bir canlı türünün içindeki bireylerin ya da grupların, birbirlerinden farklı özelliklere sahip olmasına neden olur. Örneğin yeryüzündeki insanların hepsi temelde aynı genetik bilgiye sahiptirler, ama bu genetik bilginin izin verdiği varyasyon potansiyeli sayesinde kimisi çekik gözlüdür, kimisi kızıl saçlıdır, kimisinin burnu uzun, kimisinin boyu kısadır.

Evrimciler ise, bir türün içindeki varyasyonları teoriye delil olarak göstermeye çalışırlar. Oysa varyasyon evrime delil oluşturmaz, çünkü **varyasyon, zaten var olan genetik bilginin farklı eşleşmelerinin ortaya çıkmasından ibarettir ve genetik bilgiye yeni bir özellik kazandırmaz.**

Varyasyon her zaman genetik bilginin sınırları içinde olur. Genetik biliminde söz konusu sınıra **"gen havuzu"** denir. Bir canlı türünün gen havuzunda bulunan bütün özellikler, varyasyon sayesinde çeşitli biçimlerde ortaya çıkabilir. Örneğin varyasyon sonucunda, bir sürüngen türünün içinde diğerine göre biraz daha uzun kuyruklu ya da biraz daha kısa ayaklı cinsler ortaya çıkabilir, çünkü kısa ayak bilgisi de, uzun ayak bilgisi de sürüngenlerin gen havuzunda vardır. Ama varyasyon sürüngenlere kanat takıp, tüy ekleyip, metabolizmalarını değiştirip onları kuşa dönüştüremez. Çünkü bu tür bir dönüşüm canlının genetik bilgisinde bir artış olmasını gerektirir, fakat varyasyonlarda böyle bir durum söz konusu değildir.

Darwin, teorisini ortaya attığında bu gerçeğin farkında değildi. Varyasyonların bir sınırı olmadığını sanıyordu. 1844'te yazdığı bir yazısında, **"çoğu yazar doğadaki varyasyonun bir sınırı olduğunu kabul ediyor, ama ben bu düşüncenin dayandığı tek bir somut neden bile göremiyorum"** demişti.[143] *Türlerin Kökeni* adlı kitabında da çeşitli varyasyon örneklerini teorisinin en büyük delili gibi göstermişti.

Örneğin Darwin'e göre; daha bol süt veren inek cinsleri yetiştirmek için farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricileri, sonunda inekleri başka bir canlı türüne dönüştüreceklerdi. Darwin'in, bu "sınırsız değişim" fikrini en iyi ifade eden ise, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında yazdığı şu cümleydi:

> Bir ayı cinsinin doğal seleksiyon yoluyla giderek daha fazla suda yaşamaya uygun özellikler elde etmesinde, giderek daha büyük ağızlara sahip olmasında ve sonunda bu canlının dev bir balinaya dönüşmesinde hiçbir zorluk göremiyorum.[144]

Türlerdeki Varyasyonlar Evrim Değildir

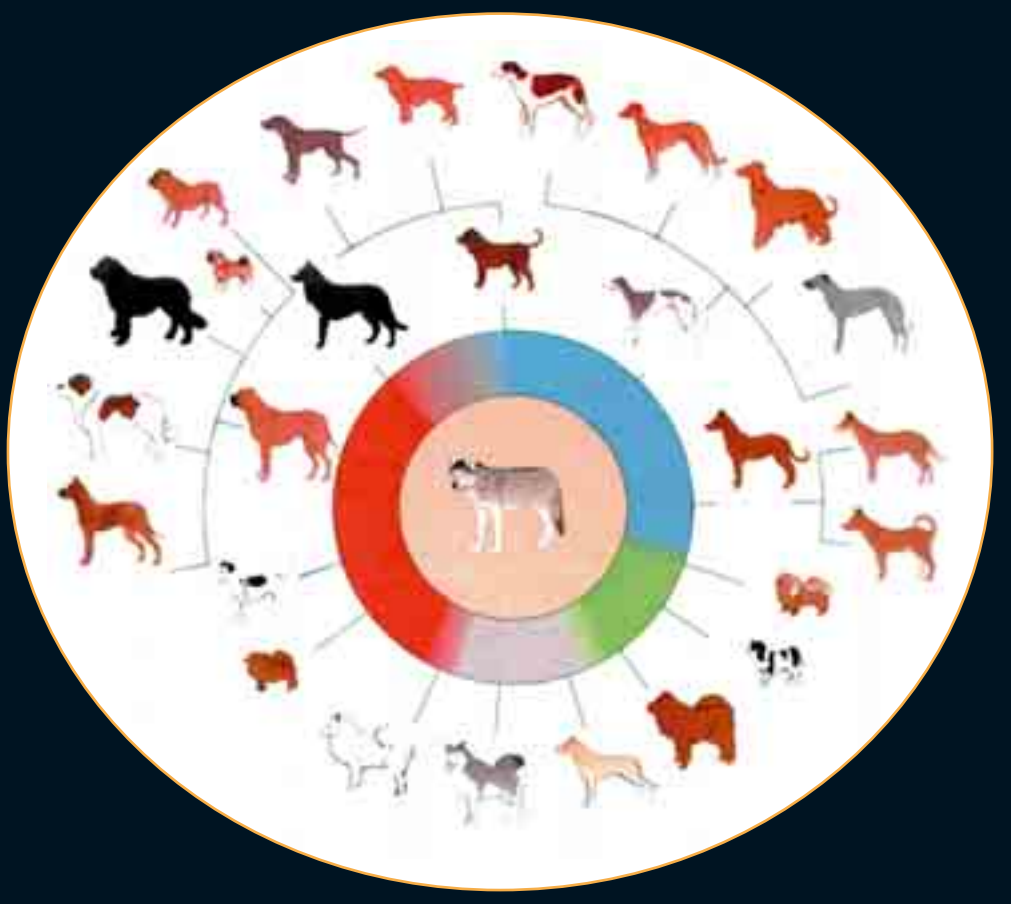

Türlerin Kökeni'nde Darwin iki kavramı birbirine karıştırmıştı: Bir tür içindeki varyasyonlar ve yeni bir türün oluşumu. Darwin örneğin, köpek türünün içindeki çeşitliliği gözlemledi ve bu varyasyonların bir gün başka bir türe dönüşeceklerini düşündü. Bugün bile evrimciler bir tür içindeki varyasyonları evrim olarak göstermeye çalışmaktadırlar.
Ancak tür içindeki varyasyonların evrim olmadığı bilimsel bir gerçektir. Örneğin, doğada kaç köpek türü olduğu hiç önemli değildir, çünkü bunların hepsi daima köpek olarak kalacaklardır. Bir türden diğer bir türe geçiş kesinlikle meydana gelmeyecektir.

Darwin'in bu denli iddialı örnekler vermesinin nedeni, içinde yaşadığı yüzyılın ilkel bilim anlayışıydı. 20. yüzyıl bilimi ise, canlılar üzerinde yapılan benzeri deneyler sonucunda **"genetik değişmezlik"** (genetik homoestatis) denilen bir ilkeyi ortaya çıkardı. Bu ilke, bir canlı türünü değiştirmek için yapılan tüm eşleştirme (farklı varyasyon oluşturma) çabalarının sonuçsuz kaldığını, **canlı türleri arasında aşılmaz duvarlar olduğunu** ortaya koyuyordu. Yani farklı inek varyasyonlarını çiftleştiren hayvan yetiştiricilerinin sonunda inekleri Darwin'in iddia ettiği gibi başka bir türe dönüştürmeleri, kesinlikle mümkün değildi.

Darwin Retried adlı kitabıyla Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyan Norman Macbeth bu konuda şöyle yazar:

> Sorun canlıların gerçekten de sınırsız bir biçimde varyasyon gösterip göstermedikleridir... Türler her zaman için sabittirler. Yetiştiricilerin yetiştirdikleri değişik bitki ve hayvan cinslerinin belirli bir noktadan ileri gitmediğini, hatta hep orijinal formlarına geri döndüğünü biliriz. Asırlar süren yetiştirme çabalarına rağmen, hiçbir zaman siyah bir lale ya da mavi bir gül elde etmek mümkün olmamıştır.[145]

Hayvan yetiştiriciliği konusunda dünyanın en önemli uzmanlarından biri sayılan Luther Burbank bu gerçeği, **"bir canlıda oluşabilecek muhtemel gelişmenin bir sınırı vardır** ve bu kanun, bütün yaşayan canlıları belirlenmiş bazı sınırlar içinde sabit tutar" diyerek ifade etmektedir.[146] Danimarkalı bilim adamı W. L, Johannsen ise bu konuda şöyle der:

> Darwin'in bütün vurgusunu üzerine dayandırdığı varyasyonlar, gerçekte belirli bir noktanın ilerisine götürülemezler ve bu nedenle **varyasyonlar 'sürekli değişim'in (evrimin) nedenini oluşturmazlar.**[147]

Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da aynı şekilde evrime delil oluşturmayan bir varyasyon örneğidir. Son yıllarda yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gibi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. Dahası, Darwin'in 14 ayrı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı türün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta efsaneleştirilerek anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, ger-

“BALİNALAR AYILARDAN EVRİMLEŞTİ!” MASALI...

Darwin, Türlerin Kökeni **adlı kitabında, balinaların yüzmek için çabalayan ayılardan evrimleştiğini iddia etmişti! Bunun nedeni, Darwin'in bir canlı türü içindeki değişimleri sınırsız sanmasıydı. 20. yüzyılın bilimi, hayal gücüne dayalı bu evrimci senaryoları geçersiz kıldı.**

çekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. Galapagos Adaları'na "Darwinistik evrimin kanıtlarını bulmak" için giden ve adalardaki ispinoz türlerini uzun yıllar boyunca gözlemleyen Peter ve Rosemary Grant'in ünlü çalışmaları, adada bir "evrim" yaşanmadığını belgelemekten başka bir sonuç vermemiştir.[148]

Antibiyotik Direnci ve DDT Bağışıklığı Evrime Kanıt Değildir

Evrimciler tarafından teorilerine delil olarak gösterilmek istenen biyolojik olguların biri, bakterilerin antibiyotik direncidir. Evrim teorisini destekleyen pek çok kaynak, antibiyotik direncini "faydalı mutasyonların canlıları geliştirmesine dair bir örnek" olarak gösterir. Benzer bir iddia, DDT gibi böcek öldürücü ilaçlara karşı bağışıklık geliştiren böcekler için de ileri sürülür.

Oysa bu konuda da evrimciler yanılmaktadırlar.

Antibiyotikler, bazı mikro organizmalar tarafından diğer mikro organizmalara karşı savaşmak üzere üretilen "öldürücü moleküllerdir". İlk antibiyotik, 1928 yılında Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Fleming, küf mantarının (mold), Staphylococcus bakterisini öldüren bir molekül ürettiğini fark etmiş ve bu buluş tıp dünyasında yeni bir çığır açmıştır. Mikro organizmalardan alınan antibiyotikler çeşitli bakterilere karşı kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Ancak bir zaman sonra bir gerçek fark edilmiştir: Bakteriler antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazanmaktadırlar. Bunun mekanizması ise şöyle işlemektedir: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrimciler bu olguyu, "bakterilerin şartlara uyum sağlayıp evrimleşmesi" olarak gösterme çabasındadırlar. Oysa olay bu yüzeysel evrimci değerlendirmeden çok daha farklı gerçekleşmektedir. Bu konuda en detaylı çalışmaları yapan isimlerden biri, 1997 yılında yayınlanan *Not By Chance* adlı kitabıyla tanınan İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner'dır. Spetner, bakteri bağışıklığının iki farklı mekanizma ile sağlandığını, ama bunların ikisinin de evrim teorisine hiç bir kanıt oluşturmadığını anlatır. Bu iki mekanizma:

1) Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve

2) Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

> Bazı mikro organizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli bakterilere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.[149]

Prof. Spetner bunun bir "evrim delili" olmadığını ise şöyle açıklar:

> Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.[150]

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Spetner konuyu şöyle açıklar:

> Bazen de bir mikro organizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... İlk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir antibiyotiktir. Ama her ne kadar geçirdiği mutasyon, streptomisinin varlığı durumunda mikro organizmaya yararlı olsa da, yine de bu, Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir örnek oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.[151]

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu rizobomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda streptomisin ribozoma yapışamamaktadır. Bu, "bakteri streptomisine karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner üstteki satırlarına şöyle devam eder:

> Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik (belirli bir işe göre özelleşme) azalması, yani bir enformasyon (bilgi) kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. **Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir.**[152]

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi Streptomisin'e karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir tasarıma sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur. Antibiyotik direncini evrime kanıt gibi göstermek isteyen evrimciler, konuyu çok yüzeysel bir biçimde değerlendirmekte ve yanılmaktadırlar.

DDT ve benzeri ilaçlara karşı böceklerde gelişen bağışıklık için de aynı durum söz konusudur. Bu bağışıklık örneklerinin çoğunda, zaten daha önceden var olan bağışıklık genleri kullanılmaktadır. Evrimci biyolog Francisco Ayala; "böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddeler böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı" diyerek bu gerçeği kabul eder.[153] Mutasyonla açıklanan diğer bazı örnekler ise, aynen yukarıda anlatılan ribozom mutasyonunda olduğu gibi, böceklerde "genetik bilgi kaybı"na yol açan olgulardır.

Bu durumda bakteri ve böceklerdeki bağışıklık mekanizmalarının evrim teorisine delil oluşturduğu ileri sürülemez. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyonlar yoluyla geliştikleri iddiasına dayalıdır. Spetner, ne antibiyotik bağışıklığının ne de bir başka biyolojik olgunun böyle bir mutasyon örneği göstermediğini şöyle açıklar:

> Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiç bir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlantısal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. **Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.**[154]

Evrimcilerin, bakterilerin antibiyotik direncini evrime delil göstermeleri bir aldatmacadan ibarettir.

Körelmiş Organlar Yanılgısı

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım yerli evrimci, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Bu kesinlikle bilimsel bir iddia değildi, çünkü bilgi eksikliğine dayanıyordu. **"İşlevsiz organlar"**, aslında **"işlevi tespit edilememiş"** organlardı. Bunun en iyi göstergesi de, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu. Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding, *Evolutionary Theory* (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

> (Biyoloji hakkındaki) **bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü...** Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, **"körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.**[155]

Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apandisit, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip olduğu ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apandisitin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir: "Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, **apandisit**, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da **vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler.**"[156]

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin ise boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan **kuyruk soku-mu**nun, leğen kemiği çevresindeki kemiklere de destek sağladığı ve küçük bazı kasların tutunma noktası olduğu anlaşıldı. İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar" olarak sayılan **timüs bezi**nin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; **pineal bezi**n önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu; **tiroid bezi**nin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir büyümenin gerçekleşmesini sağladığı; **pitüiter bezi**n de birçok hormon bezinin doğru çalışmasını kontrol ettiği ortaya çıktı. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Bildiğimiz gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur! Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda apandisit bulumaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

> İnsanların apandisiti vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda apandisit bulunmaz. Süpriz bir biçimde apandisit, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?[157]

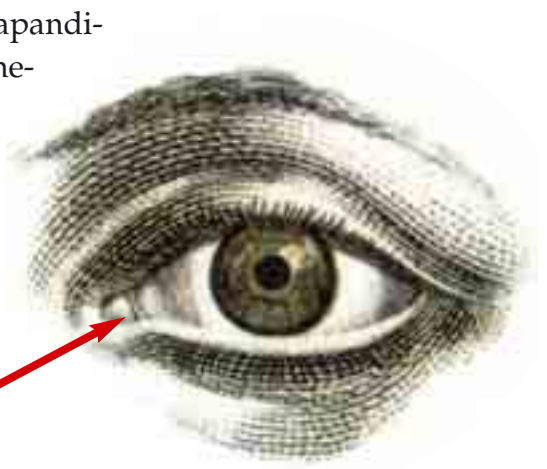

Kısacası evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu kendi içinde hem mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Kartal, yarasa ve sinek, üçü de kanatlara sahip canlılardır. Ancak onların benzer organlara sahip olmaları, ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili değildir.

hiçbir körelmiş organ yoktur. Çünkü insanlar diğer canlılardan rastlantılarla türememiş, bugünkü formlarıyla eksiksiz ve mükemmel bir biçimde yaratılmışlardır.

Canlılardaki Benzerlikler Evrime Kanıt Oluşturmaz

Farklı canlı türleri arasındaki yapısal benzerlikler biyolojide "homoloji" olarak adlandırılır. Evrimciler bu benzerlikleri evrime delil gibi göstermeye çalışırlar.

Darwin benzer (homolog) organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini düşünüyordu. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardı, kartalların da kanatları vardı; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdi.

Oysa homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdı. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamadı. Homolog yapılara sahip canlıların, evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanamadı. Ayrıca;

1- evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması,

2- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olmaları ve

3- homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak teşkil etmediğini gösterdi.

Şimdi bunları sırasıyla inceleyelim.

Bütünüyle Farklı Canlı Sınıflarındaki Benzer Organlar

Evrimcilerin, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı dinozor türleri de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise evrimciler bile iddia edememektedirler. Bu örnekler ve bunlara benzer birçok örnek açıkça göstermektedir ki, evrimcilerin öne sürdükleri, "homolog organlar, canlıların ortak bir evrimsel atadan geldiğini ispatlar" şeklindeki iddianın hiçbir bilimsel dayanağı yoktur.

Hatta bu organlar onlar açısından büyük bir çıkmazdır. Ünlü evrimci Frank Salisbury, gözün nasıl olup da farklı canlılarda birbirine çok benzer olarak ortaya çıktığından söz ederken şu itirafta bulunur:

> **Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır.** Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve antropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sente-

Homolojiye Meydan Okuyan Memeliler

Kuzey Amerika kurdunun kafatası

DEV DİŞLERE SAHİP İKİ İLGİSİZ MEMELİ

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki olağanüstü derecede benzer "ikiz"lerin bir diğer örneği, her ikisi de dev ön dişlere sahip olan yırtıcı birer memeli olan Smilodon (sağda) ve Thylacosmilus'dur. (solda) Aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan bu canlıların kafatası ve diş yapılarının olağanüstü derecede benzer oluşu, benzer yapıların evrime delil oluşturduğu yönündeki homoloji anlayışını yine açmaza sokmaktadır.

Tazmanya kurdunun kafatası

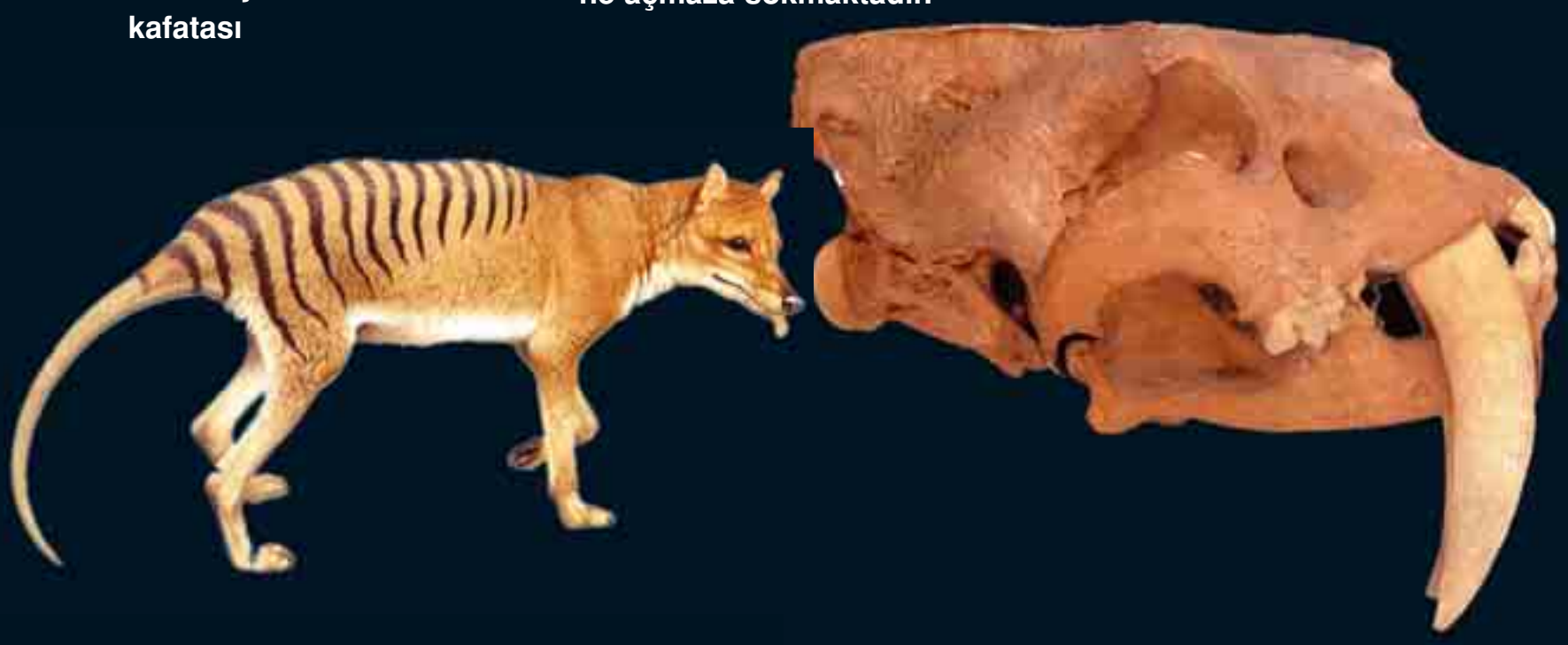

TAZMANYA KURDU VE KUZEY AMERİKALI BENZERİ

Keseli memeliler ile plasentalı memeliler arasında "ikiz" türlerin bulunması, homoloji iddiasına çok büyük bir darbedir. Örneğin üstteki keseli Tazmanya kurdu ile, Kuzey Amerika'da yetişen plasentalı kurt, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir. Yanda, bu iki canlının birbirlerine çok benzeyen kafatasları yer alıyor. Hiçbir "evrimsel akrabalık" öne sürülemeyen iki canlı arasında bu denli benzerlik olması, homoloji iddiasını temelsiz bırakmaktadır.

İnsan ve ahtapot gözü oldukça benzer yapılara sahiptirler. Ancak her iki canlı türünün benzer organlara sahip olması, onların ortak bir atadan evrimleştikleri anlamına gelmez. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu evrimciler bile iddia edememektedirler.

tik (neo-Darwinist) teoriye göre, **farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.**[158]

Çok benzer fiziksel yapılara sahip olmalarına karşın, aralarında evrimsel bir ilişki iddia edilemeyen pek çok canlı vardır. Memeli hayvanların üç büyük kategorisinden ikisini oluşturan plasentalılar ve keseliler bunun bir örneğidir. Evrimciler, bu iki memeli grubunun, memeli canlıların ilk ortaya çıktıkları dönemde birbirlerinden ayrıldıklarını ve tamamen bağımsız olarak geliştiğini kabul etmektedirler. Ama tamamen bağımsız denen bu iki kategori arasında tamamen benzer yapıda pek çok canlı vardır. Amerikalı biyologlar Dean Kenyon ve Percival Davis, bu konuda şu yorumu yaparlar:

> Darwinist teoriye göre, kurtlar, kediler, sincaplar, domuzlar, karıncayiyenler, köstebekler ve fareler için gerekli evrim süreci ikişer kez meydana gelmiş olmalıdır; bir kez plasentalı memeliler için, bir kez de, diğerinden tamamen bağımsız olarak, keseliler için. Bu iddia, tesadüfi ve yönlendirilmemiş bir mutasyon ve doğal seleksiyon sürecinin her nasılsa tamamen farklı organizmalarda defalarca aynı özellikleri etkilediği şekildeki akıl almaz bir sonuca karşılık gelir.[159]

Evrimci biyologların "homoloji" örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıları nasıl açıklayabiliriz? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce verilmiştir. Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carl Linneaus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları **"ortak yaratılış"** örneği olarak görmüşlerdir. Yani benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için yaratıldıkları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir. Bir başka deyişle, canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini bir kez daha tasdik etmektedir.

Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Açmazı

Evrimcilerin homoloji ile ilgili iddialarının ciddi sayılabilmesi için, öncelikle farklı canlılardaki benzer görünümlü (homolog) organların, aynı zamanda benzer (homolog) DNA şifreleri tarafından kodlanmış olması gerekir. Oysa, bu benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedir. Bunun yanısıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler.

Avustralyalı biyokimya profesörü Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* isimli kitabında, homolojinin evrimci yorumunun genetik açmazını şöyle belirtmektedir: "Homolojinin evrimci temeli belki de en ciddi olarak, **görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği anlaşıldığında çökmüştür."**[160]

Bu konuda verilebilecek ünlü bir örnek, evrim teorisi lehinde yazılan hemen her ders kitabında rastlayabileceğiniz "beş parmaklılık homolojisi"dir. Tetrapodların, yani karada yaşayan omurgalıların ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibarıyla "beş parmaklı" (pentadactyl) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincapın ya da maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur.

Evrimciler ise tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiğini iddia etmişlerdir ve bu iddia, evrimin çok güçlü bir kanıtı olarak 20. yüzyıl boyunca neredeyse tüm temel biyoloji kaynaklarında kullanılmıştır. Oysa 1980'li yıllarda ortaya çıkan genetik bulgular, bu konudaki evrimci iddiayı çürütmüştür. Çünkü bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşılmıştır. Evrimci biyolog William Fix, beşparmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

> Evrim konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun kanatlarında ve bir yarasanın yüzgeçlerinde bulunan pentadactyl (beşparmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. **Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman değişime uğratılmış aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir.** Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır.[161]

Prof. Michael Denton: "Evrim: Kriz içinde bir teori"

Öte yandan, homoloji konusundaki evrimci iddianın ciddi sayılabilmesi için, bu benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olması gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır.

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermiştir. Bu şekilde bilim, Darwinist tezlerden birinin daha gerçek dışı olduğunu ortaya koymuş bulunmaktadır.

Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin sadece organlar düzeyinde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da kesinlikle geçersizdir. Evrimciler, farklı canlı türlerinin **DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının** benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu

canlı türlerinin birbirinden evrimleştiğinin delili gibi gösterirler. Oysa ki gerçekte moleküler karşılaştırmalar hiç de evrim teorisi lehine sonuçlar vermemektedir. Birbirine çok **benzer ve yakın gibi görünen canlılar arasında dev moleküler farklılıklar** vardır. Örneğin solunum için gerekli proteinlerden biri olan Sitokrom-C'nin yapısı, aynı sınıflamalara ait canlılarda inanılmaz derecede farklıdır. Bu kriter üzerinden yapılan karşılaştırmalara göre, iki ayrı sürüngen türü arasındaki fark, bir balıkla bir kuşun ya da bir balıkla bir memelinin arasındaki farktan daha büyüktür. Bir başka araştırma, kuşlar arasındaki moleküler farklılıkların, aynı kuşlarla memeliler arasındaki farktan büyük olduğunu göstermiştir. Birbirine çok yakın gözüken bakteriler arasındaki moleküler farklılığın, memeliler ile amfibiyenler ya da böcekler arasındaki farklılıktan daha büyük olduğu bulunmuştur.[162] Benzer karşılaştırmalar, hemoglobin, miyoglobin, hormonlar ve genler üzerinde de yapılmış ve benzer sonuçlar vermiştir.[163] Prof. Michael Denton bu ve benzeri bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

> **Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır.** Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... **Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir...** Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.[164]

"Hayat Ağacı"nın Çöküşü

1990'lı yıllarda, canlıların genetik şifreleri hakkında yapılan araştırmalar, evrim teorisinin bu konudaki çıkmazını daha da büyütmüştür. Bu araştırmalarda, daha önceden sadece protein dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmalar yerine, "ribozomal RNA" (rRNA) dizilimleri karşılaştırılmış ve buna dayalı bir "evrim ağacı" kurulmak istenmiştir. Ama evrimciler sonuçlar karşısında hayal kırıklığına uğramışlardır.

> Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre'nin 1999 tarihli bir makalelerinde yazdıklarına göre, "sekanslar (DNA dizilimleri) elde edildikçe, pek çok protein filogenisinin birbiri ile ve aynı zamanda rRNA ağacı ile çeliştiği ortaya çıkmıştır."[165]

RNA karşılaştırmalarının yanında, canlıların genlerindeki DNA şifreleri de karşılaştırılmış, ama yine evrim teorisinin öngördüğü "hayat ağacı" ile çok zıt sonuçlar ortaya çıkmıştır, Moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, 1999 yılındaki bir makalelerinde bunu şöyle açıklamaktadırlar:

> Bilim adamları farklı organizmaların çeşitli genlerini analiz etmeye başladılar ve bunların birbirleri ile olan ilişkilerinin, rRNA analizine göre çıkarılmış olan evrimsel hayat ağacıyla çeliştiğini fark ettiler.[166]

Sonuçta, ne proteinler, ne rRNA ne de genler üzerinde yapılan karşılaştırmalar, evrim teorisinin varsayımlarını doğrulamamaktadır. University of Illinois'ten ünlü biyolog Carl Woese "filogeni" (evrimsel akrabalık) kavramının moleküler bulgular karşısında anlamını yitirdiğini şöyle kabul eder:

> Şimdiye kadar üretilen pek çok bireysel protein filogenilerinden hiç bir kapsamlı organizmal filogeni çıkmamıştır. Filogenetik uygunsuzluklar, evrensel ağacın (evrimsel soyağacının) her yerinde görülebilir; köklerinden ana dallarına ve ana gruplamaları oluşturan grupların kendi aralarında.[167]

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, 1999 yılında Science dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

> Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikro organizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu aydınlatmadığı gibi onu daha da karışık hale getirdi. Ve şimdi, elde bulunan 8 yeni mikrobial dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...
>
> Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığında, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiç bir şey gerçekten bu kadar daha uzak olamazdı" diyor Claire Fraser, Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem rRNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.[168]

Kısacası, moleküler biyoloji geliştikçe, homoloji kavramı da daha fazla çürümektedir. Proteinler, rRNA veya genler üzerindeki karşılaştırmalar, evrim teorisine göre birbirinin yakın akrabası sayılan canlıları birbirinden çok uzak çıkarmaktadır. 1996 yılında 88 proteinin dizilimi üzerinde yapılan karşılaştırmalar; tavşanları kemirgenler yerine primatlara yakın çıkarmıştır. 1998 yılında 19 farklı hayvan türünün 13 geni üzerinde yapılan analizler, deniz kestanelerini (hiç bir evrimsel yakınlıkları iddia edilemeyen) kordalılar filumuna yakın göstermiştir. 1998 yılında 12 farklı protein temel alınarak yapılan karşılaştırmalar inekleri balinalara atlardan daha yakın çıkarmıştır.[169]

Canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılındaki durumu şöyle özetler: "Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, şimdi moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır."[170]

"Moleküler filogeni"nin krize girmesi ise, evrim teorisinin krize girmesi demektir. (Filogeni, canlılar arasındaki "akrabalık ilişkileri" anlamına gelir ve evrim teorisinin en temel varsayımıdır.) Bilim, bir kez daha, canlıların birbirlerinden türeyerek oluştukları tezini çürütmekte, her canlı grubunun ayrı ayrı yaratıldığını göstermektedir.

Evrim Teorisinin Embriyolojik Bir Dayanağı Yoktur

Bugün Türkiye'deki birtakım evrimci yayınlarda, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmektedir. Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin özet ifade biçimidir.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Neo-Darwinizm'in kurucularından George Gaylord Simpson, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. **Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor"** diye yazar.[171] *American Scientist*'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir: "Biyogenetik yasası **(Rekapitülasyon Teorisi) artık tamamen ölmüştür.** 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti."[172]

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapan bir şarlatan olmasıdır. **Haeckel**, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek

Ernst Haeckel, ortaya attığı evrimci embriyoloji teorisini desteklemek için bilimsel verileri çarpıtmaktan ve çizim sahtekarlıkları yapmaktan kaçınmamıştı.

için **sahte çizimler yapmıştır**. Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildir:

> **Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir.** Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[173]

Gerçekten de "birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki", çalışmaları önyargılı sonuçlar, çarpıtmalar ve hatta sahtekarlıklarla doludur. Çünkü kendilerini evrim teorisini savunmaya şartlandırmışlardır, ama teoriyi destekleyen tek bir bilimsel delil bile yoktur.

Haeckel'in Sahte Çizimleri

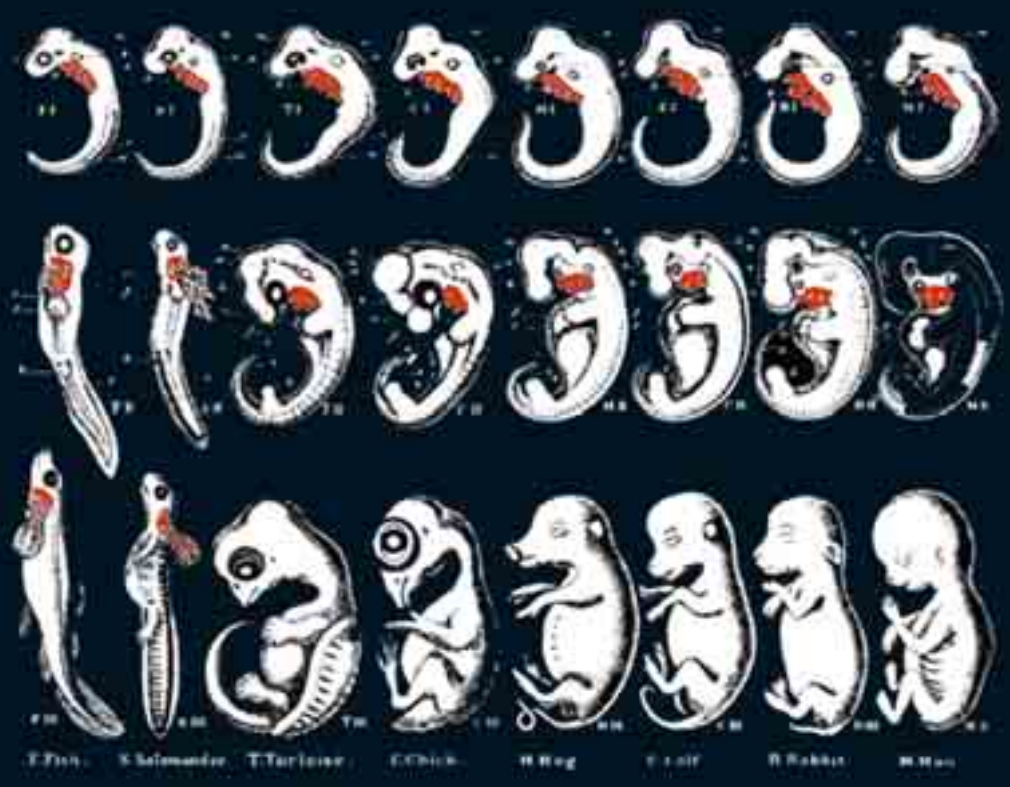

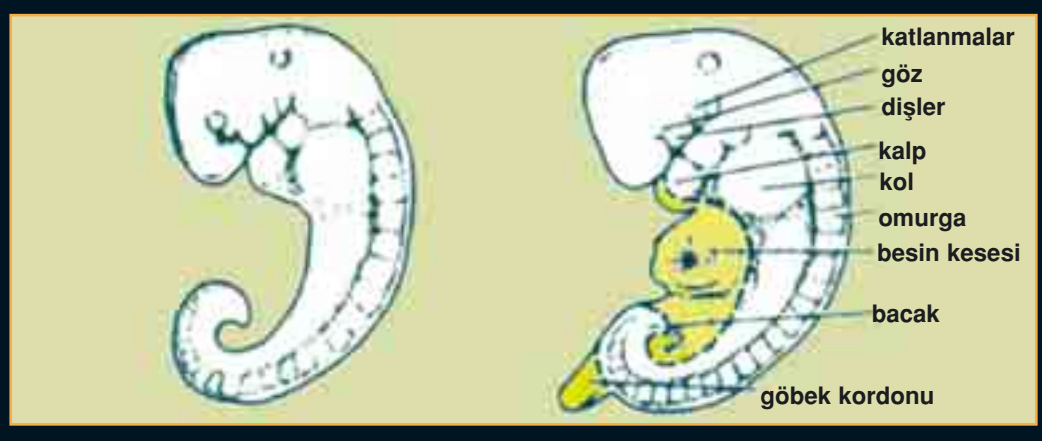

SAHTE ÇİZİM DOĞRU ÇİZİM

Yanda, Haeckel'in insan embriyosunun balık embriyosuyla benzerlik gösterdiğini ispatlamak için çizdiği sahte resim yer alıyor. Gerçek insan embriyosuyla karşılaştırıldığında organların büyük bölümünün kasıtlı olarak çıkarılmış olduğu görülüyor. (Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong**, s. 205)**

BÖLÜM 13

EVRİM TEORİSİ: MATERYALİST BİR ZORUNLULUK

Tüm bu kitap boyunca ele aldığımız bilgiler, bizlere evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, aksine evrimin iddialarının bilimsel bulgularla açıkça çatıştığını göstermektedir. Yani evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim teorisininbazı "bilim adamları" tarafından savunuluyor olmasının temelinde başka bir etken vardır.

O başka etken, materyalist felsefedir.

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu düşünceye göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Bu tanım elbette bir Yaratıcı'ya inanmayı da imkansız kılar. Bu mantık gereği, materyalizm tarihin en eski çağlarından beri her türlü Allah inancına ve İlahi dine karşı olmuştur.

Peki ama materyalizm doğru mudur? Bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemle araştırmaktır. Örneğin 10. yüzyılda bir felsefeci ortaya çıkıp, Ay'ın yüzeyinde kutsal bir ağaç olduğunu, tüm canlıların aslında o dev ağacın dallarında meyve gibi yetiştiklerini ve oradan dünyaya düştüklerini öne sürebilirdi. Bazı insanlar da bu felsefeyi cazip bulabilir ve bunu benimseyebilirlerdi. Ancak 20. yüzyılda Ay'a gidildiğinde artık bu tür bir felsefe öne sürmenin imkanı kalmadı, çünkü orada öyle bir ağaç olup olmadığı bilimsel yöntemle, yani gözlem ve deneyle anlaşılabilir hale geldi.

Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, **evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır.** Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise; adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme inanmaya kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını herşeyin önünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer **"önce materyalist, sonra bilim adamı"** ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu budur.

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> **Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu.** Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, ma-

teryalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. **Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.**[174]

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yok iken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu önyargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak"gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür. New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, evrimcilerin bu inanışını ve temelindeki materyalist dogmayı şöyle açıklar:

Bizi basit kimyasalların var olduğu bir karışımdan, ilk etkin replikatöre (DNA veya RNA'ya) taşıyacak bir evrimsel ilkeye ihtiyaç vardır. Bu ilke "kimyasal evrim" ya da **"maddenin kendini örgütlemesi"** olarak adlandırılır, ama hiçbir zaman detaylı bir biçimde tarif edilmemiş ya da varlığı gösterilememiştir. **Böyle bir prensibin varlığına, diyalektik materyalizme bağlılık uğruna inanılır.**[175]

Tanınmış biyolog Hubert Yockey, aynı gerçeği şöyle açıklar:

Diyalektik materyalizmin mutlak ve kapsamlı doktrinlerine olan inanç, yaşamın kökeni senaryolarında çok önemli bir rol oynamaktadır... Yaşamın bir şekilde oluşmuş olması gerektiği... bu konuda hiçbir kanıt olmamasına, hatta bunun kanıtlara aykırı olmasına rağmen savunulmaktadır.[176]

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Diğer bilim adamları ise, kendi kariyerlerinin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak, ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Batılı ülkelerdeki akademisyenler, "doçent", "profesör" gibi ünvanlara ulaşmak ve bunları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde makale yayınlatmak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolündedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dolayısıyla her biyolog, bu egemen inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorundadır. Çünkü onlar da evrimi ideolojik bir gereklilik olarak gören, kurulu materyalist düzenin bir parçasıdırlar. Bu yüzden, kitap boyunca incelediğimiz tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunurlar.

Materyalist İtiraflar

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoïmar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece karmaşık yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır?[177]

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı "doğaüstü müdahalenin" yani yaratılışın varlığını reddederek açıklamayı kendisine en temel prensip olarak belirlemiştir. Bu prensip bir kez benimsendikten sonra, en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edilebilir.

Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Evrimin Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy birçok örnekten biridir. Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali **"bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır."**[178]

Darwinizm ve Materyalizm

Darwin'in teorisinin bilim tarafından yalanmasına rağmen hala ısrarla savunulmasının tek nedeni, bu teori ile materyalizm arasındaki kopmaz ilişkidir. Darwin materyalist felsefeyi doğa bilimlerine uygulayan kişidir ve başta Marksistler olmak üzere bu felsefenin bağlıları her ne olursa olsun Darwinizm'i savunmaya devam etmektedirler.

Evrim teorisinin çağımızdaki savunucularının en ünlülerinden biri olan biyolog Douglas Futuyma, "Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı" diye yazarken, evrim teorisinin gerçekte neden önemli olduğunu kabul eder.[1]

Yine çok ünlü bir evrimci olan paleontolog Stephen J. Gould, "Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir materyalist felsefeyi uyguladı" demektedir.[2] **Rus Komünist Devrimi'nin Lenin ile birlikte iki büyük mimarından biri olan Leon Troçki (Trotsky) ise "Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumu yapmıştır.**[3] **Oysa bilim Darwinizm'in, materyalizm için bir zafer değil, tam bir hezimet olduğunu göstermiştir.**

1 Douglas Futuyma, Evolutionary Biology**, 2.b., Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s. 3.**
2 Alan Woods, Ted Grant, "Marxism and Darwinism**",** Reason in Revolt: Marxism and Modern Science**, London: 1993.**
3 Alan Woods, Ted Grant. "Marxism and Darwinism**", London: 1993.**

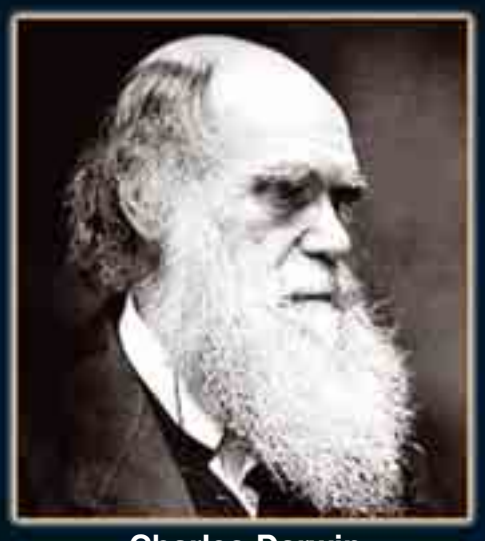
Charles Darwin

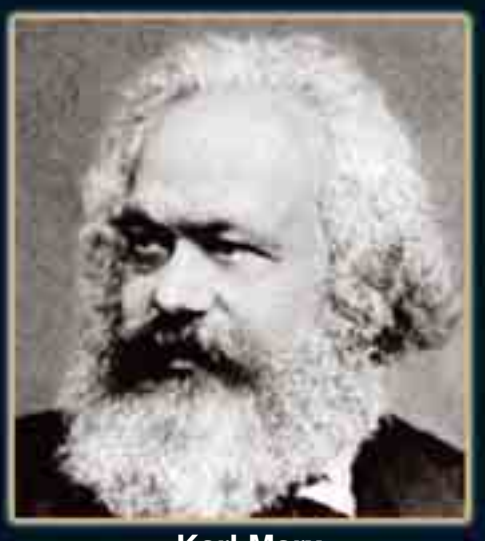
Karl Marx

Leon Troçki

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yanyana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, "evrimci bilim adamı" Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

> Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. **Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir.** O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.[179]

Kısacası Demirsoy, **"doğaüstü güçleri kabul etmemek"**, yani Allah'ın yaratışını reddetmek için, imkansızı tercih etmektedir. Bu yaklaşımın bilimle hiçbir ilgisinin olmadığı ise açıktır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökeninden söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

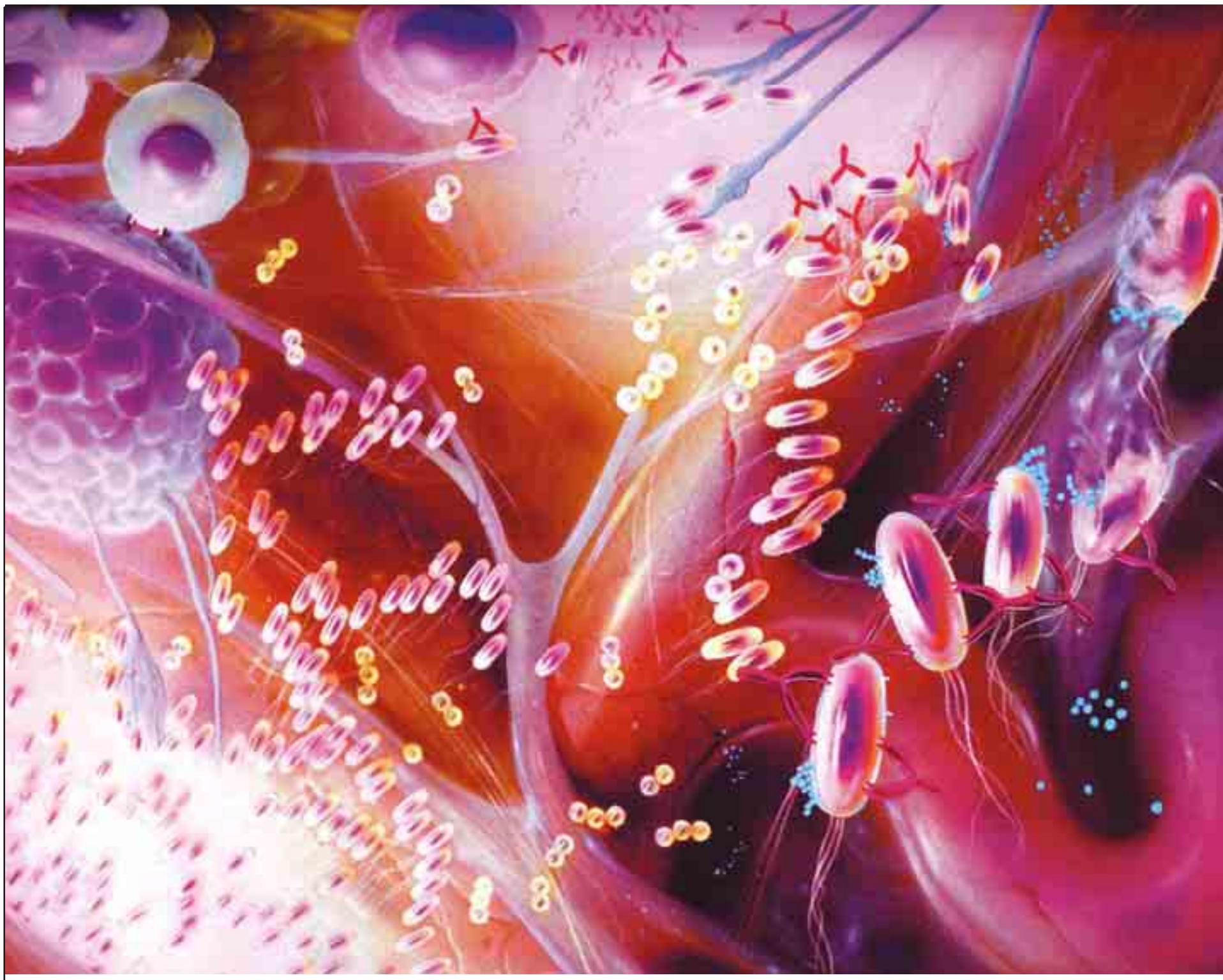

... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada **bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber** daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, **eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.**[180]

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, canlıların bir Yaratıcı tarafından var edildiğini inkar etmeyi zorunlu kılmaktadır.

Evrimciler bu amacı "bilimsel amaç" olarak ifade ederler. Oysa sözünü ettikleri şey bilim değil, materyalist felsefedir. Materyalizm, madde-ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeder. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür. Bu sonuçlar doğanın yaratıldığı gerçeğini ortaya çıkarıyorsa, bilim bunu kabul eder. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken de budur; 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak değil.

Materyalizmin Bilimsel Çöküşü

Evrim teorisinin felsefi temelini oluşturan materyalizm, 19. yüzyılda evrenin sonsuzdan beri var olduğu ve dolayısıyla yaratılmadığı, bütün canlı dünyanın maddenin kendi içindeki etkilerle açıklanabileceği gibi varsayımlar ortaya atmıştı. Ancak 20. yüzyıl biliminin bulguları bu varsayımları tümüyle geçersiz kıldı.

Evrenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin bundan 15 milyar yıl kadar önce gerçekleşen bir büyük patlama ile doğduğunu ortaya koyan Big Bang teorisi tarafından yıkıldı. Big Bang, evrendeki tüm maddenin "yok" iken "var" hale geldiğini, yani yaratıldığını ispatladı. Materyalizmin önde gelen savunucularından ateist felsefeci Anthony Flew, bu konuda şu itirafta bulunur:

> İtiraflarda bulunmanın insan ruhuna iyi geldiğini söylerler. Ben de bir itirafta bulunacağım: Big Bang modeli, bir ateist açısından oldukça sıkıntı vericidir. Çünkü bilim, eskiden beridir dini kaynaklar tarafından savunulan bir iddiayı ispat etmiştir: Evrenin bir başlangıcı olduğu iddiasını.[1]

Big Bang aynı zamanda evrenin her aşamasının kontrollü bir yaratılışla şekillendirildiğini de göstermiştir. Çünkü Big Bang sonrasında, kontrolsüz bir patlama ile elde edilemeyecek bir düzenlilik çıkmıştır. Ünlü fizikçi Paul Davies, bu çok ilginç durum karşısında şöyle der:

> Çok küçük sayısal değişikliklere hassas olan evrenin şu andaki yapısının, çok dikkatli bir bilinç tarafından ortaya çıkarıldığına karşı çıkmak çok zordur... Doğanın en temel dengelerindeki hassas sayısal dengeler, kozmik bir tasarımın varlığını kabul etmek için oldukça güçlü bir delildir.[2]

Aynı gerçek karşısında Amerikalı Astronomi Profesörü George Greenstein şöyle der:

> Kanıtları inceledikçe, ısrarla önemli bir gerçekle karşı karşıya geliriz. (Evrenin oluşumunda) bir doğa üstü akıl-ya da Akıl-devreye girmiş olmalıdır."[3]

Materyalizmin "canlıların maddenin kendi içindeki etkilerle açıklanabileceği varsayımı da bilim karşısında çökmüştür. Özellikle tüm canlıları belirleyen genetik bilginin kökeni, asla maddesel bir etkenle açıklanamamaktadır. Evrim teorisinin önde gelen savunucularından biri olan olan George C. Williams, bu gerçeği 1995 tarihli bir yazısında şöyle kabul eder:

> Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar farkedemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Bu durum, bilginin ve maddenin, varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.[4]

Bu durum, genetik bilgiyi var eden madde-ötesi bir Aklın varlığının ispatıdır. Çünkü maddenin kendi içinde bilgi üretmesi mümkün değildir. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bunu şöyle açıklar:

> Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olması gerektiğini göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur..[5]

Tüm bu bilimsel gerçekler, evreni ve canlıları yaratanın, sonsuz bir güç ve bilgi sahibi Allah olduğunu göstermektedir. Materyalizm ise, yüzyılın ünlü düşünürü Arthur Koestler'in ifadesiyle "bilimsel bir felsefe olduğunu artık daha fazla iddia edemez."[6]

---

1 **Henry Margenau, Roy A. Vargesse, Cosmos, Bios, Theos.** La Salle IL: Open Court Publishing**, 1992, s. 241.**

2 **Paul Davies.** God and the New Physics**, New York: Simon & Schuster, 1983, s. 189.**

3 **George Greenstein,** The Symbiotic Universe**, New York: William Morrow, 1988, s. 27.**

4 **George C. Williams.** The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution**, New York: Simon & Schuster, 1995, ss. 42-43.**

5 **Werner Gitt.** In the Beginning Was Information**. CLV, Bielefeld, Germany, ss. 107, 141.**

6 **Arthur Koestler,** Janus: A Summing Up**, New York: Vintage Books, 1978, s. 250.**

BÖLÜM 14

MEDYA: EVRİM TEORİSİNİN HAYAT SAHASI

Şimdiye kadar incelediklerimizin bize gösterdiği gibi, evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı yoktur. Ama dünyanın dört bir yanında insanların çoğu bu gerçekten habersizdirler ve evrimi bilimsel bir gerçek sanırlar. Bu yanılgının en büyük nedeni, medyanın evrim konusunda yaptığı sistemli telkin ve propagandadır. Bu nedenle, söz konusu telkin ve propagandaların özelliklerine de değinmek gerekmektedir.

Bugün Batı medyasına dikkatli bir gözle bakıldığında, sık sık evrim teorisini konu edinen haberlere rastlamak mümkündür. Büyük medya kuruluşları, ünlü ve "saygın" dergiler, periyodik bir biçimde bu teoriyi gündeme getirirler. Kullandıkları üsluba bakıldığında ise, bu teorinin, tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde ispatlanmış bir gerçek olduğu izlenimi uyanır.

Bu haberleri okuyan sıradan insanlar ise, doğal olarak, evrim teorisinin bilinen herhangi bir matematik kanunu kadar kesin bir gerçek olduğunu düşünürler. Bu tür medya devlerinin yaptıkları söz konusu haberler, hemen ülkemizdeki büyük gazeteler tarafından da topluma aktarılır. Kullanılan üslup klasiktir: "Time'ın haberine göre, evrim zincirindeki boşluğu tamamlayan çok önemli bir fosil bulundu", ya da "*Nature*'ın haberine göre, bilim adamları evrimin açıkta kalan son noktalarını da aydınlattılar" gibi cümleler büyük puntolarla basılır. Oysa ortada ispatlanmış olan hiçbir şey yoktur ki, "evrim zincirinin son eksik halkası" bulunmuş olsun. Delil olarak öne sürülenlerin tümü, önceki bölümlerde sözünü ettiğimiz türden sahte delillerdir.

Medyanın yanısıra, bilimsel kaynaklara, ansiklopedilere, biyoloji kitaplarına bakıldığında da aynı tabloyla karşılaşmak mümkündür.

Kısacası, materyalist güç merkezlerinin denetiminde olan medya ve akademik kaynaklar tamamen evrimci bir bakış açısını korumakta ve bunu topluma telkin etmektedir. Bu telkin öyle etkilidir ki, zamanla evrim teorisini bir tabuya dönüştürmüştür: Evrimi inkar etmek, bilimle çelişmek, somut gerçekleri gözardı etmek olarak sunulur. Bu nedenle de, özellikle 1950'lerden bu yana evrimin onca açığının ortaya çıkması ve bunların evrimci bilim adamları tarafından itiraf edilmesine rağmen, bugün dahi -yerli veya yabancı- bilim çevreleri ile basın organlarında evrimi eleştiren herhangi bir düşünce bulmak neredeyse imkansızdır.

Eski bir evrimci olan, ancak Hindistan kuşları üzerinde yaptığı detaylı araştırmalar sonucunda türlerin değişemeyeceklerine karar veren Douglas Dewar, evrim teorisi ile medya arasındaki bu önemli ilişkiyi şöyle vurgular:

> **Evrimcilerin basını ele geçirmeleri**nin önemini pek az insan kavramıştır. Bugün pek az dergide evrim teorisini reddeden makale çıkar. Hatta dini dergilerin bile birçokları, insanın hayvan soyundan geldiğini kabul eden modernistlerin elindedir... Genel konuşursak bütün **gazetelerin yazı işleri müdürleri, evrimi ispat edilmiş bir olgu olarak bilmekte** ve teoriye karşı çıkan herkesi de cehalet ve delilikle suçlamaktadırlar. Hemen hepsi evrimciler tarafından çıkarılan dergiler ise evrim kavramına en küçük bir gölge düşürecek bir yazıyı bile yayınlamak istememektedirler... Yayınevleri, yürürlükte olan bir teoriye karşı çıkıp da üzerine hücumlar toplayacak veya rağbet görme-

Evrimci Propaganda

Evrim propagandasının öncülüğünü üstlenen Batılı popüler bilim dergileri ve onların yerli taklitleri, kitlelerin evrim teorisini benimsemesinde önemli bir rol oynamaktadırlar.

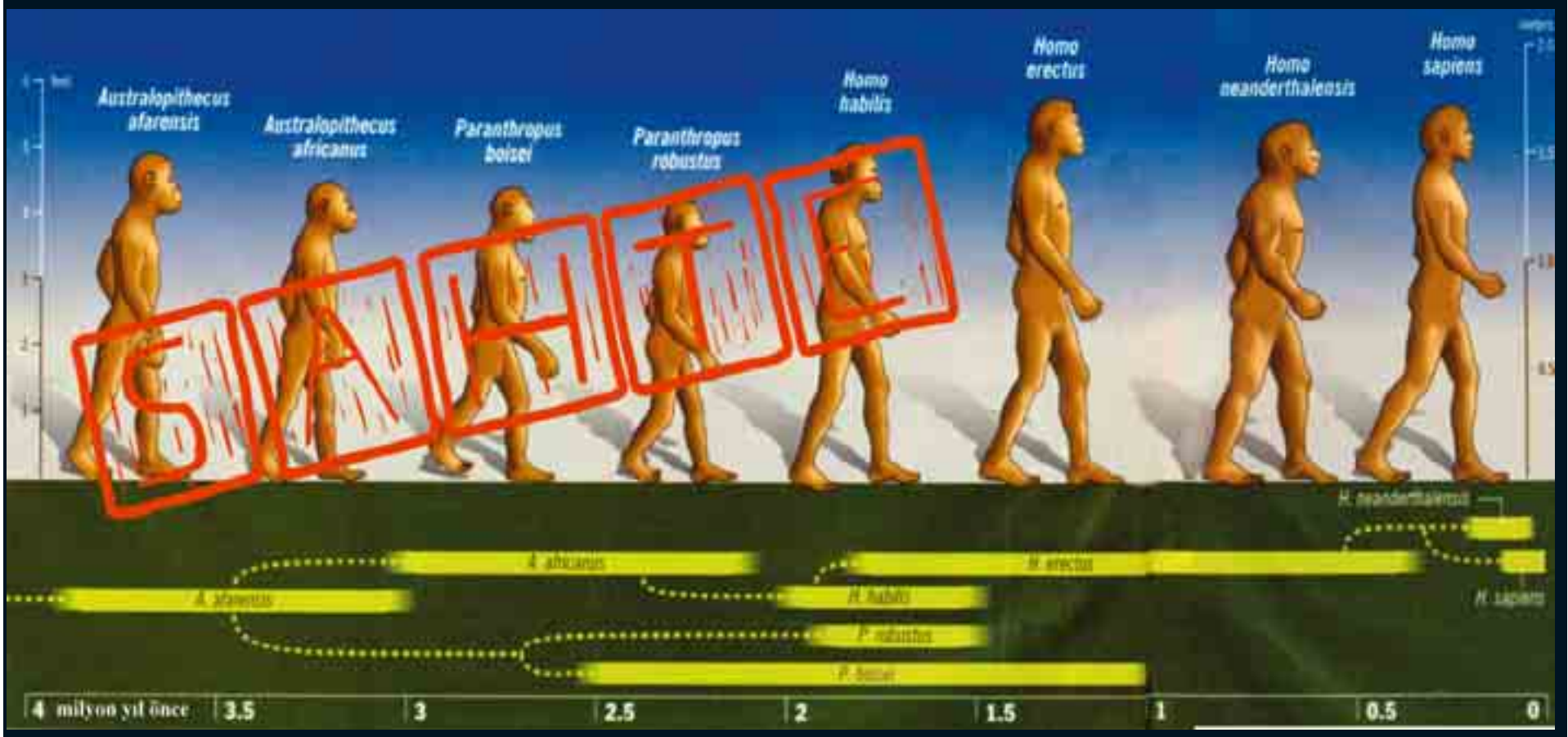

yecek bir kitabı basmazlar. Hatta basım masrafları yazara bile ait olsa, kitabevinin itibar kaybedeceğini düşünürler. Böylece **halk, meseleyi tek yönlü olarak öğrenir**. Normal bir insan, evrim teorisini, yerçekimi kanunu gibi ispat edilmiş bir gerçek olarak bilmektedir.[181]

Batı'da biyoloji ve doğa konusunda en "saygın" yayın organları olarak kabul edilen *Scientific American, Nature, Focus, Discover, Science, National Geographic* gibi dergiler evrim teorisini bir tür resmi ideoloji olarak benimsemekte ve bu teoriyi ispatlanmış bir gerçek gibi kabul ettirmeye çalışmaktadırlar.

Ambalajlı Yalanlar

Evrimciler medyanın "beyin yıkama" programının kendilerine verdiği avantajı iyi kullanırlar. Pek çok kişi evrimin var olduğuna öyle inandırılmıştır ki, evrimciler ne yazarsa yazsın, "nasıl" ve "neden" gibi bir soru akıllarına gelmez. Bu nedenle de evrimciler yalanlarını, biraz süslü bir ambalajın içine koyduktan sonra, bilimsel bir gerçek gibi gösterebilmektedirler.

Örneğin en "bilimsel" evrimci kitaplarda bile, evrimin en büyük çıkmazlarından biri olan "sudan karaya geçiş" aşaması, ancak küçük çocukların inanabileceği masalımsı bir basitlikte anlatılır. Evrime göre, hayat suda başlamıştır ve ilk gelişmiş hayvanlar balıklardır. Teoriye göre, nasıl olmuşsa olmuş, bir gün bu balıklar kendilerini karaya doğru atmaya başlamışlardır! (Buna neden olarak çoğu kez kuraklık gösterilir.) Ve yine teoriye göre, karada yaşamayı seçen balıklar, nasıl olmuşsa olmuş, yüzgeç yerine ayaklara, solungaç yerine de ciğerlere sahip olmuşlardır!

Çoğu evrim kitabı, bu büyük iddianın "nasıl"ına hiç girmez. En "bilimsel" kaynaklarda, "ve canlılar sulardan karaya geçtiler" şeklinde geçiştirme bir cümle ile bu iddianın temelsizliği örtbas edilir.

Acaba bu "geçiş" nasıl gerçekleşmiştir? Bir balığın sudan çıktığında bir-iki dakikadan fazla yaşayamadığı-

nı biliyoruz. Evrimcilerin iddia ettiği gibi bir kuraklık yaşandığını ve balıkların zorunlu olarak karaya yöneldiklerini kabul edersek bu durumda balıkların başına ne gelmiş olabilir? Cevap açıktır: Sudan çıkan balıkların hepsi bir-iki dakika içinde teker teker ölür. Bu iş isterse on milyon yıl sürsün cevap yine aynıdır: Balıkların hepsi teker teker ölür. Çünkü akciğer kadar kompleks bir organ, ani bir "kaza" yani mutasyon ile oluşmaz. Yarım akciğer ise hiçbir işe yaramaz.

Ancak evrimcilerin iddia ettiği şey tam olarak budur. **"Sudan karaya geçiş", "karadan havaya geçiş"** ve daha milyonlarca sözde "sıçrama" bu mantıksız açıklama ile sözde açıklanmaktadır. Göz, kulak gibi son derece karmaşık organların nasıl oluştuğuna ise, evrimciler hiç değinmemeyi kendileri açısından daha yararlı bulmaktadırlar.

Fakat sokaktaki adamı "bilimsellik" ambalajı ile etkilemek kolaydır: Sudan karaya geçişi temsil eden hayali bir resim çizersiniz, sudaki hayvana, karadaki "torununa" ve aradaki "ara geçiş formu"na (ki bu hayali bir hayvandır) Latince isimler uydurup takarsınız. Sonra da ambalajlı yalanı yazarsınız: "*Eusthenopteron*, uzun bir evrim süreci içinde önce *Rhipitistian Crossopterygian*'a, sonra da *Ichthyostega*'ya dönüştü". Bu "havalı" cümleyi bir de kalın gözlüklü, beyaz önlüklü bir "bilim adamı"na söyletirseniz, artık pek çok insanı peşinen ikna etmiş olursunuz. Çünkü evrimi insanlar arasında yaymayı en büyük görevlerinden biri kabul eden medya, ertesi gün dünyanın dört bir yanında bu büyük buluşu büyük bir heyecanla insanlara müjdeleyecektir...

Evrimcilerden Balina Masalı

Medyadaki evrimci masalların ilginç bir örneği, bütün dünyada çok bilimsel ve ciddi bir kaynak olarak bilinen National Geographic **dergisinde yayınlanmış "balinanın evrimi" hikayesidir:**

Balinanın doğuşu, bundan 60 milyon yıl önce, dört ayaklı, kıllı memelilerin yiyecek aramak için denize girmeleriyle başladı. Çağlar geçtikçe, yavaş yavaş değişiklikler oluştu. Arka ayaklar kayboldu, ön ayaklar yüzgeçlere dönüştü, kıllar yok olarak kalın, yumuşak, silgimsi balina derisine yol açtı, burun delikleri başın tepesine hareket etti, kuyruk genişleyerek balinanın fırçamsı kuyruğuna dönüştü ve beden, suyun içinde giderek büyüyüp devleşti.*

Bu anlatılanları destekleyecek tek bir bilimsel dayanak olmadığı gibi, böyle bir şeyin gerçekleşmesi doğa kanunlarına aykırıdır. National Geographic**'te yayınlanan bu hikaye, en ciddi sanılan evrimci yayınların gerçekte ne tür safsataları savunduğunu göstermesi açısından önemlidir.**

(*) Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", National Geographic**, Cilt 50, Aralık 1976, s. 752.**

BÖLÜM 15

SONUÇ: EVRİM BİR ALDATMACADIR

Evrim teorisini geçersiz kılan daha pek çok bilimsel gerçek vardır. Ama bu kitabın içinde incelediğimiz kadarıyla bile ortaya çıkan sonuç çok açıktır. Evrim teorisi, sadece materyalist felsefenin yaşatılması için savunulan, bilim maskesine büründürülmüş bir aldatmacadır. Bilime değil, beyin yıkamaya, propagandaya ve sahtekarlıklara dayanan bir aldatmaca...

Önceki sayfalardaki bazı temel gerçekleri şöyle özetleyebiliriz:

Evrim Teorisi İlk Aşamada Çökmüştür

Evrim teorisi daha temelinden çökmüş bir teoridir. Çünkü evrimciler henüz canlılık için gerekli olan tek bir proteinin bile oluşumunu açıklayamamaktadırlar. Olasılık hesapları, fizik ve kimya formülleri yaşamın rastlantılarla doğmasını imkansız kılmaktadır.

Daha ortada tesadüfen meydana gelebilecek tek bir protein yokken, bu proteinlerin milyonlarcasının tesadüflerle bir düzen içinde birleşerek canlı hücresini oluşturmaları, bu hücrelerin yine tesadüflerle trilyonlarcasının oluşup biraraya gelerek canlıları, bu canlıların balıkları, balıkların karaya çıkarak sürüngenleri, kuşları ve memelileri oluşturmaları ve böylece yeryüzündeki milyonlarca farklı türün meydana gelmesi sizce makul ve mantıklı bir iddia mıdır?

Sizce olmasa bile, evrimciler böyle bir masala gerçekten inanmaktadırlar.

Ancak bu yalnızca batıl bir inançtan ibarettir. Çünkü ortada bu hikayelerini doğrulayacak tek bir kanıtları dahi yoktur. Ne yarı balık-yarı sürüngen, yarı sürüngen-yarı kuş gibi ara formları bulabilmişler, ne de son derece gelişmiş laboratuvarlarda bir proteinin, hatta proteinin yapısındaki tek bir amino asit molekülünün dahi ilkel dünya adını verdikleri şartlarda oluşabileceğini ispatlayabilmişlerdir. Tam tersine, evrimciler bütün bu çabalarıyla, evrim gibi bir sürecin yeryüzünün hiçbir döneminde yaşanmadığını ve yaşanamayacağını bizzat kendi elleriyle ortaya koymuşlardır.

Evrim Teorisi Gelecekte de Doğrulanamaz

Bu durum karşısında evrimci bilim adamlarının tek avuntuları bilimin zamanla bu açmazların cevabını vereceği hayalidir. Oysa bilimin, milyonlarca sene geçse de bütünüyle mantıksız ve temelsiz bir iddiayı kanıtlaması söz konusu olamaz. Aksine, gelişen bilim böyle bir iddianın gerçek dışılığını, giderek daha net ve açık bir şekilde ortaya koyar.

Nitekim bugüne kadar da böyle olmuştur: Örneğin canlı hücresinin yapısının ve fonksiyonlarının detayları keşfedildikçe, hücrenin, Darwin zamanındaki ilkel bilim düzeyinde sanıldığı gibi, rastlantılar sonucu oluşabilecek kadar basit bir yapı olmadığı çok daha kesinlik kazanmıştır.

Durum bu kadar açıkken, yaratılış gerçeğini inkar edip, hayatın kökenini hiçbir mantığı olmayan rastlantılara dayandırmak ve bunu ısrarla savunmak, insanı ileride çok küçük düşeceği durumlara sokabilir. Evrim teorisinin içyüzü, her geçen gün daha çok su yüzüne çıktıkça, kamuoyu bu gerçekleri gördükçe, evrimin gözü kapalı fanatik savunucuları, çok değil birkaç sene içinde insan içine çıkamayacak bir konuma geleceklerdir.

Evrimin Asıl Çıkmazı: Ruh

Yeryüzünde birbirine benzeyen pek çok canlı türü vardır. Örneğin, ata ya da kediye benzeyen farklı türler olabilir. Böceklerin de birçoğu birbirine benzer görünümlüdür. Fakat bu benzerlikler hiç kimsede bir şaşkınlık yaratmaz.

Ancak nedense insanla maymun arasındaki bazı yüzeysel benzerlikler, kimi insanlarda son derece ilgi uyandırır. Öyle ki bu ilgi kimi insanları evrim teorisinin gerçek dışı senaryolarını benimsemeye kadar iter. Oysa, bir maymunla bir insan arasındaki yüzeysel benzerlikler hiçbir şey ifade etmez. Gergedan böceği ve gergedan da birbirlerine çok benzerler, ama bu benzerliğe dayanarak birisi böcek diğeri memeli olan bu hayvanlar arasında herhangi bir evrimsel ilişki kurmaya çalışmak komik olur.

Aradaki yüzeysel benzerlik dışında maymunun insanlara diğer hayvanlardan daha fazla bir yakınlığı söz konusu değildir. Hatta zeka açısından kıyaslanırsa, bir geometri mucizesi olan peteği üreten arı veya bir mühendislik harikası olan ağı üreten örümcek insana maymundan daha yakındır. Hatta bazı yönlerden üstündür bile...

Dahası, insanla maymun arasında çok büyük bir fark vardır. Maymun sonuçta bir hayvandır, bilinç açısından bir attan ya da bir köpekten farkı yoktur. İnsan ise bilinçli, irade sahibi, düşünebilen, konuşabilen, akledebilen, karar verebilen, muhakeme yapabilen bir varlıktır. Bütün bu özellikler de onun sahip olduğu "Ruh"unun işlevleridir. İnsanla diğer hayvanlar arasındaki uçurumu doğuran en önemli fark da işte bu "Ruh"tur. Hiçbir fiziki benzerlik, insan ile diğer bir canlı arasındaki bu en büyük farkı kapatamaz. Doğada ruhu olan tek canlı insandır.

Allah Dilediği Şekilde Yaratır

Peki evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir senaryo gerçekleşmiş olsa bile ne fark eder? Hiçbir şey... Çünkü evrimin öne sürdüğü ve tesadüflere dayandırdığı her aşama ancak bir mucize eseri oluşabilir. Yani canlılık bu aşamalarla meydana gelmiş olsa dahi her aşama ancak bir yaratılış sayesinde gerçekleşebilir. Tesadüflerle bu aşamaların gerçekleşebilmesi asla mümkün değildir.

İlkel atmosferde bir protein oluşmuşsa bunun tesadüfen oluşamayacağı olasılık kanunları, biyoloji ve kimya kanunları ile kanıtlanmıştır. Fakat mutlaka oluştuğu iddia edilirse, o halde onu bir Yaratıcı'nın yarattığını kabul etmek dışında başka bir alternatif yoktur. Aynı mantık evrimcilerin öne sürdüğü bütün tezler için geçerlidir. Örneğin balıkların sudan karaya çıkıp kara canlılarını oluşturduğuna dair ne paleontolojik bir kanıt vardır, ne de fizik, kimya, biyoloji ve mantık kuralları böyle bir geçişi doğrulamaktadır. Fakat mutlaka "balıklar karaya çıktı sürüngenlere dönüştü" denilecekse, bunu diyen, ancak bütün kuralların ve kanunların ötesinde, "OL" dediğinde dilediğini var eden üstün bir Yaratıcı'yı kabul etmek zorundadır. Bunun dışında bir düşünce kendi içinde çelişir ve hiçbir mantık kuralıyla bağdaşmaz.

Gerçek çok açıktır. Tüm canlılık çok kusursuz bir tasarımın, çok üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bu ise bizlere bir Yaratıcı'nın varlığını, hem de sonsuz bir güç, bilgi ve akla sahip bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlar.

O Yaratıcı, göklerin, yerin ve ikisi arasında bulunan herşeyin Rabbi olan Allah'tır.

Evrim Teorisinin Çöküşü: "Yaratılış Gerçeği"

Ülkemizde son dönemlerde ivmesini artıran evrim propagandası, Türk Milleti'nin milli-manevi değerlerine ve dolayısıyla geleceğine yöneltilmiş önemli bir tehdit niteliğinde. Bu gerçeğin bilincinde olan Bilim Araştırma Vakfı, Türk toplumunu bu konudaki bilimsel gerçeklerden haberdar etmeyi kendisine görev sayıyor.

I. KONFERANS - İSTANBUL

Bilim Araştırma Vakfı'nın 1998 yılında başlattığı "Evrim Teorisi'nin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" isimli uluslararası konferanslar dizisinin ilki, İstanbul'da 4 Nisan 1998 günü düzenlendi. Bilim Araştırma Vakfı'nın (BAV) büyük bir başarıyla gerçekleştirdiği ve dünyanın en tanınmış uzmanlarını davet ettiği konferans, Türkiye'de evrim teorisinin ilk kez bilimsel bir yaklaşımla sorgulandığı ve çürütüldüğü bir platform oldu. Toplumun her kesiminden izleyicilerin katıldığı konferansa ilgi çok büyüktü. Salonda yer bulamayanlar, konferansı salon dışında kapalı devre televizyon sistemiyle takip ettiler.

Konferansın hem yurt içinden, hem de yurt dışından çok ünlü konuşmacıları vardı. BAV üyelerinin evrim teorisinin ideolojik arka planını ortaya koyan konuşmalarının ardından, evrim aldatmacası hakkında BAV'ın hazırladığı belgesel nitelikli bir video gösterisi izlendi. ABD Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü'nden biyokimya ve paleontoloji alanlarında uzman dünyaca ünlü iki bilim adamı, Prof. Dr. Duane Gish ve Prof. Dr. Kenneth Cumming, evrim teorisinin hiçbir geçerliliği olmadığını bilimsel delillerle ortaya koydular. Konferansta saygın bilim adamlarımızdan Prof. Dr. Cevat Babuna da, evrimin tesadüf mantığını temelinden çürüten, insanın yaratılış safhalarındaki mucizelerini bir dia gösterisi eşliğinde gözler önüne serdi.

PROF. DUANE GISH:
"Fosil kayıtları evrim teorisini çürütmekte, insanın maymundan evrimleştiği iddiasını geçersiz kılmaktadır... Bilim bizlere Allah'ın tüm canlı türlerini ayrı ayrı yarattığını göstermektedir."

Dünyaca ünlü evrim uzmanı Prof. Dr. Duane Gish, Prof. Nevzat Yalçıntaş'ın elinden BAV plaketini alırken.

II. KONFERANS - İSTANBUL

Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı uluslararası konferanslar dizisinin ikincisi, ilk konferanstan üç ay sonra, 5 Temmuz 1998 günü yine İstanbul'da Cemal Reşit Rey salonunda gerçekleştirildi. Konferansa katılan 6'sı Amerikalı 1'i Türk konuşmacılar, Darwinizm'in modern bilim tarafından geçersiz kılındığına dair deliller sundular. CRR'nin bin kişilik salonu, yine konuşmaları dikkatle takip eden izleyicilerle doluydu.

Konuşmacılar, özetle aşağıdaki konulardan söz ettiler.

Prof. Michael P. Girouard'ın Konuşması: Southern Louisiana Üniversitesi'nden biyoloji profesörü Michael Girouard, "Yaşamın Tesadüflerle Ortaya Çıkması Mümkün Mü?" başlıklı konuşmasında, bazı örnekler yoluyla yaşamın temeli olan proteinlerin ve hücrenin ne denli kompleks olduğunu ve ancak usta bir dizaynla ortaya çıkmış olabileceklerini anlattı.

Prof. Edward Boudreaux'nun Konuşması: New Orleans Üniversitesi'nden kimya profesörü Edward Boudreaux, "Kimyadaki Dizayn" başlıklı konuşmasında, bazı kimyasal elementlerin, yaşamın ortaya çıkabilmesi için yaratılışla düzenlenmiş olduklarından söz etti.

Prof. Carl Fliermans'ın Konuşması: ABD çapında çok ünlü bir bilim adamı olan ve "kimyasal atıkların bakteriler yoluyla nötralize edilmesi" konusunda Amerikan Savunma Bakanlığı'nın desteklediği araştırmalar yürüten Indiana Üniversitesi mikrobiyoloji profesörü Carl Fliermans, biyokimyasal düzeydeki evrimci iddiaları cevapladı.

Prof. Edip Keha'nın Konuşması: Konferansın tek Türk konuşmacısı olan biyokimya profesörü Edip Keha, kendi konusu olan canlı hücresi hakkında bazı bilgiler verdi ve bunların hücrenin ancak kusursuz bir yaratılışla ortaya çıkmış olabileceğinin ispatı olduğunu vurguladı.

Prof. David Menton'ın Konuşması: Washington Üniversitesi'nden anatomi profesörü David Menton, ilginç bir bilgisayar gösterisi ile birlikte sürdürdüğü konuşmasında, kuş tüyleri ve sürüngen pulları arasındaki anatomik farklılıkları inceleyerek, kuşların sürüngenlerden evrimleştiği tezinin geçersizliğini ortaya koydu.

Prof. Duane Gish'ın Konuşması: Dünyaca ünlü evrim uzmanı Prof. Gish, "İnsanın Kökeni" adlı konuşmasında insanın maymundan evrimleştiği tezinin hiçbir dayanağı olmadığını anlattı.

ICR Başkanı Prof. John Morris'in Konuşması: Yaratılış Araştırmaları Enstitüsü'nün (Institute for Creation Research) başkanı ve ünlü bir jeolog olan Prof. John Morris, evrimin ardındaki ideolojik ve felsefi şartlanmaları, bu teorinin bir dogma haline geldiğini ve savunucularının Darwinizm'e bir din gibi inandıklarını anlattı.

İzleyiciler tüm bu konuşmalarla birlikte evrimin dogmatik bir inanç olduğuna ve bilim tarafından her alanda geçersiz kılındığına şahit oldular. Bu arada Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği ve CRR salonunun lobisinde gösterime sunulan "Evrim Teorisi'nin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı afiş sergisi de büyük ilgi topladı. Her biri evrimin temel bir iddiasını çürüten ya da yaratılışın bir delilini ele alan ve 35 afişten oluşan sergi, izleyiciler tarafından ilgiyle incelendi.

PROF. EDWARD BOUDREAUX:
"İçinde yaşadığımız dünyayı ve bu dünyanın kanunlarını, biz insanların yaşamalarına en uygun biçimde Allah yaratmıştır."

PROF. DAVID MENTON:
"30 yıldan bu yana canlıların anatomilerini inceliyorum. Her araştırmamda karşılaştığım gerçek, Allah'ın kusursuz yaratışı oldu."

APROF. CARL FLIERMANS:
"Modern biyoloji canlıların asla evrimle ortaya çıkmadıklarını ispatlamakta ve Allah'ın üstün yaratışına delil oluşturmaktadır."

III. KONFERANS - ANKARA

Bilim Araştırma Vakfı'nın düzenlediği "Evrim Teorisinin Çöküşü: Yaratılış Gerçeği" başlıklı uluslararası konferanslar dizisinin üçüncüsü 12 Temmuz 1998 günü Ankara'da Sheraton Oteli'nde gerçekleştirildi. Konferansa katılan, üçü Amerikalı ve biri Türk olan konuşmacılar, Darwinizm'in modern bilim tarafından geçersiz kılındığına dair açık ve somut deliller ortaya koydular.

Konferans salonu, yaklaşık 1000 izleyiciyi alabilecek şekilde düzenlenmişti. Ancak konferansı takip etmek üzere otele gelen izleyicilerin sayısı 2500'ün üzerindeydi. Bu nedenle bazı izleyiciler, konferansı toplantı salonunun dışına yerleştirilen ekranlardan takip ettiler. Konuşmacıları ayakta alkışlayan izleyiciler, Türk toplumunun evrim ve yaratılış konularındaki bilimsel gerçeklere ne denli ihtiyaç duyduğunu gösteriyorlardı.

Harun Yahya'nın, Evrim Teorisinin çöküşünü ortaya koyan ve toplamı 6 bin sayfaya ulaşan kitaplarından yararlanılarak düzenlenen bu konferanslar, ülkemizde ve yurt dışında halen devam etmektedir. Türkiye'de 1998'den bu yana 2000'den fazla konferans düzenlenmiştir. Yurt dışında ise, Avusturalya'dan Kanada'ya, İngiltere'den Malezya'ya kadar pek çok ülkede konferanslar yapılmış, bu konferanslara bir milyonun üzerinde katılım olmuştur.

BÖLÜM 16

YARATILIŞ GERÇEĞİ

Kitabın önceki bölümlerinde, canlılığın yaratılmadığını iddia eden evrim teorisinin neden bilimsel gerçeklere tümüyle ters düşen bir safsata olduğunu inceledik. Modern bilimin, paleontoloji, biyokimya, anatomi gibi bilim dalları sayesinde çok kesin bir gerçeği ortaya çıkardığını gördük. Bu gerçek, tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğidir.

Aslında bu gerçeği görebilmek için, mutlaka biyokimya laboratuvarlarının ya da jeolojik kazıların karmaşık sonuçlarına ihtiyaç yoktur. İnsan, etrafındaki hangi canlıyı incelese, bu canlıda olağanüstü bir aklın delillerini görür. Bir böceğin ya da denizin karanlıklarındaki küçük bir balığın vücudunda, insanoğlunun asla ulaşamadığı kadar büyük bir teknoloji ve tasarım vardır. Bir beyne bile sahip olmayan kimi canlılar, bazen insanın bile başaramayacağı kadar karmaşık işleri büyük bir kusursuzluk içinde yaparlar.

Doğanın her yanına hakim olan bu büyük akıl, tasarım ve plan, elbette ki tüm doğaya hakim olan üstün Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığının ispatıdır. Allah, tüm canlıları olağanüstü özelliklerle yaratmış ve böylelikle insanoğluna Kendi varlığının ve gücünün apaçık delillerini göstermiştir. İlerleyen sayfalarda doğadaki **milyonlarca yaratılış delilinden sadece birkaçını** inceleyeceğiz.

Balarıları ve Mimari Harikası Petekler

Bilindiği gibi balarıları ihtiyaçlarından kat kat fazla bal üretirler ve bunları peteklerde saklarlar. Peteğin altıgen oluşu da herkes tarafından bilinen bir özelliktir. Peki arıların neden sekizgen, veya beşgen gibi geometrik şekillerde petekler değil de özellikle altıgen petekler inşa ettiğini hiç düşündünüz mü?

Bu sorunun cevabını araştıran matematikçiler ilginç bir sonuca vardılar: "Bir alanın maksimum kullanımı için en uygun geometrik şekil altıgendir." Altıgen hücre, en çok miktarda bal depolarken, inşası için en az balmumu gerektiren şekildir. Yani arı, olabilecek en uygun şekli kullanmaktadır.

Peteğin inşasında kullanılan yöntem ise çok şaşırtıcıdır: Arılar petek inşaatına iki-üç ayrı yerden başlarlar ve aynı anda iki-üç dizi şeklinde peteği örerler. Yani çok sayıda arı, değiş-

şik yerlerden başlayarak, aynı ölçülerde altıgenler yapıp, bunları birbirine ekleyerek peteği örer ve en sonunda ortada buluşurlar. Altıgenlerin birleşme yerleri o kadar ustaca yapılmıştır ki görünürde sonradan eklendiklerine dair hiçbir iz yoktur.

Elbette arıların yaptıkları bu olağanüstü iş karşısında, bu canlıları yönlendiren üstün bir iradenin varlığını kabul etmemiz gerekir. Evrimciler bunu **"içgüdü"** kavramıyla geçiştirmeye ve arının kendisine ait bir özellik gibi göstermeye çalışırlar. Oysa eğer bir "güdü" varsa, bu tüm arılara hakimse ve birbirinden habersiz arıların uyum içinde çalışmalarını sağlıyorsa, bu durumda tüm bu küçük canlılara hakim olan üstün bir Akıl var demektir.

Daha açık bir ifadeyle, bu küçük canlıları yaratmış olan Allah, onlara yapmaları gereken işi "ilham" etmektedir. Bu gerçek, 14 asır önce Kuran'da insanlara şöyle bildirilmiştir:

> **Rabbin bal arısına vahyetti: Dağlarda, ağaçlarda ve onların kurdukları çardaklarda kendine evler edin. Sonra meyvelerin tümünden ye, böylece Rabbinin sana kolaylaştırdığı yollarda yürü-uçuver. Onların karınlarından türlü renklerde şerbetler çıkar, onda insanlar için bir şifa vardır. Şüphesiz düşünen bir topluluk için gerçekten bunda bir ayet vardır. (Nahl Suresi, 68-69)**

Şaşırtıcı Mühendisler: Termitler

Hiç kimse bir termit kolonisinin toprağın üzerine inşa ettiği yuvasını görünce şaşırmadan geçemez. Çünkü termit yuvaları, boyları yaklaşık 5-6 metreye kadar varabilen mimari harikalarıdır. Bu yuvanın içinde vücut yapıları nedeniyle hiçbir şekilde güneş ışığına çıkamayan termitlerin her türlü ihtiyacını karşılayan karmaşık sistemler bulunur. Yuvada; havalandırma sistemleri, kanallar, larva odaları, geçitler, özel mantar üretme bahçeleri, güvenlik çıkışları, sıcakta ve soğukta kullanılan odalar, kısacası herşey vardır. Olayın daha da şaşırtıcı bir yönü ise, bu olağanüstü yuvaları inşa eden termitlerin kör oluşudur.[182]

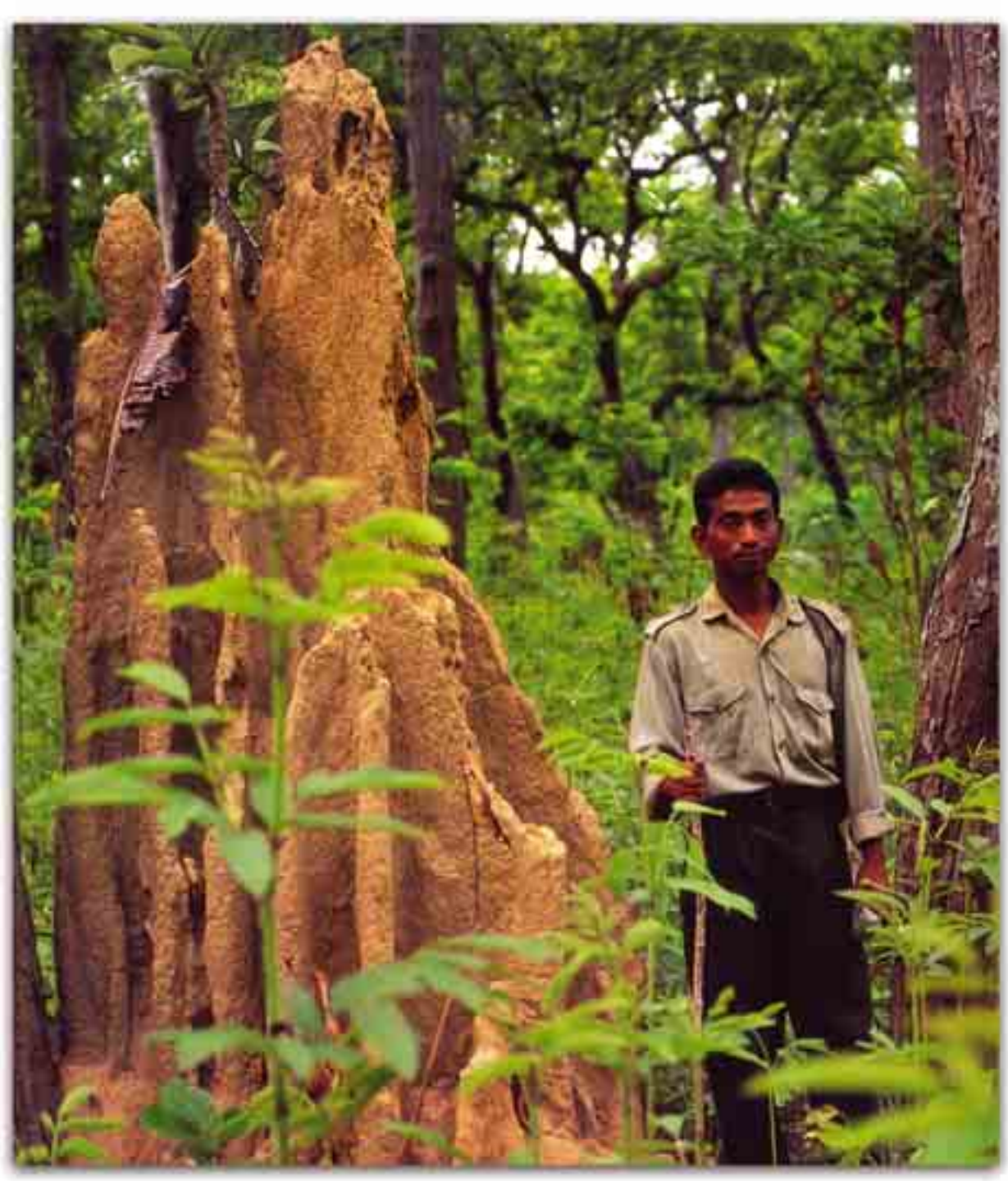

Ama buna rağmen, termitlerin, boyutları ile kıyasladığımızda kendilerinin yaklaşık 300 katı büyüklüğünde bir mimari projeyi başarıyla gerçekleştirdiklerini görürüz.

Termitlerin son derece şaşırtıcı bir yönleri daha vardır: İnşasına başlanan bir termit yuvasını başlangıç aşamasında ortadan ikiye ayırdığımızda ve bir süre sonra iki yuvayı birleştirdiğimizde, tüm geçitlerin, ka-

nalların ve yolların birbirini tuttuğunu görürüz. Termitler sanki birbirlerinden hiç ayrılmamış gibi, tek bir yerden emir alıyormuşçasına kendilerine düşen görevi yerine getirirler.

Ağaçkakanlar

Herkes, ağaçkakanların ağaçları gagalayarak kendilerine yuvalar yaptıklarını bilir. Ancak çoğu kimsenin düşünmediği nokta, bu hayvanların kafalarıyla bu denli sert vuruşlar yapmalarına rağmen nasıl beyin kanaması geçirmedikleridir. Çünkü ağaçkakanın yaptığı iş, bir insanın duvara çivi çakmak için kafasını kullanmasına benzer. İnsan böyle birşeyi yapmaya kalksa kuşkusuz önce beyin sarsıntısı sonra da beyin kanaması geçirecektir. Oysa bir ağaçkakan sert bir ağacı 2.10 saniyeden 2.69 saniyeye kadar 38-43 darbe ile gagalayabilir ve hayvana hiçbir şey olmaz.

Çünkü ağaçkakanların kafa yapıları bu işe uygun şekilde yaratılmıştır. Ağaçkakanın kafatası darbe şiddetini azaltıcı ve emici bir "süspansiyon" sistemine sahiptir. Kafatasını oluşturan kemiklerin arasında, özel yumuşatıcı dokular vardır.[183]

Yarasaların Sonar Sistemi

Yarasalar zifiri karanlıkta kolayca uçarlar ve bunu gerçekleştirebilmeleri için, çok ilginç bir yön bulma sistemine sahiptirler. Bu sistem, biz insanların "sonar" olarak adlandırdığımız sistemdir; yani ses dalgalarının yankısına göre etraftaki cisimlerin şekillerinin belirlenmesi.

Genç bir insan, saniyede 20.000 titreşimlik frekanstaki bir sesi zorlukla ayırdedebilir. Oysa özel tasarlanmış "sonar sistemi" ile uçan bir yarasa, saniyede 50.000 veya 200.000 titreşim arasındaki sesleri kullanır. Bu sesleri her saniyede 20 ya da 30 kez etrafa gönderir. Her sinyalin oluşturduğu yankıdan elde ettiği duyuş o kadar şiddetlidir ki, yarasa sadece karşısındaki engelin pozisyonunu anlamakla kalmaz, aynı zamanda hızla uçmakta olan avının yerini de tespit edebilir.[184]

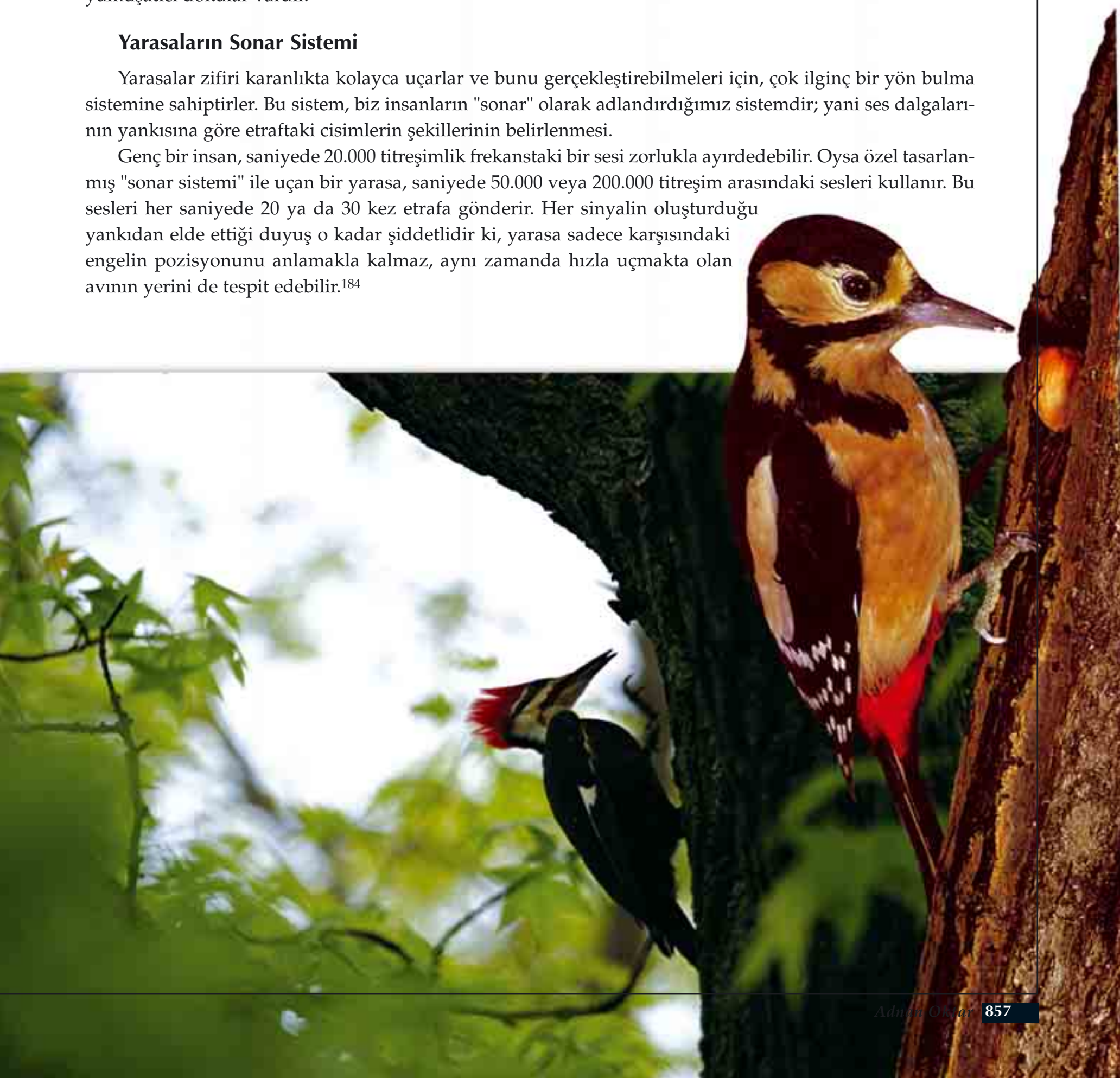

Sivrisinekteki Tasarım

Sivrisineği hep uçan bir canlı olarak biliriz. Ama aslında sivrisinek büyüme evrelerini suyun altında geçirir ve sualtı dünyasından, dışarıdaki dünyaya ihtiyacı olan tüm organlara sahip olarak, üstün bir "tasarım"la çıkar.

Sivrisinek avının yerini saptayacak özel algılama sistemleriyle donatılmış olarak uçmaya başlar. Bu haliyle ısı, gaz, nem ve koku dedektörleriyle yüklü bir savaş uçağı gibidir. Hatta avını zifiri karanlıkta bulmasını sağlayan özel bir "ısıya göre görüş" yeteneği vardır.

Sivrisineğin "kan emme" tekniği ise, akıllara durgunluk verecek kadar kompleks bir sisteme bağlıdır. Altı bıçaktan oluşan kesme sistemiyle sivrisinek deriyi bir testere gibi deler. Kesme işlemi sürerken, yaraya akıtılan bir salgı dokuları uyuşturur ve bu sayede insan, kanının emildiğinin farkına bile varmaz. Bu salgı aynı zamanda kanın pıthılaşmasını engelleyerek, emme işleminin devamını sağlar.

Eğer bunların biri bile eksik olsa, sivrisinek kanla beslenemeyecek ve soyunu devam ettiremeyecektir. Bu olağanüstü tasarım nedeniyle bu küçücük canlı bile tek başına yaratılışın apaçık bir delilidir. Nitekim Kuran'da sivrisinek, Allah'ın varlığını akıl sahibi insanlara gösteren bir örnek olarak vurgulanmaktadır. (Bakara Suresi, 26) Bir başka ayette ise, Allah insanlara şöyle buyurmaktadır:

> **Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için bir araya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)**

Balinalar

Memeli canlılar sürekli olarak nefes alıp vermek zorundadırlar ve bu nedenle de su onlar için pek uygun bir ortam değildir . Ancak bir deniz memelisi olan balinada, karada yaşayan pek çok hayvana oranla çok daha etkin bir nefes alma sistemiyle bu sorun çözülmüştür. Balina tek bir kerede nefes vererek, kullandığı havanın % 90'ını ciğerlerinden atar. Bu sayede oldukça uzun aralıklarda nefes alma ihtiyacı duyar. Aynı zamanda kaslarının içerisinde oksijen depolamasını sağlayan, oldukça yüksek konsantrasyonlu "myoglobin" adı verilen bir madde vardır. Bu sistemlerinin yardımıyla, örneğin gin-back balinası 500 metrelik bir derinliğe dalabilir ve nefes almadan 40 dakika kadar yüzebilir.[185] Balinanın "burun delikleri" ise, karadaki memelilerin aksine, rahatlıkla nefes alıp verebilmesi için sırtına yerleştirilmiştir.

Keskin Görüşlü Avcı Kuşlar

Avcı kuşların uzağı çok iyi gören gözleri vardır. Bu sayede avlarına doğru hamle yaptıklarında mesafe ayarını çok iyi yapabilirler. Ayrıca büyük gözler, daha çok görüntü hücresi içerirler. Bu da daha iyi görüntü demektir. Avcı bir kuşun gözünde bir milyondan fazla görüntü hücresi bulunur.

Bu sayede binlerce metre yükseklikten uçan kartallar, bu mesafeden yeryüzünü bütün detaylarıyla tarayacak kadar güçlü gözlere sahiptirler. Gelişmiş savaş uçaklarının binlerce metreden hedeflerini tespit etmesi gibi, kartallar da yeryüzündeki en küçük bir hareketi, en küçük bir renk farkını algılayarak avlarını tespit ederler. Kartal gözü aynı anda hem üçyüz derecelik geniş bir açıya sahiptir, hem de istediği görüntüyü altı ila sekiz misli büyütebilir. 4500 m yüksekte uçarken otuz bin hektarlık bir alanı gözleriyle tarayabilir. 1.500 metreden tarladaki otlar arasında kamufle olmuş bir tavşanı çok rahat ayırt edebilir. Kartalın bu olağanüstü göz yapısının, bu canlı için özel olarak belirlenmiş bir yaratılış olduğu çok açıktır.

Kış Uykusuna Yatan Hayvanlar

Kış uykusuna yatan hayvanlar vücut ısıları dışardaki soğukla aynı düzeye inse bile yaşamlarını sürdürürler. Peki bunu nasıl başarırlar?

Memeliler sıcakkanlıdırlar. Yani normal şartlarda vücut ısıları hep sabit kalır, bedenlerindeki doğal termostatlar bu ısıyı sürekli ayarlar. Ancak kış uykusu sırasında küçük memelilerin, örneğin bir sincap faresinin 40 derece olan normal vücut ısısı sanki bir anahtarla çevirilir gibi donma derecesinin biraz üstüne çevirilir. Vücut metabolizması oldukça yavaşlar. Hayvan çok yavaş nefes almaya başlar ve normalde dakikada 300 olan kalp atışları dakikada 7-10'a düşer. Normal vücut refleksleri durur ve beynin elektriksel faaliyetleri adeta fark edilmeyecek kadar yavaşlar. Hareketsizliğin tehlikelerinden biri, çok soğuk havalarda dokuların donması ve buz kristallerinin bunları tahrip etmesidir. Ancak yine kendilerine verilen özellikler sayesinde kış uykusuna yatan hayvanlar böyle bir tehlikeden korunmuşlardır. Kış uykusuna yatan hayvanların bedenlerindeki sıvılar, yüksek molekül ağırlıkları olan kimyasal maddelerle tutulurlar. Bu sayede donma dereceleri daha düşer ve zarar görmeleri önlenmiş olur.[186]

Elektrikli Balıklar

Yılanbalığı ve vatos gibi balıkların bazı türleri, düşmanlarından korunmak veya avlarını etkisiz duruma getirmek için vücutlarında ürettikleri elektriği kullanırlar. Canlı olan herşeyde -insan da dahil- az bir miktar elektrik vardır. Ancak insan, bu elektriği yönlendiremez ve yararına kullanmak için onu kontrol altına alamaz. Söz konusu canlılar ise vücutlarında, 500-600 volta kadar çıkan elektrik akımı taşırlar ve bunu düşmanlarına karşı kullanabilirler. Dahası kendileri bu elektrikten olumsuz yönde etkilenmezler.

Kendilerini savunmak için tükettikleri enerji, bir süre sonra pilin şarj olması gibi tekrar dolar ve yeniden kullanılmaya hazır bir elektrik gücü oluşur. Balıklar küçük bedenlerindeki yüksek elektriği sadece savunma amacıyla kullanmazlar. Aynı zamanda karanlık sularda yönlerini tayin etmede de büyük önem taşıyan elektrik, cisimleri görmeden hissetmelerini sağlar. Balık vücudundaki elektriği kullanarak sinyaller gönderebilir. Bu elektrik sinyalleri katı cisimlere çarptığında değişerek geri yansır ve bu değişimler balığa o cisim hakkında bilgi verir. Balık cismin uzaklığını ve büyüklüğünü bu şekilde tespit edebilir.[187]

örümcek ipi

Dinopis isimli örümceğin mükemmel bir avlanma yeteneği vardır. Bu örümcek sabit bir ağ kurup avını beklemek yerine, küçük fakat son derece üstün özelliklere sahip bir ağ örer ve bu ağı avının üzerine atar. Ardından avını bu ağ ile iyice sarar. Yakalanan böceğin yapabileceği bir şey yoktur. Ağ o kadar mükemmel bir tuzaktır ki böcek çırpındıkça ağa daha çok dolanır. Örümcek besinini muhafaza edebilmek için avının üzerini yeni ipliklerle kapatarak onu bir anlamda "paketler".

Peki gerek mekanik tasarım gerek kimyasal yapı olarak bu kadar mükemmel olan bir ağı örümcek nasıl yapabilmiştir? Evrimcilerin iddia ettiği gibi örümceğin böyle bir şeyi tesadüfen öğrenmiş olması imkansızdır. Örümcek, öğrenme, ezberleme gibi yeteneklerden, hatta bunu yapacak bir beyinden bile yoksundur. Kuşkusuz bu yeteneği örümceğe veren, kendisini yaratan sonsuz kudret sahibi Allah'tır.

Örümceklerin kullandıkları ipte çok önemli mucizeler gizlidir. Çapı bir milimetrenin binde birinden daha az olan bu iplik, aynı kalınlıktaki çelik telden 5 kat daha sağlamdır. Bu ipin bir diğer özelliği son derece hafif olmasıdır. Dünyanın çevresi boyunca uzatılacak bu ipin ağırlığı sadece 320 gramdır.* Çelik, sanayi tesislerinde özel olarak üretilen, insanoğlunun imal edebildiği en sağlam malzemelerden biridir. Ancak bir örümcek kendi vücudunda bu malzemeden çok daha sağlam bir ip üretebilir. İnsanoğlu çeliği üretirken yüzyılların bilgi birikimi ve teknolojisini kullanır, örümcek ipini üretirken hangi bilgiyi ve teknolojiyi kullanmaktadır? Görüyoruz ki, insanoğlunun sahip olduğu bütün teknoloji ve teknik imkanlar bir örümceğin oldukça gerisindedir.

(*) "Structure and Properties of Spider Silk", Endeavour, Ocak 1986, sayı 10, s. 42.

Hayvanlardaki Akıllı Plan: Kamuflaj

Hayvanların hayatlarını sürdürebilmek için sahip oldukları özelliklerin biri de, kendilerini gizleme sanatı, yani "kamuflaj"dır.

Hayvanlar iki sebepten dolayı kendilerini gizleme ihtiyacı duyarlar: Avlanmak ya da avcılardan korunmak için. Kamuflajı diğer yöntemlerden ayıran en önemli özellik ise, son derece büyük bir akıl, beceri, estetik ve uyum içermesidir.

Hayvanların kamuflaj yöntemleri akıl almaz derecede şaşırtıcıdır. Ağaç kabuğuna gizlenmiş bir böceği veya yaprağın altında gizlenmiş bir başka canlıyı, bulunduğu yerden ayırdetmek neredeyse olanaksızdır. Bitkilerin özünü emen yaprak bitleri ise, bitki gövdelerinde diken taklidi yaparak beslenirler.

Bu yöntemleri, en büyük düşmanları olan kuşları aldatacak, kuşlar bu dikenli bitkiye konmayacaklardır.

Dalda gizlenen bir kertenkele (sol üst), bir ağacın gövdesine gizlenen güve (sağ üst), ağacın dalında duran bir baykuş (sol alt), yaprakların arasında adeta kaybolmuş mantis böcekleri (sağ alt)

Özel Donma Sistemi

Donmuş bir kurbağa alışılmamış bir biyolojik yapıdır. Hiçbir hayat belirtisi göstermez. Kalp atışı, nefes alışverişi ve kan dolaşımı tamamen durmuştur. Ancak aynı kurbağa buzlar eriyince sanki uykudan uyanmış gibi normal yaşamına döner.

Donma durumundaki bir canlı birçok ölümcül riskle karşı karşıyadır. Ancak kurbağa bu risklerden hiçbirini taşımaz. Kendisine verilen temel özellik bu durumda iken bol miktarda glikoz üretebilmesidir. Sanki bir diyabetik hasta gibi, kurbağanın kan şekeri seviyesi çok yüksek değerlere çıkmaktadır. Bazen bu seviyenin 550 milimol/litreye kadar çıktığı görülmüştür. (Bu değer normalde kurbağalar için 1-5, insan vücudu içinse 4-5 mmol/litredir.) Bu aşırı glikoz konsantrasyonu, normal durumlarda çok önemli sorunlara yol açmaktadır.

Donmuş bir kurbağada ise, bu aşırı glikoz, hücrelerden su çekilmesini önleyip büzülme olayını engellemektedir. Kurbağanın hücre zarı glikoza karşı oldukça geçirgendir; böylece glikoz, kolayca hücrelere girer. Vücutta yüksek miktarda bulunan glikoz donma sıcaklığını düşürür; bu sayede hayvanın vücut içi sıvısının çok az bir bölümü soğukta buz haline gelir. Araştırmacılar glikozun donmuş hücreleri de besleyebildiğini bulmuşlardır. Glikoz vücudun doğal yakıtı olmasının yanında üre sentezi gibi pek çok metabolik reaksiyonu da durdurur; bu sayede hücrenin değişik besin kaynakları çabuk tükenmez.

Peki bu miktarda glikoz kurbağada birdenbire nasıl oluşabilmektedir? Cevap ilginçtir: Canlının vücudunda bu iş için görevli çok özel bir sistem vardır. Deri üzerinde buz belirir belirmez karaciğere bir mesaj gider ve bu organ sahip olduğu glikojenin bir kısmını hemen glikoza çevirir. Karaciğere giden bu mesajın niteliği halen bilinmemektedir. Sinyal geldikten 5 dakika sonra kandaki şeker miktarı hızla artmaya başlar.[188]

Elbette hayvanın tam ihtiyacı olduğu bir dönemde, metabolizmasını, tüm ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde tamamen değiştirecek bir sisteme sahip olması, ancak üstün bir akıl ve bilgi sahibi Yaratıcı'nın kusursuz planı sonucunda gerçekleşebilir. Hiçbir tesadüf bu kadar kusursuz ve kompleks bir sistemi meydana getiremez.

Albatroslar

Göçmen kuşlar farklı "uçuş teknikleri" kullanarak enerji tüketimini en aza indirirler. Böyle bir uçuş şekline albatroslarda da rastlanır. Hayatlarının % 92'sini denizde geçiren bu kuşların kanat açıklıkları 3,5 metreye kadar ulaşır. Albatrosların en önemli özellikleri uçuş stilleridir; kanat çırpmaksızın saatlerce uçabilirler. Bunun için de kanatlarını sabit tutup rüzgarı kullanarak havada süzülürler.

3,5 metrelik kanatları sabit şekilde açık tutabilmek için büyük bir güç gerekir. Ama albatroslar bu pozisyonda saatlerce kalabilirler. Bu onların doğdukları andan itibaren sahip oldukları özel anatomik sistem sayesinde gerçekleşir. Uçuş sırasında albatrosun kanatları bloke olur. Bundan dolayı hiçbir kas gücü kullanılmaz. Kanatlar yalnızca kas katmanlarıyla tutulur. Bu da uçuş sırasında büyük kolaylık sağlar. Bu sistem kuş tarafından uçuşta harcanan enerjiyi de azaltır. Çünkü albatros kanat çırpmadığı ve kanatlarını açık tutmak için kuvvet harcamadığı için enerji kullanmaz. Sadece rüzgarı kullanarak saatlerce uçması, ona sınırsız bir enerji kaynağı sağlamaktadır. Örneğin 10 kiloluk bir albatros 1000 km yol almasına rağmen günde kilosunun sadece % 1'ini kaybeder. Bu çok düşük bir miktardır. İnsanlar bu cazip uçuş tekniğinden faydalanmak için albatrosları örnek alarak planörleri imal etmişlerdir.[189]

Farklı Görme Sistemleri

Birçok deniz canlısı için görme, avlanma ve savunma açısından son derece önemlidir. Nitekim deniz canlılarının çoğu denizaltı için en ideal şekilde yaratılmış gözlere sahiptirler.

Suyun altında 30 metre derinlikten sonra görüş alanı kısıtlıdır. Ancak bu derinlikteki canlıların gözleri de bu şartlara göre yaratılmıştır.

Kara hayvanlarından farklı olarak deniz canlıları, yaşadıkları yoğun ortamın ihtiyaçlarına uygun küresel lenslere sahiptirler. Geniş elips gözlere sahip kara hayvanlarına nazaran bu küresel biçim deniz altında görüş için daha uygundur; yakın plandaki objeleri görmeye göre ayarlıdır. Uzaktaki bir noktaya bakmak istendiğinde ise, bütün lens sistemi gözün içindeki özel bir kas mekanizmasıyla arkaya doğru çekilir.

Balığın gözünün küresel olmasının bir nedeni de, ışığın sudaki kırılmasıdır. Göz, neredeyse suyla aynı yoğunluğa sahip bir sıvı ile dolu olduğundan dışarda oluşan bir görüntü göze yansırken kırılma gerçekleşmez. Bunun sonucunda göz merceği dışarıdaki cismin görüntüsünü retina üzerine tam olarak odaklar ve balık insanın aksine suyun içinde son derece net görür.

Ahtapot gibi bazı hayvanlarda derinlerdeki çok yetersiz ışık için göz oldukça büyüktür. Büyük gözlü balıklar, 300 metrenin altında, etraftaki organizmaların ışıldamalarını yakalamak zorundadırlar. Ve özellikle suya nüfuz eden zayıf mavi ışığa karşı hassas olmalıdırlar. Bu sebeple gözlerinin retinalarında bol sayıda mavi hassas hücreler de bulunmaktadır.

Bu örneklerden anlaşıldığı gibi, her bir canlının kendi ihtiyacını karşılayacak şekilde, çok farklı özelliklere sahip gözlerinin bulunması, bu gözlerin sonsuz bir akıl, bilgi ve güç sahibi bir Yaratıcı tarafından, tam olmaları gereken şekilde yaratıldıklarının çok açık bir delilidir.

Zorlu Göç

Pasifik'te yaşayan Somon balıklarının özelliği üremek için yumurtadan çıktıkları nehirlere geri dönmeleridir. Yaşamlarının bir bölümünü denizde geçiren bu canlılar üremek için tatlı suya geri dönerler.

Yazın başlarında yolculuklarına başladıklarında somon balıklarının rengi parlak kırmızıdır. Yolculuklarının sonundaysa renkleri siyaha dönüşür. Göçe başladıklarında önce kıyılara yaklaşırlar ve nehirlere ulaşmaya çalışırlar. Hiçbir engel tanımadan doğdukları yere doğru gitmeye çalışırlar. Gerektiğinde tersine akan nehirlerden yukarı atlayarak, akıntıya karşı yüzerek, çağlayanları, bentleri aşarak yumurtadan çıktıkları yere ulaşırlar. 3.500-4.000 km.lik yol katederek yaptıkları bu yolculuk sonucunda dişi somlar yumurta, erkek somlarsa sperm bulundururlar. Yumurtadan ilk çıktıkları yere ulaşan dişi som balıkları 3 ila 5 bin arasında yumurta dökerler, erkek som balıklarıysa bunları döllerler. Hem göç hem de yumurtlama işleminin sonucunda balıklar oldukça fazla hasar görürler. Yumurtalarını bırakan dişiler bitkinleşir, kuyruk yüzgeçleri aşınır ve derileri siyaha dönüşmeye başlar. Aynı şeyler erkek som balıkları için de geçerlidir. Bir süre sonra nehir ölü som balıklarıyla dolar. Fakat yumurtulardan yeni bir som nesli çıkacak ve o da aynı yolculuğu yapacaktır.

Somon balıklarının bu yolculuğu nasıl başardığı, yumurtadan çıkıp denize nasıl ulaştıkları, yollarını hangi yöntemle buldukları hala cevap bekleyen sorulardandır. Bu konuda pek çok tahmin vardır ama kesin bir sonuç henüz yoktur. Somon balıklarına binler-

Solda kendini kumlu yüzeye benzeten bir mürekkep balığı. Sağda ise bir dalgıç gördüğünde aynı balığın, tehlikeye karşı büründüğü parlak sarı renk görülmektedir.

ce kilometrelik bir geri dönüş yaptıran, hiç bilmedikleri bir yere döndüren güç nedir? Açıktır ki, bu canlıların hepsine hakim olan ve onları yönlendiren üstün bir İrade vardır. O, Alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Mürekkep Balığı

Mürekkep balığının derisinin altında "kromotofor" adı verilen yoğun bir elastik pigment kesesi tabakası vardır. Bu pigmentler genelde sarı, kırmızı, siyah ve kahverengi olurlar. Dışarıdaki görüntüye göre beyinden gönderilen bir sinyalle, hücreler genişler ve uygun renk tonu ile deriyi kaplar. Bu sayede mürekkep balığı, üzerinde bulunduğu kayanın rengini alarak kusursuz bir kamuflaj elde eder.

Bu sistem öyle etkili çalışır ki, mürekkep balığı, sahip olduğu bu kompleks sistem sayesinde, kendi üzerinde zebralarınki gibi düzgün şeritli renkler bile oluşturabilir.[190]

Koalalar

Okaliptüs yapraklarının içinde bulunan yağlar pek çok memeli hayvan için zehirleyici etkiye sahiptir. Bu zehir, okaliptüslerin düşmanlarına karşı kullandıkları bir tür kimyasal savunma mekanizmasıdır. Fakat bu mekanizmayı yenen ve zehirli okaliptüs yapraklarıyla beslenen çok özel bir canlı vardır. Bir tür keseli hayvan olan koala…Koalalar okaliptüslerde hem barınırlar, hem beslenirler hem de su ihtiyaçlarını giderirler.

Koala da diğer memeliler gibi ağaçlarda bulunan selülozu kendisi sindiremez. Bu konuda selüloz sindirebilen mikro organizmalara bağımlıdır. Bu mikro organizmaların en sık görüldüğü yer, ince ve kalın bağırsakların birleştiği yerde bağırsak sisteminin arka uzantısı olan körbağırsaktır. Körbağırsak koalanın sindirim sisteminin en ilginç parçasıdır. Bu bölme yaprakların geçişi geciktirilerek mikropların selülozu sindirmesinin sağlandığı bir fermantasyon odacığı gibi görev görür. Bu sayede koala okaliptüs yapraklarındaki yağların zehirleyici özelliğini etkisizleştirebilir.[191]

Kuş Tüylerindeki Tasarım

Kuşların tüyleri ilk bakıldığında çok detay içermez gibi görünen bir yapıya sahiptir. Oysa dikkatli incelediğimizde, hafif ama son derece kuvvetli ve su geçirmeyen tüylerin oldukça kompleks yapısıyla karşılaşırız.

Kuşların kolayca uçabilmeleri için mümkün olduğunca hafif olmaları gerekir. Tüyler de bu ihtiyaçlarına uygun olarak keratin proteinlerinden oluşur. Bir tüyün sapının her iki tarafında damarlar yer alır ve her bir damarda 400 kadar küçük çengel bulunur. Bu 400 çengelin her birindeyse 2'şer tane olmak üzere toplam 800 kadar daha küçük kanca vardır ve bunlar "barbül" olarak adlandırılırlar. Küçük bir kuş tüyüne sığdırılmış olan 800 küçük kancanın önde yer alanlarında, yani öndeki barbüllerde de 20'şer tane daha kancacık vardır. Bu kancacıklar kumaş parçalarının teyellenmesi gibi iki tüyü birbirine tuttururlar. Bir kuşun bütün tüylerindeki toplam kanca sayısıysa yaklaşık olarak 700 milyardır.

Kuş tüyünün kanca ve çengellerle birbirine sımsıkı kilitlenmiş yapısının çok önemli bir nedeni bulunmaktadır. Tüylerin kuşun üzerinde sımsıkı tutunması, hiçbir harekette dökülüp gitmemesi gerekir. Kancalar ve çengellerden oluşan mekanizma sayesinde tüyler öylesine sıkıca kuşa tutunur ki ne şiddetli rüzgar, ne yağmur, ne kar onların dökülüp gitmesine sebep olmaz.

Kuşun karnındaki tüylerle, kanat ve kuyruk tüyleri birbirinin aynı değildir. Büyük tüylerden meydana gelen kuyruk tüyleri dümen ve fren görevini yerine getirirken, kanat tüyleri ise kuşun kanat çırpması esnasında açılarak yüzeyi genişletecek ve kaldırma kuvvetini artıracak şekildedir.

Resimde açık haldeki Sundew bitkisinin aşama aşama kapanması görülmektedir.

Sabit Pozisyonda Avlanma Yeteneği

Güney Afrika Sundew bitkisi, yapışkan tüyleri ile böcekleri tuzağa düşürür. Bu bitkinin yaprakları uzun kırmızı tüylerle doludur. Bu tüylerin ucu, böcekleri kendine çekecek kokuyu içeren bir sıvı ile kaplıdır. Sıvının bir başka özelliği ise son derece yapışkan olmasıdır. Kokunun kaynağına yönelen böcek, bu yapışkan tüylere takılır. Bir süre sonra yaprağın tümü, tüylere yapışan böceğin üzerine kapanır ve bitki, böceği sindirerek kendisi için gerekli olan proteini elde etmiş olur.[192]

Kuşkusuz bulunduğu yerden kıpırdama imkanı olmayan bir bitkinin böyle bir yetenekle donatılmış olması, özel bir dizaynın apaçık delilidir. Bir bitkinin, kendi bilinci ve iradesiyle ya da tesadüflerle böyle bir avlanma tarzı geliştirmesi mümkün değildir. O halde bu yeteneği kendisine veren Yaratıcı'nın varlığını ve büyüklüğünü görmemek de mümkün değildir.

Suda Yürüyebilen Bir Canlı: Basilisk

Çok az hayvan suyun yüzeyinde yürümeyi başarabilir. Çok nadir rastlanan böyle bir örnek aşağıda görülen ve Orta Amerika'da yaşayan Basilisk'tir. Basilisk'in arka ayak parmaklarının kenarlarında suya çarpmayı sağlayan kapaklar vardır. Bunlar, hayvan karada yürürken kıvrılmaktadır. Eğer hayvan bir tehlikeyle karşılaşırsa, bir akarsu ya da gölcüğün yüzeyinde iki ayağı üzerinde çok büyük bir süratle koşmaya başlar. Bu esnada arka ayaklarındaki kapaklar açılır ve bu sayede suyun üzerinde koşabilmesi için fazladan yüzey alanı sağlanmış olur.[193]

Basilisk'in sahip olduğu bu orjinal tasarım da, Allah'ın kusursuz yaratışının apaçık delillerindendir.

Basilisk kertenkelesi su ve hava arasında denge kurarak hareket eden ender canlılardandır.

Fotosentez

Yeryüzünün yaşanabilir bir yer olmasında en büyük pay şüphesiz bitkilerindir. Bitkiler soluduğumuz havayı biz insanlar için temizler, yaşadığımız gezegenin ısısını dengeler, atmosferdeki gazların dengesini sağlarlar. Soluduğumuz havadaki oksijen bitkiler tarafından üretilir. Besinlerimizin önemli bir bölümünü de yine bitkiler oluşturur. Bitkilerin insana besin sağlama özelliği, diğer tüm işlevleri gibi hücrelerindeki özel tasarımın bir sonucudur.

Bitki hücresi insan ve hayvan hücrelerinden farklı olarak güneş enerjisini doğrudan kullanabilir. Güneş ışığından aldığı enerjiyi kimyasal enerjiye çevirir ve çok özel yollarla besinlere depolar. Bütün bu işlemlerin adı, "fotosentez"dir. Aslında bu işi, tüm hücre değil, sadece hücrede yer alan ve bitkilere yeşil rengini veren "kloroplast" adlı organel yapar. Ancak mikroskopla görülebilen bu küçük yeşil organcıklar, dünyada güneş enerjisini organik maddeler içine depolayabilen yegane laboratuvarlardır.

Kloroplastların yeryüzünde ürettikleri madde miktarı yılda 200 milyar tonu bulmaktadır. Bu, yeryüzündeki tüm canlılar için hayati önem taşıyan bir üretimdir. Bitkilerin yaptıkları üretim son derece karışık kimyasal bir sürecin sonucunda gerçekleşir. Kloroplastın içinde bulunan binlerce "klorofil" pigmentinin ışığa verdiği tepki, saniyenin binde biri gibi inanılmaz bir sürede gerçekleşir. Bu yüzden klorofilde gerçekleşen pek çok olay hala gözlenememektedir.

Güneş enerjisini elektronik ya da kimyasal enerjiye çevirmek, bilindiği gibi modern teknolojinin çok yakın bir zaman önce başarabildiği bir işlemdir. Bunun için yüksek teknoloji ürünü aygıtlar kullanılmaktadır. Oysa gözle görülemeyecek kadar küçük olan bitki hücresi, bu işi milyonlarca yıldan beri en mükemmel şekilde yapabilmektedir.

İşte bu mükemmel sistem yaratılışı bir kez daha gözler önüne sermektedir. Son derece kompleks bir sistemi olan fotosentez, bilinçli olarak tasarlanmış, Allah'ın yarattığı bir mekanizmadır. Bu işlemin gerçekleşebilmesi için yapraklarda bulunan mikroskobik bir alana eşsiz bir fabrika sığdırılmıştır. Bu kusursuz tasarım, tüm canlılığı yaratanın Alemlerin Rabbi olan Allah olduğunun sayısız delillerinden bir tanesidir.

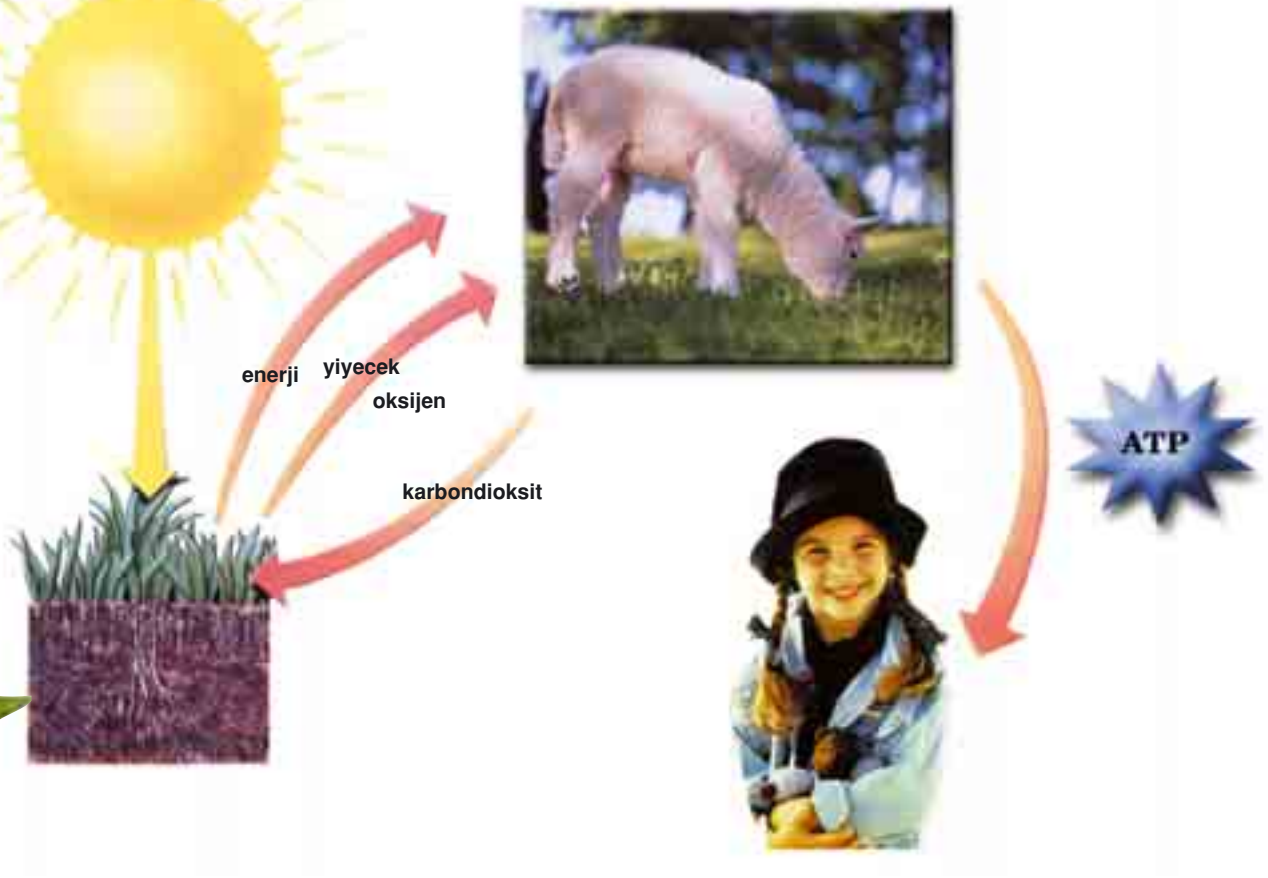

Bitkilerdeki mikroskobik fabrikalarda mucizevi bir dönüşüm gerçekleşir. Güneş'ten gelen enerji ile bitkiler fotosentez yaparlar, bu üretim hayvanlara ve insanlara ihtiyaçları olan enerjiyi sağlar.

UYARI

Okuyacağınız bu bölüm, hayatın ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir.

Maddesel dünyaya bakış açınızı kökten değiştirecek olan bu konuyu, çok dikkatli bir biçimde ve sindirerek okumalısınız.

Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya herhangi bir felsefi düşünce değil; dine inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği, bugün bilimin de kanıtladığı kesin bir gerçektir.

BÖLÜM 17

MADDENİN ARDINDAKİ SIR

Akıl ve vicdan yoluyla çevresini izleyen kişi fark eder ki, evrendeki canlı-cansız herşey yaratılmıştır. Peki tüm bunlar kim tarafından yaratılmıştır?

Açıktır ki, evrenin her noktasında kendini belli eden **"yaratılmışlık"**, evrenin kendisinin bir ürünü olamaz. Örneğin bir böcek kendi kendisini var etmemiştir. Güneş Sistemi, bitkiler, insanlar, bakteriler, alyuvarlar, kelebekler kendi kendilerini yaratmamışlardır. Tüm bunların "tesadüfen" oluşmaları gibi bir ihtimal de, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz gibi, söz konusu değildir.

Dolayısıyla şu sonuca varabiliriz: Gözümüzle gördüğümüz herşey yaratılmıştır... Ancak gözümüzle gördüğümüz şeylerin hiçbiri "Yaratıcı" değildir. O halde, Yaratıcı, gözümüzle gördüğümüz herşeyden başka ve üstün bir varlıktır. Kendisi görünmeyen, fakat yarattığı herşeyin Kendisi'nin varlığını ve vasıflarını gösterdiği üstün bir güçtür.

İşte Allah'ın varlığını tanımayanların saptıkları nokta da buradadır. Bu kişiler, Allah'ı gözleriyle görmedikleri sürece, O'nun varlığına iman etmemeye şartlandırmışlardır kendilerini. Ancak bu durumda, evrenin her yerinde apaçık görünen **"yaratılmışlık"** gerçeğini gizlemek, evrenin ve canlıların yaratılmamış olduğunu iddia etmek zorunda kalırlar. Bunu yapmak için yalanlara başvururlar. Evrim teorisi, önceki sayfalarda değinildiği gibi, bu konuda başvurulan yalanların, sonuçsuz çırpınışların en belirgin örneğidir.

İnkar edenlerin temel yanılgısı, aslında Allah'ın varlığını inkar etmeyen, ancak çarpık bir Allah inancına sahip olan pek çok kişi tarafından da paylaşılır. Toplumun çoğunluğunu oluşturan bu kişiler, yaratılışı reddetmezler, ancak Allah'ın "nerede" olduğuna dair batıl inançları vardır: Çoğu, Allah'ın yalnızca "gökte" olduğunu sanır. Bilinçaltlarındaki batıl düşünceye göre, Allah çok uzaklardaki bir gezegenin arkasındadır ve çok nadiren "dünya işlerine" müdahale eder. Ya da hiç etmez; evreni yaratmış ve bırakmıştır, insanlar kendi kaderlerini çizerler...

Kimileri de Kuran'ın Allah'ın "her yerde" olduğuna dair haberini duymuştur, fakat bunun anlamını tam olarak çözemezler. Bilinçaltlarındaki batıl düşünce, Allah'ın radyo dalgaları ya da görünmez, hissedilmez bir gaz gibi (Allah'ı tenzih ederiz) maddeleri çevrelediği şeklindedir.

Oysa bu düşünce ve baştan beri saydığımız, **Allah'ın "nerede" olduğunu** bir türlü çözemeyen (belki de bu yüzden O'nu inkar eden) düşünceler, ortak bir yanlışa dayanmaktadırlar: Hiçbir temeli olmayan bir ön yargıyı benimsemekte, ondan sonra da Allah ile ilgili olarak zanlara kapılmaktadırlar.

Nedir bu ön yargı?..

Bu ön yargı maddenin varlığı ve niteliği ile ilgilidir. İnsanların büyük bir kısmı gördüğümüz maddesel evrenin, var olan gerçekliğin ta kendisi olduğu konusunda şartlanmışlardır. Oysa modern bilim, bu ön yargıyı da yıkarak, çok önemli ve etkileyici bir gerçeği ortaya koymaktadır. İlerleyen sayfalarda Kuran'da da işaret edilen bu büyük gerçeği açıklayacağız.

Elektrik Sinyallerinden Oluşan Evren

Yaşadığımız dünya ile ilgili tüm bilgilerimiz bize beş duyumuz aracılığı ile gelir. Yani biz gözümüzün gördüğü, elimizin dokunduğu, burnumuzun kokladığı, dilimizin tattığı, kulağımızın duyduğu bir dünyayı tanırız. Doğumumuzdan itibaren bu duyulara bağlı olduğumuz için "dış dünya"nın, duyularımızın bize tanıttığından farklı olabileceğini hiç düşünmemişizdir.

Oysa, bugün birçok bilim dalında yapılan araştırmalar son derece farklı bir anlayışı beraberinde getirmiş, algılarımız ve algıladığımız dünya ile ilgili ciddi şüphelerin oluşmasına neden olmuştur.

Bu yeni anlayışın çıkış noktası ise şudur: Bizim "dış dünya" olarak algıladıklarımız, yalnızca elektrik sinyallerinin beyinde oluşturduğu etkilerdir. Elmanın kırmızılığı, tahtanın sertliği, dahası anneniz, babanız, aileniz, sahibi olduğunuz bütün mallar, eviniz, işiniz ve bu kitabın satırları yalnızca ve yalnızca beyninizdeki elektrik sinyallerinden ibarettir.

Frederick Vester bilimin bu konuda ulaştığı noktayı şöyle ifade eder:

> Bazı düşünürlerin, '**insan bir hayaldir**, aslında bütün yaşananlar geçici ve aldatıcıdır, **bu evren bir gölgedir**' şeklindeki sözleri günümüzde bilimsel olarak kanıtlanıyor gibidir.[194]

Konuyu tam olarak açıklamak için öncelikle, dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edelim.

Nasıl Görüyoruz, Duyuyoruz, Tadıyoruz?

Görme olayı oldukça aşamalı bir biçimde gerçekleşir. Görme sırasında, herhangi bir cisimden gelen ışık demetleri (fotonlar), gözün önündeki lensin içinden kırılarak geçer ve gözün arka tarafındaki retinaya ters olarak düşerler. Buradaki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülen görme uyarıları, sinirler aracılığı ile, beynin arka kısmındaki görme merkezi adı verilen küçük bir bölgeye ulaşırlar. Bu elektrik sinyali bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Yani görme olayı, gerçekte beynin arkasındaki küçük, **ışığın hiçbir şekilde giremediği, kapkaranlık bir noktada** yaşanır.

Şimdi genelde herkesçe bilinen bu bilgiye bir kez daha dikkatlice bakalım: Biz, "görüyorum" derken, aslında gözümüze gelen uyarıların elektrik sinyaline dönüşerek beynimizde oluşturduğu "etkiyi" görürüz. Yani **"görüyorum" derken, aslında beynimizdeki elektrik sinyallerini seyrederiz**.

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü bir kaç cm^3'lük görme merkezinde oluşur. Okuduğunuz bu satırlar da, ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara da, bu küçücük yerde meydana gelmektedir. Bu arada gözden kaçırılmaması gereken bir nokta daha vardır. Az önce belirttiğimiz gibi, kafatası ışığı içeri geçirmez, yani beynin içi kapkaranlıktır. Dolayısıyla beynin ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım: Karşımızda bir mum olduğunu düşünelim. Bu mumun karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, muma ait ışığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olmaz. Mumun ışığını gördüğümüz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır. Kapkaranlık beynimizin içinde, aydınlık, ışıl ışıl ve renkli bir dünyayı seyrederiz.

R.L. Gregory, bizim çok doğal karşıladığımız görme olayındaki mucizevi durumu şöyle ifade etmektedir:

> Görme olayına o kadar alışmışız ki, çözülmesi gereken sorular olduğunun farkına varmak büyük bir hayal gücü gerektiriyor. Fakat bunu dikkate alın. Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor, ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve **bu bir mucizeden farksız aslında.**[195]

Aynı durum diğer algılar için de geçerlidir. Ses, dokunma, tat ve koku, birer elektrik sinyali olarak beyne ulaşır ve buradaki ilgili merkezlerde algılanırlar.

Duyma olayı da böyledir: Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynı görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir. Kafatası ışığı geçirmediği gibi sesi de geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir.

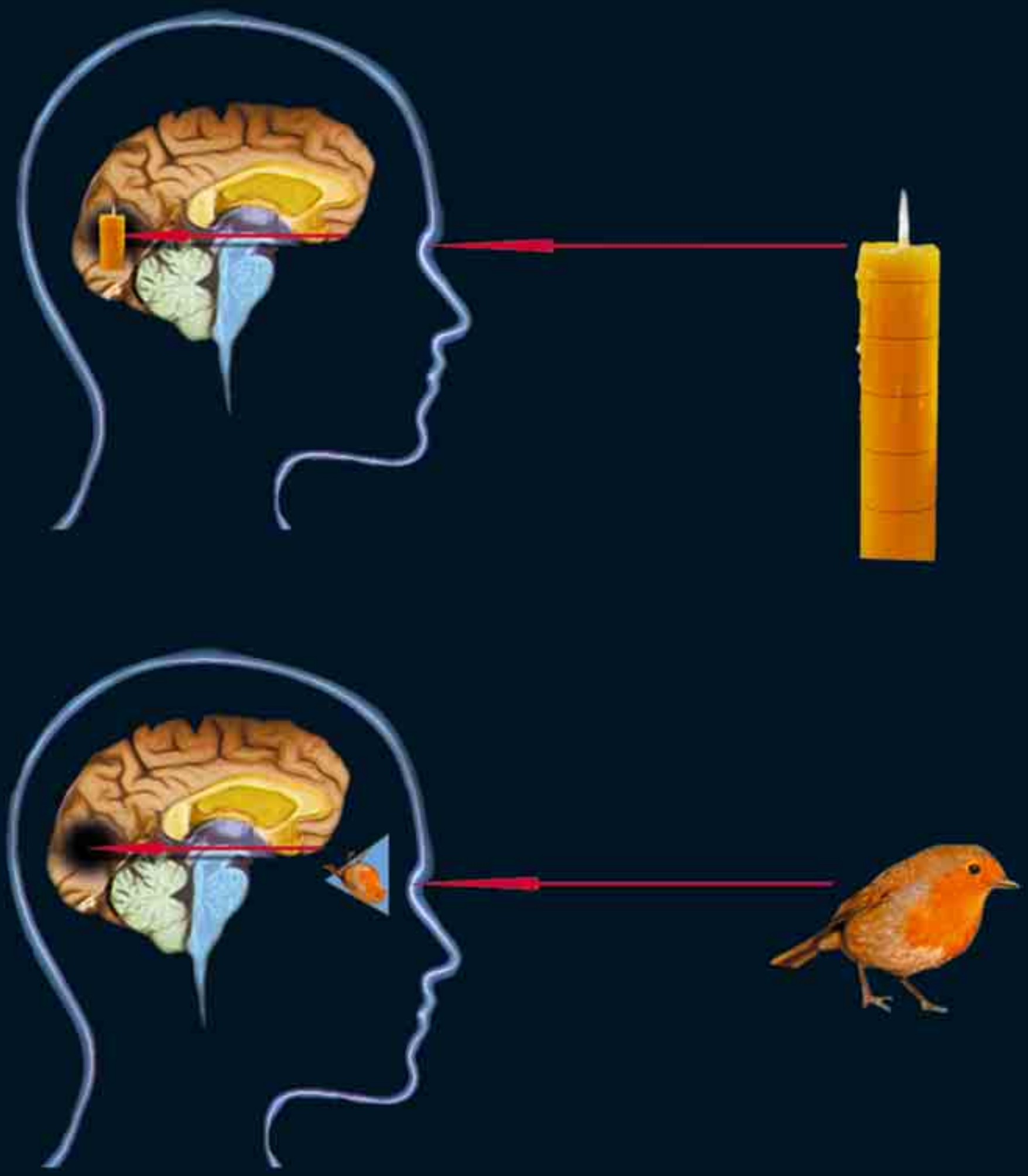

Bir cisimden gelen ışık demetleri retina üzerine ters olarak düşerler. Burada elektrik sinyaline dönüşen görüntü beynin arka tarafındaki görme merkezine ulaştırılır. Görme merkezi dediğimiz yer küçücük bir alandır. Beyin ışığı geçirmediği için, görme merkezine de ışığın ulaşması mümkün değildir. Yani biz, ışıl ışıl ve derinlikli bir dünyayı küçücük ve ışığın asla ulaşamadığı bir noktada algılarız.

Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Öylesine bir netliktir ki bu; sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada derin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Koku algımızın oluşması da buna benzerdir: Vanilya kokusu, gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerde bulunan alıcılara gelirler ve bu alıcılarda etkileşime girerler. Bu etkileşim beynimize elektrik sinyali olarak iletilir ve koku olarak algılanır. Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra, beyindeki algılanış biçiminden başka bir şey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeği, deniz kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen her türlü kokuyu beyninizde algılarsınız. Fakat koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamazlar. Ses ve görüntüde olduğu gibi, kokuda da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir. Sonuç olarak, doğduğunuz andan itibaren dışarıdaki nesnelere ait olarak bildiğiniz kokular duyu organlarınız aracılığı ile hissettiğiniz elektrik uyarılarıdır.

Benzer şekilde, insan dilinin ön tarafında da dört farklı tip kimyasal alıcı vardır. Bunlar tuzlu, tatlı, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi kimyasal işlemden sonra bu algıları elektrik sinyallerine dö-

Bir cisimden gelen uyarılar elektrik sinyaline dönüşerek beyinde bir etki oluştururlar. Görüyorum derken, aslında zihnimizdeki elektrik sinyallerinin etkisini seyrederiz.

nüştürür ve beyne iletirler. Bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanırlar. Bir çikolatayı ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır. Dışarıdaki nesneye ise asla ulaşamazsınız; çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Örneğin, beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi bir şeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duyunuzu tamamen yitirirsiniz.

Bu noktada karşımıza bir gerçek daha çıkar: Bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir. Bu gerçekle ilgili Lincoln Barnett şöyle demektedir:

> Hiç kimse kendisinin kırmızıyı görüşünün ya da Do notasını duyuşunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez.[196]

Dokunma duyumuza gelince de, değişen bir şey olmadığını görürüz. Bir cisme dokunduğumuzda dış dünyayı ve nesneleri tanımamıza yardımcı olacak bilgiler, derideki duyu sinirleri aracılığıyla beyne ulaştırılırlar. Dokunma hissi beynimizde oluşur. Zannedildiği gibi dokunma hissini algıladığımız yer parmak uçlarımız ya da derimiz değil, yine beynimizdeki dokunma merkezidir. Bizler nesnelerden gelen elektriksel uyarıların beynimizde değerlendirilmesi sonucu sertlik ya da yumuşaklık, sıcaklık ya da soğukluk gibi, nesneleri tanımlayan farklı farklı hisler duyarız. Hatta bir cismi tanımaya yarayan her türlü detayı bu uyarılar sonucunda elde ederiz. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

> …Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle varlaştığı sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. **Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez**.[197]

Yani beynimizin dışındaki maddesel dünyaya ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendiren beynimiz, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki **"aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap olur**. Biz ise bu kopyaları dışımızdaki gerçek madde zannederek yanılırız.

Beynimizin İçinde Oluşan "Dış Dünya"

Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir. Biz hiçbir zaman maddenin, beynimiz dışındaki aslına ulaşamayız. Ancak dış dünyanın beynimizde oluşan görüntüsünü görür, duyar ve tadarız.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da uzaklık hissidir. Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyreder ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıları okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. **Ancak şunu unutmayın; bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntüdür**.

Tüm diğer algılarınız için de aynı durum geçerlidir. Örneğin siz yan odadaki televizyonun sesini duyduğunuzu sanırken aslında beyninizin içindeki sesle muhatapsınızdır. Metrelerce uzaktan geldiğini sandığınız ses de, hemen yanınızdaki kişinin konuşması da aslında beyninizdeki birkaç santimetrekarelik duyma merkezinde algılanmaktadır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Yani ses sağdan, soldan veya havadan size ulaşmaz; **sesin geldiği bir yön yoktur**.

Algıladığınız kokular da böyledir; hiçbiri uzak bir mesafeden size ulaşmaz. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir; dışarıdaki gülün ve kokusunun aslı ile muhatap olamazsınız.

Çünkü bizim için "dış dünya", aynı anda beynimize ulaşan "elektrik sinyalleri bütünü"nden başka bir şey değildir. Beynimiz hayatımız boyunca bu sinyalleri değerlendirir. Biz de bunları maddenin "dışarıdaki" aslı sanarak yanıldığımızın farkında olmadan bir ömür süreriz. Yanılırız, çünkü algılarımızla maddenin kendisine asla ulaşamayız.

"Dış dünya" sandığımız sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren de, yine bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkleri görürken de aslında gözümüze ulaşan sadece ışığın **farklı dalga boylarıdır**. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. **"Dış dünyada" renk yoktur**. Ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece öyle algıladığımız için öyledirler.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi, kimisi de renkleri grinin çeşitli tonları şeklinde algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir.

Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

> İlkin **renklerin, kokuların**, v.b. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, **bunlar duyumlarımız sayesinde vardır**.[198]

Sonuç olarak; biz nesneleri onlar renkli olduğundan ya da dışarıda maddi bir varlığa sahip olduklarından renkli görmeyiz. Çünkü, **varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir.**

Peki o zaman "dış dünya"yı tam olarak bildiğimizi nasıl iddia edebiliriz?

Hayatımız boyunca gördüğümüz her görüntü beynin arka tarafındaki görme merkezinde oluşur ve bu görme merkezi sadece ve sadece birkaç cm^3 büyüklüğündedir. Dar bir oda görüntüsü de, geniş bir manzara görüntüsü de bu çok küçük alana sığmaktadır. O halde bizim gördüğümüz, dışarıda var olan gerçek büyüklük değil, sadece beynimizin algıladığı büyüklüktür.

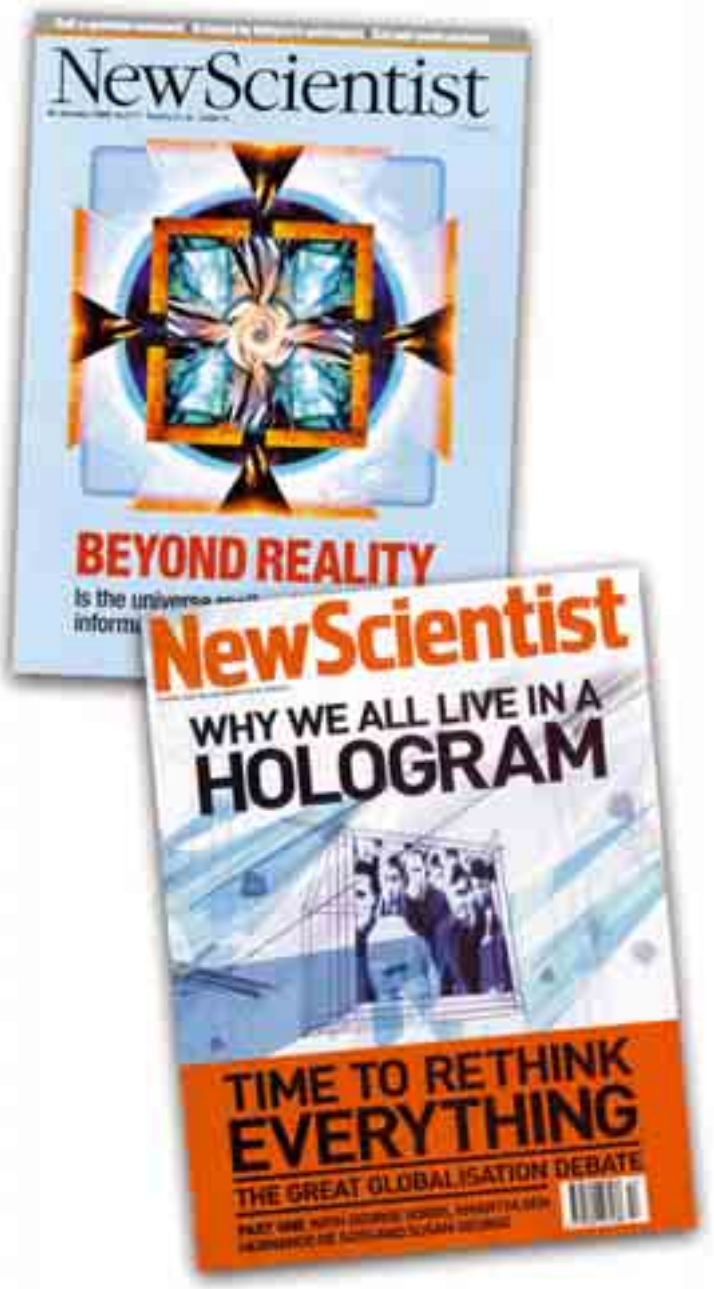

Modern fiziğin bulguları da maddesel evrenin bir algılar bütünü olduğunu gösteriyor. 30 Ocak 1999 tarihli sayısında bu gerçeği ele alan ünlü Amerikan bilim dergisi New Scientist'in kapağında şu soru yer alıyor: "Gerçeğin Ötesinde: Evren, Bilginin Bir Dansı mı ve Madde Sadece Bir Seraptan mı İbaret?"

27 Nisan 2002 tarihli New Scientist dergisinde yayınlanan "Boş Evren" başlıklı yazıda şöyle deniyordu: Bir dergi tutuyorsunuz. Sertlik hissi veriyor; uzayda bağımsız bir varlığı varmış gibi gözüküyor. Çevrenizdeki nesneler de öyle –muhtemelen bir fincan kahve, bilgisayar. Hepsi oralarda bir yerde gerçek gözüküyor. Ama hepsi bir ilüzyon. Bu sert olduğu varsayılan nesneler yalnızca izdüşümler, evrenimizin sınırlarında yaşayan kaleydoskopik şekillerin değişmesinden oluşuyorlar.

İnsanın Sınırlı Bilgisi

Buraya kadar anlattığımız gerçeğin ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, insanın dış dünya hakkındaki bilgisinin aslında son derece sınırlı oluşudur.

Dış dünya hakkındaki bilgilerimiz hem beş duyu ile sınırlıdır, hem de bu duyuların bize algılattığı dünyanın "asıl dünya" ile birebir uyumlu olduğunu gösterecek hiç bir kanıt yoktur.

Dolayısıyla asıl dünya, bizim algıladığımızdan çok daha farklı olabilir. Orada bizim algılayamadığımız pek çok varlık ve varlık boyutu olabilir. Bizim bilgimiz, evrenin en uzak noktalarına varsak bile, eksik olarak kalmaya devam edecektir.

Tüm varlıkları eksiksiz ve kusursuz bir biçimde bilen ise, tümünü yaratmış olan Yüce Allah'tır. Allah'ın yarattığı varlıklar, ancak O'nun izin verdiği kadar bilgi sahibi olabilirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

> **Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)**

Yapay Olarak Oluşturulan "Dış Dünya"

Tanıdığımız tek dünya, zihnimizin içinde olan, orada çizilen, seslendirilen ve renklendirilen, kısacası zihnimizde meydana gelen bir dünyadır.

Beynimizde seyrettiğimiz bu algılar kimi zaman "yapay" bir kaynaktan da geliyor olabilirler.

Bunu şöyle bir örnekle zihnimizde canlandırabiliriz:

Önce, beyninizi vücudunuzun dışına çıkarıp, cam bir küpün içinde suni olarak yaşattığımızı düşünelim. Bir de bunun yanına, her türlü elektrik sinyalinin üretilebildiği bir bilgisayar yerleştirelim. Sonra, herhangi bir ortama ait görüntü, ses, koku gibi verilerin elektrik sinyallerini yapay olarak bu bilgisayarda üretelim ve kaydedelim. Bu bilgisayarı elektrik kablolarıyla beyninizdeki algı merkezlerine bağlayalım ve burada kayıtlı olan sinyalleri beyninize gönderelim. Bu sinyalleri algıladıkça beyniniz (bir başka deyimle "siz"), bunların karşılığı olan ortamı görecek ve yaşayacaktır.

Bu bilgisayardan beyninize, kendi görüntünüze ait elektrik sinyalleri de gönderebiliriz. Örneğin bir masada otururken algıladığınız bütün görme, işitme, dokunma gibi duyuların elektriksel karşılıklarını beyninize gönderdiğimizde, beyniniz kendisini bürosunda oturmakta olan bir işadamı sanacaktır. Bilgisayardan gelen uyarılar devam ettikçe de bu hayali dünya devam edecektir. Yalnızca bir beyinden ibaret olduğunu ise hiçbir şekilde anlayamayacaktır. Çünkü beynin içinde bir dünya oluşması için beyindeki ilgili merkezlere gerekli uyarıların ulaşması yeterlidir. Bu uyarılar yapay bir kaynaktan, örneğin bir kayıt cihazından ya da daha farklı bir algı kaynağından geliyor olabilir.

Ünlü bilim felsefecisi Bertrand Russell bu konuda şunları söyler:

> …Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince bu, parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. **Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik**.[199]

Maddesel karşılıkları olmayan algıları gerçek sanarak aldanmamız çok kolaydır. Nitekim bu gerçeği rüyalarımızda sık sık yaşarız. Rüyada tamamen gerçek gibi duran olaylar yaşar, insanlar, nesneler, ortamlar görürüz. Ama hepsi birer algıdan başka bir şey değildir. Rüya ile "gerçek dünya" arasında ise temel bir fark yoktur; her ikisi de zihinde yaşanır.

Algılayan Kim?

Buraya kadar anlaşılacağı gibi, içinde yaşadığımızı sandığımız ve "dış dünya" adını verdiğimiz maddesel dünyanın aslında beynimizde oluştuğuna kuşku yoktur. Ama asıl önemli soru burada ortaya çıkar: Bildiğimiz bütün maddesel varlıklar gerçekte birer algı ise, o halde beynimiz nedir? Beynimiz de kolumuz, bacağımız ya da başka herhangi bir nesne gibi maddesel dünyanın bir parçası olduğuna göre, o da diğer maddeler gibi bir algı olmalıdır.

Rüya ile ilgili bir örnek konuyu daha iyi açıklayacaktır. Şimdiye kadar olan anlatımımıza uygun olarak beynimizin içinde bir rüya seyrettiğimizi düşünelim. Rüyada hayali bir bedenimiz olacaktır. Hayali bir kolumuz, hayali bir gövdemiz, hayali bir gözümüz ve de hayali bir beynimiz. Rüya sırasında bize "nerede görüyorsun?" gibi bir soru gelse vereceğimiz cevap "beynimde görüyorum" olacaktır. Ama ortada gerçek bir beyin yoktur. Sadece hayali bir vücut, hayali bir kafatası ve hayali bir beyin vardır. Rüyanızdaki görüntüyü gören irade ise, rüyadaki hayali beyin değil, ondan daha "ötede" olan bir varlıktır.

Rüyadaki ortamla gerçek hayat dediğimiz ortam arasında herhangi bir fiziksel fark olmadığını biliyoruz. Öyleyse, bize gerçek hayat dediğimiz ortamda, "nerede görüyorsun?" sorusu sorulduğunda da üstteki örnekteki gibi "beynimde" cevabını vermenin bir anlamı yoktur. Her iki durumda da gören ve algılayan irade, bir et parçası niteliğindeki beyin değildir. Buraya kadar hep dış dünyanın bir kopyasını beynimizde izlediğimizden söz ettik. Bunun önemli bir sonucu, dış dünyanın aslını hiç bir zaman tam olarak bilemeyeceğimizdir.

En az bu kadar önemli olan ikinci bir gerçek ise, beynimizde izlediğimiz bu dünyayı izleyen "irade"nin, beynin kendisi olamayacağıdır. Beyin, kendisine gelen verileri işleyen ve görüntüye çeviren bir bilgisayar-monitör sistemi gibidir; ama dikkat edilirse bilgisayarlar kendi kendilerini izlemezler. Varlıklarının şuurunda da değildirler.

Bu şuuru aramak için beyni analiz ettiğimizde karşımıza, diğer canlı organlarda da bulunan protein ve yağ molekülleri gibi moleküllerden daha farklı bir malzeme çıkmaz. Yani beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri seyrederek yorumlayacak, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir şey yoktur.

R.L.Gregory beynin içinde görüntünün algılanması ile ilgili insanların düştükleri bir yanılgıyı şöyle di-

Yapay Uyarılarla Oluşturulan Gerçeklik

Sanal gerçeklik, bilgisayarda canlandırılan üç boyutlu görüntülerin, bazı aygıtların yardımıyla insanlara "gerçek bir dünya" gibi gösterilmesidir. Bugün birçok alanda farklı amaçlarla kullanılmaktadır.

Sanal gerçekliğin en önemli özelliği, özel aletler kullanan bir kişinin gördüğü görüntüyü gerçek zannetmesi hatta kendisini bu görüntüye kaptırmasıdır. Bu yolla insanların beyninde aslı kadar gerçek ve canlı bir maddesel dünya oluşturulabilmektedir. Verilen yapay uyarılar sonucunda bir insan, gerçekte ortamda bulunmadığı halde bir kuşu gördüğünüz, ona dokunduğunu zannedebilmektedir.

le getirmektedir:

> Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz.[200]

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları sorunlardan biri budur: Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir?

Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir:

> Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben" **-beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim?** Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."[201]

Şimdi şunu düşünün: Elinizdeki kitap, içinde oturduğunuz oda, kısaca önünüzdeki bütün görüntüler beyninizin içinde görülmektedir. Peki bu görüntüleri atomlar mı görüyor? Hem de kör, sağır, bilinçsiz atomlar... Neden atomların bir kısmı bu özellikleri kazanmış da, diğerleri kazanamamış?... Düşünmemiz, kavramamız, hatırlamamız, sevinmemiz, üzülmemiz, bütün bunlar bu atomların arasındaki kimyasal reaksiyonlardan mı ibaret?

Bu soruları dikkatle düşündüğümüzde, atomlarda irade aramanın bir anlamı olmadığını görürüz. Açıktır ki, gören, işiten ve hisseden varlık, madde ötesinde bir varlıktır. Bu varlık "canlı"dır ve ne madde, ne de görüntü değildir. Bu varlık vücut görüntümüzü kullanarak önündeki algılarla muhatap olur.

İşte bu varlık "Ruh"tur.

Bu satırları yazan ve okuyan akıllı varlıklar, birer atom ve molekül yığını -ve bunların arasındaki kimyasal reaksiyonlar- değil, birer "ruh"tur.

Gerçek Mutlak Varlık

Tüm bu gerçekler, bizi çok önemli bir soruyla daha karşı karşıya getirir: Madem bizim muhatap olduğumuz dünya, gerçekte ruhumuzun gördüğü algılardır, o halde bu algıların kaynağı nedir?...

Bu soruya cevap verirken dikkat edilmesi gereken gerçek şudur; biz maddeyi sadece hayalimizde görürüz, dışarıdaki aslı ile hiçbir zaman muhatap olamayız. Madde bizim için bir algı olduğuna göre, "yapay" bir şeydir. Yani bu algının bir başka güç tarafından yapılması, daha açık bir ifadeyle yaratılması gerekir. Hem de sürekli olarak. Eğer sürekli bir yaratma olmazsa, bu algılar da yok olur giderler. Bu, bir televizyon ekranında görüntünün devam edebilmesi için, yayının da sürekli devam etmesi gibidir.

Peki kim bizim ruhumuza yıldızları, dünyayı, bitkileri, insanları, bedenimizi ve gördüğümüz diğer herşeyi sürekli olarak seyrettirmektedir?

Çok açıktır ki, içinde yaşadığımız tüm maddesel evreni yaratan ve sürekli yaratmaya devam eden üstün bir Yaratıcı vardır. Bu Yaratıcı, bu denli görkemli bir yaratılış sergilediğine göre de, sonsuz bir güç ve bilgi sahibidir.

Nitekim o Yaratıcı, bize indirdiği kitap yoluyla Kendisi'ni, evreni ve bizim neden var olduğumuzu anlatır.

O Yaratıcı Allah, kitabının ismi ise Kuran-ı Kerim'dir.

Göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Allah yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

> **Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)**

Elbette bu ayette maddesel evrenin Allah'ın kudreti altında tutulması anlatılmaktadır. Allah evreni, dünyayı, dağları, canlı cansız tüm varlıkları yaratmıştır ve onları her an kudreti altında tutmaktadır. Allah'ın Halik sıfatı bu maddesel evrende tecelli etmektedir. Allah Halik'tir, yani herşeyi yaratan, yoktan var edendir. Bu da bize göstermektedir ki, beynimizin dışında, Allah'ın yarattığı varlıklardan oluşan maddesel

bir evren vardır. Ancak, Allah bir mucize ve yaratışındaki üstünlüğün ve sonsuz ilminin bir tecellisi olarak, bu maddesel evreni bize bir "hayal", "gölge" veya "görüntü" gibi izlettirir. Allah'ın yaratışındaki mükemmeliğin bir sonucu olarak, insan, beyninin dışındaki dünyaya asla ulaşamaz. Bu gerçek maddesel evreni bilen sadece Allah'tır.

Fatır Suresi'ndeki ayetin bir başka tevili de, insanların görmekte oldukları maddesel evren görüntülerini de Allah'ın her an tutmakta olduğudur. (En doğrusunu Allah bilir.) Allah zihnimize dünya görüntüsünü göstermemeyi dilese, tüm evren bizim için yok olur ve bir daha asla ona ulaşamayız.

Bizim maddesel evrenin kendisine asla ulaşamadığımız gerçeği, insanların pek çoğunun aklını meşgul eden "Allah nerede" sorusunun da cevabını ortaya çıkarır.

Girişte de belirttiğimiz gibi, insanların çoğu, Allah'ın gücünü kavrayamadıklarından, O'nu göklerde bir yerlerde bulunan ve dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak düşünürler. (Allah'ı tenzih ederiz) Bu mantığın temeli, evrenin bir maddeler bütünü olduğu, Allah'ın ise bu maddelerin "dışında" bir yerlerde bulunduğu şeklindedir.

Oysa, şimdiye dek incelediğimiz gibi, maddesel evrene hiç bir zaman ulaşamadığımız gibi, onun mahiyetini de tam olarak bilemeyiz. Tek bildiğimiz, tüm bunları yaratan Yaratıcı'nın, yani Allah'ın varlığıdır. İmam Rabbani gibi büyük İslam alimleri, bu gerçeği ifade etmek için, **"var olan tek mutlak varlık sadece Allah'tır, O'ndan başka herşey gölge varlıklardır"** demişlerdir.

Çünkü gördüğümüz dünya zihnimizdedir ve bunun dış dünyadaki karşılığına ulaşmamız kesinlikle imkansızdır.

Böyle olunca da, Allah'ın, hiç bir zaman ulaşamadığımız bir maddi evrenin "dışında" olduğunu düşünmek yanlış olur.

Allah gerçekte "her yerde"dir ve her yeri kaplamaktadır. Bu gerçek Kuran'da şöyle açıklanır:

> **…O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)**
>
> **Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)**

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle belirtilmektedir:

> **Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)**

Maddesel varlıklar Allah'ı göremezler, ama Allah, Kendi yarattığı maddeyi her şekliyle görür. Kuran'da **"gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder"** (Enam Suresi, 103) denilerek bu gerçek haber verilmektedir.

Yani biz Allah'ın varlığını gözlerimizle algılayamayız ama Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. O'nun bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız.

"Dış dünya" sandığımız algıları seyrederken, yani hayatımızı sürerken de, bize en yakın olan varlık, Allah'ın Kendisi'dir. Kuran'da yer alan **"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şahdamarından daha yakınız"** (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Bir insan kendi bedeninin "madde"den oluştuğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Çünkü örneğin "kendi" zannettiği yer beyniyse, dışarısı olarak kabul ettiği yer kendisine 20-30 cm. gibi belirli bir uzaklıkta olur. Ama madde diye bildiği herşeyin zihnindeki algılar olduğunu kavradığında, artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramlar anlamsızlaşır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara "sonsuz yakın" olduğunu, **"kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..."** (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, **"muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir.

İnsan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. **"Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursu-**

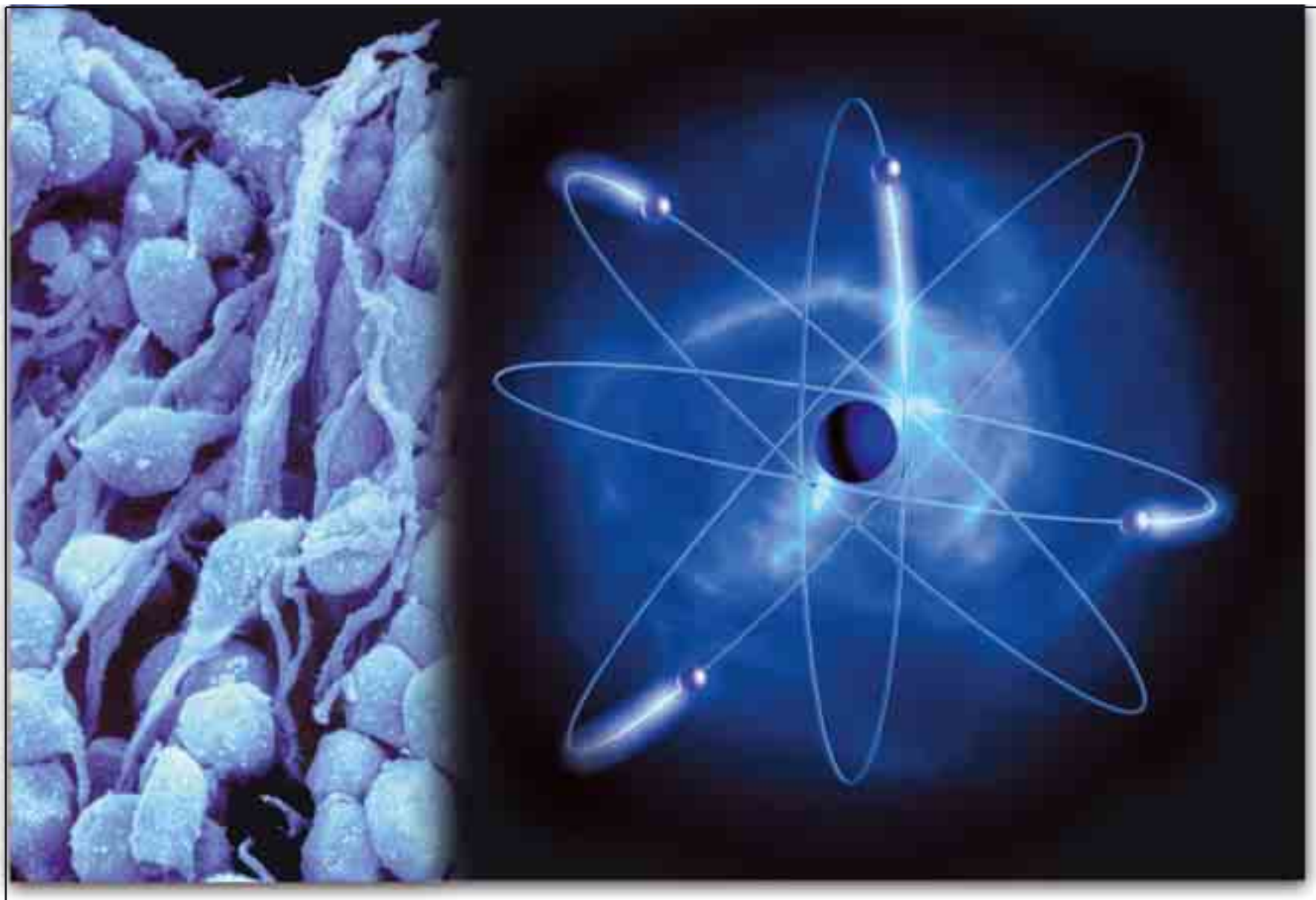

Beyin, protein ve yağ moleküllerinden oluşan bir hücreler yığınıdır. Nöron (yukarıda solda) adı verilen sinir hücrelerinden oluşmuştur. Bilinci oluşturan elbette nöronlar değildir. Nöronların yapısını incelediğimizde karşımıza çıkan ise atomlardır. (yukarıda sağda) Kuşkusuz şuursuz atomların da şuur meydana getirmesi mümkün değildir. Beyin dediğimiz et parçasında, görüntüleri izleyecek, bilinci oluşturacak, kısacası "ben" dediğimiz şeyi yaratabilecek bir güç yoktur. Buradan da ruhun varlığı apaçık anlaşılmaktadır.

nuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz." (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de bu gerçeğe dikkat çekmiştir. Ancak ayette de bildirildiği gibi insanlar gözleriyle görmedikleri için bu olağanüstü gerçekten habersiz yaşarlar.

Öte yandan, İmam Rabbani'nin ifadesiyle bir gölge varlıktan başka bir şey olmayan insanın, Allah'tan bağımsız bir güce sahip olması da mümkün değildir. Nitekim **"Sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır"** (Saffat Suresi, 96) ayeti yaşadığımız tüm olayların Allah'ın kontrolü altında gerçekleştiğini gösterir. Kuran'da bu gerçek bildirilmekte ve **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** (Enfal Suresi, 17) ayetiyle, hiçbir fiilin Allah'tan bağımsız olmadığı vurgulanmaktadır. İnsan gölge varlık olduğu için atma eylemini yapan kendisi olamaz. Ancak Allah bu gölge varlığa kendisinin attığı hissini vermektedir. Gerçekte ise tüm fiilleri gerçekleştiren Allah'tır.

Gerçek budur. Bir insan bunu kabullenmek istemeyebilir, kendisini Allah'tan bağımsız bir varlık sanmaya devam edebilir, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Sahip Olduğumuz Herşey Aslında Hayaldir...

Açıkça görüldüğü gibi, bizim "dış dünya" ile doğrudan muhatap olmadığımız, Allah'ın sürekli ruhumuza gösterdiği bir kopyası ile muhatap olduğumuz bilimsel ve mantıksal bir gerçektir. Ne var ki bazı insanlar bu gerçeği pek düşünmek istemezler.

Bu konuda biraz samimi ve cesur düşünecek olursanız, evinizin, içindeki eşyalarınızın veya antikalarınızın, yazlığınızın, yeni aldığınız arabanızın, ofisinizin, mücevherlerinizin, bankadaki hesabınızın, gardrobunuzun, eşinizin, çocuklarınızın, iş arkadaşlarınızın ve sahip olduğunuz diğer şeylerin de, aslında zihninizde olduğu gerçeğini fark edersiniz. Etrafınızda gördüğünüz, duyduğunuz, kokladığınız kısacası beş du-

İnsan, bu anlatılanlar doğrultusunda biraz derin düşünürse, bu hayret verici, olağanüstü durumu kendisi de açıkça fark eder. Dünya yalnızca insanı denemek için yaratılan bir alemdir. İnsanlar kısa yaşamları boyunca asla gerçeğine ulaşamayacakları algılarla denenirler. Bu algılar ise, özellikle süslü ve çekici gösterilir.

yunuzla algıladığınız herşey bu "kopya dünya"ya aittir; en sevdiğiniz sanatçının sesi, oturduğunuz iskemlenin sertliği, kokusu hoşunuza giden bir parfüm, sizi ısıtan güneş, renkleriyle göz alıcı bir çiçek, pencerenizin dışında uçan bir kuş, denizin üzerinde hızla ilerleyen sürat motoru, bol ürün veren bahçeniz, işinizde kullandığınız bilgisayar ya da dünyadaki en kaliteli teknolojiye sahip müzik setiniz...

Gerçek budur, çünkü dünya yalnızca insanı denemek için yaratılan bir alemdir. İnsanlar kısa yaşamları boyunca asla gerçeğine ulaşamayacakları algılarla denenirler. Bu algılar ise, özellikle süslü ve çekici gösterilir. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

> **"Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır." (Al-i İmran Suresi, 14)**

İnsanların çoğu sahip oldukları ya da olmaya çalıştıkları malların, paraların, yığdıkları altınların, gümüşlerin, dolarların, mücevherlerin, taşıdıkları hesap cüzdanlarının, kredi kartlarının, kullandıkları dolaplar dolusu kıyafetlerin, son model arabaların, kısacası her türlü zenginliğin büyüsüyle dinlerini bir kenara bırakır, ahireti unutur ve yalnızca dünyaya yönelirler. "İşim var", "ideallerim var", "sorumluluklarım var", "vaktim kısıtlı", "yetiştirmem gereken işler var", "ileride yapacağım" diyerek, dünyanın "süslü ve çekici" yüzüne aldanarak namaz kılmaz, mallarını fakirlere vermez, ahirette kazanç sağlayacakları ibadetlere yönelmezler. Aksine yalnızca dünyada kazanç sağlamaya çalışarak ömürlerini tüketirler. **"Onlar, dünya hayatından dışta olanı bilirler, ahiretten ise gafildirler"** (Rum Suresi, 7) ayetinde işte tam bu yanılgı tarif edilir.

Kitabın bu bölümünde anlattığımız gerçek ise, bütün bu hırsları ve bağlılıkları anlamsızlaştırması açısından çok önemlidir. Çünkü bu gerçeğin anlaşılması, insanların sahip oldukları ve olmaya çalıştıkları herşeyin, hırsla sahip oldukları mülklerinin, varlıklarıyla övündükleri çocuklarının, kendilerine en yakın sandıkları eşlerinin, en sevdikleri arkadaşlarının, bedenlerinin, bir üstünlük olarak gördükleri mevkilerinin,

okudukları okulların, geçirdikleri tatillerin birer gölge varlıktan ibaret olduğunu göstermektedir. Bu durumda bunlar adına yapılan hırslar, geçirilen zamanlar, harcanan çabalar da boşunadır.

O halde bazı insanlar sahip oldukları mal ve mülkleriyle, yatlarıyla, helikopterleriyle, fabrikalarıyla, holdingleriyle, köşkleriyle, arazileriyle sanki bunların aslı ile muhatap olabilirmiş gibi övündükleri zaman küçük düşmektedirler. Yatlarında "kasılarak" dolaşanlar, arkadaşlarına arabalarıyla gösteriş yapanlar, zenginliklerini her fırsatta dile getirenler, mevkilerinin kendilerini herkesten üstün kıldığını zannedenler, bunlarla gösteriş yaptıklarını sananlar, aslında zihinlerindeki görüntüler ile gösteriş yaptıklarını anladıklarında ne duruma düşeceklerini bilmelidirler.

Bunların benzerlerini rüyalarında da sık sık görürler. Rüyalarında da evleri, çok süratli arabaları, son derece değerli mücevherleri, tomar tomar dolarları, yığın yığın altın ve gümüşleri vardır. Rüyalarında da yüksek bir mevkide bulunurlar, binlerce kişinin çalıştığı bir fabrikaları olur, pek çok insana hükmedebilecek bir güçleri olur, herkesin hayran kaldığı kıyafetler giyerler... Ancak nasıl rüyada sahip oldukları ile övünmek onları komik duruma düşürürse, aynı şekilde bu dünyada muhatap oldukları görüntüyle övünmek de buna eşdeğerdir. Rüyalarında gördükleri de, bu dünyada muhatap oldukları da sonuçta zihinlerindeki birer görüntüden ibarettir.

Bunun gibi, dünyada yaşadıkları olaylara gösterdikleri tepkiler de gerçeği anladıklarında, bu insanları utandıracaktır. Kendini kaybetmiş şekilde kavga edenler, bağırıp çağıranlar, dolandırıcılık yapanlar, rüşvet alanlar, sahtekarlık düzenleyenler, yalan söyleyenler, cimrilik yapanlar, insanların canını yakanlar, onları dövüp sövenler, gözü dönmüş saldırganlar, içleri makam mevki hırsı ile dolu olanlar, haset edenler, gösteriş yapmaya çalışanlar, kendilerini yüceltmek için uğraşanlar ve diğerleri, bir hayal içinde bunları yaptıklarını fark ettiklerinde rezil olacaklardır.

Bilinmelidir ki, tüm evreni yaratan ve her insana ayrı ayrı gösteren Allah olduğuna göre, bu dünyadaki tüm malın gerçek sahibi de yalnızca Allah'tır. Nitekim bu gerçek Kuran'da özellikle haber verilir:

Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, herşeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)

Aslı ile muhatap olunamayan hırslar uğruna din ahlakını bir kenara bırakmak ve bunun neticesinde sonsuz yaşamı kaybetmek ise, çok büyük bir akılsızlıktır. Dahası insana sonsuz kayıp getirir.

Bu konuda şu nokta çok iyi anlaşılmalıdır: Karşı karşıya olduğumuz gerçek, "tüm bu sahip olduğunuz ve hırsını yaptığınız mallar, zenginlikler, çocuklar, eşler, arkadaşlar, makam-mevki ileride yok olacaktır, o yüzden bir anlamı yoktur" demektedir. "Bu sahip olduklarınızın hiçbirinin aslı ile şu anda zaten muhatap değilsiniz, hepsi yalnızca beyninizde izlediğiniz bir algıdan ibaret, Allah'ın sizi denemek için gösterdiği birer görüntü" demektedir. Dikkat ederseniz ikisi arasında çok büyük bir fark vardır.

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarını var kabul ederek kendini aldatsa bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden dirildiğinde, yani ahirette herşey çok net ortaya çıkacaktır. O gün insanın **"görüş gücü keskinleşecek"** (Kaf Suresi, 22) ve herşeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecek, **"keşke o ölüm kesip bitirseydi, malım bana hiçbir yarar sağlayamadı, güç ve kudretim yok olup gitti"** diyerek helak olacaktır. (Hakka Suresi, 27-29)

Akıllı bir insana düşen ise, tüm kainatın bu en büyük gerçeğini zaman varken burada kavramaya çalışmaktır. Aksi halde bütün ömrünü hayaller peşinde koşmaya harcayıp sonunda büyük bir yıkıma uğrar. Allah, dünyada hayaller (ya da "seraplar") peşinde koşup Yaratıcımız olan Allah'ı unutan bu insanların son durumlarını şöyle bildirmektedir:

İnkar edenler; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)

Materyalistlerin Mantık Bozuklukları

Bu bölümün başından itibaren maddenin, materyalistlerin iddia ettikleri gibi mutlak bir varlık olmadığı, aksine Allah'ın yoktan yarattığı ve bizim de aslına ulaşamadığımız bir gölge varlık olduğu bilimsel olarak ortaya kondu. Materyalistler ise, bütün felsefelerini yok eden bu açık gerçeğe karşı son derece dogmatik bir tutumla direnmektedirler ve geçersiz karşı mantıklar getirmektedirler.

Örneğin materyalist felsefenin 20. yüzyıldaki savunucularından biri olan koyu Marksist **George Politzer**, maddenin aslına ulaşabildiğinin "büyük delili" olarak **"otobüs örneği"**ni vermiştir. Politzer'e göre, idealist düşünürler de otoyolda otobüs gördükleri zaman ezilmemek için kaçmaktadırlar ve bu maddenin aslı ile muhatap olduklarının ispatıdır.[202]

Bir başka tanınmış materyalist Johnson ise kendisine maddenin aslına ulaşamadığı anlatıldığında, taşlara tekme atarak onların aslı ile muhatap olduğunu "kanıtlamaya" çalışmıştır.[203]

Benzer bir örnek, Politzer'in akıl hocası ve diyalektik materyalizmin Marx'la birlikte kurucusu olan **Friedrich Engels** tarafından verilmiş, Engels, **"eğer yediğimiz pastalar birer algı olsaydı, açlığımızı geçirmezlerdi"** diye yazmıştır.[204]

Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin kitaplarında hep bu tür örnekler ve **"maddenin varlığını tokat yiyince anlarsınız"** gibi öfke dolu cümleler yer almaktadır.

Materyalistlerin tüm bu örnekleri vermelerine neden olan kavrayış bozukluğu ise, "maddenin aslına ulaşamayız" açıklamasını, sadece görme duyusu ile ilgili bir açıklama gibi anlamalarıdır. Algı kavramının yalnızca görmeyle sınırlı olduğunu, dokunma gibi algıların ise bizi doğrudan maddenin aslına ulaştırdığını sanmaktadırlar. Otobüsün insana çarpması üzerine de, "bakın çarpıyor, demek ki aslı ile muhatabız" demektedirler. Anlamakta zorluk çektikleri nokta, otobüs çarpması sırasında yaşanan sertlik, darbe ve acı gibi bütün algıların da aslında zihinde oluştuklarıdır.

Rüya Örneği

Oysaki beş duyunun hangisinden yola çıkarsak çıkalım, dış dünyanın dışarıda var olan aslına hiç bir zaman ulaşamayız. Bunu bize gösteren önemli bir gerçek, o anda yok olan şeyleri rüyada iken var sanabilmemizdir. İnsan, rüyasında çok gerçekçi olaylar yaşayabilmektedir. Merdivenden yuvarlanıp bacağını kırabilmekte, ciddi bir trafik kazası geçirebilmekte, bir otobüsün altında kalabilmekte, acıktığında bir pasta yiyip doyabilmektedir. Günlük yaşamda rastlanan olayların benzerleri rüyada da aynı inandırıcılıkla, aynı hislerle yaşanmaktadır.

Rüyasında kendisine otobüs çarptığını gören kişi yine rüyasında, kaza yaptıktan sonra gözünü hastanede açabilir; sakat kaldığını anlar ama aslında bu bir rüyadır. Yine rüyasında; bir trafik kazasının ardından öldüğünü, ölüm meleklerinin canını aldığını, ahiret hayatının başladığını görebilir.

Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, renkleri, her türlü hissi gayet berrak bir şekilde duyumsamaktadır. Rüyada muhatap olduğu algıların tümü gerçek yaşamdaki kadar doğaldır. Rüyasında yediği bir pasta algılardan ibaret olmasına rağmen karnını doyurur. Çünkü doymak da bir algıdır. Oysa ki, gerçekte o anda kişi yatakta uzanmış durumdadır. Ortada ne merdiven, ne trafik, ne otobüs, ne pasta bulunmaktadır. Rüyadaki kişi, dış dünyada karşılıkları bulunmayan algı ve hisleri yaşamakta ve görmektedir. Rüyada, "dış dünya"da hiçbir maddi karşılığı bulunmayan olayların yaşanıyor, görülüyor, hissediliyor olması, "dış dünya"nın bizim hiç bir zaman mahiyetini tam olarak bilemeyeceğimiz bir alem olduğunu kanıtlamaktadır. Bu alemin asıl mahiyetini ancak, onu yaratmış olan Yüce Allah'ın vahyinden öğrenebiliriz.

Materyalist felsefeyi benimseyenler, özellikle de Marksistler, kendilerine bu gerçek anlatıldığında öfkelenmektedirler. Marx'ın, Engels'in, Lenin'in bu konudaki yüzeysel ve cahilce mantıklarından örnekler vermekte, ateşli açıklamalar yapmaktadırlar.

Oysa bu kişiler aynı açıklamaları rüyalarında da yapabildiklerini düşünmelidirler: Rüyalarında da *Das Kapital*'i okumakta, mitinglere katılmakta, başlarına taş isabet etmekte ve hatta bu yaranın sızısını hissetmektedirler. Rüyalarında kendilerine sorulduğunda, o an gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sanmaktadırlar. Tıpkı uyanıkken gördükleri şeyleri de "mutlak madde" sandıkları gibi. Ama, ister rüyada olsun, ister günlük yaşamda olsun, gördüklerinin, yaşadıklarının, hissettiklerinin birer algı olduğunu ve bunların kaynağına hiç bir zaman ulaşamayacaklarını bilmelidirler.

Sinirleri Paralel Bağlama Örneği

Politzer'in trafik kazası örneğini ele alalım: Bu kazada, otobüsün altında ezilen kişinin beş duyu organından beynine giden sinirler, bir başka insanın, örneğin George Politzer'in beynine paralel bir bağlantıyla

bağlansa; kazadaki kişiye otobüs çarptığı anda, o sırada evinde oturmakta olan Politzer'e de otobüs çarpacaktır. Daha doğrusu, kaza geçiren adamın yaşadığı hislerin tamamını, bir müzik teybine bağlanan iki ayrı kolondan aynı şarkının dinlenmesine benzer biçimde, Politzer de yaşamaya başlayacaktır. Politzer de evinde oturduğu halde otobüsün fren sesini, otobüsün vücuduna değmesini, kırık kol ve akan kan görüntülerini, kırık ağrılarını, ameliyathaneye sokuluşunun görüntülerini, alçının sertliğini, kolunun güçsüzlüğünü hissedecek, görecek ve yaşayacaktır.

Kazadaki adamın sinirleri kaç kişiye bağlansa bunların hepsi, aynı Politzer gibi, kazayı başından sonuna kadar yaşayacaktır. Kazadaki adam komaya girse, hepsi komaya girecektir. Hatta, söz konusu trafik kazasına ait algıların tümü bir alete kaydedilse ve bu algılar sürekli başa alınarak bir başka kişiye verilse, bu kişiye de defalarca otobüs çarpacaktır.

Peki o halde, hangisine çarpan otobüs gerçektir? Materyalist felsefenin bu soruya verebileceği çelişkisiz bir cevap yoktur. Doğru cevap, trafik kazasını hepsinin kendi zihinlerinde tüm ayrıntılarıyla yaşadığıdır.

Pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de durum aynıdır. Pasta yiyince midesinde pastanın tokluğunu hisseden Engels'in duyu organlarına ait sinirler paralel olarak ikinci bir kişinin beynine bağlansa, Engels pasta yediği ve doyduğu anda o kişi de pasta yiyecek ve doyacaktır. Taşa tekme atınca ayağı acıyan materyalist Johnson'ın sinirleri paralel olarak bir başka kişiye bağlansa, bu kişi de taşa vuracak ve canı acıyacaktır.

Peki hangi pasta ve hangi taş gerçektir? Materyalist felsefe, buna da çelişkisiz bir cevap veremez. Doğru ve çelişkisiz cevap şudur: Hem Engels hem diğer kişi pastayı kendi zihinlerinde yiyip doymuşlardır. Hem Johnson hem ikinci kişi, taşa tekme atış anını kendi zihinlerinde tüm detaylarıyla yaşamışlardır.

Yukarıda Politzer'le ilgili olarak verdiğimiz örnekte şöyle bir değişiklik yapalım; evinde oturan Politzer'in sinirlerini otobüsün çarptığı adamın beynine, otobüsün çarptığı adamın sinirlerini de Politzer'in beynine bağlayalım. Bu durumda ise, Politzer aslında evinde oturduğu halde kendisine otobüs çarptığını zannedecek, otobüsün çarptığı adam ise kazanın tüm şiddetine rağmen, bunu asla fark edemeyecek, çünkü kendisinin evde oturduğunu düşünecektir. Bu mantık pasta ve taşa tekme atma örnekleri için de düşünülebilir.

Tüm bunlar, materyalizmin ne kadar büyük bir bağnazlık olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Bu felsefe, maddenin tek varlık olduğu varsayımı üzerine kuruludur. Oysa insan maddenin kendisi ile hiç bir zaman muhatap değildir ki, her şeyin maddeden ibaret olduğunu iddia edebilsin. Muhatap olduğumuz evren, gerçekte zihnimizde gördüğümüz algılar evrenidir. İngiliz felsefeci David Hume bu gerçek üzerindeki düşüncelerini şöyle ifade etmiştir:

> Çok samimi olarak, kendim dediğim şeye dahil olduğum zaman ben sıcak ya da soğuğa, ışık ya da gölgeye, aşk ya da nefrete, acı ya da lezzete dair özel bir algıya ya da başka bir şeye daima rastlarım. Ben bir algı olmaksızın herhangi bir zamanda kendimi asla yakalayamam ve **asla algıdan başka bir şeyi gözleyemem**.[205]

Bu algıları aşıp maddenin aslını hiç bir zaman kavrayamayacağımıza göre, ulaşamayacağımız "madde" hakkında felsefe üretmek, daha doğrusu "madde"yi muhatap olduğumuz mutlak bir varlık olarak kabul etmek tamamen saçmadır... Bu nedenle materyalizm en baştan çökmüş bir teoridir.

Algıların Beyinde Oluştuğu Felsefe Değil, Bilimsel Gerçektir

Materyalistler, burada anlattıklarımızın felsefi bir görüş olduğunu iddia etmektedirler. Oysaki "dışarıdaki" maddesel dünyayı değil zihnimizdeki dünyayı gördüğümüz gerçeği, bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir. Görüntünün ve hislerin beyinde nasıl oluştuğu, bütün tıp fakültelerinde detaylı biçimde okutulmaktadır. Başta modern fizik olmak üzere 20. yüzyıl biliminin ortaya koyduğu gerçekler, maddenin aslına hiç bir zaman ulaşamadığımızı, herkesin bir anlamda "beynindeki ekran"ı izlediğini açıkça göstermektedir.

Bunu, ister ateist olsun, ister budist olsun, ister başka bir görüşe ya da düşünceye sahip olsun, bilime inanan herkes kabul etmek zorundadır. Bir materyalist kendince Allah'ın varlığını inkar edebilir ama bu bilimsel gerçeği inkar edemez.

Yaşadıkları devirlerin bilim anlayışı ve bilimsel imkanları yetersiz dahi olsa, Karl Marx, Friedrich Engels, George Politzer ve diğerlerinin bu kadar kolay ve açık bir gerçeği kavrayamamaları, yine de şaşırtıcıdır. Ama günümüzde bilimin ve teknolojinin imkanları son derece gelişmiştir ve bu imkanlar zaten çok açık

olan bu gerçeğin kavranmasını daha da kolaylaştırmaktadır. Materyalistler ise, hem kısmen de olsa bu konuyu kavramanın, hem de bu konunun kendi felsefelerini ne kadar kesin bir biçimde çökerttiğini fark etmenin verdiği büyük bir korku içindedirler.

Materyalistlerin Büyük Korkusu

Türkiye'deki materyalist çevrelerden, elinizdeki kitapta anlatılan bu konuya, yani maddenin zihinde algılandığı gerçeğine, bir süre için belirgin bir tepki gelmedi. Bu ise, bizde, bu konunun yeterince açıklanmadığı ve daha detaylı bir anlatıma geçilmesi gerektiği yönünde bir izlenim doğurmuştu. Ancak kısa bir süre sonra materyalistlerin gerçekte bu konunun gündeme getirilmesinden çok büyük bir rahatsızlık duydukları, hatta bundan büyük bir korkuya kapıldıkları açık bir biçimde ortaya çıktı.

Materyalistler yaşadıkları bu korku ve paniği, bir süre sonra kendi yayın organlarında, konferanslarında, panellerinde yüksek sesle ifade etmeye başladılar. Kullandıkları endişeli ve ümitsiz üsluba bakıldığında, ciddi bir fikri kriz içinde girdikleri anlaşılıyordu. Felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çökertilmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamaya başlamışlardı. Ancak, şimdi Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin mutlaklığı inancını kaybetmeye başladıklarını anladılar ve çok daha büyük bir şok içine girdiler. Bu konunun, kendileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz etmeye başladılar.

Türkiye'deki materyalist çevrelerin yaşadıkları bu endişe ve paniği en açık biçimde ifade edenlerden birisi, materyalizmi savunmayı görev edinmiş bulunan *Bilim ve Ütopya* dergisinin yazarı ve aynı zamanda bir öğretim üyesi olan Rennan Pekünlü oldu. Pekünlü, gerek söz konusu dergide yazdığı yazılarda, gerekse söz aldığı birtakım panellerde, *Evrim Aldatmacası* kitabını bir numaralı "tehlike" olarak gösterdi. Pekünlü'yü en çok endişelendiren konu ise, kitabın Darwinizm'i geçersiz kılan bölümlerinin de ötesinde, asıl olarak şu anda okumakta olduğunuz kısımdı. Okurlarına ve (oldukça az sayıdaki) dinleyenlerine "sakın kendinizi idealizmin bu telkinlerine kaptırmayın, materyalizme olan sadakatinizi koruyun" mesajları veren Pekünlü, kendisine dayanak olarak Rusya'daki kanlı komünist devriminin lideri Vladimir I. Lenin'i bulmuştu. Lenin'in bir asır önce yazdığı *Materyalizm ve Ampiryokritisizm* isimli kitabı okumayı herkese öğütleyen Pekünlü'nün yaptığı tek şey ise, yine Lenin'e ait olan "sakın bu konuyu düşünmeyin, yoksa materyalizmi kaybedersiniz ve kendinizi dine kaptırırsınız" şeklindeki uyarıları tekrarlamak oldu. Pekünlü, söz konusu materyalist yayın organında yazdığı bir makalede, Lenin'den şu satırları aktarıyordu:

> Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. **Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider**. Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öğe olarak aldığında, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.[206]

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, günümüzün materyalistlerini de aynı biçimde tedirgin ettiğini göstermektedir. Ama Pekünlü ve diğer materyalistler Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçeğin bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konduğunun farkındadırlar. Bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde anlatılmaktadır.

Ama yine de birçok materyalist bilim adamının "maddenin aslına ulaşamadığımız" gerçeğini son derece yüzeysel bir bakış açısıyla değerlendirdiği fark edilmektedir. Çünkü burada anlatılan konu bir insanın

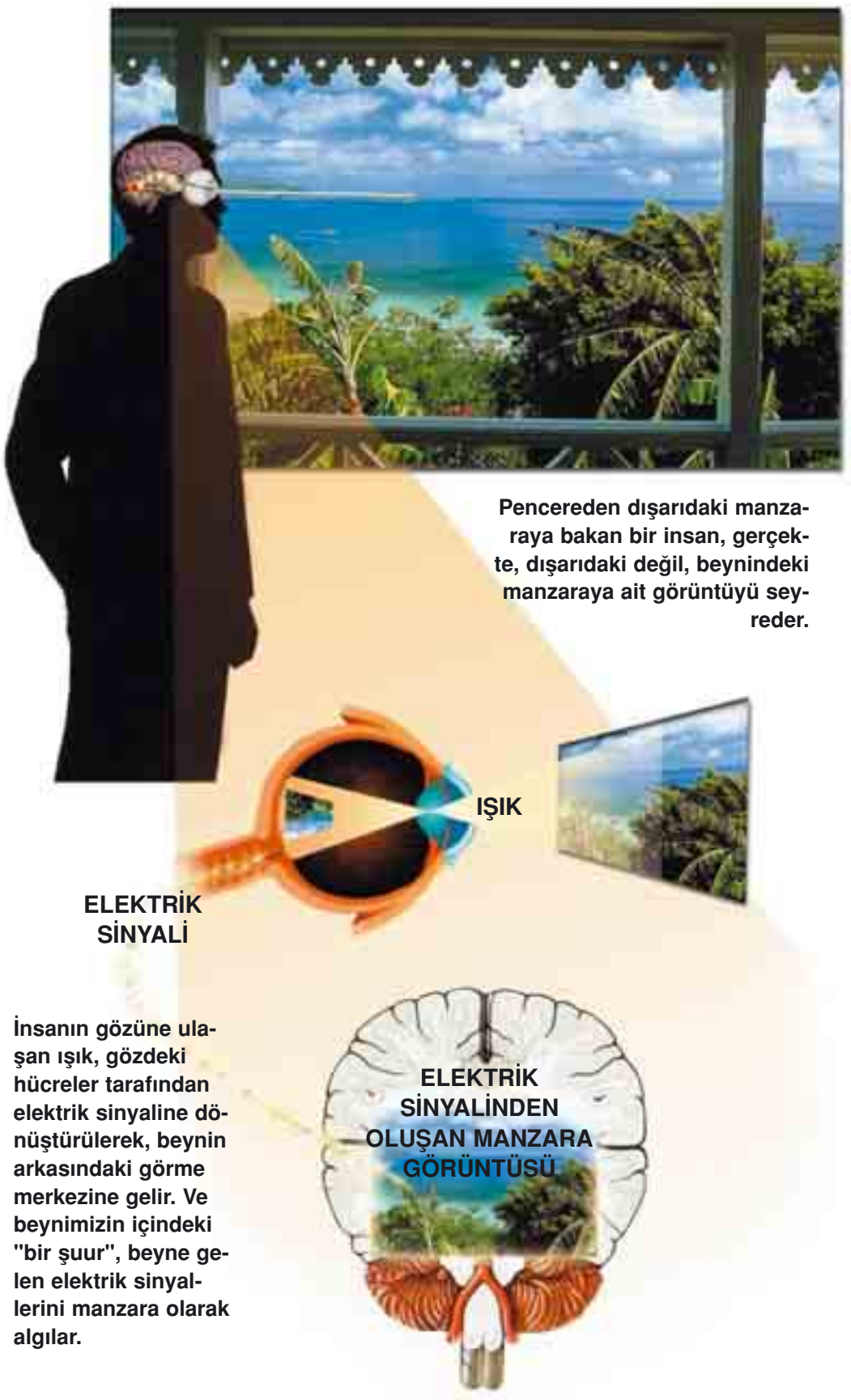

hayatında karşılaşabileceği **en önemli, en heyecan verici konu**lardan biridir. Bu derece çarpıcı bir konu ile daha önce yüzyüze gelmiş olmaları mümkün değildir. Buna rağmen söz konusu bilim adamlarının gösterdikleri tepkiler, ya da konuşma ve yazılarındaki üslup, son derece sığ ve yüzeysel bir kavrayışa sahip olduklarını ele vermektedir.

Öyle ki bazı materyalistlerin burada anlatılanlara gösterdikleri tepkiler, materyalizme olan körü körüne bağlılıklarının onlarda bir tür mantıksal tahribat oluşturduğunu ve bu nedenle konuyu anlamaktan çok uzak olduklarını göstermiştir. Örneğin yine bir *Bilim ve Ütopya* yazarı ve öğretim üyesi olan Alaeddin Şenel, aynı Rennan Pekünlü gibi "Darwinizm'in çökertilmesi bir yana, asıl tehlike bu konu" mesajları vermiş, kendi felsefesinin bir dayanağı olmadığını hissettiği için de, "öyleyse siz anlattıklarınızı ispatlayın" anlamına gelen isteklerde bulunmuştur. Ancak asıl ilginç nokta, söz konusu yazarın, tehlike olarak gördüğü gerçeği bir türlü kavrayamadığını gösteren satırlar yazmış olmasıdır.

Örneğin Şenel, tamamen bu konuyu ele aldığı bir makalesinde, dış dünyanın beynin içinde görüntü olarak algılandığını kabul etmiştir. Ama görüntülerin maddi karşılığı bulunan ve bulunmayan görüntüler olarak ikiye ayrıldığını söyleyerek, dış dünya ile ilgili görüntülerin maddi karşılığına ulaşılabileceğini öne sürmüştür. Bu iddiasını desteklemek için de bir "telefon örneği" vermiştir. Kısaca, "beynimdeki görüntülerin dış dünyada karşılığı olup olmadığını bilmiyorum, ama aynı şey telefonla konuşma yaptığımda da geçerlidir; telefonla konuşurken karşımdaki kişiyi göremem, fakat sonradan yüzyüze konuşurken bu konuşmayı doğrulatabilirim" diye yazmıştır.[207]

Söz konusu yazar, bu benzetmeyle şunu kastetmektedir: "Eğer algılarımızdan kuşkulanırsak, maddenin aslına bakıp gerçeği kontrol edebiliriz." Oysa bu çok açık bir yanılgıdır, çünkü bizim maddenin aslına ulaşmamız kesinlikle mümkün değildir. **Hiçbir zaman zihnimizin dışına çıkıp "dışarıda" olan bir şeye ulaşamayız**. Telefondaki sesin karşılığı olup olmadığı telefondaki kişiye doğrulatılabilir. Ama bu doğrulatma da tamamen zihinde yaşanmaktadır.

Nitekim bu kişiler aynı olayları rüyalarında da yaşarlar. Örneğin, Şenel rüyasında da telefonla konuştuğunu, ardından bunu konuştuğu kişiye onaylattığını görebilir. Veya Pekünlü rüyasında da "büyük bir teh-

like"yle karşı karşıya olduğunu hissedip, karşısındaki insanlara Lenin'in asırlık eserlerini tavsiye edebilir. Ama, söz konusu materyalistler ne yaparlarsa yapsınlar yaşadıkları olayların, konuştukları kişilerin kendileri için birer algıdan ibaret olduğu gerçeğini inkar edemezler.

O halde **beyindeki görüntülerin karşılığı kime doğrulatılacaktır?** Yine beyinde izlenen gölge varlıklara mı? Kuşkusuz materyalistlerin beynin dışına ait bilgi sağlayabilecek, doğrulama yapabilecek bir bilgi kaynağı bulması mümkün değildir.

Her türlü algının beyinde oluştuğunu kabul etmek, ama istendiğinde bunun "dışına" çıkılıp algıların gerçek dış dünyaya doğrulatılabileceğini sanmak ise, aslında bir insanın anlayış düzeyinin sınırlı olduğunu, bozuk bir mantık örgüsü içinde düşündüğünü gösterir.

Oysa burada anlatılan gerçek, normal anlayış düzeyine ve mantık örgüsüne sahip bir insan tarafından hemen rahatlıkla anlaşılabilecek bir konudur. Ön yargısız her insan, bu anlatılanlar doğrultusunda, dış dünyanın aslına duyu organları aracılığıyla varamayacağını anlar. Ancak görüldüğü kadarıyla materyalizme olan körü körüne bağlılık, insanların akıl yürütme yeteneklerini bozmaktadır. Bu yüzden günümüzdeki materyalistler de, maddenin aslına ulaştıklarını taşlara tekme atarak ya da pasta yiyerek "ispatlamaya" çalışan akıl hocaları gibi, ciddi mantık bozuklukları göstermektedirler.

Bunun aslında şaşırtıcı bir durum da olmadığını belirtmek gerekir. Çünkü akledememek, yani dünyayı ve olayları düzgün bir mantık örgüsü içinde yorumlayamamak, inkarcıların ortak vasfıdır. Allah, Kuran'da inkarcıların **"akıl erdiremeyen bir topluluk"** olduklarını özellikle belirtmektedir. (Maide Suresi, 58)

Materyalistler Tarihin En Büyük Tuzağına Düşmüşlerdir

Türkiye'deki materyalist çevrelerde baş gösteren ve burada sadece bir kaç belirtisine değindiğimiz panik atmosferi, aslında materyalistlerin tarih boyunca karşılaşmadıkları kadar büyük bir hezimetle yüzyüze olduklarını göstermektedir. Maddenin aslına ulaşamadığımız gerçeği, modern bilim tarafından ispat edilmiştir ve dahası çok açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır. Materyalistler tüm felsefelerini üzerine dayandırdıkları maddesel dünyanın, aslında hiç bir zaman aşamayacakları bir algı sınırının ötesinde olduğunu görmekte ve buna karşı hiçbir şey yapamamaktadırlar.

İnsanlık tarihi boyunca materyalist düşünce hep var oldu ve bu kişiler kendilerinden ve savundukları felsefeden çok emin bir şekilde, kendilerini yaratmış olan Allah'a baş kaldırdılar. Ortaya attıkları senaryoya göre madde ezeli ve ebediydi ve tüm bunların bir Yaratıcısı olamazdı. Yalnızca kibirlerinden dolayı, Allah'ı reddederlerken muhatap olduklarını zannettikleri maddenin ardına sığındılar. Bu felsefeden öylesine eminlerdi ki, hiçbir zaman bunun aksini ispatlayacak bir açıklama getirilemeyeceğini düşünüyorlardı.

İşte bu yüzden, maddenin aslı ile ilgili olarak bu kitapta anlatılan gerçekler bu kişileri büyük bir şaşkınlığa düşürmüştür. Çünkü burada anlatılanlar felsefelerini temelden yıkıp atmış, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamıştır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir. Hiç bir insan maddenin aslını görmemiştir ki, buna dayalı bir felsefe olabilsin.

Allah'ın bir sıfatı, inkarcılara tuzak kurmasıdır. **"...onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların (tuzaklarına karşılık verenlerin) hayırlısıdır"** (Enfal Suresi, 30) ayetiyle bu gerçek bildirilir.

İşte Allah, maddeyi mutlak bir varlık zannettirerek materyalistleri tuzağa düşürmüş ve tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey maddenin mutlaklığı inancı olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

> **Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)**

Bu, belki de tarihin gördüğü en büyük yenilgidir. Materyalistler kendilerince büyüklenirken, aslında bü-

yük bir oyuna gelmişler, Allah'a karşı çirkin bir cesaret göstererek açtıkları savaşta kesin olarak yenilmişlerdir. **"Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli-düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarları kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar"** (Enam Suresi, 123) ayeti Yaratıcımız olan Allah'a baş kaldıran bu gibi inkarcıların nasıl bir şuursuzluk içinde olduklarını ve nasıl bir sonla karşılaşacaklarını en açık şekilde haber verir.

Bir başka ayette ise bu gerçek şöyle vurgulanır:

(Sözde) Allah'ı ve iman edenleri aldatırlar. Oysa onlar, yalnızca kendilerini aldatıyorlar ve şuurunda değiller. (Bakara Suresi, 9)

İnkarcılar kendilerince tuzak kurmaya kalkışırlarken ayetteki "şuuruna varmazlar" ifadesiyle açıklandığı gibi, çok önemli bir gerçeği fark edememişlerdir: Yaşadıkları tüm olayların aslında zihinlerinde gerçekleştiğini ve işledikleri her fiil gibi, kurdukları tuzakların da zihinlerinde olduğu gerçeğini... Bu kavrayışsızlıkları sebebiyle de, Allah ile yalnız olduklarını unutarak kendi kendilerini hileli bir düzene düşürmüşlerdir.

Her dönemde olduğu gibi bu dönemde de Allah inkarcıların tüm hileli düzenlerini temelinden yıkacak bir gerçekle onları yüzyüze getirmiştir. Allah **"...hiç şüphesiz, şeytanın hileli-düzeni pek zayıftır"** ayetiyle, bu düzenlerin daha ilk kuruldukları anda sonuçlarının yıkım olacağını da haber vermiştir. (Nisa Suresi, 76) Ve müminleri de **"...onların hileli düzenleri size hiçbir zarar veremez"** (Al-i İmran Suresi, 120) ayetiyle müjdelemiştir. Allah bir başka ayetinde, **"inkar edenlerin işleri bir seraba benzer, susayan onu bir su sanır, elini uzatır fakat yanında bir şey bulmayıverir"** (Nur Suresi, 39) diye haber verir. Materyalizm de bu ayette işaret edildiği gibi, isyan edenler için bir "serap" oluşturur; ona güvenerek ellerini uzattıklarında, bu felsefenin aldatıcılığını anlarlar. Allah onları böyle bir serapla kandırmış, maddeyi mutlak varlık gibi göstermiştir. "Koskoca" insanlar, profesörler, astronomlar, biyologlar, fizikçiler, ünvanları, mevkileri her ne olursa olsun maddeyi kendilerine ilah edinmeleri sebebiyle bu oyuna gelmişler, birer çocuk gibi aldanmış ve küçük düşmüşlerdir. Hiç bir zaman aslına ulaşamadıkları maddeyi mutlak sanarak onun üzerine felsefelerini, ideolojilerini kurmuşlar, hakkında ciddi tartışmalara girmişler, sözde "entelektüel" anlatımlar kullanmışlardır. Tüm bunlardan dolayı da kendilerini çok akıllı saymışlar, evrenin gerçeği hakkında fikir yürütebileceklerini düşünmüşler ve en önemlisi kendi sınırlı akıllarıyla Allah'ı yorumlayabileceklerini sanmışlardır. Allah, onların içine düştükleri bu durumu bir ayetinde şöyle bildirir:

Onlar (inanmayanlar) bir düzen kurdular. Allah da (buna karşılık) bir düzen kurdu. Allah, düzen kurucuların en hayırlısıdır. (Al-i İmran Suresi 54)

Dünyada bazı tuzaklardan kurtulmak mümkün olabilir; ancak Allah'ın inkar edenlere kurduğu bu tuzak öyle sağlamdır ki, asla bir kurtuluş imkanları kalmamıştır. Ne yaparlarsa yapsınlar, kime başvururlarsa vursunlar, kendilerini kurtaracak, Allah'tan başka bir yardımcı bulmaları da mümkün değildir. Allah'ın Kuran'da haber verdiği gibi, **"...kendileri için Allah'tan başka bir (vekil) koruyucu dost ve yardımcı bulamayacaklardır."** (Nisa Suresi, 173)

Materyalistler böyle bir tuzağa düşeceklerini hiç beklemiyorlardı. 21. yüzyılın bütün imkanları ellerindeyken rahatça inkarda diretebileceklerini ve insanları da inkara sürükleyebileceklerini sanıyorlardı. Allah inkarcıların tarih boyunca taşıdıkları bu zihniyeti ve uğradıkları sonu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Onlar hileli bir düzen kurdu. Biz de onların farkında olmadığı bir düzen kurduk. Artık sen, onların kurdukları hileli düzenin uğradığı sona bir bak; Biz, onları ve kavimlerini topluca yok ettik. (Neml Suresi, 50-51)

Ayetlerde anlatılan gerçeğin bir anlamı da şudur: Materyalistlere sahip oldukları herşeyin aslında zihinlerinde olduğu açıklanmış, yani ellerindeki herşey topluca yok edilmiştir. Ve onlar, mutlak varlık zannettikleri mallarının, fabrikalarının, altınlarının, dolarlarının, çocuklarının, eşlerinin, dostlarının, makam ve mevkilerinin, hatta kendi bedenlerinin ellerinin arasından kayıp gittiğine şahitlik ederken, bir anlamda "yok olmuşlardır". Maddenin değil, Allah'ın mutlak varlık olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmişlerdir.

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü çok güvendikleri maddenin kendilerinden aşılmaz bir sınır ile ayrılmış olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm" hükmündedir.

Bu gerçekle birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, **"kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak"** (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında

yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (Enam Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Bu ayetlerde anlatılan gerçeğin bir manası da şudur: Maddeyi ilah edinenler, Allah'tan gelmiş ve yine O'na dönmüşlerdir. İsteseler de, istemeseler de Allah'a teslim olmuşlardır. Şimdi hesap gününü beklemektedirler ve o gün hepsi tek tek sorguya çekileceklerdir. Her ne kadar anlamak istemeseler de...

Konunun Önemi

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken. O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımız'da olan Ana Kitap'tadır; çok Yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımız'da (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

Sonuç

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü gördüğümüz ve maddesel dünya dediğimiz her şeyin aslında zihnimizde olduğunu, maddesel dünyanın dışarıda var olan aslına ise hiç bir zaman doğrudan ulaşamadığımızı ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığının ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılmasının önemli bir anahtarıdır.

Bu konuyu anlayan insan, dünyanın, insanların çoğunun sandığı gibi bir yer olmadığını fark eder. Dünya, caddelerde amaçsızca dolaşanların, meyhanelerde kavga edenlerin, lüks kafelerde birbirlerine gösteriş yapanların, mallarıyla övünenlerin, hayatlarını boş amaçlara adayanların sandığı gibi gerçekte var olan, mutlak bir yer değildir. Zihnimizde seyrettiğimiz ve aslına ulaşamadığımız bir görüntüdür. Saydığımız insanların

hepsi de, bu algıları zihinlerinin içinde seyretmektediler, ama bunun bilincinde değildirler.

Bu konu çok önemlidir ve Allah'ı inkar eden materyalist felsefeyi en temelinden çökertir. Marx, Engels, Lenin gibi materyalistlerin bu konuyu duyduklarında paniğe kapılmaları, öfkelenmeleri, yandaşlarını "sakın düşünmeyin" diye uyarmaları bu yüzdendir. Aslında bu kişiler, algıların beyinde oluştuğu gerçeğini bile kavrayamayacak kadar büyük bir akli zaafiyet içindedirler. Beyinlerinin içinde seyrettikleri dünyayı "dış dünya" sanmakta, bunun aksini gösteren apaçık delilleri ise bir türlü anlayamamaktadırlar.

Bu gaflet, Allah'ın inkarcılara vermiş olduğu akıl eksikliğinin bir sonucudur. Çünkü Kuran'da bildirildiğine göre, inkarcıların **"kalpleri vardır bununla kavrayıp-anlamazlar, gözleri vardır bununla görmezler, kulakları vardır bununla işitmezler. Bunlar hayvanlar gibidir, hatta daha aşağılıktırlar. İşte bunlar gafil olanlardır."** (Araf Suresi, 179)

Bu noktanın daha ötesini, kendi samimi düşüncenizi kullanarak da bulabilirsiniz. Bunun için, dikkatinizi toplayarak konsantre olmanız, etrafınızdaki cisimleri nasıl gördüğünüz ve onlara nasıl dokunduğunuz hakkında düşünmeniz gerekir. Eğer dikkatlice düşünürseniz, gören, işiten, dokunan, düşünen ve şu anda bu kitabı okuyan akıllı varlığın, sadece bir ruh olduğunu ve sanki bir tür perde üzerinde "madde" denen algıları seyrettiğini hissedebilirsiniz. Bunu kavrayan insan, insanlığın büyük bölümünü aldatan maddi dünya boyutundan uzaklaşıp, gerçek varlık boyutuna girmiş olur.

Sözünü ettiğimiz gerçek, tarih boyunca bazı dindarlar ya da felsefeciler tarafından anlaşılmıştır. Bu gerçeği yanlış anlayan ve tüm mahlukatın varlığını reddeden "Vahdet-i Vücut" görüşü hatalı bir yola sapmış olsa da, büyük müceddid İmam Rabbani, bu konudaki doğru ölçüyü koymuştur. İmam Rabbani'ye göre tüm varlıklar, Allah'a kıyasla "gölge varlık"tır. İmam Rabbani, Muhyiddin Arabi, Mevlana Cami gibi İslam alimleri bu gerçeği Kuran'ın işaretleriyle ve akıl yoluyla bulmuşlardır. George Berkeley gibi bazı Batılı felsefeciler de aynı gerçeği akıl yoluyla kavramışlardır. İmam Rabbani, tüm maddesel evrenin bir "hayal ve vehim (algı)" olduğunu ve tek mutlak varlığın da Allah olduğunu Mektubat'ında şöyle anlatmıştır:

> Allah... yarattığı varlıkların vücutlarını yokluktan başka bir şey yapmadı... Tüm bunları, his ve vehim (algı) derecesinde yarattı... Alemin varlığı his ve vehim derecesinde olup, maddi derecede değildir... Gerçek manada dışarıda (dış dünyada) Yüce Zat'tan (Allah'tan) başkası yoktur. (İfadeler Türkçeleştirilerek alınmıştır.)[208]

İslam tasavvufu konusunda bir uzman olan Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk" başlıklı makalesinde, İmam Rabbani'nin bu konuda ortaya koyduğu doğru ölçüyü şöyle özetlemektedir:

> İmam-ı Rabbani nazarında, alem, "yokluk" mertebelerinden ibarettir ki, İlahi isimler ve sıfatlar, ilim dairesinden o yokluk mertebelerine aksetmiş ve dış planda Allah'ın var kılmasıyla, o akış ve yokluk mertebelerinden "gölge varlık"lar (vucud-i zilliler) halinde mevcut olmuşlardır.
>
> Bu şekilde anlaşılıyor ki, alem, hariçte aslı ve hatta zati bir vücutla mevcuttur ve fakat bu "hariç" de vücut ve sıfatlar gibi o haricin gölgesidir. Alem için, "Allah'ın aynıdır" demek mümkün değildir. Zira, aralarında harici bir ayrılık ve aykırılık vardır. Tıpkı, bir kimsenin gölgesi, mecazi olarak, o kimsenin aynı ve kendisidir, demek doğru olmadığı gibi...
>
> İmam-ı Rabbani... O, gölgenin, harici varlığı olduğunu, yani gölge varlığın, dış varlık aleminde mevcut olduğunu kabul eder ve kesinlikle gölgeyi, aslına birleştirmez. *(Abdülhakim Bilge, "Mutlak Varlık, Gölge Varlık ve Yokluk", Arafiyan Dergisi, Kasım 1994)*

Ancak bu gerçeği kavrayanların sayısı tarih boyunca hep sınırlı kalmıştır. İmam Rabbani gibi büyük alimler, bu gerçeğin kitlelere anlatılmasının sakıncalı olabileceğini, çoğu insanın bunu anlayamayacağını yazmışlardır.

İçinde yaşadığımız çağda ise, söz konusu gerçek, bilimin ortaya koyduğu kanıtlarla açıklanır hale gelmiş bulunmaktadır. Maddenin mutlak varlık olmadığı ve bizim onun hakkındaki bilgimizin çok sınırlı olduğu gerçeği, dünya tarihinde ilk kez bu denli somut, açık ve anlaşılır bir biçimde izah edilmektedir.

Bu nedenle 21. yüzyıl, insanların yaygın olarak İlahi gerçekleri kavrayacakları ve tek mutlak varlık olan Allah'a dalga dalga yönelecekleri bir tarihsel dönüm noktası olacaktır. 21. yüzyılda, 19. yüzyılın materyalist inançları tarihin çöplüğüne atılacak, Allah'ın varlığı ve yaratışı kavranacak, mekansızlık, zamansızlık gibi gerçekler anlaşılacak, insanlık asırlardır gözünün önüne çekilen perdelerden, aldatmacalardan ve batıl inanışlardan kurtulacaktır.

Bu kaçınılmaz gidişin hiçbir gölge varlık tarafından durdurulması da mümkün değildir...

BÖLÜM 18

ZAMANIN İZAFİYETİ VE KADER GERÇEĞİ

Bu noktaya kadar anlattıklarımızla birlikte, gerçekte "üç boyutlu bir mekan"ın aslı ile muhatap olmadığımız, tüm yaşamımızı zihnimizdeki bir mekan içinde sürdüğümüz kesinlik kazanmaktadır. Bunun aksini iddia etmek, akıl ve bilimsellikten uzak bir batıl inanç olacaktır. Çünkü dışımızdaki dünyanın aslı ile muhatap olmamız mümkün değildir.

Bu durum, evrim teorisinin de temelini oluşturan materyalist felsefenin birinci varsayımını çürütür. Bu varsayım, maddenin mutlak ve sonsuz olduğu varsayımıdır. Materyalist felsefenin ikinci varsayımı ise, zamanın mutlak ve sonsuz olduğu varsayımıdır ki, bu da diğeri kadar batıl bir inanıştır.

Zaman Algısı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme beş dakika sonra vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, **hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak zaman algısını elde eder. Eğer bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.**

Aynı şekilde kişi, bir odaya kapısından girip sonra da odanın ortasındaki bir koltuğa oturan bir insanı gördüğünde, kıyas yapar. Gördüğü insan koltuğa oturduğu anda, onun kapıyı açması, odanın ortasına doğru yürümesi ile ilgili görüntüler, sadece beyinde yer alan bir bilgidir. Zaman algısı, koltuğa oturmakta olan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Kısacası **zaman, beyinde saklanan birtakım bilgiler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır.** Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyninde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

Zamansızlığın Bilimsel Anlatımı

Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklama-

ya çalışalım. Nobel ödüllü ünlü genetik profesörü ve düşünür François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu* adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

> Tersinden gösterilen filmler, **zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın** neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, **beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır.** Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize göründüğü gibi görünecektir.[209]

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine alıştığı için şu anda dünya üstte anlatıldığı gibi işlememekte ve zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Gerçekte zamanın nasıl aktığını, ya da akıp akmadığını asla bilemeyiz. Bu da **zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu** gösterir.

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

> Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların **zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu** kabul etmek istemeyişinden doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların olasılı bir sırası ise, **zaman da olayların olasılı bir sırasıdır**. Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'in sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden **hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir.** Bu nedenle birey için bir ben-zamanı, ya da **öznel zaman vardır.** Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur.[210]

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, "uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da **bilinçten ayrılamayacağını göstermiş"tir.** Genel Görecelik Kuramı'na göre **"zamanın da, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur."**[211]

Zaman bir algıdan ibaret olduğuna göre de, tümüyle algılayana bağlı, yani göreceli bir kavramdır.

Zaman algısı bir anın bir başka anla kıyaslanmasıyla oluşur. Örneğin, bir tohumun ekilmesi, bu tohumdan çiçeklerin çıkması, bunların kesilip bir buket olarak düzenlenmesi olayları arasında belirli süreler geçtiğini düşünürüz ve buna "zaman" deriz. Zaman, "o an" yaşananlar ile, geçmiş arasında yapılan kıyas ile ortaya çıkan bir algıdır.

Rüyalar, zamanın göreceliğinin anlaşılması açısından oldukça önemlidir. İnsan uykusunda günlerce sürdüğünü düşündüğü olaylar yaşarken, aslında sadece birkaç dakika hatta birkaç saniye süren bir rüya görmüştür.

Zamanın akış hızı, onu ölçerken kullandığımız referanslara göre değişir. Çünkü insanın bedeninde zamanın akış hızını mutlak bir doğrulukla gösterecek doğal bir saat yoktur. Lincoln Barnett'in belirttiği gibi "rengi ayırdedecek bir göz yoksa, renk diye bir şey olmayacağı gibi, zamanı gösterecek bir olay olmadıkça bir an, bir saat ya da bir gün hiçbir şey değildir."[212]

Zamanın göreceliği, rüyada çok açık bir biçimde yaşanır. Rüyada gördüklerimizi saatler sürmüş gibi hissetsek de, gerçekte herşey birkaç dakika hatta birkaç saniye sürmüştür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereli bir odaya konup, burada belirli bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgi, hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaptır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse, bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Zamanın göreceliği, bilimsel yöntemle de ortaya konmuş somut bir gerçektir. Einstein'ın Genel Görece-

lik Kuramı ortaya koymaktadır ki zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre aynı yaştaki ikizlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolcuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha yavaş akmasıdır. Aynı örnek bir baba ve oğul için de düşünülebilir; "eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."[213]

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atom altı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Kuran'da İzafiyet

Modern bilimin bu bulgularının bize gösterdiği sonuç, **zamanın materyalistlerin sandığı gibi mutlak bir gerçek değil, göreceli bir algı oluşudur.** İşin ilginç yanı ise, 20. yüzyıla dek bilimin farkında olmadığı bu gerçeğin, bundan 14 asır önce indirilmiş olan Kuran'da bildirilmesidir. Kuran ayetlerinde, zamanın izafi bir kavram olduğunu gösteren açıklamalar bulunur.

Modern bilim tarafından doğrulanan, zamanın psikolojik bir algı olduğu, yaşanan olaya, mekana ve şartlara göre farklı algılanabildiği gerçeğini pek çok Kuran ayetinde görmek mümkündür. Örneğin bir insanın bütün hayatı, Kuran'da bildirildiğine göre çok kısa bir süredir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları bir arada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar… (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde, insanların zaman algılarının farklı olduğuna, insanın gerçekte çok kısa olan bir süreyi çok uzunmuş gibi algılayabildiğine işaret edilir. İnsanların ahiretteki sorguları sırasında geçen aşağıdaki konuşmalar bunun bir örneğidir:

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz. (Müminun Suresi, 112-114)

Başka bazı ayetlerde de, zamanın farklı ortamlarda farklı bir akış hızıyla geçtiği bildirilir:

... Gerçekten, senin Rabbinin Katında bir gün, sizin saymakta olduklarınızdan bin yıl gibidir. (Hac Suresi, 47)

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Bu ayetler, zamanın izafiyetinin çok açık birer ifadesidir. Bilim tarafından 20. yüzyılda ulaşılan bu sonucun bundan 1400 yıl önce Kuran'da bildirilmiş olması ise, elbette, Kuran'ı, zamanı ve mekanı tümüyle

Zaman tamamıyla algılayana bağlı bir kavramdır. Aynı süre bir kişiye uzun gelirken, başkası için oldukça kısa olabilir. Hangisinin doğru tahminde bulunduğunu anlamak için saat, takvim gibi kaynaklara ihtiyaç vardır. Bunlar olmadan zaman hakkında kesin bir tahmin yürütmek olanaksızdır.

sarıp kuşatan Allah'ın indirdiğinin bir delilidir.

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup açıkça zamanın bir algı olduğunu ortaya koymaktadır. Özellikle de kıssalarda bu anlatımı görmek mümkündür. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf ehlini üç yüzyılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında ise bu kişiler zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uyuduklarını tahmin edememişlerdir:

"Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık." (Kehf Suresi, 11-12)
"Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları dirilttik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir..." (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

"Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmiş?" Bunun üzerine Allah, onu yüz yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, yüz yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl bir araya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi) Biliyorum ki gerçekten Allah, herşeye güç yetirendir." (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayet zamanı yaratan Allah'ın zamandan münezzeh olduğunu açıkça vurgulamaktadır. İnsan ise Allah'ın kendisi için takdir ettiği zamana bağımlıdır. Ayette görüldüğü gibi insan ne kadar uykuda kaldığını dahi bilmekten acizdir. Böyle bir durumda (materyalistlerin çarpık mantığında olduğu gibi) zamanın mutlak olduğunu iddia etmek, son derece akıl dışı olacaktır.

Kader

Zamanın izafi oluşu, bize çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Bu izafiyet o kadar değişkendir ki, bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, bir başka boyutta sadece tek bir saniye bile sürebilir. Hatta, evrenin başından sonuna kadar geçen çok büyük bir zaman dilimi, bir başka boyutta, bir saniye bile değil, ancak bir "an" sürüyor olabilir.

İşte çoğu insanın tam olarak anlayamadığı, materyalistlerin ise anlayamayarak tümden reddettikleri kader gerçeğinin özü buradadır. Kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları bilmesidir. İnsanların önemli bir bölümü ise, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini sorarlar ve kaderin gerçekliğini anlayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar", bizim için yaşanmamış olaylardır. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunları yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup, bitmiştir.

Lincoln Barnett, *Genel Görecelik Kuramı*'nın bu gerçeğe nasıl işaret ettiğinden, *Evren ve Einstein* isimli kitabında bahsetmektedir. Barnett'e göre, bütün anlamında varlıkları ancak "bütün yüceliğiyle kozmik bir zihin" kavrayabilir.[214] Barnett'in "kozmik zihin" dediği İrade, tüm evrene hakim olan Allah'ın ilmi ve aklıdır. Bizim bir cetvelin başını, ortasını, sonunu ve aralarındaki tüm birimleri bir bütün olarak tek bir anda kolayca görebilmemiz gibi, Allah da bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna kadar tek bir an olarak bilir. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, Allah'ın onlar için yarattığı kadere tanık olurlar.

Bu arada toplumda yaygın olan kader anlayışının çarpıklığına da dikkat etmek gerekir. Bu çarpık anlayışta, Allah'ın insanlara bir "alın yazısı" belirlediği, ama onların kimi zaman bunu değiştirdikleri gibi batıl bir inanış vardır. Örneğin ölümden dönen bir hasta için "kaderini yendi" gibi cahilce ifadeler kullanılır. Oysa kimse kaderini değiştiremez. Ölümden dönen kişi, kaderinde ölümden dönmesi yazılı olduğu için ölmemiştir. "Kaderimi yendim" diyerek kendilerini aldatanların bu cümleyi söylemeleri ve o psikolojiye girmeleri de, yine kaderlerindedir.

Çünkü kader Allah'ın ilmidir ve tüm zamanı aynı anda bilen ve tüm zamana ve mekana hakim olan Allah için, herşey kaderde yazılmış ve bitmiştir.

Allah için zamanın tek olduğunu Kuran'da kullanılan üsluptan da anlarız; bizim için gelecek zamanda

olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş olaylar olarak anlatılır. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bunu çoktan olup bitmiş bir olay olarak anlatmaktadır:

> **Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbinin nuruyla parıldadı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi... (Zümer Suresi, 68-69)**
> **İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevk edildiler... (Zümer Suresi, 71)**

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

> **(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)**
> **Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)**
> **Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)**
> **Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naziat Suresi, 36)**
> **Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffifin Suresi, 34)**
> **Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)**

Görüldüğü gibi, bizim için ölümümüzden sonra yaşanacak olan bu olaylar, Kuran'da yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutuna bağlı değildir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış ve tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette haber verilir:

> **Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)**

Materyalistlerin Endişesi

Maddenin gerçeği ile zamansızlık ve mekansızlık konularını ele aldığımız bu bölümde anlatılanlar, aslında son derece açık gerçeklerdir. Daha önce de ifade edildiği gibi bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, **reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır.** Teknik bir gerçek olmasının dışında, akla dayalı ve mantıksal deliller de bu konuda başka alternatife imkan tanımamaktadır. Bir insan için evren, onu meydana getiren maddelerle ve içindeki insanlarla ve zamanla birlikte **bir görüntü varlık**tır. Yani aslı ile muhatap olamadığı, zihninde yaşadığı bir algılar bütünüdür.

Materyalistler bu gerçeği anlamakta zorluk çekerler. Örneğin tekrar materyalist Politzer'in otobüs örneğine dönecek olursak; Politzer algılarının dışına çıkamayacağı gerçeğini teknik olarak bildiği halde, bunu sadece belirli olaylar için kabul edebilmiştir. Yani Politzer için otobüs çarpana kadar olaylar beyninin içinde oluşmaktadır, ama otobüs çarptığı anda olaylar birden beyninin dışına çıkarak maddesel bir gerçeklik kazanmaktadır. Buradaki mantık bozukluğu açıkça ortadadır; Politzer de "taşa vuruyorum, ayağım acıyor, demek ki var" diyen materyalist Johnson'ın hatasına düşmüş, otobüs çarpmasında hissedilen şiddetin de aslında bir algıdan ibaret olduğunu kavrayamamıştır.

Materyalistlerin bu konuyu anlayamamalarının bilinçaltındaki asıl nedeni ise, anladıklarında karşı karşıya kalacakları gerçekten büyük bir korku duymalarıdır. Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtiyor:

> Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını **korku ve endişe ile sezdiler.**[215]

Maddenin aslı ile muhatap olamadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği anlatıldığında bir materyalist büyük bir korkuya kapılır. Çünkü madde ve zaman mutlak varlık olarak bağlandığı yegane iki kavramdır. Bunlar adeta tapındığı birer puttur; çünkü kendisinin madde ve zaman tarafından (evrim yoluyla) yaratıldığına inanmaktadır.

İçinde yaşadığı evrenin, dünyanın, kendi bedeninin, diğer insanların, fikirlerinden etkilendiği materyalist filozofların, kısacası hiçbir şeyin asılları ile karşılaşamadığını hissettiğinde ise tüm benliğini bir dehşet

duygusu sarar. Güvendiği, inandığı, medet umduğu herşey bir anda kendisinden uzaklaşıp kaybolur. Aslını mahşer günü yaşayacağı ve **"o gün (artık) Allah'a teslim olmuşlardır ve uydurdukları (yalancı ilahlar) da onlardan çekilip uzaklaşmıştır"** (Nahl Suresi, 87) ayetinde tarif edilen çaresizliği hisseder.

Bu andan itibaren materyalist kendisini maddenin dışarıdaki aslı ile muhatap olduğuna inandırmaya çabalar, bunun için kendince "delil"ler oluşturur; yumruğunu duvara vurur, taşları tekmeler, bağırır, çağırır ama asla gerçekten kurtulamaz.

Materyalistler, bu gerçeği kendi kafalarından atmak istedikleri gibi, diğer insanların da zihninden uzaklaştırmak isterler. Çünkü maddenin gerçek mahiyeti insanlar tarafından bilindiği takdirde, felsefelerinin ilkelliğinin ve cahil bakış açılarının ortaya çıkacağının, görüşlerini anlatacak bir zemin kalmayacağının farkındadırlar. İşte burada anlatılan gerçekten bu denli rahatsız olmalarının nedeni, yaşadıkları bu korkulardır.

Allah inkarcıların bu korkularının ahirette daha da şiddetleneceğini bildirmiştir. Hesap günü Allah onlara şöyle seslenecektir:

> **"Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (Enam Suresi, 22)**

Bunun ardından inkarcılar, dünyada aslına ulaştıklarını zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, **"bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı"** (Enam Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

İnananların Kazancı

Maddenin mutlak olmadığı ve zamanın bir algı olduğu gerçeği, materyalistleri korkuturken, inananlar için tam aksi gerçekleşir. Allah'a iman eden insanlar maddenin ardındaki sırrı kavradıklarında büyük bir sevinç duymaktadırlar. Çünkü bu gerçek her türlü konunun anahtarıdır. Bu kilit açıldığı anda tüm sırlar açığa çıkar. Kişi belki anlamakta zorluk çektiği pek çok konuyu bu sayede rahatlıkla anlar hale gelir.

Daha önce de ifade edildiği gibi ölüm, cennet, cehennem, ahiret, boyut değiştirme gibi konular anlaşılmış ve "Allah nerede", "Allah'tan önce ne vardı", "Allah'ı kim yarattı", "kabir hayatı ne kadar sürecek", "cennet ve cehennem nerede", "cennet ve cehennem şu an var mı" ve bunlar gibi önemli sorular böylece kolayca yanıtlanmış olur. Ve Allah'ın tüm bir evreni nasıl bir sistemle yoktan var ettiği kavranır. Hatta öyle ki bu sır sayesinde **"ne zaman" ve "nerede" gibi sorular da anlamsız hale gelir.** Çünkü ortada ne zaman, ne de mekan kalmaz. Mekansızlık kavrandığı takdirde cennet, cehennem, dünya hepsinin aslında **aynı yerde** olduğu da anlaşılır. Zamansızlık kavrandığı takdirde ise herşeyin **tek bir anda** olduğu fark edilir; hiçbir şey için beklenmez, zaman geçmez, herşey zaten olup bitmiştir.

Bu sırrın kavranmasıyla birlikte, **dünya inanan insan için cennete benzemeye başlar.** İnsanı sıkan her tür maddesel endişe, kuruntu ve korku kaybolur. İnsan, tüm evrenin tek bir Hakimi olduğunu, O'nun tüm maddesel dünyayı dilediği gibi yarattığını ve yapması gereken tek şeyin O'na yönelmek olduğunu kavrar. Artık o, **"her türlü bağımlılıktan özgürlüğe kavuşturulmuş olarak"** (Al-i İmran Suresi, 35) Allah'a teslim olmuştur.

Bu sırrı kavramak, dünyanın en büyük kazancıdır.

Bu sırla birlikte yine Kuran'da bahsedilen çok önemli bir gerçek daha anlaşılır: Daha önce de bahsettiğimiz, Allah'ın insana **"şah damarından daha yakın"** (Kaf Suresi, 16) olduğu gerçeği… Bilindiği gibi şah damarı insanın içindedir. İnsana kendi içinden daha yakın bir mesafe olamaz. Bu durum insanın zihninin dışına çıkamadığı gerçeği ile kolayca açıklanabilir. Görüldüğü gibi bu ayet de, bu sırla birlikte çok daha iyi anlaşılmaktadır.

İşte gerçek budur. Bilinmelidir ki, hiçbir insan için Allah'tan başka dost ve yardımcı yoktur. **Allah'tan başka hiçbir şey mutlak değildir;** Kendisi'ne sığınılacak, yardım istenecek, karşılık beklenecek tek mutlak varlık O'dur...

Ve her nereye dönersek, Allah'ın yüzü oradadır…

NOTLAR:

1 David Jorafsky, *Soviet Marxism, Natural Science*, s. 12.
2 Bu benzetme, moleküler evrim teorisinin kurucusu sayılan Rus biyokimyacı Alexander Oparin tarafından yapılmış ünlü bir itiraftır. (A. I. Oparin, *Origin of Life*, s.132-133)
3 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61
4 Michael J. Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, ss. 232-233
5 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton, 1986, s. 159
6 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, s. 235-236
7 Dan Graves, *Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Historic Scientists and Their Christian Faith*, Grand Rapids, MI, Kregel Resources
8 Science, Philosophy, And Religion: A Symposium, 1941, CH.13
9 J.De Vries, *Essential of Physical Science*, Wm.B.Eerdmans Pub.Co., Grand Rapids, SD 1958, s. 15
10 H. S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", *Evolution Trends in Plants*, Cilt 2, No. 1, 1988, s. 6
11 Darwin Lamarck'tan tümüyle bağımsız bir teori ortaya attığı iddiasıyla ortaya çıkmış, ancak giderek zaman içinde Lamarck'ın iddialarına dayanır hale gelmiştir. *Türlerin Kökeni*'nin özellikle 6. ve son baskısı, Lamarck'tan esinlenen birçok "kazanılmış özelliklerin akratılması" örneğiyle doludur. Bkz. Benjamin Farrington, *What Darwin Really Said*, New York: Schocken Books, 1966, s. 64
12 Julian Huxley & Jacob Bronowski, *Growth of Ideas*, Prentice Hall, Inc. Englewood Cliff, 1986, s. 99
13 Michael Ruse, "Nonliteralist Antievolution", AAAS Symposium: "The New Antievolutionism," February 13, 1993, Boston, MA
14 Stephen M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process*, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, s. 35, 159
15 Colin Patterson, "Cladistics", Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, BBC
16 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, s. 141-151
17 Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's *Melanism: Evolution in Action*, *Nature*, 396 (1988), pp. 35-36
18 Stephan Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28
19 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189
20 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 177
21 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988
22 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", *Science*, Cilt 123, 29 Haziran, 1956, s. 1159
23 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York, Harper & Row, 1983, s. 48
24 Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, s. 70
25 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 179
26 Charles Darwin, *The Origin of Species*, s. 172, 280
27 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", *Proceedings of the British Geological Association*, cilt 87, 1976, s. 133
28 Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", *MacLean's*, 19 Ocak 1981, s. 56
29 R. Wesson, *Beyond Natural Selection*, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, p. 45
30 David Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin, Field Museum of Natural History, Cilt 50, Ocak 1979, s. 24
31 Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, Nisan 1993, s. 40
32 Richard Fortey, The Cambrian Explosion Exploded?, *Science*, Cilt 293, No 5529, 20 Temmuz 2001, syf. 438-439
33 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, s. 229
34 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197

35 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 302

36 Stefan Bengston, *Nature*, Vol. 345, 1990, s. 765

37 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prud'homme, and Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 25 April 2000, vol 97, No 9, pp. 4453-4456

38 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prud'homme, and Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 25 April 2000, vol 97, No 9, pp. 4453-4456

39 Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, Cilt 26, No. 4, 1980, s. 757

40 R. L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co. 1988, s. 4

41 Edwin H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York: John Wiley and Sons, 1991, s. 99

42 Jean-Jacques Hublin, *The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals*, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 120

43 Jacques Millot, "The Coelacanth", *The Scientific American*, Cilt 193, Aralık 1955, s. 39

44 *Bilim ve Teknik Dergisi*, Kasım 1998, Sayı 372, s. 21

45 Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, New York: W. H. Freeman and Co., 1988, s. 198

46 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", *Bilim ve Teknik*, Sayı 203, Ekim 1984, s. 25

47 *Nature*, cilt 382, 1 Ağustos 1996, s. 401

48 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, s. 310

49 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, Cilt 98, 1980, s. 86

50 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, Cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", Ithaca, New York: Comstock Publising Association, 1991, ss. 485, 540

51 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, Cilt 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, Cilt 177, 1980, s. 595

52 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 31

53 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997

54 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997

55 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997 s. 28

56 S. J. Gould & N. Eldredge, *Paleobiology*, Vol 3, 1977, s. 147

57 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s, 117

58 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 28

59 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 28

60 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Science*, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492

61 George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, s. 42

62 Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, Cilt 33, Aralık 1979, s. 1230

63 David Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", *Nature*, Haziran 1978, s. 40

64 Earnest A. Hooton, *Up From The Ape*, New York: McMillan, 1931, s. 332

65 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids, Eerdmans, 1980, s. 59

66 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44

67 Kenneth Oakley, William Le Gros Clark & J. S, "Piltdown", *Meydan Larousse*, Cilt 10, s. 133

68 Stephen Jay Gould, "Smith Woodward's Folly", *New Scientist*, 5 Nisan 1979, s. 44

69 W. K. Gregory, "Hesperopithecus Apparently Not An Ape Nor A Man", *Science*, Cilt 66, Aralık 1927, s. 579

70 Philips Verner Bradford, Harvey Blume, *Ota Benga: The Pygmy in The Zoo*, New York: Delta Books, 1992

71 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", *Science*, Nisan 1982, ss. 6-7

72 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94

73 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, Cilt 258, s. 389

74 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.75 Holly Smith,

American Journal of Physical Antropology, Cilt 94, 1994, ss. 307-325
76 Fred Spoor, Bernard Wood, Frans Zonneveld, "Implication of Early Hominid Labryntine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, cilt 369, 23 Haziran 1994, s. 645-648
77 Tim Bromage, *New Scientist*, cilt133, 1992, s. 38-41
78 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, Cilt 292, 1981, s. 113-122
79 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2.b. New York: Rinehart and Wilson, 1979
80 Alan Walker, *Scientific American*, vol 239 (2), 1978, s. 54
81 Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol 284, No 5411, 2 April 1999, pp. 65-71.
82 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992, s. 83
83 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, 19 Kasım 1984
84 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, 19 Kasım 1984
85 Richard Leakey, *The Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, s. 62
86 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, 1992. s. 136
87 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November- December 2000, p. 491
88 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", *Natural History*, cilt 87, Aralık 1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, Cilt 12, 1991, s. 94
89 Alan Walker, *Science*, cilt 207, 1980, s. 1103
90 A. J. Kelso, P*hysical Antropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, Cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
91 S. J. Gould, *Natural History*, Cilt 85, 1976, s. 30
92 Time, Kasım 1996
93 L. S. B. Leakey, *The Origin of Homo Sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, s. 25-29; L. S. B. Leakey, By the Evidence, New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1974
94 "Is This The Face of Our Past", *Discover*, Aralık 1997, s. 97-100
95 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1.b., 1970, ss. 221; M. D. Leakey, *Olduvai Gorge*, Cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
96 D. C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, s. 250
97 *Science News*, Cilt 115, 1979, ss. 196-197
98 I. Anderson, *New Scientist*, Cilt 98, 1983, s. 373
99 R. H. Tuttle, *Natural History*, Mart 1990, ss. 61-64
100 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Cilt 39, 1996, s. 178
101 Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, s. 5
102 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
103 Robert Locke, "Family Fights" *Discovering Archaeology*, July/August 1999, pp. 36-39
104 Robert Locke, "Family Fights" *Discovering Archaeology*, July/August 1999, pp. 36
105 Henry Gee, *In Search of Deep Time*, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117
106 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*., Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, ss. 298-99
107 "Hoyle on Evolution", *Nature*, Cilt 294, 12 Kasım 1981, s. 105
108 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 64
109 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 304
110 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 305
111 J. D. Thomas, *Evolution and Faith*, Abilene, TX, ACU Press, 1988. s. 81-82
112 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, New York, Summit Books, 1986. s.127
113 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 148
114 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, s. 130
115 *Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi*, cilt 2, Sayı 22, s. 519
116 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, s. 14
117 Stanley Miller, *Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules*, 1986, s. 7

118 Kevin Mc Kean, *Bilim ve Teknik*, Sayı 189, s. 7
119 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen, and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society,* cilt 97:11, 1975, s. 2964
120 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society,* cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330
121 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, s. 25
122 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 325
123 Kimyacı Richard E. Dickinson bunun nedenini şöyle açıklar: "Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür." (Richard Dickerson, "Chemical Evolution", *Scientific American,* Cilt 239:3, 1978, s. 74.)
124 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life,* California: 1979, s. 25
125 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, s. 25
126 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", *Chemical Engineering News,* 22 Haziran 1970, s. 80
127 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher*, Eylül 1971, s. 336
128 Paul Auger, *De La Physique Theorique a la Biologie,* 1970, s. 118
129 Francis Crick, *Life Itself: It's Origin and Nature*, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88
130 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 39
131 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", *American Scientist*, Ocak 1955, s.121
132 Reinhard Junker & Siegfried Scherer, "Entstehung Gesiche Der Lebewesen", *Weyel*, 1986, s. 89
133 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis.* London: Burnett Books, 1985, s. 351
134 John Horgan, "In the Beginning", *Scientific American,* Cilt 264, Şubat 1991, s. 119
135 G.F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", *In the RNA World,* New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13
136 Jacques Monod, *Chance and Necessity,* New York: 1971, s.143
137 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", *Scientific American*, Ekim 1994, Cilt 271, s. 78
138 Chandra Wickramasinghe, Interview in London Daily Express, 14 Ağustos 1981
139 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 103
140 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, s. 107
141 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason.* Boston: Gambit, 1971, s. 101
142 Malcolm Muggeridge, *The End of Christendom*, Grand Rapids: Eerdmans, 1980, s.43
143 Loren Eiseley, *The Immense Journey*, Vintage Books, 1958, s. 186
144 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 184
145 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Harvard Common Press, New York: 1971, s. 33
146 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason,* s. 36
147 Loren Eiseley, *The Immense Journey,* Vintage Books, 1958. s 227
148 Ayrıntılı bilgi için bkz. Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, 2000, s. 159-175
149 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
150 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
151 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
152 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
153 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", *Scientific American*, cilt 239, Eylül 1978, s. 64
154 Dr. Lee Spetner, http://www.trueori-

gin.org/spetner2.asp
155 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", *Evolutionary Theory*, Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173
156 The Merck Manual of Medical Information, Home edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997
157 H. Enoch, *Creation and Evolution*, New York: 1966, s. 18-19
158 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", *American Biology Teacher,* Eylül 1971, s. 338
159 Dean Kenyon & Percival Davis, *Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins* (Dallas: Haughton Publishing, 1993), p. 33
160 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London, Burnett Books, 1985, s. 145
161 Fix, William, *The Bone Peddlers: Selling Evolution* (New York: Macmillan Publishing Co., 1984), s. 189
162 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited,* Thomas Nelson Co., Nashville: 1991, ss. 98-99; Percival Davis, Dean Kenyon, *Of Pandas and People,* Haughton Publishing Co., 1990, s. 35-38
163 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, s. 98-99, 199-202
164 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis,* London: Burnett Books, 1985, s. 290-91
165 Hervé Philippe and Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable", *Journal of Molecular Evolution,* vol 49, 1999, p. 510
166 James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", *Science*, vol. 283, 1999, p. 2027
167 Carl Woese, "The Universel Ancestor", *Proceedings of the National Academy of Sciences,* USA, 95, (1998) p. 6854
168 Elizabeth Pennisi, "MICROBES, IMMUNITY, AND DISEASE: Is It Time to Uproot the Tree of Life?" *Science*, Volume 284, Number 5418, Issue of 21 May 1999, pp. 1305-1307
169 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, p. 51
170 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, p. 51
171 G. G. Simpson, W. Beck, *An Introduction to Biology*, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241
172 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", *American Scientist*, Cilt 76, Mayıs / Haziran1988, s. 273
173 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204
174 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", *The New York Review of Books*, 9 Ocak, 1997, s. 28
175 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptic's Guide to the Creation of Life on Earth*, Summit Books, New York: 1986, s. 207
176 Hubert Yockey, "Self-Organization, Origin of Life Scenarios and Information Theory", *Journal of Theoretical Biology*, Cilt 91, 1981, s. 27-28
177 Hoimar Von Ditfudrth, *Dinozorların Sessiz Gecesi, Cilt 2*, Çev. Veysel Atayman, 2.b. İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64
178 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61
179 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, s. 61
180 Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, s. 94
181 Douglas Dewar, *İnsan: Özel Yaratık*, s. 103-104
182 *Bilim ve Teknik* , Temmuz 1989, Cilt 22, sayı.260, s.59
183 *Grzimeks Tierleben Vögel 3*, Deutscher Taschen Buch Verlag, Oktober 1993, s. 92
184 David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History,* Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, s.236
185 David Attenborough, *Life On Earth: A Natural History,* Collins British Broadcasting Corporation, June 1979, s.240
186 *Görsel Bilim ve Teknik Ansiklopedisi*, s.185-186
187 Walter Metzner, http://cnas.ucr.edu/~bio/faculty/Metzner.html
188 *Bilim ve Teknik*, Ocak 1990, s. 10-12
189 David Attenborough, *Life of Birds*, Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1998, s.47
190 *National Geographic*, September 1995, s. 98
191 James L.Gould, Carol Grant Gould, *Olağandışı Yaşamlar,* Tübitak Popüler Bilim Kitapları, Ankara 1997, s.130-136
192 David Attenborough, *The Private Life of Plants,* Princeton Universitye Press, Princeton-New Jersey, 1995, s.81-83
193 Encyclopedia of Reptiles and Amphibians,

Published in the United States by Academic Press, A Division of Harcourt Brace and Company, s.35
194 Frederick Vester, *Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak,* İstanbul: Arıtan Yayınevi, 1991, s. 6
195R.L.Gregory, *Eye and Brain:* The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9
196 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları,Çev: Nail Bezel, sf.20
197 Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi*, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
198 "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871
199 Bertrand Russell, *Rölativitenin Alfabesi*, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
200 R.L.Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing,* Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9
201 Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, *Holografik Evren I,* Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37
202 George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 53
203Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi*, İstanbul: Remzi Kitabevi, 6.b., 1995 Eylül, s. 261
204 George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri,* İstanbul: Sosyal Yayınlar, 1989, s. 65
205 Paul Davies, *Tanrı ve Yeni Fizik*, Çev:Murat Temelli, İm Yayın Tasarım Yaşam Kitapları-1, İstanbul 1995, s.180-181
206 Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", *Bilim ve Ütopya,* Aralık 1998
207 Alaettin Şenel, "Evrim Aldatmacası mı?, Devrin Aldatmacası mı?" *Bilim ve Ütopya*, Aralık 1998
208İmam Rabbani Hz. Mektupları, Cilt II, 357. Mektup, s. 163
209François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu*, Kesit Yayınları, 1996, s. 111
210Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, ss. 52-53
211 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein,* s. 17
212 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, s. 58
213 Paul Strathern, *Einstein ve Görelilik Kuramı*, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57
214 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein,* Varlık Yayınları, 1980, s. 84
215 Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka

bizim hiçbir bilgimiz yok.

Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve

hikmet sahibi olansın.

(Bakara Suresi, 32)

CİLT-II

YARATILIŞ ATLASI

HARUN YAHYA

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

Okuyucuya

- **Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir kısım ayrılması uygun görülmüştür.**
- **Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.**
- **Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.**
- **Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.**
- **Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.**
- **Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.**

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Şubat 2007 / İkinci Baskı: Ağustos 2007 / Üçüncü Baskı: Aralık 2007 /
Dördüncü BaskıMart 2009

**ARAŞTIRMA
YAYINCILIK**

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: FSF Matbaacılık
Bağlar Mevkii, Firuzköy Cad. No: 44
Avcılar - İstanbul Tel: (0 212) 690 89 89

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

HARUN YAHYA

YARATILIŞ ATLASI

Cilt - II

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

Yaratılış Atlası

Harun Yahya

İÇİNDEKİLER

FOSİL KAYITLARI EVRİMİ YALANLIYOR 12

GİRİŞ 14

DARWIN YANILDI: TÜRLER DEĞİŞMEMİŞTİR 18

ARA FOSİL İDDİASI BİR ALDATMACADIR 22

FOSİL KAYITLARI YARATILIŞI İSPATLIYOR: Fosil Kayıtlarındaki Durağanlık (Stasis) 38

COELACANTH FOSİLLER ÜZERİNDEKİ SPEKÜLASYONLARI SUSTURMUŞTUR 48

SIÇRAMALI EVRİMİN ÇIKIŞ NOKTASI 56

SONUÇ 66

KARA HAYVANLARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 68

KAPLUMBAĞA 70
SIRTLAN KAFATASI 72
TAVŞAN KAFATASI 76
YILAN 78
KAPLUMBAĞA 80
KURBAĞA 82
TİMSAH KAFATASI 84
KAPLUMBAĞA 88
SIRTLAN KAFATASI 90

DENİZ CANLILARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 94

UÇAN BALIK 96
MERSİN BALIĞI 98
AT NALI YENGECİ 100
VATOZ 102
İSTİRİDYELER 104
YENGEÇ 106
KARİDES 110
DİKENLİ VATOZ VE RİNGA 112
ISTAKOZ 114
KEMAN VATOZU 116
ISTAKOZ 118
DENİZ KESTANESİ 120
YENGEÇ 122
ÇAMUR BALIĞI 124
TESTERELİ VATOZ 128
VATOZ 130
ISTAKOZ 132
ISTAKOZ 134
DENİZ ATI VE ÇULLUK BALIĞI 136
DENİZ KESTANELERİ 138
KEREVİT 140
AT NALI YENGECİ 142
COELACANTH 144
UÇAN BALIK 148

KEDİ BALIĞI 150
KEMAN VATOZU 152
DENİZ ATI 154
VATOZ 156
KÖPEK BALIĞI 158
VATOZ 160
YENGEÇ 162
DENİZ LALESİ 166
DENİZ İĞNELERİ 168

KUŞLARA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ..... 170

CONFUCIOSORNIS..... 172
MESSEL KUŞU 176
LIAOXIORNIS..... 180
CONFUCIOSORNIS 184
LIAONINGORNIS 188

BİTKİLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 192

ÇİTLEMBİK YAPRAĞI 194
EĞRELTİ OTU 196
KAYIN AĞACI YAPRAĞI 198
ZELKOVA YAPRAĞI 200
GINKGO YAPRAĞI 202
DALLARIYLA BİRLİKTE KARAAĞAÇ YAPRAĞI 204
AKASYA VE HUŞ AĞACI YAPRAKLARI .. 206
SÖĞÜT YAPRAĞI 208
EĞRELTİ OTU 210
DAĞ KÜLÜ (ÜVEZ) AĞACI DALI 212
KAYAARMUDU YAPRAĞI 214
MANOLYA YAPRAĞI 216
KAYAARMUDU YAPRAĞI 218
KARAAĞAÇ YAPRAĞI 220
KAYAARMUDU YAPRAĞI, SEKOYA DALI 222
MANOLYA YAPRAĞI 224
GINKGO YAPRAĞI 226
MANOLYA YAPRAĞI 228
GÜRGEN YAPRAĞI 230
SABUNAĞACI YAPRAĞI 232
EĞRELTİ OTU 234
KOZALAK 236
EĞRELTİ OTU 238
TOHUMLARIYLA BİRLİKTE AMERİKAN ÇINARI..... 240
4 ADET İNCİR 242
EĞRELTİ OTU (SPORLARIYLA BİRLİKTE) . 244
EĞRELTİ OTU (SPORLARIYLA BİRLİKTE) 246
KARAAĞAÇ YAPRAĞI 248
PALMİYE YAPRAĞI..... 250
EĞRELTİ OTU 252
EĞRELTİ OTU 254
GINKGO YAPRAĞI 256
EĞRELTİ OTU 258
GINKGO YAPRAĞI 260
KOZALAK 262
GINKGO YAPRAĞI 264
EĞRELTİ OTU..... 266
KEAKİ YAPRAĞI 268
GINKGO YAPRAĞI 270
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI..... 272
KARA SAKIZ AĞACI YAPRAĞI 274
GINKGO YAPRAĞI 276
HUŞ AĞACI YAPRAĞI 278
AKASYA YAPRAĞI 280
KAYAARMUDU YAPRAĞI 282
GINKGO YAPRAĞI 284
KARAAĞAÇ YAPRAĞI 286
GINKGO YAPRAĞI 288
GINKGO YAPRAĞI 290
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI 292
CEVİZ AĞACI YAPRAĞI 294
GINKGO YAPRAĞI 296
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI 298
KARAAĞAÇ YAPRAĞI 300
GÜRGEN YAPRAĞI 302
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI 304
SÖĞÜT VE HUŞ AĞACI YAPRAKLARI . 306
SEKOYA YAPRAĞI 308
SEKOYA YAPRAĞI 310
EĞRELTİ OTU..... 312
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI 314
GINKGO VE KARAAĞAÇ YAPRAKLARI . 316
EĞRELTİ OTU..... 318
AK DİKEN AĞACI YAPRAĞI 322
KEAKI YAPRAĞI 324

BİR TÜR SÖĞÜT YAPRAĞI 326
EĞRELTİ OTU 328
SEKOYA KOZALAĞI. 330
MANOLYA YAPRAĞI 332
HUŞ AĞACI YAPRAĞI 334
KIZILAĞAÇ YAPRAĞI 336
GINKGO YAPRAĞI 338
MANOLYA YAPRAĞI 340
KAYAARMUDU YAPRAĞI 342
EĞRELTİ OTU. 344
DİŞ BUDAK AĞACI YAPRAĞI VE
SEKOYA DALLARI 346
KARAAĞAÇ YAPRAĞI 348
HANIMELİ YAPRAĞI 350
AT KESTANESİ YAPRAĞI 352
SÖĞÜT YAPRAĞI 354
GINKGO YAPRAĞI 356
EĞRELTİ OTU. 358
SEKOYA YAPRAĞI 360

BÖCEKLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 362

ÇIYAN 364
HAMAM BÖCEĞİ 365
KAMBUR SİNEK 366
BATAKLIK BÖCEĞİ, GAL SİNEĞİ 367
BUĞDAY BİTİ 368
TÜYLÜ SİVRİSİNEK 370
KIRKAYAK 372
KESİK KANATLILAR FAMİLYASINDAN
BİR BÖCEK 373
ÇIYAN 374
BAL ARISI 375
ÇIYAN 376
BETHYLIDAE FAMİLYASINA DAHİ L
ARI 377
YAKI BÖCEĞİ LARVASI 378
YOSUN BÖCEĞİ 379
KANATLI KRALİÇE KARINCA, UZUN
BACAKLI SİNEK 380
AKREP SİNEĞİ 382
HAMAM BÖCEĞİ 384
SİNİR KANATLILAR TAKIMINDAN BİR
BÖCEK 386
SAHTE AKREP 388
SİNEK 390
YAPRAK BİTİ 391
BİTKİ PİRESİ 392
TİTREK SİNEK 393
SIÇRAYAN ÖRÜMCEK 394
ÖRÜMCEK 395
ÇAYIR SİVRİSİNEĞİ 396
ÖRÜMCEK 397
YUMUŞAK TAHTAKURUSU 398
YAPRAK BİTİ 399
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 400
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 401
YUSUFÇUK LARVASI 402
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 404
SİNEK 405
SİNEK VE ÖRÜMCEK 406
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 407
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 408
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 409
TATARCIK 410
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 411
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 412
GAL SİNEĞİ 413
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 414
ÖRÜMCEK 415
UZUN BACAKLI SİNEK 416
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 417
UZUN BACAKLI SİNEK 418
TATARCIK 419
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 420
MANTAR SİVRİSİNEĞİ 421
ÖRÜMCEK 422
SİVRİSİNEK 424
KARA SİNEK 425
PEDILID BÖCEĞİ 426
LAUXANID SİNEĞİ, TATARCIK 427
YAPRAK KINKANATLISI 428
SIÇRAYAN ZEMİN BÖCEĞİ, GAL SİNEĞİ429
KENE 430
BİTKİ BÖCEĞİ 431
MAYIS SİNEĞİ 432
EMBIOPTERA (AYAKLA AĞ ÖRENLER)
CİNSİ BÖCEK 433
SUDAKOŞAN BÖCEĞİ 434
YABAN ARISI 436
KÖPÜKLÜ AĞUSTOS BÖCEĞİ 438
PALPUSLU KINKANATLI 440
TRIPS 441
YASSI AYAKLI ODUN BÖCEĞİ 442
ÇIYAN VE TİTREK SİNEK 443
KALKIK KUYRUK BÖCEĞİ 444
YALANCI KLİK BÖCEĞİ 445
AYAK PARMAĞI KINKANATLISI, KARA
KANATLI MANTAR SİVRİSİNEĞİ 446

KOŞNİL 447
YABAN ARISI 448
GENİŞ HORTUMLU 449
ÇİÇEK BÖCEĞİ 450
YALANCI AKREP BÖCEĞİ, SİNEK 451
TÜYLÜ MANTAR BÖCEĞİ 452
UZUN BACAKLI SİNEK,
EVCİKLİ BÖCEK 453
KARINCA 454
BAL ARISI 455
YILAN SİNEĞİ LARVASI 456
CIRCIR BÖCEĞİ 457
ELEBOBATA TERTIARIA 458
KIRKAYAK, ÖRÜMCEK 459
SUİKASTÇİ BÖCEK 460
DİKENLİ KINKANATLI 461
ÇOMAK BÖCEĞİ 462
KIRKAYAK 463
ARI 464
ÇIYAN 465
KIRKAYAK 466
KIRKAYAK 467
KANATLI YAPRAK BİTİ 468
DİKENLİ KINKANATLI 469
ÇIYAN 470
TÜYLÜ MANTAR BÖCEĞİ, UZUN
BACAKLI SİNEK 471
TOS BÖCEĞİ 472
TİTREK SİNEK VE YABAN ARISI 473
YABAN ARISI 474
ÇIYAN 475
ÇAYIR SİVRİSİNEĞİ 476
TOS BÖCEĞİ 477
YUSUFÇUK 478

TARİHİ BİR YALAN: KABATAŞ DEVRİ 480
ÖNSÖZ 482
GİRİŞ 484
MEDENİYET İLERLEDİĞİ GİBİ GERİLER DE 497
GEÇMİŞ MEDENİYETLERİN HAYRANLIK UYANDIRAN İZLERİ . . . 526
HAK DİN TARİHİN İLK GÜNÜNDEN BERİ VARDIR 578
SONUÇ 584

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ 590
ÖNSÖZ 592
KISA BİR TARİH 593
DARWINİZM'İN MEKANİZMALARI 598
GERÇEK DOĞA TARİHİ-1 (OMURGASIZLARDAN SÜRÜNGENLERE)607
GERÇEK DOĞA TARİHİ-2 (KUŞLAR VE MEMELİLER) 630
İNSANIN KÖKENİ 665
MOLEKÜLER BİYOLOJİ VE HAYATIN KÖKENİ 690
HOMOLOJİ YANILGISI 712
BAĞIŞIKLIK, "KÖRELMİŞ ORGANLAR" VE EMBRİYOLOJİ 722
BİTKİLERİN KÖKENİ 729
İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSLİK 737
BİLGİ TEORİSİ VE MATERYALİZMİN SONU 750
BİLİM VE MATERYALİZMİ BİRBİRİNDEN AYIRMA 753
SONSÖZ 757

GÖREN KİM? 760

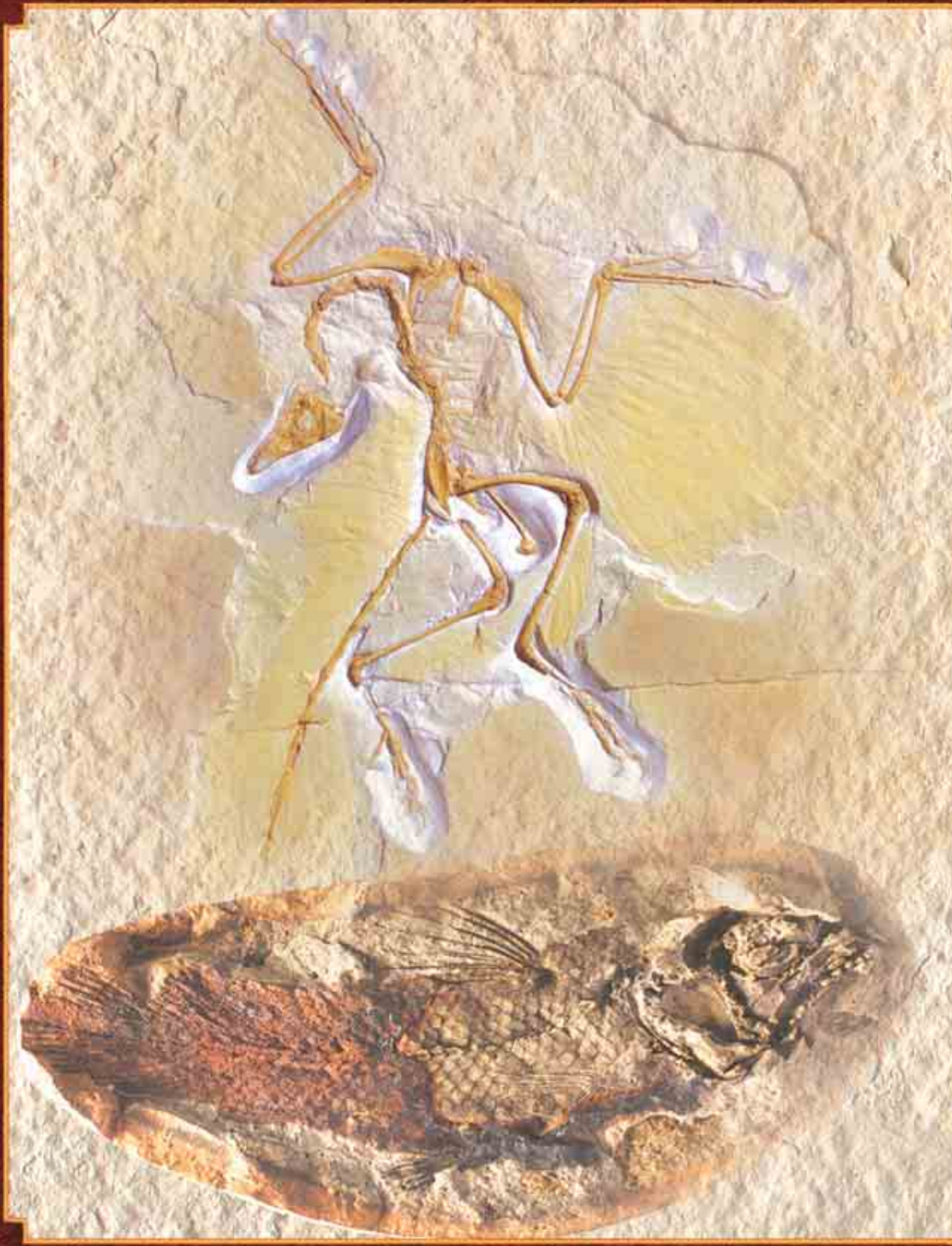

FOSİL KAYITLARI EVRİMİ YALANLIYOR

GİRİŞ

Dünyada, neredeyse tüm okullarda öğrencilere okutulan biyoloji kitapları, aslında gerçek olmayan bir hayat öyküsü anlatmaktadır. Evrim teorisi başlığı altında öğretilenler, tamamen sahte mekanizmalar, sahte deliller, sahte resim ve çizimler, sahte fosiller ve sahte bir canlı tarihinden ibarettir. Ders kitaplarına konu olan, eğitmenlerin her hafta sayısız kez tekrar ettikleri bu masal, o kadar benimsenmiş, o kadar gerçek gibi kabul edilmiştir ki, bu eğitimi alan hemen hiç kimse, evrimin doğruluğundan neredeyse şüphelenmemektedir. Her kişi okul sıralarında, kendisine hayat boyu yardımcı olacak bir eğitim verildiğini düşünmektedir. Dolayısıyla, yaşamın anlamını da içine alan böyle önemli bir konuda, tüm dünya çapında bir yalanın, son derece bilimsel bir üslupla durmaksızın öğretildiği haberinden dolayı büyük bir olasılıkla şaşkınlığa düşecektir.

Ama gerçek şu ki, bu yalan insanlara ısrarla kabul ettirilmeye çalışılmaktadır. Bahsettiğimiz bu uygulama dünya çapında gerçekleştirilmektedir. Neredeyse tüm okullarda, kurgulanıp tasarlanmış bir "yalan" anlatılmaktadır. Medyanın büyük bir bölümünde, sahte deliller ve canlı tarihine dair sahte hikayeler üretilmektedir. Konusunda uzman, hatta kimi zaman Nobel ödülü almış bilim adamları, bir yalanı savunmakta, bir aldatmacanın duayenliğini yapmaktadır. Eğitmenlerin senelerce anlattıkları "canlılığın yaşam öyküsü" bir senaryodur. Dünya çapında, bir el birliği ve bir ittifak ile uygulanmakta olan bir aldatmaca vardır. Bu, evrim aldatmacasıdır.

Darwinistlerin hayal ürünü hikayeleri medyada sözde bilimsel bir görünümle sürekli sergilenir. Hatta bazı yayın organları evrim teorisinin gönüllü savunuculuğunu üstlenmiştir. Bu yayınların görevi, hiçbir bilimsel değer taşımayan evrimi desteklemek için oluşturulan sahte delilleri adeta reddedilemez birer gerçek gibi halka lanse etmek ve halkı evrimi kayıtsız şartsız kabul etmek için yönlendirmektir.

Teorilerini hayali çizimler ve rekonstrüksiyonlarla desteklemeye çalışan Darwinistler bugüne kadar bilimsel hiçbir delil sunamamışlardır. Örneğin, canlıların küçük değişikliklerle birbirlerinden türedikleri iddiasını kanıtlayabilecek bir tane bile ara fosil örneği gösterememişlerdir. Bu durum evrimin bilim karşısında çöküşünün ispatıdır.

Bu ittifakın güçlenmesinin, okul kitaplarına hakim olmasının, medyada öncülük etmesinin tek sebebi, materyalizm kaynaklı olmasıdır. Dünyaya şu anda hakim olan materyalist zihniyet tarafından beslenen Darwinizm, aynı zihniyetin yardımı ile güçlenip ön plana çıkarılmıştır. (Bkz. *Darwinizm Dini*, Harun Yahya) Bu materyalist zihniyet, topluma sahte delil sunmaktan çekinmemiş, insanları aldatmakta hiçbir sakınca görmemiştir. Çünkü bu zihniyetin, bu kapsamlı aldatma politikasının amacı bellidir: İnsanları Allah inancından uzaklaştırmak, Allah'ın varlığını inkar etmek ve maddeyi yegane mutlak varlık olarak göstermek!

Fakat Darwinistlerin ihmal ettikleri nokta şudur: **Canlılar yaratılmışlardır!** Canlı tarihinde evrim diye bir şey yoktur. Allah, tüm varlıkların yaratıcısı ve hakimidir. Maddeyi yaratan da, bir varlığa can veren de O'dur. Allah'tan başka Yaratıcı, Allah'tan başka bir güç yoktur. Dolayısıyla yeryüzünde yalnızca Yaratılış gerçeğinin delilleri vardır. Darwinistler yaptıkları her araştırmada, bu gerçekle karşılaşırlar. Evrimi delillendirmeye çalışır ancak başaramazlar. Çünkü doğada, evrimin gerçekleştiğine dair bir delil bulamamaktadırlar. Tek bulabildikleri, ani, kompleks ve üstün bir yaratılıştır. Sahte deliller de sahte bir teoriyi desteklememekte, aksine onu daha güvenilmez ve dayanaksız hale getirmektedir. Darwinistler ise, materyalizmi ayakta tutmak adına, büyük bir kısır döngü içinde aldatma yöntemlerine devam ederler. Ama elbette bunun da bir son noktası vardır.

Evrimi desteklemek için atılan bu manşetlerin bilimsel hiçbir değeri yoktur. Evrim, başta paleontoloji olmak üzere bütün bilim dalları karşısında yenilmiştir.

Resimde görülen yengeç fosili, Miosen dönemine (23 - 5 milyon yıl) ait bir fosildir ve günümüzdeki yengeçlerden hiçbir farkı yoktur.

Bu son noktaya artık günümüzde ulaşılmıştır. Evrim, sayısız delil ile çürütülmüştür. Bu delillerin en büyüklerinden biri ise, yeryüzündeki örneklerini her geçen gün daha fazlasıyla veren "yaşayan fosillerdir". Bir canlının 150 milyon yıl boyunca aynı kalması, 300 milyon yıl boyunca değişmemesi, evrim senaryosunu kesin olarak ortadan kaldırmaktadır. Hakkında sayısız senaryo üretilen milyonlarca canlının evrimleşmediğini göstermektedir. Ortada, Darwinistlere göre evrim geçirmesi gereken bir canlı vardır. Ama canlı, sergilediği fosil örneği ile aslında hiç evrim geçirmediğini belgelemektedir. Yaşayan fosiller, Darwinistlerin tüm iddialarını yerle bir etmektedir. Yaşayan fosiller, tüm ders kitaplarındaki evrim safsatalarını ortadan kaldıracak, tüm evrim müzelerindeki sahte ara formları yok edecek, tüm Darwinist kitap ve makalelerdeki hayali evrim senaryolarının bir yalan olduğunu gösterecek kadar büyük bir delildir. Evrimcilerin bunları görmezden gelme-

Üstte görülen 18 milyon yıllık karabatak fosili, karabatakların milyonlarca yıldır hiç değişmediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin ispatıdır.

leri, söz konusu açık delilleri ortadan kaldırmamaktadır. Sayısı her geçen gün artan yaşayan fosil örnekleri, evrim iddiasını çoktan ortadan kaldırmıştır.

Elinizdeki kitapta, bu önemli delile ve Darwinistlerin söz konusu delil karşısındaki çırpınışlarına şahit olacaksınız. Teoriyi ortaya atan Charles Darwin'den beri, bu aldatmacanın aslında nasıl çökmüş olduğunu göreceksiniz. Kitaptaki yaşayan fosil örnekleri ise, bu büyük aldatmacanın geçersizliğini gösteren sayısız delilden sadece birkaçını teşkil etmektedir. Hemen her fosil katmanından, yaşayan fosil örnekleri çıkartılmaktadır. Ama şu bir gerçektir ki, bu örneklerden sadece bir tanesi bile Darwinizm'i ortadan kaldırmak için yeterlidir. Allah'ın kanunu, inkarcıların düzenini yerle bir etmektedir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) 'o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır.

Yoksa onların, Allah'ın dışında başka bir ilahları mı var? Allah, onların şirk koştuklarından yücedir.

Eğer gökten bir parçanın düşmekte olduğunu görseler bile: "Üst üste yığılmış bir buluttur." derler.

Öyleyse sen onları (en dayanılmaz azapla) çarpılacakları günlerine kavuşuncaya kadar bırak.

O gün, ne hileli-düzenleri kendilerine herhangi bir şeyle yarar sağlayacak, ne yardım görecekler.

(Tur Suresi, 42-46)

Yaklaşık 300 milyon yıllık deniz kestanesi fosili , bu canlıların kompleks yapılarıyla yüz milyonlarca yıldır var olduklarını göstermektedir. Bu zaman zarfında yapılarında bir değişiklik olmamış, herhangi bir ara aşamadan geçmemişlerdir.

DARWIN YANILDI: TÜRLER DEĞİŞMEMİŞTİR

> Belki de (Darwin'in) uğraşmak zorunda kaldığı en büyük problem, uyum sağlamış özelliklerin, bir soydan diğerine geçişini sağlayan yollardı. Çünkü Darwin'in öldüğü dönemlerde, genetik prensipleri henüz keşfedilmemişti. Çözemediği ikinci problem ise fosil kayıtlarının karakteriyle ilgiliydi.[1]

Darwin, "evrim teorisi" adıyla geliştirdiği hipotezini, Douglas Ward'ın yukarıdaki sözlerde belirttiği iki beklentisi üzerine kurgulamıştı. Birincisi, türler arası değişimlerde, 'hayali bir biçimde' farklı özellikleri meydana getiren genlerin, sonraki soylara aktarılması; diğeri de türler arasındaki bu hayali değişimin fosil kayıtlarında sergilenmesi idi. Darwin için, canlının anatomik özellikleri üzerinde değişikliklerin meydana geldiğini ve bunların sonraki soylara aktarılarak yeni türleri meydana getirdiğini iddia etmek kolaydı. Çünkü Darwin'in fikirlerini ürettiği 1800'lü yıllar, henüz genetik biliminin tanınmadığı, bilimsel anlamda "ilkel" yıllardı. Hücrenin kompleksliği keşfedilmemişti. Bir canlının tüm özelliklerini belirleyen genlerin muhteşem yapıları, içerdikleri bilgi ve sahip oldukları hassasiyet bilinmiyordu.

Darwin için, türler arası bu hayali değişimi gösterecek fosil kayıtlarının yeryüzünün bir yerlerinde olduğunu iddia etmek de kolaydı. Çünkü onun iddiasına göre, yeryüzü katmanlarında ara geçiş fosilleri vardı, onlar sadece bulunamamışlardı. O dönemde yeryüzünden toplanan örnekler oldukça az sayıdaydı ve ara fosil vermemişti. Darwin'e göre, gelecekte bir gün insanlar, bu hayali kayıp fosillerle karşılaşmaya başlayacaklardı. Gerekli olan tek şey zaman ve yeryüzünde gerçekleştirilecek detaylı çalışmalardı.

Charles Darwin

Darwin'in teorisi bu iki temel mantık üzerine kurulmuş oldu. Dikkat edilirse, ortada herhangi bir kanıt veya gözlem değil, sadece varsayımlar vardı. Çünkü evrim teorisi aslında, bilimsel değil tamamen ideolojik sebeplerle ortaya atılmış bir teoriydi. İnsanları Allah inancından uzaklaştırmak, Yaratılış gerçeğine karşı bir alternatif olarak sunulmak üzere geliştirilmişti. Yine bu amaçla dünyaya yayılan materyalist

mantığın, canlı tarihine uyarlanmış şekliydi. Ama iddianın bu yönü, dönemin "bilimsel ilkelliği" nedeniyle fark edilemedi. Teori, tümüyle bilimsellik adıyla ortaya çıkmıştı. Teorinin mantıksızlığı açıktı, ama o dönemin şartları içinde, bunun delilsizliğini ispat edecek kanıtlar henüz anlaşılamamıştı.

Aradan geçen yaklaşık 1.5 asırlık dönem, teorinin delilsizliğini ve tümüyle bir aldatmacadan ibaret olduğunu büyük bir hızla ve sayısız bilimsel delil ile göstermiştir. Türlerin küçük değişimlerle birbirlerinden meydana geldikleri iddiası, genetik biliminin ortaya koyduğu gerçekler ile tümüyle ortadan kalkmıştır. Genler, son derece kompleks ve hassastırlar. Herhangi bir mutasyondan olumsuz etkilenir ve bozulmaya uğrarlar. Dolayısıyla genler üzerinde tümüyle bilinçsiz, tesadüfi değişimlerin meydana gelmesi ve bu yapıyı, farklı işlevler gören başka bir yapıya dönüştürmeleri mümkün değildir. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Araştırma Yayıncılık)

Fosil kayıtları ise, Darwin için bir diğer büyük hüsrandır. Darwin'in gelecekte bulunmasını beklediği ara fosil örnekleri bulunamamıştır. Fosil kayıtlarının yetersizliği iddiasını artık hiçbir Darwinist gündeme getirmemektedir, çünkü kayıtlar, neredeyse tüm örneklerini vermiştir. Yeryüzünün büyük bir kısmı araştırılmıştır ve paleontolojinin ortaya çıkardığı gerçek, "tek bir ara geçiş" örneğinin bile olmadığı ve yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olan canlıların "değişmediğidir". Harvard Üniversitesi'nden evrimci paleontolog Stephen Jay Gould, aslında Darwin'in de farkında olduğu bu gerçeği; "**Fosil kayıtları, Darwin'e mutluluktan çok hüzün getirdi**," sözleriyle açıkça ifade etmiştir.[2] Amerika Doğa Tarihi Müzesi'nden evrimci Niles Eldredge ve Ian Tattersall ise bu durumu şöyle açıklamışlardır:

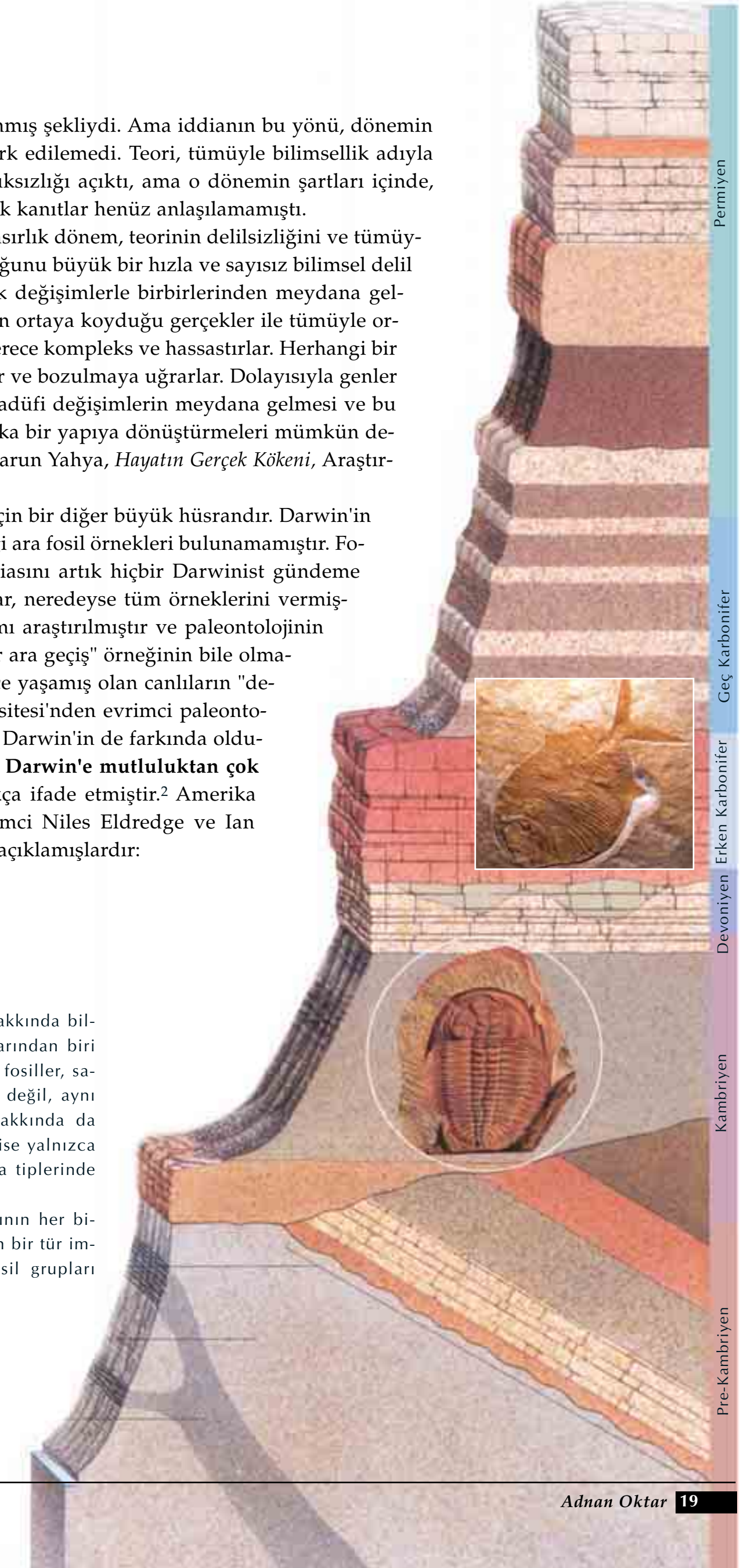

Yeryüzünün farklı dönemleri hakkında bilgi edinmenin en önemli araçlarından biri de fosillerdir. Diğer bir deyişle fosiller, sadece canlılığın tarihi hakkında değil, aynı zamanda yeryüzünün tarihi hakkında da bilgi verirler. Belli fosil türleri ise yalnızca belli katmanlarda ve belli kaya tiplerinde bulunur.

Üst üste gelen kaya katmanlarının her birinde kendisine has, o katmanın bir tür imzası olarak nitelenebilecek fosil grupları olduğu görülmektedir.

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur. Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir.

Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça, söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir. Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep statik kaldıkları yönündeki gözlem, "kral çıplak" hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir. Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın bir fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.[3]

İşte, Darwin'in evrim teorisi, aslında bütün imkansızlıkların yeteri kadar bilindiği ama kasıtlı olarak görmezden gelindiği bir ortam içinde gelişmiştir. Türler üzerinde rastgele etkilerle faydalı genetik değişiklikler meydana gelmesi, bunların soylara aktarılması ihtimali bilimsel olarak yoktur. Fosiller de, böyle bir değişimi reddetmekte, milyonlarca yıl boyunca yaşamış olması gereken ara fosil örneklerinden tek bir tanesini bile vermemektedir. (Detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Ara Geçiş Açmazı*, Araştırma Yayıncılık)

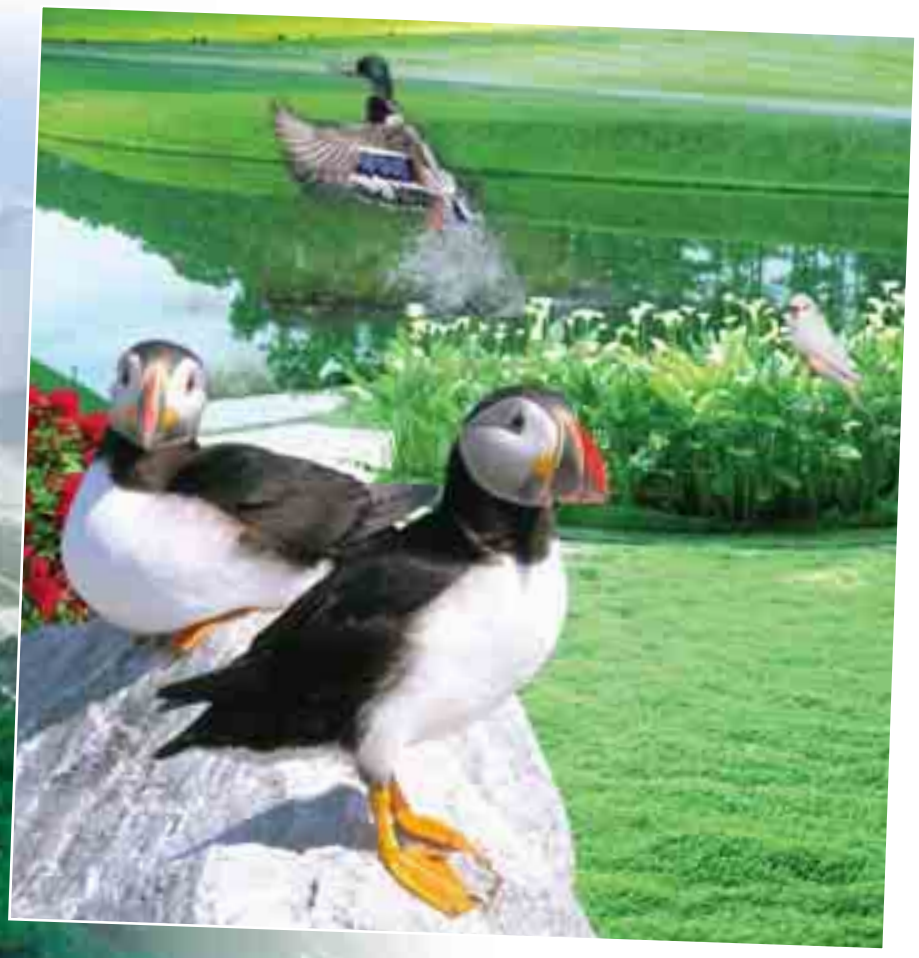

O halde, evrim teorisini hangi bilimsel kanıt ayakta tutmaktadır?

Evrim teorisini ayakta tutan herhangi bir bilimsel kanıt yoktur. Bu gerçek bir kez daha gösterir ki, Darwinizm'i destekleyen sebepler bilimsel değil ideolojiktir. Bilimsellik, önce bir hipotezin ortaya atılmasını, sonra bunun delillendirilerek kuram haline dönüşmesini gerektirir. Ancak evrim teorisi için bu geçerli değildir. Teori, tek bir delil ile bile desteklenmemektedir, buna rağmen ders kitaplarındaki yerini korumakta, medyada en aldatıcı haberlerle sunulmaktadır. Kanunlarla korunmakta, adeta "değiştirilemez, hakkında aksi bir karar alınamaz" mantığıyla muhafaza edilmektedir. Bunun tek sebebi, evrim teorisinin bilimsel bir tez değil, dogmatik bir inanç olmasıdır.

Fosil kayıtları, durmaksızın Darwin'in iddialarını yalanlamakta, Yaratılış gerçeğini göstermektedir. Darwinistlerin çabası, başarısız olmuştur. Yeryüzündeki deliller, canlıların evrim geçirmemiş olduklarını belgelemiş, açıkça ilan etmiştir. Bunun en büyük delillerinden ikisi, ara fosillerin yokluğu ve fosil kayıtlarındaki durağanlık yani "stasis" gerçeğidir.

ARA FOSİL İDDİASI BİR ALDATMACADIR

"Bazı insanlar fosillerin, Darwin'in hayatın tarihi hakkındaki görüşlerine kanıt olduğunu zanneder. Oysa ki bu kesinlikle yanlış bir düşüncedir."[4] (*Chicago Doğa Tarihi Müzesi, Jeoloji Bölümü Başkanı evrimci Dr. David Raup*)

Herhangi bir doğa tarihi müzesini gezen ziyaretçilerin karşılaştıkları en önemli şeylerden biri, yoğun bir evrim propagandasıdır. Karşılarında, hayali rekonstrüksiyonlar ve hayali atalara ait sahte el yapımı kemiklerden fazla bir şey yoktur. Evrim için hiçbir delil oluşturmayan canlıların tek bir fosilleşmiş parçası, balıktan amfibiye hayali geçişin en önemli "ara form delili" olarak sunulur. Aslında açıkça Yaratılış gerçeğini destekleyen ama evrimciler tarafından tersine çevrilerek "evrime en büyük delil" olarak sunulan bir kaburga kemiği büyük bir gururla sergilenir. Bunları inceleyen ziyaretçilerin büyük bir kısmı, sözde fosilleri tanımlayan detaylı açıklamalara ve verilen Latince isimlere bakarak, evrimsel bir gerçekle karşı karşıya olduklarına ikna olurlar. Ama aslında buradaki amaç, olmayan bir şeyi var gibi göstermek, olmayan bir şey üzerine propaganda yapmaktır. Ve evrimciler bu yöntemle, söz konusu amaçlarına

Yarı insan yarı maymun canlılar hiçbir zaman yaşamamıştır. Bilimsel delillerin gösterdiği gerçek, insanın hep insan olarak var olduğudur. Ancak evrimciler bu gerçeği özenle saklar, çeşitli sahtekarlıklara başvurarak aksini iddia ederler.

ulaştıklarını düşünürler. Çünkü müze ziyaretçileri belki de, evrimi destekleyen TEK BİR ARA FOSİL BİLE OLMADIĞININ ve –evrim teorisinin iddiasının aksine- milyonlarca yıldır değişmemiş canlıların fosillerinin, serginin hemen altındaki depolarda saklandığının farkında değildirler.

Aslında evrimcilerin gösterdikleri çaba, sonuçsuz bir çabadır. Yeryüzünde evrimi belgeleyen tek bir ara geçiş fosili bulunamamıştır. Milyonlarca yıl boyunca yaşamış olması gereken bu hayali, garip, yarı gelişmiş canlıların varlıklarından eser yoktur. Evrim süreci sadece bir inanıştır, Darwinistlerin olmasını çok istedikleri bir hayaldir. Ama fosil kayıtları bu hayali gerçekleştirmemiştir. Yeryüzünün neredeyse tamamından sayısız fosil çıkarılmıştır. Ama Darwin'in döneminde bulunamayan ara fosiller, hala yoktur. Ve bulunması da imkansızdır. Çünkü evrim gerçekleşmemiştir. Darwinistler hayali evrime; sahte teoriler uydurarak, hayali ara geçiş formlarını alçı ve bakalit ile kendileri oluşturarak, ara formların sözde yaşamlarını hikayeleştirip çizerek hayat vermeye çalışırlar. Oysa bu çabanın ulaşabileceği bir sonuç yoktur. Şartlar, Darwin döneminden farklıdır. Artık bilimsel gerçekler açıkça gün yüzüne çıkmakta, bilim, Yaratılış gerçeğinin delillerini sürekli olarak ortaya koymaktadır. Hiçbir Darwinist, fosil kayıtlarının yetersiz olduğunu iddia edebilecek durumda değildir. Bilimsel veriler ve fosil kayıtları, kesin gerçekleri göstermiştir. Ara fosillerin yokluğu, artık evrimcilerin gizleyemeyecekleri kadar açıktır.

Darwinistler buldukları her fosili, halkın bilimsel konulardaki bilgi eksikliğinden faydalanarak, teorilerini destekliyormuş gibi göstermeye çalışır, bunun için gerçekleri çarpıtırlar. En sık başvurdukları yöntemlerden biri de soyu tükenmiş canlıları, evrim senaryosuna delilmiş gibi göstermektir. Pek çok müzede sergilenen fosiller, evrimci yorumlarla birlikte halka sunulur. Oysa bu yorumların bilimsel değeri yoktur.

Ara Geçiş Fosili Yoktur

Resimde görülen "ara canlılar" hiçbir zaman yaşamamıştır.

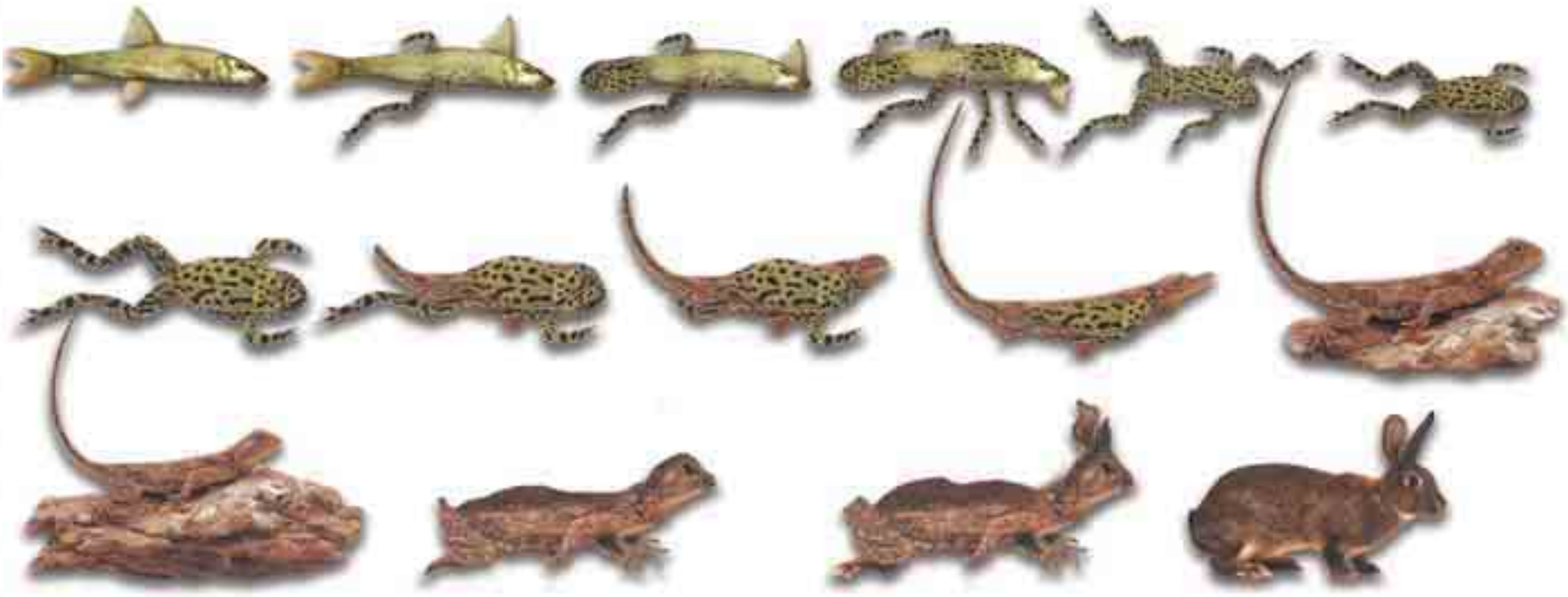

Evrimcilerin bu büyük hayal kırıklığını, California Üniversitesi'nden D. S. Woodroff, *Science* dergisinde şu şekilde ifade etmiştir:

> Ama fosilleşmiş türler, tarihlerinin büyük bir bölümünde değişmeden kalmışlardır ve fosil kayıtları tek bir ara geçiş örneği vermemektedir.[5]

Darwinistler, ara fosil araştırması yaptıkları katmanlar üzerinde, sürekli olarak milyonlarca yıldır değişikliğe uğramamış, hiçbir şekilde evrim geçirmemiş olan canlıların fosillerini bulmaktadırlar. Yaratılış gerçeğinin delilleri her geçen gün milyonları aşmakta ama evrimcilerin büyük bir hevesle bekledikleri ara fosiller görünmemektedir. İşte bu nedenle, artık Yaratılış gerçeğini gösteren delilleri ara fosil olarak göstermeye bile yeltenmişlerdir. Milyonlarca yıl öncesine ait son derece gelişmiş ve kompleks canlıları, çeşitli propaganda yöntemleriyle kendi teorilerine delilmiş gibi göstermeye çalışmaktadırlar. Fosiller üzerinde yorumlar yaparak, bir kuşun son derece gelişmiş ve kompleks yapıdaki kanatlarını gelişmekte olan kanatlar, bir balığın yüzgeçlerini ise karaya çıkmaya hazırlanan bacaklar olarak tanıtmaya kalkışmışlardır. Sudan karaya geçiş için *Coelacanth*'ı, karadan havaya geçiş için ise Archaeopteryx'i bu yöntemlerle birer evrim delili olarak lanse etmeye çalışmışlardır. Oysa bu canlıların fosilleşmiş izleri bile, canlıların son derece kompleks özelliklere sahip olduğunu göstermekte ve hiçbir ara form özelliği sunmamaktadır. Nitekim, evrimcilerin spekülasyonlarına maruz kalan bu canlılardan *Coelacanth*, 1938 yılında, yani fosilleşmiş örneğinden yaklaşık 400 milyon yıl sonra, canlı örneğinin derin sularda keşfedilmesiyle, evrimcileri tam anlamıyla hayal kırıklığına uğratmıştır. Bilimsel araştırmalar, tüm özellikleri ile tam bir kuş olduğu ortaya çıkan Archaeopteryx için de evrimcilere benzer bir hüsranı yaşatmaktadır. Yıllarca

400 milyon yıldır değişmeden varlığını devam ettiren *Coelacanth*.

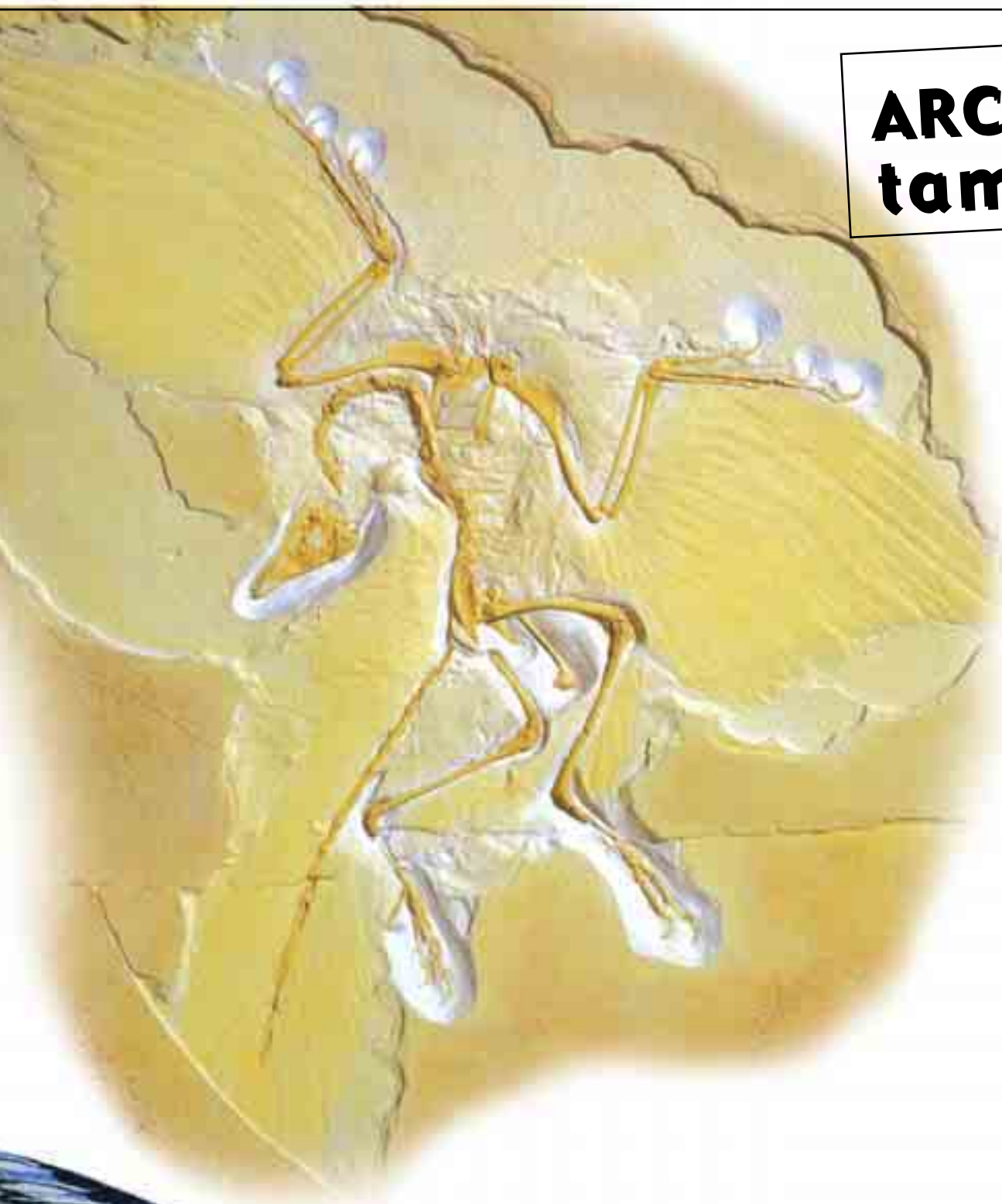

ARCHAEOPTERYX tam bir kuştur

karadan havaya hayali geçişin en önemli delili olarak sunulan Archaeopteryx, sahip olduğu kusursuz uçuş kasları, uçuşa uygun tüyleri ve mükemmel kanat yapısı ile ilgili detayların keşfedilmesiyle evrimciler bu konuda sessizliğe bürünmüştür.

Evrimcilerin ara geçiş açmazını gözler önüne seren diğer örnekler ise, insanın sözde evrimine delil gösterilen Piltdown ve Nebraska adamlarıdır. Ara formların yokluğu karşısında yaşadıkları büyük çaresizlik, evrimcileri, yeni ölmüş bir insan kafatasına orangutan çenesi monte etmeye, bunu Piltdown adamı olarak adlandırmaya ve bu sahtekarlığı 40 yıl boyunca sergilemeye kadar

HAYALİ ÇİZİM

PILTDOWN ADAMI sahtekarlığı

götürmüştür. British Museum'da sergilenen bu sahte fosil, söz konusu aldatmacanın anlaşılması ile alelacele müzeden çıkarılmıştır. Nebraska adamı ise, tek bir domuz dişinden yola çıkılarak çizilmiş sayısız hayali resim ve rekonstrüksiyondan ibarettir. Tek bir dişi ele alan evrimciler bunun insanlarla maymunların ortak özelliklerini taşıyan bir ara geçiş fosili olduğunu iddia etmiş, ancak daha sonra bu dişin bir yaban domuzuna ait olduğu anlaşılmıştır. İşte, bir evrim müzesinde ziyaretçilerin sözde "evrim delili" olarak karşılaştıkları fosiller, böylesine sahtekarca bir mantığın ürünüdürler.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden evrimci paleontolog George Gaylord Simpson, evrimcilerin ara geçiş problemini, şu şekilde itiraf eder:

> Bu, memelilerin 32 takımı için de doğrudur… Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, zaten tüm temel özelliklere sahiptir ve hiçbir şekilde bir takımdan bir başka takıma sürekli bir geçiş sırası göstermezler. Çoğu durumda, aradaki fark öylesine keskin ve aradaki boşluk öylesine büyüktür ki, takımların kökeni oldukça spekülatif ve fazlasıyla kuşkuludur…
>
> Ara formların hiçbir şekilde olmaması, sadece memelilerle sınırlı değildir. Bu, şimdiye kadar paleontologların belgelendirdiği kadarıyla, neredeyse evrensel bir olgudur. Bu durum, hem omurgalılar hem de omurgasızlar olmak üzere, hayvanların neredeyse tüm sınıfları için geçerlidir… ve hem sınıflar için, hem en büyük hayvan filumları, hem de bitkilerin benzer kategorileri için de aynı şekilde doğrudur.[6]

Tüm bu delilsizliğe rağmen evrimciler sürekli "canlılar evrimleşmiştir" iddiasındadırlar. Bu iddiada, milyonlarca "oluşması imkansız" varlık vardır. Ama bunların nasıl olduğu açıklanamayan hayali bir evrim sürecinde oluşturukları iddia edilmektedir. Proteinin bilinçsiz bir ortam içinde kendi kendine meydana gelmesinin imkansızlığı is-

43 yıl boyunca insanın evrimini kanıtlayan çok önemli bir delilmiş gibi dünyaya sunulan Piltdown Adamı, bir sahtekarlık ürünüydü. Kafatası üzerinde 1953 yılında yapılan incelemelerde Piltdown Adamı'nın insan ve orangutan kemiklerinin birleştirilmesiyle üretilmiş sahte bir fosil olduğu ortaya çıktı.

Sağda, Piltdown Adamı skandalının doğum yeri olan Piltdown'da yapılan kazıyı gösteren bir resim.

patlanmıştır. Ama evrime göre bir mucize olmuş, ve protein tesadüflerin eseri olarak oluşmuştur. Hücrenin tüm organelleri ile birlikte tesadüfen oluşması imkansızdır. Ama evrime göre bir mucize olmuş ve oluşmuştur. Hücre çekirdeği, genler, DNA, enzimler ve daha sayısız kompleks yapı, günümüzde bilinçli laboratuvar koşullarında bile oluşturulamamaktadır. Ama evrime göre bir mucize olmuş ve bunların hepsi kör tesadüflerin sonucunda oluşmuştur. Şimdi de, evrimciler fosil kayıtlarında bu oluşumların, bunların değişimlerinin izlerini aramaktadırlar. Ancak yine evrimcilere göre bir mucize olmuş ve fosil kayıtlarındaki bu izler silinmiştir.

Evrimde mantık işte budur: Evrim, milyonlarca oluşamazın listesinden oluşmaktadır. Ve evrime göre bunlar, kör ve şuursuz tesadüflerin eseri olarak vardırlar. Allah'ı inkar eden, fevkalade olayları, doğaüstü gelişimleri reddeden Darwinizm, nedense milyonlarca oluşamazın "mucize eseri" var olduğunu iddia etmekten çekinmemektedir. İşte bilimsel gösterilmeye çalışılan evrim teorisi aslında sayısız mucizeden, tesadüfleri ilah edinen bir inançtan oluşmaktadır.

Evrim teorisi, tek bir proteinin kendi kendine oluşabileceğini delillendirememiş, canlıların evrimleştiklerini gösteren tek bir ara geçiş örneği verememiştir. Teori, en büyük iki dayanağı tarafından yalanlanmıştır ve büyük bir açmaz içindedir. Bu gerçek, fosil kayıtlarındaki ara fosil yokluğunun örtbas edilmesi ve her geçen gün sayısı artan yaşayan fosil örneklerinin saklanmasıyla ortadan kaldırılamaz. Tersine, delilsizlik karşısında, Darwinistlerin sahtekarlık yöntemleri çeşitlenmekte ve insanlar evrimin bilimsel sebeplerle değil, tümüyle ideolojik sebeplerle ayakta tutulmaya çalışıldığını çok daha iyi anlamaktadırlar. Darwinistlerin, olmayan ara geçiş fosillerini varmış gibi göstermeye çalışmalarının ve Yaratılışa dair delilleri müze depolarında gizlemelerinin sebebi açıktır: Onlar, sayısız ve kesin delillerle yeryüzünde egemen olan Allah'ın varlığının delillerinin farkındadırlar. Ve Allah'ın varlığına karşı mücadele içinde olduklarından, bu gerçeği gizleme çabası içindedirler. Ama Allah, Kendi varlığının tecellilerini sayısız delil ile gözler önüne sermekte ve Darwinistlerin düzenlerini sürekli olarak boşa çıkarmaktadır.

Onlar görmüyorlar mı ki, gerçekten Biz arza geliyor ve onu çevresinden eksiltiyoruz. Allah hüküm verir. O'nun hükmünün peşine düşecek yoktur. Ve O, hesabı pek çabuk görendir.

Onlardan öncekiler de hileli-düzenler kurmuşlardı; fakat düzen kuruculuğun (tedbirlerin, karşılık vermelerin) tümü Allah'a aittir. Her bir nefsin ne kazandığını O bilir. Bu yurdun sonu kimindir, inkar edenler pek yakında bileceklerdir. (Rad Suresi, 41-42)

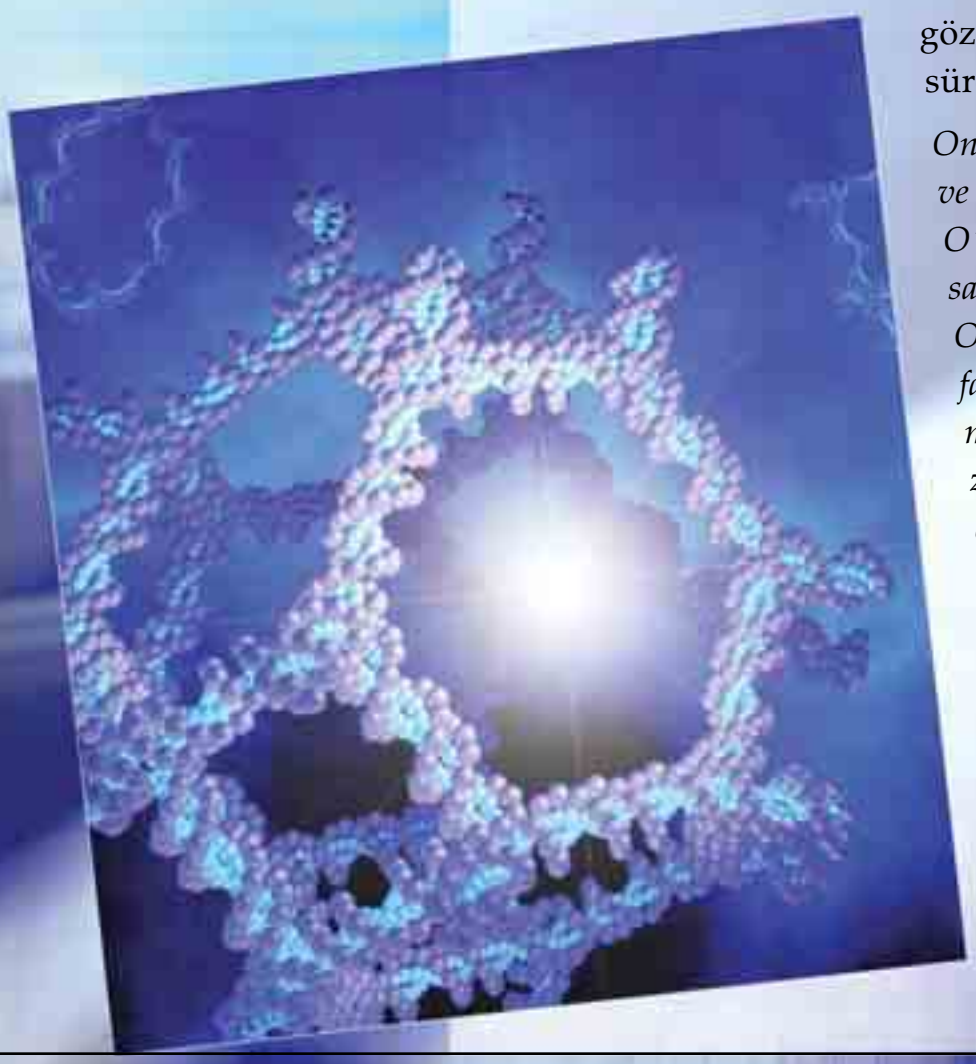

Proteinler hem canlı hücrelerinin yapı taşlarını oluşturan hem de hücre içinde çok çeşitli görevler üstlenen kompleks moleküllerdir. Ortalama **bir protein molekülünün tesadüflerle ortaya çıkma ihtimali 10 üzeri 950'de 1'dir. (Bu sayı pratikte "0 ihtimal" anlamına gelir.)** Böylece matematikçiler Darwinizm'e en büyük darbelerden birini vurmuşlardır.

YERYÜZÜNDE, EVRİMCİ İDDİA ETTİKLERİ ANO ARA GEÇİŞ FOSİLLERİNDE

Evrim teorisi, canlıların mutasyonların etkisiyle sözde gelişim göstererek başka başka canlılara dönüştüğünü iddia eder. Oysa bunun büyük bir aldatmaca olduğunu modern bilim tüm açıklığıyla ortaya koymuştur. Günümüzde canlıların küçük değişikliklerle farklılaştıklarını gösteren tek bir ara geçiş örneği dahi yoktur.

Evrim teorisinin iddiasına göre, yeryüzünde yaşayan ve geçmişte yaşamış tüm canlı türleri birbirlerinden türeyerek ortaya çıkmışlardır. Türlerin birbirlerine dönüşümü ise, evrim teorisine göre, yavaş yavaş ve kademe kademe olmuştur. Dolayısıyla, bu iddiaya göre iki canlı türü arasındaki geçiş dönemini yansıtan ve her iki türden bazı özellikler taşıyan birtakım canlıların yaşamış olması zorunludur. Örneğin, evrimci iddiaya göre balıklar karaya çıkıp sürüngenlere dönüşene kadar mutlaka yarı solungaçlı yarı akciğerli, yarı yüzgeçli yarı ayaklı türden bazı canlıların milyonlarca yıl boyunca yaşamış olmaları gerekir. Evrimciler, geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu hayali canlılara "ara geçiş formu" adını verirler.

Eğer evrim teorisi doğru olsaydı, bu tür canlıların geçmişte yaşamış olmaları ve bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekirdi. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına fosil kayıtlarında rastlanması gerekirdi. Ancak, bugüne kadar fosil kayıtlarında tek bir ara geçiş formu fosiline dahi rastlanmamıştır. Nitekim evrim teorisinin kurucusu Charles Darwin, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştır:

Resimde görüldüğü gibi yarı sürüngen yarı balık canlılar tarihin hiçbir döneminde yaşamamıştır. Darwinistlerin bu yöndeki iddialarını destekleyebilecekleri bir tane dahi delilleri yoktur.

LERİN VAR OLDUĞUNU RMAL YAPILARA SAHİP N TEK BİR TANE YOKTUR

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu, benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır. (*Charles Darwin, The Origin of Species, ss.172-280*)

Evrimci paleontologlar, Darwin'in bu sözlerine dayanarak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında fosil araştırmaları yaptılar ve bu ara geçiş formlarını aradılar. Tüm çabalara rağmen söz konusu formlara hiçbir zaman rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrim teorisinin öngörülerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını gösterdi. Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, evrim teorisini benimsemesine karşın bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz. (*Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, vol 87, 1976, s.133*)

Bir başka evrimci paleontolog Mark Czarnecki ise şu yorumu yapar:

> Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıt-

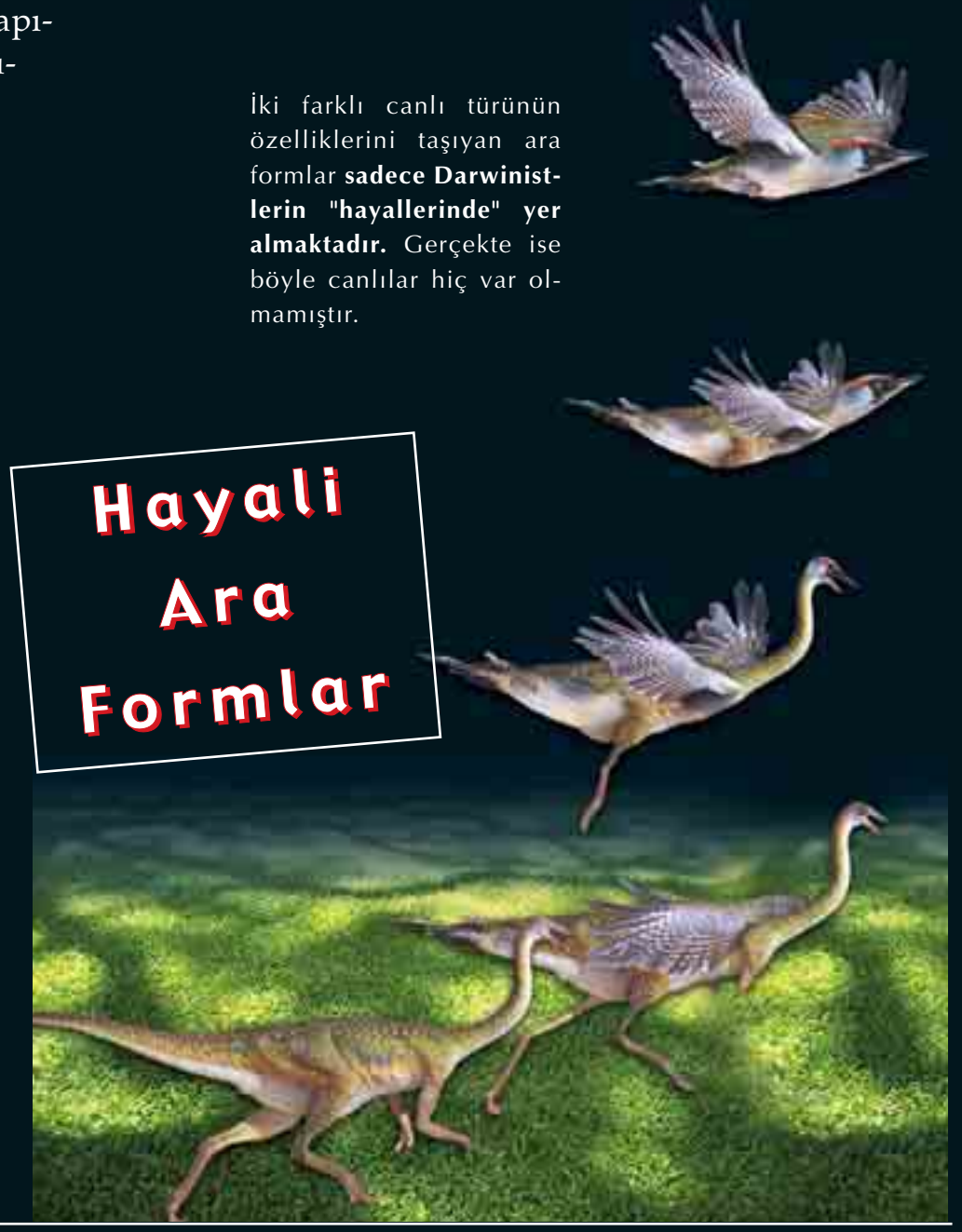

İki farklı canlı türünün özelliklerini taşıyan ara formlar **sadece Darwinistlerin "hayallerinde" yer almaktadır.** Gerçekte ise böyle canlılar hiç var olmamıştır.

ları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin yaratıldığını savunan argümana destek sağlamıştır. (*Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, 19 January 1981, s.56*)

Ünlü biyolog Francis Hitching de, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong* (Darwin'in Yanıldığı Yer: Zürafanın Boynu) adlı kitabında şöyle demektedir:

> Eğer fosiller buluyorsak ve eğer Darwin'in teorisi doğruysa, o halde kayaların, belirli bir grup yaratığın, daha kompleks bir başka grup yaratığa doğru küçük kademelerle evrimleştiğini gösteren kalıntılar ortaya çıkarması gerekir. Bu nesilden nesile ilerleyen "küçük gelişmelerin" son derece iyi korunmuş olması gerekir. Ama durum hiç de böyle değildir. Aslında, bunun tam tersi doğrudur. Darwin'in "sayısız ara form olmalı, ama bunları neden yeryüzünün sayısız katmanında bulamıyoruz" derken yakınmış olduğu gibi. Darwin, fosil kayıtlarındaki bu "olağanüstü eksikliğin" sadece daha fazla fosil kazısı yapmakla ilgili olduğunu düşünmüştür. Ama her ne kadar yeni fosil kazısı yapılırsa yapılsın, bulunan türlerin neredeyse hepsinin, istisnasız, bugün yaşamakta olan hayvanlara çok benzediği ortaya çıkmıştır. (*Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, Tichnor and Fields, New Haven, 1982, s.40*)

Darwin'in ve alıntılarına yer verilen diğer kişilerin yukarıda yer alan sözleriyle ifade ettikleri gibi bugüne kadar tek bir ara geçiş fosili bile bulunamamış olması, evrim teorisinin geçersizliğini açıkça gözler önüne sermektedir. Çünkü herşeyden önce eğer canlılar başka canlılara dönüştüyse, dönüşme evresinde çok sayıda ara canlı var olmalı, yeryüzünün dört bir yanı evrimleşme aşamasındaki canlıların fosilleriyle (ara fosillerle) dolu olmalıdır. Oysa bugüne kadar çıkarılmış olan 100 milyona yakın fosilin tamamı bugün de bildiğimiz tam ve eksiksiz canlılara aittir.

Fosil kayıtları, canlı türlerinin hem bir anda ve tamamen farklı yapılarda ortaya çıktıklarını, hem de çok uzun jeolojik dönemler boyunca değişmeden sabit kaldıklarını göstermektedir. Harvard Üniversitesi paleontologlarından ve evrimci Stephen Jay Gould, bu gerçeği şöyle kabul eder:

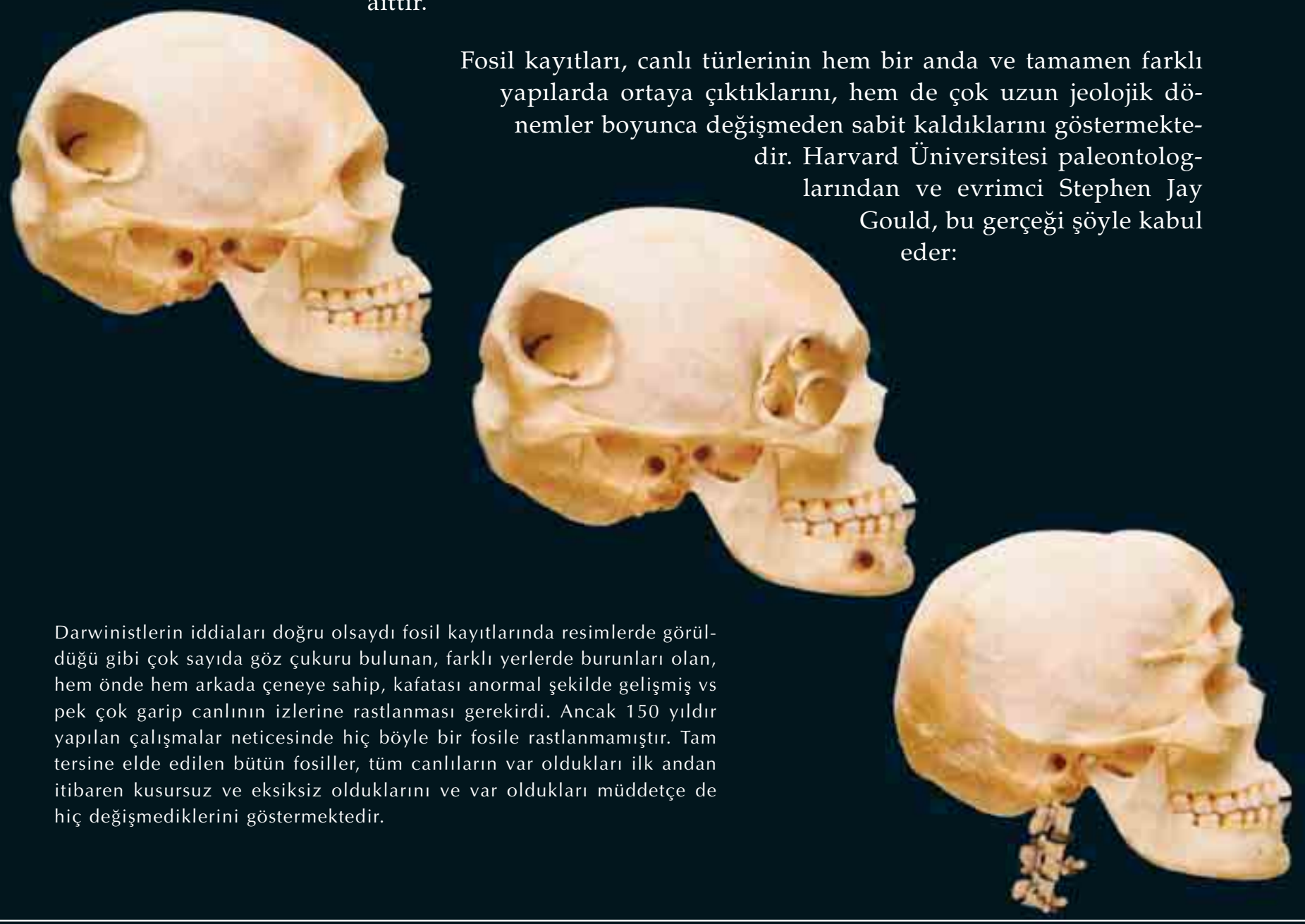

Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı fosil kayıtlarında resimlerde görüldüğü gibi çok sayıda göz çukuru bulunan, farklı yerlerde burunları olan, hem önde hem arkada çeneye sahip, kafatası anormal şekilde gelişmiş vs pek çok garip canlının izlerine rastlanması gerekirdi. Ancak 150 yıldır yapılan çalışmalar neticesinde hiç böyle bir fosile rastlanmamıştır. Tam tersine elde edilen bütün fosiller, tüm canlıların var oldukları ilk andan itibaren kusursuz ve eksiksiz olduklarını ve var oldukları müddetçe de hiç değişmediklerini göstermektedir.

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönde değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir lokal bölgede bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve "tamamen şekillenmiş" olarak belirir. (*S.J. Gould, "Evolution's Erratic Pace", Natural History, vol. 86, May 1977*)

Oysa evrim gerçekleşmiş olsaydı, yeryüzü milyarlarca ara canlıya ait fosil ile dolu olmalıydı. Üstelik sayısı milyonları bulan bu canlıların mutasyonların etkileri nedeniyle son derece anormal varlıklar olmaları gerekirdi.

Evrimcilerin iddiasına göre tüm canlılar ve bu canlılara ait tüm organlar tesadüfen meydana gelmiş mutasyonlar sonucu oluşmuştur. Bu durumda işlevlerinin gelişmesi aşamasında anormal yapıya sahip bir organ defalarca mutasyona maruz kalmış olmalı, her seferinde anormal bir halden başka bir anormal hale dönüşmeliydi. Bugünkü en mükemmel ve estetik görünümlü canlılar oluşmadan önce, bu canlıların anormal organları ve estetik dışı görünümleri olmalıydı. Örneğin iki kulak, iki göz, burun ve ağızdan oluşan son derece simetrik insan yüzü meydana gelmeden önce, simetrisi bozuk olacak şekilde çok sayıda kulağı ve gözü olan, burnu iki gözü arasında veya çenesinde yer alan, gözlerinin bir kısmı kafasının arkasında veya yanaklarının üzerinde bulunan, burnu kulağının yerinde bulunup boynuna kadar uzayan ve bu şekilde milyonlarca hatta milyarlarca farklı şekilde örneklendirebileceğimiz anormal yüzler oluşmalıydı.

Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, tesadüflerin ve mutasyonların insan vücudunda pek çok orantısızlık, dengesizlik ve gariplik oluşturması gerekirdi. Kusursuz ve muntazam olan insan bedeninde, kafatasının kalça kemiği üzerinde gelişmesi, omuzlardan birden fazla kol kemiğinin çıkması, kaburga kemiklerinin veya kalça kemiğinin çok sayıda olması gibi anormallikler ortaya çıkardı. Kol veya bacak kemiklerinin şimdi olduğu gibi düzgün değil, yamuk olması gerekirdi. Ancak bu şekilde tek bir örnek bile bulunmamaktadır. Bugüne kadar yaşamış ve günümüzde yaşayan milyarlarca insanın hepsinin bedeni aynı simetriye, dengeye ve düzene sahiptir. Bu durum Darwinistlerin, "tesadüfler ve mutasyonlar neticesinde aşamalı olarak gelişim" iddiasını yerle bir etmektedir.

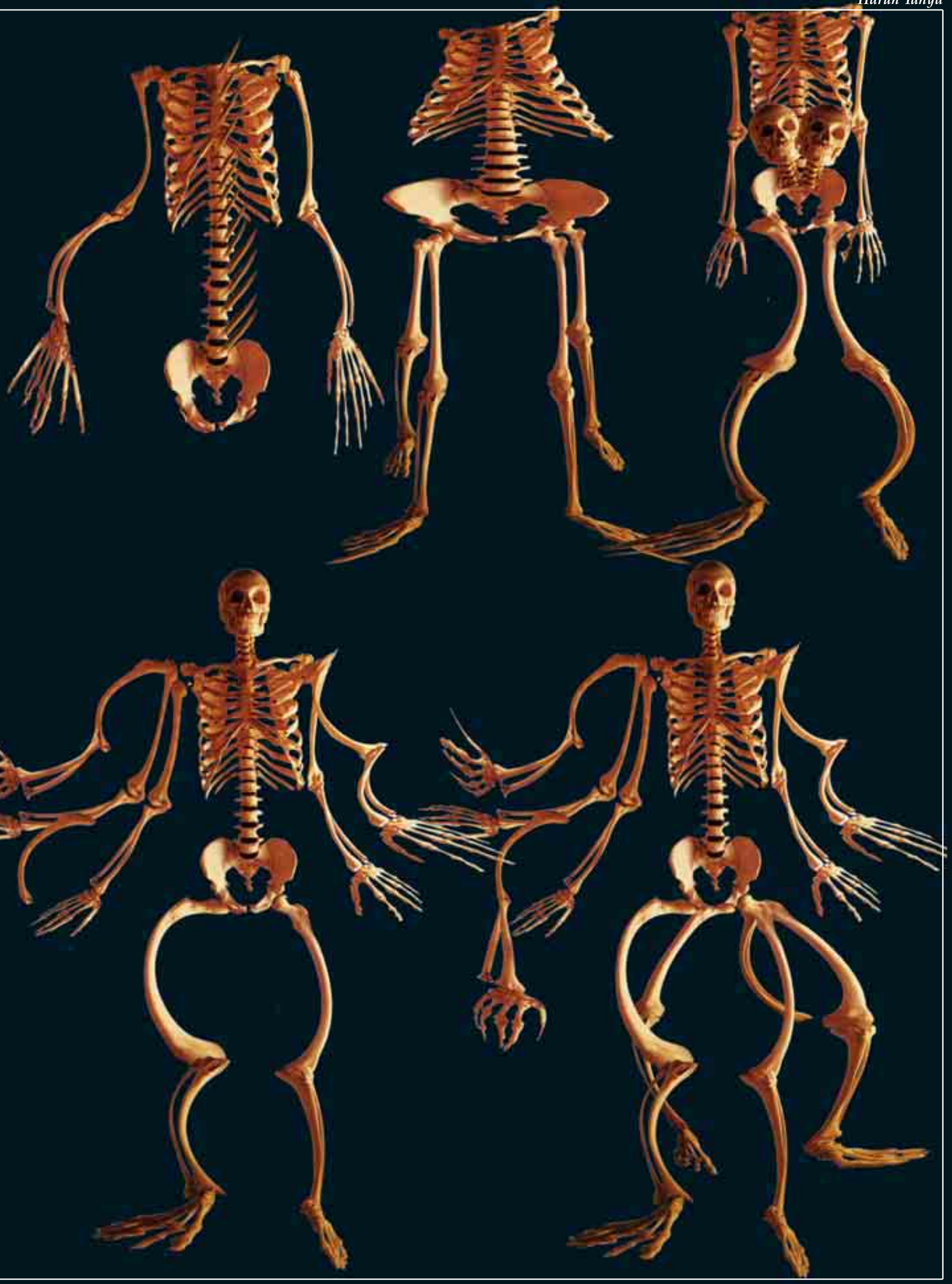

Eğer canlılar on binlerce küçük değişiklikten geçerek bugünkü yapı ve görünümlerine kavuştularsa, o zaman bu hayali gelişimi gösteren sayısız fosil örneği bulunması gerekirdi. İki beyinli, üç omurgalı, dört gözlü, iki çeneli, üç burunlu, yedi parmaklı, üç bacaklı normal dışı varlıkların fosillerinin görülmesi gerekirdi. Ancak bugüne kadar bulunan milyonlarca fosilin hepsi, insanların hep insan olarak var olduğunu göstermektedir.

Hatta bu aşamaya gelmeden önce ayağının altında kulağı veya sırtında gözü olan, ağzı karnında yer alan, kafatasının içinde, bir yerine 2-3 ayrı beyne sahip, diz kapakları henüz oluşmadığı için ayakta duramayan, gövdesinin iki yanından birer tane yerine 3'er, 5'er tane farklı uzunlukta kol çıkan, ayak kemikleri dengede durabileceği şekilde öne değil arkaya veya yana bakan garip varlıklar da yaşamalıydı. Bu iddiaya göre yeraltında her aşaması ayrı anormalliklere sahip bu yapıların fosillerinden milyonlarcasının bulunması gerekirdi. Ama tek bir tane bile yoktur. İki, üç, dört, beş başlı insanlar, böcekler gibi yüzlerce göze sahip, bir çok kolu olan ve hatta 2-3 metrelik kolları olan ve bu tarzda anormalliklere sahip pek çok insan fosili bulunmalıydı. Aynı bu şekilde her hayvan ve bitki türü için de anormal örnekler olması gerekirdi. Bütün deniz hayvanlarının da ara fosillerinin son derece anormal varlıklara dönüşmesi gerekirdi. Ancak bunlardan da tek bir tane bile yoktur. Fosilleri bulunan milyonlarca örneğin hepsi normal canlılara aittir.

Bu gerçek, evrim teorisinin çöküşünün açık bir ifadesidir. 140 senedir bulunan her fosilin evrimi yalanlamasına rağmen hala "bir gün bulunur" umuduyla bu teoriyi savunmak akıl sahibi bir insanın yapacağı şey değildir. Aradan 140 sene geçti, dünyada kazılmadık fosil yatağı kalmadı, milyarlarca dolar harcandı ama Darwin'in öngördüğü ara canlılara ait fosiller bulunmadı. Bulunamaz da. Çünkü Darwinizm'in delil olarak kullanabileceği tek bir ara fosil yoktur. Buna karşı "Yaratılış gerçeği"ni gösteren milyonlarca "yaşayan fosil" bulunmaktadır.

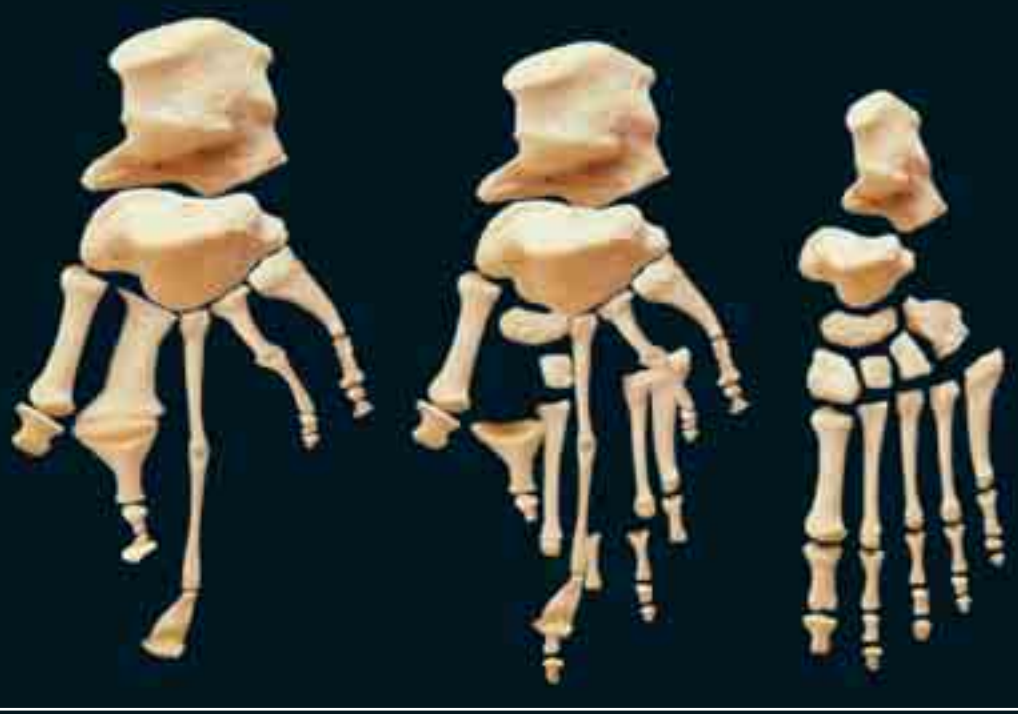

GÖZ KÖR TESADÜFLERİN DEĞİL, ÜSTÜN AKIL SAHİBİ RABBİMİZ'İN ESERİDİR

- Gözler, altı kemik uzantısı ile kafatasına bağlanan, etrafları özel dokularla çevrelenmiş göz yuvaları içinde, koruyucu bir yağ yastıkçığı üzerine yerleştirilmişlerdir. Burun kemeri, kaşlar ve elmacık kemikleri tarafından dış etkenlere karşı korunurlar.

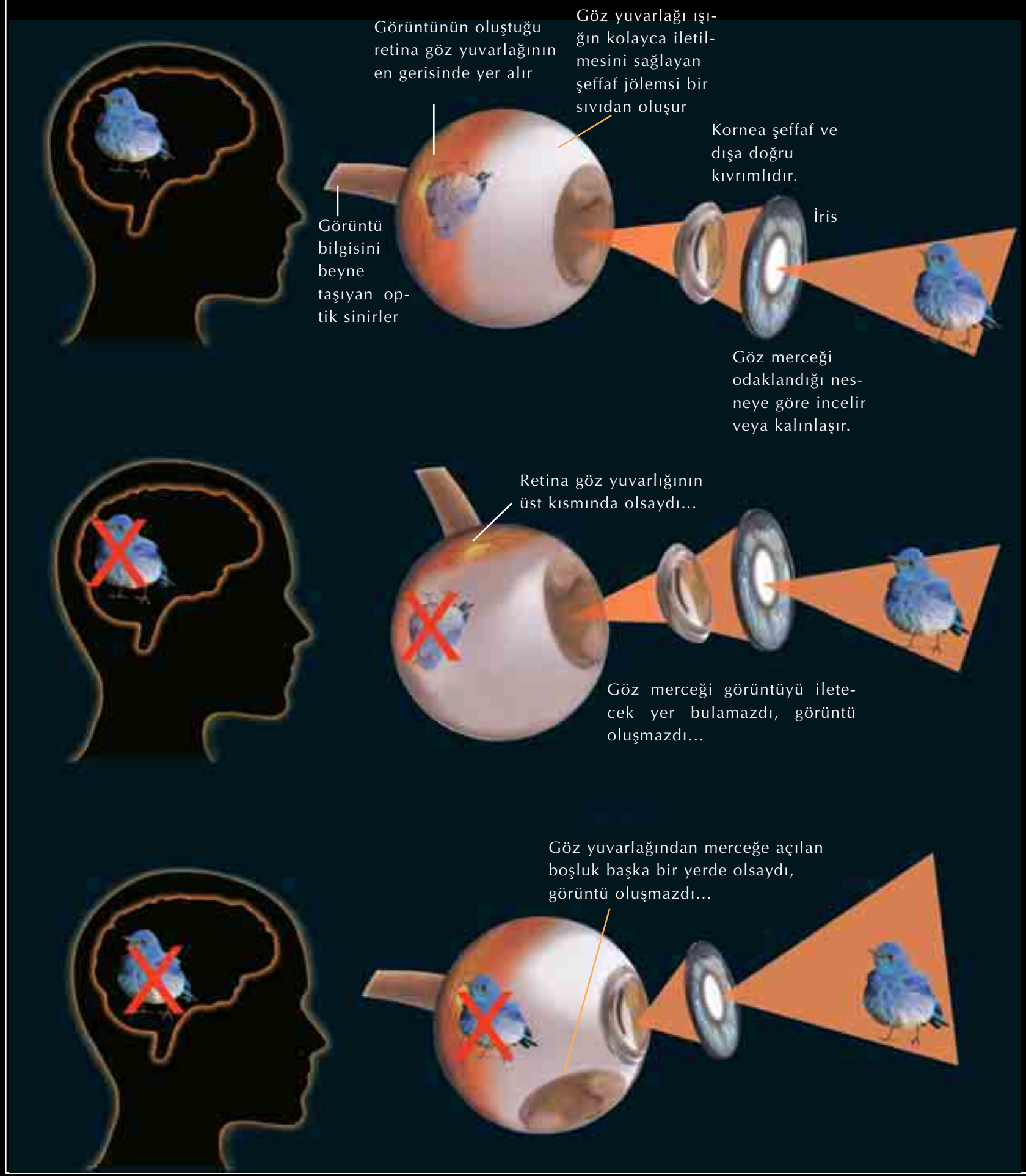

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

- Gözler, çok iyi korunmalarının yanı sıra vücutta, görmeyi en rahat ve en ideal biçimde sağlayacak bir bölgeye yerleştirilmişlerdir. Acaba gözler yüzün başka bir yerinde, örneğin burnun altında bulunsalardı ne olurdu? Hem emniyet açısından riskli bir durum oluşur hem de estetik olarak oldukça çirkin bir görünüm meydana gelirdi. Görüş açısı da şu ankinden çok daha kısıtlı olurdu.

- Gözlerin her yönden, olabilecek en ideal yerde, simetrik bir biçimde bulunmaları estetiğe de son derece uygundur. İki gözün arası ortalama tek göz boyundadır. Bu oran bozulduğunda, gözlerin arası daha açık veya daha yakın olunca yüzün tüm ifadesi değişir.

- Göz, sahip olduğu bütün özellikleri ile insanı Allah'ın yarattığını ispatlayan bir delildir. Allah Kuran'da şöyle bildirmektedir:

> *Allah, yeryüzünü sizin için bir karar, gökyüzünü bir bina kıldı; sizi suretlendirdi, suretinizi de en güzel (bir biçim ve incelikte) kıldı ve size güzel-temiz şeylerden rızık verdi. İşte sizin Rabbiniz Allah budur. Alemlerin Rabbi Allah ne Yücedir. (Mümin Suresi, 64)*

Evrimciler ise gözün bu kusursuz yapıya tesadüfi mutasyonların etkisi ile aşama aşama sahip olduğunu iddia ederler. Bu iddiaya göre milyonlarca yıl boyunca ard arda kör ve şuursuz tesadüfler meydana gelmiş ve dolayısıyla göz bu kusursuz yapıya ulaşıncaya kadar milyonlarca farklı anormalliğe sahip olmuştur. Örneğin insanın kafasında değil ayağında veya sırtında yer alan, simetrik şekilde yerleştirilmiş iki tane yerine arılarınki gibi petek şeklinde çok sayıda olan, gözyaşı bezleri olmadığı için kısa sürede kuruyup körleşen, korneası şeffaf olmadığı için ışığı geçirmeyen ve dolayısıyla görme fonksiyonu olmayan, irisi henüz oluşmadığı için küçük bir ışık değişiminde bile görme işlevini yitiren gözler meydana gelmiş olmalıdır. Üstelik bunlar oluşabilecek anormalliklerin çok küçük bir kısmıdır, gözün tüm organelleri ve işlevleri göz önünde bulundurulduğunda bu şekilde milyonlarca anormal göz şekli düşünülebilir.

Oysa bugüne kadar bahsedilen anormal ve bozuk yapılı gözlere sahip tek bir canlı bile bulunmamıştır. Fosil kayıtlarında yer alan tüm canlılar kendilerine has mükemmel göz sistemlerine sahiptirler. Bu gerçek göstermektedir ki, evrim teorisinin küçük değişimlerle meydana gelen canlılar iddiası kesin bir aldatmacadır.

FOSİL KAYITLARI YARATILIŞI İSPATLIYOR:

Fosil Kayıtlarındaki Durağanlık (Stasis)

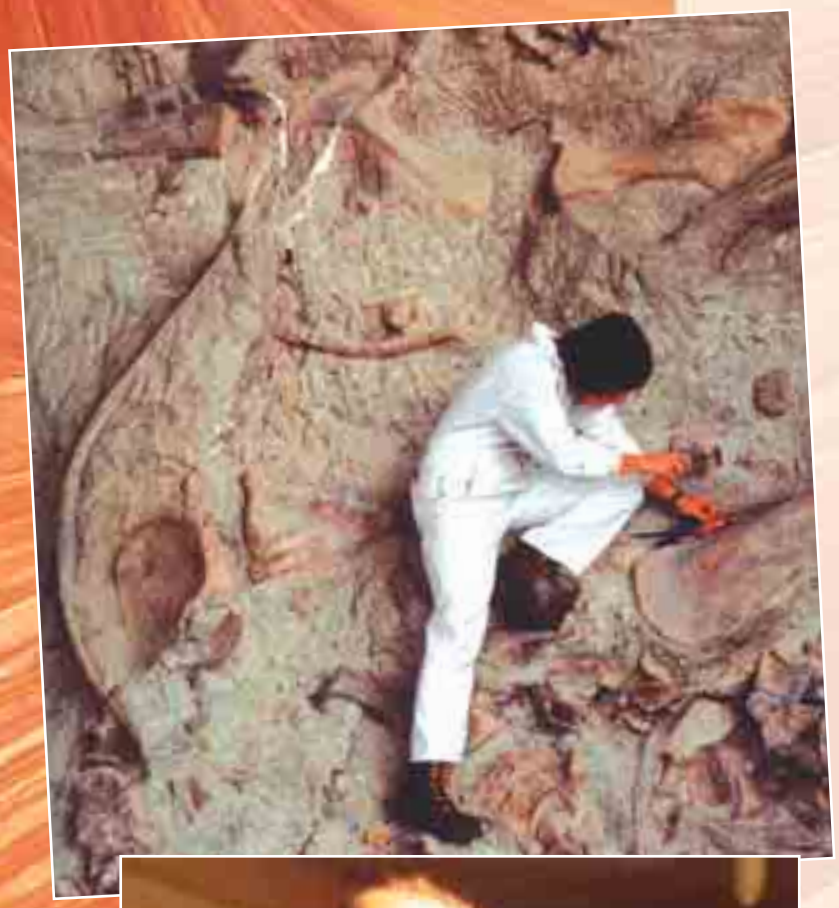

Yeryüzünün binlerce asırlık katmanlarında araştırma yapan paleontologlar, çok önemli fosillerle karşılaştılar. Milyonlarca yıllık fosil katmanları üzerindeki bu canlılar, günümüz örümcekleri, sinekleri, kurbağaları, kaplumbağaları ve balıklarıydı. Evrime göre, milyonlarca yıllık zaman dilimi içinde değişim göstermesi gereken bu canlılar, canlılık tarihinin en eski dönemlerinde, en kompleks halleri ile yaşamışlar ve hiçbir değişim göstermeden günümüze kadar gelmişlerdi. Yani bu canlılar, evrimleşmemişti. Fosil kayıtlarında, evrimcilere göre olmaması gereken bir durağanlık vardı.

Darwin, milyonlarca yıl boyunca aynı kalan bu canlıların, teorisi için ne kadar büyük bir problem olduğunu görüyor, bunu sık sık dile getiriyordu. Bu özel fosillerin Darwin tarafından isimleri de konulmuştu: Yaşayan Fosiller.

Evrimci paleontolog Peter Douglas Ward, Darwin'in bu sorununu, şu şekilde vurgulamıştır:

> Yine de, Darwin'in en temel inancı, çoğu organizmanın zamanla değişmiş olduğuydu. Ama acaba bunlar aynı seviyede mi değişmişlerdi, yoksa değişimin oranı farklı mıydı? Darwin, değişim oranının farklı olduğundan emindi, çünkü daha önce gördüğü, üstelik bazıları oldukça eski katmanlardan çıkan fosillerin çok benzeri olan oldukça fazla sayıda canlı gösterebilirdi. Darwin, bu problemle birkaç defa karşılaştı. Türlerin Kökeni'nde yaptığı açıklama ile tatmin olmuş gözükse de, sürekli olarak "yaşayan fosiller" konusunu okuyucunun dikkatine sunması, onun bu olgu konusunda tam anlamıyla rahat olmadığını gösteriyordu. Örneğin, konuyla ilgili olarak şunları yazmıştı: "*Bazı durumlarda ... aşağı derecede organize olmuş formlar, günümüze kadar korunmuş gibi gözükmektedir. Bunlar, daha az ciddi rekabetlere maruz kaldıkları ve yetersiz sayılarının uygun şekilde değişim ihtimalini yavaşlattığı, sınırlı veya özel bölgelerde yaşa-*

Almanya'da bulunan 49 milyon yıllık kurbağa fosilinin bugün yaşayan canlı örneklerinden hiçbir farkı yok.

mışlardı." Bu açıklamaya rağmen yine de, ismini Darwin'in kendisinin koyduğu 'yaşayan fosiller'in varlığı, onun kafasını karıştırmaya devam etti ve onu eleştiren çok sayıda kişinin, ona karşı kullanabilecekleri bir koz haline geldi.[7]

Darwin, söz konusu canlıları "aşağı derecede organize olmuş canlılar" olarak nitelendirmişti. Dolayısıyla, onların hayatta kalmalarına sözde kılıf bulmaya çalışarak sorunu küçük göstermeye çalışıyordu. Ancak bu fosiller, günümüz canlılarından farksızlardı. Son derece gelişmiş kompleks özelliklere sahiplerdi. Ve hayatta kalmaları, Darwin'in kendisinin bile inanmakta zorlandığı birkaç bahane ile açıklanacak gibi değildi.

Darwin'in takipçileri için ise sorun, Darwin dönemindeki kadarla kısıtlı kalmıyordu. Yeryüzü katmanlarının büyük bir bölümünden çıkan yaşayan fosillerin sayısı, milyonları aşıyordu. Ara fosil arayışları, yaşayan fosil bulguları ile sonuçlanıyordu. Canlılar, milyonlarca yıllık katmanlardan, günümüzdeki halleri ile ortaya çıkıyorlardı. Ve bu durum evrim teorisi için büyük bir çöküşün en önemli delillerindendi.

95 milyon yıl önce yaşamış olan kedi balıklarının günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil karşısında Darwinistlerin, teorilerinin hayal ürünü bir hikaye olduğunu kabul etmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktur.

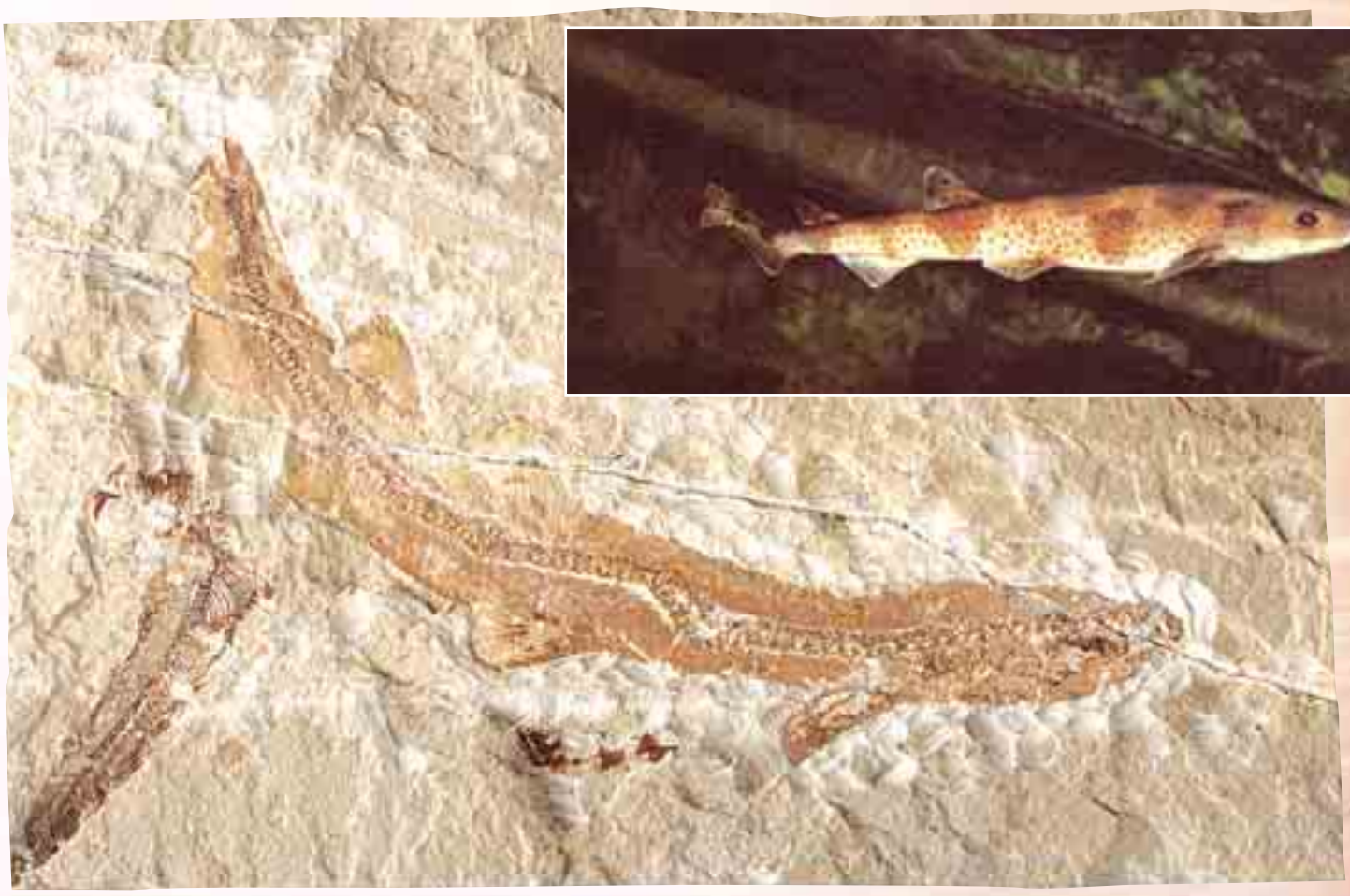

Darwin, kendi döneminde yaşayan fosillerin varlığından yoğun şekilde tedirgin olsa da, bunların kapsamının o kadar da farkında değildi. Çünkü gelecek yılların ne kadar daha yaşayan fosil örneği vereceğinden habersizdi. Darwin ve teorisi için ne kadar büyük bir hayal kırıklığıdır ki, Darwin'den sonraki yıllar, onun beklediği ara geçiş formlarının yerine, durmaksızın yaşayan fosil örnekleri sundu.

Şu anda fosil katmanlarından çıkarılmış olan yaşayan fosillerin sayısı milyonları aşmış durumdadır. Bu fosillerin birkaçı medyada ön plana çıkarılırken, büyük bir kısmı da çeşitli müzelerin depolarına kaldırılmış durumdadır. Ancak yaşayan fosiller gerçeği, saklamakla örtbas edilecek gibi değildir. Çünkü araştırılan her fosil katmanı, durmaksızın yeni yaşayan fosil örnekleri vermektedir. Gelişmeleri basından izleyenler, oldukça nadir olarak bulunmuş sayısı belli birkaç yaşayan fosil örneğinin var olduğunu zannedebilirler. Ama gerçek bu değildir. Bu fosiller her yerdedir. Ve günümüz canlılarının milyonlarca yıl önceki temsilcileridirler.

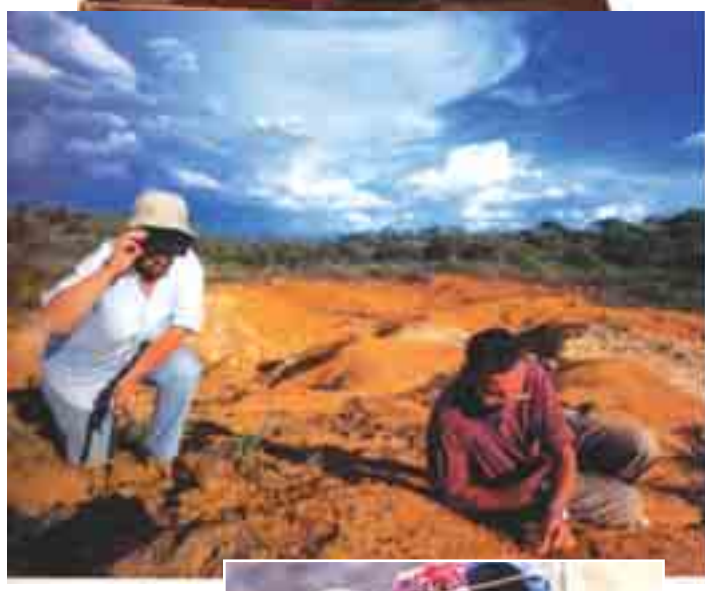

Darwin'in açıklayamadığı fosil kayıtlarındaki bu durağanlık, Darwin'in takipçileri tarafından da açıklanamamaktadır. Evrimciler, ilk başlarda, 350 milyon yıllık örnekleri bulunan hamam böceği gibi canlıların "her ortamda yaşayabilen ve her şekilde beslenebilen" canlılar oldukları için değişmediklerini iddia etmişlerdir. 350 milyon yıl önceki bir hamam böceğinin, evrimcilere göre sözde ilkel bir dönemde, nasıl tüm kompleks özellikleriyle ortaya çıktığı sorusuna nedense hiç değinmeyen evrimciler, bu canlının, ortama ne kadar uyumlu olursa olsun, evrim iddiasına göre gelişme göstermesi gerektiğini kasıtlı olarak gözardı etmişlerdir. Sonra başka canlılar için başka iddialar ortaya çıkmıştır. 200 milyon yıl öncesine ait tuatara kertenkelesinin değişmemiş olduğu gerçeğine karşı, canlının yavaş evrim geçirdiğini iddia etmişlerdir. Ama nedense bu iddia, hızla üreyen hamam böcekleri ve 3.5 milyar yıllık fosilleri bulunan ve dakikalar içinde üreyen arkeabakteriler için geçerli değildir. Evrimcilerin, yaşayan fosillerin yalnızca bir kısmını ön plana çıkarmalarının nedeni budur. Birkaç yaşayan fosil için bilimsellikten uzak, mantıksız ve tutarsız da olsa gerekçe uydurmak onlar için son derece olağandır. Eğer yaşayan fosillerin tümü ön plana çıkarılsa, her biri için bir bahane bulmak hem mümkün hem de inandırıcı olmayacaktır.

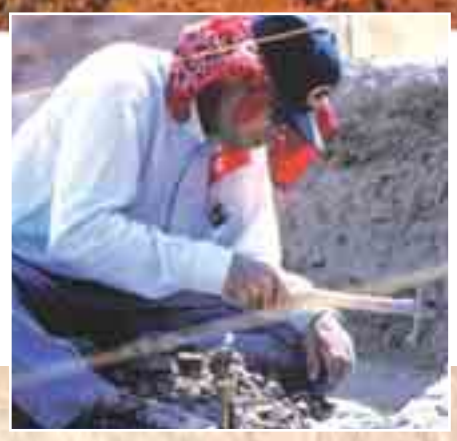

150 yıldır dünyanın dört bir yanında yapılan kazı çalışmaları ortaya, evrimi destekleyen bir tek fosil dahi koyamamıştır. Elde edilen tüm fosiller Yaratılış gerçeğini teyit etmektedir.

125 milyon yıllık hamam böceği fosili, canlıların sürekli değişerek geliştiklerini iddia eden evrime büyük darbe vurmaktadır. Bu canlılar aradan geçen milyonlarca yıl içinde hiç değişmemişlerdir.

New Scientist dergisi, "evrimsel aşamalar, yaşayan fosillerin tümünün ısrarcılığını açıklayamıyor" şeklindeki yoruma, evrimcilerin sürekli geçersiz gerekçe bulma ihtiyaçlarını ve bunların nasıl sonuçsuz kaldığını belirterek şöyle devam etmektedir:

> Bütün bunlar, bu istisnai yaşamların sırrını arayanlara oldukça karmaşık bir görüntü sunuyor. Genelleşmiş veya özelleşmiş ol. Hızlı veya yavaş yaşa. Basit kal veya kalma. Doğru zamanda doğru yerde ol. Eğer diğer her şey başarısız olursa, bu durumda, her şeye karşı koyabilen bir fizyolojiyle kutsanmış bir "süpertür" olmayı dene. …[8]

Bir başka deyişle Darwinistler, yaşayan fosillerin varlığına, Yaratılış gerçeği dışında her türlü açıklamayı getirmeye hazırdırlar. Açıklamaların tümü sonuçsuz kalırsa, *New Scientis*t dergisinin de açıkça belirttiği gibi, bunu bir "süper tür" olarak bile kabul etmek olasıdır. Darwinistlere göre yapılmaması gereken tek şey, bu canlının "yaratılmış" olduğunu kabul etmektir.

Darwin'in ardına sığındığı, günümüz Darwinistlerinin de dile getirmekten genellikle çekindikleri bu tutarsız iddialar, zaten durağanlığı belgeleyen fosillerin olağanüstü sayısı karşısında tamamen çürütülmüştür. Yaşayan fosiller, haklarında senaryolar üretilemeyecek kadar çoktur ve evrimin gerçekleşmediğini açıkça göstermektedir. Evrime göre, kurt benzeri bir canlı, bir gün denize girip elli milyon yıl içinde balina gibi dev bir deniz memelisine dönüşmüştür.[9] Eğer evrim -tüm mantıksızlığına rağmen- bu kadar kısa bir sürede, kurda benzer bir kara canlısını balinaya çevirebiliyorsa, nasıl olur da bir semenderi 160 milyon yıl boyunca hiçbir değişime uğratmamıştır? Bu soru, hiçbir evrimci tarafından bilimsel olarak cevaplanamamıştır.

Üstelik bu durum sadece semender için değil, günümüzde yaşayan örnekleri bulunan –kitabın ilerleyen bölümlerinde örneklerini göreceğiniz- sayısız tür için geçerlidir. Fosil kayıtlarındaki durağanlığın sayısız örnekle delillendirilmesi, Amerikan Doğa Tarihi Müzesi paleontologlarından evrimci Niles Eldredge tarafından da şu şekilde ifade edilmiştir:

> Stasis (durağanlık) artık, türlerin evrimsel tarihinde egemen bir paleontolojik seyir olarak oldukça fazla sayıda belgelenmiştir.[10]

Yeryüzünde bulunan örnekler, canlıların büyük bir kısmının milyonlarca yıl önce de aynı anatomik özelliklerle yaşadıklarını kanıtlamıştır. Öyle ki, 100 milyon yıl önce var olan böcek familyalarından %84'ü bugün yaşamaktadır.[11] Botanikçi Margaret Helder, evrimci Niles Eldredge'in görüşlerini de dile getirerek, yaşayan fosillerdeki bu müthiş çeşitliliği şöyle açıklamıştır:

> Bir organizmanın yaşayan fosil olarak tanımlanması, onu inceleyen kişinin onun canlı hali ile fosil hali arasında aradığı benzerlik derecesine bağlıdır. Eğer organizmanın genel kategorileri açısından bir tanımlama yapılacak olursa, yani genel olarak süngerler, genel olarak eğrelti otları hatta eğrelti otlarının belirli grupları gibi, o zaman Niles Eldredge'in görüşüne göre, "böyle bir kıstasa göre, neredeyse her şey yaşayan fosildir."[12] Tanımlama bu kadar geniş tutulsun veya tutulmasın, yaşayan fosillerin hiç de az olmadıkları sonucuna varmak oldukça güvenli ve sağlamdır.[13]

Kuşkusuz bu canlıların çok fazla sayıda ortaya çıkışları, akılcı düşünen bir insan için şaşırtıcı değildir. Eğer bir insan, canlıların tümünü Allah'ın yaratmış olduğunu, karşısındaki açık örneklerden görebiliyorsa, o zaman fosil kayıtlarının kendisine gösterdiği delili anlayabilir. Canlılar evrim geçirmemiş, canlılık tarihi boyunca aniden, en kompleks ve en mükemmel özellikleri ile ortaya çıkmışlardır. Bu durum, canlıların tümünün yaratılmış olduklarını göstermektedir. Allah için, hayranlık uyandırıcı özelliklerle bugün var olan bir

110 milyon yıllık akrep ve 108 - 92 milyon yıllık çekirge fosilleri bu canlıların on milyonlarca yıl boyunca aynı yapı ve özelliklere sahip olduklarını, hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

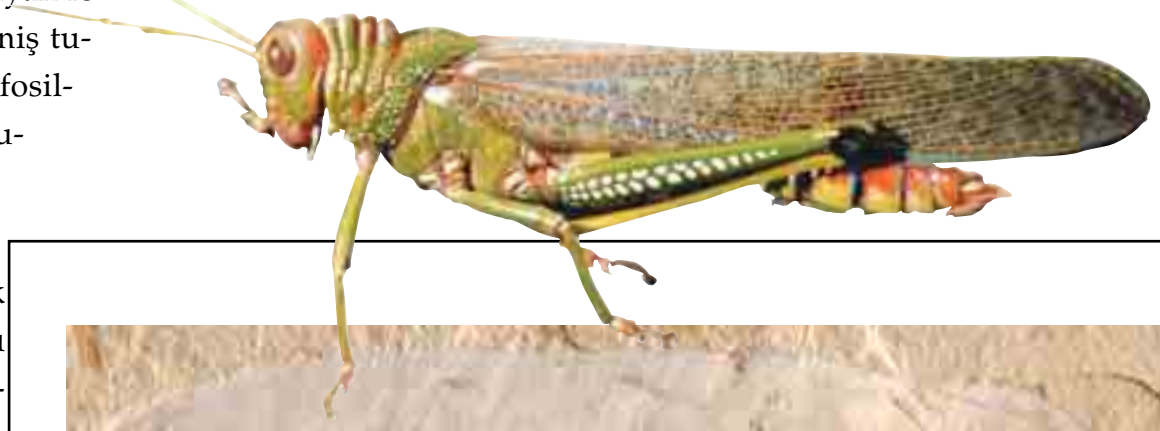

canlıyı, milyonlarca yıl önce yaratıp var etmiş olmak kuşkusuz çok kolaydır. Bunu takdir edebilen insanlar için yaşayan fosillerin varlığı, Allah'ın üstün yaratmasının birer delilidir. Yeryüzü, Darwin'in iddia ettiği evrimin delillerini vermemekte, Yaratılış gerçeğini tasdik etmektedir. Niles Eldredge, bunu itiraf eden evrimcilerden yalnızca bir tanesidir:

> Basit çıkarımlar işe yaramıyor. Bunu, Darwin'in bize, dağların yüzeylerinden fosillerimizi toplarken, doğal seleksiyonun tam olarak böyle bir işaret bırakmış olması gerektiğini söylemesinden beri, - hepimizin orada olması gerektiğini düşündüğü yavaş, sabit yönlü değişim örneklerini belgelemek için boşuna uğraştığım - 1960'lı yıllarda fark ettim. Darwin'in bu iddiasının aksine, türlerin fosil kayıtlarında bir kerede ortaya çıktıktan sonra neredeyse hiçbir değişim göstermediklerini gördüm. Türler ısrarla ve amansız bir şekilde tesadüfe karşı koyuyorlardı.[14]

Evrim teorisi canlılığın kökeni açıklamaktan aciz olduğu gibi, türlerin çeşitliliği karşısında da çaresizdir.

Tüm bunlar göstermektedir ki, evrimcilerin, "fosil kayıtlarındaki kanıtlar", "evrimsel süreç" ve "canlılardaki aşamalı veya sıçramalı değişim" şeklindeki iddiaları yalnızca birer spekülasyondan ibarettir. Fosil kayıtlarındaki gerçeklere bakan hiç kimse, söz konusu Darwinist spekülasyonlara inanmayacaktır. Bu spekülatif iddialar, kitabın ilerleyen bölümlerinde daha detaylı şekilde çürütülmüştür.

Dünyaca ünlü Fransız zoolog ve evrimci Pierre-Paul Grassé, söz konusu evrim yanılgısını şu sözlerle ifade etmiştir:

> Julian Huxley ve diğer biyologların "evrim iş başında" iddiaları, yalnızca demografik gerçeklerin, bölgesel genotip dalgalanmalarının, coğrafi dağılımların bir gözleminden ibarettir. Genellikle söz konusu türler, yüzlerce asır boyunca aynı kalmışlardır! Çevresel şartlar sonucunda meydana gelen dalgalanma, genomda daha önce meydana gelen değişikliklerle birlikte, evrim anlamına gelmemektedir. Ve bizler, pek çok pankronik türde (milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalan yaşayan fosiller) bunun elle tutulur delillerine sahibiz.[15]

Yaşayan fosil örneklerinin çıktığı ülkelerde, hükümetlerin bunları ön plana çıkarıp, bu önemli bilimsel delilleri dünyaya tanıtması büyük bir gerekliliktir. Aksi takdirde, sırf propaganda ve aldatmaca yoluyla, bilimin gösterdiği gerçeklerin tamamen tersi olan anlayış, yani evrim teorisi, körü körüne desteklenmeye devam edecektir. Yeryüzündeki yaşam tarihini belgeleyen fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmedikleri, tüm kompleks özellikleri ile aniden ortaya çıktıklarıdır. Yani fosil kayıtları, Yaratılış gerçeğini belgelemiştir.

Bilimsel konularla yakın ilgisi olmayan insanlar, basında yer alan haberlere dayanarak, yapılan kazılarda nadiren fosil örneklerine rastlandığını zannederler. Yine basının yönlendirmesiyle bulunan bu fosillerin de, evrim teorisinin sözde delilleri olduğunu düşünürler. Oysa gerçek böyle değildir. İngiltere'de, Lübnan'da, Rusya'da, Kanada'da, Madagaskar'da, Çin'de, ABD'de, Brezilya'da, Peru'da kısacası dünyanın hemen her yerinde bugüne kadar milyonlarca fosil bulunmuştur ve bulunmaya da devam edilmektedir. Bu fosiller, dünyanın farklı ülkelerindeki müzelerde veya bilim adamlarının ve araştırmacıların özel koleksiyonlarında muhafaza edilmektedir. Her ne kadar Darwinistler bu bulguları çarpıtarak kamuoyuna yansıtsalar ya da büyük çoğunluğunu halktan gizlemeye çalışsalar da, gerçekleri gizlemeleri artık imkansızlaşmıştır. Fosillerin gösterdiği gerçek şudur:

1.Canlılık aşamalı olarak oluşmamış, her canlı türü birdenbire ortaya çıkmıştır.

2. Canlılar, soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmemişlerdir.

Diğer bir deyişle, Darwinistlerin canlıların küçük değişimler geçirerek birbirlerinden türedikleri tezi geçersizdir. Tüm canlıları, Allah'ın yoktan yarattığı bilimsel bir gerçektir.

LÜBNAN'DAKİ HAQEL MÜZESİ'NDE SERGİLENEN FOSİL ÖRNEKLERİ

ABD DOĞA BİLİMLERİ MÜZESİ ESKİ BAŞKANI PROF.ROBERT CROSS'UN ÖZEL KOLLEKSİYONUNDAN SEÇMELER

Lübnan'dan elde edilmiş vatoz örneği.

Yaklaşık 300 milyon yaşındaki deniz atı örneği.

Yaklaşık 300 milyon yıllık üç farklı tür deniz lalesi.

Almanya'dan elde edilmiş semender örneği. Miyosen dönemine (23 - 5 milyon yıl) ait.

Çin'de bulunmuş kurbağa örneği.

Lübnan'da bulunmuş ıstakoz örneği.

Marlin balığı örneği.

Darwinistler, canlıların evrim geçirdiğini gösteren bir tane bile fosil ortaya koyamazken, yüzlerce müzede sergilenen, pek çok müzede depolarda gizlenen, birçok üniversitenin paleontoloji bölümünde muhafaza edilen, bilim adamlarının ve araştırmacıların koleksiyonlarında tutulan milyonlarca fosil örneği, canlıların yaratıldığını söylemektedir. Bu fosillerin sayısının çokluğu karşısında evrimcilerin, fosil bulgularının evrimi desteklemediğini kabul etmekten başka çareleri yoktur.

Nitekim artık pek çok evrimci de fosil kayıtlarını son derece zengin olduğunu, ancak bu zenginliğin evrimi desteklemediğini, tam tersine geçersiz kıldığını kabul etmektedir. Bu isimlerden biri Glasgow Ünversitesi'nden Prof. T. Neville George'dur: ***"Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir.*** *Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir...* ***Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir."*** *(T. Neville George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress, cilt 48, Ocak 1960, s. 1- 3)*

COELACANTH FOSİLLER ÜZERİNDEKİ SPEKÜLASYONLARI SUSTURMUŞTUR

Coelacanth, yaklaşık 150 cm. boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemiklibalıklar (Osteichthyes) sınıflamasına aittir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen (408-360 milyon yıl arası) dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır.

1938 yılından önce, evrimciler için *Coelacanth* fosilleri, büyük bir problemin çözümü olarak öne sürüldü. Fosil kayıtlarında milyonlarca, hatta milyarlarca olması gereken ara fosil örneklerinden eser yoktu. Evrimciler için, canlıların denizden karaya hayali çıkışlarını belgeleyecek bir delile ihtiyaç vardı. İşte bu nedenle, bu senaryo için oldukça uygun buldukları *Coelacanth* fosilini alıp, üzerinde propaganda yapmaya başladılar. Canlının yüzgeçlerini "yürümek üzere olan ayaklar", vücudunda fosilleşmiş bir yağ kesesini ise "ilkel bir akciğer" olarak yorumladılar. Bu büyük kanıt sıkıntısı içinde *Coelacanth*, evrimciler için adeta bir kurtarıcıydı. Canlı üzerinde yapılan tamamen hayali iddialar sonucunda artık evrimciler, milyarlarca olması gereken kayıp halkalardan nihayet "birine" kavuşmuş olacaklardı.

Almanya'daki Solnhofen Oluşumu'ndan elde edilen bu *Coelacanth* fosili 145 milyon yıl yaşındadır.

Coelacanth konusunda yıllarca araştırma yapmış olan Fransız evrimci Dr. Jacques Millot, *Coelacanth*'a adeta bir kurtarıcı gibi sığındıklarını şu sözlerle anlatıyordu:

> Evrimin en büyük problemlerinden biri, balıklarla onların karadaki soyları arasındaki anatomik geçişi bulmaktı... Uzun zaman boyunca evrimciler balıklar ve amfibiler arasındaki bu büyük boşluk nedeniyle sıkıntı içindeydiler. Ama bu boşluk, eski balıklar üzerindeki çalışmalar ile aşıldı ve işte burada *Coelacanth* devreye girdi.[16]

Ama evrimcilerin bu hevesi pek uzun sürmedi. 1938 yılında *Coelacanth*'ın canlı bir örneğinin balıkçılar tarafından yakalanması, evrimciler için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Rhodes Üniversitesi'nde Kimya bölümü doçenti, aynı zamanda İngiltere Güney sahillerindeki çeşitli balık müzelerinin fahri başkanı olan James Leonard Brierley Smith, yakalanan bu *Coelacanth* karşısında şaşkınlığını şu sözlerle dile getiriyordu:

> "... balığı ilk gördüğümde bu görüntü beni beyaz parlak bir patlama şeklinde çarptı. ... Taştan bir baston gibi kalakalmıştım. Evet, hiçbir şüphe olmaksızın, her puluna, her kemiğine, her yüzgecine kadar bu gerçek bir *Coelacanth* idi."[17]

Comora Adalarında 1952 yılında yakalanan ikinci canlı *Coelacanth*'la birlikte poz veren J.L.B Smith görülmektedir.

İnsanın sözde atalarıyla yakından bağlantılı olduğuna inanılan bu hayali ara fosilin, yani *Coelacanth*'ın bir yaşayan fosil olarak bulunması, Darwinist çevreler için oldukça büyük bir olaydı. Çünkü evrim teorisinin en büyük hayali ara geçiş delili bir anda yok olmuştu. Denizden karaya hayali çıkışın en büyük adayı, günümüz denizlerinde yaşayan, hiçbir ara form özelliği göstermeyen, son derece kompleks bir canlıydı. Darwin'in evrim teorisi, bu canlı örnek karşısında büyük bir darbe almıştı. Canlının basına tanıtıldığı 1939 yılının Mart ayının ortalarında, haftalar boyunca, New York'dan Sri Lanka'ya kadar bütün gazete ve dergilerde konuyla ilgili makaleler yayınlandı. *London Illustrated News* gazetesinde canlının birebir büyüklükteki resimleri basıldı. Resmin yanında British Museum'dan Dr. E. I. White'ın bir makalesi vardı. Makalenin başlığı ise şuydu: "Yirminci Yüzyıl Doğa Tarihinin En Önemli Olaylarından Biri". Makale, keşfi "heyecan uyandırıcı" olarak tanımlıyor ve "bu olayın, Mezozoik çağın 2.5 metrelik *Diplodocus* dinozorunun canlı bir örneğinin keşfedilmesi kadar şaşırtıcı" olduğunu iddia ediyordu.[18]

J. L. B. Smith, sonraki yıllarda *Coelacanth* üzerinde sayısız çalışmalar yapmış, adeta tüm yaşamını bu çalışmalara adamıştı. *Coelacanth*'ın deniz dibindeki canlı halinin bulunabilmesi ve canlının iç organlarının detaylı bir şekilde incelenebilmesi için dünyanın çeşitli yerlerinde arama çalışmalarına öncülük etti. (İlk yakalanan *Coelacanth*, yakalanmasından uzun bir süre sonra J. L. B. Smith'in dikkatine sunulduğu için iç organlarını muhafaza etmek mümkün olmamıştı).

Sonraki yıllarda ikinci *Coelacanth* ile karşılaşmak mümkün oldu. Canlı, yaşadığı derin sulardan sığ ve ılık sulara çıkarıldığı için kısa bir süre sonra ölmüştü. Ama yine de iç organlarını incelemek mümkün oldu. İncelemeyi yapan Dr. Jacques Millot ve meslektaşları, beklediklerinden çok daha farklı olan gerçeklerle karşılaştılar. Canlının iç organları, hiç de sandıkları gibi ilkel özellikler göstermiyor, canlı, hayali ilkel bir atayı temsil eden ara geçiş niteliklerini taşımıyordu. Canlı, evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir akciğere sahip değildi. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın

Aşağıdaki resimde J.L.B.Smith, canlı olarak yakalanmış *Coelacanth*'ın başında çalışırken görülmektedir. Yanda görülen resimde ise, East London Müzesi'nden J.L.B.Smith'e konuyla ilgili olarak gönderilmiş mektuplar ve J.L.B.Smith'in *Coelacanth* avcılarına göndermiş olduğu ilan görülmektedir.

410 MİLYON YILLIK
Coelacanth fosili

COELACANTH
DERİN SULARDA YAŞAYAN BİR DİP BALIĞIDIR

1938 yılından sonra da *Coelacanth*'ın defalarca canlı örneği yakalandı. *Coelacanth*'ın okyanusun derin sularında yaşayan 180 m derinliğin üzerine çıkmayan bir balık olduğu anlaşıldı. *Coleacanth*'ın, Darwinistlerin iddia ettiği gibi, bir ara canlı değil, 400 milyon yıl boyunca yapısı hiç değişmeden varlığını devam ettirmiş yaşayan bir fosil olduğu ortaya çıktı.

vücudunda bulunan bir yağ kesesinden ibaretti.[19] Ayrıca, sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı olarak lanse edilen canlı, okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine çıkmayan bir dip balığıydı.[20] Canlının sığ sulara çıkarılması bile, onun ölümüne sebep olmuştu. Dolayısıyla, Millot'a göre, aradıkları "kayıp halka"yı temsil etmesi gereken bu önemli canlı, sözde evrim geçirdiğini iddia ettikleri canlının ilkel özelliklerinden yoksundu.[21] Bir başka deyişle balık, bir ara form değildi ve 400 milyon yıl boyunca derin denizlerde aynı kompleks özellikleri ile yaşamıştı.

Peter Forey adlı evrimci paleontolog, *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalede bu konuda şunları söylüyordu:

> *Coelacanthlar*ın tetrapodların atasına yakın olduğuna dair görüş uzun süredir kabul gördüğü için, Latimeria'nın (*Coelacanth*) bulunmasıyla birlikte, balıklardan amfibiyenlere geçişi hakkında doğrudan bilgilerin elde edileceği ümit edilmişti... Ama Latimeria'nın anatomisi ve fizyolojisi üzerinde yapılan incelemeler, bu ilişki varsayımının sadece bir temenniden ibaret olduğunu ve *Coelacanth*'ın bir "kayıp bağlantı" olarak gösterilmesinin bir dayanağının olmadığını ortaya koydu.[22]

Bundan sonra defalarca karşılaşılan ve kendi yaşadıkları ortamda izlenen *Coelacanthlar*'ın tümü, bu önemli gerçeği tekrar tekrar ve daha da detaylı olarak ortaya çıkarmıştı. Canlının yürümek üzere değişim geçirmekte olan yüzgeçleri iddiası, sadece bir aldatmacaydı. Max Planck Enstitüsü'nden Alman evrimci zoolog Hans Fricke, "**İtiraf ediyorum, üzgünüm ama *Coelacanth*'ı hiçbir zaman yüzgeçleri üzerinde yürürken görmedik**" açıklamasını yapıyordu.[23]

Darwinistler için, yaşayan fosillerin bulunması ve çokluğu zaten başlıbaşına bir problemdi. Ama bir ara geçiş formu olarak lanse ettikleri, diledikleri gibi propaganda malzemesi yaptıkları ve insanlara "en büyük delil" olarak gösterdikleri *Coelacanth*'ın "yaşayan fosil" olarak karşılarına çıkması, onlar için problemlerin belki de en büyüklerinden biriydi.

Bu durum, yaşayan fosiller hakkında evrimcilerin geliştirdikleri tüm teorileri de ortadan kaldırıyordu. Darwinistler, bir canlının değişmeden kalabilmesi için "genelleşmiş" olması gerektiğini iddia etmişlerdi. Bir başka deyişle canlının değişmemesi için, her ortamda yaşayabilmesi, her şekilde beslenebilmesi gerekiyordu. Ama *Coelacanth* örneği ile karşılarında son derece kompleks "özelleşmiş" bir canlı vardı. *Coelacanth*, oldukça derin sularda yaşamaktaydı ve özel bir ortama ve beslenme şekline sahipti. İşte bu

nedenle evrimcilerin bu iddiaları da geçersiz oluyordu.

Bu canlı, evrimin iddialarına göre, kendi yaşam tarihleri içinde mevcut yeryüzü değişimlerine karşı nasıl direnç göstermiş, nasıl değişmeden kalabilmişti? Hayali evrime göre, Yaklaşık 250 milyon yıl önce sözde değişime uğrayan kıtalar, 400 milyon yıldır varlığını sürdüren *Coelacanthlar* üzerinde de etkili olmalıydı. Ama her nedense, canlılar, değişen ortam şartlarına rağmen, herhangi bir değişim göstermemişlerdi. *Focus* dergisi, bu durumu şu şekilde açıklıyordu:

> Bilimsel verilere göre, günümüzden yaklaşık 250 milyon yıl önce, tüm kıtalar birleşikti. "Pangea" adı verilen bu büyük kara parçasını tek ve dev bir okyanus çevreliyordu. Yaklaşık 125 milyon yıl önce, kıtaların yer değiştirmesi sonucunda, Hint Okyanusu açıldı. Günümüzde, *Coelacanthlar*'ın doğal ortamlarının önemli bir parçasını oluşturan Hint Okyanusu'ndaki volkanik mağaralar da kıta hareketlerinin etkisiyle ortaya çıktı. İşte tüm bu verilerin ışığında önemli bir gerçek daha karşımıza çıkıyor. Doğal ortamlarında meydana gelen bunca değişikliğe rağmen, yaklaşık 400 milyon yıldan beri var olan bu hayvanların değişmediği gerçeği!

Bu durum, herhangi bir mazerete olanak vermeden, canlının milyonlarca yıl boyunca değişmeden kaldığını, yani evrim geçirmediğini doğrulamaktadır. Konuyla ilgili olarak Prof. Keith S. Thomson, *The Story of the Coelacanth* (*Coelacanth*'ın Hikayesi) ismini taşıyan kitabında şu sözlere yer vermiştir:

> Örneğin, bilinen en eski *Coelacanth* (Diplocercides) da, kesinlikle aynı biçimde bir rostral organa (kafata-

240 milyon yıllık *Coelacanth* fosili, Madagaskar'da bulunmuştur.

sının içinde bulunan peltemsi bir maddeyle dolu kese ve ona bağlı altı tüp, zoologlarca rostral organ olarak adlandırılıyor), özel bir kafatası eklemine, içi boş bir sırt ipine (notokord) ve az sayıda dişe sahipti. Tüm bunlar, grubun Devoniyen döneminden beri (400 milyon yıldır) hemen hemen hiç değişmediğini gösterdiği gibi, fosil kayıtları arasında büyük bir boşluğun olduğunu da gösteriyor. Çünkü, *Coelacanthlar*'ın hepsinde görülen ortak özelliklerin ortaya çıkışını gösteren ata fosiller zincirine sahip değiliz.[24]

Coelacanth ile İlgili Yeni Bilgiler

Coelacanth'ın kompleks yapısı ile ilgili son bilgiler, evrimciler için sorun oluşturmaya devam etmektedir. Güney Afrika'da bulunan dünyaca ünlü JLB Smith Balık Bilimi Enstitüsü'nün yöneticisi profesör Michael Bruton, Coelacanth'ın keşfedilen kompleks özellikleri ile ilgili olarak şunları söylemektedir:

> Doğum, bu canlıların kompleks özelliklerinden biridir. *Coelacanthlar* yavrularını doğumla dünyaya getirirler. Portakal büyüklüğündeki yumurtaları, balığın içindeyken çatlar. Üstelik yavruların annenin bedeninden plasenta benzeri bir organ sayesinde beslendiklerine dair bulgular mevcuttur. Plasenta anneden yavruya oksijen ve besin sağlamanın yanı sıra yavrunun bedeninde solunum ve sindirimden arta kalan maddeleri uzaklaştıran kompleks bir organdır. Karbonifer döneme ait (360-290 milyon yıl önceki dönem) embriyo fosilleri böyle kompleks bir sistemin memelilerin ortaya çıkmasından çok önce var olduğunu göstermektedir.[25]

Resimdeki fosilde *Coelacanth*'ın pullarının dahi çok detaylı olarak fosilleştiği görülmektedir. Yanda ise yaşayan bir *Coelacanth*'ın pulları görülmektedir. Aradan geçen yüz milyonlarca yıla rağmen *Coelacanth*'ın yapısında hiçbir değişiklik olmamıştır.

Coelacanth'ın canlı olarak yakalanması karşısında büyük şok yaşayan Darwinistler, teorilerinin bilim dışı olduğu gerçeğiyle bir kez daha yüz yüze kalmışlardır. Haritada *Coelacanth*'ın canlı olarak yakalandığı yerler işaretlenmiştir.

Öte yandan, *Coelacanth*'ın çevredeki elektromanyetik alanlara duyarlı olduğunun tespit edilmesi de, bu canlıda kompleks bir duyu organının varlığını göstermiştir. Bilim adamları, balığın rostal organının beyne bağlandığı sinirlerin düzenine bakarak, bu organın elektromanyetik alanları algılama görevini yürüttüğünü kabul etmektedirler. Bu mükemmel organın en eski *Coelacanth* fosillerinde dahi mevcut olması, diğer kompleks yapılarla birlikte ele alındığında evrimcilerin çözümleyemeyeceği bir sorun ortaya çıkarmaktadır. *Focus* dergisinde bu sorun şöyle ifade edilmektedir:

> Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. *Coelacanth*'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece karmaşık bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor.[26]

Aşamalı bir evrim süreci beklentisi içinde olan evrimciler için, hayali ilkel canlıların bulunmasını bekledikleri dönemde, kompleks yapısı ile *Coelacanth*'ın ortaya çıkışı elbette şaşkınlık uyandırıcıdır. Ama akılcı düşünen, tüm canlıların üstün kompleks yapılarıyla, Allah'ın dilediği şekilde ve dilediği zamanda aniden yarattığını kavrayabilen bir insan için bunda hiçbir şaşırtıcı yön yoktur. Allah'ın kusursuz yarattığı örnekler, Allah'ın gücünü ve kadrini takdir edebilmek için birer vesiledirler.

1966 yılında yakalanan ve dondurulan *Coelacanth* ise, canlının kan yapısı ile ilgili yeni bilgiler sunmuştur. *Coelacanth* dışındaki tüm kemikli balıklar (Osteichthyes), deniz suyu içip, fazla tuzu gövdelerinden atarak su gereksinimlerini karşılarlar. *Coelacanth*'ın gövdesinde bulunan sistem ise, kıkırdaklı balıklar (Chondrichthyes) sınfında bulunan köpek balığının gövdesindeki sistem gibidir. Köpek balığı, proteinlerin parçalanması sonucunda açığa çıkan amonyağı üreye dönüştürür ve insan için ölümcül olabilecek düzeylerde üreyi kanda tutar. Çevredeki suyun tuzluluk oranına göre kanda bulunan bu maddelerin oranı ayarlanır, sonuçta kan, deniz suyu ile izotonik duruma geldiğinden (içteki ve dıştaki suların ozmotik basınçları eşitlendiğinden, yani aynı yoğunluğa ulaştıklarından) dışarıya su kaybı olmaz. *Coelacanth*'ın karaciğerinin üre üretmek için gereken enzimlere sahip olduğu da ortaya çıkarılmıştır. Yani *Coelacanth*, dahil edildiği sınıflamada başka hiçbir türde bulunmayan ve ancak on milyonlarca yıl sonra, tamamen farklı bir sınıfa dahil olan köpek balıklarında ortaya çıkan özgün kan özelliklerine sahiptir.[27]

Bütün bunlar şu gerçeği göstermektedir: Canlıların sözde evriminde en büyük halkayı oluşturduğu iddia edilen *Coelacanth*, günümüzde yaşayan sayısız canlı örneği ile, evrimcilerin tüm iddialarını yalanlamıştır. Bu örnek, evrimcilerin tek bir fosil üzerinden, "hiçbir somut delile dayanmadan", ne kadar kapsamlı propaganda yapabileceklerini, bu aldatmacayı nasıl yaygınlaştırabileceklerini açıkça göstermektedir. *Coelacanth*'ın canlı örneğinin ele geçmesi sonucunda, iddialarından vazgeçmeye yine de yanaşmamaları, canlı örnek üzerinde "yürümek üzere değişim geçirmekte olan yüzgeç" arayışlarını sürdürmeleri de dikkat çekicidir. Sayısız kompleks özelliğinden, yaratılmış bir canlı olduğu açık olan *Coelacanth*'ın bir ara form olduğuna dair hiçbir kanıt bulamamışlardır. Onlar, Allah'a karşı deliller ortaya çıkarmaya çalışmış, ama Allah onların sahte delillerini ortadan kaldırmıştır. Bunun yerine karşılarındaki gerçek, mükemmel bir yaratılış delilidir.

SIÇRAMALI EVRİMİN ÇIKIŞ NOKTASI

Darwin'in takipçileri, Darwin'in öne sürdüğü yavaş ve aşamalı evrim örneklerini, fosil kayıtlarında görebilmek için çok çaba gösterdiler. Darwin, bunların bulunamayışını "fosil kayıtlarındaki yetersizliğe" bağlamıştı. Aslında onun döneminde bile geniş örneklerini sunmuş olan ve Kambriyen patlaması gibi tarihin en erken döneminde tüm kompleks canlıların varlığını gösteren fosil kayıtları, bir mucize bulmak ümidiyle evrimciler tarafından araştırılmaya devam edildi. Amaç, Darwin'in haklı olduğunu göstermek, fosil kayıtlarının onun zamanında gerçekten yetersiz olduğunu kanıtlamak ve canlıların evrim geçirdiğine dair deliller, yani ara geçiş örnekleri bulabilmekti.

Ama fosil kayıtları, sürekli olarak Darwin'in beklentilerinden farklı sonuçlar verdi. Yeryüzünün neredeyse tamamı araştırılmıştı, yani kayıtlar artık yetersiz değildi. Darwin, kendi takipçilerinin gelecekte beklenen ara geçiş örneklerini bulacaklarına inandığını söylerken yanılmıştı. Fosil kayıtları, tek bir ara geçiş örneği bile vermiyordu. Bunun yerine fosil kayıtlarının ortaya çıkardığı gerçek, sayısız canlının, hiçbir değişim geçirmemiş olduğu ve kompleks yapılarıyla milyonlarca yıl önce yaşamış olduklarıydı. Fosil kayıtları Darwin'i yalanlamıştı. Ara geçiş örneği yokluğu ve stasis gerçeği, aşamalı evrime kesin olarak delil vermemekteydi.

Niles Eldredge

Darwin'in aşamalı evrim modelinin stasis gerçeği karşısında büyük bir yenilgiye uğradığını açıkça gören ve bunu kabul eden evrimcilerin bazıları, bu gerçek karşısında evrimin "farklı bir şekilde işlediği" fikrini ortaya attılar. 1970 yılında Harvard Üniversitesi'nden paleontolog Stephen Jay Gould ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Niles Eldredge, Sıçramalı Evrim (Punctuated Equilibrium – Kesintiye Uğramış Denge) adıyla alternatif bir evrim teorisi geliştirdiler ve 1972 yılında bunu yayınladılar. Buradaki tek amaç, stasis gerçeğine bir açıklama getirmekti.

Aslında bu teori, 1930'larda Avrupalı paleontolog Otto Schindewolf tarafından ortaya atılmış olan "*Ho-*

HAYALİ ÇİZİM

Stephen Jay Gould

peful Monster" (Umulan Canavar) teorisinin yeniden düzenlenmiş bir haliydi. Schindewolf, canlıların, küçük mutasyonların zamanla birikmesi sonucuyla değil, ani ve dev mutasyonlarla evrimleştiklerini öne sürmüştü. Schindewolf teorisine örnek verirken, tarihteki ilk kuşun, bir "gross mutasyon"la, yani genetik yapıda tesadüfen meydana gelen dev bir değişiklikle, bir sürüngen yumurtasından çıktığını iddia etmişti.[28] Aynı teoriye göre, bazı kara hayvanları, geçirdikleri ani ve kapsamlı bir değişiklikle birdenbire dev balinalara dönüşmüş olabilirlerdi. Bilinen tüm genetik, biyofizik ve biyokimya kurallarına aykırı olan bu iddialar, ancak kurbağaların prenslere dönüştüğünü anlatan çocuk masalları kadar bilimseldi. Schindewolf'un bu fantastik "Hopeful Monster" teorisi, 1940'lı yıllarda da Berkeley Üniversitesi'nden genetikçi Richard Goldschmidt tarafından benimsendi ve savunuldu. Ama teori o kadar tutarsızdı ki, kısa zamanda terk edildi.

Gould ve Eldredge'i bu teoriye yeniden sarılmaya zorlayan etken ise, başta belirttiğimiz gibi fosil kayıtlarının hiçbir "ara form" olmadığını göstermesiydi. Bu kayıtlardaki "durağanlık" ve "aniden ortaya çıkış" gerçeği o kadar açıktı ki, bu iki isim, bu durumu açıklamak için "umulan canavarlar"a yeniden el atmak zorunda kaldılar. Gould'un, "*Return of the Hopeful Monsters*" (Umulan Canavarların Geri Dönüşü) adlı ünlü makalesi, bu zorunlu geri dönüşün bir ifadesiydi.[29]

Elbette Gould ve Eldredge, Schindewolf'un fantastik teorisini aynen tekrarlamadılar. Teoriye "bilimsel" bir kimlik kazandırabilmek için, söz konusu "ani evrimsel sıçrayış"lara bir tür mekanizma geliştirmeye çalıştılar. (Teori için seçtikleri "punctuated equilibrium" şeklindeki ilginç terim, bu bilimsellik çabasının bir ifadesiydi.) Gould ve Eldredge'in teorisi ilerleyen yıllarda diğer bazı paleontologlar tarafından da benimsendi ve detaylandırıldı. Oysa sıçramalı evrim teorisi, en az Darwin'in aşamalı evrim teorisi kadar büyük çelişki ve tutarsızlıklarla doluydu.

Aşamalı evrim yanlıları, durağanlığı görmezden geliyorlardı ama fosil kayıtları sürekli olarak stasis örnekleri sergiliyor ve canlıların milyonlarca yıl boyunca değişmediğini öngörüyordu. S. J. Gould ve N. Eldredge'in diğer Darwinistlerden tek farkı, fosil kayıtlarındaki stasis gibi kesin ve mutlak bir gerçeğe artık kayıtsız kalınamayacağını fark etmeleriydi. Fosillerin ortaya koyduğu Yaratılış gerçeğini kabul etmektense, kendilerini yeni bir evrim anlayışı geliştirmeye mecbur hissetmişlerdi.

İki farklı canlı türünün özelliklerini taşıdığı iddia edilen, "ara canlılar" tarihin hiçbir döneminde yaşamamıştır.

Stephen Jay Gould, bu konuyla ilgili olarak şu sözleri söylüyordu:

> (Fosil kayıtlarındaki) eksiklik stasis'i nasıl tevil edebilir ki? ... stasis bir veridir. Eldredge ve ben, pek çok meslektaşımızın bu son derece açık noktayı anlayamamaları karşısında o kadar hayal kırıklığına uğradık ki, ... bu küçük sözcük öbeğini bir slogan halinde birleştirmeyi teşvik ettik. Bunu, bir hafta boyunca kahvaltılardan önce on kere söyleyin. O zaman bu konu bilinçsizce belleğinize yerleşecektir: "stasis bir veridir, stasis bir veridir..."[30]

Gould, Eldredge ve diğer sıçramalı evrim taraftarları, aşamalı evrim savunucularını, stasis gerçeğini görmemelerinden dolayı kıyasıya eleştirmektedirler. Aslında onların yaptıkları şey de, diğer Darwinistlerden farklı değildir. Fosil kayıtlarının bekledikleri gibi bir sonuç vermemesinden dolayı hayali evrimin şeklini değiştirmişler ve bunu oldukça detaylı şekilde kurgulamışlardır. Aşamalı evrim yanlılarına kızgınlıklarının ve yoğun eleştirilerinin tek nedeni, bu meslektaşlarının fosil kayıtlarındaki durağanlığı kabul etmedikleri sürece, kamuoyunda evrim teorisinin inandırıcılığını kaybetmesine sebep olacak olmalarıdır. İşte bu nedenle, fosil kayıtlarının gösterdiği gerçekler karşısında "artık doğruyu bulmuş" oldukları izlenimi oluşturmaya çalışmaktadırlar. Oysa sıçramalı evrim teorisi, en az aşamalı evrim kadar asılsız, delilsiz ve çürütülmüş bir teoridir.

Stephen Jay Gould'un "geçmişteki hatalı bakış açısı" ile ilgili itirafları, aşamalı evrim taraftarlarına yönelttiği bir eleştiridir:

> Uzun zamandır stasis ve ani ortaya çıkış konusundan haberdarız. Ama bunu, yetersiz fosil kayıtlarının üzerine atmayı tercih ettik.[31]

Niles Eldredge ise, aşamalı evrim taraftarlarının önemli bir gerçeği görmezden geldiklerini şu sözlerle anlatmaktadır:

> Paleontologlar, Darwin'den beri (genellikle boşu boşuna), Darwin'in evrimsel sürecin doğal ürünü olarak düşündüğü, türlerin toplu değişim örnekleri olarak duran, sezilmeyecek şekilde birbirlerine dönüşen fosil dizilerini arayıp duruyorlar. Türlerin çoğunun, çeşitli çağlara ait jeolojik katmanlarda bulundukları süre boyunca, tam olarak aynı görünümde kaldıkları, neredeyse hiç değişmemiş oldukları ... şaşırtıcı bir gerçek olmasına rağmen, bu paleontologların az bir kısmı, buna (fosil arayışına) itiraz etmek için bir sebep görüyor.[32]

Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden arkeolog Ian Tattersall fosil kayıtlarındaki du-

Resimde görülen 120 milyon yıllık kaplumbağa fosili, kaplumbağaların başka canlılardan türemediklerinin, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerinin, milyonlarca yıldır aynı yapılarıyla var olduklarının bir delilidir.

rağanlık nedeniyle Darwin'in evrim iddiasının çürütülmüş olduğunu şu sözlerle vurgulamaktadır:

> Darwin'in aşamalarla olsa da, yaygın olan ve şu ana kadarki tüm soyları etkileyen değişim iddiası çürütülmüştür. Fosil kayıtları karşımızdadır ve kayıtlar olağanüstü bir anatomik korunma göstermektedir. Darwin'in beklediği anlamda değişiklik, fosil kayıtlarında bulunmamaktadır.[33]

Stephen Jay Gould başka bir sözünde, bir "evrimsizlik" delili olan durağanlığın evrim taraftarları tarafından nasıl görmezden gelindiğini şu şekilde anlatmaktadır:

> Pek çok fosilleşmiş türün, tüm jeolojik yaşam süreleri boyunca stasis veya değişmezlik göstermeleri, tüm paleontologlar tarafından dile getirilmeyen ama bilinen bir gerçekti. Ama bu durum, neredeyse hiçbir zaman açık bir şekilde incelenmedi, çünkü hakim olan teori, stasis'i, evrimsizlik için cansız bir kanıt olarak görüyordu. … Stasis'in olağanüstü derecede yaygınlığı, fosil kayıtlarında utanç verici bir özellik halini aldı. İşte bu yüzden, hiçbir şeyi temsil etmiyor gerekçesi ile (yani evrimsizliği temsil ettiği için) bu gerçek görmezden gelinmeliydi.[34]

Gould ve Eldredge'in tüm çabaları, vazgeçemedikleri evrim teorisini fosil kayıtlarına uyarlayabilmekti. İşte bu nedenle stasis'i kendi alternatif evrim iddiaları için en önemli kanıt olarak ortaya attılar. Fosil kayıtlarındaki değişmezlik, her nasılsa değişimin bir delili haline getiriliyordu. Fosil kayıtları teoriye uygun hale gelmeyince, teori fosil kayıtlarına uygun hale getirilmişti. İşte sıçramalı evrim teorisi bu anlayışla ortaya atıldı.

Oxford Üniversitesi müzesi zoolojik koleksiyonlar müdürü Tom S. Kemp, *New Scientist* dergisindeki makalesinde, tıpkı sıçramalı evrim örneğinde olduğu gibi, "bulguların nasıl evrim teorisine delil haline getirildiğini" şu sözlerle ifade ediyordu:

> ... farz edilen evrimsel süreçler, bu süreçlerin meydana getirmesi gereken fosil örneklerine uymadığında, bu örnek genellikle "yanlış" olarak tanımlanır. Dolambaçlı bir argüman başlar: Fosil kayıtlarını evrim teorisine göre yorumla, yorumu gözden geçir ve bunun teoriyi onayladığını kaydet. Şimdi onaylıyor, değil mi?[35]

Sıçramalı evrim taraftarlarına göre, fosil kayıtlarındaki stasis, "kesintiye uğramış denge" (punctuated equilibrium) şeklinde ifade edilen teorideki "denge"yi teşkil ediyordu. Sıçramalı evrim iddiasına göre türler, birkaç bin yıl gibi kısa bir süre içinde evrimleşiyorlar, sonra bir stasis dönemi içine giriyor ve milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalıyorlardı. Dolayısıyla, ortaya attıkları bu iddianın canlıların büyük bir bölümünde görülen stasis gerçeğini açıkladığını düşünüyorlardı. Fosil kayıtlarının evrime meydan okuduğu gerçeği, onlara göre bu şekilde örtbas edilmiş oluyordu. Oysa bu, büyük bir aldatmacaydı.

Sıçramanın Mekanizması

Sıçramalı evrim teorisi, bugünkü haliyle, canlı popülasyonlarının çok uzun süreler boyunca değişim göstermediklerini, bir tür "denge" (equilibrium) durumunda kaldıklarını kabul eder. Bu iddiaya göre evrimsel değişiklikler, çok kısa zaman aralıklarında ve çok dar popülasyonlar içinde gerçekleşir. (Denge, kesintiye, yani "punctuation"a uğratılır.) Popülasyon çok dar olduğu için büyük mutasyonlar çok kısa sürede doğal seleksiyon yoluyla seçilir ve böylece yeni tür oluşumu sağlanır.

Bu teoriye göre, örneğin bir sürüngen türü milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramadan yaşamını sürdürür. Ancak bu sürüngen türünün içinden bir şekilde ayrılan az sayıdaki bir grup sürüngen, nedeni açıklanamayan bir seri yoğun mutasyona maruz kalır. Bu mutasyonların avantaj sağlayanları (gözlemlenebilmiş hiçbir faydalı mutasyon örneği yoktur) bu dar grup içinde hızlı bir biçimde seçilir. Grup hızla evrimleşir ve kısa sürede bir başka sürüngen türüne, hatta belki de memelilere dönüşür. Tüm bu süreç çok hızlı olduğu ve dar bir popülasyonda gerçekleştiği için de, geriye çok az fosil izi kalır.

Dikkat edilirse, aslında bu teori, "geride fosil izi bırakmayacak kadar hızlı bir evrim süreci nasıl hayal edilebilir?" sorusuna cevap geliştirmek için ortaya atılmıştır. Bu cevabı geliştirirken de, iki temel varsayım kabul edilmektedir:

1. "Makro mutasyonların", yani canlıların genetik bilgisinde büyük değişimler oluşturan geniş çaplı mutasyonların, canlılara avantaj sağladıkları ve yeni genetik bilgi ürettikleri varsayımı.

2. Sayıca dar olan hayvan popülasyonlarının, genetik yönden daha avantajlı oldukları varsayımı.
Oysa her iki varsayım da bilimsel bulgularla açıkça çelişmektedir.

Makromutasyonlar Yanılgısı

Sıçramalı evrim teorisi, az önce belirttiğimiz gibi tür oluşumuna yol açan mutasyonların çok büyük ölçeklerde gerçekleştiğini ya da bazı bireylerin üst üste yoğun mutasyonlara maruz kaldıklarını varsaymaktadır. Oysa bu varsayım, genetik biliminin tüm gözlemsel verilerine aykırıdır.

Yüzyılın ünlü genetikçilerinden R. A. Fisher'ın deney ve gözlemlere dayanarak ortaya koyduğu bir kural, bu varsayımı açıkça geçersiz kılmaktadır. Fisher, *The Genetical Theory of Natural Selection* (Doğal Seleksiyonun Genetik Teorisi) adlı kitabında, " bir mutasyonun, bir canlı popülasyonunda kalıcı olabilmesinin, mutasyonun fenotip üzerindeki etkisiyle ters orantılı" olduğunu bildirir.[36] Bir başka deyişle, bir mutasyon ne kadar büyük olursa, toplulukta kalıcı olma ihtimali de o kadar azalır.

Bunun nedenini görmek de zor değildir. Mutasyonlar, canlıların genetik bilgisinde rastlantısal değişiklikler oluştururlar ve hiçbir zaman canlının genetik bilgisini geliştiren bir etkileri yoktur. Aksine, mutasyondan etkilenen bireyler, ciddi hastalık ve sakatlıklara maruz kalır. Dolayısıyla bir birey mutasyondan ne kadar fazla etkilenirse, yaşama ihtimali de o kadar azalacaktır.

Darwinizm'in ısrarlı savunucularından Harvard Üniversitesi evrim biyoloğu Ernst Mayr, bu konuda şu yorumu yapar:

> Mutasyonlar sonucunda genetik canavarların oluşması gerçekten de gözlemlenen bir olgudur, fakat bunlar o kadar garibe canlılardır ki, ancak "umulmayan canavarlar" olarak tanımlanabilirler. O denli dengesizleşmişlerdir ki, dengeleyici seleksiyon mekanizması yoluyla elenmekten kurtulmak için hiçbir imkanları yoktur... Gerçekte bir mutasyon fenotipi ne kadar çok etkilerse, onun (doğal ortama olan) uygunluğunu o kadar azaltır. Bu tip radikal bir mutasyonun, farklı bir adaptasyon sağlayacak yeni bir fenotip oluşturacağına inanmak, bir mucizeye inanmak demektir... Bu "umulmayan canavara" çiftleşeceği uygun bir eş bulmak ve bunların, popülasyonun normal bireylerinden türeyici bir biçimde izole edilmeleri de, bence asla aşılamayacak zorluklardır.[37]

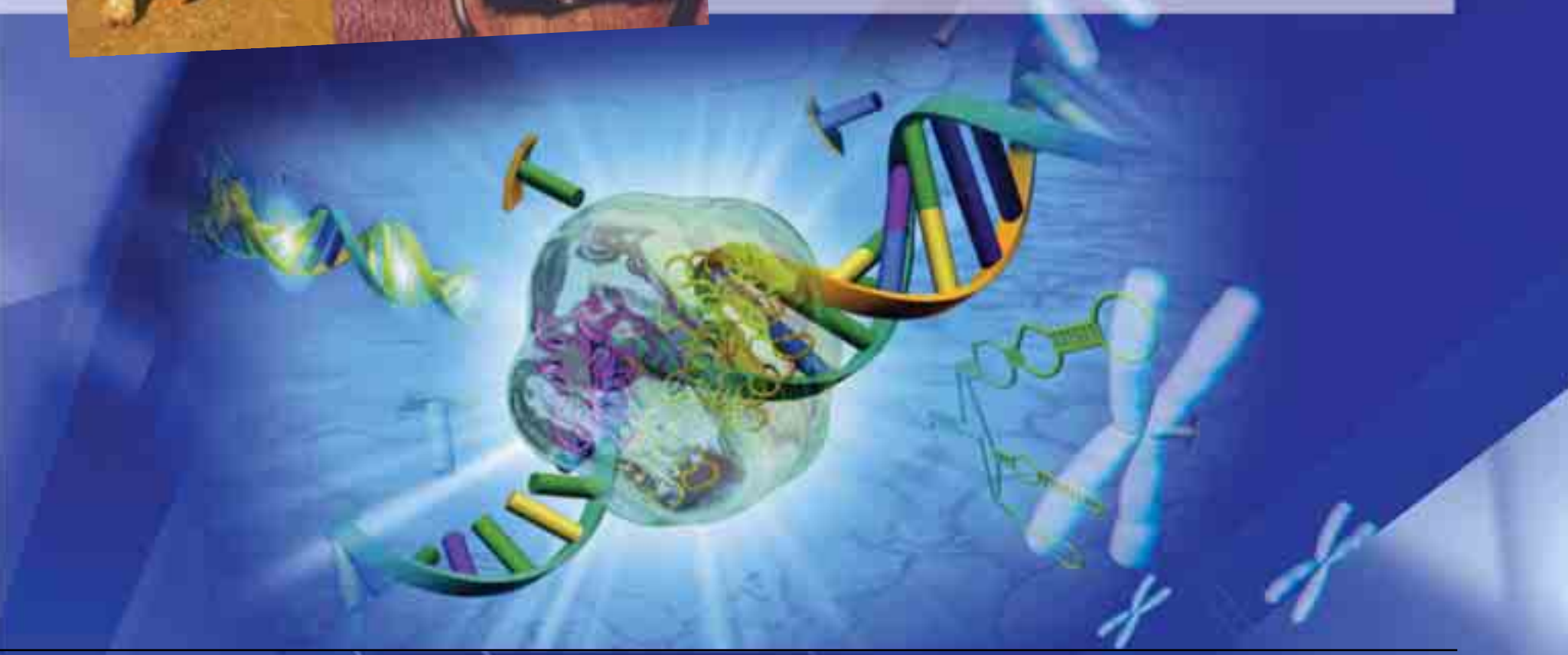

Mutasyonların evrimsel bir gelişme sağlamadığı açıktır ve bu gerçek sıçramalı evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Mutasyon bir tahrip mekanizması olduğuna göre, sıçramalı evrim savunucularının sözünü ettikleri makromutasyonlar, canlılar üzerinde "makro" düzeyde tahribatlar oluşturacaktır. Kimi evrimciler, DNA'daki "düzenleyici genler" (regulatory genes) üzerinde oluşan mutasyonlara umut bağlamaktadırlar. Ama diğer mutasyonlar için geçerli olan tahrip edici özellik, bu mutasyonlar için de geçerlidir. Sorun, mutasyonun rastgele bir değişim olması sorunudur. Genetik bilgi gibi kompleks bir yapı üzerindeki her türlü rastgele değişim, zararlı sonuçlar verir.

Genetikçi Lane Lester ve popülasyon genetikçisi Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change* (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaplarında söz konusu mutasyon çıkmazını şöyle anlatırlar:

> Sonuçta dönüp-dolaşıp gelinen temel nokta, herhangi bir evrim modelinde, her türlü genetik varyasyonun mutlak kökeninin mutasyon oluşudur. Bazıları, küçük mutasyonların birikmesi düşüncesinin sonuçlarından rahatsız olmakta ve evrimsel yeniliklerin kökenini açıklamak için makromutasyonlara yönelmektedir. Goldschmidt'in umulan canavarları gerçekten de geri dönmüştür. Ancak makromutasyonlar tarafından etkilenen popülasyonlar, gerçekte yaşam mücadelesinde yenik düşen popülasyonlar haline gelmektedir. Makro mutasyonların, komplekslik artışı sağlamasının (genetik bilgiyi geliştirmesinin) ise izi bile yoktur. Eğer yapısal gen mutasyonları (küçük mutasyonlar) gerekli değişimleri oluşturmakta yetersiz kalıyorlar ise, düzenleyici genler üzerindeki mutasyonlar daha da işe yaramaz olacaktır, çünkü adaptasyon sağlamayan ve hatta yıkıcı etkiler oluşturacaktır... Bir nokta son derece açıktır: Mutasyonların, ister büyük isterse küçük olsunlar, sınırsız bir biyolojik değişim oluşturabilecekleri tezi, bir olgudan çok bir inanç olarak kalmaya devam etmektedir.[38]

Gözlem ve deneyler, mutasyonların genetik bilgiyi geliştirmediğini ve canlıları tahrip ettiğini gösterirken, sıçramalı evrim savunucularının mutasyonlardan büyük "başarılar" beklemeleri, açık bir tutarsızlıktır.

Dar Popülasyonlar Yanılgısı

Sıçramalı evrim savunucularının vurgu yaptıkları ikinci kavram, "dar popülasyonlar" kavramıdır. Buna göre, yeni bir türün oluşumunun, ancak sayıca son derece az hayvanı ya da bitkiyi barındıran topluluklarda gerçekleştiğini ifade ederler. Bu iddiaya göre, çok sayıda hayvanı barındıran popülasyonlar, evrimsel bir gelişme göstermezler ve "stasis" (durağanlık) halini korurlar. Ancak bu popülasyonlardan bazen küçük gruplar ayrılır ve bu "izole" gruplar sadece kendi içlerinde çiftleşir. (Bunun çoğu zaman coğrafi şartlardan kaynaklandığı varsayılır.) Kendi içlerinde

çiftleşen bu küçük gruplarda ise makromutasyonların etkili olduğu ve çok hızlı bir "türleşme" yaşandığı iddia edilir.

Acaba sıçramalı evrim savunucuları neden dar popülasyonlar kavramı üzerinde durmaktadırlar? Sorunun cevabı açıktır: Amaçları, fosil kayıtlarındaki ara form yokluğuna bir "açıklama" getirmeye çalışmaktır. "Evrimsel değişiklikler çok dar popülasyonlarda ve çok hızlı gelişti ve dolayısıyla geriye yeterince fosil izi kalmadı" şeklindeki anlatımlarını bu nedenle ısrarla vurgularlar.

Oysa son yıllarda yapılan bilimsel deney ve gözlemler, dar popülasyonların genetik yönden evrim teorisi için avantajlı değil, dezavantajlı olduğunu ortaya koymaktadır. Dar popülasyonlar, yeni bir tür oluşumuna yol açacak şekilde gelişmek bir yana, aksine ciddi genetik bozukluklar ortaya çıkarmaktadır. Bunun nedeni, dar popülasyonlarda, bireylerin sürekli dar bir genetik havuz içinde çiftleşmeleridir. Bu yüzden normalde "heterozigot" olan bireyler giderek "homozigot" haline gelmektedir. Bunun sonucunda da, normalde çekinik (resesif) olan bozuk genler, baskın (dominant) hale gelmekte ve böylece popülasyonda giderek daha fazla genetik bozukluk ve hastalık ortaya çıkmaktadır.[39]

Bu konuyu incelemek için, tavuklar üzerinde 35 yıl süren bir gözlem yapılmıştır. Gözlemlerde, dar bir popülasyon içinde tutulan tavukların giderek genetik yönden zayıf hale geldiği belirlenmiştir. Tavukların yumurta üretimi %100'den %80'e düşmüş, üreme oranı da %93'ten %74'e inmiştir. Ancak insanların bilinçli müdahalesiyle, yani başka bölgelerden getirilen tavukların popülasyona karıştırılmasıyla, bu genetik gerileme durmuş ve tavuklar normalleşme eğilimine girmiştir.[40]

Bu ve benzeri bulgular, sıçramalı evrim savunucularının sığındıkları "dar popülasyonlar evrimsel gelişmelerin kaynağıdır" şeklindeki iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığını açıkça göstermektedir. James W. Valentine ve Douglas H. Erwin, sıçramalı evrim mekanizmalarıyla yeni bir türün oluşmasının imkansızlığını şu sözlerle ifade etmişlerdir:

> Gereken değişiklik hızı, ya birkaç büyük adım veya çok sayıda ve aşırı derecede hızlı küçük adımlar anlamına gelir. Büyük adımlar, sıçramalarla eşdeğerdir ve uygunluk bariyerleri problemini beraberinde getirir. Küçük adımlar sayısız olmalıdır ve mikroevrim başlığı altında tartışılan problemleri beraberinde getirir. Stasis süreleri, tüm soyun, fosil kayıtlarında bulunması ihtimalini ortaya çıkarmaktadır ama burada tekrar yinelemek gerekirse, gerçek olduğunu varsaydığımız ara formlardan hiçbirini bulamadık. Son olarak, içinden başarılı soyun seçildiği havuzu oluşturmak için üretilmesi gereken oldukça fazla sayıda tür, hiçbir yerde bulunamamıştır. Sonuç olarak, türlerin seçiminin, daha üst biyolojik kategorilerin kökenine dair genel bir çözüm oluşturma ihtimali yüksek değildir. Aynı zamanda türler seviyesindeki evrimsel değişimleri açıklamak için çelişen teorilerin hiçbiri, -yani kalıtımsal aşamalı evrim veya sıçramalı evrim-, yeni vücut planlarının kökeni problemine uygulanabilir gözükmemektedir.[41]

Yılan yıldızlarının milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediğini gösteren 150 milyon yıllık yılan yıldızı fosili.

Sıçramalı Evrim, Evrimciler İçin Büyük Bir Hayal Kırıklığıdır

Sıçramalı evrimin hayali mekanizması, bugün bilimsel olarak tam anlamıyla çürütülmüştür. Canlıların söz konusu metodlarla evrimleşemeyeceği ispatlanmıştır. New York State Üniversitesi'nden Jeffrey S. Levinton'ın da belirttiği gibi, türlerin söz konusu oluşumu, eğer fosil kayıtlarında açıkça görülemiyorsa, teorinin test edilebilme imkanı yoktur. Levinton, buradan yola çıkarak şu sonuca varmıştır: "Kanıtların tamamı bunu (sıçramalı evrimi), takip etmeye değmeyecek bir teori haline getirmektedir."[42]

Elbette bu doğrudur. Teorinin temellerini oluşturan iddiası, bilimsel olarak yalanlanmıştır. Ama asıl önemli olan, teorisyenlerin yola çıktıkları fosil kayıtlarının sıçramalı evrime hiçbir delil kazandırmadığı, aksine teoriyi çürüttüğü gerçeğidir. Sıçramalı evrimin iddia ettiği, milyonlarca yıl süren "denge" durumundaki canlıların fosilleri, fosil kayıtlarında milyonlarcadır. Ama her nedense, yine teoriye göre binlerce yıl sürmesi gereken evrimleşmenin izinden eser yoktur. Fosil kayıtları, evrim geçirmesi beklenen sayısız canlının tek bir örneğini bile vermemektedir. Sıçramalı evrimin, herhangi bir şekilde işlediğini gösteren tek bir delil bulunmamaktadır. Evrimciler, büyük bir çaresizlik eseri olarak, Yaratılış gerçeğinin en büyük delillerinden bir tanesini alıp bunu evrime dayanak noktası yapmaya çalışmaktadırlar. Bu gerçek, içine düştükleri vahim durumu açıkça belgelemektedir.

Böylesine tutarsız bir teori, nasıl popüler hale gelmiştir? Şu bir gerçektir ki, sıçramalı evrim savunucularının neredeyse hepsi fosil bilimcidir. Dolayısıyla bu paleontologlar, fosil kayıtlarının

50 milyon yıl yaşındaki Percopsidae fosilinin günümüzde yaşamakta olan örneklerinden hiçbir farkı bulunmamaktadır.

208 - 146 milyon yıl yaşındaki ıstakoz fosiliyle günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark bulunmamaktadır.

Adeta bir panik yaşamakta ve teoriyi her ne pahasına olursa olsun ayakta tutmaya çalışmaktadırlar.

Öte yandan genetikçiler, zoologlar ya da anatomistler, doğada bu tür "sıçramalar" oluşturacak bir mekanizma olmadığını görmekte ve bu nedenle de ısrarla Darwinist kademeli evrim modelini savunmaktadırlar. Oxford Üniversitesi zoologu Richard Dawkins, sıçramalı evrim modelini savunanları şiddetle eleştirmekte ve onları "evrim teorisinin inandırıcılığını ortadan kaldırmakla" suçlamaktadır.

İki taraf arasındaki bu sonuçsuz diyaloğun ortaya koyduğu asıl sonuç ise, evrim teorisinin içine düştüğü bilimsel krizdir. Ortada hiçbir deney, gözlem ya da paleontolojik bulgu ile uyuşturulamayan hayali bir "evrim" efsanesi vardır. Ortaya atılan hiçbir iddia test edilememektedir. Her evrimci teorisyen, bu efsaneye kendi uzmanlık alanına göre bir dayanak bulmaya çalışmakta, ancak diğer bir bilim dalının bulguları ile çatışmaya girmektedir. Bu karmaşa, kimi zaman "bilim bu tür akademik tartışmalarla ilerler" gibi yüzeysel yorumlarla geçiştirilmeye çalışılmaktadır. Oysa sorun, bu tartışmaların, doğru bir bilimsel teoriyi geliştirmek adına yapılan fikir jimnastikleri değil, yanlış bir teoriyi inatla savunmak adına yapılan dogmatik spekülasyonlardan ibaret olmasıdır.

Sıçramalı evrim teorisyenlerinin istemeden ve farkında olmadan ortaya koydukları gerçek ise, fosil kayıtlarının hiçbir şekilde evrim kavramıyla uyuşmadığını göstermeleri ve kayıtlardaki en önemli gerçeklerden biri olan stasisi görülür hale getirmeleridir. Gould bunu şu sözlerle ifade etmiştir:

> … kaçınılmaz olarak evrimin yokluğu anlamına gelen stasis, bir konu değilmiş gibi muamele gördü. Oysa tüm paleontolojik olguların en yaygın olanının ilgi veya dikkat gösterilemeyecek bir konu olarak tanımlanması ne kadar da garip![43]

Artık Darwinistlerin tümü, görmek istemedikleri, bile bile arka plana attıkları, bir veri olarak bile kabul etmedikleri fosil kayıtlarındaki stasis gerçeğini, kabul etmek zorunda kalmışlardır. Fosil kayıtlarında evrim geçirmekte olan canlıların belgelenmeyişi, yani kayıtlarda ara geçiş formlarının bulunmaması ise, stasis üzerine yapılan tüm spekülasyonları ortadan kaldırmış ve bunun açıkça Yaratılış gerçeğinin en önemli delili olduğunu ortaya koymuştur. Sıçramalı evrim, hem ileri sürdüğü mekanizmalar, hem de delil olarak göstermeye çalıştığı fosil kayıtları tarafından çürütülmüş durumdadır.

SONUÇ

Acaba Darwin *Türlerin Kökeni*'nde, yaşayan fosillerden, neden büyük sıkıntı sebebi olarak bahsetmiştir? Neden evrimci bilim adamları, bu fosiller karşısında aşamalı evrim iddialarından vazgeçip yeni bir evrim teorisi üretme ihtiyacı duymuşlardır? Neden *Coelacanth*'ın canlı örneğinin bulunması, büyük bir hayal kırıklığı yaratmış, ona bel bağlayan evrimcileri büyük bir sessizliğe sevk etmiştir? Yaşayan fosiller gerçeği karşısında tüm Darwinistleri yıkıma uğratan nedir?

Bu, yaşayan fosillerin Yaratılış gerçeğini ilan etmesidir.

Darwinistlerin duydukları hayal kırıklığı ise, teorilerine olan ideolojik bağlılıkları sebebiyledir. Teorinin çürütülmüş olduğunu gördükleri, Yaratılış gerçeğinin ispat edildiğini bildikleri halde tüm bunları anlamazlıktan gelmeleri, hatta durumu örtbas etmek için aldatma yöntemlerine başvurmaları bunun en büyük delillerindendir. Yaşayan fosiller gerçeği karşısında Yaratılış gerçeğini kabul etmek yerine, akla ve mantığa uymayan, bilimsel olarak ise hiçbir delil içermeyen teorilere başvurmaları da bir diğer büyük şüphedir. Yaşayan fosil örneklerini gizlemeye çalışmaları, el yapımı sahte fosilleri, ara geçiş formu olarak ön plana çıkartırken, milyonlarca yaşayan fosil örneğini ortadan kaldırma çabaları, korkularının açık göstergesidir. Müzelerde sayısız sahte fosili sergiler ve *Coelacanth* gibi son derece kompleks canlıları ara geçiş örneği olarak lanse etmeye çalışırken, yaşayan fosilleri müze depolarında saklamaları düşündürücüdür. Acaba teori delillendirilemediğinde, delilleri teoriye uyarlamaya çalışmak ne kadar bilimsel dir? Evrimciler, iddialarının lehinde hiçbir delil olmamasına rağmen acaba hangi gerekçe ile bunu ispatlı ve bilimsel bir gerçek olarak öne sürmektedirler? Acaba neden keşfettikleri bilimsel delillere sahip çıkmak yerine bunlardan dolayı utanç duymaktadırlar? Evrimcileri, aleyhteki tüm verilere rağmen, teorilerinden hiçbir şekilde vazgeçmemeye iten sebep nedir?

Bu sebep, Darwinizm'in batıl bir din, bir inanç sistemi olmasıdır. Asla reddedilemez bir dogma olmasıdır. Maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve maddenin dışında hiçbir şey olmadığını savunan materyalist felsefenin bir dayanağı olmasıdır. İşte bu yüzden, teori her geçen gün sayısız delil ile çürütülmesine rağmen, ayakta tutulmaya çalışılmaktadır. Ama artık bu çabaların etkisi sona ermiştir. Darwinizm'in ve Darwinistlerin aldatma yöntemleri artık sonuçsuzdur. Evrimi çürüten deliller her geçen gün artmaktadır. Her geçen gün evrimcileri hayal kırıklığına uğratan, onları yeni aldatıcı açıklamalar üretmeye zorlayan Yaratılış delilleri ortaya çıkmaktadır. Yaşayan fosiller, işte bu yüzden Darwinistleri şaşırtmakta, Darwin için büyük bir sıkıntı sebebi olmakta ve alelacele depolara kaldırılmaktadır. Darwinistler, bu yollarla Allah'ın üstün sanatını gizlemeye çalışmaktadırlar. Oysa Allah, tüm varlıkları yaratan, onların her yaptıklarını bilen, onları her an hakimiyeti altında tutandır. Darwinistler, Allah'a karşı planlar kurarken, Allah kendilerini görmektedir. Onlar, Allah'ın üstün yaratma sanatını gizlemeye çalışırken, Allah onları izlemektedir. Onlar Allah'ın varlığını inkar ederlerken, Allah onların tüm yaptıklarını yazmaktadır. Ve onlar, inansalar da inanmasalar da, isteseler de istemeseler de ahirette mutlaka Allah'ın huzuruna çıkarılacaklardır.

Darwinistlerin fark edemedikleri büyük gerçek işte budur: Allah'a karşı mücadele içinde olanların yaptıkları, mutlaka bozulmaya ve hüsrana uğrayacaktır. Hak ve galip gelecek olan, mutlaka Allah'ın kanunudur.

Yaşayan fosillerin varlığı, Allah'ın, Darwinistlerin tüm düzenlerini ortadan kaldırmak, tüm sahtekarlıklarını ortaya çıkarmak için yarattığı, üstün bir delildir. Darwinistler, hak din ile mücadele ederken, bunun delillerini de Allah'ın yarattığını unutmaktadırlar. Oysa onlar, baştan yenik durumdadırlar. Evrim teorisinin okullarda okutulması, sayısız medya kuruluşu tarafından evrimci iddiaların spekülasyon-

larının yapılması, bilim adamlarından taraftarlar toplanması, yalnızca geçici bir durumdur. Allah, "**Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir...**" (Enbiya Suresi, 18) ayetiyle bildirdiği gibi, batıl olan her inancı ortadan kaldıracaktır.

Darwinistler, şu anda bunun paniğine kapılmışlardır. Bu gerçek bu kadar açıkken, Darwinizm'i gerçek zannedenlerin, tüm delillerin Yaratılış gerçeğini gösterdiğini en kısa zamanda görmeye çalışması ve evrim teorisi gibi sahte bir dinin aldatıcı oyununa gelmemeleri gerekmektedir. Dünyayı eşsiz şekilde yaratan Allah'ın, sonsuz bir ahiret yaşamı yaratmaya kadir olduğunu fark etmeleri gerekmektedir. Çünkü insan, yalnızca bu gerçeği fark edip kavradığında kurtuluş bulacaktır. İnsana, tek kurtarıcısı olan Allah'ı inkar etmekten başka bir yol göstermeyen, sürekli yalan ve oyunlarla hayatta kalmaya çalışan evrim teorisi, büyük bir vakit kaybı ve büyük bir hüsrandır. Bu gerçeği ahirette, büyük bir pişmanlık içinde anlamak yerine, dünyada, tüm deliller ortadayken görebilmek, insan için dünyada ve ahirette büyük bir kurtuluş olacaktır.

Her nefsin bütün kazandıkları üzerinde gözetici olana mı (baş kaldırılır?) Onlar Allah'a ortaklar koştular. De ki: "Bunları adlandırın (bakalım). Yoksa siz yeryüzünde bilmeyeceği bir şeyi O'na haber mi veriyorsunuz? Yoksa sözün zahirine (veya boş ve süslü olanına)mi (kanıyorsunuz)? Hayır, inkar edenlere kendi hileli-düzenleri süslü-çekici gösterilmiştir ve onlar (doğru) yoldan alıkonulmuşlardır. Allah, kimi saptırırsa, artık onun için hiçbir yol gösterici yoktur.
Dünya hayatında onlar için bir azap vardır, ahiretin azabı ise daha zorludur. Onları Allah'tan (kurtaracak) hiçbir koruyucu da yoktur.
Takva sahiplerine vadedilen cennet; onun altından ırmaklar akar, yemişleri ve gölgelikleri süreklidir. Bu korkup-sakınanların (mutlu) sonudur, inkar edenlerin sonu ise ateştir. (Rad Suresi, 33-35)

1 Peter Douglas Ward, *On Methuselah's Trail*, W. H. Freedman and Company, 1992, s. 9
2 Stephen J. Gould, *The Panda's Thumb*, 1980, s. 238-239
3 N. Eldredge, and I. Tattersall, T*he Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 45-46
4 Dr. David Raup (Chicago Doğa Tarihi Müzesi, Jeoloji Bölümü Başkanı) SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland
5 D.S. Woodroff, *Science*, vol. 208, 1980, s. 716 - http://www.genesispark.org/genpark/after/after.htm
6 George G., Simpson, *Tempo and Mode in Evolution*, Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107 - http://www.arn.org/docs/abstasis.htm
7 Peter Douglas Ward, *On Methuselah's Trail*, W. H. Freedman and Company, 1992, s. 10
8 "The Creatures Time Forgot", *New Scientist*, 23 Ekim 1999, s. 36, http://www.answersingenesis.org/creation/v22/i2/living_fossil.asp
9 "Balinaların Evrimi", *National Geographic*, Kasım 2001, s. 156-159
10 Niles Eldredge, *Reinventing Darwin*, 1995, s. 77 - http://bevets.com/equotese.htm
11 http://www.icr.org/index.php?module=articles&action=view&ID=774
12 Eldredge and Steven M. Stanley, *Living Fossils*, Springer Verlag, New York, s. 291
13 http://www.create.ab.ca/articles/lfossils.html
14 Niles Eldredge, *Reinventing Darwin*, 1995, s. 3 - http://bevets.com/equotese.htm
15 Phillip E. Johnson, *Darwin On Trial*, Intervarsity Press, Illinois, 1993, s. 27; http://joshualetter.org/evolution/paper/3_critiques_of_darwinism.htm
16 Jacques Millot, "The Coelacanth", *Scientific American*, vol. 193, December 1955, s. 34 - http://www.creationscience.com/onlinebook/ReferencesandNotes65.html
17 Samantha Weinberg, *A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth*, Perennial Publishing, 2000, s. 20
18 Samantha Weinberg, *A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth,* Perennial Publishing, 2000, s. 28-29-30
19 www.ksu.edu/fishecology/relict.htm
20 *Bilim ve Teknik*, Kasım 1998, Sayı 372, s. 21; http://www.cnn.com/TECH/ Science /9809/23/living.fossil/index.html
21 Samantha Weinberg, *A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth,* Perennial Publishing, 2000, s. 102
22 P. L. Forey, *Nature*, vol 336, 1988. s. 7
23 Hans Fricke, "Coelacanths: The Fish That Time Forgot", *National Geographic*, Vol. 173, No. 6, June 1988, p. 838 - http://www.creationscience.com/onlinebook/ReferencesandNotes65.html
24 *Focus*, Nisan 2003
25 *Focus*, Nisan 2003
26 *Focus*, Nisan 2003
27 *Focus*, Nisan 2003
28 Stephen M. Stanley, *Macroevolution: Pattern and Process*, San Francisco: W. H. Freeman and Co. 1979, s. 35, 159.
29 Gould, S. J. 1980. "Return of the Hopeful Monster"; *The Panda's Thumb*, New York, New York: W. W. Norton Co., s. 186-193.
30 http://www.blavatsky.net/features/newsletters/2005/fossil_record.htm
31 Stephen J. Gould, "The Paradox of the First Tier: An Agenda for Paleobiology", *Paleobiology*, 1985, s. 7 - http://www.genesispark.org/genpark/after/after.htm
32 Niles Eldredge, "Progress in Evolution?", *New Scientist*, vol. 110, 1986, s. 55 - http://www.genesispark.org/genpark/after/after.htm
33 N. Eldredge and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, 1982, s. 48
34 Stephen J. Gould, "Cordelia's Dilemma", *Natural History*, 1993, s. 15
35 Kemp, Tom S., "A Fresh Look at the Fossil Record", *New Scientist*, vol. 108, 1985, s. 66-67
36 R. A. Fisher, T*he Genetical Theory of Natural Selection*, Oxford, Oxford Univesity Press, 1930
37 Ernst Mayr, *Populations, Species, and Evolution*, Cambridge, Mass: Belknap Press, 1970, s. 235
38 Lane Lester, Raymond Bohlin, *The Natural Limits to Biological Change,* Probe Books, Dallas, 1989, s. 141
39 M. E. Soulé and L. S. Mills, "Enhanced: No Need To Isolate Genetics", *Science*, 1998, vol. 282, s. 165
40 R. L. Westemeier, J. D. Brawn, J. D. Brawn, S. A. Simpson, T. L. Esker, R. W. Jansen, J. W. Walk, E. L. Kershner, J. L. Bouzat and K. N. Paige, "Tracking The Long-term Decline and Recovery of An Isolated Population", *Science*, 1998, vol. 282, s. 1695.
41 Valentine and Erwin, 1985, s. 96 - http://www.arn.org/docs/abstasis.htm
42 http://www.dhushara.com/book/evol/evop.htm
43 Gould. S. J. and Eldredge. N., 1993. "Punctuated Equilibrium Comes of Age", *Nature*, 366, s. 223, - http://www.answersingenesis.org/tj/v8/i2/punct.asp

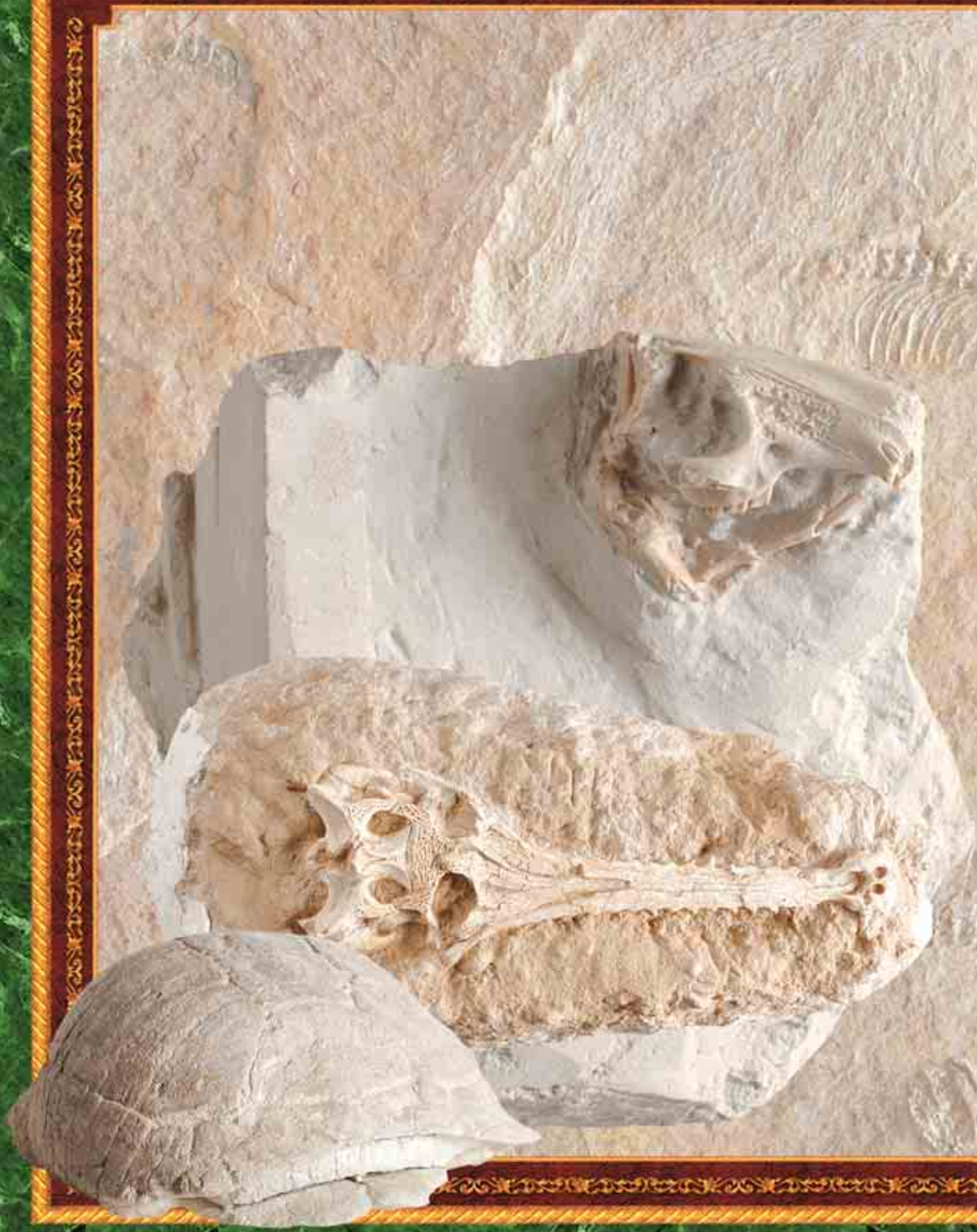

KARA HAYVANLARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Nebraska, ABD

Yapılan araştırmalarda kaplumbağaların ortalama 300 milyon yıllık fosilleri bulunmuştur. Resimdeki kaplumbağa fosili ise yaklaşık 30 milyon yaşındadır. Aradan geçen bunca zamana rağmen hiçbir değişim göstermeyen, aynı yapıyı koruyan kaplumbağalar reddedilemez bir gerçeği ifade etmektedirler: Canlılar evrim geçirmemiş, kudret sahibi Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miyosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtları, evrimcilerin geçmişte yaşadığını iddia ettikleri, yarı sürüngen yarı memeli tek bir ara canlı örneği bile ortaya koymamıştır. Memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde açıklanamamaktadır. George Gaylord Simpson, bu gerçeği uzun yıllar önce şöyle itiraf etmiştir:

"Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir..." *(George G., Simpson, "Tempo and Mode in Evolution", Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107)*

Resimde görülen 23 - 5 milyon yıllık sırtlan kafası fosili de, bu itirafı teyit etmektedir. Sırtlanların hep sırtlan olarak var olduğunun delillerinden biri olan bu fosil, evrim teorisini yalanlamaktadır.

Bugüne kadar dünyanın dört bir yanında milyonlarca fosil elde edilmiştir. Ve bu fosillerin tamamı evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir. Ne var ki evrimin bilim dışı, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu gösteren bu fosiller çoğunlukla müzelerin depolarında saklanmakta, gündeme hiçbir zaman getirilmemektedir.

Bugüne kadar evrimcilerin delil olarak öne sürdüğü her fosil sahte veya geçersiz çıkmıştır. Evrimciler, soyu tükenmiş canlılara ait fosilleri bulup her defasında ya "yeni keşfedilen ata" ya da hayali "aranan ara canlı" benzeri sloganlarla tanıtmaya kalkışırlar. Delil diye öne sürdükleri fosiller ciddi incelemelere tabi tutulduklarında ise, bunların evrimle hiçbir ilgilerinin olmadığı hemen anlaşılmaktadır.

On milyonlarca yıl önce yaşamış sırtlanların günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmaması evrimin geçersizliğinin göstergesidir. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, bu zaman içinde sırtlanların bambaşka canlılara dönüşmesi gerekirdi. Ancak böyle birşey asla yaşanmamıştır.

Tavşan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl

Bölge: White River Oluşumu, Wyoming, ABD

Örümceklerin hep örümcek, arıların hep arı, vatozların hep vatoz olması gibi tavşanlar da hep tavşan olarak var olmuşlardır. Fosil kayıtları, tavşanların herhangi bir canlıdan türemediklerini, var oldukları müddetçe herhangi bir değişime uğramadıklarını açık ve net bir biçimde ortaya koymuştur. Evrimin geçersizliğini gösteren sayısız fosil bulgusu karşısında, Darwinistlere düşen yenilgiyi kabul etmektir.

Resimdeki 33 milyon yıllık tavşan fosili de, Darwinistlerin yenilgisini bir kez daha vurgulamakta, tüm canlıları Rabbimiz'in yarattığı gerçeğini göstermektedir.

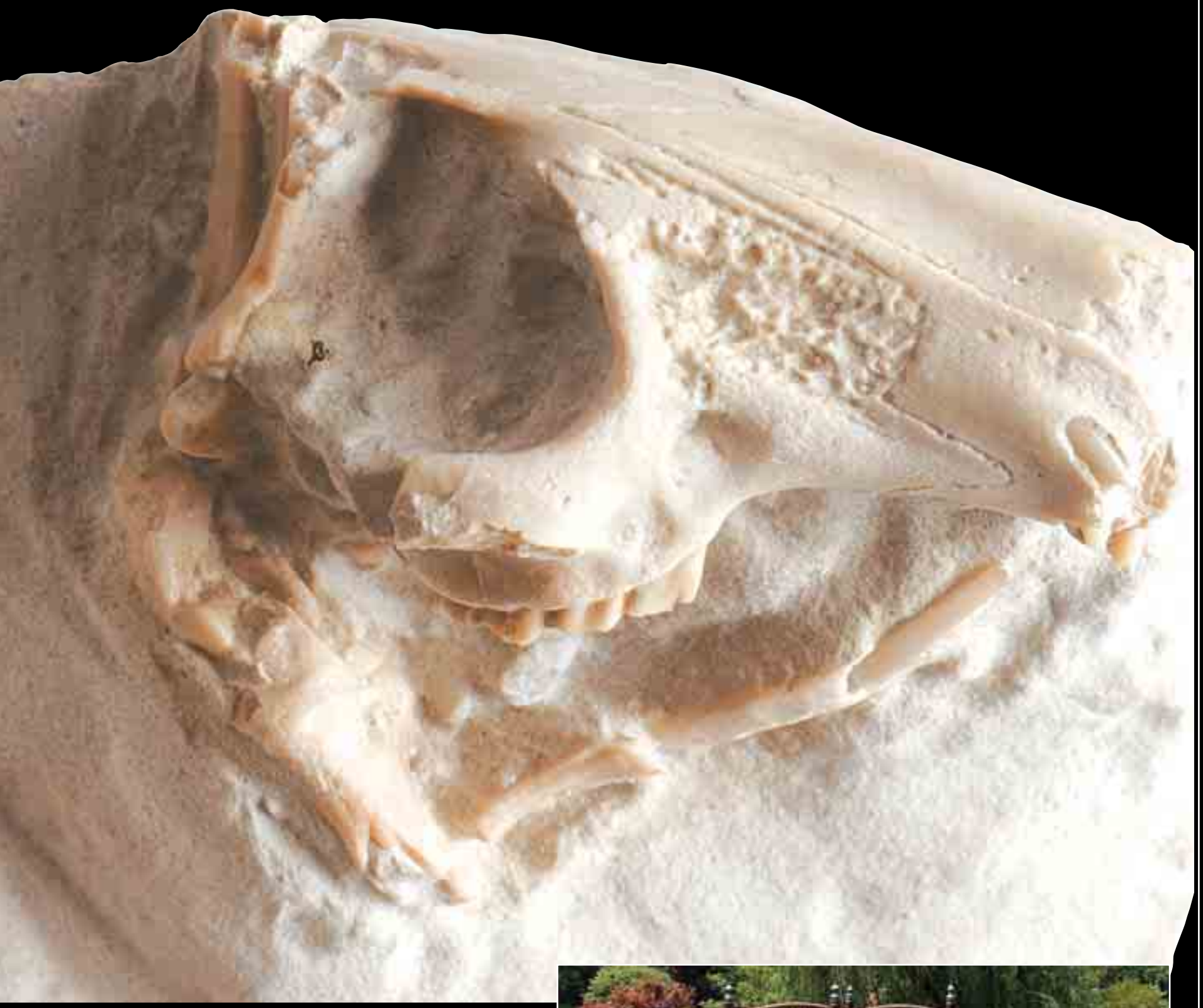

Yılan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Evrimcilerin bir türlü bilimsel olarak açıklayamadığı konulardan biri de sürüngenlerin kökenidir. Yılan, timsah, dinozor ya da kertenkele gibi çok farklı sürüngen sınıflamaları arasında da aşılmaz sınırlar vardır. Bu farklı sınıflamaların her biri, fosil kayıtlarında birbirlerinden çok farklı yapılarıyla ve birdenbire belirir. Evrimciler, bu farklı gruplar arasında, yapılarına bakarak kendilerince evrimsel süreçler hayal ederler. Ama bu varsayımların fosil kayıtlarında bir karşılığı yoktur.

Öte yandan her bir sürüngen türünün kendine has özelliklerle bir anda var olduklarının ve var oldukları müddetçe hiçbir değişikliğe uğramadıklarının sayısız fosil delili bulunmaktadır. Bu delillerden biri de resimde görülen 50 milyon yıllık yılan fosilidir.

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37-23 milyon yıl

Bölge: Nebraska, ABD

Darwinistlerin kaplumbağanın kabuklu yapısına, dokularına bir açıklama getirebilmeleri gerekmektedir. Tüm bunların hayali evrimsel süreçte nasıl tesadüfen geliştiğini gösterebilmeli ve buna dair deliller ortaya koyabilmelidirler. Ancak Darwinistler bir canlının gelişimi konusunda yalnızca hikayelere başvururlar. Hikayelerini destekleyecek evrimsel delillerden ise tümüyle yoksundurlar. Darwinistlerin karşılaştıkları şey, daima -resimde görülen 37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosili örneğinde olduğu gibi- yaşayan fosiller olacaktır.

Kurbağa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel Oluşumu, Almanya

Pelobatidae (Çamuradalan) familyasına dahil olan bu kurbağa cinsinin bir kısmı arka ayaklarıyla toprağı kazarak toprak içerisinde, bir kısmı da sulu ortamlarda yaşar. Darwinistler amfibiyenlerin sözde atasının balıklar olduğunu iddia ederler. Ancak bu iddialarını delillendirebilecek hiçbir bulguları yoktur. Tam tersine bilimsel bulgular, iki tür arasında çok büyük anatomik farklılıklar olduğunu ve birinin diğerinden türemiş olmasının imkansız olduğunu göstermektedir. Bu bilimsel bulgulardan biri de fosil kayıtlarıdır. Fosil bulgularına göre üç temel amfibiyen kategorisi de aniden ortaya çımıştır. Evrimci R. Carroll,

"Kurbağalar, caecilianlar ve semenderlerin en erken fosillerinin tümü Erken Jura döneminden Orta Jura dönemine kadar görülmektedir. Hepsi şu anda yaşayan torunlarının önemli özelliklerinden çoğunu taşımaktadır." demektedir. *(Robert L. Carroll, Patterns and Processes of Vertebrate Evolution, Cambridge University Press, 1997, s. 292-93)*

Bu sözlerin anlamı açıktır; bu hayvanlar aniden ortaya çıkmışlar, yani yaratılmışlar ve ilk ortaya çıktıkları andan bu yana hiçbir "evrime" maruz kalmamışlardır.

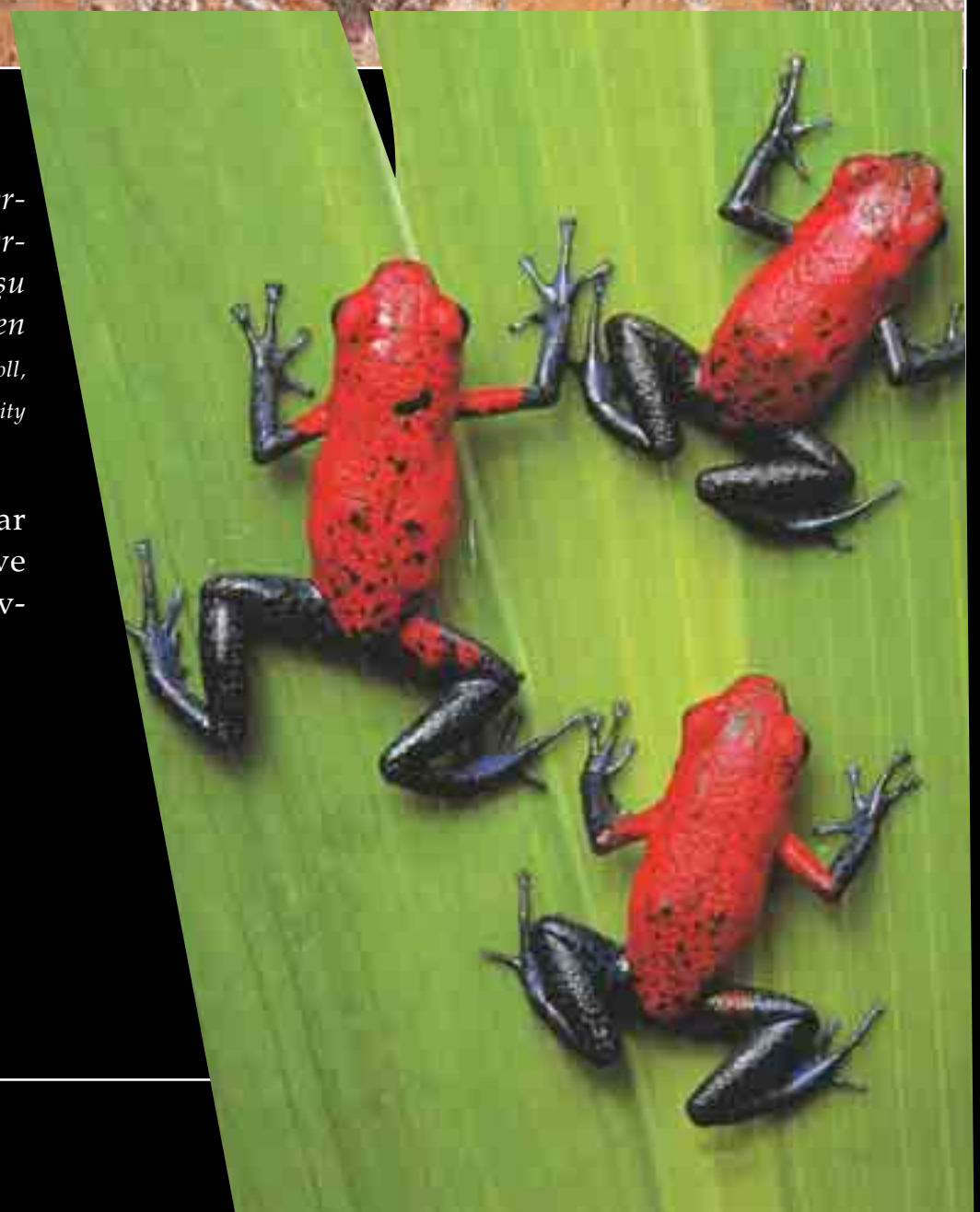

Timsah Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Kuzey Afrika

Timsah, *Crocodylidae* familyasına dahil olan canlılara verilen genel bir isimdir. Genellikle tropik bölgelerde yaşayan timsahların bilinen en eski örnekleri bundan yaklaşık 200 milyon yıl önce yaşamıştır. 200 milyon yıl önce yaşamış olan timsahların da, resimde fosil örneği görülen yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış olanların da, günümüzdekilerin de birbirlerinden hiçbir farkı yoktur. Timsahların yüz milyonlarca yıl boyunca değişmediğini kanıtlayan fosil bulguları aynı zamanda evrimi çürütmekte ve tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini göstermektedir.

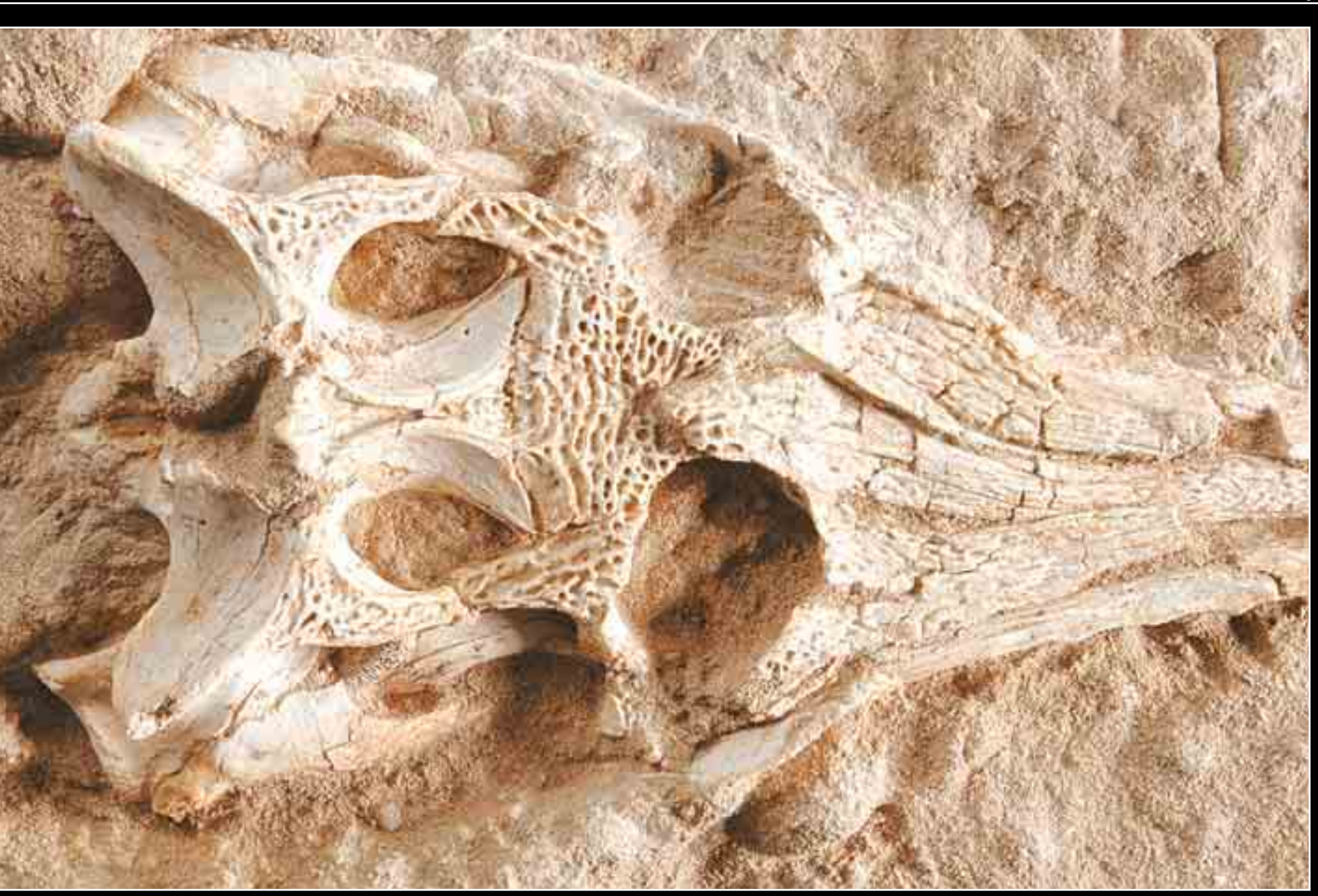

Dünyadaki pek çok fosil bölgesinden biri de Djourab çölüdür. Toplam 382 fosil sahasının bulunduğu bu topraklarda pek çok fosil elde edilmiştir. Bulunan her fosil istisnasız, canlıların soylarını devam ettirdikleri müddetçe hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

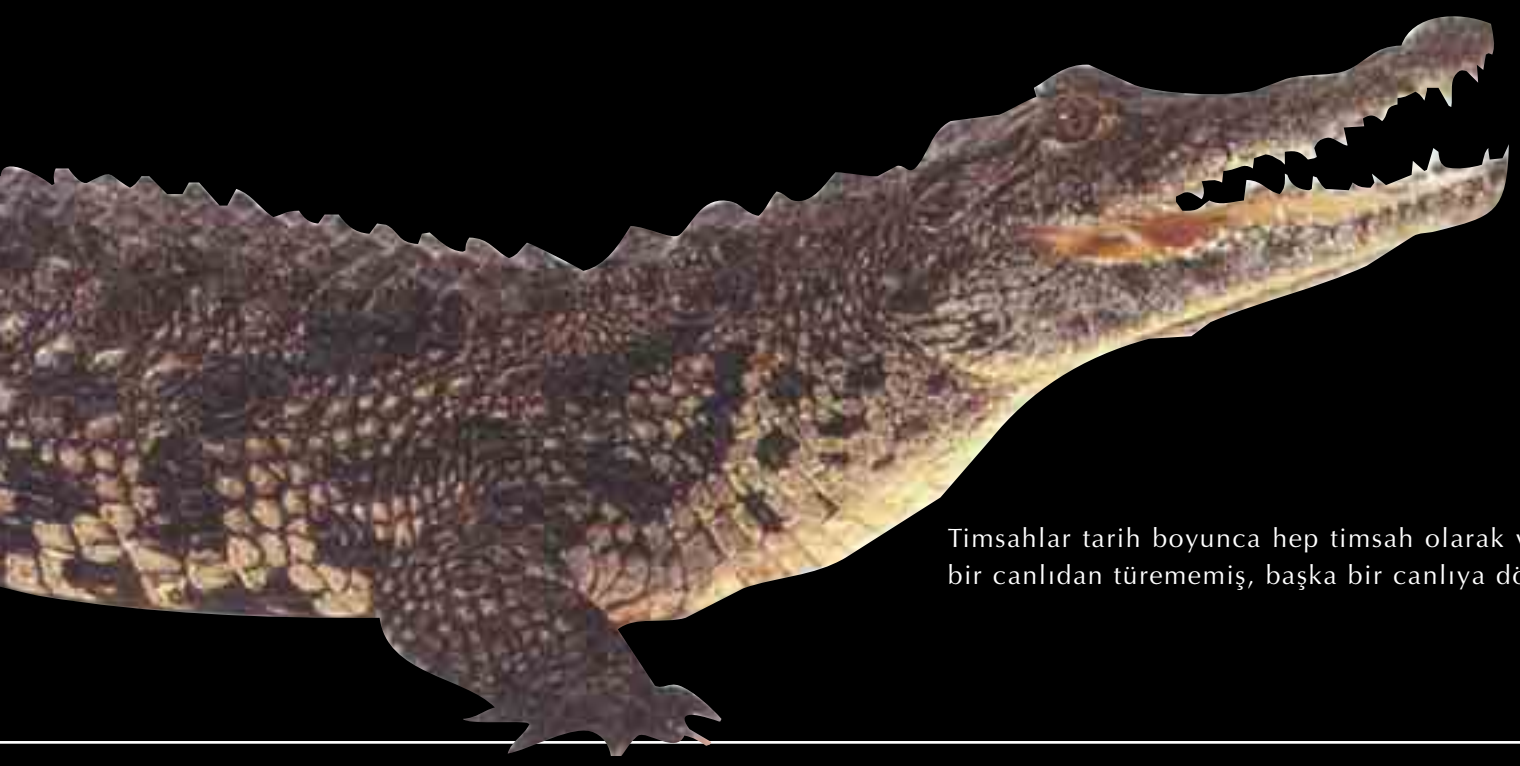

Timsahlar tarih boyunca hep timsah olarak var olmuşlardır. Başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya dönüşmemişlerdir.

Kaplumbağa

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönem

Yaş: 37-23 milyon yıl

Bölge: Brule Oluşumu, Nebraska, ABD

Kaplumbağalar, sahip oldukları mükemmel kemiksi korunak ile fosil katmanlarında çok iyi şekilde muhafaza edilebilirler. En eski kaplumbağa fosilleri yaklaşık 200 milyon yıl öncesine aittir ve o dönemden bu yana bu canlılarda hiçbir değişim olmamıştır. Resimde görülen 37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosili de, mükemmel detayları ile günümüz kaplumbağalarından farklı olmadığını göstermektedir.

Bu deliller karşısında evrimcilerin kabul etmeleri gereken önemli bir gerçek vardır. Oklahoma Üniversitesi Jeoloji ve Jeofizik bölümünden evrimci David B. Kitts, bu gerçeği şöyle açıklar: ***"Evrim türler arasında ara geçiş formları gerektirir, ancak paleontoloji bunları sağlamamıştır."*** *(David B. Kitts (School of Geology and Geophysics, University of Oklahoma), "Paleontology and Evolutionary Theory," Evolution, Cilt. 28, Eylül 1974, sf. 467)*

37 - 23 milyon yıllık kaplumbağa fosilinin alttan görünüşü.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin bilim dışı iddialarına göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdır. Ancak bu iki canlı sınıflaması arasında çok büyük farklar vardır. Memeliler sıcakkanlı hayvanlardır (vücut ısılarını kendileri üretir ve sabit tutarlar), yavrularını doğururlar, emzirirler ve vücutları tüylerle kaplıdır. Sürüngenler ise soğukkanlıdır (ısı üretemezler ve vücut ısıları dışardaki havaya göre değişir), yumurtlayarak çoğalırlar, yavruları emzirme gibi bir özellikleri yoktur ve vücutları pullarla kaplıdır. Acaba nasıl olmuştur da, bir sürüngen, vücut ısısı üretmeye başlamış, bu ısıyı kontrol edecek bir terleme mekanizması oluşturmuş, pullarını tüylerle değiştirmiş ve süt salgılamaya başlamış olabilir? Evrimciler bugüne kadar bu sorulara tatmin edici tek bir bilimsel cevap verememişlerdir.

Bu durum sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Üstelik sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden evrimci Roger Lewin, **"*İlk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır*"** demek zorunda kalmıştır.. *(Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492)*

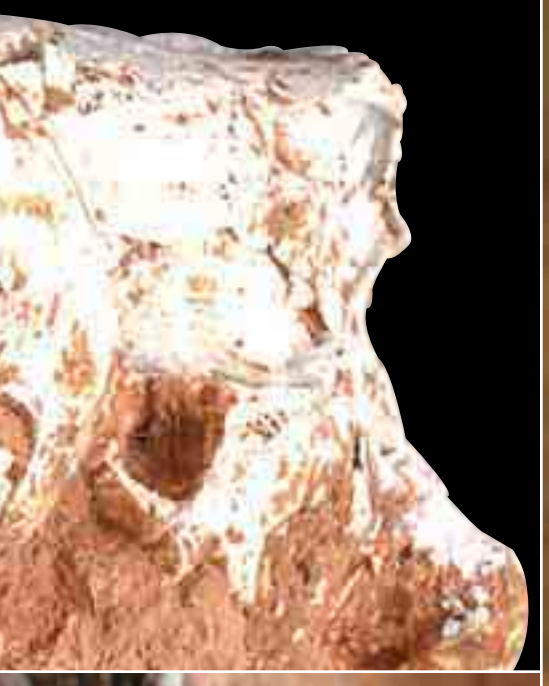

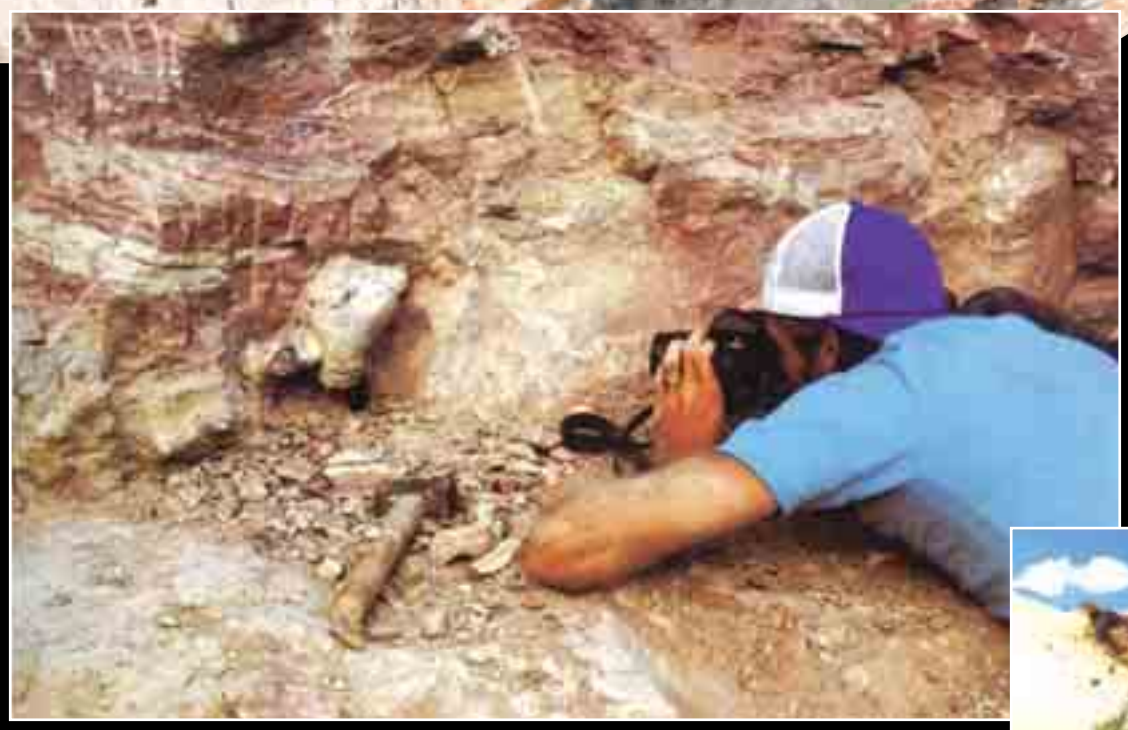

Resimde Çin'deki Junggar fosil sahasında yapılan çalışmalar görülmektedir. Bu çalışmalarda elde edilen fosiller, canlıların kusursuz ve eksiksiz olarak yaratıldıklarını göstermektedir.

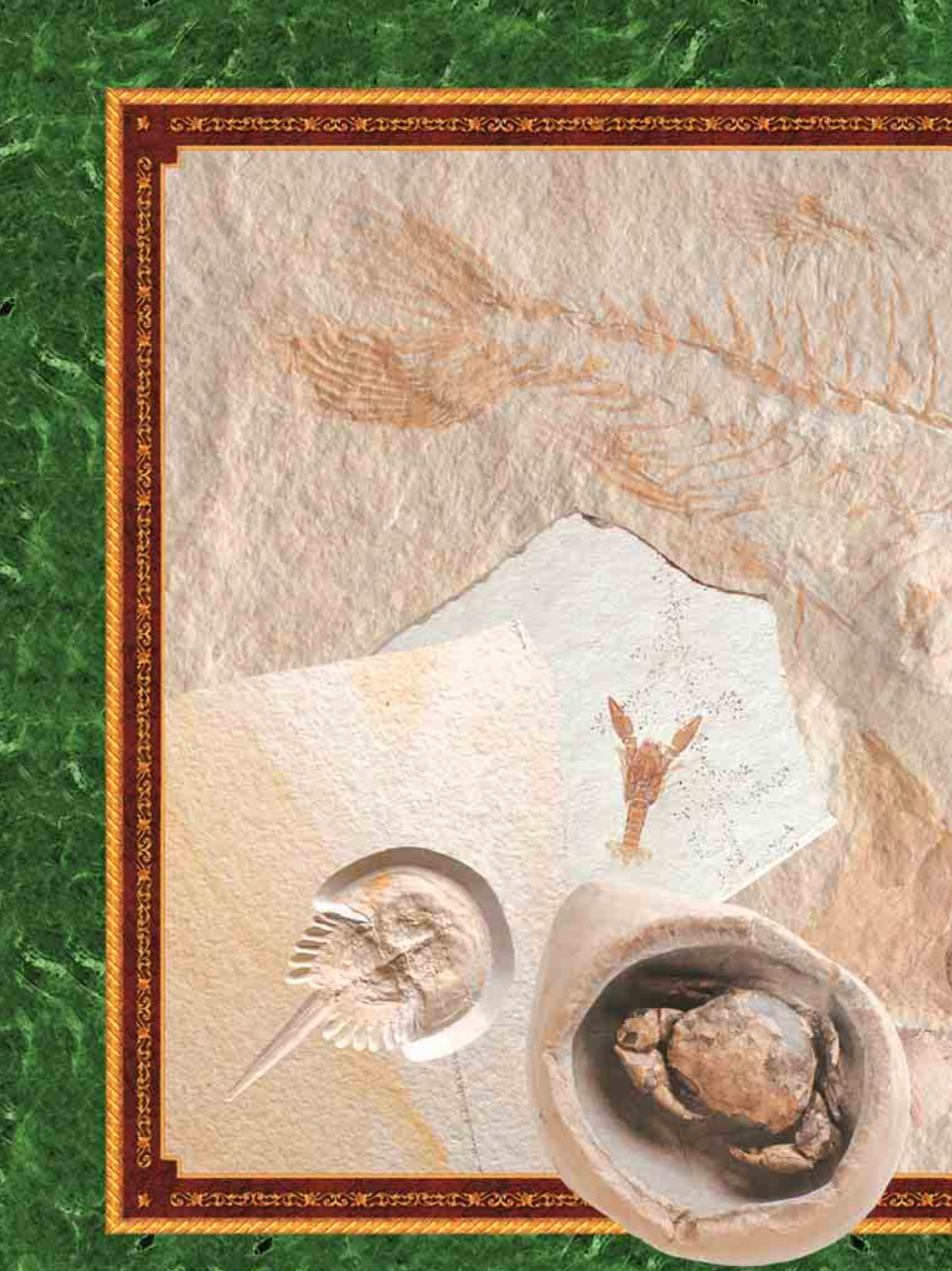

DENİZ CANLILARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 - 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Uçan balıklar, kuyruk yüzgecinin çok hızlı harketiyle sudan dışarıya fırlayan ve belirli bir mesafe süzüldükten sonra yeniden yavaş yavaş suya düşen balıklardır. Uçma olarak adlandırılan bu hareketleri sırasında hızları saatte 50 km.ye ulaşabilir. Bundan yaklaşık 100 milyon yıl önce yaşayan uçan balıklarla günümüzde yaşayanlar arasında hiçbir fark yoktur. 100 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe dahi uğramayan bu balıklar, evrimcilerin canlıların kökeni ve tarihi hakkındaki tüm iddialarını yerle bir etmektedirler. Bilimsel bulgular canlıların kademeli olarak evrimleşmediklerini, Yüce Allah tarafından yaratıldıklarını ortaya koymaktadır.

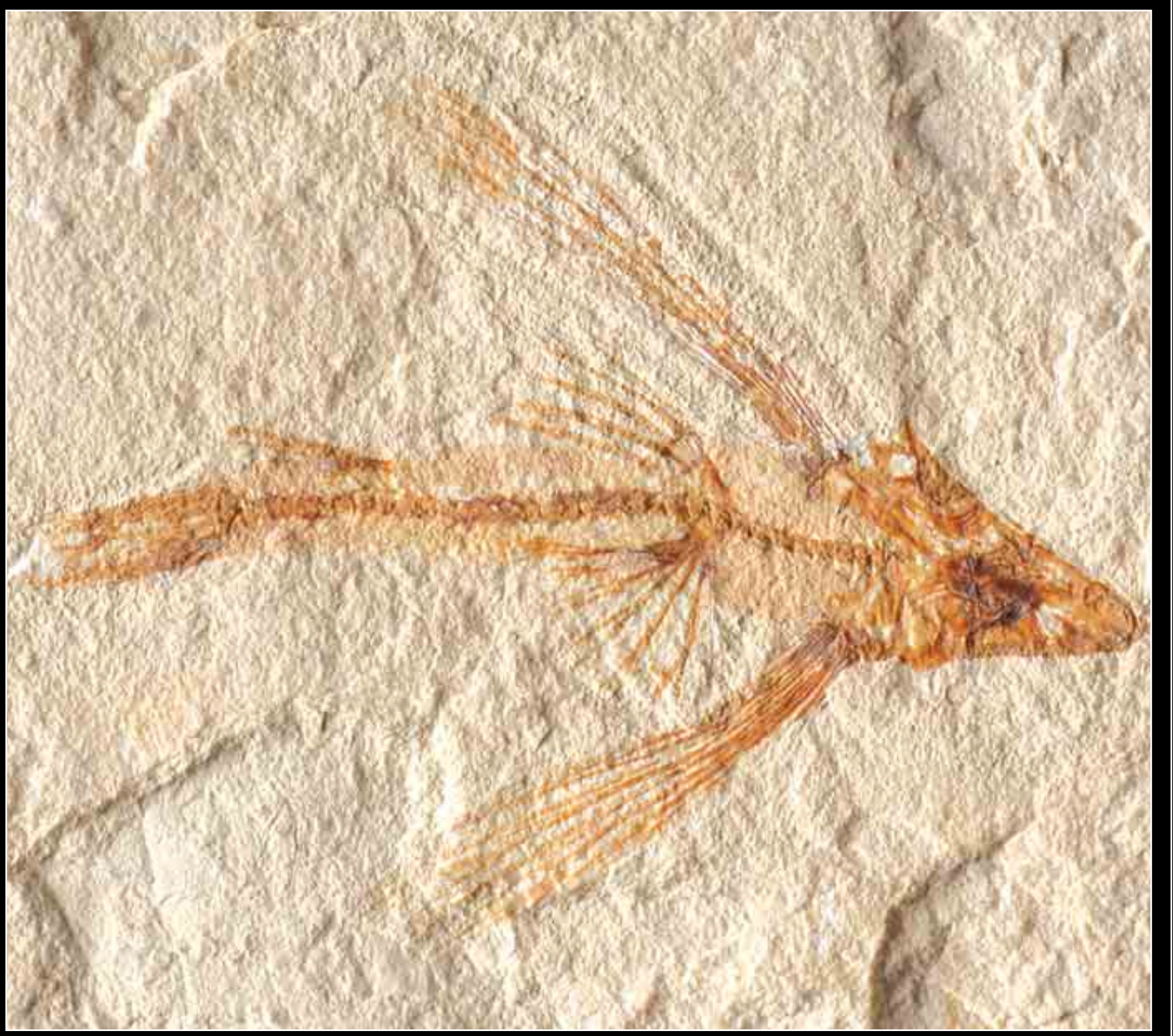

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüzde sadece iki familyası soyunu devam ettiren mersin balıkları hep mersin balığı olarak var olmuşlardır. Başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya da dönüşmemişlerdir. Bu gerçeğin teyidi olan fosil bulguları, diğer tüm canlılar gibi mersin balıklarının da evrim geçirmediklerini söylemektedir.

At Nalı Yengeci

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen, Almanya

Eklembacaklılar filumuna dahil olan at nalı yengeçleri, *Chelicerata* (kelikeserliler) alt filumuna dahildirler ve örümcekler ve akrep familyalarına daha yakındırlar. Resimde görülen 150 milyon yıl yaşındaki at nalı yengeci fosili, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını bir kez daha teyit etmektedir.

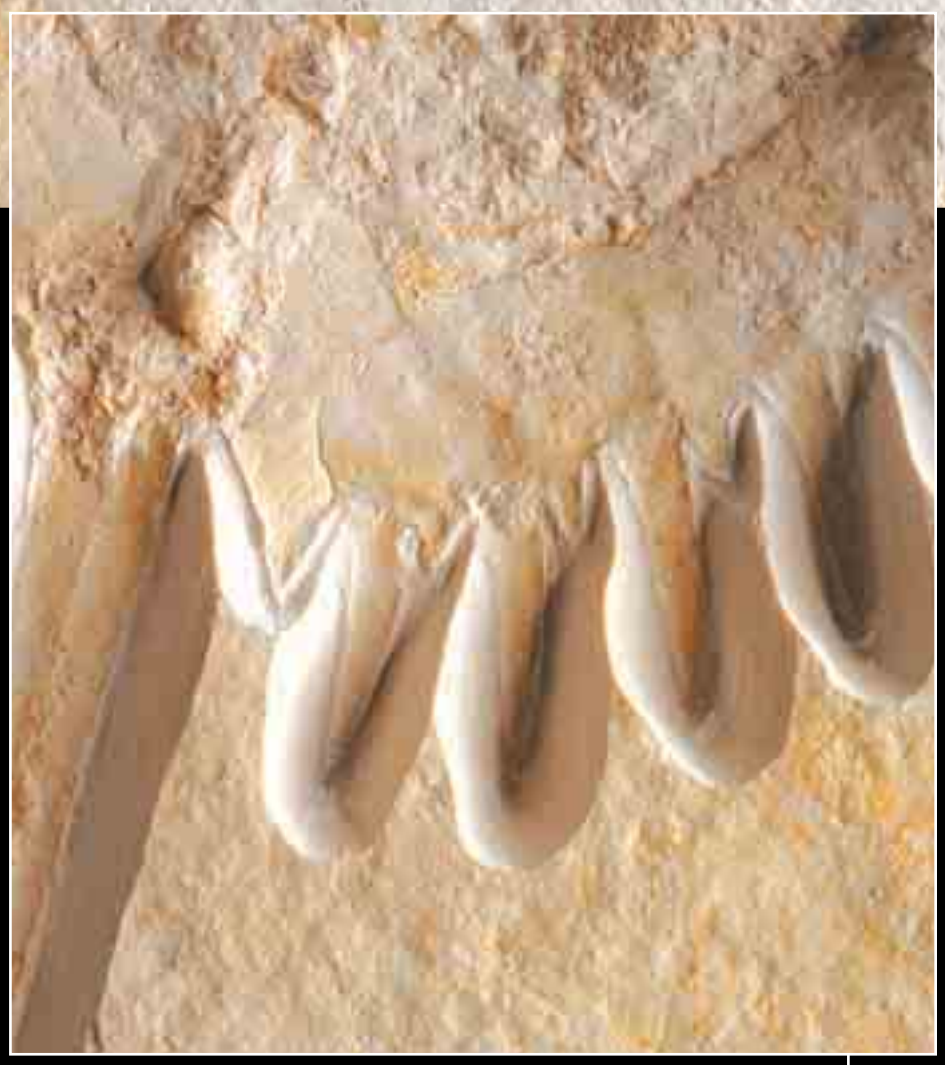

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Kıkırdaklı balıklar sınıfına dahil olan vatozların çoğu deniz tabanında yaşar. Solungaçları altta, gözleri üsttedir. Kuyruk yüzgeçleri ve sırt yüzgeçleri çok küçüktür, hatta kimi türlerde yoktur.

Bundan 100 milyon yıl önce yaşayan vatoz balıklarının sahip oldukları tüm özelliklere günümüzdeki vatoz balıkları da sahiptir. Bunun anlamı ise, vatozların aradan geçen 100 milyon yıla rağmen hiç değişmedikleri, yani evrim geçirmedikleridir.

İstiridyeler

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Şili

İstiridye, denizlerde yaşayan bir grup kabuklu yumuşakçaya verilen genel bir isimdir. Solungaçları aracılığıyla sudan süzdükleri planktonlarla beslenirler. Yüksek oranda kalsiyum içeren kabukların fosilleşmesi ise genellikle kolay olur.

Bilinen en eski istiridye fosilleri Ordovisyen dönemine (490 – 443 milyon yıl) aittir. Aradan geçen yaklaşık yarım milyar yıla rağmen istiridyelerin yapısında herhangi bir değişiklik olmamıştır. Bundan 490 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, 150 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde yaşayanlar da birbirlerinin tıpatıp aynısıdır. Bu da, canlıların ufak değişikliklerle aşamalı olarak meydana geldikleri iddiasında bulunan evrimi tamamen çürüten bir durumdur. Fosil kayıtları, canlıların evrim geçirmediğini, Yüce Allah tarafından yaratıldıklarını ortaya koymaktadır.

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Danimarka

Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve bu gerçek karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında hayali evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bu da tüm canlıları Yüce Allah'ın yarattığının delillerinden biridir.

Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu gösteren fosillerden biri de resimde görülen yaklaşık 35 milyon yıl yaşındaki yengeç fosilidir.

Bu yengeç fosili Danimarka'daki Limfjords kıyısında elde edilmiştir. Bölgede sıkça bulunan ve yuvarlak taş parçaları içinde korunmuş olan bu tarz fosiller, genellikle kışın veya yoğun yağmurların ardından yüzeye çıkar. Öncelikle yüzeye çıkan yuvarlak taş parçalarının içinde fosil olup olmadığının tespiti için taş kırılır. Taşların içinde fosil olduğu tespit edildikten sonra, törpüler ve delici malzemeler kullanılarak yapılan işlemlerden sonra fosil sunuma hazırlanır.

Yaklaşık 35 milyon yıl yaşındaki yengecin günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır. Eğer bir canlı on milyonlarca yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmemişse, o zaman canlıların evrimi hikayesinden bahsetmek mümkün değildir.

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Darwinistlerin iddia ettiği gibi aşamalı bir evrim sürecinin yaşanmadığını gösteren bilimsel bulgulardan bir diğeri de resimde görülen karides fosilidir. Var oldukları ilk andan itibaren tüm özellikleri ve uzuvlarıyla eksiksiz olan karidesler, var oldukları müddetçe de hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Bu karides fosili, evrimin hayal ürünü bir senaryo olduğunu tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

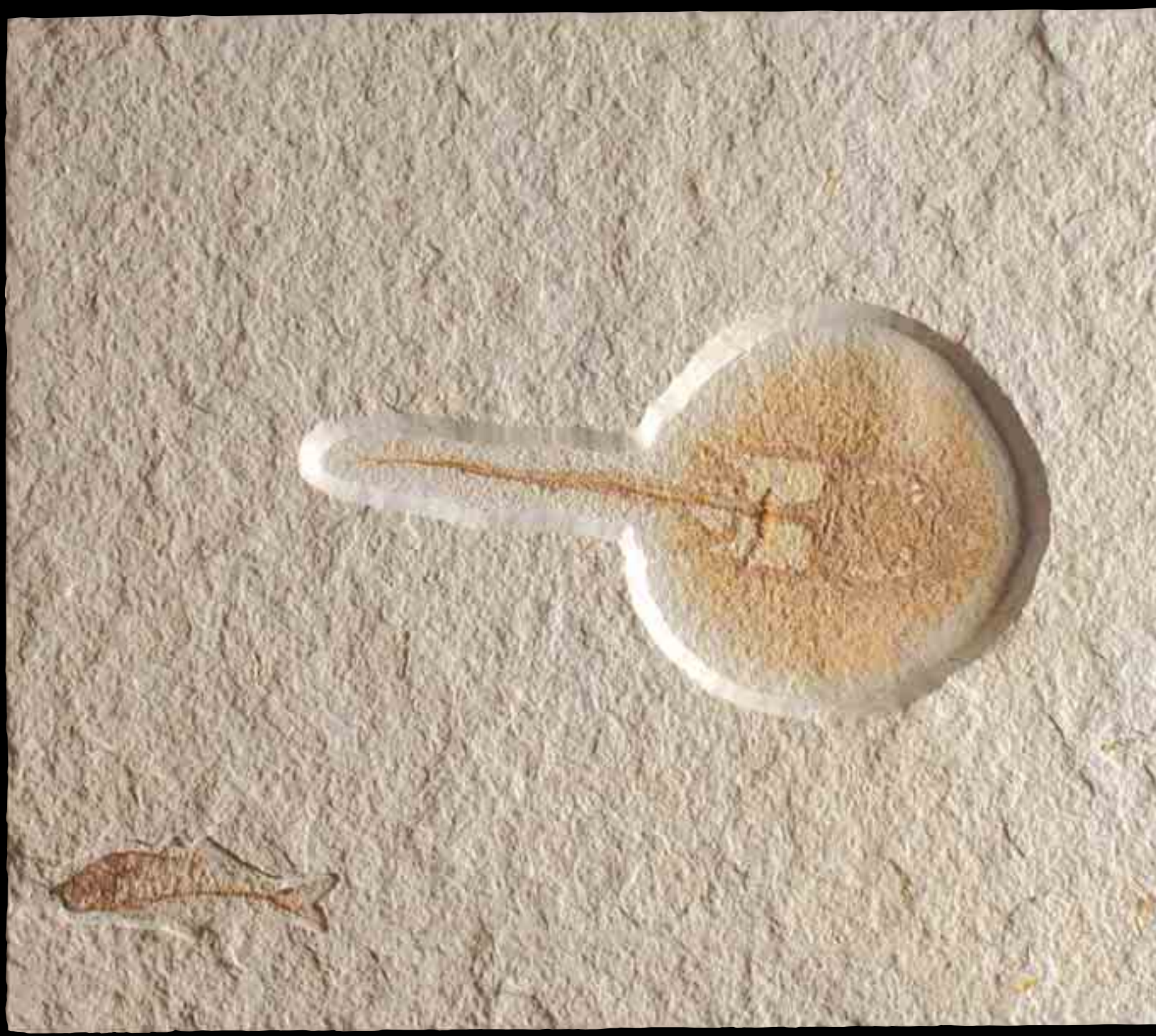

Dikenli Vatoz ve Ringa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Resimde görülen fosilde *Dasyatidae* (dikenli vatozlar) familyasına dahil bir dikenli vatoz ve ringa balığı birarada bulunmaktadır. Günümüzde yaşayan dikenli vatozların ve ringaların bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış olan örneklerinden hiç farkı olmadığını ortaya koyan bu fosil, evrimi geçersiz kılan sayısız delilden biridir.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Atherfield, İngiltere

Bundan yüz milyonlarca yıl önce yaşamış olan ıstakozlarla günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark bulunmaması, evrim teorisi için yıkıcı bir darbedir. Resimde görülen ve Kretase dönemine (144 – 65 milyon yıl) ait olan bu ıstakoz fosili de evrim teorisinin doğa tarihi hakkındaki iddialarının hiçbir geçerliliği olmadığını göstermektedir. Canlılar evrim geçirmemiştir, hepsi alemlerin Rabbi olan Allah'ın eseridir.

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Paleontoloji canlıların evrim geçirmediklerini, hepsini Allah'ın yarattığını ispatlayan sayısız delil ortaya koymuştur. Bu delillerden biri de resimde görülen 100 milyon yıllık keman vatozu fosilidir. Tropik ve subtropik sularda yaşayan keman vatozlarının 100 milyon yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gösteren bu fosil karşısında Darwinistlerin yapabilecekleri bilimsel bir açıklama yoktur. Günümüzdeki keman vatozlarından hiçbir farkı olmayan 100 milyon yıl yaşındaki keman vatozları, Yaratılış gerçeğini bir kez daha vurgulamaktadır.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Atherfield, İngiltere

Hayali ara geçiş formlarının fosil kayıtlarında olmayışı evrim teorisini tamamen çökertmiştir. Uzun yıllar boyunca yapılan kazı çalışmaları yarı gelişmiş, bazı uzuvları henüz oluşmamış, ilkel canlıların yaşadığına dair tek bir tane bile örnek ortaya koymamıştır. Elde edilen tüm örnekler canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak birdenbire var olduklarını, yani yaratıldıklarını göstermektedir. Bu örneklerden biri de 144 – 65 milyon yıllık bu ıstakozdur.

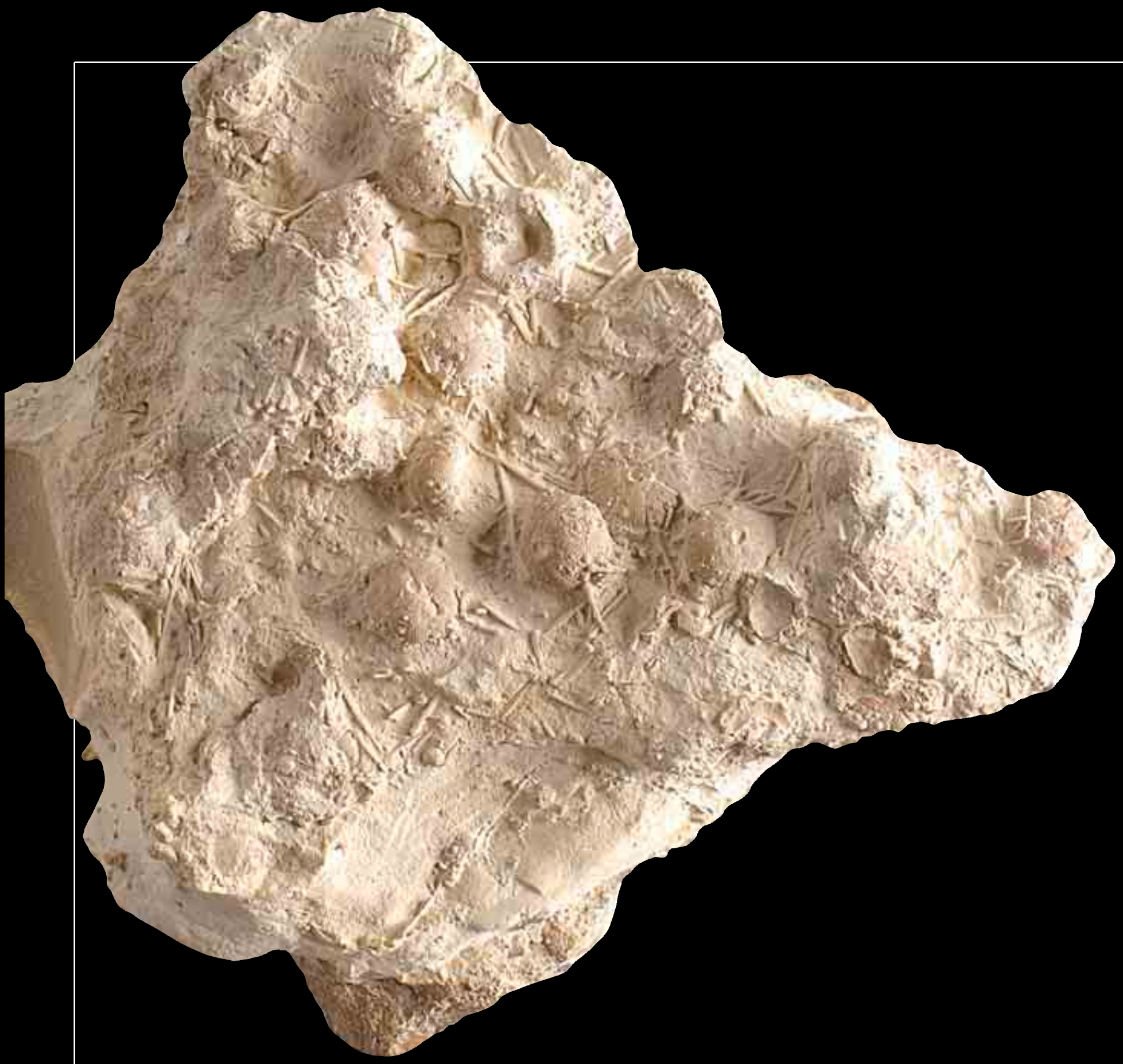

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Fransa

Evrimciler, balıkların omurgasız deniz canlılarından, amfibiyenlerin ve günümüz balıklarının sözde "atasal" bir balıktan, sürüngenlerin amfibiyenlerden, kuşların ve memelilerin ayrı ayrı sürüngenlerden ve en son olarak insanların ve günümüz maymunlarının ortak bir atadan evrimleştiklerini iddia ederler. Bu iddialarını bilimsel olarak ispatlayabilmeleri içinse, bu türler arasında dönüşüm olduğunu gösteren ara geçiş canlılarının fosillerini göstermeleri gerekir. Ancak, daha önce de belirtildiği gibi bu hayali canlılardan eser yoktur. Aksine canlılar milyonlarca yıl önce sahip oldukları özellikleri bugün de aynı şekilde taşımaktadırlar. Resimde görülen 150 milyon yıllık fosilleşmiş deniz kestaneleri bunun yüz binlerce delilinden yalnızca biridir.

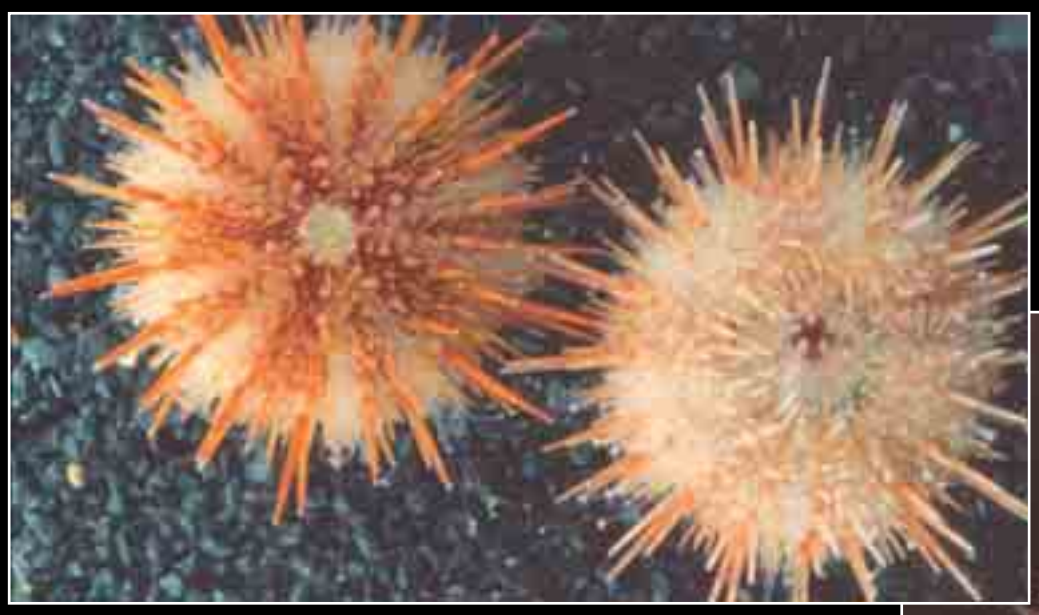

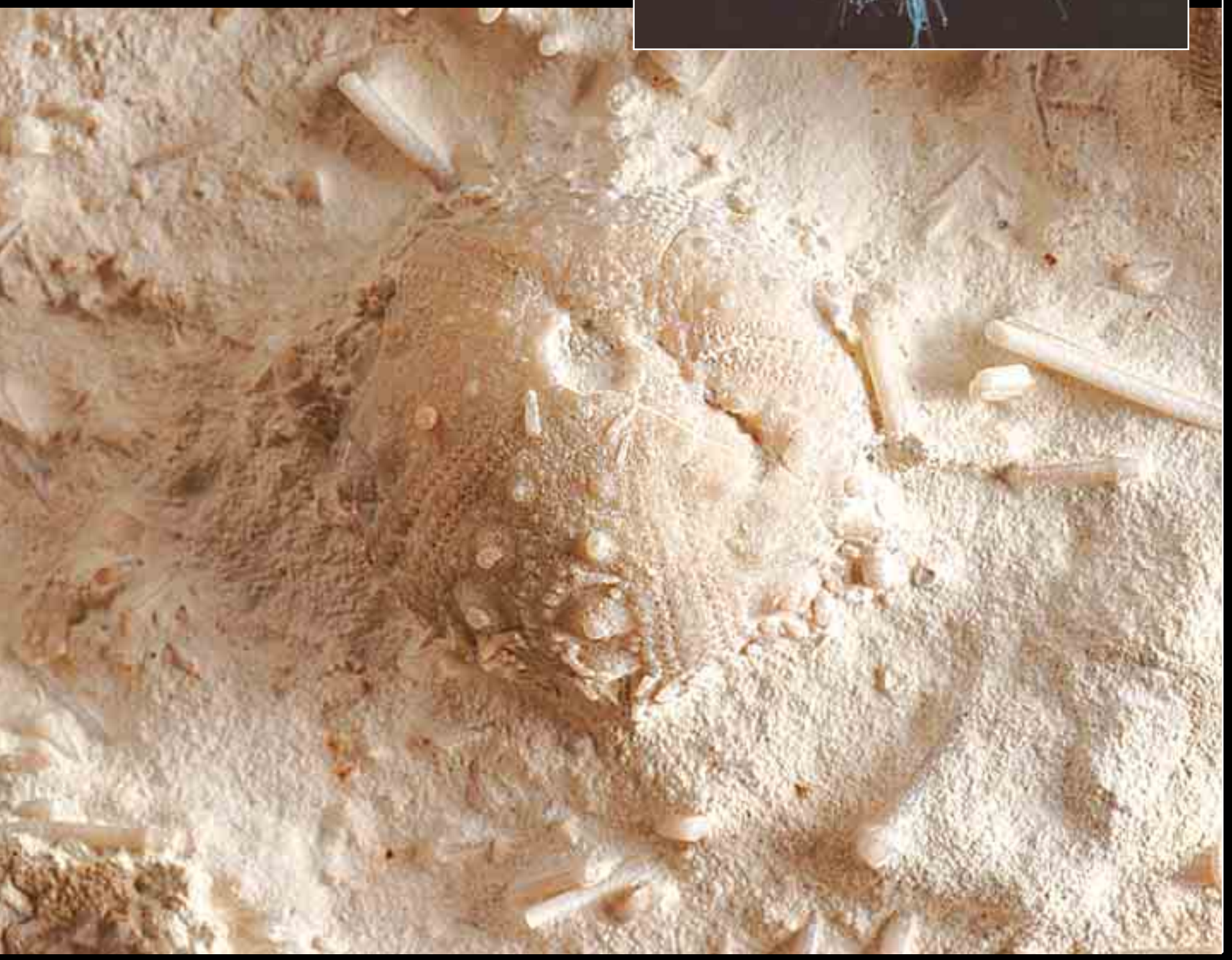

Yengeç

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 70 milyon yıl

Bölge: Belçika

Fosil kayıtlarının her açıdan evrim teorisini açıkça yalanladığı görülmektedir. Kabuklular sınıfının on ayaklılar (*Decapoda*) takımına dahil olan yengeçler de, milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren ve evrim hikayesini yalanlayan canlılardan biridir.

Resimdeki yengeç fosili 70 milyon yıl yaşındadır. 70 milyon yıl önce yaşayan yengeçlerin fizyolojik özellikleriyle günümüzde yaşayan yengeçler arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. 70 milyon yıldır değişmeden kalan yengeçler, canlıların milyonlarca yıl içinde değişerek birbirlerinden türedikleri iddiasında bulunan evrim teorisinin geçersiz olduğunu kanıtlamaktadır. Yengeç fosillerinin gösterdiği gerçek, canlıların evrim geçirmedikleri, Yüce Allah tarafından yaratıldıklarıdır.

Çamur Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Messel Shales Oluşumu, Almanya

Çoğunlukla Kuzey Amerika'da yaşayan çamur balıkları, kel turnalar takımına dahildir ve milyonlarca yıldır aynı kalan canlılardan biridir. *Holostei* (kemikpullular) üst takımına dahil olan söz konusu balıkların çok sayıda fosili elde edilmiştir. Bu fosiller, çamur balıklarının sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda belirdiklerini ve on milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadıklarını göstermektedir. Bu bilgi canlıların evrim geçirmediklerinin, üstün güç ve akıl sahibi Rabbimiz tarafından yaratıldıklarının delilidir.

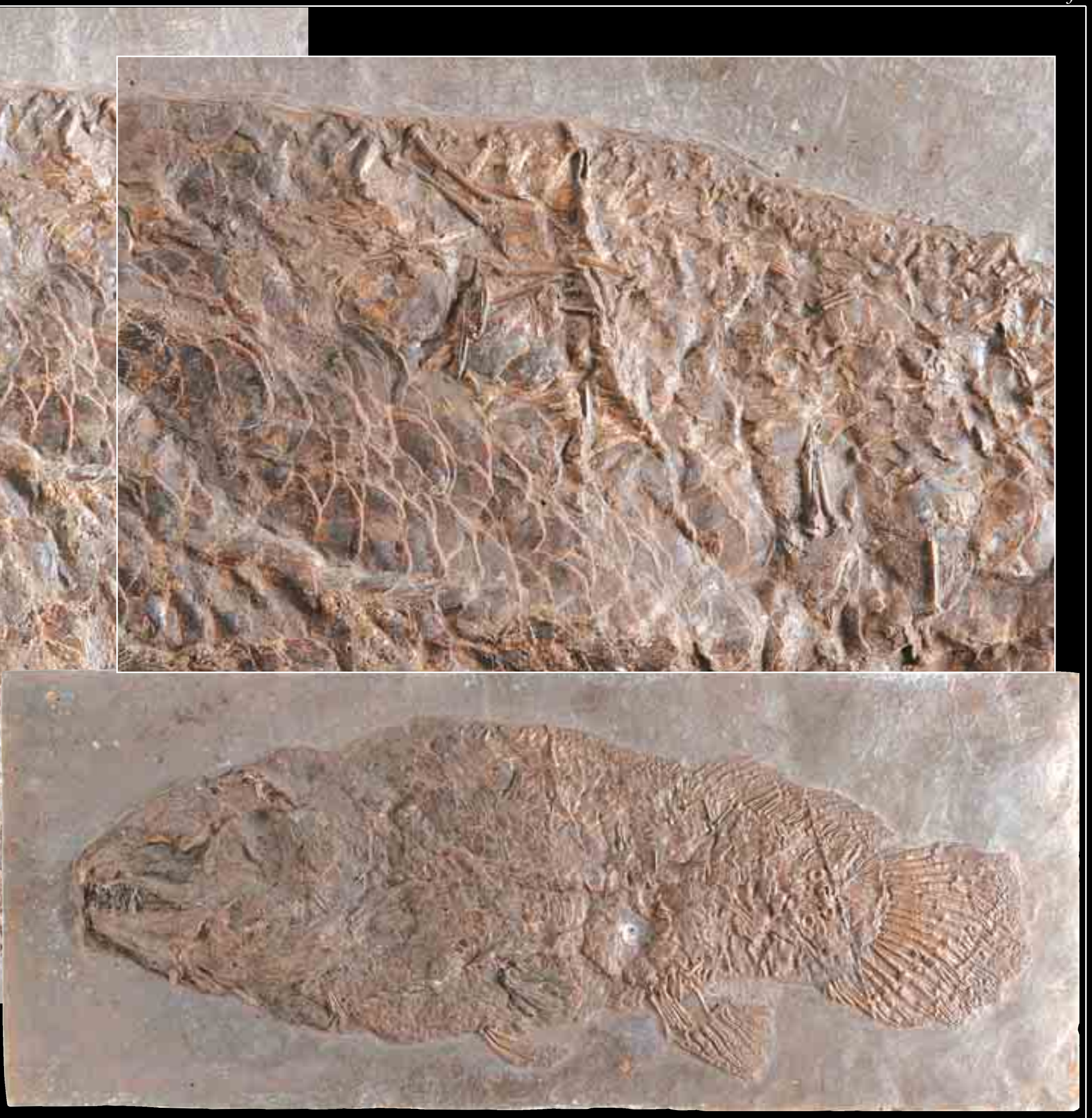

Esoen dönemine ait bu çamur balığı fosili, on milyonlarca yıldır değişmeyen yapısıyla evrim teorisine meydan okumaktadır.

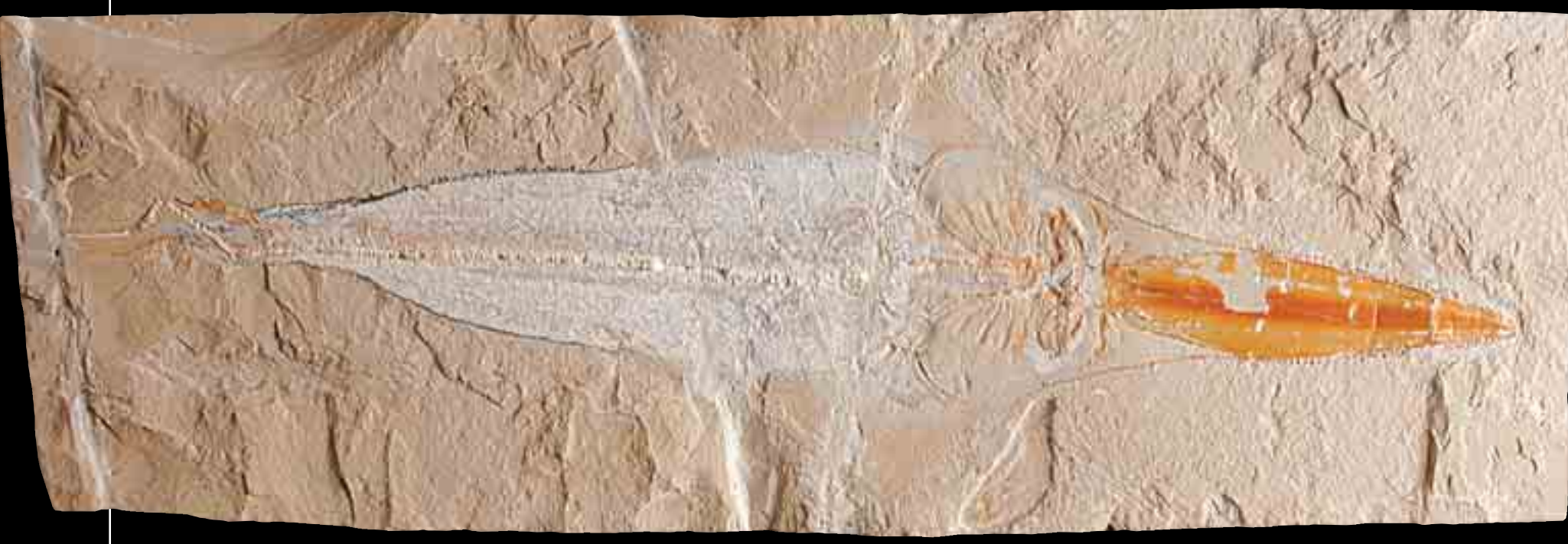

Testereli Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bu balıkların kılıç gibi uzayan üst çenelerinin iki yanında keskin çıkıntılar vardır. Bu yapıları nedeniyle "testereli" vatoz ismini almışlardır.

Testereli vatozların fosil kayıtlarının görülen tüm örnekleri, birbirlerinin ve günümüzde yaşayanların aynısıdır. Yüz milyon yılı aşkın süredir devam eden bu aynılık, Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılmakta, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ispatlamaktadır.

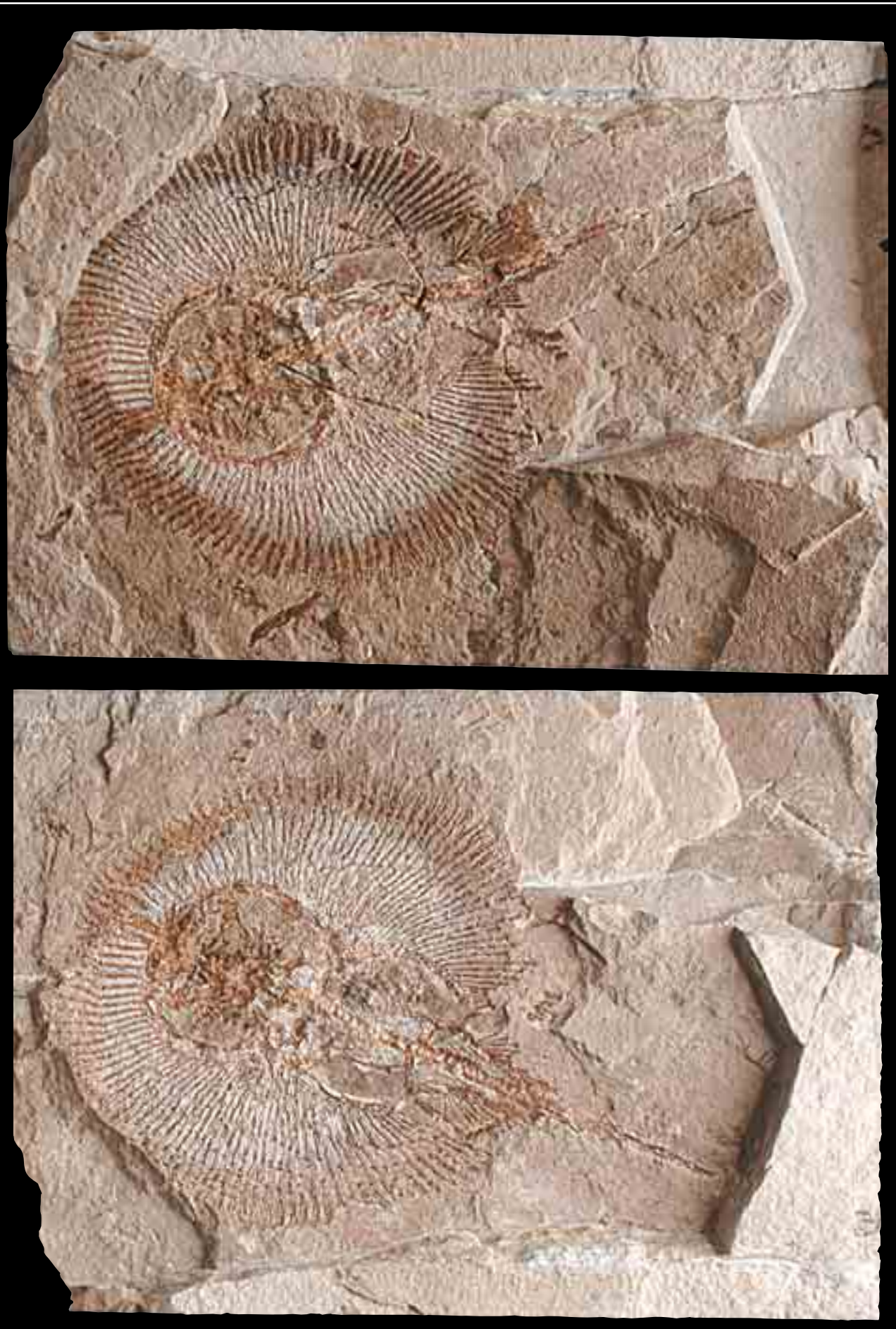

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen vatoz balığı fosili 90 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki vatoz balıklarından hiçbir farkı bulunmamaktadır. 90 milyon yıldır aynı kalan vatozların ortaya koyduğu bilgi çok açıktır: Canlıların sürekli değişerek evrimleştikleri, ilkelden gelişmişe doğru ilerledikleri iddiası büyük bir yalandan ibarettir. Somut bulgular ve bilimsel araştırmalar bu iddiayı geçersiz kılmaktadır.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bu ıstakoz fosili 100 milyon yıllıktır ve bugünkü ıstakozlarla aynı vücut yapısına sahiptir.

Bazı ıstakoz türlerinin göç davranışları oldukça dikkat çekicidir. Bu göç sırasında oldukça dikkat çekici görüntüler meydana gelir. Her ıstakoz kendi önündekine dokunacak şekilde pozisyon alır ve yaklaşık elli-altmış ıstakoz biraraya gelerek bir konvoy oluştururlar. Bu şekilde okyanus tabanında birkaç gün ve gece yürürler.

Dizi şeklinde göç etmek ıstakozların hareket kabiliyetlerini artırır. Tek başına su içinde ilerlerken karşılaşılan sürtünme kuvvetiyle bir bireyin arkasından giderken karşılaşılan kuvvet arasında yarı yarıya fark vardır. Dizi şeklinde yaptıkları hareket sayesinde ıstakozlar daha kısa bir sürede daha fazla yol almış olurlar. Bazı türlerin saatte 1 kilometre yürüdükleri görülmüştür.

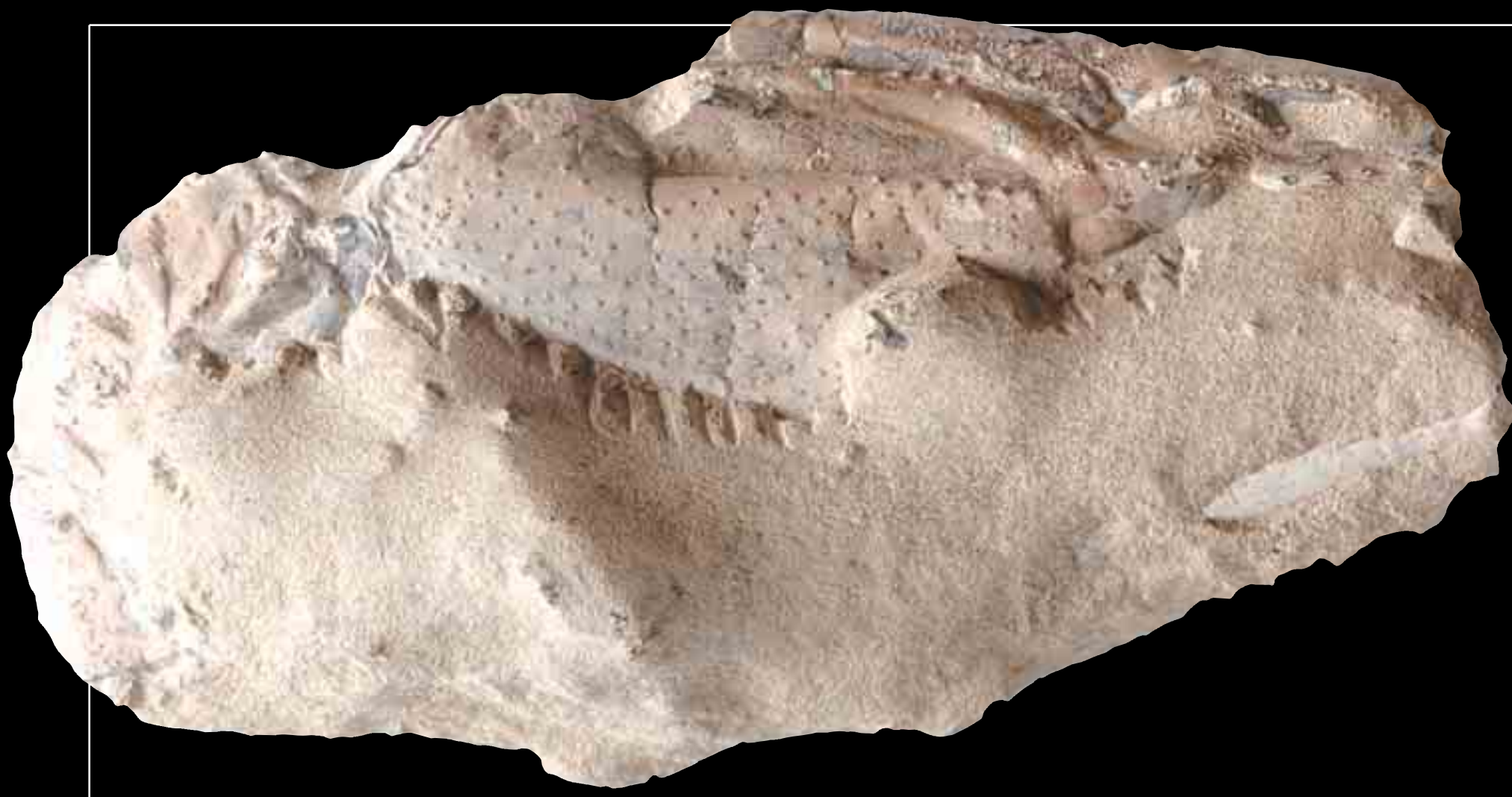

Solda görülen Friars Koyu, Doğu Sussex'de bulunan pek çok fosil sahasından biridir. Başta amonitler olmak üzere pek çok deniz canlısına ait fosilin elde edildiği bu bölge kabuklu deniz canlıları açısından zengin bir yataktır. Alttaki resimde bölgede yapılan fosil araştırma çalışmaları görülmektedir.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Resimde görülen 144 – 65 milyon yıllık ıstakoz fosili, evrim teorisinin bir safsatadan ibaret olduğunu bir kez daha vurgulamaktadır. On milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren ıstakozlar, canlıların sürekli değişerek sözde ilkelden gelişmişe doğru ilerledikleri iddiasındaki Darwinistlerin gerçekleri söylemediklerini göstermektedir.

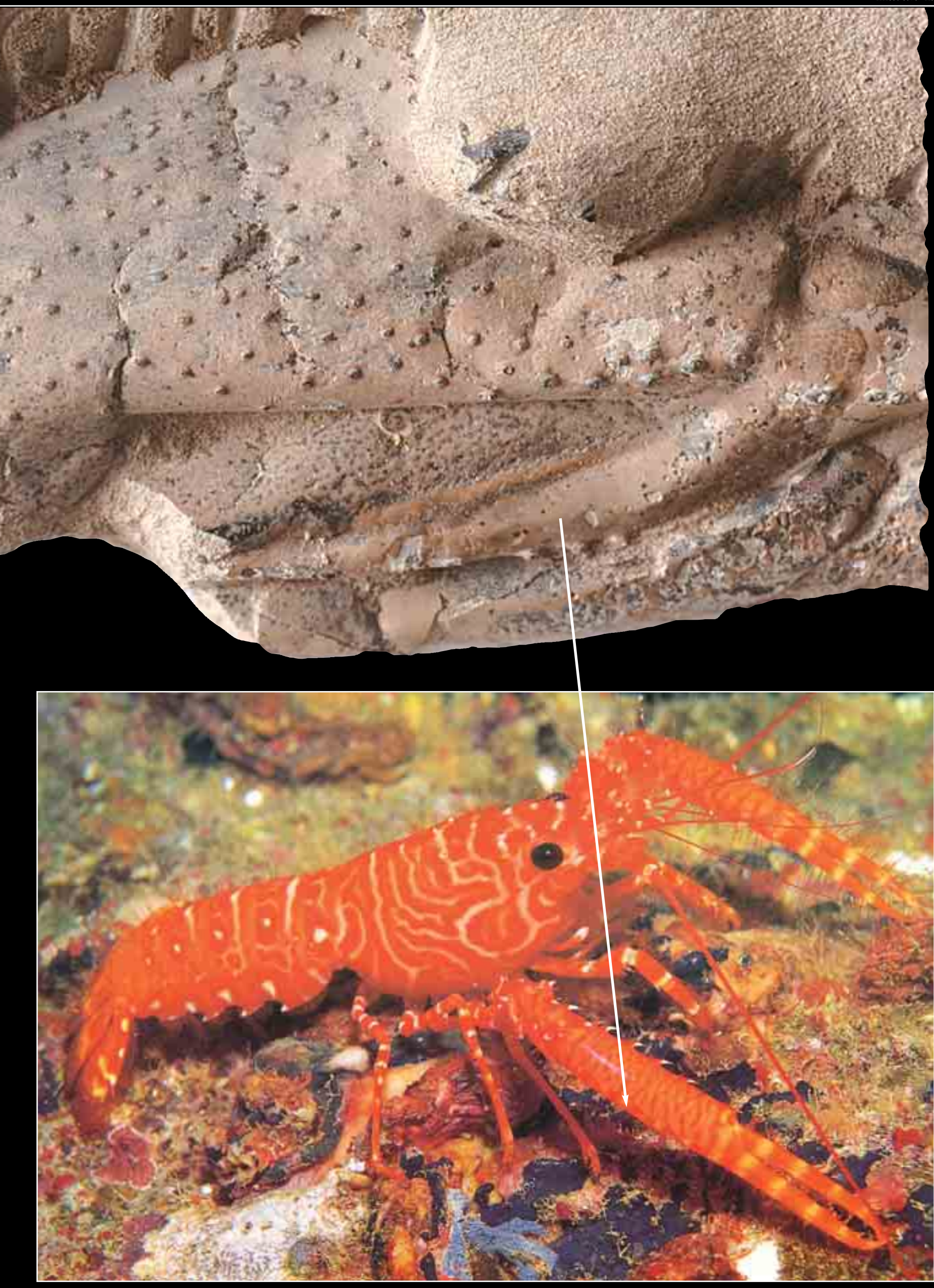

Deniz Atı ve Centriscus (Çulluk Balığı)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5 milyon yıl

Bölge: Marecchia Nehri Oluşumu, İtalya

Fosil bulguları Darwinizm'e öldürücü darbe indirmiştir. Canlıların milyonlarca yıldır hiç değişmediklerinin ispatı olan bu bulgular karşısında Darwinistlerin verebileceği tek bir bilimsel ve akılcı cevap yoktur.

Darwinistleri cevapsız bırakan bu fosillerden biri de resimdeki 5 milyon yıllık deniz atı ve çulluk balığı fosilidir.

Deniz Kestaneleri

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Madagaskar

Yaklaşık 300 milyon yıldır varlıklarını devam ettiren deniz kestaneleri, bu zaman zarfında hiçbir değişikliğe uğramamışlar, herhangi bir evrimsel süreçten geçmemişlerdir. Resimdeki fosil ise 150 milyon yıllıktır.

Bir tür omurgasız olan deniz kestanelerinin yumuşak bedenleri, üzerlerindeki dikenler tarafından düşmanlara karşı korunur. Hareketli olan bu dikenler, bazı türlerde zehirlidir ve kimi zaman uzunlukları 30 cm'yi bulmaktadır. Deniz kestaneleri bedenlerinden uzanan tüp ayaklarla kayalara tutunur, deniz tabanında rahatça hareket eder. Fosil bulguları deniz kestanelerinin tüm bu özelliklere, var oldukları ilk andan itibaren sahip olduklarını ve varlıklarını devam ettirdikleri müddetçe de bu özelliklerde bir değişiklik olmadığını göstermektedir. Bunun anlamı açıktır: Diğer tüm canlılar gibi deniz kestaneleri de evrim geçirmemiş, mevcut özellikleriyle, tam ve kusursuz olarak yaratılmışlardır.

Kerevit

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 155 - 144 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Tatlı su ıstakozu olarak da adlandırılan kerevitler, yüz milyon yılı aşkın zamandır değişmeyen canlılardan biridir. *Astacoidea* üst familyasına dahil olan bu canlılar, genellikle çok soğuk olmayan tatlı sularda yaşarlar. Bazı türleri ise yerin yaklaşık 3 metre altında dahi yaşayabilmektedir.

Resimde görülen kerevit fosili 155 - 144 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kerevitlerden hiçbir farkı bulunmamaktadır. Bu durum, evrimcilerin canlıların kökeni konusundaki iddialarını bir defa daha geçersiz kılarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

At Nalı Yengeci

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Resimdeki 150 milyon yıllık at nalı yengeci fosili, söz konusu canlıların yüz milyon yılı aşkın zamandır değişmediklerinin delilidir. Bu delilin gösterdiği gerçek çok açık ve anlaşılırdır: Tarih boyunca evrim yaşanmamış, tüm canlıları Yüce Allah yaratmıştır.

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 206 - 144 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Evrimcilerin soyu tükenmiş bir ara-geçiş canlısı olarak ortaya attıkları ama günümüzde halen yaşayan bir dip balığı olduğu anlaşılan *Coelacanth* gibi canlıların fosilleri, evrim teorisinin değişim senaryosunu yalanlayan çok çarpıcı bir tablo çizmektedir.

Fosil kayıtlarına göre 410 milyon yıl öncesine dayanan *Coelacanth*, evrimciler tarafından, balıklar ile amfibiyenler arasında yer alan çok güçlü bir ara form delili sayılıyordu. 70 milyon yıl önce fosil kayıtlarından gizemli bir şekilde silinmiş ve o dönemde soyunun tükendiğine inanılmıştı. Fakat durum farklıydı. İlki 1938 yılında Güney Afrika'da, ikincisi 1952 yılında Madagaskar'ın Kuzeybatısındaki Comores adalarında ve diğeri ise 1998 yılında Endonezya Sulawesi'de olmak üzere *Coelacanth*, 200'den fazla kere günümüz okyanuslarında yakalandı. Ele geçirilen ilk *Coelacanth* karşısında şaşkınlığını açıkça ifade etmekten kendini alamayan evrimci paleontolog J. L. B. Smith, ***"Yolda dinozora rastlasaydım, daha çok şaşırmazdım,"*** diyordu. *(Jean-Jacques Hublin, The Hamlyn Encyclopædia of Prehistoric Animals, New York: The Hamlyn Publishing Group Ltd., 1984, s. 120)*

Coelacanth'ın canlı örneklerinin bulunmasıyla bu canlı hakkındaki iddiaların bir aldatmacadan başka bir şey olmadığı da ortaya çıkmış oldu. Ayrıca evrimciler bu canlıyı hep sığ sularda yaşayan ve sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı olarak tanıtmışlardı. Oysa *Coelacanth*'ın gerçekte okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine hemen hiç çıkmayan bir dip balığı olduğu anlaşıldı.

Yaklaşık 400 milyon yıldır varlığını devam ettiren *Coelacanth* evrimcileri açmaza sokan bir balıktır. 400 milyon yıllık bir süre boyunca *Coelacanth*'da hiçbir değişiklik yaşanmaması, canlıların evrimle ortaya çıktığı ve birbirlerinden türedikleri iddiasını yalanlamaktadır. Dahası *Coelacanth*, evrimcilerin hayali bir geçişle birbirine bağlamaya çalıştıkları kara ve deniz canlıları arasındaki derin uçurumu bir kez daha ortaya çıkarmaktadır.

400 Milyon Yıllık Balığın Anatomik Özellikleri Evrimin Hiç Yaşanmadığını Göstermektedir

Coelacanth'ın canlı olarak yakalanmasından sonra üzerinde yapılan anatomik incelemeler de evrimcileri yalanlayan pek çok bulgu ortaya koymuştur. Bundan 400 milyon yıl önce, sözde ilkel canlıların yaşadığı iddia edilen bir dönemde, *Coelacanth*'ın günümüzdeki pek çok balıkta dahi olmayan son derece kompleks özelliklere sahip olduğu anlaşılmıştır. Bunlardan biri, canlının çevredeki elektromanyetik alanlara duyarlı olmasıdır. Bu, *Coelacanth*'ın kompleks bir duyu organına sahip olduğunu göstermektedir. Bilim adamları, balığın rostal organının beyne bağlandığı sinirlerin düzenine bakarak, bu organın elektromanyetik alanları algılama görevi yürüttüğünü kabul etmektedirler.

Coolacanth'ın kompleks yapısı ve özellikleri karşısında evrimcilerin içine düştüğü şaşkınlık *Focus* dergisinde şöyle ifade edilmektedir:

Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. Coelacanth'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece karmaşık bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor.

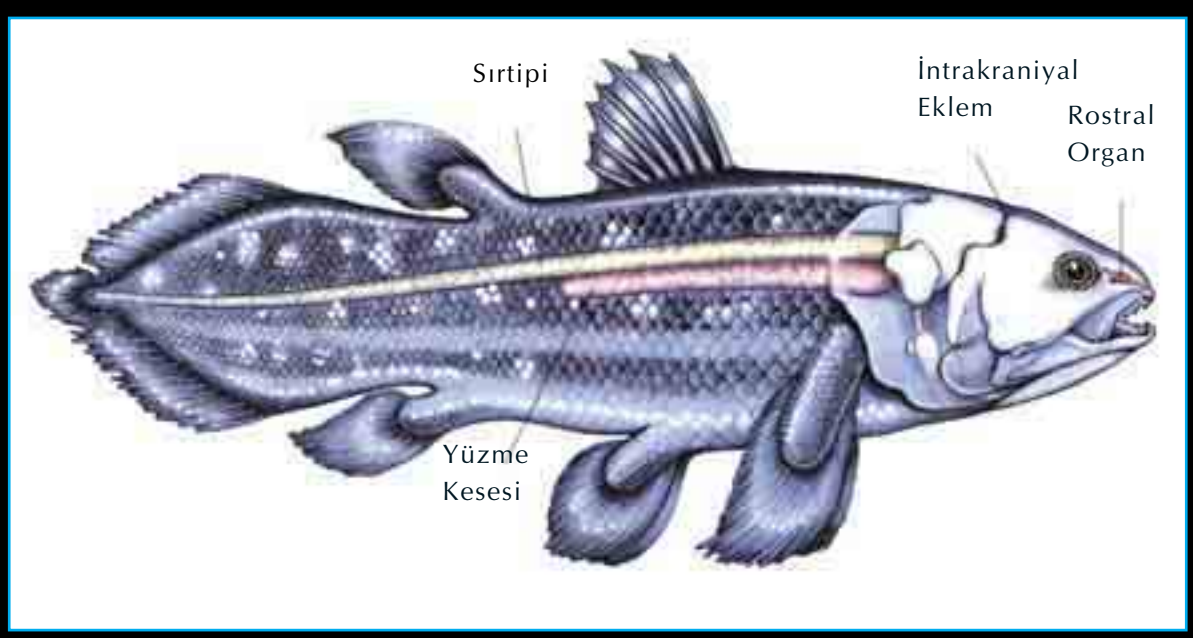

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Tesadüfler, Darwinizm'in mucizeler meydana getiren sahte bir ilahıdır. Darwinistler, günümüz kompleks canlılarının milyonlarca yıl boyunca tesadüfler sonucunda, küçük değişimlerle meydana geldiğini iddia ederler. Oysa, tesadüfler hiçbir şeyi yaratamazlar, canlılarda mükemmel özellikler ve kompleks yapılar meydana getiremezler. Canlılar komplekstirler, çünkü Allah onları o şekilde yaratmış, üstün sanatını onlarda tecelli ettirmiştir. Ve bu üstün sanat, 95 milyon yaşındaki bir uçan balıkta da, onun bugün yaşayan örneklerinde de aynı şekilde tecelli etmektedir.

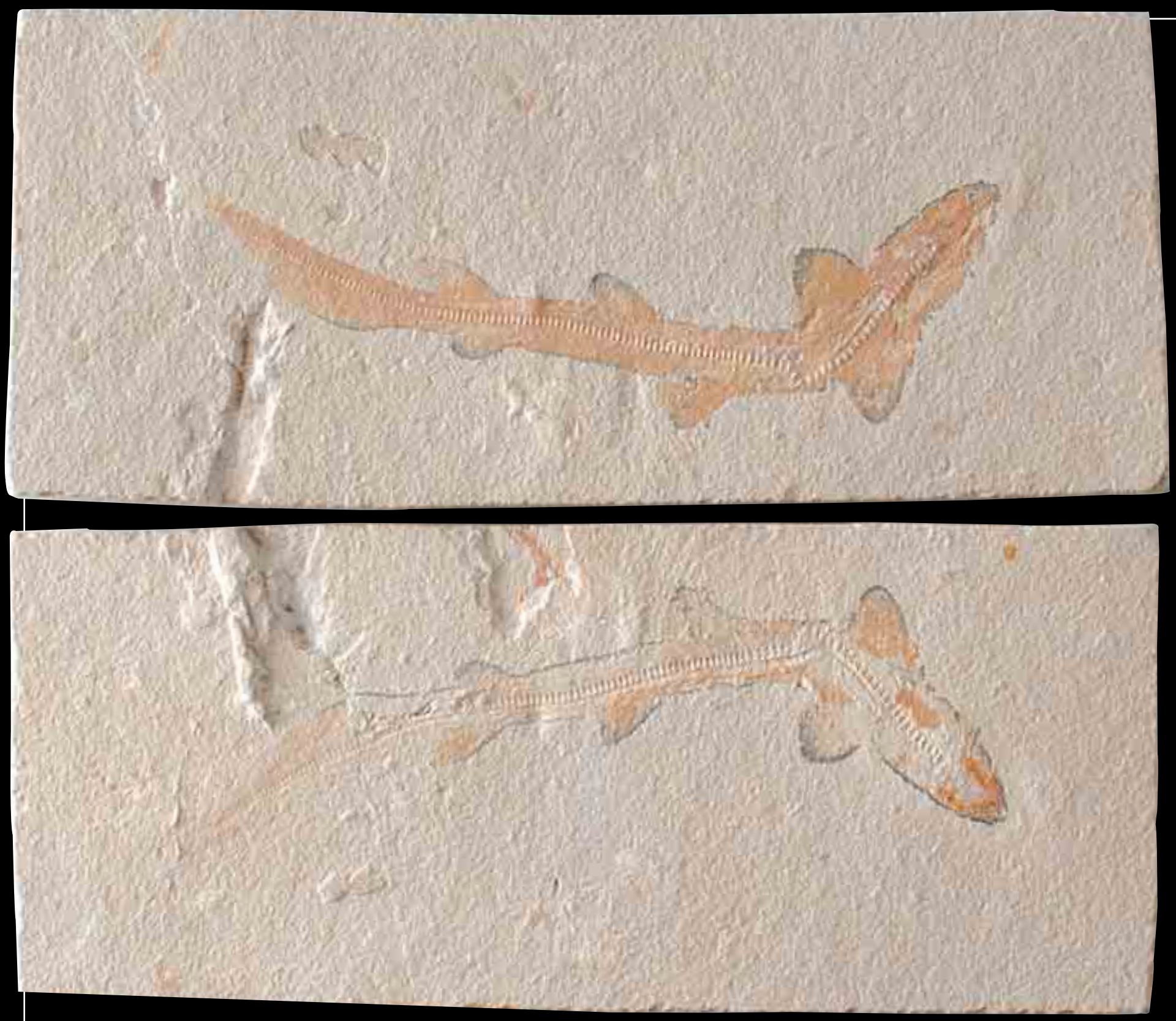

Bu kedi balığı fosili, bulunduğu taşın her iki tarafında da görülen çift taraflı bir fosildir.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bazı fosiller "çift parçalı" fosil olarak adlandırılır. Bu durumda, fosilin bulunduğu taş tabakası tam ortadan ikiye ayrılmakta ve fosil, taşın her iki tarafında da negatif ve pozitif olarak görülmektedir. Resimde görülen 95 milyon yıllık kedi balığı fosili de çift parçalı bir fosildir.

Kedi balıkları, köpek balıkları takımına dahil olan balıklardır. Resimde görülen kedi balığı da *Scyliorhinidae* familyasına dahildir. Bugün yaşayan kedi balıklarının tamamen aynısı olan 95 milyon yaşındaki kedi balıkları, evrim teorisine meydan okumaktadır.

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler tüm canlıların değişim geçirdikleri iddiasındadırlar. Milyonlarca yıl önceye dayanan fosil örnekleri işte bu nedenle çok önemlidir. Canlılar değişmemişlerdir. Tek bir yaşayan fosil bile bu gerçeği ispat ederken, yeryüzü sayısız yaşayan fosil örneği ile doludur. Evrim teorisini geçersiz kılan örneklerden bir tanesi de yaklaşık 130 milyon yıllık bu keman vatozudur. Canlının şu anki kompleks yapısı ve anatomik özellikleri bundan 130 milyon yıl önce de aynı şekildedir. Fosilin detaylarından bu gerçek açıkça görülebilmektedir. Evrim teorisi, bu gerçek karşısında büyük bir çıkmazdadır.

Deniz Atı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23-5 milyon yıl

Bölge: Marecchio Nehri Oluşumu, İtalya

Deniz atları hep deniz atı olarak var olmuştur. Yaklaşık 20 milyon yıllık resimdeki fosil de bu gerçeği teyit etmektedir. Deniz atları evrim geçirmemiş, diğer tüm canlılar gibi yaratılmışlardır.

Resimdeki vatoz fosili çift parçalı bir fosildir.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrim teorisi, *Pikaia* gibi ilk kordalıların zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Ancak "kordalıların evrimi" iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar. Evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

"Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?" *(Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", American Zoologist, cilt 26, no. 4, 1980, s. 757)*

Evrimcileri böyle itiraflarda bulunmaya iten fosil örneklerinden biri de burada görülen 90 milyon yıllık vatoz fosilidir. Vatozların 90 milyon yıldır hiç değişmediklerini gösteren bu fosil, aynı zamanda evrim yaşanmadığının da bir ispatıdır.

Resimlerde Lübnan'daki An-Namoura fosil sahası ve bu sahada yapılan çalışmalar görülmektedir. Dünyanın dört bir yanında evrimin yaşanmadığını gösteren sayısız fosil elde edilmişken, evrimcilerin ısrarla bu gerçeği göz ardı etmelerinin hiçbir manası yoktur.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 144 - 65 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bulunduğu taş parçasının her iki yüzeyinde de görülebilen bu kedi balığı fosili, Kretase döneminde yaşamıştır. 144 – 65 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki kedi balıklarıyla aynı özelliklere sahiptir. Bu da, söz konusu canlının evrimcilerin iddia ettiği gibi sürekli yaşanan küçük değişimlerle başka bir türden meydana gelmediğinin ve başka bir canlı türüne de dönüşmediğinin delilidir.

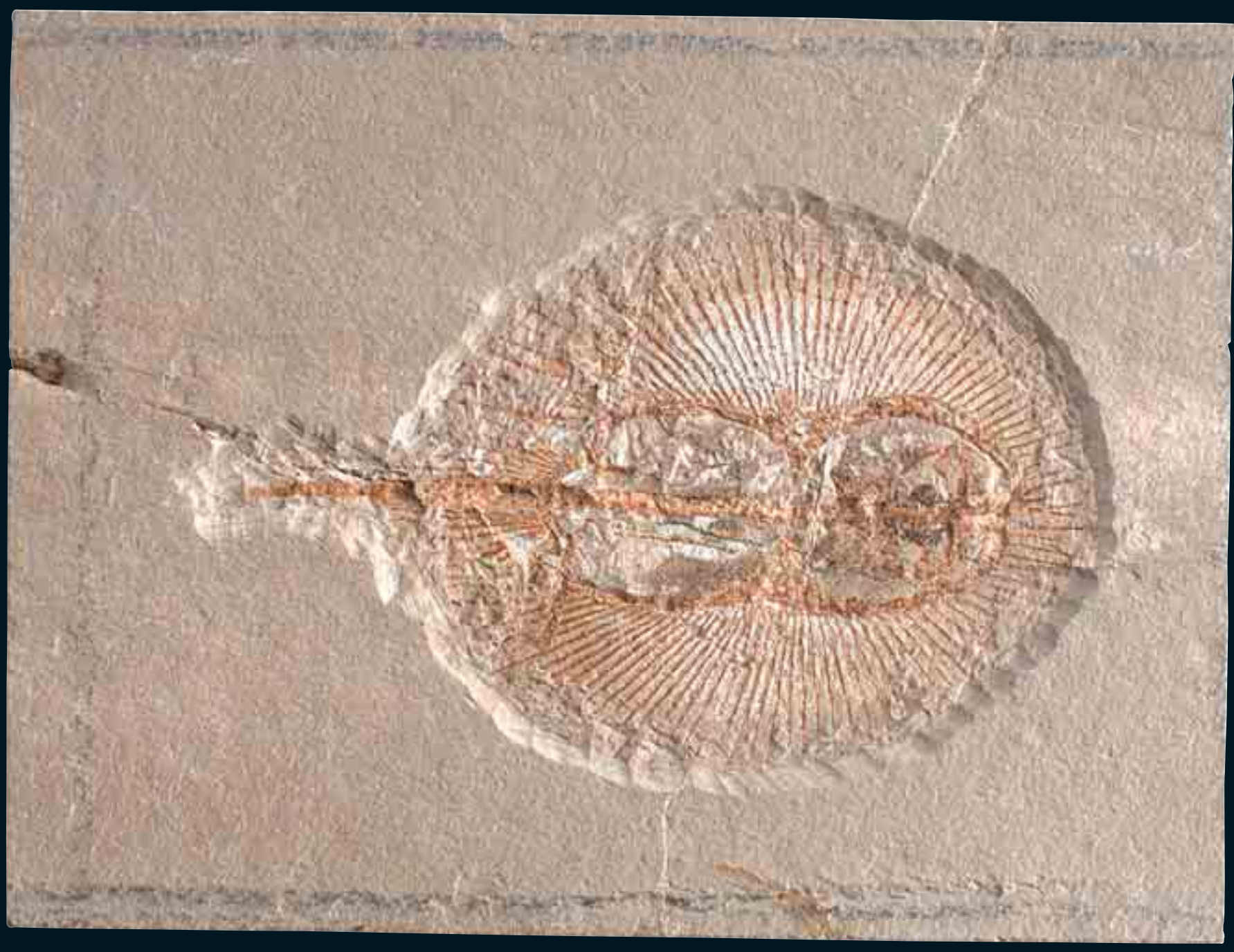

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Lübnan

150 yıldır yapılan kazı çalışmaları bunun gibi milyonlarca evrim aleyhinde delil ortaya koyarken, Darwinistlerin iddialarını teyit eden hiçbir bulgu elde edilmemiştir. Fosillerin evrim teorisini desteklemediği evrimci yayınlarda dahi dile getirilen bir gerçektir. *Science* dergisinde yer alan bir makalede şöyle denilmektedir:

"Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitimli bilim adamı, ne yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi yanlış bir fikre kapılmıştır. Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. ***Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fantaziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.***" *(Science, 17 Temmuz 1981, s. 289)*

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Danimarka

Fosil kayıtları, Darwinistlerin yaklaşık 150 yıldır öne sürdükleri "ara form fosilleri bulunmuş değil, ama ileride bulunabilir" argümanının artık geçerli olmadığını göstermektedir. Fosil kayıtları canlılığın kökenini anlamak için yeterince zengindir ve karşımıza somut bir tablo çıkarmaktadır: Farklı canlı türleri, aralarında evrimsel "geçiş formları" olmadan, yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bunun ise anlamı açıktır: Canlıları Allah yaratmıştır.

Bu gerçeği ifade eden bulgulardan biri de resimde görülen 37 – 23 milyon yıl yaşındaki yengeç fosilidir.

Danimarka'da elde edilen bu yengeç fosillerinin özelliği, yılın belli dönemlerinde yeryüzüne çıkan yuvarlak taşlar içinde bulunmalarıdır. Bu özellikleri nedeniyle, "yengeç topları" olarak da adlandırılan söz konusu fosiller, çoğunlukla Oligosen dönemine (37 - 23 milyon yıl) aittir.

Deniz Lalesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 345 milyon yıl

Bölge: Missouri, ABD

Resimde mükemmel şekilde korunmuş 345 milyon yıllık deniz lalesi görülmektedir. Canlı, tüm detaylarıyla analiz edilebilmekte ve günümüz deniz lalelerinden hiçbir farkı olmadığı kolaylıkla tespit edilebilmektedir. Yüz milyonlarca yıl önce yaşamış bu canlının hiçbir değişime uğramamış olduğu gerçeği, evrim teorisini yerle bir edecek kadar önemli bir bilgidir. Evrimin geçersizliği, fosil kayıtlarının sunduğu kanıtlarla, her geçen gün daha açık bir şekilde ortaya çıkmaktadır.

Deniz İğneleri

Dönem: Senozoik zaman, Pliyosen dönemi

Yaş: 5.3 milyon yıl

Bölge: İtalya

Eğer Darwinistler canlıların evrimleştiğini iddia ediyorlarsa, bu durumda bunu kanıtlayacak bir ara fosil örneği getirmeleri gerekmektedir. Yarı gelişmiş bir canlı örneği göstermeli, evrimleşmekte olan tam gelişmemiş organlarını tanımlamalı, her bir tür için bunlardan çok sayıda örnek göstermeleri gerekmektedir. Ama Darwinistlerin gösterebildikleri tek bir ara fosil örneği bile yoktur. Buna karşılık yaşayan fosil örnekleri milyonlarcadır. Evrimi çürüten delillerden birini de resimde görülen yaklaşık 5 milyon yıllık deniz iğnesi fosilleri oluşturmaktadır.

KUŞLARA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Confuciosornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod dinozorlardan, yani bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa hem kuşlarla sürüngenler arasında yapılan anatomik karşılaştırmalar hem de fosil kayıtları bu iddiayı yalanlamaktadır.

Resimde görülen fosil, ilk örneği 1995 yılında Çin'de bulunan, *Confuciosornis* olarak adlandırılan soyu tükenmiş bir kuş türüne aittir. Günümüz kuşlarına çok büyük bir benzerlik gösteren *Confuciosornis*, evrimcilerin on yıllardır öne sürdükleri kuşların evrimi senaryosunu yıkmıştır.

Evrimciler kuşların hayali evrimini açıklarken yıllarca *Archæopteryx* isimli kuşu kendilerince delil olarak kullanmışlardır. Elde edilen tüm bilimsel bulgular ise bu iddianın doğru olmadığını göstermektedir. *Archæopteryx*'in kuşların sözde atası olmadığını gösteren delillerden biri de *Confuciosornis* fosilidir.

Archæopteryx ile aynı yaşta olan (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktur, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla tamamen aynı özellikleri göstermektedir. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardır. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı, bu kuşta da bulunmaktadır. Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların sözde en eski atası sayılan ve yarı-sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benzemektedir. Bu gerçek, *Archæopteryx*'in bütün kuşların sözde ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezleri yalanlamaktadır.

Messel Kuşu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Almanya

Resimde görülen kuş fosili, ünlü Messel Oluşumu'nda bulunduğu için bu isimle anılmaktadır. Kara canlılarından tamamen farklı bir yapıya sahip olan kuşların hiçbir vücut mekanizması kademeli evrim modeliyle açıklanabilir durumda değildir. Herşeyden önce kuşu kuş yapan en önemli özellik olan kanatlar evrim teorisi için çok büyük bir çıkmazdır. Evrimciler bizzat kendileri, bir sürüngenin uçabilmesinin imkansızlığını ve bu iddianın fosil kayıtlarıyla çeliştiğini dile getirmektedirler. Örneğin kuş bilimci Alan Feduccia şöyle söylemektedir:

"Kuşları ağır, yere bağımlı, kuyruğu ve önde kısalmış ön ayaklarıyla bir sürüngenden nasıl türetebilirsiniz? Biyofizik açısından bu imkansız". *(Anonim "Jurassic Bird Challenges Origin Theories" Geotimes, vol.41. (Ocak, 1996) sf. 7)*

Kuşların fosilleşmesi, kemik yapıları nedeniyle (kuş kemiklerinin içi boştur) genellikle zor olan bir süreçtir. Almanya'daki Messel Oluşumu'nda ise tüm uzuvlarıyla birlikte iyi korunmuş kuş fosillerine sıkça rastlanır. Resimde görülen *Messelornis Cristata* en çok bulunan kuş örneklerinden biridir. Yaklaşık bir su tavuğu boyutlarında olan bu kuş, genellikle turnaların familyasına dahil edilir. Kısa tüyleri, uzun bacakları ve kısa tırnakları vardır. Kuyruk tüyleri ise oldukça uzundur. Baş kısmında, miğferi andıran bir ibik bulunur. Toplam iskelet uzunluğu 25 - 30 cm.dir.
Messel Oluşumu'nda elde edilen fosillerden, farklı kuş türlerine ait olan bazı örnekler ise şunlardır:

Aenigmavis
Messelornis
Palaeotis (bir tür devekuşu)
Parargornis (bir tür sinekkuşu)
Selmes
Ağaçkakan
Şahin
Flamingo

Liaoxiornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Elde edilen tüm fosiller kuşların hep kuş olarak yaşadıklarını, herhangi bir canlıdan türemediklerini göstermektedir. Kuşların kara hayvanlarından türediği iddiasında olan Darwinistler de aslında bu gerçeğin farkındadırlar. Kanatların ve uçma mekanizmasının evrimsel süreçle ve mutasyon gibi rastlantısal mekanizmalarla nasıl meydana geldiğini açıklayamazlar.

Türk biyolog Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle kabul eder:

"Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde görevlerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır." *(Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", Bilim ve Teknik, Sayı 203, Ekim 1984, s. 25)*

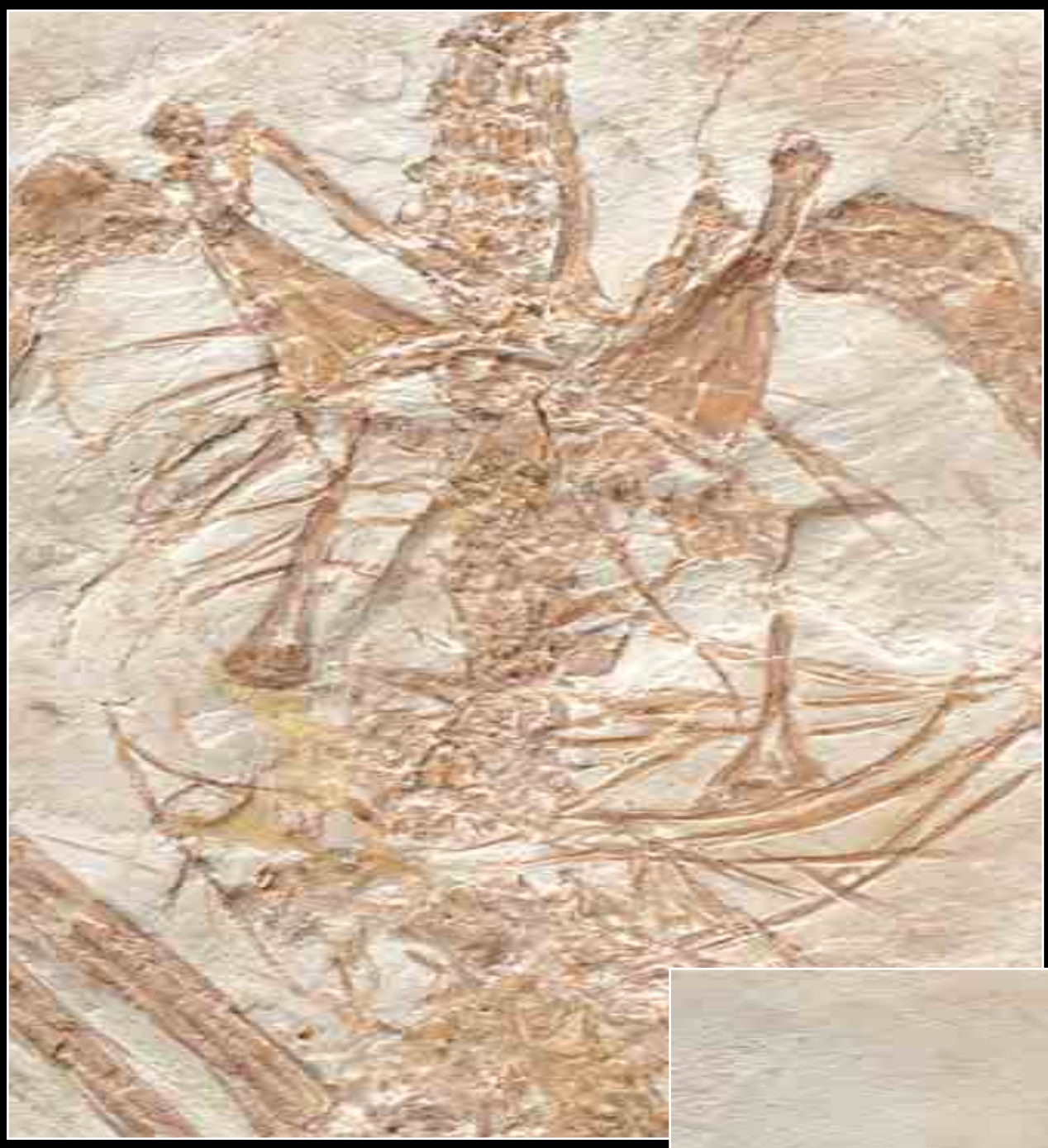

Kanatların; kuşun göğüs çıkıntısına sağlam bir biçimde tutturulmuş olması, kuşu havaya kaldırmaya, havadaki dengesini ve her yöne hareketini sağlamaya elverişli bir yapıda olması zorunludur. Kuşun kanat ve kuyruk tüylerinin hafif, esnek ve birbiriyle orantılı bir yapıda olması, kısaca uçuşa imkan veren mükemmel bir aerodinamik düzende işlemesi de şarttır. İşte evrim, bu noktada büyük bir açmaz içindedir: Kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen rastlantısal mutasyonlar sonucu meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği evrim teorisiyle asla açıklanamamaktadır.

Önceki sayfadaki alıntıda da belirtildiği gibi, "yarım kanatla uçulmaz". Dolayısıyla eğer herhangi bir mutasyonun bir sürüngenin ön ayaklarında belirsiz bir değişim yaptığını varsaysak bile, bunun üzerine yeni mutasyonlar eklenerek "tesadüfen" bir kanat oluşmuş olabileceğini öngörmek tamamen akıl dışıdır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek bir mutasyon, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir bedene sahip olması anlamına gelir.

Kaldı ki, biyofizik araştırmalara göre, mutasyonlar çok nadir gerçekleşen değişimlerdir. Dolayısıyla, bu sakat canlıların milyonlarca yıl eksik ve vasıfsız kanatlarının küçük küçük mutasyonlarla tamamlanmasını beklemeleri, her yönden imkansızdır.

Confuciosornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Günümüzdeki kuşların aynısı olan *Confuciosornis Sanctus* ismi verilen bu kuşla ilgili olarak *Science et Vie* isimli dergide şu yorum yer almıştır:

"Confuciosornis Sanctus adı verilen fosili inceleyen Çinli ve Amerikalı paleontologlara göre, ortada birinci dereceden bir keşif söz konusuydu. Bir tavuk büyüklüğündeki bu uçucu kuş 157 milyon yaşındaydı...Yine de Archæopteryx'ten daha yaşlıydı." (*Jean Philippe Noel, "Les Oiseaux de la Discorde", Science et Vie, no: 961, s.83, Ekim 1997)*

Bu keşfin anlamı açıktır, *Confuciosornis*'in kuşların sözde atası olduğu öne sürülen bir canlıyla aynı dönemde yaşamış olması ve günümüzdeki kuşlara büyük benzerlik göstermesi, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmıştır.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunlardan en önemlilerinden biri kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutarlar. Örneğin bir serçenin vücut ısısı hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48°C'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia sürüngen-kuş evrimi tezi hakkında ise şöyle demektedir:

> *"25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır."* *(Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", New Scientist, 1 Şubat 1997, s. 28)*

Liaoningornis

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 140 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin kuşların kökeni konusundaki iddialarını geçersiz kılan bulgulardan biri de resimde görülen *Liaoningornis* kuşu fosilidir. İlk olarak Çin'de Kasım 1996'da bulunan, 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı paleontologlar Lianhin Hou, Martin ve Alan Feduccia tarafından *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu.

Liaoningornis, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu. Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti. *(Old Bird", Discover, 21 Mart 1997)*

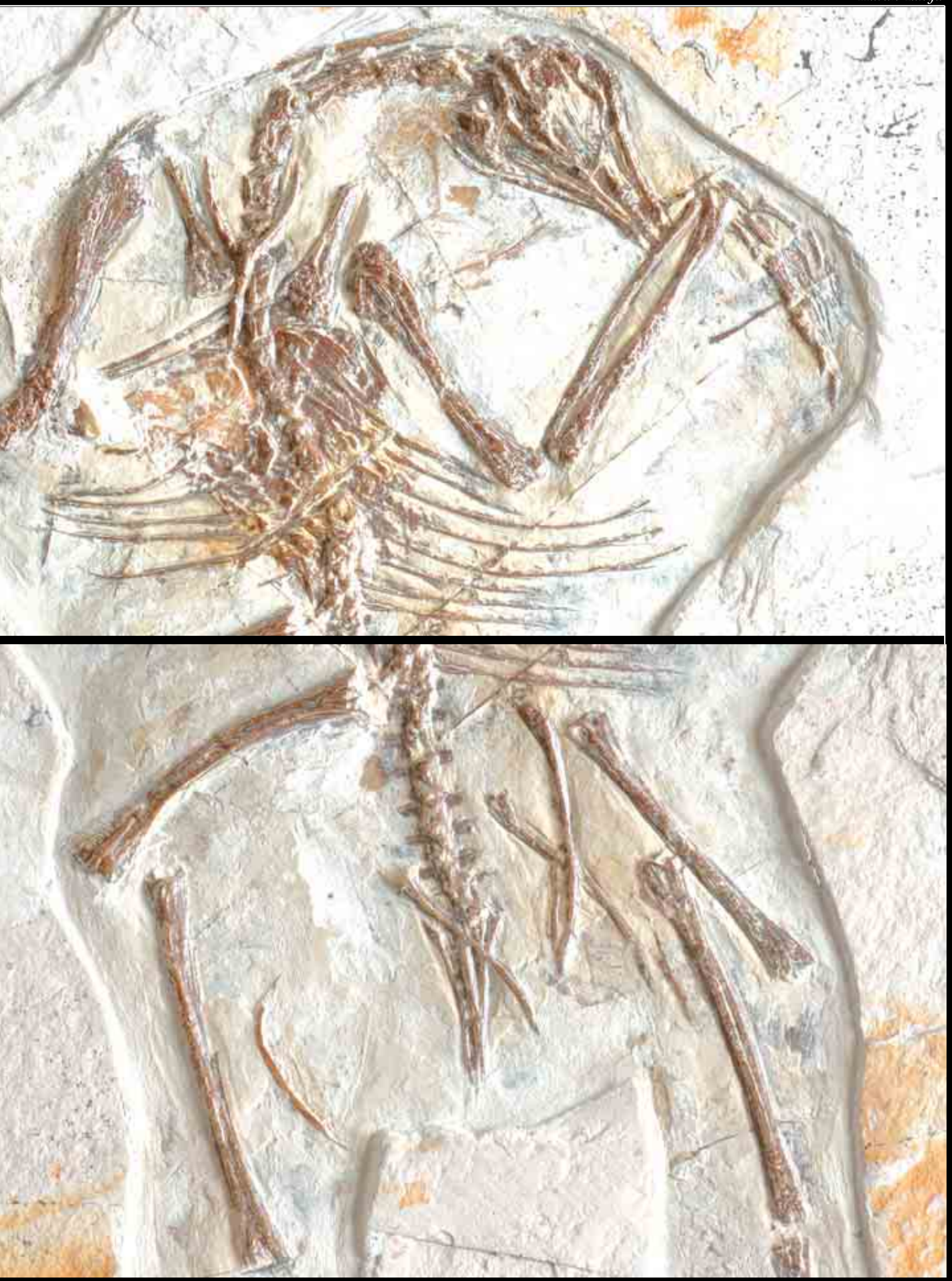

Darwinistlerin en akıl almaz iddialarından biri de, kara hayvanlarının sözde uçmaya nasıl başladıklarını anlatırken öne sürdükleri tezdir. İlkokul çağındaki çocukların dahi komik bulacağı bu hikayeye göre, sinek avlamak için uğraşan sürüngenlerin ön kolları bir müddet sonra kanatlara dönüşmüş ve bu hayvanlar uçmaya başlamıştır. Tam bir mantık sefaleti olan bu tez, Darwinizm'in perişanlığını gösteren sayısız örnekten biridir. Darwinistler öyle bir mantık çöküntüsü içindedirler ki, ***"Sürüngenlerin yakalamaya çalıştıkları sineklerin nasıl uçtuğu?*** sorusunu düşünmezler bile.

Oysa sineklerin uçuş mekanizması son derece mükemmeldir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, **bir sinek, saniyede ortalama 500 kez kanat çırpma yeteneğine** sahiptir. Üstelik her iki kanadını eşzamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz. Sinek kanatlarındaki mükemmeliği biyolog Robin Wooton şöyle ifade etmektedir:

> "Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. **Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir.**" *(Robin Wootton, "The Mechanical Design of Insect Wings", Scientific American, cilt 263, Kasım 1990, s. 120)*

Bugüne kadar elde edilen sayısız çayır sivrisineği fosili, bu canlıların hep çayır sivrisineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir.

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. 50 milyon yaşındaki bu sinek fosiliyle günümüzde yaşayan benzerleri arasında hiçbir fark yoktur.

Eğer Darwinistlerin bu iddiası doğru olsaydı, sineklerin peşinden koşan daha pek çok hayvanın, aslanların, leoparların, hızlı koşmalarıyla ünlü çitaların, atların günün birinde kanatlanıp uçmaları gerekirdi. Darwinistler, bilimsel ve latince kelimelerle süsleyerek bu iddialarını ortaya koymakta, milyonlarca insan da büyük bir saflıkla bunlara inanmaktadır. Oysa bilimsel bulgular, evrimcilerin iddialarının geçersizliğini, açık ve net olarak ortaya koymuştur. Fosil kayıtlarında bir tane bile "yavaş yavaş kanatlanan canlı örneğine" rastlanmamış, yapılan araştırmalar böyle bir dönüşümün imkansızlığını gözler önüne sermiştir.

Fosil kayıtlarında kanatlı böceklerin örneklerine sıkça rastlanmaktadır. Bunlardan bazıları ortalama 300 milyon yaşındadır. Resimde görülen sinek fosili ise 50 milyon yaşındadır.

EVRİMCİLERİN KABUSU ANDIRAN RÜYASINA GÖRE BÖYLE OLMASI GEREKİYORDU

Darwinistlerin uçuşun kökeniyle ilgili iddialarına inanmak demek çitaların da bir gün kanatlanıp uçacaklarına, kaplanların da da birgün iri bir kuşa dönüşeceklerine inanmak demektir. Kuşkusuz aklı başında hiç kimse, bu derece mantık dışı bir iddiayı kabul edemez.

BİTKİLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

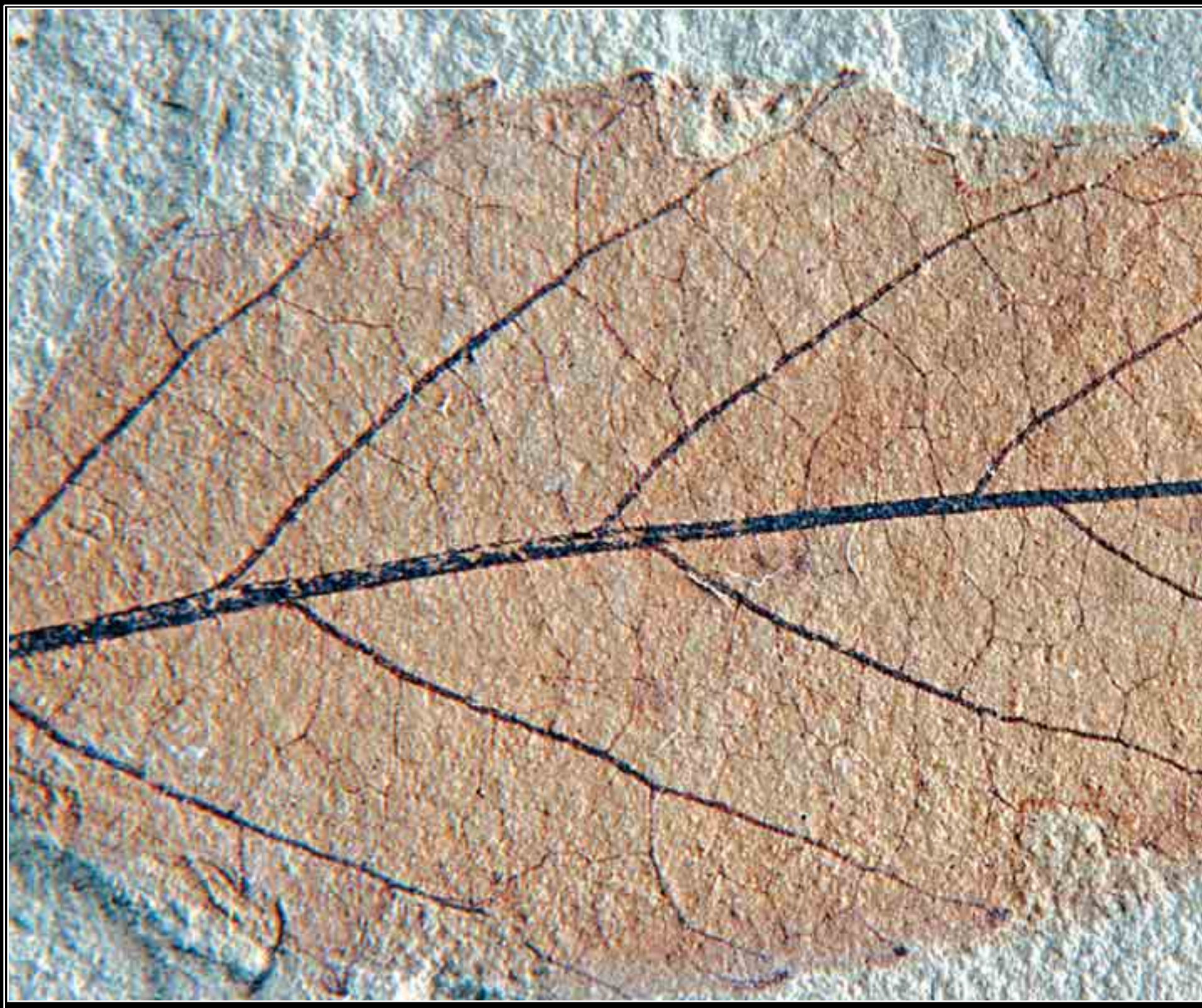

Çitlembik Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Kışları yapraklarını döken bitki türlerine dahil olan karaağaç, *Celtis* cinsi içinde sınıflandırılmıştır. Bu cinse dahil olan yaklaşık 60-70 tür bitki bulunmaktadır. Genellikle kuzey yarım kürede yaşayan bu ağaçlara, Güney Avrupa, Güney ve Doğu Asya, Güney ve Orta Kuzey Amerika'da sıkça rastlanır. Orta büyüklükte bir ağaç olan çitlembikler ortalama 10-25 metre uzunluğundadırlar.

Diğer tüm bitkiler gibi çitlembikler de hep çitlembik olarak var olmuştur. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli delilidir. Bulunan tüm çitlembik fosilleri, bu bitkinin günümüzdeki örnekleriyle bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış örneklerinin tamamen birbirinin aynı olduğunu ortaya koymaktadır. Bu aynılık, evrim iddiasını yerle bir etmektedir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Fosil kayıtları diğer canlılar gibi bitkilerin de herhangi bir evrim sürecinden geçmediğini ispatlamıştır. 300 milyon yıl önce yaşamış olan eğrelti otları gerek görünüm gerekse yapı olarak bugünkü eğrelti otlarının tamamen aynısıdır. Bu aynılık, evrimi geçersiz kılmakta, Yaratılış'ın bilimsel ve açık bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır. Tüm canlıları sahip oldukları bütün özelliklerle, eksiksiz ve kusursuz olarak Yüce Allah yaratmıştır, fosil bulguları da bu gerçeği desteklemektedir.

Kayın Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Kayın ağacı, genellikle Avrupa, Asya ve Kuzey Amerika'da yaşayan bir ağaç türüdür. *Fagaceae* familyasına dahil olan bu ağaçların hiçbir zaman evrim geçirmediklerini gösteren en vurucu delillerden biri fosil kayıtlarıdır. Fosil kayıtlarında hep aynı görünüm ve özelliklerle izlenen kayın ağacı, on milyonlarca yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmemiştir. Bu da, söz konusu ağacın bir başka bitkiden aşamalı olarak türemediği ve bir başka bitkiye de dönüşmediğini göstermektedir. Diğer tüm canlılar gibi, kayın ağacını da Rabbimiz üstün bir akılla, hiçbir örnek edinmeden, kusursuz olarak yaratmıştır.

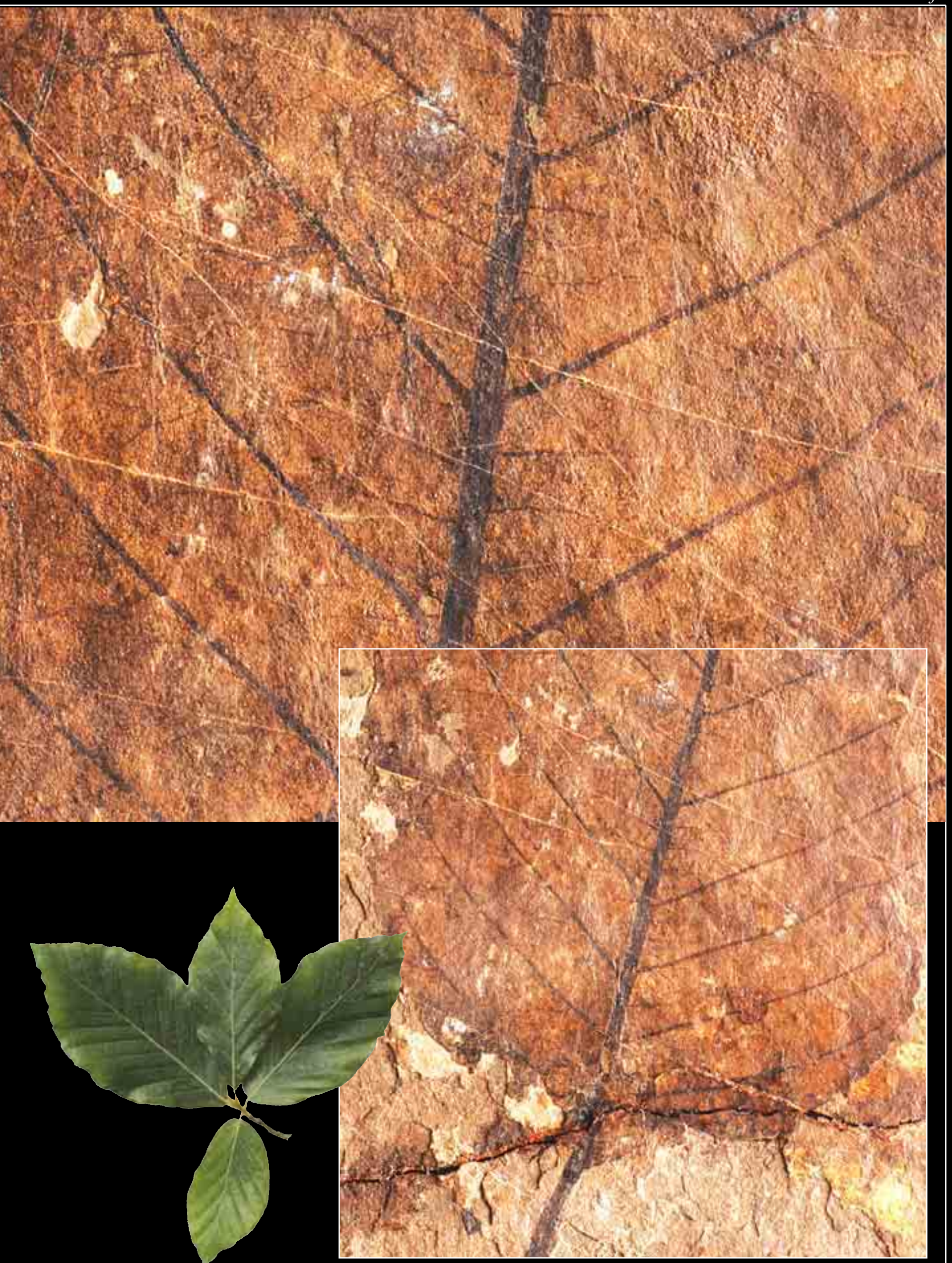

Zelkova Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Evrimi en baştan bir dogma olarak kabul eden ve bitkileri, teoriye hiçbir destek oluşturmadıkları halde evrimsel bir senaryoya "zorlayarak uydurmaya" çalışan Darwinistler, fosil kayıtlarının teorilerinin karşısında olduğunu kabullenmek istemezler. Üstelik bu gerçeği kamuoyundan da özenle saklamaya çalışırlar. Bitkilerin fosil kayıtlarının, evrimci açıklamaların karşısında olduğunu gösteren delillerden biri ise resimdeki 50 milyon yıllık zelkova yaprağı fosilidir. 50 milyon yıl önce yaşamış zelkovalar ile günümüzde yaşamakta olanlar birbirlerinin tıpatıp aynısıdır ve tek başına bu bilgi bile evrim teorisini geçersiz kılmak için yeterlidir.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Ginkgo ağaçlarının tarihi 250 milyon yıl öncesine kadar ulaşmaktadır. Bu bitkileri, ilk defa yaşayan fosil olarak adlandıran kişi ise Charles Darwin olmuştur. Ginkgo yapraklarının kendi teorisi için bir tehdit oluşturduğunun farkına varan Darwin, kuşkusuz ileriki yıllarda bu tehdidin milyonlarca yeni yaşayan fosil bulgusu ile destekleneceğini ummuyordu. Darwin'i çıkmaza sokan tek bir yaşayan fosil örneğiydi, ancak günümüz Darwinistleri milyonlarca kusursuz örneği açıklamak zorundadırlar. Resimdeki 50 milyon yıllık ginkgo yaprağı da bu örneklerden biridir.

Dallarıyla Birlikte Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Fosil kayıtlarında, bir bitki türünün küçük değişiklikler sonucunda evrimleşerek bir başka bitkiden meydana geldiğini gösteren tek bir örnek dahi yoktur. Elde edilen sayısız fosil örneği her bir bitkinin kendisine has özelliklerle yaratıldığını ve var olduğu müddet boyunca herhangi bir değişime uğramadığını göstermektedir. Bu gerçeği gösteren bulgulardan biri de resimde görülen 54 – 37 milyon yıllık dallarıyla birlikte karaağaç yaprağı fosilidir.

Akasya ve Huş Ağacı Yaprakları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Akasya ağaçları, çoğunlukla Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'nın ılıman iklimli bölgelerinde yaşarlar. *Betulaceae* familyasına dahil olan huş ağaçları da ılıman iklimleri severler. Bu bitkilere ait fosiller, bitkilerin herhangi bir evrim sürecinden geçmediğinin delilidir. On milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren akasya ve huş ağaçları, evrimin bir yalan, Yaratılış'ın ise açık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Huş ağacı yaprağı

Akasya ağacı yaprağı

Söğüt Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Söğüt ağacı, *Salicaceae* familyasına dahil olan bir bitki türüdür. Diğer tüm bitki türleri gibi, söğütler de milyonlarca yıl boyunca hiç değişmemiş, yani evrim geçirmemişlerdir. Darwinistlerin kademeli evrim iddialarını yalanlayan söğüt ağaçları, tüm canlıları Allah'ın yarattığınıbir kez daha teyit etmektedirler. Resimde görülen 54 – 37 milyon yıl yaşındaki söğüt ağacı yaprağı fosili bu gerçeğin önemli delillerinden biridir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişikliğe uğramayan canlılar, Darwinistlerin canlılığın kökeni ve gelişimi hakkındaki tüm iddialarını çürütmektedir. Darwinistler canlıların sürekli olarak değiştiklerini, yani evrim geçirdiklerini söylemektedir. Fosiller ise, canlıların var oldukları ilk andan itibaren hiç değişmediklerini göstermektedir. Bunun anlamı ise açıktır: Canlılar evrimleşmemiş, Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Dağ Külü (Üvez) Ağacı Dalı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Kuzey kıtanın serin bölgelerinde yaşayan dağ külü ağacı, *Sorbus* cinsi bir bitkidir. Bitkilerin kökeni konusunda Darwinistleri çıkmaza sokan fosil bulgularından biri de bu bitkiye ait fosillerdir. Çünkü fosil bulguları söz konusu ağacın tarihin hiçbir döneminde, evrimsel bir süreçten geçmediğini ortaya koymaktadır. Resimde görülen 54 – 37 milyon yıl yaşındaki fosil de bu bulgulardan biridir ve on milyonlarca yıldır aynı olan dağ külü ağaçlarını Allah'ın yaratmış olduğunun bir ispatıdır.

Kayaarmudu Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Amelanchier cinsi olan bu bitki, yaprak döken ağaç ve çalılar şeklinde görülür. Kuzey yarıkürede sıkça rastlanan bitki asıl olarak Kuzey Amerika'da yetişir. Avrupa ve Asya'da da bu kıtalara özel türlerine rastlanır. Resimde görülen kayaarmudu yaprağı fosili ise evrimin hayal ürünü bir hikaye olduğunu bir kez daha göstermektedir. Kayaarmudu ağaçları başka bir bitkiden evrimleşerek gelişmemiş, küçük değişiklikler sonucu oluşmamış hep kayaarmudu ağacı olarak var olmuşlardır. Bu gerçek, Darwinistleri sessizliğe mahkum etmektedir.

Manolya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

95 milyon yıllık fosil örnekleri elde edilmiş olan manolya ağacı, tüm bu fosillerde aynı yapı ve özelliklerle görülmektedir. Bundan 95 milyon yıl önce yaşamış olan manolyalar da, 50 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde yaşayanlar da birbirlerinin tıpatıp aynısıdır. Bu aynılık, canlıların kademeli değişimlerle birbirlerinden türedikleri iddiasında olan Darwinizm'i geçersiz kılmak için tek başına yeterlidir. Canlılar evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Kayaarmudu Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Kayaarmudu ağacı kışın yapraklarını döken küçük bir ağaç türüdür. Yapraklarının kenarları tırtıklıdır ve genellikle 2-10 cm boyunda ve 1-4 cm enindedir. Resimde fosilleşmiş halini gördüğümüz kayaarmudu yaprağı da aynı özelliklere sahiptir. Eosen döneminde, yani bundan 54-37 milyon yıl önce fosilleşmiş olan bu yaprak, yaklaşık 50 milyon yıldır bu ağacın hiçbir evrim geçirmediğinin açık bir kanıtıdır. Kayaarmudu ağacı yaprakları ve çiçekleri ile ilk yaratıldığı günden bu yana aynı özelliklerle varlığını sürdürmektedir.

Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Bu resimde 50 milyon yıl önce yaşamış karaağaç yaprağı fosilleşmiş olarak görülmektedir. Söz konusu fosil, karaağaçların gerek görünüm gerekse yapı olarak 50 milyon yıldır hiçbir değişikliğe uğramadığını göstermektedir. Eğer bir canlı 50 milyon yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmiyorsa, bu canlının evrimleştiğinden bahsetmek asla mümkün değildir. Karaağaç yaprağı fosilinin gösterdiği bu bilgi, tüm canlılar için geçerlidir. Canlılar rastgele tesadüfler sonucu evrimleşerek meydana gelmemiş, yaratılmışlardır.

Karaağaç yaprağı

Kayaarmudu yaprağı

Kayaarmudu Yaprağı, Sekoya Dalı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bir sekoya dalıyla birlikte fosilleşmiş olan bu kayaarmudu yaprağı 50 milyon yıl yaşındadır. Ve 50 milyon yıldır kayaarmutlarının aynı olduğunu göstermektedir. Darwinistler hem fosil bulguları karşısında büyük bir çıkmaz içindedirler, hem de bitkilerin ilk olarak nasıl meydana geldiğini asla açıklayamazlar. Evrimin hayali mekanizmalarından biri olan mutasyonun ve tesadüflerin, bitkilerin oluşumunu asla açıklayamadığını evrimci Pierre-Paul Grassé şöyle itiraf etmektedir:

"Mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, tam olması gerektiği şekilde binlerce ve binlerce faydalı tesadüfe maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir." *(Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, s. 103)*

Sekoya dalı

Manolya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Fransız biyolog Pierre Magnol'un isimlendirdiği manolya ağacının bilinen yaklaşık 210 türü vardır. Yaklaşık 95 milyon yıllık fosilleri bulunan manolyalar, var oldukları ilk andan itibaren hep manolya olarak var olmuşlar, herhangi bir başka bitkiden türememişler, bir başka bitkiye de dönüşmemişlerdir. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli delilleridir. Resimde görülen fosil ise yaklaşık 50 milyon yıl yaşındadır.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Biyolog Francis Hitching, bugüne kadar elde edilen milyonlarca fosil örneğinin Darwin'in evrim teorisini desteklemediğini şöyle ifade eder:

"Eğer fosiller buluyorsak ve eğer Darwin'in teorisi doğruysa, o halde kayaların belirli bir grup yaratığın, daha kompleks bir başka grup yaratığa doğru küçük kademelerle evrimleştiğini gösteren kalıntılar ortaya çıkarması gerekir. Bu nesilden nesile ilerleyen "küçük gelişmelerin" son derece iyi korunmuş olması gerekir. ***Ama durum hiç de böyle değildir. Aslında, bunun tam tersi doğrudur..."*** *(Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, Tichnor and Fields, New Haven, 1982, s. 40)*

50 milyon yıldır ginkgoların değişmediğini gösteren resimdeki fosil de Francis Hitching'in söylediği gibi, Darwinistlerin iddialarının doğru olmadığını teyit etmektedir. Bulunan her fosil, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını bir kez daha ispatlamaktadır.

Manolya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Bugüne kadar pek çok bitki fosili bulunmuştur. Bu fosillerin hepsinin ortak bir özelliği vardır: Hepsi tamamıyla kusursuz bitkilerdir ve bugünkü bitkilerle tıpatıp benzerlik göstermektedirler. Örneğin evrimcilerin ilkel hücre diye tanıttıkları ve tüm bitkilerin atası olduklarını iddia ettikleri alglerin milyarlarca yıl önce de tıpkı bugünkü gibi oldukları bilinmektedir. Ayrıca bitkilerin gerçekleştirdiği fotosentez olayının oluşumunu tesadüflerle açıklamak imkansızdır. Bu imkansızlığı yerli evrimcilerden Ali Demirsoy şöyle ifade etmektedir: *"Fotosentez oldukça karmaşık bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir.* ***Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır."*** *(Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları 1984, s.80)*

Gürgen Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, British Columbia, Kanada

Bilinen 30 – 40 türü olan gürgen ağacı, genellikle kuzey iklimlerin hakim olduğu bölgelerde yetişmektedir. Çoğunlukla Doğu Asya ve Çin'in belli bölgelerinde bulunan gürgen ağacının bir iki türüne Avrupa ve Kuzey Amerika'da da rastlanır. Fosil bulguları günümüzde yaşayan gürgenlerle, bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında hiçbir fark olmadığını ortaya koymuştur. Milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren gürgen ağaçları, Darwinistlerin iddialarına meydan okumakta, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu söylemektedir.

Sabunağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Darwinist yayın organları, neredeyse aralıksız bir propagandayla, evrimi bilimsel bir teoriymiş gibi göstermeye çalışır, "bilim eşittir evrim" yalanını telkin ederler. Oysa evrimciler de dahil olmak üzere pek çok bilim adamı, Darwin'in teorisinin bilimsel delillerle desteklenmediğini dile getirmektedir. Bunlardan biri de yerli evrimcilerden Cemal Yıldırım'dır. Yıldırım, evrimin bilimsel olarak ispatlanmadığını şöyle ifade etmektedir:

"Hiç bir bilim adamı (Darwinist ya da neo-Darwinist olsun) evrim kuramının ispat edildiği düşüncesini ileri süremez." *(Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s.56-57)*

Darwinistlerin de itiraf ettiği gibi, evrimin yaşandığını gösteren tek bir bilimsel bulgu yokken, canlıların yaratılmış olduğunu ortaya koyan sayısız delil bulunmaktadır. Bu delillerden biri de, resimde görülen 50 milyon yaşındaki sabunağacı yaprağı fosilidir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Yaklaşık 150 yıldır yapılan kazılarda elde edilen fosil bulgularında yarı gelişmiş, sözde ilkel, iki farklı türün özelliklerini taşıyan (örneğin yarı eğrelti otu yarı çalı) bir tane bile bitki fosiline rastlanmamış olması, bitkilerin evrimi iddiasını yıkmıştır. Bu iddiayı yıkan bir diğer bulgu da sayısız yaşayan bitki fosilidir. 300 milyon yaşındaki eğrelti otu fosili de söz konusu yaşayan bitki fosillerinden biridir ve evrimin büyük bir yalan olduğunu gözler önüne sermektedir.

Kozalak

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 65 - 23 milyon yıl

Bölge: Almanya

Ait oldukları ağacın çoğalması için gerekli olan tohumları taşıyan kozalakların yapısı diğer tüm canlılar gibi, milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramamıştır. Günümüzdeki kozalaklarla aynı olan 65 - 23 milyon yıl yaşındaki kozalaklar, tarih boyunca evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli örneklerinden biridir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: İngiltere

Fosil bulguları evrimcileri, bitkilerin kökeni konusundaki iddialarını savunamayacak duruma düşürmüştür. Bu gerçek evrimci bir paleobotanikçi olan N.F. Hughes tarafından şöyle itiraf edilmektedir:

"Karadaki bitkilerin en dominant grubu olan angiospermlerin evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... Bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir ***ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır."*** *(N. F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, s. 1-2)*

Darwinistler için evrim teorisini savunmayı imkansız kılan fosil örneklerinden biri de resimde görülen 320 milyon yıllık eğrelti otu fosilidir. Bitkilerin evrim geçirmediklerini, hepsini Allah'ın yarattığını gösteren sayısız fosilden biri olan bu örnek karşısında evrimciler cevapsızdır.

Tohumlarıyla Birlikte Amerikan Çınarı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 37 - 23 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

Bitkilerin ortak bir atadan türediklerini iddia eden evrimciler, bu iddialarını delillendirebilecek tek bir bilimsel bulgu ortaya koyamamışlardır. Öte yandan bitkilerin kendilerine has özelliklerle, ayrı ayrı yaratıldıkları ve evrim geçirmediklerini gösteren sayısız bulgu vardır. Bunlardan biri de resimde görülen 37 - 23 milyon yıl yaşındaki tohumlarıyla birlikte fosilleşmiş bir Amerikan çınarı dalıdır. Günümüzdeki Amerikan çınarlarının tohumlarından hiçbir farkı olmayan bu fosil, evrimin geçersizliğinin ispatlarındandır.

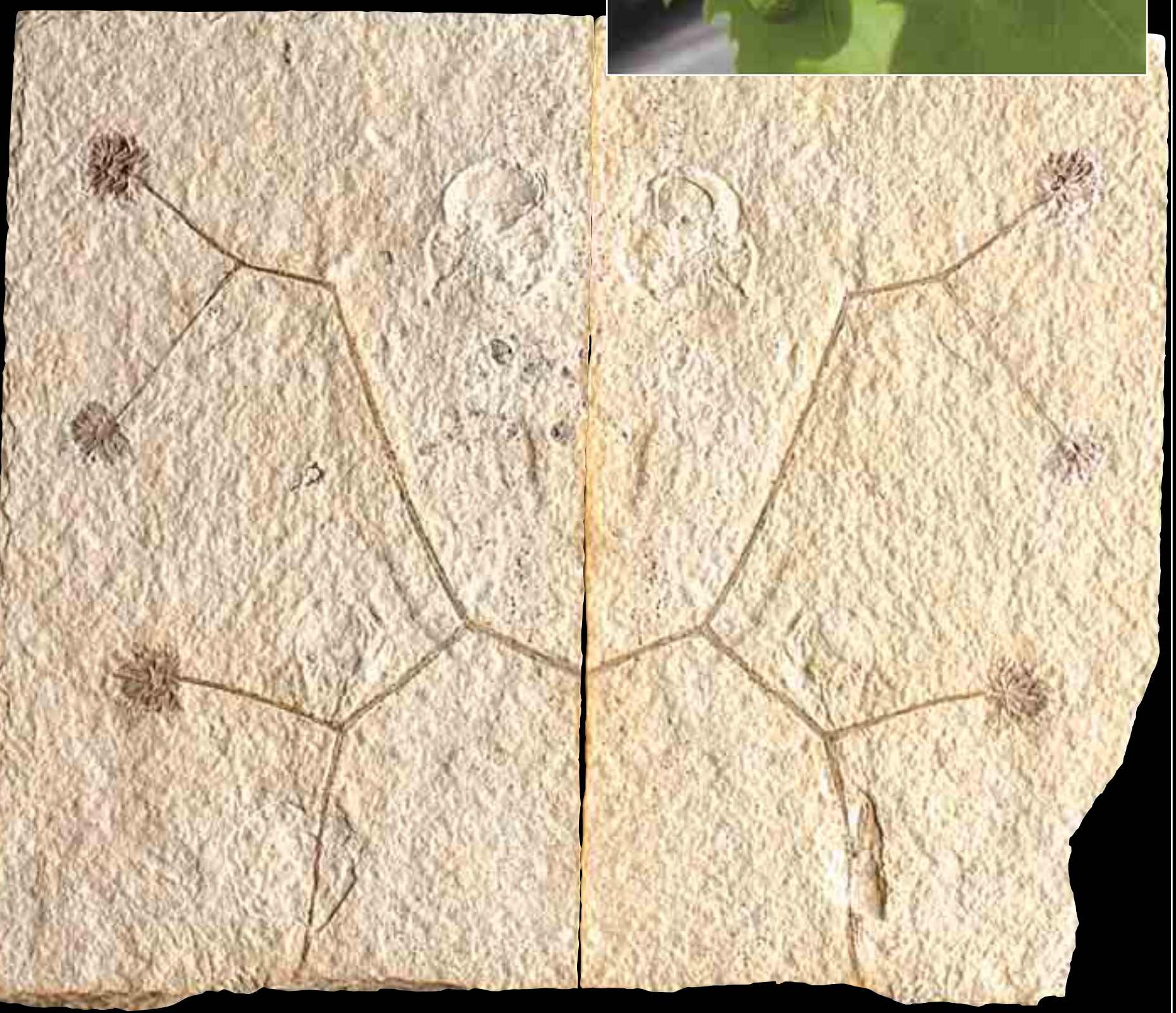

4 Adet İncir

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 70 milyon yıl

Bölge: Hell Creek Oluşumu, Montana, ABD

İncir, 800'den fazla türü olan çalılık veya ağaç şeklinde bulunan *Ficus* cinsi bitkilerin meyvesidir. Resimde görülen 70 milyon yıllık incir fosili, evrimcilerin sadece hayvanların kökenini açıklamakta değil bitkilerin kökenini açıklamakta da aciz olduklarının göstergelerindendir.

Evrim teorisi, on binlerce çeşit bitkinin, bunların çiçek ve meyvelerinin kökeni konusunda birtakım spekülasyonlardan başka bir bilgi ortaya koyamaz. Üstelik bu spekülasyonların hepsi fosil bulguları tarafından yalanlanmıştır.

Eğrelti Otu (Sporlarıyla Birlikte)

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 308 - 294 milyon yıl

Bölge: Polonya

Resimdeki eğrelti otu sporu fosili yaklaşık 308 milyon yaşındadır ve yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapısıyla evrime meydan okumaktadır.

Eğer evrimcilerin canlıların sürekli değişerek geliştikleri iddiaları doğru olsaydı, aradan geçen bunca zaman içinde eğrelti otlarının dev ağaçlara dönüşmesi, spor hücrelerinin değişerek bambaşka yapılar kazanması gerekirdi. Ancak 300 milyon yıla rağmen böyle bir değişim yaşanmamıştır. Bundan sonra da yaşanması mümkün değildir. Yüz milyonlarca yıl önceki eğrelti otları nasılsa, günümüzdekiler de aynıdır. Bu da, evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığını, tüm canlıların mevcut özellikleriyle yaratıldıklarını göstermektedir.

Eğrelti Otu (Sporlarıyla Birlikte)

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Polonya

Genellikle nemli ortamlarda, kayaların arasında ya da ağaçların altında yetişen eğrelti otu, *Pteridophyta* filumuna dahil, bir bitkidir. Karbonifer döneminin ilk yıllarından beri değişmeden varlığını devam ettirmektedir.

Fosil kayıtlarında eğrelti otlarının yanı sıra, eğrelti otu spor keseciklerinin de örnekleri görülmektedir. Spor, bazı bitkilerde bulunan, üreme için kullanılan, olumsuz koşullara karşı son derece dayanıklı hücrelerdir. Sporlar aracılığıyla, eşeysiz olarak çoğalan eğrelti otlarında, yaprakların alt kısmında bu hücreleri barındıran spor kesecikleri bulunur.

Resimde, eğrelti otu yapraklarının alt kısımları yani spor keseciklerinin bulunduğu bölge de görülmektedir. Eğrelti otları yüz milyonlarca yıldır aynı şekilde yaşamakta, aynı şekilde çoğalmakta, aynı fiziksel özellikleri korumaktadır. Canlıların aşamalı olarak geliştikleri ve sürekli değiştikleri iddiasında bulunan evrimcilerin bu durumu, bilimsel ve akılcı bir şekilde açıklamaları mümkün değildir. Canlıların yapılarındaki bu değişmezlik, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının, tüm canlıları Rabbimiz'in yarattığının delillerindendir.

Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Darwin'in kendisi de teorisinin çelişkili, tutarsız ve gerçek dışı bir iddia olduğunun farkındaydı ve bu yöndeki kuşkularını yazılarında ve mektuplarında ifade ediyordu. Örneğin Harvard'da biyoloji profesörü olan yakın dostu Asa Gray'a yazdığı bir mektubunda evrim teorisinin bir spekülasyondan ibaret olduğunu şöyle dile getirmişti:

"Oldukça iyi biliyorum ki spekülasyonlarım meşru bilimin sınırlarının oldukça ilerisine uzanmıştır." *(N.C. Gillespie, Charles Darwin and the Problem of Creation, 1979, s. 2)*

Evrim teorisinin bilimsel bir değer taşımadığı, Darwin'in spekülasyonlarından ibaret olduğu, Darwin'den sonra birçok bilim dalı tarafından teyit edildi. Bu bilim dallarından biri de paleontolojiydi. Elde edilen tüm fosiller, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını reddedilemez bir şekilde ortaya koydu. Bu gerçeği gösteren fosillerden biri de resimdeki 50 milyon yıllık karaağaç yaprağı fosilidir.

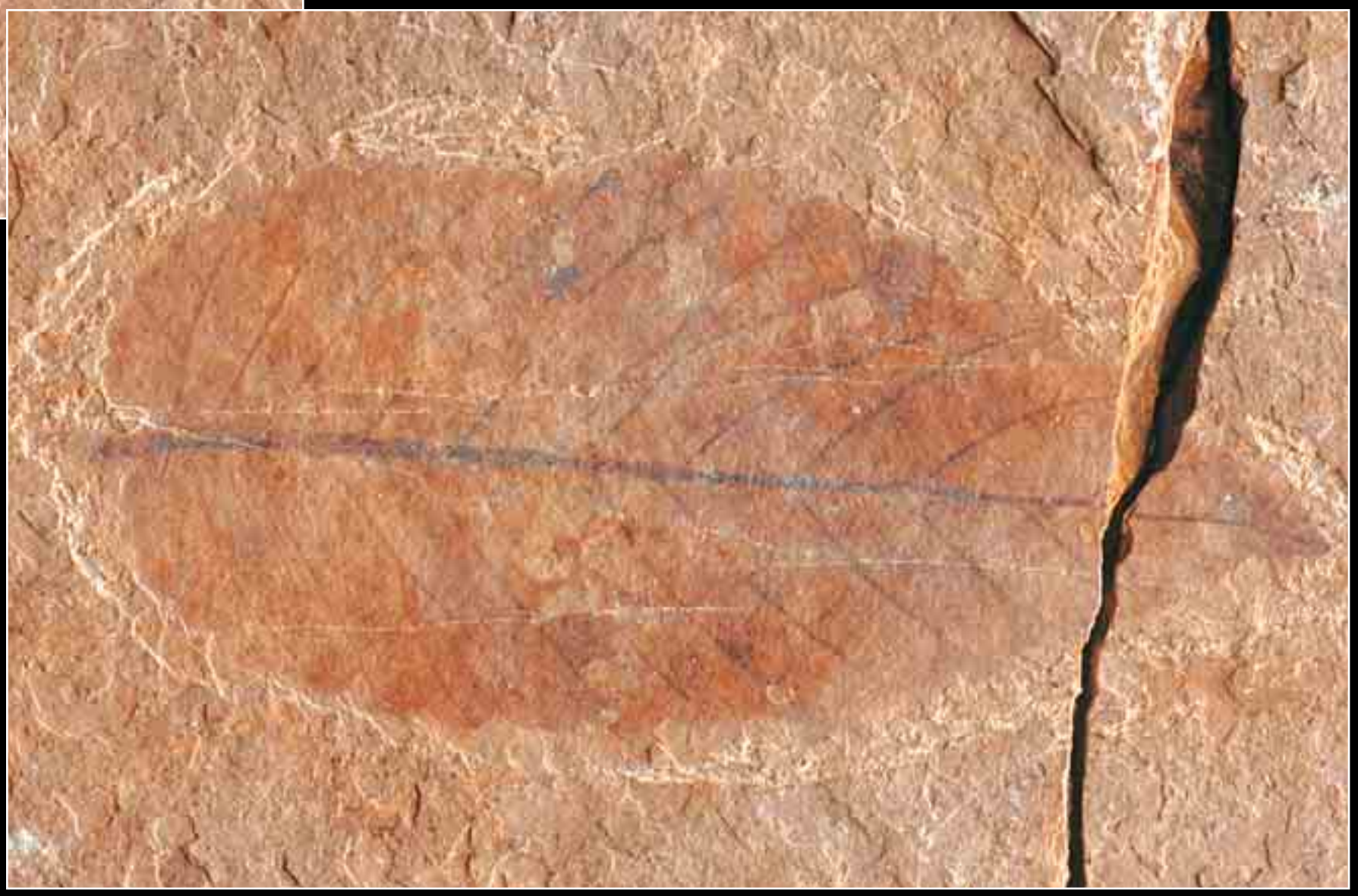

Palmiye Yaprağı

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Washington, ABD

Bitkilerin kökeni konusunda evrim teorisinin çaresizliği çoğu zaman evrimciler tarafından da itiraf edilmektedir. Örneğin Cambridge Üniversitesi, Botanik bölümü profesörlerinden Edred Corner, fosillerin bitkilerin sözde evrimini değil, Yaratılış gerçeğini desteklediğini şöyle ifade etmektedir:

"... Hala ön yargısız olursak şöyle düşünüyorum: Bitkilerin fosil kayıtları özel Yaratılış'ın lehinde görünüyor. ***Bir orkidenin, bir su mercimeğinin ve bir palmiyenin aynı atadan gelmiş olmalarını aklınız alıyor mu?*** *Üstelik bu tahmin için herhangi bir kanıtımız yokken..."* *(Dr. Edred Corner, Sürekli Botanik Düşüncede Evrim, Chicago: Quadrangle Books,1961, s.9)*

Edred Corner'ın da belirttiği gibi fosil bulguları bitkilerin hayali bir ortak atadan türemediklerini, sahip oldukları özelliklerle birlikte yoktan var edildiklerini yani yaratıldıklarını göstermektedir. Bu gerçeği gösteren fosillerden biri de resimde görülen 300 milyon yaşındaki palmiye fosilidir. Yüz milyonlarca yıldır aynı kalan palmiyeler, evrim teorisinin asılsızlığını vurgulamaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların –evrimcilerin iddia ettiği gibi- sözde rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflamalarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve geçmişlerinde evrimsel bir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Örneğin eğrelti otlarının 320 milyonluk yıllık fosilleri, bu bitkilerin yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Günümüzdeki eğrelti otlarının 320 milyon yıl önce yaşamış olanlardan hiçbir farkı yoktur. Bu durum karşısında evrimcilerin verebileceği makul ve bilimsel bir cevap bulunmamaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Eğrelti otlarının bir başka bitkiden türemediklerini, art arda gelen pek çok küçük değişiklik sonucunda bugünkü eğrelti otlarına dönüşmediklerini, tüm özellik ve fonksiyonlarıyla hep eğrelti otları olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de resimdeki fosildir. 320 milyon yaşındaki bu fosil tüm canlılar ve cansızlar gibi bitkileri de Yüce Allah'ın yarattığını, evrimin hayal ürünü bir senaryodan başka birşey olmadığını gözler önüne sermektedir.

Yaklaşık 150 yıldır dünyanın dört bir yanında fosil araştırmaları yapılmaktadır. Bu araştırmalar neticesinde milyonlarca fosil elde edilmiştir. Ancak bu fosillerin içinde bir tane bile, yarım gelişmiş, iki farklı canlının özelliklerini taşıyan, ara form niteliğinde yani evrimcilerin iddialarını destekleyen fosil bulunmamıştır. Bulunan her fosil, canlıların aniden ortaya çıktıklarını ve soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmediklerini ortaya koymaktadır. Bunun anlamı ise açıktır: Canlıları Allah yaratmıştır.

Lancashire, İngiltere

Green River, ABD

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinistlerin bitkilerin evrimi senaryosunu geçersiz kılan delillerden biri de resimde görülen 50 milyon yıllık ginkgo yaprağıdır. Ginkgoların hep ginkgo olarak var olduklarının, başka bir bitkiden türemediklerini, başka bir bitkiye de dönüşmediklerinin göstergesi olan bu fosil, diğer bütün fosil örnekleri gibi evrimcileri büyük bir açmaza sokmaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Eğer bir canlı milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden yapısını muhafaza ediyorsa, günümüzde sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz olarak yüz milyonlarca yıl önce de sahipse, bu canlının evrim geçirdiğini söylemek asla mümkün değildir. Günümüzde yaşayan eğrelti otlarından hiçbir farkı olmayan resimdeki 320 milyon yıllık eğrelti otu fosili, canlıların evrim geçirmediğini gösteren ispatlardan biridir.

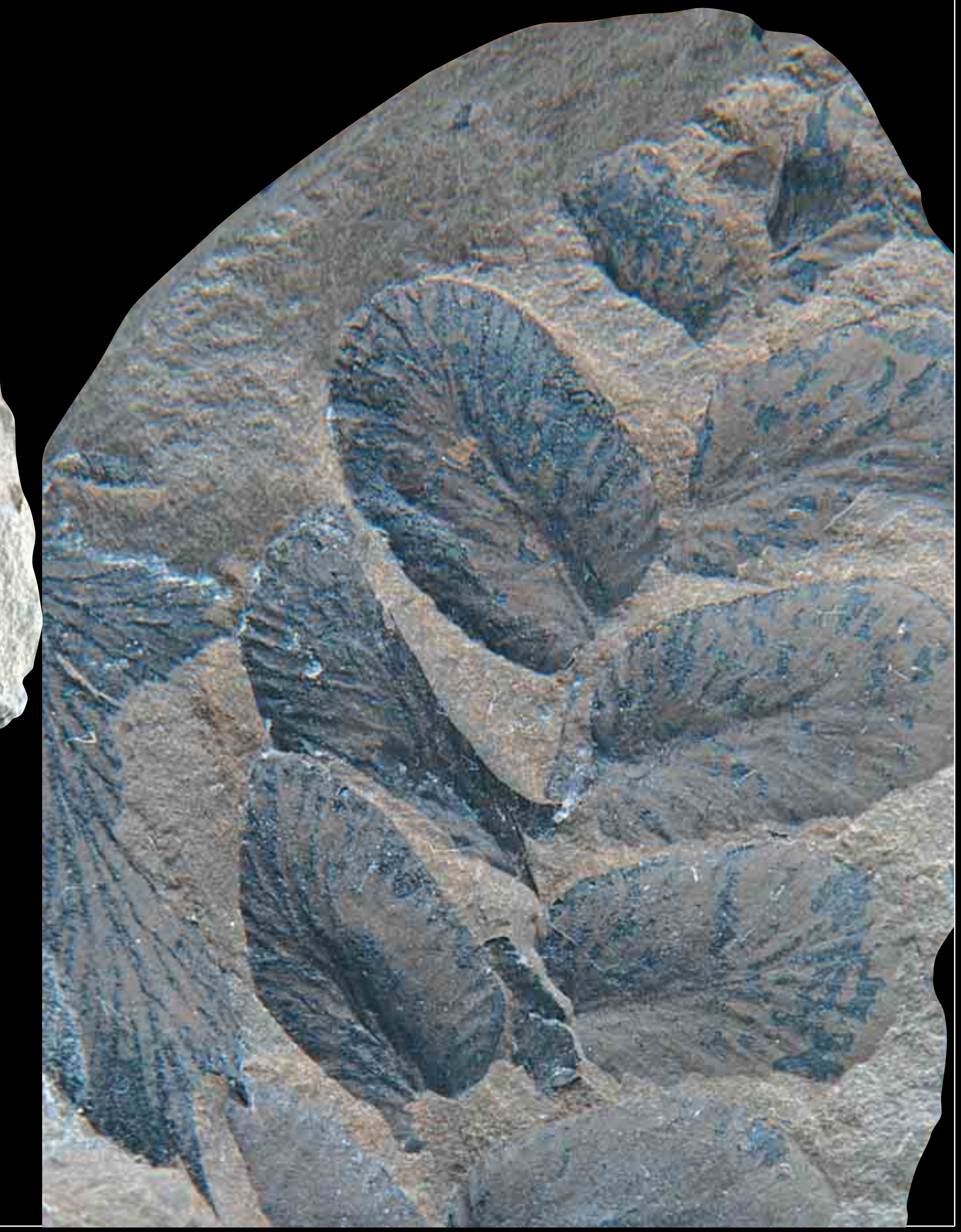

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Eğer Darwinistlerin iddia ettiği gibi evrim yaşanmış olsaydı, yeryüzünde hiç değişmeden kalmış binlerce canlı fosili değil, ara geçiş örnekleri bulunması gerekirdi. Evrimcilerin, bir canlıdan diğerine doğru değişim gösteren ara canlıları fosil kayıtlarında sürekli olarak bulmaları, milyonlarca "gelişmekte olan canlı" örneği ortaya çıkarmaları gerekirdi. Ancak evrimciler, tek bir ara geçiş fosili bile bulamamışlardır. Tek bir canlıda gelişmekte olan tek bir organ örneği bile sunamamışlardır. Canlılar, Eosen dönemine ait (54-37 milyon yıl) bu ginkgo yaprağında görüldüğü gibi hiçbir değişikliğe uğramamışlardır.

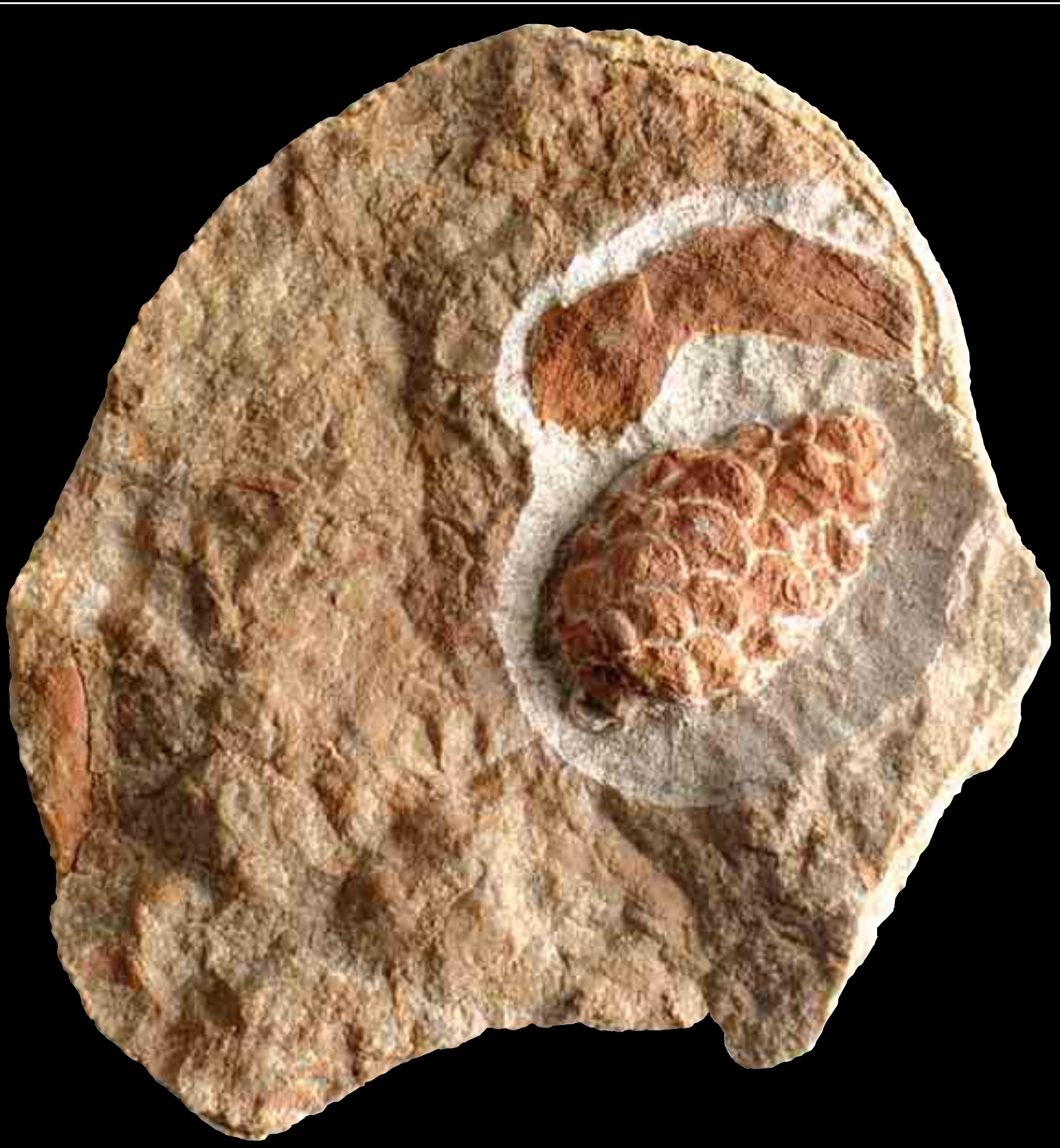

Kozalak

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 65 - 23 milyon yıl

Bölge: Almanya

Kozalakların yapısını inceleyen bilim adamları, kozalaklardaki üreme yapısının kompleksliği karşısında hayrete düşmüşlerdir. Kozalaklar, rüzgarla polenleşme sistemini kullanır, dolayısıyla aerodinamik kuvvetlerden faydalanırlar. Yapılan araştırmalar bu canlıların, rüzgarın doğrusal hareketlerini üç şekilde değiştirebildiklerini ortaya koymuştur. Kuşkusuz aklı ve şuuru olmayan bu ağaç parçasının, rüzgarın hareketlerini kullanmak gibi akıl gerektiren bir işlemi gerçekleştiriyor olması evrimcilerin iddia ettiği gibi tesadüflerle açıklanamaz. Tesadüfler, bir bitkiye rüzgarı nasıl kullanacağını öğretmekten aciz oldukları gibi, böyle kompleks bir sistemin tek bir parçasını bile meydana getirme gücüne sahip değildirler. Kozalaklardaki bu mükemmel yapı, üstün güç ve akıl sahibi Rabbimiz'in eseridir.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Bugün yaşayan bir ginkgo yaprağı nasılsa, bundan 50 milyon önce yaşayan da, bundan daha eski tarihlerde yaşamış olan da aynıdır. Bu durum, yeryüzündeki tüm canlılar için geçerlidir. Canlıların hiçbir değişim göstermediği gerçeği, pek çok evrimci bilim adamını hayrete düşürmüştür. Pek çoğunun bakış açılarını değiştirmelerine sebep olmuş, bir çoğunun da yıllarca savundukları evrimin bir aldatmaca olduğunu görmelerini sağlamıştır. Bu gerçeklere rağmen yanılgılarında direnen evrimcilerin ise, giriştikleri mücadele bilimsel değil tümüyle ideolojiktir.

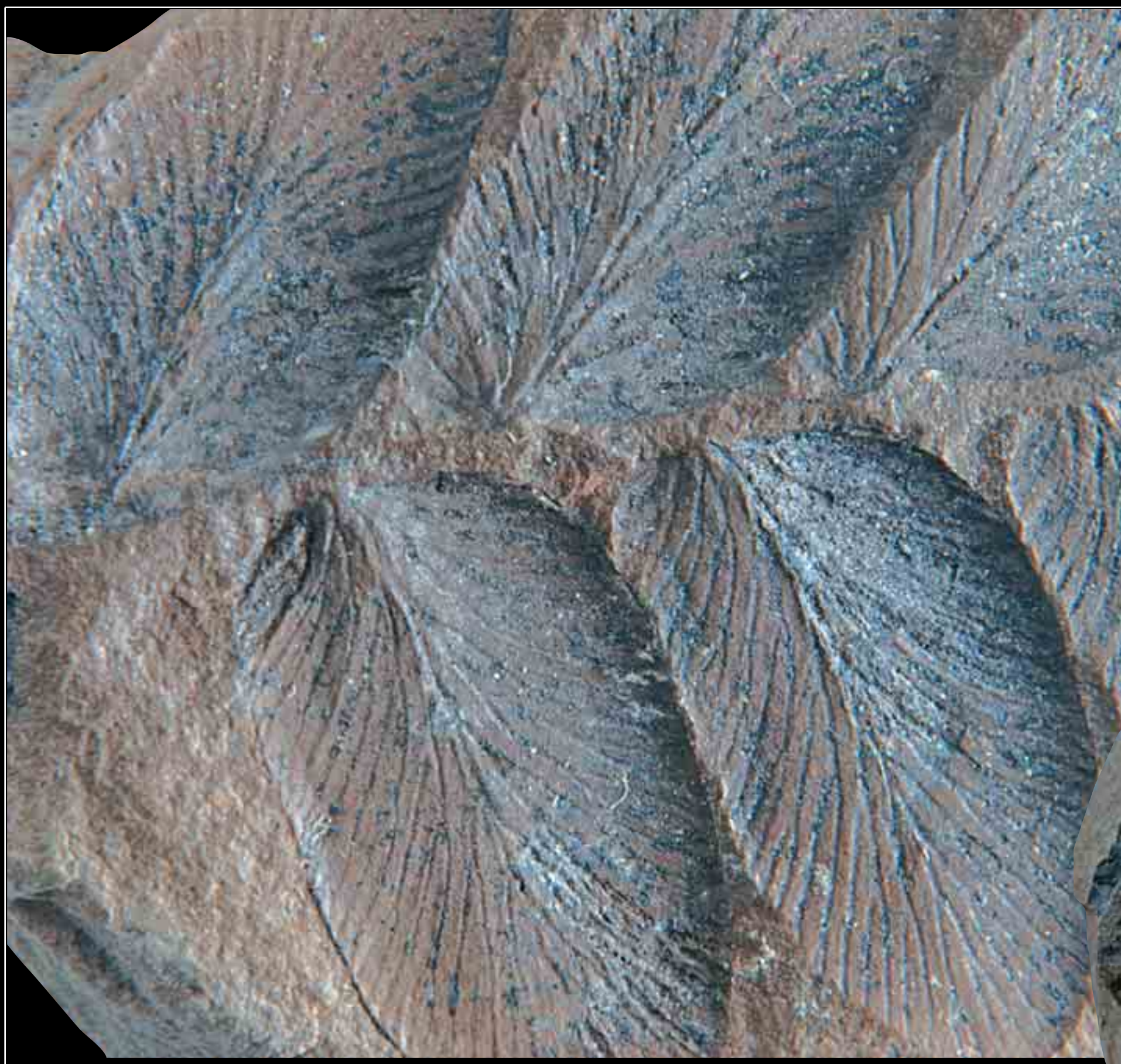

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

320 milyon yıl önce yaşamış olan eğrelti otları tıpkı günümüzdeki eğrelti otları gibi fotosentez yapıyor, aynı mekanizmaları kullanarak topraktan suyu alıyor, aynı şekilde güneş ışığından faydalanıyor ve aynı şekilde çoğalıyorlardı. Yüz milyonlarca yıldır aynı özelliklere sahip olan bu canlılar evrim geçirmediklerini söylemekte, ne var ki Darwinistler ideolojik kaygıları nedeniyle apaçık olan bu gerçeğin farkına varamamaktadırlar.

Keaki Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Zelkova serrata türüne dahil olan bu ağaçlar, günümüzde Japonya, Kore, Çin ve Tayvan'da rastlanan bir ağaç türüdür. Bu türün özellikle Japonya'da yetişenlerine keaki adı verilmektedir. Kimi zaman 20-35 metre yüksekliğe kadar ulaşan söz konusu ağaçların yaprakları da oldukça geniştir.

Diğer tüm bitkiler gibi keakiler de var oldukları ilk günden beri hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Fosil kayıtları da bu bilgiyi desteklemektedir. Resimde görülen keaki yaprağı fosili 45 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki keaki yapraklarıyla tıpatıp aynıdır.

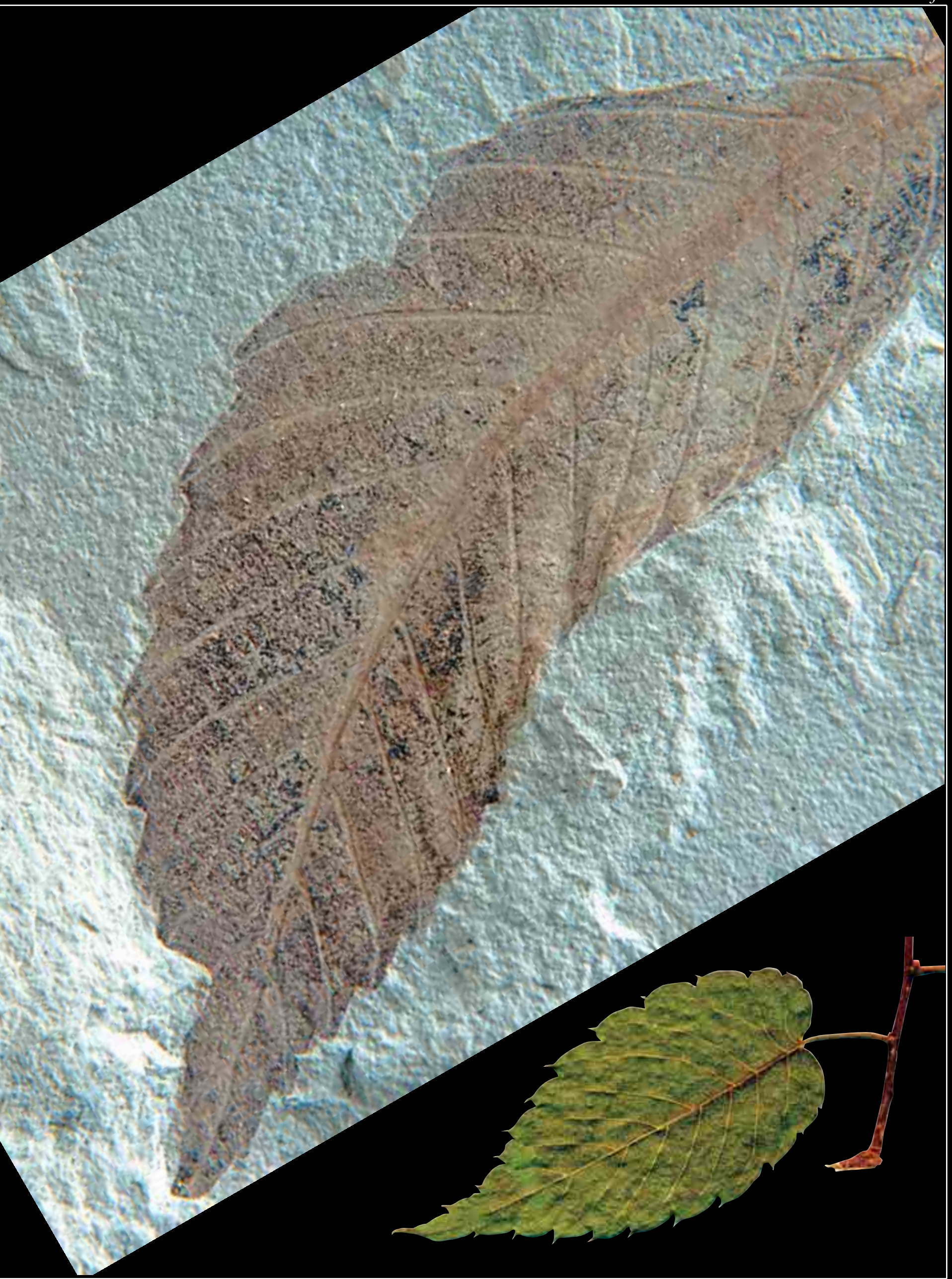

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Şuursuz atomlar tesadüfen bir araya gelerek mükemmel görünümlü ginkgo yaprağının tek bir hücresini bile meydana getiremezler. Ama Darwinstlerin iddia ettikleri şey budur. İşte bu nedenle şuursuz atomların bir şeyleri başardığını ispatlama peşine düşer ve hiçbir zaman bulamayacakları ara formları arar dururlar. Ancak, bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da karşılarına çıkacak olan şey yaşayan fosiller olacaktır.

Bu örneklerden bir tanesi de resimde görülen 50 milyonluk ginkgo yaprağıdır.

Kızılağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait bu kızıl ağaç yaprağı, hiçbir değişim geçirmemiştir. Günümüzdeki kızılağaçların özelliklerini göstermektedir. Yaprağın damar sistemindeki mükemmel detaylar olduğu gibi kalmış ve hiçbir şüpheye yer vermeyecek şekilde evrim aleyhine büyük bir delil sunmuştur.

Kara Sakız Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Bitkilerin diğer tüm canlılar gibi evrim geçirmediklerini gösteren bir diğer delil de resimdeki kara sakız ağacı yaprağıdır. Fosil üzerinde yapılan incelemeler, bitkinin 50 milyon yıl önceki halinin bugünkünden farklı olmadığını ve bitkinin milyonlarca yıldır hiçbir değişim geçirmediğini açıkça göstermektedir. Bu durum, evrimin geçersizliğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Canlıların kökenini açıklamaktan aciz olan evrim teorisi, ginkgoların on milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını gösteren fosil örnekleri karşısında da çaresizdir. Canlıların soyları devam ettiği müddetçe aynı kaldıklarının ispatı olan fosiller evrim teorisine büyük darbe vurmuştur. Diğer pek çok bilim dalı gibi paleontoloji de Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu teyit etmektedir.

Huş Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Allah, tüm varlıkları, dilediği zamanda, dilediği şekilde kusursuz yaratmaya kadir olandır. Yüce Rabbimiz, tüm varlıkları dilediği an "Ol" emri ile yaratma gücüne sahiptir. Yeryüzü, Allah'ın dilemesiyle var olmuş mükemmel ve kompleks canlılarla doludur. Bu canlılar, tarih boyunca aynı mükemmel özellikleri sergilemişler ve Allah'ın izniyle, tek bir anda ve mükemmel şekilde yaratıldıklarını ispat etmişlerdir. Darwinistler, bu gerçeği kabul etseler de etmeseler de, tüm paleontolojik deliller, onların teorilerini yıkmaya devam edecektir.

Çünkü paleontoloji, yaklaşık 50 milyon yıldır değişmeden kalmış olan bu huş ağacı yaprağında olduğu gibi, sürekli olarak yaşayan fosil örnekleri ortaya çıkarmaktadır.

Akasya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinistler, fosiller arasında hayali ara formlar olduğunu iddia ederek insanları aldatma çabası içindedirler. Ama ortaya çıkan sayısız yaşayan fosil, geçmişte evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir süreç yaşanmadığını açıkça ve yeterli delillerle göstermiş durumdadır. Bu gerçeklere rağmen evrim teorisine inanmayı sürdürenler, fosil kayıtlarının gösterdiği bu açık delilleri göz ardı eden ve "bir gün hayali ara formların bulunacağına inanan" hayalperest Darwinistlerdir.

Darwinistlerin hayallerini yerle bir eden ve insanları aldatmalarını engelleyen yaşayan fosillerden biri de resimde görülen yaklaşık 50 milyon yıllık akasya yaprağıdır.

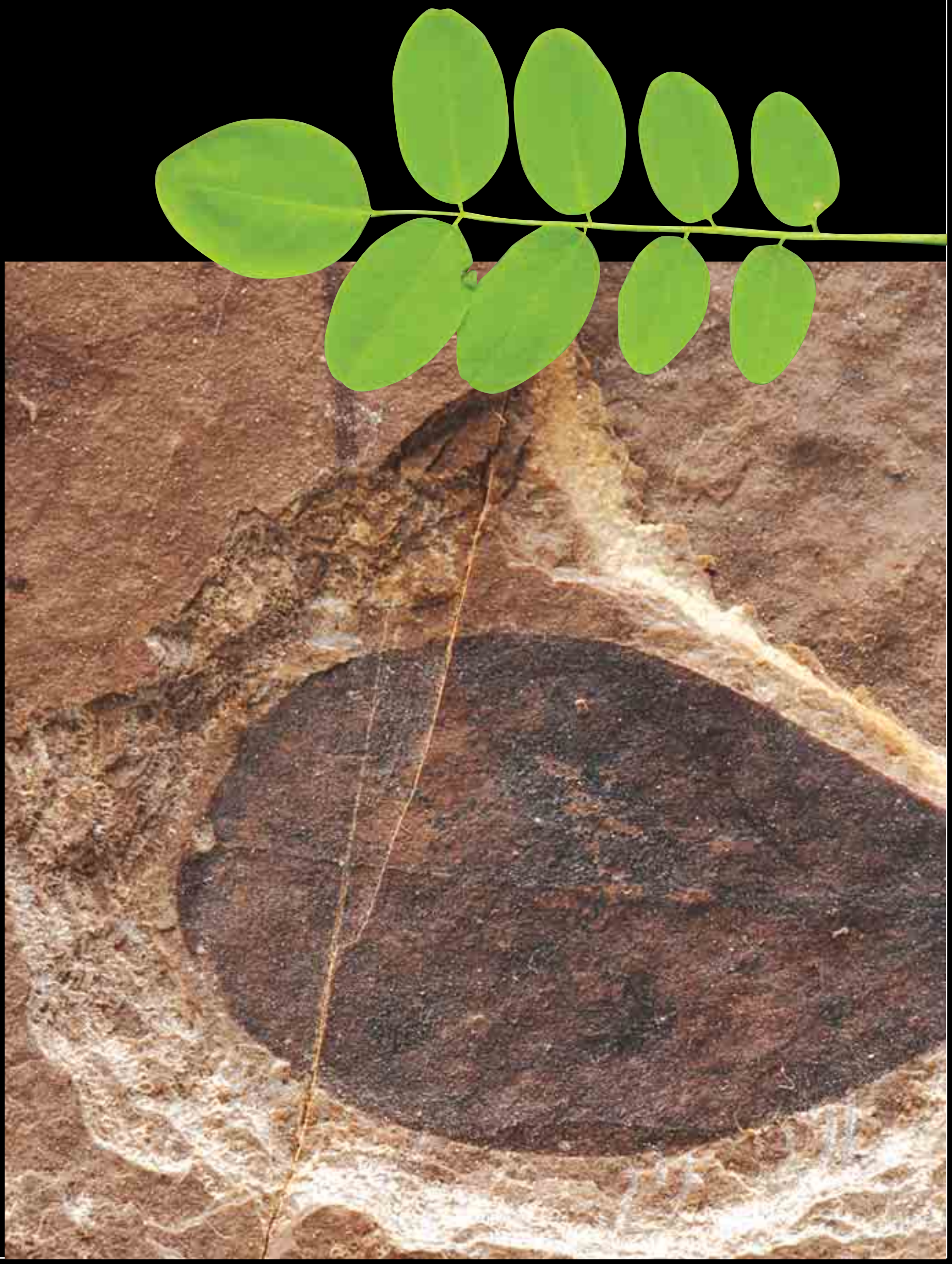

Kayaarmudu Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Diğer tüm canlılar gibi bitkiler de fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkarlar. Bugün sahip oldukları görünüm ve donanım ne ise, bundan milyonlarca yıl önce de sahip oldukları görünüm ve donanım aynıdır. Bu bilgi bizlere, canlıların üstün akıl sahibi bir Yaratıcı tarafından var edildiklerini göstermektedir. Bu Yaratıcı, Rabbimiz olan Allah'tır.

Bu gerçeği kanıtlayan delillerden bir tanesi de, yaklaşık 50 milyon yıllık kayaarmudu yaprağıdır.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Tarih boyunca kaplumbağalar kaplumbağa, sivrisinekler sivrisinek, karıncalar karınca, ginkgo yaprakları da ginkgo yaprağı olarak yaşamış ve o şekilde varlıklarını sürdürmüşlerdir. Bir ginkgo yaprağının ne kadar eski fosil örneğine bakarsak bakalım, onun günümüzde var olan aynı ginkgo olduğuna şahit oluruz. Bundan yüz milyonlarca yıl önceki de, 50 milyon yıl önceki de, günümüzdeki de hep aynı yapraktır. O da, diğer tüm canlılar gibi, hiçbir değişim geçirmemiştir, bir evrimleşme süreci yaşamamıştır. Bunun sebebi, her birinin Allah'ın üstün sanatı ile aynı şekilde yaratılmış olmalarıdır.

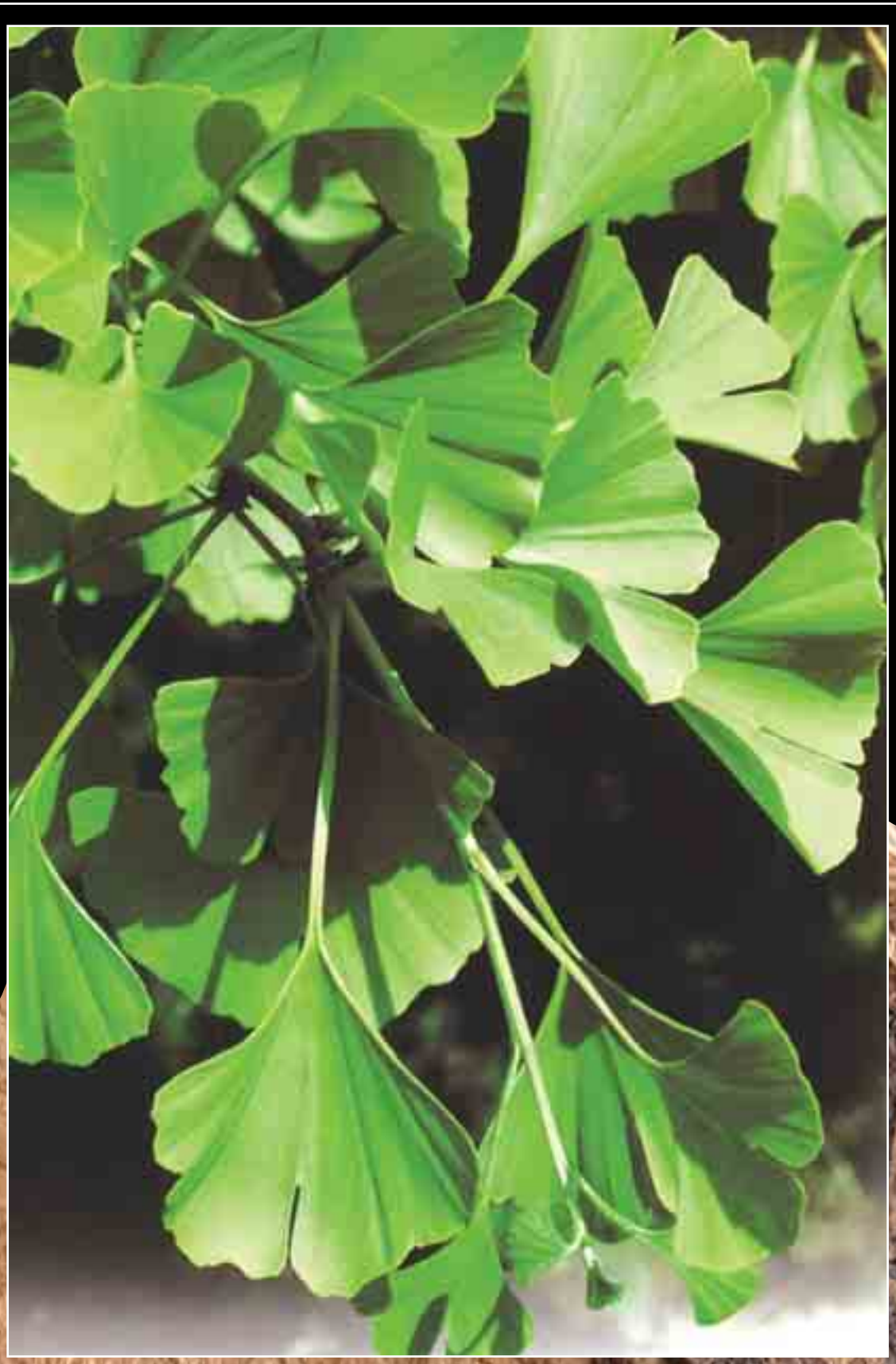

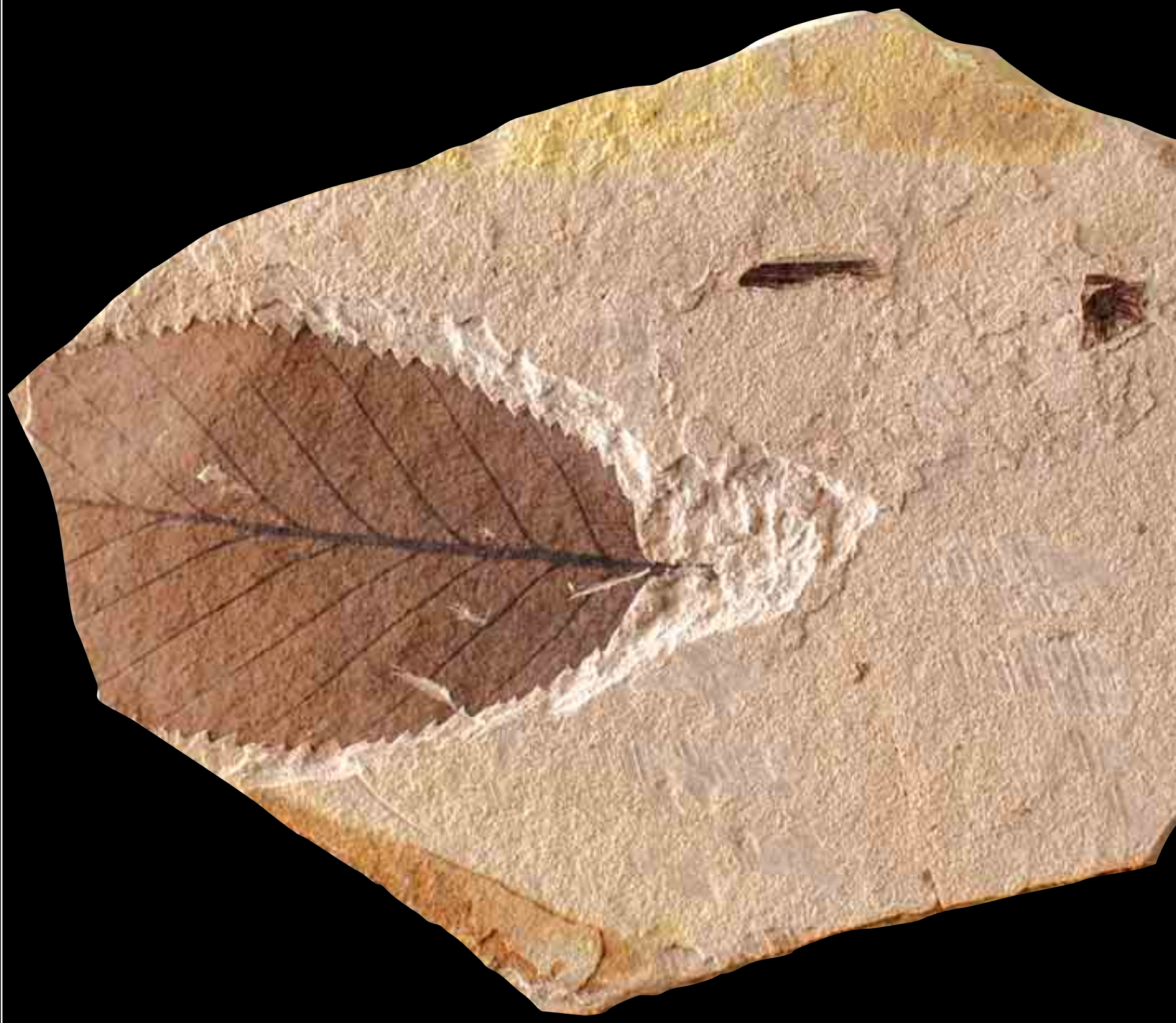

Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Resimde, günümüzden 50 milyon öncesine ait karaağaç yaprağı fosili görünmektedir. Resimden de anlaşıldığı gibi, milyonlarca yıl önce yaşamış olan karaağaç yaprağı ile bugün yaşayanlar arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu canlının tarihinde, aşamalı evrim savunucularının veya sıçramalı evrim savunucularının iddia ettiği şekilde bir değişim söz konusu değildir. Evrimciler, istedikleri kadar ellerindeki teoriyi karşı karşıya kaldıkları delilsizliğe uyarlamaya çalışsınlar, durum değişmeyecektir. Yaşayan fosiller evrimi reddetmiştir.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Yeryüzünün %99'u araştırılmış ve 250 bin canlı türüne ait 100 milyon kadar fosil çıkarılmıştır. Ortaya çıkan fosiller arasında ise, evrim teorisine delil oluşturabilecek tek bir ara form veya ilkel canlı fosili bulunmamaktadır. Canlılar, fosil kayıtlarında görüldükleri ilk zamandan itibaren eksiksiz ve kompleks yapılara sahiptirler. Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait bu ginkgo yaprağı da aynı şekilde, 50 milyon yıllık bir geçmişe sahiptir ve günümüz ginkgolarından herhangi bir farkı yoktur.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Evrimin bilim dışı iddialarına göre canlılar birbirlerinden türemiştir. Bu durumda, iki tür arasında ara türler, farklı canlıların tam gelişmemiş özelliklerini taşıyan garip varlıklar var olmalıdır. Ve bu ara canlıların fosillerinin sayısı milyonları aşmalıdır.

Fakat fosil kayıtlarında söz konusu ara canlılar yoktur. Bu ara canlılardan "tek bir örnek bile" görülmemiştir. Canlılar var oldukları ilk andan itibaren eksiksiz ve mükemmel yapıdadırlar. Günümüz canlıları bundan milyonlarca yıl önce de bugünkü özellikleriyle yaşamışlardır. İşte fosil kayıtlarının sunduğu gerçek budur. Yaklaşık 50 milyon yıllık bir ginkgo yaprağı da bunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Kızılağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

50 milyon yıllık bu kızılağaç yaprağı, canlıların milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını gösteren milyonlarca örnekten bir tanesidir.

Evrimcilerin ara tür olarak iddia ettikleri bir düzine kadar fosil aslında hiçbir şekilde ara fosil özelliği göstermeyen farklı türde kompleks canlılara aittir. Bunların bir kısmının da sahtekarlık örnekleri olduğu kesin olarak ortaya çıkmıştır. Evrimcilerin, iddialarını haklı çıkaracak hiçbir kanıtları yoktur. Yaşayan fosil örnekleri, bu gerçeği sürekli olarak teyit etmektedir.

Ceviz Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Dünyanın neredeyse her yerinde yetişen ceviz ağacı, boyu 40 metreye kadar uzayabilen büyük bir ağaçtır. 50 milyon yıllık bu fosil ceviz ağacı yaprağı, bugün hemen her yerde görülebilen ceviz ağacı yapraklarından hiçbir farklılık taşımamaktadır.

Yaratılış gerçeği sayısız delil ile kanıtlanmış bir gerçektir. Evrimcilerin teorilerine kendilerince bir kanıt oluşturabilmek için, hayali evrimi ispatlayacak bir ara fosil getirmeleri gerekmektedir. Ancak yeryüzünde evrim gerçekleşmediği için, bunu destekleyecek herhangi bir ara fosil de yoktur. İşte bu nedenle evrim, herhangi bir bilimsel nitelik taşımamakta ve tamamen bir aldatmacaya dayanmaktadır.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eğer evrim doğruysa, Darwinistlerin, bu kitaba benzer bir kitap basmaları, hatta bundan daha kapsamlı bir çalışma gerçekleştirmeleri, sayısız sergi açmaları ve ellerinde olması gereken milyonlarca, hatta milyarlarca ara fosil örneğini böyle bir kitapta sergilemeleri gerekmektedir. Ancak bunu yapmayacaklardır, çünkü yapmaları imkansızdır. Ellerinde ara geçiş fosili yoktur. Tek bir tane bile bulunmamaktadır. Çünkü canlılar evrim geçirmemişlerdir ve fosil kayıtları bunu açıkça kanıtlamaktadır. Akıllı ve vicdanlı bir insan, bu resimde görülen tek bir ginkgo yaprağına bakarak, canlıların değişmeden kaldıklarını, yani yaratılmış olduklarını kolayca anlayacaktır.

Resimdeki ginkgo yaprağı yaklaşık 50 milyon yıllıktır ve bu canlının milyonlarca yıl boyunca değişmediğini kanıtlamaktadır.

Kızılağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılarız; ***kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz.***" *(Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133)*

İngiliz paleontolog Derek W. Ager'ın kendince sorun olarak algıladığı şey, fosillerin evrim teorisini hiçbir zaman desteklememiş olması, Yaratılış gerçeğini teyit etmesidir. Canlıların aniden yeryüzünde belirdiklerini, yani yaratıldıklarını ve hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gösteren fosillerden biri de resimdeki 50 milyon yıllık kızılağaç fosilidir.

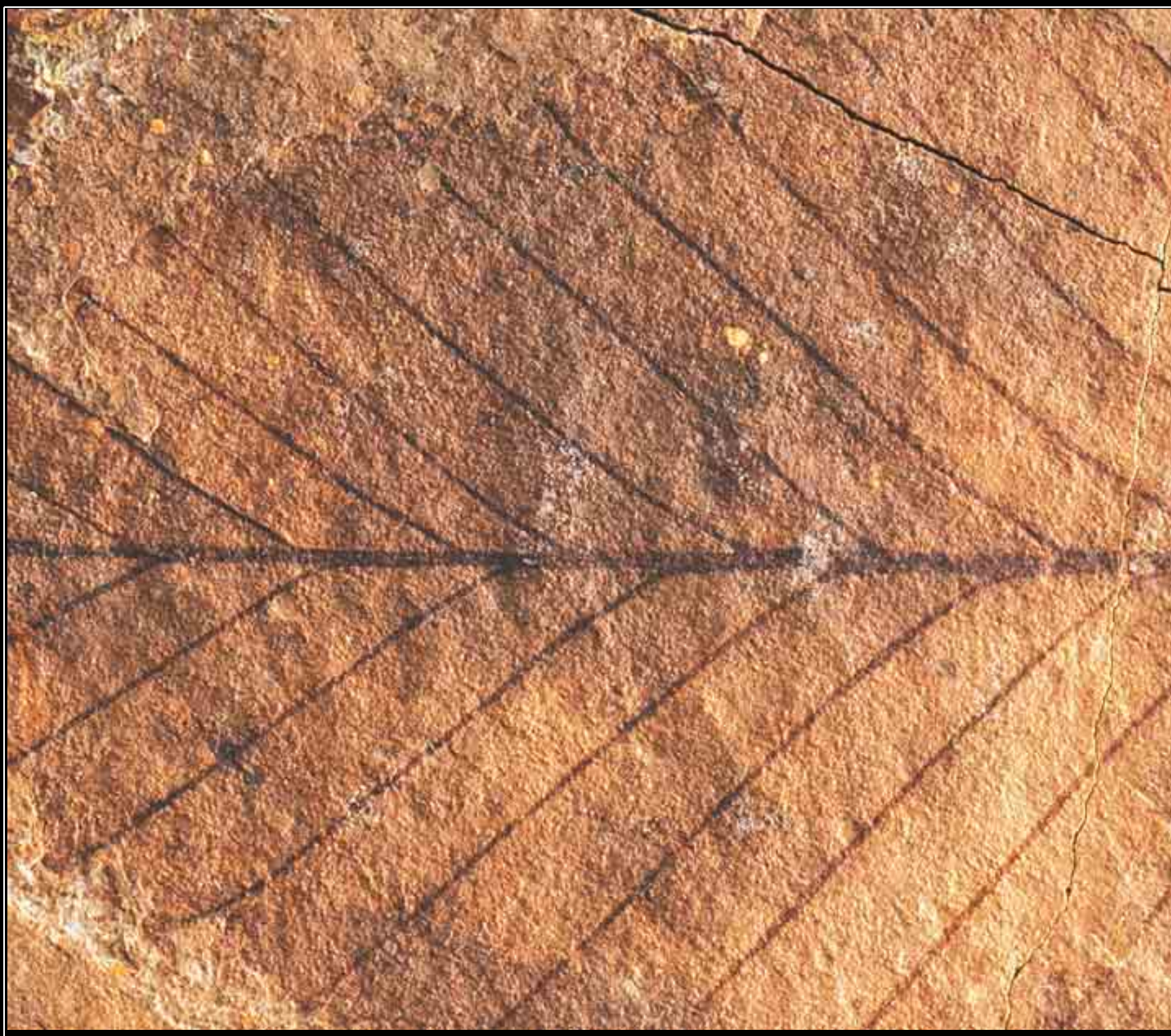

Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwin dönemi, bilimsel anlamda son derece ilkel bir dönemdi. Canlı yapıları tanınmıyor, genetik bilinmiyor, hücre içi su dolu bir baloncuk sanılıyordu. Böylesine bir cehalet döneminde ortaya atılan evrim teorisi, canlıların genetik ve anatomik özellikleri keşfedildikçe daha büyük bir çıkmaza girdi. Fosilleşen canlıların yapılarındaki değişmezliği ortaya koyan paleontoloji de, evrim teorisine zorluk getiren bir başka bilim dalı oldu.

Canlıların sahip oldukları kompleks yapıların hiçbir değişikliğe uğramamış olması, tüm canlıları üstün güç sahibi Yüce Allah'ın yarattığını bir kez daha göstermektedir. 54 - 37 milyon yıllık bu karaağaç yaprağı da bu gerçeğin kanıtlarındandır.

Gürgen Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Gri gövdesinin üzerinde yeşil dalların uzandığı dünyanın en sağlam ağaçlarından biri olan gürgen ağacının yaprağı, 50 milyon yıl önce de aynı özelliklerle, aynı şekilde yaşamıştır. Onu milyonlarca yıl önce yaratan da, şu anda var eden de alemlerin Rabbi olan Allah'tır. Allah'ı inkar etmek için evrim teorisi gibi sahte teorilerin peşine düşenler, hiçbir zaman başarılı olamayacaklardır. Çünkü gökler ve yer, Allah'ın varlığının apaçık delilleriyle doludur.

Kızılağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinizm'in artık fosilleri evrime delil olarak göstermesi mümkün değildir. Çünkü, 19. yüzyılın ortalarından bu yana dünyanın dört bir yanında yapılan arkeolojik çalışmalarda, evrimcilerin sayısız olduğunu iddia ettikleri "ara geçiş formu" fosillerinden tek bir tane bile bulunamamıştır. "Kayıp halkaların" bilim dışı bir efsane olduğu anlaşılmıştır.

Bulunan tek şey, yaşayan fosillerdir. Resimde görülen yaklaşık 50 milyon yıllık kızılağaç yaprağı, bulunmuş milyonlarca yaşayan fosilden sadece bir tanesidir.

Söğüt ve Huş Ağacı Yaprakları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Genellikle kuzey bölgelerde yetişen her iki ağaç türü de, bugün Kuzey Amerika ve Kanada'da da varlığını sürdürmektedir. Bu bitkilerin, günümüzden milyonlarca yıl önceki bir dönemde aynı topraklar üzerinde varlıklarını sürdürmüş olmaları ve hiçbir şekilde evrim geçirmemiş olmaları, Yaratılış gerçeğini açıkça kanıtlayan önemli bir delildir. Bu canlılar, tarihte yaşamış diğer tüm canlılar gibi, Allah'ın "Ol" emri ile yaratılmış ve bugün sahip oldukları tüm özelliklerle varlıklarını sürdürmüşlerdir.

Huş ağacı yaprağı

Söğüt yaprağı

Sekoya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Sekoya ağacının günümüze ulaşan sayısız kalıntıları, bu bitkinin on milyonlarca yıl boyunca dünyanın çeşitli yerlerinde varlığını sürdürdüğünü ve hiçbir değişime uğramadığını kanıtlamaktadır. Darwinistlerin, bitkilerin hayali evrimine dair spekülasyonları, bu önemli kanıtlar ile ortadan kalkmış bulunmaktadır. 50 milyon yıllık bu sekoya yaprağı da evrimi ortadan kaldıran kanıtlardan biridir.

Sekoya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Uzunluğu yüzlerce metreye erişen bu ağacın yaprakları, günümüz sekoyalarının yapraklarından hiçbir fark taşımamaktadır. Bu durum, günümüzden yaklaşık 50 milyon yıl önce, bu dev ağacın yetiştiğini ve aynı sistemlere sahip olduğunu kanıtlamaktadır. Bitkilerin aşamalı evrimi hakkında hayal ürünü senaryolar kurmaya çalışan Darwinistler, somut paleontolojik deliller karşısında büyük bir bocalama yaşamaktadırlar. Bu bocalama, evrim teorisinin yıkılışının göstergesidir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Resimde görülen 320 milyon yıl yaşındaki eğrelti otu fosili, bu canlıların evrim geçirmediklerinin önemli bir delilidir. Çünkü bu fosil yüz milyonlarca yıl boyunca eğrelti otlarının aynı kaldıklarını göstermektedir. Bu bulgu karşısında, canlıların uzun zamanlar içinde küçük değişiklikler geçirerek birbirlerinden türediklerini iddia eden evrim teorisi cevapsızdır.

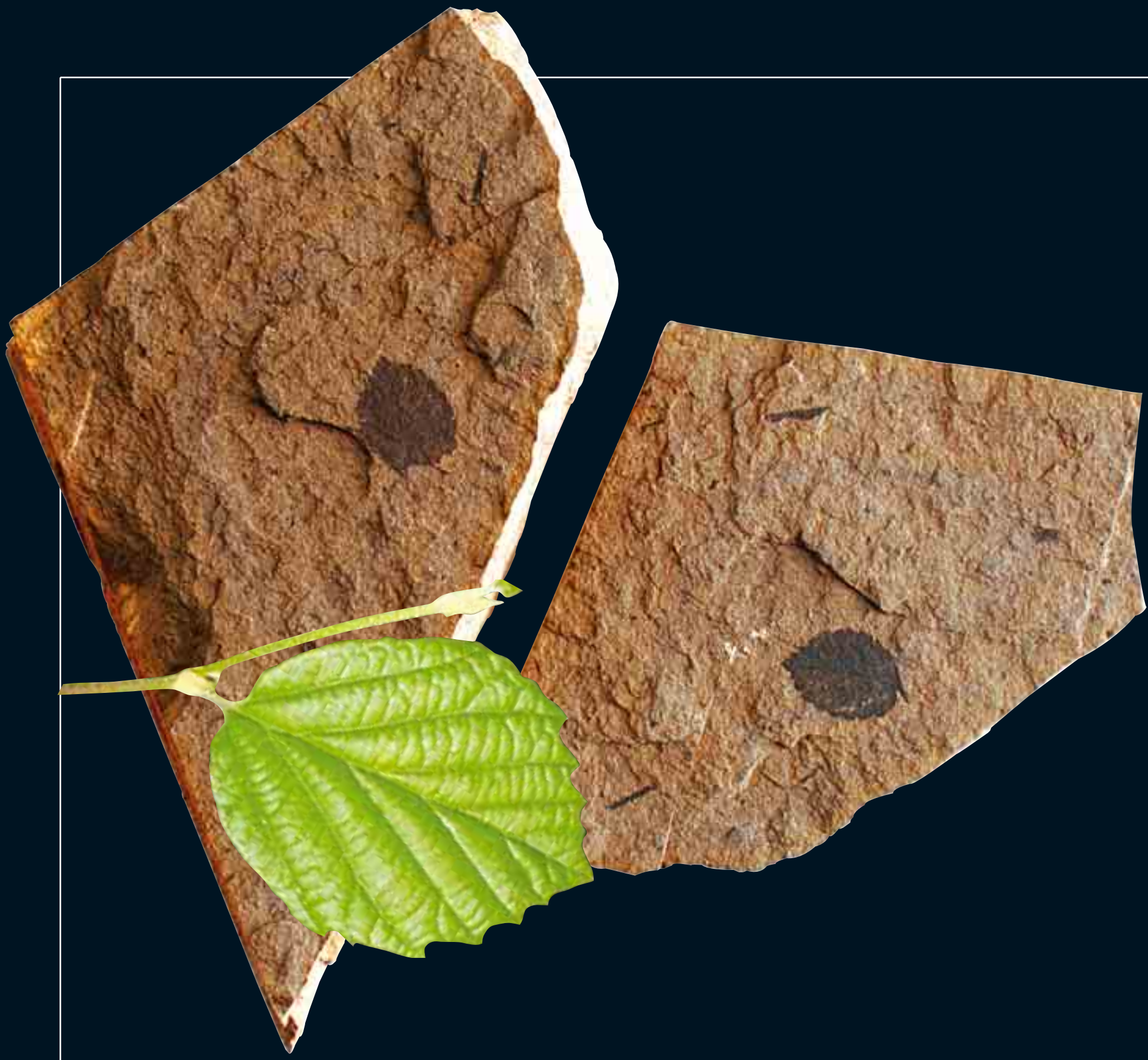

Kızılağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Oklahoma Üniversitesi'nden bilim tarihi profesörü David B. Kitts, fosil bulgularının evrim teorisine hiçbir zaman destek sağlamadığını şöyle ifade etmektedir:

"Paleontoloji, evrimi gösterecek delilleri sunacağına dair vaadlerine rağmen evrimcilere hiç de hoş olmayan zorluklar çıkardı. Bunlardan en çok dile düşeni fosil kayıtlarındaki boşluklardır*. Evrim, türler arası geçiş formlarını gerektirir, ama paleontoloji bunu evrimcilere sunamadı."* *(Paleontology and Evolution Theory", Evolution, Vol. 28, Eylül 1974, s.467)*

Paleontoloji evrimcilere hiçbir delil sunmazken, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu da gözler önüne sermiştir. Çünkü elde edilen sayısız fosil, canlıların aniden, eksiksiz ve kusursuz yapılarıyla var olduklarını ve hiç değişmediklerini ortaya koymaktadır.

Ginkgo ve Karağaç Yaprakları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eosen döneminde yaşamış olan bu bitkiler, canlıların evrim geçirmediklerini gösteren sayısız bulgudan biridir. 150 yıldır elde edilen milyonlarca fosil, evrimcilerin hayallerini suya düşürmüştür. Darwinistlerin fosil kayıtlarına dayanarak evrimi savunmaları imkansız hale gelmiştir. Bu gerçek evrimciler tarafından da itiraf edilmektedir. İşte evrimci paleontolog Mark Czarnecki'nin sözleri:

"Teoriyi (evrimi) ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar ve yine aniden yok olurlar. Ve bu beklenmedik durum, türlerin Allah tarafından yaratıldığını savunan görüşe destek sağlamıştır." *(Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", MacLean's, 19 Ocak 1981, s. 56)*

Ginkgo yaprağı

Karaağaç yaprağı

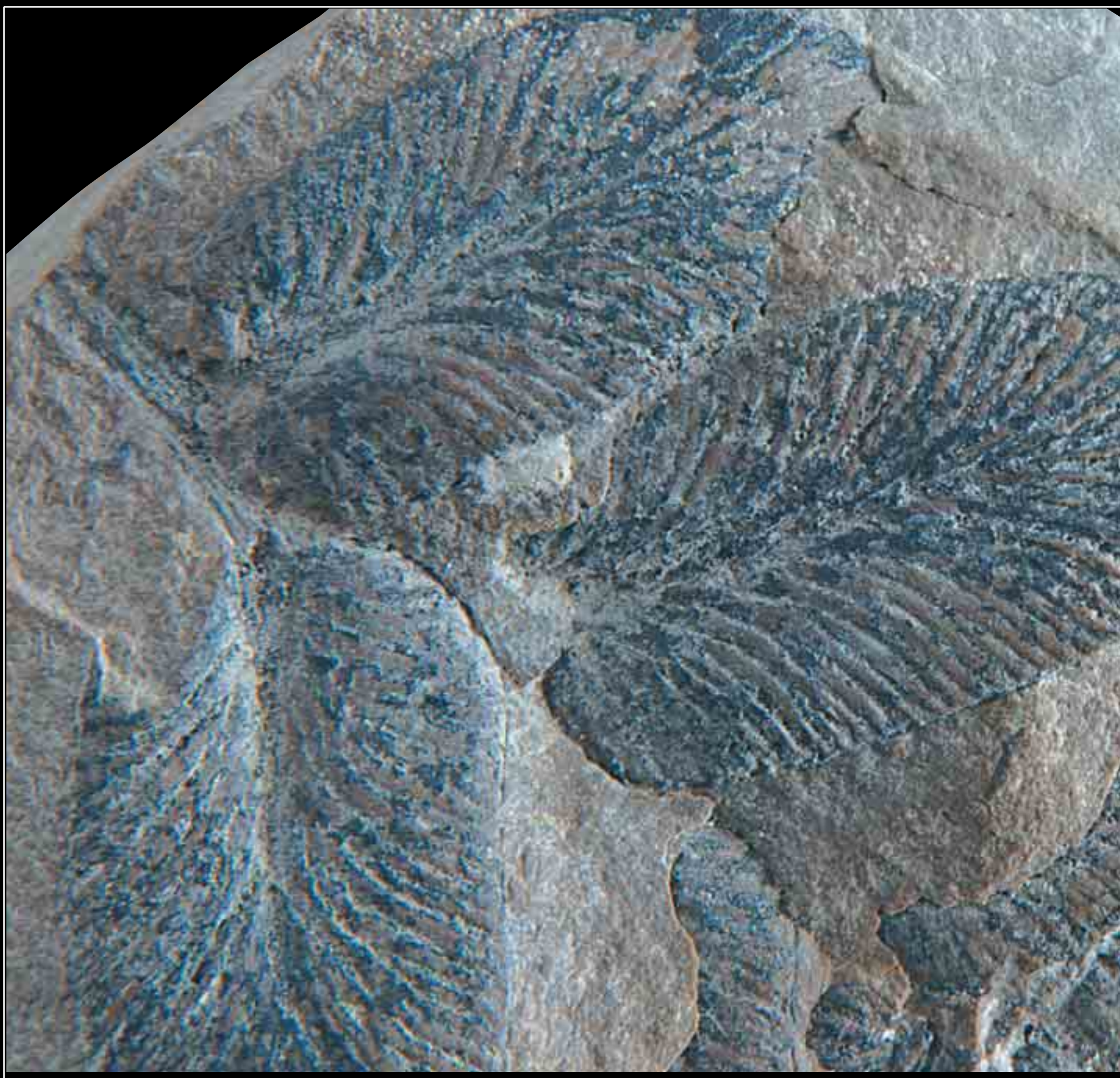

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Tüm canlılar gibi bitkiler de yaratılmışlardır. İlk ortaya çıktıkları andan itibaren bütün mekanizmaları eksiksiz olarak vardır. Evrimci literatürde kullanılan "zamanla gelişim, tesadüflere bağlı değişimler, ihtiyaçlar sonucunda ortaya çıkan adaptasyonlar" gibi terimler, hiçbir gerçekliğe karşılık gelmemektedir ve bilimsel bir anlamları yoktur. Fosil bulguları da bu gerçeğin en önemli delilleridir.

Polonya'da Baltık amberi elde edilen sahalardan biri

Elde edilen bitki fosillerinin bir kısmı da amber içinde fosilleşmiş olan bitkilere aittir. Baltık amberleri içinde yosun ve yosunumsu bitkilerin yanı sıra çeşitli çiçeklere, meyvelere, tohumlara ve yapraklara da da rastlanmaktadır. Daha çok Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait bitkilerin fosillerinin elde edildiği Baltık amberleri, botanikçilerin 200'den fazla bitki türünü tanımlamalarını sağlamıştır.

Cache Creek Oluşumu, Kanada

Paleontologların yıllardır devam eden çalışmaları, Darwinistlerin karşısına hep aynı gerçeği çıkarmaktadır: Bilimsel bulgular evrim teorisini reddetmektedir.

45 milyon yıllık amber içindeki Mazı yaprağı fosili, evrimcilerin bitkilerin kökenine dair iddialarına meydan okumaktadır.

Kanada'daki Cache Creek Oluşumu çok sayıda ve farklı türe ait bitki fosilinin elde edildiği mekanlardan biridir. Bu oluşum bundan yaklaşık 50 milyon yıl önce çevre dağlarda ve havzada bulunan ormanın izlerini taşımaktadır. Yapraklar, çiçekler ve diğer bazı küçük canlılar rüzgarların ve akarsuların yardımıyla bölgede bulunan göle taşınmış ve burada dibe batıp fosilleşmeye başlamışlardır.

Bölgeden bugüne kadar elde edilen fosillerin 2/3'si günümüzde yaşayan bitkilere ait örneklerdir. Bir kısmı da çok nadir bulunan veya henüz tanımlanmamış bitkilerin fosilleridir.

Yaklaşık 50 milyon yıllık bir fosil ormanına sahip olan bu arazinin silis açısından zengin olan yapısı, detayları çok iyi korunmuş fosil örnekleri elde edilmesini sağlamaktadır. Bu detaylar sayesinde bulunan fosillerin günümüzde yaşayan örnekleriyle kapsamlı bir şekilde karşılaştırılması mümkün olmaktadır. Ve bu karşılaştırma bilinen bir gerçeği bir defa daha gözler önüne sermektedir: Canlılar on milyonlarca yıldır aynıdırlar, diğer bir deyişle evrim geçirmemişlerdir.

Akdiken Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Canada

Darwinistler, hayvanlar aleminin fosil kayıtlarındaki değişmezliğini açıklayamadıkları gibi, bitkiler alemindeki değişmezliği de açıklayamazlar. Binlerce hayvan türünün yanında, sayısız bitki türü de fosil kayıtlarında hiçbir değişim göstermeden milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca gözlemlenmektedir. Bunlardan bir örnek 50 milyon yıllık, Eosen dönemine (54 - 37 milyon yıl) ait akdiken yaprağıdır. Bu örnekler, sahtekarlık üzerine kurulmuş ve tamamen çıkmazda olan Darwinizm'i bilimsel olarak ortadan kaldırmaktadır.

Keaki Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Darwin'den bu yana evrim yanlıları, Darwin'in bulunmasını umduğu hayali ara geçiş formlarının arayışı içindeydiler. Kendilerince Darwin'in mirasını yaşatmaya çalıştıklarından, fosil kayıtlarının mutlaka onlara bekledikleri delili vereceğine inanıyorlardı. Ancak olaylar onların beklentilerinin tersine gelişti. Fosil kayıtları, yeryüzünde ara canlılar yaşamadığını, canlıların değişmediklerini ve açıkça yaratıldıklarını ilan etti. Bu gerçeğin en önemli göstergelerinden bir tanesi de, yaklaşık 50 milyon yıllık Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait bu keaki yaprağıdır.

Bir Tür Söğüt Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Tarih boyunca bulunan tüm fosiller Yaratılış gerçeğini ispat ettiği halde, Darwinistler bunun tam aksini savunmaya devam etmişlerdir. Ancak şu anda, fosil kayıtlarındaki değişmezlik ve ortaya çıkan sayısız yaşayan fosil örneği karşısında, evrim teorisi lehinde geliştirilen tüm senaryolar geçersizdir. Çünkü bilimsel teorilerin, bilimsel delillerle desteklenmesi gerekir. Evrimciler ise, teoriyi delillendirecek tek bir kanıta bile sahip değildirler.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Bitkilerde, tüm canlı gruplarında olduğu gibi, fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmakta ve evrimciler tarafından torunları ya da ataları olduğu ileri sürülen diğer bitkilerle herhangi bir süreklilik göstermemektedirler. Bu da tüm evrimci iddiaları geçersiz kılmaktadır.

Resimde görülen 320 milyon yıllık eğrelti otu fosili de evrim teorisini geçersiz kılan örneklerden biridir. 320 milyon yıl önce yaşamış eğrelti otlarıyla günümüzdekiler arasında hiçbir fark yoktur.

Sekoya Kozalağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

50 milyon yıllık sekoya kozalağı fosili de bu canlıların milyonlarca yıllık dönemde aynı şekilde varlıklarını sürdürdüklerini açıkça göstermektedir. Bu ve diğer yaşayan fosil örnekleri şu gerçeği açıkça ilan eder: Evrim yaşanmamıştır. Darwinistlerin bu konudaki tüm iddiaları boştur, evrim büyük bir yalana dayanmaktadır. Evrim delilsizdir. Darwinistler ortaya attıkları sayısız iddianın bir tanesine bile bilimsel bir delil getirememişlerdir. Canlılar evrim geçirmemiştir, tüm canlıları Allah yaratmıştır.

Manolya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Fosil bulguları evrimin geçersizliğini gözler önüne sererken, bazı evrimciler de teorinin fosil kayıtları tarafından onaylanmadığını itiraf ederler. Bu itirafçılardan biri de, Chicago Doğa Tarihi Müzesi, Jeoloji Bölümü Başkanı Dr. David Raup'tur. Raup, fosillerin Darwinizm'i desteklemediğini şöyle ifade eder:

"Çoğu insan fosillerin, Darwin'in hayatın tarihi hakkındaki görüşlerine kanıt olduğunu zanneder. Oysaki bu kesinlikle yanlış bir düşüncedir." *(http://www.rmplc.co.uk/eduweb/sites/sbs777/vital/evolutio.html)*

Fosillerin Darwinizm'e kanıt olduğunu zannedenlerin yanıldığını gösteren bulgulardan biri de resimdeki 50 milyon yıllık manolya yaprağıdır.

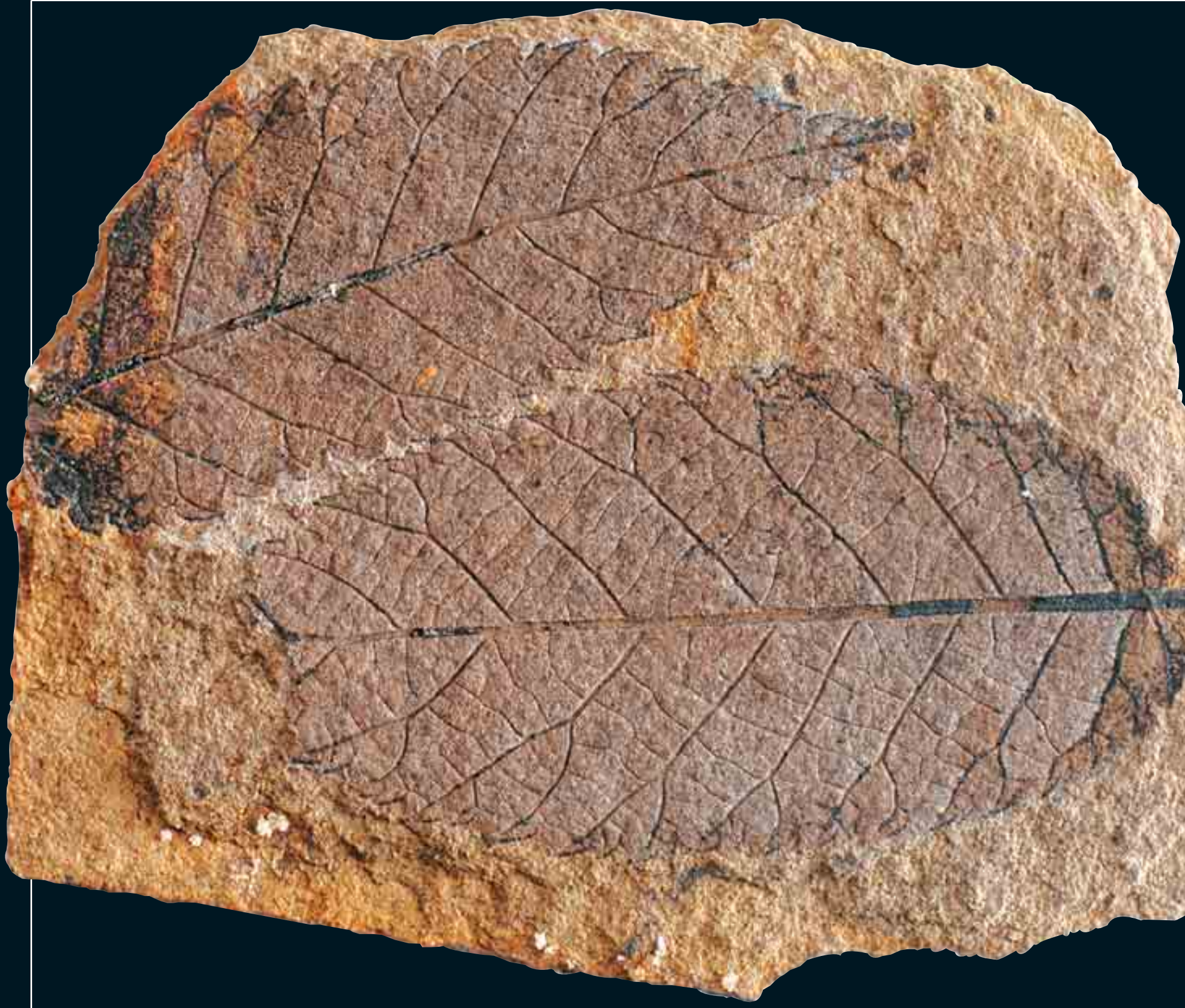

Huş Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

British Columbia'da bulunmuş olan Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait bu huş ağacı yaprağı, günümüz huş ağaçlarının tam olarak aynısıdır. Bitki, milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim geçirmemiş, evrim süreci yaşamamıştır.

Darwinistlerin aldatıcı yöntemleri nedeniyle, bazı kimseler yeryüzündeki sayısız fosil örneklerinden bir kısmını ara geçiş formlarının oluşturduğunu düşünebilirler. Ancak "ara geçiş formu" kavramı tamamen hayalidir. Fosil kayıtlarında, evrimcilerin iddia ettikleri ara formlardan "tek bir örnek bile" bulunmamaktadır. Fosil kayıtları, yalnızca milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişime uğramamış olan yaşayan fosil örneklerini ortaya koymaktadır.

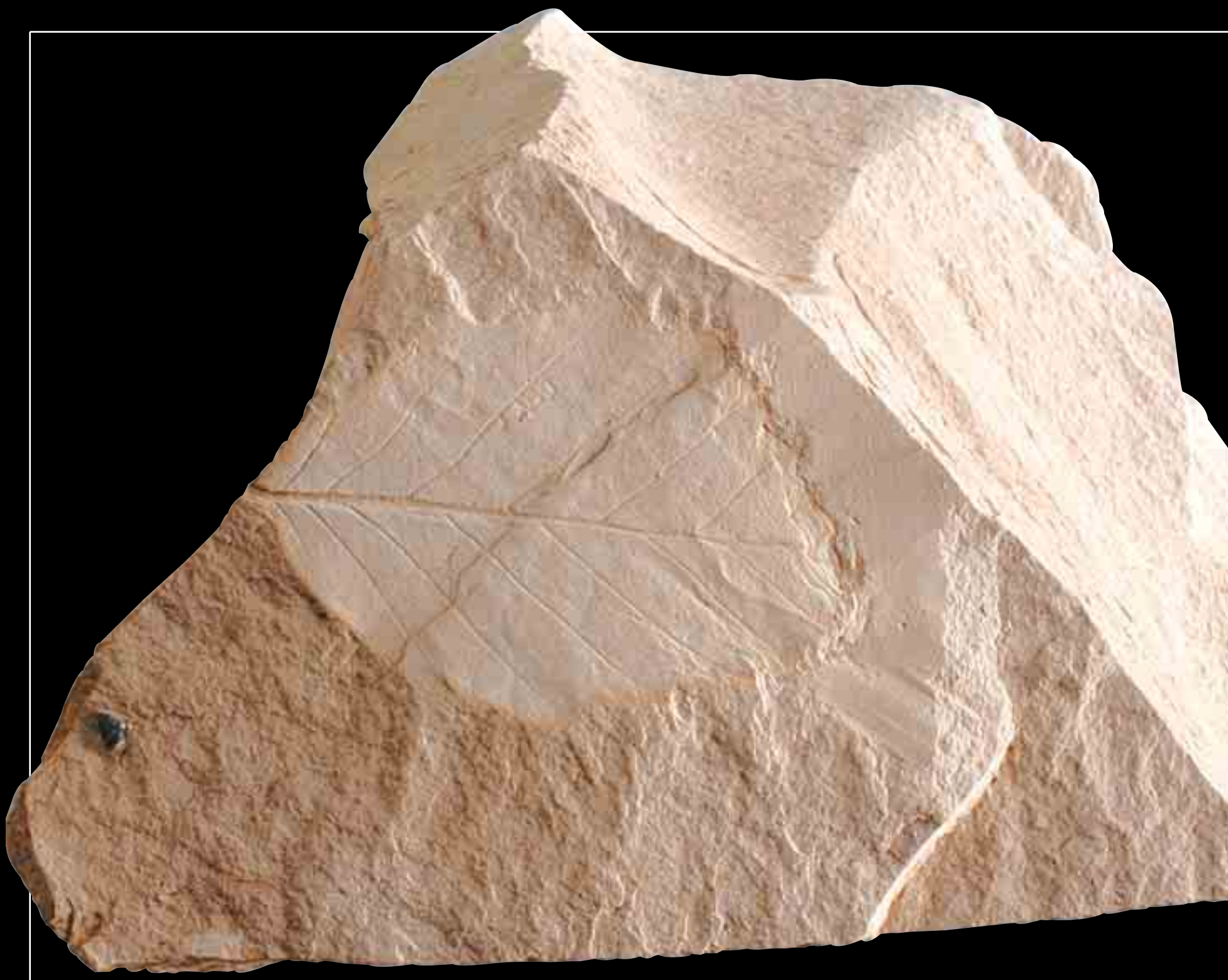

Kızılağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Darwinizm insanları, evrimin sahte ilahı olan tesadüflerin hücreleri, organizmaları, hayvanları, bitkileri ve insanları oluşturduğuna inandırmaya çalışır. Darwinistler bilimsel olarak hiçbir şekilde desteklenmeyen, mantığa aykırı hatta gülünç birtakım iddialar öne sürüp bunlara sahte deliller aramaya çalışırlar. Darwinistlerin, fosil yataklarında hayali ara formları arayışlarının sebebi de budur. Ancak yeryüzü katmanları, Eosen dönemine (54 – 37 milyon yıl) ait bu kızılağaç yaprağında olduğu gibi sürekli olarak değişmemiş, yani evrim geçirmemiş canlıların kalıntılarını sunmaktadır.

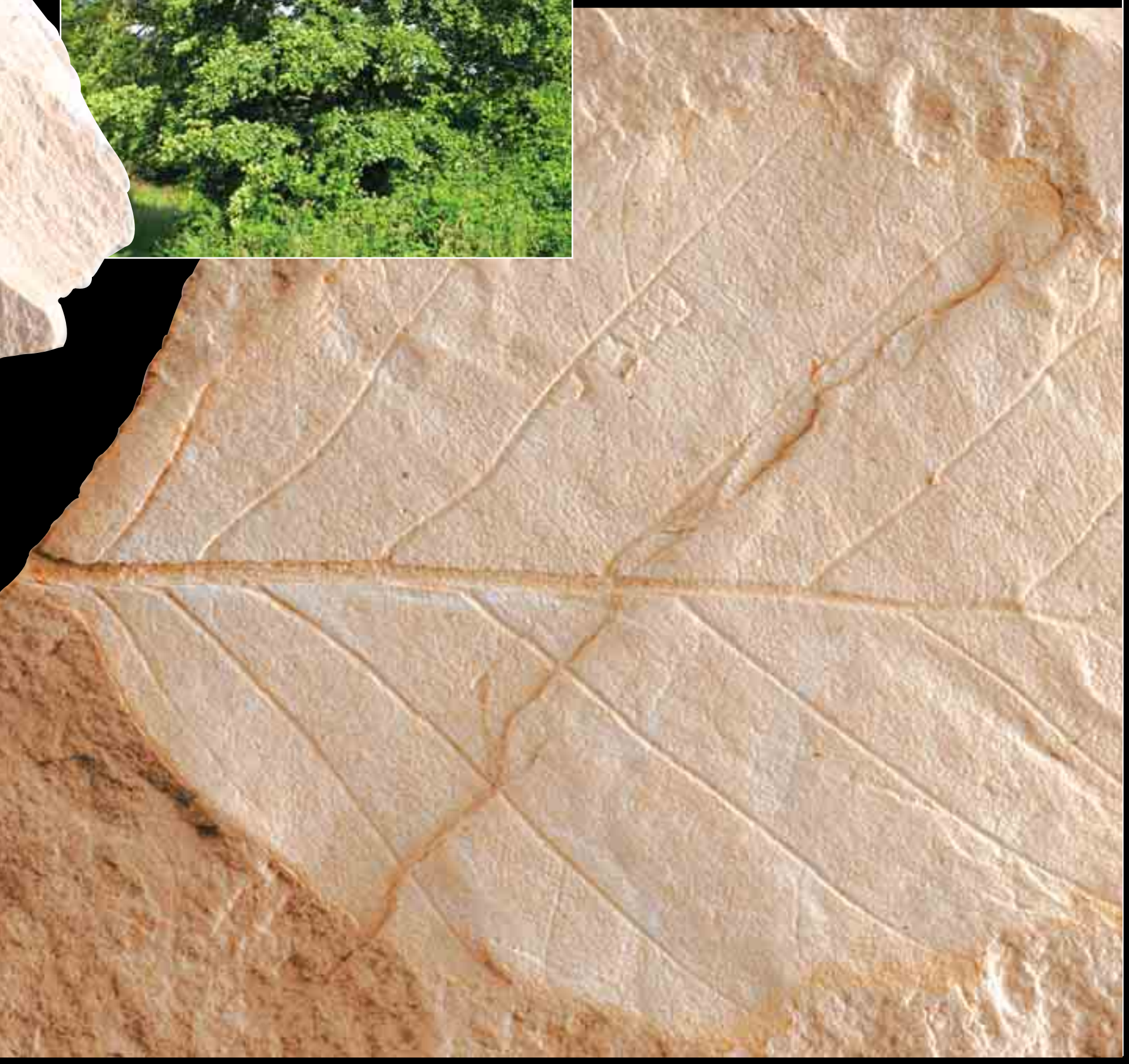

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Eosen dönemine ait (54 – 37 milyon yıl) bu ginkgo yaprağı, günümüz ginkgo yapraklarından farklı değildir. Darwinistlerin iddialarına göre, 50 milyon yıl içinde bu canlının sayısız kere evrim geçirmesi, ilkelden gelişmişe doğru bir değişim göstermesi gerekmektedir. Evrimcilere göre sözde ilkel bir ortamın hüküm sürdüğü yeryüzünde, 50 milyon yıl önce bu canlının da ilkel özellikler göstermesi gerekmektedir. Ancak söz konusu fosil örneği herhangi bir değişim geçirmemiştir. Günümüz ginkgolarının sahip olduğu kompleksliğe sahiptir. Bu fosil, tek başına, evrim sürecinin hayali bir kavram olduğunu ispatlamaktadır.

Manolya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Resimdeki manolya yaprağı günümüzden 50 milyon yıl öncesine aittir. Üzerinden milyonlarca nesil geçmiş, milyonlarca yıllık tarih yaşanmıştır. Ancak buna rağmen, yaprağın fosilleşmiş hali bugün yaşayan manolya yaprakları ile aynıdır. Evrime göre geçen milyonlarca senenin canlıya katkıda bulunması, onu geliştirmesi, değiştirmesi gerekmektedir. Ancak hiçbir fosil örneğinde böyle bir değişime rastlanmamıştır. 50 milyon yıllık bu manolya yaprağı, evrimi yalanlayan sayısız delilden sadece bir tanesidir.

Kayaarmudu Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Fazla büyük olmayan bol yapraklı bu bitkinin resimde görülen fosili 50 milyon yaşındadır. Bu mükemmel fosil örneği, bitkinin milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermediğini, evrimcilerin iddia ettiği şekilde bu canlının hayali "ilkel" bir formunun olmadığını kanıtlar niteliktedir.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Eğrelti otlarının hep aynı kaldıklarını, herhangi bir şekilde değişmediklerini yani evrim geçirmediklerini gösteren fosil bulgularından biri resimde görülmektedir. 320 milyon yıl önce yaşamış olan eğrelti otlarının günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimcilerin doğa tarihiyle ilgili tüm iddialarını yerle bir etmektedir.

Dişbudak Ağacı Yaprağı ve Sekoya Dalları

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Günümüzde Kuzey Amerika'da yaşamakta olan dişbudak ağacı, orta boylu ve büyük ağaçlar kategorisindedir. Kendisi gibi büyük bir ağaç olan sekoya bitkisi ile birlikte günümüzden 50 milyon yıl önce de Kuzey Amerika'da (Kanada'da) varlığını sürdürmüş ve günümüzdeki aynı şekli ile, aynı özelliklerle yaşamıştır. Bu gerçeği bize en mükemmel şekilde kanıtlayan fosil kayıtları, inkar edilemeyecek kesin bir delildir. Mükemmel örnekler, taşlaşmış kalıntıların üzerinde tüm detayları gösterir şekildedir.

Sekoya dalı

Dişbudak ağacı yaprağı

Karaağaç Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Kanada

Resimde görülen karaağaç yaprağı, 54-37 milyon yıl önce yaşanan Eosen döneminde de, günümüzdeki şekli ile varlığını sürdürmüştür. Diğer tüm yaşayan fosiller gibi, bu bitki de hiçbir değişim geçirmemiştir. Yaklaşık 50 milyon yıllık bu örnek, bitki yaprağının tüm detaylarını oldukça iyi bir şekilde gözlemlemeyi olanaklı kılmaktadır. Evrimcilerin, bu önemli delil karşısında getirebilecekleri bir açıklama, öne sürebilecekleri bir alternatif bulunmamaktadır.

Hanımeli Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 65.5 - 55 milyon yıl

Bölge: ABD

Bitkilerin evrimi senaryosunun nasıl büyük bir çıkmazda olduğunu ilk itiraf eden, aslında teorinin kurucusu olan Charles Darwin olmuştur:

"Bitki aleminin tarihinde (bilimsel sınıflama açısından) yüksek seviyeli bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimleri kadar bana daha olağanüstü gelen bir olay yoktur."

Darwin'in dile getirdiği "aniden ve birdenbire gelişim", bitkilerin kökeninin evrimle açıklanmasının mümkün olmadığının, diğer canlılar gibi bitkileri de Allah'ın yarattığının kabulüdür.

Hanımeli yaprağı

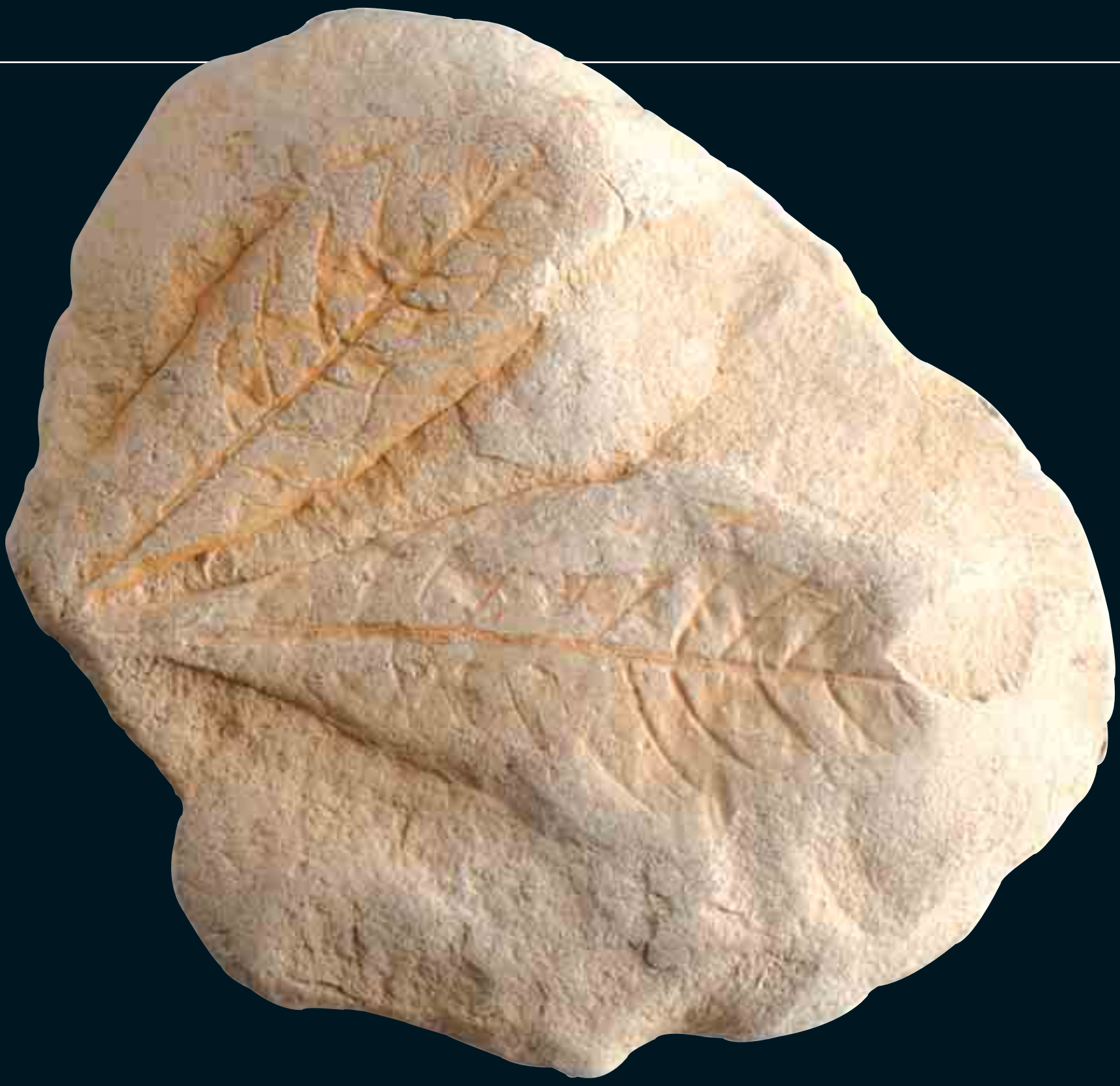

At Kestanesi Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Fosil kayıtları evrim teorisini yıkan en önemli bulgulardan biridir. Bilim adamlarının büyük bir çoğunluğu da aslında bu gerçeğin farkındadır. Örneğin N. Eldredge ve I. Tattersall bu konuda şu önemli yorumu yaparlar:
"Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise, gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir." *(N. Eldredge ve I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 45-46)*
Darwin'in öngörülerinin yanlış olduğunu gösteren bu fosillerden biri de resimdeki 58 milyon yıllık at kestanesi yaprağı fosilidir.

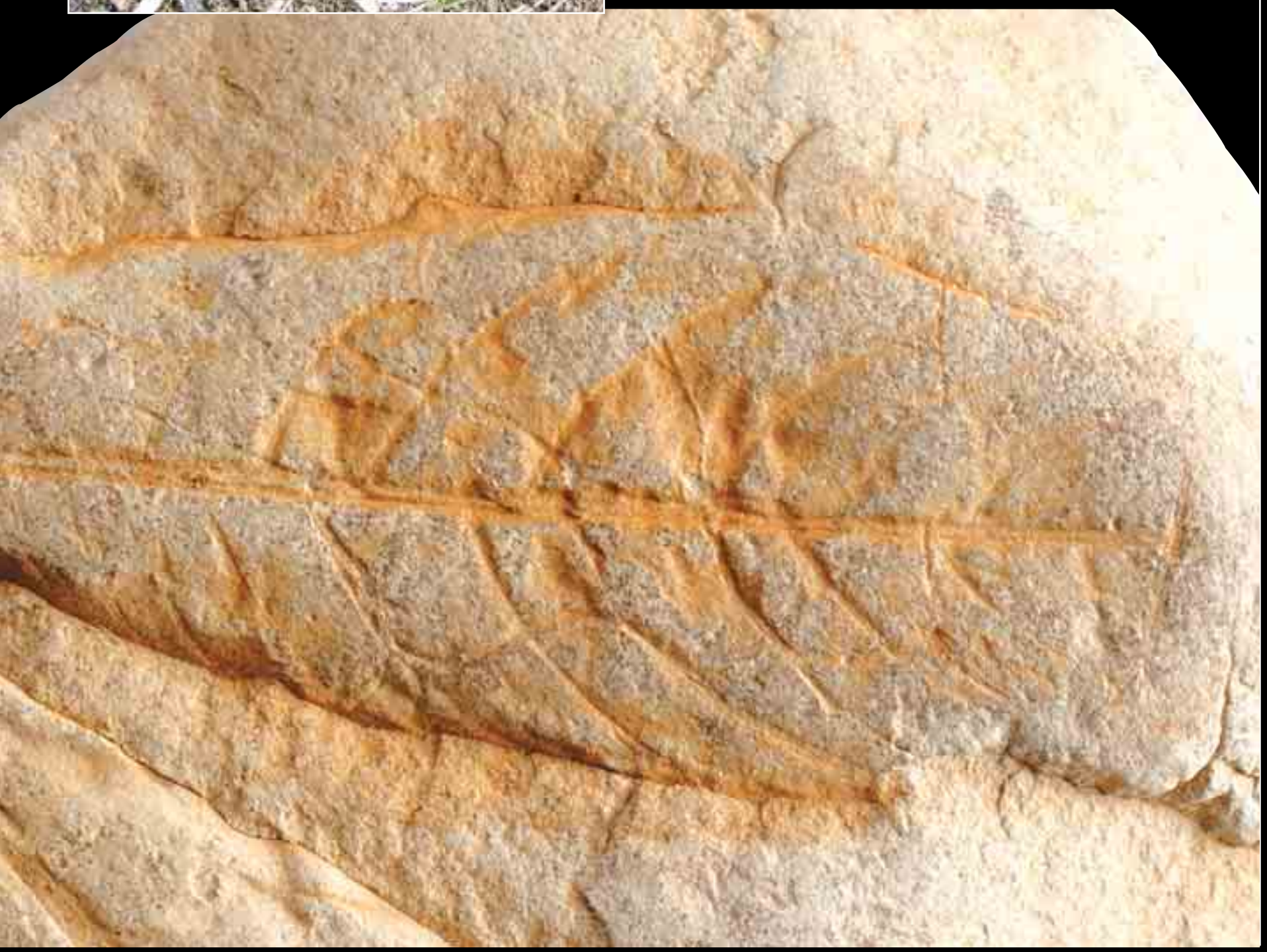

Söğüt Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleojen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Bitki hücresi, günümüzde hiçbir laboratuvarda gerçekleştirilemeyen bir işlemi, yani "fotosentez" işlemini gerçekleştirir. Bitki hücresinde bulunan "kloroplast" isimli bir organel sayesinde bitkiler su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Bu besin maddesi, yeryüzündeki besin zincirinin ilk halkasıdır ve yeryüzündeki tüm canlıların besin kaynağıdır. Bu çok kompleks işlemin ayrıntıları günümüzde hala tam olarak çözülememiştir. Ve bu kompleksliğin evrimsel mekanizmalarla açıklanması mümkün değildir.

Resimdeki söğüt yaprağı fosili 58 milyon yaşındadır. On milyonlarca yıl önce yaşamış olan söğütler, günümüzdekilerle aynı şekilde fotosentez yapmakta, aynı şekilde üremekte kısacası aynı özelliklerle aynen yaşamaktaydılar. Bu aynılık, evrimcileri büyük bir çaresizliğin içine itmekte, canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini ise bir kez daha vurgulamaktadır.

Ginkgo Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Yeryüzü katmanlarında bol miktarda fosil örneği bulunan ve ilk olarak Darwin'in kendisinin hiçbir değişim geçirmediğini keşfettiği ginkgo yaprağı, Darwin'in sandığının aksine, bugüne ulaşmış tek yaşayan fosil örneği değildir. Bu kitapta yüzlercesi tanıtılan ve daha milyonlarcası müzelerde saklanan yaşayan fosil örnekleri, Darwin'i kesin bir biçimde yalanlamaktadır.

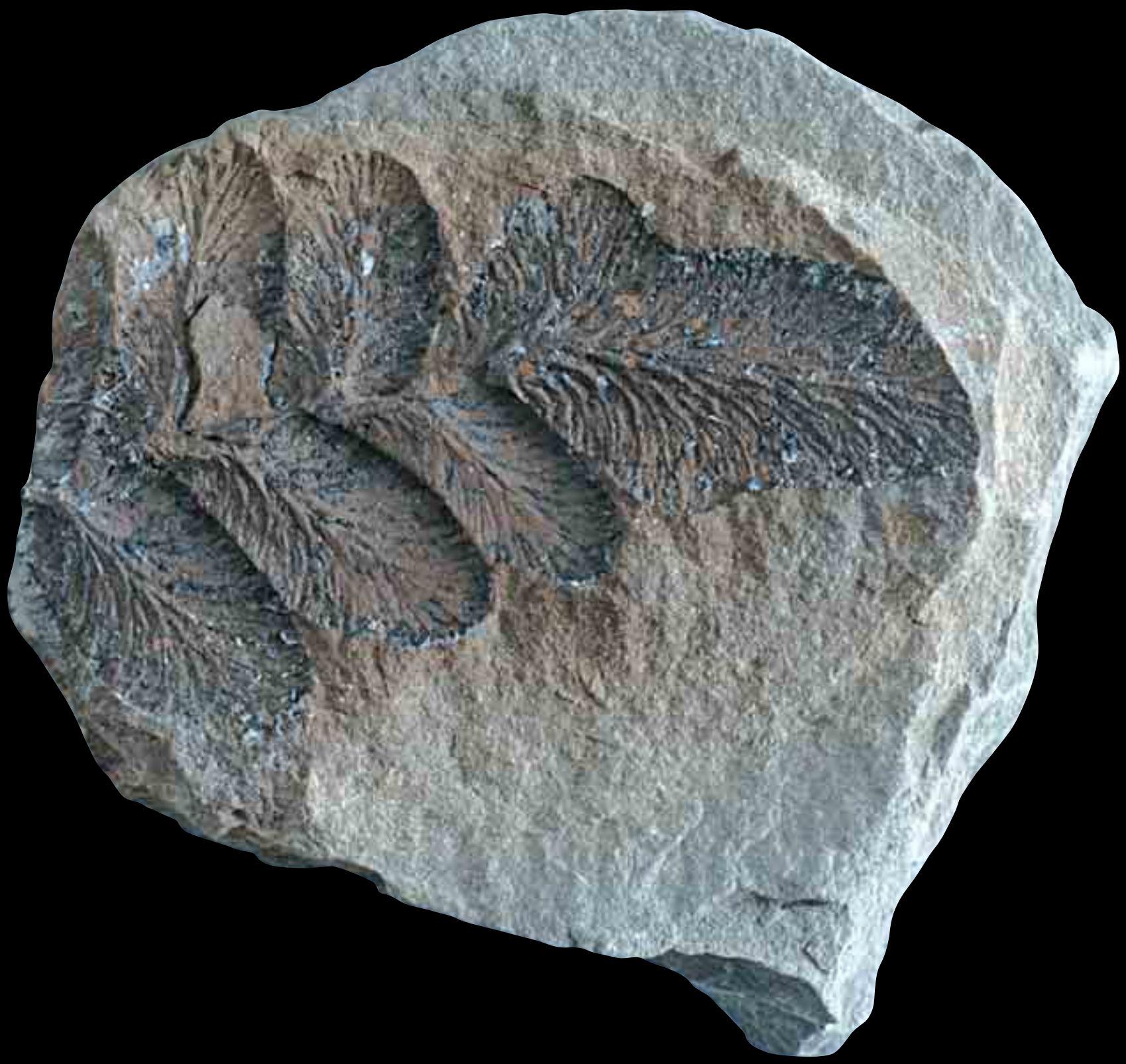

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 320 milyon yıl

Bölge: Lancashire, İngiltere

Bugüne kadar pek çok bitki fosili bulunmuştur. Bu fosillerin hepsinin ortak bir özelliği vardır: Hepsi tamamıyla kusursuz bitkilerdir ve bugünkü bitkilerle tıpatıp benzerlik göstermektedirler. Bir bitki türünün bir diğer türün atası olduğunu ya da bir bitki türünün arageçiş formu oluşturduğunu gösteren ise tek bir fosil bile yoktur. Bu da diğer tüm canlılar gibi bitkileri de Allah'ın yarattığının delillerindendi..

Resimde görülen 320 milyon yıl yaşındaki eğrelti otu fosili de, apaçık olan Yaratılış gerçeğini gösteren bulgulardan biridir.

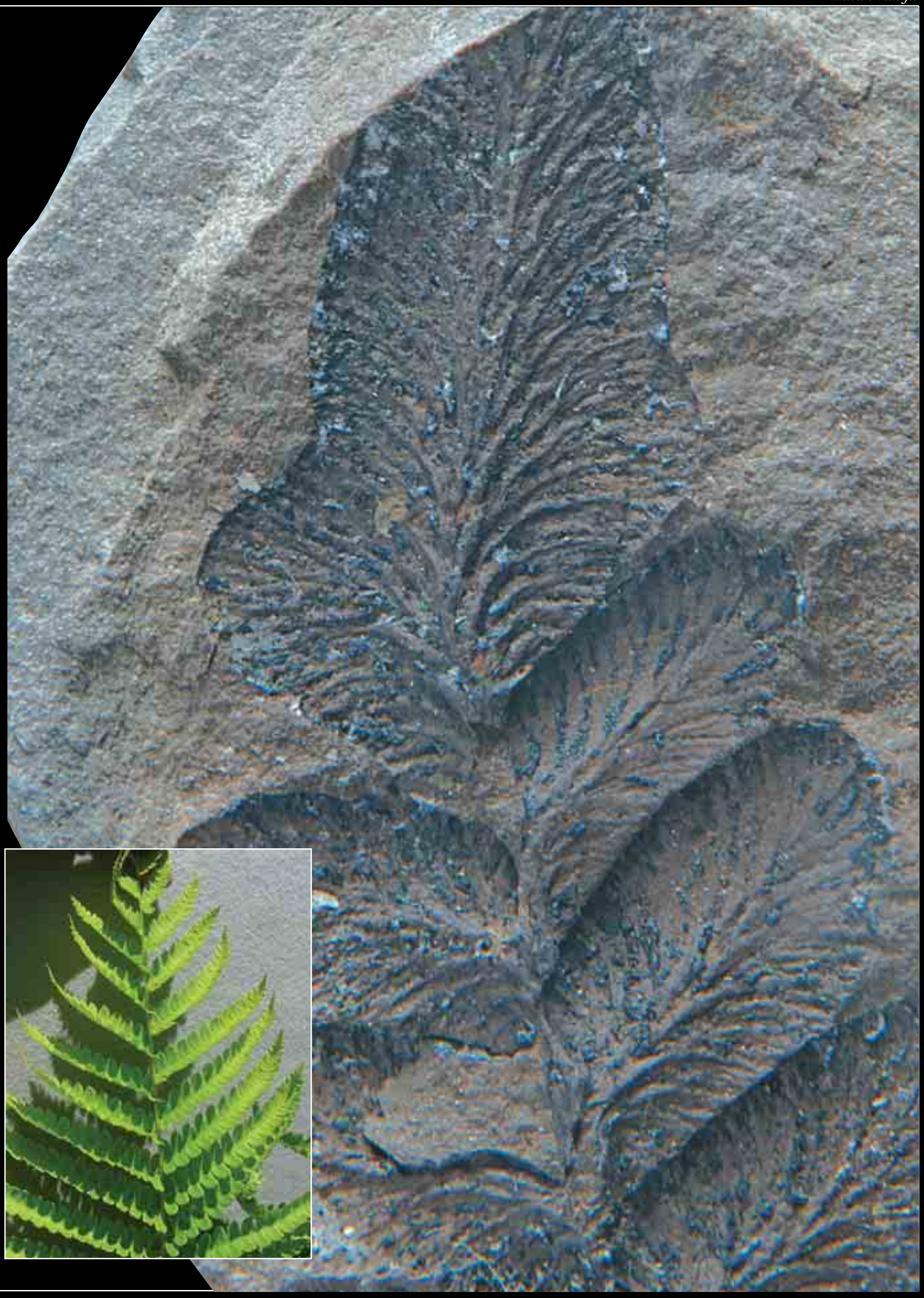

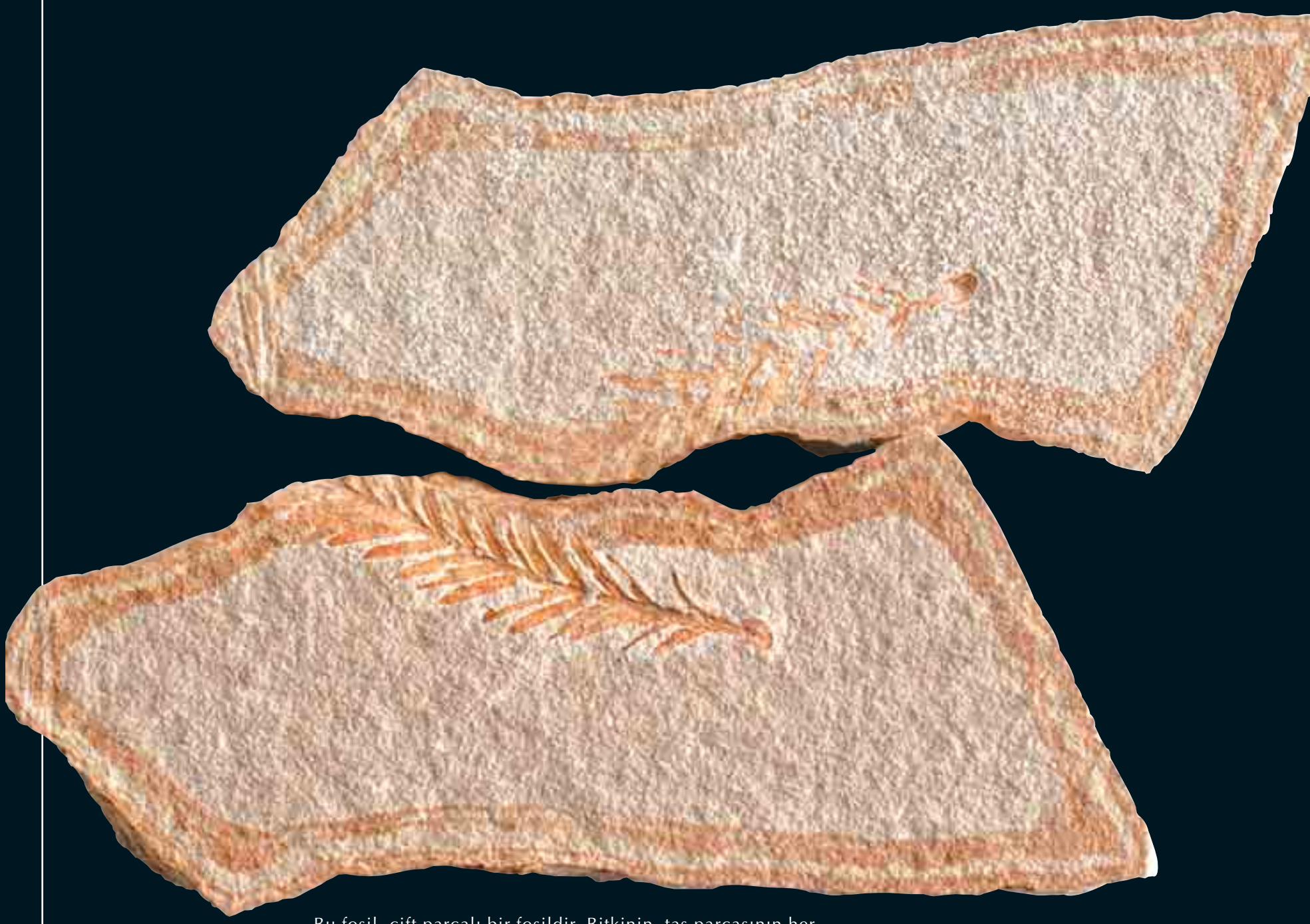

Bu fosil, çift parçalı bir fosildir. Bitkinin, taş parçasının her iki yüzeyinde de fosili bulunmaktadır.

Sekoya Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Kanada

Dünyanın en büyük ağaçlarından olan sekoya ağacının yaprağının 50 milyon yıl önceki korunmuş hali, bitkinin hiçbir değişikliğe uğramadığını teyid eder niteliktedir. Eğer bir canlı, 50 milyon yıl önce, bugünkü özelliklerinin tümüne sahipse, evrimleştiğine dair hiçbir iz taşımıyorsa, hiçbir özelliği ara fosil niteliği göstermiyor, yapısında hiçbir eksiklik veya evrimcilerin iddiasıyla "ilkellik" söz konusu değilse, o zaman bu canlının evrimleştiğinden bahsetmek mümkün değildir. Milyonlarca yıllık canlılar değişime uğramadıysa ve yeryüzünde bu durumun sayısız kanıtı varsa, o zaman evrimden bahsetmek de mümkün değildir.

BÖCEKLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosillerin muhafaza edildiği ortamlardan biri de amberlerdir. Ağaçlardan çıkan reçinenin canlının üzerine akıp donması ve canlının o haliyle muhafaza edilmesiyle oluşan amber içindeki fosiller, bulunan diğer pek çok fosil gibi çok önemli bir gerçeği göstermektedir: Canlılar milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramamış, yani asla evrim geçirmemişlerdir.

Resimde görülen amber içindeki çıyan fosili 50 milyon yaşındadır. Evrimcilerin iddialarına göre aradan geçen milyonlarca yıl içerisinde çıyanlarda çeşitli değişimler olmalı, bu hayvanlar başka bir türe veya canlıya dönüşmeliydi. Ancak 50 milyon yıl önceki çıyanlarla günümüzde yaşayanlar arasında hiçbir fark yoktur. Milyonlarca yıldır aynı kalan bu canlılar, Yaratılış'ın açık bir delilidirler.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 128 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Fosil kayıtlarında Karbonifer döneminden (354 – 290 milyon yıl) itibaren örneklerine rastlanan hamam böcekleri, canlıların evrim geçirmediğini ispatlayan yaşayan fosillerden biridir. Yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeyen bu canlılar, Yaratılış'ın reddedilmesi mümkün olmayan bir gerçek olduğunu orta-

Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde görülen amber içindeki kambur sinek 45 milyon yaşındadır. *Phoridae* familyasına dahil olan kambur sineklerin, bilinen yaklaşık 3000 türü bulunmaktadır. Kambur sinekler milyonlarca yıldır aynı yapılarını korumaktadırlar. 45 milyon yıllık amber de bu gerçeğin kanıtlarındandır. Eğer bir canlı 45 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe dahi uğramamışsa, o canlının evrim geçirdiğinden bahsetmenin hiçbir imkanı yoktur. Fosiller evrimcilerin yalan söylediklerinin en önemli göstergesidir.

Gal Sineği

Bataklık Böceği, Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Rusya

Gal sinekleri, bitkilerde "gal" meydana getiren sineklerdir. Gal, söz konusu canlıların larvalarının tükürük salgıları nedeniyle, bitkinin belirli bölgelerinin daha hızlı büyümesiyle ortaya çıkan bozulmadır. Larvalar galin içinde oluşan fazla bitki dokularıyla beslenirler. Her türün kendine has gal şekli vardır. Genellikle çok küçük olan bu sinekler tüm fosil bulgularında aynı yapılarıyla karşımıza çıkmaktadırlar. Yani fosiller bu canlıların evrim geçirmediklerini göstermektedir.

On milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla canlıların evrim geçirmediğini gösteren bir başka canlı da bataklık böceğidir. Resimde görülen amber içindeki fosilde, bataklık böceğiyle birlikte fosilleşmiş gal sineği de bulunmaktadır.

Bataklık Böceği

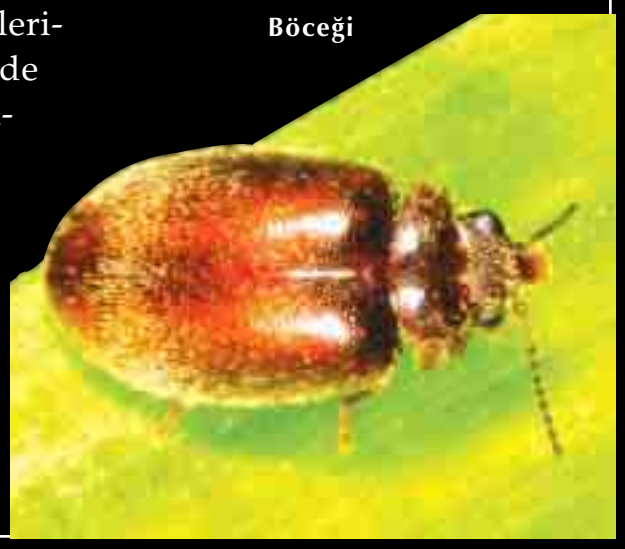

Bu, taşın her iki yüzeyinde de gözlemlenen çift taraflı bir fosildir.

Buğday Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

Curculionoidea üst familyasına dahil olan buğday bitlerinin farklı familyalar altında toplanmış 60 binden fazla türü bulunmaktadır. Fosil kayıtlarına bakıldığında buğday bitlerinin hep buğday biti olarak var oldukları, başka bir canlıdan türemedikleri, on milyonlarca yıl boyunca hiç değişmedikleri ve başka bir canlıya da dönüşmedikleri görülür. Bu gerçeği ispatlayan delillerden biri de resimde görülen ve günümüzde yaşayan buğday bitlerinden hiçbir farkı olmayan 54 – 37 milyon yaşındaki buğday biti fosilidir.

Resimde görülen, çift taraflı bir fosildir.

Tüylü Sivrisinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: British Columbia, Kanada

Tüylü sivrisinek, on milyonlarca yıldır değişmeyen yapısı ve görünümüyle evrimcilerin iddialarına meydan okuyan sayısız canlıdan biridir. Ortalama 3 – 12 mm boyutunda olan bu sinekler, ilkbaharda ortaya çıkarlar. Toprak yüzeyine yakın yaşayan türleri, bitkilere zarar verirler. Bu familyaya dahil olan canlılar bilinen en eski sinek türlerindendir.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kırkayaklar, bedenleri 20 ila 100 bölmeden oluşan ve her bölmede bir çift ayağa sahip olan son derece kompleks varlıklardır. Canlı, donanımı sayesinde, sahip olduğu en az 40 ayağı mükemmel bir uyum içinde kullanabilir. Resimde görülen kırkayak yaklaşık 25 milyon yıl öncesine aittir. Bir başka deyişle bu canlı, milyonlarca yıl önce de aynı kompleks sisteme sahip olarak var olmuş ve bedenindeki mükemmel donanımı kullanarak varlığını sürdürmüştür. Bu canlıları şu anda da yaratan, 25 milyon yıl önce de yaratan, ona sahip olduğu tüm kusursuz yapılar gibi mükemmel yürüme sistemini de veren Yüce Allah'tır.

Kesik Kanatlılar Familyasından Bir Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Kesik kanatlılar familyasına dahil olan böceklerin genel özelliği, kanatlarının kesik yapılı, antenlerinin ise dirsekli olmasıdır. Bu amber örneğinde görülen detayları iyi korunmuş olan böcek, tıpkı günümüzdeki kesik kanatlılar gibi milyonlarca yıl önce de aynı kusursuz ve eksiksiz yapıya sahipti. Evrimciler insanları, canlıların tümünün değişim geçirirerek ilkelden gelişmişe doğru ilerlediklerine inandırmaya çalışırlar. Ama milyonlarca yıllık amberler, böyle bir değişimin gerçekleşmediğini mükemmel deliller sunarak göstermektedirler.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde görülen çıyan fosili, *Geophilidae* familyasına dahil olan bir çıyan türüne aittir. Bu çıyan türlerinin özelliği, vücut yapılarının solucan ya da ip şeklinde, antenlerinin ve bacaklarının ise kısa olmasıdır. 45 milyon yıl önce yaşamış olan söz konusu çıyanlarla, günümüzde yaşayan bu familyaya dahil çıyanların tamamen birbirinin aynı olması Darwinizm'in büyük bir aldatmaca olduğunun delilidir. Başta fosil bulguları olmak üzere bilimsel delillerin ortaya koyduğu gerçek, evrimsel bir sürecin hiçbir zaman yaşanmadığı, canlıları Yüce Allah'ın yarattığıdır.

Bal Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Amber içindeki bal arısı bugünkü bal arılarıyla tıpatıp aynıdır. Bal arıları milyonlarca yıldır aynı vücut mekanizmaları ile, aynı sosyal düzen içinde yaşamlarını sürdürmektedirler. Arı kovanlarında asla evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir "yaşam savaşı"na rastlanmamaktadır. Tam tersine kraliçe, erkek ve işçilerden oluşan arı kovanlarında son derece fedakar ve işbirliği içinde davranışlar görülmektedir.

Sayı olarak bir kovandaki arıların sayısı kadar insanın birarada, aynı mekanda yaşadığı ve bu kişilerin her türlü ihtiyaçlarını kendilerinin karşıladıklarını düşünelim. Kuşkusuz arıların kurduğu düzeni insanların kurması oldukça zahmet gerektiren bir iştir. Oysa bir arı, hücresinden ilk çıktığı andan itibaren bu düzeni nasıl sürdüreceğini, düzendeki görevini, nerede, ne zaman, nasıl davranması gerektiğini bilir. Üstelik bu canlıları yönlendiren, onlara neler yapmaları gerektiğini bildiren başka arılar yoktur. Bu canlılar hiçbir eğitim de almazlar ama son derece disiplinli bir şekilde görevlerini yerine getirirler. Çünkü arılar bu özelliklerle birlikte yaratılmışlardır. Ve milyonlarca yıl önce yaşamış arılar da aynı özelliklere sahiptirler.

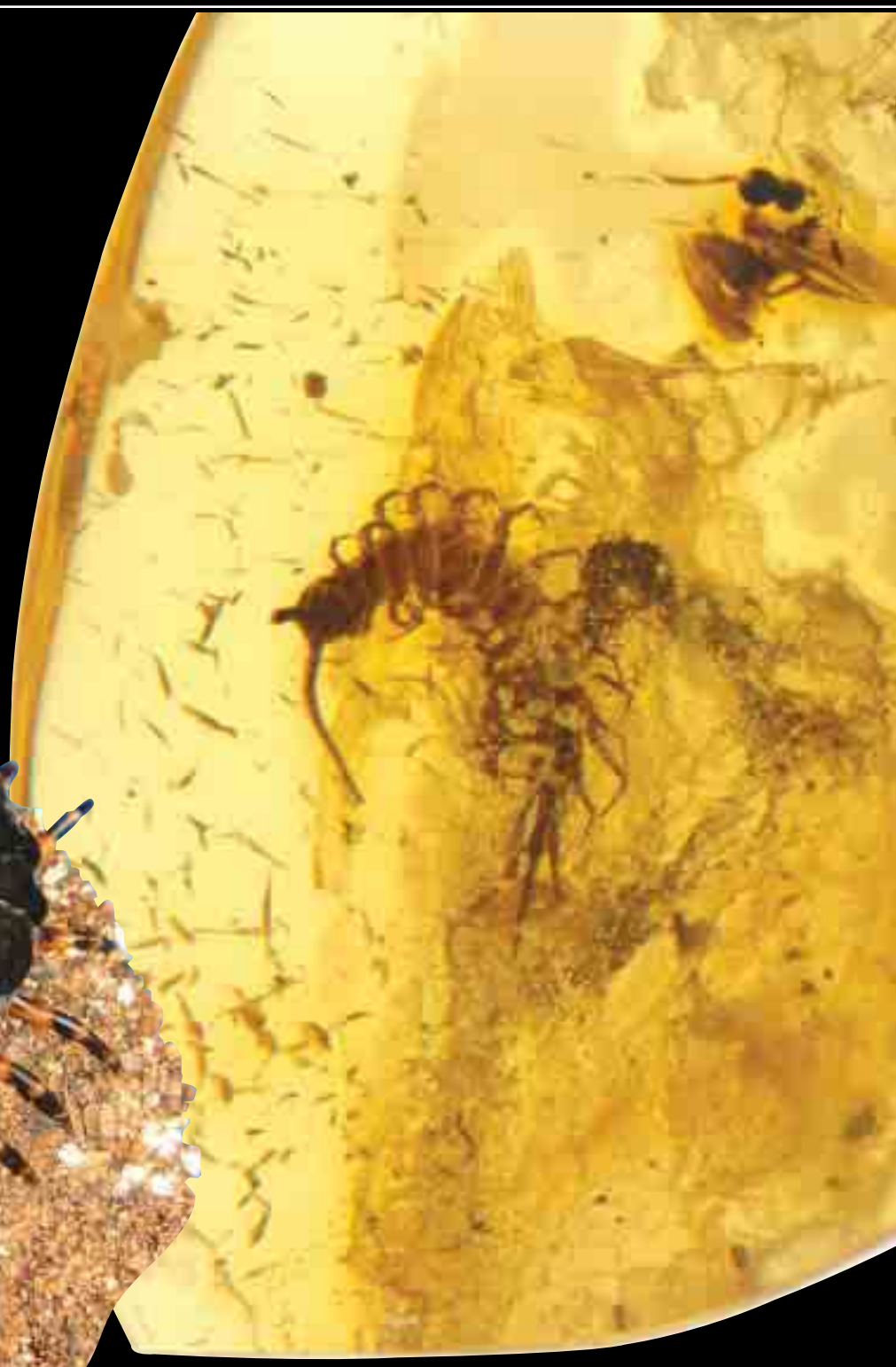

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bundan 45 milyon yıl önce yaşamış olan bir çıyan, günümüzdeki örneklerinden ayırt edilemeyen mükemmel özellikler sergilemektedir. Canlı kalıntıları, evrim yaşandığına dair hiçbir delil vermiyorsa, bugüne kadar hiçbir ara geçiş canlısı özelliği gösteren bir kalıntı bulunmadıysa, bu durum fosil kayıtlarının evrim teoriyi yalanladığını gösterir. Evrim teorisi, diğer tüm bilim dallarında olduğu gibi paleontoloji biliminin ortaya koyduğu fosil kayıtları tarafından da geçersiz kılınmıştır. Bu gerçeği bugün pek çok evrimci de itiraf etmektedir. Bu yüzlerce itiraftan biri şöyledir:

Fosil kayıtlarında ara geçiş formlarına neredeyse yok denecek kadar az rastlanması, paleontolojinin en önemli sırlarındandır. Bizler kendimizi canlılık tarihinin tek gerçek öğrencileri olarak nitelendiriyoruz. Ancak favori tezimiz olan "evrimin doğal seleksiyon yoluyla gerçekleştiği" iddiasını koruyabilmek için verilerimiz o kadar kötü ki, ortada çalışılabilecek bir süreç kalmıyor. *(Stephen Jay Gould, Natural History, Vol. 86 (5), Mayıs 1977, s.14)*

Bethylidae Familyasına Dahil Arı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bu familyaya dahil olan arıların özelliği, vücutlarının küçük, başlarının üstten basık olmasıdır. Diğer tüm arı türleri gibi Bethylidae familyasına dahil arılar da fosil kayıtlarında hep aynı özellik ve yapılarıyla karşımıza çıkmaktadır. Bu durumun anlamı açıktır: On milyonlarca yıl boyunca, değişmeden kalan bu arılar evrim geçirmemiş, Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Yakı Böceği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yakı böceği larvaları yaşayabilecekleri bir yuva bulmak için çok ilginç bir yöntem kullanır. Larvalar, bir ot parçası ya da ince bir dala, ortalama 460 bireylik koloniler halinde topluca tutunurlar. Ancak bu öyle sıradan bir öbek değildir; söz konusu öbek yakından bakıldığında bir kraliçe arıyı andırır. Erkek arılar, öbeğin üzerine konduklarında tüm larvalar toplu olarak erkek arının karnına yapışırlar. Erkek arı, bir dişi bulup çiftleştiğinde de larvaların sorunu çözülmüş olur. Böylece larvalar kraliçe arının yeni kuracağı yuvadan faydalanırlar. Gözlemler, larvaların görünümlerinin yanı sıra dişi arıların kokularını da taklit ettiklerini ortaya koymuştur. *(http://www.biltek.tubitak.gov.tr/haberler/biyoloji/2000-06-9.pdf)* Bu akılcı taktikler yakı böceklerinin tesadüflerin eseri olmadığının, üstün bir yaratılışla var edildiklerinin açık bir kanıtıdır.

Yosun Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Resimde görülen amber içindeki yosun böceği fosili, Polonya'daki Baltık amberleri yataklarından elde edilmiştir.

Yosun böcekleri, *Collembola* takımına dahildirler. Bu takıma dahil olan canlılar genel olarak 6 mm'den küçüktürler, karın bölgelerine bağlı olan altı veya daha az ayakları vardır. Karınlarına bağlı ve düşman saldırısına uğradıklarında zıplayarak oradan uzaklaşmalarını sağlayan ek bir organları da bulunmaktadır.

Günümüzde yaşayan yosun böceklerinin sahip olduğu bu özelliklerin hepsine 50 milyon yıl önce yaşamış olanlar da sahiptirler. Bu da, canlıların sürekli bir değişim içinde oldukları, aşama aşama gelişerek başka türlere dönüştükleri iddiasında olan evrimin gerçek dışı olduğunu ispatlamaktadır. Fosil kayıtları herhangi bir değişim ya da ara aşama göstermemekte, canlıların var oldukları ilk andan beri kusursuz mekanizmalara sahip olduklarını ve türleri devam ettiği müddetçe de asla değişmediklerini ortaya koymaktadır. Bu gerçeğin anlamı ise açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Kanatlı Kraliçe Karınca, Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwinizm'in karşısında çaresiz kaldığı en önemli bulgulardan biri de fosil kayıtlarıdır. Bugüne kadar yaklaşık 100 milyon fosil bulunmuş, bunların tamamının, nesli tükenmiş veya bugün de yaşamakta olan canlılara ait olduğu anlaşılmıştır. Yeryüzünde hiçbir zaman evrim söz konusu olmadığı için ara canlılar da var olmamıştır. Dolayısıyla böyle canlılara ait ara fosiller de fosil tabakalarında yer almaz. Canlılar hep sahip oldukları aynı özelliklerle, hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettirmektedirler. Bu gerçeğin delillerinden biri de resimde görülen ve 45 milyon yıldır kanatlı kraliçe karıncaların ve uzun bacaklı sineklerin aynı kaldığını gösteren amber içindeki fosildir.

Kanatlı Kraliçe Karınca

Uzun Bacaklı Sinek

Akrep Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Mecoptara takımına dahil olan akrep sineklerine, akreplerin iğnelerini andıran organları nedeniyle bu isim verilmiştir. Dişilerde iğne görünümlü bu organ yoktur. Resimde görülen 125 milyon yıllık akrep sineği fosili, bu canlının aradan geçen milyonlarca yıla rağmen aynı kaldığını, yani herhangi bir evrimsel süreçten geçmediğini belgelemektedir. Sayısız fosil örneğinin ortaya koyduğu bu belgeler karşısında Darwinizm çökmeye mahkum olmuştur.

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Kutuplar dışında dünyanın her bölgesinde yaşayabilen hamam böcekleri, fosil kayıtlarında yüz milyonlarca yıl öncesinden itibaren eksiksiz ve kusursuz yapılarıyla izlenmektedir. Resimdeki fosil örneği ise 125 milyon yaşındadır. 125 milyon yıldır yapılarını muhafaza eden hamam böcekleri, *"Biz evrim geçirmedik, yaratıldık"* demektedirler. İdeolojik ön yargılarından kurtulduklarında Darwinistler de bu açık gerçeği görebileceklerdir.

Sinir Kanatlılar Takımından Bir Böcek

Dönem: Mezozoik zaman,

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Liaoning, Çin

Fosil kayıtlarında, Karbonifer döneminden (354 – 292 milyon yıl) itibaren çeşitli türlerine rastlanan bu böcekler evrimcilerin iddia ettiği gibi herhangi bir ortak ataya sahip değildirler. Her biri kendisine has yapı ve özelliklerle birdenbire fosil kayıtlarında belirmekte ve soyları devam ettiği müddetçe hiçbir değişikliğe uğramamaktadırlar. Bu gerçek karşısında Darwinistlerin evrim senaryosunu savunmaları imkansızlaşmaktadır.

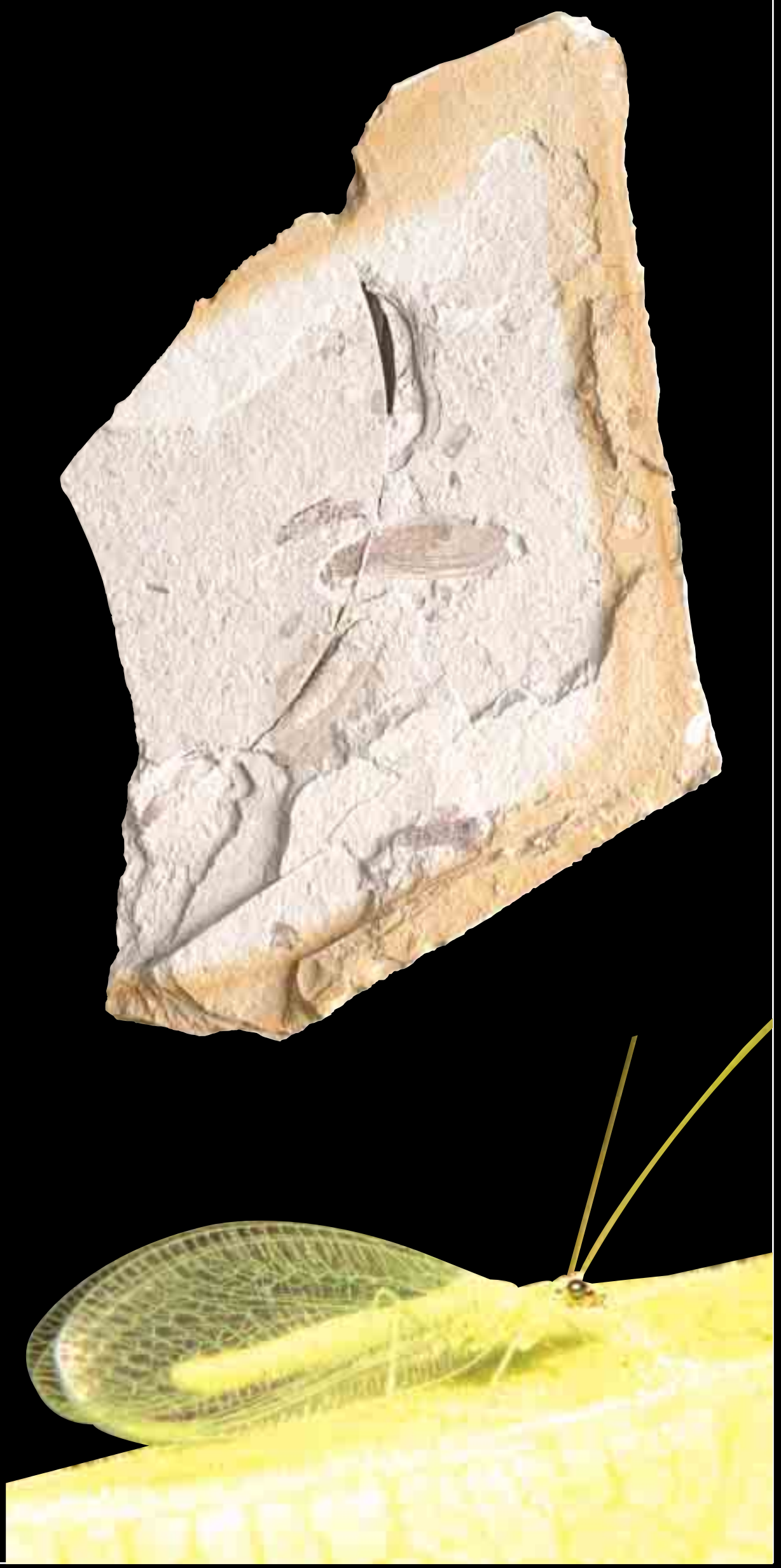

Sahte Akrep

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eklembacaklılar (artropod) filumuna dahil olan bu canlılar, akrebi andıran bir yapıya sahip oldukları için bu ismi almışlardır. Aslında özellikleri akreplerden çok örümceklere benzemektedir. Bilinen en eski örnekleri Devoniyen döneminde (417 – 354 milyon yıl) yaşamıştır. Ve bu canlılar fosil kayıtlarında ilk görüldükleri andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Söz konusu canlıların yüz milyonlarca yıldır hiç değişmemeleri evrim geçirmediklerinin delilidir.

Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosil kayıtlarının en belirgin özelliklerinden biri, canlıların bu kayıtlarda gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Diğer bir deyişle, bir canlı türü, fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bu, canlıların hiçbir evrime uğramadıklarının açık bir delilidir.

Bu delillerden biri de resimde görülen amber içindeki sinek fosilidir. 50 milyon yaşındaki bu sinek fosiliyle günümüzde yaşayan benzerleri arasında hiçbir fark yoktur.

Yaprak Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Yaprak biti, bitkilerle beslenen ve *Aphidoidea* alt familyasına dahil olan bir böcek türüdür. Bilinen yaklaşık 4000 tür yaprak biti vardır ve bunlar 10 familyada toplanırlar. Bugüne kadar tespit edilmiş en eski yaprak biti türleri Karbonifer döneminde (354 – 290 milyon yıl) yaşamıştır. Ve aradan geçen 300 milyon yıldan daha uzun süreye rağmen en küçük bir değişikliğe uğramamıştır.

Resimde görülen amber içindeki 50 milyon yaşındaki yaprak biti fosili de, bu canlıların var oldukları ilk günden beri değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gösteren bir kanıttır.

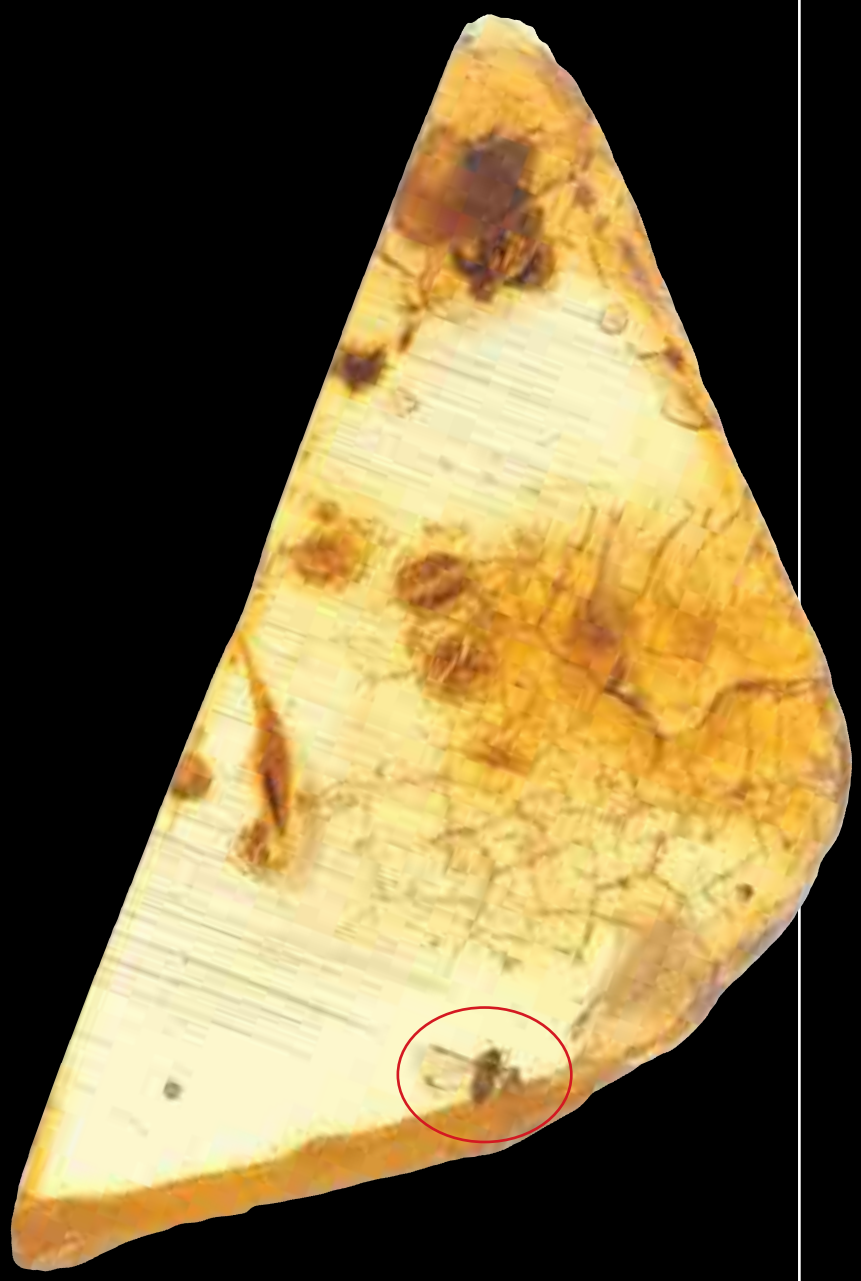

Bitki Piresi

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosil kayıtlarının böceklerin kökeni konusunda ortaya koyduğu bilgiler, canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini bir kez daha doğrulamaktadır. Evrimci Paul Pierre Grassé de evrim teorisinin böceklerin kökenini açıklamaktan aciz olduğunu şöyle itiraf etmektedir: ***"Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz."*** *(Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 30)*

Fosillerin gösterdiği gibi, günümüzde yaşayan böcek türlerinin hepsi var oldukları ilk andan itibaren bugünkü kusursuz yapılarına sahiptir, aşama aşama gelişmemiş ve hiçbir zaman değişime uğramamışlardır. Bu gerçeğin delillerinden biri de, resimde görülen amber içindeki 50 milyon yıllık bitki piresidir.

Titrek Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Sinekler de diğer tüm canlılar gibi, fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkarlar. Ve günümüze kadar yapılarında hiçbir değişiklik olmadan varlıklarını devam ettirmektedirler.

Amber içindeki 50 milyon yıllık titrek sinek fosili, bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olan titrek sineklerle günümüzdekiler arasında hiçbir fark olmadığını göstermektedir. Bu durum, evrimin yaşanmadığını bir kez daha gözler önüne sermekte, Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu ispatlamaktadır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Örümceklerin bilinen en eski örnekleri 400 milyon yıllıktır. Yaklaşık 40 bin tür tanımlanmış örümcek vardır ve bunlar 111 familya altında toplanmışlardır. Henüz tanımlanmamış ve sınıflandırılmamış olanlarla birlikte ortalama 200 bin tür örümcek olduğu tahmin edilmektedir.

Bu örümcek türlerinin her biri fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine has yapılarla, tam ve eksiksiz olarak ortaya çıkmaktadırlar. Örümceklerin, evrimcilerin iddia ettiği gibi, ilkelden gelişmişe doğru ilerlediğini, ara aşamalardan geçtiklerini gösteren tek bir fosil dahi bulunmamaktadır. Buna karşılık örümceklerin hep örümcek olarak var olduklarını gösteren sayısız fosil vardır. Bu fosillerin her biri Yaratılış gerçeğini bir kez daha teyit etmektedir.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Farklı örümcek türlerine ait bulunmuş olan sayısız fosil, bu canlıların ilk andan beri sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak var olduklarını göstermektedir. Hiçbiri yarım gelişmiş değildir, hiçbiri bir başka canlıya dönüşmemiştir. Diğer bir ifadeyle, "örümcekler daima örümcek olarak var olmuşlardır ve örümcek olarak varlıklarını devam ettireceklerdir."

Resimde görülen amber içindeki örümcek fosili de 50 milyon yaşındadır ve diğer tüm canlılar gibi örümceklerin de evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Diptera takımına dahil olan çayır sivrisinekleri, iri bir sivrisineği andırırlar. En belirgin özellikleri bacaklarının ve gövde kısımlarının uzun olmasıdır. Bugüne kadar tanımlanmış 14 bin tür çayır sivrisineği vardır ve bu sinekler *Diptera* takımının en geniş familyalarından birini oluşturmaktadır.

Bugüne kadar elde edilen sayısız çayır sivrisineği fosili, bu canlıların hep çayır sivrisineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini göstermektedir. Yani, çayır sivrisinekleri evrimcilerin iddialarını yerle bir etmekte, tüm canlıların üstün akıl ve güç sahibi Rabbimiz'in eseri olduğunu söylemektedirler.

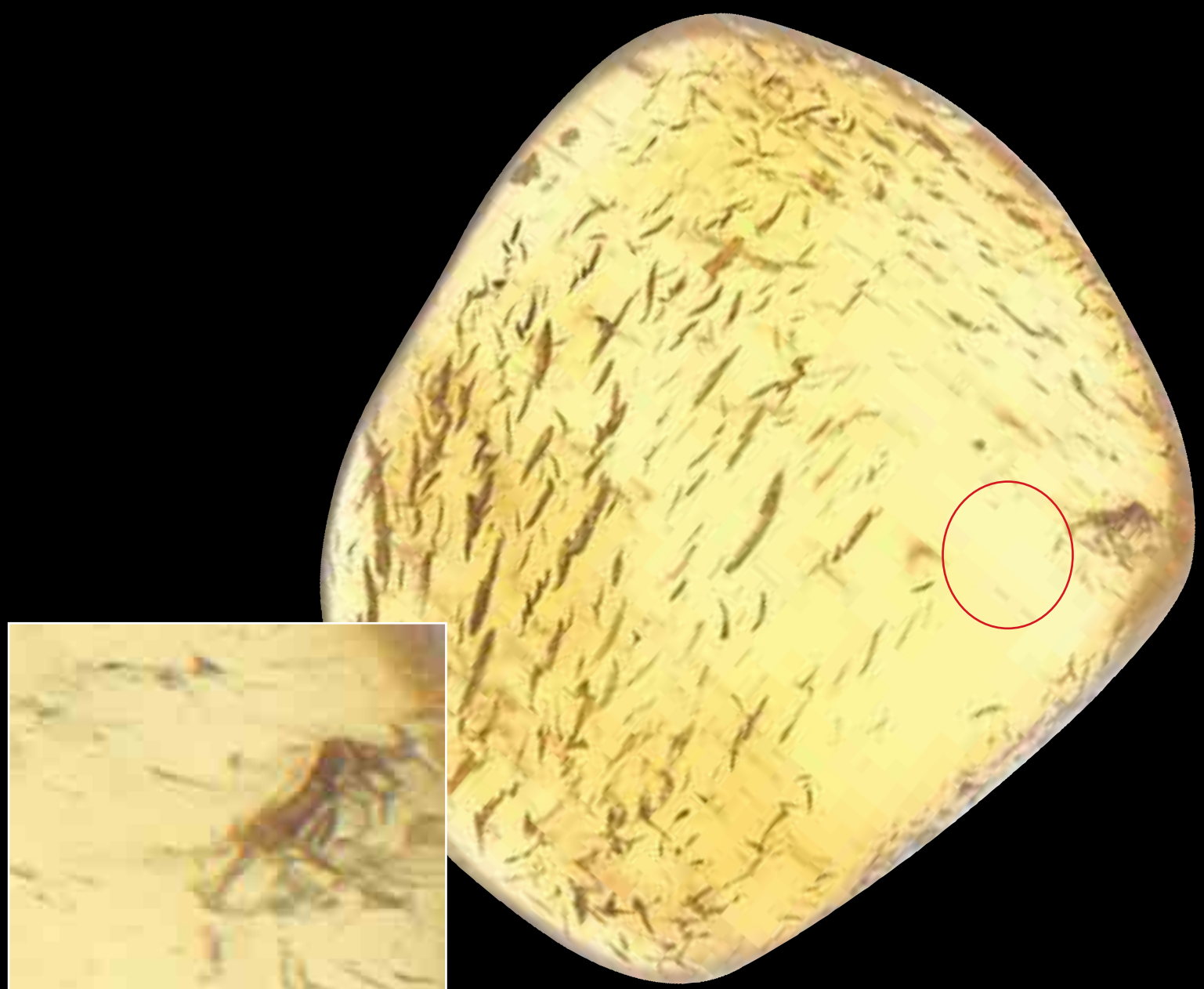

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Örümceklerin evrim geçirmediklerini, hep örümcek olarak var olduklarını gösteren delillerden biri de resimdeki 50 milyon yaşındaki örümcek fosilidir. 50 milyon yıl önce yaşayan örümceklerle günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu durum, evrim teorisinin hayal ürünü bir hikaye olmaktan öteye gitmediğini, canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Yumuşak Tahtakurusu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Yumuşak tahtakuruları *(Miridae)*, tarım bitkilerine en zararlı olan ve çok fazla türü bulunan (yaklaşık 6000 tür) bir familyadır. Bitkilerin dokusunu parçalar ve bitki öz suyuyla beslenirler.

Bugüne kadar elde edilen tüm fosil örnekleri yumuşak tahtakurularının hep aynı özelliklerle var olduklarını göstermektedir. Yani diğer tüm canlılar gibi bu böcekler de, herhangi bir evrim sürecinden geçmemişlerdir. Resimde görülen 50 milyon yıllık fosil de bu gerçeğin göstergelerindendir.

Yaprak Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Fosil kayıtları evrimcilerin ortaya koyduğu senaryoyu tamamen yalanlamaktadır. Günümüzde bilimsel bulguları tarafsız değerlendirme yeteneğini henüz kaybetmemiş evrimciler de, fosil kayıtlarının evrim teorisinin aleyhine olduğunu kabul etmektedirler, çünkü bu açıkça ortadadır.

Bu açık delillerden biri de resimdeki 50 milyon yaşındaki yaprak biti fosilidir. Milyonlarca yıl önce yaşamış olan yaprak bitleriyle günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu da, canlıların yavaş yavaş değişerek günümüzdeki hallerini aldıkları iddiasını çökertmektedir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Bugüne kadar elde edilen yüz binlerce fosil örneğinin hepsi, canlıların "farklı anatomik yapılara evrimleşmediğini", yüz milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden aynı kaldıklarını göstermektedir. Milyonlarca yıl boyunca değişmeden varlıklarını devam ettiren canlılar, canlıların birbirlerinden türediklerini ve aşama aşama değişip geliştiklerini iddia eden Darwinizm'e büyük bir darbedir.

Darwinizm'e darbe vuran canlılardan biri de mantar sivrisinekleridir. Resimde görülen mantar sivrisineği fosili 45 milyon yaşındadır ve 45 milyon yıldır aynı kalan bu canlılar, Yaratılış gerçeğinin ispatlarındandır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Kanatlarıyla, görme sistemleriyle, bacak yapılarıyla kısaca tüm yapı ve özellikleriyle, diğer bütün canlılar gibi, mantar sivrisinekleri de milyonlarca yıldır aynıdır. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı mantar sineklerinin aşama aşama geçirdikleri değişikliklerin hepsini fosil kayıtlarında görmemiz gerekirdi. Örneğin, kanatları henüz oluşmamış ama görme sistemi gelişmeye başlamış ya da gözü yarı oluşmuş kanatları yarı oluşmuş henüz bugünkü yapısına kavuşmamış ama mantar sivrisineğini andıran pek çok fosil örneği elde edilmesi gerekirdi. Ancak bir asırı aşkındır yeryüzünün dört bir yanında yapılan kazı çalışmaları karşımıza evrimcilerin iddialarını destekleyecek özelliklerde bir tane bile fosil örneği çıkarmamıştır. Elde edilen tüm örneklerde mantar sivrisinekleri bugünkü yapılarıyla kusursuz ve tam olarak görülmektedir.

Yusufçuk Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Brezilya

Petek göz yapıları ve üstün uçma kabiliyetleriyle birer Yaratılış harikası olan yusufçuklar, on milyonlarca yıldır değişmeden varlıklarını devam ettirmektedirler. 125 milyon yıl önce yaşamış olan yusufçuk larvasının günümüzdeki yusufçuk larvalarından hiçbir farkı yoktur. Bu durum, canlıların evrimi iddiasını yıkmıştır. Evrimcilerin içi boş, delilsiz, sadece propaganda amacıyla yaptıkları yorumlar ve yayınlar ise bu gerçeği değiştirmemektedir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Larvaları bitki köklerinde, mantarların üzerinde ya da atıklar üzerinde yetişen mantar sivrisinekleri, küçük, koyu renkli, kısa süre yaşayan canlılardır.

45 milyon yıl önce yaşayan mantar sivrisinekleriyle günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Fosil bulguları da bu durumun delilidir. Milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeyen mantar sivrisinekleri, canlıların evrim geçirmediğini, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha teyit etmektedir.

Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Sineklerin hep sinek olarak var olduklarını, herhangi bir canlıdan türemediklerini ve ara aşamalardan geçmediklerini gösteren delillerden biri de resimde görülen 45 milyon yaşındaki sinek fosilidir. Aradan geçen milyonlarca yıl boyunca değişmeyen sinekler, evrim teorisinin büyük bir aldatmacadan ibaret olduğunu, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha teyit etmektedir.

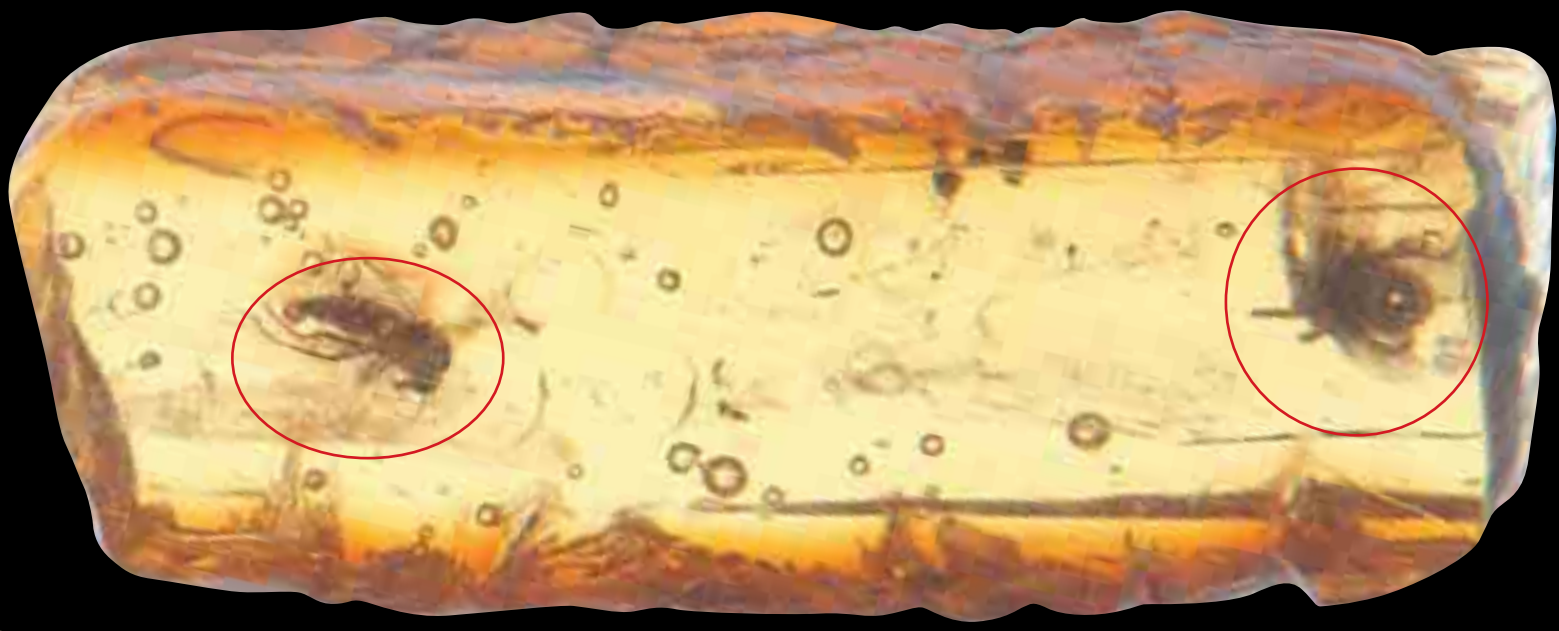

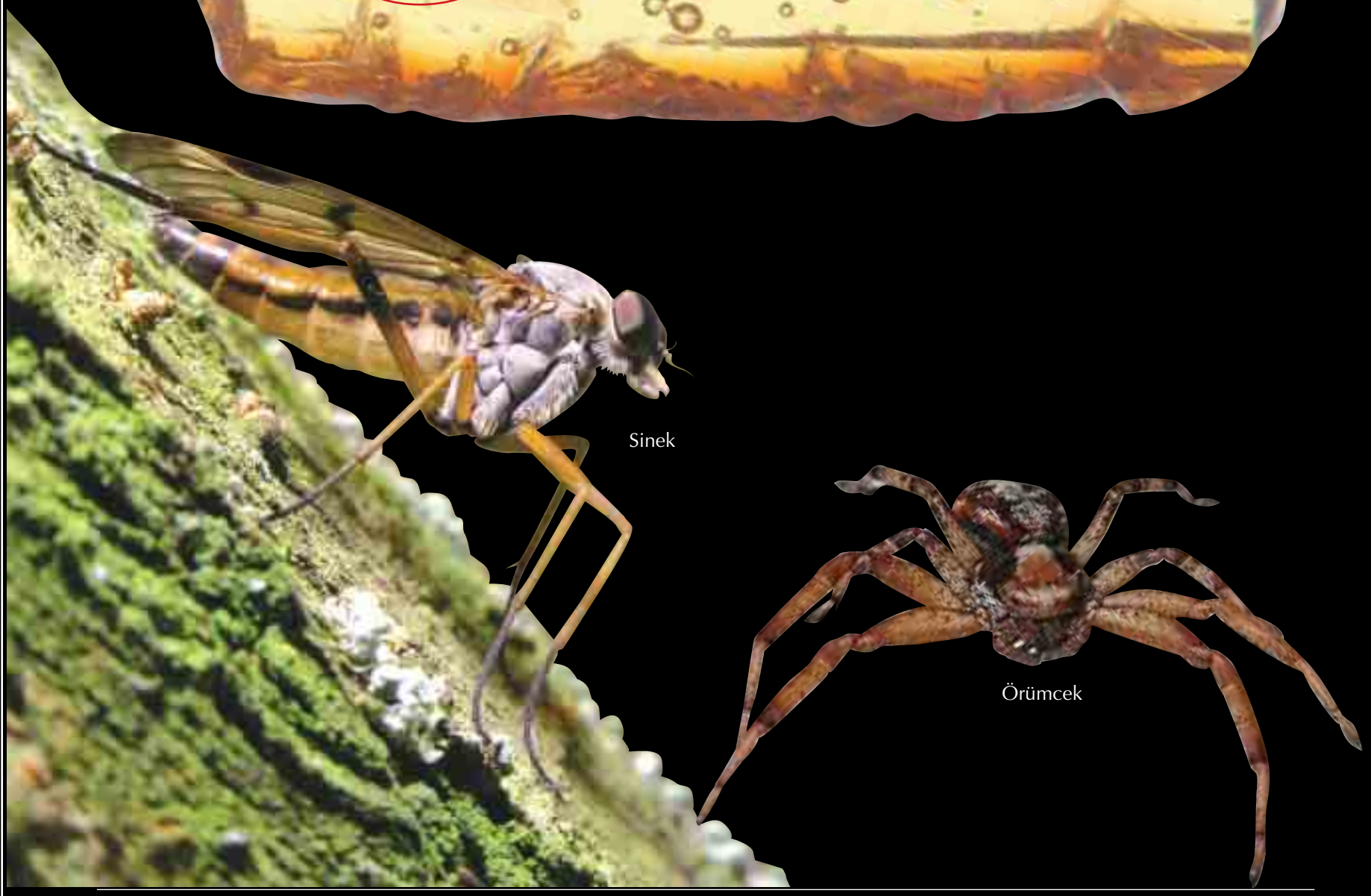

Sinek ve Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Resimde görülen amber içinde bir sinekle birlikte bir de örümcek fosilleşmiştir. 50 milyon yaşındaki bu fosil, evrimcilerin çaresizliğini gösteren delillerdendir.

Örümcek, kene ve kırkayak gibi canlılar gerçekte böcek değildir, ama çoğunlukla böcek olarak anılır. *American Association for the Advancement of Science*'ın 1983'teki yıllık toplantısında, bu canlılarla ilgili çok önemli fosil bulguları sunulmuştur. Örümcek, kene ve kırkayaklara ait olan 380 milyon yıllık bu fosillerin ilginç özelliği ise, yaşayan örneklerinden farksız oluşudur. Bulguları inceleyen bilim adamlarından biri, fosiller hakkında **"Sanki dün ölmüş gibiler"** yorumunu yapmıştır. *(New York Times Press Service, San Diego Union, 29 Mayıs 1983; W. A. Shear, Science, vol. 224, 1984, s. 494)*

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil bulgularının en önemli özelliklerinden biri, canlıların fosil kayıtlarında gözlemlendikleri jeolojik dönemler boyunca değişime uğramamalarıdır. Yani, bir canlı türü fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, bu tür yok olana kadar veya günümüze gelene kadar on milyonlarca, hatta yüz milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişim göstermemekte, aynı yapıyı korumaktadır. Bunun anlamı açıktır: Canlılar herhangi bir evrimsel süreçten geçmemektedir. Tüm canlıları sahip oldukları özelliklerle birlikte Allah yaratmıştır.

Milyonlarca yıl boyunca değişmeden varlığını devam ettiren canlılardan biri de mantar sivrisinekleridir. Resimde görülen 45 milyon yaşındaki mantar sivrisineğinin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Resimde görülen 45 milyon yaşındaki mantar sivrisineği tüm özellikleriyle eksiksiz ve kusursuzdur. Bundan 45 milyon yıl önce yaşayan mantar sivrisinekleri de günümüzde yaşayanlar da aynıdır. Milyonlarca yıl boyunca mantar sivrisineklerinin kanatlarında ve uçuş sistemlerinde, gözlerinde ve görme sistemlerinde, bacaklarında ve diğer tüm fiziksel yapılarında en küçük bir değişiklik olmamıştır. Milyonlarca yıl önce yaşayan mantar sivrisinekleri nasılsa, bugünküler de aynen öyledir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Türlerin birbirlerinden evrimleştiklerini ve sürekli bir değişim içinde olduklarını gösteren tek bir fosil örneği dahi bulunamazken, canlıların var oldukları müddetçe yapılarını aynen koruduklarını gösteren sayısız fosil bulgusu vardır. Resimdeki 45 milyon yıllık mantar sivrisineği fosili de bu bulgulardan biridir. Bu canlıların milyonlarca yıl boyunca sabit kaldıklarını göstermektedir. Fosil kayıtlarındaki değişmezlik, tek başına evrim teorisini yerle bir etmektedir.

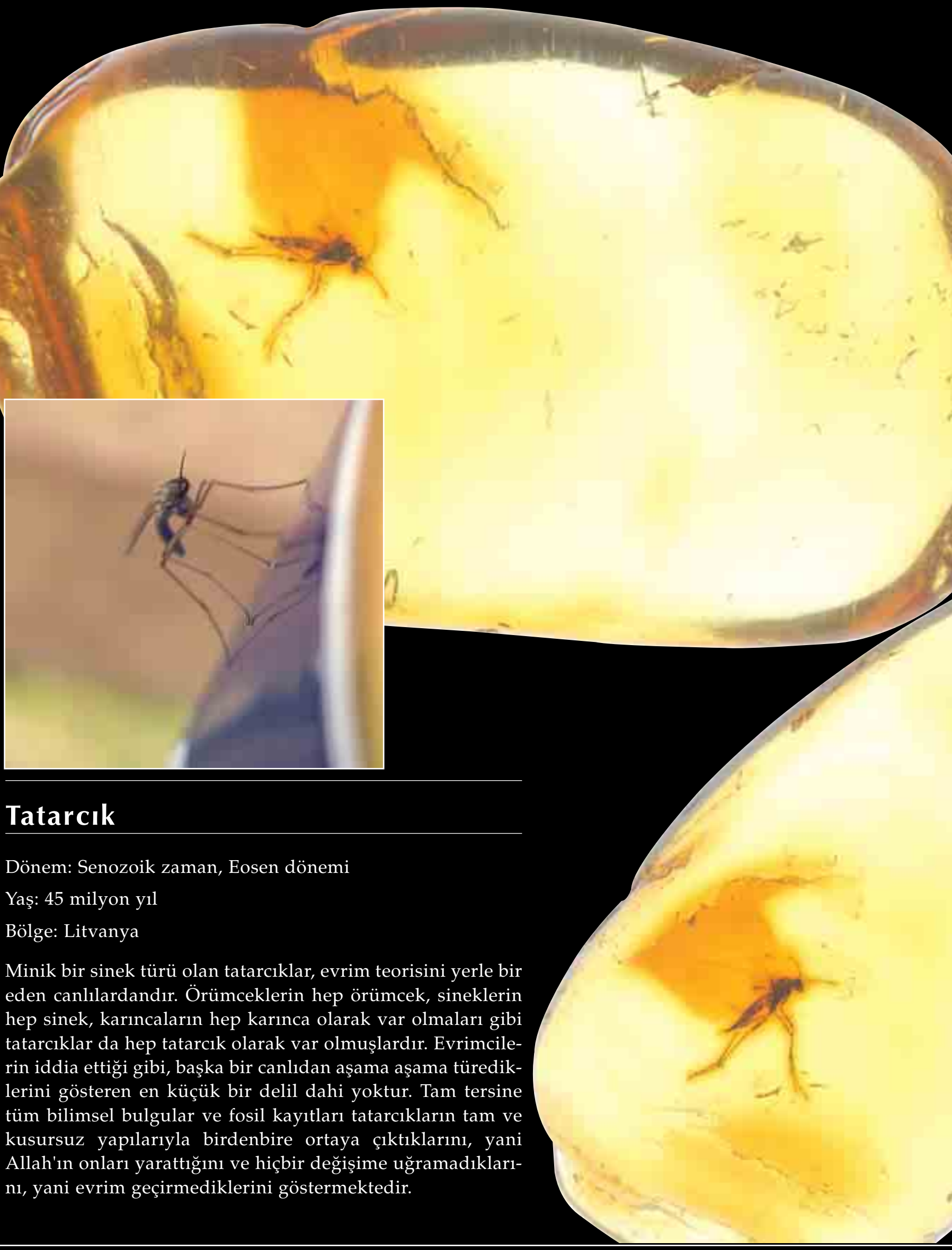

Tatarcık

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Minik bir sinek türü olan tatarcıklar, evrim teorisini yerle bir eden canlılardandır. Örümceklerin hep örümcek, sineklerin hep sinek, karıncaların hep karınca olarak var olmaları gibi tatarcıklar da hep tatarcık olarak var olmuşlardır. Evrimcilerin iddia ettiği gibi, başka bir canlıdan aşama aşama türediklerini gösteren en küçük bir delil dahi yoktur. Tam tersine tüm bilimsel bulgular ve fosil kayıtları tatarcıkların tam ve kusursuz yapılarıyla birdenbire ortaya çıktıklarını, yani Allah'ın onları yarattığını ve hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Resimde görülen 45 milyon yaşındaki mantar sivrisineği fosilinin, günümüzde yaşayan örneklerinden en ufak bir farkı yoktur. 45 milyon yıldır aynı olan mantar sivrisinekleri karşısında, evrimciler hiçbir makul açıklama yapamazlar. Görüldüğü gibi canlıların tarihi, evrim teorisini kesin ve açık olarak yalanlamaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Doğa tarihi boyunca yaşamış olan canlılarla ilgili bilgi kaynağımız olan fosillerden anlaşıldığı üzere, yeryüzünde hep tam özelliklere sahip canlılar yaşamıştır. Bu canlıların ayakları, elleri, kanatları, derileri, tüyleri, akciğerleri, kafatasları, omurgaları, kemik yapıları vs. hep eksiksiz, özgün ve en ideal yapıda olmuştur. Hiçbir fosilde geçiş aşamasında, yani "yarım" bir organ veya uzuv bulunmamaktadır. Bu durum evrimcileri büyük bir çıkmaza sokmaktadır.

Resimde görülen 45 milyon yıllık mantar sivrisineği fosili de, bu gerçeklerin delillerinden biridir.

Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil kayıtlarının, canlıların milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca aynı kaldıklarını, hiç değişmediklerini göstermesi evrim teorisinin çöküşü için tek başına yeterli bir durumdur. Bunun yanı sıra, fosil kayıtlarında "ara geçiş formlarına" (yarı balık yarı sürüngen, yarı sürüngen yarı kuş gibi) rastlanmaması da evrim teorisini bir kere daha yıkmaktadır. Bugüne kadar elde edilen binlerce canlı türüne ait milyonlarca fosil arasında bir tane bile tam gelişmemiş, bazı özellikleri eksik, iki canlı türü arasında kalmış herhangi bir örnekle karşılaşılmamıştır. Elde edilen her fosil, o canlının bütün özellikleriyle tam olduğunu ve var olduğu andan itibaren hiç değişmediğini göstermektedir. Gal sineklerinin 45 milyon yıldır hiç değişmediklerini gösteren resimdeki fosil de bu örneklerden biridir.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Bugüne kadar mantar sivrisineklerinin bulunan tüm fosilleri, bu canlıların hep mantar sivrisineği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, başka bir canlıya da dönüşmediklerini göstermektedir. Resimde görülen 45 milyon yıllık amber içindeki fosil de bu gerçeği teyit eden bulgulardan biridir.

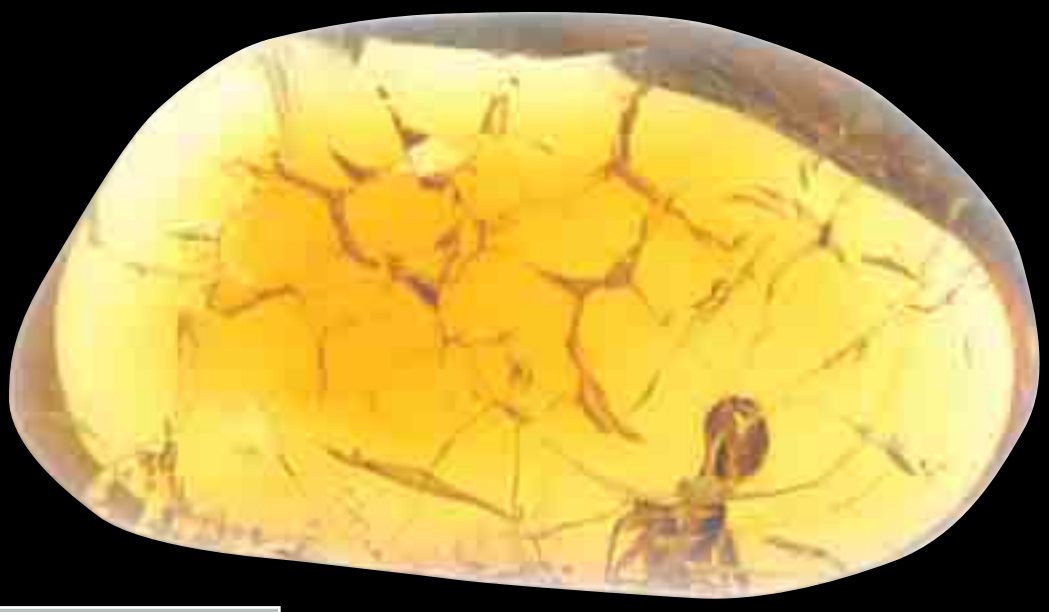

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Örümceklerin yüz milyonlarca yıldır hep örümcek olarak var olduklarını gösteren pek çok fosil örneği bulunmaktadır. Bu fosil örneklerinden birisi de resimde görülen 45 milyon yıllık amber içindeki örümcek fosilidir.

100 milyon yıl önce yaşamış örümcekler de, 50 milyon yıl önce yaşamış örümcekler de, günümüzde yaşayan örümcekler de hep aynıdır. Bu aynılık, evrimcileri büyük bir çıkmaza sürüklemekte ve teorinin büyük bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermektedir.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Uzun bacaklı sineklerin bilinen 200'den fazla cinsi ve yaklaşık 6500 türü bulunmaktadır. Tropik bölgeler ve yüksek araziler de dahil olmak üzere dünyanın hemen her yerinde yaşayabilirler.

Resimde görülen 45 milyon yaşındaki uzun bacaklı sinek fosilinin, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. Milyonlarca yıldır değişmeden kalan bu canlılar, evrimin "canlıların uzun dönemler içinde küçük değişiklikler geçirerek birbirlerinden türedikleri" iddiasını tamamen yıkmaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Mantar sivrisineklerinin hep mantar sivrisineği olarak var olduklarını, herhangi bir değişim sürecinden geçmediklerini gösteren delillerden biri de resimdeki 45 milyon yıllık fosildir. Günümüzdeki mantar sivrisineklerinden hiçbir farkı olmayan 45 milyon yıl önce yaşamış olan mantar sivrisinekleri, "evrimsel gelişim" kavramının büyük bir yalan olduğunu söylemektedir. Fosil bulgularının ortaya koyduğu gerçek, canlıların evrim geçirmedikleri, Yüce Allah'ın tüm canlıları yarattığıdır.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil kayıtlarında, tüm uzuvları ve fonksiyonlarıyla eksiksiz olarak bir anda ortaya çıkan sinekler, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır. Fosil bulgularının gösterdiği bilgi, sineklerin aşama aşama gelişerek bir başka canlıdan türemedikleri ve var oldukları ilk andan bugüne kadar da hiçbir değişime uğramadıklarıdır.

Resimde görülen 45 milyon yıllık uzun bacaklı sinek fosili de, bu sineklerin hiç değişmediklerinin yani evrim geçirmediklerinin delillerinden biridir.

Tatarcık

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Evrimciler, 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yaparak teoriye kendilerince delil olabilecek ara geçiş formlarının fosillerini aradılar. Aranan bu ara geçiş formlarına asla rastlanamadı. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını yani tüm canlıları Allah'ın yarattığını gösterdi. Evrimciler, teorilerini kanıtlamaya çalışırlarken, onu kendi elleriyle çökerttiler.

Evrim teorisini çökerten delillerden biri de resimde görülen 45 milyon yıllık tatarcık fosilidir. 45 milyon yıl boyunca tatarcıkların hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettirdiğini gösteren bu fosil, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil kayıtlarında milyarlarca yıl önce yaşamış olan bakterilerin dahi fosilleri korunmuştur. Buna rağmen, evrim teorisinin lehine olabilecek tek bir tane bile fosilin bulunamamış olması dikkat çekicidir. Karıncalardan bakterilere, kuşlardan çiçekli bitkilere kadar birçok canlı türünün fosilleri mevcuttur. Soyu tükenmiş canlıların dahi fosilleri o kadar kusursuzca korunmuştur ki, günümüzde görmediğimiz bu canlıların nasıl bir yapıya sahip olduklarını anlamamız mümkün olabilmektedir. Bu kadar zengin fosil kaynağına rağmen evrimi destekleyen bir delilin ortaya konamaması, bu teorinin büyük bir aldatmaca, Yaratılış'ın ise reddedilemez bir gerçek olduğunu bir kez daha vurgulamaktadır.

Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Fosil biliminin evrim teorisinin aleyhinde bulgular ortaya koyacağını ilk fark edenlerden biri Charles Darwin olmuştur. Darwin, teorisinin en büyük zorluğu fosiller karşısında yaşayacağını şöyle itiraf etmektedir:

"Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?... Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil? Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır."
(Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)

Darwin'in ardından 150 yıl boyunca yapılan fosil araştırmaları, Darwin'in korkusunu gerçeğe dönüştürmüş ve elde edilen tüm bulgular teorinin gerçek doğa tarihiyle hiçbir ilgisi olmadığını ispatlamıştır. Bu ispatlardan biri de, mantar sivrisineklerinin milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini, herhangi bir ara aşamadan geçmediklerini gösteren resimdeki fosildir.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Bilinen en eski örümcek fosilleri ortalama 400 milyon yıl öncesine aittir. Örneğin, Avustralya Müzesi'nin internet sayfasında Attercopus Fimbriungus örümceklerinin 380 milyon yıllık örneklerinin iplikçik üreten organlara o dönemde de sahip oldukları belirtilmektedir. Yüz milyonlarca yıldır fiziksel özelliklerinde, iplikçik üreten organlarında, ürettikleri iplikçiklerde hiçbir değişiklik olmayan örümcekler, Darwinistleri çaresizliğe sürüklemektedir. Fosil kayıtları, örümceklerin evrimle değil, aniden ve kusursuz olarak ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını ve yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrimleşmediklerini göstermektedir.

Sivrisinek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sivrisinek pek çok mucizevi özelliğe sahip olan bir canlıdır. Canlının gerek larva ve pupa aşaması gerek yetişkin aşamasında sahip olduğu özellikler, diğer tüm varlıklar gibi sivrisineklerin de üstün bir Aklın yani Yüce Allah'ın eseri olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Diğer yandan fosil bulguları da sivrisineklerin herhangi bir evrim süreci sonucunda ortaya çıkmadıklarını ve evrimsel bir değişime maruz kalmadıklarını açık ve net bir şekilde göstermektedir. Resimde görülen amber içindeki sivrisinek fosili 25 milyon yaşındadır ve günümüzdeki sivrisineklerle tıpatıp aynıdır. Bu aynılık karşısında Darwinistlerin söyleyebilecekleri tek bir söz dahi yoktur.

Kara Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Litvanya

Kara sinekler, Simuliidae familyasına dahil olan canlılardır. Bugüne kadar tespit edilmiş yaklaşık 1800 türü vardır. Erkek kara sinekler genellikle nektarla beslenirken, dişiler tıpkı sivrisinekler gibi diğer hayvanların kanlarıyla beslenirler. Çoğunlukla gri veya siyah renkte olan bu sinekler, kısa bacaklara ve antenlere sahiptirler.

Elde edilen tüm kara sinek fosilleri, bu canlıların var oldukları günden itibaren aynı olduklarını, herhangi bir değişikliğe uğramadıklarını yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. Bu fosillerden biri de resimde görülen amber içindeki 45 milyon yıllık kara sinek fosilidir.

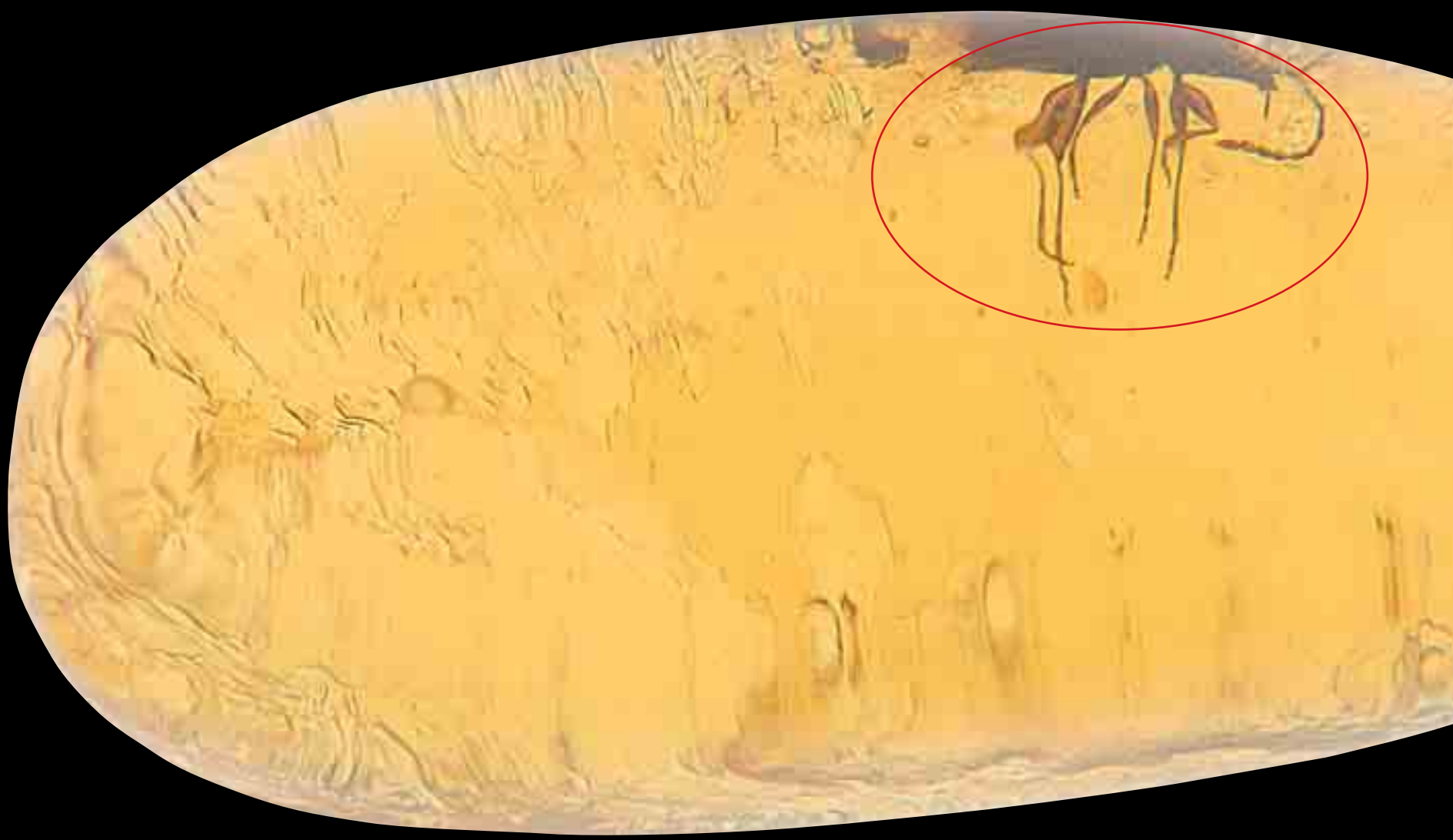

Pedilid Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sahte karınca olarak da adlandırılan bu bitki böcekleri, *Pedilidae* familyasına dahildirler. Yetişkinler çiçeklerin ya da yeşilliklerin üzerinde yaşar, bitki öz su ve polenleriyle beslenirler. Larvalar, nemli ortamlarda çürüyen bitkilerin üzerinde gelişirler.

Resimde görülen fosil, pedilid böceklerinin on milyonlarca yıldır değişmeden kaldıklarını göstermektedir. Aradan geçen bunca yıla rağmen değişmeyen, günümüzdeki örnekleriyle aynı olan pedilid böcekleri evrim teorisinin büyük bir aldatmaca olduğunu söylemektedirler.

Tatarcık

Lauxanid Sineği

2 Lauxanid Sineği, Tatarcık

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Lauxaniidae familyasına dahil olan bu sineklerin bilinen 1500 türü bulunmaktadır. Ortalama yaklaşık 5 mm boyunda olan bu küçük sineklerin kanatları çoğunlukla desenlidir.

Resimde görülen amberde iki Lauxanid sineğiyle birlikte bir tatarcık aynı anda fosilleşmiştir. Darwinistlerin uzun yıllardır, fosil kayıtlarının çoğunu gizlemelerinin pek çoğunu da çarpıtmalarının sebebi bu bulguların gösterdiği gerçeği kabullenememeleridir. Bugüne kadar elde edilen tüm fosil bulguları gibi Lauxanid sineklerine ait fosiller de evrimin geçersizliğini göstermektedir. Bu canlıların on milyonlarca yıldır hiç değişmediklerini gözler önüne seren fosiller, tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini de ortaya koymaktadır.

Yaprak Kınkanatlısı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Yaprak kınkanatlıları dünyanın pek çok bölgesinde yaşayan canlılardır. Kış boyunca taşların veya toprağın altında kalır, ilkbahar aylarında ortaya çıkarlar. Resimde görülen amber içindeki yaprak kınkanatlısı yaklaşık 25 milyon yaşındadır. Günümüzdeki yaprak kınkanatlıların bundan 25 milyon yıl önce yaşamış olanların aynısı olması, evrim teorisini tamamen çürütmektedir.

Gal Sineği

Sıçrayan Zemin Böceği

Sıçrayan Zemin Böceği, Gal Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Sıçrayan zemin böcekleri *Dipsocoridae* familyasına dahil olan, genellikle su kenarlarında yaşayan ve çok hızlı hareket edebilen böceklerdir. Gal sinekleri ise salgıladıkları sıvı nedeniyle bitkilerin bazı bölgelerinin daha hızlı büyümesine neden olur, yani gal oluştururlar. Larvalar bu fazla gelişmiş bitki dokularıyla beslenirler.

Her iki böcek türünün de on milyonlarca yıl önce yaşamış örnekleriyle günümüzde yaşamakta olan örnekleri tıpatıp aynıdır. On milyonlarca yıldır değişmeden kalan bu canlılar, Darwinistlerin doğa tarihi hakkındaki tüm iddialarını yerle bir etmekte, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ortaya koymaktadırlar.

Kene

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen kene fosili 25 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kenelerden hiçbir farkı yoktur. Önemli yaşayan fosil örneklerinden biri olan keneler, tarih boyunca evrimin hiç yaşanmadığını, tüm canlıları Allah'ın yarattığını bir kez daha ispatlamaktadırlar.

Bitki Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Parlak kınkanatlılar *(Nitidulidae)* familyasına dahil olan bu bitki böceği, çoğunlukla zarar görmüş bitkilerin öz suları, polenleri veya meyveleriyle beslenir. Bazıları meyvelere önceden yerleşerek ürünlere zarar verir. Tüm böcek türleri gibi, resimde fosili görülen bu bitki böceği de, evrim teorisinin hayal ürünü bir hikaye olduğunu göstermektedir. 25 milyon yıldır hiç değişmeyen bu böcekler, canlıların evrim geçirmediğini, tüm canlıları Rabbimiz'in yarattığını söylemektedirler.

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Ömürlerinin büyük çoğunluğunu larva olarak geçiren, en fazla bir gün yetişkin olarak yaşadıkları için birgün sineği olarak da adlandırılan bu canlılar, fosil kayıtlarında hep aynı fizyolojik özelliklerle karşımıza çıkmaktadır. Milyonlarca yıl boyunca hiçbir özellikleri değişmeyen bu canlılar, Yaratılış'ın çok açık bir gerçek olduğunu bir kez daha teyit etmektedir.

Embioptera (Ayakla Ağ Örenler) Cinsi Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Genellikle tropik iklimlerde yaşayan bu böcek türünün en önemli özelliklerinden biri, 100 kadar ağ bezine sahip olması ve bu bezlerden salgıladığı ağdan yapılmış yuvalarda yaşamasıdır. Bu böceğin torba şeklinde ördüğü ağdan evlerin ağırlığı 100 cm^3 civarındadır.

On milyonlarca yıldır aynı olan bu böcekler, diğer tüm canlılar gibi evrim teorisine meydan okumaktadırlar.

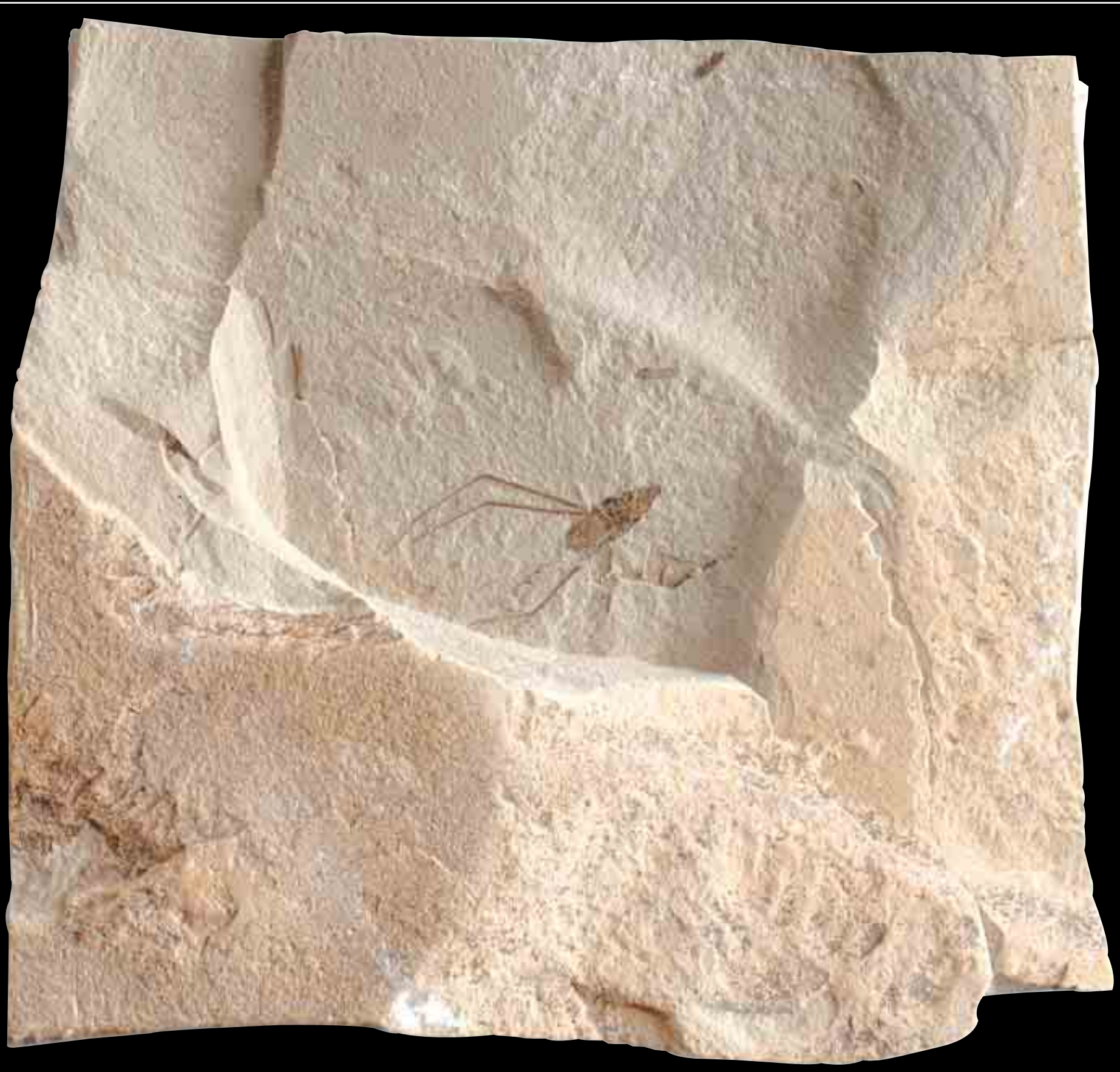

Sudakoşan Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Su üzerinde sıçrar gibi koşarak hareket eden bu böcek türünün ön ve arka ayakları uzun ve ince bir yapıya sahiptir. Gerridae familyasına dahil olan sudakoşan böcekleri, hortumlarından salgıladıkları bir sıvı ile ayaklarındaki tüyleri sürekli sıvarlar ve bu sayede batmadan su üstünde kalabilirler. Bundan 54 – 37 milyon yıl önce yaşamış olan sudakoşan böceklerinin, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı yoktur. On milyonlarca yıldır hiç değişmeyen bu böcekler, canlıların ufak değişimlerle gelişerek evrimleştiklerini iddia eden Darwinistleri yalanlamaktadır. Canlılar evrim geçirmemiş, tüm varlıkları Rabbimiz olan Yüce Allah yaratmıştır.

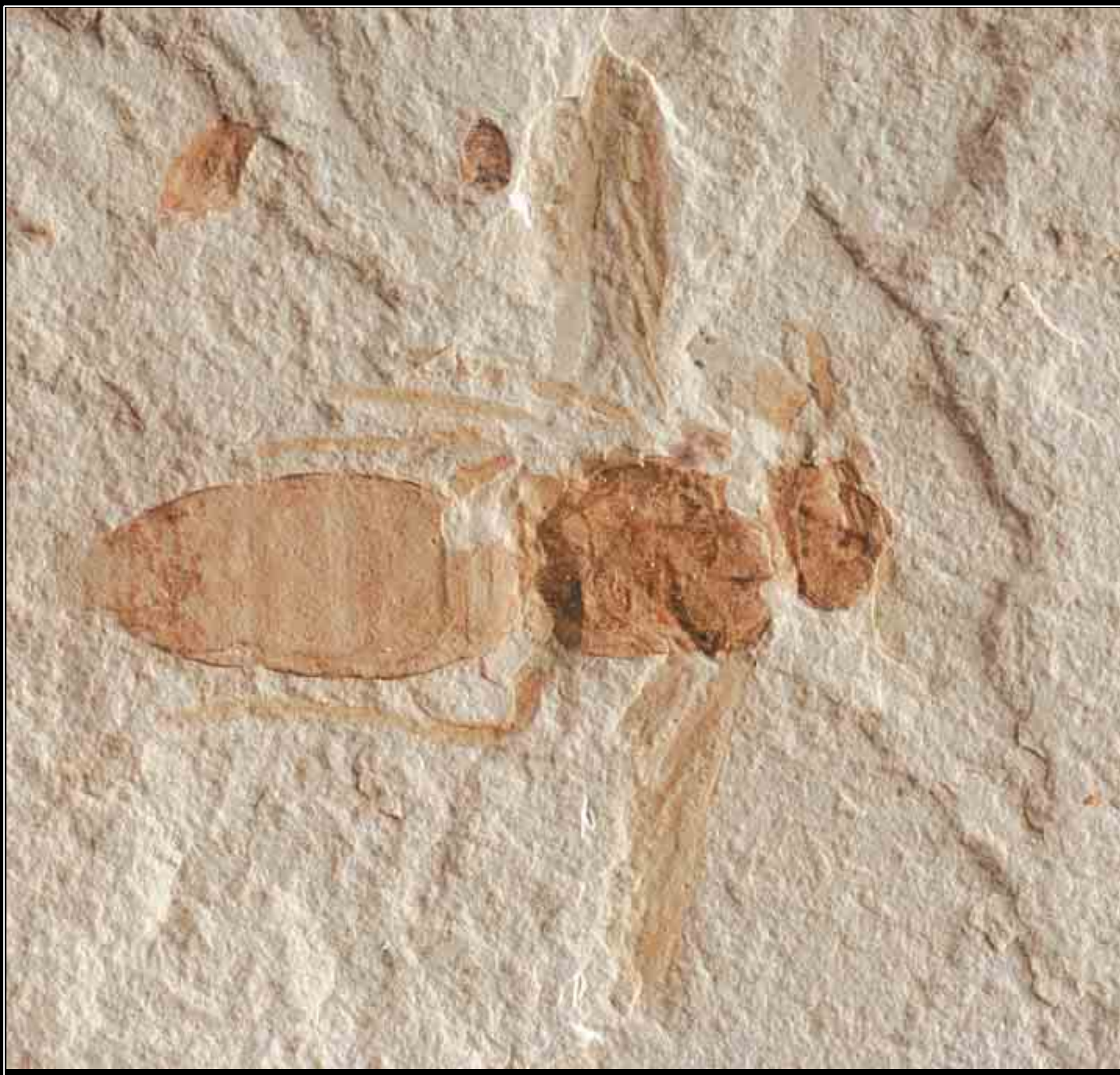

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, ABD

Darwinizm, cehalet ortamında gelişir. Ara fosil olmadığı halde ara fosil varmış telkini yapar. Sürekli olarak "sahte deliller" sunar. Yeryüzünün her yanında ele geçirilen "gerçek deliller" ise tek bir şeyi söylemektedir: Yaratılış Gerçeğini. Resimdeki Eosen dönemine ait arı, yeryüzündeki bu gerçek bilimsel delillerden sadece bir tanesidir. Ve tek başına evrimi geçersiz kılmaktadır.

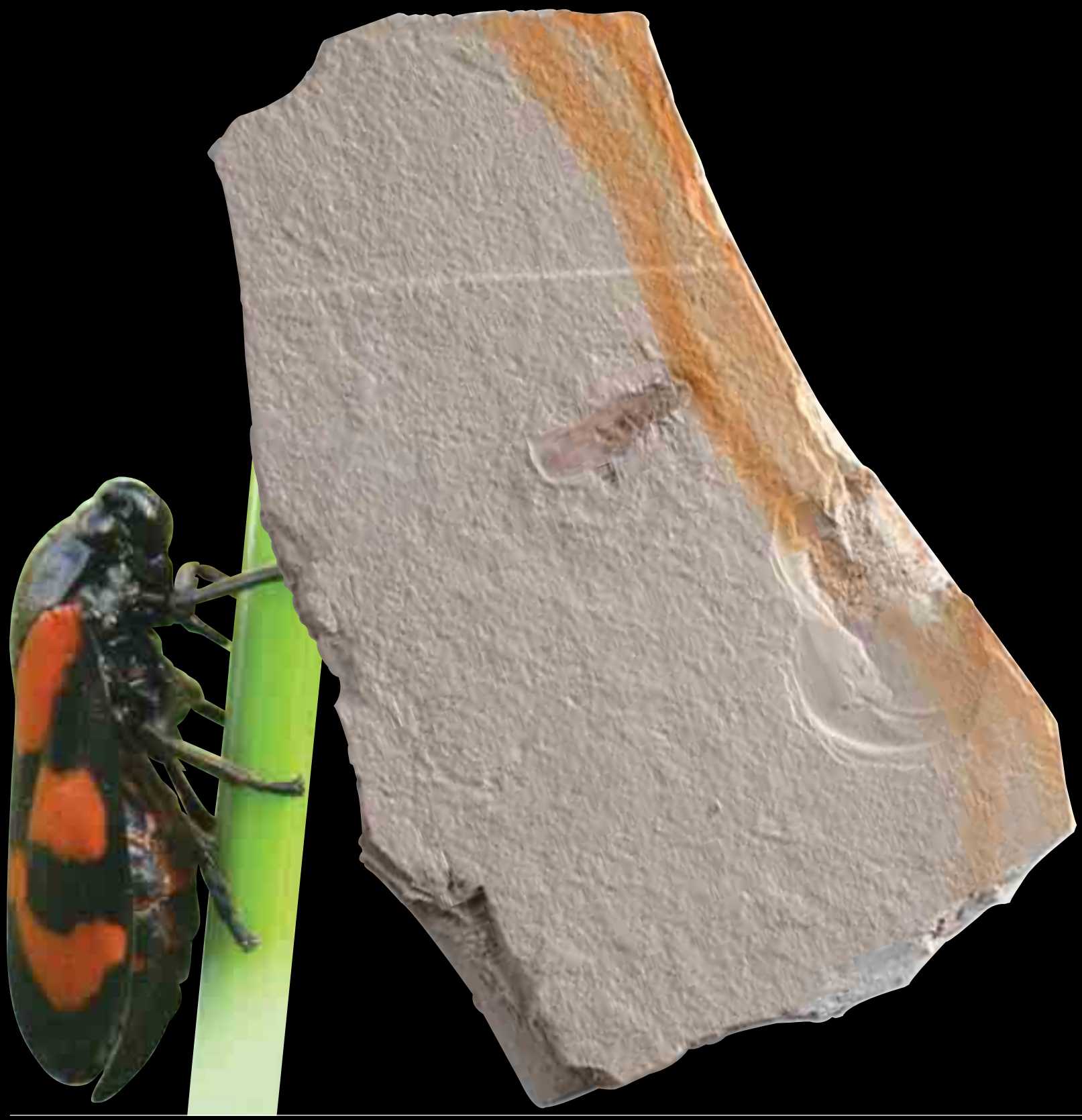

Köpüklü Ağustos Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Çin

Köpüklü ağustos böcekleri, larvalarını içine yerleştirmek üzere bitkilerin dallarının arasında köpüksü bir madde oluşturdukları için bu isimle anılırlar. Köpüğün içinde baş aşağı duran ve bitkinin öz suyunu emerek beslenen larvalar bulunur. Evrim teorisi, bir köpüklü ağustos böceğinin sahip olduğu tek bir DNA'yı bile açıklayamaz. Hücrenin tesadüflerle oluştuğunu iddia eder, ama bilim adamları bu canlının tek bir hücresini laboratuvarlarda ileri teknolojik aletler yardımıyla bile oluşturamaz. Buna rağmen evrim teorisi, kompleks canlıların milyonlarca yıl boyunca tesadüfen oluştuğu iddiasındadır. Fosil kayıtları ise, yaklaşık 125 milyon yıl önce, günümüz köpüklü ağustos böceklerinin yeryüzünde var olduğunu göstermektedir. Aşamalı oluşum hikayesi, hiçbir kanıta sahip değildir, sadece evrimcilerin hayal dünyasında vardır.

Palpuslu Kınkanatlı

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıllık

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Ağız kısımlarında bulunan dokunaçlar (palpus) sayesinde yiyeceklerinin niteliğini anlayabilen bu böceklerin önemli özelliklerinden biri, karıncalarla birarada dostça yaşamalarıdır. Karıncalar bu böcekleri özel olarak beslerken, palpuslu kınkanatlılar da kendi vücutlarından salgılanan sıvılardan karıncaların faydalanmasına izin verirler.

Resimdeki fosil, 25 milyon yıldır bu böceklerin hiç değişmediklerinin yani evrim geçirmediklerinin delilidir.

Trips

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Tanımlanmış 5.000'den fazla türü olan tripsler, *Thysanoptera* takımına dahildirler. Var oldukları ilk andan bugüne kadar hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Fosil kayıtları bu gerçeğin en önemli kanıtıdır. Resimde de, 25 milyon yaşında bir trips fosili görülmektedir. Günümüzde yaşayan tripslerden hiçbir farkı olmayan bu trips fosili, evrimin geçersizliğini bir kez daha vurgulamakta, Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Yassı Ayaklı Odun Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimde görülen amber içindeki yassı ayaklı odun-böceği fosili 25 milyon yaşındadır. 25 milyon yıldır en küçük bir değişikliğe dahi uğramayan söz konusu canlılar bu özellikleriyle, evrim teorisinin doğa tarihi hakkında iddialarının yalan olduğunu ortaya koymaktadırlar. Fosil bulgularının gösterdiği gerçek tüm canlılar gibi, bu böcekleri de Yüce Allah'ın yarattığıdır.

Titrek sinek

Çıyan ve 2 Titrek Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Duruken ön bacaklarını öne uzatarak titretme özellikleri nedeniyle bu isimle anılan titrek sinekler, kimi zaman birkaç kilometreyi bulan uzunlukta sürüler oluşturarak uçarlar. Çoğu zaman bu sürüler o derece yoğun olur ki, diğer canlıların sürünün içinde durması mümkün olamaz. Bundan 45 milyon yıl önce yaşamış olan titrek sineklerin günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmadığını gösteren bu fosil karşısında evrimcilerin makul ve bilimsel bir açıklama yapmaları mümkün değildir. Resimdeki amber içinde iki titrek sinekle aynı anda fosilleşmiş bir de çıyan bulunmaktadır.

Çıyan

Kalkıkkuyruk Böceği

Kalkıkkuyruk Böceği ve 2 Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Kısakanatlı kınkanatlılar familyasına dahil olan kalkıkkuyruk böceklerinin bilinen en eski fosilleri Trias dönemine (248 – 206 milyon yıl) aittir. Bu böcekle birlikte, iki sinek aynı amberin içinde fosilleşmiştir. Bu fosil, 45 milyon yaşındadır. 200 milyon yıl önce yaşamış olan kalkıkkuyruk böcekleri ve sineklerin de 45 milyon yıl önce yaşamış olanların da, günümüzde halen varlıklarını devam ettirenlerin de birbirlerinden hiçbir farkı yoktur. Evrimin olmadığının delili olan bu durum, Yaratılış'ın ise açık bir gerçek olduğunu gözler önüne sermektedir.

Sinek

Yalancı Klik Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eucnemidae familyasına dahil olan bu böcekler, genellikle kahverengi veya siyah renkli olup, daha çok ormanlık alanlarda yaşarlar. Fosiller, yalancı klik böceklerinin hep yalancı klik böceği olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini, herhangi bir değişime uğramadıklarını göstermektedir.Aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen hiç değişmeyen yalancı klik böcekleri, Darwinistlerin iddialarını yalanlamaktadır.

Kara Kanatlı
Mantar Sivrisineği

Ayakparmağı Kınkanatlısı

Ayakparmağı Kınkanatlısı, Kara Kanatlı Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Byrrhidae familyasına dahil olan bu kınkanatlılar, genellikle nemli çimenlerde, su kenarlarında ve ormanlarda yaşarlar. Kara yosunlarıyla ya da bazı bitki türleriyle beslenirler. *Diptera* familyasına dahil olan kara kanatlı mantar sivirisineklerinin ise tanımlanmış 1700 türü bulunmaktadır.

Resimde görülen fosil her iki böcek türünün de on milyonlarca yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir. 45 milyon yıldır aynı olan bu böcekler evrimi geçersiz kılmakta, Yaratılış'ı teyit etmektedir.

Koşnil

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Koşniller birçok bitkide yarımküre şeklinde yapışmış olarak duran; yapışkan, tatlımsı bir sıvı salgılayan canlılardır. Yumuşak koşnil, yünlü koşnil, yarım küreli koşnil, incir koşnili olarak isimlendirilen 7.000'e yakın türü olan bu canlılar bitkilere bağlı parazit bir yaşam sürerler. Koşnillerin üreme şekli dikkat çekicidir. Dişiler mayıstan itibaren 3000 kadar yumurtayı, sırt kısımlarından oluşmuş kabuklarının altına bırakırlar ve bu kabuğun altında embriyonik gelişme sürdürülür. Genç larvalar böylece korunur. Kısa bir süre içinde oval yapılı larvalar, serbestçe hareket ederek başka bitkilere doğru göç ederler.

Bu canlıların özelliklerini bilmek son derece önemlidir çünkü bu özellikler bilinmediğinde son derece küçük olan bu canlıların basit varlıklar oldukları zannedilmektedir.

Tamamen bir aldatmacaya dayalı olan evrim teorisinin takipçileri de insanların bu bilgi eksikliklerinden faydalanır ve bu tür canlıların kompleks özelliklerini pek fazla dile getirmezler. Çünkü bu canlıların üreme şekilleri, bitkilerle ortak bir yaşam sürmeleri gibi özellikleri evrim teorisinin iddialarıyla açıklanamayacak kadar komplekstir.

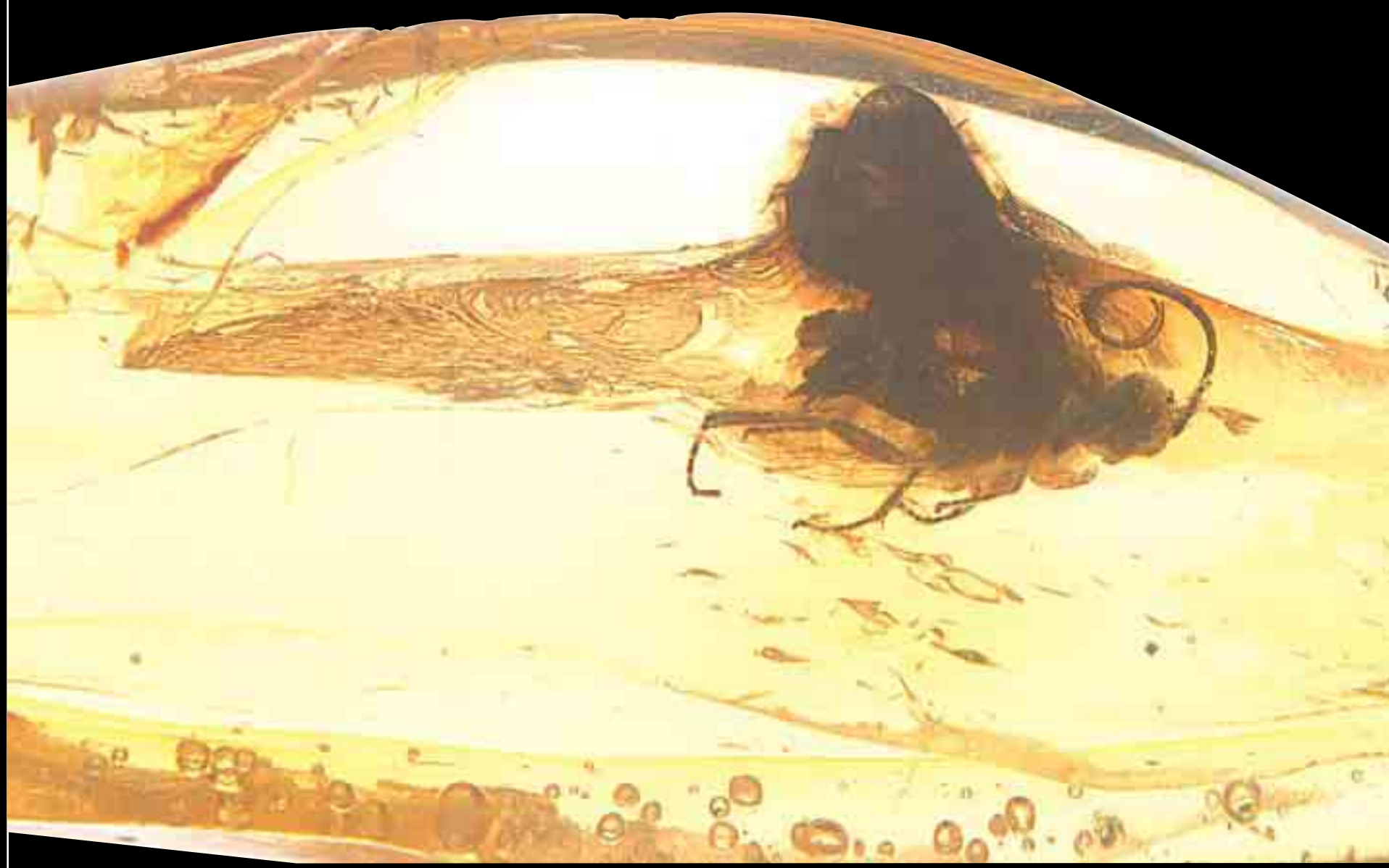

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

45 milyon yıl önce amber içinde kalarak bugüne kadar gelmiş olan bu yaban arısı türü, parazit olarak yaşayan bir canlıdır. Günümüzde tanımlamış yaklaşık 12.000 türü vardır ve hatta dünya geneline yayılmış olarak 40.000-50.000 türü yaşadığı tahmin edilmektedir. Bu yaban arıları yumurta bırakmak için diğer böcek türlerini seçer ve bunları felç ederler. Sonra da bu böceğin içine yumurtlayarak larvalarına rahatça gelişebilecekleri bir ortam sağlarlar. Bazı türlerin felç ettikleri canlılar ölür bazıları ise larvalara uygun olacak şekilde az hareketli ve steril hale gelirler. Milyonlarca yıl önce yaşayan türleri "ilkel" olarak nitelendiren evrimciler, amber içindeki bu milyonlarca yıllık örneklerin günümüzdekilerle birebir aynı olmasına hiçbir açıklama getirememektedirler. Günümüzdeki yaban arısı ile geçmişteki örneklerinin tamamen aynı olması, bu canlıların hiçbir zaman evrim geçirmediklerinin apaçık bir kanıtıdır.

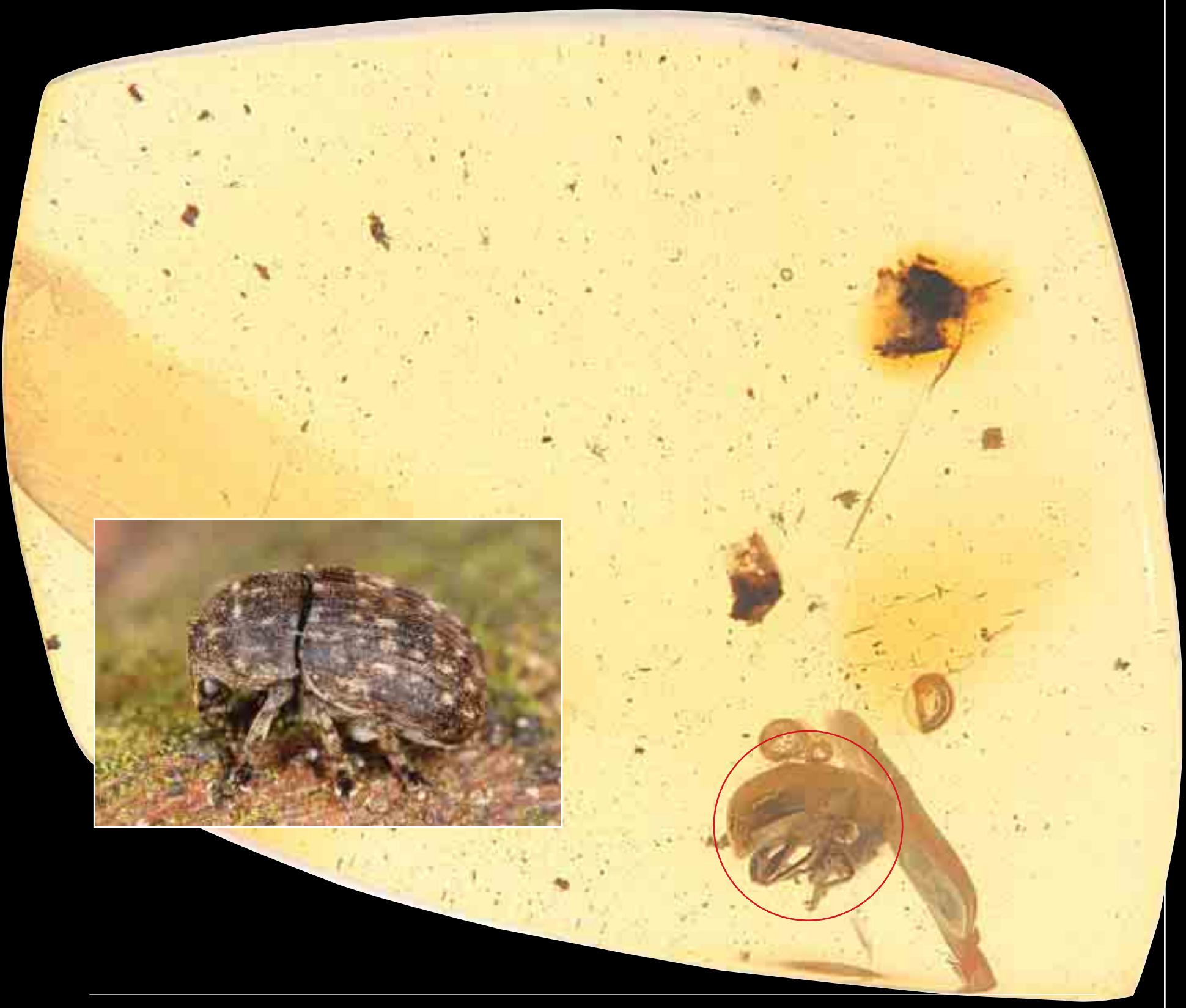

Genişhortumlu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Baş kısmının öne doğru uzamasıyla dikkat çeken bu kınkanatlı böcek türü 45 milyon yıldır amber içinde muhafaza edilmiştir. Böceğin günümüzdeki örneği ile amber içindeki fosili karşılaştırıldığında milyonlarca yıldır hiçbir değişiklik göstermediği açıkça anlaşılmaktadır. Bu da evrim teorisinin zaman içinde küçük değişikliklerle türlerin yeni türlere dönüşmesi iddiasının hiçbir geçerliliğinin olmadığını açıkça göstermektedir. İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle da, evrimci iddianın bu geçersizliğini şu sözleriyle ifade etmektedir:

"On bin böcek ve otuz binin üzerinde örümcek türünün ve bir o kadar da deniz canlısının fosilleri incelendi. ***Ancak bugüne kadar küçük değişikliklerin yol açtığı önemli evrimsel ara geçiş vakalarına rastlanmadı."*** *(Fred Hoyle, "The Intelligent Universe: A New View of Creation and Evolution, s. 43)*

Çiçek Böceği

Çiçek Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Scarabaediae familyasına dahil olan çiçek böcekleri, bazı çiçeklerin yapraklarını yemeleriyle bilinirler. Fosil kayıtları, diğer tüm böcekler gibi bu böcek türünün de, soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmediklerini göstermektedir. Bu canlıların hiçbir ara formu yoktur ve söz konusu böcekler evrimin geçerli olmadığının canlı birer kanıtıdır. Fosil kayıtlarında evrim teorisine delil olarak gösterilebilecek tek bir ara geçiş formuna rastlanmadığını ise evrimciler şöyle itiraf etmektedirler:

Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger: ***"... Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir."*** *(Boyce Rensberger, Houston Chronicle, 5 Kasım 1980, blm. 4, s. 15)*

Yalancı Akrep

Sinek

Yalancı Akrep, Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Baltık amberi içinde yalancı akrep ve sinek görülmektedir. Yalancı akrepler gerçek akreplere benzemekle birlikte kuyrukları yoktur. Özellikleri son derece küçük olmalarıdır. Uzunlukları 2 mm'den başlar ve 8 mm'yi geçmez. Nitekim amber içindeki örneğinde de bu özellikleri açıkça görülmektedir. Yakın zamana kadar yalancı akreplerin sadece 45 milyon yıl öncesine kadar var oldukları sanılıyordu fakat günümüzde 380 milyon yıl öncesine (Devonyen dönem) ait örnekleri de bulunmuştur.

Yalancı akrepler 400 milyon yıla yakın bir zamandır hiçbir değişim göstermemişlerdir ki bu da evrim teorisini yalanlamaktadır. Yine amber içinde görülen sinek de milyonlarca yıldır yeryüzünde aynı özelliklerle varlığını sürdüren ve Darwin'i yalanlayan canlılardan bir diğeridir.

Tüylü Mantar Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eğer evrim yaşanmış olsaydı, yeryüzünde sayısız canlı türünün evrimleşerek gelişme aşamalarına ait örneklerinin bulunması gerekirdi. Dolayısıyla, tek bir türün, tam gelişmemiş binlerce fosili bulunmalı, organlarının yarı gelişmiş halleri, fosil kayıtlarında olduğu gibi durmalıydı. Ancak milyarlarca fosil arasından "tek bir örnekte" bile, bu iddiayı doğrulayan bir özelliğe rastlanmamıştır. Dahası canlılar, bugünkü hallerinden farklı değildirler. Yaklaşık 45 milyon yıllık tüylü mantar böceği de, bunu doğrulayan örneklerden biridir.

Evcikli Böcek

Uzunbacaklı Sinek

Uzunbacaklı Sinek, Evcikli Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Amber içinde uzunbacaklı sinek ve evcikli böcek görülmektedir. Güve benzeri bir canlı olan evcikli böceğin larvaları suyun altında yaşarlar. Düşmanlarından gizlenmek için kendi çevrelerinde boru şeklinde sığınaklar inşa eden larvalar, bu işi yapabilecekleri bir ipek üretme sistemine sahiptir. Kendi ürettikleri ipek ile ördükleri bu sığınakları daha sonra sopa, çakıl taşı ve suda buldukları malzemeleri kullanarak düzenlerler. İlginç bir görünüme sahip olan yuvalarının içinde mükemmel bir şekilde kamufle olan evcikli böcek larvalarını fark etmek oldukça zordur. Söz konusu böcek larvaları milyonlarca yıldır aynı yöntemleri kullanarak düşmanlarından korunmaktadırlar. Nitekim böceğin amber içindeki 45 milyon yıllık örneği de bu canlının hiçbir zaman evrim geçirmediğinin kanıtıdır.

Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Teknoloji, kollektif çalışma, askeri strateji, gelişmiş bir iletişim ağı, örnek ve rasyonel bir hiyerarşi, disiplin, kusursuz bir şehir planlaması... İnsanların her zaman yeteri kadar başarılı olamadığı bu alanlarda, karıncalar daima başarılıdırlar. Ve bu durum on milyonlarca yıldır aynıdır.

Bundan 45 milyon yıl önce yaşayan karıncalar da günümüzdeki karıncalar da aynı üstün özelliklere sahiptir.

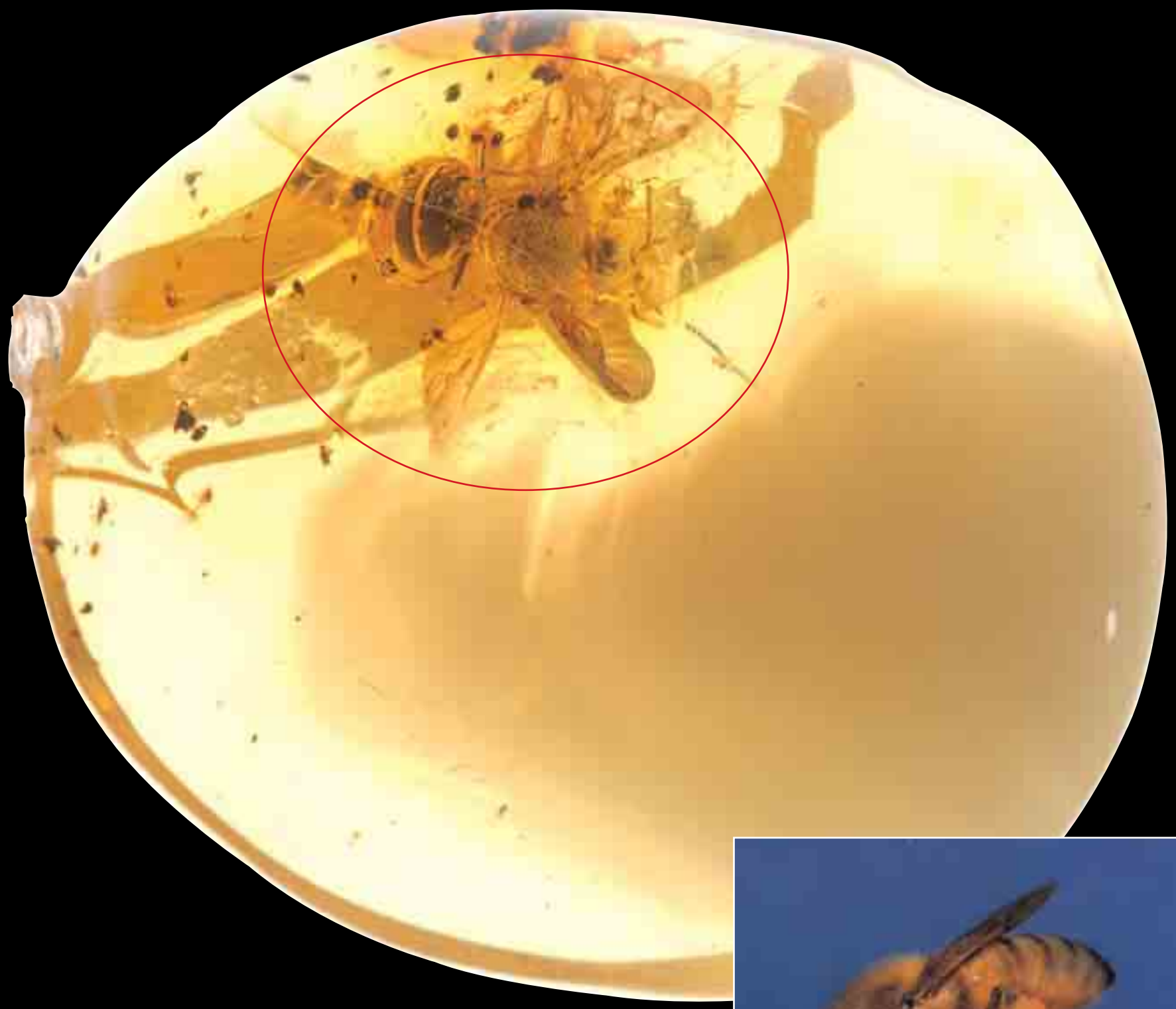

Bal Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bal arıları diğer bütün canlılar gibi kendi türlerine özgü davranışlara sahiptirler. Bu davranışlar da evrimciler açısından soru işaretleri ile doludur. Örneğin evrimciler bal arılarının petek yapımında kullandıkları akıl almaz hesapları evrim teorisinin hiçbir hayali mekanizması ile açıklayamamaktadırlar. Charles Darwin de arıların davranışlarını kendi teorisinin mekanizmaları ile açıklamakta zorlandığını itiraf etmiştir. Türlerin Kökeni adlı kitabında sorduğu bir soru ile Darwin, kurucusu olduğu teorinin bu canlılar konusunda içine düştüğü çelişkiyi şöyle vurgulamaktadır:

"...İçgüdüler doğal seçmeyle kazanılabilir veya değişikliğe uğratılabilir mi? Arıyı, -büyük matematikçilerin buluşlarından çok önceden- petek gözlerini yapmaya yönelten içgüdü için ne diyeceğiz?" *(Charles Darwin, Türlerin Kökeni, s.186)*

Yılan Sineği larvası

Yılan Sineği

Yılansineği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yılansinekleri ormanların kenarlarındaki her çeşit ağaç, çalı ve ot üzerinde ve genellikle gölgelik kısımlarda bulunan böceklerdir. Larvaları en düz yüzeylere dahi tırmanabilecek bir yapışma organına sahiptir. Bu canlı yaklaşık 45 milyon yıl önce de, günümüzdekiler gibi son derece üstün donanımlara sahipti. Söz konusu canlının her detayı, amberlerde oldukça korunmuş şekilde günümüze kadar gelmiştir. Canlının mükemmel şekilde korunmuş olan özellikleri, evrimcileri tamamen açıklamasız bırakmaktadır. Spekülasyonlara mahal vermeyecek kadar belirgin yapılar, milyonlarca yıl boyunca hiçbir evrimleşmenin gerçekleşmediğini açıkça ilan eder.

Cırcır Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Cırcır böcekleri parlak renkli, yuvarlak iri başlı, kısa kanatlı, uzun antenli böceklerdir. 2 cm boylarında olup, gündüz kazdıkları çukurlarda gizlenirler, gece faaliyet göstererek öterler. Sadece erkekleri ön kanatlarını birbirine sürterek ses çıkarırlar ve dişileri kendilerine çekerler. Resimdeki amber içinde yaklaşık 45 milyon yıldan beri hiç bozulmadan kalmış olan bir cırcır böceği görülmektedir. Bu böceğin günümüzdeki örneğine baktığımızda tamamen aynı özellikleri taşıdığını görürüz. Bu da bize binlerce canlı örneğinde gördüğümüz gibi canlıların ilk yaratıldıkları günden bu yana aynı özellikleri taşıdıklarını, dolayısıyla hiçbir zaman evrimleşmediklerini kanıtlamaktadır.

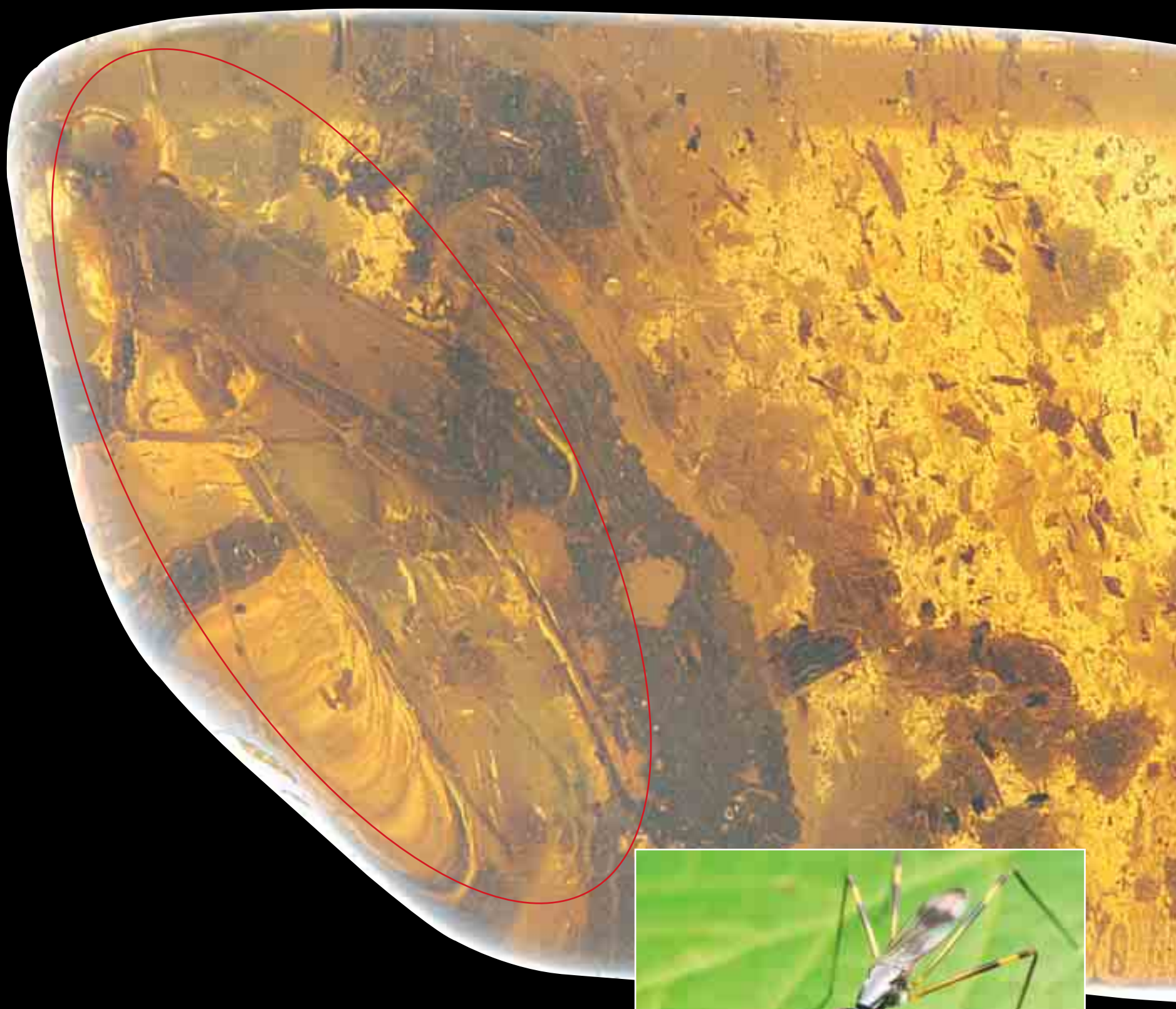

Elebobata tertiaria

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

"Yaşayan bir organizma ile onun uzak jeolojik geçmişteki fosilleşmiş ataları arasında karşılaştırabileceğimiz herhangi bir parça üzerinde neredeyse hiçbir değişiklik yok gibi görünmektedir... Yaşayan fosillerin sırrını tam anlamıyla çözemedik." *(http://www.nwcreation.net/fossilsliving.html)*

Yukarıdaki sözler, Darwin'in önderliğinde geliştirilmiş olan aşamalı evrim teorisinin çaresizliği karşısında ortaya atılmış olan sıçramalı evrim teorisinin savunucularından Amerika Doğa Tarih Müzesi paleontoloğu Niles Eldredge'e aittir. Eldredge'in bu sözleri, resimde görülen 45 milyon yıllık sinek gibi yaşayan fosillerin eksiksiz bir biçimde günümüze geldiklerini ve bu durumun evrimciler açısından bir çıkmaz oluşturduğunu açıkça sergiler niteliktedir.

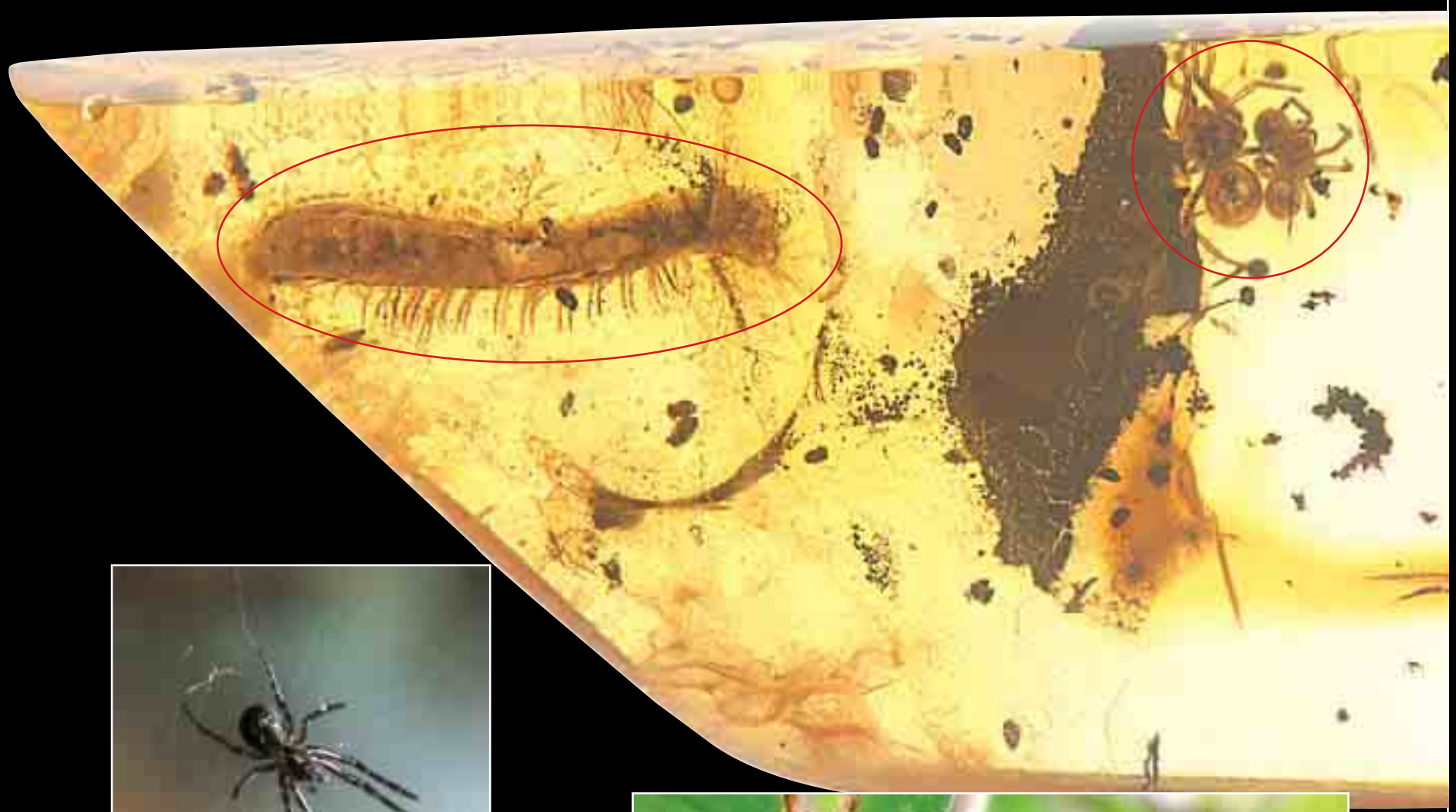

Örümcek

Kırkayak

Kırkayak, 2 Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Baltık amberi içinde yer alan 45 milyon yıllık kırkayak ve iki örümceğin günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmadığı açıkça görülmektedir.

Örümceklerin mekanik tuzaklar kuran, suyun dibine yuvalar yapabilen, ağdan yaptığı kementlerle avlanan, kimyasal zehirler püskürtebilen, kendi boyunun yüzlerce misli yükseklikten bir ipe tutunup atlayan, vücudunda çelikten sağlam ipler üreten, avlanmak için kamuflaj yapabilen türleri vardır. Bu canlılar aynı zamanda mimarlık ve mühendislik harikası ağlar kurabilirler. Örümceklerin vücutlarında, bir dokuma fabrikası gibi çalışan taraklar, kimyevi maddeler üreten laboratuvarlar, çok güçlü sindirim salgıları üreten organlar, en hassas titreşimleri hisseden algılayıcılar, zehir enjeksiyonu yapabilen güçlü kıskaçlar ve bunlar gibi Yaratılış'a delil teşkil eden birçok özellik vardır. Bütün bu özellikleriyle düşünüldüğünde, örümcek tek başına evrim teorisine meydan okuyan, Darwin'in tesadüf iddiasını bir kez daha çürüten önemli bir delildir.

Suikastçi Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen – Miyosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Reduviida (yırtıcı tahtakuruları) familyasına dahil olan bu böceklerin çeşitli türleri chagus hastalığını yayan ana faktörlerdir. Darwin'i zehirleyerek onun yaşamını hasta bir şekilde geçirmesine neden olan suikastçi böcek, antenini zehiri enjekte etmek için kullanır ve karşısındaki canlının dokularını eritip sıvılaştırır. Bu olağanüstü savunma sistemine sahip olan canlı, aynı özelliklere bundan yaklaşık 25 milyon yıl önce de sahiptir. O dönemde de aynı yöntemi kullanmakta, o dönemde de aynı şekilde yaşamaktadır. Canlının 25 milyon yıl önceki halinin ilkel bir form olmadığını, bugünkü örneklerden hiçbir fark taşımadığını fosil kayıtları bize açıkça göstermektedir. İşte Darwinizm'i açmaza sokan en büyük delillerden biri budur.

Dikenli Kınkanatlı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Rusya

Canlılar, mükemmel özelliklere sahip son derece kompleks varlıklardır. Tek bir böceğin üzerindeki bir tüycük bile fonksiyoneldir ve o canlının yaşaması için gereklidir. İşte bu nedenle canlı yapıları indirgenemez komplekslikte dirler. Allah'ın yarattığı mükemmel canlı sistemleri, bir bütünlük halinde işlerler. 50 milyon yıllık dikenli kınkanatlıda, şimdikinden daha ilkel özellikler bulmak imkansızdır. Bu canlıyı şu anda mükemmel şekilde yaratan Allah, onu 50 milyon yıl önce de aynı şekilde yaratmaya kadirdir ve fosil kayıtları bu gerçeği Darwinistlere sürekli yeni örneklerle göstermektedir.

Çomak Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwinistlerin iddialarını yalanlayan canlılardan biri olan çomak böcekleri, uzun ince bir bedene sahiptirler. Yapıları, görünümleri ve özellikleri on milyonlarca yıldır hiç değişmemiştir. 45 milyon yıldır aynı kalan bu böcekler, canlıların küçük değişiklikler geçirerek geliştikleri iddiasında olan evrimin geçersizliğini gözler önüne koymaktadır.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bilinen en eski fosil örnekleri Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) ait olan kırkayaklar, yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeyen yapılarıyla evrim teorisine meydan okuyan çok sayıdaki canlıdan biridir. Resimde görülen amber içindeki kırkayak fosili ise 45 milyon yaşındadır. 300 milyon yıl önceki kırkayakların da, 45 milyon yıl önce yaşamış olanların da, bugünkülerin de birbirlerinin tıpatıp aynı olması Darwinistlerin canlılığın kökenine dair tüm iddialarını çökertmiştir.

Arı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde görülen arı, *Chalcidoidea* üst familyasına dahil olan bir arıdır. Bu üst familyadaki arıların önemli bir özelliği uçarken çoğunlukla sivrisineklerle veya sineklerle karıştırılmalarıdır. Oldukça küçük (1 – 20 mm) olan bu arılar, on milyonlarca yıldır aynı yapılarını ve özelliklerini muhafaza etmektedirler. 45 milyon yıldır değişmeden varlıklarını devam ettiren bu canlılar karşısında, Darwinistlerin yapması gereken iddialarının gerçeği yansıtmadığını kabul etmeleridir.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwinistler bugüne kadar teorilerini destekleyecek bir tane dahi fosil ortaya koyamamışlardır. Bu nedenle ya bulunan fosiller üzerinde çarpıtmalar yapar ya da sahte fosiller üretirler. Bir yandan da teorilerini yıkan milyonlarca fosil örneğini özenle halktan saklarlar. Ancak artık gerçekler saklanamayacak durumdadır. Fosiller canlıların değişmediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin delillerindendir. Bu delillerden biri de resimde görülen 45 milyon yaşındaki çıyan fosilidir.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Örümceklerin hep örümcek, sivrisineklerin hep sivrisinek olarak var olması gibi kırkayaklar da hep kırkayak olarak var olmuşlardır. Resimde görülen 45 milyon yıllık kırkayak fosili bu gerçeği teyit etmektedir. Sayısız yaşayan fosil örneği karşısında, evrim teorisinin artık tarihin tozlu sayfalarına gömülme vakti gelmiştir. Bu durum geniş kitleler tarafından fark edilmiş ve anlaşılmıştır, ne var ki bir avuç Darwinist ideolojik kaygılar nedeniyle gerçeklere gözlerini kapamaktadır.

Kırkayak

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Kırkayaklar kendilerine özgü yapılarıyla bir anda fosil kayıtlarında ortaya çıkarlar. Ve bilinen en eski kırkayaklarla (yaklaşık 417 - 354 milyon yaşında) günümüzdeki kırkayaklar tamamen aynı yapıya sahiptir. Bu aynılık, evrimcileri büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Üstelik sadece kırkayaklar değil, tüm türler için aynı şey söz konusudur. Bunun da anlamı açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, Rabbimiz tarafından yaratılmışlardır.

Kanatlı Yaprak Biti

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yaprak bitlerinin bilinen en eski fosilleri Karbonifer dönemine (354 – 290 milyon yıl) aittir. Resimdeki amber içinde kanatlı yaprak biti fosili ise 45 milyon yaşındadır. Bu canlıların var oldukları ilk andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramadıklarını gösteren bu fosiller, aynı zamanda söz konusu canlıların evrim geçirmediklerinin de bir delilidir.

Dikenli Kınkanatlı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Çoğunlukla tropik bölgelerde yaşayan bu canlılar, 1 cm'den küçüktürler. Karın bölgelerinin arkasının bir dikeni andırır şekilde uzun olmasından dolayı bu ismi almışlardır.

Resimde görülen 45 milyon yıllık fosil ile günümüzde yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. 45 milyon yıldır aynı kalan bu canlının gösterdiği gerçek ise açıktır: Evrim sadece Darwinistlerin hayallerinde yaşanmış bir süreçtir. Gerçekte ise evrim yaşanmamıştır. Canlılar üstün güç ve kudret sahibi Rabbimiz olan Allah'ın eseridir.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

45 milyon yıllık Baltık amberi içinde görünen çıyan, günümüzdeki örneklerinden tamamen farksızdır. Üstelik çıyanlar bundan çok daha eski dönemlerden beri dünya üzerinde yaşamaktadırlar. En eski çıyan fosilleri Devoniyen döneme aittir yani yaklaşık 400 milyon yıllıktır. Bu da bize çıyanların 400 milyon yıldır hiçbir evrim geçirmeden, sahip oldukları gelişmiş sistemler ile yaşadıklarını göstermektedir.

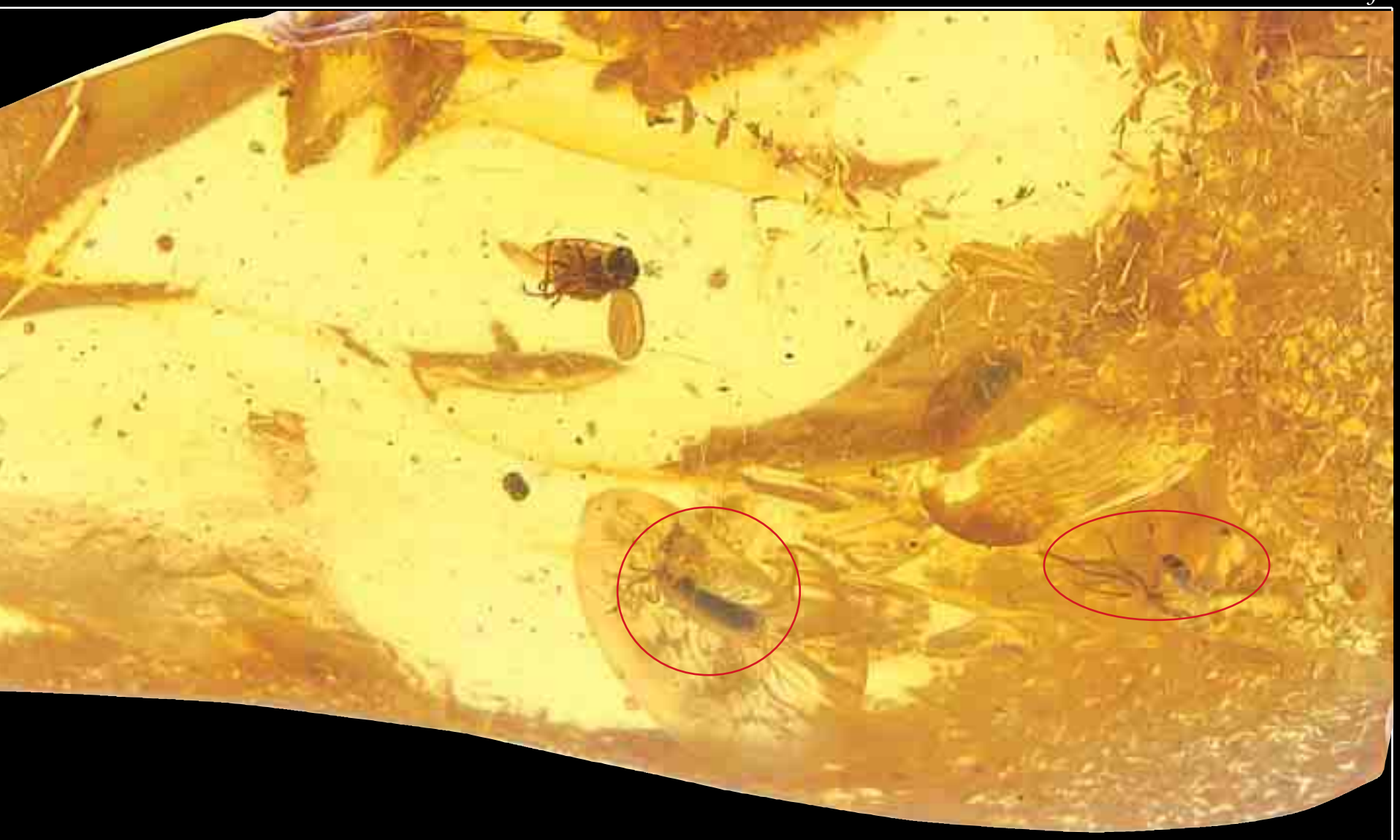

Uzun Bacaklı Sinek

Tüylü Mantar Böceği

Tüylü Mantar Böceği, Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimdeki amber içinde iki farklı canlı yer almaktadır. Tüylü mantar böceği küçük, oval, tüylü bir böcektir. Mantarların üzerinde bulunan bu böcek genellikle siyah veya kahverengidir. Amber içinde 45 milyon yıllık örneğini gördüğümüz bu böcek günümüzde de aynı özellikleri taşımaktadır. Amber içindeki uzun bacaklı sinek ise Kretase döneminden (144 - 65 milyon yıl) kalma örnekleri olan, yüz milyon yıldan fazla bir süredir hiçbir değişiklik göstermemiş bir canlıdır. Günümüzdeki örnekleri ile tamamen aynı olan bu canlı, evrimci iddiaları tek başına geçersiz kılmaktadır.

Tos Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Eosen döneminden kalma bu amberde görülen Tos böceği (deathwatch beetle) diğer tüm böcekler gibi ilginç özelliklere sahiptir. Tos böcekleri larva aşamasında kendileri için gerekli besini yağ dokusu olarak depolarlar ve erginlik dönemlerinde de bu depoyu kullanırlar, dışarıdan başka bir besin almazlar. Odunların içlerinde yaşayan bu canlılar, bağırsaklarındaki bakteri ve mantarlarla selülozu değerlendirirler. Çiftleşme döneminde odun içinde açtıkları galerilerin duvarlarına vurarak, insan kulağı tarafından rahatlıkla duyulabilen bir ses çıkarırlar. Tos böcekleri bu ilgi çekici özellikleri ile milyonlarca yıldır varlıklarını sürdürmektedirler.

Yaban Arısı

Titrek Sinek ve Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bu amber içinde yer alan iki canlı türü vardır. Resimde görüldüğü gibi üç adet titrek sinek ve bir yaban arısı yaklaşık 45 milyon yıllık kalıntılarını amber içinde bırakan yaşayan fosillerdir. Evrime göre 45 milyon yıl önceki bu canlıların, günümüzdekilerden eksik ve farklı özelliklere sahip olmaları gerekirdi. Milyonlarca yıllık hayali evrim sürecinde bu canlılarda oldukça fazla sayıda ve görülür şekilde değişikliklerin olması gerekirdi. Ancak gerek titrek sineklerin gerekse bu yaban arısı türünün 45 milyon yıl önceki halleri ile bugünkü halleri arasında tek bir farklılık bile bulunmamaktadır.

Titrek Sinek

Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Yaklaşık 45 milyon yıldır tüm özellikleri ile korunmuş olan bu yaban arısı fosili, günümüz örnekleriyle aynı temel özellikleri sergilemektedir. Eğer Darwinistlerin iddia ettikleri gibi bir evrim yaşanmış olsaydı, bu canlının son derece ilkel özelliklere sahip olması, yapısında pek çok gelişmemiş organ bulunması ve evrimcilere göre elenmiş veya hayali evrimle gelişmiş olması gereken pek çok "tam oluşmamış" uzvun var olması gerekirdi. Ancak bu durum, hiçbir fosil kalıntısı için geçerli değildir. Canlılar, milyonlarca yıllık tarihleri boyunca, tüm uzuvları ve özellikleriyle eksiksiz ve kompleks şekilde var olmuşlardır.

Çıyan

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Amber içinde küçük ama oldukça uzun bir çıyan türü görülmektedir. Bu çıyan türü toprakta, kaya altlarında yaşar ve kimi zaman 30 çiftten fazla bacağa sahiptir. Çıyanlar, son derece kompleks özelliklere sahip varlıklardır. Bu canlıların amberler içindeki görünümlerinin bize ulaşması, kompleks yapı ve donanımlara milyonlarca yıl önce de sahip olduklarını göstermektedir. Darwin ve onu takip eden Darwinistler, fosil kayıtlarının, zamanla kendi teorilerine delil oluşturacağına inanmışlardır. Ama beklentilerinin tam tersi olmuş, fosil kayıtları Yaratılış gerçeğine delil oluşturmuş, evrim teorisini yalanlamıştır.

Çayır Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Çayır sivrisineklerinin tipik özellikleri bacaklarının ve vücutlarının uzun, kanatlarının büyük ve damarlarca zengin olmasıdır. Amber içinde korunmuş 45 milyon yıllık çayır sivrisineği örneğinde de bu özellikler görülmektedir. Bir canlının 45 milyon yıl boyunca aynı özellikleri muhafaza etmiş olması, bu canlının hiçbir zaman evrimleşmediğinin, dünya üzerinde ilk var olduğu günden bu yana aynı üstün özelliklere sahip olarak yaratıldığının açık bir göstergesidir.

Evrimciler, diğer tüm canlılarda olduğu gibi böceklerin sözde evrimi senaryosunda da son derece dayanaksız iddialar öne sürmektedirler ve kendileri de bunun farkındadırlar.

Tos Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwin, tüm canlıların zaman içinde küçük değişimler geçirerek günümüzdeki kompleks yapılarına kavuştuklarını iddia ediyordu. Buna göre bir evrimleşme süreci gerçekleşmeli ve tarihte ilkel ve yarı gelişmiş hayali canlılar yaşamış olmalıydı. Üstelik yeryüzü tabakalarında bu canlıların fosillerinden çok sayıda bulunmalıydı. Ancak fosil kayıtları, Darwin'in iddia ettiği bu yarı gelişmiş veya sözde "ilkel" canlıların "tek bir örneğini bile" sunmamıştır. Fosil kayıtlarında açıkça görülen gerçek, resimdeki yaklaşık 45 milyon yıllık tos böceğinde olduğu gibi, Yaratılış gerçeğini gözler önüne seren yaşayan fosillerdir.

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Araripe Havzası, Brezilya

Eğer bir canlı 125 milyon yıl boyunca en küçük bir değişikliğe uğramamışsa o canlının evrim geçirdiğinden söz etmek mümkün değildir. Resimdeki fosili inceleyen herhangi bir kişi, bu gerçeği kolaylıkla görebilir. Bunun için zoolog olmasına, kapsamlı bir eğitim almasına veya bilim adamı olmasına gerek yoktur. Bilimsel bulguların ortaya koyduğu evrimin olmadığı gerçeği, ilkokul çağındaki çocukların dahi anlayabileceği kadar açık ve nettir.

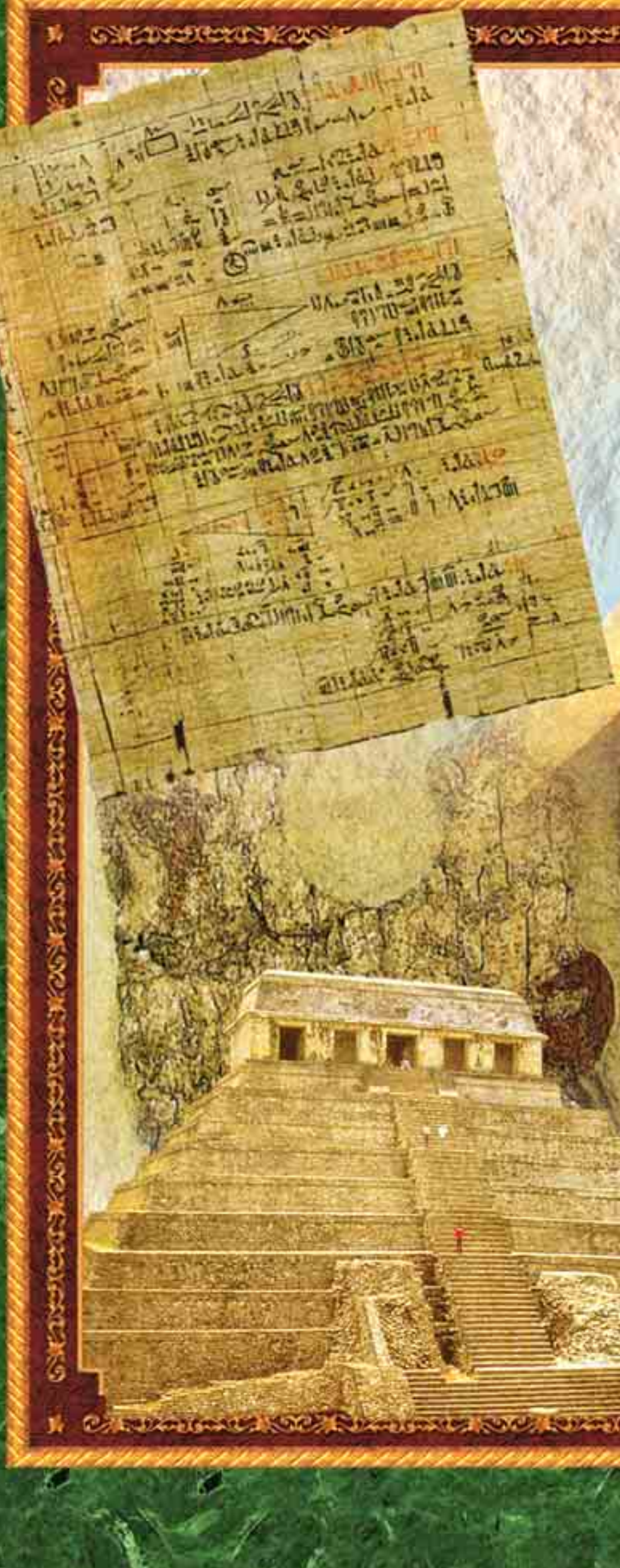

TARİHİ BİR YALAN: KABATAŞ MASALI

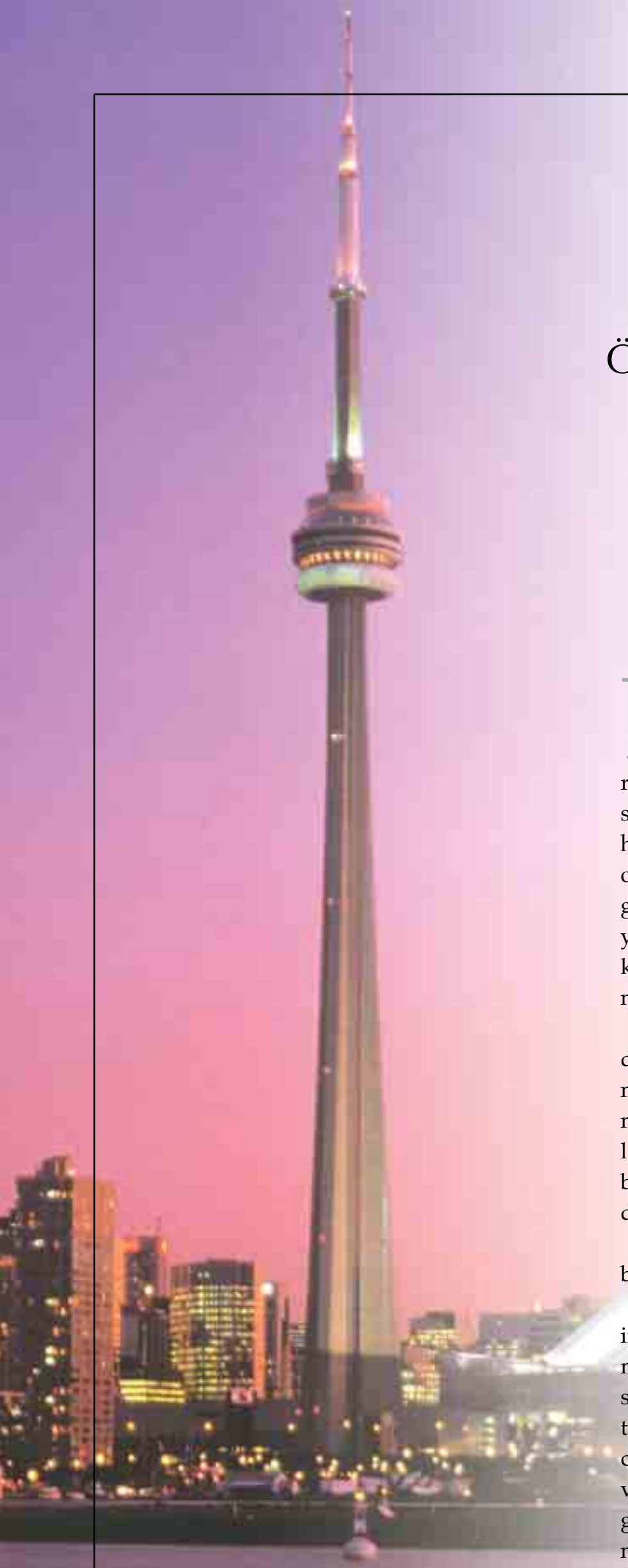

ÖNSÖZ

Bundan 700 bin yıl önce insanların, çok iyi inşa edilmiş gemilerle okyanus yolculukları yaptıklarını biliyor muydunuz? Ya da bize "ilkel mağara adamları" olarak tanıtılan insanların, gerçekte günümüzdeki ressamları aratmayacak bir yeteneğe ve estetik anlayışına sahip olduklarını hiç duydunuz mu? 80 bin yıl önce yaşamış olan ve bize evrimciler tarafından "maymun adam" gibi gösterilmeye çalışılan Neandertal ırkının, müzik aletleri yaptığını, giyim-kuşam zevkine sahip olduğunu, kızgın kumlarda biçimli sandaletlerle gezdiğini biliyor muydunuz?

Büyük olasılıkla bunların hemen hiçbirini daha önce duymamış olabilirsiniz. Aksine, bu insanların yarı maymun yarı insan, konuşma yeteneğinden yoksun, dik duramayan, sadece garip hırıltılar çıkaran, vahşi mağara adamları olduğu yanılgısına kapılmış olabilirsiniz. Çünkü bu büyük yalan, yaklaşık 150 yıldır dünyanın dört bir yanında insanlara telkin edilmektedir.

Bu telkinin amacı ise, materyalist felsefeyi ayakta tutabilmektir.

Materyalist, yani maddeci felsefe, Yaratıcı'nın varlığını inkar eder. Gerçekleri saptıran bu görüşe göre, evren ve madde ezelidir, yani bir başlangıcı dolayısıyla bir Yaratıcısı yoktur. Bu batıl inancın sözde bilimsel temelini ise evrim teorisi oluşturur. Çünkü materyalistler, evrenin bir Yaratıcısı olmadığını iddia ettikleri için bu evrendeki canlılığın ve düzenin nasıl ortaya çıktığına kendilerince bir açıklama getirmeleri gerekmektedir. Evrim teorisi bu amaçla kullanılan bir senaryodur. Bu senaryoya göre, evrendeki tüm düzen ve canlılık, tesadüflerin sonucunda kendiliğinden oluşmuştur. İlkel dünyada bulunan bazı cansız maddeler tesadüfen biraraya gelerek ilk canlı organizmayı oluştur-

muşlardır. Milyonlarca yıl süren tesadüfler sonucunda ise bu ilk canlı organizmanın evrimleşmesiyle evrim zincirinin en sonunda bulunan insan meydana gelmiştir. Her biri imkansız olan milyonlarca aşamanın sonucunda meydana geldiği iddia edilen insanın tarihi de, yine bu senaryoya uygun olarak hikayeleştirilmiştir.

Hiçbir bilimsel delili olmayan bu anlatıma göre insanlık tarihi şöyledir: Nasıl ki canlılık ilkel bir organizmadan, en gelişmiş organizma olan insana kadar ilerlemişse, insanlık tarihi de en ilkel insan toplumundan en gelişmiş insan toplumuna doğru ilerleme göstermiş olmalıdır. Bu, bilimsel dayanağı olmayan bir varsayımdır. Ve bu varsayım, materyalist felsefenin ve evrim teorisinin iddialarına göre hazırlanmış olan insanlık tarihinin temelini teşkil eder.

Evrimci bilim adamları, tek hücreden çok hücreye ve ardından maymundan insana doğru uzayan sözde evrim sürecini açıklayabilmek için, tarihin gelişimini de senaryolaştırmışlardır. Bunun için 'ilkel insan'ın yaşam şeklini açıklayan "mağara devri", "taş devri" gibi hayali dönemler uydurmuşlardır. "İnsanlar maymunlarla ortak bir atadan türemişlerdir" yalanını savunan evrimciler, bu iddialarını kendilerince kanıtlayabilmek için arayışa girmişler ve arkeolojik kazılarda buldukları her taş ya da ok parçasını veya bir çömleği bu doğrultuda yorumlamışlardır. Oysa karanlık bir mağarada postlara bürünerek oturan, konuşma yeteneği olmayan yarı insan yarı maymun canlılar, yalnızca birer hayal ürünüdür. **İlkel insan hiçbir zaman var olmamış, taş devri hiçbir zaman yaşanmamıştır.** Bunlar evrimcilerin bir kısım medyanın da yardımıyla oluşturdukları göz boyamalardan başka bir şey değildir.

Bunlar birer göz boyamadır; çünkü biyoloji, paleontoloji, mikrobiyoloji, genetik bilimler başta olmak üzere bilim alanında yaşanan gelişmeler bugün evrim iddiasını tamamen yıkmıştır. Canlı türlerinin birbirlerine dönüşüp evrimleştikleri iddiasının geçersizliği anlaşılmıştır. Aynı şekilde insan da maymun benzeri canlılardan evrimleşmemiştir. **İnsan, var olduğu günden bu yana insandır. Var olduğu günden bu yana da yüksek bir kültüre sahiptir. Dolayısıyla "tarihin evrimi" de hiçbir zaman gerçekleşmemiştir.**

Bu kitapta, "insan tarihinin evrimi" iddiasının geçersizliğini bilimsel delilleriyle ortaya koyacak, bilimsel bulguların yaratılış gerçeğini desteklediğini inceleyeceğiz. İnsan bu dünyaya evrimle değil, sonsuz bir güç ve akıl sahibi olan Allah'ın kusursuz yaratmasıyla gelmiştir.

İlerleyen sayfalarda bu gerçeğin bilimsel ve tarihsel delillerini okuyacaksınız.

GİRİŞ

Evrimci tarih anlayışına göre insanlık tarihi, insanın sözde evrimine paralel olarak çeşitli dönemlere ayrılarak incelenir. Pek çoğunuzun okul yıllarında ya da çeşitli gazete ve televizyon haberlerinde duymaya alışık olduğu taş devri, yontma taş devri, cilalı taş devri, bronz çağı, demir çağı gibi hayali kavramlar söz konusu evrimci kronolojinin önemli parçalarıdır. Çoğu insan bu hayali tabloyu hiç düşünmeden kabul eder ve insanlığın bir zamanlar sadece kaba taş aletler kullanılan, medeniyet ve teknolojinin bilinmediği bir dönem yaşadığını sanır.

Oysa arkeolojik bulgular ve bilimsel veriler incelendiğinde ortaya çok daha farklı bir tablo çıkar. Geçmişten günümüze kalan izler, insanların, tarihin her döneminde kültürleriyle ve sosyal yaşamlarıyla medeni bir hayat sürdüklerini göstermektedir. Arkeolojik kazılarda bulunan aletler, dikiş iğneleri, flüt kalıntıları, süs eşyaları, dekorasyon malzemeleri, geçmiş insanların kültürel olarak gelişmiş bir yaşam sürdüklerinin göstergelerindendir.

Bundan yüz binlerce yıl önce de tıpkı günümüzdeki gibi, insanlar evlerinde yaşıyor, tarımla uğraşıyor, alışverişlerini yapıyor, tekstil ürünleri meydana getiriyor, yemeklerini yiyor, akraba ziyaretlerine gidiyor, müzikle ilgileniyor, resim yapıyor, hastalıkları tedavi ediyor, ibadetlerini yerine getiriyor kısaca normal günlük hayatlarını yaşıyorlardı. Allah'ın gönderdiği peygamberlere uyan insanlar Bir olan Allah'a iman ediyor, bazıları ise sapkınça putlara tapıyordu. Peygamberlere uyan müminler Allah'ın emrettiği ahlakı yaşarken, birtakım insanlar da batıl uygulamalarda bulunuyor, sapkın ayinler gerçekleştiriyorlardı. Günümüzde olduğu gibi tarihin her döneminde de, hem Allah'ın varlığına iman eden insanlar vardı, hem de putperest ve müşrik insanlar.

Elbette tarih boyunca bir yanda medeni bir yaşam süren insanlar varken bir yanda da daha basit ve ilkel koşullarda yaşayan toplumlar var olmuştur. Ancak bu, insanlık tarihinin sözde evrimine delil teşkil edecek bir durum değildir. Zira günümüzde de dünyanın bir köşesinde uzaya araç gönderilirken, bir diğer köşesinde insanlar henüz elektriğin varlığını dahi bilmemektedir. Ama bu durum ne uzay aracını yapanların zihinsel ve fiziksel olarak daha gelişmiş -sözde evrim sürecinde ilerlemiş-, ne de diğerlerinin daha geri -sözde hala maymun-insanlara daha yakın- olduklarını göstermez. Bunlar sadece kültür ve medeniyet farklılığının göstergeleridir, kültürel bir evrim yaşandığının değil.

Kaşıklar, dönemin insanlarının bir mutfak kültürleri olduğunu göstermektedir. Bu, evrimcilerin iddia ettiği gibi sözde ilkel bir yaşantılarının olmadığının delilidir.
Koyu renkli camımsı bir kaya olan obsidyenden yapılmış bu alet yaklaşık MÖ 10 bin yılına aittir. Sadece taş darbeleriyle, obsidyenin böyle inceltilip şekillendirilmesi mümkün değildir.
Tarihte hiçbir zaman ilkel zihne sahip varlıkların yaşamadığının delillerinden biri de, 40 bin yıllık bu flüttür. Bilimsel çalışmalar, günümüz Batı müziğinde kullanılan 7 nota esasına dayalı flütlerin on binlerce yıl önce de kullanıldığını göstermektedir.

Evrimciler Arkeolojik Bulguları Açıklayamaz

İnsanlık tarihini anlatan evrimci bir eseri incelediğinizde ilk dikkatinizi çekecek hususlardan biri, insanın sözde ilkel atalarının günlük hayatlarına dair detaylı tasvirlerdir. Kullanılan üsluptaki eminlikten, konu hakkında bilgisi olmayan biri, tüm bu anlatılanların bilimsel delillere dayandığını düşünebilir. Evrimci bilim adamları sanki o dönemde yaşamış, gözlem yapma imkanına sahip olmuş gibi detaylı hikayeler anlatırlar: İki ayağı üzerinde durmaya başlayan sözde atalarımızın elleri boş kalınca alet yapmaya başladıklarını, uzun dönemler boyunca sadece taşı kullandıklarını, tahtalar ve taşlardan başka hiçbir alet edavatlarının olmadığını, demiri, bakırı, tuncu kullanmayı çok daha ilerleyen dönemlerde öğrendiklerini söylerler. Ancak bu anlatılanlar bilimsel delillere değil, evrimcilerin ön yargılarına göre bulguları yanlış yorumlamalarına dayalı hikayelerdir.

Arkeolog Paul Bahn, insanlık tarihinin evrimi senaryosunun bir masaldan ibaret olduğunu şöyle ifade eder:

> **Bilimin o kadar büyük kısmı hikayelere dayanıyor ki**! Hikayeyi iyi bir anlamda kullanıyorum, ancak yine de hikaye işte. İnsanoğlunun evrimine dair geleneksel senaryoları düşünün: **Av ateşi, kamp ateşi, karanlık mağaralar, ayinler, alet yapımı, yaşlanma, mücadele ve ölümle ilgili hikayeleri. Ne kadarı kemik ve kalıntılara, ne kadarı edebiyat ölçülerine dayanır.**[1]

Paul Bahn'ın net olarak ifade etmekten çekindiği sorunun cevabı açıktır, insanlık tarihinin sözde evrimi bilimsel değil tamamen "edebi" ölçülere dayanmaktadır.

Nitekim bu hikayelerde pek çok cevapsız husus, mantık çelişkisi ve bozukluğu vardır. Ancak evrimci dogmalarla düşünen bir kişi bu çelişkileri fark edemez. Örneğin evrimciler yontma taş devrinden bahsederler, ama o döneme ait aletlerin veya kalıntıların nasıl yontulup şekillendirilmiş olabileceğini anlatmazlar. Tıpkı "dinazorların sinekleri kovalarken kanat geliştirip uçmaya başladıklarını öne sürüp, sineğin ise nasıl uçtuğunu" hiçbir zaman açıklayamadıkları gibi, on binlerce yıl öncesine ait kalıntıların nasıl yapılıp biçimlendirildiğini de açıklayamazlar. Konunun bu yönünü tamamen unutmaya ve unutturmaya çalışırlar.

Oysa taşı yontup şekillendirmek çok zor bir iştir. Taşı taşa sürterek, tarih öncesi kalıntılarda olduğu gibi, mükemmel düzgünlükte ve sivrilikte kesilmiş aletler elde etmek mümkün değildir. Granit, bazalt ya da dolerit benzeri sert taşların, parçalanıp dağılmadan, ağaç hamuru gibi incecik kesilmesi ancak çelik eğelerin, tornaların, levyelerin, rendelerin, taş kesimi ve şekillendirilmesinde kullanılan diğer aletlerin varlığıyla mümkündür. Yine on binlerce yıl öncesine ait bileziklerin, küpelerin, kolyelerin, kürelerin taş kullanılarak yapılamayacağı bellidir. Bu eşyalardaki ufak delikler taşla vurarak açılamaz. Üzerlerindeki süslemeler taşı sürterek meydana getirilemez. Söz konusu eserlerin muntazamlığı, bunları meydana getirmek için demir, çelik ve diğer metallerden yapılmış aletlerin kullanılmış olduğunu göstermektedir.

Bu taş kabartması 11 bin yıllıktır. Evrimcilerin iddialarına göre bu dönemde sadece kaba, taş aletler kullanılmaktadır. Oysa, taşı taşa sürterek böyle bir eser yapılamaz. Söz konusu kabartmanın nasıl böyle biçimli ve düzgün yapılmış olduğunu evrimciler akılcı ve mantıklı bir şekilde açıklayamaz. Bu ve benzeri eserlerin yapılabilmesi için demir veya çelikten aletler kullanan, akıllı insanlar olması gerekir. (üstte)
550 bin yıllık bu taş aletin, bu derece düzgün kesilip biçimlendirilebilmesi için demir veya çelik gibi sağlam metallerden yapılmış aletler kullanılması gerekir. (altta)

TAŞ DEVRİ HİÇBİR ZAMAN YAŞANMADI

Evrimcilerin sözde taş devri olarak nitelendirdikleri dönemde insanlar ibadetlerini yerine getiriyor, gönderilmiş elçilerin tebliğlerini dinliyor, binalar inşa ediyor, mutfaklarında yemek pişiriyor, aileleriyle sohbet ediyor, komşu ziyaretlerine gidiyor, terzilere kıyafetler diktiriyor, doktorlara tedavi oluyor, müzikle ilgileniyor, resimle uğraşıyor, heykel yapıyor kısaca normal bir yaşam sürüyorlardı. Arkeolojik bulguların da gösterdiği gibi teknolojide ve bilgi birikiminde tarih boyunca değişiklikler olmuş, ama insan hep insanca yaşamıştır.

Geç Neolitik döneme ait taşlardan ve kabuklardan yapılmış bu kolye, dönemin insanlarının sanat ve estetik zevklerinin yanı sıra, böyle bir süs eşyasını meydana getirebilecek teknolojiye de sahip olduklarını göstermektedir.

MÖ 7-11 bin yıllarına ait olan kaplar, masa modeli ve kaşık, dönemin insanlarının yaşam düzenleri hakkında önemli bilgiler vermektedir. Evrimcilerin iddiasına göre bu dönemde insanlar henüz yerleşik düzene geçmişler ve yeni yeni medenileşmeye başlamışlardır. Oysa bu malzemeler, dönemin insanlarının kültürlerinin eksiksiz olduğunu, tam anlamıyla medeni bir yaşam sürdüklerini göstermektedir. Bu insanlar, tıpkı günümüzdeki insanlar gibi masalarda oturmakta, tabaklarda, çatal, kaşık, bıçak kullanarak yemeklerini yemekte, misafirlerini konuk etmekte, onlara ikramda bulunmakta, kısaca düzenli bir hayat yaşamaktaydılar. Elde edilen bulgular bütünüyle incelendiğinde, sanat anlayışlarıyla, tıp bilgileriyle, teknik imkanlarıyla, günlük yaşantılarıyla Neolitik çağ insanlarının tıpkı kendilerinden öncekiler ve sonrakiler gibi insani bir yaşam sürdükleri görülmektedir.

12 BİN YILLIK DÜĞME
Üstte - MÖ 10 binli yıllarda kullanılmış olan kemikten yapılmış bu düğmeler, dönemin insanlarının kıyafet kültürlerinin olduğunu göstermektedir. Düğmeyi kullanan bir toplumun dikişi, kumaşı, dokumacılığı da bilmesi gerekir.

9-10 BİN YILLIK TIĞ VE İĞNELER
Üstte - MÖ 7 - 8 bin yıllarına ait olan bu tığ ve iğneler, dönemin insanlarının kültürel yaşamlarının önemli birer delilidir. Tığı ve iğneyi kullanan insanların evrimcilerin iddia ettiği gibi hayvani değil, tam anlamıyla insani bir yaşam sürdükleri açıktır.

12 BİN YILLIK BONCUKLAR
Üstte - Yaklaşık MÖ 10 bin yılına ait olan bu taşlar, arkeologların bulgularına göre bir tür boncuk olarak kullanılmaktaydı. Taşlardaki muntazam delikler dikkat çekicidir. Bu delikler, taşa taşla vurularak açılamaz. Böyle sert taşlarda bu derece düzgün delikler açabilmek için çelik veya demirden yapılmış aletler kullanılmış olmalıdır.

12 BİN YILLIK BAKIR TIĞI
Üstte - MÖ 10 binli yıllara ait olan bakır tığ, söz konusu dönemde madenlerin ve metallerin bilinip kullanıldığının bir delilidir. Kristal ya da tozumsu mineraller halinde olan bakır cevherleri, yaşlı ve sert kayalarda damarlar halinde bulunur. Bakırdan tığ yapan bir toplumun, bakır cevherini tanıması, bu cevheri, kayanın içinden çıkarmayı başarması ve işleyebilecek teknik imkanlara sahip olması gerekir. Bunu da evrimcilerin iddia ettiği gibi sözde ilkellikten yeni kurtulmuş varlıkların yapamayacağı açıktır.

Soldaki resimdeki flütler ortalama 95 bin yıllıktır. Bundan on binlerce yıl önce yaşayan insanların da gelişmiş müzik kültürü vardır.

"CİLALI TAŞ" ALDATMACASI

Eski medeniyetlerden günümüze kalan kalıntılarda taş işlemeciliği dikkat çekmektedir. Taşa bu derece detaylı ve düzgün şekil verilebilmesi için, çoğunlukla güçlü çelik aletler kullanılması gerekir. Taşı taşla yontarak, taşı taşa sürterek ince desenlerin ve şekillendirmenin yapılması mümkün değildir. Granit gibi sağlam taşların bu derece düzgün kesilmesi, üzerlerine desenler işlenmesi bunu yapabilecek teknik alt yapıyı gerektirir.

Pek çok taş kalıntıdaki parlama da, keskin ve düzgün kesimden kaynaklanmaktadır. Evrimci bilim adamlarının bu parlaklığı cila olarak nitelendirmeleri, bu dönemi de "cilalı taş devri" olarak kabul etmeleri bilim dışı bir yorumdur. Cilanın binlerce yıl boyunca muhafaza edilmesi mümkün değildir. Söz konusu taşlar iddia edildiği gibi cilalandığı için değil, düzgün kesildikleri için parlamaktadırlar. Bu, taşın kendi yapısından kaynaklanan bir parlamadır.

Yandaki resimlerde görülen bileziklerden soldaki mermerden, sağdaki de bazalttan yapılmıştır. MÖ 8500-9000 yıllarına aitlerdir. Evrimciler bu dönemde, sadece taştan yapılmış aletlerin kullanıldığını iddia ederler. Bazalt ve mermer çok sert taşlardır. Bu taşların böylesine düzgün yuvarlak halkalar haline getirilmesi için, çelikten yapılmış keski ve işçilik malzemeleri kullanılmalıdır. Bileziklerin çelik aletler kullanılmadan kesilip şekillendirilmiş olması mümkün değildir. Bir kişiye bir parça taş verip, elindeki taşla, bazalt kitlesini, resimdeki gibi bir bilezik haline getirmesini istesek, bunda başarılı olabilir mi? Elbette taşı taşa sürterek, taşa taşla vurarak bileziği meydana getiremeyecektir. Ayrıca bu bulgular, o dönemde burada yaşayan insanların estetik anlayışa ve sanat zevkine sahip olan, kültürleri gelişmiş bireyler olduğunu göstermektedir.

Resimlerde elle yapılmış obsidyenler, kemik aletler, kancalar ve taştan yapılmış çeşitli malzemeler görülmektedir. Kemiğe taşla vurarak böyle düzgün şekillerin elde edilemeyeceği açıktır. Kaba taş darbeleri, kemiği sürekli dağıtıp parçalayacak, istenildiği gibi şekillendirilmesini engelleyecektir.
Aynı şekilde granit ve bazalt gibi en sert taşlardan yapılan bu malzemelerin de, taş darbeleriyle bu derece düzgün kesilmesinin, sivriltilip şekillendirilmesinin mümkün olmadığı açıktır. Bu taşlar, meyve keser gibi düzgün kesilmiştir. Taşların parlaklığı da evrimcilerin iddia ettiği gibi cilalanmış olmalarından değil, kesimden kaynaklanmaktadır. Bu eşyaları yapan insanlar, ellerindeki malzemeyi diledikleri gibi şekillendirebilecekleri demir veya çelikten yapılmış teknik cihazlara sahip olmalıdır. Sert taş parçaları ancak çelikle bu derece düzgün kesilebilir.

TAŞ TAŞLA YONTULMAZ

1

(1) MÖ 10 binli yıllara ait taş kakmalar

2

(2) MÖ 11 bin yılına ait havan tokmakları

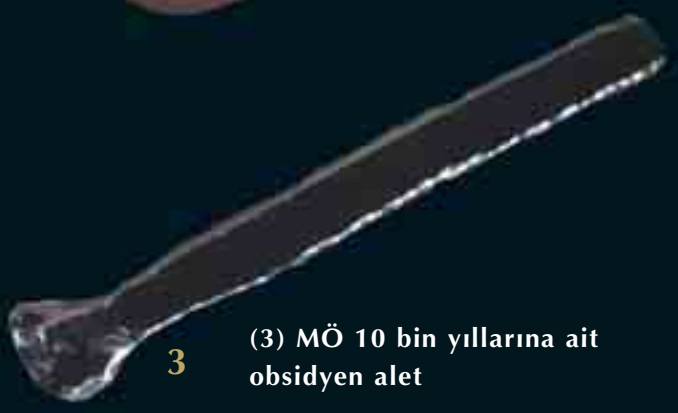

3

(3) MÖ 10 bin yıllarına ait obsidyen alet

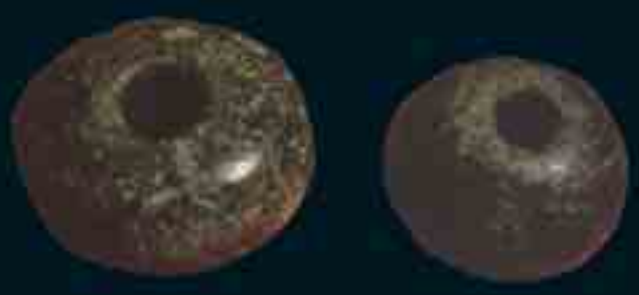

4

(4) MÖ 11 bin yılına ait taş eşyalar

5

(5) Malakit (bakır taşı) dolgu malzemesi kullanılarak yapılmış MÖ 9-10 bin yıllarına ait taş eşya

6

(6) MÖ 10 binli yıllara ait çivi görünümünde dolgu taş

7

(7) MÖ 10 bin yılına ait çekiç ucu

Bu resimde görülen taş aletler, ortalama MÖ 10 -11 bin yıllarına aittir. Buradaki taşlardan herhangi birini, evrimcilerin, o dönem insanlarının yaptıklarını iddia ettikleri gibi, bir başka taşla vurarak yapmaya çalıştığınızı düşünelim. Örneğin 4 numarada görülen taşlardaki düzgün oyukların aynısını açmaya çalışın. Elinizdeki kaya parçasına istediğiniz kadar taşla vurun, böyle düzgün bir delik açamazsınız. Bunu yapabilmek için, çelik gibi sağlam metallerden yapılmış aletler kullanmanız gerekir.

Pek çok arkeolog ve bilim adamı, söz konusu tarihi eserlerin veya kalıntının evrimcilerin iddia ettiği koşullarda yapılıp yapılamayacağını test etmiştir. Örneğin, 11 bin yıl önce inşa edilmiş olduğu tahmin edilen Göbekli Tepe'de bulunan blok taşlar üzerindeki işlemelerin nasıl yapılmış olabileceğini araştıran Prof. Klaus Schmidt şöyle bir deney yapmıştır: Evrimcilerin o dönemde kullanıldığını iddia ettikleri taşları işçilerin ellerine vererek, kayaların üzerine benzer kabartmalar çizmelerini istemiştir. Kayaları taşla şekillendirmeye çalışan işçiler 2 saat boyunca aralıksız çalışmaları sonucunda kaya üzerinde sadece belli belirsiz bir çizgi çizebilmişlerdir.

Benzer bir denemeyi herkes kendi evinde de yapabilir. Elinize granit gibi sert bir taş alıp, bundan 100 bin yıl önce yaşamış insanların yaptıkları mızrak uçlarının bir benzerini yapmaya çalışın. Ancak bunun için bu granit parçası ve bir taştan başka elinizde hiçbir malzeme olmasın. Bu işlemde ne derece başarılı olabilirsiniz? Tarihi kalıntılardaki gibi mükemmel keskinlikte, simetride, düzgünlükte ve parlaklıkta bir parça meydana getirebilir misiniz? Daha da ileri gidelim 1 m^2 büyüklüğünde bir kaya alıp üzerine derinlikli bir hayvan resmi yapmaya çalışın. Kayaya elinizdeki taşla vurarak nasıl bir sonuç elde edersiniz? Çok açıktır ki çelik ve demirden yapılmış araç gereç olmadan, ne basit bir mızrak ucunu ne gösterişli bir taş işlemesini yapabilirsiniz.

Bu aşamada şunu da unutmamak gerekir ki, kullanılmış olan taş kesme ve biçimlendirme aletlerinin yapılması da ayrı bir uzmanlık alanıdır. Eğenin, levyenin, rende ve diğer aletlerin yapılabilmesi için de gerekli teknik alt yapının bulunması şarttır. Bu da, bu eserlerin meydana getirildiği dönemde koşulların oldukça iyi ve ileri olduğunu göstermektedir. Yani, evrimcilerin basit taş aletlerin kullanıldığı, tekniğin ve teknolojinin olmadığını iddia ettikleri "kabataş devri" sadece bir hezeyandan ibarettir, gerçekte böyle bir dönem yaşanmamıştır.

Öte yandan taşların kesilmesinde, düzetilmesi ve şekillendirilmesinde kullanılmış olan demir ve çelik malzemelerin günümüze kadar ulaşmamış olması da son derece doğaldır. Doğal koşullar altında, özellikle de nemli ve asitli ortamlarda, her türlü metal malzeme okside olacak, çürüyüp bozulacak ve yok olacaktır. Geriye ise yok olması çok daha uzun süre alan taş parçalar kalacaktır. Bu taş parçalara bakarak, dönemin insanlarının sadece taşı kullandıklarını öne sürmek ise bilimsel bir yaklaşım değildir.

Nitekim artık pek çok evrimci de, arkeolojik buluntuların Darwinizm'i desteklemediğini kabul etmektedir. Evrimci arkeolog Richard Leakey, arkeolojik bulguların özellikle de taş aletlerin evrim teorisiyle açıklanmasının mümkün olmadığını şöyle itiraf eder:

> Aslında, **Darwinist tezin yetersizliği arkeolojik kayıtlarla kesin olarak kanıtlanmıştır**. Eğer Darwinist sunum doğru olsaydı, bu durumda hem arkeolojik kayıtlarda hem de fosil kayıtlarında iki ayaklılığın, teknolojinin ve gelişen beyin ölçülerinin delillerini görmemiz gerekirdi. Ama bunu görmüyoruz. **Tarih öncesi kayıtların tek bir yönü dahi bu tezin yanlış olduğunu göstermek için yeterli: taş aletler.** [2]

Evrimcilerin Hayali Kronolojisi

Evrimciler tarihi sınıflandırırken, buldukları eserleri teorilerine uygun olacak şekilde, dogmaları doğrultusunda yorumlayıp değerlendirirler. Bronz eşyaları çokça buldukları dönemi bronz çağı olarak adlandırır, demirin çok daha yakın bir dönemde kullanılmaya başlandığını öne sürerler. Metallerin en eski medeniyetler tarafından bilinmediğini iddia ederler.

Oysa, daha önce de belirttiğimiz gibi demir, çelik ve pek çok metal çabuk okside olup, aşınırlar. Taşa oranla çok daha kısa sürede, çürüyüp yok olurlar. Okside olması daha zor olan bronz gibi metaller ise diğer metallere oranla daha uzun süre muhafaza edilebilir. Bu durumda bronzdan yapılmış eserlerin daha eski tarihli olması, demirden yapılmış eserlerin ise daha yeni tarihli olması son derece doğaldır.

Ayrıca bronzu elde edebilmeyi bilen bir toplumun demiri bilmediğini öne sürmek, bronz elde edebilecek bilgiye ve teknik alt yapıya sahip olan bir toplumun diğer metalleri kullanmadığını iddia etmek mantıklı bir yorum değildir.

Bronz, bakıra kalay, arsenik ve antimon katılarak ve biraz da çinko eklenerek elde edilir. Bronzu elde eden kişi, öncelikle bakır, kalay, arsenik, çinko ve antimon gibi elementlerin kimya bilgisine sahip olmalıdır, bunları hangi derecelerde eritmesi gerektiğini bilmelidir, gerekli eritmeyi ve alaşımı yapabileceği fırı-

na ve malzemelere sahip olmalıdır. Bu sayılan bilgilerden habersiz olan birinin başarılı bir alaşım elde etmesi oldukça zordur.

Örneğin bakır cevherleri, yaşlı ve sert kayalarda, kristal veya tozumsu mineral olarak bulunur. Bakırı kullanan toplumun öncelikle kayalarda bulunan toz halindeki cevheri tanıyabilecek bilgi seviyesinde olması gerekir. Daha sonra bulduğu bakırı yer altından çıkarabilmek için maden inşa etmesi, cevheri kayadan söküp çıkarabilmesi ve yüzeye taşıyabilmesi gerekir. Tüm bunların taştan tahtadan aletlerle yapılamayacağı açıktır.

Bakır cevherinin metale dönüşümü için cevherin kor ateşle karşılaşması gerekir. Bakırın eritilerek arıtılması için gerekli sıcaklık ise 1084.5^{0}C'dir. Bu esnada ateşe hava akımı sağlayan bir cihaz ya da körük kullanılması gerekir. Bakırla işlem yapan bir toplumun bu ısının sağlanabileceği bir fırını inşa etmiş olması, ayrıca bu fırında lazım olacak pota, maşa gibi aletleri de yapmış olması şarttır. Burada sadece bakırın işlenmesi için gerekli olan alt yapı, kısaca özetlenmiştir. Daha sert bronzun elde edilmesi için bakırın, kalay, çinko ve diğer elementlerle karıştırılması ise çok daha kapsamlı bir iştir. Çünkü her metal için farklı işlemler uygulanması gerekir. Tüm bunlar, metali işleyen, alaşımlar meydana getiren, madencilikle uğraşan toplumların detaylı bilgi sahibi olduklarının göstergesidir. Bu derece kapsamlı bilgiye sahip olan kişilerin, demiri bulamamış olduklarını iddia etmek ise mantıklı ve tutarlı bir açıklama değildir.

Öte yandan arkeolojik bulgular da, evrimcilerin eski dönemlerde metalin bilinmediği ve kullanılmadığı iddialarının doğru olmadığını göstermektedir. 100 bin yıllık metal kap kalıntısı, 2.8 milyar yıllık metal küreler, 300 milyon yıllık olduğu tahmin edilen demir çömlek, 27 bin yıllık kil parçaları üzerinde bulunan tekstil kalıntıları, magnezyum, platinyum gibi Avrupa'da birkaç yüzyıl önce eritilmesi başarılan metallerin bin yıllık kalıntılardaki izleri gibi sayısız buluntu, evrimcilerin iddia ettiği, kabataş devri, yontma taş devri, cilalı taş devri, bronz çağı, demir çağı sıralamasını alt üst etmiştir. Pek çok bilimsel yayında yer alan bu bulguların önemli bir kısmı, evrimci bilim adamları tarafından ya göz ardı edilmiş ya da müzelerin bodrumlarına saklanmıştır. Gerçek insanlık tarihi yerine, evrimcilerin hayal ürünü hikayeleri, insanlık tarihi gibi toplumlara tanıtılmıştır.

Müminler Tarih Boyunca Medeni Bir Yaşam Sürmüşlerdir

Allah tarih boyunca insanları hak dine davet edecek elçilerini göndermiştir. İnsanların bir kısmı elçilere itaat edip, Allah'ın varlığına ve birliğine iman etmişler, bir kısmı da inkarlarında direnmişlerdir. İnsanlığın ilk var olduğu günden itibaren insanlar, Bir olan Allah'a imanı ve hak din ahlakını, Rabbimiz'in vahyi ile bilip öğrenmişlerdir. Dolayısıyla evrimcilerin öne sürdüğü, "Bir olan Allah'a imanın ilk toplumlar tarafından bilinmediği" iddiası doğru değildir. (Bu konu kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylı olarak açıklanmaktadır.)

Allah'ın tarihin her döneminde insanlara, kendilerini iman etmeye ve din ahlakını yaşamaya davet eden elçiler gönderdiği Kuran'da şu şekilde haber verilmiştir:

> **İnsanlar tek bir ümmetti. Allah, müjdeciler ve uyarıcılar olarak peygamberler gönderdi ve beraberlerinde, insanların anlaşmazlığa düştükleri şeyler konusunda, aralarında hüküm vermek üzere hak kitaplar indirdi. Oysa kendilerine apaçık ayetler geldikten sonra, birbirlerine karşı olan 'azgınlık ve kıskançlıkları' yüzünden anlaşmazlığa düşenler, o, (kitap) verilenlerden başkası değildir. Böylece Allah, iman edenleri, hakkında ayrılığa düştükleri gerçeğe Kendi izniyle eriştirdi. Allah, kimi dilerse onu doğruya yöneltir. (Bakara Suresi, 213)**

Bir başka ayette de her topluma onları uyarmak, Allah'ın varlığını ve birliğini hatırlatmak, din ahlakını yaşamaya davet etmek için bir elçi gönderildiği şöyle bildirilmiştir:

> **...Hiçbir ümmet yoktur ki, içinde bir uyarıcı gelip-geçmiş olmasın. (Fatır Suresi, 24)**

Rabbimiz'in insanlara elçiler ve hak kitaplar göndermiş olmasına rağmen bazı insanlar zaman içinde aralarında anlaşmazlığa düşmüşler, hak din ahlakından uzaklaşmışlar ve bazı sapkın ve batıl inanışlara uymuşlardır. Kimileri putperest inanışlar geliştirmişler, toprağa, taşa, tahtaya, Ay'a, Güneş'e, sözde kötü ruhlara tapınma sapkınlığına düşmüşlerdir. Nitekim günümüzde de, hak dine inananlar olduğu gibi halen sapkınca ateşe, Ay'a, Güneş'e, tahta putlara tapanlar da vardır. Kimileri, Allah'ın varlığını ve

Tarihin her döneminde, günümüzde olduğu gibi, hak dinler de vardı batıl inanışlar da. Tarihin her döneminde iman edenler Allah'ın emri olan ibadetleri yerine getiriyorlardı.

birliğini bilmelerine rağmen, Rabbimiz'e birtakım ortaklar koşmuşlardır. Rabbimiz yine onlara elçiler göndermiş, aralarında anlaşmazlığa düştükleri konularda hak olan hükmü kendilerine bildirmiş, batıl inanışlarından arınıp hak din ahlakını yaşamaya onları davet etmiştir. Ve tarihin her döneminde iman edenlerle etmeyenler, salih müminlerle sapkın yollara uyanlar var olmuştur.

Tarih boyunca yaşamış peygamberlerle birlikte iman edenler, son derece medeni koşullarda, modern ve kaliteli bir yaşam sürmüşlerdir. Hz. Nuh döneminde de, Hz. İbrahim döneminde de, Hz. Yusuf döneminde de, Hz. Musa döneminde de, Hz. Süleyman döneminde de şimdiki gibi, toplumsal düzen içinde, modern bir hayat yaşanmıştır. Her dönemde müminler namazlarını kılmış, oruçlarını tutmuş, Allah'ın bildirdiği sınırları korumuş, helal ve temiz bir hayat yaşamışlardır. Arkeolojik bulgularda elde edilen bilgilerin gösterdiği gelişmiş yaşam standartlarının en güzeline, en asil ve en temizine, Allah'a iman eden salih müminler sahip olmuşlardır. Yaşadıkları dönemin sağladığı her türlü imkanın en iyisini peygamberler ve samimi müminler, Allah rızasına uygun olarak, kullanmışlardır.

Nemrud dönemindeki her türlü teknolojik gelişme Hz. İbrahim ve onunla birlikte iman eden müminler tarafından en güzel şekilde kullanılmıştır. Firavunlar döneminde sahip olunan teknik bilgi, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Harun ve o dönemde yaşayan salih müminlerin de hizmetinde olmuştur. Hz. Süleyman döneminde mimaride, sanatta, ulaşımda elde edilen yüksek teknoloji en hikmetli şekilde kullanılmıştır. Rabbimiz'in Hz. Süleyman'a lütfu olan zenginlik ve ihtişam, nesiller boyunca hayranlık uyandırmıştır.

Unutmamak gerekir ki, bundan yüz binlerce yıl önce yaşamış insanların da günümüz toplumlarının da sahip olduğu her türlü bilgi ve imkan, Allah'ın insanlara bir lütfudur. Yüz binlerce yıl önce medeniyetlerini kuranlar, on binlerce yıl önce mağara duvarlarına estetik resimler yapanlar, piramitleri, zigguratları inşa edenler, dev taş anıtlar meydana getirenler, Amazon ormanlarının en yüksek noktalarına büyük yapılar yapanlar Allah'ın ilhamı ve öğretmesiyle bu eserleri meydana getirmişlerdir. Günümüzde atomun alt parçacıklarını inceleyenler, uzaya araç gönderenler, bilgisayarı en etkin şekilde kullananlar bunları, Allah dilediği için yapabilmektedirler. İnsanların var oldukları günden bu yana sahip oldukları her türlü bilgi, Allah'ın insanlara lütfu, kurdukları her medeniyet, Rabbimiz'in eseridir.

Allah insanı yoktan var etmiş ve ona dünya hayatı boyunca çeşitli imkanlar ve nimetler vermiştir. Verilen her nimet insan için bir denemedir. Sahip olduğu medeniyetin, teknolojinin ve imkanların Allah'ın birer lütfu olduğunu bilen, tüm bunlar için Rabbimiz'e şükreden kullarına, Allah nimetlerini artırır:

Rabbiniz şöyle buyurmuştu: "Andolsun, eğer şükrederseniz gerçekten size artırırım..." (İbrahim Suresi, 7)

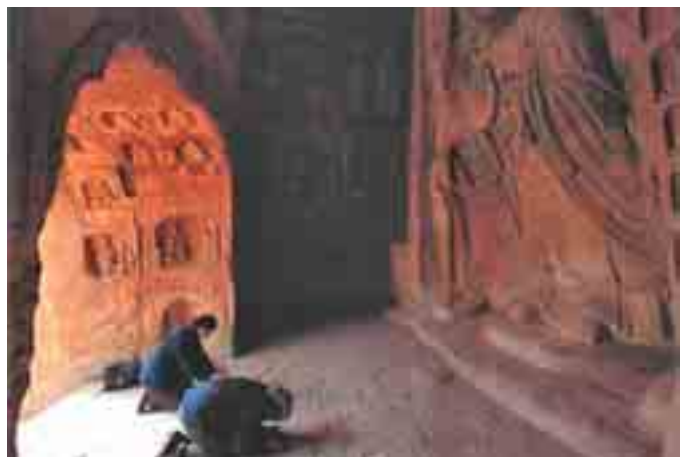

Geçmişte olduğu gibi günümüzde de batıl inanışlara sahip olanlar, putlara tapanlar yaşamaktadır.

Ve Allah salih kullarını hem dünyada hem ahirette güzel bir şekilde yaşatır. Kuran'da bu gerçek şöyle haber verilmiştir:

Erkek olsun, kadın olsun, bir mümin olarak kim salih bir amelde bulunursa, hiç şüphesiz Biz onu güzel bir hayatla yaşatırız ve onların karşılığını, yaptıklarının en güzeliyle muhakkak veririz. (Nahl Suresi, 97)

Bu ayetin bir tecellisi olarak, tarih boyunca yaşayan tüm Müslümanlar yaşadıkları dönemin en iyi imkanlarına sahip olmuşlar, medeni ve güzel bir yaşam sürmüşlerdir. Elbette imtihan ortamının gereği olarak kimi zaman zorluk ve sıkıntılarla da denenmişlerdir. Ancak bu sıkıntılar veya zor şartlar, medeni ve insanca bir yaşam sürmedikleri anlamına gelmez. Allah'ı inkar eden, inkarlarında direnen, güzel ahlakı yaşamayan ve yeryüzünde bozgunculuk çıkaranların sonu ise, ne kadar zengin, refah ve ileri bir medeniyet de olsalar, hüsran olmuştur. Üstelik bunların bir çoğu belki de günümüz toplumlarından dahi gelişmiş imkanlara sahip olan toplumlardır. Bu gerçek Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı? Böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler. Onlar, güç bakımından kendilerinden daha üstün idiler, toprağı altüst etmişler (ekmişler, madenler, sular arayıp çıkarmışlar) ve onu, kendilerinin imar ettiğinden daha çok imar etmişlerdi. Elçileri de, onlara açık delillerle gelmişti. Demek ki Allah onlara zulmetmiyordu, ancak onlar kendi nefislerine zulmediyorlardı. (Rum Suresi, 9)

Sebe Melikesi'nin Hz. Süleyman'ı ziyaret edişini anlatan tablo

EVRİMCİLERİN AÇIKLAYAMADIĞI MİLYONLARCA YILLIK PARÇALAR

Evrim teorisine göre, canlılar belli aşamalar içinde evrimleşmiş, bakteriden insana kadar uzanan hayali gelişim senaryosunda her şey milyonlarca sene içinde, hayali bir evrim süreci dahilinde olmuştu. Bu senaryoda insan, en son evrimleşen canlı olmalı ve son 20.000 yıl içinde gelişimini tamamlamalıydı. Ama bilimsel bulgular ve fosil kayıtları, böyle bir gelişimi gösteren tek bir kanıt bile vermemiş, hatta bunun imkansızlığını göstermiştir.

Bu önemli gerçeği gösteren diğer bulgular ise, milyonlarca yıl öncesinden kalan, insanlara ait kullanım gereçleri, aletler ve süs eşyalarıdır. Darwinistler, günümüzden 100 milyon yıl önce, hatta 500 milyon yıl önce - ki bu tarih evrimcilerin yeryüzünde bakteri dışında hiçbir canlının yaşamadığını iddia ettikleri bir zamandır - yaşamış olan insanları, hayali evrim şemalarının hiçbir yerine yerleştirememektedirler. Elbette bunu yapmaları imkansızdır çünkü Allah, her canlıyı olduğu gibi insanı da yoktan yaratmış, "Ol" emri ile var etmiştir. Dolayısıyla bundan 100 yıl öncesinde yaşamış insanlara ait bulguları keşfetmek ne kadar olası ve makul ise, günümüzden 500 milyon yıl öncesine ait insanların eserlerini bulup incelemek de o kadar makuldür. Yoktan yaratan Allah, kuşkusuz tarihin her döneminde dilediği canlıyı var edebilir. Elbette bu, üstün güç ve kudret sahibi Allah için çok kolaydır. Darwinistlerin anlayamadığı gerçek budur ve bu nedenle Yaratılış Gerçeğini delillendiren bulgular karşısında bir açıklamaları yoktur. Bilimsel gerçeklerin çürüttüğü senaryolarını yinelemek dışında bir çözüm bulamazlar. Ama yapılan kazılar, her geçen gün, giderek artan delillerle evrim dogmasını yok etmektedir.

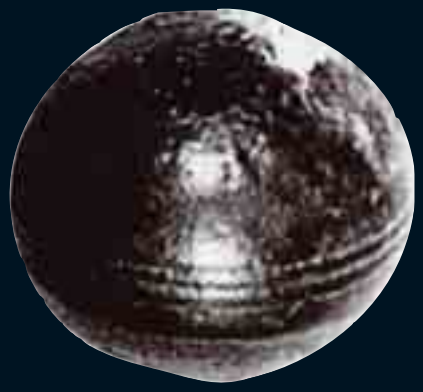

Resimde görülen metal küre, Güney Afrika'da milyonlarca yıl öncesine ait olduğu tahmin edilen bir yer katmanında bulunan birkaç yüz tane küreden biridir. Küreler, doğal herhangi bir olayla meydana gelmiş olması mümkün olmayan, çok ince işlenerek şekil verilmiş oluklar içermektedir. Bu bulgu, metalin en eski tarihlerden beri kullanıldığını, milyonlarca yıl önce de insanların metal üzerine ince oluk yapabilecek aletlere sahip olduklarını göstermektedir.

1912'de Oklahoma'daki Thomas Büyükşehir Elektrik fabrikasında, iki işçi, fabrika kazanına kürekle kömür atarlarken şaşırtıcı bir bulgu ile karşılaştılar. Kömür parçalarından biri kaldırmak için oldukça büyüktü, bu nedenle işçilerden biri kömürü kırdı. Kömür parçasını kırdığında içinde demir bir çömlek olduğunu gördü. Çömlek kömürden çıkarıldığında, çömleğin kalıbı iki parça içinde de görülebiliyordu. Pek çok uzman, demir çömleğin etrafındaki kömürü inceledi ve çömleğin yaklaşık 300 - 325 milyon yıl önce yapıldığını belirlediler. Bu, demirin, MÖ 1200 yılları civarında kullanılmaya başladığını iddia eden evrimciler için açıklanması mümkün olmayan bir bulgudur.

Scientific American **dergisinin 1852 yılında yayınlanan 5 Haziran tarihli sayısında, yaklaşık 100 bin yıllık olan bir metal kabın kalıntılarının bulunduğu haberi yer almıştır. Araştırmalar, çanak şeklindeki bu kabın yapıldığı metalin, çinko veya benzeri bir alaşımdan meydana geldiğini göstermiştir. Ayrıca vazonun üzerinde ince işçilikle çiçek buketleri, üzüm asması ve taç desenleri işlidir. En eski çağlarda insanların metali kullanmadığı iddiasında olan evrimcilerin bu bulguyu açıklayabilmeleri mümkün değildir. Açıktır ki bu eseri meydana getiren kişiler, metal alaşımlarını yapan, metali işleyebilen gelişmiş bir kültür birikimine sahiptirler.**

Bu ayakkabı tabanı fosili, 213 milyon yıllık taş yatağında bulunmuştur. Bundan milyonlarca yıl önce yaşayan insanlar ayakkabılarıyla, kıyafetleriyle, yemek kültürleriyle, sosyal ilişkileriyle medeni bir yaşam sürmüşlerdir. Fosilin bilinen tek resmi 1922 tarihli bir New York gazetesinde yayınlanmıştır. İnsanlık tarihinin evrimi iddiasını yalanlayan bu gibi bulgular, evrimciler tarafından ya gizlenir ya da göz ardı edilir.

Resimdeki havan ve tokmağı, 1877 yılında Table Mountain kömür madeninde bulunmuştur. 33 milyon yıllık kömür yatağında bulunan bu havan ve tokmağı, insanın her dönemde insani bir yaşam sürdüğünün delillerindendir.

3 milyon yıllık çakıl taşı üzerine insan yüzüne benzer bir figür yapılmış. Çakıl taşında böyle düzgün delikler açabilmek oldukça zor bir iştir. Bunun için sert metalden yapılmış delik açma aletleri kullanılması gerekir. Evrimcilerin iddia ettiği gibi, son derece ilkel koşullarda bunun yapılmış olması imkansızdır.

Hz. Meryem ve Azizler Tablosu, Giovanni Bellini,1505, Venedik

Kültürel Birikim, Evrimsel Bir Süreç Yaşandığını Göstermez

Evrimcilerin iddiası, ilk insanların sözde yarı maymun varlıklar olduğu, zaman içinde fiziksel özellikleriyle birlikte zihinsel özelliklerinin de geliştiği, kabiliyetler kazandıkları, medeniyetin bu nedenle evrimleşerek ilerlediğidir. Bilimsel bulgulara dayanmayan bu iddiaya göre, sözde ilkel atalarımız hayvani bir hayat yaşamışlar, insanlaştıkça medenileşmişler ve zihinleri geliştikçe kültürel olarak ilerleme kaydetmişlerdir. Vücudu tamamen tüylerle kaplı, üzerinde hayvan kürkleriyle ateş yakmaya çalışan, omuzlarında avladıkları hayvanlarla su kenarında yürüyen, mağaraların içinde hırıltılar çıkararak birbirleriyle anlaşmaya çalışan ilkel insan mizansenleri de bu bilim dışı iddianın ortaya attığı hikayelerden ibarettir.

Fosil kayıtları, bu hikayeyi desteklememektedir. Bilimsel bilgilerin gösterdiği sonuç, insanın insan olarak yoktan yaratıldığı ve var olduğu ilk günden itibaren de insani bir yaşam sürdüğüdür. Arkeolojik bulgular da, evrimcilerin yaptıkları kronolojiyi hiçbir şekilde desteklememektedir. Evrimcilerin "insanların yeni yeni konuşmayı öğrendiklerini" söyledikleri döneme ait olan arkeolojik bulgular, gerçekte insanların mutfakları olduğunu, aile hayatı yaşadıklarını göstermektedir. Evrimcilerin, "taş devri olarak iddia ettikleri" dönemlerde, beyin ameliyatları yapıldığı ortaya çıkmıştır. Evrimcilerin, "insanların sanatı bilmediklerini söyledikleri" dönemlere ait kazı alanlarında ise süs eşyaları ve boya hammaddeleri bulunmuştur. Kitabın ilerleyen bölümlerinde bunlar gibi pek çok örnek detaylı olarak incelenecektir.

Tüm bu örneklerin gösterdiği gerçek, hiçbir zaman ilkel hayvani bir hayatın olmadığıdır. Evrimcilerin öne sürdüğü gibi taşı taşla yontarak, taştan tahtadan başka hiçbir alet kullanmadan medeniyet dışı bir yaşam yaşanmamıştır. Her dönemde iman edenler insanca yaşamıştır. Her dönemde insana yakışacak gibi kıyafetler olmuş, insana yakışacak şekilde tabaklar, kaplar, kaşıklar, çatallar kullanılmış, insana yakışacak koşullarda oturulmuş, yatılmış, yemek yenmiş, sohbet edilmiş, insana yakışacak yapılar inşa edilmiş, insana yakışacak sanat eserleri meydana getirilmiştir. Doktorlar, öğretmenler, terziler, mühendisler, mimarlar, sanatçılar olmuş, toplum düzeni sağlanmıştır. Akıl ve vicdan sahibi olanlar, Allah'ın ilhamıyla, yeryüzündeki nimetlerden en güzel şekilde faydalanmışlardır.

Ancak elbette tarih boyunca teknolojik gelişme de yaşanmış, insanların bilgi birikimleri arttıkça teknoloji değişiklikler göstermiş, yaşanılan ortamın koşullarına uygun olarak yeni cihazlar geliştirilmiş, bilimsel buluşlar olmuş, kültürel değişimler yaşanmıştır. Ancak insanlık tarihinde yaşanan bilgi birikimi ve teknolojik ilerleme, evrimsel bir süreç yaşandığı anlamına gelmemektedir.

Bilginin sürekli artması son derece olağan durumdur. Bir insanın sahip olduğu bilgi seviyesi ilkokul çağında farklı, orta okul çağında farklı, üniversite çağında çok daha farklıdır. Bir kişinin hayatı boyunca bilgi seviyesinin sürekli artması, onun evrimsel bir süreç içinde olduğunu ve başı boş rastlantıların etkisiyle ilerlediğini göstermez. Benzer bir durum toplum hayatı için de geçerlidir. Toplumsal yaşamda da, ihtiyaçlar doğrultusunda yeni keşifler, buluşlar yapılır, yeni mekanizmalar icat edilir, bir başka kişi bu mekanizmayı daha da geliştirir. Sürekli kültür gelişimi yaşanır. Ancak bu, evrimsel bir süreç değildir.

MEDENİYET İLERLEDİĞİ GİBİ GERİLER DE...

Darwinizm'in iddiası, insanın ve dolayısıyla sahip olduğu kültürün, ilkellikten medeniyete doğru ilerlediğidir. Ancak arkeolojik bulgular, insanlık tarihinin ilk gününden itibaren, toplumların çok ileri kültürlere sahip olduğu dönemler olduğu gibi, çok geri kültürleri yaşadıkları dönemler de olduğunu göstermektedir. Hatta çoğu zaman, son derece zengin medeniyetlerle geri medeniyetler aynı dönem içinde var olmuşlardır. Tarih boyunca, aynı dönemde yaşayan toplumların birçoğunun teknoloji ve medeniyet düzeyleri, sosyolojik ve kültürel yapıları, aynı bugün olduğu gibi birbirinden farklıdır. Örneğin günümüzde, Kuzey Amerika kıtası tıpta, bilimde, mimaride ve teknolojide oldukça ilerlemiş olmasına rağmen, Güney Amerika'nın çeşitli bölgelerinde teknoloji açısından oldukça geri, dünya ile hiçbir bağlantısı olmayan toplumlar yaşamaktadır. Dünyanın pek çok bölgesinde hastalıklar en ileri görüntüleme teknikleri ve tahlillerle teşhis edilip, son derece modern koşullarda tedavi edilirken, diğer çeşitli bölgelerinde de hastalıkların sözde kötü ruhların etkisiyle meydana geldiği düşünülüp, sahte kötü ruhları kovma ayinleriyle hastalar iyileştirilmeye çalışılmaktadır. MÖ 3000'lerde yaşayan Sümerler, Eski Mısırlılar, İndus halkı gibi toplumlar, her açıdan günümüzde yaşayan bu kabilelerle -hatta bu kabilelerden ileride olan pek çok toplumla- kıyas kabul etmeyecek bir medeniyete sahiptiler. Demek ki tarihin her döneminde medeniyet açısından gelişmişle geri kalmış toplumlar birarada varlıklarını sürdürebilmişlerdir. Binlerce yıl önce yaşayan bir toplum, 20. yüzyıldaki bir topluluktan çok daha ileriye gidebilmiştir. Bu da bize gelişimin evrimsel bir süreç içinde oluşmadığını, yani tarih içinde ilkel toplumdan medeniye doğru bir gelişim bulunmadığını göstermektedir.

Elbette tarihsel süreç içerisinde her alanda büyük ilerlemeler kaydedilmiş, bilim ve teknolojide büyük gelişmeler sağlanmıştır. Fakat bu değişimleri evrimcilerin ve materyalistlerin iddia ettiği gibi bir "evrim" süreci olarak tanımlamak akılcı ve bilimsel bir yaklaşım değildir. Kültür ve tecrübe birikimi sayesinde teknoloji ve bilim gibi alanlarda sürekli bir gelişim söz konusudur. Ancak burada önemli olan nokta şudur; günümüz insanı ile binlerce yıl önce yaşayan bir kişi arasında, nasıl fiziksel özellikler açısından bir fark yoksa, zeka ve yetenek açısından da bir fark yoktur. 20. yüzyıldaki insanların beyin kapasitesi ve zekası daha çok geliştiği için daha ileri bir uygarlığa sahip olduğumuz düşüncesi, evrim teorisinin telkinleri sonucunda oluşan yanlış bir bakış açısıdır. Oysa günümüzde dahi farklı bölgelerdeki halklar farklı anlayışlara ve kültürlere sahip olabilmektedir. Örneğin, bugün Avustralya'daki bir yerlinin ABD'deki bir bilim adamının sahip olduğu bilgiye sahip olmaması onun zekasının ya da beyninin yeteri kadar gelişmediğini göstermez. Çok zeki olmasına rağmen, bu tip bir kabile içinde doğup hayatını sürdüren, hatta elektriğin varlığından dahi haberi olmayan birçok insan olabilir. Ayrıca farklı yüzyıllarda farklı ihtiyaçlar gelişmiş olabilir. Örneğin günümüz moda anlayışı ile Mısırlıların moda anlayışının aynı olmaması bizim kültürümüzün onlarınkinden daha ileride olduğunu göstermez. 20. yüzyılda medeniyetin işareti gökdelenlerken, Mısır döneminde uygarlığın kanıtı piramitler ve sfenkslerdi.

Önemli olan elde edilen bulguların nasıl bir bakış açısıyla değerlendirildiğidir. Bulguların, sözde evrimsel gelişim gösterdiği ön yargısıyla hareket eden bir kişi, ele geçen her türlü bilgiyi bu ön yargıya göre değerlendirecektir. Böylece hayali hikayelerle savını desteklemeye çalışacaktır. Bulduğu bir kemik parçasının üzerine, o bölgede yaşayan insanların neler hissettikleri, günlük yaşamlarını nasıl değerlendirdikleri, aile yapıları, sosyal ilişkileri gibi pek çok detayı, ön yargısına uygun şekilde ortaya koyacaktır. Bu kemik parçasından, o dönemde, yarı dik, vücudu tüylerle kaplı, hırıltılar çıkaran, taş aletler kullanan insanların yaşadığı sonucuna varan bir kişi, bilimsel deliller bunu gösterdiği için değil, ideolojisi bunu gerektirdiği için böyle bir hikaye anlatmaktadır. Çünkü elde edilen veriler gerçekte böyle bir manzara ortaya koymamaktadır. Bu hayali manzara, Darwinist zihniyetin yorumlarıyla meydana getirilmektedir.

Bugün buldukları fosil kalıntılarına, yontulmuş taşlara, mağara duvarlarına çizilmiş resimlere bakarak o dönem hakkında detaylı yorumlar yapan bazı arkeologların durumu da bu örnekten çok farklı değildir. Ne var ki, eldeki delilleri ön yargılı bir yaklaşımla değerlendirerek sözde ilkel insanın neredeyse hayatının her anına ilişkin hikayeler yazan evrimcilerin sahte illüstrasyonları ve masalları, pek çok dergi ve gazetenin sayfalarını süsleyebilmektedir. İşte çağımızın tanınan evrimcilerinden Louis Leakey'nin sözde ilkel insanın günlük hayatına dair yazdığı senaryolardan biri:

> Bir an için 20-30 bin yıl kadar geriye giderek bir kaya sığınağında yer alan olayları birbiri ardından izleyebildiğimizi farz edelim: Taş devrinde yaşamakta olan bir avcı, vadide o günkü avının peşindeyken birden tepedeki dik yarın yanında bir kaya sığınağı görür. Burası bir arslan veya mağara ayısının ini olabileceğinden veya buranın başka bir aile tarafından iskan edilmiş olma ihtimali bulunduğundan, büyük bir dikkat ile buraya tırmanır. Epey yaklaşıp, buranın boş olduğunu gördükten sonra içine girer ve iyice araştırır. Buranın şimdi ailece oturmakta oldukları ufak sığınaktan çok daha elverişli olduğuna karar veren avcı, ailenin diğer kişilerini de alıp buraya getirmeye gider. Bundan sonra ailenin yeni evlerine gelip, yerleştiklerini görürüz. Bu yeni evin ateşi, ya eski evden büyük bir dikkat ve itina ile getirilen birkaç kor parçasından veya tahtayı tahtaya sürtmek suretiyle yakılır. (Taş devri insanının ateşi nasıl elde ettiği tam olarak bilinmiyorsa da, en eski devirlerden beri ateşten yararlandıkları ve onu kullandığı bir gerçektir. Çünkü mağara ve kaya sığınaklarındaki hemen hemen bütün yerleşme katlarında, ocaklar, günlük hayatın bir parçası olarak karşımıza çıkar.) Belki bundan sonra, ailenin bazı kişileri üzerlerinde yatacakları döşekleri hazırlamak üzere ot toplamaya gideceklerdir. Ailenin diğer kişileri ise civardaki çalı ve fundalıklardan dal kesip yerleştikleri bu yeni evin ön tarafına kaba bir çit yaparlar. Bu arada evdeki eşyalar yerleştirilir ve çeşitli hayvan postları getirilip, yerlere serilir. Bundan böyle artık aile yeni evlerine yerleşmiş olup, hayat devam eder. Yiyecek temini için erkekler vahşi hayvanları avlarlar. Kadınlar, av esnasında erkeklere yardım ettikleri gibi, yenecek meyveleri, kabuklu yemişleri ve kökleri toplarlar.[3]

En küçük detaylarına kadar tarif edilen bu senaryo herhangi bir bilimsel bulguya değil, tamamen yazarın hayal gücüne dayanmaktadır. Bu ve benzeri hikayeleri, çeşitli bilimsel kelimelerle süsleyip aktaran evrimciler, birkaç parça kemik parçasına dayanarak tüm bu detayları şekillendirmektedirler. (Üstelik bulunan bu fosiller, evrimcilerin iddialarının tam tersini göstermekte, evrim sürecinin asla yaşanmadığını ispatlamaktadır.) Oysa kemik parçalarının, eski dönemlerde yaşamış olan insanların hangi duygularla hareket ettiklerine, günlük yaşamlarında neler yaptıklarına, aralarındaki iş bölümünün nasıl olduğuna dair kesin bilgiler vermeyeceği açıktır. Ama bu gibi hayali senaryolar ve çizimlerle zenginleştirilen insanın evrimi masalı, evrimciler tarafından çok yoğun bir biçimde kullanılır. Evrim teorisinin ortaya atıldığı ilk günden itibaren bu dogmadan kendini kurtaramayan sayısız evrimci, yukarıdaki senaryonun değişik versiyonlarını üretmiştir. Amaç gerçekleri anlatmak değil, insanları telkin ve propaganda yoluyla ilkel insanın yaşadığına ikna etmektir.

Her ne kadar evrimci bilim adamları ellerinde hiçbir delil olmadığı halde böyle senaryolar üreterek iddialarını kanıtlamaya çalışsalar da, karşılarına çıkan her bulgu, tarafsız olarak değerlendirildiğinde, onlara bazı gerçekleri çok açık bir şekilde göstermektedir. Bu gerçeklerden biri şudur; insan var olduğu ilk günden beri insandır. Zekası, sanat ve estetik yeteneği gibi özellikleri tarihin tüm dönemlerinde aynıdır. Geçmişte de, evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel, yarı hayvan yarı insan yaratıklar değil, aynı bizler gibi düşünen, konuşan, sanat eserleri meydana getiren, bir kültür ve ahlak yapısına sahip insanlar yaşamıştır. Birazdan da değineceğimiz gibi arkeolojik ve paleontolojik bulgular kesin ve açık bir şekilde bu gerçeği ispatlamaktadır.

21. Yüzyıl - Kolombiya

21. yüzyılda dahi batıl inanışlara sahip pek çok toplum yaşamaktadır. Bu insanlar, kendilerine hiçbir fayda veya zarar vermeye güç yetiremeyen sahte ilahlara tapma yanılgısına düşmektedirler. Resimde, Arhuaco kabilesinin şefinin, kendilerine yapılan saldırıların ardından sözde yardım almak için yaptığı ayin görülüyor. Bu ayini düzenleme amaçlarını şefleri şu şekilde açıklıyor: "Dağı sakinleştirmek için doğadaki yaşlı ruhları yardıma çağırıyoruz." [4]

21. Yüzyıl - Miami, ABD

Dünyanın bir ucunda insanlar, sözde "ölü ruhların dağları sakinleştirebileceğine" inanıp son derece ilkel koşullarda yaşarken, bir başka yerde insanlar gökdelenlerde yaşayıp, uçaklarla veya lüks teknelerle seyahat etmekte, oldukça konforlu bir yaşam sürmektedirler. Evrimcilerin iddialarının aksine hem ileri hem de geri medeniyetler aynı anda var olabilmektedir.

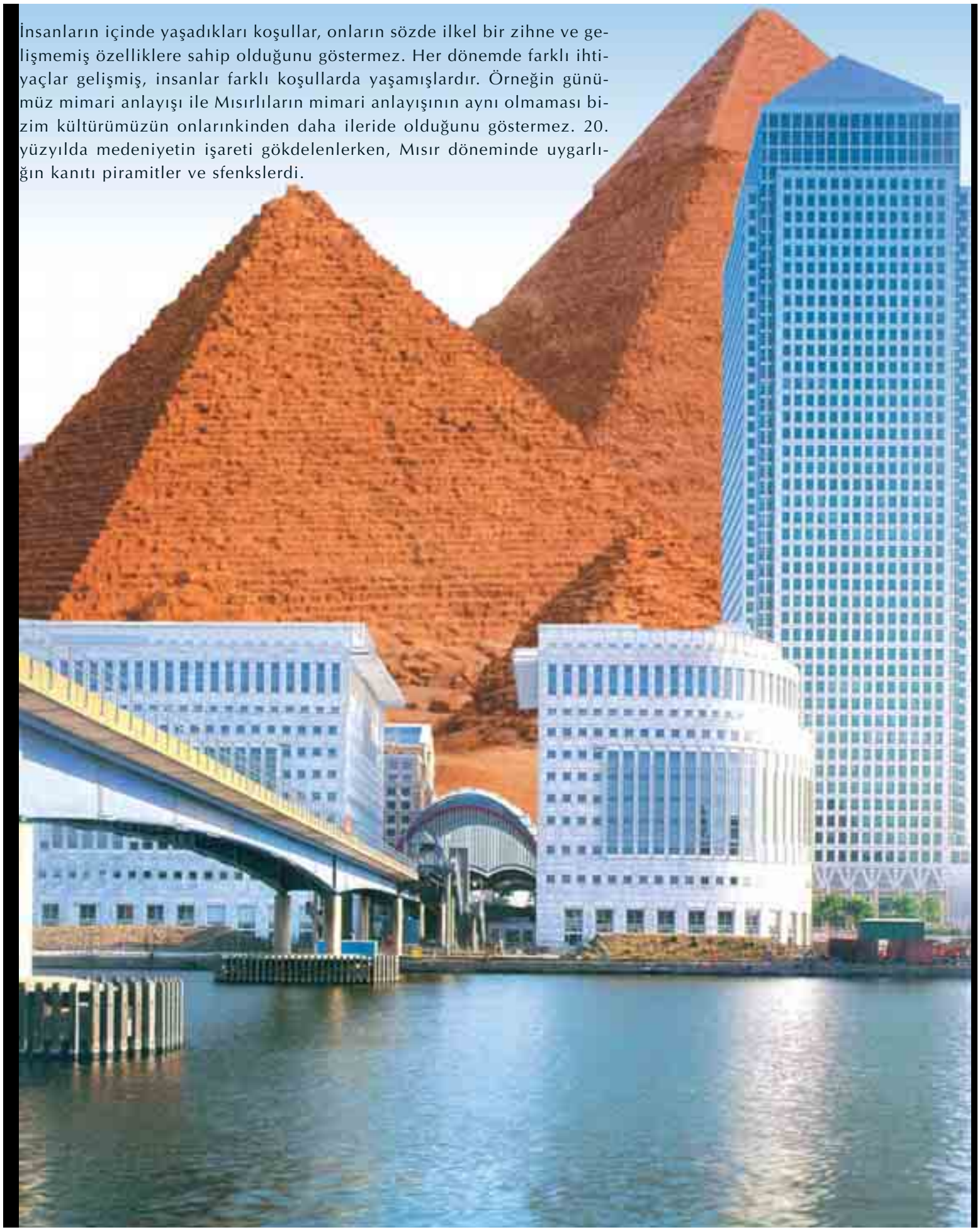

İnsanların içinde yaşadıkları koşullar, onların sözde ilkel bir zihne ve gelişmemiş özelliklere sahip olduğunu göstermez. Her dönemde farklı ihtiyaçlar gelişmiş, insanlar farklı koşullarda yaşamışlardır. Örneğin günümüz mimari anlayışı ile Mısırlıların mimari anlayışının aynı olmaması bizim kültürümüzün onlarınkinden daha ileride olduğunu göstermez. 20. yüzyılda medeniyetin işareti gökdelenlerken, Mısır döneminde uygarlığın kanıtı piramitler ve sfenkslerdi.

Medeniyetimizden Geriye Kalacaklar

Bugün sahip olduğumuz dev medeniyetten bundan yüz binlerce yıl sonra geriye ne kalabileceğini bir düşünün. Binlerce yılın kültür birikimi; tablolar, heykeller, saraylar yok olacak, teknolojiye ait neredeyse hiçbir iz kalmayacaktır. Aşınmaya dayanıklı olarak tasarlanan pek çok malzeme dahi belirli bir süre içerisinde –doğal koşullar altında- aşınmaya başlamaktadır. Çelikler paslanmakta, betonlar aşınmakta, toprak altındaki tesisatlar çürümekte, tüm malzemeler onarım gerektirmektedir. Bir de bunların üzerinden on binlerce yıl geçtiğini, binlerce ton yağmura, şiddetli rüzgarlara, sellere, depremlere maruz kaldıklarını dü-

şünün. Belki de geriye kalacak olan, aynı geçmişten bize kaldığı gibi, sadece işlenmiş iri taş parçaları, binaları meydana getiren blok taşlar ve bazı heykel kalıntıları olacaktır. Ya da günümüzün ileri medeniyetlerinden geriye günlük yaşamımızı tam olarak anlayabilecekler net bir iz kalmazken, Afrika'da, Avusturalya'da veya dünyanın bir başka yerinde yaşayan kabilelerden geriye bazı izler kalacaktır. Yani, sahip olduğumuz teknolojinin (televizyonlar, bilgisayarlar, mikrodalga fırınlar vs) izleri kalmayacak, ama belki de taş bir binanın ana hatları, büyük bir heykelin parçaları kalacaktır. O dönemin bilim adamları bu izlere bakarak, bizim yaşadığımız dönemdeki tüm toplumları "kültürel olarak geri" diye tanımlarlarsa bu, gerçeklerden ne kadar sapmış olduklarını göstermez mi?

Ya da bundan binlerce yıl sonra, üzerinde Çince yazılar bulunan bir eseri keşfeden bir kişi, sadece bu bilgiye dayanarak, Çinlilerin garip işaretlerle anlaşan, geri kalmış bir tür olduğunu öne sürerse, bunun gerçeği yansıtmayan bir yorum olacağı açık değil midir? Veya şöyle bir örnek düşünelim: Rodin'in "Düşünen Adam" heykeli bütün dünyaca bilinir. Bu heykelin on binlerce yıl sonra geleceğin arkeologları tarafından bulunduğunu farz edelim. Eğer araştırmacıların söz konusu toplumun inançları ve yaşayışı hakkında birtakım ön yargıları varsa ve ellerinde yeterli tarihi belge yoksa, bu heykeli çok farklı şekillerde yorumlayabilirler. O toplumda yaşamış insanların "düşünen bir adama taptıklarını" düşünebilir veya bu heykelin mitolojideki sözde bir tanrıya ait olduğunu iddia edebilirler. Ama bugün biz biliyoruz ki, "Düşünen Adam" heykeli sadece sanatsal amaçlarla yapılmış bir eserdir. Yani, günümüzden on binlerce yıl sonra yaşayan bir araştırmacının elindeki veriler yetersizse ve bir de, o döneme ait ön yargıları varsa, doğruya ulaşması neredeyse imkansızdır. Zira bu heykeli, sahip olduğu ön yargıya göre değerlendirecek ve zihninde buna göre bir senaryo oluşturacaktır. Bu nedenle elde edilen verilerin ön yargısız ve tarafsız bir bakış açısıyla değerlendirilmesi, her türlü ön kabulden uzak, geniş düşünerek hareket edilmesi son derece önemlidir. Unutulmamalıdır ki, bugün elimizde toplumların evrimleştiğine ya da geçmiş toplulukların ilkel olduğuna dair hiçbir kanıt bulunmamaktadır. Öne sürülenler sadece varsayımlardan ibarettir ve evrimi savunan tarihçilerin ya da arkeologların taraflı yorumlarına dayanmaktadır. Örneğin, bir mağaranın duvarlarına çizilmiş hayvan figürleri, hemen ilkçağ adamının çizdiği ilkel resimler olarak tanımlanmıştır. Oysa bu resimler, dönemin sanatçılarının sanat anlayışlarını da ifade ediyor olabilirler. Çağının koşullarına göre son derece modern kıyafetler içinde bir sanatçı, yalnızca sanatsal gayelerle bu şekilleri resmetmiş olabilir. Nitekim, pek çok bilim adamı söz konusu mağara resimlerinin, ilkel bir zihnin ürünü olmasının imkansızlığını vurgulamaktadır.

Bir diğer örnek de keskin uçlu taşların sözde "maymun-insanın" yaptığı ilk aletler olarak yorumlanmasıdır. O dönemin insanları bu taşları şekillendirip dekoratif amaçla da kullanıyor olabilirler. Bulunan parçaların, dönemin insanları tarafından mutlaka alet olarak kullandıklarını gösteren bir kanıt yoktur. Bu bir varsayımdır. Evrimci bilim adamları, kazılar esnasında buldukları kanıtları taraflı bir bakış açısıyla incelemişler, kendilerince teoriyi kanıtlamak için fosillerin üzerinde oynamalar yapmışlar ya da sadece uygun gördüklerini alıp, diğerlerini bir kenara atmışlardır. Aynı oyun, tarihin evrim geçirdiğini göstermek amacıyla da oynanmıştır.[5] Amerikalı antropolog Melville Herskovits "tarihin evrimi" görüşünün ortaya çıkış şeklini ve evrimcilerin delilleri değerlendirme biçimini şöyle açıklamaktadır:

> Kültürel evrimi savunan her araştırmacı kafasında tasarladığı insan ırkının gelişimi ile ilgili mizansene bir varsayım eklemiştir. Bu yüzden aynı evrim teorisinde bilinçli seçilen kafataslarında olduğu gibi, burada da birbirini izleyen olaylar örnek olarak alınmamıştır. Belirtilen ilerlemelerin çoğu, bir kültürün sadece tek yönünü göstermektedir.[6]

Herskovits'in bu düşüncesini doğrulayan en önemli örneklerden biri, evrimci etnograf Lewis Henry Morgan'ın yaptığı çalışmalardan biridir. Morgan, ilkelden gelişmişe doğru evrim süreci yaşandığını iddia ettiği bir toplumun, ataerkil ve tek eşli bir yapıya ulaşmak için geçirdiği evreleri incelemiştir. Ancak bu araştırmayı yaparken, dünyanın dört bir yanında, birbirleriyle hiçbir ilgisi olmayan farklı toplumları örnek olarak almış, ulaşmak istediği sonuca göre bu toplumları bir sıraya dizmiştir. Yüz binlerce kültür içinde neden sadece tezine uygun olan toplumları seçtiği açıkça ortadadır. Herskovits, Morgan'ın tarihi kendi fikirlerine göre nasıl yeniden yorumladığını şöyle açıklamaktadır:

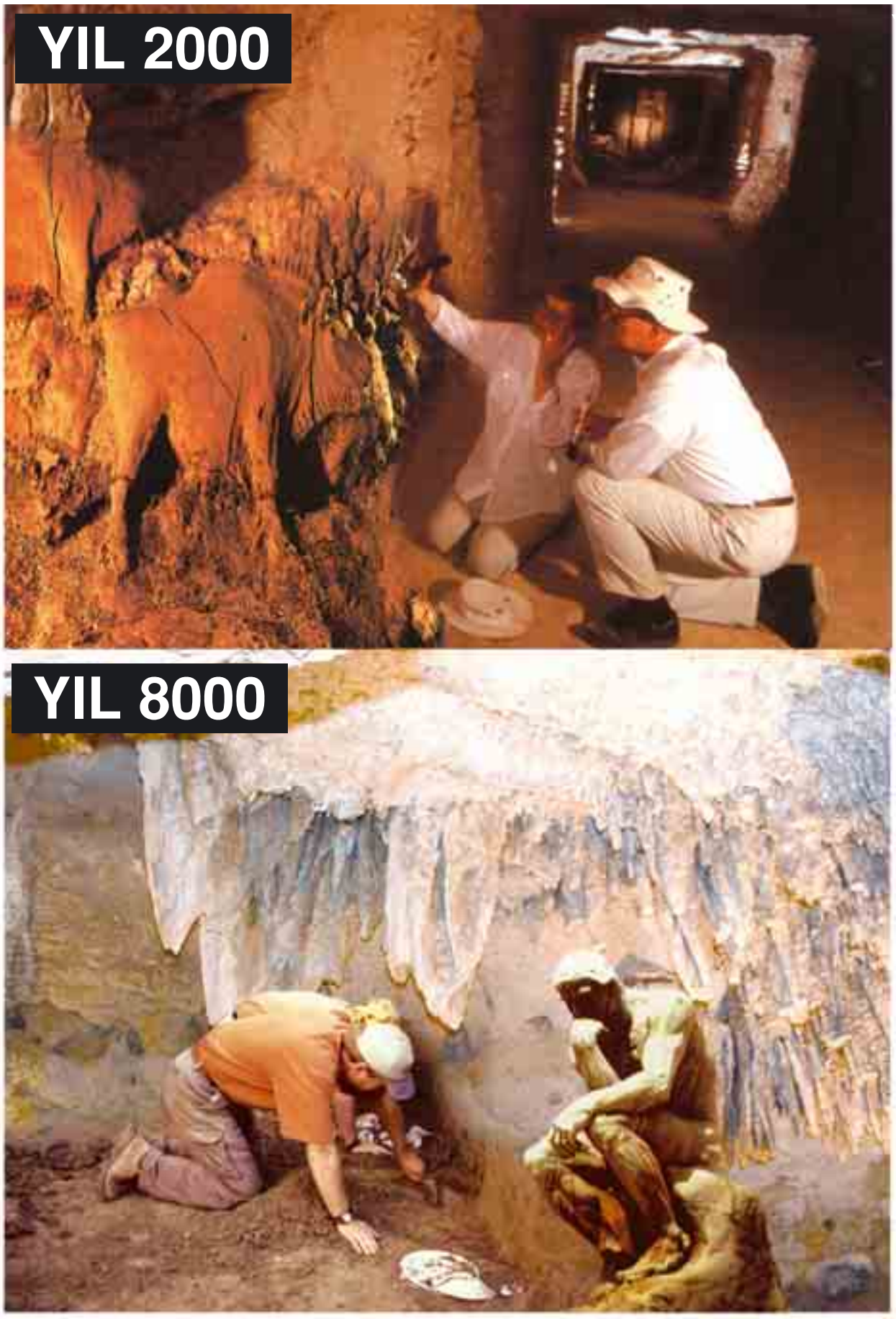

Evrimci ön yargıyla hareket eden bazı arkeologlar günümüz sanat eserlerini, örneğin Rodin'in heykelini aratmayacak sanatsal değeri olan Güney Fransa'da Pireneler'in kuzey eteklerinde yer alan Tuc d'Audoubert Mağarası'ndaki bizon heykellerini sözde ilkel insanların yaptıklarını öne sürebilmektedirler. Ancak kullanılan teknik ve eserin estetik görünümü, bu eseri meydana getiren kişinin zihinsel ve fiziksel olarak günümüz insanından hiçbir farkı olmadığını sanat anlayışı açısından birçok günümüz insanından daha ileri olduğunu göstermektedir.

Bundan 6000 yıl sonra yaşayan insanlar Rodin'in "Düşünen Adam" heykelini bulsalar ve günümüzdeki bazı bilim adamları gibi ön yargıyla hareket ederek, 20. yüzyılda yaşayan insanlar hakkında, bu insanların "düşünen bir adama taptıklarını", henüz sosyalleşmediklerini vs. iddia etseler, bu iddialar gerçeği ne kadar saptırdıklarını göstermez mi?

Morgan, tarihte soyu belirleyen ataerkil ve tek eşli sisteme nasıl geçildiğini açıklarken, ilk önce çok ilkel bir Avustralyalı kabiledeki ana erkil yapıyı almış, daha sonra Amerikan Kızılderililerine geçerek, burada nesli belirleyici faktörün erkek olmasını örnek olarak göstermiş, daha sonra protohistorik tarihin ilk devirlerinde erkek egemen, daha çok tek eşli Yunan kabilelerini sosyal evrim zincirine eklemiş, son olarak da tek eşli, erkek egemen toplum olarak günümüz medeniyetini, göstererek evrim zincirini oluşturmuştur.[7]

Herskovits, Morgan'ın bu hayali zincirini, "Bu seri, tarihsel yaklaşım açısından uydurmadır" şeklinde tanımlamaktadır.

GİZLENEN GERÇEK TARİH

Tarih hakkında öğrendiklerimiz çoğunlukla yalnızca kitaplardan okuduklarımızdır. İnsanların çok büyük bir bölümü bu kitaplarda yazılanlardan hiçbir zaman kuşkuya kapılmaz ve hemen herkes bu bilgileri peşinen kabul eder. Ancak özellikle insanın tarihi söz konusu olduğunda, bize sunulan tarih anlayışını bir kez daha gözden geçirmek gerekir. Çünkü bu anlayış çoğunlukla, günümüzde biyoloji, moleküler biyoloji, paleontoloji, genetik, biyogenetik, antropoloji gibi pek çok bilim dalı açısından hiçbir geçerliliği kalmamış olan bir teoriye, evrim teorisine göre şekillendirilmektedir. Evrim teorisinin bilimsel olarak çöküşüyle birlikte, bu teoriye göre düzenlenmiş tarih anlayışı da çökmüştür.

Tarih bilimci Edward A. Freeman, tarih bilgilerimizin gerçekleri ne derece yansıttığı konusunda şunları ifade etmektedir:

Bütün tarihsel araştırmalarda yüz yüze geldiğimiz gerçekler, insana ait istek ve kaprislerin yönlendirmesi doğrultusunda ortaya çıkmıştır. Ve kanıtlar, bilgiyi aktaranların güvenilirliğine bağlıdır. Bu kişiler, bilinçli olarak aldatabilirler, ya da kötü bir niyet olmaksızın yanlış yönlendirebilirler. Bir insan, yalan söyleyebilir, yanlış yapabilir.[8]

Bu durumda, bize aktarılan tarihin doğruluğundan nasıl emin olabiliriz?

Bunun için öncelikle tarihçilerin ve arkeologların bize sundukları tarihsel bilgilerin objektifliğinden ve kesinliğinden emin olmamız gerekir. Çünkü tarih, pek çok soyut kavramda olduğu gibi, her düşünceden insan için farklı bir anlam taşıyabilir. Bir olay, bilgi veren kişiye ve bakış açısına göre çeşitlilik gösterebilir. Olayların yorumları, özellikle "şahit" olmamış kişilerce anlatıldığında bambaşka bir görünüm alabilir.

"Tarih" geçmiş olayların kronolojik şekilde kaydedilmesiyle tanımlanır. Bu olaylara verilen anlam ve önem, "tarihçi"nin sunuş tarzına bağlıdır. Örneğin bir savaşın tarihini yazan kişinin, savaşı kazanan tarafın haklı veya haksız olduğunu düşünmesi, verdiği bilgiyi etkileyebilir. Söz konusu tarihçinin sempati duyduğu topluluk diğer tarafın bölgesini işgal etmiş ve sayısız gaddarlık yapmış olsa dahi, bu tarihçi onu "kahraman" olarak tanımlayabilir.[9] Örneğin birbirine düşman olan iki ülkenin tarih kitaplarına bakacak olursak, bu kitaplarda aynı tarihi olayların tamamen farklı açılardan yorumlandığını görürüz.

İşte günümüzde evrim taraftarı tarihçilerin ve bilim adamlarının yaptıkları da tam olarak budur: Biyolojik ve tarihsel açıdan somut bir delile dayanmamasına rağmen, insanın sözde evrimsel tarihi, topluma adeta kesin bir doğru olarak sunulmaktadır. Teoriyi çürüten güçlü deliller göz ardı edilmekte, elde edilen bulgular tamamen bu bilim adamlarının ön yargıları doğrultusunda yorumlanmakta, birtakım bilim adamlarının ideolojik olarak sahip çıktıkları teori adeta bir kanun gibi tanıtılmaya çalışılmaktadır.

II. Dünya Savaşını yorumlayan bir tarihçi eğer nasyonal sosyalist bir görüşe sahipse sadece sağdaki resmi göz önüne alarak Hitler'i kendince bir kahraman olarak tanıtabilir. Oysa Buchenwald toplama kampında çekilen aşağıdaki fotoğrafta Hitler'in neden olduğu katliamlardan sadece bir örnek görülmektedir.

ON BİNLERCE YIL SONRA GERİYE KALACAKLAR

İnşaatta, sanayide, teknolojik ürünlerde, dekorasyonda, günlük yaşamın pek çok alanında sıkça kullanılabilen maddelerin ömrü, insanlık tarihiyle kıyaslandığında oldukça sınırlıdır. Bundan on binlerce yıl önceki insanlar son derece estetik ahşap konaklarda yaşıyorlarsa, geriye bunu gösterecek çok fazla delil kalmaması son derece normaldir. Bizim medeniyetimizin de herhangi büyük bir felaketle yok olduğunu varsayalım, bundan yüz binlerce yıl sonrasına acaba neler kalacaktır? Dönemin insanları elde edecekleri birkaç kemik ve taş parçasına dayanarak bizleri ilkel olarak nitelendirseler, bu yorum gerçeği yansıtır mı?Günümüzdeki herhangi bir binadan on binlerce yıl sonra geriye sadece birkaç blok taş parçası kalacaktır. Ahşap malzemeler, metaller, demirden yapılmış eşyalar çürüyecektir. Örneğin, Çırağan Sarayı'ndan geriye ne sarayın duvarlarındaki süslü tablolar, ne son derece estetik mobilya takımları, ne gösterişli perdeler, ne perdelerin asıldığı kornişler, ne halılar, ne avizeler ve ne de diğer aydınlatma malzemeleri kalır. Bu malzemeler çürüyüp yok olur. Bundan on binlerce yıl sonra Çırağan Sarayı'nın kalıntılarını bulan kimseler, sadece birkaç parça işlenmiş sütun, büyük parça taş ve belki de sarayın bazı temellerini göreceklerdir. Bunlara bakarak, dönemimizde yaşayan insanların henüz yeni yerleşik hayata geçtiklerini, o nedenle iri taşları üst üste koyarak sözde ilkel ev benzeri yerlerde yaşadıklarını, daha yeni sosyalleştiklerini öne sürseler, bunun son derece yanlış bir yorum olacağı açıktır.

Resimlerde görülen günümüz taş evlerinin, bundan on binlerce yıl sonraki görünümlerinin Çatalhöyük'teki kazılarda ortaya çıkarılan harabelerden farksız olacağı açıktır. Doğal şartlar altında önce ahşap, sonra metaller çürüyecek ve muhtemelen geriye sadece taş duvarlar, blok taşlar, kase ve saksılardan parçalar kalacaktır. Bu durumda dönemin arkeologlarının 2000'li yıllarda insanların ilkel bir hayat yaşadıklarını iddia etmelerinin gerçeği yansıtmayacağı açıktır. Günümüzde evrimcilerin içinde bulundukları durum da bundan farklı değildir.

Çırağan Sarayı'nın yanmış, iç mimarisinin ve dekorasyonunun yok olmuş hali. Saray'ı bu haliyle değerlendiren bir kişi, bir zamanlar ne kadar ihtişamlı olduğunu tam olarak gözünde canlandıramayabilir.

Çırağan Sarayı'nın restore edilip, dekorasyonunun tamamlanmış hali

Geçmişten günümüze kalan kalıntılar da tıpkı Çırağan Sarayı gibi son derece estetik binaların izleri olabilir. Bu kalıntıların üzerine mobilyalar yerleştirilse, perdeler, halılar ve avizelerle dekorasyon yapılsa, ortaya çok gösterişli binalar çıkar.

Kuran'da da geçmişte yaşamış olan kavimlerin sanat, mimari, kültür ve bilgi olarak ileri toplumlar oldukları haber verilmiştir. Bir ayette, geçmiş toplumların "kuvvet ve eser bakımından" üstün oldukları şöyle bildirilir:

Onlar, yeryüzünde gezip-dolaşmıyorlar mı ki, böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını bir görsünler. Onlar, kuvvet ve yeryüzündeki eserleri bakımından kendilerinden daha üstün idiler... (Mümin Suresi, 21)

1.5 MİLYON YIL ÖNCE YAŞAYAN İNSANLAR DA YAŞLILARI KORUYUP KOLLUYORLARDI

2005 yılında, Dmanisi, Gürcistan'da bulunan bir fosil, insanlık tarihinin evrimi senaryosunun gerçekleri yansıtmadığını bir kez daha ortaya koydu. Evrimcilerin bilim dışı iddialarına göre ilk insanlar, bencil ve hayvani bir yaşam sürüyorlardı. Aile yaşamları veya toplumsal düzenleri yoktu. Arkeolog David Lordkipanidze tarafından bulunan, yaşlı bir insana ait kafatası fosili, bu iddiaların doğru olmadığını gösterdi.

Bulunan fosil, yaşlı bir insana aitti ve tek bir dişi dışında hiçbir dişi yoktu. Bilim adamları bu insanın tek hastalığının dişlerinin eksikliği olmadığını, başka hastalıkları da olduğunu düşünmektedir. Bu insanın dişlerini kaybetmiş olmasına ve hastalıklarına rağmen, ileri yaşa kadar hayatını sürdürmesi, yaşadığı toplumda kendisine bakıldığını, ilgi gösterildiğini kanıtlayan önemli bir bilgidir. Fosili bulan arkeolog Lordkipanidze de konuyla ilgili şunları söylemektedir:

"Bu kişinin hasta bir birey olduğu açıktır. Bunun, hasta kişilerin toplumun diğer üyeleri tarafından bakıldığını gösteren önemli bir örnek olduğunu düşünüyoruz." [10]

Evrimciler, fosilin yaşadığı tarihten en az 1.5 milyon yıl sonra insanların sosyal olarak geliştiklerini, kültürel davranışlar gösterdiklerini öne sürerler. Söz konusu fosil ise evrimcilerin bu iddialarını yalanlamaktadır. Bundan milyonlarca yıl önce de insanların hastalara şefkat, merhamet ve ilgi gösterdiklerini, onlara baktıklarını, onları koruyup kolladıklarını göstermektedir. Bu bulgu tarihin hiçbir döneminde insanların hayvani bir yaşam sürmediklerini, her zaman insanca yaşadıklarını bir kez daha göstermektedir.

Discover dergisi yılın önemli bilimsel gelişmelerini değerlendirdiği özel sayısında, evrimcilerin senaryosunu yıkan önemli bir bulguya yer verdi. Milyonlarca yıl önce de insanların hastalara baktıklarını, onlara ilgi gösterdiklerini ortaya koyan bu bulgu, "Homo Erectus* Aile Büyüklerine İlgi mi Gösteriyordu?" başlığıyla yayınlandı. Bu fosilin ortaya koyduğu gerçek, tarihin hiçbir döneminde insanların hayvani bir yaşam şekli sürmedikleri, insanların hep insanca yaşadıklarıdır.

(*) Evrimciler, Homo Erectus'un insanın sözde evriminde, maymunla insan arasında bir tür olduğunu iddia ederler. Oysa, günümüz insanının iskeleti ile Homo erectus iskeleti arasında hiçbir fark yoktur. Homo Erectus'un iskeleti tamamen diktir ve Homo Erectus bir insan ırkıdır.

Mağaralardaki Gelişmiş Sanat

Evrimciler, sözde maymunumsu insanların Avrupa'da bundan yaklaşık 30-40 bin yıl önce, Afrika'da biraz daha eski bir dönemde ani bir geçiş süreci yaşadıklarını, böylece birdenbire modern insanlar gibi düşünme ve üretme kabiliyeti kazandıklarını öne sürerler. Çünkü bu döneme ait arkeolojik bulgular evrim teorisiyle açıklanması mümkün olmayan delillerdir. Darwinist iddiaya göre, neredeyse 200 bin yıl boyunca değişmeden kalan taş-alet teknolojisinin yerini birdenbire, daha ileri ve hızla gelişen el sanatları teknolojisi almıştır. Sözde bir süre önce ağaçlardan inen ve modernleşmeye başlayan hayali ilkel adam, birdenbire sanatsal kabiliyetler geliştirmiş, mağara duvarlarına oyarak veya boyayarak şaşırtıcı güzellikte resimler yapmaya başlamış, kolyeler, gerdanlıklar gibi son derece estetik süs eşyaları üretmiştir. Peki ne olmuştur da böyle bir gelişme yaşanmıştır? "Yarı maymun ilkel varlıklar" neden ve nasıl birdenbire sanata eğilim göstermişlerdir? Evrimci bilim adamları bunun na-

sıl olup da gerçekleştiğini hiçbir şekilde açıklayamaz, ancak birtakım varsayımlar öne sürerler. Evrimci Roger Lewin, Darwinistlerin bu konuda içine düştüğü sıkıntıyı, *Modern İnsanın Kökeni* kitabında şu sözlerle ifade eder: *"Hala eksik durumdaki arkeolojik kayıtların her bakımdan belirsizliğinden olacak, bilim adamları bu soruya başka başka yanıtlar veriyorlar."*[11]

Arkeolojik bulguların gösterdiği gerçek ise, insanın var olduğu günden itibaren kültürel anlayışa sahip olduğudur. Bu anlayışta zaman zaman ilerlemeler, zaman zaman gerilemeler, keskin değişimler yaşanmış olması mümkündür. Ancak bu, evrimsel bir süreç yaşandığı değil, kültürel bir gelişim ve değişim yaşandığı anlamına gelmektedir. Evrimcilerin, "ani değişiklik" olarak nitelendirdikleri sanatsal eserlerin ortaya çıkışı da, biyolojik (özellikle zihinsel yetenek) olarak insanın gelişimini gösteren bir durum değildir. O dönemde yaşayan insanlar birtakım toplumsal değişimler yaşamış olabilirler, sanat ve üretim anlayışları değişmiş olabilir, ama bu bilgiler, insanın ilkellikten modernliğe geçiş yaptığını gösteren veriler değillerdir.

Geçmiş insanların geride bıraktıkları arkeolojik izlerle, evrimcilere göre olması gereken anatomik ve biyolojik izlerin birbirleriyle tutarsızlığı da Darwinizm'in bu konudaki iddialarını bir kez daha geçersiz kılmaktadır. (Darwinizm'in temel iddiası olan insanın sözde soy ağacını bilimsel olarak yıkan bilgiler için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*.) Evrimci iddiaya göre, insanın kültürel gelişiminin de biyolojik gelişimiyle doğru orantılı olması gerekir. Örneğin, insanlar önce basit çizgilerle sanatsal duygularını ifade etmeli, daha sonra bu çizgiler biraz daha gelişmeli, bu gelişme yavaş yavaş ilerleyerek sanatsal yetenek doruk noktasına ulaşmalıdır. Oysa, insanlık tarihine ait bulunan ilk sanatsal izler bu varsayımı temelden sarsmaktadır. Sanat tarihinin ilk örnekleri olarak kabul edilen mağara resimleri, oymaları ve kaya kabartmaları dönemin insanının çok üstün bir sanat anlayışına sahip olduğunu göstermektedir. Mağaralarda araştırmalar yapan bilim adamları, bu resimleri sanat tarihinin en önemli ve değerli çalışmalarından biri olarak değerlendirmektedirler. Resimlerdeki gölgelemeler, perspektifin kullanımı ve zarif çizgiler, kabartmalarda ustaca yansıtılan derinlik hissi, oymalarda güneş ışığının çarpmasıyla meydana gelen estetik oynamalar, evrimcilerin açıklayamayacakları özelliklerdir. Çünkü bunlar Darwinist iddiaya göre çok daha ileride ortaya çıkması gereken bir gelişmedir.

Lascaux'daki mağaralarda bulunan duvar resimlerinden bir örnek. Bu resmin, sözde maymunluktan henüz kurtulmuş ilkel bir insan ürünü olmadığı açıktır.

Fransa, İspanya, İtalya, Çin, Hindistan ve Afrika'nın çeşitli yerlerinde, kısaca dünyanın farklı bölgelerinde bulunan pek çok mağara resmi, geçmiş insanın kültürel yapısı hakkında çok önemli bilgiler sunmaktadır. Bu resimlerde kullanılan üslup ve boyama teknikleri, araştırmacıları şaşkınlığa düşürecek kalite ve üstünlüktedir. Darwinist bilim adamları bu resimleri ön yargıyla değerlendirmekte, duydukları şaşkınlığa rağmen, söz konusu eserleri evrim hikayelerini süsleyebilmek için taraflı bir şekilde yorumlamaktadırlar. Günümüz insanının yapısına henüz ulaşmış varlıkların, son derece ilkel koşullar içinde yaşadıkları mağaralarda, korktukları ya da avladıkları hayvanların şekillerini resmettiklerini söylemektedirler. Oysa bu eserlerde kullanılan teknikler söz konusu resmi yapan sanatçıların çok derin bir kavrayışa, kavradıklarını etkileyici bir şekilde resmedebilme yeteneğine sahip olduklarını göstermektedir. Kullanılan boyama teknikleri ise hiç de tahmin edildiği gibi ilkel bir koşulda yaşamıyor olabileceklerinin bir diğer göstergesidir. Üstelik, mağara duvarlarına yapılmış bu resimler dönemin insanlarının mağaralarda yaşadığını gösteren bir delil değildir. Bu eserleri meydana getiren sanatçılar, pekala, yakın civarda bir evde yaşıyor ama eserlerini söz konusu mağara duvarlarına yapmayı tercih ediyor da olabilirler. Neyi resmedeceğini hangi duygu ve düşünceyle seçtiği ise sadece sanatçının bileceği bir şeydir. Bu resimler üzerine pek çok yorum yapılabilir, ama yapılabilecek en gerçek dışı yorum bunların ilkellikten henüz kurtulmuş varlıklar tarafından yapıldıklarıdır. Nitekim, *BBC*'nin internette yayınlanan bilim sayfasında yer alan 22 Şubat 2000 tarihli haberde mağara resimleriyle ilgili olarak şu satırlara yer verilmektedir:

> Bunların ilkel adamlar tarafından yapıldığı düşünülüyordu... Ancak iki bilim adamının yaptığı çalışmalara göre, antik ressamlarla ilgili bu kanaat tamamen yanlış. Onlar bu resimlerin kompleks ve modern toplumun kanıtları olduğunu düşünüyorlar.[12]

Günümüz sanat anlayışının pek çok eseri de, binlerce yıl sonra aynı mantıkla değerlendirilseydi, 21. yüzyıl toplumunun ilkel bir kabile mi yoksa gelişmiş bir medeniyet mi olduğu sorusu birçok tartışmaya neden olabilirdi. Bundan 5000 sene sonra günümüz ressamlarının tabloları hiç zarar görmeden bulunsa ve günümüzle ilgili hiçbir tarihi belge kalmamış olsa o dönemin insanları çağımız hakkında ne düşünürlerdi? Van Gogh'un ya da Pablo Picasso'nun eserlerini bulan geleceğin insanları, evrimci mantığa göre hareket ediyor olsalar, günümüz toplumu için nasıl yorumlar yaparlardı? Manzara resmi çizen Claude Monet'den dolayı "Daha sanayi gelişememiş, insanlar tarım hayatı yaşıyorlardı" veya Kandinsky'nin soyut resimlerinden dolayı, "Henüz okuma yazma bilmeyen gelişmemiş insanlar çeşitli karalamalarla anlaşabiliyorlardı" yorumunu yapmak günümüz hakkında onları doğru sonuçlara ulaştırabilir miydi?

Günümüzün sanat anlayışı, gelecek nesiller tarafından evrimci ön yargılarla değerlendirilse toplumumuzla ilgili çok farklı kanaatler oluşabilir. Geleceğin evrimcileri Pablo Picasso'nun, Salvador Dali'nin veya bir başka sürrealist ressamın eserlerine bakarak, günümüz insanlarının da sözde ilkel olduklarını öne sürebilirler. Ama bu, hiçbir şekilde gerçeği yansıtmayan bir yorum olur.

Solda: Öfkeli At, Salvador Dali
Sağda: Saat Patlaması, Salvador Dali
Ortada: Pipolu Adam, Pablo Picasso
Gitar, Pablo Picasso

Resimler, resmi yapan kişilerin sanat anlayışını yansıtır. Ancak bu resimlere bakarak dönemin insanlarının ne yedikleri, hangi koşullarda yaşadıkları, sosyal ilişkilerinin nasıl olduğuna dair yorumlar yapmak ve bu yorumların kesin doğru olduğunu iddia etmek bilimsel bir yaklaşım değildir. Evrimcilerin ısrarla, dönemin insanlarını kendilerince ilkel olarak nitelendirmeleri ise ön yargılı tutumlarının bir neticesidir. Soldaki resimde, resmedilmiş insan figürlerinin üzerinde, kalın balık sırtı kumaş olduğu görülmektedir. Bu da evrimcilerin iddia ettiği gibi, bir zamanlar insanların yarı çıplak dolaşan, ilkel varlıklar olmadıklarını göstermektedir.

Cezayir'de bulunan yaklaşık 9000 yıl öncesine ait duvar resimleri (ortada)

Tuc d'Audoubert Mağarası'ndaki bizon kabartmaları (yanda)

MAĞARA RESİMLERİNDEKİ ÜSTÜN BOYA TEKNİĞİ

Fransız Pireneleri'ndeki Niaux Mağarası, eski dönemde yaşayan insanların yaptıkları birbirinden etkileyici resimlerle doludur. Resimler üzerinde yapılan karbon testleri bu eserlerin yaklaşık 14 bin yıl önce yapıldıklarını göstermektedir. Niaux Mağarası'ndaki resimler 1906 yılında gün ışığına çıkarılmışlardır ve o günden bu yana da detaylı olarak incelenmektedirler. Mağaranın en süslü bölümü, Siyah Salon olarak adlandırılan karanlık bir kesimdeki yüksek bir oyuktan oluşan köşedir. Bizon, at, geyik ve dağ keçisi resimlerinin olduğu bu bölümle ilgili olarak, Modern İnsanın Kökeni kitabında Roger Lewin şu yorumu yapmaktadır: "*... kompozisyonlar, yapılışlarında yaratıcılık ve bilincin etkili olduğu izlenimini vermektedir.*"[13]

Bu resimlerle ilgili bilim adamlarının ilgisini çeken en önemli unsurlardan biri de kullanılan boyama tekniğidir. Yapılan araştırmalar, bu resimlerde doğal ve yerel kaynakların biraraya getirilerek özel karışımlar elde edildiğini göstermektedir. Şüphesiz bu, ilkellikten henüz çıkmış varlıkların yapamayacağı bir düşünme, planlama ve üretme yeteneğinin göstergesidir. Roger Lewin, bu boyama tekniğini şöyle anlatmaktadır:

Boya yapımında kullanılan maddeler (pigmentler) ve mineral dolgu maddeleri, Üst Paleolitik insanlarca özenle seçilerek, özel bir karışım oluşturmak üzere 5-10 mikrona dek inceltiliyordu. Siyah boya, tahmin edileceği gibi, odun kömürü ve manganezdioksitti. Ancak ilgi, daha çok, dolgu maddeleri üzerine yoğunlaşmıştı. Dolgu maddeleri, renklere canlılık verdiği gibi, adından da anlaşılacağı üzere, boyayı kalınlaştırmaya da yarar. Dört değişik türü olduğu anlaşılan bu maddeleri, araştırmacılar birden dörde kadar sıralamışlardır: Talk, barit, potasyum feldispat ve biyotit (mika) ağırlıklı feldispat potasyum. Clottes ve arkadaşları bu dolgu maddelerini kendileri de denemişler ve çok etkili olduğunu görmüşlerdir.[14]

Görüldüğü gibi kullanılan teknik, son derece ileridir. Bu da açık bir gerçeği yeniden gözler önüne sermektedir: Geçmişte ilkel olarak adlandırılan herhangi bir varlık yaşamamıştır. İnsan ilk var olduğu günden beri, düşünme, konuşma, akletme, kavrama, değerlendirme, plan yapma, üretme yeteneği olan üstün bir varlıktır. Resimlerini renklendirmek için dolgu maddesi kullanan, bu dolgu maddelerini hazırlamak için tarik, barit, potasyum feldispat ve biyotit gibi kimyasalları başarıyla biraraya getiren kimselerin sözde maymunsuluktan yeni çıkmış, henüz medenileşmiş varlıklar olduklarını iddia etmek akla ve mantığa aykırıdır.

Mağara resimlerinde kullanılan boyalar, kimya eğitimi almış bir üniversite öğrencisinin dahi elde etmesinin oldukça zor olduğu bir karışımla yapılmıştır. Çok kompleks formüllü bu boya karışımlarını, kimya mühendisleri ancak laboratuvarlarda elde edebilirler. Talk, barit, potasyum feldispat ve biyotit gibi maddelerin kullanımıyla elde edilen boyaların, detaylı bir kimya bilgisi gerektirdiği açıktır. Bu bilgiye sahip olan insanları ise sözde "yeni gelişmiş" olarak nitelemek mümkün değildir.

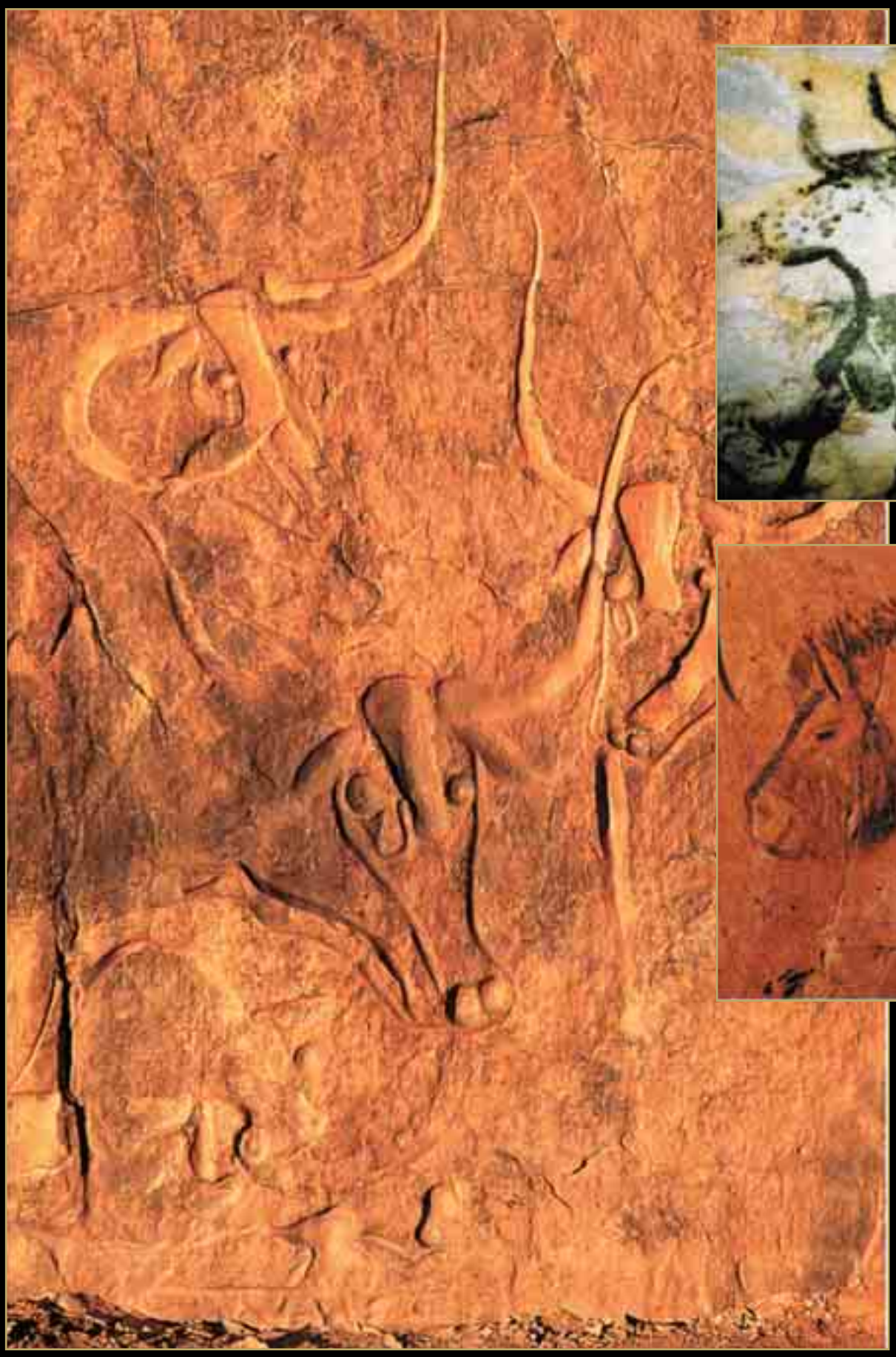

Bu resimde sanatçı, üç boyutlu bir görüntü oluşturmuş. Üç boyutlu görüntü oluşturmak ancak çok iyi sanat ve resim eğitimi almış kişilerin yapabileceği bir tekniktir. Pek çok kişi bu detaylı sanatı uygulayamaz. (solda)

Tarihleri MÖ 35 binli yıllara kadar uzanan mağara resimlerindeki boyalarda dönemin insanları, mangan oksid, demir oksid, demir hidroksid, dentin kili (omurgalı hayvanların dişlerindeki kolajen ve kalsiyum tuzundan meydana gelen iç kısım) gibi elementler ve maddeler kullanıyorlardı. Kimya eğitimi olmayan bir insandan, bu resimlerden herhangi birindeki boyayı elde etmesi istense, bu kişi hangi elementi kullanacağını, bu elementi nereden, nasıl bulabileceğini, hangi elementi hangisiyle, nasıl karıştırması gerektiğini bilemez. Ayrıca dönemin insanlarının sadece kimya konusunda değil, hayvan anatomisi konusunda da bilgili oldukları anlaşılmaktadır. Omurgalı hayvanların dişlerindeki kolajen ve kalsiyum tozlarından oluşan maddelerden faydalanmaları bunun bir göstergesidir. (sağda üstte)

Sağ alttaki at resmi, Niaux Mağarası'ndaki resimlerden biridir. Yapılan çalışmalar bu resmin yaklaşık 11 bin yıl öncesine ait olduğunu göstermiştir. Resmin, bölgede yaşayan atlarla olan benzerliği, resmi yapan kişinin yeteneğini göstermesi açısından dikkat çekicidir. Bu resimleri yapanların, gelişmiş bir sanat anlayışına sahip kişiler olduğu açıktır. Söz konusu resimlerin mağara duvarlarına yapılmış olması, bu kimselerin ilkel koşullarda yaşadığını gösteren bir delil kesinlikle değildir. Sadece kişisel seçimleri nedeniyle tuval olarak bu duvarları kullanmış olmaları oldukça yüksek bir ihtimaldir.

BLOMBOS MAĞARASI'NDA BULUNAN ESERLER, İNSANIN EVRİMİ SENARYOSUNU BİR KEZ DAHA YIKIYOR

Güney Afrika sahillerindeki Blombos Mağaralarında yapılan kazılarda elde edilen veriler, insanın evrimi senaryosunu bir kez daha alt üst etti. *Daily Telegraph* gazetesi konuyla ilgili haberi, "Taş Devri Adamı O Kadar Saf Değilmiş" (Stone Age Man Wasn't So Dumb) başlığıyla verdi. Birçok gazete ve dergide ise haber, "eski insanlarla ilgili teorilerin tamamen değiştirilmesi gerektiği" şeklinde yorumlandı. Örneğin *BBC News* konuyu şu şekilde bildiriyordu: "*Bilim adamları bu buluşun, modern düşünme yöntemlerinin tahmin edilenden çok daha önce gelişmiş olduğunu gösterdiğini düşünüyorlar*."[15]

Blombos Mağaralarında, bundan 80 bin -100 bin yıl öncesine ait toprak boya kalıpları bulunmuştu. Bu kalıpların hem vücut hem de sanat eserlerinin boyamasında kullanıldığı tahmin edilmekteydi. Bu buluştan önce bilim adamları, insanın düşünme, kavrama ve üretme yeteneğinin geliştiğini gösteren verilerin en erken 35 bin yıl önce ortaya çıktığını öne sürüyorlardı. Bulunan bu kalıplar ise söz konusu iddiayı tamamen sarstı. Evrimci bilim adamlarının sözde ilkel, hatta yarı maymunsu olarak nitelendirdikleri bu dönemin insanları, tıpkı günümüz insanları gibi kavrama ve üretme yeteneğine sahipti.

Blombos Mağarası'nda bulunan yanda görülen boncuklar ve çeşitli süs malzemeleri, dönemin insanlarının estetikten anlayan, sanatı bilen, güzellikten hoşlanan kişiler olduğunu göstermektedir. Bunlar sözde ilkel varlıklar tarafından meydana getirilmiş olamaz.

CHAUVET MAĞARASI'NDAKİ OLAĞANÜSTÜ RESİMLER

Chauvet Mağarası 1994 yılında keşfedildi ve bulunan resimler, bilim dünyasında büyük yankı uyandırdı. Bundan önce Ardeche'deki sanat eserleri, Lascaux'daki 20 bin yıllık resimler ya da İspanya Altamira'daki 17 bin yıllık eserler de ilgi çekmişti ama Chauvet'deki eserler çok daha eski bir zamana aitti. Karbon-14 yöntemiyle yapılan tarihlendirme çalışmaları sonucunda, bu resimlerin yaklaşık 35 bin yıllık olduğu ortaya çıktı. *National Geographic* dergisinde Chauvet'deki eserlerle ilgili şu yorum yapılmaktaydı:

Mağaranın ilk fotoğrafları uzmanlar kadar kamuoyunu da büyüledi. On yıllar boyunca akademisyenler sanatın ilkel çizimlerden canlı, natüralist resimlere doğru kademeli olarak ilerlediği kuramını ortaya koymuşlardı... Daha ünlü mağaralarda yer alan resimlerin yaklaşık iki katı yaşında olan Chauvet'deki resimler, sadece tarih öncesine ait sanatın bulunduğu en yüksek noktayı değil, aynı zamanda sanatın bilinen en eski başlangıcını temsil ediyordu. [16]

Chauvet Mağarası'ndaki "Atlar Paneli", yaklaşık 6 metre uzunluğunda bir duvar tablosudur. Saldırı halindeki gergedanlar, gür yeleli atlar, bizonlar, aslanlar ve uzun boynuzlu bir tür sığır sürüsünün resmedildiği bu tablo, hayranlık uyandırıcı bir estetiğe sahiptir. Evrimcilerin ilkel çizimler bekledikleri bir dönemde sanatın bu derece gelişmiş olması, Darwinist iddialara göre açıklanması mümkün olmayan bir durumdur. (solda)

Mağara resimlerindeki gelişmiş sanat anlayışı karşısında, evrimci *National Geographic* dergisi bu resimleri, "Bizim gibi insanlar" başlığıyla sundu. (sağda)

Üst solda Chauvet Mağarası'nda kırmızı boya maddesi kullanılarak resmedilmiş leopar resmi. Üst sağda ise yaklaşık 6 metre uzunluğundaki panelin atlar bölümünden bir kesit görülmektedir.

KUZEY AFRİKA'DAKİ KAYA KABARTMALARI VE RESİMLERİ, EVRİMCİLERİ HAYRETE DÜŞÜRÜYOR

Münih Üniversitesi'nden araştırmacı Dr. Micheal Rappenglueck, Lascaux Mağaralarında yaptığı incelemeler neticesinde, bu mağaraların duvarlarında yer alan resimlerin astronomik anlamlar taşıyor olabileceğini ortaya çıkarmıştır. Mağara duvarlarında yer alan figürler, fotogrametri yöntemi kullanılarak bilgisayar ortamında yeniden yapılandırılmış ve ortaya çıkan geometrik çizim, dairelerin, açıların ve düz çizgilerin birer anlam taşıyor olabileceğini göstermiştir. Bilgisayar ortamında yapılan hesaplamalara, ekliptik eğrilik, ekinoksun eksen sapması, yıldızların düzenli hareketleri, Ay'ın ve Güneş'in çap ve yarı çap ölçümleri, evrendeki kırılmalar ve bastırılmalarla ilgili tüm değerler eklenmiştir. Ve yapılan incelemeler sonucunda bu çizimlerin bazı yıldız takımlarını ve Ay'ın belirli hareketlerini işaret ettiği görülmüştür. *BBC* kanalı bilim ve teknik bölümü konuyla ilgili şu bilgilere yer vermiştir:

Bilim adamlarının araştırmalarına göre, at resminin alt kısmında yer alan noktalar, Ay'ın 29 günlük devrini göstermektedir.

Geyik resminin altına çizilmiş olan 13 noktalı dizi ise, Ay'ın bir ay içindeki döngüsünün yarısını temsil etmektedir.

Orta Fransa'da bulunan Lascaux Mağaralarındaki ünlü duvar resimlerinde tarih öncesine ait (gece) gökyüzü haritası keşfedildi. 16.500 yıllık tarihe sahip olduğu tahmin edilen harita, günümüzde Yaz Üçgeni (summer triangle) olarak bilinen üç parlak yıldızı gösteriyor. Lascaux çizimleri arasında ayrıca, Pleidas yıldız kümesinin de haritası bulundu... 1940'larda keşfedilen duvarlar atalarımızın sanatsal kabiliyetini gösteriyordu. Ancak bugün artık söz konusu çizimlerin, onların bilimsel bilgi seviyesini de gösterdiği anlaşılmıştır.[17]

BBC NEWS

Oldest lunar calendar identified

By BBC News Online science editor Dr David Whitehouse in France

What could be the oldest lunar calendar ever created has been identified on the walls of the famous, prehistoric caves at Lascaux in France.

The interpretation that symbolic paintings, dating back 15,000 years, show the Moon going through its different phases comes from Dr Michael Rappenglueck, of the University of Munich.

They were aware of all the rhythms of nature. Their survival depended on them

Dr Michael Rappenglueck

Darwinistlerin iddialarına göre, bu resimleri yapanlar sözde ağaçlardan henüz inmiş, zihinsel gelişimlerini henüz tamamlamaya başlamış varlıklardır. Ancak gerek bu resimlerin sanatsal değerleri, gerekse son araştırmaların gösterdiği neticeler, evrimcilerin bu iddialarını geçersiz kılmaktadır. Söz konusu resimleri yapanlar hem üstün bir estetik anlayışa, hem gelişmiş sanat tekniğine, hem de araştırmaların gösterdiğine göre bilimsel bilgiye sahip insanlardır.

"En Eski Ay Takvimi Tanımlandı" başlığıyla *BBC*'nin internet sitesinde yer alan haber, Darwinistlerin "toplumların evrimi" iddiasını bir kez daha çürüten bilgiler içermekteydi.

LASCAUX MAĞARASI'NDAKİ İNEK FİGÜRLERİ

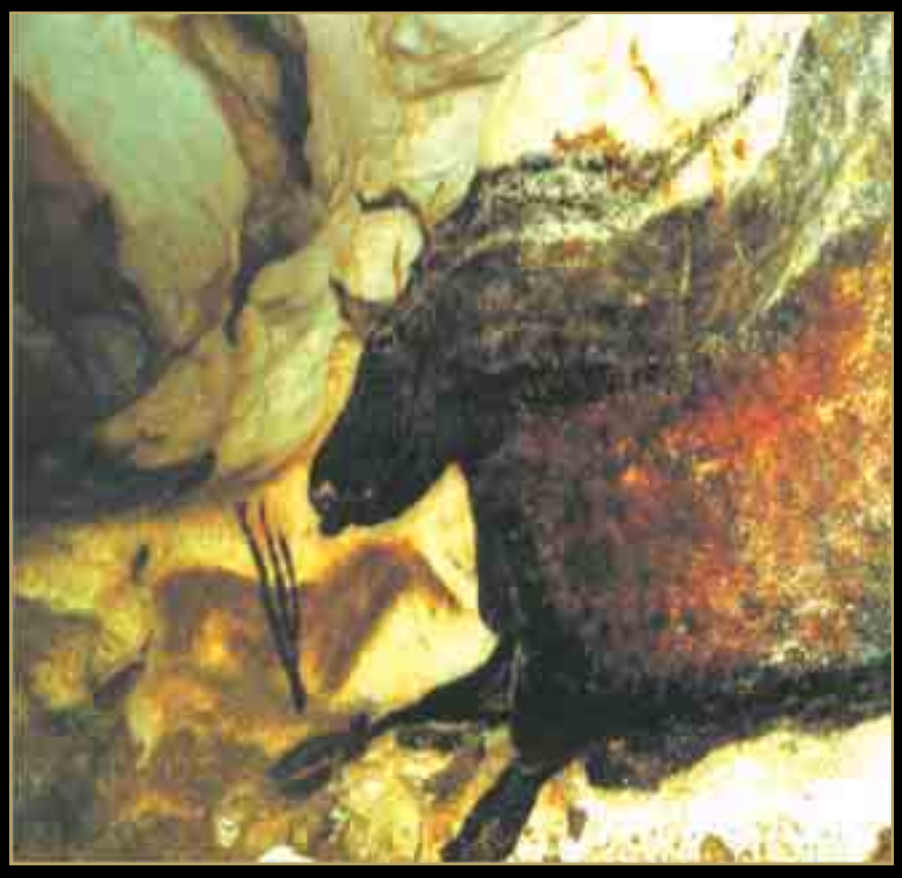

LASCAUX MAĞARASI'NDAKİ BİZON FİGÜRLERİ

Resimlerde hareketlilik ve canlılık mükemmel bir şekilde yansıtılmıştır. Bu resimler, akademik eğitim alan kişilerin yapabileceği kalitede, son derece estetik çalışmalardır. Böyle mükemmel sanat eserleri ortaya çıkaran kimselerin zihinsel olarak geri olduklarını söylemek mümkün değildir.

Üstte - Lascaux Mağarası'ndan Rotunda'nın kuzey duvarı. Altta sağda- Lascaux Mağarası'ndan 17.000 yıllık hayvan figürleri. Altta solda- At figürü.

KUZEY AFRİKA'DAKİ KAYA KABARTMALARI VE RESİMLERİ, EVRİMCİLERİ HAYRETE DÜŞÜRÜYOR

Yaklaşık 7 bin yıllık olan bu zürafa kabartmaları, görenlere "sürünün hareket halinde olduğu hissini" verecek mükemmellikte yapılmış. Bu eserin düşünebilen, muhakeme yeteneği olan, kendisini ifade edebilen, üretebilen, sanat anlayışı olan insanların ürünü olduğu çok açıktır.

Yine yaklaşık 7 bin yıllık olan bu resimde, müzik aleti çalan bir adam görülmektedir. Yandaki diğer resimde de, Botswana'da yaşayan Dzu yerlilerinden biri benzer bir müzik aletini çalarken görülmektedir. 7 bin yıl önce kullanılan bir müzik aletinin çok benzerinin bugün halen kullanılıyor olması dikkat çekici bir durumdur. Bu, Darwinistlerin iddiasını yıkan örneklerden biridir. Darwinizm'in iddia ettiği gibi medeniyet hep ileri gitmemekte kimi zaman da binlerce yıl aynı şekilde kalmaktadır. Bu adam 7 bin yıldır var olan bir müzik aletini kullanmaya devam ederken, dünyanın öbür ucunda en gelişmiş müzik aletleriyle senfoniler bestelenmekte, her iki kültür de aynı dönemde yaşanmaktadır.

Alttaki 7 bin yıllık duvar resminde görülen flüt çalan insan figürü, dönemin insanlarının müzik bilgisine ve kültürüne dolayısıyla, gelişmiş bir zihniyete ve medeniyete sahip olduklarını göstermektedir. Sol alttaki resimde ise günümüzde Botswana'da yaşayan yerlilerden biri, benzer bir müzik aletini çalarken görülüyor.

TARİHİN İLK ŞEHRİ OLARAK KABUL EDİLEN ÇATALHÖYÜK, EVRİMİ REDDEDİYOR

MÖ 9000 yılına ait olduğu kabul edilen Çatalhöyük, tarihin ilk şehirlerinden biri olarak nitelendirilmektedir. İlk buluntularla birlikte, arkeoloji dünyasında büyük tartışmalar başlamış, evrimci iddiaların bir kez daha geçersizliği görülmüştür. Arkeolog James Melaart -kendisini de hayrete düşüren- bölgedeki gelişmişliği şu şekilde anlatmaktadır:

Neolitik dönemin önde gelen toplumlarından biri olan Çatalhöyük'teki gelişmiş toplumun sahip olduğu teknolojik özellikler hayrete düşürücüdür... Örneğin, obsidyen (sert bir volkanik cam türü) bir aynayı nasıl olup da hiç çizmeden parlatmışlardır, ya da taş boncuklarda günümüzün çelik iğnelerinin dahi açmakta zorlanacağı delikleri açmayı nasıl başarmışlardır? Ne zaman ve nasıl bakırı, kurşunu ve diğer metalleri eritmeyi öğrenmişlerdir?[18]

Bulgular Çatalhöyük'te yaşayan insanların gelişmiş şehircilik anlayışına, planlama, tasarlama, hesaplama yapma kabiliyetine sahip olduklarını, sanat anlayışlarının ise tahmin edilenden çok daha ileri olduğunu göstermiştir. Kazı ekibinin günümüzdeki lideri Prof. Ian Hodder, burada elde edilen bulguların evrimci iddiaları geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

Nereden geldiği belli olmayan şaşırtıcı bir sanatları var. Çatalhöyük'ün coğrafi konumunu da açıklamak bayağı zor. Dönemine ait yerleşim yöreleriyle doğrudan bir coğrafi bağlantısı yok... Ortaya çıkarılan sıvaüstü resimler dönemine göre çok ileri. Bu insanlar bu sanat seviyesine neden ve nasıl ulaştılar?... Sorulması gereken esas soru bu: Bir grup insan nasıl olup da bu kadar muazzam bir kültürel başarı sağlayabiliyor? Aniden ve yoktan son derece önemli sanat eserleri oluşturmuşlar... ***Bildiğimiz kadarıyla Çatalhöyük'te elde edilen kültürel gelişmede bir evrim bulunmuyor.***[19]

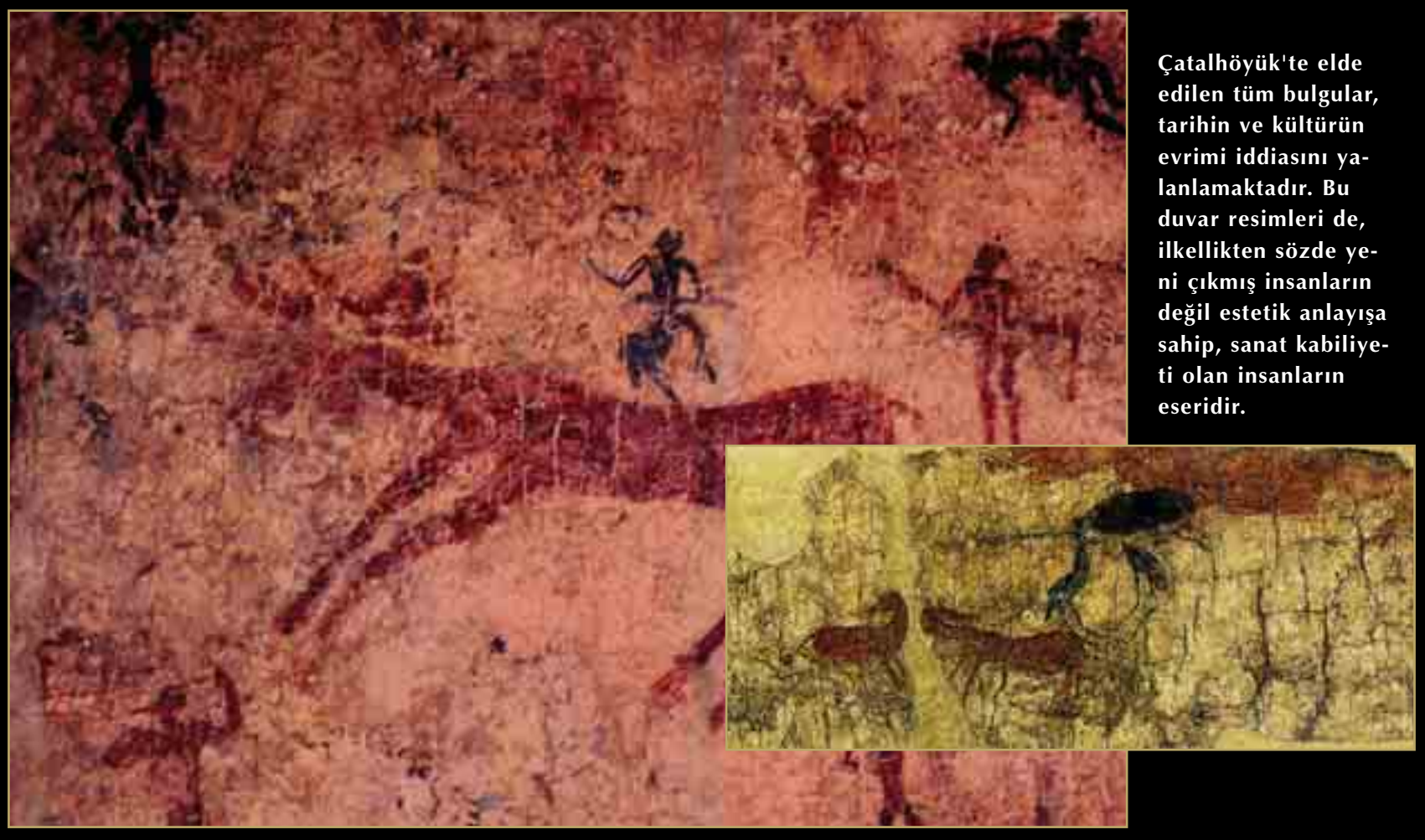

Çatalhöyük'te elde edilen tüm bulgular, tarihin ve kültürün evrimi iddiasını yalanlamaktadır. Bu duvar resimleri de, ilkellikten sözde yeni çıkmış insanların değil estetik anlayışa sahip, sanat kabiliyeti olan insanların eseridir.

Çatalhöyük duvar resimlerinden biri olan üstteki resim, geyik avını temsil ediyor.

EVRİMCİLERİ ŞAŞIRTAN 400 BİN YILLIK MIZRAKLAR

Almanya'nın Schöningen şehrinde 1995 yılında, Alman arkeolog Hartmut Thieme tarafından birtakım ahşap kalıntılar bulundu. Bunlar, dikkatlice ve özenle yapılmış mızraklardı, yani bulunan en eski tarihli avlanma aracıydılar. Bu buluntular, evrimciler arasında büyük şaşkınlığa neden oldu, çünkü evrimci görüşe göre sistematik avlanma modern insanın ortaya çıktığı varsayılan bundan yaklaşık 40 bin yıl öncesinde başlamış olmalıydı. Hatta bu hikayeye uygun olması için daha önce bulunan Clacton ve Lehringen mızrakları göz ardı edilmiş, bunların sadece yeri kazmakta kullanılan sopalar veya kar sondaları olduğu iddia edilerek, yaşları küçültülmüş ve evrim yalanı devam ettirilmeye çalışılmıştı.[20]

Mızrakların tarihleri ise çok daha eskiyi gösteriyordu: Yaklaşık 400 bin yıl öncesini... Üstelik Schöningen mızraklarının yaşı o kadar kesindi ki, konuyla ilgili Nature dergisinde yazısı yayınlanan Sheffield Üniversitesi arkeologlarından Robin Dennell, bu mızrakların yaşını değiştirmenin ya da bunlarla ilgili sahte yorumlarda bulunmanın mümkün olmadığını şöyle ifade ediyordu:

Ama Schöningen buluntuları hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde mızraktırlar, bunları kar sondası veya kazı sopaları olarak nitelendirmek, elektrikli matkapların kağıt ağırlığı olduğunu iddia etmekten farklı değildir.[21]

Bu mızrakların evrimci bilim adamlarını şaşırtmasının bir nedeni de, mızrakların yapılabilmesi için gerekli olan planlama, hesaplama, üretme yeteneklerinin o dönemde yaşayan sözde ilkel insanlarda olmadığı yanılgısıdır. Oysa bu mızraklar, plan yapabilen, hesap yapabilen, aşamalı düşünebilen bir zihnin ürünleridir. Her bir mızrak için yaklaşık 30 yaşındaki ladin ağacının gövdesi kullanılmıştır ve her bir mızrağın uç kısmı ağacın en sert olan yerinden yani tabanından yapılmıştır. Her bir mızrak, tıpkı modern ciritlerde olduğu gibi eşit oranla tasarlanmıştır; ağırlık merkezi, uç noktanın 1/3 uzaklığındadır. Tüm bu bilgiler karşısında Robin Dennell şu yorumu yapmaktadır:

Bu mızraklar, önemli bir zaman ve kabiliyet yatırımı –uygun ağacın seçilmesi, biçimin belirlenmesi ve en son aşamada gerekli şekillendirmenin tasarlanması. Diğer bir deyişle, bu insanlar gelişigüzel "beş dakikalık bir kültürle" yaşamıyorlardı. Daha ziyade, derin bir planlama, gelişmiş bir tasarım ve ahşabı şekillendirmek için sabır görüyoruz ve tüm bunlar, sadece modern insanlarda görebildiğimiz özellikler.[22]

Mızrakları bulan arkeolog Thieme ise şunları söylemektedir:

Orta Pleistosen gibi erken bir çağda böyle gelişmiş mızrakların kullanılmış olması, eski insan tavırları ve kültürleri hakkındaki pek çok teoriyi yeniden gözden geçirmemizi gerektirmektedir.[23]

Hartmut Thieme ve Robin Donnell'in de ifade ettikleri gibi, Darwinistlerin insanlık tarihiyle ilgili öne sürdükleri iddialar gerçekleri ifade etmemektedir. Gerçek şudur; insanlık hiçbir zaman evrim geçirmemiştir. Geçmişte geri medeniyetler olduğu gibi son derece gelişmiş ve ileri medeniyetler de yaşamıştır.

URFA, GÖBEKLİ TEPE'DEKİ MEDENİYET İZLERİ

Urfa yakınlarındaki Göbekli Tepe'deki kazılarda, bilim adamları tarafından "olağanüstü ve benzersiz" olarak nitelendirilen buluntular elde edilmiş, üzerinde hayvan rölyeflerinin olduğu, çapı 20 metreyi, boyu insan boyunu aşan dev T şeklinde sütunlar ortaya çıkarılmıştır. Bu sütunlar dairesel olarak dizilmişlerdir. Bilim dünyasını asıl etkileyen özellik ise, bu alanın yaşıdır: Göbekli Tepe'deki alan günümüzden 11 bin yıl önce inşa edilmiştir. Evrimci iddiaya göre, dönemin insanları ilkel taş aletlerle bu görkemli yapıyı inşa etmişlerdir. Bu yanılgıya göre, söz konusu mühendislik harikası, bundan 11 bin yıl önce en ilkel araçlarla çalışan toplayıcı-avcı insanların eseridir. Elbette bu inanılması mümkün olmayan bir hikayedir. Nitekim Göbekli Tepe'deki kazı ekibinin başkanlığını yürüten Prof. Klaus Schmidt de bu gerçeği ifade etmektedir:

O dönemde yaşayan insanların tıpkı bu gün olduğu gibi düşünme kapasiteleri olduğu görülmektedir. Hep düşündüğümüz gibi ilkel insanlar değillerdir. Ağaçtan inip uygarlık kurmaya çalışan maymun benzeri yaratıklar oldukları düşünülmemelidir. Zeka yönünden bakacak olursak bize benzedikleri görülmektedir.[24]

Arkeolog Klaus Schmidt, bu dev boyuttaki taşların o günün koşullarında nasıl taşındıklarını, nasıl şekillendirildiklerini ortaya çıkarabilmek için kazı ekibiyle birlikte küçük bir deney yapmıştır. Bu deneyde, makinelerin yardımı olmaksızın, sadece sözde tarih öncesi insanların kullandığı ilkel aletlerle devasa bir kaya bloğunu işlemeye çalışmışlar ve çok kısa bir mesafeye taşımayı denemişlerdir. Gerçeklerine oranla daha küçük bir kaya bloğu üzerinde çalışmayı tercih etmişlerdir. Ekibin bir kısmı kütükler, ipler ve kol güçleriyle doğal ve basit kaldıraçlar yaparak taş üzerinde çalışmaya başlamış, diğerleri de ellerinde taşlarla MÖ 9000 yılında yaşayan taş ustaları gibi sert bir zeminde oluk açmaya çalışmışlardır. (Evrimci tarih anlayışına göre, o günlerde metal araçlar olmadığından, taş devrinin insanlarının sert ve keskin uçlu çakmak taşını kullandığına inanılmaktadır.) Taşı oymaya çalışan işçilerin 2 saat boyunca durmaksızın devam eden çalışmaları sonucunda, ortaya sadece belli belirsiz bir hat çıkmıştır. Taşı taşımaya çalışan ekibin 4 saatlik yoğun çalışması neticesinde ise, 12 adam ağır kaya bloğunu sadece 7 metre hareket ettirmeyi başarabilmişlerdir. Yapılan bu deney sonucunda tek bir taş çember alanı oluşturmak için yüzlerce işçinin aylarca çalışması gerektiği ortaya çıkmıştır. Bu basit deney bile açıkça ortaya koymaktadır ki, dönemin insanları evrimci bilim adamlarının ileri sürdüğü gibi ilkel koşullara değil, çok büyük ihtimalle son derece gelişmiş imkanlara sahiptiler.

Resimlerde, Göbekli Tepe'de bulunan T biçimli taşlar görülmekte. Bazılarının üzerinde aslan figürü bulunmaktadır.

Evrimci anlayışın bir diğer çelişkisi de bu eserlerin meydana getirildiği dönemi, "çanak çömleksiz Neolitik çağ" olarak adlandırmalarıdır. Bu gerçek dışı yoruma göre, bu dönemin insanları henüz çanak çömlek yapacak teknolojiye ulaşmamışlardı. Heykeller yapabiliyor, dev taşları taşıyabiliyor, bunları estetik sütunlar haline getirebiliyor, bunların üzerlerine hayvan kabartmaları işleyebiliyor, duvarları resimle süsleyebiliyor, mühendislik ve mimari bilgiyi kullanabiliyor ama henüz çanak çömlek yapmayı bilmiyorlar demek, sadece evrimci ön yargıları savunabilmek için ısrarla söylenen bir kandır-

macadır. Kuşkusuz ki sözü edilen eserler bu insanların tahmin edilenden çok daha ileri bir ilme, teknolojiye ve medeniyete sahip olduklarını göstermektedir. Bu T şeklindeki büyük sütunların, nasıl işlendiğinin, oraya nasıl getirildiğinin açıklaması olması gerekir. Bu da söz konusu insanların iddia edildiği gibi ilkel olmadıklarını gözler önüne sermektedir. Nitekim *Bilim Teknik* dergisinde yer alan bir haberde, Göbekli Tepe'de elde edilen buluntuların, insanlık tarihine dair yaygın bir yanılgıyı açığa çıkardığı ifade edilmektedir: "Bu yeni veriler, insanlık tarihine ilişkin önemli bir yanılgıyı ortaya koyuyor."[25] Bu yanılgı, insanlık tarihinin evrim aldatmacası doğrultusunda yorumlanmasıdır.

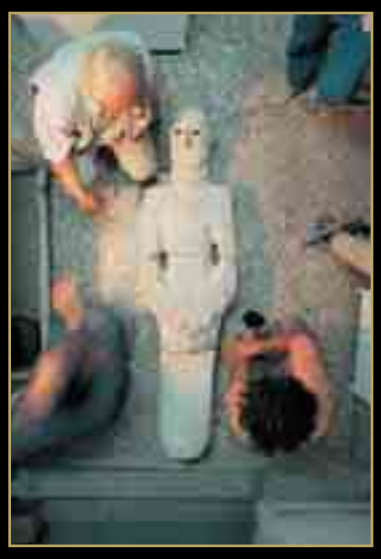

Göbekli Tepe'de bulunan bir insan heykeli. (üstte)

Bölgede bulunan bazı sütunlar üzerine işlenmiş olan aslan motifleri. (sağda)

Göbekli Tepe'de yapılan kazılarda ortaya çıkarılan bir yaban domuzu heykeli.

Bu eserlerin bulunduğu dönem evrimcilerin sözde "taş devri" olarak adlandırdıkları, sadece taş aletlerin kullanıldığını iddia ettikleri dönemdir. Bulunan eserler ise bu iddianın doğru olmadığını göstermektedir. Sadece taş kullanarak bu kayalar üzerine söz konusu desenlerin işlenemeyeceği, bu heykelin şekillendirilemeyeceği açıktır. Taşa taşla vurarak kayanın üzerinde bu derece düzgün bir hayvan figürü elde edilemez. Taşa taşla vurularak heykelin gözleri, burnu, ağzı biçimlendirilemez.

Geçmiş dönemlerde yaşayan insanlardan geriye kalan ve sıkça rastlanılan izlerden biri de çanak çömleklerdir. Bugün de halen pek çok insan çömlek yapımıyla geçimini sağlamaktadır. Günümüzden geriye yalnızca bu çömlek parçaları kalsa ve bunları bulan geleceğin bilim adamları, bizlerin henüz metali işlemeyi bilmeyen geri bir medeniyet olduğumuzu öne sürseler, bu iddialarında ne kadar doğruluk payı olurdu?

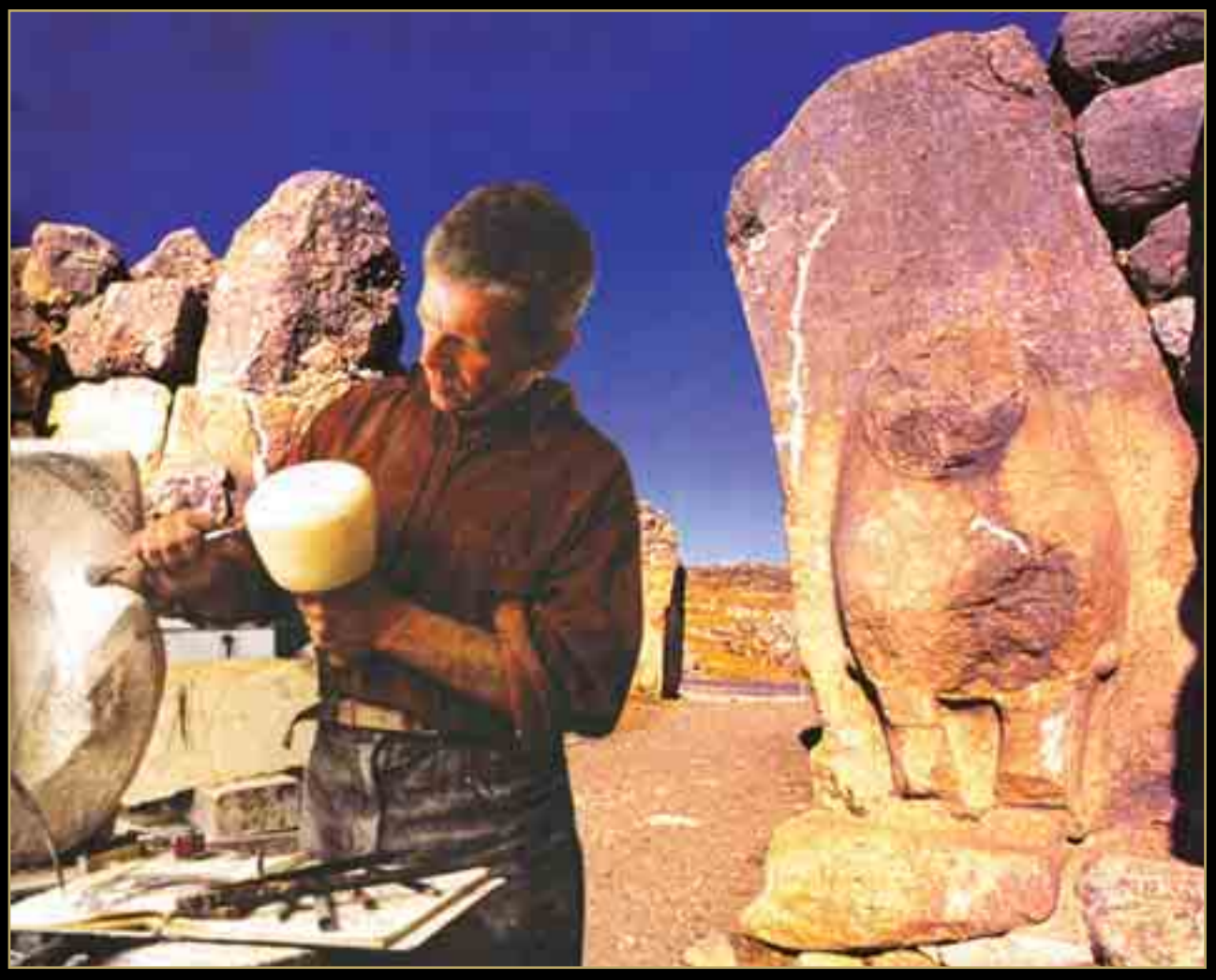

Taşa şekil vermek için demir veya çelikten yapılmış çeşitli aletlerin kullanılması gerekir. Geçmişte yaşayan toplumlar da, tıpkı günümüzdekiler gibi, taşları kesip şekillendirirken bu tarz aletler kullanmışlardır.

8 BİN YIL ÖNCE PROFESYONEL YÖNTEMLERLE DİŞ TEDAVİSİ YAPILIYORDU

Pakistan'da yapılan kazı çalışmaları bundan 8 bin yıldan çok daha uzun yıllar önce, dişçilerin diş çürümelerini dolguyla tedavi ettiklerini göstermiştir. Columbia Üniversitesi arkeologlarından Andrea Cucina, Pakistan'da yürüttüğü kazı çalışmalarında bundan 8-9 bin yıl öncesine ait kesici dişlerde küçük delikler fark etmiştir. Yaklaşık 2.5 mm çapındaki bu küçük deliklerin muntazamlığından etkilenen Cucina, konuyla ilgili araştırmalarını derinleştirmiştir. Daha sonra elektron mikroskopları kullanılarak yapılan incelemeler, söz konusu minik deliklerin bakteriler tarafından meydana getirilemeyecek kadar düzgün olduklarını ortaya koymuştur. Yani bunlar bakteriler tarafından meydana getirilen delikler değil, bilinçli müdahale ile oluşturulan, tedavi amaçlı deliklerdir. Minik deliklerin bulunduğu dişlerin hiçbirinde, herhangi bir çürük izine de rastlanmamıştır. Bu da, *New Scientist* dergisinin ifadesiyle, "Tarih öncesi dişçilerinin, işlerinde ne kadar başarılı olduklarının bir delilidir."[26]

Evrimci görüşe göre bu dönem, sözde insanların maymunlardan daha henüz ayrıldıkları, son derece ilkel koşullarda yaşadıkları, hatta çanak çömlek yapmayı dahi yeni yeni belli bölgelerde öğrendikleri bir dönemdir. Evrimcilere göre böylesine ilkel koşullarda yaşayan insanların nasıl olup da, ellerinde hiçbir teknoloji olmadan, birtakım taş aletlerle dişlerde muntazam delikler açıp dolgular yaptıkları ise bir muammadır. Açıktır ki, diş tedavisini gerçekleştiren bu insanlar ne ilkeldir ne de ilkel koşullara sahiptirler. Tam tersine, hastalığı teşhis edebilecek, tedavi yöntemleri ortaya koyabilecek düşünce yapısına ve bu yöntemleri başarıyla uygulayabilecek teknik imkanlara sahiptirler. Bu da -bir kez daha- Darwinistlerin, toplumların ilkellikten modernliğe doğru sürekli evrimleştiği yanılgısını geçersiz kılmaktadır.

ESKİ İNSANLARIN MÜZİK TUTKUSU

Sanatın her dalı gibi müzik de sadece insana hastır. Bundan yaklaşık 100 bin yıl önce yaşamış olan insanların müziğe karşı olan ilgisi, söz konusu kişilerin günümüz insanlarıyla hemen hemen aynı zevklere sahip olduğunun bir başka göstergesidir. Bilinen en eski müzik aleti Libya'nın Haua Fteah isimli yöresinde bulunan ve 70.000 ile 80.000 yıllık olduğu tahmin edilen kuş kemiğinden yapılmış bir flüttür.[27] Ayrıca Doğu Kırım'da incelemelerin yapıldığı Prolom II isimli sitede 41 tane düdük bulunmuştur.[28] Prolom II sitesinin ise 90.000 ila 100.000 yıl öncesine dayandığı keşfedilmiştir.[29]

Ancak bu dönemin insanlarının müzik bilgisi bununla da kalmamaktadır. Bir müzikolog olan Bob Fink, Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada arkeolog Ivan Turk tarafından 1995 Temmuzu'nda bulunan, bir ayının uyluk kemiğinden yapılmış olan eski bir kemik flütteki delikleri analiz etti. Karbon testine göre yaşının 43.000 ile 67.000 yıl arasında olduğu düşünülen bu aletin 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonlar ve tam tonların da olduğunu tespit etti. Bu keşif, sözkonusu insanların Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink, "eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. "Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik ve modern yahut antika olsun standart diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır"[30] diyen Fink, bunları kullananların müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu bir kez daha ortaya koymuştur.

Bütün bu eserler ve arkeolojik buluntular evrim teorisi tarafından açıklanması mümkün olmayan pek çok soruyu gündeme getirmektedir. İnsanların maymunlarla ortak bir atadan geldikleri yanılgısını savunan Darwinizm bu soruların hiçbirini açıklayamaz. Örneğin, on binlerce yıl önce sözde hırıltılar çıkarıp, hayvani bir yaşam sürdüğünü iddia ettikleri maymunumsu varlıkların neden ve nasıl sosyalleşmeye başladıkları sorusu evrimciler için çok büyük bir açmazdır. Bu maymunumsuların neden ağaçlardan yere indikleri, nasıl iki ayakları üzerinde durmaya başladıkları, akıllarının ve yeteneklerinin ne şekilde geliştiği gibi sorular karşısında evrim teorisi bilimsel ve akılcı cevaplar veremez. Bu konuda ileri sürülen açıklamalar yalnızca birtakım ön yargılardan ve hayal ürünü hikayelerden ibarettir.

Evrimcilere "Dallardan dallara atlayarak dolaşan maymunlar, ne olmuştur da yere inmeye karar vermişlerdir?" diye sorarsanız, bunu iklim koşullarının gereği diye cevaplarlar. "Diğer maymunlar da onları taklit ederek yere inebilecekken, neden dallarda dolaşmayı tercih etmişlerdir? Ya da bu iklim koşulları neden sadece bir kısım maymunu etkilemiştir? Aynı iklim koşullarında yaşayan diğer maymunları yere inmekten alıkoyan nedir?" gibi ilk planda aklınıza gelen pek çok soru ise evrim teorisi tarafından akılcı ve mantıklı bir şekilde cevaplanamaz. "Yere inen maymunlar nasıl olmuştur da iki ayakları üzerinde yürümeye başlamışlardır?" diye bir soru sorarsanız evrimciler bu soruya da kendilerince farklı açıklamalar getirmeye çalışırlar. Örneğin bazı evrimciler, diğer güçlü hayvanlardan korunma ihtiyacı nedeniyle bu maymunumsuların arka ayakları üzerinde dik durmaya karar verdiklerini söylerler. Ama bu açıklamaların hiçbiri bilimsel değildir.

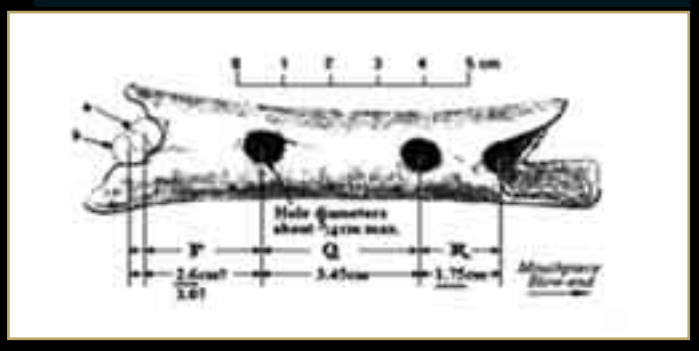

Neandertal ırkından bir insan tarafından yapılmış olan bu flüt, o dönemde Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünün kullanıldığını göstermektedir. Flütün yapımı ayrı, kullanılması ayrı bir bilgi birikimi, kültür ve beceri gerektirmektedir.

Öncelikle iki ayaklılığın evrimi diye bir şey söz konusu bile değildir. İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Burada belirtilmesi gereken en önemli noktalardan biri iki ayaklılığın bir avantaj olmadığıdır. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar ara-

sında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km. hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrim teorisinin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrimin hikayelerine göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: Bir canlı ya tam dik, ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.[31] Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniyle mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlının var olması mümkün değildir.

Bu sözde ilkel varlıkların nasıl akıllı ve sosyal davranışlar geliştirdikleri sorusunun cevabı da evrimcilerin hezeyanlarına göre, toplu halde yaşadıkları, böylece akıllı ve sosyal davranışlar geliştirdikleridir. Oysa sürü halinde yaşayan yalnızca bu sözde ilkel varlıklar değildir. Goriller, şempanzeler, maymunlar ve daha pek çok hayvan türü sürüler halinde yaşamaktadır. Ama bunların hiçbiri insanlar gibi akıllı ve sosyal davranışlar geliştirmemiştir. Hiçbiri sanatsal yapılar inşa etmemiş, astronomiyle ilgilenmemiş, dev anıtlar yapmamış, kısaca akıl ve yetenek sergileyememiştir. Çünkü akıllı ve bilinçli davranış yalnızca insanlara has özelliklerdir. Geçmişten günümüze izi kalan tüm bu eserler de, bizler gibi akıl ve şuura sahip, hesaplama, planlama, üretme yeteneği olan insanlar tarafından meydana getirilmiştir. Bu insanların ilkel koşullarda yaşadıkları iddiası ise bizzat arkeolojik bulgular tarafından yalanlanmaktadır.

EVRİMCİLERİN, TEORİLERİNİ SAVUNACAK HİÇBİR BİLİMSEL DELİLLERİ YOKTUR

Evrimciler, insanın maymunlarla ortak bir atadan evrimleştiği iddiasını delilsiz olarak kabul ederler, ancak bu evrimin nasıl olduğu sorusuna "bilmiyoruz, belki gelecekte bir gün anlarız" şeklinde hiçbir bilimsel değeri olmayan bir cevap verirler. Örneğin evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itiraflarda bulunur:

İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır: 1) Neden iki ayak üzerinde yürürler? 2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler? 3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler? 4) Neden konuşmayı öğrendiler? Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir: 1) Henüz bilmiyoruz. 2) Henüz bilmiyoruz. 3) Henüz bilmiyoruz. 4) Henüz bilmiyoruz. Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir. [32]

DARWİNİSTLERİN ÖNE SÜRDÜĞÜ İNSANLIK TARİHİ TABLOSUNU YALANLAYAN BULGULAR

Arkeolog Michael A. Cremo ve Richard L. Thompson tarafından hazırlanan Forbidden Archeology (Yasaklanmış Arkeoloji) kitabında sunulan deliller, evrimcilerin öne sürdükleri insanın tarihi tablosunu alt üst etmektedir. Bu bulgular, evrimci anlayışa göre, hiç umulmadık dönemlerde umulmadık kalıntıları ortaya koymaktadır. Örneğin, 1950'lerde Kanada Ulusal Müzesi'nden araştırmacı Thomas E. Lee, Huron Gölü kuzeyinde, Sheguiandah'daki buzulların bıraktığı tortuların içinde gelişmiş taş aletler bulmuştur. Bunların yaşlarının 65 bin ile 125 bin arasında olduğu meydana çıkınca, araştırma sonuçlarının yayınlanması ertelenmiştir. Çünkü bilim dünyasına hakim olan yanılgıya göre, Kuzey Amerika'ya ilk insanların gelişi 120 bin yıl önce Sibirya'dan olmuştu ve bunun daha önce olduğunun iddia edilmesi mümkün değildi.

Kitapta verilen bir başka örnek de şöyledir: Arjantin, Miramar'da arkeolog Carlos, Ameghino Pliosen dönemine ait bozulmamış 3 milyon yıllık oluşumlarda bola taşları bulmuştur. Aynı katmanda, artık Güney Amerika'da soyu tükenmiş bir Güney Amerika memelisi kemiği bulmuştur. Bu kemiğin içine gömülü durumda bir çakmak taşı ok ucu da vardı. Daha sonra bir başka araştırmacı aynı oluşumun içinde bir insan çenesi parçası buldu. Oysa Darwinistlere göre, bola taşları ve ok uçları yapabilen insanlar ancak 100-150 bin yıl önce ortaya çıkmıştı. Dolayısıyla, 3 milyon yıl öncesine ait bola taşları, bu taşların içinde bulunan kemikler ve ok ucu evrimciler için açıklanması mümkün olmayan bulgulardır. Ve bu durum evrim teorisinin bilimsel bulgularla çeliştiğini bir kez daha göstermektedir.[33]

İngiliz araştırmacı-yazar Michael Baigent ise *Ancient Traces* (Antik İzler) kitabında, 1891 yılında 260-320 milyon yıllık bir altın zincirin bulunduğunu anlatmaktadır. Bu zincirin 8 karat altın ve 16 karat başka bir metalin alışımından yapılmış olduğu anlaşılmıştır. Bir kömür parçasının içinden çıkan bu altın zincirin orta kısmı iyice eskiyip aşınmış, ama uç kısımları sağlam durumdadır ve iki ucu birbirine sıkıca bağlıdır. Aşınmış kısımın, kömür içine iyice işlemiş izi de vardır. Tüm bunlar, bulunan zincirin, kömür parçası kadar eski olduğunu göstermektedir. Kömürün çıkarıldığı madendeki yatakların tarihi ise 260-320 milyon yıl arasındadır.[34] Evrimcilerin, insanın dahi olmadığını iddia ettikleri bir dönemde, medeniyetin önemli göstergelerinden biri olan altın takının bulunması, evrimcilerin çizdiği insanlık tarihi tablosunu yerle bir etmektedir.

Bir toplumun mücevher kullanması, süs eşyaları meydana getirmesi, o toplumun medeni bir yaşam sürdüğünün önemli delillerindendir. Üstelik altın zincirin yapılabilmesi hem uzmanlık hem de teknik donanım gerektiren bir iştir. Taştan aletler kullanarak ham altından düzgün bir zincir meydana getirilemez. Açıktır ki, günümüzden milyonlarca yıl önce yaşayan insanlar da, takı ve mücevheri biliyor, estetikten zevk alıyor, insani bir yaşam sürüyorlardı.

İnsanlık tarihinin evrimi teorisini yıkan bulgulardan biri de, 387 milyon yıllık olduğu tahmin edilen demir çivi parçasıdır. Sir David Brewster tarafından British Association for the Advancement of Science (İngiliz Bilimsel Gelişme Birliği)'ne sunulan raporda yer alan bilgiye göre, çivi kum taşı içinde bulunmuştur. Kum taşının çıkarılmış olduğu taş yatağı Erken Devonian dönemine aittir, yaklaşık 387 milyon yaşındadır.[35]

Burada sadece birkaç örneğine yer verdiğimiz bulgular, insanın evrimcilerin iddia ettiği gibi hiçbir zaman yarı hayvan-yarı insan bir varlık olmadığını, asla hayvani bir yaşam sürmediğini göstermektedir. Micheal Baigent, benzer örnekleri saydıktan sonra konuyla ilgili şöyle bir yorum yapmaktadır:

... Açıktır ki, bu verilerin hiçbiri dünya tarihiyle ilgili klasik tutucu bilimsel anlayış tarafından açıklanamaz... Aslında bu deliller -sadece örneklerini incelediklerimizden bir teki bile-, göstermektedir ki, modern insan yeryüzünde çok uzun zamandan beri yaşamaktadır.[36]

Baigent'in klasik tutucu olarak nitelediği evrimci zihniyet, gerçekten de bu bulgular karşısında çaresizdir. Arkeoloji tarihi, bu gibi binlerce örnekle doludur. Ancak evrimci zihniyet bu önemli örnekleri özenle halktan gizler, kendisi de göz ardı eder. Darwinistler ideolojilerini ne kadar ayakta tutmaya çalışsalar da, evrimin bir yalan olduğu Yaratılış'ın ise reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel bir gerçek olduğu tüm delilleriyle ortadadır. Allah insanı yoktan yaratmış, ona ruhundan üflemiş ve bilmediklerini öğretmiştir. Allah'ın ilhamıyla insan, var olduğu ilk günden bu yana insan gibi bir hayat sürmüştür.

"AYN GEV 1" KAZI ALANINDA ELDE EDİLEN BULGULAR, TARİHİN EVRİMİ TEZİNİ YALANLIYOR

Yapılan araştırmalar, binlerce yıl önce yaşayan insanların, günümüzde köylerde kullanılan aletlerin benzerlerini kullandıklarını ortaya koymaktadır. Bugünkü Filistin topraklarında MÖ 15.000'e ait olan "Ayn Gev 1" adlı kazı yerinde, konut olarak kullanılan yuvarlak bir kulübenin temellerinde tahıl öğütme taşları, taş bir havan ve oraklar bulunmuştur. Bu aletlerin en eskileri MÖ 50.000 seneden daha evvelki zamanlara aittir.[37]

Kazılarda bulunan bütün bu objeler, insanoğlunun ihtiyaçlarının her dönemde aynı olduğunu ve -sahip oldukları teknolojiyle doğru orantılı olmakla birlikte- buldukları çözümlerin de birbirine benzediğini gözler önüne sermektedir. Tahıl öğütme taşları, havan, orak gibi günümüzde çeşitli köylerde en çok kullanılan ve ihtiyaç duyulan aletler o dönemde de kullanılmışlardır.

GEÇMİŞ MEDENİYETLERİN HAYRANLIK UYANDIRAN İZLERİ

August Comte, Herbert Spencer, Lewis Henry Morgan gibi ideologlar tarafından farklı dönemlerde ortaya atılan ve daha sonra Charles Darwin'in teorisiyle birleştirilen, sosyo-kültürel evrim kavramının yanılgılarına göre, tüm toplumlar ilkellikten medeniyete doğru bir evrim geçirmektedir. 19. yüzyılın sonlarında gelişen ve Birinci Dünya Savaşı döneminde etkisini gittikçe artıran bu yanılgı, ilerleyen yıllarda ırkçılık, sömürgecilik, öjeni gibi bir çok acımasız akım ve uygulamanın sözde bilimsel temelini oluşturdu. Dünyanın değişik bölgelerinde yaşayan farklı kültürlere, renklere, fiziksel özelliklere sahip çeşitli toplumlar, bu bilim dışı anlayış öne sürülerek insanlık dışı muamelelere tabi tutuldu.

Adam Ferguson, John Millar, Adam Smith gibi yazarlar ve düşünürler tüm toplumların dört temel aşamadan geçerek sözde evrimleştiklerini öne sürüyorlardı. Bu dört aşama şunlardı: Avcılık ve toplama, hayvancılık, tarım ve son olarak da ticaret. Evrimci iddialara göre sözde maymunsuluktan yeni kurtulan ilkel insan yaptığı basit aletlerle sadece avlanıyor ve etraftaki bitkileri, yemişleri vs. topluyordu, zihni ve yetenekleri biraz daha ilerledikçe evcil hayvan yetiştirmeye başladı, daha sonra tarımla uğraşabilecek kadar gelişti ve en son olarak da ticaretle uğraşabilecek zeka ve yetenek kapasitesine ulaştı. Ancak arkeoloji ve antropoloji gibi bilim dallarında yaşanan gelişmeler ve elde edilen bulgular, "kültürel ve toplumsal evrim hikayesinin" bu temel iddiasının bir geçerliliğinin olmadığını ortaya koydu. Tüm bunlar yalnızca materyalistlerin, insanı akılsız hayvanlardan evrimleşmiş bir canlı gibi gösterme ve felsefi olarak inandıkları bu masalı bilimde yerleştirme çabalarından başka bir şey değildi.

Açıktır ki, insanların avcılıkla ya da tarımla geçimlerini sağlamış olmaları, onların zihinsel yetenekleri açısından daha ileri ya da geri olduklarını göstermez. Yani, avcılıkla geçinen bir toplum daha geri ve zihinsel olarak maymunlara sözde daha yakın olduğu için avcılıkla uğraşmaz. Ya da bir toplumun tarımla uğraşması onun maymunsuluktan iyice uzaklaştığı anlamına gelmez. Toplumların uğraşıları, insanların bir başka canlıdan türediğini gösteren unsurlar da değildir. Bu uğraşılar, sözde evrimsel bir süreçle zihinsel ve yetenek olarak daha gelişmiş bireyler meydana getirmez, yeni bir canlı türü ortaya çıkaramaz. Günümüzde de teknolojik olarak geri kalmış pek çok kabile, yalnızca avcılık ve toplayıcılıkla uğraşmaktadır. Ancak bu durum onların, daha az insan olduklarını kesinlikle göstermez. Aynı durum bundan yüz binlerce yıl önce yaşayan insanlar için olduğu gibi, bundan on binlerce yıl sonra yaşayacak insanlar için de geçerlidir. Ne geçmişte yaşayanlar ilkel insanlardır, ne de gelecekte yaşayanlar daha gelişmiş farklı bir tür olacaktır.

Yaşam şekli açısından toplumlara evrimsel bir medeniyet tarihi çizmek bilimsel olmayan bir bakış açısıdır. Bu bakış açısı, arkeolojik kazılarda elde edilen bazı buluntuların Darwinist bilim adamlarınca materyalist ideolojinin ön yargılarına uygun olarak yorumlanmasına dayanmaktadır. Bu batıl inanışa göre taş aletler kullanan insanların homurtular çıkararak dizleri bükük ve kambur şekilde yürüyen, hayvanımsı

davranışlarda bulunan maymun adamlar oldukları varsayılmaktadır. Halbuki bulunan hiçbir kalıntı, bunları kullananların zihin gücünün kapasitesine dair somut ipuçları vermez. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu bir tasvir işidir; örneğin günümüzden yüz bin yıl sonra bu döneme ait değişik şekillerdeki modern sanat eserleri bulunmuş olsa ve gelecekteki insanların çağımıza ait başka hiçbir bulguları olmasa, büyük bir olasılıkla bu eserlerden yola çıkarak çağımız insanları ve sahip oldukları teknoloji hakkında çok daha farklı yorum ve tasvirler yapılabilecektir.

Toplumların evrimi iddiası, görüldüğü gibi hiçbir bilimsel bulguya dayanmayan hayal ürünü hikayelerden ibarettir. Ve bu hikayelerin temeli, insanın sözde maymunsu bir zihne sahip olduğu yanılgısını savunan bilim dışı bakış açısıdır. Harvard Üniversitesi'nden evrimci antropolog William Howells, bu gerçeğe dair şu itirafta bulunmuştur:

> Evrim teorisi bedenle ilgili değil ama davranışla ilgili başka sorular da gündeme getirmektedir. Bunlar felsefeyle ilgilidir, [bilimsel] gerçekleri bulmak çok daha güçtür. Davranış, kafatası gibi fosilleşmez veya taştan aletler gibi günümüze ulaşmaz ve bu durumda bizler [eski dönemlerde] neler olmuş olabileceğine dair çok küçük işaretlere sahibizdir; hipotezlerin test edilmesi neredeyse imkansızdır.[38]

Nitekim son dönemlerde sosyal bilimcilerin büyük bir çoğunluğu evrimci görüşün yanlışlıklarını kabul etmektedirler. Bu bilim adamları sosyal evrim teorisinin şu noktalarda bilimle çeliştiğini söylemektedirler:

1. Teori etnik ayrımcılıkla derinden bağlantılıdır; farklı toplumlar hakkında taraflı değerlendirmeler yapar, örneğin yalnızca Batılı toplumları medenileşmiş olarak değerlendirir.

2. Bütün toplumların aynı yolu ya da yöntemleri izleyerek ilerlediğini ve aynı hedeflere sahip olduğunu öne sürer.

3. Toplumu materyalist bir bakış açısıyla değerlendirir.

4. Bulgularla büyük oranda çelişmektedir. İlkel koşullarda yaşayan pek çok toplum, modern olarak kabul edilen çeşitli toplumlardan daha medeni değerlere sahiptir, yani barışsever ve eşitlikçidir. Birçoğu beslenme koşullarına bağlı olarak da çok daha sağlıklı ve güçlüdür.

Bu maddelerde de açıkça görüldüğü gibi, toplumların ilkelden medeniye doğru ilerlediğini öne süren evrimci anlayış, bilimsel değerlerle ve gerçeklerle uyumlu değildir. Bu, materyalist ideolojinin etkisiyle öne sürülen zorlama yorumlara dayalı bir teoridir. Geçmiş medeniyetlerin geride bıraktıkları izler ve eserler de, evrimcilerin "tarihin ve kültürlerin evrimi" aldatmacasının yanılgılarını gözler önüne sermektedir.

Günümüzde çok ileri medeniyetlerin yanı sıra, oldukça geri medeniyetler de varlığını sürdürmektedir. Ancak toplumların sahip oldukları teknolojik imkanların geri veya ileri olması bir toplumun diğerinden zihinsel ve fiziksel olarak daha gelişmiş ya da geri kalmış bir tür olduğunu göstermez.

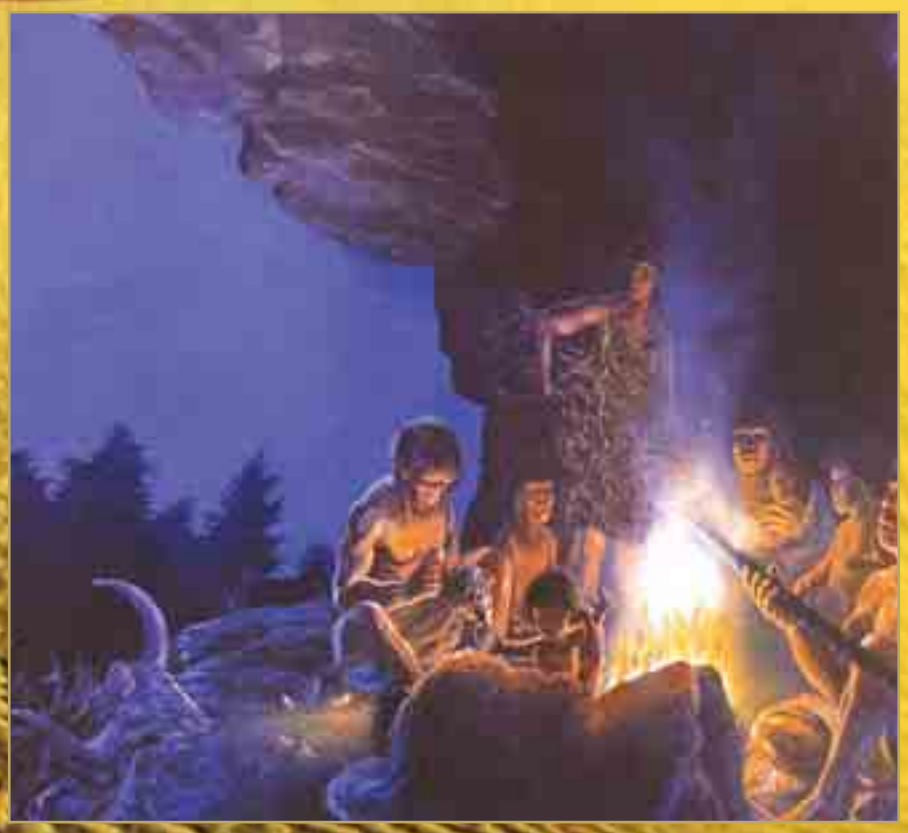

Bu çizimde görülen ilkel varlıklar hiçbir zaman yaşamamıştır. Bu ve benzeri resimler, Darwinist bilim adamlarının hayal ürünü çizimleridir. Bilimsel bir değeri yoktu

İnsanların avcılıkla ya da tarımla geçimlerini sağlamış olmaları, onların zihinsel yetenekleri açısından daha ileri ya da geri olduklarını göstermez. Yani, avcılıkla geçinen bir toplum daha geri ve zihinsel olarak maymunlara sözde daha yakın olduğu için avcılıkla uğraşmaz. Ya da bir toplumun tarımla uğraşması onun sözde maymunsuluktan iyice uzaklaştığı anlamına gelmez.

Geçmişin İzleri Evrimi Yalanlıyor

Geçmiş medeniyetlere dair buluntular, evrim teorisinin "ilkelden medeniyete doğru ilerleme" iddialarını geçersiz kılmaktadır. Tarihin akışını incelediğimizde karşımıza çıkan gerçek, insanın her zaman günümüz insanıyla aynı zekaya ve yaratıcılığa sahip olduğudur. Yüz binlerce yıl önce yaşamış insanların ürettikleri eserler ve geride bıraktıkları izler, evrimci iddialardan bambaşka manalar taşır. Bu izleri incelediğimizde görürüz ki, geçmişte yaşamış insanlar da, zekalarıyla, yetenekleriyle yaşadıkları her çağda yeni keşifler yapmışlar, ihtiyaçlarını karşılamışlar ve kendi uygarlıklarını inşa etmişlerdir.

Gönderilen elçiler, içinde bulundukları kavmin gelişmesine ve büyük değişim yaşayıp ilerlemesine vesile olmuşlardır. Peygamberler, Allah'ın ilhamıyla, detaylı ilmi bilgiye sahiptirler. Örneğin Hz. Nuh gemi yapma teknolojisini bilmektedir. Kuran'da yer alan bilgiden Hz. Nuh'un inşa ettiği geminin buharlı bir gemi olduğu anlaşılmaktadır. (En doğrusunu Allah bilir.) Bu bilgiye, ayette yer alan **"... tandır feveran ettiği zaman..."** ifadesiyle dikkat çekilmektedir.

> **Sonunda emrimiz geldiğinde ve tandır feveran ettiği zaman, dedik ki: "Her birinden ikişer çift (hayvan) ile aleyhlerinde söz geçmiş olanlar dışında, aileni ve iman edenleri ona yükle." Zaten onunla birlikte çok azından başkası iman etmemişti. (Hud Suresi, 40)**

Tandır, halen çeşitli bölgelerde kullanılan bir tür ocaktır. Feveran etmek, fışkırmak ve kaynamak anlamındadır. Hz. Nuh'un gemisinin, tandırın feveran etmesiyle yani ocağın (kazanın) kaynamasıyla hareket etmeye hazır hale geldiği anlaşılmaktadır. Nitekim Elmalılı Hamdi Yazır tefsirinde de, Hz. Nuh'un gemisinin "kazanla çalışan yani bir tür buharlı gemi" olduğu açıklanmaktadır:

> Tennur: Lugatta kapalı bir ocak, bir fırındır ki, dilimizde "tandır" olarak kullanılır. Feveran kelimesi de biliniyor ki, kuvvet ve şiddetle kaynamak ve fışkırmaktır.... Yani geminin yelkenli bir gemi değil, kazanla çalışan bir vapur olduğunu hatırlatır niteliktedir. [39]

Hz. Süleyman döneminde de, bu kutlu peygamber vesilesiyle bilim, sanat ve teknolojide çok önemli ilerlemeler sağlanmıştır. Örneğin Kuran'da Hz. Süleyman döneminde uçak gibi hızlı ulaşım araçlarının kullanıldığına işaret edilmektedir:

> **Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgara (boyun eğdirdik)... (Sebe Suresi, 12)**

Bu ayet-i kerimede ulaşılması oldukça uzak olan mesafelere, Hz. Süleyman döneminde kısa sürede ulaşılabildiğine dikkat çekilmektedir. Bu, günümüzdeki uçak teknolojisine benzer bir teknoloji kullanılan, rüzgarla hareket eden vasıtalara işaret etmektedir. (En doğrusunu Allah bilir.) Ayrıca Kuran'da, Hz. Süleyman döneminde "kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar" yapıldığı haber verilmektedir.

> **Ona dilediği şekilde kaleler, heykeller, havuz büyüklüğünde çanaklar ve yerinden sökülmeyen kazanlar yaparlardı. "Ey Davud ailesi, şükrederek çalışın." Kullarımdan şükredenler azdır. (Sebe Suresi, 13)**

Bu ayetten, Hz. Süleyman'ın çok gelişmiş inşaat ve mimari teknolojisi kullandırttığı anlaşılmaktadır. Ayette, Hz. Süleyman'ın emrinde bina ustaları ve dalgıçlar olduğu bildirilmiştir:

> **... Şeytanları da; her bina ustasını ve dalgıç olanı. (Sad Suresi, 36-37)**

Dalgıç cinlerin Hz. Süleyman'ın emrinde olması, o dönemde deniz altındaki zenginliklerin işlendiğine işaret etmektedir. Deniz altındaki petrol, altın gibi kıymetli madenlerin çıkarılıp işlenmesi, insanlara faydalı ve kullanılır hale getirilmesi için çok yüksek bir teknoloji gerekmektedir. Hz. Süleyman döneminde bu teknolojinin kullanıldığına dikkat çekilmektedir.

Bir başka ayette ise, Hz. Süleyman'ın "**erimiş bakırı sel gibi**" kullandığı haber verilmiştir. (Sebe Suresi, 12) Erimiş bakırın kullanılması ile, Hz. Süleyman döneminde elektrik kullanılan yüksek bir teknolojinin varlığına da işaret edilmektedir. Bilindiği gibi bakır, elektriği ve ısıyı en iyi ileten metallerden biridir ve bu yönüyle elektrik sanayinin temelini oluşturmaktadır. Ayette geçen "sel gibi akıttık" ifadesiyle, muhtemelen Hz. Süleyman döneminde yüksek miktarda üretilen elektriğin, teknolojide pek çok alanda kullanıldığına dikkat çekilmektedir. (En doğrusunu Allah bilir.)

Kuran ayetlerinden Hz. Davud'un da demiri işlemeyi ve zırh sanatını çok iyi bildiği anlaşılmaktadır. Ayetlerde şu şekilde haber verilmektedir:

... Ve ona demiri yumuşattık. Geniş zırhlar yap, (onları) düzenli bir biçime sok ve hepiniz salih ameller yapın, gerçekten Ben, sizin yaptıklarınızı görenim (diye vahyettik). (Sebe Suresi, 10-11)

Kuran'da Hz. Zülkarneyn'in, iki dağ arasına, dönemin toplumları tarafından "aşılabilmesi ve delinmesi mümkün olmayan" bir set inşa ettiği haber verilmektedir. Ayette bildirildiğine göre, Hz. Zülkarneyn bu seti inşa ederken demir kütleleri ve eritilmiş bakır kullanmıştır:

"Bana demir kütleleri getirin", iki dağın arası eşit düzeye gelince, "Körükleyin" dedi. Onu ateş haline getirinceye kadar (bu işi yaptı, sonra:) dedi ki: "Bana getirin, üzerine eritilmiş bakır (katran) dökeyim." (Kehf Suresi, 96)

Bu bilgi, Hz. Zülkarneyn'in betonarme teknolojisinden faydalandığına işaret etmektedir. İnşaat sektöründe kullanılan en sağlam malzeme demirdir. Binaların ya da köprü, baraj gibi mimari eserlerin sağlamlığının artırılması için mutlaka demir kullanılması gerekir. Ayetten anlaşıldığına göre, Hz. Zülkarneyn de demirleri uç uça getirmiş ve üzerlerine dökülen harç ile sağlam bir betonarme yapı oluşturmuştur. (En doğrusunu Allah bilir).

Eski Orta Amerika medeniyetlerinin yazıtlarında ise, beyaz kıyafetler içinde gelen, uzun boylu, sakallı bir kişiden bahsedilmektedir. Bu yazıtlarda, kısa bir süreyi içine alan bir dönemde, tek İlah inancının yayıldığı ve sanat ve bilimde ani bir gelişme kaydedildiği bildirilmektedir.

Antik Mısır toplumuna da Hz. Yakup, Hz. Yusuf, Hz. Musa, Hz. Harun gibi birçok peygamber gönderilmiştir. Mısır medeniyetinin sanatta ve bilimde belli dönemlerde yaşadığı hızlı gelişmelerde bu elçilerin ve onlara inanan insanların büyük etkisi olmuş olabilir.

Kuran'ı ve Peygamberimiz (sav)'in sünnetini takip eden Müslüman bilim adamları da, astronomi, matematik, geometri, tıp gibi bilim dallarında çok önemli keşifler gerçekleştirmişlerdir. Bu bilgiler vesilesiyle, bilimde ve toplumsal yaşamda büyük değişimler ve çok önemli iler-

lemeler olmuştur. Bu Müslüman bilim adamları ve çalışmalarından bazıları şöyledir:

Abdüllatif el-Bağdadi, anatomi konusundaki çalışmaları ile tanınmaktadır. Alt çene ve göğüs kemiği gibi vücuttaki birçok kemiğin anatomisi hakkında geçmişte yapılmış hataları düzeltmiştir. Bağdadi'nin *El-İfade ve'l-İtibar* adlı eseri 1788 yılında düzenlenerek, Latince, Almanca ve Fransızca'ya çevrilmiştir. Makalatün fi'l-Havas isimli eseri ise beş duyu organını incelemektedir.

İbn-i Sina, birçok hastalığın nasıl tedavi edilebileceğini açıklamıştır. En ünlü eseri olan *El-Kanun fi't-Tıb* Arapça yazılmış ve 12. yüzyılda Latince'ye çevrilerek Avrupa üniversitelerinde 17. yüzyıla kadar temel ders kitabı olarak kabul edilmiş ve okutulmuştur. *El-Kanun*'da söz edilen tıbbi bilgilerin büyük bir bölümü bugün dahi geçerliliğini korumaktadır.

Zekeriya Kazvini, Aristo'dan beri süregelen beyin ve kalple ilgili birçok yanlış düşünceyi çürütmüştür. Kalp ve beyinle ilgili bilgileri bugünkü bilgilerimize son derece yakındır.

Zekeriya Kazvini, Hamdullah Müstevfi el-Kazvini (1281-1350) ve **İbnü'n-Nefis**'in anatomi üzerine olan çalışmaları modern tıp biliminin temelini oluşturmuştur.

Ali bin İsa'nın üç ciltlik göz hastalıkları üzerine yazdığı *Tezkiretü'l-Kehhalin fi'l-Ayn ve Emraziha* isimli eserinin birinci cildi tamamen göz anatomisine ayrılmış olup çok değerli bilgiler mevcuttur. Bu eser daha sonraları Latince'ye ve Almanca'ya çevrilmiştir.

Beyruni, Galilei'den 600 yıl önce dünyanın döndüğünü kanıtlamış, Newton'dan 700 sene önce dünyanın çapını hesaplamıştır.

Ali Kuşçu, Ay'ın evreleri üzerine önemli çalışmalar yapıp, konuyla ilgili bir kitap yayınlamıştır. Ay hakkındaki çalışmaları, kendisinden sonraki dönemlerde yaşayanlar için yol gösterici olmuştur.

Sabit Bin Kurra, Newton'dan asırlar önce diferansiyel hesabını keşfetmiştir.

Battani, yaptığı astronomik gözlemlerin doğruluğu, kendisinden sonra gelen bilim adamlarını hayran bırakmıştır. 533 yıldız gözlemlemiş, Güneş'in Dünya'dan en uzak olduğu mesafeyi doğru olarak hesaplamıştır. Trigonometri üzerine yaptığı çalışmalar ve hesaplamalarla, matematik alanında öncü olmuştur.

Ebu'l Vefa, ise trigonometriye "sekant-kosekant" terimlerini kazandırmıştır.

Harizmi, ilk cebir kitabını yazmıştır.

Mağribi, Tuhfetü'l Ada isimli kitabında üçgen, dörtgen, daire ve diğer geometrik şekillerinin yüz ölçümlerini bulmak için metodlar göstermiştir.

İbn-i Heysem, optik biliminin kurucusudur. Roger Bacon ve Kepler onun eserlerinden faydalanmışlar, Galilei de onun eserlerinden faydalanarak teleskobu bulmuştur.

Kindi, ise Einstein'dan 1100 yıl önce izafi fizik ve izafiyet teorisini ortaya atmıştır.

Pasteur'den yaklaşık 400 sene önce yaşayan **Akşemseddin**, mikropları ilk olarak tanıtan İtalyan hekim Fracastor'dan yaklaşık 100 sene önce mikropların varlığından bahsetmiştir.

Ali bin Abbas el-Mecusi, 10. yüzyılda yazdığı Kamil as-Sina'a at-Tıbbiya kitabıyla tıp biliminin öncüsü olmuş, eseri pek çok hastalığın tedavisinde temel kaynak kabul edilmiştir.

İbn-i Cessar, cüzzamın sebep ve tedavi şekillerini açıklamıştır.

Burada sadece birkaçına yer verilen Müslüman bilim adamları, Kuran'ı ve Peygamberimiz (sav)'in yolunu izleyerek, modern bilimin temelini oluşturacak önemli keşiflerde bulunmuşlardır.

Görüldüğü gibi, tarihte birçok kavim gönderilen elçiler vasıtasıyla sanatta, tıpta, teknolojide ve bilimde gelişmeler sağlamışlardır. Peygamberlere itaat edip uyarak, bu mübarek insanların teşvikleri ve tavsiyeleriyle onlardan öğrendikleri bilgileri geliştirmişler ve bunları sonraki nesillere de aktarmışlardır. Ayrıca tarih boyunca zaman zaman hak dinden uzaklaşıp batıl inanışlar geliştiren toplumlar, bu mübarek elçilerin tebliğleriyle yeniden tek İlah inancına dönmüşlerdir.

Geçmiş devirlere ait bulgulara bu şekilde ön yargısız bakıldığında, "insanlık tarihi"nin doğru ve net olarak anlaşılması mümkün olur.

Ayrıca daha önce de belirttiğimiz gibi, günümüzle benzer bir şekilde tarihin hemen her döneminde ileri ve geri medeniyetler birarada aynı dönem içerisinde var olmuşlardır. Nasıl ki günümüzde bir yanda uzay teknolojisi yaşanırken, diğer yanda dünyanın çeşitli bölgelerinde insanlar ilkel koşullarda yaşamlarını devam ettiriyorlarsa, geçmişte de bir yanda görkemli Mısır medeniyeti varken, diğer yanda oldukça geri medeniyete sahip toplumlar var olmuştur. Son derece gelişmiş şehirler inşa eden, ileri bir teknolojiye sahip oldukları bı-

raktıkları izlerden açıkça anlaşılan Mayalar, Venüs'ün yörüngesini hesaplayıp, Jüpiter'in uydularını keşfederken, aynı dönemde Avrupa'nın pek çok bölgesinde insanlar dünyanın Güneş Sistemi'nin merkezinde olduğuna inanıyordu. Mısırlılar başarılı beyin ameliyatları yaparlarken, diğer bazı bölgelerde insanlar hastalıkların sözde kötü ruhların etkisiyle oluştuğunu sanıyorlardı. Sümerler hukuk sistemleri, edebiyatları, sanat anlayışları, astronomi bilgileriyle Mezopotamya'da köklü bir medeniyet inşa ediyorlarken, dünyanın bir başka köşesinde henüz yazıyı kullanmayan topluluklar vardı. Dolayısıyla, nasıl ki günümüzde sadece ileri medeniyetler yaşamıyorsa, geçmiş de sadece geri medeniyetlerin var olduğu bir dönem değildi.

Kitabın buraya kadar olan bölümlerinde tarihin farklı dönemlerine ait delilleri ve bundan yüz binlerce ya da on binlerce yıl önce yaşamış insanların kültürlerinin örneklerini inceledik. Daha yakın tarihe baktığımızda ise yine "insanın her zaman insan olduğu" gerçeğinin delillerinden biri ile karşılaşırız. Karşımızda sözde "maymunsu"luktan yeni kurtulmuş "ilkel" insanlar değil, binlerce yıldır süregelen bir medeniyetin torunları oldukları anlaşılan uygar insanlar vardır.

20. yüzyılda gelişen teknolojiyle arkeolojik çalışmalar büyük bir hız kazanmış ve bu hızla birlikte insanlık tarihinin gerçek yüzüne ait önemli deliller toprak altından birer birer toplanmaya başlanmıştır. Böylece binlerce yıl önce, Mısır'da, Orta Amerika'da, Mezopotamya'da ve diğer bölgelerde yaşanan hayatın, pek çok yönden günümüzle paralellik gösterdiği ortaya çıkmıştır.

İnsanlık Tarihinin Şaşırtıcı Eserleri: Megalitler

Megalit, büyük taş bloklardan oluşan yapıtlara verilen isimdir. Bu yapıtlar farklı amaçlarla inşa edilmiştir. İnsanlık tarihine bakıldığında, geçmişten günümüze pek çok megalitin kaldığı görülmektedir. Bu yapıtların en şaşırtıcı yönlerinden biri, bazıları bin tondan daha ağır olan taş blokların, söz konusu yapıların inşasında nasıl kullanıldıklarıdır. Bu dev taşlar ne şekilde inşaat alanına getirilmiş, hangi teknikler kullanılarak kaldırılmışlardır. O dönemin insanları bunları nasıl üst üste koyarak bu yapıtları inşa etmişlerdir? Genellikle taşların uzak bölgelerden taşınmasıyla inşa edilen bu megalitler, birer inşaat ve mühendislik harikası olarak değerlendirilmektedir. Bu tip eserleri meydana getiren insanların ise, oldukça ileri bir teknolojiye sahip olmaları gerektiği açıktır.

Bu yapıtların meydana getirilmesi için öncelikle planlanmaları gerekir, bu planın inşaatın yapımında çalışacak tüm insanlara doğru ve eksiksiz olarak bildirilmesi şarttır. Plan yapılırken, yapıtın nereye nasıl inşa edileceğini gösteren teknik çizimler yapılmalıdır. Üstelik bu teknik çizimlerdeki hesaplamaların hatasız olması gerekir, çünkü en küçük bir hesaplama hatası yapıtın inşasını imkansız hale getirebilir. Tüm bunların yanı sıra, inşaatın gerçekleşebilmesi için organizasyonun da kusursuz olması gerekir. Çalışanların koordinasyonunun sağlanması, ihtiyaçlarının (yemek, dinlenme vs) karşılanması, inşaatın istenildiği gibi ilerlemesi ve neticelenmesi için önemli hususlardır.

Bu yapıtları inşa eden insanların, tahmin edilenin ötesinde bir bilgi birikimine ve teknolojiye sahip oldukları açıkça görülmektedir. Kitabın önceki sayfalarında da değindiğimiz gibi, medeniyet her zaman ileri gitmemekte, kimi zaman da gerilemektedir. Hatta, çoğu zaman da ileri ve geri medeniyetler aynı tarih döneminde dünyanın farklı köşelerinde birarada yaşayabilmektedirler.

Söz konusu megalitleri inşa eden insanların da ileri bir medeniyeti yaşamış olmaları -arkeolojik ve tarihsel kanıtların gösterdiği gibi- oldukça yüksek bir ihtimaldir. Çünkü ortaya koydukları eserler, kapsamlı matematik ve geometri bilgisine sahip olduklarını, engebeli arazilerde, sabit noktaları ölçüp üzerine yapıt inşa edebilecek teknik bilgiyi bildiklerini, coğrafi konumları belirleyebilecek malzemeler (pusula gibi) kullandıklarını, gerektiğinde kilometrelerce uzaklıktan inşaatları için gerekli malzemeleri nakledebildiklerini göstermektedir. Tüm bunları birtakım ilkel malzemeler ve sadece insan gücü kullanarak başarmadıkları açıktır. Nitekim, günümüz araştırmacıları ve arkeologları tarafından yapılan pek çok deney, evrim teorisinin öne sürdüğü koşullarla, bu yapıtların inşa edilmiş olmasının imkansız olduğunu gözler önüne sermiştir. Evrimcilerin öne sürdüğü hayali koşulları günümüz şartlarında oluşturarak, benzer yapıtlar inşa etmeye çalışan araştırmacılar, büyük bir başarısızlıkla karşı karşıya kalmışlardır. Söz konusu araştırmacılar, değil benzer bir yapıyı inşa etmek, bu yapıtların temel malzemeleri olan taşları bir yerden diğerine taşımakta dahi büyük zorluklarla karşılaşmışlardır. Bu da bir kez daha göstermektedir ki, dönemin insanları evrimcilerin öne sürdükleri gibi geri bir hayat yaşamıyorlardı. Sanattan zevk alıyor, mimariyi iyi biliyor, inşaat teknolojisini ustaca kullanıyor, astronomik incelemelerde bulunuyorlardı.

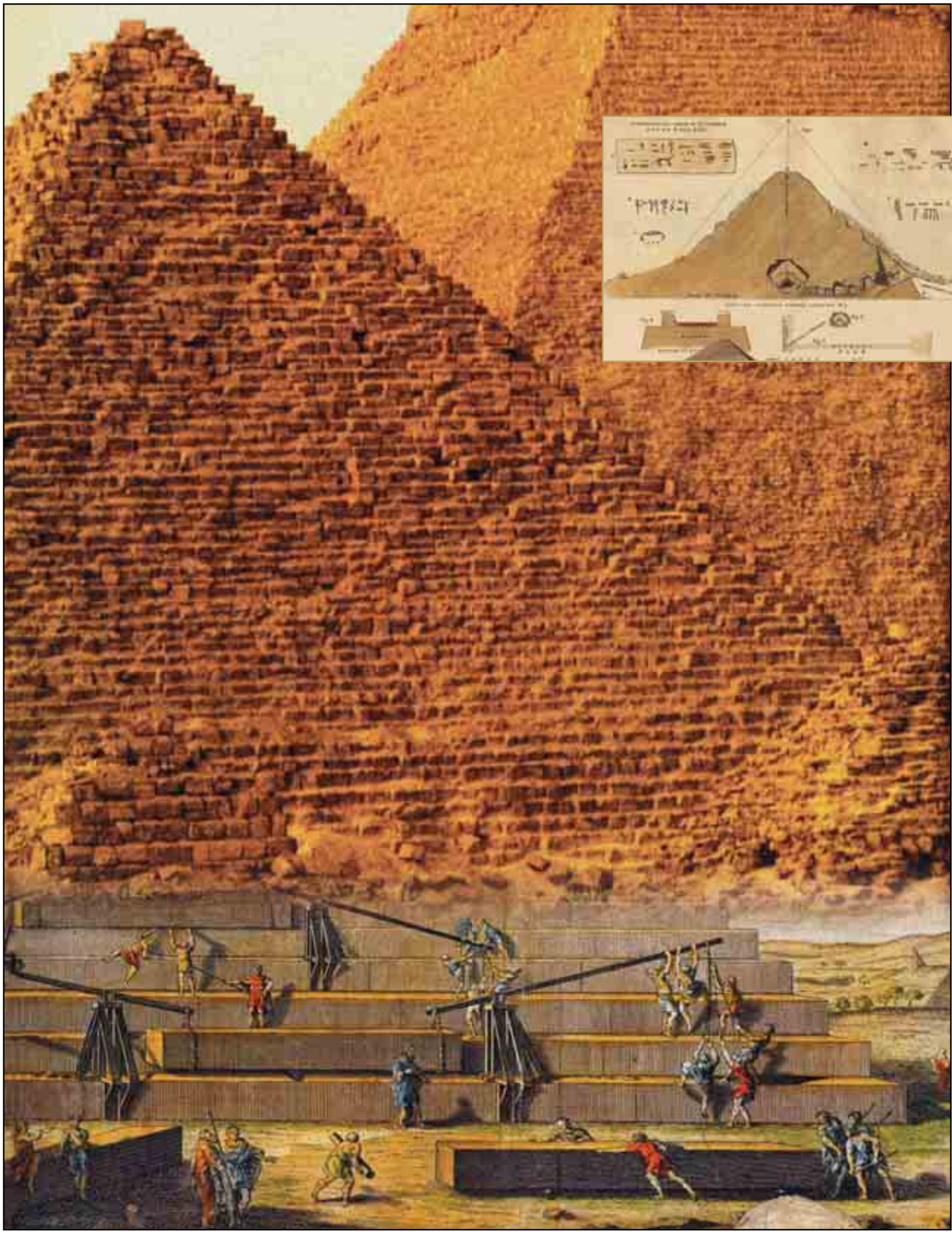

Piramitlerin nasıl bir inşaat tekniği ve teknolojisi kullanılarak yapıldıkları bugün dahi tam olarak anlaşılabilmiş değildir. Günümüz teknolojisiyle insanların yapımını anlamakta zorlandığı bu dev eserleri, bundan yaklaşık 2500 yıl önce insanlar büyük bir beceriyle inşa etmişlerdir.

Geçmiş medeniyetlerden geriye, çoğu zaman taş blokların, kütlesel taş yapıların ya da yüz binlerce yıl öncesinden sadece birtakım taş aletlerin kalmış olması ise son derece olağan bir durumdur. Birtakım taş yapıtlara ve eserlere bakarak dönemin insanlarının sadece taşı kullanıp işleyebilen, teknolojiden uzak geri medeniyetler olduğunu öne sürmek ise makul değildir. Bunlar, çeşitli dogmaların etkisiyle yapılan yorumlar olmanın ötesinde bilimsel bir anlam taşımamaktadır. Daha önce de vurguladığımız ve pek çok önde gelen evrimci tarafından da kabul edildiği gibi, elde edilen kalıntılar toplumsal yaşam hakkında bizlere kesin bilgiler veremez. Ancak bu bulgular ön yargıların olumsuz etkisinden kurtularak değerlendirilirse, gerçeğe daha yakın yorumlar yapılabilir. Yüz binlerce yıl öncesine ait bir toplumdan geriye; bu toplum görkemli ahşap köşklerde yaşıyor, camdan zemini olan estetik villalar inşa ediyor, en estetik iç dekorasyon malzemeleri kullanıyor olsa dahi, bunların yüz binlerce yıl boyunca maruz kalacağı rüzgarlar, yağmurlar, depremler, sellerle aşınmaları neticesinde net deliller kalmayacağı açıktır. Ahşabın, camın, bakırın, tuncun ve diğer çeşitli metallerin doğal koşullarda aşınması en fazla ortalama 100-200 yıl sürmektedir. Yani, aradan geçen 150-200 yıl sonra evinizin beton veya ahşap duvarları aşınıp gidecek, içindeki malzemelerden ise geriye çok az iz kalacaktır. Depreme, sele veya fırtınaya maruz kalınması durumunda geriye kalan izler iyice yok olacaktır. Geriye ancak aşınması çok daha uzun zaman alan blok taş parçalar kalacaktır. Zira, küçük parçalara ayrılan taş malzemeler de ufalanıp gidecektir. Dolayısıyla salt bu taş bloklara dayanarak o dönemde yaşamış toplumların gündelik hayatları, sosyal ilişkileri, inançları, zevkleri, sanat anlayışları hakkında yapılacak yorumların kesinlik taşıması mümkün değildir.

Ne var ki evrimciler mümkün olmayanı yapmaya çalışmakta, birtakım buluntuları hayali yorumlarla süsleyip, çeşitli senaryolar üretmektedirler. Gerçekleri saptırarak hikayeler üretmek, aslında bazı evrimciler tarafından da bizzat eleştirilen bir durumdur. Hatta bu yaklaşımın bir de ismi vardır: **"İşte öylesine hikayeler."** Bu isim, evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, İngiliz öykü yazarı ve şair Rudyard Kipling (1865-1936) tarafından 1902 yılında yayınlanan aynı isimli kitaba atfen yaptığı eleştiriden gelmektedir. Kipling, çocuklara yönelik hikayelerini derlediği bu kitabında; canlıların çeşitli organlarını nasıl kazanmış olabileceğine dair hayal gücüne dayalı gelişimsel masallar anlatmıştı. Örneğin Kipling, filin hortumunu anlattığı hikayesinde şunları yazıyordu:

> Günün birinde bir yavru fil annesinin gerektiği kadar yakınında durmuyordu. Nehrin parlak sularını gördü ve meraklı bir şekilde kıyıya yanaştı incelemeye koyuldu. Suyun yüzeyinde çıkıntı yapan bir tümsek vardı ve bu-

Rudyard Kipling'in *Just So Stories* (İşte Öylesine Hikayeler) adlı kitabı.

nun ne olduğunu merak eden fil yavrusu daha yakından bakmak için suya doğru eğildi. Birdenbire o tümsek yukarı fırladı ve küçük filin burnunu yakaladı. [Bu, bir timsahtı]… Sonra filin yavrusu kalçasının üzerine oturdu ve kendisini geri itmeye başladı, itti, itti ve burnu giderek uzamaya başladı. Ve timsah çırpınarak kıyıya doğru çekildi ve kuyruğunun darbeleriyle suyu krema gibi beyaz yaptı; timsah da [filin burnunu] çekti, çekti ve çekmeye devam etti.[40]

Gould da bazı evrimci bilim adamlarını, literatürü yukarıdaki bu hikayeyle büyük paralellikler gösteren ve hiçbir şeyin kanıtı olmayan "işte öylesine hikayeler"le doldurmakla eleştirmiştir. Aynı durum evrim teorisiyle toplumların gelişimini açıklamaya çalışanlar için de geçerlidir. Kipling'in hikayeleri gibi, evrimci sosyal bilimcilerin işte-öylesine hikayeleri de sadece hayal gücüne dayanır. Ve aslında, önceleri sadece birtakım hırıltılar çıkararak kaba taş aletler kullanabilen, mağaralarda yaşayan, avcılık ve toplayıcılıkla geçinen, sonra geliştikçe tarımla uğraşmaya başlayan, daha sonra diğer madenleri kullanmaya başlayan ve gittikçe zihinsel gelişim göstererek topluluklar şeklinde yaşayıp sosyal ilişkiler kuran sözde insanlık tarihi de suyun kenarında hortumu uzayan filin masalından farklı değildir.

Bu bilim dışı anlayışı Gould şöyle ifade eder:

Bilim adamları bu masalların hikaye olduğunu bilirler; maalesef, bunlar profesyonel literatürde fazlasıyla ciddi ve gerçekçi gibi alınırlar. Daha sonra bunlar [bilimsel] 'gerçekler' haline dönüşür, popüler literatüre girerler.[41]

Gould ayrıca, bu hikayelerin evrim teorisi açısından hiçbir şeyin kanıtı olmadığını şu sözleriyle belirtmiştir:

Evrimsel doğa tarihinin 'işte-öylesine hikayeler' geleneğindeki bu masallar, hiçbir şeyin kanıtı değildirler. Ancak bunların oluşturduğu ağırlık ve benzer birçok durum benim kademeli gelişim fikrine (gradualism) olan inancımı uzun bir süre önce öldürdü. Daha yaratıcı zihinler bunları hala idare edebilir, ancak sadece becerikli spekülasyonla kurtarılmış kavramlar bana fazla bir şey ifade etmiyor.[42]

Newgrange

MÖ 3200 yıllarında inşa edildiği kabul edilen Newgrange, Dublin yakınlarında bir anıt mezardır. Henüz Mısır medeniyetinin ortada olmadığı, Babil veya Girit medeniyetinin doğmadığı dönemde Newgrange vardı. Bu dönemde, dünyanın ünlü taş yapıtlarından biri olan Stonehenge dahi henüz inşa edilmemişti. Yapılan araştırmalar, Newgrange'in sadece bir mezar olmadığını göstermekte, bu anıtı inşa eden kişilerin kapsamlı bir astronomi bilgisine sahip olduklarını da ortaya koymaktadır. Newgrange'in astronomik özelliklerine geçmeden önce inşaat özelliklerine değinmekte yarar vardır. Çünkü Newgrange'i inşa edenlerin, üzerinde önemle durulması gereken bir mühendislik teknikleri ve mimari bilgileri vardır.

Newgrange, pek çok arkeolog tarafından teknik bir mucize olarak adlandırılmaktadır. Örneğin, yapının üzerindeki kubbe, başlı başına bir mühendislik harikasıdır. Alt tarafları ağır, üst tarafları hafif olan yekpare taşlar öylesine üst üste konulmuştur ki, her üste konan taş alttakinden biraz daha dışarı çıkık vaziyettedir. Bu şekilde, yapının üstünde orta kısımda 6 metre yüksekliğinde altıgen bir baca ortaya çıkmıştır. Bacanın sonunda istenildiğinde açılıp kapanan bir kapak taşı vardır.

Bu dev yapının, mühendislikten çok iyi anlayan, iyi hesap yapabilen, doğru planlama yeteneğine sahip, yük taşımacılığı yapan ve pratik inşaat bilgilerini iyi kullanan insanlar tarafından inşa edildiği açıkça görülmektedir. Evrimcilerin iddialarıyla böyle bir yapının nasıl inşa edildiği açıklanamaz. Çünkü evrimcilerin gerçek dışı yorumlarına göre bu dönemin insanları geri ve ilkel koşullara sahiptir. Ancak böylesine dev bir yapıtın ilkel koşullarla, mühendislik ve inşaat bilgisi olmayan insanlar tarafından inşa edilmiş olması imkansızdır.

Yapının astronomik özellikleri de hayret vericidir. Bu dev anıt öyle bir şekilde inşa edilmiştir ki, Güneş'in dönüm günlerinde yapının içinde çok etkileyici bir ışık oyunu meydana gelmektedir. Kış güneşinin dönüm gününde, yani yılın en kısa gününün gün doğumundan kısa bir süre sonra, güneş ışığı doğrudan Newgrange'in mezar odasına düşmektedir. Bundan sonra çeşitli koridor kapılarına ve dev taşla-

Dünyanın en ünlü taş yapıtlarından biri olan Newgrange, 93 megalitten oluşmaktadır.

Resimde Newgrange'den bir kesit görülmektedir. Newgrange'in yapımında kullanılan taş blokların nasıl taşındığı, inşaatın hangi tekniklerle yapıldığı günümüzde halen tam olarak anlaşılamamıştır.

ra yansıyarak ilerlemekte ve en son olarak arka duvara kadar ulaşmaktadır. Ve bu esnada mükemmel bir ışık oyunu meydana getirmektedir. Dikkat çekici bir husus, ışığın yapının içine koridordan değil, koridor kapısının çatısının üzerinde özel olarak yapılmış dar delikten girmesidir. Ve yerleştirilen tüm blok taşlar da ışığın değip yansıyabileceği açıdadır. Zaten, ışık oyununu görkemli kılan unsurlardan biri de budur.

Dolayısıyla bu dev yapıyı inşa edenlerin, mühendislik bilgilerinin yanı sıra, gün dönümlerini ve Güneş'in hareketini hesaplayacak astronomi bilgisine de sahip oldukları ortaya çıkmaktadır.

Newgrange, Britanya'da eski dönemlerden geriye kalan pek çok taş yapıdan sadece birisidir. Bu yapıya bakılarak yapılması gereken yorum, söz konusu yapıtın köklü bir bilgi birikimine sahip insanlar tarafından, gelişmiş inşaat teknikleri ve araçları kullanılarak yapılmış olduğudur. Dönemin insanlarının nasıl bir hayat sürdüklerine dair yapılması gereken yorum ise, böylesine bir yapıyı inşa edebilecek insanların kendi yaşa-

dıkları ortamların da konforlu ve gelişmiş olabileceğidir. Astronomi bilgileri, uzayı gözlemleyebilecek teknolojiye ve gözlemlerini doğru şekilde yorumlayabilecek bilgi birikimine sahip olduklarını işaret etmektedir. Uzayı gözlemleyip elde ettikleri bulguları doğru şekilde yorumlayabilen insanların, günlük yaşamları da bu birikimle doğru orantılı olarak, medeni olmalıdır. Belki de son derece konforlu konaklarda oturan, bakımlı bahçeleri olan, iyi hastanelerde tedavi olma imkanına sahip, ticari faaliyetlerde bulunan, sanata, edebiyata önem veren, geniş bir kültür birikimine sahip bu topluluktan geriye sadece bu taş yapıt kalmıştır. Bunların hepsi, arkeolojik bulgular ve tarihsel verilere dayanılarak, bu taş yapıt ve bu yapıtı inşa edenler hakkında yapılabilecek gerçekçi yorumlardır. Ne var ki evrimciler, sadece materyalist kalıplar içinde düşünmeye alıştıklarından, akla ve bilime uygun bu yorumlar yerine, belirli dogmaların ürünü olan hikayeleri anlatıp dururlar. Ancak bu hikayeler hiçbir zaman kesin bir gerçeği ifade edemez.

Stonehenge

Stonehenge çember halinde yerleştirilmiş, büyük taş bloklardan oluşan bir yapıttır. Ortalama 4.5 metre yüksekliğinde, her biri ortalama 25 ton ağırlığında yaklaşık 30 adet taş bloğun biraraya gelmesiyle oluşmuştur. İngiltere'de bulunan bu yapıt araştırmacıların çok ilgisini çekmektedir. Yapımı ve yapılış amacı hakkında pek çok teori ortaya atılmıştır. Burada üzerinde durulması gereken bu teorilerden hangilerinin doğruluk içerdiği değildir. Önemli olan bu yapıtın, evrim teorisinin insanlık tarihini açıklamak için öne sürdüğü iddiaları geçersiz kılan örneklerden biri olmasıdır.

Yapılan araştırmalar Stonehenge'in üç inşaat aşamasında meydana geldiğini ortaya koymaktadır. Birçok kaynağa göre, Stonehenge'in en eski dönemi MÖ 2800 yılına dayanmaktadır. Yani Stonehenge'in tarihi bundan yaklaşık 5000 yıl öncesine kadar uzanmaktadır. Tarihi kaynaklar, ilk inşaat sırasında arazide dev taşlardan küçük bir çember yapıldığını ve bu çemberin dışına da bir topuk taşı yerleştirildiği-

Stonehenge ahşap bir binanın temel taşları olarak yapılmış olabilir. Bunun üstüne kurulacak ahşap bir bina rüzgardan ve fırtınadan etkilenmez. Muhtemelen binanın sadece temelleri kalmış olabilir. Nasıl ve ne şekilde yapılmış olduğu halen tartışılmakta olan Stonehenge'in bilim adamlarınca ortaya çıkarılan bir diğer önemli özelliği de, astronomiyle olan bağlantısıdır. Elde edilen bulgular, bu yapıtı inşa edenlerin mühendislik bilgilerinin yanı sıra, astronomi bilgilerinin de gelişmiş olduğunu göstermektedir.

ni ortaya koymaktadır. Daha sonra, yine dev taşlarla ikinci bir çember oluşturulmuş, bundan sonra da çemberlerin iç kısmına "mavi taş" denilen taş bloklar yerleştirilmiştir.

Bu yapının en dikkat çekici yönlerinden biri, burada kullanılan mavi taşlardır. Çünkü Stonehenge'in yakınında herhangi bir mavi taş kaynağı yoktur. Yapılan araştırmalar, bu taşların Prescelly dağlarından, yapıtın olduğu yere getirildiğini ortaya koymuştur. Burada ise karşımıza yine olağanüstü bir durum çıkmaktadır. Çünkü, söz konusu mavi taş kaynağı, Stonehenge'den yaklaşık 380 km (kara yoluyla) uzaklıktadır. Eğer dönemin insanları evrimci hikayelerde anlatıldığı gibi, ilkel koşullarda yaşayan, ellerindeki tek malzeme ağaçtan kaldıraçlar, kütükten yapılmış sallar ve taş baltalar olan insanlar olsaydı, tonlarca ağırlığındaki bu taşlar Stonehenge'in olduğu bölgeye nasıl getirilmiş olacaktı? İşte bu, evrimcilerin hayal ürünü senaryolarıyla, cevaplanması mümkün olmayan bir sorudur.

Bir grup araştırmacı, o dönemin koşullarını canlandırarak mavi taşları Stonehenge'e kadar taşımaya çalışmışlardır. Bunun için ağaçtan kaldıraçlar kullanmışlar, üç sandalı birbirine bağlayarak benzer büyüklükteki taşların sığabileceği bir sal meydana getirmişler, ağaçtan sırıkları kullanarak salı nehir yukarı taşımaya çalışmışlar, daha sonra da kabaca hazırlanmış tekerlekler üzerinde taşları tepeye doğru çıkarmaya uğraşmışlardır. Ancak tüm bu uğraşıları sonuçsuz kalmıştır. Bu, mavi taşların Stonehenge'in olduğu yere nasıl taşındığını anlayabilmek için yapılan denemelerden sadece biridir. Daha pek çok deneme yapılmış ve dönemin insanlarının nasıl bir nakliye imkanı kullandığı anlaşılmaya çalışılmıştır. Ancak evrimci ön yargıların ışığında yapılan bu araştırmalar neticeye ulaşmaktan hep uzak kalmışlardır. Çünkü tüm bu denemeler, Stonehenge'in yapıldığı dönemde yaşayanların sadece taş ve ağaç gibi kaba malzemeler kullandıkları ve geri bir medeniyete sahip oldukları yanılgısı ışığında yapılmaktadır.

Burada üzerinde durulması gereken bir husus daha vardır. Söz konusu denemeler yapılırken gemi tersanelerinde yapılan çeşitli modellerden yararlanılmakta, gelişmiş fabrikalarda üretilen halatlar kullanılmakta, detaylı hesaplar ve planlamalar yapılmaktadır. Yani günümüz teknolojisinin imkanlarından faydalanılmaktadır. Buna rağmen sonuç elde edilememektedir. Bundan yaklaşık 5000 yıl önce yaşayan insanlar ise, tonlarca ağırlığındaki bu taşları taşımışlar, coğrafi konumlarını hesaplayarak bir çember haline getirmişlerdir. Tüm bunları taş baltalar, kütükten yapılmış sallar, ağaçtan inşa edilmiş kaldıraçlarla yapmadıkları açıktır. Stonehenge ve diğer pek çok megalit, belki de bizim dahi tahmin edemeyeceğimiz bir teknoloji kullanılarak inşa edilmiştir.

Tiahuanaco Şehrindeki Hayret Verici Kalıntılar

Tiahuanaco şehrindeki taş yapıtlardan bir örnek. Buradaki tonlarca ağırlığındaki taşların, çelik halatlar ve vinç benzeri inşaat makineleri kullanılmadan taşınması mümkün değildir.

Bolivya And dağları üzerinde, Bolivya ile Peru arasında, deniz seviyesinden yaklaşık 4 bin metre yükseklikte bulunan tarihi Tiahuanaco şehri, görenleri hayrete düşüren pek çok kalıntı ile doludur. Bu bölge Güney Amerika'nın arkeolojik harikalarından biri olarak kabul edilmektedir. Tiahuanaco'da bulunan en şaşırtıcı kalıntılardan biri, ekinoksları, mevsimleri, ayın her saatteki durumunu ve hareketlerini gösteren bir takvimdir. Bu takvim, söz konusu bölgede yaşayan insanların çok ileri bir medeniyet seviyesine sahip olduklarını gösteren delillerdendir. Tiahuanaco'daki diğer şaşırtıcı eserler ise, bazıları 100 ton ağırlığını bulan taş bloklardan oluşan yapıtlardır.

Reader's Digest Tiahuanaco şehrindeki anıtlar ve taş kalıntılar hakkında, "... Günümüzün en iyi mühendisleri, hala kendilerine bu kadar büyük kaya kütlelerini kesip taşıyarak bir şehir imar edip

edemeyeceklerini sormaktadırlar. Devasa bloklar sanki bir metal kalıp kullanılarak kesilmiş gibi..." yorumunu yapmaktadır.[43]

Örneğin bu şehirde duvarlar 100 ton ağırlığındaki kumtaşı blokları üzerine 60 tonluk başka bloklar konularak inşa edilmiştir. Bu duvarların yapılması için büyük ustalık isteyen taş işçiliği kullanılmıştır. Büyük kare taşlar, pürüzsüz oluklarla birleştirilmişlerdir. 10 ton ağırlığındaki taş bloklarda, 2.5 metre uzunluğunda delikler açılmıştır. Kalıntıların çeşitli yerlerinde 1.80 metre uzunluğunda ve yarım metre genişliğinde su kanalları vardır. Bu kanallar, günümüzde dahi eşine az rastlanır bir düzgünlüktedir. Bu insanların, -evrimci yalanlarda öne sürüldüğü gibi- teknolojik imkanları olmadan bu eserleri meydana getirmiş olmaları mümkün değildir. Zira evrimcilerin öne sürdüğü sözde ilkel koşullarda, bu eserlerden tek bir tanesinin dahi oluşturulması için bir insanın ömründen daha uzun bir süre gereklidir. Bu durumda Tiahunaco'nun meydana getirilmesi yüzlerce yıl sürerdi, ki bu da evrimci tezlerin doğru olmadığını göstermektedir.

Tiahuanaco'da en dikkat çekici yapıtlardan biri de Güneş Kapısı'dır. Yekpare taştan meydana getirilen bu eser, 3 metre yüksekliğinde ve 5 metre genişliğindedir. Ağırlığının yaklaşık 10 ton olduğu tahmin edilmektedir. Kapının üzeri çeşitli çizimlerle süslenmiştir. Bu bölgede yaşayanların Güneş Kapısı'nı, nasıl bir yöntem kullanarak inşa ettikleri hala açıklanamamaktadır. Böyle görkemli bir kapının inşasında nasıl bir teknoloji kullanılmıştır? 10 ton ağırlığında kayalar, taş ocaklarından nasıl çıkarılmışlar, nereden hangi tekniklerle taşınmışlardır? Bütün bu işler yapılırken, evrimcilerin iddia ettiği gibi, basit araçlar ve gereçler kullanılmadığı açıktır. Tiahuanaco'nun kurulmuş olduğu bölgenin coğrafi koşulları düşünüldüğünde, herşey çok daha şaşırtıcı bir hal almaktadır. Şehir, normal yerleşim alanlarından kilometrelerce uzakta ve yaklaşık 4 bin metre yükseklikte kurulmuştur. Şehrin bulunduğu yüksek platoda, atmosfer basıncının deniz seviyesinden neredeyse yarı yarıya düşmesi, oksijen oranının da çok azalması nedeniyle, insan gücü gerektiren işleri yapmak çok daha zor hale gelmektedir.

Tüm bu bilgiler, dünyanın pek çok bölgesinde olduğu gibi burada da geçmişte çok ileri medeniyetlerin yaşadığını dolayısıyla da insanlık tarihinin ileri doğru evrimleştiği iddiasının geçersiz olduğunu göstermektedir.

Ağırlığının yaklaşık 10 ton olduğu tahmin edilen Güneş Kapısı'nın, evrimcilerin iddia ettiği gibi teknolojik imkanları olmayan bir toplum tarafından inşa edilmiş olması imkansızdır. Bu yapıtlar, evrimcilerin insanlık tarihinin ileri doğru evrimleştiği iddiasını geçersiz kılmaktadır.

11 BİN YIL ÖNCE GÖBEKLİ TEPE'DE YAŞAYAN TAŞ USTALARI

Yanda soldaki resimlerde görülen taş işçiliği bundan 11 bin yıl önce yaşamış olan insanlara aittir. Bu detaylı şekiller, kendilerini işleyen ustaların sanat zevkini göstermektedir. Ama daha da önemlisi bu sanatçıların o dönemde çeşitli metal aletler kullanarak bu taşları yontmuş olmalarıdır. Bir insanın eline başka bir taş alıp, taşı taşa sürterek resimlerde görülen işlemeleri yapması mümkün değildir. Bu ince işçilik ancak eğe, levye, rende gibi günümüzde de taş işlemeciliğinde kullanılan metall aletler yardımıyla yapılabilir. Alt sağdaki resim de günümüzde taş işlemeciliği yapan bir kişiyi göstermektedir. 11 bin yıl önce yaşamış olan sanatçılar da ancak benzer yöntemler kullanarak bu sanat eserlerini meydana getirmiş olabilirler.

İNKALARIN 20 BİN TON AĞIRLIĞINDAKİ DEV İNŞA TAŞLARI

Peru'da Cuzco şehri yakınlarında bulunan antik Sacsahuamán şehrinde, İnkalar tarafından inşa edilmiş bir duvar bulunmaktadır. Duvar özellikle, farklı büyüklük ve şekilde taş bloklar kullanılarak oluşturulmuştur. Bu taş bloklar tonlarca ağırlığındadır ve bunlar yan yana o kadar düzenli yerleştirilmişlerdir ki bugün bile blokların arasına bir parça kağıt sokmak mümkün değildir. Üstelik duvarların hiçbir noktasında sıva veya çimento gibi kaynaştırma maddesi bulunmamaktadır. Bloklar, büyük bir ustalıkla biraraya getirilmiştir. Bu derece büyük taş blokların, birbirlerine monte olabilecek şekilde nasıl kesilip biçimlendirildikleri, günümüz teknolojisiyle dahi anlaşılamamıştır.

Daha da şaşırtıcı olan ise, bu duvarın inşasında kullanılan diğerlerinden daha büyük bir taş bloktur. 5 katlı bir ev büyüklüğünde ve yaklaşık 20.000 ton ağırlığında olan bu taş bloğu, Sacsahuamán'ın kurucularının nasıl hareket ettirmeyi başardıkları halen anlaşılamamıştır. Günümüzün modern makineleriyle böyle şaşırtıcı bir ağırlığı kaldırmak mümkün değildir. Bugün dünyanın en büyük vinci bile bu derece ağır bir yükü kaldırmakta zorlanacaktır. Bu da bize, İnkalar döneminde muhtemelen bugün tahmin bile edemediğimiz ileri bir teknolojinin kullanılmış olabileceğini göstermektedir.

MİMARİDE DEV TAŞLAR KULLANMAK USTACA BİR BECERİ GEREKTİRİR

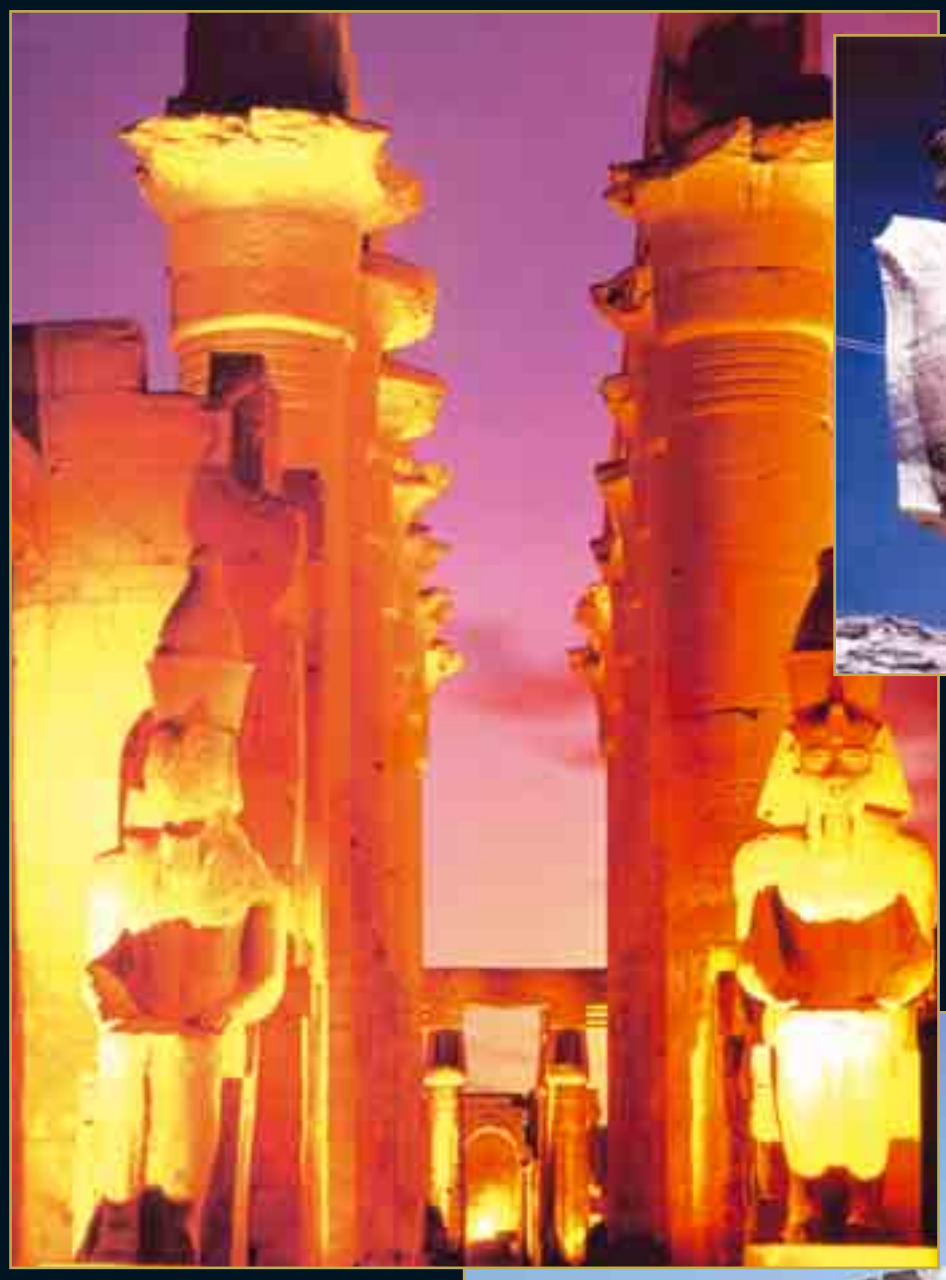

On binlerce tonluk taşların kullanılmasıyla meydana getirilen yapılar, günümüzde halen şaşkınlık uyandırmaktadır. Böylesine dev taşlar kullanarak inşaat yapmak için, çelik halatlar kullanan vinçler gibi gelişmiş inşaat makinelerine ihtiyaç vardır. Evrimcilerin iddia ettiği gibi ahşap kütükler, iri halatlar, çabuk kırılabilen bakırdan malzemelerle bu taşların ocaklardan çıkarılması, taşınması, yerleştirilmesi, işlenmesi mümkün değildir. Ortadaki küçük resimde, Ramses'in dev heykelinin baş kısmının ancak çelik halatlı büyük vinçlerle taşınabildiği görülmektedir.

Baalbek Jüpiter Tapınağı

Jüpiter Tapınağı olarak adlandırılan bu yapının inşasında da dev taş bloklar kullanılmıştır. Küçük resimde kırmızıyla işaretli olan blok taş, istinat duvarında kullanılan üç büyük bloktan biridir. Bu üç blok taşın her birinin yüksekliği yaklaşık 4.5 metre, genişliği yaklaşık 3.5 metre ve uzunluğu da yaklaşık 19 metredir. Üç taşın ortalama ağırlığı 800 ton civarındadır. Bu derece büyük bir ağırlığın madenden çıkarılıp taşınması, kullanılan inşaat makinelerinin gelişmişliğinin bir göstergesidir.

EVRİMCİLERİN AÇIKLAYAMADIĞI OBELİSKLER

Geçmiş medeniyetlerden günümüze kalan şaşırtıcı izlerden biri de obelisklerdir. Ortalama 20 metre uzunluğunda, tonlarca ağırlıkta olan bu dikili taşların, ocaklardan çıkarılmaları, taşınmaları, üzerlerinin işlenmesi ve bulundukları yerlere yerleştirilmeleri için ileri bir teknolojinin kullanılmış olması gereklidir. Bilinen en büyük obelisklerden biri, MÖ 1400'lü yıllarda Karnak (Mısır)'a dikilmiş olandır. 29.5 metre yükseliğinde, 1.62 metre genişliğinde ve 325 ton ağırlığındadır. Bu irilikte ve ağırlıktaki taşın, tek blok halinde, ocaktan çıkarılması da bulunduğu yere taşınmasını da ustalık, teknik bilgi ve alt yapı gerektirir. Bunun için bakır ve bronz gibi kolay eğilip bükülen, çabuk kırılan aletlerin kullanılamayacağı, demir ve çelikten yapılmış aletlerin kullanılması gerektiği açıktır. Bu da evrimcilerin, söz konusu dönemde henüz demirin kullanılmadığı, pek çok metalin bilinmediği iddiasını yalanlamaktadır.

Resimde obeliskin tepe noktasında bulunduğu varsayılan kısım, bu dikili taşların paratoner olarak kullanılmış olabileceğine işaret etmektedir.

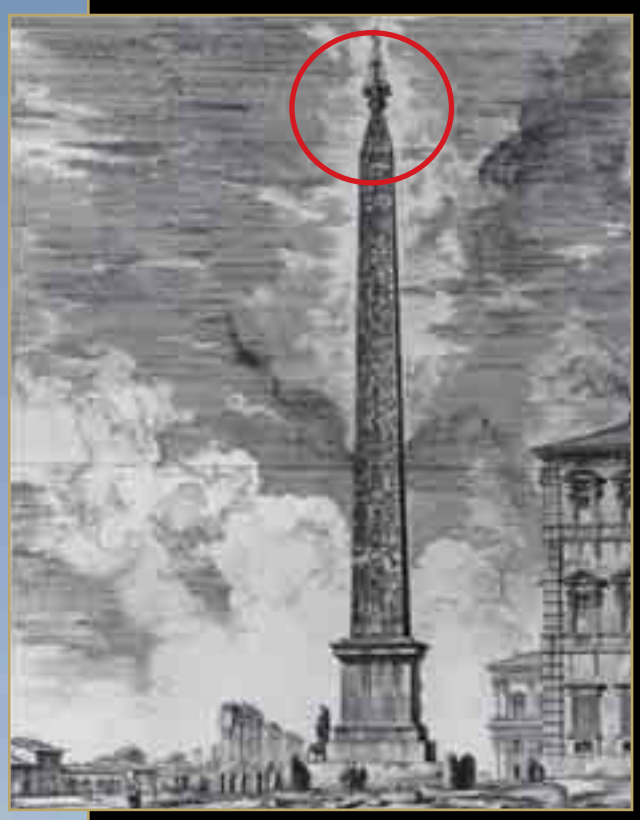

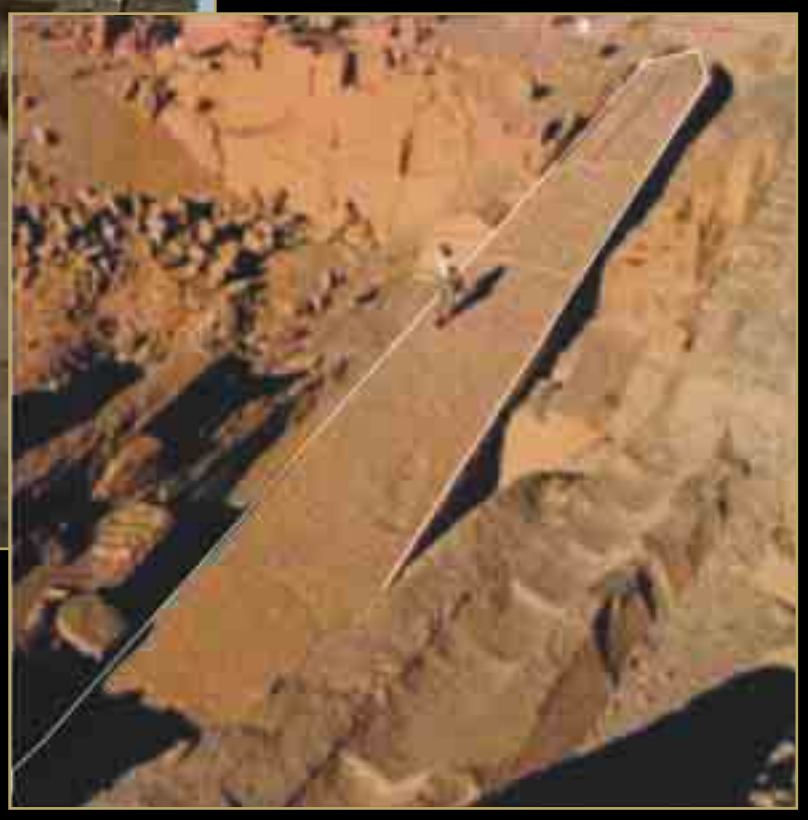

Yandaki resimde Asuvan yakınlarındaki granit ocağında bitirilemeden kalmış olan obelisk görülmektedir. Diğerlerinin iki katı olan bu obelisk, 41.75 metre uzunluğunda ve yaklaşık 1168 tondur. Böylesine dev bir yapının, ocaktan çıkarılıp taşınması için gelişmiş teknoloji kullanılması gereklidir.

PUMA PUNKU'DA EVRİMİ YALANLAYAN BULGULAR

Puma Punku'daki piramit kalıntısını meydana getiren taşların büyüklüğü, görenleri şaşkınlığa düşürmektedir. Piramitin en alt basamaklarını oluşturan bloklardan biri 60x50 metre genişliğinde ve yaklaşık 447 ton ağırlığındadır. Kullanılan diğer taşların da ağırlıkları 100-200 ton arasında değişmektedir. Bu dev taşların, evrimcilerin öne sürdüğü gibi, kütükler üzerinde kalın iplerle çekilerek taşındığı iddia etmek mantıklı bir yorum değildir.

Evrimci arkeolojinin Puma Punku'daki açıklayamadığı bulgulardan biri de, pek çok blok taşın birleşme noktasında bulunan izlerdir. Bu izler, metal mengene izini andırmaktadır. Uzun bir süre, T şeklindeki bu izlerin sıcak kalıpların taş blokların üzerine konularak yapıldığı düşünülmüştür. Ancak daha sonra elektron mikroskobuyla yapılan incelemeler, erimiş metal izlerini ortaya çıkarmıştır. Spektrografik incelemeler ise bu izlerin, % 2.05 arsenik, % 95.15 bakır, % 0.26 demir, % 0.84 silikon ve % 1.70 nikel alaşımından oluşan bir malzemenin izleri olduğunu göstermiştir. Tüm bunlar, geçmiş toplumların inşaatlarında gelişmiş araç gereçler kullandıklarının delilidir. [44]

Puma Punku'da sıkça rastlanan metal mengene izi olduğu tahmin edilen iz

Ollantaytambo'daki blok taşlarda görülen, metal mengene izi olduğu tahmin edilen iz

Kamboçya, Angkor Wat'taki taş yapılardaki metal mengene izi olduğu tahmin edilen iz

Sanat ve Bilim Yönünden Muhteşem Bir Medeniyet: Antik Mısır

Antik Mısır, insanoğlunun binlerce yıl önce kurduğu sanat ve bilim yönünden en etkileyici medeniyetlerden bir tanesidir. Eski Mısırlılar, ilkel bir toplumun devamı olamayacak kadar engin bir tecrübeye ve bilgi birikimine sahiptiler. Putperest sapkın bir dine mensup olan Mısırlılar arasında Hz. Nuh döneminden, Hz. İbrahim döneminden gelen sanat bilgisine sahip olan ustalar vardı. Bu Musevi ustalar, geçmiş peygamberler döneminden öğrendikleri bilgileri kullanıyorlardı.

Günümüzde dünyanın pek çok bölgesinde, Mısırlıların ulaşmış olduğu medeniyet seviyesine ulaşılamamıştır. Örneğin bugün Afrika'nın çeşitli bölgelerinde, Güney Amerika'nın bazı yörelerinde, Asya'nın çeşitli topraklarında Mısır da dahil olmak üzere pek çok bölgede, geçmişteki medeniyet seviyesinden çok geri bir yaşam sürülmektedir. Tıp, anatomi başta olmak üzere şehir planlamacılığında, mimaride, güzel sanatlarda, tekstilde çok başarılı olan Mısır medeniyeti, bugün büyük bir takdirle ve hayretle bilim adamları tarafından incelenmektedir.

Tıbbın Kökeni Antik Mısır'da

Eski Mısır'da tıbbın ulaştığı gelişmişlik düzeyi oldukça şaşırtıcıdır. Kazılarda ele geçen bulgular, arkeologların yanı sıra birçok tarihçiyi de hayrete düşürmüştür. Çünkü hiçbir tarihçi MÖ. 3000'lerde yaşamış eski bir medeniyetten böylesine gelişmiş bir teknoloji beklemiyordu. Bugün X-ışınları kullanılarak, mumyalar üzerinde yapılan incelemeler sonucunda Antik Mısır'da beyin ameliyatlarının yapılmış olduğu anlaşılmıştır.[45] Üstelik bu ameliyatlar oldukça profesyonel yöntemler kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Cerrahi operasyon geçirmiş mumyaların kafatasları incelendiğinde, ameliyat yerlerinin düzgünce kesilmiş olduğu görülmektedir. Hatta bu insanların ameliyattan sonra hayatta kaldıklarını ispatlayan, kaynamış kafatası kemiklerine rastlanmıştır.[46]

Diğer bir örnek ise bazı ilaçlarla ilgilidir. 19. yüzyılda oldukça hızlı bir ilerleme kaydeden deneysel bilim sonucunda tıp alanında da büyük gelişmeler oldu. Antibiyotiğin keşfi de bu yüzyıldaki gelişmelerden biridir. Aslında bunlara "keşfedildi" demek hata olur, çünkü bu tekniklerin büyük bir bölümü Antik Mısır'da zaten kullanılıyordu.[47]

Mısırlıların tıp ve anatomide ne kadar ileride olduklarını gösteren en önemli eserlerden biri de, kuşkusuz geride bıraktıkları mumyalardır. Mısırlılar mumyalama konusunda yüzlerce farklı teknik kullanmışlardır.

Cansız bedenin binlerce yıl bozulmadan saklanabilmesine olanak sağlayan mumyalama işlemi, aslında oldukça karmaşık bir işlemdir. Bu konuda Mısırlıların kullandığı teknik özetle şu şekildedir: İlk önce ölünün iç organları dışarı çıkarılır, burundan beyin alınır, vücut sterilize edilir ve beden natron denilen bir madde ile sarılıp 40 gün bekletilirdi. (Natron; sodyum karbonat, sodyum bikarbonat ve sodyum kloridle, sodyum sülfatın karışımından oluşan bir maddedir.) Daha sonra bu madde vücuttan çıkarılır, kol ve bacaklar gibi vücudun eklemli yerleri çamur ya da kumla sarılır, sonra beden reçineye batırılmış ketenle, kokulu bir çeşit sarı sakızla ve tarçınla sarılırdı. Bir çeşit merhemin vücuda sürülmesinden sonra da ince bir keten tülle örtülürdü.[48]

Mısırlılar mumyalama tekniklerini sadece insanlarda değil, farklı hayvanlarda da denemişlerdir. Antik Mısır'da tıbbın oldukça gelişmiş olduğu, ele geçen arkeolojik buluntulardan ve özellikle mumyalama tekniklerinden açıkça anlaşılmaktadır. Ayrıca unutmamak gerekir ki, vücudun şeklini bozmadan, ölünün tüm iç organlarını çıkartarak mumyalamaları, bu işi yapan insanların, her organın yerini bilecek bir anatomi bilgisine sahip olduklarını göstermektedir.

Mumyalamanın dışında Mısırlılar tarafından 5000 yıl önce kullanılmış olan birçok tıbbi teknik ve alet de yapılan araştırmalarda gün ışığına çıkarılmıştır. Bu konuyla ilgili pek çok detay sıralayabiliriz:

-Mısır'da tıpla ilgilenen rahipler, tapınaklarda çeşitli hastalıkları tedavi ediyorlardı. Mısırlı doktorlar, günümüzdeki gibi farklı alanlarda uzmanlaşmışlardı. Her doktorun kendine ait bir branşı vardı. Göz doktorlarından, dişçilere kadar her konuda ihtisaslaşmış hekimler hizmet veriyordu.

-Mısır'da doktorlar, devlet denetimindeydiler. Eğer hastası iyileşmezse, yahut ölürse devlet bu hatanın sebeplerini soruşturur ve doktorun kullandığı yöntemin kurallara uygun olup olmadığını öğrenirdi. Teda-

Mısırlıların mumyalama teknikleri, oldukça gelişmiş tıp bilgisine sahip olduklarını gösteren örneklerden biridir.

vi sırasında bir ihmalkarlık yapılmışsa, bu durum tespit edilir ve doktora kanunlar çerçevesinde ceza verilirdi.

-Tapınakların her biri, ilaçların hazırlandığı ve depolandığı tam teçhizatlı bir laboratuvara sahipti.

-Bilinen ilk eczacılık uygulamaları, bandaj ve kompres kullanımı örneklerine Mısır'da rastlanmıştır. Smith Papirüsü'nde, keten bezinden yapılan yapışkan bantların yaraları kapamada ne şekilde kullanıldığından bahsedilmektedir. Keten bez, bunun dışında bandaj için de uygun bir malzemeydi.

-Arkeolojik bulgulardan, Mısır'daki tıbbi uygulamaların tamamına ait detaylı bir tablo ele geçmiştir. Bununla beraber, her biri kendi alanında ihtisaslaşmış 100'den fazla doktorun ismi ve ünvanı da bulunmuştur.

- Ayrıca Kom Ombo'daki bir başka tapınak duvarındaki rölyeflerde bir cerrahi alet kutusu resmedilmiştir. Bu kutuda büyük metal bir makas, cerrahi bıçaklar, testereler, sondalar, spatulalar, küçük kancalar ve pensler mevcuttu.

-Teknikler çok sayıda ve çok çeşitliydi. Kırıklar, çatlaklar tam olarak oturtuluyor, kırık tahtaları kullanılıyor ve yaralar dikişle kapatılıyordu. Mumyaların çoğunda çok başarılı bir biçimde tedavi edilmiş kırıklara rastlamak mümkündür.

-Mumyalarda herhangi bir cerrahi dikiş izine rastlanmamasına rağmen yara dikilmesi ile ilgili Smith Papirüsü'nde (bu papirüsün tamamı tıpla ilgilidir) on üç referans mevcuttur. Bu, Mısırlıların estetik yara dikimini de başarmış olduklarına işaret etmektedir. Yara dikiminde keten iplik kullanılıyordu. İğneler ise muhtemelen bakırdandı.

-Mısırlı doktorlar, steril yaralar ile enfeksiyonlu yaraları ayırt edebiliyorlardı. Enfeksiyonlu yaraların temizlenmesinde keçi yağı, köknar yağı ve ezilmiş bezelyeden oluşan bir karışım kullanıyorlardı.

-Penisilin ve antibiyotiğin bulunuşu oldukça yenidir. Fakat Eski Mısırlılar bu tür tedavilerin ilk organik versiyonlarını kullanıyorlardı. Ayrıca, Mısırlılar antibiyotiğin farklı çeşitlerini biliyorlardı. Belli türdeki hastalıklara uygun reçeteleri yazıyorlardı.[49]

Görüldüğü gibi Mısır medeniyeti tıp konusunda oldukça önemli adımlar atmış, tedavi yöntemleri geliştirmiş, uzman doktorlar yetiştirmiştir. Yapılan kazılarda, tıp alanında sağlanan bu önemli başarıların yanı sıra, Mısırlıların şehir planlamacılığı ve mimari gibi konularla da çok ilgili oldukları ortaya çıkmıştır.

Mısır Firavunu Tutankhamun'un cesedi, içiçe geçen iki tabut içinde muhafaza ediliyordu.

Smith papirüsü - Bu papirüste, Antik Mısırlıların, ketenden yapılmış yara ve sargı bantları kullandıkları anlatılmaktadır.

Eski Mısır'da Gelişmiş Metalurji

Metalurji en genel anlamıyla, gerekli hammaddeler kullanılarak metal ve alıaşımlarının üretilmesi, saflaştırılması, şekillendirilmesi ve korunmasını içeren bilim ve teknoloji dalıdır. Eski Mısır medeniyeti incelendiğinde, bundan yaklaşık 3000 - 3500 yıl önce, Mısırlıların başta altın, bakır, demir olmak üzere çeşitli maden ve metallerin çıkarılması ve işlenmesi konusunda uzman oldukları görülmektedir. Metalurjinin gelişmiş olması, Antik Mısırlıların, cevherlerin bulunması, çıkarılması, işlenmesi alanlarında ileri bir teknolojiye ve aynı zamanda gelişmiş bir kimya bilgisine sahip oldukları anlamına da gelmektedir.

Yapılan arkeolojik çalışmalar MÖ 3400 yıllarında Mısırlıların bakır cevherleri hakkında detaylı çalışmalar yaptıklarını ve metal alaşımları meydana getirdiklerini ortaya koymuştur. Dördüncü Hanedanlık döneminde (MÖ 2900 yılları), madenlerin araştırma ve işletmesinin en yüksek düzey yetkililer tarafından takip edildiği ve Firavunların oğulları tarafından denetlendiği bilinmektedir.

Bakırın yanı sıra, eski Mısırlıların sıkça kullandıkları madenler ve metaller arasında demir de vardı. Bronzun üretimi için tin, camların renklendirilmesinde de kobalt kullanılıyordu. Mısır'da bulunmayan metaller ise başta İran olmak üzere diğer bölgelerden getirtiliyordu.

Antik Mısırlıların en çok kullandıkları ve değer verdikleri maden ise altındı. Mısır'da ve Antik Mısır'ın sınırları içinde olan bugünkü Sudan'ın belli bölgelerinde, eski Mısırlılara ait olduğu tahmin edilen yüzlerce altın maden yatağı bulunmuştur. Apollinopolis yakınlarındaki bir altın madeninin planının bulunduğu MÖ 14. yüzyıla ait bir papirüs, eski Mısırlıların altın madenleri konusundaki profesyonelliklerini ortaya koymuştur. Papirüste yer alan bilgilere göre, maden çevresinde sayısı 1300'den fazla evin yalnızca madende çalışanların konaklaması için inşa edildiği anlatılmaktadır. Antik Mısır'da altın işlemeciliği ve mücevher sanatının önemi, bu bilgilerden anlaşılmaktadır. Nitekim arkeolojik kazılarda bulunan, yüzlerce altından yapılmış, kullanım ve süs eşyası da, eski Mısırlıların altın madenciliği ve işlemeciliği konusundaki uzmanlıklarının bir göstergesidir.

Tüm bu bilgiler eski Mısırlıların maden yataklarını tespit edebilecek, bu yataklardan madeni çıkarabilecek, çıkan madeni işleyebilecek, ayrıştırabilecek ve yeni metaller oluşturabilecek bilimsel bilgiye ve teknolojiye sahip olduklarını göstermektedir.

1

2

(1,2) Altın, gümüş ve yarı değerli taşlardan yapılmış çok ince işlemeli kralın göğüs zırhları.

3

(3) İnce işlemeli sandalet

4

(4) Sert altından yapılma, uzun uçlu küçük ibrik, sağlamlığını ve parlaklığını halen korumaktadır.

5

(5) Tutankhamun mumyasının boynunda bulunan bu kolyenin üzerinde çok ince altın işçiliği vardır. Bunun yanı sıra firavunun mumyasında, 150 tane mücevher ve kolye daha bulunmaktaydı.

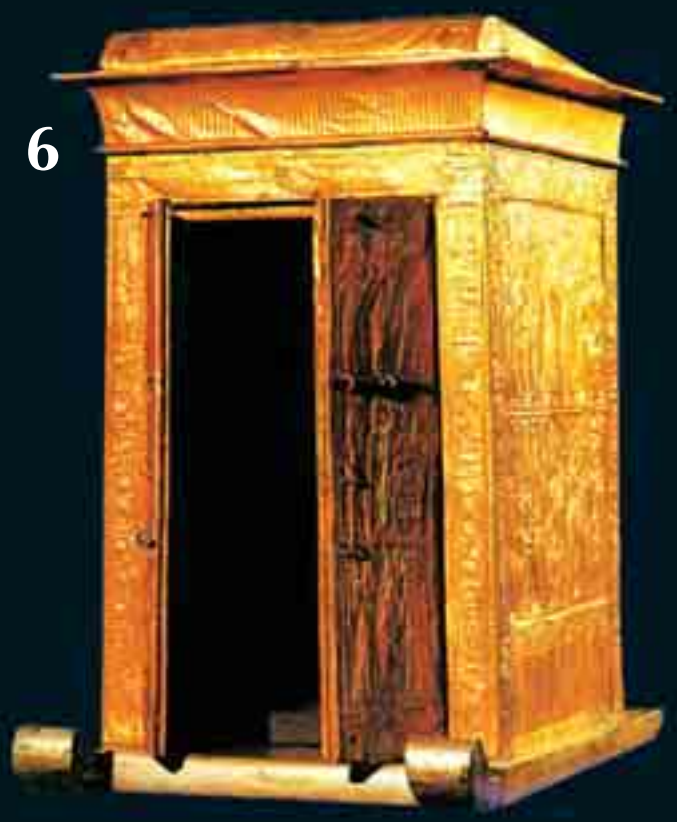

6

(6) Kalın altın varakla kaplanmış ve gümüş varaklı bir kızağın üzerine yerleştirilmiş tahta muhafaza.

7

(7) Tanis'te bulunan altın, lacivert taşı ve turkuazdan yapılmış göğüs zırhı.

Mücevherlerdeki ince işçilik, profesyonel altın işleme malzemelerinin kullanıldığını göstermektedir. Gerekli araç gereç olmadan bu derece ince işlemecilik yapılamaz. Mısırlıların altın işçiliğinin kalitesinin ve inceliğinin, günümüz işlemeceliğinden hiçbir farkı yoktur.

Şehir Planlamacılığı ve Alt Yapının Eski Mısır'daki Önemi

Mısır'ın kuru bir iklime sahip olması, bugün bize bu medeniyetten geriye pek çok ipucu bırakmıştır Bu bilgiler, antik Mısır şehirlerinin son derece gelişmiş bir alt yapıya sahip olduğunu göstermektedir.

Kuşkusuz alt yapının gelişmiş olması, bu şehirleri inşa edenlerin ileri bir mimari ve mühendislik bilgisine sahip olduklarını göstermektedir..Yer altından yol yapıldığında statiğin ölçülmesi, nerelere kirişler konması gerektiğinin saptanması, ne kadar derine inileceğinin ve ne kadar uzunlukta yol alınacağının belirlenmesi, havalandırmanın nerede, nasıl etkili olacağının hesaplanması, temiz ve kirli suların birbirine karışmadan nakledilebilmesi gibi birçok detayın ince ince düşünülmesi ve en önemlisi de bunların yapımında hiçbir hatanın meydana gelmemesi gerekir. Tüm bu teknikleri Mısırlılar biliyorlardı. Elimize ulaşan bilgiler bu gerçeği açıkça kanıtlamaktadır.

MÖ 3000'lerde Mısırlıların kullandıkları mimari teknikleri ve altyapı sorununa yaklaşımları, son derece profesyonel ve sorunları çözmeye yöneliktir. Kurak bir ülke olan Mısır için suyun önemi çok büyüktür. Nitekim bu konuda da kalıcı çözümler bulmuşlardır. Alt yapıyla ilgili olarak, Mısırlıların geliştirdikleri en önemli projelerden birisi suyu korumak için inşa ettikleri depolardır.

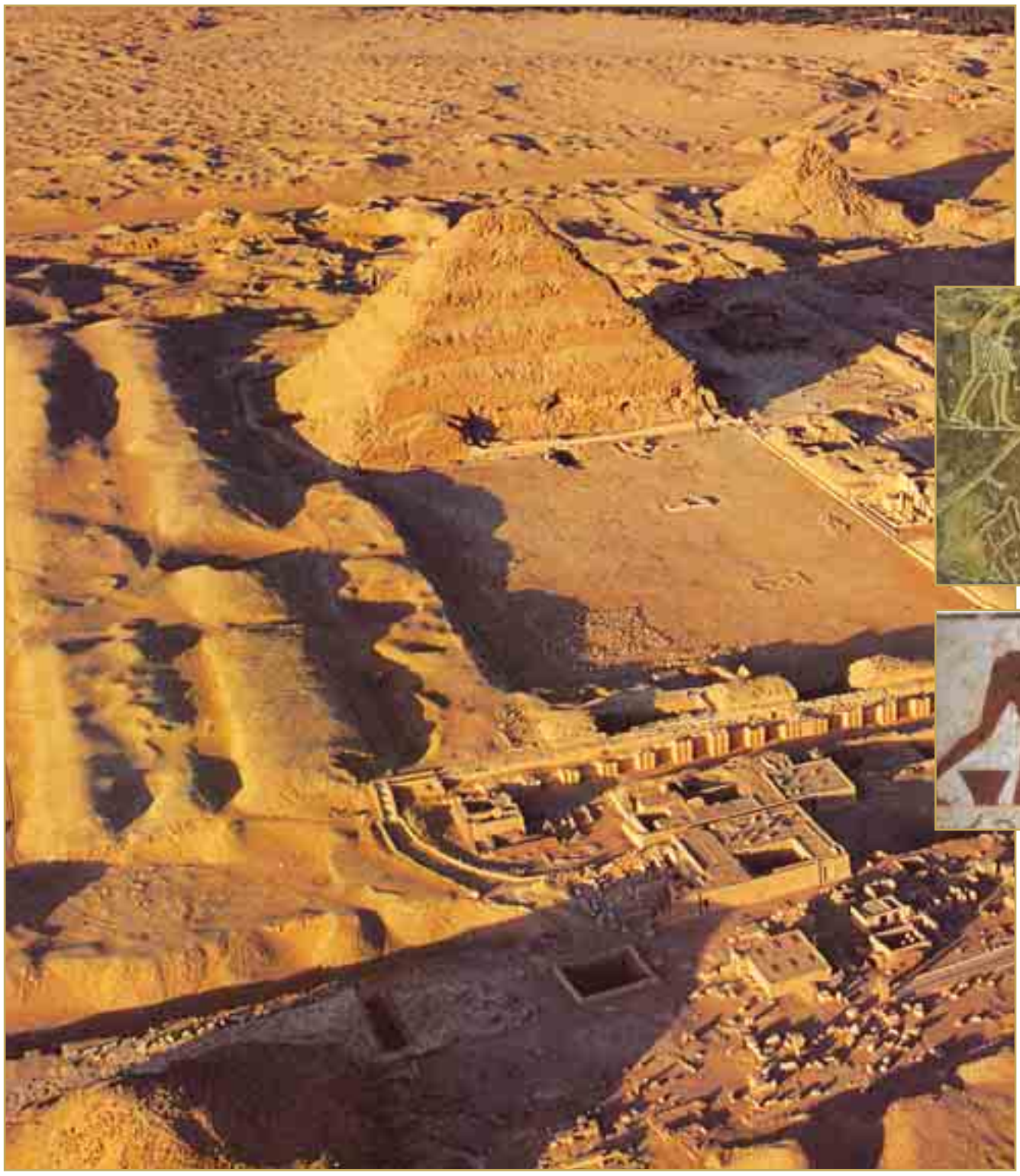

Antik Mısırlıların gelişmiş medeniyetinin en önemli göstergelerinden biri de hiç şüphesiz mimari ve mühendislik bilgileriydi

Örneğin, Fayyum vahasında keşfedilen büyük su deposu bunlardan biridir. Antik Mısır'da hayatın belli bir bölgede sürekliliğini sağlayabilmek için suni göletler de inşa edilmiştir. Bu sayede Nil'in suyu bu göletlerde biriktirilerek Mısır çöllerinde ileri bir medeniyet inşa edilebilmiştir. Bugünkü Kahire'nin seksen kilometre güneyindeki Moris Gölü, Mısırlılar tarafından, Nil'in suyunu bir kanal aracılığıyla depolamak amacıyla yapılan bu göletlerden biridir. Bu su haznesinin yakınlarına ise ev ve mabetler inşa edilmiştir.[50]

Mısırlıların tıbbi bilgileri, şehir planlaması, mühendislik bilgileri ve uygulamaları son derece ileri bir medeniyete sahip olduklarını gösteren önemli delillerden birkaçıdır. Bu bilgi ve uygulamalar, evrimcilerin iddia ettiği, "toplumların ilkelden medeniye doğru ilerledikleri" tezini bir kez daha yerle bir etmektedir. Günümüzden yaklaşık 5000 yıl önce yaşayan bir toplum, günümüzdeki çeşitli toplumlardan, hatta günümüzde bu topraklarda yaşayan bazı topluluklardan dahi daha ileri bir medeniyet seviyesine sahiptir ve bu durumun evrimle açıklanabilmesi mümkün değildir. Kuşkusuz, Mısırlıların bu yüksek medeniyeti yaşadığı dönemde, dünyanın farklı bölgelerinde daha geri medeniyetler, daha ilkel koşullarda yaşayan insanlar da var olmuştur. Ancak bunların hiçbiri, ne daha az insan özelliklerine sahiptir, ne de sözde maymunsu özelliklere. Antik Mısırlılar da, Antik Mısırlılarla aynı dönemde ilkel koşullarda yaşayan insanlar da, bundan yüz binlerce yıl önce var olmuş insan toplulukları da, günümüz insanı da tüm özellikleriyle hep insan olarak var olmuşlardır. Kimi toplumların daha ileri kimilerinin ise daha geri koşullarda yaşamış olmaları, Darwinistlerin iddia ettikleri gibi, onların asla hayvanlardan meydana gelen bir tür olduğunu veya birinin diğerinden evrimleştiğini göstermez. Bu bilime, akla ve mantığa aykırı bir yorumdur.

Antik Mısırlıların Tekstildeki Başarıları

Eski Mısır'da keten kumaşı dokuması yapılırdı. MÖ 2500'den kalan kumaş parçalarından anlaşıldığına göre, o dönemde gerek iplik bükümü, gerekse dokuma tarzı bakımından çok kaliteli kumaşlar üretilmiştir. Fakat her şeyden önemlisi bu kumaşların dokumasındaki detaylardır. Günümüzde teknoloji yardımıyla donatılmış makinelerde üretilebilen ince iplikleri Mısırlılar, MÖ 2500 tarihlerinde üretmiş ve keten iplikten dokunmuş kumaşları, mumyalama işleminde kullanmışlardır. Bu kumaşlardaki ince dokuma, antik Mısırla ilgilenen bilim adamlarını hayrete düşürmüştür. Büyüteçle sayılabilen dokumalardaki ipliklerin inceliği, bugün makine ile dokunan ipek kumaşlar ayarındadır.[51] Günümüzde dahi bu kumaşların kalitesi meşhurdur ve Mısır keteni günümüzdeki ününü MÖ 2000'lerde yaşamış olan Antik Mısır halkından almıştır.[52]

Antik Mısır dönemine ait, keten üzerine yapılmış resimlerden örnekler.

Rhind papirüsü

Matematikte İleri Seviye

Mısır'da rakamlar çok eski zamanlardan itibaren kullanılıyordu. MÖ 2000 yılına ait birtakım aritmetik problemlerini açıklayan papirüsler ele geçmiştir. Bu dokümanlar, Kahun, Berlin ve Rhind papirüsleri diye bilinmektedir. Bu belgelerde, ölçülerin ne gibi esaslara göre yapılacağı örneklerle belirtilmiştir. Mısırlılar, Pisagor Teoremi'ni, ölçüleri 3-4-5 olan bir üçgenin dik üçgen olduğunu biliyor ve bundan inşa ölçümlerinde faydalanıyorlardı.[53]

Ayrıca Mısırlılar, yıldızlarla gezegenler arasındaki ayrımı da biliyorlardı. Astronomi ile ilgili çalışmalarına görülmesi çok zor olan yıldızları da eklemişlerdi.

Diğer taraftan Mısırlıların hayatı, Nil'in yükselme ve alçalmasına bağlı olduğundan, bu durumu daima ölçmeleri ve kontrol etmeleri gerekliydi. Hükümdar, Nil'in yükselme ve alçalmasını kaydettirmek için, bir "Nilometre" yaptırmış ve bu işle uğraşmak üzere memurlar tayin etmişti.[54]

Sırlarla Dolu İnşa Teknolojisi

Antik Mısır'da inşa edilen ve günümüzde hala büyük bir hayranlıkla izlenen en önemli eserler gizemli piramitlerdir. Bu piramitlerin en ihtişamlısı olan "Büyük Piramit" şimdiye kadar dünya üzerinde inşa edilmiş en büyük taş yapı olarak kabul edilir. Bu piramitin nasıl inşa edildiği konusunda Herodot zamanından itibaren birçok tarihçi ve arkeolog, çeşitli teoriler ortaya atmıştır. Kimileri bu piramitin yapımı sırasında kölelerin çalıştırıldığını ve rampa tekniğinden basamaklı piramite kadar birçok yöntemin kullanıldığını savunmuştur. Bu yöntemlerin karşımıza çıkan manzarası şöyledir:

-Bu piramidi kölelerin inşa etmiş olma ihtimali durumunda, çalışan köle sayısının 240.000 gibi olağanüstü bir rakam olması gerekirdi.

-Eğer inşa tekniği olarak rampa yöntemi kullanılmış olsaydı, piramitin yapımı bittikten sonra bu rampanın yıkılması için yaklaşık 8 yıl gerekirdi. Danimarkalı bir inşaat mühendisi olan Garde-Hanson'a göre bu, oldukça saçma bir teoriydi. Çünkü bu rampanın yıkılmasından sonra geride kalan dev moloz artıklarını bir yerlerde görmemiz gerekirdi. Ama böyle bir delile hiçbir yerde rastlanmamıştır.[55]

Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt adlı kitabında Garde-Hanson'ın diğer teorisyenlerin önemsemediği bazı yönleri ele aldığını belirten Moustafa Gadalla şöyle devam eder:

> Piramidi ziyaret ettiğinizde şaşırtıcı görüntüleri gözünüzün önüne getirmeye çalışın: 5000 yıl önceki taş ocağı işçisi, günde, piramitlerin inşasında kullanılan 330 taş blok üretiyor. Suyun bastırdığı mevsimde, günde 4000 blok Nil nehrinin üzerinde taşınıyor ve Giza platosuna gelindiğinde bu taşlar platodan yukarıya taşınarak, piramidin inşa edileceği bölgeye ulaştırılıyor. Eğer bu şartlar altında taşıma işlemi gerçekleşiyor olsaydı, dakikada 6.67 blok taşınması gerekirdi. Bu sonuç, sunulan teorinin geçersizliği için yeterli bir rakamdır.[56]

-Tüm bunların yanında, piramidin bir yüzeyinin alanının yaklaşık olarak 2.5 hektar olduğu düşünülürse, her bir yüzeyin yaklaşık olarak 115.000 kaplama taşıyla kaplanmış olması gerekir. Bu taşlar da öylesine itinayla yerleştirilmiştir ki, taşlar arasında bırakılan mesafe bir kağıdın geçmesine olanak vermeyecek derecede dardır.[57]

Tüm bunlar piramitlerin yapımlarıyla ilgili sırların günümüz bilim ve teknolojisiyle dahi çözülemediğini gösteren bilgilerden bazılarıdır.

GİZE'DEKİ PİRAMİTLERLE İLGİLİ ÇARPICI BİLGİLER

Gize'deki piramitlerle ilgili yapılan bazı matematiksel araştırmalar, eski Mısırlıların çok gelişmiş bir matematik ve geometri bilgileri olduğunu göstermektedir. Bu hesaplamalara göre, piramitleri planlayanların matematik ve geometri bilgisi dışında, dünyanın ölçüleri, çevresi, ekseni ve bu eksenin eğimi gibi bilgilere de sahip olmaları gereklidir. MÖ yaklaşık 2500'lü yıllarda inşasına başlanan piramitlerle ilgili bu bilgiler, büyük matematik bilginleri Pisagor, Arşimet ve Öklid'den dahi 2000 yıl önce bu piramitlerin inşa edildiği göz önünde bulundurulursa, çok daha çarpıcı bir hal almaktadır:

- Piramitin açıları Nil deltasını iki eşit yarıya böler.

- Gize'nin üç piramit aralarında, bir Pisagor üçgeni oluşturacak biçimde düzenlenmişlerdir. Bu üçgenin kenarlarının birbirlerine oranları 3:4:5'tir.

- Piramitin yüksekliğiyle çevresi arasındaki oran bir dairenin yarı çapıyla çevresi arasındaki orana eşittir.

- Piramit dev bir güneş saatidir. Ekim ortasıyla Mart başı arasında düşürdüğü gölgeler mevsimleri ve yılın uzunluğunu gösterir. Piramiti çevreleyen taş levhaların uzunluğu, bir günün gölge uzunluğuna eşittir.

- Piramitin dikdörtgen biçimindeki tabanının normal kenar uzunluğu 365,342 Mısır endazesine (dönemin ölçü birimi) denk gelir. Bu sayı günümüzde de kullanılan güneş yılının günlerinin sayısına oldukça yakındır. (Günümüzde güneş yılının gün sayısı 365,224 olarak hesaplanmaktadır.)

- Büyük Piramitle dünyanın merkezi arasındaki uzaklık, Kuzey Kutbuyla piramitin arasındaki uzaklığa eşittir.

- Piramitin tabanının çevre uzunluğu, anıtın yüksekliğinin iki katına bölündüğünde, pi sayısı elde edilir.

- Piramitin dört yüzünün toplam yüzölçümü piramitin yüksekliğinin karesine eşittir.[58]

Piramitler Tekrar İnşa Edilmek İstense...

1978'de Amerika'daki, Indiana Limestone Institute of America Inc. (dünyada kireçtaşı ocakları konusunda en büyük ve en uzman kuruluş), bugün Büyük Piramit gibi bir piramit inşa edilmek istense, insan gücü ve materyallerin ne olması gerektiği hakkında bir araştırma yapmıştır. Sonuç oldukça düşündürücüdür; şirket yetkilileri, piramitlerin inşasındaki zorluğu şöyle açıklamaktadırlar:

> Eğer mümkün olan gücü maksimuma çıkartsak, bu da bugünkü üretimi üç katına çıkartmak anlamına gelir ki, bu kadar kireçtaşını ocaktan çıkarmak ve transfer etmek ancak 27 yıl sürer. Üstelik tüm bu çalışmalar Amerika'nın üstün teknolojisiyle yani hidrolik çekiçler, elektronik kristal başlı testereler kullanılarak yapılabilir. Bu büyük çaba, sadece kireçtaşını madenden çıkarmak ve onu taşımak için kullanılacaktır. Ve buna, Büyük Piramit'in inşası için gerekli olan laboratuvar testleri ve bunun gibi ön çalışmalar dahil değildir.[59]

Peki Antik Mısır'da bu dev piramitler nasıl inşa edilmiştir? Kayalık taraçalar hangi güçle, hangi makinelerle, hangi teknikle düzleştirilmiştir? Kaya mezarları hangi imkanlarla kazılmıştır? İnşaat sırasında aydınlatma nasıl sağlanmıştır? (Piramitlerin ve mezarların duvarlarında ve tavanlarında, herhangi bir kararma ve is izine rastlanmamıştır.) Taş bloklar taş ocaklarından nasıl çıkarılmış, farklı şekillerdeki taşların kenarları nasıl düzleştirilmiştir? Tonlarca ağırlığındaki bu taşlar nasıl taşınmış ve birbirlerine santimetrenin binde biri gibi bir yakınlıkta nasıl birleştirilmiştir? Bu sorular daha da artırılabilir. Peki bu sorular evrimcilerin insanlık tarihi yanılgısıyla akılcı ve mantıklı bir şekilde cevaplanabilir mi? Elbette hayır.

Antik Mısır'da, sanatıyla, tıbbıyla, mimarisi ve kültürüyle dev bir medeniyet kurulmuştur. Mısırlıların geride bıraktıkları eserler, kullandıkları tedavi yöntemleri, sahip oldukları bilgi birikiminin ve tecrübenin en önemli delillerindendir. Bugün bazı bilim adamları, tarihin evrimi iddiasına göre piramitleri yapması oldukça zor olan Mısırlıların eserlerinin, uzaylılar tarafından yapıldığını dahi iddia edebilmektedirler.

Keops Piramiti ortalama 2.5 milyon taş bloktan oluşmaktadır. Günde on bloğun üst üste konulduğu varsayılırsa -ki bu işçilerin olağanüstü bir çaba göstermelerini gerektirecektir- 2.5 milyon taşın 684 yılda yerlerine konulduğu ortaya çıkar. Oysa, söz konusu piramitin ortalama 20-30 yıl içinde yapılmış olduğu düşünülmektedir. Bu basit hesap dahi, Mısır piramitlerinin yapımında tahmin edilenden farklı ve üstün bir teknolojinin kullanıldığını ortaya koymaktadır.

Dönemin muhtemel vinç modeli

Günümüz vinç modeli

Geçmiş toplumların dev taş bloklar kullanarak inşa ettikleri binalar, günümüzün modern inşaat makinelerine benzer makinelerin o dönemlerde de kullanılmış olduğuna işaret etmektedir. Altından yapılmış olan bu süs eşyasının da inşaat makinelerine olan benzerliği dikkat çekicidir. Bu parça, 1920'lerde Panama'da bulunmuştur. Kolye ucu olarak kullanıldığı tahmin edilmektedir. Bu ve benzeri bulgular, evrimcilerin geçmiş toplumların tamamen ilkel oldukları yönündeki iddialarını yalanmaktadır. Tarih boyunca teknolojide ilerleme ve bilgi birikimi olduğu açıktır, ancak bu geçmişte hayvani koşullarda yaşandığı anlamına gelmemektedir. Geçmiş toplumlar da ihtiyaçlarına uygun keşifler yapmışlar, cihazlar geliştirmişler, makineler kullanmışlardır.

Elbetteki "piramitleri uzaylılar inşa ettiler" iddiası, demagoji ile bile bir açıklama yapamadıklarında evrimcilerin sığındıkları son derece akıl ve mantık dışı bir iddiadır. Her şeyden önce buna dair en ufak bir bilgi veya delil dahi bulunmamaktadır. Evrimciler tesadüflerle veya hayali evrimsel süreçle açıklama yapamayacaklarını anladıkları zaman hemen "uzaylılara" sığınmaktadırlar. Nitekim canlılığın yapı taşını oluşturan ilk proteinin ve hücrenin çekirdeğindeki DNA'nın, tesadüfen cansız maddelerden meydana gelemeyecek kadar kompleks ve olağanüstü bir yapıya sahip olduğunu anladıklarında şöyle gülünç bir iddiada bulunmuşlardır: "İlk canlı organizmayı dünyaya uzaylılar getirip bıraktılar." Bazı evrimci bilim adamları tarafından savunulan bu iddianın saçmalığı elbette ki evrimcilerin içine düştükleri çaresizliğin göstergelerindendir.

Mısır'da kurulan medeniyet ve tarih boyunca kurulan diğer tüm medeniyetlerin her biri akıl ve irade sahibi insanlar tarafından kurulmuştur. Üstelik bunlar çok eski dönemlere ait medeniyetlerdir. Bugün Mısır'ın MÖ 3000 yılındaki eserlerini inceleyerek hayranlığımızı dile getiriyoruz ve bilim adamları ve konuyla ilgili uzmanlar bu eserlerin nasıl meydana getirilmiş olabileceğini tartışıp araştırıyorlar. Ancak şu nokta çok önemlidir; Mısır'da bugün izlerine rastlanan 5000 yıl önceki medeniyet, elbette ki binlerce yılın tecrübe ve bilgi birikimi ile oluşmuştur. Yani bu medeniyetin kökleri daha da öncesine dayanmaktadır. Dolayısıyla evrimcilerin ve tarihin evrimine inananların iddia ettikleri gibi ilk çağlarda ilkel ve konuşma yeteneğinden yoksun, sadece hayvan avlayarak geçimini sağlayabilen, yarı hayvan insanlar yoktu. İnsan ilk yaratıldığı günden bu yana, günümüz insanının sahip olduğu zeka, estetik anlayışı, kavrayış, bilinç ve ahlak gibi tüm insani özelliklere sahipti.

Tutankhamun döneminden bir kesit. Eser Kahire'deki Mısır Müzesi'nde sergileniyor.

GEÇMİŞ MEDENİYETLERİN GÖKYÜZÜNDEKİ KEŞİFLERİ

Uçmak tarihin her döneminde insanların en büyük hayallerinden biri olmuştur. İçi sıcak hava ile dolu bir balonla olan ilk uçuş 1780'li yıllarda bir Fransız tarafından gerçekleştirilmiştir. 1903 yılında ise Wright kardeşler ilk motorlu uçağı yapmışlardır. Bu, insanoğlunun göklerdeki yolculuğunun bilinen tarihidir. Ancak, araştırmacılar insanın uçuş tarihini çok daha eski tarihlere kadar götürmektedirler.

Geçmiş medeniyetlere ait kalıntılar incelendiğinde, hava ulaşımının bildiğimiz tarihten çok daha eskilere kadar uzandığı anlaşılmaktadır. Mayaların kalıntılarında, Mısır piramitlerindeki resimlerde, Sümer yazıtlarında ve Japonya'da bulunan kalıntılarda çeşitli uçak, planör, helikopter benzeri araçlara, pilot giysili heykellere sıkça rastlanmaktadır. Bunlardan anlaşıldığı kadarıyla, günümüzden binlerce yıl önce de insanlar hava ulaşımını yapmakta, şu anda kullanılanlara benzer araçlar kullanmaktaydılar.

Kuran-ı Kerim ayetlerinde de geçmiş dönemlerde hava ulaşım aletlerinin kullanılıyor olabileceğine işaret edilmektedir. Bu ayetlerden biri şöyledir:

Süleyman için de, sabah gidişi bir ay, akşam dönüşü bir ay (mesafe) olan rüzgara (boyun eğdirdir)... (Sebe Suresi, 12)

Bu ayette ulaşılması oldukça uzak olan mesafelere, Hz Süleyman döneminde kısa sürede ulaşılabildiğine dikkat çekiliyor olması muhtemeldir. Bu ulaşım, günümüzdeki uçak teknolojisine benzer bir teknoloji kullanılarak, rüzgarla hareket eden vasıtalar meydana getirilmesiyle gerçekleşmiş olabilir. (En doğrusunu Allah bilir.)

Geçmiş medeniyetlerin hava ulaşımını kullandıklarına işaret eden delillerden biri, Mısır'da bulunan planör modelidir. 1898 yılında arkeologlar tarafından, Saqquara'daki bir mezarın içinde bulunan bu planör modelinin MÖ 2000 yılında yapılmış olduğu ortaya çıkarılmıştır. Bundan yaklaşık 2200 yıl öncesine ait bir planör modelinin ortaya çıkarılması elbette olağanüstü bir durumdur. Bu, evrimci tarih anlayışını temelden sarsan arkeolojik bir buluştur. Söz konusu modelin teknik özellikleri incelendiğinde ortaya çok daha ilginç bir manzara çıkmaktadır. Bu ahşap modelin kanatlarının şekli ve oranları, günümüzün en ileri teknolojisiyle yapılan Concorde uçaklarda olduğu gibi, hızdan minimum kayıpla maksimum kaldırma kuvveti sağlayacak şekilde tasarlanmıştır.Bu durum, Antik Mısırlıların çok iyi aerodimanik bilgisine sahip olduklarını da göstermektedir.[60]

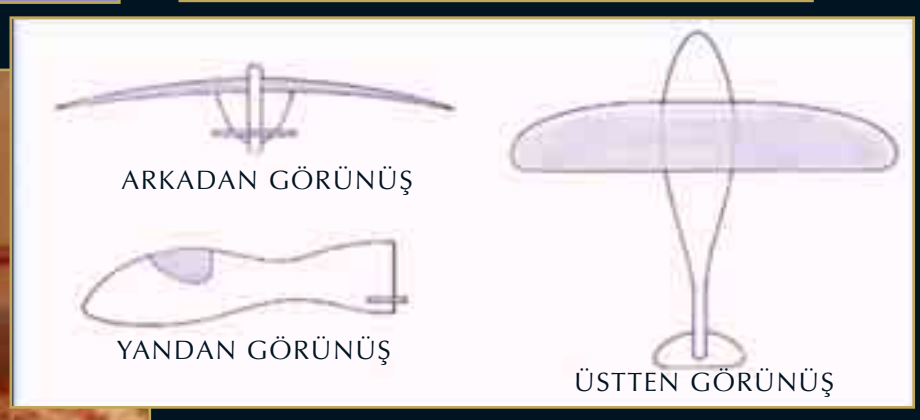

MÖ 200 yılına ait olduğu tahmin edilen ahşap planör modeli.

Abydios Tapınağı'nın duvarlarında Dr. Ruth Hiver tarafından bulunan bu resimlerdeki araçların, günümüzde de kullanılan helikopter, jet ve uçak gibi araçlarla olan benzerliği dikkat çekicidir.

NAZCA'DA BULUNAN "SOM ALTIN UÇAK MODELİ"

Geçmiş medeniyetlere ait hava taşıtı kalıntıları sadece Mısır ile sınırlı değildir. Resimdeki uçak modeli Güney Amerika, Colombia'da bir mağarada bulundu. Bu model, şu anda Smithsonian Institution of Washington DC müzesinde bulunuyor ve 1000 yıldan daha yaşlı olduğu tahmin ediliyor.

Bu küçük heykelciğin aerodinamik yapısı, kuyruk bölümündeki kenarları çıkıntılı dümeni, günümüzdeki modern uçaklardan farklı değil. "The Puzzle of Ancient Man" kitabının yazarı Donald E. Chittick bu altın heykel hakkında şu yorumlarda bulunuyor:

Tabi ki bu buluş için yüksek teknoloji dışında başka açıklamalarda yapmak mümkündür. Ancak, tüm bu el yapımı buluntular biraraya getirildiğinde ve ne ifade ettikleri dikkatle ortaya konduğunda, tek bir açıklama ortaya çıkmaktadır: söz konusu kalıntılar geçmiş medeniyetlerin yüksek teknolojiye sahip olduklarını bize göstermektedirler.[61]

Vera Cruz'da bulunan, MS 200 yılına ait olan bu heykel, araştırmacılar tarafından bir hoverkrafta, yani hem karada giden hem de deniz üzerinde hareket edebilen bir taşıta, benzetilmektedir. Kenarlarındaki kanatlar havanın dairesel şekilde hareket etmesini sağlamakta, kuyruğu dümen görevi görmekte, aracın üzerinde egzos çıkışı ve kumanda paneli görevi gören bir bölüm bulunmaktadır. Aracı kullanan pilotun giysisi de bu benzerliği doğrular niteliktedir.

"DOGU" LAR BİNLERCE YIL ÖNCE YAŞAMIŞ PİLOTLAR MI?

Dogu'lar boyutları 7-30 cm arasında değişen kilden heykelciklerdir. Şu ana kadar 3000 adet Dogu heykeli bulunmuştur ve MÖ 500 – MÖ 10.000 yılları arasında yapıldıkları tahmin edilmektedir. Bu tarihler, tüm eski medeniyetlerden, hatta Mısır ve Sümer medeniyetlerinden, daha eskidir.

Dogu'lar Japonya'nın en eski medeniyeti olarak kabul edilen Jomonlar tarafından yapılmıştır. Elde edilen tarihsel kayıtlara göre Jomon halkı seramik kullanan ilk medeniyettir.[62] Kyushu'daki Fukui Mağarasında 12.700 yıllık bir seramik parçası bulunmuştur.

Dogu heykelleri geçmiş medeniyetlere ait heykellerden oldukça farklıdır. Heykeller dikkatle incelendiğinde, Dogu kıyafetlerinin çok kapsamlı teknik donanıma sahip oldukları görülmektedir. Bu kıyafetler 20. yüzyılın ilk çeyreğinde kullanılan pilot ya da dalgıç kıyafetlerine benzemektedir. Dogu kıyafetlerinin üzerindeki zırh, insana hareket imkanı sağlayan eklem yerlerine sahiptir. Nefes alma bölümleri bulunmaktadır. Gözler özel bir gözlükle korunmaktadır. Çıkarılabilir eldivenleri bulunmaktadır. Özellikle de miğferler çok ilgi çekicidir; yuvarlak, hava kanallı, kulaklıklı, nefes alma düzenekli ve korunaklı gözlüklere sahip şekilde tasarlanmıştır.

20. yüzyılda kullanılan uçuş ve dalış kıyafetlerine benzerlikleriyle dikkat çeken bu heykelcikler, dönemin insanlarının ileri teknolojik bilgiye sahip olduklarını göstermektedir. Bu bilgiler, tarihin sözde evrimsel bir süreç içinde ilerlemediğinin delillerindendir. Kuran'da da Hz. Süleyman döneminde ileri bir medeniyet seviyesi olduğu haber verilmektedir. Bu dönemde hava ulaşımı kullanıldığına, deniz altından faydalanıldığına işaret edilmektedir. (En doğrusunu Allah bilir.) Hz. Süleyman'a hizmet eden cinlerin dalgıçlık yaptığıyla ilgili ayetler şu şekildedir:

Böylece rüzgarı onun (Hz. Süleyman) buyruğu altına verdik. Onun emriyle dilediği yöne yumuşakça eserdi. Şeytanları da; her bina ustasını ve dalgıç olanı. (Sad Suresi, 36-37)

EVRİMCİLERİN SENARYOLARINI ALT ÜST EDEN KEŞİF: 2000 YILLIK ANALOG BİLGİSAYAR

1900 yılında Ege Denizi'nin batı girişinde, Crete ve Kythera adalarının arasında batık bir gemi bulundu. Gemi heykeller, amforalar ve çeşitli kalıntılarla doluydu. Bu, modern arkeolojinin ilk büyük denizaltı buluşlarındandı. Kalıntıların büyük bir bölümü, Hz İsa'dan bir süre önce yaşamış Yunanlı sanatçıların eserleri olarak tanımlandı. Fakat içlerinden bir tanesinin; kireçlenmiş, bronz bir eserin, hangi amaçla kullanıldığı tam olarak belirlenemedi. Ancak yıllar sonra yapılan araştırmaların ardından, bu tanımlanamayan kalıntının "hayret uyandıran, karmaşık bilimsel bir alet" olduğu tespit edildi.

İlginç alet, yavaş yavaş kurudukça, eski tahta kaplama kalıntısı ve içindeki parçaları çatladı ve ortaya dört tane düz-yatay parça çıktı. Dişli çarkın iç tarafında ise zar zor okunabilen bir yazı vardı. Bilim adamları bu aletin bir denizcilik aracı olduğunu doğruladılar. Alet hakkında sürekli yeni fikirler ortaya atılıyor, net bir sonuca varılamıyordu. İnsan eliyle yapılmış bu alet hakkındaki spekülasyonlar, 1951 yılında Yale Universitesi'nden Profesör Derek de Solla Price'ın araştırmalarına kadar sürdü.

Aleti tekrar oluşturabilmek için, Price ve Yunanlı çalışma arkadaşları, X ve Gamma ışınları kullanarak mekanizmayı incelediler. Mekanizmada katman katman, üst üste, çeşitli boylarda dişlilerin bulunduğunu keşfettiler. Olası dişli oranlarının uzun hesaplamalarını yaptıktan sonra Price hayret verici bir sonuca ulaştı: eski Yunan mucitleri Güneş, ay ve gezegenlerin geçmiş, şimdiki ve gelecekteki gerçek hareketlerini taklit eden bir mekanizma tasarlamışlardı. **Antikythera Mekanizması 2000 yıllık bir ANALOG BİLGİSAYAR idi.**[63] Bu buluş evrimcilerin Helenistik dönemden önce sadece basit araçlar kullanıldığı yönündeki iddialarını tamamen altüst ediyordu.

Orijinal mekanizma, yanları ahşap dikdörtgen kutu içinde bulunan bronz bir mekanizmaydı. Ön ve arkası, mucidinin detaylı açıklamalar yazdığı bronz kapılarla kaplıydı. Üç tuş, aletin bilgileri okuma işlevi içindi. Birincisi, iki ortak merkezli şerit içeriyordu, biri burçlar kuşağı işaretlerini gösteriyor, diğeri de Yunan aylarının isimlerini gösteriyordu.

- Bir ibre, yılın her günü Güneş'in pozisyonunu, burçlar kuşağında gösteriyordu.

- İkinci tuş, Güneş tutulmalarının on sekiz yıllık devresini gösteriyordu.

- Üçüncüsü, ayın farklı evrelerini gösteriyordu.

Otuz dokuz bronz dişli paralel yüzey üzerinde, dişliler birbirlerine girmişti ve günde bir kere çevrilmesi gereken bir tutaçla hareket ettiriliyordu. Bunlar, iki dingilinin farklı hızlarda dönmesine olanak tanıyan diferansiyel dişli tren gibi hareket eden, kenarları tırtıklı bir döner levha gibi birbirlerine bağlıydılar. Şunu belirtmek gerekir ki, modern otomobillerde virajları farklı oranlarda dönebilmek için, tekerleklerin çekişini sağlayan diferansiyel dişli 17. yüzyılda keşfedildi. Price bu aleti "tüm zamanların en mükemmel temel mekanik icadı" olarak değerlendirmekte ve "Bunu keşfedenler her şeyden önce mekanik dahilerdi"[64] demektedir.

Bu buluş tüm dünyada çok büyük yankı yarattı. Evrimcilerin hayali "insanlığın tarihi" tabloları bu buluşla birlikte altüst olmuştu. Çünkü evrimcilere göre 2000 yıl önce yaşayan bir uygarlığın, teknolojiden uzak, basit aletler kullanan bir uygarlık olması gerekiyordu. Oysa Yunanlı bilim adamlarının icat ettikleri bu mekanizma, geçmiş medeniyetlerin evrimcilerin iddia ettikleri gibi olmadıklarını ortaya koydu. Onlar yüzyıllarca öncesinden bilgisayar modeli üretmiş, günümüz medeniyetlerinin çok ilerisine geçmişlerdi. (İlk analog bilgisayarın 1931 yılında, Vannevar Bush tarafından gerçekleştirilmiştir)[65] Donald E. Chittick "*The Puzzle of Ancient Man – Advanced Technology in Past Civilizations*?" isimli kitabında Antikythera mekanizması hakkında şu yorumu yapıyordu:

Evrimci bakış açısına göre, geçmiş medeniyetlere ait kalıntılarda ileri teknolojiye dair bulguların bu-

lunması mümkün değildir. Ancak Ege Denizi'nde, Hz. İsa'dan önceki dönemlere ait bir gemide bulunan bir kalıntı onlar için çok şaşırtıcıydı. *Bu mekanik bir bilgisayar parçasına benziyordu. Modern bilgisayarlar iki türlüdür: analog ve dijital. Hz. İsa'dan önceki döneme ait olan bu gemide bulunan alet, karmaşık bir analog bilgisayardı."*[66]

The Observer'da bu buluş "**Dünya'nın en eski bilgisayarı ortaya çıktı**" başlığı ile verildi. Helena Smith imzalı haberde şu cümleler yer alıyordu:

… kireçle kaplanmış bronz mekanizmanın okyanus dibinde keşfinin ardından, saklı yazıtlar bunun Güneş'in, Ay'ın ve gezegenlerin hareketlerinin haritasını çıkartmak için kullanılan, Dünyanın en eski bilgisayarı olduğunu gösterdi… Alet hakkında araştırma yapan İngiliz-Yunan takımıyla birlikte olan astrofizikçi Xenophon Mousas, ***"Gizemlerin çözülmesine çok yaklaştık. Bu sanki astronomiyi ve matematik bilgisini içeren bir bulmaca gibi"*** *diyor… Londra Bilim Müzesi eski müdürü Michael Wright,* ***"bu aygıtın eski uygarlıkların teknolojik olarak nasıl gelişmiş olduklarının en iyi kanıtı"*** *olduğunu söylüyor:* ***"Yapılmış olan ustalık, alet yapımı seviyesinde, Yunanlıların Rönesans'a kadar geçilemediklerini göstermektedir…"***

Pek çok uzman "bu buluşun bilim tarihinin yazılış şeklini değiştirebileceğini" söylemekte. Atina Milli Teknik Üniversitesi Profesörü Theodosios Tassios: ***"Pek çok açıdan bu buluş, ilk analog bilgisayardı. Bu buluş, bizim eski medeniyetlere bakışımızı değiştirecek."***[67]

Uzmanların bu ifadeleri son derece önemlidir. Çünkü insanoğlunun Antikythera mekanizması benzeri bir bilgisayar yapması için yaklaşık 20 yüzyıl geçmesi gerekti. Yunanlılar ise yaklaşık 2000 yıl öncesinden, analog bilgisayar yapabilme bilgisine sahiptiler. Tüm bunlar göstermektedir ki, 2000 yıl önce yaşamış olan insanlar, günümüzdeki çeşitli toplumlardan çok daha ileri bir medeniyet seviyesine sahiptir ve bu durumun evrimle açıklanması mümkün değildir. Kuşkusuz Yunanlıların bu yüksek medeniyeti yaşadıkları dönemde, dünyanın farklı bölgelerinde daha geri medeniyetler, daha ilkel koşullarda yaşayan insanlar da var olmuştur. Ancak bunların hiçbiri, ne daha az insan özelliklerine sahiptir, ne de sözde maymunsu özelliklere. Kimi toplumların daha ileri kimilerinin ise daha geri koşullarda yaşamış olmaları, Darwinistlerin iddia ettikleri gibi, onların asla hayvanlardan meydana gelen bir tür olduğunu veya birinin diğerinden evrimleştiğini göstermez. Bu, bilime, akla ve mantığa aykırı bir yorumdur.

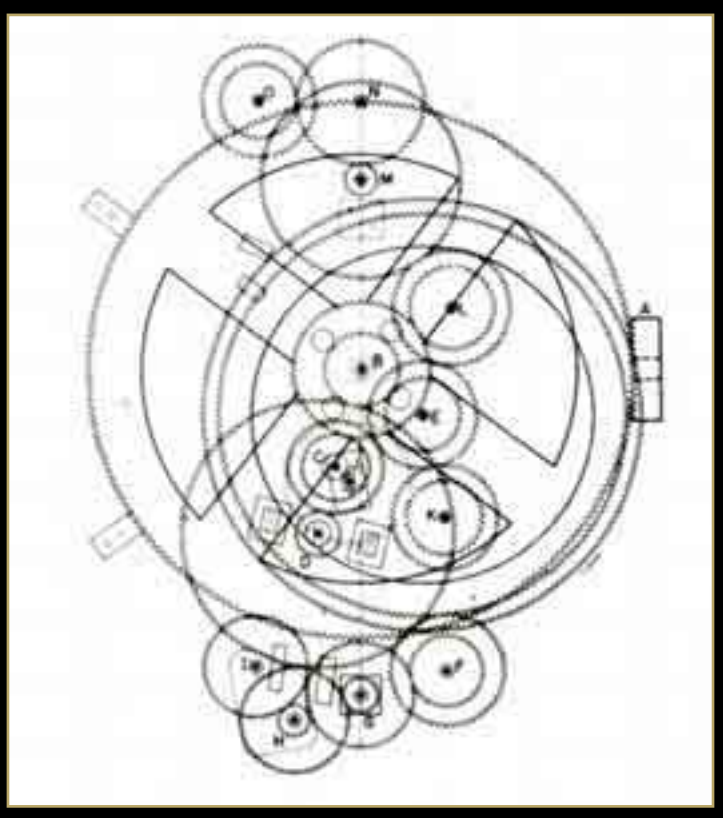

Resimde, Ege Denizi'nde bulunan, dişli çarkları olan bir analog bilgisayar olduğu düşünülen parça görülmektedir.

ANTİK MISIR'DA ELEKTRİK VAR MIYDI?

Dendera'daki Hathor Tapınağı'nda bulunan bazı duvar resimleri, Antik Mısırla ilgili oldukça ilginç bir bilgiyi gün yüzüne çıkarmıştır. Resimde yer alan figürler, Antik Mısırlıların elektriği bildiği ve kullandığı ihtimalini gündeme getirmiştir. Söz konusu resim dikkatlice incelendiğinde, tıpkı günümüzdeki gibi yüksek voltaj yalıtımının o günlerde de kullanıldığı görülür: Ampul görünümündeki şekil dikdörgen bir sütun (bu sütun izolatör olarak kullanıldığı tahmin edilen ve ced sütunu olarak adlandırılan bir sütundur) tarafından desteklenmektedir. Resimdeki şeklin günümüz elektrik lambalarıyla olan bu şaşırtıcı benzerliği, çok dikkat çekicidir. Tunsten ışığının kaşifi olan Dr. Colin Fink, Mısırlıların bundan yaklaşık 4300 yıl öncesinden, zıt kutupla bakıra elektrik kaplamayı bildiklerini söylemektedir. Bu kaplama, kendisinin 1933 yılında sülfürü kullanarak denediği bir yöntemdir.[68]

Resimde tarif edilen bu sistemin ışık yayıp yaymadığı, bilim adamları tarafından denenmiştir. Avusturyalı elektrik mühendisi Walter Garn, kabartmada yer alan resmi çok detaylı olarak incelemiş, resimdeki ampulü, yılanlı teli, duyu, ced sütunu olarak kullanılan izolatörün aynısını yapmıştır. Ve ortaya çıkan sistem etrafı aydınlatmış, yani ışık yaymıştır.[69]

Mısır'da elektriğin kullanılmış olabileceğini gösteren delillerden biri de piramitlerin iç duvarlarında hiç is izinin bulunmamasıdır. Eğer evrimci arkeologların iddia ettiği gibi, aydınlatma için meşale ve benzeri malzemeler kullanılmış olsaydı duvarlarda mutlaka is olması gerekirdi. Ancak piramitlerin en içteki dehlizlerinde dahi böyle bir is izi yoktur. Gerekli aydınlatma sağlanmadan, inşaatın devam etmesi, daha da önemlisi duvarlardaki gösterişli resimlerin yapılabilmesi mümkün değildir. Bu da Mısır'da elektriğin kullanılmış olma ihtimalini güçlendirmektedir.

Dendera'daki Hathor Tapınağı'nın duvarlarında bulunan bu resimlerde görülen figürlerin günümüzde kullanılan ampullerle olan benzerliği bilim adamlarını hayrete düşürmüştür.

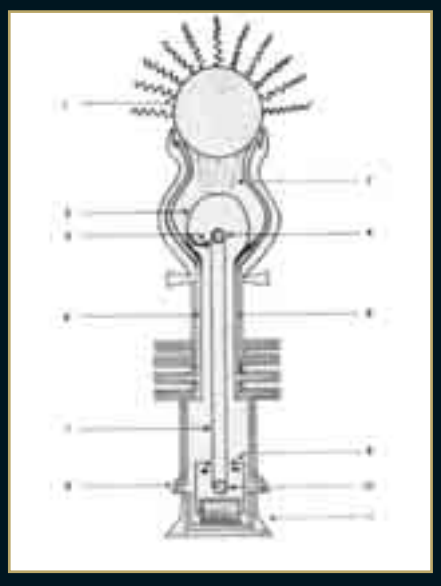

Mısır hiyerogliflerinde sıkça rastlanan ced sütunu, bir tür elektrik malzemesini sembolize ediyor olabilir. Ced sütunu, jenaratör görevi görüyor ve bu şekilde aydınlatma sağlanıyor olabilir.

Sümer Medeniyeti

Darwinist bilim adamları insanlık tarihinin sözde evrimini anlatırlarken, çok önemli bir konuda daha aciz kalmaktadırlar. Bu da insanlığın üniversiteler, hastaneler, fabrikalar, devletler kurmasına, besteler yapmasına, olimpiyatlar düzenlemesine, uzaya gitmesine vesile olan, kısaca insanı insan yapan en önemli özelliklerinden biri olan "akıldır."

Evrimciler insan aklının, sözde yaşayan en yakın akrabası şempanzelerle ayrıldıktan sonra yaşanan süreçte evrimleşerek bugünkü halini aldığını iddia ederler. Aklın sözde evriminde var olduğunu iddia ettikleri sıçramaları ise beyinde meydana gelen rastlantısal değişimlere ve alet yapımı yeteneğinin geliştirici etkisine dayandırırlar. Bu iddialarını televizyon belgesellerinde, dergi ve gazete yazılarında sık sık karşımıza çıkarır ve önce taştan bıçak, sonra da mızrak yapmayı öğrenen maymun adamların hikayesini anlatırlar. Ancak bu propaganda geçersizdir. İnsanlara aktarılan senaryolar bilimsel gösterilmeye çalışılmalarına karşın tamamen bilim dışıdır ve tek kaynakları Darwinist ön yargılardır. Ve kuşkusuz en önemlisi, insan aklının maddeye indirgenemez oluşudur. Bu gerçek materyalizmin geçersizliğini belgeleyerek aklın evrimi iddialarını temelinden yıkmaktadır.

Gerçekte aklın evrimle ortaya çıktığını iddia eden evrimciler, ilkel bir akıl seviyesine sahip olmanın neye benzediğini kişisel olarak tecrübe etme ve sözde evrimsel süreçteki şartları tekrarlama imkanına sahip değildirler. Evrimci yayınlarıyla bilinen Nature dergisinin editörü Henry Gee, bir evrimci olmasına karşın bu tür iddiaların bilim dışı olduğunu açıkça kabul etmektedir:

> Mesela, insanın evriminin, vücudun duruşu, beyin hacmi ile ateş, alet kullanımı gibi teknolojik başarılar ve lisanın ortaya çıkmasını sağlayan el-göz koordinasyonundaki gelişmelere bağlı olarak geliştiği söylenir. Ancak bu gibi senaryolar subjektiftir. Deneylerle asla test edilemezler, öyleyse bilimsel değildirler. Genelde kullanımda olmaları, bilimsel testlere değil, sahiplerinin iddia ve otoritesine dayanır.[70]

Bu tür senaryolar bilim dışı olmalarının yanı sıra mantıksal açıdan da tutarsızdırlar. Evrimciler sözde evrimle ortaya çıkan akıl sayesinde alet kullanımının ortaya çıkıp geliştiğini; alet kullanımı sayesinde de aklın geliştiğini savunmaktadırlar. Oysa böyle bir gelişim ancak insan aklı zaten mevcutken mümkündür. Bu anlatıma göre ilk olarak teknolojinin mi yoksa aklın mı sözde evrimle ortaya çıktığı sorusu cevapsızdır.

Darwinizm'in en etkili eleştirmenlerinden Phillip Johnson bu konuda şunları yazar:

> Aklın ürünü olan bir teori, teoriyi üreten aklı uygun bir şekilde asla açıklayamaz. Mutlak doğruyu keşfeden üstün bilimsel aklın hikayesi ancak ve ancak aklı verilmiş bir yetenek olarak kabul ederseniz tatmin edicidir. Aklı kendi icatlarının bir ürünü olarak açıklamaya çalıştığımız anda, çıkışı olmayan aynalı bir koridora girmişizdir.[71]

Darwinistlerin insan aklını açıklamakta aciz kalmaları, insanlığın kültürel ve sosyal tarihi hakkında öne sürdükleri iddiaların da geçersiz olduğunu gözler önüne serer. Nitekim buraya kadar incelediğimiz bütün bilgiler ve bulgular da Darwinist bilim adamlarının, "tarihin evrimi" iddiasını tam anlamıyla geçersiz kılmaktadır.

İnsanlık tarihi, eski dönemlerde yaşayanların -evrimcilerin iddialarının aksine- tahmin edilenden çok daha üstün bir teknoloji ve medeniyete sahip olduklarını gösteren yüzlerce delil ve bulguyla doludur. Bunlardan biri de Sümer medeniyetidir. Sümerlerin geriye bıraktığı eserler, insanoğlunun binlerce yıl önce sahip olduğu bilgi birikiminin delillerindendir.

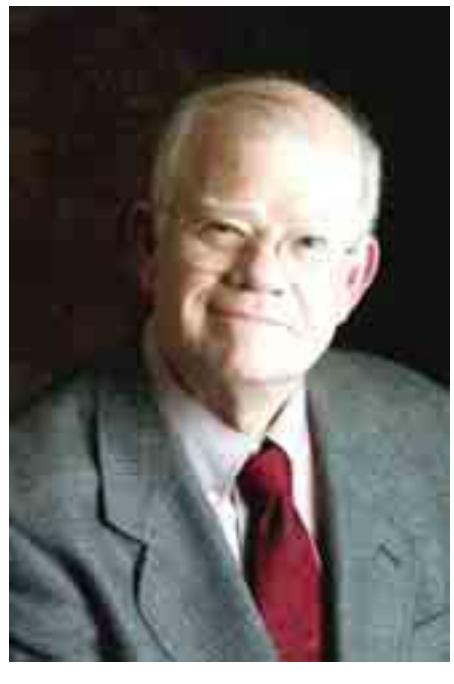

Darwinizm'in en etkili eleştirmenlerinden Phillip Johnson

Sümerler MÖ 3000'den itibaren büyük şehir devletleri kurarak sürekli genişlemiş ve geniş kitleleri kontrol altına almışlardı.

İleri Bir Medeniyet: Sümerler

Mezopotamya, Yunancada "nehirler arasında" anlamına gelir. Bu bölge, dünyadaki en verimli topraklardan biridir ve bu özelliğiyle büyük medeniyetlerin geliştiği bir bölge olmuştur.

Bu toprakların güneyinde bulunan ve bugün Kuveyt ve Kuzey Suudi Arabistan olarak bilinen bölgeden çıkan bir grup insan, diğer topluluklardan farklı bir dil konuşuyor, şehirlerde oturuyor, hukuki düzene dayalı bir monarşi ile yönetiliyor ve yazıyı kullanıyorlardı. Bu toplum Sümerlerdi. MÖ 3000'den itibaren büyük şehir devletleri kurarak gittikçe genişlemiş, geniş kitleleri kontrol altına almışlardı.[72]

Sümerler ilerleyen tarihlerde, Akad toplumu tarafından yenilgiye uğratılarak kontrol altına alınmışlardır. Ancak Akadlar, Sümerlerin kültürünü, dinini, sanatını, hukukunu, yazısını, devlet yapısını ve edebiyatını benimseyerek, Mezopotamya uygarlığının devam etmesini sağlamışlardır.

Sümerler döneminde teknolojiden sanata, hukuktan edebiyata kadar tüm alanlarda önemli gelişmeler yaşanmıştır. Sümerlerin gelişmiş ticaretleri ve güçlü bir ekonomileri vardı. Tunç metalurjisi, tekerlekli araçlar, tekneler, heykeller ve anıtsal yapılar bu dönemdeki hızlı gelişimin günümüze ulaşan kanıtlarından birkaçıdır. Ayrıca Sümerlerin, günümüze kadar ulaşamamış olan birçok el sanatına da sahip olduğu bilinmektedir. Mezopotamya kentleri için önemli bir dış satım malı olan yün dokumaların dokunup boyanması da, gelişmiş yan sanatlara örnek olarak verilebilir.[73]

Sümerlerin toplumsal alanda da gelişmiş bir yapılanması vardı. Sümer devleti monarşik bir yapıya sahipti. İktidarda bulunan rahip-kral, devleti bir dizi bürokratlar yardımıyla yönetiyordu. Yardımcıları, hasattan sonra, ürünleri halk arasında paylaştırır, toprakları gezip gözlem

Geçmiş toplumların inşa etmiş oldukları köklü medeniyetler, Darwinistlerin sözde "ilkelden medeniye doğru ilerleme" tezinin gerçeği yansıtmadığını göstermektedir. Sümer medeniyeti de bu durumun örneklerinden biridir.

Yukarıdaki resimde görülen Asur arabasının herhangi bir çekici güç olmadan gitmesi dikkat çekicidir. Askerlerin giydikleri zırhlı giysiler, o dönemde zırh sanatının ne kadar geliştiğini gösteriyor. Kıyafetler, tamamen zırhla kaplanmıştır ve bu sayede kişilerin hem rahat hareket etmeleri mümkün olmakta hem de vücutları baştan sona korunmaktadır. Arabanın, güç savaş şartlarına ve darbeye dayanıklı olduğu görülmektedir. Ayrıca arabanın uç kısmından, kale kapısı kırmada da kullanıldığı anlaşılmaktadır. Bu anlamda kullanılan malzeme ve arabanın gücü dikkat çekicidir. (MÖ 2000-MÖ 612)

yaparlardı. Sümerlerin sahip olduğu yönetim sisteminin temelini bürokrasi oluşturmaktaydı. Her bölgedeki rahip, orada yaşayan halkın sorumluluğunu üstüne alır ve özellikle büyük şehirlerde gıda paylaşımının dikkatli bir şekilde yapılmasını sağlardı. Rahiplerin bu çalışmaları kaydedilerek saklanırdı.

Günümüzden yaklaşık 5000 yıl önce yaşamış olan Sümerlerin sosyal, sanatsal, bilimsel ve ekonomik alandaki yaşantıları, evrimcilerin öne sürdükleri sözde "ilkelden gelişmişe doğru ilerleyen insan" modeliyle tamamen çelişmektedir. Sümerlerin inşa etmiş olduğu büyük medeniyet hem kendi devrinde son derece ileridir, hem de günümüzde dahi pek çok toplumla kıyaslandığında oldukça gelişmiş bir medeniyettir. Evrimcilerin iddialarıyla, sözde maymunsuluktan bir müddet önce kurtulmuş, hırıltılar çıkarmaktan konuşmaya geçeli kısa bir süre olmuş, daha yeni sosyalleşmeye başlamış, hayvan yetiştirmeyi, tarımla uğraşmayı yeni öğrenmiş insanların nasıl olup da bu derece gelişmiş bir kültür inşa ettikleri açıklanamaz. Açıkça görülmektedir ki, tarihin her döneminde insan zihniyle, yetenekleriyle, zevkleriyle, sosyal ilişkileriyle insan olarak var olmuştur. Evrimcilerin çeşitli yayın organlarında sıkça gündeme getirdikleri, ateş başında oturan, mağaralara sığınmış, kaba taştan aletler yaparak günlerini geçiren yarı maymun-yarı insan çizimleri ise hayal ürünü olmaktan öteye gitmeyen, tarihsel, arkeolojik ve bilimsel bulgularla hiçbir şekilde uyuşmayan hikayelerden ibarettir.

Sümerler ve Bilim

Sümerler, matematikte sayı sistemini uygulamışlardır. Günümüzde kullanılan 10 sayısına dayalı matematik sistemi yerine, 60 sayısına dayalı bir matematik sistemi kullanmışlardır. 60 sayısı, halen bazı hesaplamalarda önemli bir yer tutar, bir saatin 60 dakikadan, bir dakikanın 60 saniyeden oluşması ya da dairede 360 derece olması gibi... Bu nedenledir ki, geometri ve cebirin de ilk formüllerini ortaya koyan Sümerlerin matematik bilgileri, günümüz matematiğinin temeli olarak kabul edilir.

Ayrıca Sümerler, astronomide oldukça ileri bir düzeye ulaşmış, ay, yıl, gün hesaplarını günümüzle neredeyse aynı şekilde yapmışlardır. 12 aydan oluşan bir takvime sahip olan Sümerlerin takvimini, An-

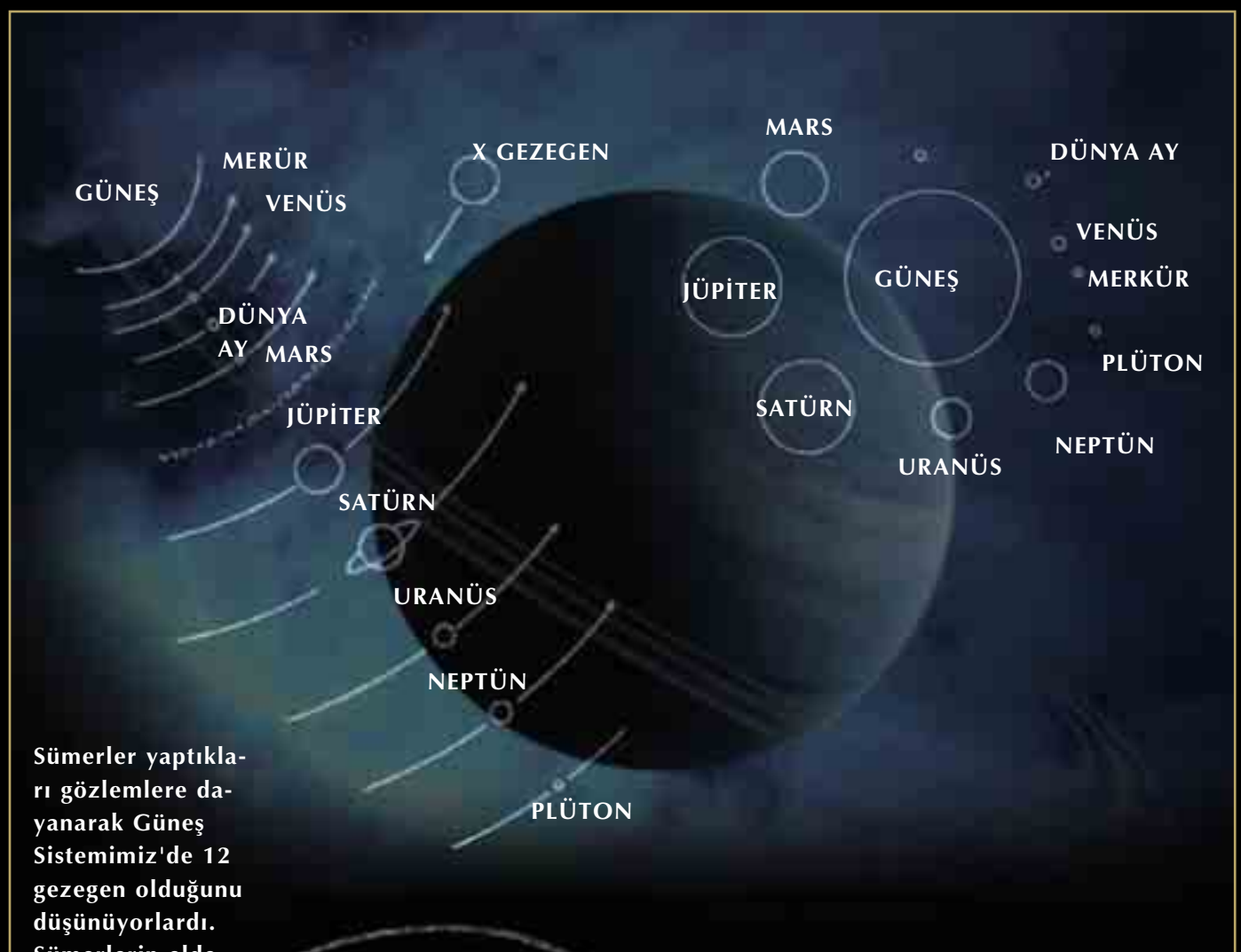

Sümerler yaptıkları gözlemlere dayanarak Güneş Sistemimiz'de 12 gezegen olduğunu düşünüyorlardı. Sümerlerin elde ettiği bu sayıya Güneş ve Ay da dahildi. Sümerlerin 12. gezegen ya da bazı kaynaklarda Nibiru olarak adlandırdıkları bu gezegen, yakın zamanda pek çok bilim adamı tarafından varlığı kabul edilen ve Gezegen X olarak adlandırılan 10. gezegendir.

Yukarıdaki resimde Sümerlerin Güneş Sistemi çizimleri görülmektedir. Buna göre Güneş ortada yer almakta ve gezegenler de Güneş'in etrafında dönmektedirler.

Sümerler 12 aydan oluşan bir takvime sahiplerdi. Ayrıca pek çok takımyıldızın haritasını çıkarmışlardı ve Merkür, Venüs, Jüpiter gibi gezegenlerin hareketlerini de takip edebiliyorlardı. Sümerlerin tespitlerinin doğruluğu, günümüzdeki bulgularla da doğrulanmaktadır.

tik Mısırlılar, Yunanlılar ve bazı Semitik toplumlar da kullanmıştır. Bu takvime göre, bir yıl kış ve yaz olmak üzere iki mevsimden oluşmaktaydı. Yaz mevsimi ilkbahardaki gün dönümünde, kış mevsimi ise sonbahardaki gün dönümünde başlıyordu.

Sümerler, "Ziggurat" adını verdikleri kulelerde uzayı da incelemişlerdir.[74] Güneş ve Ay tutulmalarını önceden saptayabildikleri, çeşitli kayıtlarda açıkça görülmektedir. Sümerlerin bir diğer astronomik bulgusu da, pek çok takımyıldızın haritasını çıkarmış olmalarıdır. Güneş ve Ay'ın yanı sıra, Merkür, Venüs, Mars, Jüpiter ve Satürn'ün de hareketlerini takip edip kaydetmişlerdir. Bundan 5000 yıl önce Sümerlerin uzayla ilgili yaptıkları bilimsel saptamalar, bugün uzay araçlarından gönderilen görüntülerle doğrulanmaktadır.

Hiç şüphesiz bu durum, tarihin evrimi iddialarıyla tamamen çelişmektedir. Ortada, günümüzün dev teleskopları, gelişmiş bilgisayarları, her türlü teknik alt yapıya sahip gözlem merkezleri sayesinde ancak yeni elde edilmiş bilgileri, bundan 5000 yıl önce keşfetmiş bir topluluk vardır. Bu durumda evrimci bilim adamlarının yapması gereken, ön yargılarını bir kenara bırakarak, bilimsel ve tarihsel bulguların onlara gösterdiği gerçeğe göre hareket etmektir. Ve bu gerçek, Darwinistlerin iddia ettiği gibi, medeniyetlerin sürekli ilkelden gelişmişe doğru ilerlediği, toplumların ve kültürlerin evrim geçirdiği tezinin bilimsel ve tarihsel bir geçerliliği olmadığını göstermektedir. Medeniyetler kuran, besteler yapan, sanat eserleri meydana getiren, görkemli yapılar inşa eden, uzayla ilgili araştırmalar yapıp önemli veriler elde eden, bilimsel gelişmelere imza atan, teknolojik buluşlar ortaya koyan insanın tarihini sözde evrimsel bir süreçle açıklamaya çalışmanın temelinde yatan neden, birtakım ideolojik kaygılardır. Bilim adamlarına yakışan tavır ise ideolojik kaygılara göre değil, deneylere, bulgulara, gözlemlere kısaca bilimsel verilerin ortaya koyduğu delillere göre davranmaktır.

Ziggurat

NEMRUD MERCEĞİ

1850 yılında arkeolog John Layard'ın elde etmiş olduğu bir bulgu, "Merceği aslında ilk olarak kim kullandı?" sorusunu gündeme getirmiştir. John Layard, şimdiki Irak topraklarında yaptığı kazıda, günümüzden 3000 yıl öncesine ait mercek görünümünde bir parça bulmuştur. Halen İngiliz Müzesi'nin arşivinde yer alan bu parça, bilim dünyasında bilinen ilk merceğin Asurlular döneminde kullanıldığını göstermiştir. Roma Üniversitesi'nden Prof. Giovvani Pettinato da, bilim tarihinin belirlenmesi konusunda önemli bir buluş olarak nitelendirdiği bu parçanın, Asurluların kapsamlı astronomi bilgisinin kaynağını da açıkladığını söylemektedir. Asurlular, Satürn gezegenini ve bu gezegenin etrafındaki halkaları tespit etmiş bir toplumdu.[75]

Bu merceğin hangi amaçla kullanılmış olduğu elbette tartışılabilir bir konudur, ancak açık bir gerçek vardır, o da geçmiş toplumların hepsinin evrimci bilim adamlarının öne sürdüğü gibi basit bir hayat yaşamadıklarıdır. Geçmişteki toplumlar da, bilimi ve teknolojiyi kullanmış, köklü medeniyetler inşa etmiş, gelişmiş bir yaşam sürmüşlerdir. Nasıl bir yaşam sürdüklerine dair günümüze son derece kısıtlı bilgi ulaşmıştır. Ama ulaşan bilgilerin hemen hepsi bu toplumların evrim geçirmediğini açıkça göstermektedir.

Günümüzden yaklaşık 3000 yıl öncesine ait, mercek görünümündeki parça , "bilim tarihinin belirlenmesi konusunda önemli bir buluş" olarak nitelendirilmektedir. Bilim tarihi insanın, ilk ortaya çıktığı andan itibaren zihniyle, yetenekleriyle, zevkleriyle insan olarak var olduğunu göstermektedir.

BAĞDAT PİLİ

1938 yılında Alman arkeolog Wilhelm Konig tarafından bulunan vazo görünümündeki bir parça, "Bağdat Pili" olarak adlandırılmaktadır. Peki yaklaşık 2000 yıllık bir geçmişi olduğu hesaplanan bu parçanın pil olarak kullanıldığı sonucuna nasıl varılmıştır? Zira, eğer bu parçanın pil olarak kullanıldığı doğruysa –ki yapılan araştırmalar doğru olduğunu göstermektedir- medeniyetin sürekli ileri gittiği, geçmişteki toplumların ise geri koşullarda yaşadığına dair tüm teoriler yerle bir olmaktadır. Ağız kısmı asfaltla kapatılmış olan bu toprak kabın iç kısmında bakır bir tüp bulunmaktadır. Alt kısmından bakır bir diskle kapalı olan bu tüp içinde bir demir çubuk üst taraftaki asfalt kapak aracılığıyla tutturulmuştur. Çubuk, tüpün içine doğru sallanır pozisyondadır, ancak hiçbir noktayla temas etmemektedir.

Kabın bir elektrolitle doldurulması durumunda ise, akım üreten bir pil elde edilmiş olunur. İşte bu, elektrokimyasal reaksiyon olarak bilinen olaydır ve günümüzde kullanılan pillerin işleyiş mekanizmasından hiçbir farkı yoktur. Bağdat pili esas alınarak oluşturulan modellerle yapılan denemelerde 1.5-2 volt arasında enerji elde edilmiştir.

Bu durumda önemli bir soru daha gündeme gelmektedir: Bundan 2000 yıl önce pil, ne için kullanılmaktadır? Ortada bir pil olduğuna göre, pille kullanılan birçok da cihaz ve alet olması gerektiği açıktır. Ve bu durum, bundan 2000 yıl önce yaşayan insanların bilinen ve tahmin edilenden çok daha gelişmiş yaşam standartlarına sahip olduklarını bir kez daha göstermektedir.

Resimde görülen, 2000 yıl öncesine ait "Bağdat pili" olarak adlandırılan bu parçayla ilgili araştırmalar, bunun akım üreten bir pil olarak kullanıldığını kanıtlamaktadır.

Tarihin Evrimi İddilarını Çürüten Bir Başka Medeniyet: Mayalar

Evrimci yayınların hemen hepsinde ortak bir nokta vardır. Bu yayınlarda bir canlıya ait biyolojik yapı veya özelliğin niçin evrimleşmiş olabileceğine dair hayali senaryolara yer verilir. Dikkat çekici olansa, evrimcilerin hayal gücüyle ürettikleri hikayelerin bilimsel gerçeklermiş gibi anlatılmasıdır. Oysa bu yayınlarda anlatılanlar "Darwinist masallar"dan başka bir şey değildir. Evrimciler kendi zihinlerinde kurguladıkları senaryoları, topluma sözde bilimsel kanıt gibi sunmaya çalışmaktadırlar. Oysa bu anlatımlar tümüyle aldatıcıdır. Darwinist masallar, herhangi bilimsel bir değer taşımazlar; evrimci iddialar için de asla kanıt oluşturmazlar.

Evrimci literatürde sıkça rastlanılan hikayelerden biri de, sözde maymunsu varlıkların insana dönüşmesi ve ilk başlarda sözde ilkel olan insanın da belirli bir süreç içerisinde sosyalleşerek gelişmesidir. Hiçbir bilimsel kanıtı olmamasına rağmen, yarı dik yürüdüğü, hırıltılar çıkardığı varsayılan "mağara adamları"nın ailesiyle birlikte gezerken ya da ellerindeki kaba aletlerle avlanırken veya bir ateş başında otururlarken resmedildiği sözde ilkel insan canlandırmaları da bu hikayenin en bilinen parçalarıdır.

"İnanın ve böyle olduğunu hayal edin" anlamına gelen bu canlandırmalar, evrimcilerin, insanları somut gerçeklerle değil de hayali masallarla iknaya çalıştıklarının en önemli göstergelerindendir. Çünkü bunlar bilimsel kanıtlara değil, sahibinin kabullerine ve ön yargılarına dayalı hikayelerdir.

Evrimciler bu hikayeleri anlatmanın yanlışlığını bile bile bunları profesyonel literatürde tutmakta, topluma bilimsel gerçekler gibi sunmakta bir sakınca görmemektedirler. Ancak evrimcilerin sık sık anlattığı bu senaryolar evrim teorisine hiçbir bilimsel destek oluşturmamaktadır. Çünkü insanın maymunsu atalardan türediği iddiasını destekleyen bir tek bilimsel bulgu dahi bulunmamaktadır. Aynı şekilde, toplumların ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiğini gösteren hiçbir arkeolojik ve tarihsel bulgu da yoktur. İnsan var olduğu ilk günden beri insandır ve her dönemde farklı medeniyetler, kültürler inşa etmiştir. Bu medeniyetlerden biri de, geride bıraktığı izlerle büyük hayranlık uyandıran Maya medeniyetidir.

Tarihi kaynaklarda, bu bölgede yaşayan toplumlara gelen, uzun boylu, beyaz kıyafetli bir kişiden bahsedilmektedir. Yazıtlarda yer alan bilgiye göre, kısa bir dönem için, tek İlah inancının yayıldığı ve bilimde, sanatta gelişme kaydedildiği belirtilmektedir.

Eski Maya kentlerinden Uxmal'deki bir bina kalıntısı

Bazı evrimci bilim adamları, Mayaların metal eşya kullanmadıklarını iddia ederler. Ancak, Maya kalıntılarındaki taşların üzerinde yer alan detaylı taş işlemeciliğinin nasıl yapıldığını açıklayamazlar. Yoğun nemli bir ortam olan Yucatan ormanlarının yüksek bölgelerinde, metal eşyalar çok kısa sürede okside olup çürürler. Dolayısıyla günümüze Mayaların kullandıkları metal eşyaların izleri kalmamış olabilir. Ama kalan taş yapılar, metalin bilindiğini ve kullanıldığını göstermektedir. Çünkü bu derece ince ve detaylı işlemenin sadece taş aletlerle yapılması mümkün değildir.

Rosalila yapıtının Batı binasının üst kısmı

Taş üzerindeki detaylı işleme, Mayaların taş işçiliği için gerekli teknik alt yapıya sahip olduklarını göstermektedir. Çelik eğeler, levyeler ve benzeri aletler olmadan bu işçiliğin yapılması neredeyse imkansızdır.

Matematik Uzmanı Mayalar

MÖ 1000 yıllarında Orta Amerika'da, diğer medeniyetlerden oldukça uzakta yaşayan Mayalar, tıpkı Mısır, Yunan veya Mezopotamya'daki uygarlıklar gibi gelişmiş bir medeniyet oluşturmuşlardır. Mayaların en önemli özelliği ise, astronomi ve matematik alanındaki çalışmaları ve oldukça karmaşık yazı dilleriyle bilime öncülük etmiş olmalarıdır.

Mayaların zaman, astronomi ve matematik alanlarındaki bilgileri, kendi dönemlerinin Batı dünyasının bilgisinden bin yıl ileriydi. Mesela Dünya'nın bir yıllık dönüşü hakkındaki hesapları, bilgisayar icat edilmeden önce yapılan hesaplardan daha kesin ve hatasızdı. Matematikte sıfır kavramı, Avrupalı matematikçilerin keşfetmesinden bin yıl önce Mayalar tarafından kullanılıyordu. Matematikte kendi çağdaşlarından çok daha gelişmiş rakamlar ve işaretler kullanmışlardı.

Maya Takvimi

Mayaların kullandığı takvim de, ileri medeniyetlerini gösteren delillerden biridir. Mayalar tarafından kullanılan "Haab takvimi" 365 günden oluşmaktadır. Ayrıca Mayalar, bir yılın 365 günden biraz daha uzun olduğunu da hesaplamışlardır. Mayaların yaptıkları hesaplamalara göre bir yıl 365.242036 günden oluşmaktadır. Günümüzde kullanılan Gregoryen takvimi ise 365.2425 günden oluşmaktadır.[76] Görüldüğü gibi iki rakam arasında çok küçük bir fark bulunmaktadır. Bu da, Mayaların matematik ve astronomi konusundaki uzmanlıklarını gözler önüne seren bir başka delildir.

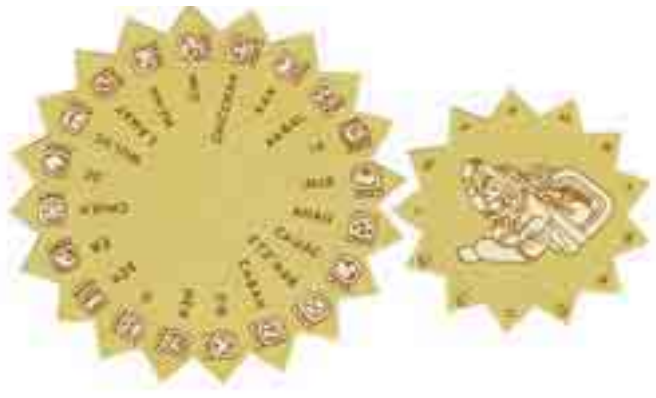

Gün	Sembol	İsim	Gün	Sembol	İsim	Gün	Sembol	İsim	Gün	Sembol	İsim
1		Imix	6		Cimi	11		Chuen	16		Cib
2		Ik	7		Manik	12		Eb	17		Caban
3		Akbal	8		Lamat	13		Ben	18		Etznab
4		Kan	9		Muluc	14		Ix	19		Cauac
5		Chicchan	10		Oc	15		Men	20		Ahau

Maya takvimi, günümüzde kullanılan 365 günlük Gregoryen takvimiyle neredeyse aynıdır. Mayalar, bir yılın 365 günden biraz daha uzun olduğunu hesaplamışlardı. (sağda).
Azteklerin taşa oydukları takvimleri görülmektedir. (üstte)

Cichen Itza'daki Savaşçılar Tapınağı

Mayaların Astronomi Bilgileri

Mayalardan günümüze gelen ve Kodeks olarak isimlendirilen üç kitapta, Mayaların yaşantılarına ve astronomi ilimlerine dair önemli bilgiler bulunmaktadır. Madrid Kodeksi, Paris Kodeksi ve Dresden Kodeksi olarak adlandırılan bu üç kitaptan, Dresden Kodeksi Mayaların astronomi hakkında ne kadar çok bilgiye sahip olduklarını göstermesi açısından çok önemlidir. Mayalar oldukça karmaşık bir yazı stiline sahiptirler ve bugüne kadar Maya yazısının %5-%30'luk kısmı çözülebilmiştir. Bu bile, Mayaların ne kadar ileri bir bilim seviyesine sahip olduklarını göstermek için yeterli olmuştur.

Örneğin Dresden Kodeksi'nin 11. sayfasında Venüs gezegenine dair bilgiler bulunur. Mayalar bir Venüs yılını 583.92 gün olarak hesaplamışlar ve bu rakamı yuvarlayarak 584 gün olarak kabul etmişlerdir. Bununla birlikte binlerce yıllık Venüs devrelerini çizimleriyle ortaya koymuşlardır. Aynı kodekste iki sayfa Mars'a, dört sayfa Jüpiter ve uydularına ait bilgilere, sekiz sayfa da Ay'a, Merkür'e, Satürn'e ayrılmıştır. Bu sayfalarda, sözü edilen gezegenlerin Güneş etrafındaki dönüşleri, Güneş'le birlikte hareketleri, gezegenlerin birbirleriyle ilişkileri, Dünya'yla ilişkileri gibi oldukça karmaşık hesaplamalarla belirlenen bilgileri açıklamışlardır.

Mayalıların astronomi bilgisi, Venüs yörüngesinin her 6000 yılda bir gün geri alınmasının gerekli olduğunu tespit edecek kadar mükemmeldir. Böyle bir bilgi birikimini nasıl edindikleriyse, günümüzde halen astrologlar, astro-fizikçiler ve arkeologlar tarafından tartışılmaktadır. Günümüzde böyle karmaşık hesaplar bilgisayar teknolojisinin yardımıyla yapılabilmektedir. Bugünün bilim adamları uzay hakkında bilgilerini, her türlü teknolojik ve elektronik cihazla donatılmış gözlem merkezlerinde ve üslerde edinmektedirler. Mayalar ise bundan yüzlerce yıl önce günümüz teknolojisiyle ulaşılan bilgi ve hesaplamalara sahiptirler. Bu durum bir kez daha, toplumların sürekli olarak sözde ilkellikten medeniyete doğru ilerledikleri tezini geçersiz kılmaktadır. Tarihte yaşamış pek çok toplum,

Venüs yörüngesinin her 6000 yılda bir gün geri alınmasının gerekli olduğunu tespit edecek kadar mükemmel bir astronomi bilgisi, geçmişte yaşamış insanların nasıl bir medeniyete sahip olduklarını göstermesi bakımından önemli bir örnektir.

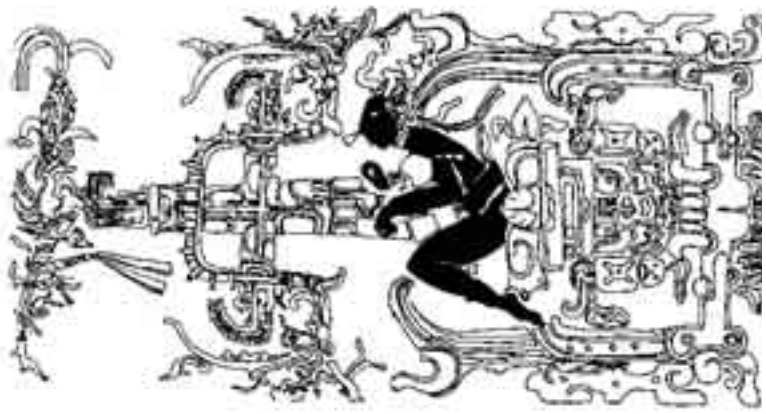

Maya medeniyetine ait bu resim, Maya yöneticilerinden Pakal'ın mezarının kapağında yer almaktadır. Pakal'ın üzerinde oturduğu araç bir tür motorsikleti andırmaktadır. Bu, Mayalar döneminde kullanılan, o devre ait motorlu bir araç olabilir.

günümüz toplumları kadar hatta bazılarından çok daha ileri bir medeniyet seviyesine sahiptir. Ve günümüzde de geçmişte yaşamış toplumların seviyesine dahi ulaşamamış gerilikte yaşayan birçok toplum bulunmaktadır. Kısaca, medeniyet kimi zaman ileri, kimi zaman geri gitmekte, kimi zaman da hem ileri hem geri medeniyetler aynı dönem içerisinde yaşayabilmektedir.

Eski Maya Şehri Tikal'deki Yol Ağı

Tikal, en eski Maya şehirlerinden biridir. MÖ 8. yüzyılda kurulmuştur. Vahşi bir orman arazisinin içine kurulmuş olan Tikal şehrinde yapılan arkeolojik kazılarda şimdiye kadar, evler, saraylar, piramitler, tapınaklar, toplantı alanları ortaya çıkarılmıştır. Tüm bu alanların birbirleriyle yollar aracılığıyla bağlantılı olduğu görülmüştür. Hatta uçaktan çekilen bazı radar fotoğraflarında, komple bir kanalizasyon sisteminin yanı sıra şehrin her alanını kapsayan bir de sulama sistemi olduğu anlaşılmıştır. Ne de-

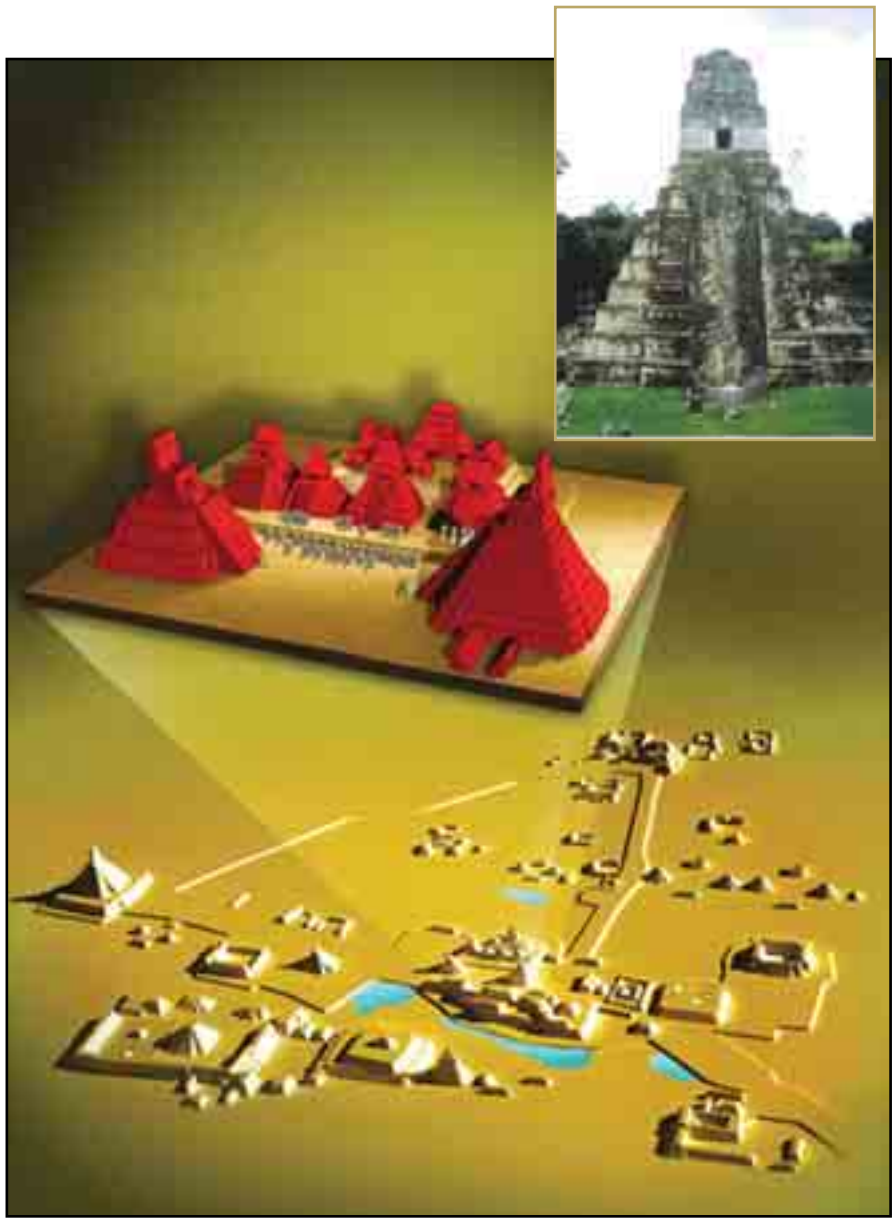

Darwinistler hiçbir bilimsel delilleri olmamasına rağmen, insanın geçmişte ilkel bir canlı olduğunu, ilkel bir şekilde yaşadığını ve zaman içinde zeka seviyesinin geliştiğini öne sürerler. Arkeolojik bulgular ise bu iddiaların geçersizliğini ortaya koymaktadır. Örneğin eski Maya şehirlerinden biri olan Tikal'de yapılan kazılarda mühendislik ve planlama harikası eserler ortaya çıkarılmıştır. Hava fotoğrafları Maya şehirlerinin geniş bir yol ağıyla birbirlerine bağlı olduklarını göstermektedir. Tüm bunlar tarihin her döneminde ileri medeniyetlerin var olduğunun delilidir.

niz ne de nehir kenarında bulunan Tikal'de sulamanın gerçekleşebilmesi için yaklaşık on tane de dev su deposu kullanıldığı açığa çıkarılmıştır.

Tikal'den ormana doğru uzanan beş ana cadde vardır. Bunlar arkeologlar tarafından merasim yolları ya da seramoni caddeleri olarak adlandırılmaktadır. Havadan çekilmiş olan fotoğraflar ise, Maya şehirlerinin geniş bir yol ağıyla birbirlerine bağlı olduklarını göstermektedir. Yaklaşık toplam 300 km uzunluğundaki bu yollar, detaylı bir mühendislik çalışması yapıldığını ortaya koyar niteliktedir. Tüm yollar, kırılmış kayalardan yapılmış ve üzerleri açık renk dayanıklı bir tabakayla kaplanmıştır. Cetvelle çizilmiş gibi düzgün bir hatta sahip olan bu yolların nasıl inşa edilmiş olduğu, yollar inşa edilirken Mayaların yönlerini nasıl belirlemiş oldukları, hangi araç ve gereçlerden yararlanmış oldukları cevaplanması gereken önemli sorulardır. Evrimci anlayışla bu sorulara akılcı ve mantıklı cevaplar verilmesi mümkün değildir. Çünkü mühendislik harikası, kilometrelerce uzunluktaki yollar söz konusudur. Gayet açıktır ki, bu yollar ince hesaplamaların, ölçümlerin, yön tayininin, gerekli araç ve gereçlerin kullanımının eseridir.

Mayaların Kullandığı Dişli Çarklar

Mayaların yaşamış oldukları bölgelerde yapılan araştırmalar, dişli çark mekanizmasına sahip aletler yaptıklarını göstermektedir.

Mayaların önemli kentlerinden biri olan Copan'da çekilmiş olan arka sayfadaki fotoğraf, bu durumun delillerinden biridir. Dişli çark mekanizmasını kullanan bir toplumun makine mühendisliği bilgisine sahip olması, kuvvet ve hareketin etkileşimlerini bilmesi şarttır.

Bu bilgilere sahip olmayan birinin dişli çark mekanizmasını meydana getirmesi mümkün değildir. Örneğin sizden, bu resimdekine benzer bir mekanizma oluşturmanızı isteseler, gereken eğitimi almadan

Copan'da bulunan Maya dişli çarkları

bu mekanizmayı meydana getirmeniz ve kusursuz işlemesini sağlamanız olanaksızdır.

Oysa Mayalar bunu başarmıştır. Bu da Mayaların bilgi seviyesinin önemli bir göstergesi, evrimcilerin iddia ettiği gibi "geçmişte yaşayanların geri" olmadıklarının ispatıdır.

Buraya kadar ele alınan bilgiler bize geçmişte yaşamış olan toplumların ileri medeniyet seviyelerinden birkaç küçük örnek sunmaktadır. Bu örnekler, oldukça önemli bir gerçeği göstermektedir: Yıllardır evrimci zihniyetle telkin edilen, geçmişte yaşamış toplumların geri, ilkel ve basit bir yaşamları olduğu tezi doğru değildir. Tarihin her döneminde farklı medeniyet seviyelerinde, farklı kültürlere sahip toplumlar yaşamıştır. Ancak hiçbiri diğerinden evrimleşmemiştir. Bundan 1000 yıl önce bazı geri medeniyetlerin yaşamış olması, tarihin evrimleştiğini, toplumların ilkelden gelişmişe doğru ilerlediğini gösteren bir durum değildir. Çünkü bundan bin yıl önce bu geri toplumlarla beraber, bilim ve teknolojide ilerlemiş, köklü medeniyetler inşa etmiş, son derece ileri toplumlar da yaşamıştır. Toplumların ilerlemesinde, kültürlerin birbirlerinden olan etkileşimleri, nesillerin birbirlerine aktardıkları bilgi birikimi, kuşkusuz önemli bir rol oynar. Ama bu bir evrimleşme değildir.

Kuran-ı Kerim'de de geçmişte yaşamış toplumlardan örnekler verilirken, bunların bazılarının ileri bir medeniyet inşa etmiş oldukları haber verilir:

Onlar, yeryüzünde gezip-dolaşmıyorlar mı ki, böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını bir görsünler. Onlar, kuvvet ve yeryüzündeki eserleri bakımından kendilerinden daha üstün idiler... (Mümin Suresi, 21)

Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı ki, kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını bir görsünler. Onlar, kendilerinden (sayıca) daha çoktu ve yeryüzünde kuvvet ve eserler bakımından daha üstündüler. Fakat kazandıkları şeyler, (azaba karşı) onlara hiçbir şey sağlayamadı. (Mümin Suresi, 82)

(Halkı) Zulmediyorken yıkıma uğrattığımız nice ülkeler vardır ki, şimdi onların altları üstlerine gelmiş ıpıssız durmakta, kullanılamaz durumdaki kuyuları (terk edilmiş bulunmakta), yüksek sarayları (çın çın ötmektedir). (Hac Suresi, 45)

Kuran'da haber verilen bu gerçekler, arkeolojik bulgularla da desteklenmektedir. Yeryüzündeki pek çok arkeolojik bulgu ve geçmiş toplumların yaşama alanları incelendiğinde, gerçekten de, bu toplumların çoğunluğunun günümüzdeki bazı toplumlardan dahi ileri bir seviyede yaşadıkları, inşaat teknolojisinde, astronomide, matematikte, tıpta çok büyük aşamalar kaydettikleri görülür. Bu da Darwinistlerin, tarihin ve toplumların evrimi masalını bir kez daha geçersiz kılmaktadır.

HALA AÇIKLANAMAYAN NAZCA ÇİZGİLERİ

Peru'nun Liman şehrinde yer alan Nazca çizgileri, bilim adamlarının açıklayamadıkları bulgulardan biridir. 1939 yılında New York Üniversitesi'nden Dr. Paul Kosok'un söz konusu bölgeyi havadan incelemesiyle ortaya çıkan bu çizgiler oldukça şaşırtıcıdır. Kilometreler boyunca uzanan bu çizgiler, kimi zaman bir havaalanını, kimi zaman çeşitli kuşları, kimi zaman maymunları, kimi zaman da örümcekleri andırmaktadır. Çizgilerin Peru'nun bu çorak çöl arazisinde kim tarafından, ne amaçla ve nasıl çizilmiş olabileceği hala meçhuldur. Çeşitli bilim adamları bu konuda farklı tezler ortaya atmış, ancak bu tezlerden hiçbiri henüz doğrulanmamıştır. Öte yandan, kilometrelerce uzanan, belli şekiller oluşturan bu çizgileri yapan insanların, bazı bilim adamları tarafından öne sürüldüğü gibi, ilkel bir yaşamları olmadığı da açıktır. Bu insanlar, ancak belli bir yükseklikten görülebilen ve ne olduğu anlaşılabilen şekilleri kusursuz bir düzen içerisinde meydana getirmişlerdir. Elbette bu, üzerinde düşünülmesi gereken şaşırtıcı bir durumdur.

1

2

3

4

5

6

45 metre uzunluğunda örümcek resmi (1), insan figürü (2), büyük sinekkuşu resmi (3) 140 metre uzunluğunda. Uzunluğu 58 metre genişliği 93 metre olan büyük maymun resmi (4), ağaç (5), köpek figürü (6)

Elbette tarihsel süreç içerisinde her alanda büyük ilerlemeler kaydedilmiş, bilim ve teknolojide önemli gelişmeler sağlanmıştır. Fakat bu değişimleri evrimcilerin ve materyalistlerin iddia ettiği gibi bir "evrim" süreci olarak tanımlamak akılcı ve bilimsel bir yaklaşım değildir. Kültür ve tecrübe birikimi sayesinde teknoloji ve bilim gibi alanlarda sürekli bir gelişim söz konusudur. Ancak burada önemli olan nokta şudur; günümüz insanı ile binlerce yıl önce yaşayan bir kişi arasında, nasıl fiziksel özellikler açısından bir fark yoksa, zeka ve yetenek açısından da bir fark yoktur. 20. yüzyıldaki insanların beyin kapasitesi ve zekası daha çok geliştiği için daha ileri bir uygarlığa sahip oldukları düşüncesi, evrim teorisinin telkinleri sonucunda oluşturulmuş yanlış bir bakış açısıdır.

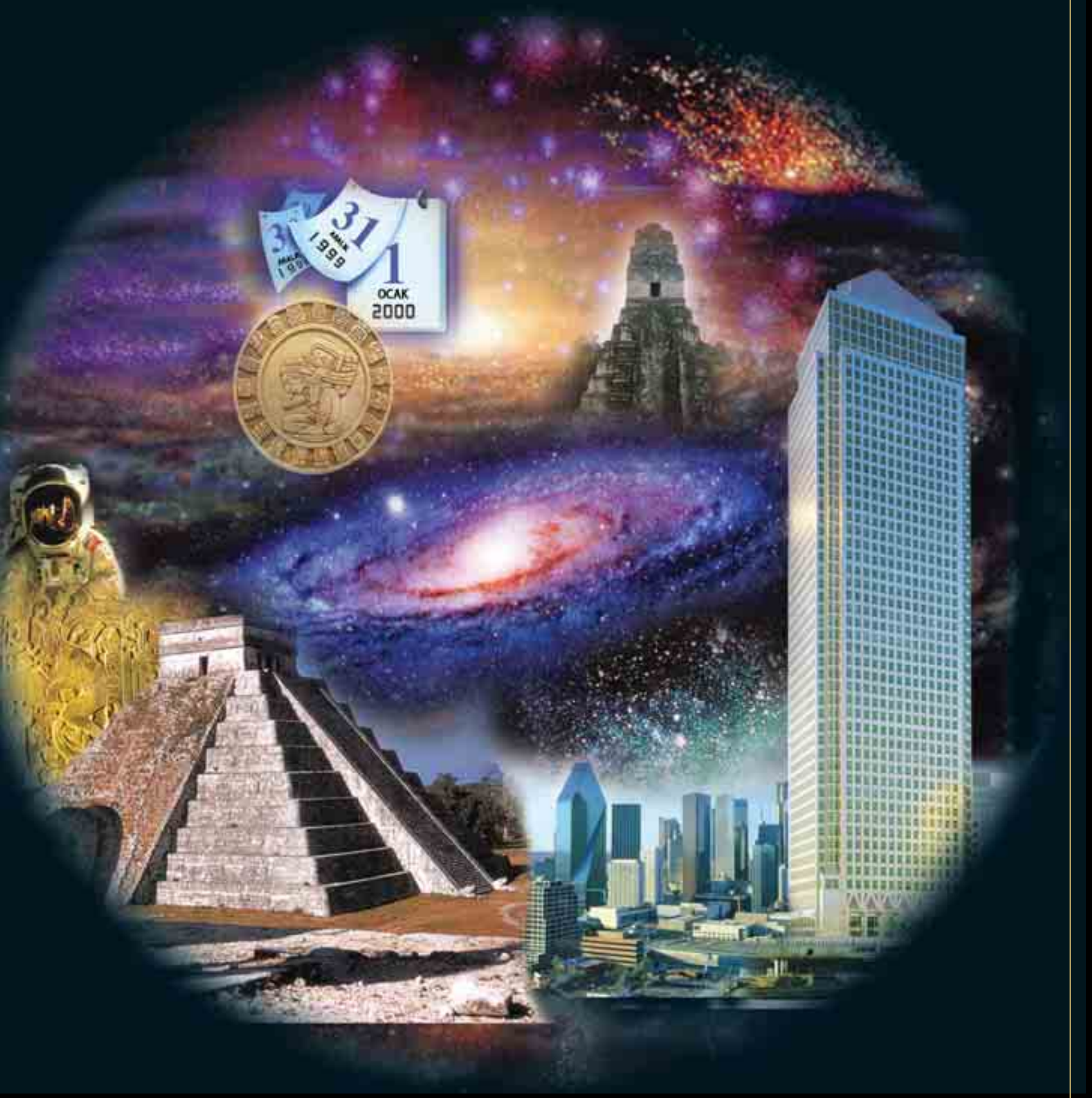

Dilin Evrimi Açmazı

Tarihin evrimi hikayesini anlatırken evrimcilerin karşılarına çıkan pek çok önemli sorun vardır. Bunlardan biri, insan bilincinin nasıl ortaya çıktığı, diğeri de konuşmanın ilk olarak nasıl meydana geldiğidir. Bu iki konu, insanı diğer canlılardan ayıran önemli özelliklerdir.

Bizler konuşurken düşüncelerimizi dil sayesinde düzenli kalıplar ve karşı tarafın anlayacağı şekilde anlamlı ifadelerle aktarırız. Tüm bunlar son derece özelleşmiş kas hareketleri ve söz dizimi gerektirdiği halde biz bunları dikkate bile almayız. Biz sadece konuşmayı "dileriz". 100'e yakın kasın uyumlu şekilde kasılıp gevşeyerek sesler, heceler ve kelimeler çıkarması ve özne, yüklem, zamir gibi ögelerin uygun sırada dizilmesiyle karşı tarafın anlayacağı cümleler ortaya çıkar. Bu kadar kompleks aşamalara dayalı bir yeteneği kullanmak için bizim 'dilemek' dışında neredeyse hiçbir şey yapmıyor oluşumuz, konuşmanın biyolojik yapılarla sınırlı bir yetenek olmadığını açıkça göstermektedir.

İnsanın konuşma becerisi, evrim sürecinin hayali gerekliliklerıyle veya hayali mekanizmalarıyla açıklanamayan son derece kompleks bir yetenektir. Evrimciler, uzun çalışmalarına rağmen, son derece kompleks bir yetenek olan konuşmanın, basit hayvansı iletişim şekillerinden evrimleştiği yönündeki iddialarına kanıt göstermede tamamen başarısız olmuşlardır. Pennsylvania Üniversitesi'nden David Premack'in, "İnsan dili, evrim teorisi için bir utançtır"[77] şeklindeki sözleri bu başarısızlığı net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Ünlü dilbilimci Derek Bickerton, 'utancın' sebeplerini şöyle özetlemiştir:

> Konuşma insan öncesi bir nesilden gelmiş olabilir mi? Hayır. Hayvan iletişimi yapılarına benzeşmekte midir? Hayır... Hiçbir maymun, yoğun eğitime rağmen, dilbilgisi kurallarının köklerine vakıf olamamıştır. Kelimeler nasıl ortaya çıktı, sözlerin dizilişi nasıl ortaya çıktı? Bu problemler konuşmanın evriminin kalbinde yatmaktadır.[78]

Yeryüzünde birbirinden farklı diller konuşan pek çok farklı ırk vardır ve mevcut tüm diller son derece komplekstirler. Bu kompleksliğin kademeli olarak nasıl kazanılmış olabileceği evrimcilerce hayal dahi edilememektedir.

Richard Dawkins'

Yeryüzünde mevcut tüm diller komplekstir ve bu kompleksliğin kademeli olarak nasıl kazanılmış olabileceği evrimcilerce hayal dahi edilememektedir. Evrimci biyolog Richard Dawkins'e göre, en ilkel olarak bilinen kabile dilleri de dahil olmak üzere, dünya üzerindeki her dil yüksek derecede komplekstir:

> Bu konuda en açık örnek konuşmadır. Hiç kimse nasıl başladığını bilmemektedir... Anlambilim, yani kelimeler ve anlamlarının kökeni de eşit derecede belirsizdir... Dünya üzerindeki binlerce dilin hepsi de çok komplekstir. Bunun kademeli olarak geliştiğini düşünmeye eğilimliyim, fakat böyle olması gerektiği tam olarak açık değildir. Bazıları, belli bir yer ve belli bir zamanda tek bir zeka tarafından icat edildiğini ve aniden başladığını düşünür.[79]

W. K. Wilkins ve J. Wakefield adlı iki evrimci beyin araştırmacısı ise bu konuda şunları söylemektedirler:

> Dil evriminin geçiş aşamalarıyla ilgili delil yoktur. Buna rağmen, alternatif fikirleri kabul etmemiz zordur. Eğer türe özgü bazı özellikler parçalara ayrılmış bir şekilde evrimleşmiyorsa, bu durumu açıklamak için iki yol gözüküyor. Ya henüz keşfedemediğimiz bir güç, belki de İlahi bir müdahaleyle, olması gerektiği gibi yerleştirilmiştir. Ya da türlerin gelişiminde nispeten ani bir değişikliğin, belki de bir tür spontane ve yaygın mutasyonun sonucudur... Ama böyle tesadüfi bir mutasyonun rastlantısal doğası, bu iddiayı şüpheli bir hale getiriyor. Daha önce belirtildiği gibi (Pinker and Bloom, 1990), dil gibi kompleks ve görünüşe göre görevlerine bu kadar ideal bir şekilde uygun bir sisteme yol açacak mutasyonun ihtimali yok denecek kadar düşüktür.[80]

Dilbilimci Noam Chomsky de konuşma yeteneğinin kompleksliği karşısında düşüncelerini şu şekilde ifade eder:

> Konuşmanın oluşumu ile ilgili olarak buraya kadar hiçbir şey söylemedim. Sebebi ise, söylenebilecek çok az şey olması. Dışarıdan görünen birkaç husus dışında, konuşmak büyük ölçüde bir sırdır.[81]

Evrimci ön yargılara saplanıp kalmayan birisi için ise konuşma becerisinin kaynağı çok açıktır. Bu yeteneği insana veren Yüce Allah'tır. Allah insanlara konuşmayı ilham eder ve onları konuşturur. Bu gerçek bir Kuran ayetinde şöyle haber verilir:

... Dediler ki: "Her şeye nutku verip-konuşturan Allah, bizi konuşturdu. Sizi ilk defa O yarattı ve O'na döndürülüyorsunuz." (Fussilet Suresi, 21)

Noam Chomsky

Evrimciler, dilin dayandığı biyolojik yapıların kompleksliğini açıklayamadıkları gibi, dili mümkün kılan bilincin kökenini de açıklayamamaktadırlar. Maddeye hiçbir şekilde indirgenemeyen insan bilinci ve dildeki komplekslik, dili üstün bir aklın yarattığını göstermektedir. Bu üstün aklın sahibi Rabbimiz olan Yüce Allah'tır.

HAK DİN TARİHİN İLK GÜNÜNDEN BERİ VARDIR

Tarihin ve toplumun evrimleştiği aldatmacasını öne sürenlerin bir diğer yanılgıları da, toplumların en önemli değeri olan dinin de evrim geçirdiği iddiasıdır. Bu iddia, 19. yüzyılda ortaya atılmış, materyalistler ve ateistler tarafından hararetle savunulmuş, ancak bu iddiayı destekleyen hiçbir arkeolojik bulgu elde edilemediği için, bir spekülasyon olarak kalmıştır.

İnsanlığın daha eski çağlarda sözde "ilkel", yani çok-tanrılı ve kabilesel dinlere inandığı, tek Allah'a inanma ve tüm insanlığa hitap etme esasına dayalı hak dinin -ki bu din, ilk insan olan Hz. Adem'den bu yana Rabbimiz'in insanlığa vahy ettiği Hak Din'dir- sonradan ortaya çıktığı iddiasının hiçbir dayanağı yoktur. Ne var ki bazı evrimciler, bu iddiayı sanki kanıtlanmış tarihsel bir gerçekmiş gibi göstermeye çalışmakta, ancak bu tutumlarıyla büyük bir hata yapmaktadırlar. Darwin'in biyolojik evrim teorisi nasıl bir aldatmaca ise, ondan ilham alınarak geliştirilen dinlerin evrimi teorisi de bir aldatmacadır.

Dinlerin Evrimi Yanılgısı Nasıl Gelişti?

Günümüzden yaklaşık bir buçuk asır önce, Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabının henüz ilk baskısının yapıldığı dönemde, evrim kavramı materyalist ve ateist çevrelerden destek almaya başlamıştı. Çağın bazı düşünürleri, insanın çevresinde olup biten herşeyin evrimle açıklanabileceğini sanıyorlardı. Bu yanılgıya göre herşey, sözde ilkelden ve basitten başlıyor, daha sonra gelişerek en mükemmel olana ilerliyordu.

Bu yanılgı pek çok alana uygulanmaya çalışıldı. Örneğin ekonomi alanında Marksizm, evrimsel bir ilerlemenin kaçınılmaz olduğunu ve sonunda tüm milletlerin komünizmi kabul edeceği iddiasını öne sürüyordu. Bunun sadece bir hayalden ibaret olduğu ve Marksizm'in öne sürdüğü iddiaların gerçekleri yansıtmadığı zaman içerisinde yaşanan tecrübelerle kanıtlandı.

Psikoloji alanında Freud, insanın evrimsel olarak ileri bir tür olduğunu, ancak psikolojik olarak hala sözde ilkel atalarının sahip olduğu güdülerle hareket ettiğini söylüyordu. Bu büyük yanılgı, yapılan psikoloji araştırmalarıyla bilimsel olarak tamamen çürütüldü. Freudizm'in temel varsayımlarının hemen hiçbir bilimsel dayanağı olmadığı ortaya çıktı.

Aynı şekilde sosyoloji, antropoloji, tarih gibi bilim dallarında da evrim teorisinin etkisi olmuş, ancak son yüzyılda elde edilen bilgiler ve bulgular bu etkinin ne derece yanlış olduğunu göstermiştir.

Tüm bu evrimsel teorilerin ortak noktası ise Allah inancına karşı olmalarıydı. Dinlerin evrimi yanılgısı da bu amaçla ve bu felsefi temeller üzerinde ortaya atıldı. Bu yanılgının önde gelen savunucularından Herbert Spencer'ın gerçek dışı iddialarına göre, insanlığın ilk dönemlerinde hiçbir dini inanç yoktu. Sözde ilk dinler ise ölülere tapınmayla başlamıştı. Dinlerin evrimi aldatmacasını savunan başka antropologlar daha farklı hikayeler öne sürdüler. Kimisine göre dinin kaynağı animizme (doğaya canlılık atfetme, onda

ruh olduğuna inanma), kimilerine göre ise totemizme (sembol olarak seçilen bir insan, grup ya da eşyaya tapma yanılgısı) dayanıyordu. Bir diğer antropolog olan E. B. Taylor'a göre, tarih içinde sırayla animizm (tabiata canlılık atfetme), manizm (atalar kültü), politeizm (çok tanrıcılık) ve son olarak da monoteizm (tek tanrıcılık) geliyordu.

Oysa 19. yüzyılın ateist antropologları tarafından masa başında yazılan senaryolarla ortaya atılan ve sonra da sürekli gündemde tutulan bu teori, bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Arkeolojik ve tarihsel bulguların da gösterdiği gibi, söz konusu kişilerin öne sürdüklerinin aksine, tarihin ilk gününden beri Allah'ın, peygamberleri aracılığıyla insanlara vahyettiği hak din var olmuştur. Ancak hemen her dönemde hak dinle birlikte, batıl ve sapkın inanışlar da var olagelmiştir. Günümüzde de, Allah'ın Bir ve Tek olduğuna iman eden, Rabbimiz'in indirdiği dine uyan insanlar olduğu gibi, taştan, tahtadan yapılmış putlara, birtakım ruhlara, şeytana, çeşitli hayvanlara, atalarına, Güneş'e, Ay'a, yıldızlara tapma yanılgısına düşen insanlar da vardır. Üstelik bunların önemli bir kısmı da, geri değil tam tersine son derece gelişmiş koşullarda yaşayan kimselerdir.

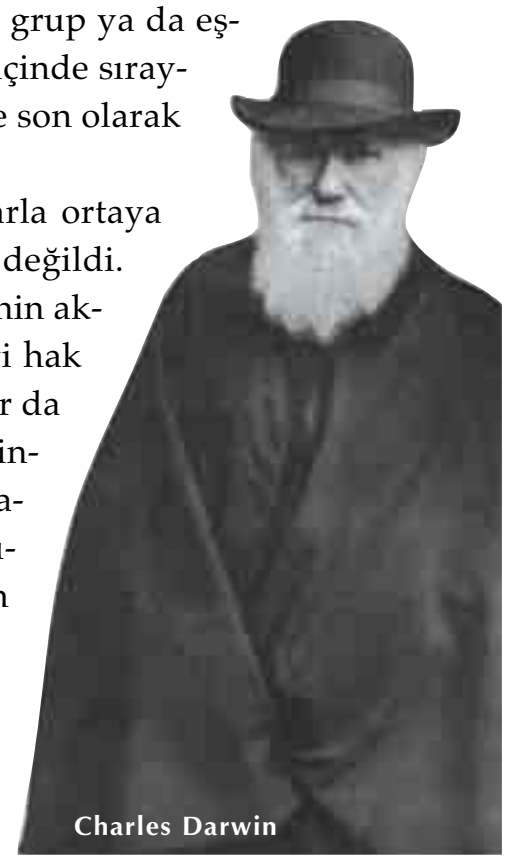
Charles Darwin

Öte yandan, tarih boyunca Allah'ın indirdiği hak dinlerin emirlerini, uygulamalarını ve ahlaki değerlerini bozmaya çalışan insanlar da olmuştur. Kuran'da, bazı insanların birtakım batıl inanış ve uygulamaları dine dahil etmeye çalıştıkları, dolayısıyla kendilerine gönderilen hak dini değiştirip bozdukları haber verilmiştir:

> **Artık vay hallerine; kitabı kendi elleriyle yazıp, sonra az bir değer karşılığında satmak için "Bu Allah Katındandır" diyenlere. Artık vay, elleriyle yazdıklarından dolayı onlara; vay kazanmakta olduklarına. (Bakara Suresi, 79)**

Bu durum Allah'ın varlığına ve birliğine inanan ve Rabbimiz'in bildirdiği hükümlere uyan bazı insanların, zaman geçtikçe hak dinden uzaklaşma ve sapkın inanışlara, batıl uygulamalara yönelmelerine neden olmuştur. Böylece, birtakım sapkın inanışlar ve batıl uygulamalar ortaya çıkmıştır. Diğer bir deyişle, bazı kimselerin öne sürdüğü gibi "dinlerin evrimi" diye bir süreç asla yaşanmamış, ancak hak dinin belli dönemlerde insanlar tarafından bozulmasıyla sapkın dinler ortaya çıkmıştır.

Tarihin her döneminde Güneş'e tapınan insanlar olmuştur. Günümüzde, son derece modern şartlarda yaşayan insanlar arasında da Güneş'e tapınma gibi batıl inanışlar devam etmektedir. Bu durum, söz konusu insanların ilkel insanlar olduklarını değil, sapkın inanışlara sahip paganlar olduklarını göstermektedir.

Hak Dinin Tahrif Edilmesi

20. yüzyılda dinlerin kökeni hakkında ciddi araştırmalar yapılmaya başlandı. Bu sayede dinlerin evrimi iddialarının hiçbir bilimsel değeri olmayan, hayal ürünü senaryolar olduğu çok geçmeden ortaya çıktı. Andrew Lang, Wilhelm Schmidt gibi antropologların önderliğinde dünya üzerindeki dinlerin incelenmesi ile ortaya çıkan sonuçlar, dinlerin evrim geçirmediklerini, aksine zaman zaman tahrif edildiklerini gösterdi. Schmidt'in önderliğinde yayınlanan ve dinlerin kökeni konusunu ele alan *Anthropos* isimli dergide bu bilgiler çok ayrıntılı olarak incelendi.

Özellikle 1900-1935 yılları arasında yapılan çalışmalarda dinlerin evrimi iddialarının tamamen yanlış olduklarının anlaşılması, birçok antropoloğun evrimci fikirlerini terk etmesi-

Yandaki resimde, Sümerlerin sahte ilahlarından biri olan "şimşek tanrısı" görülmektedir. Bu sahte ilahlar, hak olan tek İlah inancının zaman içinde insanlar tarafından bozulmasıyla ortaya çıkmıştır.

ne yol açtı. Ancak tüm bu bilimsel ve tarihsel gerçeklere rağmen, bazı radikal ateistler bu çökmüş senaryoyu savunmaya devam ettiler.

Mezopotamya ve Mısır'da Elde Edilen Arkeolojik Bulgular

Mezopotamya ovası tarihsel kaynaklarda "uygarlıkların beşiği" olarak nitelendirilir. Mezopotamya ovasına çok da uzakta olmayan bir yerde ise Antik Mısır medeniyeti bulunmaktadır.

Bu uygarlıklarla ilgili yapılan arkeolojik çalışmalarda dikkat çeken hususlardan biri, bu toplulukların dini inançlarına dair elde edilen bulgulardı. Elde edilen yazıtlarda sayısız sahte ilahların yaptıkları işler anlatılıyordu. Daha çok bulgu ele geçtikçe ve araştırmacılar bunları çözmekte daha başarılı yöntemler buldukça bu uygarlıkların inançlarıyla ilgili bazı detaylar ortaya çıkmaya başladı. Dikkati çeken en önemli nokta ise bu kavimlerin inandığı batıl ilahların hepsinin üstünde tek bir İlah inancının bulunuyor olmasıydı. Elde edilen tarihi kayıtlar ve bulgular, tarih boyunca hak dinin var olduğunu göstermekteydi. İlerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz Mezopotamya, Mısır, Hint, Avrupa medeniyetlerinin yanı sıra Aztek, İnka, Mayalar gibi Amerika medeniyetlerinin de tek İlah inancını bildiklerini, kendilerine hak dini tebliğ eden uyarıcıların geldiğini gösteren deliller elde edilmiştir. Çok tanrılı inancın içinde tek Tanrı inancının gizli olduğunu bulan araştırmacılardan ilki, Oxford Üniversitesi'nden Stephen Langdon'du. Langdon, 1931 yılında elde ettiği bulguları bilim dünyasına duyururken, elde ettiği bilgilerin çok beklenmedik olduğunu söylüyordu, çünkü bu bulguların daha önceki evrimci açıklamalarla tamamen çelişmekte olduğunun farkındaydı. Langdon bulgularını şöyle açıklıyordu:

> Benim görüşüme göre insanın en eski tarihi, tek tanrı inancından çok sayıda (sözde) tanrının ve kötü ruhların varlığının inancına doğru çok çabuk bir bozulmayı gösteriyor…[82]

Langdon 5 yıl sonra, *The Scotsman* adlı dergide ise şunları yazıyordu:

… Tüm deliller, kesinlikle başlangıçta bir "tek Tanrı" inancının bulunduğunu gösteriyor. Semitik kökenli halkların arkeolojik ve edebi kalıntıları da en eski zamanlarda bile bir "tek Tanrı" inancının var olduğunu gösteriyor. **Yahudi dininin ve diğer Semitik kökenli dinlerin, totemistik, putlara dayanan bir kökeni olduğu teorisinin tamamen geçersiz olduğu bugün anlaşılmış durumda.**[83]

Günümüzde Tell-Esmar olarak isimlendirilen MÖ 3000 yılına ait bir Sümer şehrinde yapılan kazılarda da Langdon'un söylediklerini tamamen doğrulayacak bulgular elde edildi. Kazı çalışmalarını yöneten Henry Frankfort resmi raporunda şöyle diyordu:

> Kazılarımız, tüm değerli bulgulara ek olarak Babil dinleri hakkında çok önemli bazı gerçekleri daha ortaya çıkardı. Bir sosyal sistem içinde dinsel değerlerin nasıl yerleştirilmiş olduğuna ilk defa şahit oluyoruz.
>
> Bir tapınak ve bu tapınakta ibadet etmekte olan kişilerin evlerinin kalıntıları bulundu. Bu sebeple tek başına bir anlam ifade etmeyen bulguları bir bütün olarak değerlendirebilmekteyiz.

Babil inanç sisteminde Marduk olarak adlandırılan sahte ilah.(solda)
Sümer tabletlerinin tercüme edilmesiyle ortaya çıkan gerçek, Babil inanç sistemi içindeki çok sayıdaki sahte ilahın, insanların zaman içerisinde tek bir İlahın sıfatlarını yanlış yorumlamalarından meydana geldiğidir.

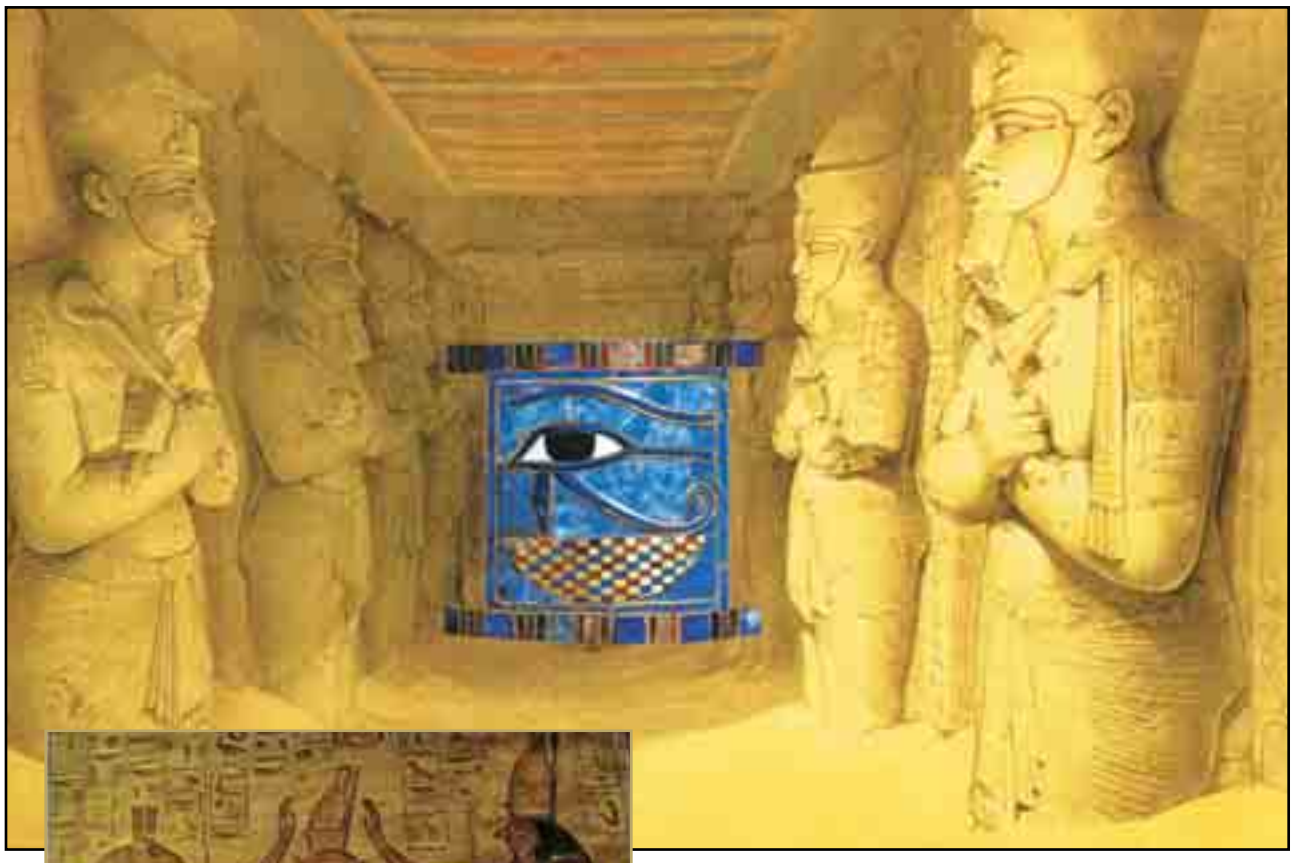

Mısır Kralı Akheneton tek Tanrı'ya inandığını açıklamış ve tüm putları kırdırmıştır. Allah'a olan inancını şu şekilde dile getirmiştir: Tanrı uludur, birdir, tektir. Ondan başkası yoktur. Bir tanedir, O'dur her varlığı yaratan. Bir ruhtur Tanrı, görünmeyen bir ruh... Ta başlangıçta vardı Tanrı, Tek varlıktı O. Hiçbir şey yokken O vardı. Herşeyi O yarattı...

Antropologların yaptıkları araştırmalar, çok tanrılı batıl inanışların tek Tanrılı tevhid inancını taşıyan dinlerin zaman içinde tahrif edilmesiyle ortaya çıktığını göstermektedir. Bu da evrimcilerin iddia ettiği gibi dinlerin evrimi diye bir sürecin yaşanmadığının açık delillerindendir.

Örneğin, mühürlerin üzerindeki resimlerde genel olarak ilahlara yapılan tapınmalar resmediliyor. Ancak bu resimlerin tümünde bu tapınakta sadece tek bir Tanrı inancının olduğu görülmekte. **Bu sebeple, en eski zamandaki Sümer-Akad inanç sistemi içinde, bu tek İlah'ın değişik sıfatlarının ayrı ilahlar olarak görülmediği anlaşılıyor.**[84]

Frankfort'un bulguları çok önemli bir gerçeği gösteriyordu: Batıl, çok tanrılı inanç sisteminin ortaya çıkış şekli. Birden çok ilaha tapınma sapkınlığı, dinlerin evrimi teorisinin iddia ettiği gibi insanların doğa güçlerini temsil eden bazı kötü ruhlara tapınmalarıyla ortaya çıkmamıştı. **Bir ve tek olan İlah'ın farklı sıfatları çeşitli insanlar tarafından zaman içinde değişik yorumlanmışlar ve bir İlah inancında bozulmalar meydana gelmişti.** Tek bir İlah'ın değişik sıfatları, zaman içinde birçok ilah inancına dönüşmüştü.

Langdon'un Sümer tabletlerinin tercümelerini yayınlamasından bir süre önce, Friedrich Delitzch isimli araştırmacı da benzer bir keşifte bulunmuştu. Bu araştırmacı, Babil inanç sistemi içindeki çok sayıdaki ilahın, gerçekte o dönemde Marduk olarak adlandırılan tek bir İlahın farklı özelliklerinden türediğini ortaya çıkarmıştı. Yapılan araştırmalar, Marduk inancının da hak olan tek İlah inancının zaman içinde bozulmasıyla türediğini gösteriyordu.

Marduk olarak adlandırılan tek İlah'ın çeşitli isimleri vardı. Bunlardan bazıları "Ninib", yani "Güç Sahibi", "Nergal" yani "Savaş Tanrısı", "Bel" yani "Tek İlah", "Nebo" yani "Mesaj Getiren İlah", "Sin" yani "Geceyi Aydınlatan", "Shamash" yani "Adalet Tanrısı", "Addu" yani "Yağmur Tanrısı"ydı. Zaman içinde Marduk'un bu özellikleri, sanki Marduk'tan bağımsız güçlermiş gibi değişik tanrılara dönüştürülmüştü. Aynı şekilde Güneş tanrısı, Ay tanrısı gibi birçok batıl ilahlar hayal gücünün etkisiyle üretilmişlerdi. Görüldüğü gibi, hem Marduk inancı hem de bu sahte ilahın diğer isimleri, bu inancın aslında Allah inancının zaman içinde bazı insanlar tarafından bozulmasıyla ortaya çıktığını göstermektedir.

Benzer bir bozulmanın izlerini Antik Mısır'da da görmek mümkündür. Araştırmacılar Antik Mısır'ın başlangıçta tek Tanrılı bir inanç sistemine sahip olduğunu, daha sonra bu tek Tanrılı inancın bazı kimseler tarafından tahrif edilerek Güneş'e tapan "Sabiilik"e dönüştüğünü bulmuşlardı. Antropolog M. de Rouge bu konuda şunları söyler:

> Mısır dininin oluşumu, çok sayıda tanrının elenerek tek Tanrıya dönüşmesiyle olmamıştı. Aksine, Mısır dininin tek Tanrı inancına yakın olduğu zamanlar bu uygarlığın şahit olunan en eski zamanlarına denk geliyordu. Mısır dininin son aşamaları ise tüm Mısır dininin en çok bozulmuş hali olmuştur.[85]

Antropolog Sir Flinders Petrie de, çok tanrılı batıl inanışların tek Tanrılı tevhid inancını taşıyan dinlerin zaman içinde tahrif edilmesiyle ortaya çıktığını söylemektedir. Üstelik bu bozulma süreci, sadece geçmişte yaşamış topluluklarda değil, günümüzde de gözlemlenmektedir. Petrie şöyle demektedir:

> Eski zamanlardaki dinlerde birçok sınıfta tanrıya rastlanır. Ancak günümüzdeki pek çok kültürde de böyle bir yaklaşım sergilenir. Örneğin bir Hindu, sayıları gittikçe artmakta olan tanrı ve tanrıçalar arasında yaşamaktan zevk duyar... Diğerleri ise tanrılara bile tapmazlar, animistik ruhlara, şeytanlara tapınırlar...
>
> **Eğer ruhlara tapmak tek bir İlah'a tapmaya uzanan bir evrim sürecinin ilk basamağı olsaydı, bu durumda çok tanrılılığın gittikçe tek tanrılılığa evrimleşmesinin kanıtlarını görmemiz gerekirdi... Bunun tam aksine tek görebildiğimiz, tek Tanrı inancının her zaman ilk basamak olduğudur...**
>
> Çok tanrı inancını ilk oluşumuna kadar izleyebildiğimiz her yerde, bunun tek Tanrı inancının bir çeşitlemesi olduğunu görüyoruz...[86]

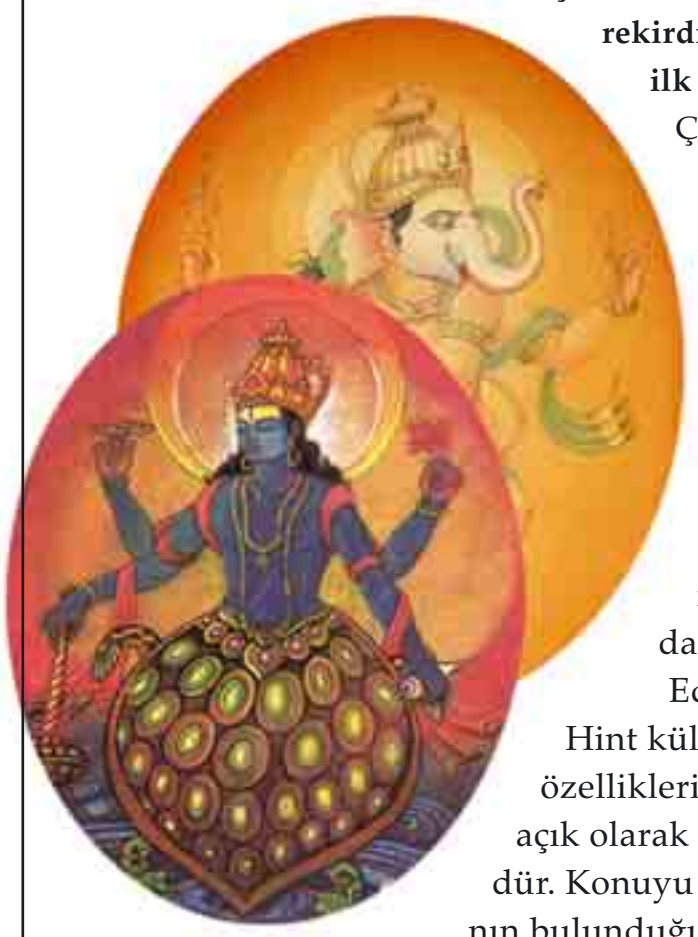

Batıl Hindu dini pek çok sahte ilaha sahiptir. Ancak yapılan araştırmalarda Hint kültürünün erken dönemlerinde tek bir İlah inancının hakim olduğu anlaşılmıştır.

Hindistan'da Batıl Çok Tanrılı İnancın Kökeni

Hint kültürü, Ortadoğu kültürleri kadar eski olmasa da, dünyanın eski medeniyetlerden birisi sayılmaktadır.

Hindistan'daki batıl inanışlarda tapılan sözde ilahlar neredeyse sayısızdır. Bu batıl dinleri inceleyen araştırmacılardan bir tanesi ise Andrew Lang'dir. Lang, uzun araştırmaları sonucunda, çok tanrılı dinlerin Ortadoğu'da çıkış sürecinin bir benzerinin Hindistan'da da yaşanmış olduğunu ortaya koymuştur.

Edward McCrady de, Hintlilerin *Veda* isimli kitaplarını incelerken, Hint kültürünün erken dönemlerinde tanrıların, tek bir üstün İlah'ın değişik özellikleri olarak yorumlandıklarını yazar.[87] *Veda* kitabındaki ilahilerde de, açık olarak tek Tanrılı tevhid inanışının bozuluşunun izlerini görmek mümkündür. Konuyu inceleyen araştırmacılardan Max Müller, başlangıçta tek İlah inancının bulunduğunu kabul etmektedir:

> Veda'da tek Tanrı inancının çok tanrı inancından daha önce olduğunu görüyoruz. Sayısız tanrıya dualarında dahi tek bir sonsuz Tanrı'nın zikri, göğü bir sis gibi sarmış olan putperest anlayışın arasından, mavi göğün belirivermesi gibi ortaya çıkıyor.[88]

Bundan da bir kez daha anlaşılmaktadır ki, dinlerin evrimi değil, hak dine insanlar tarafından birtakım batıl inanışlar eklenerek veya bazı emirler ve yasaklar göz ardı edilerek dini inançların zaman içinde bozulması söz konusudur.

Avrupa Tarihinde Dinlerin Tahrif Edilmesi

Tarihi Avrupa toplumlarının inanışlarında da benzer bir bozulmanın izini görmek mümkündür. Örneğin Eski Yunan'ın batıl inançları üzerine araştırmalar yapmış olan Axel W. Persson, *Tarih Öncesi Yunan* isimli eserinde şöyle der:

Eski Yunan'ın batıl inançları üzerine araştırmalar yapmış olan Axel W. Persson, *Tarih Öncesi Yunan* isimli eserinde; "İlk baştan beri var olan tek Tanrı inancı, daha sonra Yunan dinsel mitlerinde gördüğümüz sayısız önemli önemsiz tanrısal kişiliklere dönüşmüştür." der.

İlk baştan beri var olan tek Tanrı inancı, daha sonra Yunan dinsel mitlerinde gördüğümüz sayısız önemli önemsiz tanrısal kişiliklere dönüşmüştür. Benim görüşüme göre bu birçok ilahın varlığı, tek ve bir olan bir Tanrı'yı tanımlayan değişik isimlerin zamanla değişik yorumlanmasına bağlıdır.[89]

Aynı tahrifatın izlerini İtalya'da da takip etmek mümkündür. Arkeolog Rosenzweig, erken Etrüsk dönemine rastgelen "Iguvine Tabletleri" üzerinde yaptığı incelemelerde "ilahlar ilk olarak sıfatların, değişik özellikler olarak yorumlanmasından ortaya çıkmaktadır" demektedir.[90]

Kısacası yaklaşık bir yüzyıldır ele geçirilen tüm antropolojik ve arkeolojik bulgular, tarih boyunca toplumlarda önce tek Tanrı inancının var olduğunu, ancak bunun zamanla bozulduğunu göstermektedir. Başlangıçta herşeyi yoktan var eden, herşeyi gören ve bilen, tüm alemlerin sahibi olan Allah'a inanan toplumlar, zamanla Rabbimiz'in sıfatlarını ayrı ayrı ilahlar olarak düşünme yanılgısına düşmüş ve birden fazla batıl ilaha tapınmaya başlamışlardır. Hak ve gerçek olan din, bir ve tek ilah olan Allah'a ibadet edilen dindir. Çok tanrılı dinler ise, Rabbimiz'in Hz. Adem'den beri insanlara vahy ettiği hak dinin insan eliyle bozulması sonucunda ortaya çıkmışlardır.

Allah'ın Vahy Ettiği Hak Din

Yeryüzünün farklı coğrafyalarında yaşayan veya yaşamış olan toplumların dini değerlerine ve kültürlerine baktığımızda, çok fazla ortak inanç içerdiklerini görürüz. Aralarında kültürel bir alışveriş yaşanmasının mümkün olmadığı toplumların dinlerinde, melek, cin ve şeytan gibi insanla aynı boyutta yaşamayan varlıklardan, ahiret inancına, insanın çamurdan yaratılmasından, yapılan ibadetlere kadar birçok ortak yön bulunmaktadır. Örneğin Nuh Tufanı ile ilgili bilgiler, Sümer kayıtlarından Galler inanışlarına, Çin yazıtlarından antik Litvanya inanışlarına kadar pek çok farklı kültürde bulunmaktadır.

Bu gerçek ise, din ahlakını bir ve tek olan Yüce bir İlah'ın, yani alemlerin Rabbi olan Allah'ın vahy ettiğini gösteren delillerden biridir. Dünyanın dört bir yanındaki farklı kültürler, aynı yüce makamdan gelen, eşi ve benzeri olmayan tek bir İlah'ın varlığını haber veren dinlerle eğitilmişlerdir. Rabbimiz, tarihin her döneminde seçkin ve üstün kıldığı bazı kulları aracılığıyla, Kendisi'ni insanlara tanıtmış ve insanlar için seçtiği dini bildirmiştir. Yüce Allah'ın son vahyi olan Kuran'da, **"her topluluk için bir hidayet önderi olduğu"** (Rad Suresi, 7) haber verilmiştir. Başka ayetlerde ise, Allah'ın her topluma bir uyarıcı gönderdiği şu şekilde bildirilmektedir:

> **Kendisi için bir uyarıcı olmaksızın, Biz hiçbir ülkeyi yıkıma uğratmış değiliz. Hatırlatma (yapılmıştır); Biz zulmedici değiliz. (Şuara Suresi, 208-209)**

Bu mübarek elçiler, toplumlarına hep bir ve tek olan Allah'a iman ve kulluk etmeleri gerektiğini öğretmişler, iyiliği emredip kötülükten sakındırmışlardır. İnsanları kurtuluşa ulaştıracak olan da Rabbimiz Katında seçkin ve kutlu olan bu elçilere ve onların miras bıraktıkları İlahi kitaplara uymaktır. Rabbimiz'in alemlere rahmet olarak gönderdiği, son peygamber olan Hz. Muhammed (sav) ve İlahi kitapların sonucusu olan ve sonsuza kadar Yüce Allah'ın koruduğu Kuran-ı Kerim de insanlığın en doğru yol göstericisidir.

SONUÇ

Zamansızlık Gerçeğini Göz Ardı Etmemek

Kitap boyunca incelediğimiz tarihsel ve arkeolojik bulguların da açıkça gösterdiği gibi Darwinistlerin tarihin ve toplumların evrimi iddiası bir safsatadan ibarettir. Bilimsel hiçbir dayanağı olmayan bu iddiaların gündemde tutulmasının temelinde ise materyalizmi ayakta tutma kaygısı vardır. Bilindiği gibi materyalistler yaratılış gerçeğini reddetme yanılgısı içindedirler. Maddenin sonsuzdan beri var olduğunu ve sonsuza kadar da mutlak bir varlık olarak kalacağını zannederler. Diğer bir deyişle kendilerince maddeyi ilahlaştırırlar. (Allah'ı tenzih ederiz.) Oysa artık bugün bilimin ulaştığı son nokta, "evrenin yoktan var edildiği" yani yaratıldığı gerçeğini teyid etmekte, materyalizmi ve materyalist görüşe dayalı tüm teori ve felsefeleri yalanlamaktadır.

Buna rağmen materyalistler, maddenin mutlak değil, yaratılmış olduğu gerçeğini bilimle çatışmak pahasına da olsa kabul edemezler. Oysa ön yargılarından ve dogmalarından bir an için uzaklaşsalar onlar da apaçık olan gerçekleri görebilecekler, materyalist telkinlerin üzerlerinde yaptığı büyü etkisinden kurtulabileceklerdir. Bunun için alışageldikleri bakış açısını bir kenara bırakıp, ideolojik taassuplardan kendilerini arındırarak samimi düşünmeleri yeterli olacaktır.

İlk olarak düşünülmesi gereken konulardan biri de zaman kavramının asıl niteliği olmalıdır. Zira materyalistler maddenin yanı sıra, zamanın da mutlak olduğunu sanırlar. Ve bu yanılgı pek çok gerçeği görmelerine engel olur. Modern bilim, maddenin olduğu gibi, maddenin bir türevi olan zamanın da maddeyle birlikte yokluktan var edildiğini ve zamanın da bir başlangıcı olduğunu ispatlamıştır. Aynı zamanda, zamanın izafi (göreceli) bir kavram olduğu, materyalistlerin yüzyıllardır zannettikleri gibi değişmez ve sabit olmadığı, değişken bir algı biçimi olduğu da bu yüzyılda ortaya çıkmıştır.

Zaman Kavramının Aslı

Zaman dediğimiz algı, aslında bir anı bir başka anla kıyaslama yöntemidir. Bunu bir örnekle açıklayabiliriz. Bir cisme vurduğumuzda bundan belirli bir ses çıkar. Aynı cisme tekrar vurduğumuzda yine bir ses çıkar. Kişi, birinci ses ile ikinci ses arasında bir süre olduğunu düşünür ve bu süreye "zaman" der. Oysa ikinci sesi duyduğu anda, birinci ses sadece zihnindeki bir hayalden ibarettir. Sadece hafızasında var olan bir bilgidir. Kişi, hafızasında olanı, yaşamakta olduğu anla kıyaslayarak zaman algısını elde eder. Eğer bu kıyas olmasa, zaman algısı da olmayacaktır.

Ünlü fizikçi Julian Barbour, zamanın tarifini şöyle yapmaktadır:

> Zaman eşyaların pozisyonlarını değiştirme ölçüsünden başka bir şey değil. Bir sarkaç sallanır, saatin kolları ilerler.[91]

Kısacası zaman, beyinde saklanan birtakım hayaller arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır. Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. Bir insanın "Ben otuz yaşındayım" demesinin nedeni, beyninde söz konusu otuz yıla ait bazı bilgilerin biriktirilmiş olmasıdır. Eğer hafızası olmasa, ardında böyle bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olacaktır.

"Geçmiş" Kavramı Hafızamızdaki Bilgilerden İbarettir

Biz, bize verilen telkinden dolayı, geçmiş, şu an ve gelecek gibi bölümlere ayrılmış zaman dilimlerini yaşadığımızı zannederiz. Oysa, "geçmiş" gibi bir kavrama sahip olmamızın tek nedeni, -daha önce de belirttiğimiz gibi- hafızamıza bazı olayların verilmesidir. Örneğin, ilkokula kaydolduğumuz an hafızamızda bulunan bir bilgidir ve biz bu nedenle bunu geçmiş bir olay olarak algılarız. Gelecekle ilgili olaylar ise hafızamızda bulunmaz. Bu nedenle biz henüz haberdar olmadığımız bu olayları "yaşanacak", "gelecekte meydana gelecek" olaylar olarak kabul ederiz. Oysa geçmiş nasıl bizim için yaşanmış, tecrübe edilmiş, görülmüş olaylar ise, gelecek de aynı şekilde yaşanmıştır. Ancak bu olaylar bizim hafızamıza verilmediği için biz bunları bilemeyiz.

Eğer Allah, gelecekle ilgili olayları da hafızamıza vermiş olsaydı, o zaman gelecek de bizim için geçmiş olurdu. Örneğin, 30 yaşındaki bir insanın hafızasında 30 yıllık hatıralar, olaylar bulunur ve bu nedenle bu insan 30 yıllık bir geçmişi olduğunu düşünür. Eğer bu insanın hafızasına 30 ile 70 yaş arasındaki geleceğine dair olaylar da verilecek olsa, o zaman 30 yaşındaki bu insan için hem 30 yılı hem de 30 ile 70 yaşı arasındaki "geleceği" geçmişi haline gelir. Çünkü, bu durumda geçmişi de geleceği de hafızasında mevcut bulunacak, her ikisi de onun için yaşanmış, görülmüş, tecrübe edilmiş olaylar olacaktır.

Ancak Allah, bize olayları belli bir sıra içinde, küçükten büyüğe doğru akacak şekilde, sanki geçmişten geleceğe akan bir zaman varmış gibi algılattığı için, bize geleceğimizle ilgili olayları bildirmez, bunların bilgisini hafızamıza vermez. Gelecek bizim hafızamızda yoktur, ancak Allah'ın sonsuz hıfzında, tüm insanların geçmişleri ve gelecekleri bulunmaktadır. Bu bir insanın hayatını, zaten mevcut olan bir filmden izlemesi gibidir. Film, zaten çekilmiş ve bitmiştir. Ancak, bu filmi ileri sarma imkanı bulunmayan insan, kareleri teker teker seyrettikçe hayatını görür. Henüz seyretmediği karelerin ise geleceği olduğunu zannederek yanılır.

Zaman, beyinde saklanan birtakım hayaller arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır. Eğer bir insanın hafızası olmasa, beyni bu tür yorumlar yapmaz ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmaz. İnsan eğer hafızası olmasa, geçmişinde bir zaman dilimi olduğunu düşünmeyecek, sadece yaşadığı tek bir "an" ile muhatap olaca

Dünya Tarihi de Göreceli Bir Kavramdır

Tüm bu gerçekler toplumsal yaşam ve tarih için de geçerlidir. Toplumların, dolayısıyla dünyanın tarihini de kendimizin sınırlı olduğu zaman ve mekan kavramları içinde algılayıp değerlendiririz. Bu göreceli algımıza göre, dünya tarihini dönemlere ayırır, inceleriz.

Biz 5 duyumuzla hisseder ve yaşarız. Beş duyumuzun izin verdiği şeyleri algılar, bunun dışına hiçbir zaman çıkamayız. İçinde yaşadığımız zamanı ve mekanı da böyle algılarız. Beynimiz 5 duyuyla bir varlığı tespit edemiyorsa, o varlık için "yok oldu" deriz. Buna bağlı olarak hafızamız hangi olayı ya da görüntüyü veya algıyı muhafaza ederse o bizim için vardır yani diridir, neyi de unutursa artık o bizim için yoktur. Diğer bir deyişle hafızamızda olmayan varlıklar ve olaylar bizim için ölmüştür, geçmiştir, yok olmuştur.

Fakat bu, yalnızca insanlar için geçerli bir durumdur; çünkü yalnızca insanların hafızası sınırlıdır. Allah'ın hafızası ise her şeyin üstündedir, sınırsız ve sonsuzdur. Ancak burada şunu da belirtmek gerekir: "Allah'ın hafızası" kavramının kullanılması yalnızca konuyu açıklayabilmek amaçlıdır, yoksa iki hafıza arasında herhangi bir kıyas ya da benzetme yapılması asla mümkün değildir. Allah, her şeyi yoktan var eden ve her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilendir.

Allah'ın hafızası sonsuzdur, o halde onda var olan hiçbir şey yok olmaz. Diğer bir deyişle Allah'ın yarattığı hiçbir canlı ölüp kaybolmaz, hiçbir çiçek solup yok olmaz, hiçbir içecek bitmez, hiçbir süre geçmez, hiçbir yiyecek tükenmez... Allah Katında evren ilk toz bulutu olduğu haliyle durmakta, Stonehenge'in taşları taşınmakta, Mısır piramitleri inşa edilmekte, Sümerler gökyüzünü incelemekte, Neandertaller yaşamlarını devam ettirmekte, Lascaux Mağarasındaki sanatçı resmini yapmakta, Çatalhöyük'te günlük yaşam sürmekte, II. Dünya Savaşı devam etmekte, kısaca tarih boyunca yaşanmış her an Allah Katında olduğu gibi durmaktadır. Aynı şekilde bundan binlerce yıl sonra yaşayacak olan toplumlar da Allah Katında medeniyetlerini inşa etmekte, düzenlerini kurmakta, günlük hayatlarını devam ettirmektedir.

Her varlığın ve olayın yaratıldığı anda aslında onun için sonsuzluk da başlamıştır. Örneğin bir çiçek yaratıldığında aslında bir daha yok olmamak üzere yaratılmıştır. Bu varlığın ya da nesnenin insanın görüntüsünden çıkması, insanın hafızasından silinmesi onun yok olması, ölmesi anlamına gelmez. Önemli olan Allah'ın hafızasındaki, Allah'ın Katındaki halidir. Ve Allah'ın hafızasında bu canlının var oluşu da, yaşamı boyunca geçirdiği anlar da, ölümü de mevcuttur.

Samimi Düşünmek

Kuşkusuz tüm bunlar, bir insanın yaşamında ki en büyük ilimlerden biridir. Üstelik bunlar kesinlikle bir felsefe ya da bir düşünce biçimi değil, **reddedilmesi mümkün olmayan bilimsel sonuçlardır.** Zaman kavramının asıl mahiyetini, sonsuzluk kavramıyla ilgili bu gerçekleri çoğu insan ilk kez duyuyor, ilk kez düşünüyor olabilir.

Önemli olan şudur; Allah Kuran'da yalnızca **"içten Allah'a yönelen"** (Kaf Suresi, 8) kimselerin öğüt alabileceğini haber vermektedir. Yani samimi kalple Allah'tan yardım dileyen, O'nun sonsuz kudretini takdir etmeye çalışan, Rabbimiz'in büyüklüğünü kavramak için çaba gösteren insanlar burada anlatılan gerçeklerden de öğüt alacak ve bu gerçekleri kavramaya başlayacaklardır.

Bir insan hayatı boyunca materyalist telkinlerin etkisi altında kalmış olabilir. Bu telkinler nedeniyle gerçekleri samimi olarak düşünme fırsatı bulamamış olabilir. Ancak bu durum tüm hayatını yanılgılar içinde devam ettirmesini gerektirmez. Yapılması gereken, doğruyu gören bir insanın, vicdanının ve aklının sesine uyarak yanlış olanda ısrar etmemesidir. Her insanın, Kuran-ı Kerim'de bildirildiği gibi, vicdanıyla doğruyu gördüğü halde bundan kaçınan bir kişi olmaktan sakınması gerekir:

Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla bunları inkar ettiler. Artık sen, bozguncuların nasıl bir sona uğratıldıklarına bir bak. (Neml Suresi, 14)

Doğruyu gören ve tasdik edenler ise Allah'ın izniyle hem dünyada hem de ahirette kurtuluşa kavuşanlar olacaktır:

Doğruyu getiren ve doğrulayanlara gelince; işte onlar muttaki (takva sahibi) olanlardır. (Zümer Suresi, 33)

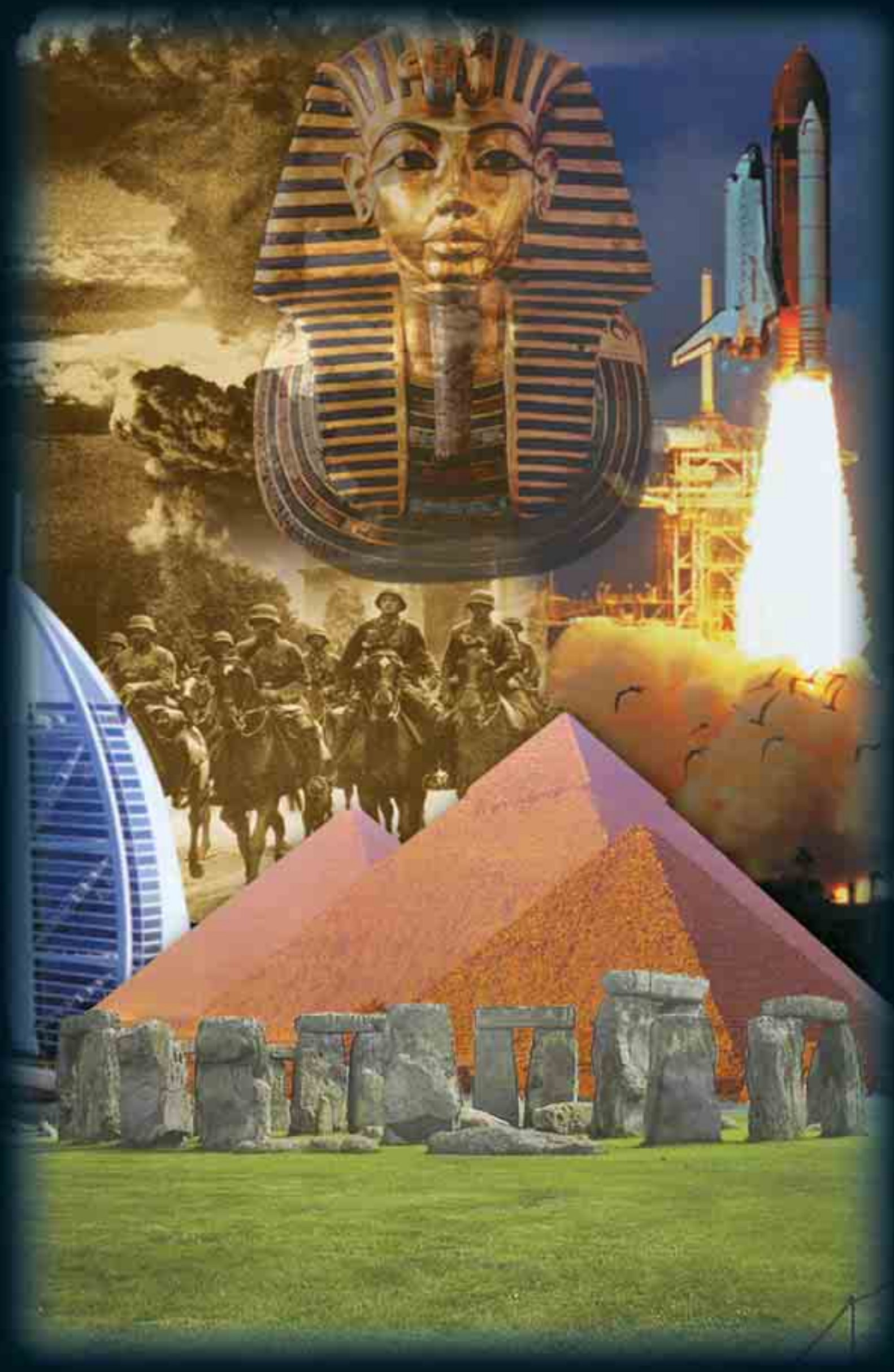

II. Dünya Savaşı'nın başlangıcı ve bitişi, uzaya çıkmak için hazırlanan roketin ateşleme düğmesine ilk basıldığı an, Mısırlı ustaların piramitleri inşa etmek için ilk taşı yerleştirdikleri vakit, Stonehenge'i oluşturan tonluk taşların yerleştiriliş zamanı Allah Katında birarada mevcuttur.

NOTLAR

1. Paul Bahn, *Arkeolojinin ABC'si*, sf.16; Burak Eldem, *2012: Marduk'la Randevu*, İnkılap Kitabevi, İstanbul, 2003, sf. 23
2. Richard Leakey, *The Origin of Humankind*, Basic Books, New York, 1994, sf. 12
3. L.S.B.Leakey, *İnsanın Ataları*, Türk Tarih Kurumu Yayınları: Ankara, 1988, sf.8
4. *Natinoal Geographic* Türkiye, Ekim 2004
5. Abram Kardiner, *Posthumous Essays by Branislau Malinowski* isimli yazının özeti, Scientific American, June 1918, sf.58
6. Melville Herskovits, *Man and His Works*, Knopf: NY, 1950, sf. 467
7. Melville Herskovits, *Man and His Works*, Knopf: NY, 1950, sf.476
8. Edward A.Freeman, *Race and Language*, The Colonial Press, New York: 1900
9. Ahmad Thomson, *Making History*, Ta-ha Publishers Ltd, London, 1997, sf.4
10- *Discover Special Issue, Vol. 27, No 1, sf. 28*
11. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 148
12. *BBC News*, 22 Şubat 200
13. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 193
14. Roger Lewin, *The Origin of Modern Humans*, W.H. Freeman and Company, New York, 1993, sf. 193
15. *BBC News*, 10 January 2002
16. *National Geographic*, Ağustos 2001, sf. 156
17. *BBC News*, 9 Ağustos 200
18. http://www.goldenageproject.org.uk/108catalhuyuk.html
19. *Fenomen*, 15 Eylül 1997, sf. 45
20. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", *Nature 385*, Feb. 27, 1997, sf. 767
21. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", Nature 385, Feb. 27, 1997, sf. 767
22. Robin Dennell, "The World's Oldest Spears", *Nature 385*, Feb. 27, 1997, sf. 767
23. Hartmut Thieme, "Lower Palaeolithic Hunting Spears from Germany", *Nature* 385, Feb. 27, 1997, sf. 807
24. Taş Devrinde Yaşam, Terra X Belgeseli, TRT
25. *Bilim ve Teknik*, Eylül 2000
26. Philip Cohen, "Open Wide," *New Scientist*, No. 2286, 14 Nisan 2001, s. 19New Scientist, 11 Nisan 2001
27. Glynn Isaac, Barbara Isaac, *The Archaeology of Human Origins,* Cambridge University Press: Cambridge, 1989, sf.71; C.B.M Mc Burney, Haua Fteah, Cambridge University Press: Cambridge, 1967, sf.90
28. Vadim N.Stpanchuk, "Prolom II, A Middle Palaeolithic Cave Site in the Eastern Crimea with Non-Utilitarian Bone Artefacts", *Proceedings of the Prehistoric Society 59*, 1993, sf. 17-37, sf. 33- 34.)
29. Paul Mellars, *The Neandertal Legacy*, Princeton: University Press, 1996, sf. 17 ve Vadim N. Stpanchuk, "Prolom II, A Middle Palaeolithic Cave Site in the Eastern Crimea with Non-Utilitarian Bone Artefacts", *Proceedings of the Prehistoric Society 59*, 1993, sf. 17-37, sf. 17)
30. Neandertals Lived Harmoniously, *The AAAS Science News Service*, 3 April 1997
31. Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, Cilt 39, 1996, s. 178
32. Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, sf. 5
33. *Chi*, Nisan 2005, sf. 46
34. Cremo and Thompson, *Forbidden Archaeology*, sf. 392
35. Brewster, *Queries and Statements Concerning a Nail Found Embedded in a Block of Sandstone*, II, sf. 51
36. *Micheal Baigent, Ancient Traces, sf. 14*
37. John Baines ve Jaromir Malek, *Eski Mısır Medeniyeti*, İletişim Yayınları, İstanbul, 1986, Giriş Bölümü
38. William Howells, *Getting Here: The Story of Human Evolution*, Compass Press, Washington, DC.,1993, sf 229
39. http://www.kuranikerim.com/telmalili/hud.htm
40. http://www.boop.org/jan/justso/elephant.htm
41. Stephen Jay Gould, Introduction, in Björn Kurtén, Dance of the Tiger: A Novel of the Ice Age (New York: Random House, 1980), xvii-xviii
42. Gould S.J., "The Return of the Hopeful Monster," in "The Panda's Thumb: More Reflections in Natural History," [1980], Penguin: London , 1990, reprint, sf.158
43. Simone Waisbard, in The World's Last Mysteries, (2nd edition) p. 138, Reader's Digest, 1978
44. Graham Hancock, *Heaven's Mirror*, Three River Press, New York, 1998, sf. 304
45. Moustafa Gadalla, *Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt*, Basted Publishing, Erie, Pa.USA, 1996, sf.295
46. Interview with Dr.Zaki Hawass, Director of the Pyramids, http://www.pbs.org/wgbh/nova/pyramid/excavation/hawass.html
47. Moustafa Gadalla, *Historical Deception: The Untold Story of Ancient Egypt*, Basted Publishing, Erie, Pa.USA, 1996, sf.296
48.www.trms.ga.net/~jtucker/lessons/ss/ancegypt.html
49. Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyet*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara: 1956, sf.318
50. Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyet*, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara: 1956, sf.87
51. Prof.Dr.Afet İnan, *Eski Mısır Tarihi ve Medeniyeti*, Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara, 1956, sf.201
52. J.H.Breasted, *Ancient Times*, 1916, sf.64
53. Moustafa Gadalla, *Egyptian Harmony*: The Visual Music, NC: Tehuti Research Foundation, 2000, sf. 64
54. John Baines, Jaromir Baines, *Eski Mısır*, İletişim Yayınları, İstanbul: 1986, sf.69
55. Moustafa Gadalla, sf.115
56. Moustafa Gadalla, sf.116
57. Moustafa Gadalla, sf.116
58. *Sfenks'in Gözleri*, İnkılap Kitabevi, İstanbul, 1989, sf. 152

59. Nova Productions, W*ho Built the Pyramids*, www.pbs.org
60. http://www.world-mysteries.com/sar_7.htm
61. Donald E. Chittick, *The Puzzle of Ancient Man*, s. 109-110
62. *The six thousand yer old space suit*. Vaughn M. Greene, önsöz Zecharia Sitchin
63.http://www.dreamscape.com/morgana/triton2.htm
64.http://www.dreamscape.com/morgana/triton2.htm
65.
http://www.bilgisayardershanesi.com/bilgisayartarihi.htm
66. Donald E. Chittick, *The Puzzle of Ancient Man*, Advanced
67. http://observer.guardian.co.uk/world/story/0,,1854232,00.html, Revealed: world's oldest computer,Helena Smith, Sunday August 20, 2006
68.William R. Corliss, *Ancient Man: A Handbook of Puzzling Artifacts*, Maryland: The Sourcebook Project, 1978, s. 443
69. *Yüce Tanrı'nın İzinde*, Cep Kitapları, İstanbul, Nisan 1995, sf. 186
70. Henry Gee, *In Search of Deep Time: Beyond the Fossil Record to a New*
History of Life, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, sf. 5
71. Phillip E. Johnson, *Reason in the Balance: The Case Against Naturalism in*
Science, Law & Education (Downers Grove, Illinois: InterVarsity Press,1995), sf. 62
72. *Temel Britannica*, Cilt 16, Ana Yayıncılık, İstanbul: Haziran 1993, sf.203
73. Georges Contenau, *Everday Life in Babylon and Assyrıa*, Edward Arnold Publishers, London, 1964
74. S.N.Kramer, *Tarih Sümer'de Başlar,* Türk Tarih Kurumu Yayınları, Ankara: 1990, sf. 224-231
75. http://news.bbc.co.uk/1/low/sci/tech/380186.stm
76.http://webexhibits.org/calendars/calendar-mayan.html
77. Swisher III, Roger Lewin, *Java Man,* Abacus, London, 2002, sf. 205
78. Derek Bickerton, "Babel's Cornerstone," *New Scientist* (vol. 156, October 4, 1997), sf. 42
79. Richard Dawkins, *Unweaving the Rainbow* Boston, Houghton-Miflin Co., 1998, sf. 294
80. Wilkins, W.K. & Wakefield, J., *Brain evolution and neurolinguistic preconditions. Behavioral and Brain Sciences 18* (1): 161-226
81. Noam Chomsky, *Powers and Prospects*, sf.16
82. Stephen H. Langdon, "Semitic Mytology of All Races", Vol. V, *Archaeol. Instit. Amer.,* 1931, s. xviii
83. Stephen H. Langdon, *The Scotsman*, 18 Kasım 1936
84. H. Frankfort, Third Preliminary Report on Excavations at Tell Asmar (Eshnunna): Quoted by P.J. Wiseman in New Discoveries in Babylonia about Genesis, Marshall, Morgan and Scott, sf. 24.
85. P. Le Renouf, "Lectures on the Origin and Growth of Religion" as illustrated by the Religion of Ancient Egypt, Williams and Norgate, London, 1897, s. 90
86. Sir Flinders Petrie, *The Religion of Ancient Egypt, Constable*, London, 1908, sf. 3-4
87. Edward McCrady, *Genesis and Pagaan Cosmogonies,* Trans. Vict. Instit. 72 (1940), sf.55
88. Max Muller, *History of Sanskrit Literature:* Quoted by Samuel Zwemer, sf. 87
89. Axel Persson, *The Religion of Greece in Prehistoric Times*, University of California Press, 1942, sf. 124
90. Book review, *American Journal of Archaeology*, 43 (1939): sf. 170-171
91. Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", *Discover*, Aralık 2000, sf. 54

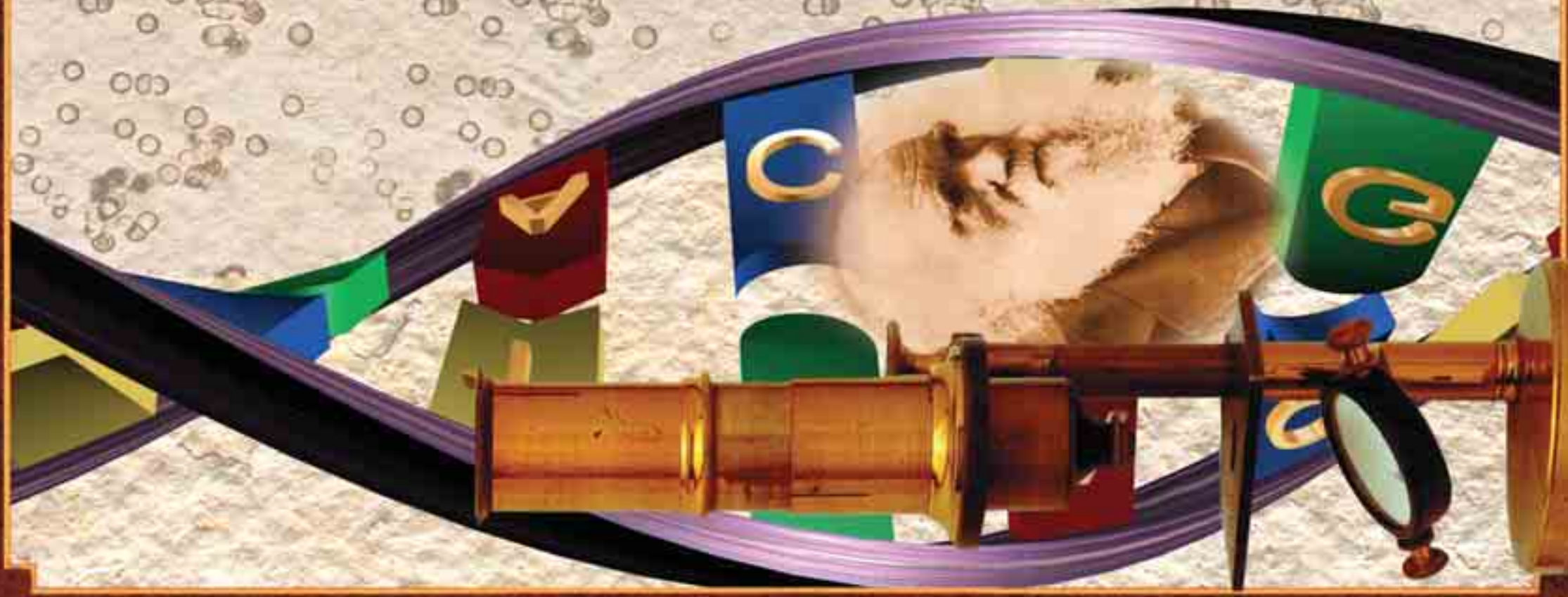

HAYATIN GERÇEK KÖKENİ

ÖNSÖZ

Kendisinin ve tüm diğer canlıların nasıl var oldukları sorusunu araştıran insan iki farklı açıklama ile karşı karşıya kalır. Birincisi, insan dahil tüm canlıları sonsuz akıl ve güç sahibi olan Allah'ın yarattığı gerçeğidir. İkinci açıklama ise, canlıların doğal süreçlerin ve rastlantısal etkilerin ürünü olduklarını iddia eden "evrim" teorisidir.

Evrim teorisi, yaklaşık bir buçuk yüzyıldır bilim dünyasında yaygın bir kabul görmektedir. Biyoloji bilimi, evrimsel kavramlarla tanımlanmaktadır. Bu nedenle de çoğu insan, yaratılış ve evrim açıklamalarından bilimsel olanının evrim olduğunu sanır. Evrimi, gözlemsel bilimin bulgularıyla desteklenen bir teori, yaratılışı ise sadece kabule dayanan bir inanç zanneder. Oysa aksine, bilimsel bulgular evrim teorisinin lehinde değildir. Özellikle, son 10-20 yıl içinde elde edilen bulgular, evrim teorisinin temel varsayımları ile açık bir biçimde çelişmektedir. Paleontoloji, biyokimya, popülasyon genetiği, moleküler biyoloji karşılaştırmalı anatomi, biyofizik gibi pek çok bilim dalı, canlılığın evrim teorisinin iddia ettiği gibi doğal süreçler ve rastlantısal etkilerle açıklanamayacağını, tüm canlıların kusursuz bir şekilde yaratıldıklarını göstermektedir.

Bu kitapta evrim teorisinin karşılaştığı bu bilimsel krizi inceleyeceğiz. Kitap tümüyle bilimsel bulgulara dayanılarak hazırlanmıştır. Evrim teorisini bilim adına savunanların, mutlaka bu bulgularla yüzleşmeleri ve şimdiye kadar sahip oldukları bazı ön kabulleri sorgulamaları gerekmektedir. Eğer bundan kaçınırlar ise, evrim teorisine olan bağlılıklarının bilimsel değil, tümüyle dogmatik bir bağlılık olduğunu fiilen kabul etmiş olacaklardır.

Evrim teorisini savunan bilim adamları iddialarını destekleyen deliller bulamayınca çareyi böyle hayali çizimlerde aramaktadırlar.

KISA BİR TARİH

Evrim teorisi, felsefi kökenleri Eski Yunan'a kadar uzanmasına karşın, bilim dünyasının gündemine 19. yüzyılda girdi. Önce Fransız biyolog Jean-Baptiste Lamarck, *Zoological Philosophy* adlı kitabında canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştikleri varsayımını ortaya attı. Lamarck, canlıların yaşamları sırasında kazandıkları değişimleri sonraki nesillere aktardıklarını öne sürmüştü. Ünlü zürafalar örneğinde, bu canlıların eskiden çok daha kısa boyunlu olduklarını, ancak yüksek ağaçlara ulaşmak için çabalarken nesilden nesile boyunlarının uzadığını iddia etmişti.

Jean-Baptiste Lamarck

Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin aktarılması"olarak bilinen bu evrim modeli, kalıtım kanunlarının keşfedilmesi ile birlikte geçerliliğini yitirdi. 20. yüzyılın ortalarında DNA'nın yapısının keşfiyle birlikte, canlıların hücrelerinin çekirdeğine kodlanmış çok özel bir genetik bilgiye sahip oldukları ve bu genetik bilginin, "kazanılmış özellikler" tarafından değiştirilemeyeceği ortaya çıktı. Yani bir canlı ağaçlara uzanabilmek için yaşamı boyunca çabalayıp boynunu birkaç santim uzatsa bile, doğurduğu yavrular yine o türe ait standart boyun ölçüleri ile doğacaklardı. Kısacası Lamarck'ın evrim teorisi, bilimsel bulgular tarafından yalanlandı ve yanlış bir varsayım olarak tarihin derinliklerine gömüldü.

Ancak Lamarck'tan birkaç nesil sonra yaşamış olan bir başka doğa bilimcinin evrim teorisi, daha uzun ömürlü oldu. Söz konusu doğa bilimci Charles Robert Darwin, teorisinin ismi ise "Darwinizm"dir.

Darwinizm'in Doğuşu

Charles Darwin 1832 yılında İngiltere'den yola çıkan ve beş yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerini gezen H. M. S. Beagle adlı resmi keşif gemisinde gönüllü olarak yer aldı. Genç Darwin, bu gezi sırasında gördüğü farklı canlı türlerinden, özellikle de Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerinden çok etkilendi. Bu kuşların gagalarındaki farkların, farklı çevrelere uyum sağlamalarından kaynaklandığını düşündü.

Darwin bu gezisinin ardından İngiltere'deki hayvan pazarlarını gezmeye başladı. İnek yetiştiricilerinin farklı inek cinslerini çiftleştirerek yeni cinsler türettiklerine şahit oldu. Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türlerini de bu gözlemlerine eklediğinde, kafasında bir teori şekillenmeye başladı.

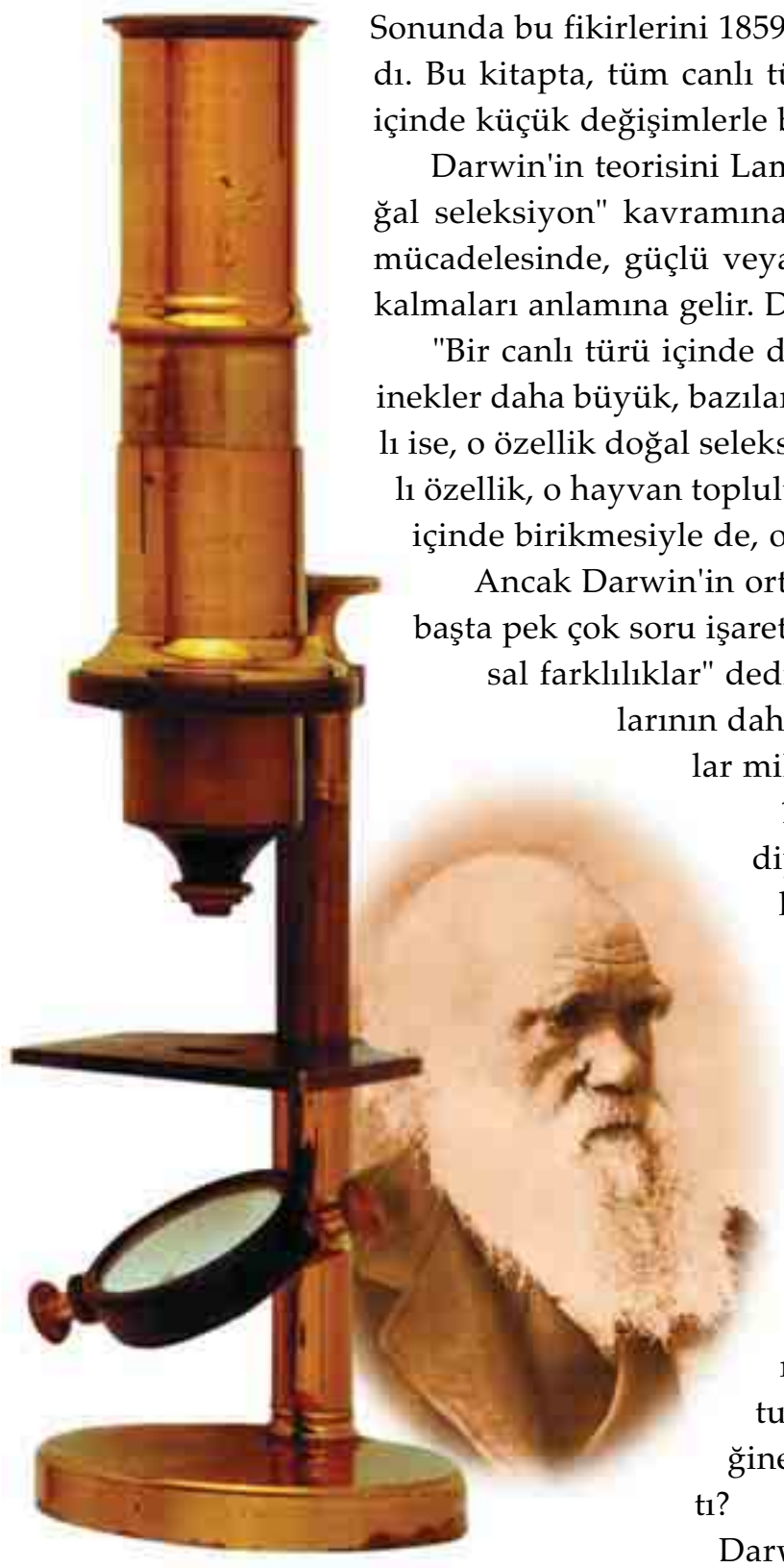

Charles Darwin, teorisini ilkel bir bilim düzeyi içinde geliştirdi. Dönemin geri teknolojisiyle üretilmiş üsttekine benzer ilkel mikroskopların altında, canlılık çok basit bir yapıya sahip gibi duruyordu. Bu yanılgı, Darwinizm'in temelini oluşturdu.

Sonunda bu fikirlerini 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabında açıkladı. Bu kitapta, tüm canlı türlerinin tek bir ortak atadan geldiklerini, ancak zaman içinde küçük değişimlerle birbirlerinden evrimleştiklerini iddia ediyordu.

Darwin'in teorisini Lamarck'ın teorisinden farklı kılan nokta, asıl vurguyu "doğal seleksiyon" kavramına yapmış olmasıdır. Doğal seleksiyon, doğadaki yaşam mücadelesinde, güçlü veya ortamın şartlarına daha uygun olan canlıların hayatta kalmaları anlamına gelir. Darwin şöyle bir mantık kurmuştur:

"Bir canlı türü içinde doğal ve rastlantısal farklılıklar olmaktadır. Örneğin bazı inekler daha büyük, bazıları daha koyu renklidir. Bu değişikliklerin hangisi avantajlı ise, o özellik doğal seleksiyon tarafından seçilecektir. Böylece söz konusu avantajlı özellik, o hayvan topluluğuna hakim hale gelecektir. Bu özelliklerin uzun zaman içinde birikmesiyle de, ortaya yeni bir tür çıkacaktır."

Ancak Darwin'in ortaya attığı bu "doğal seleksiyonla evrim" teorisi, daha ilk başta pek çok soru işaretini beraberinde getirmişti: Darwin'in "doğal ve rastlantısal farklılıklar" dediği şey gerçekte ne idi? Bazı ineklerin daha büyük, bazılarının daha koyu renkli doğabildikleri doğruydu, ama bu farklılıklar milyonlarca bitki ve hayvan türünü nasıl açıklayabilirdi?

1) Darwin "canlılar kademe kademe evrimleşmişlerdir" diyordu. Bu durumda çok sayıda "ara tür" yaşamış olmalıydı. Ama fosil kayıtlarında bu teorik canlılardan iz yoktu. Darwin bu sorun üzerinde çok kafa yormuş ve sonuçta "bu fosiller ileride bulunabilir" demek zorunda kalmıştı.

2) Canlıların göz, kulak, kanat gibi kompleks organları doğal seleksiyonla nasıl açıklanabilirdi? Tek bir dokuları eksik olsa hiçbir işe yaramayacak olan bu organların, "kademe kademe" gelişmiş oldukları nasıl savunulabilirdi?

3) Tüm bunların öncesinde, Darwin'in "tüm canlıların ortak atası dediği" ilk canlı organizma nasıl oluşmuştu? Cansız madde, doğal süreçlerle canlı hale gelemeyeceğine göre, Darwin ilk canlının oluşumunu nasıl açıklayacaktı?

Darwin bu sorunların en azından bir kısmının farkındaydı. Kitabına eklediği "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümde bunları kabul etmişti. Ancak bu sorunlara getirdiği cevapların bilimsel açıdan bir geçerliliği yoktu. İngiliz fizikçi H. S. Lipson, Darwin'in bu "zorlukları" hakkında şu yorumu yapar:

> *Türlerin Kökeni'*ni ilk okuduğumda Darwin'in genelde sunulan tablonun aksine, kendisinden pek de emin olmadığını fark etmiştim. "Teorinin Zorlukları" başlıklı bölüm, örneğin çok belirgin bir güvensizlik yansıtmaktadır. Bir fizikçi olarak, gözün nasıl ortaya çıkmış olabileceği yönündeki yorumları karşısında şaşkınlığa düştüm.[1]

Darwin bilimsel araştırmalar ilerledikçe, "Teorinin Zorlukları"nın ortadan kalkacağını umuyordu. Ama aksine, yeni bilimsel bulgular bu zorlukları daha da büyüttü.

Hayatın Kökeni Sorunu

Louis Pasteur, cansız maddelerin hayat oluşturabileceği inancını yıktı.

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan **spontane jenerasyon** adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddelerden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog **Louis Pasteur**, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "**Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür.**"[2]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiası giderek daha büyük bir çıkmaz içine girdi. Bu konunun detaylarını kitabın ilerleyen bölümlerinde inceleyeceğiz.

Genetik Sorunu

Darwin'in teorisini çıkmaza sokan bir diğer konu ise kalıtım oldu. Darwin'in teorisini geliştirdiği dönemde canlıların özelliklerini sonraki nesillere nasıl aktardıkları, yani kalıtımın nasıl gerçekleştiği tam olarak bilinmiyordu. Bu nedenle kalıtımın kan yoluyla sağlandığı gibi ilkel düşünceler yaygın kabul görüyordu.

Kalıtım hakkındaki bu belirsizlik, Darwin'in de teorisini geliştirirken tümüyle yanlış birtakım varsayımlara dayanmasına neden oldu. Darwin "evrim mekanizması" olarak temelde doğal seleksiyonu gösteriyordu. Ama doğal seleksiyon tarafından seçilecek olan "yararlı özellikler" nasıl ortaya çıkacak ve nesilden nesile nasıl aktarılacaktı? İşte Darwin bu noktada Lamarck tarafından ortaya atılmış olan "kazanılmış özelliklerin sonradan aktarılması" tezine sarıldı. Evrim teorisini savunan bir araştırmacı olan Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında Darwin'in Lamarckizm'den yoğun biçimde etkilendiğini şöyle anlatır:

> Lamarckizm, kazanılmış olan özelliklerin kalıtsal olarak aktarılması olarak bilinir... Darwin'in kendisi, açık konuşmak gerekirse, böyle bir kalıtımın gerçekleştiğine inanmış ve hatta parmaklarını kaybettikten sonra çocukları parmaksız olarak doğan bir adamı kaynak olarak gösterip bu olayı anlatmıştır... Darwin, Lamarck'tan tek bir fikir bile almadığını iddia etmiştir. Bu son derece ironiktir, çünkü Darwin sürekli olarak kazanılmış özelliklerin aktarılması fikriyle oynamıştır ve (bu nedenle) eleştirilmesi gereken, Lamarck'tan ziyade Darwin'dir. Kitabının (*Türlerin Kökeni*) 1859 baskısında "dış şartların değişiminin" varyasyonlara kaynaklık etti-

Mendel'in bulduğu genetik kanunları, evrim teorisini açmaza soktu.

ğini söylemekte, ama hemen ardından bu şartların varyasyonları yönettiğini ve bunu yaparken de doğal seleksiyonla iş birliği yaptığını açıklamaktadır. Her geçen yıl, (organların) kullanılması ya da kullanılmaması konusuna daha fazla önem vermiştir... 1868'de *Varieties of Animals and Plants under Domestication* isimli kitabını yayınladığında, Lamarckist kalıtıma delil oluşturduğunu düşündüğü bir dizi örnek vermiştir... Bazı erkek çocuklarının organlarının ön derilerinin, nesiller boyu yapılan sünnet nedeniyle kısaldığı gibi.[3]

Ancak Lamarck'ın tezi, başta da belirttiğimiz gibi, Avusturyalı botanikçi Rahip Gregor Mendel'in keşfettiği kalıtım kanunları tarafından yalanlandı. Bu durumda "yararlı özellikler" kavramı da havada kalmış oluyordu. Genetik kanunları, kazanılmış özelliklerin aktarılmadığını ve kalıtımın değişmez bazı yasalara göre gerçekleştiğini gösteriyordu. Bu yasalar, türlerin değişmezliği görüşünü destekliyordu. Darwin'in İngiltere'deki hayvan pazarlarında gördüğü inekler, ne kadar farklı kombinasyonlarla çiftleşirlerse çiftleşsinler, tür değiştirmeyecek ve inek olarak kalacaklardı.

Gregor Mendel, uzun deney ve gözlemler sonucunda belirlediği kalıtım kanunlarını 1865 yılında bilimsel bir dergide açıklamıştı. Ancak bu kanunların bilim dünyasının dikkatini çekmesi yüzyılın sonlarında mümkün oldu. 20. yüzyılın başlarında bu kanunların doğruluğu tüm bilim dünyası tarafından kabul edildi. Bu durum, "yararlı özellikler" kavramını Lamarck'a dayanarak açıklamaya çalışmış olan Darwin'in teorisini ciddi bir açmaza sokmuş oluyordu.

Burada genel bir bilgi yanlışını da düzeltmek yerinde olur: Mendel, sadece Lamarck'ın evrim modeline değil, aynı zamanda Darwin'in evrim modeline de karşı çıkmıştı. *Journal of Heredity* dergisinde yayınlanan "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin" (Mendel'in Evrime ve Darwin'e Muhalefeti) başlıklı bir makalede belirtildiği gibi, "Mendel, *Türlerin Kökeni*'ne aşinaydı ve Darwin'in teorisine karşı çıkıyordu. Darwin, doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorisini öne sürerken, Mendel özel yaratılışa inanıyordu."[4]

Mendel'in bulduğu kanunlar, Darwinizm'i zora soktu. İşte bu nedenlerle, Darwinizm'i savunan bilim adamları, 20. yüzyılın ilk çeyreğinde yeni bir evrim modeli geliştirmeye çalıştılar. Böylece neo-Darwinizm doğdu.

Neo-Darwinizm'in Çabaları

Darwinizm ile genetik bilimini bir şekilde uyuşturmayı hedefleyen bir grup bilim adamı, 1941 yılında Amerikan Jeoloji Derneği'nin düzenlediği bir toplantıda biraraya geldiler. G. Ledyard Stebbins ve Theodosius Dobzhansky gibi genetikçilerin, Ernst Mayr ve Julian Huxley gibi zoologların, George Gaylord Simpson ve Glen L. Jepsen gibi paleontologların uzun tartışmalar sonucunda vardıkları sonuç, Darwinizm'e yeni bir yorum getirmek oldu.[5]

Bu kişiler, genetik kanunlarının ortaya koyduğu "genetik sabitlik" gerçeğine karşı, Hollandalı botanikçi Hugo de Vries tarafından yüzyılın başında ortaya atılan "mutasyon" kavramını kullandılar. Mutasyonlar, bilinmeyen nedenlerle canlıların kalıtım mekanizmalarında meydana gelen bozukluklardı. Mutasyon geçiren canlılar, ebeveynlerinden aldıkları genetik bilginin dışında, bazı anormal yapılar geliştiriyorlardı.

Amerikan Jeoloji Derneği'nde toplanan bilim adamları bu mutasyon kavramını benimsediler ve Darwin'in Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalıştığı "**canlıları geliştiren yararlı değişikliklerin kaynağı nedir?**" sorusuna, "**rastgele mutasyonlar**" cevabını verdiler. Darwin'in doğal seleksiyon tezine mutasyon kavramının eklenmesiyle ortaya çıkan bu yeni teoriye de "**Modern Sentetik Evrim Teorisi**" adını koydular. Kısa sürede bu yeni teori "**neo-Darwinizm**" olarak bilindi ve teoriyi ortaya atanlar da "neo-Darwinistler" olarak anılmaya başlandılar.

Neo-Darwinizm'in mimarları: Ernst Mayr, Theodosius Dobzhansky ve Julian Huxley

Ancak önemli bir sorun vardı: Mutasyonların canlıların genetik bilgisini değiştirdiği doğruydu, ama bu değişim hep olumsuz yönde oluyordu. Gözlemlenen tüm mutasyonlar, ortaya sakat, hastalıklı, zayıf bireyler çıkarıyor, kimi zaman da doğrudan ölüme neden oluyordu. Bu nedenle neo-Darwinistler çok sayıda deney ve gözlem yaparak canlıların genetik bilgisini geliştiren "yararlı mutasyon" örnekleri elde etmeye çalıştılar. Meyve sinekleri ve diğer bazı türler üzerinde on yıllar süren mutasyon denemeleri yapıldı. Ancak bu deneylerde hiçbir zaman mutasyonların canlıların genetik bilgisini geliştirdiği gözlemlenemedi.

Bugün hala mutasyon konusu Darwinizm için büyük bir açmazdır. Darwinizm'in "yararlı değişiklikler"in yegane kaynağı olarak gösterdiği mutasyonların, gerçek anlamda hiçbir yararlı (genetik bilgiyi geliştiren) örneği gözlemlenememektedir. Bu konuyu bir sonraki bölümde ayrıntılarıyla inceleyeceğiz.

Neo-Darwinist teoriyi açmaza sokan bir diğer alan ise, fosil kayıtları oldu. Fosiller, Darwin zamanında dahi teorinin önüne büyük bir engel oluşturmuştu. Darwin, teorisini destekleyecek "ara tür" canlılara ait fosillerin bulunmadığını kabul etmiş, ama yeni araştırmalar sayesinde bu fosillere ulaşılacağını öne sürmüştü. Oysa her türlü paleontolojik çabaya karşın fosil kayıtları, teorinin önünde büyük bir engel olarak durmaya devam etti. Darwin zamanında teoriyi destekleyen büyük birer delil olarak görülen "körelmiş organlar", "embriyolojik rekapitülasyon" ve "homoloji" gibi kavramlar da, yeni bilimsel bulgular karşısında birer birer eridi. Tüm bu konuları kitabın ilerleyen bölümlerinde detaylarıyla ele alacağız.

Kriz İçinde Bir Teori

Darwinizm'in ortaya atıldığı günden bu yana karşılaştığı açmazları bu noktaya kadar kısaca özetledik. Bu açmazların ne denli büyük olduğunu birazdan incelemeye başlayacağız. Bu kitaptaki amacımız, evrim teorisinin bazı insanların sandıkları ya da göstermeye çalıştıkları gibi "açık bir bilimsel gerçek" olmadığıdır. Aksine, evrim teorisi ile bilimsel bulgular karşılaştırıldığında ortaya çok büyük çelişkiler çıkmaktadır. Evrim teorisi, popülasyon genetiği, karşılaştırmalı anatomi, paleontoloji, moleküler biyoloji ve biyokimyasal sistemler gibi pek çok farklı alanda, evrim teorisi tek kelimeyle bir "kriz" içindedir.

Bu tanım, Avustralyalı biyokimyacı ve tanınmış bir Darwinizm eleştirmeni olan Prof. Michael Denton tarafından yapılmıştır. Denton, 1985 yılında yayınlanan *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında teoriyi farklı bilim dallarının ışığı altında incelemiş ve doğal seleksiyon teorisinin canlılığı açıklamaktan uzak olduğu sonucuna varmıştır.[6] Denton, Darwinizm'i bir başka görüşün doğruluğunu göstermek için eleştirmemiş, sadece teoriyi bilimsel bulgularla karşılaştırmıştır. Son 20 yıl içinde daha pek çok bilim adamı evrim teorisinin bilimsel geçersizliği hakkında çok önemli bilimsel çalışmalar ortaya koymuştur.

Bu kitapta evrim teorisinin içine düştüğü bu krizi inceleyeceğiz. Belki bazı okuyucular, kendilerine her ne anlatılırsa anlatılsın evrim teorisine inanmaktan vazgeçmeyecek bir bakış açısına sahip olabilirler. Ancak yine de bu kitabı okumaları, en azından inandıkları teorinin bilimsel bulgular karşısındaki gerçek konumunu görmeleri açısından kendilerine yarar sağlayacaktır.

DARWINİZM'İN MEKANİZMALARI

Evrim teorisine göre, canlılık rastlantılarla doğmuş ve yine rastlantısal etkilerle gelişmiştir. Bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl kadar önce, dünya üzerinde hiçbir canlı yok iken, önce canlı hücreler, sonra çok hücreli kompleks canlılar oluşmuş ve giderek daha kompleks türler ortaya çıkmıştır. Bir başka deyişle, Darwinizm'e göre, doğadaki birtakım etkiler, basit cansız elementlerden son derece kompleks ve kusursuz tasarımlar ortaya çıkarmışlardır.

Bu iddiayı ele alırken, öncelikle doğada gerçekten böyle bir güç olup olmadığına bakmak gerekir. Daha açık bir ifadeyle, böyle bir evrimi gerçekleştirebilecek doğal mekanizmalar var mıdır?

Bugün evrim teorisi olarak tanımladığımız neo-Darwinist model, bu konuda iki temel mekanizma öne sürer: "Doğal seleksiyon" ve "mutasyon". Teorinin temel iddiası şöyledir: "Doğal seleksiyon ve mutasyon birbirlerini tamamlayan iki mekanizmadır. Evrimsel değişikliklerin kaynağı, canlıların genetik yapısında meydana gelen rastgele mutasyonlardır. Mutasyonların sebep olduğu özellikler, doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla seçilir, böylece canlılar evrimleşirler."

Bu senaryoyu biraz incelediğimizde ise, aslında ortada somut bir "evrim mekanizması" bulunmadığını görürüz. Çünkü ne doğal seleksiyon ne de mutasyonlar, türlerin evrimleştikleri ve birbirlerine dönüştükleri iddiasına en ufak bir katkıda bulunmamaktadır.

Darwinizm'in temelinde doğal seleksiyon kavramı yatar. Darwin'in teorisini ortaya koyduğu kitabının başlığında bile vurgulanan iddia budur: Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla.

Doğal Seleksiyon

Doğal seleksiyon, doğada daimi bir yaşam mücadelesi olduğu ve hayatta kalanların hep "güçlü ve doğal şartlara uygun" canlılar olacağı varsayımına dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanların tehdidi altında olan bir geyik sürüsü içinde, çoğunlukla hızlı kaçabilen geyikler hayatta kalacaktır. Bir süre sonra ise bu geyik sürüsü, hızlı koşabilen bireylerden ibaret hale gelecektir.

Ancak dikkat edilirse bu süreç, ne kadar uzun sürerse sürsün, geyikleri bir başka canlı türüne dönüştürmez. Zayıf geyikler elenir, güçlüler hayatta kalır, ama sonuçta geyiklerin genetik bilgisinde bir değişiklik olmadığı için, bir "tür değişimi" gerçekleşmez. Geyikler ne kadar seleksiyona uğrarlarsa uğrasınlar, geyik olarak yaşamaya devam ederler.

Geyik örneği tüm türler için geçerlidir. Doğal seleksiyon vasıtasıyla sadece bir popülasyon içindeki sakat, zayıf ya da çevre şartlarına uymayan bireyler ayıklanır. Yeni canlı türleri, yeni genetik bilgi ya da yeni organlar ortaya çıkamaz; yani, canlılar evrimleşemez. Darwin de bu gerçeği **"Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz.**" diyerek kabul etmiştir.[7] İşte bu nedenle neo-Darwinizm doğal seleksiyonun yanına, genetik bilgiyi değiştiren bir etken olarak mutasyon mekanizmasını eklemek durumunda kalmıştır.

Mutasyonları biraz sonra ele alacağız. Ancak öncelikle doğal seleksiyon kavramını biraz daha ayrıntılı olarak inceleyelim ve çelişkilerini ele alalım.

Yaşam Mücadelesi

Darwin, yaşam mücadelesi tezini geliştirirken, Thomas Malthus'tan etkilenmişti. Ama gözlem ve deneyler Malthus'u haksız çıkardı.

Doğal seleksiyon teorisinin en temel varsayımı, doğada kıyasıya bir yaşam mücadelesi olduğu ve her canlının sadece kendini düşündüğüdür. Darwin, bu fikri ortaya atarken, İngiliz klasik iktisatçısı Thomas Robert Malthus'un teorilerinden etkilenmişti. Malthus, yiyecek kaynaklarının aritmetik dizi ile artarken, insanların geometrik dizi ile çoğaldıklarını anlatmış ve bu yüzden insanların kaçınılmaz olarak kıyasıya bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürmüştü. Malthus ayrıca, aşırı nüfus artışının kıtlık ve hastalık gibi etkenlerle kontrol altında tutulduğunu iddia etmişti. Darwin ise, insanlar arasındaki bu kıyasıya yaşam mücadelesi kavramını doğaya da uyarlamış ve "doğal seleksiyon"un bu mücadelenin bir sonucu olduğunu iddia etmişti.

Oysa daha sonra yapılan araştırmalar, doğada Darwin'in varsaydığı gibi mutlak bir yaşam mücadelesi olmadığını gösterdi. İngiliz zoolog V. C. Wynee Edwards'ın hayvan toplulukları üzerinde 1960 ve 70'lerde yaptığı uzun çalışmalar, canlı topluluklarının çok ilginç bir biçimde nüfuslarını dengelediklerini ve yiyecek için rekabeti engelediklerini ortaya koydu.

Hayvan toplulukları çoğunlukla nüfuslarını ellerindeki yiyecek kaynaklarına göre düzenliyorlardı. Nüfus, açlık ve salgın hastalıklar gibi "zayıfları eleyen" faktörlerle değil, asıl olarak hayvanlarda yer alan içgüdüsel denetim mekanizmaları ile kontrol ediliyordu. Yani hayvanlar, nüfuslarını Darwin'in varsaydığı kıyasıya rekabet yoluyla değil, kendi üremelerini sınırlayarak kontrol ediyorlardı.[8]

Bitkiler bile Darwin'in öne sürdüğü "rekabet yoluyla seleksiyon" örnekleri değil, nüfus kontrolü örnekleri veriyordu. Botanikçi A. D. Bradshaw'un yaptığı gözlemler, bitkilerin çoğalırken üzerinde büyüdükleri alanın "yoğunluğu"na göre davrandıklarını, alandaki bitki yoğunluğu arttığında üremeyi azalttıklarını ispatladı.[9] Öte yandan karıncalar, balarıları gibi topluluklarda rastlanan fedakarlık örnekleri, Darwinistik yaşam mücadelesi kavramının tam tersi bir model oluşturuyordu.

Son yıllardaki bazı araştırmalar, fedakarlık davranışının bakterilerde bile var olduğunu ortaya çıkarmıştır. Bir beyne ya da sinir sistemine sahip olmayan, dolayısıyla düşünme yetenekleri bulunmayan bu canlılar, bir virüs tarafından işgal edildiklerinde, diğer bakterileri korumak için intihar etmektedirler.[10]

Bu örnekler, doğal seleksiyonun temel varsayımı olan "mutlak yaşam mücadelesi" kavramını geçersiz kılmaktadır. Doğada rekabetin bulunduğu doğrudur, ama bu rekabetin yanında çok belirgin fedakarlık ve dayanışma örnekleri de vardır.

Gözlem ve Deneyler

Doğal seleksiyonla evrimleşme teorisi, üstte belirttiğimiz teorik zayıflığının yanı sıra, asıl olarak somut bilimsel bulgular karşısında açmaz içindedir. Bir teorinin bilimsel değeri, gözlem ve deneyler karşısındaki başarısı ya da başarısızlığı ile ölçülür. Doğal seleksiyonla evrimleşme teorisi ise, gözlem ve deneyler karşısında kesinlikle başarısızdır.

Darwin'den bu yana, doğal seleksiyon vasıtasıyla canlıların evrimleştiğine dair tek bir bulgu ortaya konamamıştır. Ünlü bir evrimci olan İngiliz Doğa Tarihi Müzesi baş paleontoloğu Colin Patterson, bu gerçeği şöyle kabul etmektedir:

> Hiç kimse doğal seleksiyon mekanizmalarıyla yeni bir tür üretememiştir. Hiç kimse böyle bir şeyin yakınına bile yaklaşamamıştır. Bugün neo-Darwinizm'in en çok tartışılan konusu da budur.[11]

Fransa'nın en ünlü zoologlarından, 35 ciltlik *Traité de Zoologie* ansiklopedisinin editörü ve Fransız Bilimler Akademisi'nin (Académie des Sciences) eski başkanı Pierre-Paul Grassé ise, *Evolution of Living Organisms* adlı kitabının "Evrim ve Doğal Seleksiyon" bölümünü şöyle bitirir:

> J. Huxley ve diğer biyologların evrimin doğal seleksiyon mekanizması aracılığıyla işlediği teorisi, demografik gerçeklerin, genotiplerin bölgesel dalgalanması ve coğrafi dağılımların bir gözleminden başka bir şey değildir. Çoğunlukla ele alınan türler on binlerce sene hiç değişmeden kalmaktadır. Koşullara bağlı olarak meydana gelen dalgalanmalar, genlerin önceden değişmesiyle beraber ele alındığında evrime delil olarak kullanılamaz; ve bunun en güzel delili de milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramayan yaşayan fosillerdir.[12]

Evrim teorisini savunan biyologların "doğal seleksiyonun gözlemlenmiş örneği" olarak gösterdikleri nadir birkaç olaya baktığımızda ise, bunların gerçekte evrim teorisi lehine bir delil oluşturmadıklarını kolaylıkla görebiliriz.

Endüstri Devrimi Kelebeklerinin Gerçek Hikayesi

Evrimci kaynaklara bakıldığında, doğal seleksiyonla evrimleşme tezine örnek olarak hemen her zaman İngiltere'deki Endüstri Devrimi dönemi kelebeklerinin verildiği görülebilir. Ders kitaplarında, dergilerde, hatta akademik kaynaklarda, bu konu evrimin en somut ve gözlemlenmiş örneği olarak sunulur.

Oysa gerçekte bu örneğin evrimle bir ilgisi yoktur. Önce örneğin ne olduğunu kısaca hatırlatalım: Anlatıldığına göre, İngiltere'de Endüstri Devrimi'nin başladığı sıralarda, Manchester yöresindeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilir ve dolayısıyla yaşama ihtimalleri çok azalır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin ölmesiyle kabukları koyulaşır ve buna bağlı olarak bu kez açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkliler fark edilmedikleri için çoğalır.

Bu olay, doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin büyük bir delili sanılmakta, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir yanılgı içinde değerlendirilmektedir.

Oysa bu örneğin doğruluğu varsayılsa bile, evrim teorisi lehinde bir delil olarak kullanılamayacağı açıktır. Çünkü yaşanan doğal seleksiyon, daha önce doğada var olmayan bir türü ortaya çıkarmış değildir. Endüstri Devrimi öncesinde de kelebek popülasyonu içinde siyah bireyler zaten vardır. Sadece, var olan kelebek türlerinin sayıları değişmiştir. Kelebekler "tür değişimi"ne yol açacak biçimde yeni bir organ ya da özellik edinmemişlerdir.[13] Oysa bir kelebeğin başka bir canlı türüne, örneğin bir kuşa dönüşebilmesi için kelebeğin genlerinde sayısız değişiklik, ekleme ve çıkarmalar yapılması, bir başka deyişle, kuşun fiziksel özelliklerine ait bilgileri içeren apayrı bir genetik program yüklenmesi gerekir.

Endüstri Kelebekleri ile ilgili evrimci hikayeye verilecek genel cevap budur. Ancak konunun daha da ilginç bir yanı vardır: Hikayenin sadece yorumu değil, kendisi de yanlıştır. Moleküler biyolog Jonathan Wells'in 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* adlı kitabında açıkladığı gibi, hemen her evrim yanlısı biyoloji kitabında yer alan ve bu nedenle bir "ikona" haline gelmiş olan Endüstri Devrimi Kelebelekleri hikayesi, gerçekleri yansıtmamaktadır. Wells, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bilimsel bir skandal niteliğinde olduğunu anlatmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

• Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke, Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, "**Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini**" bildirdiler.[14]

• Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı

Solda Endüstri Devrimi öncesinde, sağda ise sonrasındaki ağaçlar ve üzerlerindeki kelebekler görülüyor. Ağaçların rengi koyulaştığı için, açık renkli kelebekler kuşlar tarafından daha kolay avlanmış ve sayıları azalmıştır. Ancak bu bir "evrim" örneği değildir, çünkü yeni bir tür ortaya çıkmamış, sadece zaten var olan türlerin nüfus oranları değişmiştir.

açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki (correlation) yoktu.

• İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: **Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tutturmuş ve öyle görüntülemişti.** Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil, dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme ihtimali pek yoktu.[15]

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. On yıllardır "evrime giriş" derslerinin en büyük malzemesi olan Endüstri Kebelekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne, şöyle diyordu:

> Gerçeği (benekli kelebekler sahtekarlığını) öğrendiğimde verdiğim tepki, 6 yaşımdayken, Noel hediyelerimi Noel Baba'nın değil de babamın getirdiğini öğrendiğimde yaşadığım ümitsizlik duygusu oldu.[16]

Böylece "doğal seleksiyonun en ünlü örneği" de, bir bilim skandalı olarak tarihe geçmiş oldu.

Böyle olması da kaçınılmazdır. Çünkü doğal seleksiyon, evrimcilerin iddiasının aksine, bir "evrim mekanizması" değildir; bir canlıya herhangi bir organ ekleyip organ çıkarma, bir türü başka bir türe dönüştürme gibi özelliklere sahip değildir. Darwin'den günümüze dek bu konuda öne sürülen en büyük "delil"de, İngiltere'deki Endüstri Devrimi Kelebekleri hikayesinin ötesine gidememiştir.

Doğal Seleksiyon Kompleksliği Neden Açıklayamaz?

Başta da belirttiğimiz gibi, doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin en büyük açmazı, doğal seleksiyon vasıtasıyla canlıların yeni organlar ve özellikler kazanmamalarıdır. Doğal seleksiyon yoluyla bir türün genetik bilgisi geliştmez ve dolayısıyla yeni türlerin oluşumu açıklanamaz. Harvard Üniversitesi paleontoloğu Stephen J. Gould, doğal seleksiyonun bu açmazını şöyle dile getirmektedir:

> Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: "Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür." Kimse seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinist teori, "uygun olanı yaratması"nı da istemektedir.[17]

Doğal seleksiyon konusunda kullanılan yanıltıcı üsluplardan biri, bu mekanizmanın bilinçli bir tasarımcı gibi anlaşılmasıdır. Oysa **doğal seleksiyonun bir bilinci yoktur**. Canlılar için neyin iyi, neyin kötü olduğunu ayırt edecek bir akla sahip değildir. Bu nedenle doğal seleksiyon, kompleks yapıya sahip sistemlerin ve organların nasıl var olduklarını asla açıklayamaz. Söz konusu sistem ve organlar, iç içe geçmiş pek çok parçanın birarada çalışmasıyla oluşur ve bu parçaların birisi bile olmasa ya da kusurlu olsa hiçbir işe yaramazlar. Bu tür sistemler, "**indirgenemez komplekslik**" olarak tanımlanan özelliğe sahiptir. Örneğin insan gözü daha basite indirgenemez, çünkü tüm detaylarıyla birlikte var olmadığı sürece işlev görmez.

Bu tür bir sistemi meydana getiren bilincin, geleceği önceden hesaplayarak, sadece en son aşamada elde edilecek olan faydayı amaçlaması gerekir. Doğal seleksiyon ise, bilinç ve irade sahibi bir mekanizma olmadığı için, böyle bir şey yapamaz. Bu gerçek, "Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle **kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır**." diyen Darwin'in endişe ettiği gibi, evrim teorisini yıkmaktadır.[18]

Mutasyonlar

Mutasyonlar, canlı hücresinin çekirdeğinde bulunan ve genetik bilgiyi taşıyan DNA molekülünde, radyasyon veya kimyasal etkiler sonucunda meydana gelen kopmalar ve yer değiştirmelerdir. Mutasyonlar DNA'yı oluşturan nükleotidleri tahrip eder ya da yerlerini değiştirirler. Çoğu zaman da hücrenin tamir edemeyeceği boyutlarda birtakım hasar ve değişikliklere sebep olurlar.

Dolayısıyla mutasyon, hiç de sanıldığı gibi canlıları daha gelişmişe ve mükemmele götürmez. Mutasyonların net etkisi zararlıdır. Mutasyonların sebep olacağı değişiklikler ancak Hiroşima, Nagazaki veya Çernobil'deki insanların uğradıkları türden değişiklikler olabilir: Yani ölüler ve sakatlar...

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı biyolog B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> İlk olarak, mutasyonlar doğada çok ender meydana gelirler. İkinci olarak, bunlar genlerin yapısındaki düzenli değişiklikler değil, rastgele değişikliklerdir; bu nedenle çoğunlukla zararlıdırlar. Son derece düzenli bir sistem içindeki rastgele herhangi bir değişiklik, daha iyiye yönelik değil, daha kötüye yönelik olacaktır. Örneğin eğer bir deprem, bina gibi son derece düzenli bir yapıyı sarsacak olursa, binanın iskeletinde rastgele bir değişiklik olacak ve bu binayı kesinlikle geliştirmeyecektir.[19]

Nitekim bugüne kadar **hiçbir yararlı mutasyon örneği gözlemlenmedi**. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın ardından nükleer silahların sonucunda oluşan mutasyonları incelemek için kurulan Atomik Radyasyonun Genetik Etkileri Komitesi'nin (Committee on Genetic Effects of Atomic Radiation) hazırladığı rapor hakkında evrimci bilim adamı Warren Weaver şöyle diyordu:

> Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?[20]

Yıllar boyu sürdürülen "faydalı mutasyon oluşturma" çabalarının tamamı başarısızlıkla sonuçlandı. Evrimci biyologlar, çok hızlı ürediği ve mutasyona uğratılması kolay olduğu için, **meyve sinekleri** üzerinde on yıllarca mutasyon denemeleri yaptılar. Bu canlılar olabilecek her türlü mutasyona milyonlarca kez uğratıldı. Ama tek bir faydalı mutasyon gözlemlenmedi. Gordon Taylor, bu konuda şunları yazar:

> Bu çok çarpıcı ama bir o kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için laboratuvarlarda meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.[21]

Bir başka araştırmacı olan Michael Pitman, meyve sinekleri üzerindeki deneylerin başarısızlığını şu şekilde ifade eder:

Üstte mutasyona uğramış sakat bir çocuğun ayakları ve kafası görülmektedir.

Kanatları deforme olmuş mutant bir sinek

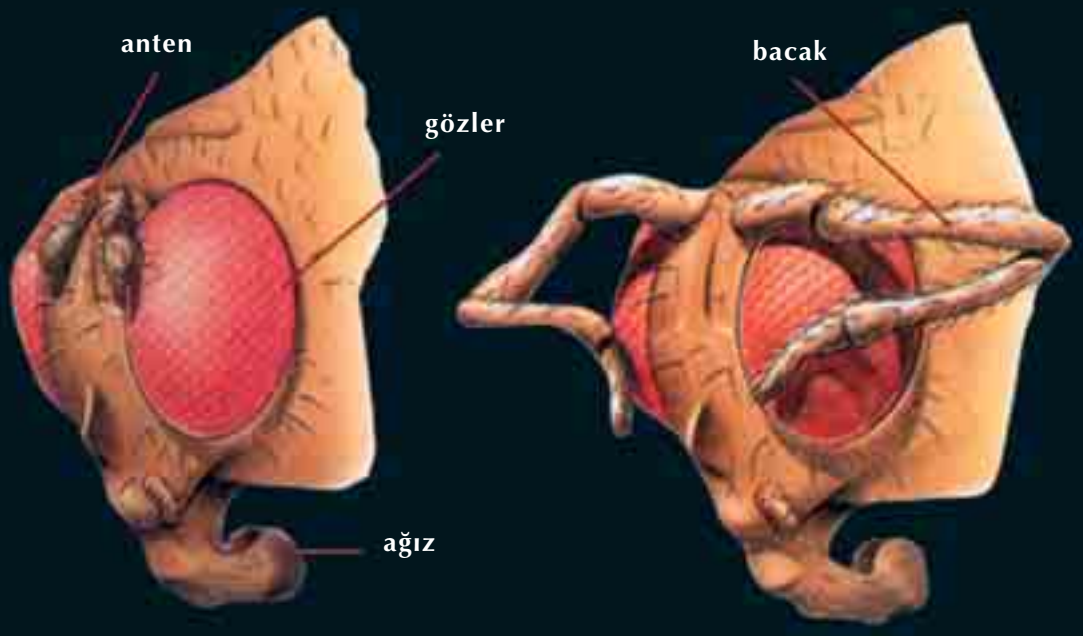

Evrimci biyologlar yüzyılın başından beri sinekleri mutasyona uğratarak, faydalı mutasyon örneği aradılar. Ancak bu çabaların sonucunda hep, sakat, hastalıklı ve kusurlu sinekler elde edildi. Üstte, solda normal bir meyve sineğinin kafası ve sağda mutasyona uğrayarak bacakları kafasından çıkan diğer bir meyve sineği.

Üstte mutasyon ürünü değişikliğe uğramış kurbağalar ve larvaları görülmektedir.

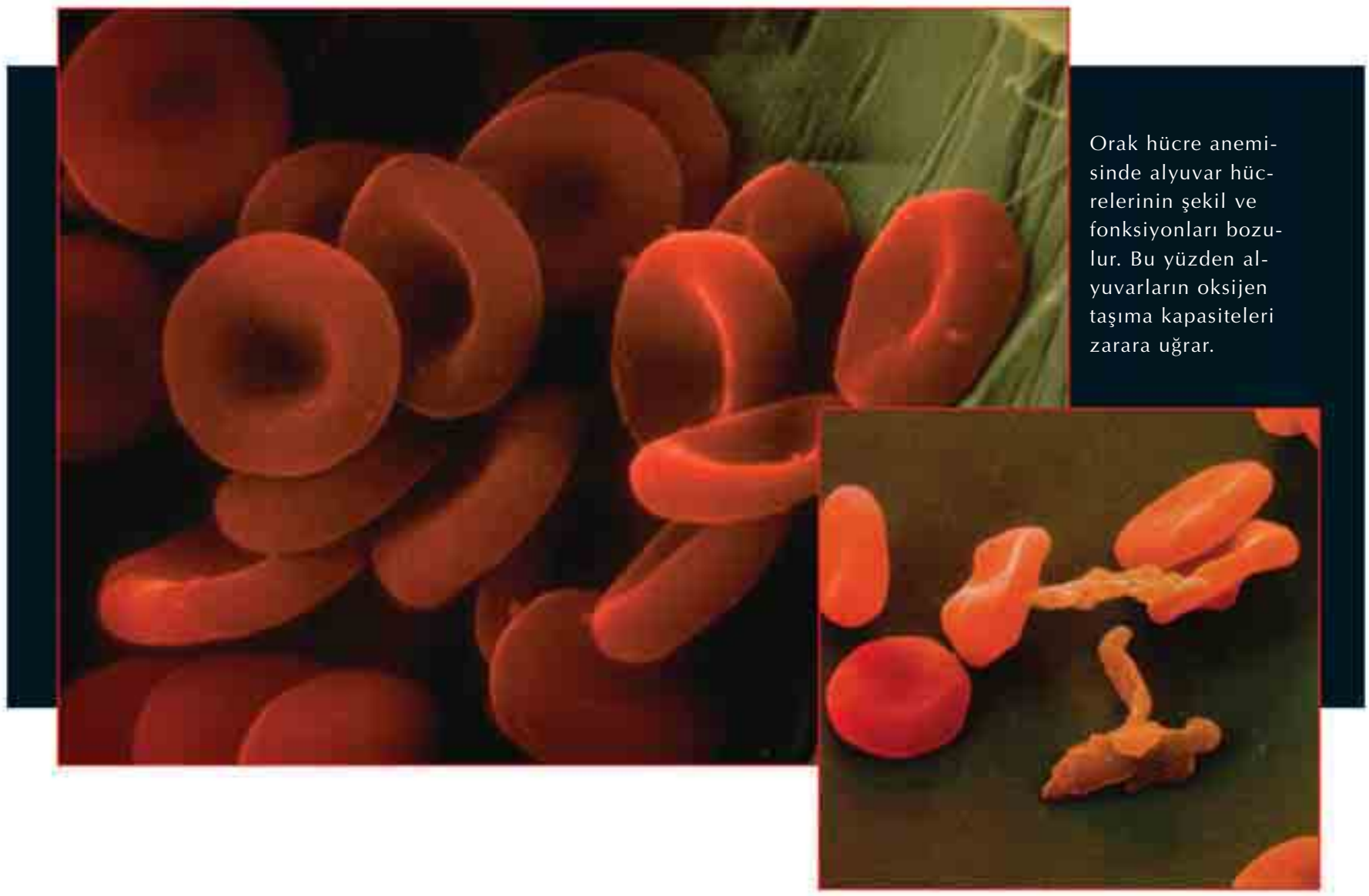

Orak hücre anemisinde alyuvar hücrelerinin şekil ve fonksiyonları bozulur. Bu yüzden alyuvarların oksijen taşıma kapasiteleri zarara uğrar.

Morgan, Goldschmidt, Muller ve diğer genetikçiler meyve sineği jenerasyonlarını sıcak, soğuk, aydınlık, karanlık ve kimyasal ve radyoaktif işlemler gibi uç koşullara maruz bırakmışlardır. Pratikte tamamen ufak tefek ya da gerçekten zararlı, her tip mutasyon üretilmiştir. Peki sonuç insan yapımı evrim mi? Hayır değil. Genetikçilerin canavarlarından çok azı üretildikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Uygulamada mutantlar ölmekte, kısır kalmakta veya ilk hallerine yeniden dönme eğilimi göstermektedirler.[22]

İnsan için de durum aynıdır. İnsanlar üzerinde gözlemlenen tüm mutasyonlar zararlıdır. Tıp kitaplarında "mutasyon örneği" olarak anlatılan **mongolizm, Down Sendromu, albinizm, cücelik** gibi zihinsel ya da bedensel bozuklukların ya da **kanser** gibi hastalıkların her biri, mutasyonların tahrip edici etkilerini ortaya koymaktadır. Elbette ki insanları ya sakat bırakan ya da hasta yapan bir süreç, "evrim mekanizması" olamaz.

Amerikalı patolog David A. Demick, mutasyonlar hakkında yazdığı bilimsel bir makalede bu konuda şunları söyler:

Son yıllarda genetik mutasyonlarla bağlantılı olan binlerce insan hastalığı sınıflandırılmıştır. Yeni yayınlanan bir kaynak kitapta, 4500 farklı genetik hastalık sayılmaktadır. Dahası, moleküler genetik analizlerden önce klinik olarak tanımlanan bazı kalıtsal sendromların (örneğin Marfan sendromunun) mutasyonların sonucu olduğu anlaşılmıştır...

Mutasyonların oluşturdukları tüm bu hastalıkların yanında, faydalı etkileri de var mıdır? Tanımladığımız binlerce zararlı mutasyon örneğinin yanında, elbette ki bazı olumlu örnekler de tanımlamak gerekmektedir - eğer makroevrim doğru ise. Bu olumlu örnekler, hem daha kompleks yapılar oluşturmak için evrime gerekecek, hem de çok sayıdaki zararlı mutasyonun bozucu etkisini dengelemek için lazım olacaktır. Ama iş bu faydalı mutasyonları tanımlamaya gelince, evrimci biyologlar hep garip bir sessizlik içindedirler.[23]

Evrimci biyologların "yararlı mutasyon" olarak sözünü ettikleri tek örnek, hemen her zaman için orak hücre anemisi hastalığıdır. Bu hastalıkta, kanda oksijen taşımaya yarayan hemoglobin molekülü bir mutasyon sonucunda bozulur ve yapı değişikliğine uğrar. Bunun sonucunda da hemoglobinin oksijen taşıma

yeteneği ciddi bir biçimde zarar görür. **Orak hücre anemisine** yakalanan insanlar, bu nedenle giderek artan bir solunum zorluğu çekerler. Tıp kitaplarının kan hastalıkları bölümünde ele alınan bu mutasyon örneği, başta belirttiğimiz gibi bazı evrimci biyologlar tarafından çok garip bir şekilde "faydalı mutasyon" olarak değerlendirilmektedir. Bu hastalığa sahip kişilerin sıtmaya olan kısmi bağışıklıklarının evrimin bu kişilere bir "armağanı" olduğu söylenmektedir. Eğer bu mantıkla düşünülürse, genetik olarak kötürüm doğan insanların yolda yürümedikleri ve bu sayede trafik kazalarında ölmekten kurtuldukları da söylenebilir ve kötürüm olmak "yararlı bir genetik özellik" sayılabilir. Şüphesiz bu mantığın hiçbir tutarlı yanı yoktur.

Mutasyonların sadece bir tahrip mekanizması olduğu açıktır. Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı Pierre Paul Grassé'nin mutasyonlar hakkında yaptığı yorum, bu noktada oldukça açıklayıcıdır. Grassé, mutasyonları "**yazılı bir metnin kopyalanması sırasında yapılan harf hataları**"na benzetmiştir. Ve harf hatası gibi mutasyonlar da bilgi oluşturmaz, aksine var olan bilgiyi bozar. Grassé bu olguyu şöyle açıklamıştır:

> Mutasyonlar, zaman içinde son derece düzensiz biçimde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı bir özellikleri yoktur ve birbirini izleyen nesiller üzerinde belirli bir yöne doğru kümülatif bir etkileri olmaz. Zaten var olan yapıyı değiştirirler, ama bunu tamamen düzensiz bir biçimde yaparlar... Bir canlı vücudunda çok küçük bile olsa bir düzensizlik oluştuğunda ise, bunun sonucu ölüm olur. Yaşam olgusu ile anarşi (düzensizlik) arasında hiçbir olası uzlaşma yoktur.[24]

İşte bu nedenle, yine Grassé'nin ifadesiyle "**mutasyonlar ne kadar çok sayıda olursa olsunlar, herhangi bir evrim meydana getirmezler.**"[25]

Pleiotropik Etki

Mutasyonların canlılara sadece hasar verdiklerinin bir diğer kanıtı ise, genetik şifrenin kodlanış biçimidir. Canlılardaki bilinen hemen hemen tüm genler, canlıyla ilgili birden fazla bilgiyi içerirler. Örneğin bir gen, hem boy uzunluğunu, hem de canlının göz rengini kontrol ediyor olabilir. Moleküler biyolog Michael Denton, genlerin "pleiotropik etki" denen bu özelliğini şöyle açıklar:

> Genlerin gelişim üzerindeki etkileri şaşılacak derecede farklıdır. Ev faresinde tüy rengiyle ilgili hemen her gen, boy uzunluğuyla da ilgilidir. Meyve sineği *Drosophila Melanogaster*'in göz rengi mutasyonları için kullanılan 17 adet X ışını deneyinden 14'ünde göz rengiyle oldukça ilgisiz olan dişinin cinsel organlarının yapısı etki görmüştür. Yüksek organizmalarda incelenen hemen her gen, bir organdan fazla etkiye sahiptir. Pleiotropik etki ismi verilen bu olay hakkında (Ernst) Mayr "yüksek organizmalarda pleiotropik olmayan herhangi bir genin bulunuşu şüphelidir" der.[26]

Canlıların genetik yapılarındaki bu özellik nedeniyle, tesadüfi bir mutasyon sonucu DNA'daki herhangi bir gende meydana gelen bozukluk, birden fazla organa etki edecektir. Böylece mutasyon sadece belirli bir bölge içinde kalmayacak, çok daha fazla yıkıcı etkilere sahip olacaktır. Eğer bu etkilerin birinin çok nadir rastlanacak bir tesadüf sonucunda yararlı olabileceği varsayılsa bile, diğer etkilerin kaçınılmaz zararı bu yararı da yok edecektir.

Mutasyonların neden evrim sağlayamayacağını üç ana maddede özetlemek mümkündür:

• **Mutasyonlar her zaman zararlıdır:** Mutasyon rastgele meydana geldiği için, hemen her zaman mutasyon geçiren canlıya zarar verir. Mantık gereği, mükemmel ve kompleks olan bir yapıya yapılacak herhangi bir bilinçsiz müdahale, o yapıyı daha ileri götürmez, aksine tahrip eder. Nitekim hiçbir gözlemlenmiş "faydalı mutasyon" yoktur.

• **Mutasyon sonucunda DNA'ya yeni bilgi eklenmez:** Genetik bilgiyi oluşturan parçalar yerlerinden kopup sökülür, tahrip olur ya da DNA'nın farklı yerlerine taşınır. Ama mutasyonlar hiçbir şekilde canlıya yeni bir organ ya da yeni bir özellik kazandırmazlar. Ancak bacağın sırttan, kulağın karından çıkması gibi anormalliklere sebep olurlar.

• **Mutasyonun bir sonraki nesle aktarılabilmesi için, mutlaka üreme hücrelerinde meydana gel-**

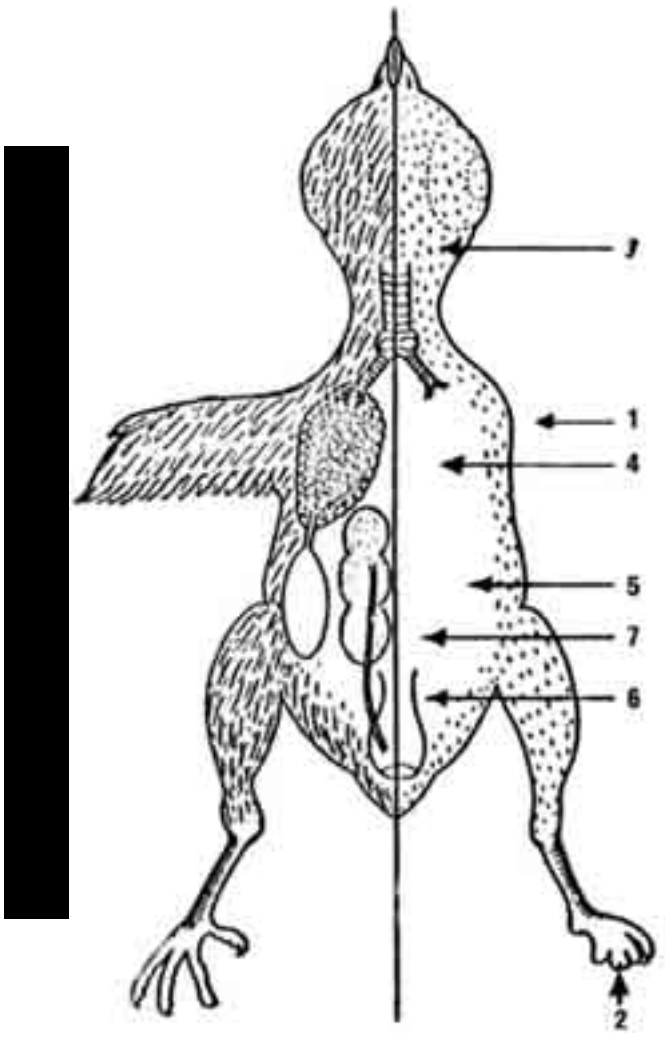

1- Kanatlar çıkmıyor.
2- Ayaklar normal boyda, ancak uçları tam gelişmiyor.
3- Yumuşak tüy örtüsü yok.
4, 5- Solunum kanalı olmasına rağmen akciğer yok.
6, 7- İdrar yolu büyümüyor ve böbreğin gelişimine yol açmıyor.

Şeklin sol tarafında, evcil bir tavuktaki normal gelişim, sağda ise pleiotropik bir genin mutasyona uğramasının doğurduğu zararlı etkiler görülüyor. Dikkat edilirse, tek bir gende meydana gelen bir mutasyon, birbirinden çok farklı organlara zarar vermektedir. Bir mutasyonun yararlı bir etki oluşturacağı varsayılsa bile, söz konusu "pleiotropik etki", daha pek çok organa zarar vererek bu yararı da ortadan kaldıracaktır.

mesi gerekir: Vücudun herhangi bir hücresinde veya organında meydana gelen değişim bir sonraki nesle aktarılmaz. Örneğin bir insanın gözü, radyasyon ve benzeri etkilerle mutasyona uğrayıp orijinal formundan farklılaşabilir, ama bu kendisinden sonraki nesillere geçmeyecektir.

Tüm bunlar, doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkiye sahip olmadıklarını göstermektedir. Nitekim şimdiye kadar bu yolla elde edilmiş hiçbir gözlemlenebilir "evrim" örneği yoktur. Buna karşılık evrimci biyologlar kimi zaman "doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının evrimleştirici etkisini gözlemleyemiyoruz, çünkü bu mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir "evrim" gözlemlenmemektedir. Pierre-Paul Grassé, bakterilerin, evrimi geçersiz kılan değişmezliği hakkında da şunları söyler:

> Bakteriler... çok sayıda üremeleri nedeniyle, en çok mutant (mutasyon geçirmiş canlı) ortaya çıkaran canlılardır. Ancak bakteriler... kendi türlerine çok büyük bir sadakat gösterirler. Escherichia coli bakterisinin mutantları çok dikkatli bir biçimde incelenmiştir ve bu konuda çok iyi bir örnektir. Okuyucular da kabul edecektir ki, evrimi kanıtlamak ve mekanizmalarını keşfetmek için örnek olarak seçilen bu canlının bir milyar yıldır hiçbir değişime uğramamış olması son derece şaşırtıcıdır. Eğer evrimsel bir değişim meydana getirmiyorlarsa, bu canlıların geçirdikleri bunca mutasyonun ne anlamı vardır? Sonuçta, bakterilerin ve virüslerin geçirdikleri mutasyonel değişimlerin, belirli bir genetik ortalamanın etrafında dönüp dolaşan kalıtsal dalgalanmalardan başka bir şey oluşturmadıkları ortaya çıkmaktadır; biraz sağa, biraz sola dalgalanma olmakta, ama nihai bir evrimsel değişim yaşanmamaktadır. Hamam böcekleri de, ilk ortaya çıktıkları Permiyen Devri'nden bu yana en az *Drosophila* kadar çok mutasyon geçirmiş, ama hiçbir değişim yaşamamıştır.[27]

Kısacası, canlıların evrim geçirmiş olmaları mümkün değildir, çünkü doğada onları evrimleştirebilecek bir mekanizma yoktur. Nitekim fosil kayıtlarına baktığımızda da, bir evrim süreci ile değil, aksine evrime tümüyle ters bir tablo ile karşılaşırız.

GERÇEK DOĞA TARİHİ -1
(OMURGASIZLARDAN SÜRÜNGENLERE)

Doğa tarihi kavramı, bazı insanlara evrim teorisini çağrıştırır. Bunun nedeni, bu yönde yapılan yoğun propagandadır. Çoğu ülkede doğa tarihi müzeleri, materyalist evrimci biyologların denetimindedir ve bu müzelerdeki malzemeler de onlar tarafından yorumlanır. Tarih öncesi devirlerde yaşamış canlılar ve bu canlılara ait fosil izleri, hep Darwinist kavramlarla birlikte anılır. Bunun bir sonucu olarak da çoğu insan, doğa tarihini incelediğinde "evrim" denen kavramla karşılaşacağını sanır.

Oysa gerçekler çok farklıdır. Doğa tarihi, bizlere farklı canlı sınıflamalarının yeryüzünde hiçbir "evrim" olmadan, bir anda ve kompleks yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir. Farklı canlı türleri, birbirlerinden bağımsız bir biçimde, aralarında hiçbir "ara form" olmadan belirmişlerdir.

Bu bölümde fosil kayıtlarını temel alarak doğanın gerçek tarihini inceleyeceğiz.

Canlıların Sınıflandırılması

Canlılar biyologlar tarafından belirli sınıflandırmalara ayrılırlar. "Taksonomi" ya da "sistematik" olarak da bilinen bu sınıflandırma, Linneaus olarak tanınan 18. yüzyıl İsveçli bilim adamı Carl von Linneaus'a kadar uzanır. Linneaus'un kurduğu sınıflandırma sistemi günümüze kadar geliştirilerek devam etmiştir.

Bu sınıflama içinde hiyerarşik kategoriler vardır. Canlılar ilk önce "alem"lere ayrılırlar; bitkiler ya da hayvanlar alemi gibi. Sonra bu alemler kendi içlerinde filumlara ("şubelere") bölünür. Filumlar da daha alt gruplara ayrılırlar. Sınıflama yukarıdan aşağı şu şekildedir:

Alem (Kingdom)
Filum (Phylum, çoğulu Phyla)
Sınıf (Class)
Takım (Order)
Aile (Family)
Cins (Genus, çoğulu Genera)
Species (Tür)

Bugün biyologların çoğunluğu, beş (veya altı) ayrı alem olduğunu kabul eder. Bitkiler ve hayvanların yanında, mantarlar, protista (algler ve amip gibi hücre çekirdeği olan tek hücreliler) ve monera (bakteriler gibi hücre çekirdeği olmayan tek hücreliler) ayrı birer alem sayılır. Bazen bakteriler, öbakteri ve arkebakteri olarak iki alt gruba ayrılırlar; bazen de öbakteri, arkebakteri ve ökaryot olarak üç aleme ayrılırlar. Bu alemlerin en önemlisi, kuşkusuz hayvanlar alemidir. Hayvanlar aleminin kendi içindeki en büyük bölünme ise, başta belirttiğimiz gibi, farklı filumlardır. Bu filumlar belirlenirken, her birinin tamamen farklı vücut planlarına sahip oldukları göz önünde bulundurulmuştur. Örneğin *Artropodlar* (bö-

cekler, örümcekler ve diğer eklem bacaklılar) kendilerine has bir filumdur ve filuma dahil edilen tüm canlılar temelde benzer bir vücut planına sahiptirler. *Chordata* olarak adlandırılan filum ise, notochord (embriyonun sırt tarafında omurgayı oluşturacak olan hücre kümesinin oluşturduğu uzun kordon) veya daha çok omuriliğe sahip olan canlıları barındırır. Bizim için tanıdık olan balıklar, kuşlar, sürüngenler, memeliler gibi omuriliğe sahip olan hayvanların tümü, *Chordata*'nın bir alt sınıfı olan omurgalılar kategorisine dahildir.

Yaklaşık 35 farklı hayvan filumu arasında, ahtapotlar gibi yumuşak bedenli canlıları barından *Mollusk*a filumu ya da yuvarlak solucanları barındıran *Nemotada* filumu gibi çok farklı kategoriler vardır. Bu kategorilerin en önemli özelliği ise, başta da belirttiğimiz gibi tamamen farklı vücut planlarına sahip olmalarıdır. Filumların altındaki kategoriler, temelde benzer vücut planlarına sahiptir, ama filumlar birbirlerinden çok farklıdır.

Biyolojik sınıflandırma hakkındaki bu genel bilgiden sonra, şimdi bu filumların nasıl ve ne zaman yeryüzünde ortaya çıktıkları sorusuna bakalım.

Fosiller "Hayat Ağacı"nı Reddediyor...

Önce Darwinizm'in bu konudaki varsayımını ele alalım. Bilindiği gibi Darwinizm, canlılığın tek bir ortak atadan geldiğini ve küçük değişimlerle farklılaştığını öne sürmektedir. Bu durumda, canlılığın, ilk başta birbirine çok benzer ve basit formlarda ortaya çıkmış olması gerekir. Yine aynı iddiaya göre, canlıların birbirlerinden farklılaşmaları ve komplekslikleri artması da, zamanın akışına paralel olmalıdır.

Kısacası, Darwinizm'e göre, canlılık tek bir kökten gelen, ancak sonra dallara ayrılan bir ağaç gibi olmalıdır. Nitekim bu varsayım Darwinist kaynaklarda ısrarla vurgulanır ve "hayat ağacı" (tree of life) kavramı sık sık kullanılır. Bu hayat ağacına göre, canlılar arasındaki en temel sınıflandırma birimi olan filumların da, soldaki şemada görüldüğü gibi, kademe kademe ortaya çıkmış olması gerekir.

Darwinizm'e göre önce tek bir filum oluşmalı, sonra diğer filumlar küçük küçük değişimlerle ve uzun zaman dilimleri içinde yavaş yavaş belirmelidir. Darwinizm'in bu varsayımına göre, hayvan filumlarının sayısında da kademeli bir artış yaşanmış olmadır. Yandaki çizim, Darwinist varsayımlara göre hayvan filumlarında beklenen kademeli sayı artışını göstermektedir.

Darwinizm'e göre canlılık bu şekilde gelişmiş olmalıdır. Peki ama gerçekten de böyle mi olmuştur?

Kesinlikle hayır. Aksine havyanlar, ilk ortaya çıktıkları dönemden itibaren çok farklı ve çok komplekstirler. **Bugün bilinen tüm hayvan filumları, yeryüzünde aynı anda, Kambriyen Devir olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır.** Kambriyen Devir, yaşı 570-505 milyon yıl olarak hesaplanan 65 milyon yıllık bir jeolojik dönemdir.

Ana hayvan gruplarının ani ortaya çıkış süresi Kambriyen Dönemi'nin, genellikle "Kambriyen patlaması" olarak bahsedilen daha da kısa bir dönemine rastlamaktadır. Stephen C. Meyer, Paul A. Nelson ve Paul Chien detaylı bir literatür araştırmasına dayanan, 2001 tarihli makalelerinde, "Kambriyen patlaması jeolojik zamanın, 5 milyon yıldan fazla sürmeyen, fazlasıyla dar bir zaman aralığında oluşmuştur." demektedirler.[28]

Bu devirden önceki fosil kayıtlarında, tek hücreli canlılar ve çok basit birkaç çok hücreli dışında hiçbir canlının izine rastlanmaz. Kambriyen Devir gibi son derece kısa bir dönem içinde ise (5 milyon yıl, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir.) bütün hayvan filumları, tek bir eksik bile olmadan bir anda ortaya çıkmışlardır!

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, deniz anaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi çok farklı canlılara aittir. Bu tabakadaki canlıların çoğunda, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu yapılar hem çok kompleks hem de çok farklıdır. *Science News* dergisinin yazarlarından Richard Monestarsky, Kambriyen patlaması hakkında şu bilgileri vermektedir:

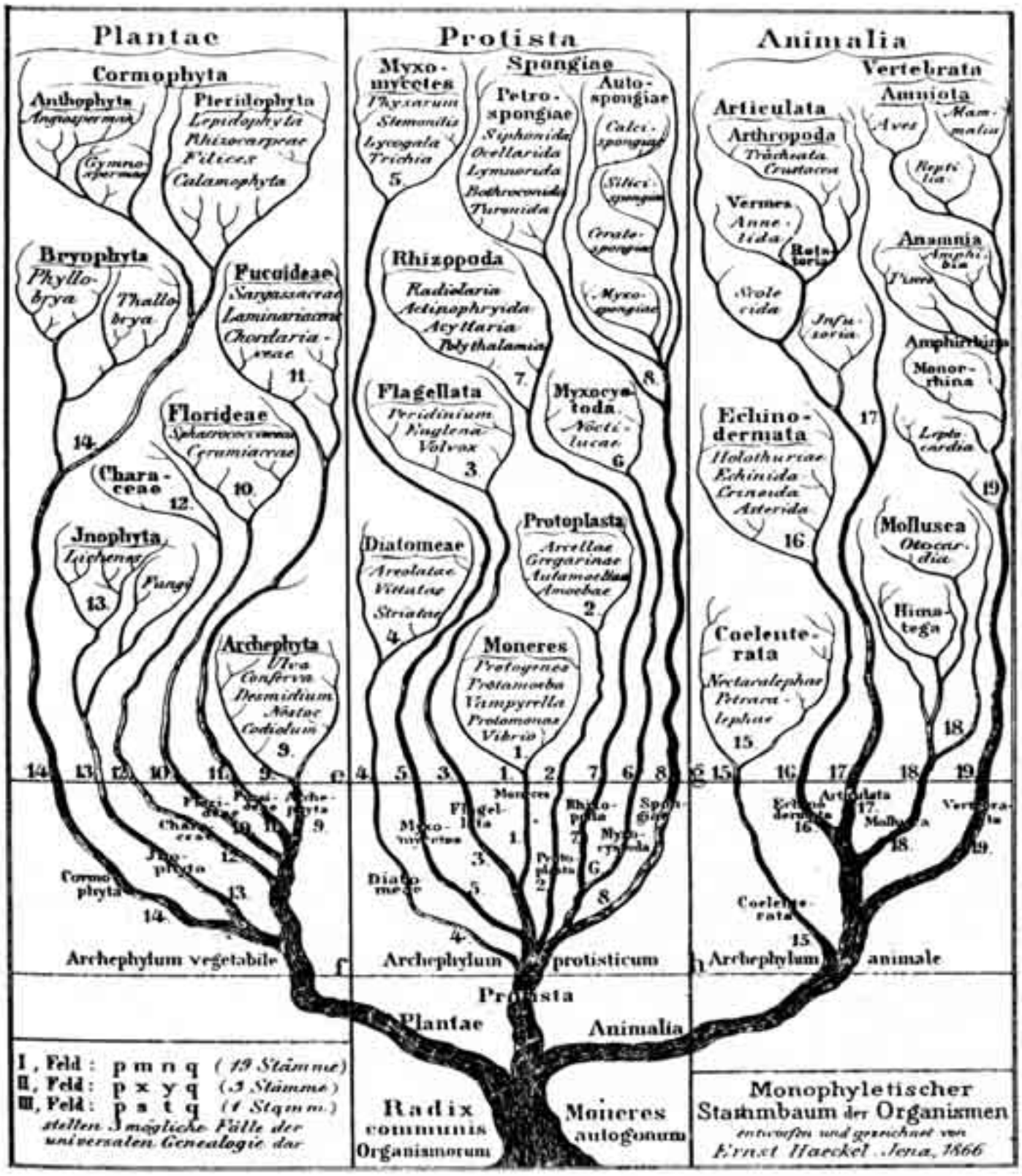
Plantae
Cormophyta
Anthophyta
Angiospermae
Gymnospermae
Pteridophyta
Lepidophyta
Rhizocarpeae
Filices
Calamophyta
Bryophyta
Phyllobrya
Thallobrya
Fucoideae
Sargassaceae
Laminariaceae
Chordariaceae
Florideae
Ceramiaceae
Characeae
Jnophyta
Lichenes
Fungi
Archephyta
Ulva
Conferva
Desmidium
Nostoc
Codiolum
Protista
Myxomycetes
Physarum
Stemonitis
Lycogala
Trichia
Spongiae
Petrospongiae
Siphonida
Ocellarida
Lymnoreida
Rothrocoscida
Thuruida
Autospongiae
Calcispongiae
Silicispongiae
Gratospongiae
Myxospongiae
Rhizopoda
Radiolaria
Actinophryida
Acyttaria
Polythalamia
Flagellata
Peridinium
Euglena
Volvox
Myxocytoda
Noctilucae
Protoplasta
Arcellae
Gregarinae
Lutamoebae
Amoebae
Diatomeae
Areolatae
Vittatae
Striatae
Moneres
Protogenes
Protamoeba
Vampyrella
Protomonas
Vibrio
Animalia
Vertebrata
Amniota
Aves
Mammalia
Reptilia
Articulata
Arthropoda
Tracheata
Crustacea
Vermes
Annelida
Rotatoria
Anamnia
Amphibia
Pisces
Amphirhina
Monorrhina
Leptocardia
Molluscoidea
Molluscoidea
Molluscoidea

FOSİL KAYITLARI EVRİM TEORİSİNE KARŞI

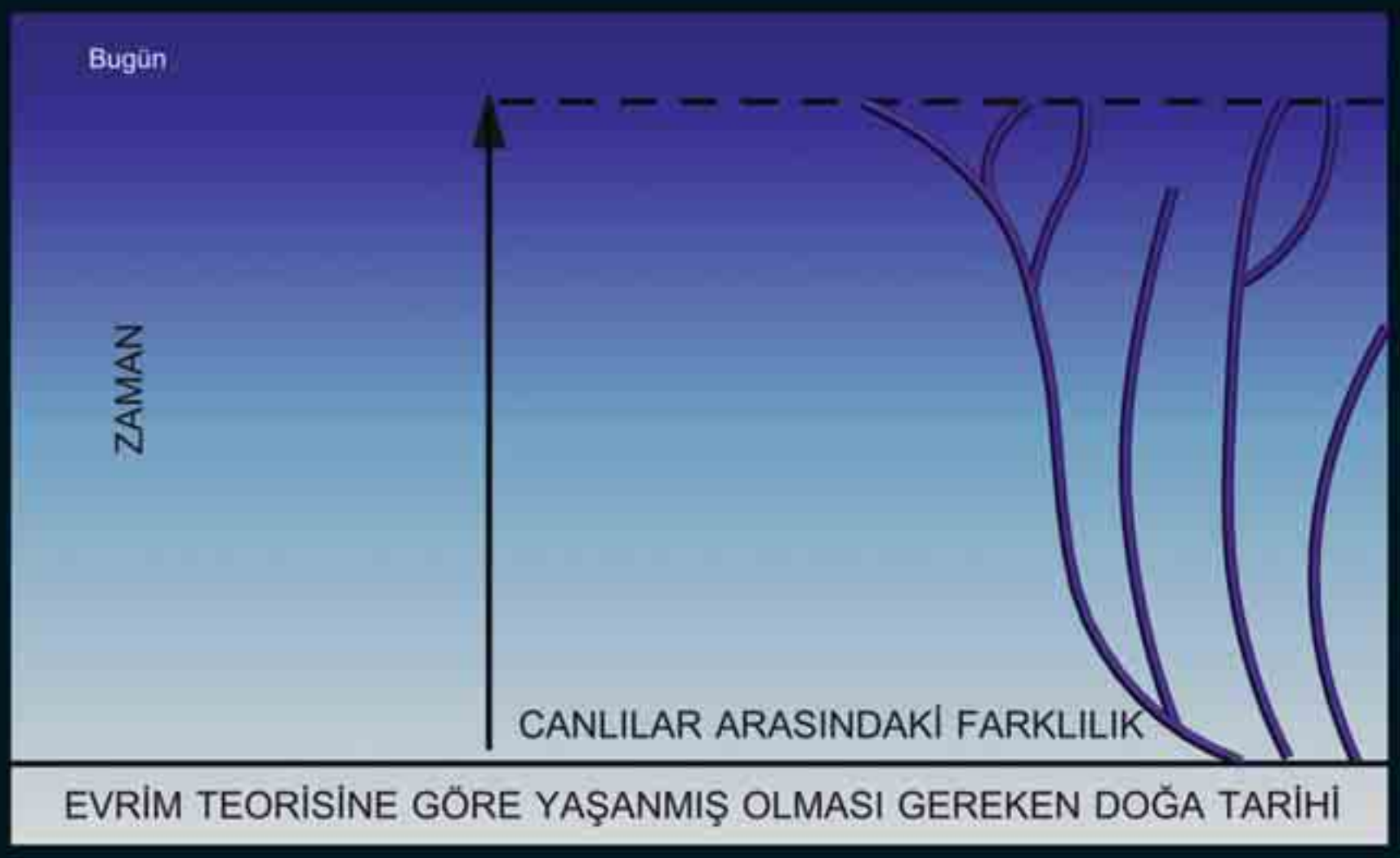

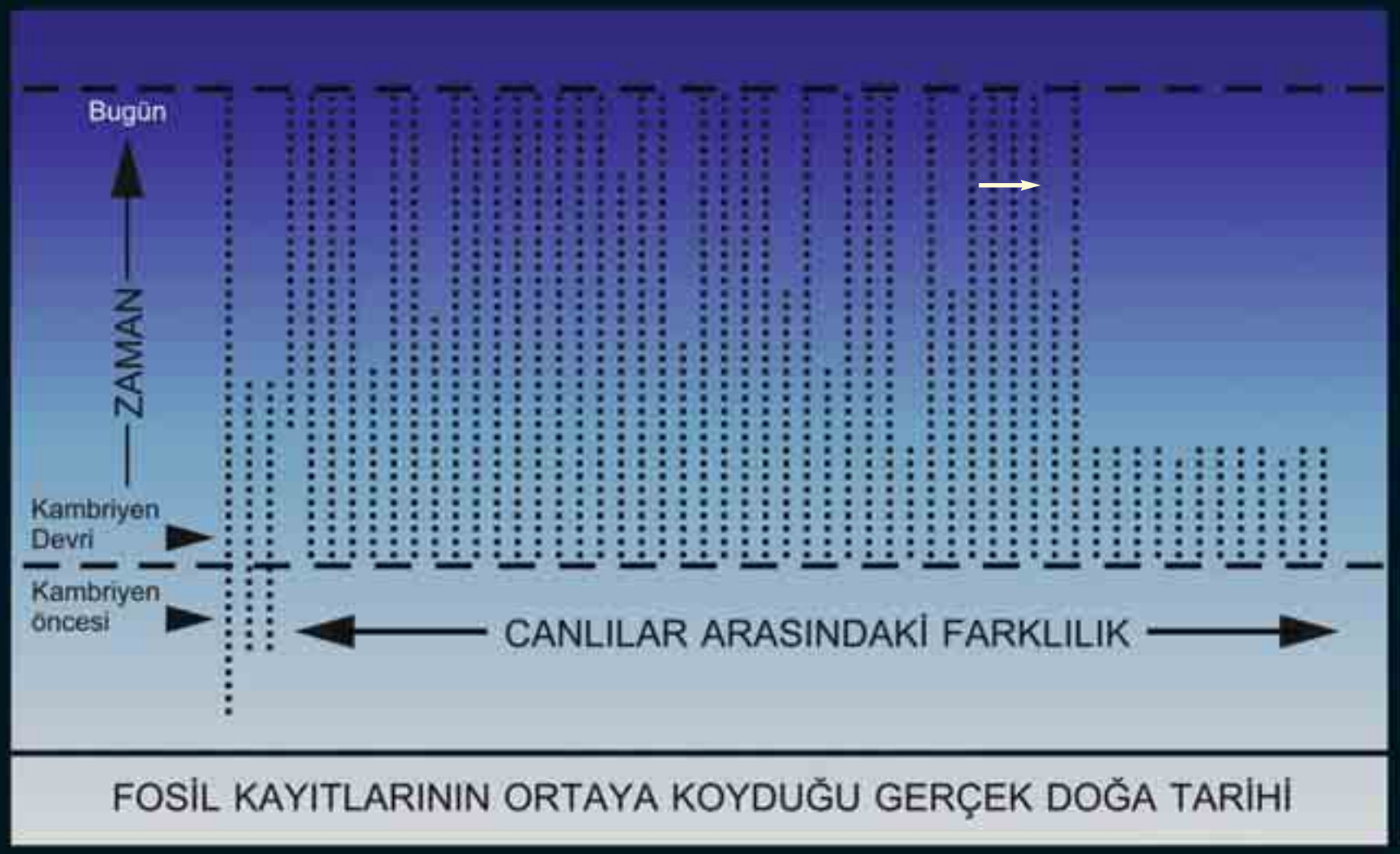

Evrim teorisi, temel canlı gruplarının (filumların) tek bir ortak atadan doğup, zaman içinde farklılaşıp geliştiklerini iddia eder. Üstteki şema bu iddiayı ifade etmektedir: Darwinizm'e göre canlılar giderek dallanan bir ağaç gibi birbirlerinden farklılaşmış olmalıdırlar.

Fosil kayıtları ise bunun tam aksini göstermektedir. İkinci şemada görüldüğü gibi, farklı canlı grupları yeryüzünde bir anda ve farklı yapılarıyla ortaya çıkmıştır. Kambriyen Devri'nde 100'e yakın temel canlı sınıfı (filum) bir anda belirmiştir. Daha sonra da bu canlı sınıflarının sayısı artmamış, aksine azalmıştır. (Çünkü bazı canlı sınıflarının soyu tükenmiştir.)

... Kambriyen katmanları, başlıca omurgasız gruplarını bulduğumuz en eski katmanlardır. Bunlar, ilk olarak ortaya çıktıkları halleriyle, oldukça evrimleşmiş bir şekildeler. **Sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibiler.**[31]

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk havyan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte başaşağı durduğunu göstermektedir: **Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.**[32]

Philip Johnson'ın belirttiği gibi, filumların kademeli olarak oluşması bir yana, tüm filumlar bir anda var olmuşlar, hatta ilerleyen dönemlerde bazılarının soyu tükenmiştir. 53. sayfadaki grafikler, fosil kayıtlarının filumların kökeni hakkında ortaya koyduğu bu gerçeği göstermektedir:

Görüldüğü gibi, Kambriyen öncesi (Prekambriyen) dönemde sadece tek hücreli canlıların oluşturduğu üç farklı filum vardır. Kambriyen'de ise, 60-100 arasında farklı hayvan filumu bir anda ortaya çıkmıştır. İlerleyen dönemde ise bu filumların bir kısmının soyları tükenmiş, günümüze kadar sadece bazı filumlar ulaşmıştır.

Bilim yazarı Roger Lewin, Darwinizm'in, hayatın tarihi hakkındaki tüm varsayımlarını çökerten bu olağanüstü durumdan şöyle söz eder:

"Hayvanların tüm tarihindeki en önemli evrimsel olay" olarak tanımlanan Kambriyen patlaması, daha sonra da varlıklarını koruyacak olan

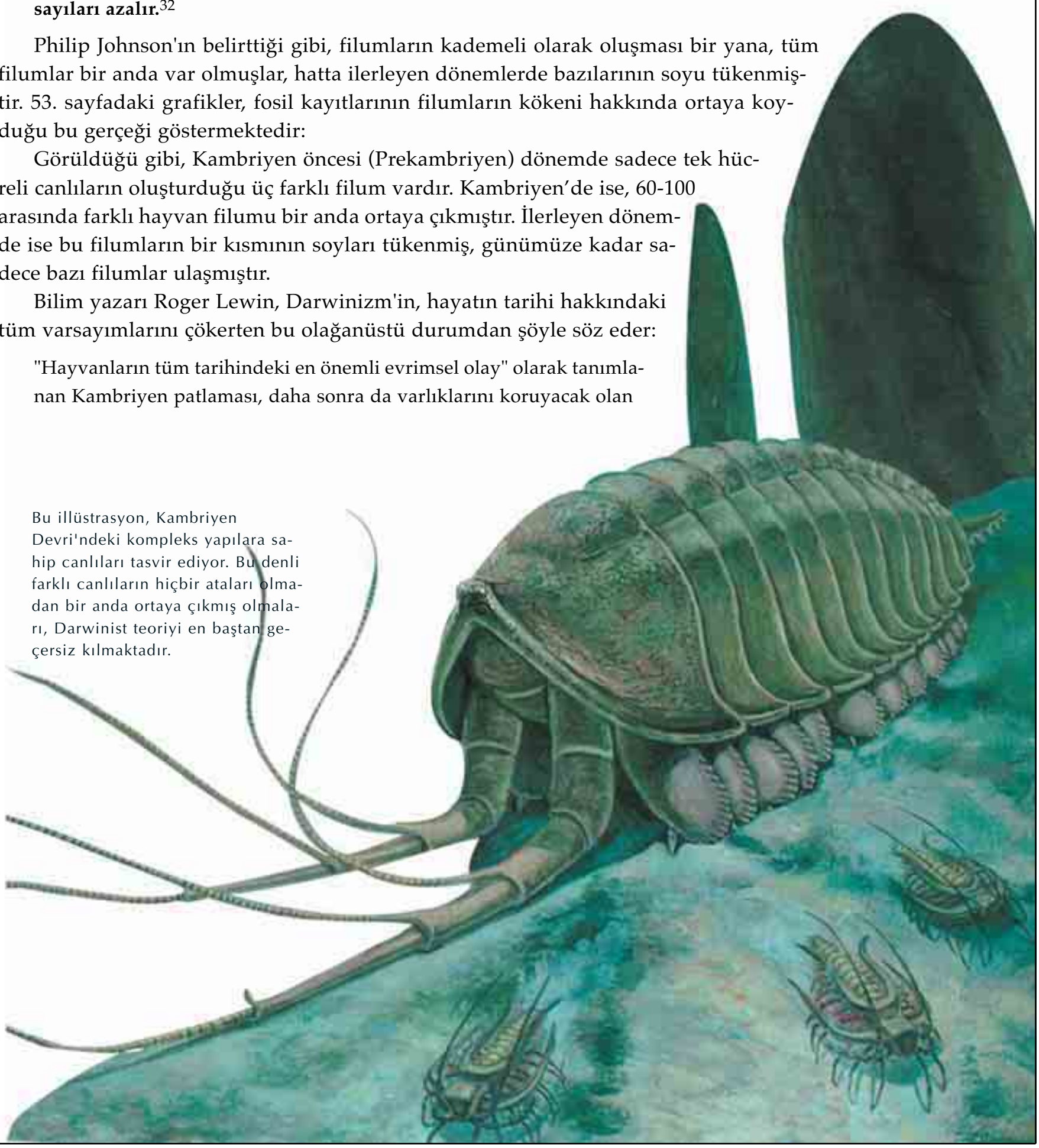

Bu illüstrasyon, Kambriyen Devri'ndeki kompleks yapılara sahip canlıları tasvir ediyor. Bu denli farklı canlıların hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıkmış olmaları, Darwinist teoriyi en baştan geçersiz kılmaktadır.

Burgess Shale fosil yatağında bulunan ilginç fosil canlılardan biri: Marrella.

Kambriyen Devrine ait bir fosil

İLGİNÇ DİKENLER: Kambriyen Devrinde bir anda ortaya çıkan canlılardan biri, sol üstteki Hallucigenia'dır. Bunlar gibi diğer pek çok Kambriyen canlısının fosilinde, saldırılara karşı korunma sağlayan dikenler ya da sert kabuklar yer alır. Evrimcilerin açıklayamadıkları bir konu da, ortada hiçbir "avcı" canlının bulunmadığı bu devirde bu hayvanların nasıl bu kadar iyi bir korunmaya sahip olduklarıdır. Ortada avcı hayvanların bulunmayışı, bu konuyu "doğal seleksiyon"la açıklamayı imkansız kılmaktadır.

bütün temel vücut formlarını (filumları) ortaya koymuştur. Bunların bir kısmının daha sonra soyları tükenmiştir. Bazı tahminler, şu anda **var olan 30 farklı hayvan filumu ile karşılaştırıldığında, Kambriyen patlamasının yaklaşık 100 kadar farklı filumu ortaya çıkardığı** yönündedir.[33]

Burgess Shale Fosil Yatağı

Lewin, Darwinizm'e duyduğu sadakat adına Kambriyen Devrindeki bu olağanüstü olayı "evrimsel olay" olarak tanımlamaya devam etmektedir, ama eldeki bulguların hiçbir evrimci yaklaşımla açıklanamayacağı açıktır. İşin ilginç yanı, yeni fosil bulgularının evrim teorisinin Kambriyen sorununu giderek daha da büyütmesidir. Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında bu konuyu ele almıştır. Kanada'nın British Columbia eyaletinde yer alan Burgess Shale adlı fosil yatağındaki Kambriyen Dönemi fosillerinin konu edildiği yazıda, bu bölgedeki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığı kabul edilmektedir.

Burgess Shale'deki söz konusu fosil yatağı, çağımızın önemli paleontolojik bulgularından biri sayılmaktadır. Kambriyen devre ait bu fosil canlıların özelliği, çok farklı filumlara ait olmaları ve önceki tabakalarda hiçbir ataları olmadan, bir anda ortaya çıkmalarıdır. *TIG* dergisi, Darwinizm'in önündeki bu büyük paleontolojik sorunu şöyle ifade etmektedir:

> Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetli tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen Devri'nde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.[34]

"Hiçbiri ikna edici olmayan" bu fikirler, evrimci paleontologlara aittir. *TIG* dergisi bu konuda iki ünlü otoriteden söz etmektedir: Stephen J. Gould ve Simon Conway Morris. Her ikisi de Burgess Shale'deki "aniden ortaya çıkış"ı evrime göre açıklayabilmek için birer kitap yazmıştır. Gould'un kitabı *Wonderful Life*, *Morris*'inki ise *The Crucible of Creation:The Burgess Shale and the Rise of Animals* adını taşımaktadır. Ancak bu iki otorite de, TIG dergisinin vurguladığı gibi, ne Burgess Shale fosillerini ne de genel olarak Kambriyen devre ait diğer fosil kayıtlarını bir türlü açıklayamamaktadır.

Tüm Filumların Aynı Anda Ortaya Çıkışı

Kambriyen patlaması incelendikçe, bunun evrim teorisi için ne kadar büyük bir çıkmaz olduğu daha açık ortaya çıkmaktadır. Son yılların bulguları, en temel hayvan sınıflamaları olan filumların neredeyse tamamının Kambriyen Devri'nde aniden ortaya çıktıklarını göstermektedir. Science dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, "Yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu." denilmektedir.[35] Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır: "Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur."[36]

Kambriyen Devri fosillerinin ortaya koyduğu bu tablo, evrim teorisinin varsayımlarını reddederken, bir yandan da, doğaüstü bir yaratılışla var olduklarını gösteren çok önemli bir delildir. Evrimci biyolog Douglas Futuyma, bu gerçeği şöyle açıklar:

> Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmişlerdir. **Eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir Akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.**[37]

Kambriyen Devri canlılarını tasvir eden bir başka illüstrasyon

Görüldüğü gibi fosil kayıtları, canlıların, evrimin iddia ettiği gibi ilkelden gelişmişe doğru bir süreç izlediklerini değil, bir anda ve en mükemmel halde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu ise, canlılığın bilinçsiz doğal süreçlerle değil, bilinçli bir yaratılışla var olduğuna kanıt oluşturmaktadır. New York State Üniversitesi'nden Ekoloji ve Evrim Profesörü Jeffrey S. Levinton, *Scientific American* dergisine yazdığı "Hayvan Evriminin Big Bang'i" başlıklı bir makalesinde bu gerçeği istemeden de olsa kabul etmekte ve "Kambriyen Devri'nde çok özel ve gizemli bir yaratıcı gücün varlığını görüyoruz" demektedir.[38]

Moleküler Karşılaştırmalar, Evrimin Kambriyen Çıkmazını Büyütüyor

Evrim teorisini Kambriyen patlaması konusunda giderek daha fazla açmaza sokan bir diğer gerçek, farklı canlı kategorileri arasında yapılan genetik karşılaştırmalardır. Bu karşılaştırmaların sonuçları, evrimci biyologların yakın zamana kadar "yakın akraba" saydıkları hayvan kategorilerinin genetik olarak çok farklı olduklarını ortaya koymakta, böylece zaten sadece teoride var olan "ara form" varsayımlarını temelden çökertmektedir. *Proceedings of the National Academy of Sciences* dergisinde 6 ayrı bilim adamının imzasıyla yayınlanan 2000 tarihli bir makalede, DNA analizlerinin "eskiden ara form sayılan" kategorileri bu durumdan çıkardığı şöyle açıklanmaktadır:

> DNA sekans analizleri, filogenetik ağaçlar için yeni yorumlar gerektirmektedir. Metazoa (çok hücreli canlılar) ağacının tabanında yer alan ve daha önceden birbirini izleyen komplekslik derecelerini temsil ettikleri düşünülen canlı sınıflamaları, yer değiştirmekte ve ağacın çok daha üst kısımlarına taşınmaktadır. Bu, geriye hiçbir evrimsel "ara form" bırakmamaktadır ve bizi Bilateria (simetrik vücuda sahip canlılar)ın kompleksliğinin kökeni hakkında yeniden düşünmeye zorlamaktadır.[39]

Yine aynı makalede, evrimci yazarlar, daha önceden süngerler, cnidarianlar, ctenophorlar gibi omurgasız deniz canlıları grupları arasında "ara form" saydıkları bazı kategorilerin, yeni genetik bulgular nedeniyle artık böyle sayılamayacaklarını belirtmekte ve bu gibi evrim ağaçları kurgulama konusunda artık "ümitlerini yitirdiklerini" şöyle ifade etmektedirler:

> Yeni moleküler temelli filogeninin bazı önemli sonuçları vardır. Bunların en önemlisi, süngerler, cnidarians ve ctenophores arasındaki "ara form" sınıflamaların ve bilateryen canlıların son ortak atasının, yani "urbilateria"nın ortadan kalkmasıdır... Bunun doğal sonucu olarak, urbilateria'ya giden soy ağacında çok büyük bir boşluğumuz var... Kademeli bir biçimde giderek artan bir komplekslik senaryosu yoluyla, "boşluktaki atayı" yeniden inşa etme yönündeki umudumuzu -ki bu eski evrimsel mantık yürütmede çok yaygındır- kaybetmiş bulunuyoruz.[40]

Omurgalı Canlıların Evrimi İddiası

Kambriyen Devri'nde aniden ortaya çıkan hayvan filumlarından biri, başta da belirttiğimiz gibi merkezi bir sinir ağına sahip olan Chordata filumudur. Chordata ya da Türkçe'de kullanılan karşılığıyla "kordalılar"ın bir alt sınıfı ise, omurgalılardır. Balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi temel sınıflara ayrılan omurgalılar, kuşkusuz hayvanlar aleminin en önemli canlılarını oluştururlar.

Evrimci paleontologlar, her canlı filumunu bir başka filumun evrimsel devamı olarak görmeye çalıştıkları için, kordalıların bir başka omurgasız filumundan evrimleştiğini iddia ederler. Ancak tüm filumlar gibi Chordata filumunun üyelerinin de Kambriyen Devri'nde ortaya çıkmış olması, bu iddiayı ilk baştan tutarsız hale getirmektedir.

Önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi, 1999 yılında 530 milyon yıllık Kambriyen balıkları bulunmuştur ve bu çarpıcı bulgu evrim teorisinin bu konudaki tüm iddialarını yıkmaya yeterlidir.

Kambriyen Devri'nde belirlenen en eski kordalı ise, *Pikaia* adı verilen, uzun bir vücuda sahip ve ilk bakışta solucanları andıran deniz canlısıdır.[41] *Pikaia*, atası olarak öne sürülebilecek tüm diğer filumlardaki türlerle aynı anda ve hiçbir ara form olmadan ortaya çıkmıştır. Evrimci biyolog Prof. Mustafa Ku-

Bilinen en eski kordalı canlı olan Pikaia'nın fosili ve canlının tahmin edilen anatomisi (altta)

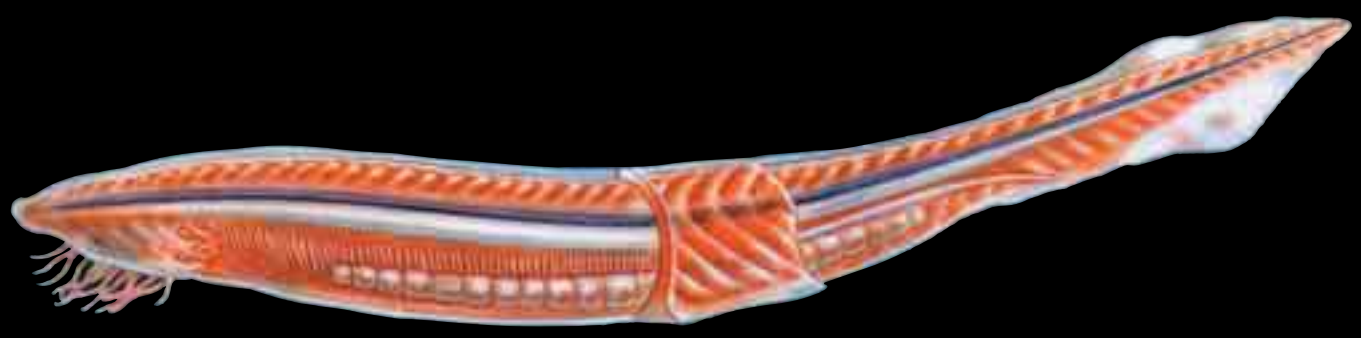

ru, *Omurgalı Hayvanlar* adlı kitabında bu ara form yokluğunu şöyle ifade eder:

> Kordalıların omurgasız hayvanlardan oluştuğu konusunda kuşku yoktur. Yalnız omurgasızlarla, kordalılar arasındaki geçişi aydınlatacak bir fosilin bulunmaması, bu konuda birçok varsayımın ortaya atılmasına neden olmuştur.[42]

Eğer ortada bir ara geçiş formu yok ise, nasıl olur da "bu evrimin gerçekleştiği konusunda kuşku yoktur" denilebilir? Bir varsayımı, onu destekleyen delil olmadığı halde hiç kuşku duymadan kabul etmek, bilimsel değil dogmatik bir tavırdır. Nitekim Sayın Prof. Kuru, yukarıdaki ifadesinden sonra omurgalıların kökeni hakkındaki evrimci varsayımları uzun uzun anlattıktan sonra, ortada bir delil olmadığını bir kez daha kabul etmek durumunda kalmaktadır:

> Kordalıların kökeni ve evrimi konusunda yukarıda belirtilen görüşler, herhangi bir fosil kaydına dayanmadığından, her zaman kuşku ile karşılanmıştır.[43]

Evrimci biyologlar kimi zaman "kordalıların ve diğer omurgalıların kökeni hakkında fosil kaydı bulunmayışının nedeni, omurgasız canlıların yumuşak dokulu olmaları ve dolayısıyla fosil izi bırakmamalarıdır" gibi bir açıklama öne sürerler. Oysa bu açıklama gerçekçi değildir, çünkü omurgasız canlılara ait de çok sayıda fosil kalıntısı vardır. Kambriyen Devri canlılarının hepsi omurgasızdır ve bu türlere ait on binlerce fosil örneği bulunmuştur. Örneğin Kanada'daki Burgess Shale yatağında yumuşak dokulu pek çok canlının fosili vardır; bilim adamları Burgess Shale gibi bölgelerde, canlıların oksijen oranı çok düşük çamur tabakaları ile aniden kaplandıklarını ve bu sayede yumuşak dokularının dağılmadan fosilleştiğini düşünmektedirler.[44]

Evrim teorisi, *Pikaia* gibi ilk kordalıların da zamanla balıklara dönüştüğünü varsayar. Ancak "kordalıların evrimi" iddiasını destekleyecek herhangi bir ara form fosili bulunmadığı gibi, "balıkların evrimi" iddiasını destekleyecek bir fosil de yoktur. Aksine, tüm farklı balık kategorileri, fosil kayıtlarında bir anda ve hiçbir ataları olmadan ortaya çıkarlar.

Robert Carroll evrimcilerin içinde bulundukları, erken dönem omurgalıları arasındaki çeşitli sınıfların kökenine ilişkin çıkmazı şöyle itiraf eder:

> Halen sefalokordatlar ve kraniyatlar arasındaki geçişin doğasına ilişkin hiçbir delilimiz yoktur. En erken döneme ait yeterince bilinen omurgalılar zaten kraniyatların fosiller içinde saklamasını bekleyebileceğimiz tüm tanımlayıcı özellikleri sergilemektedir. Çeneli omurgalıların kökenini açığa çıkartabilecek bilinen hiçbir fosil yoktur.[45]

Bir başka evrimci paleontolog Gerald T. Todd, "Kemikli Balıkların Evrimi" başlıklı bir makalesinde bu gerçek karşısında şu çaresiz soruları sıralar:

> Kemikli balıkların her üç sınıfı da, fosil tabakalarında aynı anda ve aniden ortaya çıkarlar... Peki ama bunların kökenleri nedir? Bu denli farklı ve kompleks yaratıkların ortaya çıkmasını ne sağlamıştır? Ve neden kendilerine bir ata oluşturabilecek canlıların izlerinden eser yoktur?[46]

Kara Canlılarının Evrimi İddiası

Dört ayaklılar (tetrapodlar), karada yaşayan omurgalı canlıların geneline verilen isimdir. Bu sınıflama içinde amfibiyenler, sürüngenler ve memeliler yer alır. Evrim teorisinin dört ayaklıların kökeni hakkındaki varsayımı ise, bu canlıların suda yaşamakta olan balıklardan evrimleştiği yönündedir. Oysa bu iddia, hem fizyolojik ve anatomik yönlerden çelişkilidir, hem de fosil kayıtları yönünden temelsizdir.

Bir balığın karada yaşamaya uygun hale gelmesi için, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok büyük değişimler geçirmesi gerekir. Solungaçlar akciğere dönüşmeli, yüzgeçler vücut ağırlığını taşıyacak biçimde ayak özelliği kazanmalı, vücut artıklarını arıtmak için böbrekler oluşmalı, deri sıvı kaybetmeyi engelleyecek bir yapı kazanmalıdır. Tüm bu değişimler gerçekleşmediği sürece, bir balık karaya çıktığında en fazla birkaç dakika yaşayacaktır.

Peki kara canlılarının kökeni evrim teorisine göre nasıl açıklanır? Evrimci literatüre bakıldığında, bu konudaki bazı yüzeysel yorumların **Lamarckist mantıklar** taşıdığını görebiliriz. Örneğin yüzgeçlerin ayaklara dönüşmesi konusunda, "yüzgeçler, balıkların karada sürünmeye çalışmalarıyla birlikte yavaş yavaş ayak haline geldi" gibi yorumlar yapılmaktadır. Türkiye'nin önde gelen evrimci bilim adamlarından biri olan Prof. Ali Demirsoy şöyle yazmaktadır: "Belki çamurlu sularda sürüne sürüne bu akciğerli balıkların yüzgeçleri bir zaman sonra amfibi ayağı şeklinde gelişmiştir."[47]

Bu yorumlar başta da belirttiğimiz gibi Lamarckist bir mantığa dayanmaktadır. Çünkü yorumun temelinde "kullanılan organın gelişmesi" ve bunun sonraki nesillere aktarılması kavramları vardır. Lamarck'ın bir asır önce bilimin dışına itilmiş olan teorisi, görünen odur ki, hala evrimci biyologların bilinçaltlarında büyük bir etkiye sahiptir.

Söz konusu Lamarckist ve dolayısıyla bilim dışı senaryoları bir kenara bırakırsak, doğal seleksiyon ve mutasyona dayalı olan senaryoları incelememiz gerekir. Bu mekanizmalarla düşündüğümüzde ise, sudan karaya geçiş iddiasının tümüyle çıkmaz içinde olduğunu görürüz.

Sudan karaya çıkan bir balığın nasıl olup da karaya uygun hale gelebileceğini düşünelim: Eğer bu balık, solunum sistemi, boşaltım mekanizması, iskelet yapısı gibi farklı yönlerden çok hızlı bir biçimde değişim geçirmez ise, kaçınılmaz olarak ölecektir. Öyle bir mutasyon zinciri olmalıdır ki bu, balığa anında bir akciğer kazandırmalı, yüzgeçlerini ayaklara dönüştürmeli, ona bir böbrek eklemeli, derisini su tutacak bir yapıya sokmalıdır. Bu mutasyon zincirinin tek bir hayvanın yaşam süreci içinde gerçekleşmesi de zorunludur.

Böyle bir mutasyon zincirini hiçbir evrimci biyolog savunmaz, çünkü bu düşüncenin saçmalığı ve imkansızlığı ortadadır. Buna karşılık, evrimciler "ön-adaptasyon" (pre-adaptation) kavramından söz ederler.

Bunun anlamı, balıkların, karada yaşamak için gerekli olan değişimleri, henüz suda yaşarken edindikleridir. Yani, bu teoriye göre, bir balık türü, henüz suda yaşarken ve hiç ihtiyaç duymazken, karada

BALIKLARIN KÖKENİ

Fosil kayıtları, diğer canlı sınıflamaları gibi balıkların da yeryüzünde aniden ve farklı yapılarıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Balıklar, arkalarında hiçbir "evrim" süreci olmadan, kusursuz anatomileriyle bir anda yaratılmışlardır.

İskoçya'da bulunan ve *Birkenia* adı verilen balık fosili. Yaşı 420 milyon yıl olarak hesaplanan bu canlı, yaklaşık 4 cm boyundadır.

***Stethacanthus* türüne ait 330 milyon yıllık bir köpek balığı fosili**

Mezozoik devre (248 - 65 milyon yıl) ait bir grup balık fosili

Brezilya'daki Santana fosil yatağında bulunan 110 milyon yıllık balık fosilleri

Devoniyen dönemine ait, yaklaşık 360 milyon yıllık balık fosili. *Osteolepis panderi* adı verilen canlı yaklaşık 20 cm boyunda ve günümüzdeki balıklara çok benziyor.

Evrimci yayınlarda üsttekine benzer hayali çizimlerle savunulan "sudan karaya geçiş" senaryosu, gerçekte evrim teorisinin kendi kabulleriyle de çelişen Lamarckist mantıklara dayanmaktadır.

yaşamasını sağlayacak özellikleri kazanmıştır. "Hazır" hale gelince de karaya çıkıp burada yaşamaya başlamıştır.

Ancak böyle bir senaryonun evrim teorisinin kendi varsayımları içinde bile bir mantığı yoktur. Çünkü denizde yaşayan bir canlının karaya uygun özellikler kazanması, onun için bir avantaj oluşturmayacaktır. Dolayısıyla bu özelliklerin doğal seleksiyon tarafından seçilerek oluştuğunu ileri sürmenin hiçbir mantıklı temeli yoktur. Aksine, doğal seleksiyonun "ön-adaptasyon" geçiren bir canlıyı elemesi gerekir, çünkü bu canlı karada yaşamaya uygun özellikler kazandıkça denizde dezavantajlı hale gelecektir.

Kısacası, "denizden karaya geçiş" senaryosu tümüyle çıkmaz içindedir. *Nature* dergisinin editörü Henry Gee'nin bu senaryoyu bilimsel olmayan bir hikaye olarak görmesinin nedeni budur:

> Evrimle ilgili "kayıp halkalara" ilişkin geleneksel hikayeler, kendi içlerinde test edilebilir değildir, çünkü olayların tek bir olası gidişatı vardır- hikaye tarafından ifade edilen. Eğer hikayeniz bir grup balığın nasıl karaya doğru emeklediği ve bacaklarının nasıl evrimleştiği ise, bunu yalnızca bir kez oluşabilecek bir olay olarak görmeye zorlanıyorsunuz, çünkü hikayenin gidiş yolu budur. Hikayeye itibar edersiniz ya da etmezsiniz –başka alternatifler yoktur.[48]

Sadece evrimin sözde mekanizmaları değil, fosil kayıtları ve yaşayan tetrapodlar üzerinde yapılan araştırmalar neticesinde elde edilen bulgular da, evrim teorisinin açmazda olduğunu açıkça göstermektedir. Robert Carroll, "Ne fosil kayıtları ne de modern familya cinslerindeki gelişmeler üzerindeki çalışmalar henüz tetrapodlardaki vücuda eklemlerle bağlanan organ çiftlerinin nasıl evrimleştiğine ilişkin tam bir resim sunamamaktadır." diye itiraf etmek zorunda kalır.[49]

Balıklarla kara canlıları arasındaki geçişi gösterdiği iddia edilen canlılar ise, gerçekte çeşitli balık ve amfibiyen türleridir; bunların hiçbiri ara geçiş formu özelliği göstermemektedir.

Evrimci doğa tarihçileri dört ayaklıların atası olarak genellikle *Rhipidistian* ya da *Cœlacanth* sınıflarına ait balıkları sayarlar. Bunlar, *Crossopterygian* takımına ait balıklardır ve evrimcileri umutlandıran tek özellikleri, yüzgeçlerinin diğer balıklara göre "etli" oluşudur. Oysa bu balıklar birer ara form değildir ve amfibiyenlerle aralarında doldurulamaz anatomik ve fizyolojik uçurumlar vardır.

Balıkların amfibiyenlerin evrimsel atası sayılamamasının en önemli nedenlerinden biri, aralarındaki çok büyük anatomik farklılıklardır. Bunun iki örneği, tetrapodların kökenine ilişkin evrimsel senaryoların çoğunda kullanılan *Eusthenopteron* (soyu tükenmiş bir balık) ve *Acanthostega* (soyu tükenmiş bir amfibiyen)'dır. Robert Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı kitabında aralarında evrimsel ilişki olduğu iddia edilen bu canlılar hakkında aşağıdaki yorumu yapmaktadır:

> *Eusthenopteron* ve *Acanthostega*, balık ve amfibiyenler arasındaki geçişin son noktaları olarak alınabilir. Bu iki cins arasında karşılaştırması yapılabilecek 145 anatomik özellikten, 91'i karada yaşama adaptasyonla ilişkili değişiklikler göstermiştir... Bu, Paleozoik tetrapodların on beş temel grubunun kökeniyle ilgili geçişlerin herhangi birinde ortaya çıkan değişikliklerin sayısından çok daha fazladır.[50]

145 anatomik özelliğin üzerinde 91 değişiklik... Ve evrimciler bütün bunların yaklaşık 15 milyon yıllık bir süreç içinde, bir dizi rastgele mutasyon sonucunda oluştuğuna inanmaktadırlar.[51] Böyle imkansız bir senaryoya inanmak evrim teorisini ayakta tutabilmek için gerekli olabilir, ancak bu bilime ve mantığa aykırı bir inançtır. Aynı durum diğer balık-amfibiyen senaryoları için de geçerlidir. *Nature* dergisinin editörü Henry Gee, *Ichthyostega* (Acanthostega'ya çok benzer özellikleri olan soyu tükenmiş bir amfibiyen) üzerine temellendirilmiş bir başka senaryo üzerinde şöyle bir yorum yapar:

> *Ichthyostega*'nın balıklar ve daha sonraki dönem tetrapodları arasındaki kayıp halka olduğuna dair açıklama, üzerinde çalışıyor olmamız gereken canlıdan çok, ön yargılarımızı ortaya koymaktadır. Gerçek bizim hayal edebileceğimizden daha büyük, daha acayip ve daha farklı olduğu zaman, gerçeğin üzerine kendi sınırlı deneyimimizi temel alarak sınırlandırılmış bir görüşü ne denli empoze ettiğimizi gösterir.[52]

Amfibiyenlerin kökenine ilişkin bir başka dikkate değer özellik de, üç amfibiyen kategorisinin ani ortaya çıkışıdır. R. Carroll "Kurbağalar, caecilianlar ve semenderlerin en erken fosillerinin tümü Erken Jura Dönemi'nden Orta Jura Dönemi'ne kadar görülmektedir. Hepsi şu anda yaşayan torunlarının önemli özelliklerinden çoğunu taşımaktadır."[53] der. Başka bir deyişle, bu hayvanlar aniden ortaya çıkmışlar ve o dönemden bu yana hiçbir "evrime" maruz kalmamışlardır.

Kurbağaların kökeninde de bir "evrim" süreci yoktur. Bilinen en eski kurbağalar, balıklardan tamamen farklı ve kendilerine has yapılarıyla ortaya çıkmıştır. Günümüzdeki kurbağalarla da aynı özelliklere sahiptirler. Dominik Cumhuriyeti'nde bulunan üstteki amber içindeki kurbağa fosili ile yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur.

Sudan Karaya Geçiş İddiasının Fizyolojik Engelleri

Balıkların kara canlılarının atası olduğu iddiası, fosil bulguları kadar anatomik ve fizyolojik incelemeler tarafından da geçersiz kılınmaktadır. Deniz canlıları ile kara canlıları arasındaki büyük anatomik ve fizyolojik farkları incelediğimizde, bu farkların rastlantılara dayalı kademeli bir evrim süreci tarafından giderilmesinin mümkün olmadığını görürüz. Söz konusu farkların en belirginlerini şöyle sıralayabiliriz:

1. Ağırlığın taşınması: Denizlerde yaşayan canlılar kendi ağırlıklarını taşımak gibi bir sorunla karşılaşmazlar. Vücut yapıları da böyle bir işleve yönelik değildir. Oysa karada yaşayanların büyük bir kısmı enerjilerinin %40'ını vücutlarını taşımak için kullanırlar. Kara yaşamına geçtiği iddia edilen bir su canlısının bu enerji ihtiyacını karşılayabilecek yeni kas ve iskelet yapısına gereksinim duyması kaçınılmazdır, fakat bu kompleks yapıların rastgele mutasyonlarla oluşması da mümkün değildir.

Evrimcilerin, *Cœlacanth* ve benzeri balıkları "kara canlılarının atası" olarak hayal etmelerinin asıl nedeni ise, bu balıkların yüzgeçlerinin kemikli oluşudur. Bu kemiklerin zamanla ağırlık taşıyıcı ayaklara dönüştüğünü varsayarlar. Ancak bu balıkların kemikleri ile kara canlılarının ayakları arasında çok temel bir fark vardır: Balıklardaki kemikler, canlının omurgasına bağlı değildir. Omurgaya bağlı olmadıkları için de ağırlık taşıma gibi bir işlev üstlenemezler. Kara canlılarında ise kemikler doğrudan omurgaya bağlıdır. Dolayısıyla, bu yüzgeçlerin yavaş yavaş ayaklara dönüştükleri iddiası da temelsizdir.

2. Sıcaklığın korunması: Karada ısı çok çabuk ve çok büyük farklarla değişir. Bir kara canlısının, bu yüksek ısı farklılıklarına uyum sağlayacak bir metabolizması vardır. Oysa denizlerde ısı çok ağır değişir ve bu değişim karadaki kadar büyük farklar arasında olmaz. Denizlerdeki sabit sıcaklığa göre bir vücut sistemine sahip olan bir canlı, karada yaşayabilmek için, karadaki sıcaklık değişimine uyum sağlayacak korunma sistemini kazanmak zorundadır. Kuşkusuz balıkların karaya çıkar çıkmaz rastlantısal mutasyonlar sonucunda böyle bir sisteme kavuştuklarını öne sürmek, son derece saçmadır.

3. Suyun kullanımı: Canlılar için kaçınılmaz bir ihtiyaç olan su, kara ortamında az bulunur. Bu nedenle suyun, hatta nemin ölçülü kullanılması zorunludur. Örneğin deri, su kaybetmeyi ve buharlaşmayı önleyecek şekilde olmalıdır. Canlı susama duygusuna sahip olmalıdır. Oysa suda yaşayan canlıların susama duygusu bulunmaz ve derileri de susuz ortama uygun değildir.

4. Böbrekler: Su canlıları, başta amonyak olmak üzere vücutlarında biriken artık maddeleri, bulunduk-

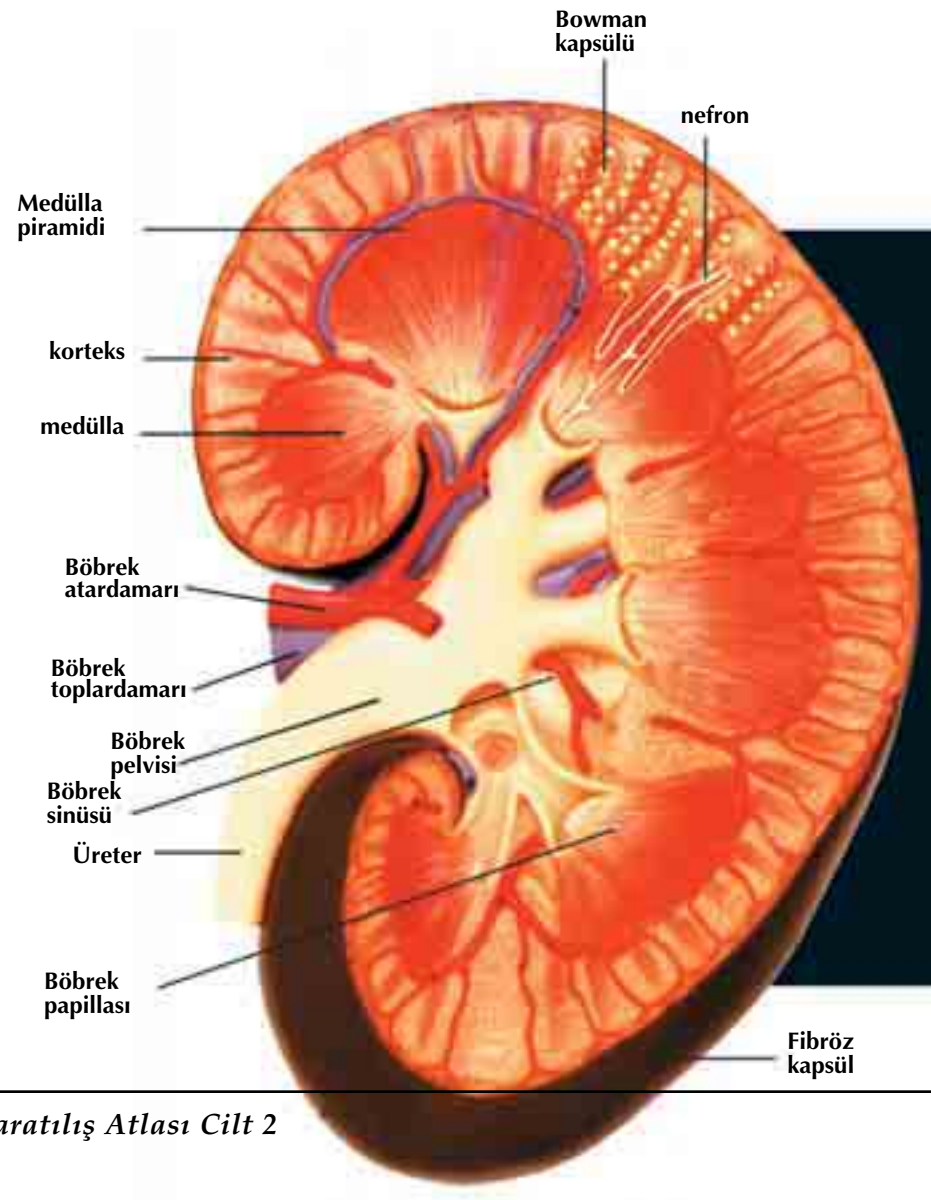

BÖBREK ENGELİ

Balıklar bedenlerindeki zararlı maddeleri doğrudan suya bırakırlar. Kara canlılarının ise böbreklere ihtiyaçları vardır. Dolayısıyla "sudan karaya geçiş" senaryosu, böbreklerin de tesadüfen oluşmasını gerektirir.

Oysa böbrekler son derece kompleks bir yapıya sahiptir. Dahası bir böbreğin görevini yapabilmesi için eksiksiz ve kusursuz olması gerekir. Yalnızca %50'si veya %70'i, hatta %90'ı oluşmuş bir böbreğin hiçbir işlevi yoktur. Evrim teorisi "kullanılmayan organ atılır" varsayımına dayandığına göre, %50'si sağlam olan bir böbrek daha evriminin ilk aşamasında vücuttan atılacaktır.

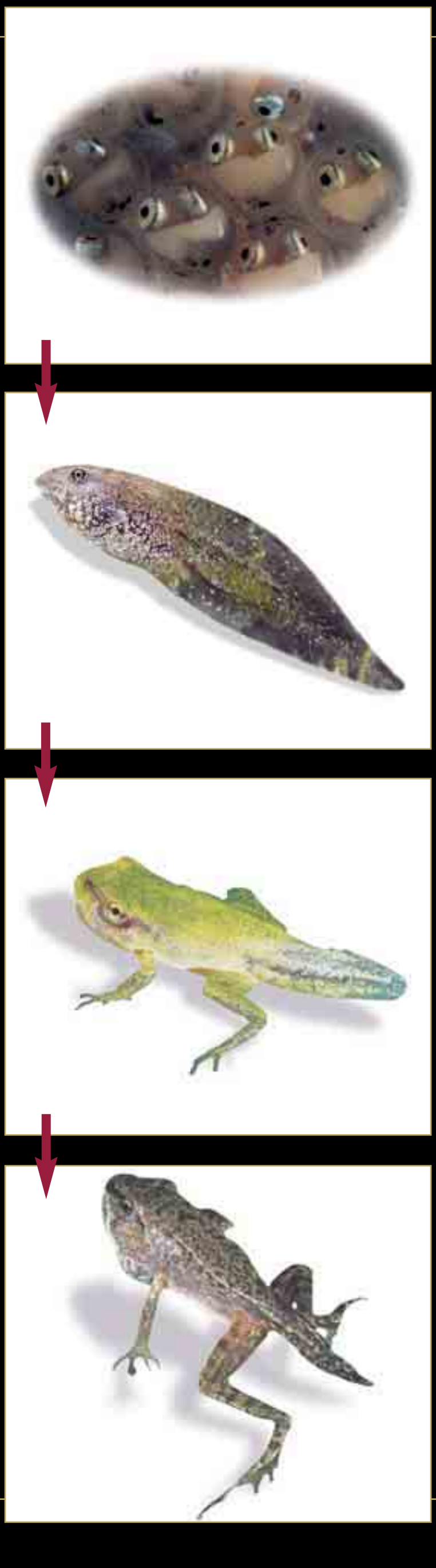

METAMORFOZ

Kurbağalar önce su içinde doğar, bir süre burada yaşar, daha sonra ise "metamorfoz" adı verilen değişimle birlikte karaya çıkarlar. Bazı insanlar ise, metamorfozu "evrim"in bir delili ya da örneği sanır. Oysa, gerçekte metamorfozun evrimle hiçbir ilgisi yoktur.

Evrim teorisinin öne sürdüğü tek gelişme mekanizması, mutasyonlardır. Metamorfoz ise, mutasyon gibi tesadüfi etkilerle gerçekleşmez. Aksine bu değişim, kurbağanın genetik bilgilerinde en baştan kayıtlıdır. Yani bir kurbağa ilk doğduğunda, onun bir süre sonra değişim geçirip karada yaşamaya uygun bir vücuda sahip olacağı bellidir. Son yıllarda yapılan araştırmalar, metamorfoz sürecinin farklı genler tarafından kontrol edilen çok kompleks bir işlem olduğunu göstermektedir. Örneğin bu dönüşüm sırasında sırf kuyruğun kaybolması işlemi, *Science News* dergisindeki ifadeyle "bir düzineden fazla gen" tarafından yönetilmektedir. (Science News, 17 Haziran 1999, s. 43)

Evrimcilerin "sudan karaya geçiş" iddiası ise, tamamen suda yaşamak için yaratılmış bir genetik bilgiye sahip olan balıkların, rastgele mutasyonlar sonucunda, tesadüfen kara canlılarına dönüştüğü şeklindedir. Bu nedenle metamorfoz gerçekte evrimi destekleyen değil, çürüten bir delildir. Çünkü metamorfoz sürecine en ufak bir hata karışsa, canlı ölür ya da sakat kalır. Metamorfozun mutlaka kusursuz olarak tamamlanması şarttır. Bu denli kompleks ve hataya izin vermeyen bir sürecin, evrimin iddia ettiği gibi rastgele mutasyonlarla ortaya çıkması ise imkansızdır.

ları ortamda su bol olduğundan hemen süzerek atabilirler. Tatlı su balığında, nitrojen içeren atıkların çoğu (yüksek miktarlarda amonyak (NH_3) dahil) solungaçlardan yayılma yoluyla çıkar. Böbrekler, boşaltım sisteminin bir organı olmaktan çok, hayvanın su dengesini korumaya yarar. Deniz balıklarının iki türü vardır. Köpek balıkları, tırpana ve kedi balıkları kanlarında çok yüksek seviyede üre taşıyabilirler. Köpek balıklarının kanı diğer omurgalılarda %0.01-0.03 olan orana karşın %2.5 üre taşıyabilir. Diğer tür, örneğin kemikli balıklar çok daha farklıdır. Sürekli olarak su kaybederler, ancak deniz suyunu içtikten sonra tuzdan arındırarak kaybettikleri suyu karşılarlar. Vücutlarındaki atık maddeleri atmak için, kara omurgalılarınkinden farklı sistemlere sahiptirler. Bu nedenle sudan karaya geçişin gerçekleşmesi için böbreği olmayan canlıların bir anda gelişmiş bir böbrek sistemi edinmeleri gerekir.

5. Solunum sistemi: Balıklar suda erimiş halde bulunan oksijeni solungaçlarıyla alırlar. Suyun dışında ise birkaç dakikadan fazla yaşayamazlar. Karada yaşamaları için, bir anda kusursuz bir akciğer sistemi edinmeleri gerekir.

Tüm bu fizyolojik değişikliklerin aynı canlıda tesadüfler sonucu ve aynı anda meydana gelmesi ise, elbette imkansızdır.

Sürüngenlerin Kökeni

Dinozor, kertenkele, kaplumbağa ya da timsah... Tüm bu canlılar, "sürüngenler" olarak bilinen aileye aittir. Dinozorlar gibi bazı sürüngenlerin soyu tükenmiştir, ama bazıları hala yaşamaktadır. Sürüngenlerin kendilerine has özellikleri vardır. Hepsinin vücudu, "pul" olarak adlandırılan sert kabuklarla kaplıdır. Soğukkanlıdırlar, yani kendi vücut ısılarını üretemezler. Bu yüzden de her gün güneşe çıkıp vücutlarını ısıtma ihtiyacı duyarlar. Yavrularını ise yumurtlayarak dünyaya getirirler.

Bu canlıların kökeni ele alındığında, evrim teorisinin yine açmazda olduğu görülür. Bu konudaki Darwinist iddia, sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiği şeklindedir. Ama bu iddiayı destekleyecek hiçbir somut bulgu yoktur. Aksine, amfibiyenler ile sürüngenler arasında yapılabilecek bir inceleme, iki canlı grubu arasında çok büyük fizyolojik farklar bulunduğunu ve "yarı sürüngen-yarı amfibiyen" bir canlının yaşamasının mümkün olmadığını göstermektedir.

Bunun bir örneği, iki farklı canlı grubunun **yumurta yapıları**dır. Amfibiyenler yumurtalarını suya bırakırlar. Yumurtalar su içindeki gelişimleri için uygun bir yapıdadırlar; son derece geçirgen ve şeffaf bir zar ve jölemsi bir kıvama sahiptirler. Oysa sürüngenler karada yumurtlarlar ve dolayısıyla yumurtaları da karadaki kuru iklime uygun olarak yaratılmıştır. "Amniotik yumurta" olarak da bilinen sürüngen yumurtasının sert kabuğu hava geçirir, ama su geçirmez. Bu sayede yavrunun ihtiyaç duyduğu sıvı, o yumurtadan çıkıncaya kadar saklanır.

Amfibiyen yumurtaları eğer karaya bırakılacak olsa, kısa zamanda kuruyacak ve içindeki embriyolar da ölecektir. Bu durum, sürüngenlerin kademeli olarak amfibiyenlerden evrimleştiklerini öne süren evrim teorisi açısından açıklanamayan bir sorundur. Çünkü karada yaşam başlayacaksa, amfibiyen yumurtasının tek bir nesil içinde amniotik yumurtaya dönüşmesi zorunludur. Bunun evrim mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon-mutasyon tarafından nasıl yapılmış olabileceği açıklanamamaktadır. Biyolog Michael Denton bu konudaki evrimci açmazın detaylarını şu şekilde açıklar:

> Tüm evrim ders kitapları sürüngenlerin amfibiyenlerden evrimleştiğini ileri sürer, ancak hiçbiri sürüngenlerin temel ayırt edici adaptasyonu olan amniotik yumurtanın birbiri ardınca oluşarak biriken küçük değişikliklerin sonucu nasıl dereceli şekilde ortaya çıktığını açıklamaz. Sürüngenlerin amniotik yumurtası, amfibiyenlerinkinden büyük ölçüde daha kompleks ve tamamen farklıdır. Bütün hayvanlar aleminde birbirinden bu kadar farklı başka iki yumurta yoktur... Amniotik yumurtanın ve amfibiyen-sürüngen geçişinin kökeni, evrim şemalarında hiçbir zaman gösterilemeyen temel omurgalı bölümlerinden biridir. Örneğin bir amfibiyenin kalp ve aort damar kemerlerinin nasıl dereceli olarak sürüngen ve memeli koşullarına dönüştüğünü tasarlamak, kesinlikle korkunç problemler ortaya çıkartacaktır...[54]

Öte yandan, fosil kayıtları da sürüngenlerin kökenini evrimci bir açıklamadan yoksun bırakmaktadır. Robert L. Carroll, "en erken sürüngenlerin, tüm amfibiyenlerden çok farklı olduklarını ve atalarının ha-

YUMURTALARIN FARKI

Amfibiyen-sürüngen evrimi senaryosunun tutarsızlıklarından biri de, yumurtaların yapısıdır. Su içinde gelişen amfibiyen yumurtaları, jölemsi bir yapıya ve geçirgen bir zara sahiptir. (Üstte sağda) Oysa sürüngen yumurtaları, soldaki dinozor yumurtası rekonstrüksiyonunda görüldüğü gibi, kara şartlarına uygun sert ve su geçirmez bir yapıdadır. Bir amfibiyenin "sürüngenleşmesi" için yumurtalarının tesadüfen kusursuz bir sürüngen yumurtasına dönüşmesi gerekir. Oysa böyle bir dönüşüm sırasındaki en ufak bir hata, canlının neslinin tükenmesine yol açacaktır.

la belirlenemediğini" kabul etmek zorunda kalır. Klasik çalışması *Vertebrate Paleontology and Evolution* adlı kitabında, "Erken dönem amniotları tüm Paleozoik Dönem amfibiyenlerinden yeterince farklıdır ve ataları belirlenmemiştir."[55] diye yazmaktadır. 1997 yılında yayınlanan *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı sonraki kitabında ise, "Modern amfibiyen türlerinin kökeni ve erken dönem tetrapodları arasındaki geçiş, diğer birçok temel grubun kökeniyle birlikte halen çok az bilinmektedir." diye itiraf etmektedir.[56]

Aynı gerçek Stephen Jay Gould tarafından da kabul edilmekte ve Gould, "**Hiçbir fosil amfibiyen, tümüyle karada yaşayan omurgalıların** (sürüngen, kuş ve memelilerin) **atası olarak görünmüyor.**" demektedir.[57]

Şimdiye dek "sürüngenlerin atası" olarak gösterilmeye çalışılan en önemli canlı ise, *Seymouria* adlı amfibiyen türü olmuştur. Oysa *Seymouria*'nın bir ara form olamayacağı, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşamış olmasının bulunmasıyla ortaya çıkmıştır. En eski *Seymouria* fosilleri, Alt Permiyen tabakasına, yani bundan 280 milyon yıl öncesine aittir. Oysa bilinen en eski sürüngen türleri olan *Hylonomus ve Paleothyris*, Alt Pensilvanyen tabakalarında bulunmuşlardır ki, bu tabakalar 330-315 milyon yıl öncesine aittir.[58] "Sürüngenlerin atası"nın sürüngenlerden çok sonra yaşamış olması, elbette imkansızdır.

Kısacası bilimsel bulgular, sürüngenlerin yeryüzünde evrim teorisinin öne sürdüğü gibi kademeli bir gelişimle değil, hiçbir ataları olmadan bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir.

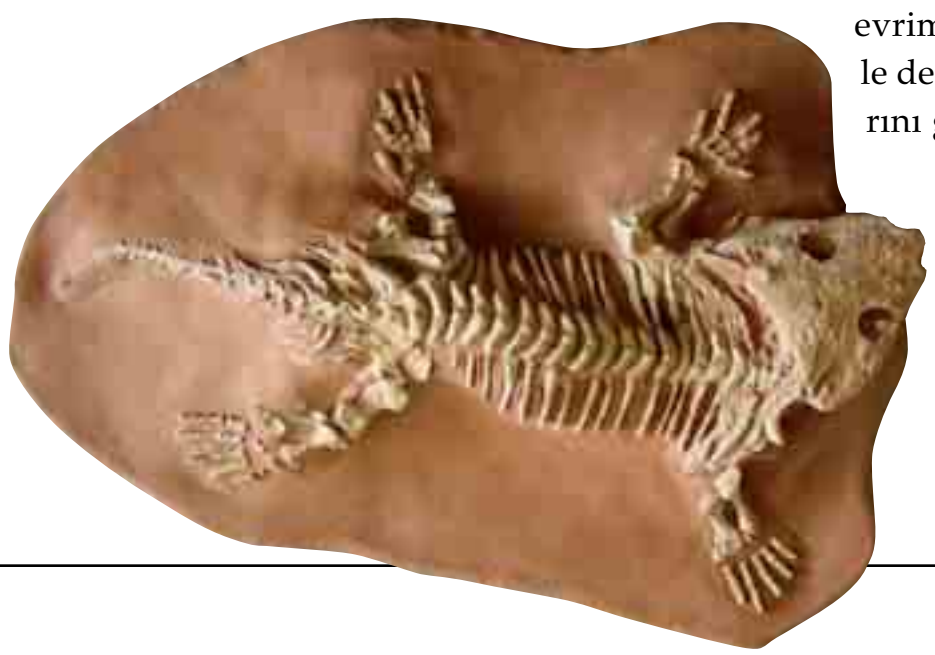

***SEYMOURIA* YANILGISI**

Evrimciler bir zamanlar solda fosili yer alan *Seymouria* adlı canlının, amfibiyen ile sürüngen arası bir geçiş formu olduğunu iddia etmişlerdi. Bu senaryoya göre, *Seymouria* "sürüngenlerin ilkel atası" idi. Ancak sonraki fosil bulguları, *Seymouria*'nın yeryüzünde ilk kez ortaya çıkışından 30 milyon yıl öncesinde de sürüngenlerin yaşadığını gösterdi. Bu durum karşısında, evrimciler, *Seymouria* hakkındaki yorumlarını sona erdirmek zorunda kaldılar.

Yılanlar ve Kaplumbağalar

Yaklaşık 50 milyon yıllık piton yılanı fosili. Tür ismi; *Palaeopython*

Öte yandan yılan, timsah, dinozor ya da kertenkele gibi çok farklı sürüngen sınıflamaları arasında da aşılmaz sınırlar vardır. Bu farklı sınıflamaların her biri, fosil kayıtlarında birbirlerinden çok farklı yapılarıyla ve birdenbire belirir. Evrimciler, bu farklı gruplar arasında, yapılarına bakarak evrimsel süreçler hayal ederler. Ama bu varsayımların fosil kayıtlarında bir karşılığı yoktur. Örneğin yaygın bir evrimci varsayım, yılanların, ayaklarını kademeli olarak yitiren kertenkelelerden evrimleştiği yönündedir. Ancak ayaklarını mutasyon sonucunda kaybetmeye başlayan bir kertenkelenin nasıl olup da daha "avantajlı" hale gelebileceği ve doğal seleksiyon tarafından "seçileceği" sorusu cevapsızdır.

Kaldı ki, fosil kayıtlarında bulunan en eski yılanlar da, hiçbir "ara form" özelliği taşımayan ve günümüzdeki örneklerinden farksız canlılardır. Bilinen en eski yılan fosili, Güney Amerika'da Üst Cretaceous Devri'ne ait kayalıklarda bulunmuş olan *Dinilysia*'dır. Robert Carrol, bu canlının "son derece ilerlemiş bir evrim düzeyinde olduğunu", yani yılanların karakteristik özelliklerine zaten sahip olduğunu kabul etmektedir.[59]

Bir diğer sürüngen sınıfı olan **kaplumbağalar** da, fosil kayıtlarında kendilerine özgü kabuklarıyla birlikte bir anda belirir. Evrimci bir kaynakta kaplumbağaların kökeni hakkında şu ifadelere yer verilmektedir:

> Maalesef, kaplumbağalar diğer omurgalılardan çok daha fazla ve iyi korunmuş fosiller bırakmasına rağmen, bu oldukça başarılı cinsin kökeni erken dönem fosillerinin eksikliğinden dolayı bulanıklaşmıştır. Triassic Dönemi'nin (yaklaşık 200 milyon yıl önce) ortalarına doğru kaplumbağalar sayısızdı ve temel kaplumbağa özelliklerine sahipti... Kaplumbağalar ile muhtemelen kurbağaların evrimleşmiş olduğu ilkel sürüngenler olan cotylosaurlar arasındaki geçiş tamamen eksiktir.[60]

Robert Carroll da, kaplumbağaların kökenini "halen çok az bilinen önemli geçişler" arasında saymak zorunda kalmıştır.[61]

Tüm bu söz konusu canlı sınıflamaları, yeryüzünde bir anda ve ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Bu durum, canlıları Allah'ın yaratmış olduğunun bilimsel bir kanıtıdır.

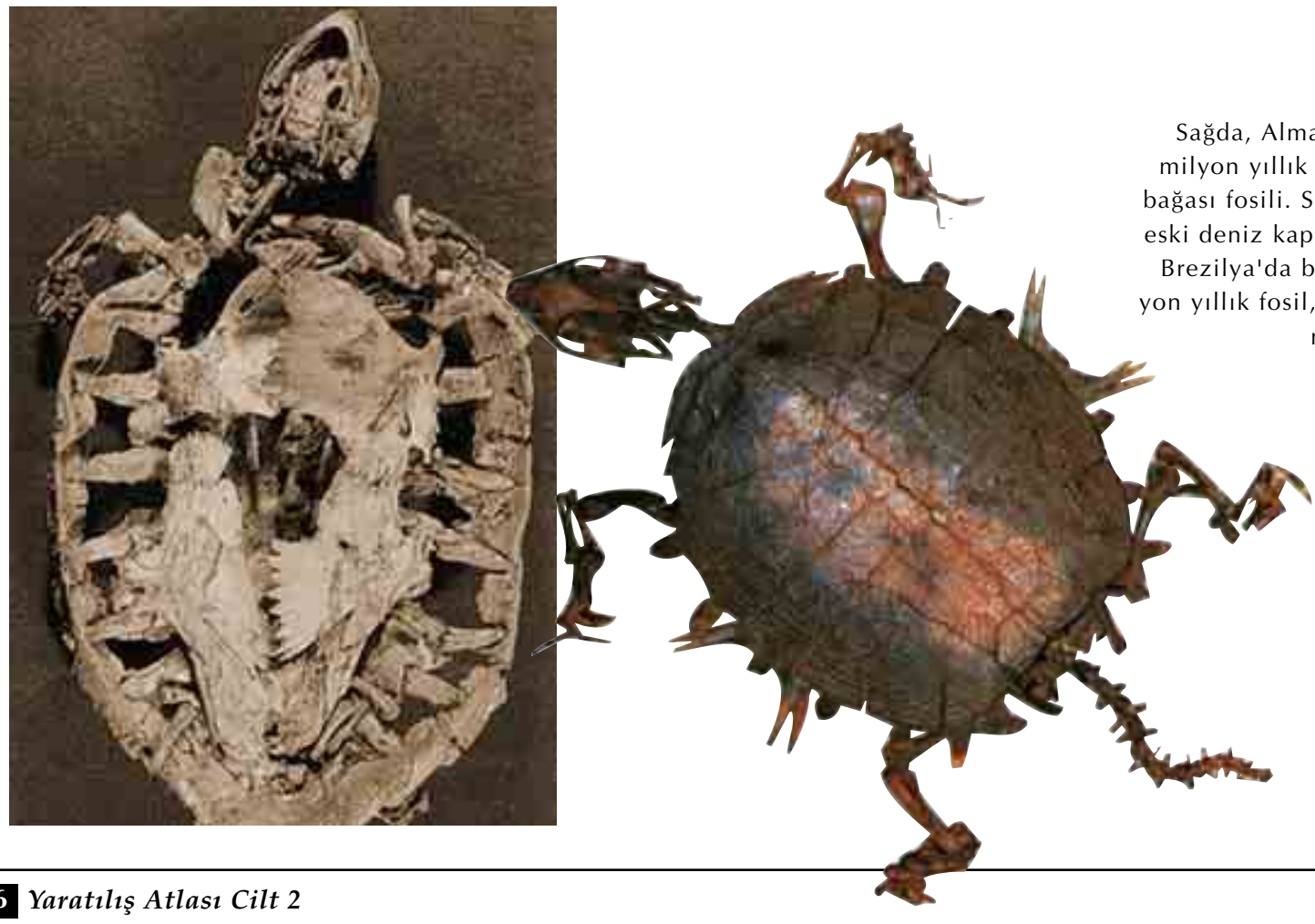

Sağda, Almanya'da bulunan 45 milyon yıllık bir tatlı su kaplumbağası fosili. Solda ise, bilinen en eski deniz kaplumbağası kalıntısı: Brezilya'da bulunan bu 110 milyon yıllık fosil, bugün yaşayan örneklerinden farksız.

Uçan Sürüngenler

Sürüngenler sınıfı içinde yer alan ilginç bir canlı grubu, uçan sürüngenlerdir. Bunlar, yaklaşık 200 milyon yıl önce Üst Triasik Devri'nde ilk kez ortaya çıkmış ve daha sonra ise soyları tükenmiş bir canlı grubudur. Bu canlılar birer sürüngendirler, çünkü sürüngen sınıfının temel özelliklerine sahiptirler: Metabolizmaları soğukkanlıdır (ısı üretemezler) ve vücutları pullarla kaplıdır. Ancak güçlü kanatlara sahiptirler ve bu kanatlar sayesinde uçabildikleri düşünülmektedir.

Uçan sürüngenler bazı popüler evrimci yayınlarda Darwinizm'i destekleyen paleontolojik bir bulgu olarak gösterilir, ya da en azından böyle bir imaj oluşturulur. Oysa aksine, uçan sürüngenlerin kökeni evrim teorisi adına ciddi bir sorundur. Bunun en açık göstergesi de, uçan sürüngenlerin, kara sürüngenleriyle aralarında hiçbir geçiş türü olmadan, bir anda ve eksiksiz olarak ortaya çıkmalarıdır. Uçan sürüngenler, kusursuzca yaratılmış kanatlara sahiptir ve bu organlar hiçbir kara sürüngeninde yoktur. "Yarım kanatlı" herhangi bir canlıya ise, fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır.

Nitekim "yarım kanatlı" canlıların yaşamış olması da mümkün değildir. Çünkü bu tür hayali canlılar, eğer yaşamış olsalardı, ön ayaklarını kaybettikleri, ama henüz uçacak durumda da olmadıkları için diğer sürüngenlere göre dezavantajlı hale geleceklerdi. Bu durumda ise, evrimin kendi kabulüne göre elenip soylarının tükenmesi gerekirdi.

Nitekim uçan sürüngenlerin kanatlarının yapısı incelendiğinde, bunun asla evrimle açıklanamayacak kadar kusursuz bir yaratılışa sahip olduğu görülür. Uçan sürüngenlerin kanatları üzerinde diğer sürüngenlerin ön ayakları gibi beş tane parmakları vardır. Ancak dördüncü parmak, diğer parmaklardan ortalama 20 kat daha uzundur ve kanat da bu parmağın altında uzanır. Eğer kara sürüngenleri uçan sürüngenlere evrimleşmişlerse, o halde söz konusu **dördüncü parmak** da yavaş yavaş, kademe kademe uzamış olmalıdır. Sadece dördüncü parmak değil, tüm kanat yapısı, rastlantısal mutasyonlarla gelişmeli ve tüm bu süreç de canlıya avantaj kazandırmalıdır. Evrim teorisinin paleontolojik düzeydeki önde gelen eleştirmenlerinden biri olan Duane T. Gish, bu noktada şu yorumu yapar:

> Bir kara sürüngeninin kademeli bir biçimde bir uçan sürüngene dönüşebileceği varsayımı tümüyle tutarsızdır. Böyle bir dönüşüm sırasında ortaya çıkacak olan yarım, tamamlanmamış yapılar, canlıya bir avantaj kazandırmak bir yana, onu tümüyle dezavantajlı hale getirecektir. Örneğin evrimciler, bazı mutasyonların sadece dördüncü parmağı etkilediğini ve onu zaman içinde yavaş yavaş uzattığını varsayarlar. Elbette, diğer bazı rastlantısal mutasyonların da, her ne kadar inanılmaz gözük-

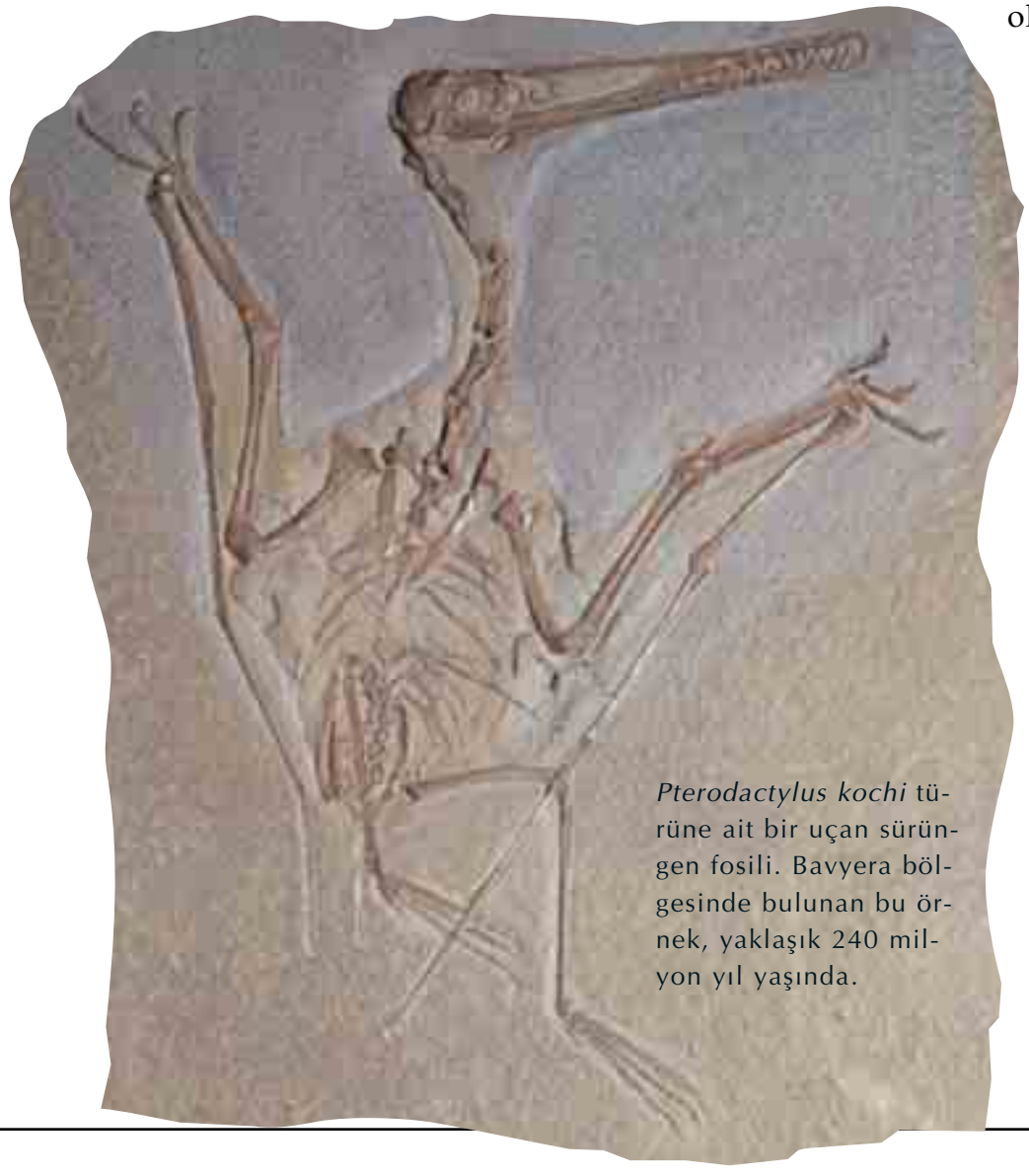

Pterodactylus kochi türüne ait bir uçan sürüngen fosili. Bavyera bölgesinde bulunan bu örnek, yaklaşık 240 milyon yıl yaşında.

En eski uçan sürüngen türlerinden biri olan *Eudimorphodon*'un fosili. Kuzey İtalya'da bulunan bu örnek, yaklaşık 220 milyon yıl yaşında.

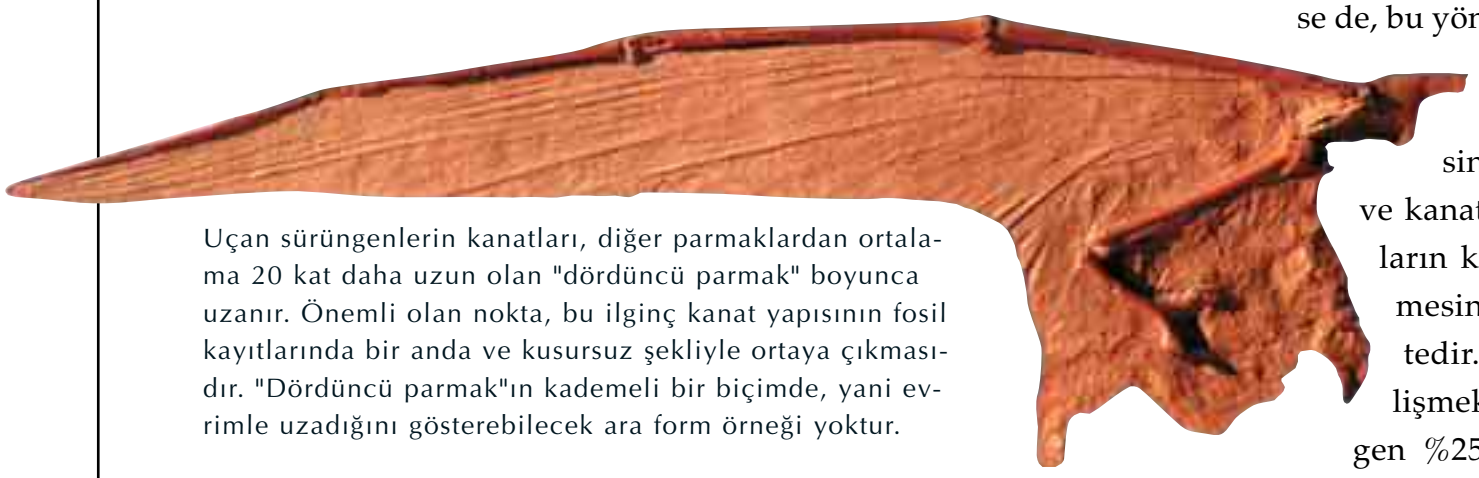

Uçan sürüngenlerin kanatları, diğer parmaklardan ortalama 20 kat daha uzun olan "dördüncü parmak" boyunca uzanır. Önemli olan nokta, bu ilginç kanat yapısının fosil kayıtlarında bir anda ve kusursuz şekliyle ortaya çıkmasıdır. "Dördüncü parmak"ın kademeli bir biçimde, yani evrimle uzadığını gösterebilecek ara form örneği yoktur.

se de, bu yönde tam bir iş birliği yaparak, kanat zarının, uçuş kaslarının, tendonların, sinirlerin, kan damarlarının ve kanat için gereken diğer yapıların kademeli olarak evrimleşmesini sağlamaları gerekmektedir. Belirli bir aşamada, gelişmekte olan bu uçan sürüngen %25'lik bir kanat dokusuna sahip olacaktır. Ancak bu garip yaratık hiçbir şekilde yaşayamayacaktır. %25'lik bir kanat dokusu ona ne avantaj sağlayabilir? Açıktır ki, bu canlı uçamayacaktır ve artık eskisi gibi koşamayacaktır da.[62]

Kısacası uçan sürüngenlerin kökeninin Darwinist evrim mekanizmalarıyla açıklanması imkansızdır. Nitekim fosil kayıtları da böyle bir evrimin yaşanmamış olduğunu ortaya koyar. Fosil katmanlarında, sadece bugün tanıdığımız gibi kara sürüngenleri ve kusursuz uçan sürüngenler vardır. Hiçbir ara form yoktur. R. Carroll, bir evrimci olmasına karşın bu konuda şu itirafta bulunur:

> Triasik Devir'de ortaya çıkan tüm uçan sürüngenler (pterosaurlar) uçuş için çok özelleşmiş yapıya sahiptir... Atalarının ne olduğu konusunda ve uçuşlarının kökeninin ilk aşamaları hakkında ise hiçbir bulgu yoktur.[63]

Carroll, daha sonra, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution* adlı çalışmasında pterosaurları, hakkında fazla bir şey bilinmeyen önemli geçiş türleri arasında saymaktadır.[64]

Görüldüğü gibi, uçan sürüngenlerin evrime delil oluşturan hiçbir yönü yoktur. Ancak sürüngen terimi çoğu insan için sadece karada yaşayan canlıları ifade ettiği için, popüler evrimci yayınlar, "uçan sürüngen" kavramıyla "sürüngenlerin kanatlanıp uçtuğu" imajını vermeye uğraşırlar. Oysa kara sürüngenleri ile uçan sürüngenler, aralarında hiçbir evrimsel ilişki olmadan ortaya çıkmışlardır.

Deniz Sürüngenleri

Sürüngenler sınıflamasının bir diğer ilginç kategorisi ise, deniz sürüngenleridir. Bu canlıların büyük bölümünün soyları tükenmiştir; deniz kaplumbağaları ise bu grubun halen yaşayan bir cinsidir. Deniz sürüngenlerinin kökeni, aynı uçan sürüngenler gibi, evrimci bir yaklaşımla açıklanamaz durumdadır. Bilinen en önemli deniz sürüngeni, *Ichthyosaur* olarak bilinen canlıdır. Edwin H. Colbert ve Michael Morales, *Evolution of the Vertebrates* adlı kitaplarında bu canlıların kökeni hakkında evrimci bir yorum yapılamayışını şöyle kabul ederler:

Deniz memelilerinin pek çok yönden en özelleşmiş türü olan *Ichthyosaur*, erken Triasik Devri'nde ortaya çıkmıştır. Sürüngenlerin jeoloji tarihine girişleri son derece ani ve dramatik bir şekilde olmuştur; Triasik öncesi devirlere ait fosil yataklarında, *Ichthyosaurlar*'ın muhtemel atalarına ait hiçbir iz yoktur... *Ichthyosaur* ilişkileri hakkındaki en temel sorun, bu sürüngenleri bilinen başka herhangi bir sürüngen takımına bağlayabilecek hiçbir sonuca götürücü delilin bulunamayışıdır.[65]

Bir başka omurgalı tarihi uzmanı Alfred S. Romer ise şöyle yazmaktadır:

(*Ichthyosaur* hakkında) hiçbir ilkel form bilinmemektedir. *Ichthyosaur* yapısının kendine özgü özellikleri, gelişmek için çok uzun bir zaman dilimi gerektirmektedir ve dolayısıyla bu canlıların çok eski bir kökene sahip olmalarını gerektirir. Ama bu canlıların atası olarak kabul edilebilecek hiçbir Permiyen Devri sürüngeni bilinmemektedir.[66]

Yaklaşık 200 milyon yıllık bir *Ichthyosaur* fosili

Carroll, *Ichthyosaurlar* ve *Nothosaurlar*'ın (bir başka deniz sürüngeni ailesi) kökeninin evrimciler için "çok fazla bilinmeyen" birçok durumdan biri olduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştır.[67]

Sonuç olarak, sürüngenler sınıflaması içinde yer alan farklı canlılar, aralarında evrimsel bir ilişki olmadan yeryüzünde ortaya çıkmıştır. Aynı durum, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, memeliler için de geçerlidir. Uçan memeliler vardır (yarasa) ve deniz memelileri vardır. (yunuslar ve balinalar) Bu farklı sınıflamalar ise evrime bir kanıt değil, aksine evrim için açıklanamayan büyük birer sorundur. Çünkü tüm farklı sınıflamalar, aralarında hiçbir geçiş formu bulunmadan ve tümüyle farklı yapılarıyla yeryüzünde aniden belirmiştir.

Bu ise, tüm bu canlıların yaratılmış olduklarının çok açık bir bilimsel kanıtını oluşturmaktadır.

Yunuslar ve balinalar gibi farklı deniz memelilerinin olması evrime değil yaratılışa bir delildir.

GERÇEK DOĞA TARİHİ -II

(KUŞLAR VE MEMELİLER)

Yeryüzünde binlerce çeşit kuş yaşar. Bu kuşların her biri değişik özelliklere sahiptir. Şahinin keskin gözleri, geniş kanatları ve sivri pençeleri vardır. Kolibri kuşu uzun gagasıyla bitkilerin özlerini emer. Bazıları, her yıl binlerce kilometre yol katederek dünyanın bir ucundan öteki ucuna göç eder. Ve tüm bu kuşları diğer hayvanlardan ayıran çok önemli bir özellik vardır: Uçmak. Biyolojik olarak kuş sınıfına dahil edilen hayvanların tamamına yakını, uçabilme özelliğine sahiptir.

Peki, kuşlar nasıl var olmuştur?

Evrim teorisi kuşların kökenine uzun bir senaryo ile açıklama getirmeye çalışır: Buna göre, kuşların ataları sürüngenlerdir. Kuşlar günümüzden yaklaşık 150-200 milyon yıl önce, bu sürüngen atalarından ayrılmışlardır. İlk kuşlar uçma yeteneği çok zayıf olan yaratıklardır. Ancak evrim süreci içerisinde bu ilkel kuşların pullarla kaplı kalın derileri, yerlerini, uçmak için kullandıkları tüylere bırakırlar. Ön ayaklar da tamamen tüylerle kaplanıp artık ayak olarak kullanılamaz hale gelir ve kanatları oluştururlar. Böylece bazı sürüngenler, kademeli bir evrim süreci sonunda kendilerini uçmaya adapte ederler ve günümüz kuşları oluşur.

Bu senaryo evrimci kaynaklarda bilimsel bir edayla savunulur. Ancak biraz detaylara inildiğinde ve bilimsel veriler incelendiğinde, senaryonun bilimsel verilere değil, hayal gücüne dayandığı görülmektedir.

Evrimcilere Göre Uçuşun Kökeni

Kara canlısı olan sürüngenlerin nasıl olup da uçmaya başladıkları evrimciler arasında çeşitli spekülasyonlara neden olmuş bir konudur. Bu konuda başlıca iki teori vardır: İlk teori, kuşların atalarının ağaçlardan yere indiklerini savunur. Bu teoriye göre, kuşların ataları, ağaçlarda yaşayan sürüngenlerdir ve bunlar zamanla "daldan dala atlayarak kanatlanmışlardır". Buna **"arboreal teori**" denilir. Bir diğer görüş de, kuşların yerden yukarı doğru havalandıkları şeklindedir ve "**cursorial teori**" olarak bilinir.

Her iki teori de tamamen spekülatif temellere dayanmaktadır. Ne arboreal teoriyi ne de cursorial teoriyi destekleyecek hiçbir kanıt yoktur. Evrimcilerin bu soruna karşı buldukları çözüm de oldukça basittir; böyle bir delili "varsayarlar". Cursorial teoriyi ortaya atan Yale Üniversitesi Jeoloji Kürsüsü profesörü John Ostrom, bu yaklaşımını şöyle açıklar:

> Herhangi bir pro-avis'e (uçuş öncesi canlıya) ait hiçbir fosil kanıtı yoktur. O tamamen kuramsal bir kuş öncülüdür... Böyle bir canlının yaşamış olması gerekmektedir.[68]

Ancak arboreal teoriye göre "yaşamış olması" gereken bu ara geçiş formu, hiçbir zaman bulunamamıştır. cursorial teori daha da problemlidir. Bu teorinin temel argümanı, bazı sürüngenlerin böcek avlamak için ön kollarını uzun süre ve sık sık çırptıkları ve zaman içinde de bu ön kolların kanatlara dönüştüğü şek-

lindedir. Kanat gibi son derece kompleks bir organın, sinek yakalamak için birbirine çırpılan ön kollardan nasıl meydana geldiği hakkında ise hiçbir açıklama yapılmamaktadır.

Evrim teorisini kuşların kökeni konusunda çaresiz bırakan noktalardan biri, kanatların sahip olduğu indirgenemez kompleks yapıdır. Bir başka deyişle, kanatlar ancak mükemmel yapılarıyla işe yaramakta, "eksik" bir kanat ise hiçbir işlev görmemektedir. Bu durumda evrimin öne sürdüğü yegane mekanizma olan "kademeli gelişim" modeli hiçbir şey ifade etmemektedir. Türk biyolog Engin Korur, kanatların evrimleşmesinin imkansızlığını şöyle kabul eder:

> Gözlerin ve kanatların ortak özelliği ancak bütünüyle gelişmiş bulundukları takdirde görevlerini yerine getirebilmeleridir. Başka bir deyişle, eksik gözle görülmez, yarım kanatla uçulmaz. Bu organların nasıl oluştuğu doğanın henüz iyi aydınlanmamış sırlarından birisi olarak kalmıştır.[69]

Robert Carroll ise, "Tüylerin uçuş organlarının bir unsuru olarak evriminin nasıl başladığını göstermek güçtür, çünkü *Archaeopteryx*'te görünen büyük boyuta ulaşana kadar nasıl işlevsel olabildiklerini anlayabilmek çok zordur." diyerek itirafta bulunmak zorunda kalmıştır.[70] Daha sonra ise, tüylerin yalıtım için evrimleşmiş olabileceğini iddia eder, ancak bu açıklama tüylerin uçmak için özellikle biçimlenmiş olan kompleks tasarımını açıklamamaktadır.

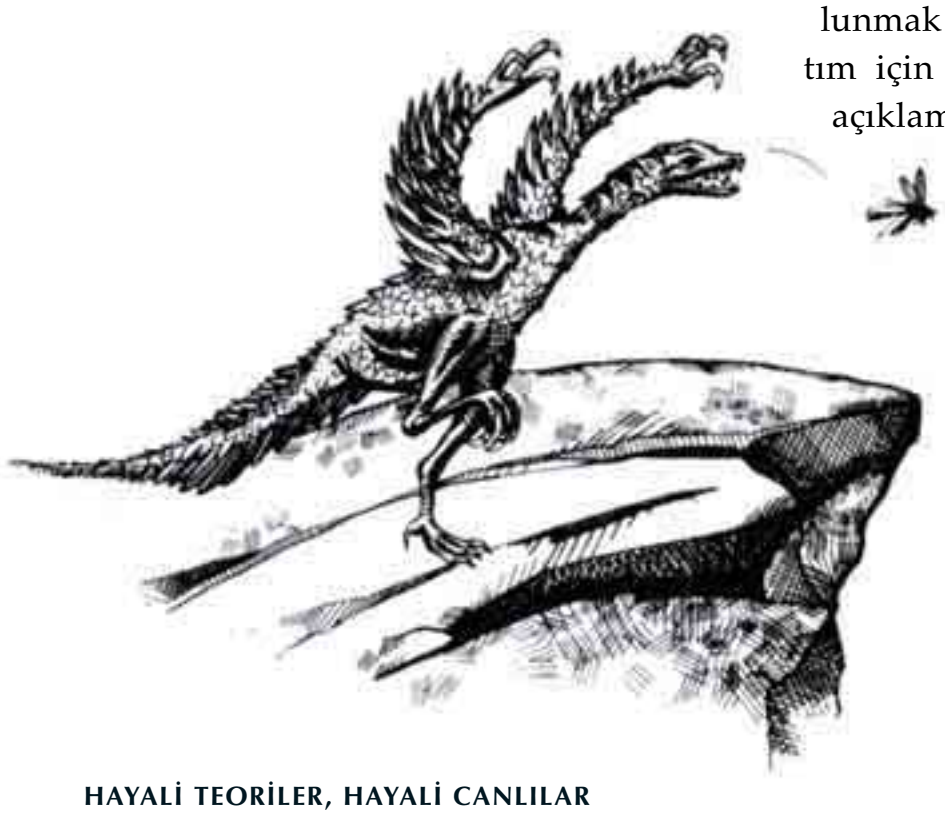

HAYALİ TEORİLER, HAYALİ CANLILAR
Evrimcilerin uçuşun kökenini açıklamak için ortaya attıkları ilk teori, sürüngenlerin "sinek avlamaya çalışırken kanatlandıkları" (üstte), ikinci teori ise "daldan dala atlarken kuş haline geldikleri"dir. (üstte) Oysa ne "yavaş yavaş kanatlanan canlılara" dair fosiller vardır, ne de böyle bir dönüşümün mümkün olduğuna dair bir bulgu...

Kanatların; kuşun göğüs çıkıntısına sağlam bir biçimde tutturulmuş olması, kuşu havaya kaldırmaya, havadaki dengesini ve her yöne hareketini sağlamaya elverişli bir yapıda olması zorunludur. Kuşun kanat ve kuyruk tüylerinin hafif, esnek ve birbiriyle orantılı bir yapıda olması, kısaca uçuşa imkan veren mükemmel bir aerodinamik düzende işlemesi de şarttır. İşte evrim, bu noktada büyük bir açmaz içindedir: Kanatların bu kusursuz yapısının nasıl olup da birbirini izleyen rastlantısal mutasyonlar sonucu meydana geldiği sorusu tümüyle cevapsızdır. Bir sürüngenin ön ayaklarının, genlerinde meydana gelen bir bozulma (mutasyon) sonucunda nasıl kusursuz bir kanada dönüşeceği asla açıklanamamaktadır.

Önceki sayfalarda belirtildiği gibi, "yarım kanatla uçulmaz". Dolayısıyla eğer herhangi bir mutasyonun bir

sürüngenin ön ayaklarında belirsiz bir değişim yaptığını varsaysak bile, bunun üzerine yeni mutasyonlar eklenerek "tesadüfen" bir kanat oluşmuş olabileceğini öngörmek tamamen akıl dışıdır. Çünkü ön ayaklarda meydana gelecek bir mutasyon, canlıya çalışır bir kanat kazandırmadığı gibi, onu ön ayaklarından da mahrum bırakacaktır. Bu ise, bu canlının, diğer türdeşlerine göre daha dezavantajlı (yani sakat) bir bedene sahip olması anlamına gelir. Evrim teorisinin kurallarına göre de, doğal seleksiyon bu sakat canlıyı ayıklayacaktır.

Kaldı ki, biyofizik araştırmalara göre, mutasyonlar çok nadir gerçekleşen değişimlerdir. Dolayısıyla, bu sakat canlıların milyonlarca yıl eksik ve güdük kanatlarının küçük küçük mutasyonlarla tamamlanmasını beklemeleri, her yönden imkansızdır. Hem de bu mutasyonlar gerçekte her zaman için zararlı etki oluştururken...

Kuşlar ve Dinozorlar

Evrim teorisi, kuşların küçük yapılı ve etobur theropod (iki ayaklı) dinozorlardan, yani bir sürüngen türünden türediği iddiasındadır. Oysa kuşlar ile sürüngen arasında yapılacak bir karşılaştırma, bu canlı sınıflarının birbirlerinden çok farklı olduklarını ve aralarında bir evrim gerçekleşmiş olamayacağını gösterir.

Kuşlar ve sürüngenler arasında birçok yapısal farklılık bulunur. Bunların en önemlilerinden biri, kemiklerin yapısıdır. Evrimciler tarafından kuşların atası olarak kabul edilen dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın, yaşayan ve soyu tükenmiş tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir. Bu hafif kemik yapısı, kuşların uçabilmesinde büyük önem taşır.

Sürüngenler ve kuşlar arasındaki bir diğer farklılık da metabolik yapıdır. Sürüngenler canlılar dünyasında en yavaş metabolik yapıya sahipken, kuşlar bu alandaki en yüksek rekorları ellerinde tutarlar. (Dinozorların sıcak kanlı oldukları ve hızlı metabolizmaları olduğu iddiası bir spekülasyondur.) Örneğin bir serçenin vücut ısısı hızlı metabolizması nedeniyle zaman zaman 48°C'ye kadar çıkabilir. Diğer tarafta ise, sürüngenler kendi vücut ısılarını bile kendileri üretmez, bunun yerine vücutlarını güneşten gelen ısıyla ısıtırlar. Sürüngenler doğadaki en az enerji tüketen canlılar iken, kuşlar en fazla enerji tüketen canlılardır.

Kuzey Carolina Üniversitesi profesörü Alan Feduccia, bir evrimci olmasına karşılık, bilimsel bulgulara dayanarak kuşların dinozorlarla akraba olduğu teorisine kesinlikle karşı çıkmaktadır. Feduccia, sürüngen-kuş senaryosu hakkında ise genel anlamda şöyle demektedir:

> 25 sene boyunca kuşların kafataslarını inceledim ve dinozorlarla aralarında hiçbir benzerlik görmüyorum. Kuşların dört ayaklılardan evrimleştiği teorisi, paleontoloji alanında 20. yüzyılın en büyük utancı olacaktır.[71]

Kansas Üniversitesi'nde eski kuşlar üzerinde uzman olan Larry Martin de kuşların dinozorlarla aynı soydan geldiği teorisine karşı çıkmaktadır. Martin, evrimin bu konuda içine düştüğü çelişkiden söz ederken, "Doğrusunu söylemek gerekirse, eğer dinozorlarla kuşların aynı kökenden geldiklerini savunuyor olsaydım, bunun hakkında her kalkıp konuşmak zorunda oluşumda utanıyor olacaktım." demektedir.[72]

Ancak tüm bilimsel bulgulara rağmen, hiçbir somut delile dayanmayan "dinozor-kuş evrimi" senaryosu ısrarla savunulmaktadır. Özellikle de akademik derinliği olmayan, popüler yayın organları bu senaryoyu ısrarla sahiplenmektedir. Bu arada, bu senaryoya delil oluşturmayan bazı kavramlar da, yüzeysel bir üslup içinde hayali "dinozor-kuş bağlantısının kanıtı" gibi sunulmaktadır.

Örneğin bazı evrimci yayınlarda, dinozorların kalça kemiklerindeki farklılıklardan yola çıkılarak, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine bir dayanak sağlandığı sanılmaktadır. Söz konusu kalça kemiği farklılığı, *Saurischian* (sürüngen benzeri kalça kemerliler) ve *Ornithischian* (kuş benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar arasındadır. İşte bu "kuş-benzeri kalça kemerli dinozorlar" kavramı, zaman zaman "dinozor-kuş evrimi" iddiasına bir delil olarak algılanmaktadır.

Oysa söz konusu kalça kemeri farklılığı, kuşların atalarının dinozorlar olduğu iddiasına hiçbir destek sağlamamaktadır. Çünkü *Ornithischian* (kuş benzeri kalça kemerliler) gruplarına bağlı dinozorlar, diğer anatomik özellikleri açısından hiçbir şekilde kuşlara benzemez. Örneğin kısa bacaklara, dev bir gövdeye,

KUŞLARA ÖZEL İSKELET SİSTEMİ

Kuşların iskeletlerini oluşturan kemiklerin içi dinozorların ve sürüngenlerin aksine boştur. Bu boşluk, iskelete sağlamlık ve hafiflik katar. Kuşların iskelet yapılarının aynısı, günümüzde uçakların, köprülerin ve bazı yapıların tasarımında kullanılmaktadır.

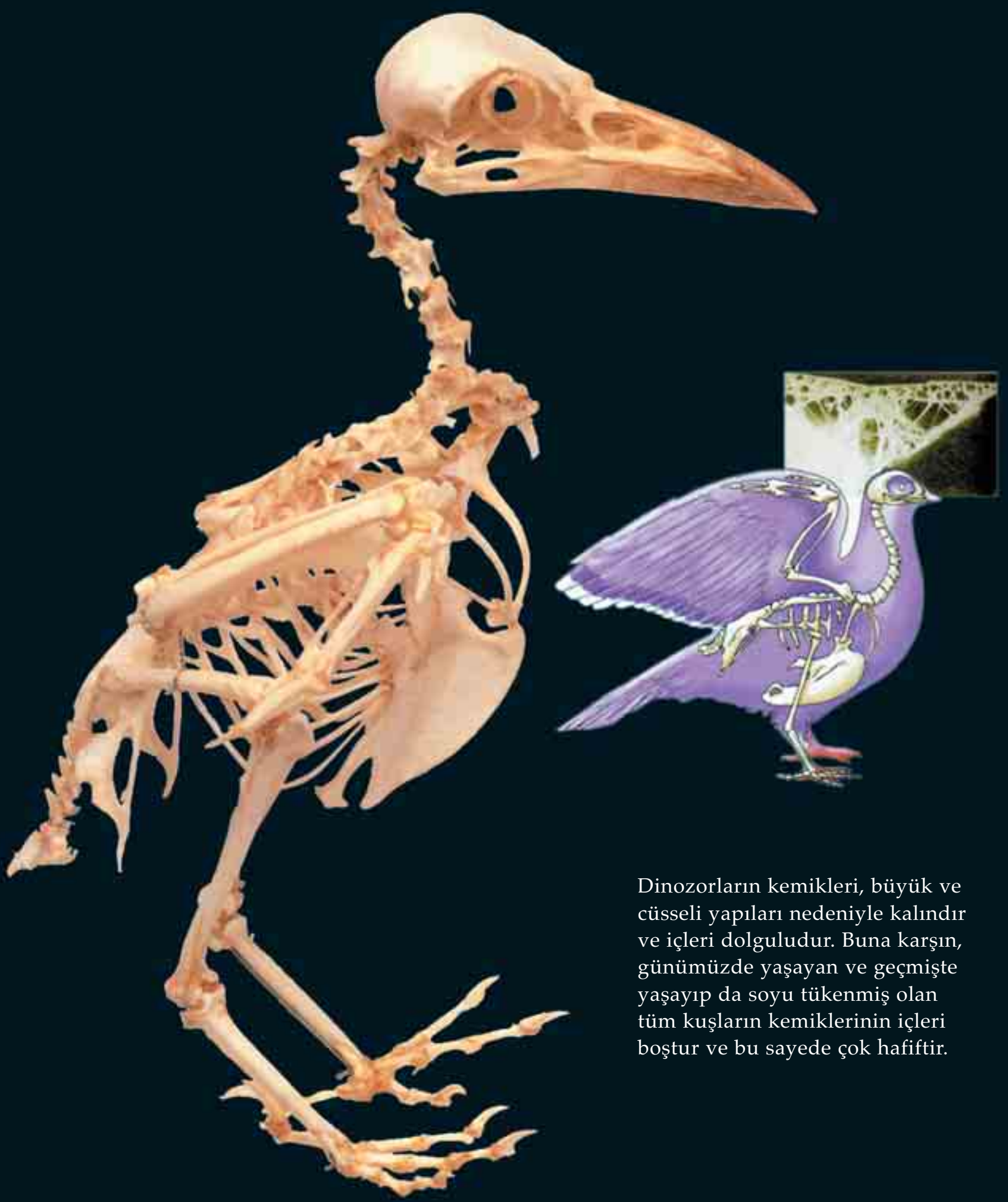

Dinozorların kemikleri, büyük ve cüsseli yapıları nedeniyle kalındır ve içleri dolguludur. Buna karşın, günümüzde yaşayan ve geçmişte yaşayıp da soyu tükenmiş olan tüm kuşların kemiklerinin içleri boştur ve bu sayede çok hafiftir.

zırha benzer dev pullu bir deriye sahip olan (hatta savaş tanklarına benzetilen) *Ankylosaurus*, *Ornithischian* grubuna bağlı bir kuş benzeri kalça kemerli dinozordur. Buna karşılık, bazı anatomik özellikleri ile kuşlara benzetilebilecek olan uzun bacaklı, kısa ön ayaklara sahip ince yapılı *Struthiomimus* ise, *Saurischian* (sürüngen benzeri kalça kemerliler) grubuna dahildir.[73]

Kısacası, kalça kemeri yapısı hiçbir şekilde dinozorlar ile kuşlar arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil oluşturmamaktadır. "Kuş benzeri kalça kemerli dinozorlar" tanımı, sadece bir benzerlikten kaynaklanan bir tanımdır ve iki canlı grubu arasındaki diğer büyük anatomik farklılıklar, bu benzerliği evrimci bir bakış açısıyla dahi yorumlamayı imkansız kılmaktadır.

Kuş Akciğerinin Özgün Yapısı

Sürüngen-kuş evrimi senaryosunu imkansız kılan bir başka neden, kuş akciğerinin evrimle açıklanamayan özgün yapısıdır.

Kara canlılarının akciğerleri "çift yönlü" bir yapıya sahiptir: Nefes alma sırasında, hava akciğerdeki dallanmış kanallar boyunca ilerler ve küçük hava keseciklerinde son bulur. Oksijen-karbondioksit alış verişi burada gerçekleştirilir. Ancak daha sonra, kullanılmış olan bu hava, tam ters yönde hareket eder ve geldiği yolu izleyerek akciğerden çıkar, ana bronş yoluyla da dışarı atılır.

Kuşlarda ise, hava akciğer kanalı boyunca "tek yönlü" hareket eder. Akciğerlerin giriş ve çıkış kanalları birbirlerinden farklıdır ve bu kanallar boyunca uzanan özel hava kesecikleri sayesinde hava daimi olarak akciğer içinde tek yönlü olarak akar. Bu sayede kuş, havadaki oksijeni kesintisiz olarak alabilir. Böylece kuşun yüksek enerji ihtiyacı karşılanmış olur. "Avien akciğer" olarak bilinen bu özel solunum sistemi, Michael Denton tarafından *A Theory in Crisis* adlı kitabında şöyle anlatılmaktadır:

> Kuşlarda ana bronş, akciğer dokusunu oluşturan tüplere ayrılır. "Parabronş" olarak adlandırılan bu tüpler sonunda tekrar birleşerek, havanın akciğerler boyunca tek bir yönde devamlı akımı sağlayacak sistemi meydana getirirler... Kuşlardaki akciğerlerin yapısı ve genel solunum sisteminin çalışması tümüyle kendine özgüdür. Kuşlardaki bu "avien" sistemi başka hiçbir omurgalı akciğerinde bulunmaz. Bu sistem bütün kuş türlerinde aynıdır.[74]

SÜRÜNGEN AKCİĞERİ

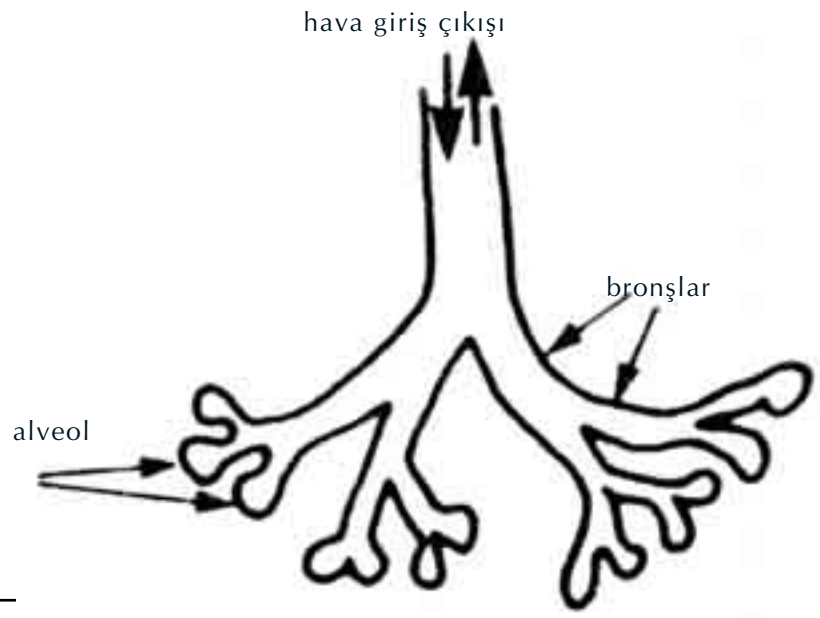

Kuş akciğerleri, kara canlılarının akciğerlerine göre tamamen ters biçimde işler. Kara canlıları havayı aynı kanaldan alır ve verirler. Kuşlarda ise, hava akciğerde sürekli tek bir yönde hareket eder. Bu, akciğerlerin etrafında bulunan özel "hava kesecikleri" tarafından sağlanmaktadır. Detayları arka sayfada görülen bu sistem sayesinde kuşlar bizim gibi kesintili biçimde değil, sürekli olarak nefes alırlar. Uçuş sırasında yüksek miktarda oksijene ihtiyaç duyan kuşlar için böyle özel bir sistem var edilmiştir. Bu yapının sürüngen akciğerinden evrimleşerek ortaya çıkması ise imkansızdır, çünkü iki farklı akciğer yapısı arasındaki "ara" bir yapıyla nefes alınamaz.

KUŞ AKCİĞERİ

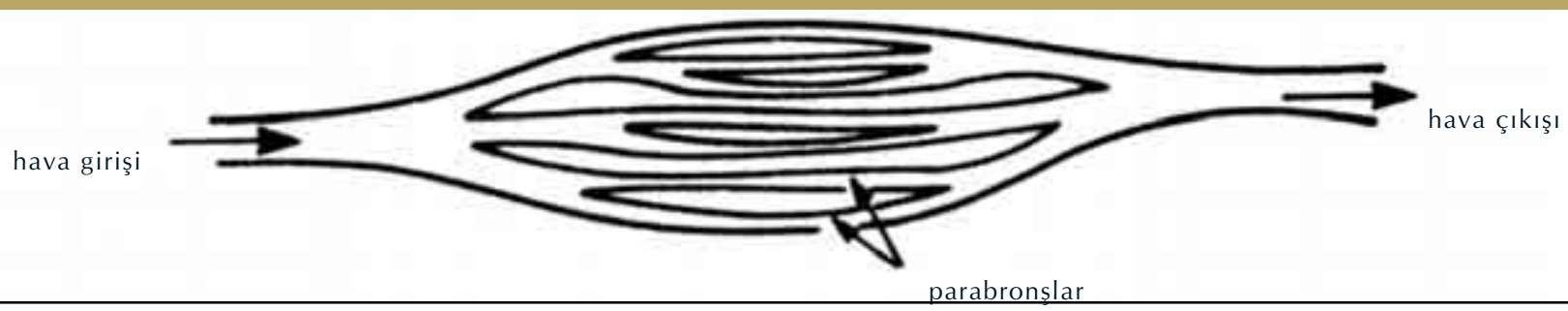

Önemli olan, çift yönlü hava akışına sahip olan sürüngen akciğerinin, tek yönlü hava akışına sahip olan kuş akciğerine evrimleşmesinin imkansız oluşudur. Çünkü bu iki akciğer yapısının arasında kalacak bir "geçiş" modeli mümkün değildir. Bir canlı yaşamak için daimi nefes almak zorundadır ve akciğer yapısını baştan aşağı değiştirecek bir tasarım değişikliği mutlak ölümle sonuçlanacaktır. Kaldı ki bu değişiklik evrime göre milyonlarca yıl boyunca kademe kademe gerçekleşmelidir, oysa akciğeri çalışmayan bir canlı birkaç dakikadan fazla yaşayamaz.

Michael Denton, kuş akciğerinin kökenine evrimci bir açıklama getirmenin imkansızlığını şöyle belirtir:

> Böyle tamamen değişik bir solunum sisteminin, azar azar küçük değişiklerle standart omurgalı dizaynından evrimleşmiş olduğu iddiası, düşünülmeden ortaya atılmış bir tezdir. Solunum faaliyetinin bu evrim süresince hiç aksamadan korunması, organizmanın hayatını sürdürmesi için gereklidir. En küçük bir eksik fonksiyon ölümle sonuçlanacaktır. Kuş akciğeri de, içinde dallanmış olan parabronşlar ve bu parabronşlar hava sağlanmasını garanti eden hava kesesi sistemi ile birlikte en üst düzeyde gelişmiş olana kadar ve beraberce, iç içe geçmiş mükemmel bir şekilde işlevini yapana kadar, bir solunum organı olarak görev yapamaz.[75]

Kısacası, kara tipi akciğerden hava tipi akciğere geçiş, ara geçiş safhasında bulunan bir akciğerin hiçbir işlevselliğinin olmaması nedeniyle mümkün değildir.

Bu konuda belirtilmesi gereken bir ikinci nokta, sürüngenlerin diyaframlı, kuşların ise diyaframsız bir solunum sistemine sahip olmalarıdır. Bu farklı yapı da, yine iki akciğer tipi arasında gerçekleşecek bir evrimi imkansız kılar. Solunumsal fizyoloji alanında otorite sayılan John Ruben, bu konuda şu yorumu yapar:

> Theropod bir dinozorun kuşlara evrimleşmesi, diyaframında ciddi bir dezavantaj oluşmasını gerektirecektir, ama bu durum canlının nefes alma yeteneğini çok kritik bir biçimde sınırlayacaktır... Buna neden olabilecek bir mutasyonun selektif bir avantaj sağlaması imkansız gözükmektedir.[76]

Kuş akciğerinin evrime meydan okuyan bir diğer özelliği, hiçbir zaman havasız kalmayan ve kaldığında "çökme" tehlikesiyle karşılaşan ilginç yapısıdır. Michael Denton, bu konuyu da şöyle açıklar:

> Bu denli farklı bir solunum sisteminin, standart omurgalı dizaynından nasıl evrimleşmiş olabileceğini düşünmek neredeyse imkansızdır. Özellikle de solunum sisteminin çalışır halde korunmasının bir organizmanın yaşamı için ne kadar zorunlu olduğu düşünüldüğünde. Dahası, avien akciğerinin kendine özgü form ve fonksiyonu, daha birçok özelleşmiş adaptasyonu gerektirecektir... Çünkü öncelikle, avien akciğeri vücut duvarlarına sıkıca tutturulmuştur ve hacim olarak genişlemesi mümkün değildir. Öte yandan, akciğerdeki hava tüplerinin çok dar yarıçapları ve bunların içindeki herhangi bir sıvının yüksek yüzey gerilimi nedeniyle, avien akciğeri, diğer omurgalıların aksine, kendi içinde çökmüş bir durumdan alınıp yeniden havayla doldurulamaz... (Bu yüzden) Kuşlarda, akciğerin içindeki hava kesecikleri, diğer omurgalıların aksine, hiçbir zaman boşaltılmaz. Aksine ciğerler ilk gelişmeye başladıkları andan itibaren daima ya sıvıyla (embriyo aşamasında) ya da havayla doludurlar.[77]

Yani, kuşların akciğer kanalları o kadar dardır ki, bu akciğerin içindeki hava kesecikleri diğer kara canlılarının ciğerleri gibi havayla dolup boşalamaz. Eğer kuş akciğeri bir kez tam olarak boşalsa, kuş bir daha ciğerlerine hava çekemeyecek ya da en azından bunu yapmakta çok büyük bir zorluk çekecektir. Bu yüzden akciğerin etrafına yerleştirilmiş olan hava kesecikleri sürekli bir hava akışı sağlar ve ciğerleri havasız kalıp sönmekten korur.

Elbette ki, sürüngenlerin ve diğer omurgalıların akciğerlerinden tamamen farklı olan ve olağanüstü derecede hassas dengelere dayanan bu sistem, evrimin iddia ettiği gibi bilinçsiz mutasyonlarla, kademe kademe gelişmiş olamaz. Denton, kuş akciğerinin bu yapısının Darwinizm'i geçersiz kıldığını şöyle ifade etmektedir:

> Kuş akciğeri, bizleri, Darwin'in "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" şeklindeki meydan okuyuşuna cevap vermeye götürmektedir.[78]

KUŞLARA ÖZEL AKCİĞER SİSTEMİ

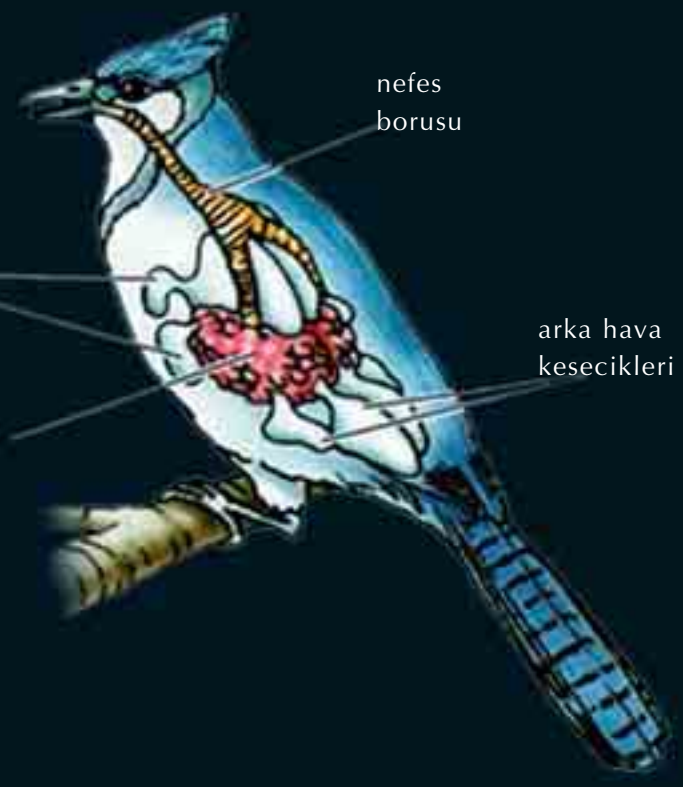

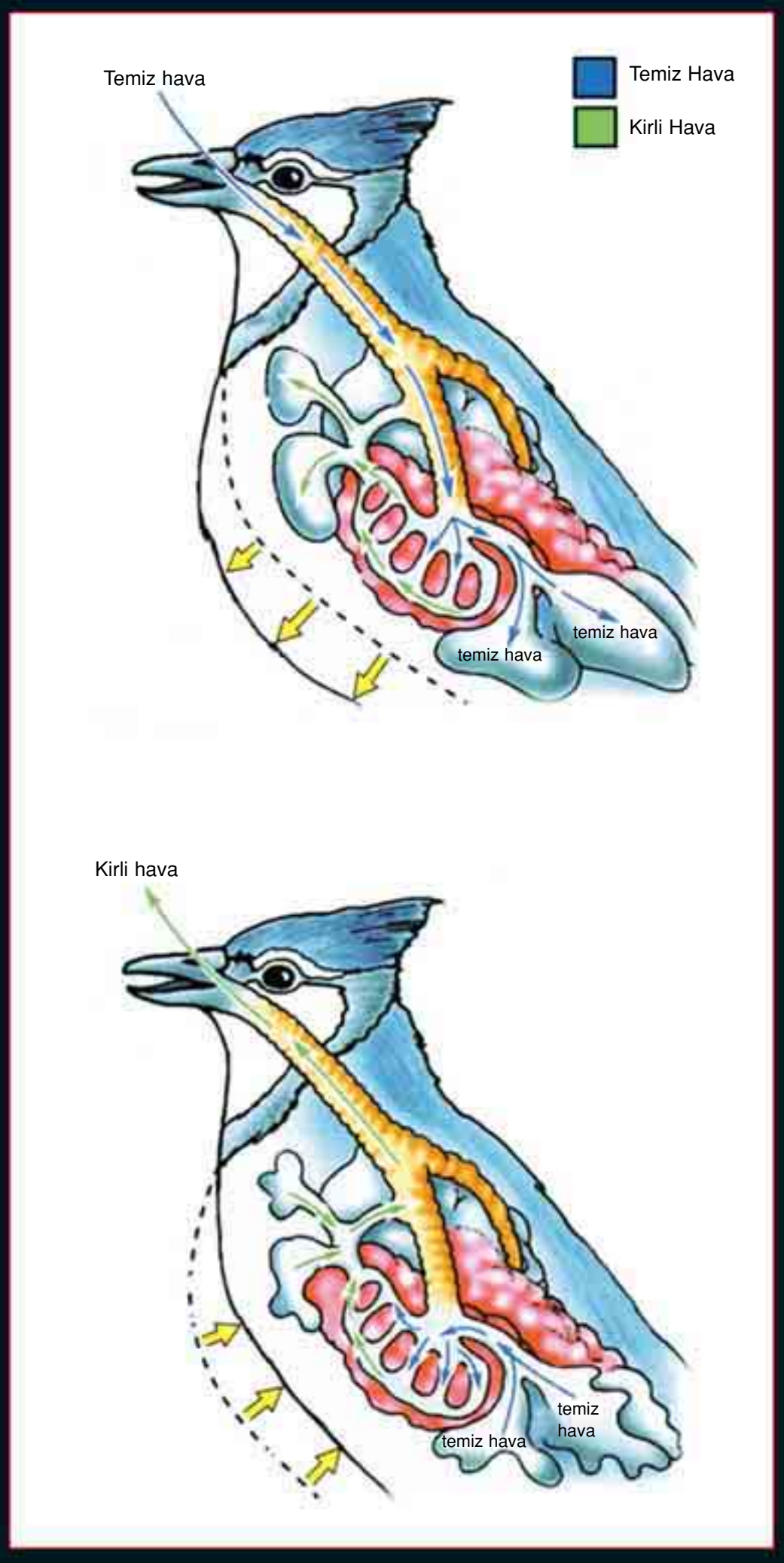

NEFES ALIRKEN: Kuşun nefes borusundan içeri giren temiz hava, hem akciğere hem de akciğerin arkasında bulunan arka hava keseciklerine girer. Akciğerde bulunan kirlenmiş hava ise ön hava keseciklerine aktarılır.

NEFES VERİRKEN: Kuş nefes verirken, arka hava keseciklerinde biriktirilmiş olan temiz hava, akciğerin içine dolar. Bu sistem sayesinde kuşun ciğerlerinde temiz hava akımı hiç kesilmeden devam eder.

Bu şemalarda çok basitleştirilmiş halde gösterilen bu akciğer sisteminin daha pek çok detayı vardır. Örneğin ciğerlerle keseciklerin bağlantı noktalarında, havanın doğru yönde akmasını sağlayan özel tıkaçlar ve kapakçıklar bulunmaktadır. Tüm bunlar, ortada çok kusursuz bir yaratılış olduğunu göstermektedir. Bu özel sistemler, hem evrim iddiasına yönelik öldürücü bir darbedir hem de yaratılış gerçeğinin sayısız delilinden biridir.

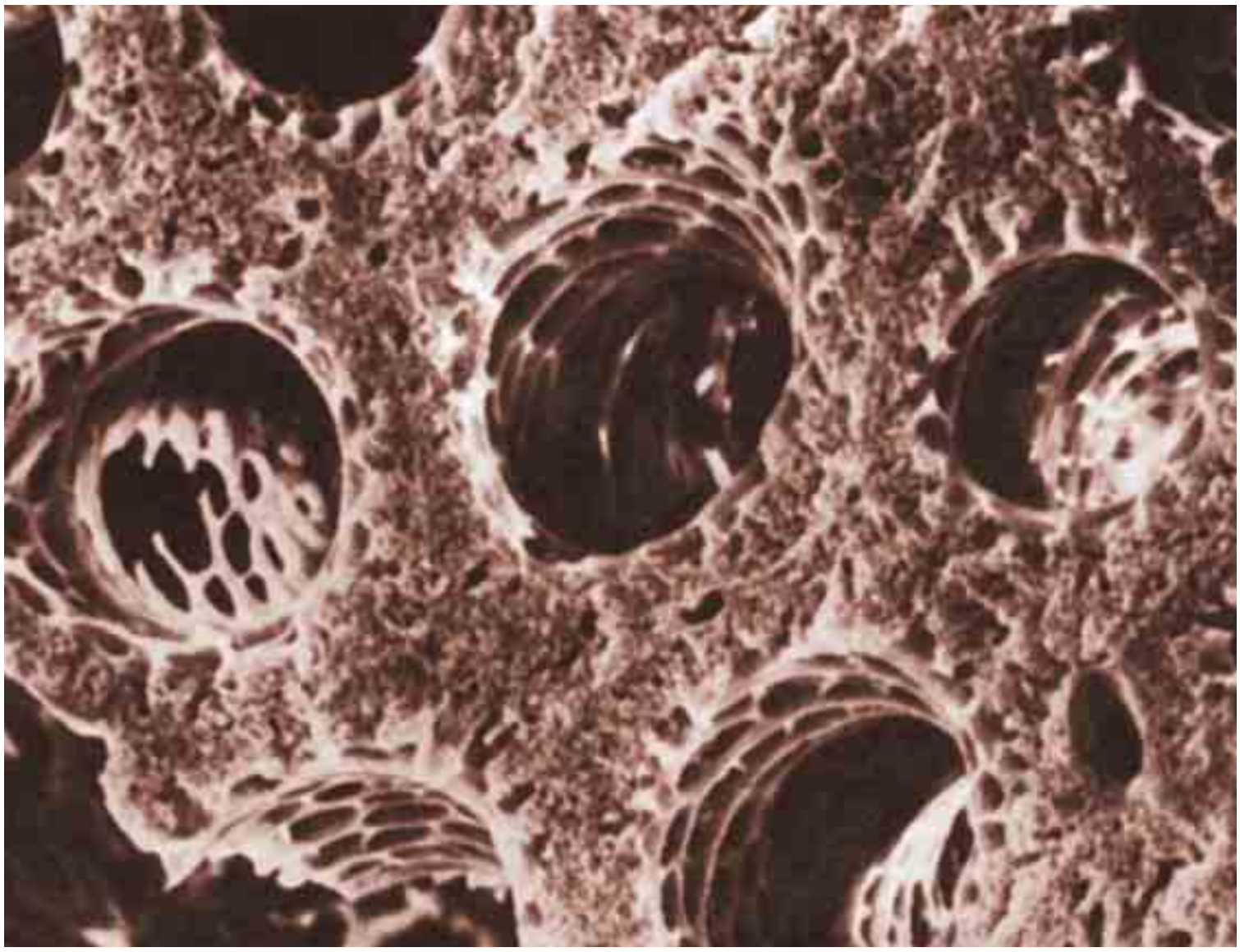

Kuş akciğeri içinde yer alan ve havanın tek yönlü olarak hareket etmesini sağlayan küçük "parabronş" tüpleri. Bu tüplerin her biri 0.5 mm çapındadır.

Kuş Tüyleri ve Sürüngen Pulları

Kuşlarla sürüngenler arasına aşılmaz bir uçurum koyan bir başka özellik ise, tamamen kuşlara has bir yapı olan tüylerdir. Sürüngenlerin vücutları pullarla, kuşların vücutları ise tüylerle kaplıdır. Kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiği varsayımı tamamen temelsizdir ve fosil kayıtları tarafından geçersiz kılınmaktadır. Evrimci paleontolog Barbara Stahl şu itirafta bulunur:

> Tüylerin, sürüngen pullarından evrimleştikleri varsayımı, analizlerce doğrulanmamaktadır... Tüylerin kompleks yapısı göstermektedir ki, böyle bir yapının sürüngen pullarından evrimleşmesi olağanüstü derecede uzun bir zaman ve çok sayıda ara geçiş formu gerektirecektir. **Bu zamana dek fosil kayıtları böyle bir varsayımı desteklememiştir.**[79]

Connecticut Üniversitesi'nde fizyoloji ve nörobiyoloji profesörü olan A. H. Brush ise, "Tüyler ve pullar... genetik yapılarından gelişimlerine, morfolojilerinden doku organizasyonlarına kadar herşeyde birbirlerinden farklıdırlar." diyerek aynı gerçeği kabul eder.[80] Dahası, Prof. Brush'a göre "kuş tüylerinin protein yapısı da diğer omurgalıların hiçbirinde görülmeyen, tümüyle özgün" bir yapıdır.[81]

Bunun yanı sıra, kuş tüylerinin sürüngen pullarından evrimleştiklerini gösterebilecek hiçbir fosil delili de yoktur. Aksine, Prof. Brush'ın ifadesiyle, "tüyler fosil kayıtlarında sadece kuşlara has bir özellik olarak bir anda belirirler".[82] Sürüngenlerde kuş tüylerine köken oluşturabilecek "hiçbir epidermal (üst deriye ait) yapı ise belirlenememiştir".[83]

Şimdiye dek pek çok fosil üzerinde "tüylü dinozor" spekülasyonu yapılmış, ama detaylı araştırmalar bu iddiaları yalanlamıştır. Ünlü kuş bilimci Alan Feduccia, "On Why Dinosaurs Lacked Feathers" (Dinozorların Neden Tüylerinin Olmadığı Üzerine) adlı makalesinde şöyle yazar:

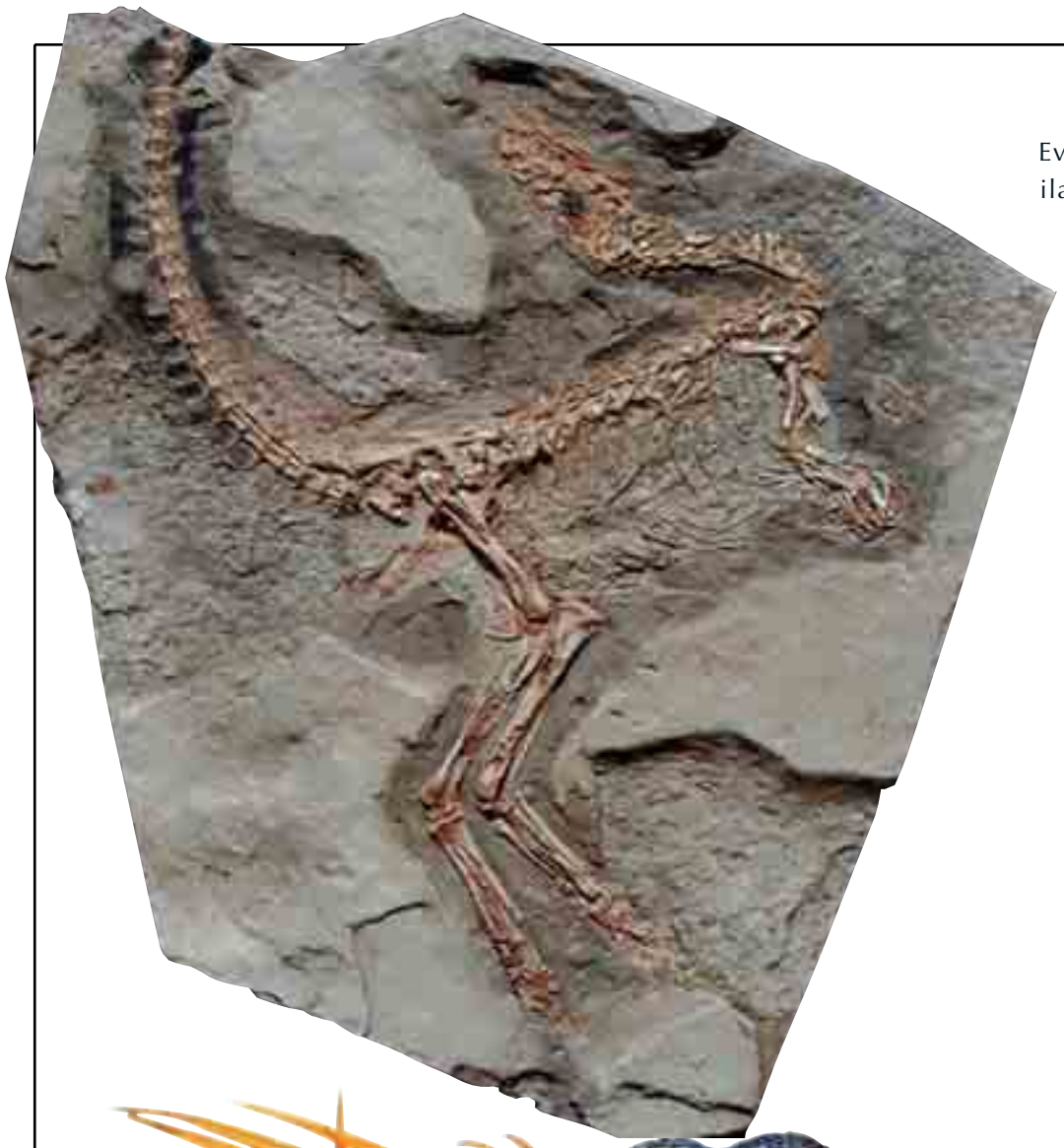

Evrimci paleontologlar tarafından "tüylü dinozor" olarak ilan edilen, ancak böyle bir özelliği bulunmadığı sonradan ortaya çıkan *Sinosauropteryx* fosili.

Tüyler tamamen kuşlara özgü yapılardır ve sürüngen pulları ile kuş tüyleri arasında geçiş formu oluşturabilecek hiçbir bilinen yapı yoktur. *Longisquama* gibi bazı örneklerde rastlanan uzunlamasına pulların yapısı hakkında yapılan spekülasyonlara katılmıyorum. Bunların tüy benzeri yapılar olduğu yönünde hiçbir somut kanıt yoktur.[84]

Tüylerin Yaratılışı

Öte yandan, kuş tüylerinde hiçbir evrimsel süreçle açıklanamayacak kadar kompleks bir yaratılış vardır. Tüylerin ortasında hepimizin bildiği uzun ve sert bir boru vardır. Bu borunun her iki tarafından yüzlerce tüy çıkar. Boyları ve yumuşaklıkları farklı olan bu tüyler kuşa aerodinamik özellik kazandırır. Ancak daha da ilginç olanı, bu tüylerin her birinin üzerinde de, "tüycük" denilen ve gözle görülemeyecek kadar küçük olan çok daha küçük tüylerin bulunmasıdır. Bu tüycüklerin üzerinde ise, "çengel" adı verilen minik kancalar vardır. Bu kancalar sayesinde her tüycük birbirine sanki bir fermuar gibi tutunur.

Turna kuşunun tek bir tüyünün üzerinde, tüy borusunun her iki yanında uzanan 650 tane incecik tüy vardır. Bunların her birinde ise 600 adet karşılıklı tüycük bulunur. Bu tüycüklerin her biri ise, 390 tane çengelle birbirlerine bağlanır. Çengeller bir fermuarın iki tarafı gibi birbirine kenetlenmiştir. Çengeller herhangi bir şekilde birbirinden ayrılırsa, kuşun bir silkinmesi veya daha ağır hallerde gagasıyla tüylerini düzeltmesi tüylerin eski haline dönmesi için yeterlidir.

Tüylerin bu kompleks yapısının, rastlantısal mutasyonlar sonucunda sürüngen pulundan evrimleştiğini savunmak, hiçbir bilimsel temeli olmayan dogmatik bir inanıştan

SÜRÜNGEN PULLARI

Sürüngenlerin vücutlarını kaplayan pullar, her yönüyle kuş tüylerinden farklıdır. Pullar tüyler gibi derinin altına uzanmaz, sadece canlının dış yüzeyinde sert bir tabaka oluştururlar. Genetik, biyokimyasal ve anatomik yönlerden kuş tüyleriyle hiçbir benzerlikleri yoktur. Pullar ile tüyler arasındaki büyük farklılık, sürüngen-kuş evrimi senaryosunu bir kez daha temelsiz bırakmaktadır.

başka bir şey değildir. Nitekim neo-Darwinizm'in duayenlerinden biri olan Ernst Mayr, bu konuda yıllar önce şu itirafta bulunmuştur:

> Duyu organları, örneğin bir omurgalı gözünün ya da bir kuşun tüyleri gibi kusursuzca dengelenmiş sistemlerin rastlantısal mutasyonlar sonucunda gelişebileceğini varsaymak, bir insanın inandırıcılığı üzerinde ciddi bir sınırlamadır.[85]

Tüylerdeki bu yaratılış, Charles Darwin'i de çok düşündürmüş, hatta tavus kuşu tüylerindeki mükemmel estetik, kendi ifadesiyle Darwin'i "hasta etmiş"tir. Darwin, arkadaşı Asa Gray'e yazdığı 3 Nisan 1860 tarihli mektupta "Gözü düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu. Ama kendimi zamanla bu probleme alıştırdım." dedikten sonra şöyle devam eder: "Şimdilerde ise doğadaki bazı belirgin yapılar beni çok fazla rahatsız ediyor. **Örneğin bir tavus kuşunun tüylerini görmek, beni neredeyse hasta edi-**

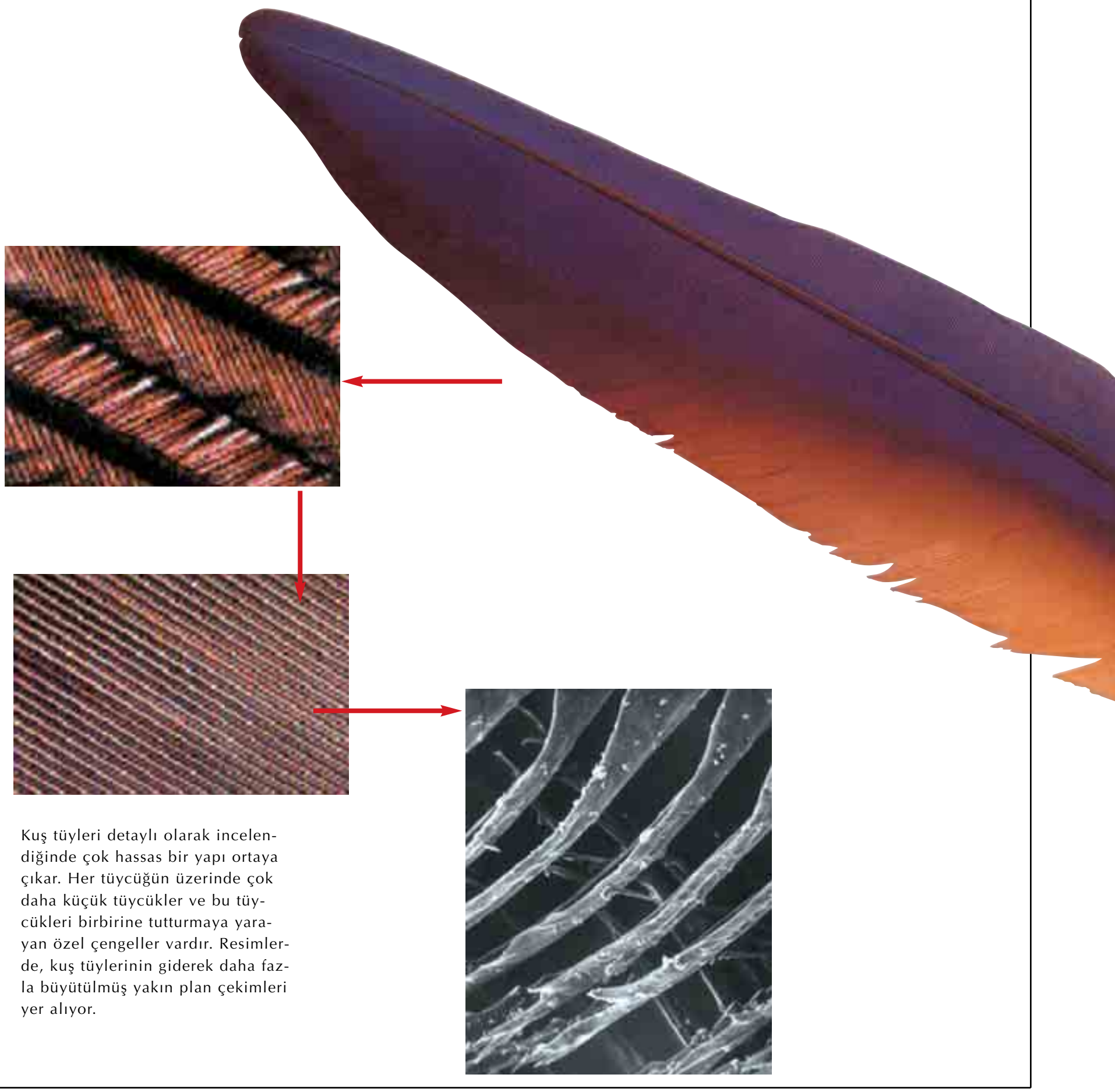

Kuş tüyleri detaylı olarak incelendiğinde çok hassas bir yapı ortaya çıkar. Her tüycüğün üzerinde çok daha küçük tüycükler ve bu tüycükleri birbirine tutturmaya yarayan özel çengeller vardır. Resimlerde, kuş tüylerinin giderek daha fazla büyütülmüş yakın plan çekimleri yer alıyor.

yor."[86]

Kısacası, kuş tüyleri ile sürüngen pulları arasındaki büyük yapısal farklar ve kuş tüylerinin son derece kompleks yapısı, tüylerin pullardan evrimleştiği iddiasını tümüyle temelsiz bırakmaktadır.

Archæopteryx Yanılgısı

Sürüngen-kuş evrimi konusundaki iddiaları destekleyebilecek bir fosil örneği sorulduğunda, evrimci kaynaklarda hemen her zaman tek bir canlıdan söz edilir. Bu, hala ısrarla savunulan az sayıdaki ara geçiş formu iddialarından en bilineni olan *Archæopteryx* isimli fosil kuştur.

"Günümüz kuşlarının atası" olduğu öne sürülen *Archæopteryx*, bundan yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamıştır. Teoriye göre, *Velociraptor* veya *Dromeosaur* ismi verilen küçük yapılı dinozorların bir kısmı, evrim geçirerek kanatlanmışlar ve uçmaya başlamışlardır. *Archæopteryx*, dinozor atalarından ayrılan ve yeni yeni uçmaya başlayan ilk türdür.

Oysa *Archæopteryx*'in fosilleri üzerinde yapılan son incelemeler bu anlatımın bilimsel bir temeli olmadığını göstermektedir. Bu kuş bir ara geçiş formu değil, sadece günümüz kuşlarından biraz daha farklı özelliklere sahip, soyu tükenmiş bir kuş türüdür.

Archæopteryx'in iyi uçamayan bir "yarı-kuş" olduğu tezi yakın zamana kadar evrimci kaynaklarda çok daha fazla sıklıkla dile getirilmekteydi. Bu canlının "sternum"unun, yani göğüs kemiğinin olmaması, canlının uçamayacağının en önemli kanıtı olarak gösterilmekteydi. (Göğüs kemiği, uçmak için gerekli olan kasların tutunduğu göğüs kafesinin altında bulunan bir kemiktir. Günümüzde uçabilen veya uçamayan tüm kuşlarda, hatta kuşlardan çok ayrı bir familyaya ait olan uçabilen memeli yarasalarda bile bu göğüs kemiği vardır.)

Archæopteryx'in uçucu bir kuş olduğunun önemli kanıtlarından biri, asimetrik tüy yapısıdır. Üstte, bu canlıya ait bir tüy fosili yer alıyor.

Ancak 1992 yılında bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili bu argümanın yanlış olduğunu gösterdi. Zira bu son bulunan *Archæopteryx* fosilinde evrimcilerin çok uzun zamandır yok saydıkları göğüs kemiği vardı. *Nature* dergisinde bu yeni bulunan fosil şöyle anlatılıyordu:

> Son bulunan yedinci *Archæopteryx* fosili, uzun zamandır varlığından şüphe edilen, ama hiçbir zaman ispatlanamayan dikdörtgensel bir göğüs kemiğinin varlığına işaret ediyor. Bu canlının uzun mesafelerde uçuş yeteneği hala şüpheli, ama göğüs kemiğinin varlığı güçlü uçuş kaslarının olduğunu gösteriyor.[87]

Bu bulgu, *Archæopteryx*'in tam uçamayan bir yarı-kuş olduğu yönündeki iddiaların en temel dayanağını geçersiz kıldı.

Öte yandan, *Archæopteryx*'in gerçek anlamda uçabilen bir kuş olduğunun en önemli kanıtlarından bir tanesi de hayvanın tüylerinin yapısı oldu. *Archæopteryx*'in günümüz kuşlarınınkinden farksız olan asimetrik tüy yapısı, canlının mükemmel olarak uçabildiğini gösteriyordu. Ünlü paleontolog Carl O. Dunbar'ın belirttiği gibi, "tüylerinden dolayı bu yaratık tam bir kuş özelliği gösteriyordu".[88]

Paleontolog Robert Carroll ise konu hakkında şu açıklamayı yapar:

> *Archaepoteryx'*in uçuş tüylerinin geometrisi günümüz uçucu kuşlarınınki ile tamamen aynıdır, uçucu olmayan kuşların ise tüyleri simetriktir. Tüylerin kanat üzerindeki düzeni de günümüz kuşlarınınkiyle benzerdir... Van Tyne ve Berger'e göre *Archaeopteryx*'in kanatlarının boyutu ve şekli, tavuk cinsinden kuşlar, kumrular, ağaçkakanlar, çulluklar ve tüneyen ötücü kuşların çoğu gibi bitki örtüsünün sınırlı açıklıkları boyunca hareket eden kuşlarınkine benzerdir... Uçuş tüyleri en az 150 milyon yıldan beri durağandır (değişmemiştir).[89]

Archæopteryx'in tüylerinin ortaya çıkarmış olduğu bir başka gerçek, bu canlının sıcakkanlı oluşuydu. Bilindiği gibi sürüngenler ve dinozorlar soğukkanlı, yani vücut ısılarını kendileri üretmeyen, çevrenin vü-

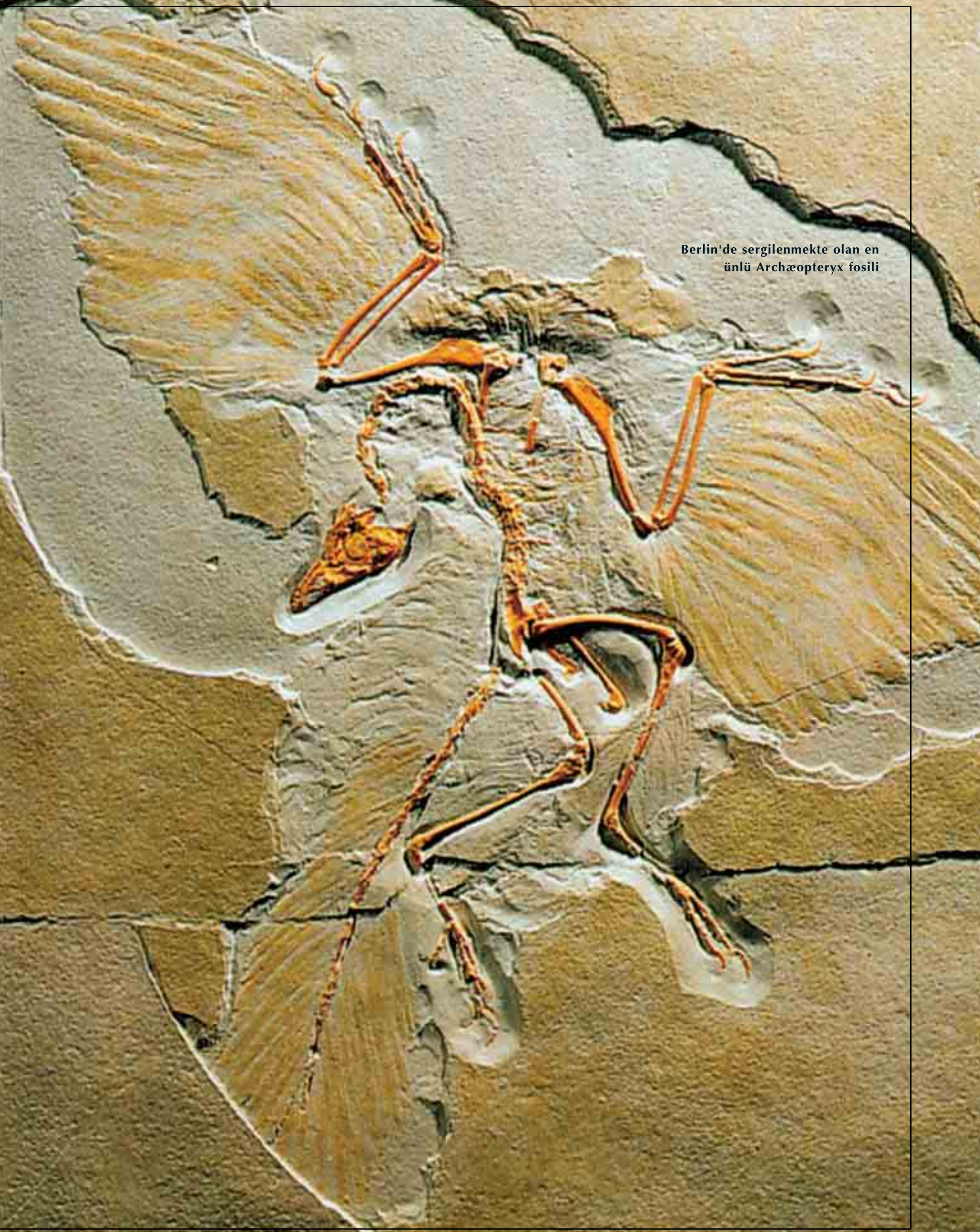

Berlin'de sergilenmekte olan en ünlü Archæopteryx fosili

cut ısılarını etkilediği canlılardır. Kuşlarda bulunan tüylerin en önemli fonksiyonlarından bir tanesi ise, vücut ısısını korumalarıdır. *Archæopteryx*'in tüylü olması, bunun dinozorların aksine sıcakkanlı olduğunu, yani vücut ısısını korumaya ihtiyacı olan gerçek bir kuş olduğunu gösteriyordu.

Dişler, Pençeler ve Diğer Yapılar

Evrimci biyologların, *Archæopteryx*'i ara geçiş formu olarak gösterirken dayandıkları en önemli iki nokta ise, bu hayvanın kanatlarının üzerindeki pençeleri ve ağzındaki dişleridir.

Archæopteryx'in kanatlarında pençeleri ve ağzında dişleri olduğu doğrudur, ancak bu özellikleri canlının sürüngenlerle herhangi bir şekilde bir ilgisi olduğunu göstermez. Zira günümüzde yaşayan iki tür kuşta, *Touraco corythaix* ve *Opisthocomus hoazin*'de de dallara tutunmaya yarayan pençeler bulunmaktadır. Ve bu canlılar, hiçbir sürüngen özelliği taşımayan, tam birer kuştur. Dolayısıyla *Archæopteryx*'in kanatlarında pençeleri olduğu ve bu sebeple de bir ara form olduğu yolundaki iddia geçersizdir.

Archæopteryx'in ağzındaki dişleri de yine canlıyı bir ara form kılmaz. Evrimciler bu dişlerin bir sürüngen özelliği olduğunu öne sürerek yanılmaktadırlar. Çünkü dişler sürüngenlerin tipik bir özelliği değildir. Günümüzde bazı sürüngenlerin dişleri varken bazılarının yoktur. Daha da önemli olan nokta, dişli kuşların *Archæopteryx'*le sınırlı olmamasıdır. Günümüzde dişli kuşların artık yaşamadıkları bir gerçektir, ancak fosil kayıtlarına baktığımız zaman gerek *Archæopteryx* ile aynı dönemde gerekse daha sonra, hatta günümüze oldukça yakın tarihlere kadar "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir kuş grubunun yaşamını sürdürdüğünü görürüz.

İşin en önemli yanı ise, *Archæopteryx*'in ve diğer dişli kuşların diş yapılarının, bu kuşların sözde evrimsel ataları olan dinozorların diş yapılarından çok farklı olmasıdır. L. D. Martin, J. D. Stewart ve K. N. Whetstone gibi ünlü kuş bilimcilerin yaptıkları ölçümlere göre, Archæopteryx'in ve diğer dişli kuşların dişlerinin üstü düzdür ve geniş kökleri vardır. Oysa bu kuşların atası olduğu iddia edilen theropod dinozorlarının dişlerinin üstü testere gibi çıkıntılıdır ve kökleri de dardır.[90] Aynı araştırmacılar, aynı zamanda Archæopteryx ile onun sözde ataları olan theropod dinozorlarının bilek kemiklerini karşılaştırmışlar ve aralarında hiçbir benzerlik olmadığını ortaya koymuşlardır.[91]

Archæopteryx'in dinozorlardan evrimleştiğini iddia eden en önde gelen otoritelerinden biri olan John Ostrom'un, bu canlı ile dinozorlar arasında öne sürdüğü bazı "benzerlik"lerin ise gerçekte birer yanlış yorum olduğu S. Tarsitano, M. K. Hecht ve A. D. Walker gibi anatomistlerin çalışmalarıyla ortaya çıkmıştır.[92]

A. D. Walker, *Archaeopteryx*'in kulak bölgesini de incelemiş ve kulak yapısının da günümüz kuşları ile aynı olduğunu belirtmiştir.[93]

Wales Üniversitesi, Biyoloji Bilimleri Enstitüsü'nden J. Richard Hinchliffe ise embriyolar üzerinde modern izotopik teknik kullanarak, kuşların ellerinin II, III ve IV. parmaklardan oluşurken, theropod dinozorlarının I, II ve III. parmaklardan oluştuğunu saptamıştır. Bu ise, *Archaeopteryx*-dinozor bağlantısını savunanlar için büyük bir problemdir.[94] Hinchliffe'nin araştırma ve gözlemleri, ünlü bilim dergisi *Science*'ın 1997 yılındaki bir sayısında şöyle yayınlanmıştır:

> Theropodlarla kuş kemikleri arasındaki homoloji, "dinozor-kökeni" hipotezi ile ilgili diğer bazı problemleri akla getirmektedir. Bunlardan bazıları şunlardır: (i) *Archaeopteryx* kanadı ile kıyaslandığında, (vücut büyüklüğüne göre) theropodun çok daha küçük olan ön kolu. Bu tip küçük kollar oldukça büyük bir dinozorun yerden yukarıya doğru havalanması için ikna edici bir ön kanat değildirler. (ii) Theropodlardaki bilek kemiği, sadece dört türde bulunmaktadır. Theropodların çoğu çok daha fazla sayıda bilek kemiğine ait parçalara sahiptir. Bunun *Archaeopteryx* ile benzerlik oluşturması çok zordur. (iii) Zamanlama ile ilgili bir paradoks ise, pek çok theropod dinozorun ve özellikle de kuşa benzeyen dromaesaur'ların fosil kayıtlarında *Archaeopteryx*'den daha sonra bulunmalarıdır.[95]

Hinchliffe'nin belirttiği "zamanlama uyumsuzluğu", *Archaeopteryx* hakkındaki evrimci iddialara en öldürücü darbeyi indiren gerçeklerden biridir. Amerikalı biyolog Jonathan Wells de 2000 yılında yayınlanan *Icons of Evolution* (Evrimin İkonaları) adlı kitabında, *Archaeopteryx*'in evrim adına adeta bir "ikona" (kutsal sembol) haline getirildiğini, oysa delillerin bu canlının "kuşların ilkel atası" olmadığını açıkça gösterdiğini vurgular. Wells'e göre bunun göstergelerinden biri, *Archaeopteryx*'in atası olarak gösterilen theropod dino-

Günümüzde yaşayan *Opisthocomus* hoatzin kuşunun kanatlarında da aynı *Archæopteryx* gibi pençe benzeri tırnaklar yer alır.

zorların, aslında Archaeopteryx'ten daha genç olmalarıdır: "**Yerde koşan koşan iki ayaklı dinozorlar, *Archaeopteryx*'in teorik ataların-dan beklenebilecek bazı özelliklere sahiptirler, ama (fosil kayıtlarında) *Archaeopteryx'*ten daha sonra ortaya çıkarlar.**"[96]

Tüm bunlar, *Archæopteryx*'in bir ara geçiş formu olmadığını; sadece "dişli kuşlar" olarak isimlendirilebilecek ayrı bir sınıflandırmaya ait olduğunu gösterir. Bu canlıyı theropod dinozorlarla ilişkilendirmek ise, son derece tutarsızdır. Amerikalı biyolog, Richard L. Deem de "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory" ("Kuşlar Dinozordur" Teorisinin Sonu) başlıklı makalesinde, kuş-dinozor evrimi iddiası ve *Archæopteryx* hakkında şunları yazmaktadır:

> Son çalışmaların sonuçları göstermektedir ki, theropod dinozorların elleri (ön kol kemiklerindeki) birinci, ikinci ve üçüncü hanelerden türemiştir, ama kuşların kanatları, ikinci, üçüncü ve dördüncü hanelerden türerler... 'Kuşlar dinozordur' teorisiyle ilgili başka problemler de vardır. Theropodların ön ayakları Archæopteryx'le kıyasla, vücutlarına göre çok küçüktür. Bu canlıların ağır vücutları da düşünüldüğünde, bir tür "ön-kanat" (proto-wing) geliştirmeleri olası gözükmemektedir. Theropod dinozorların çok büyük bölümü (kuşlarda bulunan) semilunatik bilek kemiğinden yoksundur ve *Archæopteryx*'te hiçbir benzeri bulunmayan bazı bilek parçalarına sahiptir. Bütün theropodlarda V1 sinirleri diğer bazı sinirlerle birlikte kafatasını yandan terk eder, kuşlarda ise aynı sinirler kafatasını ön taraftan kendilerine ait bir delikten geçerek terk eder. Bir başka sorun ise, theropodların çok büyük kısmının *Archæopteryx*'ten daha sonra ortaya çıkmış olmalarıdır."[97]

Archæopteryx ve Diğer Eski Kuş Fosilleri

Son dönemlerde bulunan bazı fosiller, *Archæopteryx*'le ilgili evrimci senaryonun geçersizliğini başka yönlerden ortaya koymuştur.

1995 yılında Çin'de Omurgalılar Paleontolojisi Enstitüsü'nde araştırmalar yapan Lianha-i Hou ve Zhonghe Zhou adlı iki paleontolog, *Confuciusornis* olarak isimlendirdikleri yeni bir fosil kuş keşfettiler. *Archæopteryx* ile aynı yaştaki (yaklaşık 140 milyon yıllık) bu kuşun dişleri yoktu, gagası ve tüyleri ise günümüz kuşlarıyla aynı özellikleri göstermekteydi. İskelet yapısı da günümüz kuşlarıyla aynı olan bu kuşun kanatlarında, *Archæopteryx*'te olduğu gibi pençeler vardı. Kuyruk tüylerine destek olan "pygostyle" isimli yapı bu kuşta da görülüyordu.[98] Kısacası, evrimciler tarafından tüm kuşların en eski atası sayılan ve yarı–sürüngen kabul edilen *Archæopteryx*'le aynı yaşta olan bu canlı, günümüz kuşlarına çok benziyordu. Bu gerçek, *Archæopteryx'*in bütün kuşların ilkel atası olduğu yönündeki evrimci tezlerle çelişiyordu.Çin'de Kasım 1996'da bulunan bir başka fosil, ortalığı daha da karıştırdı. 130 milyon yaşındaki *Liaoningornis* isimli bu kuşun varlığı L. Hou, L. D. Martin ve Alan Feduccia tarafından Science dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyuruldu. *Liaoningornis*, günümüz kuşlarında bulunan uçuş kaslarının tutunduğu göğüs kemiğine sahipti. Diğer yönleriyle de bu canlı günümüz kuşlarından farksızdı. Tek farkı, ağzında dişlerinin olmasıydı. Bu durum, dişli kuşların, hiç de evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir yapıya sahip olmadıklarını gösteriyordu.[99] Nitekim Alan Feduccia, *Discover* dergisinde yayınlanan yorumunda, *Liaoningornis*'in, kuşların kökeninin dinozorlar olduğu iddiasını geçersiz kıldığını belirtmişti.[100]

Archæopteryx'le ilgili evrimci iddiaları çürüten bir başka fosil ise, *Eoalulavis* oldu. *Archæopteryx*'ten 25-30 milyon yıl daha genç, yani 120 milyon yaşında olduğu söylenen *Eoalulavis*'in kanat yapısının aynısı, günümüzdeki bazı uçan kuşlarda görülüyordu. Bu da 120 milyon yıl önce, günümüzdeki kuşlardan birçok yönden farksız canlıların göklerde uçmakta olduklarını ispatlıyordu.[101]

Böylece *Archæopteryx* ve diğer arkaik kuşların birer ara geçiş formu olmadıkları kesin bir biçimde ispatlanmış oldu. Fosiller, farklı kuş türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermiyorlardı. Aksine,

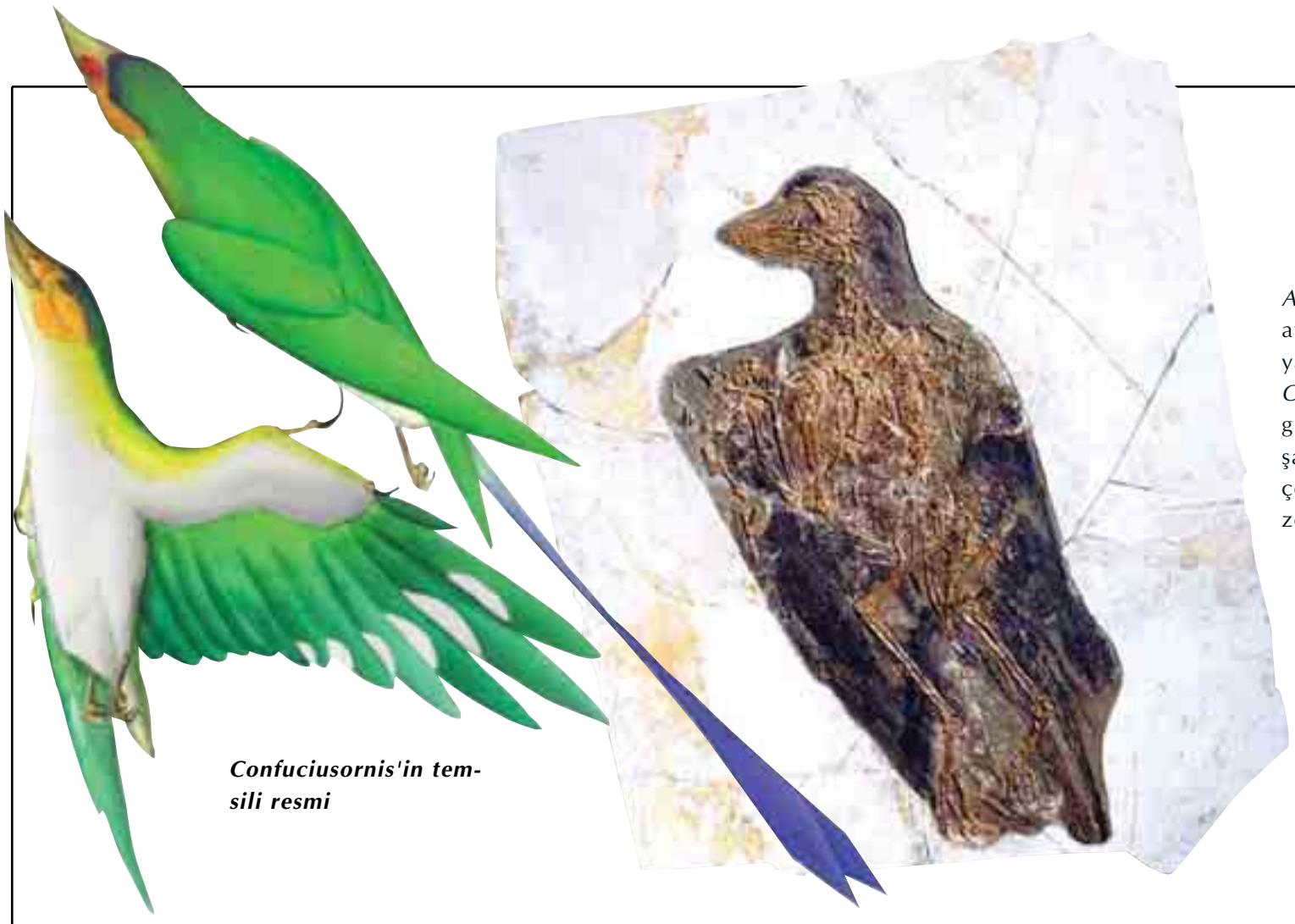

Confuciusornis'in temsili resmi

Archæopteryx ile aynı dönemde yaşamış olan *Confuciusornis,* günümüzde yaşayan kuşlarla çok büyük benzerlik gösterir.

günümüz kuşlarının ve *Archæopteryx* benzeri bazı özgün kuş türlerinin beraberce yaşadıklarını ispatlıyorlardı. Bu kuşların bazılarının, örneğin *Confuciusornis* veya *Archæopteryx*'in soyları tükenmiş, günümüze ancak az sayıdaki kuş gelebilmişti.

Archaeoraptor: Dino-Kuş Sahtekarlığı

Evrim teorisinin savunucuları, *Archæopteryx*'te aradıklarını bulamadıklarından olacak, 1990'lı yıllarda diğer bazı fosillere ümit bağladılar ve bir seri "dino-kuş fosili" iddiası bu yıllarda dünya medyasında boy gösterdi. Ancak bu iddiaların birer yanlış yorum ve hatta sahtekarlık örneği oldukları da kısa sürede anlaşıldı.

"Dino-kuş" iddialarının ilk örneği, 1996 yılında büyük bir medya propagandası ile gündeme getirilen "Çin'de bulunan tüylü dinozor fosilleri" hikayesiydi. *Sinosauropteryx* adı verilen bir sürüngen fosili bulunmuştu, ancak fosili inceleyen bazı evrimci paleontologlar bunun bilinen sürüngenlerin aksine kuş tüylerine sahip olduğunu ileri sürdüler. Oysa bir yıl sonra yapılan incelemelerde, fosilin gerçekte kuş tüyüne benzer hiçbir yapıya sahip olmadığı anlaşıldı. *Science* dergisinde yayınlanan "Plucking the Feathered Dinosaur" (Tüylü Dinozorun Tüylerini Yolmak) başlıklı bir makalede, evrimci paleontologlar tarafından "tüy" olarak algılanan yapıların gerçekte tüylerle ilgisiz olduğu belirtiliyordu:

> Bir yıl önce, paleontologlar "tüylü dizonor"a ait fotoğrafların ortaya çıkmasıyla heyecan yaşamışlardı. Çin'in Yixian bölgesinde bulunan Sinosauropteryx adlı fosil, New York Times'ın ön sayfasında yayınlanmış ve kuşların kökeninin dinozorlar olduğuna dair etkili bir delil olarak sunulmuştu. Ama geçtiğimiz ay Chicago'daki omurgalılar paleontolojisi toplantısında verilen hüküm daha farklı oldu: Fosil örneklerini inceleyen yarım düzine Batılı paleontolog, bu yapıların modern tüyler olmadığını söylediler... Kansas Üniversitesi paleontoloğu Larry Martin, bu yapıların yıpranmış kolajen fiberleri olduğunu ve kuşlarla hiçbir ilişkisi olmadığını belirtti.[102]

Daha büyük bir dino-kuş furyası ise 1998 yılında patlak verdi. *National Geographic* dergisi, Temmuz 1998 sayısında, kuşların dinozorlardan evrimleştiği iddiasının artık sağlam bir fosil kanıtına dayandığını ileri sürüyordu. Çin'de bulunduğu belirtilen fosile makalede geniş yer ayrılıyor, fosilin kuş ve dinozor özelliklerini birarada taşıdığı savunuluyordu. Makaleyi kaleme alan *National Geographic* yazarı Christopher P. Sloan, fosil hakkında yaptığı yoruma o kadar inanmıştı ki, "**insanların memeli olduğunu nasıl kendimizden emin şekilde söyleyebiliyorsak, artık kuşların theropod (dinozor) olduğunu da aynı şekilde söyleyebiliriz**" diyordu. 125 milyon yıl önce yaşadığı söylenen bu türe, hemen bilimsel bir isim de veril-

mişti: *Archaeoraptor liaoningensis*.[103]

Oysa fosil, beş farklı fosilin birbirine ustaca eklenmesiyle üretilmiş sahte bir fosildi! Aralarında üç paleontoloğun da bulunduğu bir grup araştırmacı, bir yıl kadar sonra, bilgisayar tomografisinin yardımıyla sahtekarlığı kanıtladılar. Dino-kuş aslında Çinli bir evrimcinin eseriydi... Çinli amatörler, yapışkan ve harçlar kullanarak 88 kemik ve taştan dino-kuş oluşturmuştu. *Archaeraptor*'un ön kısmı tek bir kuşa ait fosildi, ancak dinozorun kuyruğuyla birlikte beden kısmında dört ayrı türden kemikler vardı.

İşin ilginç yanı, *National Geographic* dergisinin böylesine basit bir sahtekarlığı hiç şüphelenmeden yayınlamış ve hatta buna dayanarak "kuşların evrimi" senaryolarının kanıtlandığını ileri sürmüş olmasıydı. ABD'deki ünlü Smithsonian Institution Doğa Tarihi Müzesi'nden Dr. Storrs Olson, bu fosilin sahte olduğuna dair daha önceden *National Geographic*'i uyardığını, ancak dergi yönetiminin bunu tamamen göz ardı ettiğini söylüyordu. Olson'a göre, "zaten *National Geographic*, uzun zamandır sansasyonal, desteksiz ve tabloid habercilik yaparak seviyesini düşürmüş durumdaydı."[104]

Olson, *National Geographic* bünyesindeki Peter Raven adlı bilim adamına yazdığı aşağıdaki mektupta, derginin "tüylü dinozorlar" furyasının perde arkasını çok detaylı olarak anlatıyordu:

> *National Geographic*'in Temmuz 1998 sayısında yayınlanan, "Dinozorlar Kanatlanıyor" (Dinosaurs Take Wing) başlıklı makalenin yayınlanmasından kısa süre önce, (makaleyi hazırlayan) Christopher P. Sloan'ın fotoğrafçısı olan Lou Mazzatenta beni National Geographic Society'e çağırdı, Çin'de bulunan fosillerin fotoğraflarını gösterdi ve bunlar hakkında yayınlanacak hikaye ile ilgili yorumlarımı sordu. O zaman, National Geographic'in göstermek istediği tablodan çok daha farklı, alternatif bakış açıları olduğunu söyleyerek itiraz ettim, ama sonunda **açıkça gördüm ki, *National Geographic*, kuşların dinozorlardan evrimleştiği dogması dışında başka hiçbir şeye ilgi duymuyordu.**
>
> Sloan'ın makalesi (kuş-dinozor bağlantısı yönündeki) ön yargıyı tamamen yeni bir boyuta yükseltmekte ve büyük ölçüde doğrulanmamış veya belgelendirilmemiş bilgilere dayanarak, **haberleri aktarmak yerine onları "üretmekte**"dir. "İnsanların memeli olduklarını ne kadar güvenle söyleyebiliyorsak, kuşların birer theropod (iki ayaklı dinozor) olduğunu da o kadar güvenle söyleyebiliriz" şeklindeki basit cümlesi, bir veya bir grup bilim adamının fikri olarak dahi gösterilmemekte, sadece "editöryel propaganda" olarak kalmaktadır. **Bu melodramik iddia, aslında embriyoloji ve karşılaştırmalı anatomi alanında yapılan yeni çalışmalarla çürütülmüştür, ama, elbette, bunlar (*National Geographic* makalesinde) hiç belirtilmemektedir.**
>
> Daha da önemlisi, Sloan'ın makalesinde çizimi yapılan ve kuş tüyleri olduğu iddia edilen yapıların hiçbirinin kuş tüyü olduğu kanıtlanmış değildir. Bunların bu şekilde olduğunu iddia etmek, bir gerçeği dile getirmek değil, sadece bir temenni ifadesidir. Sayfa 103'te yer alan "içi boş, saç benzeri yapılar ilkel kuş tüylerini (protofeathers) karakterize ediyor" şeklindeki ifade saçmalıktır, çünkü "ilkel kuş tüyleri" sadece teorik bir varsayımdır ve dolayısıyla bunların iç yapısı daha da hipotetiktir.
>
> National Geographic Society'de (National Geographic Derneği) halen gösterimde olan tüylü dinozorlar sergisi furyası

National Geographic dergisinin kuşların evrimi senaryosunun delili olarak tanıttığı *Archaeoraptor* adlı "dino-kuş"un, bir yıl sonra sahte bir fosil olduğu ortaya çıktı.

daha da kötüdür ve birçok et yiyici dinozorun kuş tüylerine sahip olduğu yönündeki aldatıcı iddiayı ileri sürmektedir. Tartışmasız bir dinozor olan Deinonychus hakkında yapılan bir maket ve bebek tyrannosaurlar hakkında yapılan çizimlerde bu canlılar tüylerle kaplı gibi gösterilmektedir. Bunların hepsi hayalidir ve bilim kurgu dışında herhangi bir yerleri yoktur...
Saygılarımla,
Storrs L. Olson
Kuşlar Bölümü Başkanı
Smithsonian Enstitüsü, Doğa Tarihi Ulusal Müzesi [105]

Bu fosil sahtekarlığının gösterdiği iki önemli gerçek vardır: Birincisi, evrim teorisine kanıt bulma arayışı içinde kolaylıkla sahtekarlığa başvurabilecek insanlar vardır. İkincisi, evrim teorisini topluma empoze etme gibi bir misyon yüklenmiş olan bazı "bilim dergileri", evrim teorisi lehinde kullanabileceklerini düşündükleri bulguları, yanlış olma veya başka türlü yorumlanabilme olasılıklarını tamamen göz ardı ederek, propaganda malzemesi haline getirmektedirler. Yani bilimsel değil dogmatik davranmakta, inançla bağlı oldukları evrim teorisini savunabilmek için bilimden kolayca taviz vermektedirler.

Konunun bir diğer önemli yönü ise, kuşların dinozorlardan evrimleştiği tezine hiçbir kanıt bulunamayışıdır. Kanıt bulunamadığı için sahtesi yapılmakta veya mevcut kanıtlar çarpıtılarak yorumlanmaktadır. Gerçekte ise, kuşların bir başka canlı sınıfından evrimleşmiş olabileceğine dair hiçbir kanıt yoktur. Aksine kanıtlar, kuşların yeryüzünde kendi özgün vücut yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir.

Böceklerin Kökeni

Kuşların kökeninden söz ederken, evrimci biyologların bu konuda ortaya attıkları "**cursorial teori**"den söz etmiştik. O zaman da belirttiğimiz gibi cursorial teori, sürüngenlerin nasıl olup da "kanatlandıkları" sorusu karşısında, "ön ayakları ile sinek avlamaya çalışan sürüngenler"den söz etmektedir. Bu spekülatif teoriye göre, söz konusu sürüngenler sinek avlamaya çalışırken ön ayaklarını zamanla kanatlara dönüştürmüşlerdir.

Bu teorinin hiçbir bilimsel bulguya dayanmadığını da belirtmiştik. Ancak bu teoriyle ilgili olan ve değinmediğimiz önemli bir nokta daha vardır: Zaten uçmakta olan sinekler. Acaba sinekler nasıl olmuş da kanatlanmışlardır? Ve genel olarak, sinekler sınıflamasını da içine alan böceklerin kökeni nedir?

Böcekler, canlı sınıflamasında, artropodlar (eklem bacaklılar) filumunun içinde yer alan Insecta alt-filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devoniyen dönemine (410-360 milyon yıl önce) aittir. Daha sonraki Karbonifer döneminde (325-286 milyon yıl önce) ise çok sayıda farklı böcek türü bir anda ortaya çıkar. Örneğin hamam böcekleri aniden ve bugünkü yapılarıyla belirir. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Betty Faber, "350 milyon yıl öncesine ait hamam böceği fosillerinin bugünkülerle aynı olduğunu" bildirmektedir.[106]

Örümcek, kene ve kırkayak gibi canlılar gerçekte böcek değildir, ama çoğunlukla böcek olarak anılır. *American Association for the Advancement of Science*'ın 1983'teki yıllık toplantısında, bu canlılarla ilgili çok önemli fosil bulguları sunulmuştur. Örümcek, kene ve kırkayaklara ait olan 380 milyon yıllık bu fosillerin ilginç özelliği ise, yaşayan örneklerinden farksız oluşudur. Bulguları inceleyen bilim adamlarından biri, fosiller hakkında "**sanki dün ölmüş gibiler**" yorumunu yapmıştır.[107]

Uçan böcekler, yani sinekler de fosil kayıtlarında bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıkar. Örneğin Pennsylvanian Devri'ne ait çok sayıda yusufçuk fosili bulunmuştur. Ve bu yusufçuklar günümüzdekilerle tamamen aynı yapıya sahiptir.

Burada ilginç olan bir nokta, yusufçuklar gibi sineklerin, kanatsız böcek türleriyle bir anda ortaya çıkmalarıdır. Bu da, kanatsız böceklerin zamanla kanatlanarak sineklere evrimleştikleri yönündeki varsayımı geçersiz kılar. Robin Wootton ve Charles P. Ellington, *Biomechanics in Evolution* adlı kitapta yer alan bir makalelerinde bu konuda şöyle yazarlar:

145 milyon yıllık sinek fosili. Çin'in Liaoning bölgesinde bulunan bu fosil ile aynı türe ait yaşayan sinekler arasında fark yoktur.

320 milyon yıllık bu hamam böceği fosili ile günümüzde yaşayan örnekleri arasında fark yoktur.

ABD'nin Kansas eyaletinde bulunan bu *Acantherpestes* major türü kırkayak, yaklaşık 300 milyon yıl yaşındadır ve günümüzdeki kırkayaklardan farksızdır.

Kanatlı böcekler, fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkarlar ve ilk belirdikleri anda bugünkü kusursuz yapılarına zaten sahiptirler. Üstteki 320 milyon yıllık yusufçuk fosili, bilinen en eski yusufçuktur ve günümüzdekilerden farksızdır. Bu delil de açıkça göstermektedir ki hiçbir şekilde "evrim" yaşanmamıştır.

Amber (reçine) içinde yakalanarak fosilleşmiş 35 milyon yıllık sinek. Baltık Denizi yakınlarında bulunan bu fosil de yine günümüzde yaşayan örneklerinden farksız.

Böcekler, Orta ve Üst Carboniferous Devirleri'nde ilk kez ortaya çıktıklarında birbirlerinden çok farklıdır ve büyük bir bölümü de kanatlıdır. Birkaç tane kanatsız ve daha ilkel böcek vardır, ama hiçbir ara form bilinmemektedir.[108]

Fosil kayıtlarında bir anda ortaya çıkan sineklerin önemli bir özellikleri de olağanüstü uçuş teknikleridir. İnsan saniyede 10 kere bile kolunu açıp kapayamazken, bir sinek saniyede ortalama 500 kez kanat çırpma yeteneğine sahiptir. Üstelik her iki kanadını eş zamanlı olarak çırpar. Eğer kanatların titreşimi arasında en ufak bir uyumsuzluk olsa sinek dengesini yitirecektir, ama hiçbir zaman böyle bir uyumsuzluk olmaz.

R. Wootton, "Sinek Kanatlarının Mekanik Tasarımı" başlıklı bir makalede şöyle yazar:

Sinek kanatlarının işleyişini öğrendikçe, sahip oldukları tasarımın ne denli hassas ve kusursuz olduğunu daha iyi anlıyoruz... Son derece elastik özelliklere sahip parçalar, havanın en iyi biçimde kullanılabilmesi için, gerekli kuvvetler karşısında gerekli esnekliği gösterecek biçimde hassasiyetle biraraya getirilmişlerdir. Sinek kanatlarıyla boy ölçüşebilecek teknolojik bir yapı yok gibidir.[109]

Bu denli kusursuz bir yaratılışa sahip canlıların, yeryüzünde bir anda ortaya çıkmalarının elbette evrimle açıklanması imkansızdır. Bu nedenle Paul Pierre Grassé, "Böceklerin kökeni konusunda tam bir karanlık içindeyiz." demektedir.[110] Böceklerin kökeni, açıkça tüm canlıları Allah'ın yarattığı gerçeğini doğrulamaktadır.

Memelilerin Kökeni

Evrim teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdır. Ancak bu iki canlı sınıflaması arasında çok büyük farklar vardır. Memeliler sıcakkanlı hayvanlardır (vücut ısılarını kendileri üretir ve sabit tutarlar), yavrularını doğururlar, emzirirler ve vücutları tüylerle kaplıdır. Sürüngenler ise soğukkanlıdır (ısı üretemezler ve vücut ısıları dışarıdaki havaya göre değişir), yumurtlayarak çoğalırlar, yavruları emzirme gibi bir özellikleri yoktur ve vücutları pullarla kaplıdır.

Acaba nasıl olmuştur da, bir sürüngen, vücut ısısı üretmeye başlamış, bu ısıyı kontrol edecek bir terleme mekanizması oluşturmuş, pullarını tüylerle değiştirmiş ve süt salgılamaya başlamış olabilir? Evrim teorisinin memelilerin kökenine açıklama getirebilmesi için öncelikle bu sorulara tatmin edici bilimsel cevaplar bulması gerekmektedir.

Oysa evrimci kaynaklara baktığımızda, ya bu konuda ısrarlı bir sessizlik olduğunu ya da tümüyle hayali ve bilim dışı senaryolar anlatıldığını görürüz. Bu senaryolardan biri şöyledir:

Soğuk bölgelerde yaşayan bazı sürüngenler, vücutlarını ısıtacak bir yöntem geliştirdiler... Pulları giderek daha sivri hale geldi ve sonunda tüylere evrimleşti. Bu arada gerçekleşen bir diğer adaptasyon ise terlemenin gelişmesi oldu; bu, canlıya gerektiğinde suyun buharlaşması sayesinde vücudunu soğutma imkanı veriyordu. Bu arada beklenmedik bir biçimde, bazı yavrular beslenmek için annelerinin vücudunda oluşan teri yalamaya başladılar. Bazı ter bezleri bu nedenle giderek daha zengin bir salgı salgılamaya başladılar ve bu salgı sonunda süt haline dönüştü. Bu sayede bu ilk memelilerin yavruları hayata daha iyi bir başlangıç yaptılar.[111]

Yukarıda anlatılan bu senaryo, bir hayal gücü zorlamasından başka bir şey değildir. Çünkü bu anlatılanların ne gerçekleştiğine dair bir delil vardır, ne de böyle bir şeyin gerçekleşmesi mümkündür. Bir canlının, annesinin vücudundaki teri "yalayarak" ortaya süt gibi son derece iyi hesaplanmış, besleyici değeri çok iyi ayarlanmış bir besini ortaya çıkardığını öne sürmesi, son derece akıl dışı bir iddiadır.

Bu gibi senaryoların üretilmesinin nedeni, memeliler ve sürüngenler arasında gerçekte aşılmaz uçurumlar bulunmasıdır. Bu uçurumların bir başka örneği, **sürüngenlerin ve memelilerin çene yapıları**dır. Memelilerde alt çenede tek bir kemik vardır ve dişler bu kemiğin üzerine oturur. Sürüngenlerde ise alt çenenin her iki yanında üçer tane küçük kemik bulunur. Bir başka temel farklılık, tüm memelilerin orta

Doğa tarihi müzelerinde sergilenen on milyonlarca yıllık memeli fosilleri ile bugün yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Dahası bu fosiller, yeryüzü tabakalarında, daha önceki türlerle aralarında hiçbir bağlantı olmadan bir anda ortaya çıkarlar.

kulaklarında üç tane kemik (örs, üzengi ve çekiç kemikleri) bulunmasıdır; buna karşılık tüm sürüngenlerde orta kulakta tek bir kemik yer alır. Evrimciler, sürüngen çenesinin ve sürüngen kulağının aşamalı olarak memeli çenesine ve kulağına dönüştüğünü iddia ederler. Bu dönüşümün hangi aşamalarla gerçekleştiği sorusu ise cevapsızdır. Özellikle tek kemikten oluşan bir kulağın üç kemikli hale nasıl dönüştüğü ve işitme duyusunun bu sırada nasıl devam ettiği, asla cevaplanamayan bir sorudur.

Tüm bunlar, sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığını göstermektedir. Nitekim sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bu yüzden Roger Lewin, "**ilk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır**" demek zorunda kalır.[112]

20. yüzyılın en büyük evrim otoritelerinden ve neo-Darwinist teorinin kurucularından biri olan George Gaylord Simpson ise, evrim teorisi açısından çok şaşırtıcı olan bu gerçeği şöyle ifade eder:

> Dünya üzerindeki yaşamın en akıl karıştırıcı olayı, Mezozoik Çağı'nın, yani sürüngenler devrinin, memeliler devrine aniden değişmesidir. Sanki bütün başrol oyunculuğunun çok sayıda ve türdeki sürüngenler tarafından üstlenildiği bir oyunun perdesi bir anda indirilmiştir. Perde yeniden açıldığında ise, bu kez başrolünde memelilerin yer aldığı ve sürüngenlerin bir kenara itildiği yepyeni bir devir başlamıştır. Ortaya çıkan memelilerin bir önceki devre ait izleri ise yok gibidir.[113]

Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdır. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü için bile imkansızdır. Evrimci zoolog Eric Lombard, *Evolution* (Evrim) adlı dergide şöyle yazar:

> Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaktır.[114]

Kısacası memelilerin kökeni, diğer canlı gruplarında olduğu gibi, evrim teorisiyle hiçbir şekilde açıklanamamaktadır. George Gaylord Simpson, bu gerçeği uzun yıllar önce şöyle itiraf etmiştir:

> Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir. Çoğu örnekte farklılık o kadar keskin ve boşluk o kadar büyüktür ki, tüm bir takımın kökeni spekülatif ve son derece tartışmalıdır...
> Ara formların bu sistemli yokluğu, sadece memelilere has değildir ve paleontologların uzun zamandır fark ettiği gibi neredeyse evrensel bir olgudur. Bu olgu, omurgalı ya da omurgasız neredeyse tüm hayvan sınıfları ve tüm takımlar için geçerlidir. Açıkçası aynı olgu, bitkilerin farklı kategorileri için de söz konusudur.[115]

Atın Evrimi Efsanesi

Memelilerin kökeni konusu içinde önemli bir yer tutan başlık, uzunca bir zamandır evrimci kaynakların baş tacı ettikleri "atın evrimi" efsanesidir. Bu bir efsanedir, çünkü bilimsel bulgulara değil, hayal gücüne dayanır.

"Atın evrimi"ni sembolize ettiği iddia edilen şemalar, yakın bir zamana kadar, evrim teorisine kanıt olarak gösterilen fosil sıralamalarının en başında gelmekteydi. Oysa bugün pek çok evrimci, atın evrimi senaryosunun geçersizliğini açıkça kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

> Yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.[116]

Rensberger, dürüst bir tutumla atın evrimi senaryosundaki bu önemli açmazı dile getirirken aslında tüm teorinin fosil kayıtlarındaki en büyük çıkmazını, "ara-geçiş formları çıkmazı"nı gündeme getirmiştir. Dr. Niles Eldredge atın evrimi şeması hakkında şunları söyler:

> Hayatın doğası hakkında her biri birbirinden hayali bir sürü kötü hikaye vardır. Bunun en ünlü örneğiyse, belki 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta duran atın evrimi sergisidir. Atın evrimi, birbirini izleyen yüzlerce bilimsel kaynak tarafından büyük bir gerçek gibi sunulmuştur. Ancak şimdi, bu tip iddiaları ortaya atan kişilerin yaptıkları tahminlerin, yalnızca spekülasyon olduklarını düşünüyorum.[117]

Peki "atın evrimi" senaryosunun nedir? Bu senaryo, Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosillerin evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilmesiyle oluşturulan şemalarla ortaya atılmıştır. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır. Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen Devri'nde yaşamış *Eohippus* (Hyracotherium) adlı köpek benzeri bir can-

İngiltere Doğa Tarihi Müzesi'nde yer alan "atın evrimi" sergisi. Bu ve benzeri "atın evrimi" şemaları, farklı devirlerde, farklı coğrafyalarda yaşamış bağımsız canlı türlerinin, son derece taraflı bir bakış açısıyla birbirleri ardına dizilmesiyle oluşturulur. Gerçekte atın evrim geçirdiğine dair hiçbir somut bilimsel bulgu yoktur.

lının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan Hyrax isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.[118]

Atın evrimi iddiasının tutarsızlığı, her geçen gün ortaya çıkan yeni fosil bulgularıyla daha açık olarak anlaşılmaktadır. *Eohippus* ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de (*Equus nevadensis* ve *Equus occidentalis*) fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[119] Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimci yazar Gordon R. Taylor, Darwinizm'in açıklayamadığı konuları ele alan *The Great Evolution Mystery* adlı kitabında at serileri efsanesinin aslını şöyle anlatır:

> Darwinizm'in belki de en ciddi zaafiyeti, paleontologların, büyük evrimsel değişiklikleri gösterecek olan akrabalık ilişkilerini ve canlı sıralamalarını ortaya koyamamalarıdır... At serisi genellikle bu konuda çözüme kavuşturulmuş olan yegane örnek gibi gösterilir. Ama gerçek şudur ki, *Eohippus*'tan *Equus*'a kadar uzanan sıralama çok tutarsızdır. Bu sıralamanın, giderek artan bir vücut büyüklüğünü gösterdiği iddia edilir, ama aslında sıralamanın ileriki aşamalarına konan canlıların bazıları (sıralamanın en başında yer alan) *Eohippus*'tan daha büyük değil, daha küçüktürler. Farklı kaynaklardan gelen türlerin biraraya getirilip ikna edici bir görüntüye sahip olan bir sıralamada arka arkaya dizilmeleri mümkündür, ama tarihte gerçekten bu sıralama içinde birbirlerini izlediklerini gösteren hiçbir kanıt yoktur.[120]

Tüm bu gerçekler, evrim teorisinin en sağlam delillerinden birisi gibi sunulan atın evrimi şemalarının, hiçbir geçerliliğe sahip olmayan hayali sıralamalar olduklarını ortaya koymaktadır. Diğer türler gibi atlar da, evrimsel bir ataya sahip olmadan var olmuşlardır.

Yarasaların Kökeni

Memeliler sınıflaması içinde yer alan en ilginç canlılardan biri, kuşkusuz yegane uçan memeli cinsi olan yarasalardır.

Yarasaları ilginç kılan özelliklerinin başında, bu canlıların sahip olduğu kompleks "sonar" sistemi gelir. Bu sonar sistemi sayesinde yarasalar zifiri karanlıkta, hiçbir şey görmeden son derece kıvrak ve kusursuz manevralarla uçar. Karanlık bir odanın zeminindeki küçücük bir tırtılı bile algılar ve avlar.

Bu sonar, hayvanın sürekli olarak yüksek frekanslı sesler yayması, bu seslerin yankılarını analiz etmesi ve sonucunda etrafının detaylı bir analizini yapmasıyla çalışmaktadır. Hem de canlı bu işi olağanüstü bir süratle, havada uçtuğu saniyeler boyunca kesintisiz ve kusursuz biçimde başarmaktadır.

Yarasaların sonar sistemi üzerinde yapılan araştırmalar, daha da şaşırtıcı sonuçlar ortaya koymuştur. Hayvanın algılayabildiği frekans aralığı çok dardır, yani ancak belli frekanstaki sesleri algılayabilir. Ancak işte bu noktada çok önemli bir sorun ortaya çıkmaktadır. Doppler Etkisi denen fizik kuralına göre, hareket halindeki bir cisme çarpan sesin frekansı değişir. Bu yüzden, yarasa kendisinden uzaklaşmakta olan bir sineğe doğru ses dalgalarını yaydığında, dönen ses dalgaları yarasanın duyamayacağı bir aralığa düşecektir. Bu nedenle yarasanın hareketli cisimleri algılamada büyük zorluklar yaşaması gerekir. Ama böyle olmaz. Yarasa her türlü cismi kusursuzca algılamaya devam eder. Çünkü yarasa,

Yarasaların sahip olduğu sonar sistemi, bugüne kadar yapılmış bütün teknolojik sonarlardan çok daha hassas ve verimlidir.

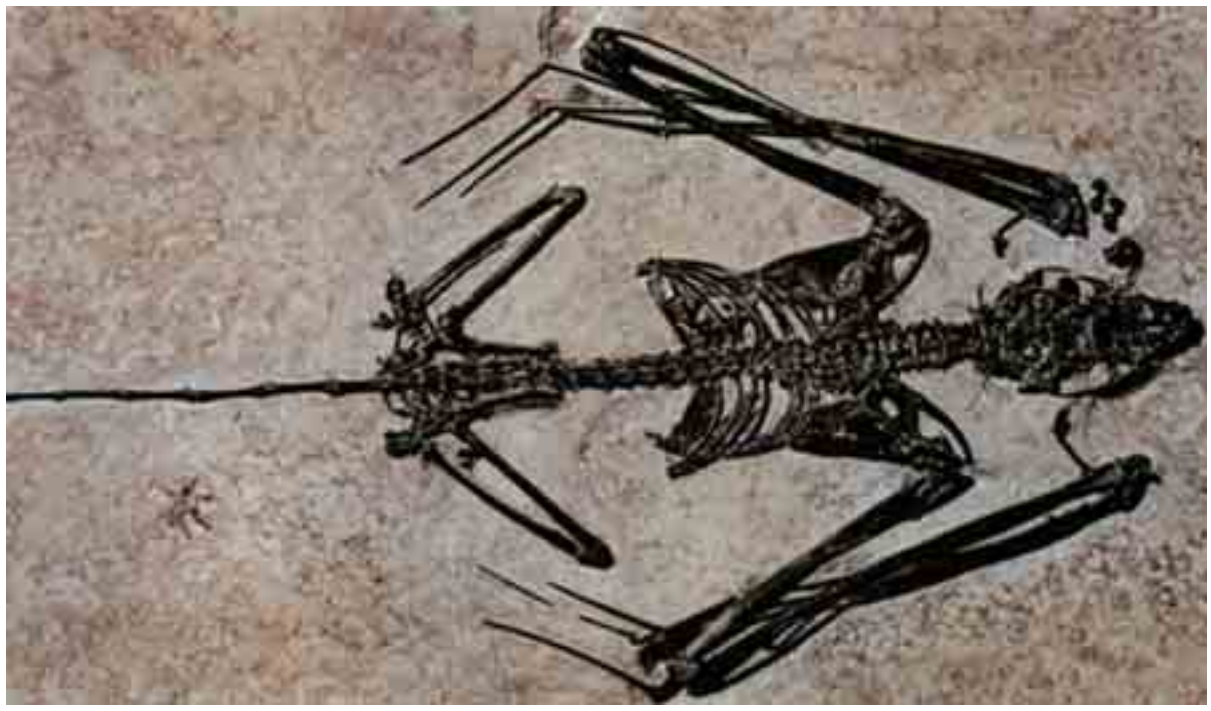

ABD Wyoming'de bulunmuş olan bilinen en eski yarasa fosili. 50 milyon yıllık bu fosil ile bugün yaşayan yarasalar arasında hiçbir fark yoktur.

Doppler Etkisini bilirmişcesine, hareketli cisimlere doğru yolladığı ses dalgalarını değiştirir. Örneğin kendisinden uzaklaşan sineğe en yüksek frekanslı ses dalgasını yollar ki, ses geri döndüğünde duyamayacağı kadar düşük bir frekansa inmesin.

Peki bu ayarlama nasıl gerçekleşir?

Yarasanın beyninde, sonar sistemini denetleyen iki farklı tipte nöron (sinir hücresi) bulunmaktadır; bunlardan biri yansıyan ultrasonu algılar, diğeri bazı kaslara komut vererek yarasanın çığlığını oluşturur. Bu iki nöron beyinde eş güdümlü çalışır; öyle ki yankının frekansı değişince, birinci nöron bunu algılar ve ikinci nöronu baskılayarak veya uyararak, çığlığın frekansının yankının frekansına uymasını sağlar. Sonuçta yarasanın çığlığı ortamın durumuna göre frekans değiştirir ve en verimli şekilde kullanılır.

Tüm bu sistemin evrim teorisinin "rastgele mutasyonlarla kademeli evrim" açıklamasına indirdiği darbeyi görmemek ise mümkün değildir. Yarasadaki sonar sistemi son derece kompleks bir yapıdır ve asla rastgele mutasyonlarla açıklanamaz. Sistemin çalışabilmesi için, tüm ayrıntılarıyla kusursuz olarak var olması zorunludur. Yarasa hem yüksek frekanslarda ses yayacak yapıya, hem bu sesleri algılayıp analiz edecek organlara, hem de hareket değişikliklerine göre frekans ayarlaması yapan sisteme sahip olmalıdır ki, sahip olduğu sonar işe yarasın. Elbette ki tüm bunlar rastlantılarla açıklanamaz ve yarasanın kusursuz bir biçimde yaratıldığını gösterir.

Nitekim fosil kayıtları da, yarasanın yeryüzünde aniden ve bugünkü kompleks yapısıyla ortaya çıktığını göstermektedir. Evrimci paleontologlar John E. Hill ve James D. Smith, *Bats: A Natural History* adlı kitaplarında bu gerçeği "itiraf" niteliğinde açıklarlar:

> Yarasaların fosil kayıtları, erken Eosen Devri'ne kadar uzanır... ve beş ayrı kıtada birden tespit edilmiştir. Tüm fosil yarasalar, hatta en eskileri bile, son derece gelişmiş yarasalardır ve dolayısıyla karada yaşayan atalarından nasıl bir ara geçişle geldikleri konusuna hiçbir ışık tutmazlar.[121]

Evrimci paleontolog L. R. Godfrey ise aynı konuda şöyle yazmaktadır:

> Erken Tertiryen Devri'ne ait çok sayıda iyi korunmuş yarasa fosili vardır, örneğin Icaronycteris gibi. Ama *Icaronycteris* bizlere yarasalarda uçuşun evrimleşmesi hakkında hiçbir şey söylememektedir, çünkü bu zaten kusursuz bir biçimde uçan bir yarasadır.[122]

Evrimci bilim adamı Jeff Hecht de aynı sorunu 1998 tarihli bir *New Scientist* makalesinde şöyle itiraf etmektedir:

> Yarasaların kökenleri bir bilmece olmuştur. En eski yarasa fosilleri dahi, 50 milyon yıl önce, bugünkü yara-

saların kanatlarına benzeyen kanatlara sahiptirler.[123]

Kısacası, ne yarasaların kompleks vücut sistemlerinin evrimle ortaya çıkması mümkündür, ne de fosil kayıtları böyle bir evrim yaşandığını göstermektedir. Aksine, yeryüzünde ilk kez ortaya çıkan yarasalar ile bugün yaşayan örnekleri aynıdır. Yasalar, hep yarasa olarak var olmuştur.

Deniz Memelilerinin Kökeni

Balinalar ve yunuslar, "deniz memelileri" olarak bilinen canlı grubunu oluştururlar. Bu canlılar memeli sınıflamasına dahildir, çünkü aynen karadaki memeliler gibi doğurur, emzirir, akciğerle nefes alır ve vücutlarını ısıtırlar. Deniz memelilerinin kökeni ise, evrimciler tarafından açıklanması en zor olan konulardan birisidir. Çoğu evrimci kaynakta, ataları karada yaşayan deniz memelilerinin, uzun bir evrim süreci sonunda deniz ortamına geçiş yapacak biçimde evrimleştikleri öne sürülür. Buna göre, sudan karaya geçişin tersine bir yol izleyen deniz memelileri, ikinci bir evrim sürecinin sonucu olarak tekrar su ortamına dönmüşlerdir. Oysa bu teori hiçbir paleontolojik delile dayanmaz ve mantıksal yönden de çelişkilidir. Nitekim, evrimciler de uzun yıllar boyunca bu konuda sessiz kalmışlardır.

Bu nedenle, evrimciler bu konuyla ilgili uzun bir süreden beri sessizleşmiştir.

Ancak, 1990'lı yıllarda deniz memelilerinin kökeni hakkında yeni evrimci senaryolar ortaya çıktı. Bu senaryolar, 1980'lerde bulunan *Pakicetus* ve *Ambulocetus* gibi bazı yeni fosil bulguları üzerine kuruldu. Dört ayaklı ve kara canlısı oldukları açıkça belli olan bu soyu tükenmiş memelilerin balinaların atası olduğu iddia edildi ve böylece birçok evrimci kaynak onları "yürüyen balinalar" olarak adlandırmakta tereddüt etmedi. (Gerçekte bu canlının tam adı, "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelen *Ambulocetus natans*'dır) *National Geographic* dergisi ise Kasım 2001 sayısında "Balinaların Evrimi" senaryosunu gündeme getirdi. Senaryo, bilimsel delillerin değil evrimci ön yargıların üzerine kurulmuştu.

Yürüyen Balina Masalı

Uzun ismi *Pakicetus inachus* olan bu soyu tükenmiş memeliye ait fosiller, ilk kez 1983 yılında gündeme geldi. Fosili bulan P. D. Gingerich ve yardımcıları, canlının sadece kafatasını bulmuş olmalarına rağmen, hiç çekinmeden onun bir "ilkel balina" olduğunu iddia ettiler.

Oysa fosilin "balina" olmakla yakından-uzaktan bir ilgisi yoktu. İskeleti, bildiğimiz kurtlara benzeyen dört ayaklı bir yapıydı. Fosilin bulunduğu yer, paslanmış demir cevherlerinin de bulunduğu ve salyangoz, kaplumbağa veya timsah gibi kara canlılarının da fosillerini barındıran bir bölgeydi; yani bir deniz yatağı değil, kara parçasıydı.

Peki dört ayaklı bir kara canlısı olan bu fosil, neden "ilkel balina" olarak ilan edilmiştir? Sadece dişlerindeki ve kulak kemiklerindeki bazı ayrıntılar nedeniyle! Oysa bu özellikler *Pakicetus* ile balinalar arasında bir ilişki kurmak için kanıt olamaz. Canlılar arasında anatomik benzerliklerinden yola çıkılarak kurulmak istenen bu gibi teorik ilişkilerin çoğunun son derece çürük olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Eğer Avustralya'da yaşayan gagalı bir memeli olan Platypuslar ve ördekler soyları tükenmiş canlılar olsalardı, evrimciler aynı mantıkla (gaga benzerliğinden yola çıkarak) bunları da birbirlerinin akrabası ilan edeceklerdi. Oysa Platypus bir memeli, ördek ise bir kuştur ve aralarında evrim teorisine göre de bir akrabalık kurulamaz.

Evrimcilerin "yürüyen balina" ilan ettiği *Pakicetus* da farklı anatomik özellikleri bünyesinde barındıran özgün bir cinstir. Nitekim omurgalı paleontolojisinin otoritelerinden Carroll, *Pakicetus*'un da dahil edilmesi gereken mesonychid ailesinin "garip karakterlerden oluşan bir kombinasyon gösterdiğini" belirtmektedir.[124] Bu tip "mozaik canlı"ların evrimsel bir ara form sayılamayacağını, Gould gibi önde gelen evrimciler de kabul etmektedirler.

Yaratılış gerçeğini savunan yazar Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution" (Balina Evriminin Abartılı Propagandası) başlıklı makalesinde, *Pakicetus* gibi kara memelilerinin de dahil olduğu mesonychidler sınıfının, *Archaeocetealar*'ın, yani soyu tükenmiş balinaların atası olduğu yönündeki iddianın çürüklüğünü şöyle açıklar:

> Evrimcilerin mesonychidlerin, *Archaeocetealar'a* dönüştüğü konusunda kendilerinden emin davranmalarının nedeni, gerçek soy bağlantısında yer alan bir tür tanımlayamamalarına rağmen, bilinen mesonychidler ve *Arc-*

NATIONAL GEOGRAPHIC'İN ÇİZİM ÇARPITMALARI

Gerçek *Pakicetus*

Paleontologlar *Pakicetus*'un dört ayaklı bir kara memelisi olduğu kanısındadırlar. *Nature* dergisinde (sayı. 412, 20 Eylül 2001) yayınlanan soldaki iskelet yapısı, bunu açıkça göstermektedir. Bu iskelet yapısına dayanarak Carl Buell tarafından yapılan *Pakicetus* rekonstrüksiyon çizimi de (solda altta) gerçekçidir.

Ama *National Geographic*, canlıyı "yürüyen balina olarak göstermek, bu imajı okuyucularına empoze etmek için, *Pakicetus*'u yüzer halde gösteren bir çizim tercih etmiştir (altta). Çizimde *Pakicetus*'u "balinalaştırmak" için yapılmış küçük çarpıtmalar hemen dikkat çekiyor: Canlı "yüzer" konumda tasvir edilmiş, arka ayakları geriye doğru çizilerek "yüzgeç" izlenimi verilmek istenmiş, ön ve arka pençeleri de yayvanlaştırılarak "palet"e benzetilmiş.

haeocetealar arasında bazı benzerlikler olmasıdır. Ancak bu benzerlikler, özellikle de (iki grup arasındaki) büyük farklılıklar ışığında, bir ata ilişkisi iddia etmek için yeterli değildir. Bu gibi karşılaştırmaların oldukça subjektif olan doğası, şimdiye kadar pek çok farklı memeli ve hatta sürüngen grubunun balinaların atası olarak öne sürülmüş olmasından bellidir.[125]

Ambulocetus natans: Pençelerine Perde Geçirilen Sahte Balina

Hayali balina evrimi şemasında *Pakicetus*'tan sonra gelen ikinci fosil canlı, *Ambulocetus natans*'tır. İlk kez 1994 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makaleyle duyurulan bu fosil de, evrimciler tarafından zorlama yöntemiyle "balinalaştırılmak" istenen bir kara canlısıdır.

Ambulocetus natans terimi, Latince ambulate (yürümek), cetus (balina) ve natans (yüzmek) kelimelerinin birleşmesiyle oluşturulmuştur ve "yürüyen ve yüzen balina" anlamına gelir. Canlının yürüdüğü aşikardır, çünkü tüm diğer kara memelileri gibi onun da dört ayağı, hatta bu ayaklara bağlı geniş pençeleri ve arka pençelerinin ucunda toynakları vardır. Ancak canlının bir taraftan da suda yüzdüğü, daha doğrusu yaşamını hem karada hem de suda (amfibi şekilde) sürdürdüğü iddiasının, evrimcilerin ön yargıları dışında, hiçbir dayanağı yoktur.

Bu konuda bilimle hayal gücü arasındaki sınırı görmek için, evrim teorisinin en önde gelen savunucularından biri olan ve Kasım 2001 sayısını "Balinaların Evrimi" propagandasına ayıran *National Geographic'in Ambulocetus* rekonstrüksiyonuna bir göz atalım. Dergide yayınlanan *Ambulocetus* çizimi şöyle:

Çizime dikkat ederseniz, bir kara canlısı olan *Ambulocetus*'u "balinalaştırmak" için yapılmış iki kü-

çük hileyi kolaylıkla fark edebilirsiniz:

• Hayvanın arka bacakları, yürümeye yarayan ayaklar olarak değil de, yüzmeye yarayan yüzgeçler gibi tasvir edilmiş. Oysa gerçekte canlının bacak kemiklerini inceleyen Carroll, bu canlının "kara üzerinde güçlü bir hareket yeteneğine sahip olduğunu" belirtir.[126]

• Hayvanın ön ayaklarına "palet" görüntüsü verebilmek için perdeler çizilmiştir. Oysa eldeki *Ambulocetus* fosillerinden böyle bir sonuca varmak mümkün değildir. Gerçekte fosil kayıtlarında, bu gibi yumuşak dokular hemen hiçbir zaman görünmezler. Dolayısıyla canlının iskeleti dışında kalan özellikleri üzerinde yapılan rekonstrüksiyonlar hep spekülatiftir. Bu da evrimcilere geniş bir propaganda malzemesi sunar.

Ambulocetus'un üstteki çizimi üzerinde yapılana benzer evrimci rötüşlarla, her canlıyı, istenen bir başka canlıya benzer gibi göstermek mümkündür. İsterseniz bir maymun iskeletini de, bacaklarını arkaya doğru çizip "yüzgeç" gibi göstermek ve parmakları arasında perdeler çizmek suretiyle, "balinaların atası olan primat" diye sunabilirsiniz.

Ambulocetus fosili üzerinde yapılan bu çizim hilelerinin geçersizliği, yine *National Geographic*'in aynı sayısında yayınlanan aşağıdaki çizimden anlaşılabilir:

Ambulocetus fosilinin daha gerçekçi bir görünümü: Ayaklar "yüzgeç" değil, gerçekten ayak ve parmaklar arasında *National Geographic*'in daha önceden eklediği hayali "perde"ler yok.

National Geographic, canlının iskeletinin resmini yayınlarken, ister istemez rekonstrüksiyon resimde yaptığı "balinalaştırıcı" rötuşlardan geri adım atmak zorunda kalmış. Canlının ayak kemikleri, iskeletin açıkça gösterdiği gibi, onu kara üzerinde taşıyacak yapıda. Ayaklarında ise hayali "perde"lerden iz yok.

Yürüyen Balina Masalının Geçersizliği

Gerçekte ne *Pakicetus*'un ne de *Ambulocetus*'un balinalarla bir akrabalıkları bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktur. Bunlar sadece, teorilerine göre deniz memelileri için karada yaşayan bir ata bulmak zorunda olan evrimcilerin, bazı sınırlı benzerliklerden yola çıkarak belirledikleri "ata adayları"dır. Bu canlıların, kendileriyle çok yakın bir jeolojik devirde fosil kayıtlarında ortaya çıkan deniz memelileri ile ilişkileri bulunduğunu gösteren hiçbir kanıt yoktur.

Evrim şemasında *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un ardından söz konusu deniz memelilerine geçilmekte ve *Procetus*, *Rodhocetus* gibi *Archaeocetea* (soyu tükenmiş balina) türleri sıralanmaktadır. Söz konusu canlılar gerçekten de suda yaşayan soyu tükenmiş memelilerdir. (Az ileride bunlara da değineceğiz.) Ancak *Pakicetus* ve *Ambulocetus* ile bu deniz memelileri arasında çok büyük anatomik farklılıklar vardır. Canlıların fosilleri incelendiğinde, birbirlerine bağlanan "ara form"lar olmadıkları açıkça görülür:

• Dört ayaklı bir kara memelisi olan *Ambulocetus*'ta omurga, leğen (pelvis) kemiğinde bitmekte ve bu kemiğe bağlı güçlü bacak kemikleri uzanmaktadır. Bu, tipik bir kara memelisi anatomisidir. Balinalarda ise, omurga kuyruğa doğru kesintisiz devam eder ve leğen kemiği bulunmaz. Nitekim *Ambulocetus*'tan 10 milyon yıl kadar sonra yaşadığı düşünülen *Basilosaurus* aynen bu anatomiye sahiptir. Yani tipik bir balinadır. Tipik bir kara canlısı olan *Ambulocetus* ile tipik bir balina olan *Basilosaurus* arasında ise hiçbir "ara form" yoktur.

• *Basilosaurus*'un ve kaşalotun omurgalarının alt kısmında, omurgadan bağımsız küçük kemikler yer

alır. Evrimciler bunların "körelmiş bacaklar" olduğu iddiasındadır. Oysa söz konusu kemikler *Basilosaurus*'ta "çiftleşme konumunu almaya yardımcı olmakta", kaşalotta ise "üreme organlarına destek olmakta"dır.[127] Zaten oldukça önemli bir fonksiyon üstlenmiş olan iskelet parçalarını, bir başka fonksiyonun "körelmiş organı" olarak tanımlamak, evrimci ön yargıdan başka bir şey değildir.

Sonuçta, deniz memelilerinin, kara memelileri ile aralarında bir "ara form" olmadan, özgün yapılarıyla ortaya çıktıkları gerçeği değişmemiştir. Ortada bir evrim zinciri yoktur. Robert Carroll, bu gerçeği istemeden ve evrimci bir dille de olsa, şöyle kabul eder: "Doğrudan balinalara uzanan bir mesonychid çizgisi tanımlamak mümkün değildir."[128] Balinalar konusunda ünlü bir uzman olan Rus bilim adamı G. A. Mchedlidze de, bir evrimci olmasına karşın, *Pakicetus*, *Ambulocetus natans* ve benzeri dört ayaklı "balina atası adayları"nın bu şekilde tanımlanmasına katılmamakta ve onları tamamen izole bir grup olarak tarif etmektedir.[129]

Kulak ve Burun Evrimi Hikayeleri

Kara memelileri ile deniz memelileri arasında öne sürülecek bir evrim senaryosunun, bu canlı grupları arasındaki farklı kulak ve burun yapılarına açıklama getirmesi gerekir. Önce kulak yapısını ele alalım. Kara memelileri, biz insanlar gibi, dış dünyadaki sesleri kulak kepçeleri ile toplar, orta kulaktaki kemiklerle güçlendirir ve iç kulakta sinyallere çevirirler. Deniz memelilerinin ise kulakları yoktur. Sesleri alt çenelerindeki özel titreşim algılayıcı duyargalarla duyarlar. Bu iki yapı arasında kademeli bir evrim mümkün değildir. Kendi içinde mükemmel bir duyma sisteminden, tamamen farklı bir yapıya sahip bir başka sisteme kademeli evrimle geçilmesi mümkün değildir. Çünkü ara aşamalar verimli olmayacaktır. Yavaş yavaş kulaklarıyla duyma yeteneğini yitiren, çenesiyle duyma yeteneği ise henüz gelişmemiş bir canlı avantajlı değildir.

Kaldı ki, söz konusu "gelişme"nin nasıl sağlanabileceği sorusu da evrim teorisini çıkmaza sürüklemektedir. Evrimcilerin öne sürdükleri mekanizma mutasyonlardır ve canlılara genetik bilgi ekledikleri hiçbir zaman görülmemiş olan mutasyonlar sonucunda, deniz memelilerinin son derece kompleks algı sistemlerine sahip olduklarını ileri sürmek, akla aykırıdır.

Nitekim fosiller ortada hiçbir evrim olmadığını göstermektedir. *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un kulak sistemi, karasal memelilerinki ile aynıdır. Sözde "evrim şeması"nda bu iki kara memelisinin ardından gelen Basilosaurus ise tipik bir balina kulağına sahiptir. Yani dış kulak kepçesiyle değil, çenesine gelen titreşimlerle etrafındaki sesleri algılayan bir canlıdır. Ve *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un kulak yapısı ile, *Basilosaurus*'un kulak yapısı arasında hiçbir "geçiş formu" yoktur.

Benzer bir durum "kayan burun" hikayesi için de geçerlidir. Evrimci kaynaklar, *Pakicetus*, *Rodhocetus* ve günümüz gri balinasına ait üç kafatası iskeletini alt alta dizmekte ve bunların bir "evrim süreci" oluşturduklarını ileri sürmektedir. Oysa üç fosilin, özellikle de *Rodhocetus* ve günümüz balinasının burun yapıları, aynı serinin ara formları olarak kabul edilemeyecek kadar farklıdır.

Dahası nefes deliklerinin burundan enseye doğru "yürümesi", söz konusu canlıların anatomisinde çok ciddi bir "yeniden dizayn" gerektirir ki, bunun rastgele mutasyonlar yoluyla sağlandığına inanmak, hayal kurmaktan başka bir şey değildir.

National Geographic'in Lamarckçı Masalları

Aslında, evrimci camianın büyük bir bölümünün canlıların kökeni hakkında temel bir batıl inanışları vardır ve sorun da bundan kaynaklanmaktadır. Bu batıl inanç, canlılara ihtiyaç duydukları organları, biyokimyasal yapıları veya anatomik özellikleri kazandıran adeta sihirli bir "doğa gücü" olduğu düşüncesidir.

Bunu görmek için, Kasım 2001 tarihli *National Geographic*'in "Balinaların Evrimi" başlıklı yazısındaki bazı ilginç pasajlara göz atalım:

… Bu civarda bulunan balinaların bazı atalarını gözümün önüne getirmeye çalıştım… Her kuşakta giderek

kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklarını kullanarak şapıdık şapıdık hareket etmeye çalışıyorlardı… Bir yandan arka bacakları, diğer yandan da gövdelerini destekleyen kalça kemikleri giderek küçülüyordu… Boyun kısaldı, böylece gövdenin ön kısmı, suyu en az dirençle yarıp geçmeyi sağlayan boru biçiminde bir denizaltı gövdesini andırır bir şekle girerken, kollar da dümen biçimini almaya başladı. Dış kulaklara duyulan ihtiyacın azalmasıyla, bazı balinalar sudaki sesleri doğrudan alt çene kemikleriyle algılayıp özel yağ yastıkları üzerinden iç kulağa iletiyorlardı.

Dikkat edilirse, tüm bu anlatımlarda, evrimci mantık örgüsü, sadece canlıların değişen ortama göre değişen ihtiyaçları olduğunu belirtmekte ve bu ihtiyacı başlı başına bir "evrim mekanizması" olarak algılamaktadır: Bu mantığa göre kendisine az ihtiyaç duyulan organlar yok olmakta, ihtiyaç duyulan yeni organlar kendi kendine ortaya çıkmaktadır!

Oysa biyoloji konusunda en temel bilgilere sahip olan bir kimse bile bilir ki, ihtiyaçlarımız organlarımızı kalıtsal olarak şekillendirmez. Bu, Lamarck'ın "kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması" tezinin çürümesinden bu yana, yani yaklaşık 100 yıldır, bilinen kesin bir gerçektir. Ama evrimci yayınlara bakıldığında, hala Lamarck'ın teorisiyle düşünüyor gibidirler.

Eğer kendilerine itiraz ederseniz, "hayır biz Lamarckçı değiliz, kastımız, çevre şartlarının canlılar üzerinde evrimsel bir baskı oluşturduğu, bu baskı sonucunda uygun canlıların seçildiği ve böylece türün evrimleştiğidir" diyeceklerdir. Ama zaten konunun püf noktası da buradadır: Evrimcilerin "evrimsel baskı" dedikleri şey, canlılara ihtiyaca göre yeni özellikler kazandıramaz. Çünkü bu baskıya cevap vereceğini umdukları iki sözde evrim mekanizması, yani doğal seleksiyon ve mutasyonun canlılara yeni organlar kazandırma özelliği yoktur:

• Doğal seleksiyon, sadece zaten var olan özellikleri seçebilir, yeni bir özellik üretemez.

• Mutasyonlar, canlılara genetik bilgi eklemezler, sadece mevcut genetik bilgiyi tahrip ederler. Genetik bilgi ekleyen, (dolayısıyla yeni bir organ veya biyokimyasal yapı oluşturan) bir mutasyon asla gözlemlenmemiştir.

Bu gerçekler ışığında *National Geographic*'in üstteki "şapıdık şapıdık hareket eden balinalar" masalına bir kez daha bakarsak, aslında gerçekten de oldukça ilkel bir Lamarckçılık yaptıklarını görürüz. Dikkat edilirse *National Geographic* yazarı Douglas H. Chadwick, "**her kuşakta giderek kısalan ve çelimsizleşen arka ayaklar**"dan söz etmektedir. Acaba nasıl olur da "her kuşakta" bir canlı türünde morfolojik değişim, hem de belli bir yöne doğru değişim olabilir? Bunun için; o türün her kuşaktaki kimi temsilcilerinin bacaklarının kısalmasına neden olacak mutasyonlara uğraması; bu mutasyonların canlıya başka hiçbir zarar vermemesi; mutasyona uğrayan bireylerin diğerlerine göre avantajlı olup seçilmesi; bir sonraki kuşakta, ne tesadüfse yine aynı genin aynı noktasının aynı mutasyona uğraması; bunun nesiller boyu hiç değişmeden devam etmesi; tüm bunların tesadüfen kusursuz gerçekleşmesi gerekir.

Eğer *National Geographic* yazarları buna inanıyorlarsa, "biz sülale olarak uçmayı çok seviyoruz, oğlum da ne tesadüf bir mutasyon geçirdi ve koltuk altlarında kuş tüyünü andıran birkaç küçük yapı belirdi. Torunum da aynı mutasyondan geçecek ve tüyleri biraz artacak, bu nesiller boyu devam edecek ve sonunda sülalemiz kanatlanıp uçacak" diyen bir insana da inanabilirler. İki hikayenin saçmalık düzeyi aynıdır çünkü.

Bu durum, başta belirttiğimiz gerçeği, yani evrimcilerin, canlıların ihtiyaçlarının adeta doğadaki sihirli bir güç tarafından karşılandığına dair batıl inancını ortaya çıkarmaktadır. Gerçekte animist kültürde yer alan "doğaya bilinç atfetme" inancı, ne ilginçtir ki 21. yüzyılda "bilim" kisvesi altında karşımıza çıkmaktadır. Oysa Darwinizm'in ünlü eleştirmenlerinden biri olan Fransa'nın ünlü biyoloğu Paul Pierre Grassé'nin belirttiği gibi, "**hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir**".[130]

Fazla sözü edilmeden empoze edilmek istenen bir başka senaryo da, söz konusu canlıların vücut yüzeyleriyle ilgilidir. Karasal canlılar oldukları kabul edilen *Pakicetus* ve *Ambulocetus*'un diğer memeliler gibi tüylü bir vücuda sahip oldukları herkesin ortak görüşüdür. Nitekim rekonstrüksiyonlarda her iki canlı sık tüylerle çizilmektedir. Ancak daha sonraki canlılara (yani gerçek deniz memelilerine) geçildiğinde, birden tüyler yok olmaktadır. Bunun evrimsel açıklaması, üstte anlattığımıza benzer Lamarckçı hikayelerden

farklı bir şey değildir.

Gerçek ise, söz konusu canlıların her birinin, yaşadıkları ortama göre en uygun biçimlerde yaratılmış olduklarıdır. Bu kusursuz canlıları mutasyonlarla veya daha da basit Lamarckçı hikayelerle açıklamaya çalışmak, akıl dışıdır. Canlılıktaki her özellik gibi, söz konusu canlıların mükemmel sistemleri de bu canlıları Allah'ın yaratmış olduğu gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Deniz Memelilerinin Kendi İçindeki Evrimi Senaryosunun Açmazları

Bu noktaya kadar, deniz memelilerinin kara canlılarından evrimleştiği yönündeki evrimci senaryonun geçersizliğini inceledik. Bilimsel bulgular, evrimcilerin bu senaryonun başlangıcına yerleştirdiği iki kara memelisi (*Pakicetus ve Ambulocetus*) ile deniz memelileri arasında hiçbir bağ bulunmadığını göstermektedir. Peki senaryonun geri kalan kısmı?

Bu konuda da evrim teorisi yine açmazdadır. Teori, bilimsel sınıflamada *Archaeocetea* (arkaik, yani eski balinalar) olarak bilinen soyu tükenmiş özgün deniz memelileri ile yaşayan balina ve yunuslar arasında bir akrabalık ilişkisi kurma çabasındadır. Oysa gerçekte konunun uzmanları farklı düşünmektedirler. Evrimci paleontolog Barbara J. Stahl şöyle yazar:

> Bu Archaeocetealar'ın kıvrak formdaki vücutları ve kendilerine özgü testere dişleri, bunların muhtemelen herhangi bir günümüz balinasının atası olamayacağını açıkça ortaya koymaktadır. [131]

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci senaryo, moleküler biyolojinin bulguları açısından da çıkmaz içindedir. Klasik evrimci senaryo, balinaların iki büyük grubunun, yani dişli balinaların (*Odontoceti*) ve balenli balinaların (*Mysticeti*) ortak bir atadan evrimleştiğini varsayar. Ama Brüksel Üniversitesi'nden Michel Milinkovitch yeni bir teoriyle bu görüşe karşı çıkmış, anatomik benzerliğe göre kurulan söz konusu varsayımın moleküler bulgular tarafından çürütüldüğünü şöyle vurgulamıştır:

> Cetaceanlar'ın (balinaların) büyük grupları arasındaki evrimsel ilişkiler, morfolojik ve moleküler analizlerin çok farklı sonuçlara varması nedeniyle, daha da problemlidir. Morfolojik ve davranışsal bulgu bütünlerine bakılarak yapılan geleneksel yorumlama, ekolokasyona sahip dişli balinaların (yaklaşık 67 tür) ve filtre sistemiyle beslenen balen balinaların (10 tür) iki ayrı monofilotik (kendi içinde tek kökenden gelen) grup olduğunu varsayar… Öte yandan, DNA üzerinde yapılan filogenetik (evrimsel akrabalık) anazlileri… ve amino asit karşılaştırmaları… uzun zamandır kabul edilen bu sınıflandırmayla çelişmektedir. Dişli balinaların bir grubu, yani sperm balinaları, morfolojik yönden kendilerinden oldukça uzak olan balen balinalarına diğer odontocetlerden (dişli balinalardan) daha yakın gözükmektedirler.[132]

Kısacası, deniz memelileri, yerleştirilmek istendiği hayali evrim şemalarının her birine isyan etmektedirler.

Deniz memelilerinin kökeni konusundaki evrimci propagandada bir kez daha ortaya çıktığı gibi, ortada gerçek kanıtlara dayanan bir evrim süreci değil, evrim teorisine göre bir şemaya yerleştirilmeye çalışılan, ama bir türlü bu şemaya uygun gelmeyen kanıtlar vardır.

Kanıtların ön yargısız incelenmesiyle ortaya çıkan sonuç ise, tarihteki farklı canlı gruplarının, birbirlerinden bağımsız olarak, aniden ortaya çıktıklarıdır. Bu da, tüm canlıların yaratılmış oldukları gerçeğinin bilimsel bir kanıtıdır.

Memeliler evrim basamaklarının en üst kısmında yer alan canlılar olarak kabul edilirler. Durum bu iken, öncelikle bu canlıların neden deniz ortamına geçtiklerinin açıklanması çok güçtür. Bir sonraki soru ise, bu canlıların deniz ortamına nasıl olup da balıklardan bile daha iyi adapte olduklarıdır. Çünkü katil balinalar, yunuslar gibi memeli ve dolayısıyla akciğerli canlılar, suda solunum yapan balıklardan bile daha mükemmel bir şekilde yaşadıkları ortama uyum göstermektedirler.

Deniz memelilerinin hayali evriminin mutasyon ve doğal seleksiyon aracılığıyla açıklanamayacağı son derece açıktır. *GEO* dergisinde yayınlanan bir makale, deniz memelilerinden mavi balinanın kökeninden söz ederken, Darwinizm'in bu konudaki çaresizliğini şöyle ifade eder:

> Mavi balinalar gibi, denizde yaşayan diğer memeli hayvanların da vücut yapıları ve organları balıklarınkine benzer. Bunların iskeletleri de balıklarınkiyle benzerlik gösterir. Balinalarda bacaklar diyebileceğimiz arka uzuvlar tersine gelişme göstererek güdük kalmıştır. Ancak bu hayvanların şekil değişiklikleri hakkında elde en ufak bir bilgi bile mevcut değildir. Denize geri dönüşün Darwinizm'in iddia ettiği gibi uzun süreli yavaş bir geçişle değil, anlık sıçramalar halinde olduğunu kabul etmek zorundayız. Paleontologlar günümüzde balinanın hangi memeli hayvan türünden geldiği konusunda yeterli bilgiye sahip değildir.[133]

Karada yaşayan küçük bir memeli hayvanın, evrim süreci sonucunda nasıl olup da 30 metre boyunda 60 ton ağırlığında bir balinaya dönüştüğünü düşünmek gerçekten de çok zordur. Darwinistlerin bu konuda yapabildikleri tek şey, *National Geographic* dergisinde yayınlanan aşağıdaki anlatımda olduğu gibi, hayal güçlerini zorlayarak senaryo üretmektir:

> Balinanın doğuşu, bundan 60 milyon yıl önce, dört ayaklı, kıllı memelilerin yiyecek aramak için denize girmeleriyle başladı. Çağlar geçtikçe, yavaş yavaş değişiklikler oluştu. Arka ayaklar kayboldu, ön ayaklar yüzgeçlere dönüştü, kıllar yok olarak kalın, yumuşak, silgimsi balina derisine yol açtı, burun delikleri başın tepesine hareket etti, kuyruk genişleyerek balinanın fırçamsı kuyruğuna dönüştü ve beden, suyun içinde giderek büyüyüp devleşti.[134]

Üstte anlatılan kademeli evrim senaryoları, bu senaryoyu yazanlar dahil, hiç kimseyi tatmin etmemektedir. Biz yine de bu kurgunun detaylarına inelim ve ne denli gerçek dışı olduğunu aşama aşama inceleyelim.

Deniz Memelilerinin Özgün Yapıları

Evrimcilerin deniz memelileri ile ilgili evrim senaryolarının ne kadar imkansız olduğunu gösteren diğer bazı kanıtlar da, bu canlıların son derece özgün yapılarıdır. Solunum için akciğerlerini kullanan memeli bir canlının deniz ortamında geçirmesi gereken adaptasyonlar dikkate alındığında, böyle bir geçiş için "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığı görülür. Böyle bir geçişte evrim süreci içinde ara basamaklardan herhangi bir tanesinin bile eksikliği, canlının yaşamasına izin vermeyecek ve evrim sürecini durduracaktır.

Deniz memelilerinin su ortamına geçerken sahip olmaları gereken adaptasyonlar şöyle sıralanabilir:

1- Suyun Korunumu: Deniz memelileri su ortamında yaşamalarına rağmen, su ihtiyaçlarını, balıklar gibi, yani tuzlu sudan faydalanarak gideremezler. Yaşamak için tatlı suya ihtiyaçları vardır. Deniz memelilerinin su kaynakları pek iyi bilinmemesine rağmen, su ihtiyaçlarının büyük kısmını, okyanustaki tuz oranının üçte biri kadar tuz içeren canlıları yiyerek sağladıkları düşünülmektedir. Bu kadar kıt su kaynaklarına sahip deniz memelileri için, suyun azami derecede korunması ve tasarruf edilmesi son derece önemlidir. İşte bu nedenle deniz memelileri, develerde görülen su koruması mekanizmalarına sahiptir. Aynı develer gibi deniz memelileri de terlemez. Böbrekler, üreyi insanlardan çok daha iyi bir şekilde konsantre ederek onlara su kazandırır. Böylece su kaybı en aza indirilmiş olur. Sudan tasarruf en küçük detaylarda bile kendini gösterir. Örneğin anne balina yavrusunu peynir kıvamındaki çok yoğun bir sütle besler. Bu süt insan sütünden on kez daha yağlıdır. Sütün bu derece yağlı olmasının birtakım kimyasal sebepleri vardır. Yağ, yavru tarafından vücuda alındıktan sonra işlenirken yan ürün olarak su açığa çıkar. Böylece anne, en az su kaybıyla yavrusunun su ihtiyacını gidermiş olur.

2- Görme ve Haberleşme: Yunusların ve balinaların gözleri farklı görmelere imkan verecek şekildedir. Suyun altında ve üzerinde aynı mükemmellikte görebilirler. (Oysa başta insan olmak üzere çoğu canlı, ışığın kırılmasındaki farklılıklar nedeniyle, kendi doğal ortamının dışında iyi göremez.) Bir yunus, suyun 6 metre kadar üstüne zıplayabilir ve kendisi için havada tutulmakta olan bir yiyeceği çok büyük bir hassaslıkla alabilir.

Deniz memelilerinin gözü ile kara canlılarının gözü arasındaki farklar şaşırtıcı derecede detaylıdır. Karada gözü bekleyen tehlikeler, fiziksel darbeler ve tozdur. Bu nedenle kara hayvanlarının göz kapakları vardır. Su ortamında ise en büyük tehlikeler tuz oranı, derinlere dalarken meydana gelen basınç ve deniz akıntılarının oluşturduğu hasarlardır. Akıntılarla doğrudan temas olmaması için gözler kafanın yan tara-

Deniz memelileri, yerleştirilmek istendikleri hayali evrim şemalarının her birine isyan etmektedirler. Ortaya çıkan sonuç, tarihteki farklı canlı gruplarının, birbirlerinden bağımsız olarak, aniden ortaya çıktıklarıdır. Bu da, tüm canlıların yaratılmış oldukları gerçeğinin bilimsel bir kanıtıdır.

fındadır. Ayrıca derin dalışlarda gözü basınca karşı koruyan sert bir tabaka vardır. 9 metre derinlikten sonra denizin dibi karanlık olduğu için, su memelilerinin gözü, karanlık ortamlara uyum sağlayabilen birçok özellikle donatılmıştır. Lens mükemmel bir daire biçimindedir. Işığa hassas olan çubuk hücreleri, renklere ve detaylara duyarlı olan koni hücrelerinden daha fazladır. Dahası, gözlerde özel bir fosforlu tabaka vardır. Bu sebeple deniz memelilerinin karanlık ortamlardaki görüşleri kuvvetlidir.

Yine de deniz memelilerinin birincil algıları görme değildir. Kara memelilerinin aksine, onlar için duyma çok daha önemlidir. Görme ışık gerektirir, ama duyma için böyle bir ihtiyaç yoktur. Birçok balina ve yunus, deniz dibindeki karanlık bölgelerde bir tür doğal "sonar" sayesinde avlanır. Özellikle dişli balinalar ses dalgaları aracılığıyla "görebilir". Ses dalgaları, aynı görmede olduğu gibi, odaklanır ve bir noktaya gönderilir. Geriye dönen dalgalar, hayvanın beyninde analiz edilir ve yorumlanır. Bu yorum, hayvana karşısındaki cismin biçimini, büyüklüğünü, hızını ve konumunu açıkça belli eder. Bu canlılardaki sonik sistem inanılmaz derecede hassastır. Örneğin bir yunus suya atlayan bir kişinin "içini" de algılayabilir. Ses dalgaları yön bulmanın yanı sıra haberleşme için de kullanılır. Birbirinden yüzlerce kilometre uzaktaki iki balina ses kullanarak anlaşabilir.

Bu hayvanların haberleşmek ve yön bulmak için çıkarttıkları sesi nasıl ürettikleri sorusu hala büyük oranda cevapsızdır. Ancak bilinenler arasında, yunusun vücudundaki çok şaşırtıcı bir ayrıntı dikkat çe-

BİRBİRİNDEN TÜREDİĞİ İDDİA EDİLEN CANLILAR ARASINDAKİ BÜYÜK MORFOLOJİK FARKLAR

Bu noktaya kadar, farklı canlı türlerinin aralarında hiçbir evrimsel "ara geçiş formu" bulunmadan yeryüzünde ortaya çıktıklarını inceledik. Canlılar fosil kayıtlarında birbirlerinden o denli farklı yapılarıyla belirmektedirler ki, aralarında herhangi bir evrimsel bağlantı kurmak mümkün değildir.

Evrimcilerin birbirlerinin atası olarak kabul ettikleri canlıların iskeletlerini karşılaştırdığımızda, bu gerçek çok açık bir şekilde bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Birbirinin atası olarak öne sürülen canlılar arasında olağanüstü derecede büyük farklılıklar vardır.

Burada bazı örnekleri inceleyeceğiz. Çizimlerin hepsi, omurgalı canlılar konusunda otorite olan evrimci kaynaklardan alınmıştır.

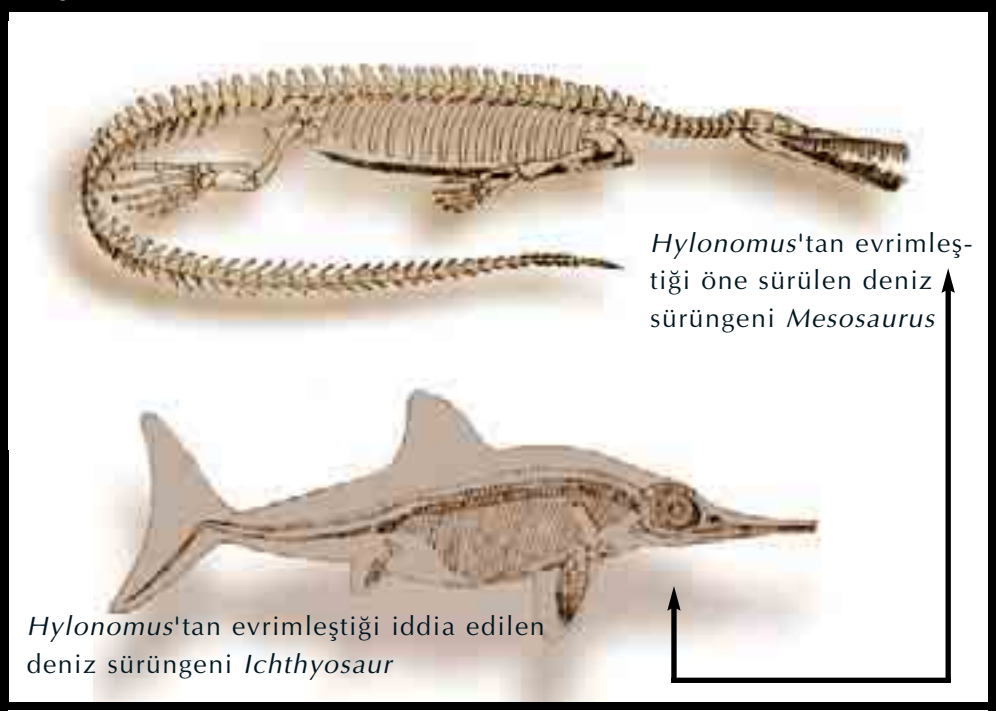

İki ayrı türde deniz sürüngeni ve evrimcilere göre bu canlıların en yakın atası olan kara canlısı. Canlılar arasındaki büyük farklılığa dikkat edin.

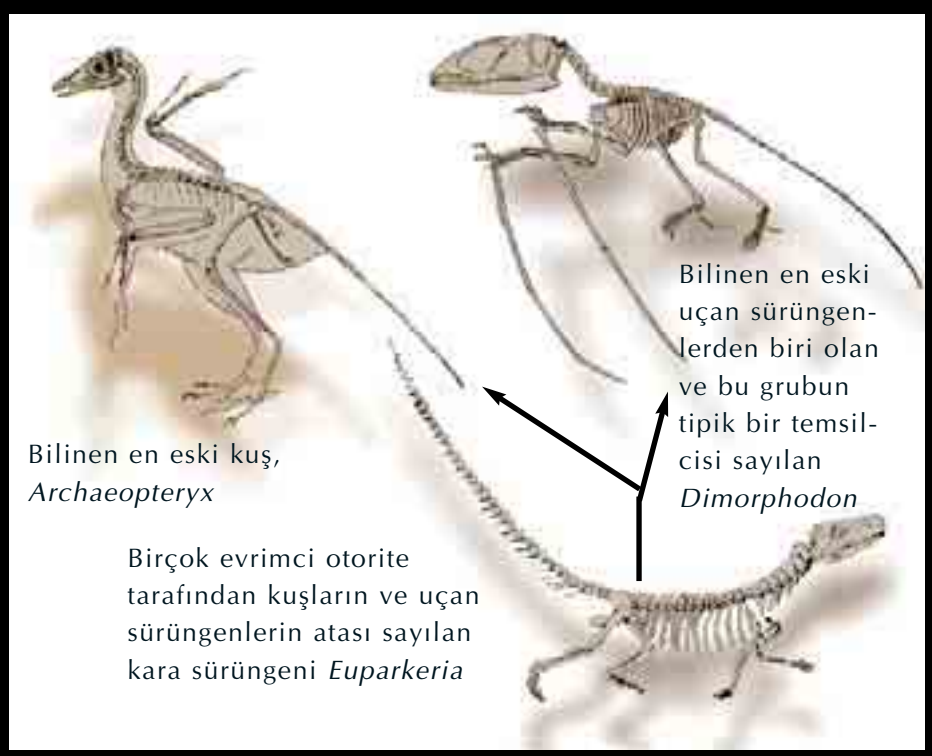

Bilinen en eski kuş (*Archaeopteryx*), bir uçan sürüngendir ve evrimcilere göre bu canlıların en yakın akrabası sayılan kara sürüngenidir. Görüldüğü gibi bu canlılar arasındaki fark yine çok büyüktür.

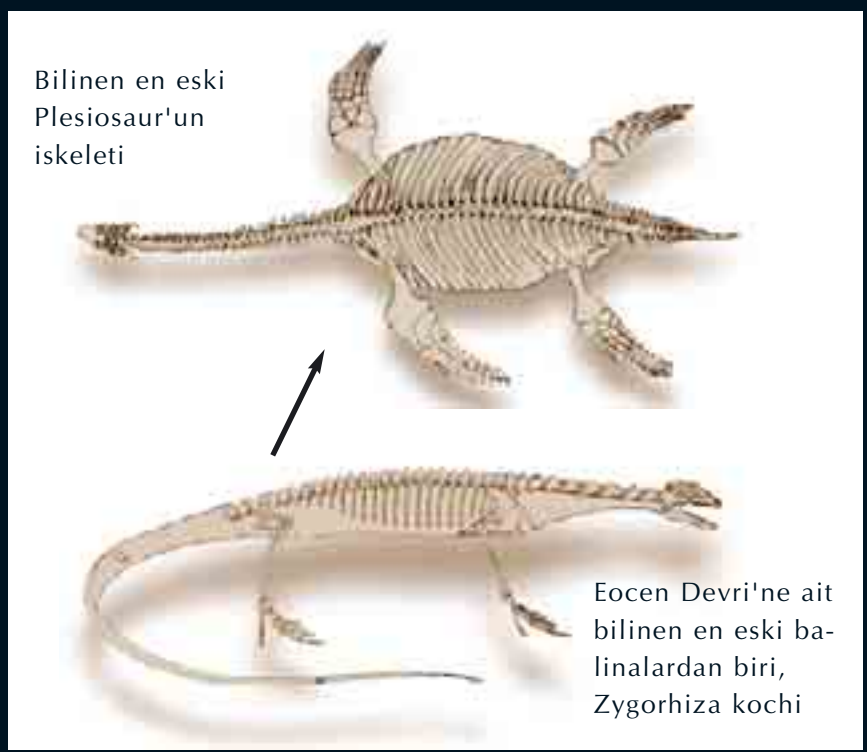

Bilinen en eski deniz sürüngeni (Plesiosaur) ve onun evrimcilere göre en yakın atası sayılan kara sürüngeni. Canlılar arasında hiçbir benzerlik yok.

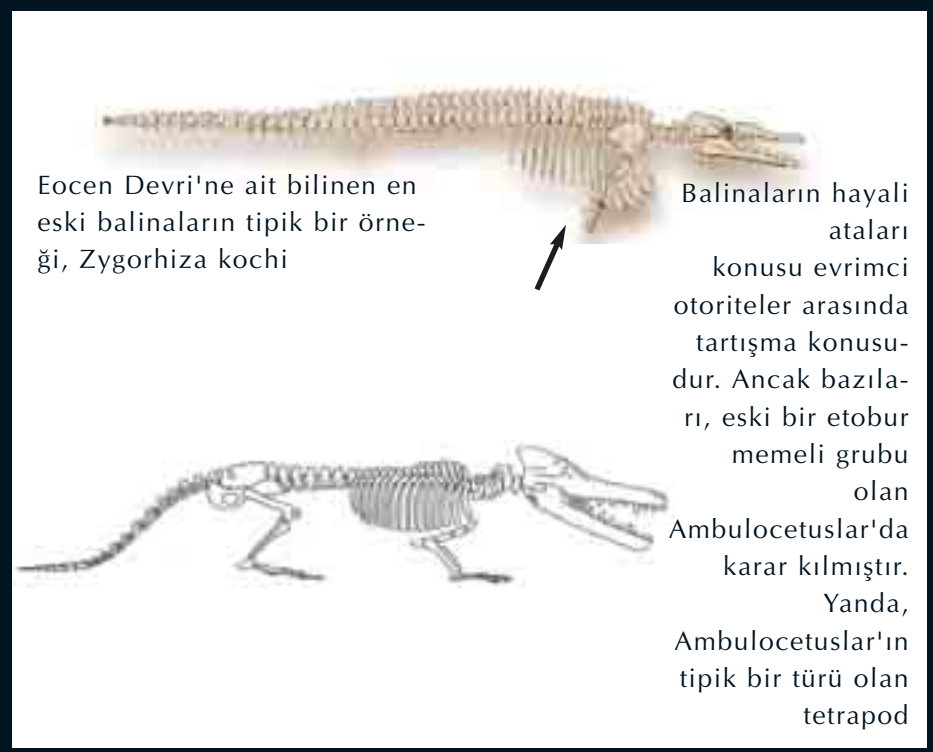

Bilinen en eski balina ve onun evrimcilere göre en yakın atası. Canlılar arasında hiçbir benzerlik olmayışına dikkat edin. Evrimcilerin balinanın atası olarak bulabildikleri en iyi aday bile, bu denli ilgisiz bir canlıdır.

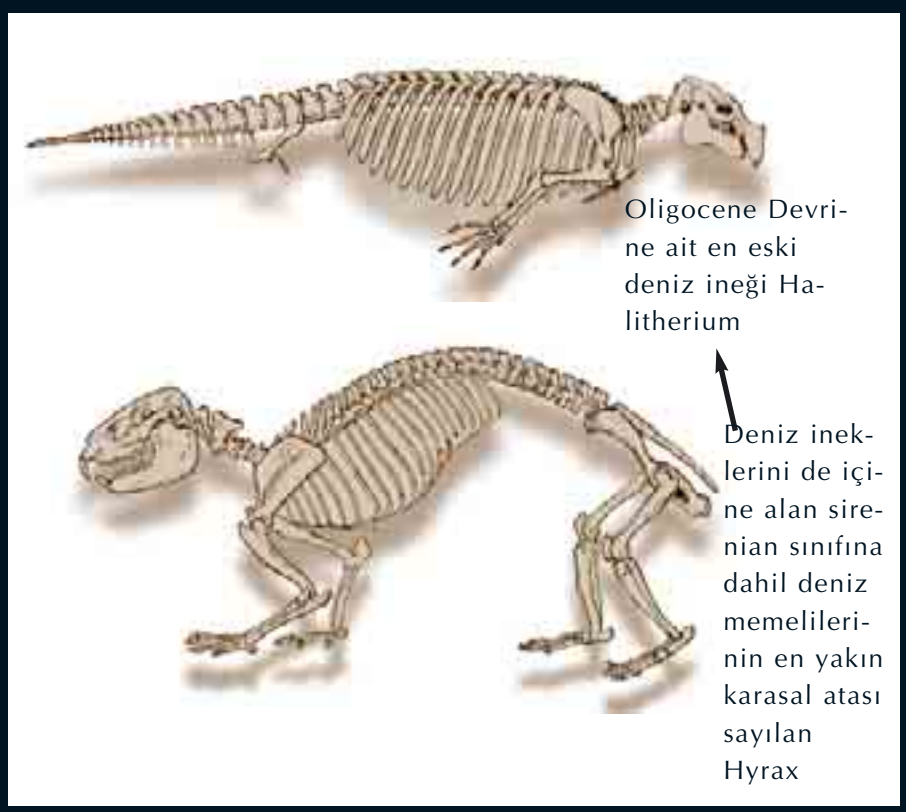

Bir deniz ineği ve evrimcilere göre onun karada yaşayan en yakın atası.

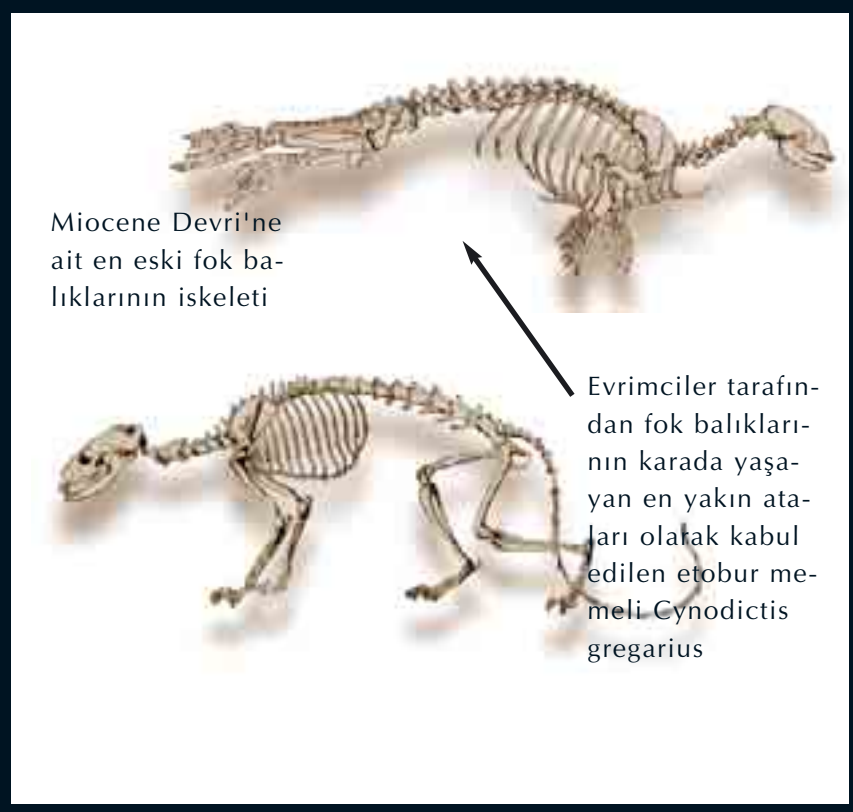

Tipik bir fok balığı iskeleti ve evrimcilere göre fok balıklarının karada yaşayan en yakın atası. Yine canlılar arasında büyük bir fark var.

ker: Hayvanın kafatası yapısı, beyni bile tahrip edecek kadar sürekli ve şiddetli bir biçimde yaydığı ses bombardımanından korunmak için ses yalıtımlıdır.

Şimdi tüm bunların üzerinde düşünelim. Deniz memelilerinin sahip oldukları tüm bu şaşırtıcı özellikler, evrim teorisinin yegane iki mekanizması, yani mutasyon ve doğal seleksiyon kanalıyla oluşmuş olabilirler mi? Hangi mutasyon bir yunusun bedenine sonar sistemi yerleştirebilir ve sonra da hayvanın beynini sonardan korumak için kafatasını ses yalıtımlı hale getirebilir? Hangi mutasyon, bu canlılara karanlık sularda görmelerini sağlayacak göz yapıları kazandırabilir? Hangi mutasyon, eskiden karada yaşadıkları öne sürülen bu hayvanların "suya geçiş"lerini sağlayabilir? Hangi mutasyon, bu hayvanların bedenlerine suyu en ekonomik şekilde kullanmalarını sağlayacak hassas mekanizmaları yerleştirebilir?

Bunlar gibi yüzlerce soru çoğaltmak mümkündür. Ve evrimin bunların hiçbirine verebilecek bir cevabı yoktur. Balıkların sularda "tesadüfen" oluştuklarını, sonra yine tesadüfler yardımıyla karaya çıkıp sürüngen ve memelilere evrimleştiklerini, sonra da bu memelilerin yeniden suya dönerek suda yaşam için gerekli olan özellikleri yine tesadüfen kazandıklarını öne süren, tüm bu fantastik hikayeyi yazan evrim teorisi, bu aşamaların hangisini kanıtlayabilir? Cevap her seferinde olumsuzdur. Evrim teorisi bu aşamaların gerçekleştiğini ispatlamak bir yana, bunların gerçekleşmeleri için en küçük bir ihtimalin var olduğunu bile ispatlayamamaktadır.

Sonuç

Buraya dek incelediğimiz tüm bulgular göstermektedir ki, canlı türleri yeryüzünde her zaman için arkalarında hiçbir evrimsel süreç olmadan, aniden ve kusursuz bir biçimde ortaya çıkmışlardır. Bu durum, evrimci biyolog Douglas Futuyma'nın "**canlılar eğer dünya üzerinde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde üstün bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir**" (Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197) derken kabul ettiği gibi, canlıların yaratılmış olduklarının çok somut bir ispatıdır.

İNSANIN KÖKENİ

Darwin, insanlarla maymunların ortak bir atadan geldikleri iddiasını, 1871 yılında yayınlanan *İnsanın Türeyişi* (*Descent of Man*) adlı kitabında öne sürmüştü. O zamandan bu yana da Darwin"in yolunu izleyenler bu iddiayı desteklemeye çalıştılar. Ancak yapılan tüm araştırmalara rağmen, başta fosiller alanında olmak üzere, "insanın evrimi" iddiası hiçbir somut bilimsel bulgu ile desteklenemedi.

Sokaktaki insan çoğunlukla bu gerçekten habersizdir ve insanın evrimi iddiasının pek çok delille desteklenen somut bir gerçek olduğunu sanır. Bu yanlış kanının nedeni, bu konunun medyada sıkça gündeme getirilmesi ve ispatlanmış bir gerçek gibi sunulmasıdır. Ancak gerçekte konunun uzmanları "insanın evrimi" iddiasının bilimsel bir temeli bulunmadığının farkındadırlar. Harvard Üniversitesi paleoantropologlarından David Pilbeam şöyle demektedir:

> Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle "bu konuyu unutun; devam etmek için yeterli delil yok' diyecektir.[135]

Paleoantropoloji hakkında önemli bir kitabın yazarı olan William Fix ise şu yorumu yapar:

> İnsanın kökeni hakkında hiçbir şüphe duymamamız gerektiğini söyleyen hala sayısız bilim adamı vardır, ancak tek eksiklikleri bir delillerinin olmamasıdır...[136]

"Delili olmayan" bu evrim iddiası, insanın soy ağacını *Australopithecus* adlı bir maymun türüyle başlatır. İddiaya göre *Australopithecus* zamanla ayağa kalkmış, beyni büyümüş ve çeşitli aşamalardan geçerek günümüz insanı (*Homo sapiens*) haline gelmiştir. Ancak fosil bulguları bu senaryoyu desteklememektedir. Her türlü ara form iddiasına rağmen, insan ve maymunlara ait fosil kalıntıları arasında aşılamaz bir sınır vardır. Dahası birbirinin atası olarak gösterilen türlerin gerçekte aynı dönemde yaşamış çağdaş türler oldukları ortaya çıkmıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, *One Long Argument* adlı kitabında "Özellikle yaşamın ya da *Homo sapiensler*'in kökeni gibi tarihi (bilmeceler) fazlasıyla zordur ve hatta nihai, tatmin edici bir açıklamaya direnebilir niteliktedir." diyerek bu gerçeği kabul eder.[137]

Peki, ama "insanın evrimi" tezinin sözde dayanağı nedir?

Bu sözde dayanak, evrimcilerin üzerinde spekülasyon yapabilecekleri fosillerin çokluğudur. Tarih boyunca 6000'den fazla maymun türü yaşamıştır. Bunların çok büyük bir bölümü, nesli tükenerek ortadan kaybolmuştur. Bugün yalnızca 120 kadar maymun türü yeryüzünde yaşamaktadır. İşte, bu 6000 civarındaki nesli tükenmiş maymun türünün fosilleri evrimciler için çok zengin bir malzeme kaynağı oluşturur.

Öte yandan insan ırklarının anatomileri arasında da büyük farklılıklar vardır. Özellikle tarih önce-

İnsanın evrimi iddiasının gerçekte bilimsel bir kanıtı yoktur. "Kanıt" olarak ileri sürülenler, bazı fosillerin taraflı olarak yorumlanmasından ibarettir.

sindeki insan ırkları arasındaki farklılıklar çok daha büyüktür. Çünkü zamanın ilerlemesiyle birlikte insan ırkları belirli ölçüde birbirleri ile karışmış ve asimile olmuştur. Buna rağmen, bugün dünya üzerinde yaşayan İskandinavlar, zenciler, pigmeler, eskimolar ya da Avustralya yerlileri arasında dahi önemli farklılıklar görülmektedir.

Evrimci paleoantropologlar tarafından "insanımsı" (hominid) olarak adlandırılan fosillerin ise, gerçekte farklı maymun türlerine ya da kaybolmuş insan ırklarına ait olmadığını gösterecek hiçbir kanıt yoktur. Bir başka deyişle, insan ile maymunlar arasında kalan hiçbir "ara form" örneği bulunmamaktadır.

Bu genel açıklamalardan sonra, şimdi "insanın evrimi" senaryosunun bilimsel bulgularla nasıl çeliştiğini birlikte inceleyelim.

İnsanın Hayali Soy Ağacı

Darwinist teori, bugün yaşayan günümüz insanının maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 5-6 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, günümüz insanı ile ataları arasında birtakım "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1-*Australopithecines* (*Australopithecus* cinsine ait türler)

2- *Homo habilis*

3- *Homo erectus*

4- *Homo sapiens*

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen *Australopithecus* ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş eski bir maymun türünden başka bir şey değildir. *Australopithecus* cinsinin çeşitli türleri bulunur; bunların bazıları iri yapılı, bazıları ise daha küçük ve narin yapılı maymunlardır.

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, *Homo* yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre *Homo* serisindeki canlılar, *Australopithecus*'dan daha gelişmiş canlılardır. Bu türün evriminin en son aşamasında ise, *Homo sapiens*, yani günümüz insanının oluştuğu öne sürülür.

Evrimci yayınlarda ve ders kitaplarında yer alan ya da medyada zaman zaman adı geçen "**Java Adamı**", "**Pekin Adamı**", "**Lucy**" gibi fosiller de üstte saydığımız dört türden birine dahil edilirler. Bu türlerin de kendi içlerinde alt türleri olduğu kabul edilir.

Ramapithecus gibi bir zamanların çok iddialı ara form adayları ise, sıradan bir maymun olmalarının anlaşılması üzerine, insanın hayali soy ağacından sessiz sedasız çıkarılmışlardır.[138]

Evrimciler "*Australopithecus* > *Homo habilis* > *Homo erectus* > *Homo sapiens*" sıralamasını yazarlarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, *Australopithecus, Homo habilis* ve *Homo erectus*'un dünyanın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir. Dahası *Homo erectus* sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok yakın zamanlara kadar yaşamışlardır.

"Java'nın en son *Homo Erectus*'u: Güneydoğu Asya'daki *Homo Sapiensler* ile Potansiyel Çağdaşlığı" (Latest *Homo Erectus of Java*; Potential Contemporaneity with *Homo sapiens* in Southeast Asia) başlıklı makalede, Java'da bulunan *Homo erectus* fosillerinin "ortalama yaşlarının 27±2'den 53.3±4 bin yıl öncesi" olduğu ve bunun "*H. erectus*'un, Güneydoğu Asya'daki anatomik açıdan günümüz insanlarıyla (*H. sapiens*) aynı dönemde yaşadığı ihtimalini artırdığı" belirtilmektedir.[139]

Ayrıca, *Homo sapiens neandertalensis* ve *Homo sapiens sapiens* (günümüz insanı) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır. Bu ise, elbette bu canlıların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır.

Özetle, tüm bilimsel bulgular ve araştırmalar, evrimcilerin öne sürdükleri fosillerin bir evrim sürecini göstermediğini ortaya çıkarmıştır. İnsanın ataları olarak öne sürülen fosillerin bir kısmı maymun türlerine, bir kısmı da farklı insan ırklarına aittir.

Peki eldeki fosillerin hangileri insan, hangileri maymundur? Bunların herhangi birisinin gerçekten bir "ara form" sayılabilmesi neden mümkün değildir? Bu soruların cevabını görmek için, söz konusu kategorileri sırayla ele alalım.

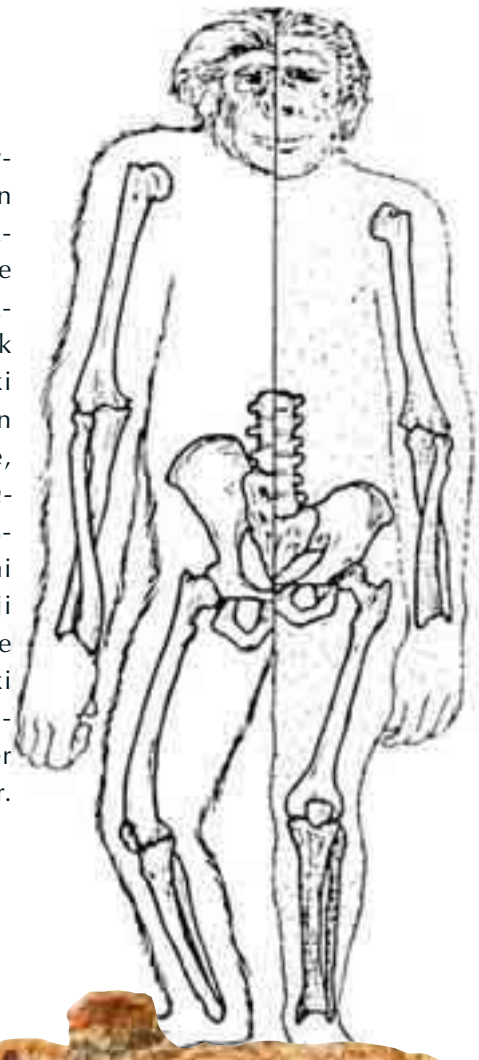

Australopithecus türleri, kafataslarının yanı sıra iskelet yapıları yönünden de günümüz maymunlarına büyük benzerlik gösterirler. Yandaki çizimdeki bedenin sol tarafı şempanze, sağ tarafı ise *A. afarensis* iskeletini göstermektedir. Çizimi yapan antropoloji profesörü Adrienne L. Zhilman, bu iki canlının iskelet yapılarının çok benzer olduklarını vurgular.

Australopithecus

İlk kategori olan *Australopithecus* "güney maymunu" anlamına gelir. Bu canlıların ilk olarak Afrika'da 4 milyon yıl kadar önce ortaya çıktıkları ve 1 milyon yıl öncesine kadar da yaşadıkları sanılmaktadır. *Australopithecus* türleri arasında bazı ayrımlar vardır. Evrimciler en eski *Australopithecus* türünün *A. afarensis* olduğunu varsayarlar. Bundan sonra ise, daha ince kemikli olan *A. africanus* ile ondan daha büyük kemiklere sahip olan *A. robustus* gelir. *A. boisei* bazı araştırmacılara göre ayrı bir tür, bazılarına göre ise *A. robustus*'un alt türü olarak kabul edilmektedir.

Australopithecus türlerinin tümü, günümüz maymunlarına benzeyen soyu tükenmiş maymunlardır. Tümünün beyin hacimleri, günümüz şempanzelerininkiyle aynı veya daha küçüktür. Ellerinde ve ayaklarında günümüz maymunlarındaki gibi ağaçlara tırmanmaya yarayan çıkıntılar mevcuttur ve ayakları dallara tutunmak için kavrayıcı özelliklere sahiptir. Boyları kısadır (en fazla 130 cm) ve aynı günümüz maymunlarındaki gibi erkek Australopithecus dişisinden çok daha iridir. Kafataslarındaki yüzlerce ayrıntı, birbirine yakın gözler, sivri azı dişleri, çene yapısı, uzun kollar, kısa bacaklar gibi birçok özellik, bu canlıların günümüz maymunlarından farklı olmadıklarını gösteren delillerdir.

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecus*'ların, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu "**dik yürüme**" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların on yıllardır savundukları bir görüştür. Ama pek çok bilim adamı, *Australopithecus*'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzman-

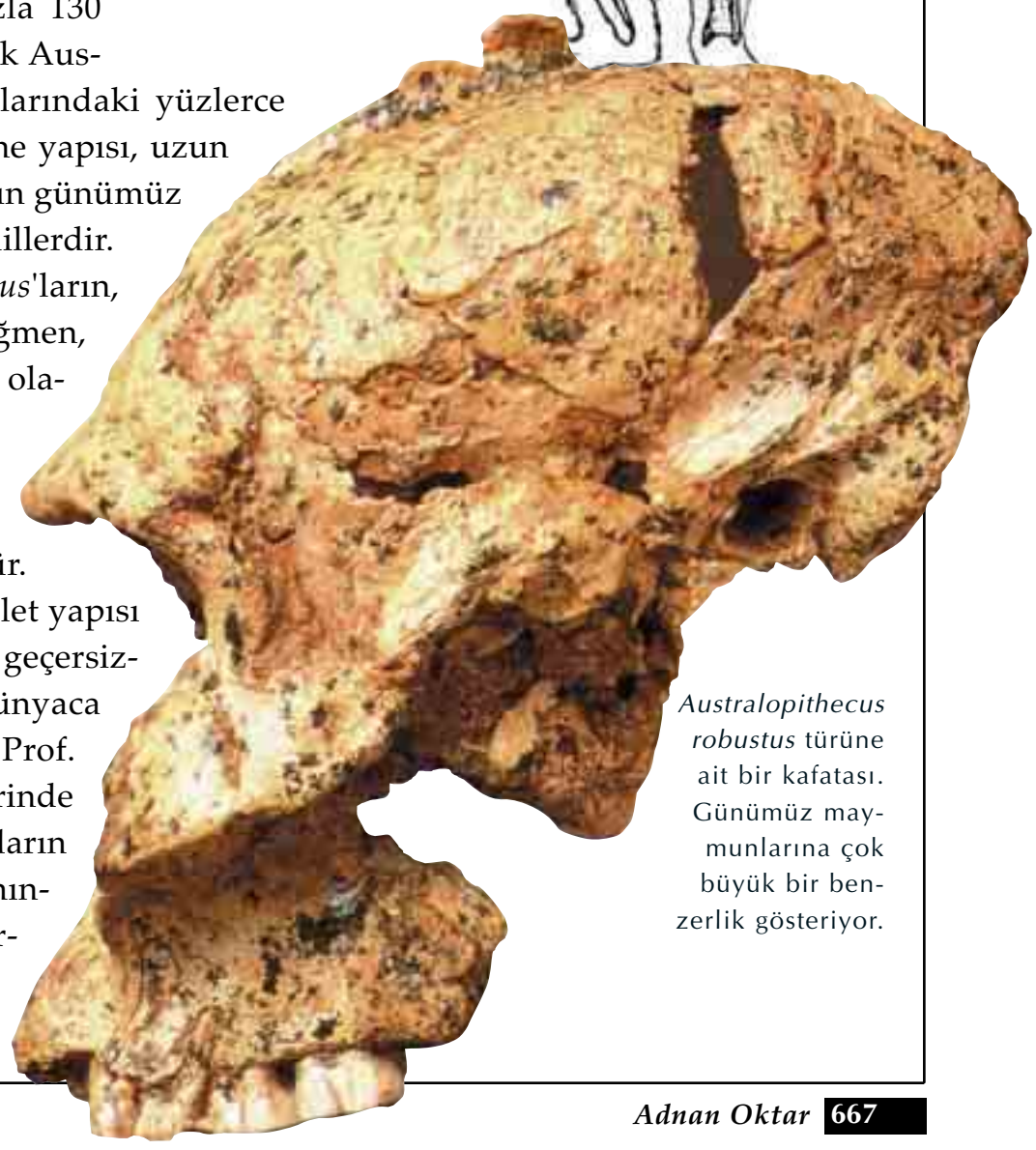

Australopithecus robustus türüne ait bir kafatası. Günümüz maymunlarına çok büyük bir benzerlik gösteriyor.

A. AFARENSIS ve ŞEMPANZE

Yukarıda *Australopithecus afarensis* AL 444-2 fosilinin kafatası, altta ise günümüz şempanzesinin kafatası yer alıyor. Aradaki çok açık benzerlik, *A. afarensis*'in, hiçbir "insansı" özelliği olmayan sıradan bir maymun türü olduğunun açık bir göstergesi.

dan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen, *Australopithecuslar*'ın sadece **sıradan bir maymun türü** olduklarını ve **kesinlikle dik yürümedikleri** sonucuna varmıştır.[140] Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*'un iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.[141]

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, son dönemde evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilmektedir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. *Australopithecus afarensis* türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "Adieu Lucy" (Elveda Lucy) başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

> Yeni bir teori *Australopithecus* cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... *Australopithecuslar* ve *Homo* türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, *Homo* türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.[142]

"ELVEDA LUCY!"
Bilimsel bulgular, *Australopithecus* sınıfının en ünlü örneği sayılan "Lucy" hakkındaki evrimci varsayımları temelsiz bıraktı. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Şubat 1999 sayısında "Elveda Lucy" (Adieu Lucy) başlığı ile bu gerçeği kabul ediyor ve *Australopithecus*'un insanın atası sayılamayacağını onaylıyordu.

Homo habilis

Australopithecus'un iskelet ve kafatası yapılarının şempanzelerden neredeyse farksız oluşu ve canlıların dik yürüdükleri iddiasının da sağlam kanıtlarla çürütülmesi, evrimci paleoantropologları oldukça zor durumda bırakmıştır. Çünkü hayali evrim şemasında *Australopithecus*'dan sonra *Homo erectus* gelir. *Homo erectus*, isminin başındaki "homo" yani "insan" teriminden de anlaşıldığı gibi bir insan grubudur ve iskeleti de tamamen diktir. Kafatası hacmi *Australopithecus*'un iki katı kadardır. Şempanze benzeri bir maymun türü *Australopithecus*'dan, günümüz insanından farksız bir iskelete sahip olan *Homo erectus*'a geçmek ise, evrimci teoriye göre bile mümkün değildir. Dolayısıyla "bağlantı"lar, yani "ara form"lar gerekir. İşte *Homo habilis* kavramı, bu zorunluluktan doğmuştur.

Homo habilis sınıflandırması 1960'lı yıllarda ailece "fosil avcısı" olan Leakey'ler tarafından ortaya atıldı. Leakey'lere göre, *Homo habilis* olarak sınıflandırdıkları bu yeni tür canlı, dik yürüme yeteneğine, göreceli olarak büyük bir beyin hacmine, taştan ve tahtadan alet kullanma yeteneğine sahipti. Bu sebeple insanın atası olabilirdi.

Oysa 80'li yılların ortalarından sonra bulunan aynı türe ait yeni fosiller, bu görüşü tamamen değiştirecekti. Yeni bulunan fosillere dayanan Bernard Wood ve Loring Brace gibi araştırmacılar, bunların, "alet kullanabilen insan" anlamına gelen *Homo habilis* yerine, "alet kullanabilen Güney Afrika maymu-

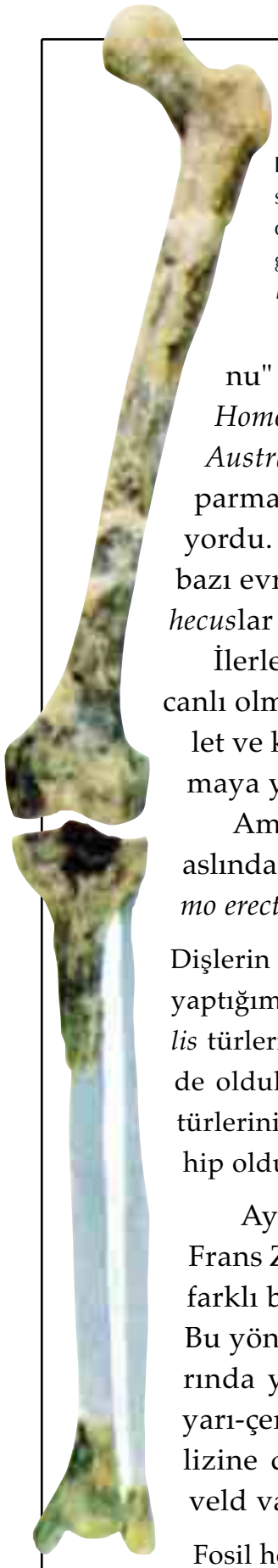

KNM-ER 1472 Uyluk kemiği. Bu uyluk kemiği, günümüz insanınkinden farksızdır. Bu kemiğin *Homo habilis* fosilleriyle aynı tabakada, ancak birkaç kilometre ötede bulunmuş olması, *Homo habilis*'in iki ayaklı bir canlı olduğu gibi yanlış bir yoruma yol açmıştı. 1987 yılında bulunan OH 62 fosili ise *Homo habilis*'in hiç de sanıldığı gibi iki ayaklı bir canlı olmadığını gösterdi. Bugün çok sayıda bilim adamı *Homo habilis* sınıflamasının, *Australopithecus*'a çok benzer bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

nu" anlamına gelen *Australopithecus habilis* olarak sınıflandırılması gerektiğini söylediler. Çünkü *Homo habilis*, *Australopithecus* ismi verilen maymunlarla birçok ortak özellikler taşıyordu. Aynı *Australopithecus* gibi uzun kollu, kısa bacaklı ve maymunsu bir iskelet yapısına sahipti. El ve ayak parmakları tırmanmaya uyumluydu. Çene yapıları tamamen günümüz maymunlarınınkine benziyordu. 630 cc.'lik beyin hacimleri de bunların birer maymun olduklarının bir göstergesiydi. Kısacası bazı evrimciler tarafından bir ara form olarak gösterilen *Homo habilis*, gerçekte tüm diğer *Australopithecus*lar gibi soyu tükenmiş bir maymundu.

İlerleyen yıllarda yapılan araştırmalar, *Homo habilis*'in gerçekten de *Australopithecus*'tan farklı bir canlı olmadığını ortaya koydu. 1984 yılında Tim White tarafından bulunan ve OH62 ismi verilen iskelet ve kafatası fosili, bu türün günümüz maymunlarınınki gibi küçük beyin hacmine, dallara tırmanmaya yarayan uzun kollara ve kısa bacaklara sahip olduğunu gösterdi.

Amerikalı antropolog Holly Smith'in 1994 yılında yaptığı detaylı analizler de yine *Homo habilis*'in aslında "homo" yani insan değil, maymun olduğunu gösterdi. Smith, *Australopithecus*, *Homo habilis*, *Homo erectus* ve *Homo neandertalensis* türlerinin dişleri üzerinde yaptığı analizler hakkında şöyle diyordu:

> Dişlerin gelişimi ve yapısı kriterine dayanarak yaptığımız analizler, *Australopithecus* ve *Homo habilis* türlerinin Afrika maymunlarıyla aynı kategoride olduklarını, ancak *Homo erectus* ve *Neanderta*l türlerinin günümüz insanlarıyla aynı yapıya sahip olduğunu göstermektedir.[143]

Australopithecus ve *Homo habilis* sınıflamalarına dahil edilen maymunların dik yürüdükleri yönündeki iddia, Fred Spoor'un yönetiminde yapılan iç kulak analizleri tarafından yalanlanmıştır. Spoor ve ekibi, iç kulaktaki denge merkezlerini karşılaştırarak yaptıkları incelemelerde, her iki sınıflamanın da günümüz maymunlarına benzer bir hareket biçimine sahip olduğunu göstermiştir.

Aynı yıl Fred Spoor, Bernard Wood ve Frans Zonneveld adlı üç anatomi uzmanı, çok farklı bir yöntemle yine aynı sonuca ulaştılar. Bu yöntem, insan ve maymunların iç kulaklarında yer alan ve denge sağlamaya yarayan yarı-çembersel kanalların karşılaştırmalı analizine dayanıyordu. Spoor, Wood ve Zonneveld vardıkları sonucu şöyle özetlediler:

> Fosil hominidler arasında, günümüz insanı morfolojisini gösteren ilk tür *Homo erectus*'tur. Tersine, güney Afrika'dan gelen ve *Australopithecus* ve *Paranthropus* olarak yorumlanan kafatasındaki yarı dairesel kanal boyutları, günümüze kadar yaşayan büyük maymunlara benzemektedir.[144]

Stw 53 adındaki *Homo habilis* örneği üzerinde incelemeler yapan Spoor, Wood ve Zonneveld, "Stw 53'ün, *Australopithecineler*'den daha az iki ayaklı davranışları gösterdiğini" buldular. Bu *H. habilis* örneğinin *Australopithecus* türünden çok daha fazla maymuna benzediği anlamına gelmektedir. Dolayısıyla söz konusu bilim adamları, Stw 53'ün "*Australopithecineler* ve *H. erectus*'da görülen morfolojiler arasında ara geçiş olması mümkün değildir." sonucuna vardılar.[145]

Bu bulgu çok önemli iki sonucu göstermektedir:

(1) *Homo habilis* adıyla anılan fosiller, gerçekte "homo" yani insan sınıflamalarına değil, *Australopithecus* (maymun) sınıflamalarına dahildir.

(2) Hem *Homo habilis* hem de *Australopithecus* türleri, eğik yürüyen, yani maymun iskeletine sahip canlılardır. İnsanlarla ilgileri yoktur.

Homo rudolfensis Hakkındaki Yanılgı

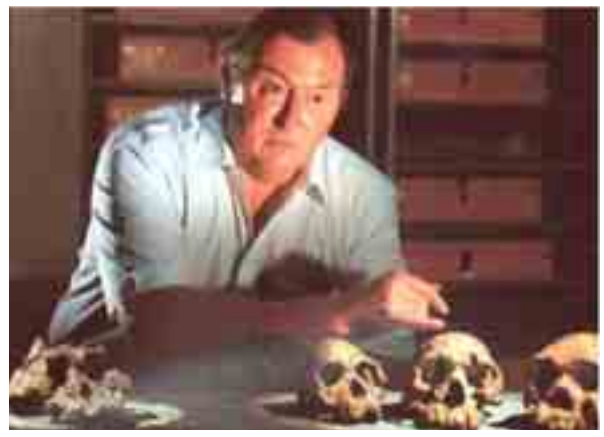

Richard Leakey, *Homo rudolfensis* konusunda hem kendisini, hem de paleoantropoloji dünyasını yanılttı.

Homo rudolfensis terimi, 1972 yılında bulunan birkaç fosil parçasına verilen isimdir. Söz konusu fosil parçaları Kenya'daki Rudolf nehri civarında bulunduğu için, bu fosilin temsil ettiği varsayılan türe de *Homo rudolfensis* adı verilmiştir. Çoğu paleoantropolog ise bu fosillerin aslında ayrı bir türe ait olmadığını, *Homo rudolfensis* denen canlının da aslında bir *Homo habilis*, yani bir maymun türü olduğunu kabul etmektedir.

Fosilleri bulan Richard Leakey, 2.8 milyon yıl yaş biçtiği ve "KNM-ER 1470" olarak adlandırdığı kafatasını antropoloji tarihinin en büyük buluşu gibi tanıtmış ve büyük yankı uyandırmıştı. *Australopithecus* gibi küçük bir kafatası hacmi olan, ancak insansı bir yüze sahip bulunan canlı, Leakey'e göre, *Australopithecus* ile insan arasındaki kayıp halkaydı. Ancak bir süre sonra anlaşılacaktı ki, KNM-ER 1470 kafatasının bilimsel dergilere kapak olan "insansı" yüzü, gerçekte kafatası parçalarını birleştirirken yapılan -belki de kasıtlı- hataların sonucuydu. İnsan yüzü anatomisi üzerinde çalışmalar yapan Prof. Tim Bromage, 1992 yılında bilgisayar simülasyonları yardımıyla ortaya çıkardığı bu gerçeği şöyle özetler:

> KNM-ER 1470'in rekonstrüksiyonu yapılırken, yüz, aynı günümüz insanlarında olduğu gibi, kafatasına neredeyse tam paralel bir biçimde inşa edilmişti. Oysa yaptığımız incelemeler, yüzün kafatasına daha eğimli bir biçimde inşa edilmiş olmasını gerektirmektedir. Bu ise, aynı *Australopithecus*'da gördüğümüz maymunsu yüz özelliğini meydana getirir.[146]

Bu konuda evrimci paleoantropolog J. E. Cronin de şöyle der:

> Kaba olarak biçimlendirilmiş yüz, düşük kafatası genişliği ve büyük azı dişler gibi ilkel özellikler, KNM-ER 1470'in *Australopithecus* ile paylaştığı ilkel özelliklerdir... KNM-ER 1470, diğer erken *Homo* örnekleri gibi, öteki ince yapılı *Australopithecus*'la birçok yapısal ortak özellik taşır. Bu özellikler, diğer geç *Homo* örneklerinde (yani *Homo erectus*'ta) bulunmaz.[147]

Michigan Üniversitesi'nden C. Loring Brace ise, çene ve diş yapısı üzerinde yaptığı analizlerde 1470 kafatası hakkında yine aynı sonuca varmıştır: "Çenenin büyüklüğü ve azı dişlerinin kapladığı yerin genişliği, ER 1470'in tam anlamıyla bir *Australopithecus* yüz ve dişlerine sahip olduğunu göstermektedir."[148]

KNM-ER 1470 üzerinde en az Leakey kadar incelemede bulunmuş olan John Hopkins Üniversitesi paleoantropoloğu Prof. Alan Walker da, bu canlının *Homo erectus* ya da *Homo rudolfensis* gibi bir "homo" yani insan türüne dahil edilmemesi, aksine *Australopithecus* sınıfına sokulması gerektiğini savunmaktadır.[149]

Kısacası, *Australopithecus* ile *Homo erectus* arasında bir geçiş formu gibi gösterilmeye çalışılan *Homo habilis* ya da *Homo rudolfensis* gibi sınıflamalar tamamen hayalidir. Bu canlılar bugün çoğu araştırmacının kabul ettiği gibi, *Australopithecus* serisinin birer üyesidirler. Bütün anatomik özellikleri, bu canlıların birer maymun türü olduklarını göstermektedir.

Bu gerçek, Bernard Wood ve Mark Collard adlı iki evrimci antropoloğun 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan incelemeleriyle daha da belirgin hale gelmiştir. Wood ve Collard, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* (Skull 1470 türü) kategorilerinin hayali olduğunu, aslında bu kategorilere dahil edilen fosillerin *Australopithecus* sınıflaması içinde incelenmesi gerektiğini şöyle açıklamışlardır:

Daha yakın zamanda, fosil türleri, mutlak beyin hacmi, dil yeteneği konusundaki çıkarımlar ve el fonksiyonu ve taştan aletler yapma becerileri konusundaki kurgular gibi temellere dayanılarak, *Homo* kategorisine dahil edilmiştir. Birkaç istisna haricinde, bu (*Homo*) cinsinin insan evrimi içindeki tanımı ve kullanımı ve *Homo*'nun sınırının belirlenişi, sanki sorunsuz bir olgu gibi kabul edilmiştir. Ama... yeni bulgular, mevcut bulgulara getirilen yeni yorumlar ve paleoantropolojik kayıtlar üzerindeki kısıtlamalar, sınıflamaları *Homo* cinsine dahil etmek için kullanılan kriterleri geçersiz hale getirmektedir... Pratikte, fosilleşmiş hominid türleri, *Homo* kategorisine, dört temel kriterden biri veya daha fazlasına göre dahil edilmektedir... Oysa şimdi açık hale gelmiştir ki, bu kriterlerin hiçbiri tatminkar değildir. Kafatası hacmi problemlidir, çünkü mutlak beyin kapasitesinin biyolojik bir önemi olduğu varsayımı tartışmalıdır. Aynı şekilde, konuşma fonksiyonunun beynin genel görünümünden güvenilir şekilde çıkarsanamayacağına dair oldukça tatmin edici kanıtlar vardır ve beynin konuşma ile ilgili bölgelerinin, daha önceki çalışmaların ima ettiğinin aksine lokalize olmadığına dair kanıtlar vardır...
Bir başka deyişle, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*'e ait fosil bulguları eklendiğinde, *Homo* cinsi iyi bir cins değildir. Dolayısıyla, *H. habilis* ve *H. rudolfensis*, *Homo* cinsinden çıkarılmalıdır... Şu an için, hem *H. habilis*'in hem de *H. rudolfensis*'in *Australopithecus* cinsine geçirilmesini öneriyoruz.[150]

Wood ve Collard'ın vardığı sonuç, anlattığımız gerçeği doğrulamaktadır: Tarihte "ilkel insan ataları" yoktur. Bu şekilde gösterilen canlılar, gerçekte *Australopithecus* kategorisine dahil edilmeleri gereken maymunlardır. Fosil kayıtları, bu soyu tükenmiş maymunlar ile fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkan *Homo* yani insan türü arasında hiçbir evrimsel ilişki olmadığını göstermektedir.

Homo erectus

Evrimcilerin hayali şemasına göre *Homo* türünün kendi içindeki evrimi şöyledir: Önce *Homo erectus*, sonra *Homo sapiens archaic* ve *Neandertal* (*Homo sapiens neanderthalensis*) insanı, sonra da Cro-magnon Adamı (*Homo sapiens sapiens*). Oysa bu sınıflamaların hepsi, gerçekte sadece özgün insan ırklarıdır. Aralarındaki fark, bir eskimo ile bir zenci ya da bir pigme ile Avrupalı arasındaki farktan daha büyük değildir.

Öncelikle evrimcilerin en ilkel insan türü saydıkları *Homo erectus*'u inceleyelim. "Erect" terimi "dik" demektir. *Homo erectus* ise "dik yürüyen insan" anlamına gelir. Evrimciler bu insanları, "erect" sıfatı ile öncekilerden ayırmak zorunda kalmışlardır. Çünkü eldeki tüm *Homo erectus* fosilleri, *Australopithecus* ya da *Homo habilis* örneğinde görülmediği kadar diktir. **Günümüz insanının iskeleti ile *Homo erectus* iskeleti arasında hiçbir fark yoktur.**

Evrimcilerin *Homo erectus*'u "ilkel" saymaktaki en önemli dayanakları ise, kafatası hacminin (900-1100 cc) günümüz insanının ortalamasından küçüklüğü ve kalın kaş çıkıntılarıdır. Oysa bugün de dünyada *Homo erectus*'la aynı kafatası ortalamasında pek çok insan yaşamaktadır (örneğin pigmeler) ve bugün de çeşitli ırklarda kaş çıkıntıları vardır. (örneğin Avusturalya yerlileri Aborijinler'de)

Kafatası hacmi farklılığının zeka ve beceri yönünden hiçbir fark oluşturmadığı ise, bilinen bir gerçektir. Zeka, beynin hacmine göre değil, beynin kendi içindeki organizasyonuna göre değişir.[151]

Homo erectus'u dünyaya tanıtan fosiller, her ikisi de Asya'da bulunan Pekin Adamı ve Java Adamı fosilleriydi. Ancak zamanla bu iki kalıntının da güvenilir olmadıkları anlaşıldı. Pekin Adamı, sadece alçıdan yapılmış ve aslı kaybolmuş modellerden ibaretti, Java Adamı ise bir kafatası parçası ile ondan metrelerce uzakta bulunmuş bir leğen kemiğinden oluşuyordu ve bunların aynı canlıya ait olduğuna dair hiçbir gösterge yoktu. Bu nedenle Afrika'da bulunan *Homo erectus* fosilleri giderek daha fazla önem kazandı. (Bu arada, *Homo erectus* olarak tanımlanan fosillerin bir kısmının, bazı evrimciler tarafından *Homo ergaster* adlı ikinci bir sınıflamaya dahil edildiğini de belirtmek gerekir. Bu konuda aralarında anlaşmazlık vardır. Biz söz konusu fosillerin hepsini *Homo erectus* sınıflaması içinde ele alacağız.)

Afrika'da bulunan *Homo erectus* örneklerinin en ünlüsü, Kenya'daki Turkana Gölü yakınlarında bulunan "Turkana Çocuğu" fosilidir. Bu fosilin sahibinin 12 yaşında bir çocuk olduğu ve büyüdüğü zaman yaklaşık 1.83 m boyunda olacağı saptanmıştır. Fosilin dik iskelet yapısı günümüz insanından farksızdır. Amerikalı paleoantropolog Alan Walker, "ortalama bir patoloğun bu fosilin iskeletiyle, günümüz insanı iskeletini birbirinden ayırmasının çok güç olduğunu" söyler. Walker kafatasını gördüğünde güldüğünü, çünkü kafatası-

Homo erectus kafatasla-rında bulunan büyük kaş çıkıntıları, geriye doğru eğimli alın yapısı gibi özellikler, günümüzde yaşayan bazı ırklarda da görülür. Alttaki yerli in-sanda olduğu gibi.

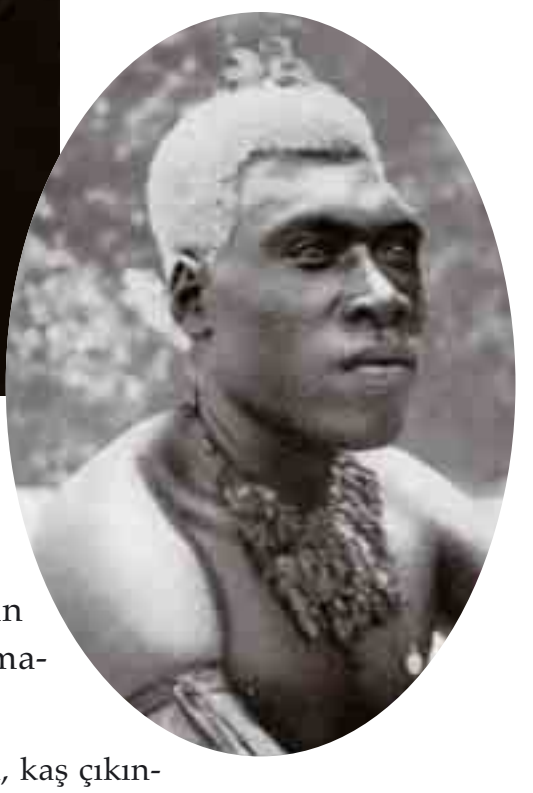

nın "bir Neandertal kafatasına aşırı derecede benzediğini" yazar.[152] Ne-andertaller biraz sonra inceleyeceğimiz gibi günümüz insanın bir ırkıdır-lar. Dolayısıyla *Homo erectus* da yine günümüz insanın bir ırkıdır.

Nitekim evrimci paleoantropolog Richard Leakey bile *Homo erectus*'un günümüz insanı ile olan farklılığının ırksal farklılıktan öte bir anlam taşıma-dığını şöyle ifade eder:

> Herhangi bir kişi farklılıkları fark edebilir: Kafatasının biçimi, yüzün açısı, kaş çıkın-tısının kabalığı vs. Ancak bu farklılıklar bugün değişik coğrafyalarda yaşamakta olan insan ırklarının birbir-leri arasındaki farklılıklardan daha fazla değildir. Böyle bir varyasyon, topluluklar birbirlerinden uzun za-man aralıklarında ayrı tutuldukları zaman ortaya çıkar.[153]

Connecticut Üniversitesi'nden Prof. William Laughlin, Eskimolar ve Aleut Adaları insanları üzerin-de uzun yıllar anatomik incelemeler yapmış ve bu insanlar ile *Homo erectus*'un şaşırtıcı derecede birbir-lerine benzediklerini görmüştür. Laughlin'in vardığı sonuç, tüm bu ırkların gerçekte *Homo sapiens* türü-ne (günümüz insanına) ait farklı ırklar olduğudur:

> Hepsi *Homo sapiens* türüne ait olan Eskimolar ve Avustralya yerlileri gibi uzak gruplar arasındaki büyük farklılıkları dikkate aldığımızda, *Homo erectus*'un da kendi içinde farklılıklar taşıyan bu türe (*Homo sapiens*'e) ait olduğu sonucuna varmak çok mantıklı gözükmektedir.[154]

Homo erectus'un yapay bir sınıflama olduğu, *Homo erectus* kategorisine dahil edilen fosillerin gerçek-te *Homo sapiens*'ten ayrı bir tür sayılacak kadar farklılık taşımadığı, son yıllarda bilim dünyasında gide-rek daha fazla dile getirilmektedir. *American Scientist* dergisinde, bu konudaki tartışmalar ve 2000 yılın-da bu konuda yapılan bir konferansın sonucu şöyle özetlenmektedir:

> Senckenberg konferansına katılanların çoğu, Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff, Canberra Üniver-sitesi'nden Alan Thorne ve meslektaşları tarafından başlatılan ve *Homo erectus*'un taksonomik statüsünü ele alan ateşli tartışmaya dahil oldular. Bunlar (Wolpoff ve Thorn) güçlü bir şekilde, *Homo erectus*'un bir tür ola-rak geçerliliği bulunmadığını, tamamen ortadan kaldırılması gerektiğini savundular. *Homo* cinsinin tüm üye-leri, 2 milyon yıl öncesinden günümüze kadar, varyasyona oldukça açık ve geniş alanlara yayılmış tek bir tür, yani *Homo sapiens* türüydü onlara göre, ve bu tür içinde doğal kırılmalar ve alt bölünmeler bulunmuyor-du. Konferansın konusu, *Homo erectus*'un var olmadığıydı.[155]

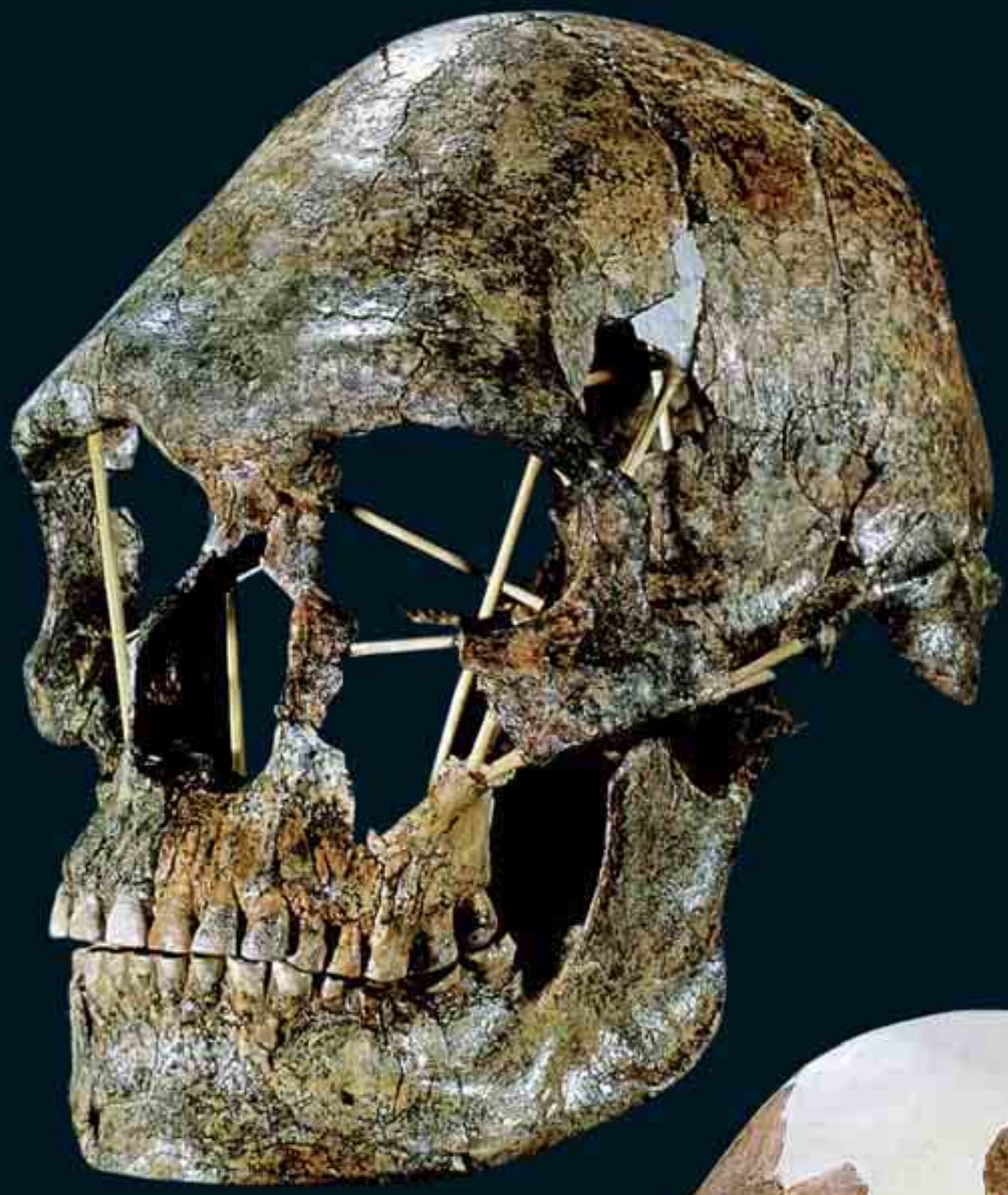

10 BİN YILLIK
HOMO ERECTUSLAR

10 Ekim 1967'de Avustralya Victoria'daki Kow Swamp gölü yakınında bulunan bu iki kafatasına Kow Swamp I ve Kow Swamp V adları verildi.

Fosilleri bulan Alan Thorne ve Philip Macumber, bunları birer *Homo sapiens* kafatası olarak yorumladılar. Oysa bu kafatasları çok büyük oranda *Homo erectus* özellikleri gösteriyorlardı. *Homo sapiens* olarak tanımlanmalarının tek nedeni ise, 10 bin yıl olduğu hesaplanan yaşlarıydı. Evrimciler, günümüz insanından 500 bin yıl önce yaşamış ilkel bir "tür" olarak tanımladıkları *Homo erectuslar*'ın, bundan 10 bin sene önce yaşayan bir insan ırkı olduğu gerçeğini kabul etmek istememişlerdi.

THIS WEEK

Ancient mariners

Early humans were much smarter than we suspected

OUR ancestors made organised sea journeys more than 700 000 years earlier than previously thought—and they probably used language to coordinate their efforts.

This surprising new theory comes from palaeoanthropologist Mike Morwood and his colleagues at the University of New England in northern New South Wales. It is the result of an intriguing find during their exploration of an ancient lake bed at Mata Menge on the island of

ash surrounding the tools were between 800 000 and 880 000 years old. Fossil plants and animals found near the tools dated from the same period.

The researchers believe the tools were used by the ancestral human species *Homo*

***HOMO ERECTUS*'UN DENİZCİLİK KÜLTÜRÜ**

"Antik denizciler: İlk insanlar sandığımızdan daha akıllıydılar". *New Scientist* dergisinde yayınlanan 14 Mart 1998 tarihli bu makaleye göre evrimcilerin *Homo erectus* ismini verdikleri insanlar, günümüzden 700 bin yıl önce gemicilik yapıyorlardı. Gemi yapabilecek bilgi, teknoloji ve kültüre sahip insanların ilkel sayılmaları elbette ki mümkün değildir.

Üstteki tezi savunan bilim adamlarının vardığı sonuç, "*Homo erectus*, *Homo sapiens*'ten farklı bir tür değil, *Homo sapiens* içindeki bir ırktır" şeklinde de özetlenebilir. Bir insan ırkı olan *Homo erectus* ile "insanın evrimi" senaryosunda kendisinden önce gelen maymunlar (*Australopithecus*, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis*) arasında ise büyük bir uçurum vardır. Yani fosil kayıtlarında beliren ilk insanlar, evrim süreci olmadan, aynı anda ve aniden ortaya çıkmışlardır.

Neandertaller: Anatomileri ve Kültürleri

Neandertaller (*Homo neanderthalensis*) bundan 100 bin yıl önce Avrupa'da aniden ortaya çıkmış ve yaklaşık 35 bin yıl önce de yine hızlı ve sessiz bir biçimde yok olmuş -ya da diğer ırklarla karışarak asimile olmuş- insanlardır. Günümüz insanından tek farkları, iskeletlerinin biraz daha güçlü ve kafatası ortalamalarının biraz daha yüksek olmasıdır.

Neandertaller bir insan ırkıdır ve bugün artık bu gerçek hemen herkes tarafından kabul edilmektedir. Bazı evrimci paleoantropologlar bu insanları çok uzun zaman "ilkel bir tür" olarak kabul etmiş, ama bulgular *Neandertal* insanının bugün sokakta yürüyen herhangi bir "yapılı" insandan daha farklı olmadığını göstermiştir. Bu konuda önde gelen bir otorite sayılan New Mexico Üniversitesi'nden paleoantropolog Erik Trinkaus şöyle yazar:

> Neandertal kalıntıları ve günümüz insanı kemikleri arasında yapılan ayrıntılı karşılaştırmalar göstermektedir ki, Neandertallerin anatomisinde ya da hareket, alet kullanımı, zeka seviyesi veya konuşma kabiliyeti gibi özelliklerinde günümüz insanlarından aşağı sayılabilecek hiçbir şey yoktur.[156]

Bu nedenle günümüzde birçok araştırmacı, *Neandertal* insanını günümüz insanının bir alt türü olarak tanımlayarak *Homo sapiens ne-*

***HOMO ERECTUS* ve ABORİJİN**

Yandaki Turkana Çocuğu iskeleti, bugüne kadar bulunmuş en eksiksiz *Homo erectus* örneğidir. İlginç olan 1.6 milyon yıllık bu fosilin iskeleti ile günümüz insanı arasında hiçbir belirgin farklılığın olmayışıdır. Özellikle de en sağdaki Aborijin yerlisi fosili, Turkana Çocuğu'na çok benzemektedir. Bu durum, *Homo erectus*'un herhangi bir "ilkel" özelliği bulunmayan özgün bir insan ırkı olduğunu bir kez daha göstermektedir.

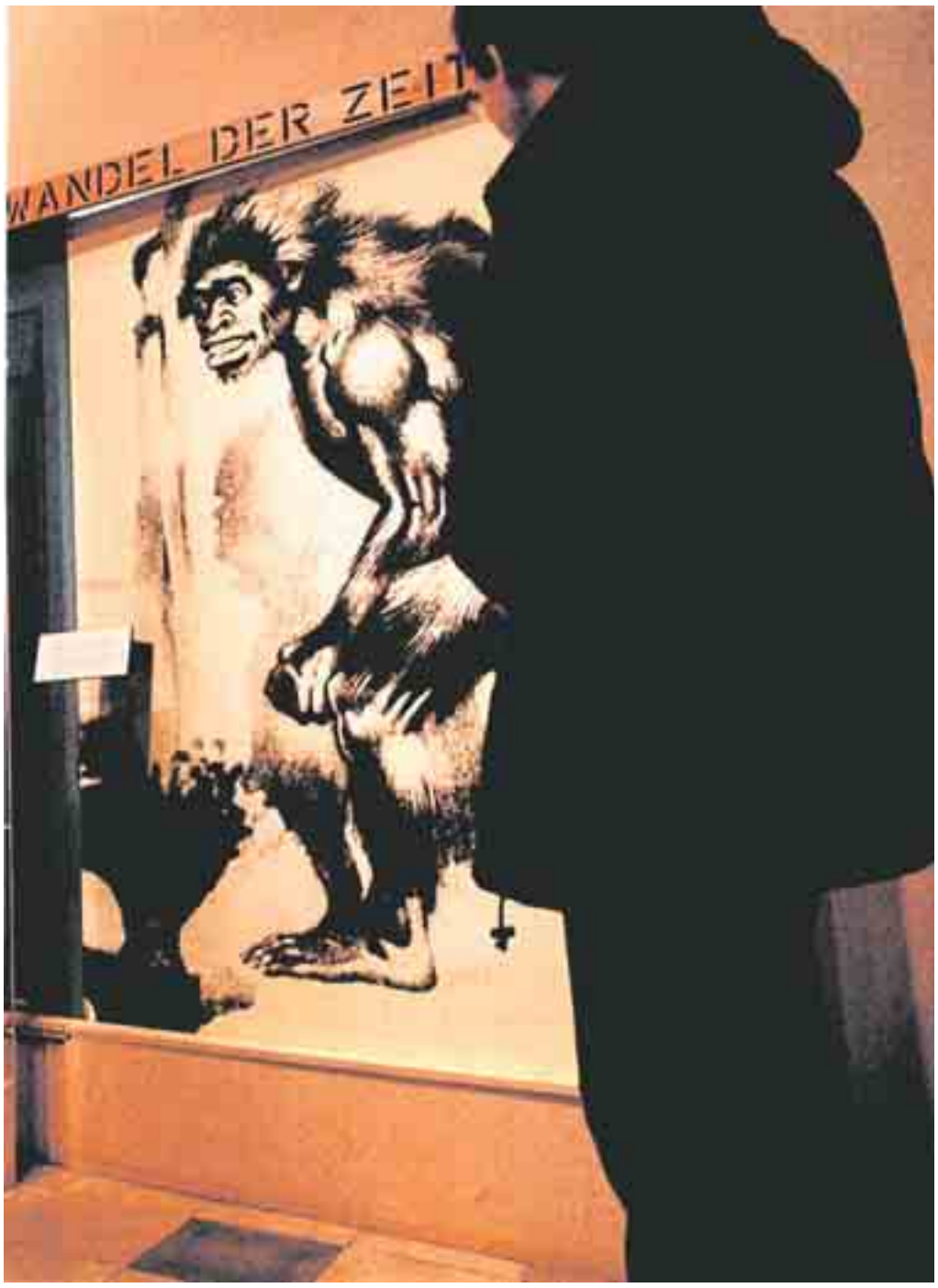

GERÇEĞE KARŞI PROPAGANDA
Fosil bulguları *Neandertal* insanının bize göre hiçbir "ilkel" yönü bulunmayan bir insan ırkı olduğunu göstermesine rağmen, *Neandertaller* hakkında kurulmuş olan evrimci ön yargılar değişmiyor. *Neandertal* insanları, hala bazı evrimci müzelerde, yanda olduğu gibi "maymun adam" olarak resmediliyorlar. Bu, Darwinizm'in bilimsel bulgulara değil, ön yargı ve propagandaya dayandığının bir göstergesidir.

andertalensis demektedir.

Öte yandan fosil bulguları, *Neandertaller*in ileri bir kültüre de sahip olduklarını göstermektedir. Bunun en ilginç örneklerinden biri, *Neandertal* insanları tarafından yapılmış olan fosilleşmiş bir flüttür. Bir ayının uyluk kemiğinden yapılmış olan söz konusu flüt, arkeolog Ivan Turk tarafından 1995 Temmuz'unda Kuzey Yugoslavya'daki bir mağarada bulunmuştur. Daha sonra da bir müzikolog olan Bob Fink, flütü analiz etmiştir. Fink, karbon testine göre yaşının 43.000 ile 67.000 yıl arasında olduğu düşünülen bu aletin, 4 nota çıkardığını ve flütte yarım tonlar ve tam tonların da olduğunu tespit etmiştir. Bu keşif, neandertallerin Batı müziğinin temel formu olan yedi nota ölçüsünü kullandıklarını göstermektedir. Flütü inceleyen Fink, "eski flütün üzerindeki ikinci ve üçüncü delikler arasındaki mesafenin, üçüncü ve dördüncü delikler arasındaki mesafenin iki katı" olduğunu belirtmektedir. Bunun anlamı birinci mesafenin tam notayı, ona komşu olan mesafenin de yarım notayı temsil ettiğidir. "Bu üç nota inkar edilemez bir şekilde diatonik bir ölçekteki gibi ses çıkarır" diyen Fink, **Neandertallerin müzik kulağı ve bilgisi olan insanlar olduğunu** belirtmektedir.[157]

Diğer bazı fosil bulguları, *Neandertaller*in ölülerini gömdüklerini, hastalarına baktıklarını, kolye ve benzeri takı eşyaları kullandıklarını göstermektedir.[158]

Öte yandan fosil kazıları sırasında *Neandertal* insanları tarafından kullanıldığı tespit edilen 25 bin yıllık bir dikiş iğnesi de bulunmuştur. Kemikten yapılmış olan bu iğne son derece düzgündür ve iplik geçirilmesi için açılmış bir deliğe sahiptir.[159] Elbette dikiş iğnesine ihtiyaç duyacak bir giyim-kuşam kültürüne sahip olan insanlar "'ilkel" sayılamazlar.

*Neandertaller*in alet yapma yetenekleri hakkında yapılan en iyi araştırma New Mexico Üniversitesi'nde antropoloji ve arkeoloji profesörü olan Steven L. Kuhn ve Mary C. Stiner'a aittir. İki bilim adamı da evrim teorisini savunmalarına rağmen, yaptıkları arkeolojik araştırmalar ve analizler sonucu, İtalya'nın güneybatı sahilindeki mağaralarda binlerce yıl yaşamış olan ***Neandertaller*in, günümüz insanı gibi kompleks bir düşünce yapısı gerektiren faaliyetlerde bulunduklarını** ortaya koymuşlardır.[160]

Kuhn ve Stiner bu mağaralarda çeşitli aletler bulmuşlardır. Buluntular, mızrak uçları da dahil olmak üzere kesici türden sivri uçludur ve dikkatli bir şekilde çakmak taşının kenarlarındaki katmanların yontulmasıyla yapılmıştır. Böyle sivri uçlar meydana getirecek şekilde katmanları yontmak, kuşkusuz zeka ve

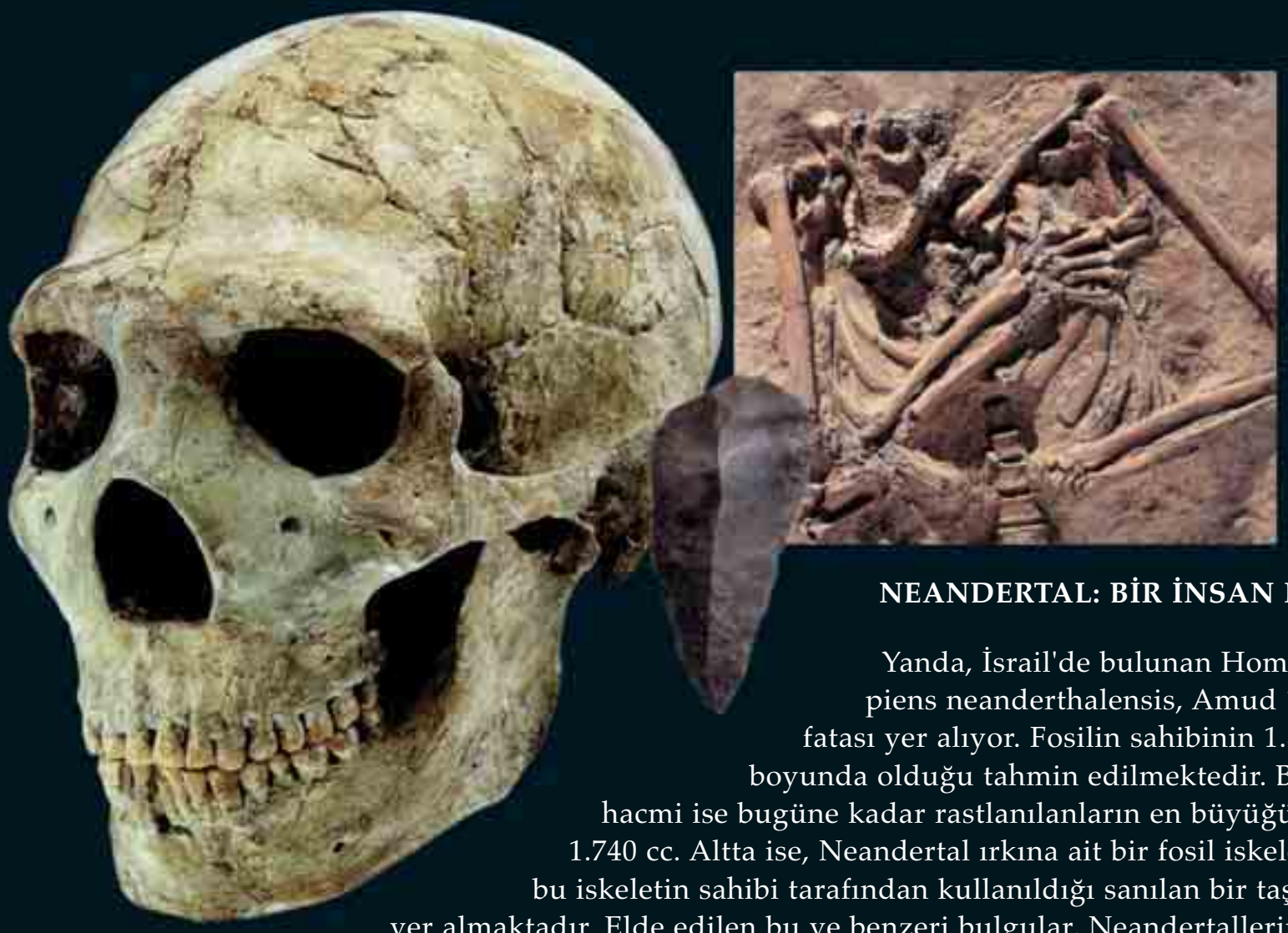

NEANDERTAL: BİR İNSAN IRKI

Yanda, İsrail'de bulunan Homo sapiens neanderthalensis, Amud 1 kafatası yer alıyor. Fosilin sahibinin 1.80 m boyunda olduğu tahmin edilmektedir. Beyin hacmi ise bugüne kadar rastlanılanların en büyüğüdür: 1.740 cc. Altta ise, Neandertal ırkına ait bir fosil iskelet ve bu iskeletin sahibi tarafından kullanıldığı sanılan bir taş alet yer almaktadır. Elde edilen bu ve benzeri bulgular, Neandertallerin zaman içinde kaybolmuş özgün bir insan ırkı olduklarını göstermektedir.

NEANDERTALLERİN DİKİŞ İĞNESİ

Neandertal insanının günümüzden on binlerce yıl önce giyim-kuşam bilgisine sahip olduğunu gösteren dikkat çekici bir fosil: 26 bin senelik iğne. *(D. Johanson, B. Edgar, From Lucy to Language, s. 99)*

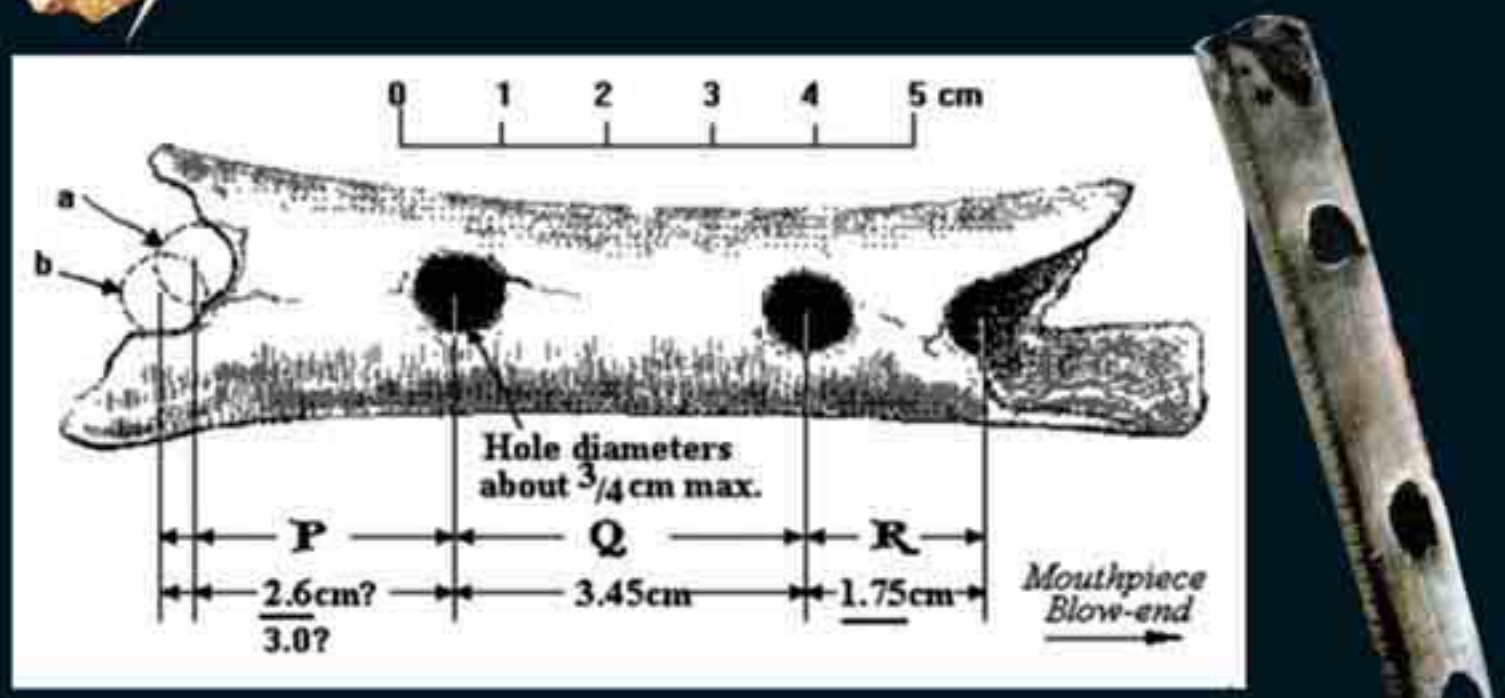

NEANDERTALLERİN FLÜTÜ

Neandertal insanına ait kemikten yapılmış flüt. Bu flüt üzerinde yapılan hesaplamalar, deliklerin doğru notalarda ses verecek biçimde açıldığını, yani bunun son derece ustaca tasarlanmış bir enstrüman olduğunu göstermiştir. Üstte Bob Fink adlı araştırmacınınflütle ilgili hesapları görülüyor .Bu gibi bulgular, evrimci propagandanın aksine, Neandertal insanlarının ilkel mağara adamları değil, medeni bir insan ırkı olduğunu göstermektedir. *(The AAAS Science News Service, Neanderthals Lived Harmoniously, 3 Nisan 1997)*

beceri gerektiren bir işlemdir. Bu işlemdeki en önemli problemlerden biri, kayaların ucundaki baskılar sonucu meydana gelen kırılmalardır. Bu yüzden işlemi yapan kişi, bir dahaki sefere uçları doğru muhafaza edebilmek için "ne kadar vurmalıyım" ya da eğri bir alet yapıyorsa "ne kadar eğriltmem gerekir" diye karar vermek ve kendi kendine ince bir hesap yapmak durumundadır.

California Üniversitesi'nden Margaret Conkey, neandertallerden önceki dönemlere ait olan aletlerin dahi ne yaptığının bilincinde olan zeki topluluklar tarafından yapıldığını şöyle anlatmaktadır:

> Arkaik insanların elleriyle yaptıkları nesnelere bakacak olursanız, hiç de acemi işi şeyler olmadıklarını görürsünüz. Arkaik insanlar kullandıkları malzemenin nasıl bir şey olduğunu ve nasıl bir dünyada yaşadıklarının bilincindedirler.[161]

Kısacası, bilimsel bulgular, *Neandertaller*in zeka ve kültür düzeyi yönünden bizlerden farkı olmayan bir insan ırkı olduğunu göstermektedir. Bu ırk, diğer ırklarla karışıp asimile olarak ya da bilinmeyen bir şekilde tükenerek tarih sahnesinden çekilmiştir. Ama hiçbir şekilde "ilkel", "yarı maymun" vs. değildir.

Homo sapiens archaic, Homo heilderbergensis ve Cro-Magnon

Tipik bir *Cro-magnon* kafatası

Homo sapiens archaic, hayali evrim şemasının günümüz insanından bir önceki basamağını oluşturur. Aslında bu insanlar hakkında evrimciler açısından söylenecek bir şey yoktur, zira bunlar günümüz insanından ancak çok küçük farklılıklarla ayrılırlar. Hatta bazı araştırmacılar, bu ırkın temsilcilerinin günümüzde hala yaşamakta olduklarını söyleyerek Avustralyalı Aborijin yerlilerini örnek gösterirler. Aborijin yerlileri de aynı bu ırk gibi kalın kaş çıkıntılarına, içeri doğru eğik bir çene yapısına ve biraz daha küçük bir beyin hacmine sahiptirler. Ayrıca çok yakın bir geçmişte Macaristan'da ve İtalya'nın bazı köylerinde bu insanların yaşamış olduklarına dair çok ciddi bulgular ele geçirilmiştir.

Evrimci literatürde *Homo heilderbergensis* olarak tanımlanan sınıflandırma ise, aslında *Homo sapiens archaic*'le aynı şeydir. Aynı insan ırkını tanımlamak için bu iki ayrı kavramın da kullanılmasının nedeni, evrimciler arasındaki görüş farklılıklarıdır. *Homo heilderbergensis* sınıflamasına dahil edilen tüm fosiller ise, anatomik olarak günümüz Avrupalılarına çok benzeyen insanların günümüzden 500 bin, hatta 740 bin yıl önce İngiltere'de ve İspanya'da yaşadıklarını göstermektedir.

Cro-magnon sınıflaması ise, 30.000 yıl önceye kadar yaşadığı tahmin edilen bir ırktır. Kubbe şeklinde bir kafatasına, geniş bir alına sahiptir. 1600 cc'lik kafatası hacmi, günümüz insanının ortalamasından fazladır. Kafatasında kalın kaş çıkıntıları vardır ve arka kısımda, Neandertal Adamı'nın ve *Homo erectus*'un karakteristik özelliği olan kemiksi çıkıntı bulunmaktadır.

Avrupalı bir ırk olarak kabul edilmesine karşın, *Cro-magnon* kafatasının yapısı ve hacmi, günümüzde Afrika ve tropik iklimlerde yaşayan bazı ırklara fazlasıyla benzemektedir. Bu benzerliğe dayanarak, Cromagnon'un Afrika kökenli eski bir ırk olduğu tahmin edilir. Diğer bazı paleoantropolojik bulgular, Cromagnon ve *Neandertal* ırklarının birbirleri ile kaynaşarak, günümüzdeki bazı ırklara temel oluşturduklarını göstermektedir.

Sonuç itibarıyla, bu insanların hiçbiri "ilkel tür"ler değildir. Tarih içinde yaşamış veya diğer ırklara karışıp asimile olarak ya da soyları tükenip yok olarak tarih sahnesinden çekilmiş farklı insan ırklarıdır.

Evrim Ağacının Çöküşü

Şimdiye kadar incelediklerimiz bize açık bir tablo oluşturdu: "İnsanın evrimi" senaryosu tümüyle hayali bir kurgudur. Çünkü böyle bir soy ağacının var olması için, maymunlarla ortak bir atadan insanlara aşamalı bir evrim yaşanmış ve bunun fosillerinin bulunmuş olması gerekir. Oysa maymunlarla insanlar arasında açık bir uçurum vardır. İskelet yapıları, kafatası hacimleri, dik ya da eğik yürüme kriterleri gibi özellikler, insan ile maymunun arasını açıkça ayırmaktadır. (En son olarak 1994 yılında iç kulaktaki denge kanalları üzerinde yapılan incelemelerin de *Australopithecus* ve *Homo habilis*'i maymun sınıfına, *Homo erectus*'u ise insan sınıfına ayırdığına değinmiştik.)

Bu farklı türler arasında bir soy ağacı olamayacağını gösteren çok önemli bir başka bulgu ise, birbirlerinin atası olarak gösterilen türlerin aynı anda ve birarada yaşamış olmalarıdır! Eğer evrimcilerin iddia ettikleri gibi *Australopithecus* zamanla *Homo habilis*'e, onlar da zamanla *Homo erectus*'a dönüşmüş olsalardı, bu türlerin yaşadıkları dönemlerin de birbirini izlemesi gerekirdi. Oysa aksine, böyle bir kronolojik sıralama yoktur.

Evrimcilerin kendi hesaplamalarına göre, *Australopithecus* 4 milyon yıl öncesinden 1 milyon yıl öncesine kadar yaşamıştır. *Homo habilis* olarak sınıflandırılan canlıların ise 1,7-1,9 milyon yıl öncesinde yaşadıkları hesaplanmaktadır. *Homo habilis*'ten daha "ileri" olduğu söylenen *Homo rudolfensis* için biçilen yaş ise, 2.5-2.8 milyon yıl kadar eskidir! Yani *Homo rudolfensis*, "atası" olması gereken *Homo habilis*'ten neredeyse 1 milyon yıl daha yaşlıdır. Öte yandan *Homo erectus*'un yaşı 1.6-1.8 milyon yıl kadar geri gitmektedir. Yani *Homo erectus* örnekleri de, sözde ataları olan *Homo habilis* sınıflamasıyla yaklaşık aynı zaman diliminde ortaya çıkmışlardır.

Alan Walker, "Doğu Afrika'da *Australopithecus* bireyleri ile *Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda yaşadıklarına dair kesin deliller vardır" diyerek bu gerçeği doğrular.[162] Louis Leakey, Olduvai Gorge bölgesindeki Bed II katmanında *Australopithecus, Homo habilis* ve *Homo erectus* fosillerini neredeyse yan yana bulmuştur.[163]

Elbette böyle bir soy ağacı olamaz. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de evrim teorisini benimsemesine karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki, bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler.[164]

Homo erectus'tan *Homo sapiens*'e doğru ilerlediğimizde de yine ortada bir soy ağacı olmadığını görürüz. *Homo erectus*'un ve *Homo sapiens archaic*'in günümüzden 27.000 yıl öncesine, hatta 10.000 yıl öncesine kadar yaşamlarını sürdürmüş olduklarını gösteren bulgular vardır. Avustralya'da Kow Bataklığı'nda 13 bin yıllık *Homo erectus* kafatasları bulunmuştur.[165]

Bu konuda ortaya çıkan en şaşırtıcı bulgulardan biri de, 1996 yılında Java'da bulunan 30 bin yıllık *Homo erectus, Neandertal* ve *Homo sapiens* fosilleridir. *The New York Times* gazetesi bu fosiller hakkında ön sayfadan verdiği haberinde, "Birkaç on yıl öncesine kadar, bilim adamları insanın gelişimini, bir türden bir diğerine doğru giden doğrusal bir çizgi olarak görüyorlardı. Ve iki türün aynı dönemde ya da bölgede birlikte bulunmasının imkansız olduğu düşünülüyordu." diye yazmıştır.[166] Söz konusu bulgu, insanın kökeni hakkında ortaya atılan "evrim ağacı"nın tutarsızlığını bir kez daha sergilemektedir.

Homo sapiens'in Gizli Tarihi

Tüm bu incelediklerimizin yanında, hayali evrim soy ağacını temelinden yıkan en önemli ve şaşırtıcı gerçek ise, *Homo sapiens*'in, yani **günümüz insanının tarihinin hiç umulmadık kadar geriye gitmesidir**. Paleontolojik bulgular, bundan neredeyse bir milyon yıl öncesinde, bize tıpatıp benzeyen *Homo sapiens* insanlarının yaşadıklarını göstermektedir.

Bu konudaki ilk bulgular, ünlü evrimci paleoantropolog Louis Leakey'e aitti. Leakey, 1932 yılında

İspanya Atapuerca'da bulunan yüz kemiği, günümüz insanlarıyla aynı yüz yapısına sahip insanların 800 bin yıl öncesinde de yaşadıklarını gösteriyordu.

Kenya'da Victoria gölü yakınlarındaki Kanjera bölgesinde anatomik olarak günümüz insanından farkı olmayan, Orta Pleistosen Devri'ne ait birkaç tane fosil buldu. Ancak Orta Pleistosen Devri, bundan bir milyon yıl öncesi demekti.[167] Bu bulgular evrim soy ağacını tepetaklak ettiği için diğer bazı evrimci paleoantropologlar tarafından reddedildi. Ama Leakey, hesaplarının doğru olduğunu her zaman için savundu.

Bu tartışma unutulmaya başlamıştı ki, 1995 yılında İspanya'da bulunan bir fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin sanıldığından çok daha eski olduğunu çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkardı. Söz konusu fosil, Madrid Üniversitesi'nden üç İspanyol paleoantropolog tarafından İspanya'daki Atapuerca adı verilen bölgedeki Gran Dolina mağarasında bulundu. Fosil, günümüz insanıyla tamamen aynı görünüme sahip 11 yaşındaki bir çocuğa ait bir insan yüzü parçasıydı. Ancak çocuk öleli tam 800 bin yıl olmuştu. *Discover* dergisi, Aralık 1997 sayısında, konuya geniş yer verdi.

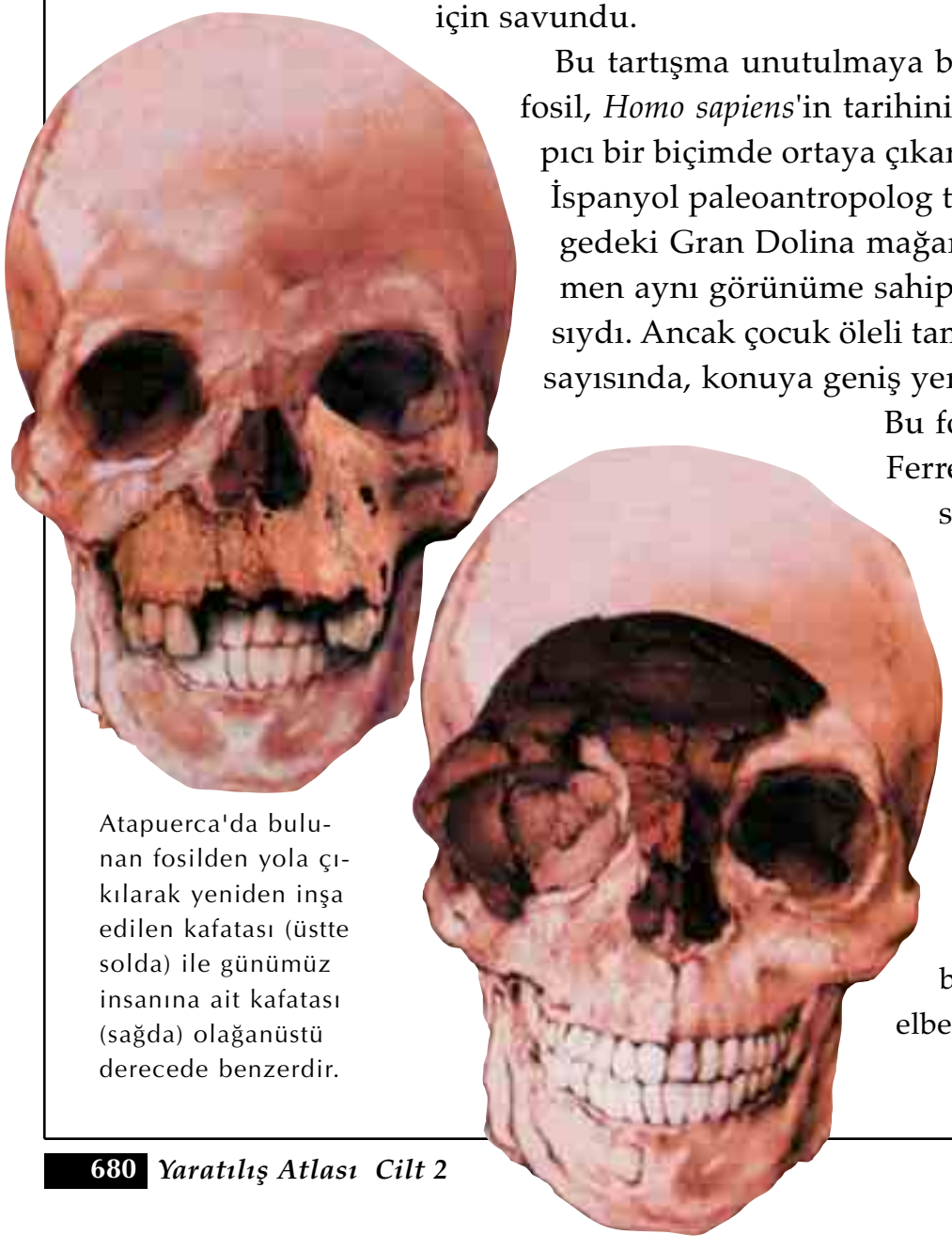

Atapuerca'da bulunan fosilden yola çıkılarak yeniden inşa edilen kafatası (üstte solda) ile günümüz insanına ait kafatası (sağda) olağanüstü derecede benzerdir.

Bu fosil, Gran Dolina araştırma ekibinin başı Arsuaga Ferreras'ın bile insanın evrimi hakkındaki inançlarını sarsmıştı. Ferreras, şöyle diyordu:

> Büyük, geniş, şişkin, yani anlayacağınız ilkel bir şeyle karşılaşmayı umuyorduk. 800.000 yıl yaşındaki bir çocuktan beklentimiz, Turkana Çocuğu gibi bir şey olmasıydı. Ama bizim bulduğumuz bütünüyle modern bir yüzdü... Bunlar sizi sarsan türden şeyler: Fosil bulmak değil, tamam fosil bulmak da beklenmedik ve güzel bir olay. Fakat, en etkileyici olanı bugüne ait olduğunu düşündüğünüz bir şeyi geçmişte bulmanız. Bu bir anlamda, Gran Dolina'da kasetçalar bulmak gibi bir şey. Böyle bir şey çok şaşırtıcı olurdu elbette. Alt Pleistosen tabakalarında teypler, kasetler bul-

mayı beklemiyoruz, ancak 800 bin yıllık "modern" bir yüz bulmak da bunun gibi bir şey. Onu gördüğümüzde çok şaşırmıştık.[168]

Bu fosil, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıl kadar geriye götürülmesi gerektiğine işaret ediyordu. Ama fosili bulan evrimciler, ilk şoku atlattıktan sonra, bu fosilin başka bir türe ait olduğuna karar verdiler. Çünkü evrim soy ağacına göre 800 bin yıl önce *Homo sapiens*'in yaşamamış olması gerekiyordu. Bu yüzden *Homo antecessor* adlı hayali bir tür oluşturdular ve Atapuerca kafatasını bu sıralamaya dahil ettiler.

Kulübeler ve Ayak İzleri

Şimdiye kadar ele geçen pek çok bulgu, *Homo sapiens*'in tarihinin 800 bin yıldan bile çok daha eski olduğunu gösteriyordu. Bunlardan birisi, yine Louis Leakey'in 1970'lerin başında Olduvai Gorge'daki bulgularıydı. Leakey buradaki Bed II katmanında *Australopithecus, Homo habilis* ve *Homo erectus* türlerinin aynı anda birarada yaşadıklarını tespit etmişti. Ancak bundan da ilginç olan, Leakey'in aynı katmanda (Bed II) bulduğu bir yapıydı. Leakey, burada, taştan yapılmış bir kulübenin kalıntılarını bulmuştu. Olayın en garip yönü ise, Afrika'nın bazı bölgelerinde hala kullanılan bu yapıların sadece *Homo sapiensler* tarafından yapılmış olabileceğiydi! Yani, Leakey'in bulgularına göre, *Australopithecus, Homo habilis, Homo erectus* ve günümüz insanı, bundan yaklaşık 1.7 milyon yıl önce birarada yaşamış olmalıydılar.[169] Bu gerçek, elbette, günümüz insanlarının *Australopithecus* olarak tanımlanan maymunlardan evrimleştiğini öne süren evrim teorisini kesin biçimde geçersiz kılıyordu.

Aslında şimdiye dek günümüz insanlarının izlerini 1.7 milyon yıldan bile daha geriye götüren bulgular ele geçti. Bu bulguların en önemlisi, Mary Leakey tarafından 1977 yılında Tanzanya'nın Laetoli bölgesinde bulunan ayak izleriydi. Bu izler, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu hesaplanan bir tabakanın üzerindeydi ve en önemlisi, günümüz insanının bırakacağı ayak izlerinden tamamen farksızdı.

Mary Leakey'in bulduğu bu ayak izleri daha sonra Don Johanson ve Tim White gibi ünlü paleoantropologlar tarafından da incelendi. Varılan sonuçlar aynıydı. White şöyle yazıyordu:

> Hiç kuşkunuz olmasın... Bunlar günümüz insanının ayak izlerinden tamamen farksız. Eğer bu izler bugün bir California plajında olsalardı ve bir çocuğa bunların ne olduğu sorulsaydı, hiç tereddüt etmeden burada bir insanın yürüdüğünü söylerdi. Bunları, kumsalda yer alan diğer yüzlerce insan ayak izinden ayırt edemezdi. Dahası, siz de ayırt edemezdiniz.[170]

Kuzey California Üniversitesi'nden Louis Robins ise, ayak izlerini inceledikten sonra şöyle diyordu:

> Ayağın kemeri yüksektir, ufak olan kişinin ayak kemeri benimkisinden bile daha yüksektir, yani parmaklar insan parmaklarıyla aynı şekilde yeri kavramaktadırlar. Bunu başka hayvan formlarında göremezsiniz.[171]

Ayak izlerinin morfolojik yapısı üzerinde yapılan incelemeler, bunun bir insan, hem de günümüz insanı (*Homo sapiens*) izi olarak kabul edilmesi gerektiğini tekrar tekrar gösteriyordu. İzleri inceleyen Russell Tuttle, şöyle yazıyordu:

> Bu izler, çıplak ayaklı bir *Homo sapiens* tarafından bırakılmış olmalıdır... Yapılan tüm morfolojik incelemeler, bu izleri bırakan canlının ayağının, günümüz insanlarınkinden farklı olmadığını göstermektedir.[172]

Tarafsız incelemeler, ayak izlerinin gerçek sahiplerini de tanımladı: Ortada, 10 yaşındaki bir insanın 20 tane ve daha küçük yaşta birinin de 27 tane fosilleşmiş ayak izi vardı. Ve bunlar, kesinlikle, bizim gibi normal insanlardı.

Bu durum, Laetoli izlerini on yıllar boyu tartışma konusu haline getirdi. Evrimci paleoantropologlar, insanın 3.6 milyon yıl önce yeryüzünde yürüyebildiğini kabul edememenin sıkıntısı içinde, bir açıklama yapmaya çalıştılar. 90'lı yıllarda bu "açıklama" şekillendi. Evrimciler bu izlerin bir *Australopithecus* tarafından bırakılmış olması gerektiğine karar verdiler; çünkü bundan 3.6 milyon yıl önce bir *Homo* türünün yaşamış olması -teorilerine göre- mümkün değildi! Russell Tuttle, 1990 tarihli bir makalesinde şöyle yazıyordu:

Tanzanya Laetoli'deki 3.6 milyon yıllık insan ayak izleri

> Sonuçta, Laetoli G bölgesindeki 3.5 milyon yıllık ayak izleri bugünkü günümüz insanlarının izlerine çok benzemektedir. Bulgu, bu izleri bırakan canlıların bizden daha kötü ya da farklı yürüyen bir canlı olduğunu göstermemektedir. Eğer bu izler bu kadar eski olmasalardı, bunların da bizim gibi bir *Homo* türü tarafından bırakıldıklarını hiç tartışmasız kabul edebilirdik... Ama yaş sorunu nedeniyle, bu izlerin Lucy fosili ile aynı türe, yani *Australopithecus afarensis* türüne ait bir canlı tarafından bırakıldığı varsayımını kabul etmek durumundayız.[173]

Kısacası, 3.6 milyon yıl yaşında olduğu söylenen bu ayak izlerinin *Australopithecus*'a ait olması imkansızdı. Ayak izlerinin *Australopithecus* tarafından yapıldığının düşünülmesinin nedeni ise sadece, fosillerin bulunduğu ve 3.6 milyon yıl yaş biçilen volkanik tabakaydı. Bu kadar eski bir tarihte insanların yaşamış olamayacağı düşünülerek, izler *Australopithecus*'a atfedilmişti.

Laetoli izleri hakkında yapılan bu yorumlar, bizlere çok önemli bir gerçeği göstermektedir. Evrimciler, teorilerini bilimsel bulgulara dayanarak değil, bilimsel bulgulara rağmen savunmaktadırlar! Ortada ne olursa olsun, körü körüne savunulan bir teori vardır ve ele geçirilen her aleyhte bulgu, bu teoriye uydurulmak için çarpıtılmakta ya da görmezden gelinmektedir.

Kısacası, evrim teorisi bilimsel bir teori değildir. Bilime rağmen yaşatılan bir dogmadır.

Son Kanıt: *Sahelanthropus tchadensis* ve Evrim Ağacının Çöküşü

Evrim teorisinin insanın kökeni hakkındaki iddialarını yıkan en son bulgu ise, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan ve *Sahelanthropus tchadensis* adı verilen fosil oldu.

Bu fosil, Darwinizm dünyasını birbirine kattı. Dünyaca ünlü *Nature* dergisi, fosili duyuran haberinde, "**Bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir.**" itirafında bulundu.[174]

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun "**küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı**"nı söyledi.[175]

Bunun nedeni, bulunan fosilin 7 milyon yıl yaşında olmasına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki *Australopithecus* türü maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, gerçekte hepsi soyu tükenmiş maymun türleri arasında, son derece subjektif ve ön yargılı olan "insana benzerlik" kriterlerine göre kurulan evrimsel ilişkilerin tamamen hayali olduğunu gösteriyordu.

John Whitfield, 11 Temmuz 2002 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan "Oldest Member of Human Family Found" başlıklı makalesinde, George Washington Ünivesitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood'dan alıntı yaparak bu görüşü doğruluyordu:

> Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı.[176]

Yeni bulunan maymun fosili konusunda *Nature* dergisinin editörü ve önde gelen bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemliydi. Gee, *The Guardian* gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değiniyor ve şöyle yazıyordu:

> Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır... Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.[177]

AL 666-1: 2.3 MİLYON YILLIK İNSAN ÇENESİ

AL 666-1 fosili 1994 yılında Etiyopya Hadar'da *A. afarensis* fosilleriyle beraber bulundu. 2.3 milyon yıllık bir tarih konulan bu çene tamamen *Homo sapiens* özellikleri gösteriyordu. AL 666-1, ne beraber bulunduğu *A. afarensis* çenelerine, ne de 1.75 milyon yıl yaşındaki *Homo habilis* çenesine benziyordu. Bu iki türün çeneleri dar ve dörtgen biçimindeki yapılarıyla günümüz maymunlarınınkinin benzerleriydi.

Oysa AL 666-1 fosilinin "*Homo*" (insan) türüne ait olduğu kesindi. Evrimci paleoantropologlar bu gerçeği kabul etmekte, ancak yine de bu konuda kesin bir tanımlama yapmaktan kaçınmaktadırlar. Çünkü bu çene için hesapladıkları 2.3 milyon yıllık yaş, "*Homo*", yani insan türü için belirledikleri yaşın çok üzerindedir.

AL 666-1: 2.3 milyon yıllık Homo sapiens (insan) çenesi

AL 666-1'in yandan görünüşü

AL 222-1: Üstteki AL 666-1 fosiliyle aynı döneme ait A. afarensis çenesi

AL 222-1'in yandan görünüşü. İki çenenin yandan görünüşleri fosiller arasındaki farkı daha iyi yansıtır. AL 222-1 çenesi çıkıktır ve öne doğru uzamıştır. Bu tümüyle maymunsu bir özelliktir. Üstteki AL 666-1 çenesi ise, tam bir insan çenesidir.

ÇAĞDAŞ İNSAN IRKLARINDAKİ KAFATASI FARKLILIKLARI

Evrimci paleoantropologlar, *Homo erectus*, *Homo sapiens neanderthalensis*, *Homo sapiens archaic* gibi farklı insan fosillerini, sözde evrimin farklı halkalarını oluşturan türler gibi gösterirler. Buna dayanak olarak da, söz konusu fosillerin kafatası yapılarındaki farklılıkları öne sürerler. Oysa söz konusu farklılıklar, şimdiye dek yaşamış ve bazıları kayıp veya asimile olmuş insan ırkları arasındaki ayrımlardan ibarettir. Zamanla insan ırkları birbirleri ile daha çok kaynaştıkça, bu farklılıklar da azalmıştır.

Buna rağmen, günümüzde yaşayan insan ırkları arasında hala oldukça dikkat çekici farklılıklar gözlemlenmektedir. Bu sayfalarda görülen ve hepsi çağdaş insanlara (*Homo sapiens sapiens*'e) ait kafatasları bu farklılıklara birer örnektir. Geçmişte yaşamış ırklar arasındaki buna benzer yapısal farklılıkları evrime delil olarak göstermek ise, taraflı bir yorumdan başka bir şey değildir.

15. yüzyılda yaşamış bir Peru yerlisi

Bengalli orta yaşlı bir erkek

Güney Doğu Asya'daki Solomon Adaları'nda 1893 yılında ölen bir erkek

25-30 yaşlarında bir Alman erkek

35-45 yaşlarında Zaireli bir erkek

35-40 yaşlarındaki bir erkek Eskimo

İki Ayaklılık Sorunu

Şimdiye kadar ele aldığımız tüm fosil kayıtlarının yanı sıra, insanlarla maymunlar arasındaki aşılamaz anatomik uçurumlar da insanın evrimi masalını geçersiz kılar. Bu uçurumların biri, yürüyüş şeklidir.

İnsan iki ayağı üzerinde dik yürür. Bu, başka hiçbir canlıda rastlanmayan, çok özel bir hareket şeklidir. Diğer bazı hayvanlar ise iki ayaklı olarak sınırlı bir hareket kabiliyetine sahiptirler. Ayı ve maymun gibi hayvanlar ender olarak (örneğin bir yiyeceğe ulaşmak istediklerinde) iki ayakları üzerinde kısa süreli hareket edebilirler. Normalde öne eğik bir iskelete sahiptirler ve dört ayakla yürürler.

Peki acaba iki ayaklılık evrimcilerin iddia ettikleri gibi maymunların dört ayaklı yürüyüşünden mi evrimleşmiştir?

Hayır... **Araştırmalar göstermiştir ki, iki ayaklılığın evrimi hiçbir zaman gerçekleşmemiştir, gerçekleşmesi de mümkün değildir.** Öncelikle iki ayaklılık evrimsel bir avantaj değildir. Zira, maymunların hareket şekli insanın iki ayaklı yürüyüşünden daha kolay, hızlı ve verimlidir. İnsan ne bir şempanze gibi ağaçlar arasında daldan dala atlayarak ilerleyebilir, ne de bir çita gibi saatte 125 km hızla koşabilir. Aksine insan, iki ayağı üzerinde yürüdüğü için, yerde çok daha yavaş bir biçimde hareket edebilir ve bu nedenle doğadaki canlıların en savunmasızlarından biridir. Dolayısıyla, evrimin kendi mantığına göre, maymunların iki ayaklı yürümeye yönelmelerinin hiçbir anlamı yoktur. Aksine, evrime göre insanlar dört ayaklı hale gelmelidirler.

Evrimci iddianın bir diğer çıkmazı ise, iki ayaklılığın Darwinizm'in "aşama aşama gelişme" modeline kesinlikle uymamasıdır. Evrimin temelini oluşturan bu model, evrimin bir aşamasında iki ayaklılıkla dört ayaklılık arasında "karma" bir yürüyüş olmasını zorunlu kılar. Oysa İngiliz paleoantropolog Robin Crompton, 1996 yılında bilgisayar yardımıyla yaptığı araştırmalarda bu çeşit bir "karma" yürüyüşün imkansız olduğunu göstermiştir. Crompton'un vardığı sonuç şudur: **Bir canlı ya tam dik ya da tam dört ayağı üzerinde yürüyebilir.**[178] Bu ikisinin arası bir yürüyüş biçimi, enerji kullanımının aşırı derecede artması nedeniy-

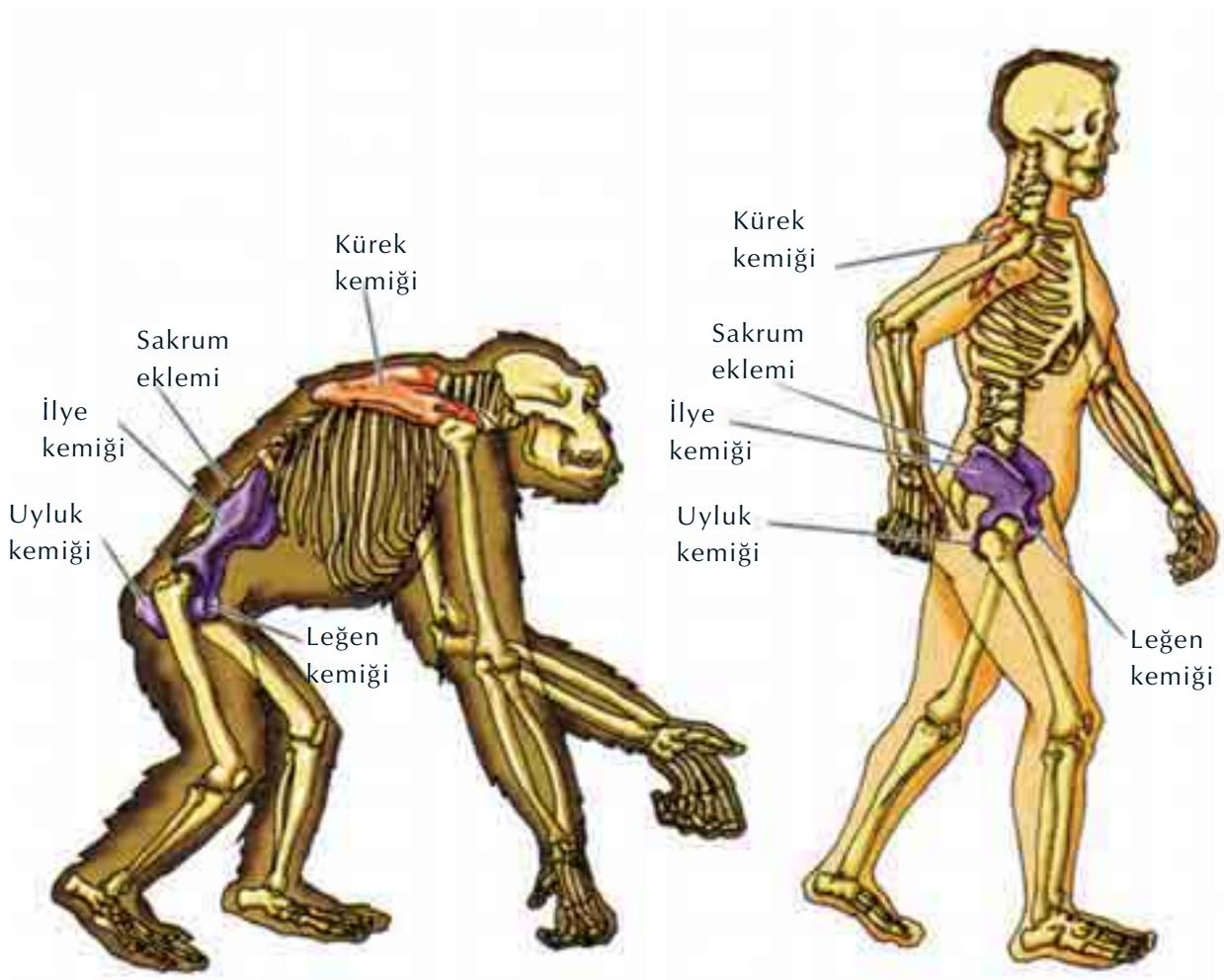

İnsan iskeleti dik yürümeye uygun olarak yaratılmıştır. Maymun iskeleti ise, öne eğik yapısı, kısa bacakları ve uzun kolları ile dört ayaklı bir hareket biçimine uygundur. Bu iki yapı arasında bir "geçiş formu" oluşması ise, bu geçiş formunun verimsizliği nedeniyle mümkün değildir.

Maymunların el ve ayakları, ağaçlarda yaşamaya uygun bir biçimde kıvrıktır.

le mümkün olmamaktadır. Bu yüzden yarı-iki ayaklı bir canlı var olması mümkün değildir.

İnsanla maymun arasındaki uçurum, sadece iki ayaklılıkla sınırlı değildir. Beyin kapasitesi, konuşma yeteneği gibi diğer pek çok özellik de evrimciler tarafından asla açıklanamamaktadır. Evrimci paleoantropolog Elaine Morgan şu itirafta bulunur:

> İnsanlarla (insanın evrimiyle) ilgili en önemli dört sır şunlardır:
> 1) Neden iki ayak üzerinde yürüdüler? 2) Neden vücutlarındaki yoğun kılları kaybettiler? 3) Neden bu denli büyük beyinler geliştirdiler? 4) Neden konuşmayı öğrendiler?
> Bu sorulara verilecek standart cevaplar şöyledir: 1) Henüz bilmiyoruz. 2) Henüz bilmiyoruz. 3) Henüz bilmiyoruz. 4) Henüz bilmiyoruz. Sorular çok daha artırılabilir, ama cevapların tekdüzeliği hiç değişmeyecektir.[179]

Evrim: Bilim Dışı Bir İnanç

Lord Solly Zuckerman, İngiltere'nin en ünlü bilim adamlarından biridir. On yıllar boyunca fosiller üzerinde çalışmış, pek çok araştırma yürütmüş, hatta bu araştırmaları nedeniyle kendisine "Lord" ünvanı verilmiştir. Zuckerman bir evrimcidir, yani evrim konusunda yaptığı yorumların kasıtlı olarak aleyhte olabileceği düşünülemez. Fakat, insanın evrimi senaryosuna yerleştirilen fosilleri on yıllar boyunca inceledikten sonra, ortada gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati, altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara -yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına- girdiğimizde, teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki, teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı

anda kabul etmeleri bile mümkündür[180]

İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan *Discovering Archeology* dergisinde ise, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede "insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor" denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır:

> Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız.[181]

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propagandanın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

> Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soy ağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.[182]

Aynı gerçek, ünlü *Nature* dergisinin editörü Henry Gee tarafından da yakın zaman önce kabul edilmiştir. Gee, 1999 yılında yayınlanan *In Search of Deep Time* adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

> Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların ön yargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bilimsel bir hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır -eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir-, ama bilimsel değildir.[183]

Görüldüğü gibi evrim teorisinin dayanağı, bu teoriyi destekleyen herhangi bir bilimsel bulgu değil, bu teoriye körü körüne inanmış bazı bilim adamlarıdır. Bu bilim adamları, hiçbir bilimsel temeli olmamasına rağmen, evrim efsanesine hem kendileri inanmakta, hem de kendileriyle işbirliği içindeki medyayı kullanarak kitleleri inandırmaktadırlar. İlerleyen sayfalarda evrim adına yapılan bu söz konusu yanıltıcı propagandanın birkaç örneğini inceleyeceğiz.

Rekonstrüksiyon Yanılgısı

Evrimciler, teorilerini destekleyecek bilimsel deliller bulma konusunda başarısız olsalar da, bir konuda oldukça başarılıdırlar: Propaganda. Bu propagandanın en önemli unsuru ise "rekonstrüksiyon" adı verilen sahte çizimlerdir.

Rekonstrüksiyon "yeniden inşa" demektir ve sadece bir kemik parçası bulunmuş olan canlının resminin ya da maketinin yapılmasıdır. Gazetelerde, dergilerde, filmlerde gördüğünüz "maymun adam"ların her biri birer rekonstrüksiyondur.

Ancak insanın kökeni ile ilgili fosil kayıtları çoğu zaman dağınık ve eksik oldukları için, bunlara dayanarak herhangi bir tahminde bulunmak, bütünüyle hayal gücüne dayalı bir iştir. Bu yüzden evrimciler tarafından fosil kalıntılarına dayanılarak yapılan rekonstrüksiyonlar, tamamen evrim ideolojisinin gereklerine uygun olarak tasarlanırlar. Harvard Üniversitesi antropologlarından David Pilbeam, "Benim uğraştığım paleoantropoloji alanında daha önce edinilmiş izlenimlerden oluşmuş **teori, daima gerçek verilere baskın çıkar.**" derken bu gerçeği vurgular.[184] İnsanlar görsel yoldan daha kolay etkilendikleri için amaç onları, hayal gücüyle rekonstrüksiyonu yapılmış yaratıkların geçmişte gerçekten yaşadığına inandırabilmektir.

Burada bir noktaya dikkat etmek gerekir: Kemik kalıntılarına dayanılarak yapılan çalışmalarda sadece eldeki objenin çok genel özellikleri ortaya çıkarılabilir. Oysa asıl belirleyici ayrıntılar, zaman içinde kolayca yok olan yumuşak dokulardır. Evrime inanmış bir kimsenin bu yumuşak dokuları istediği gibi şekillendirip ortaya hayali bir yaratık çıkarması çok kolaydır. Harvard Üniversitesi'nden Earnst A. Hooten bu durumu şöyle açıklar:

> Yumuşak kısımların tekrar inşası çok riskli bir girişimdir. Dudaklar, gözler, kulaklar ve burun gibi organların altlarındaki kemikle hiçbir bağlantıları yoktur. Örneğin bir *Neandertal* kafatasını aynı yorumla bir maymuna ve-

Rekonstrüksiyon çizimler, sadece evrimcilerin hayal gücünü yansıtır, bilimsel bulguları değil...

ya bir filozofa benzetebilirsiniz. Eski insanların kalıntılarına dayanarak yapılan canlandırmalar hemen hiçbir bilimsel değere sahip değillerdir ve toplumu yönlendirmek amacıyla kullanılırlar... Bu sebeple rekonstrüksiyonlara fazla güvenilmemelidir.[185]

Evrimciler bu konuda o denli ileri gitmektedirler ki, aynı kafatasına birbirinden çok farklı yüzler yakıştırabilmektedirler. *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*) adlı fosil için çizilen birbirinden tamamen farklı üç ayrı rekonstrüksiyon, bunun ünlü bir örneğidir.

Fosillerin taraflı yorumlanması ya da hayali rekonstrüksiyonlar yapılması, evrimcilerin aldatmacaya ne denli yoğun biçimde başvurduklarını gösteren deliller arasında sayılabilir. Ancak bunlar, evrim teorisinin tarihinde rastlanan bazı somut sahtekarlıklarla karşılaştırıldıklarında, yine de çok sıradan kalmaktadırlar.

Medyada ve akademik kaynaklarda sürekli olarak telkin edilen "maymun insan" imajını destekleyecek hiçbir somut fosil delili yoktur. Evrimciler, ellerine fırça alıp hayali yaratıklar çizerler, ama bu canlıların fosillerinin olmayışı, onlar için büyük bir sorundur. Bu sorunu "çözmek" için kullandıkları ilginç yöntemlerden biri ise, bulamadıkları fosilleri "üretmek" olmuştur.

Sonuç

Evrim teorisini desteklemek uğruna yapılan tüm bu bilimsel sahtekarlıklar ya da ön yargılı değerlendirmeler, bu teorinin bilimsel bir açıklamadan ziyade, bir tür ideoloji olduğunu göstermektedir. Her ideolojinin olduğu gibi, bu ideolojinin de fanatik taraftarları vardır ve bunlar evrimi her ne pahasına olursa olsun ispatlama çabası içindedirler. Ya da teoriye o denli dogmatik bir biçimde bağlanmışlardır ki, ellerine geçen her bulguyu, evrimle hiçbir ilgisi olmasa da, teorinin büyük bir kanıtı olarak algılamaktadırlar. Bu kuşkusuz bilim adına üzücü bir tablodur; çünkü bilim dünyasının temelsiz bir dogma uğruna yanlış yönlendirildiğini gösterir.

İskandinav bilim adamı Søren Løvtrup ise, *Darwinism: The Refutation of a Myth* adlı kitabında bu konuda şöyle demektedir:

> Sanırım herkes, bir bilim dalının tamamının yanlış bir teoriye bağımlı hale gelmesinin çok büyük bir şanssızlık olacağını kabul edecektir. Ancak biyolojide yaşanan şey tam da budur: Uzun bir zamandır insanlar evrimsel konuları Darwinist kavramlarla tartışıyor, "adaptasyon", "seleksiyon basıncı" ya da "doğal seleksiyon" gibi kavramlarla. Sonra da bu tartışmalarla doğal olayların açıklanmasına katkıda bulunduklarını sanıyorlar. Ama gerçekte hiçbir katkı sağlamıyorlar... İnanıyorum ki, Darwinizm efsanesi bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak tanımlanacaktır.[186]

Darwinizm'in "bilim tarihindeki en büyük aldanış" olduğunun çok önemli bazı kanıtları da, moleküler biyolojiden gelmektedir.

MOLEKÜLER BİYOLOJİ VE HAYATIN KÖKENİ

Kitabın önceki bölümlerinde, fosil kayıtlarının ve karşılaştırmalı anatominin evrim teorisinin iddialarını geçersiz kıldığını incelemiştik. Ancak evrim teorisinin iddiaları, gerçekte türler arasındaki bu ilişkiyi incelemeye gerek kalmadan, daha ilk aşamada çıkmaza girmektedir. Bu ilk aşama, yeryüzünde ilk canlı yaşamın nasıl ortaya çıktığı sorusudur.

Evrim teorisi, bu soruya yanıt olarak, canlılığın rastlantılar sonucu meydana gelen bir ilk hücreyle başladığı iddiasını öne sürer. Senaryoya göre, bundan dört milyar yıl kadar önce, ilkel dünya atmosferinde birtakım cansız kimyasal maddeler tepkimeye girmiş, yıldırımların, sarsıntıların etkisiyle karışmış ve ilk canlı hücre ortaya çıkmıştır.

Oysa, cansız maddelerin biraraya gelerek canlılığı oluşturabilecekleri iddiası, bugüne kadar hiçbir deney ya da gözlem tarafından doğrulanmamış, bilim dışı bir iddiadır. Aksine, bütün bulgular, bir canlının ancak yine bir başka canlıdan türediğini ispatlamaktadır. Her canlı hücre, bir başka hücrenin çoğalmasıyla oluşur. Dünya üzerinde hiç kimse, en gelişmiş laboratuvarlarda dahi, cansız kimyasal maddeleri biraraya getirerek canlı bir hücre yapmayı başaramamıştır.

Evrim teorisi ise, insan aklı, bilgisi ve teknolojisi sonucunda bile elde edilemeyen canlı hücresinin, ilkel dünya koşullarında rastlantılarla doğduğu iddiasındadır. İlerleyen sayfalarda bu iddianın neden bilimin ve aklın en temel prensiplerine aykırı olduğunu inceleyeceğiz.

"Rastlantı" Mantığına Bir Örnek

Bir canlı hücresinin rastlantılarla oluşabileceğini düşünen bir insanın, aşağıda anlatacağımız benzer bir hikayeye de kolaylıkla aklının yatması gerekir. Bu, bir şehrin hikayesidir.

Varsayalım ki bir gün çorak bir arazide kayaların arasına sıkışmış bir miktar killi toprak, yağan yağmurlar sonucunda balçık haline gelir. Balçık, güneş açınca kayaların arasında kuruyup katılaşır ve şekillenir. Daha sonra, kendisine kalıp görevi gören kayalar bir şekilde ufalanıp dağılırlar ve ortaya düzgün, biçimli, sağlam bir tuğla çıkar. Bu tuğla senelerce, aynı doğal şartlarla yanında kendisi gibi başka tuğlaların oluşmasını bekler. Bu bekleyiş, aynı tuğladan aynı yerde yüzlercesinin, binlercesinin oluşmasına dek asırlarca sürer. Bu arada büyük bir tesadüf eseri, önceden oluşan tuğlalarda hiçbir kayıp olmaz. Binlerce sene fırtınalara, yağmurlara, rüzgarlara, kavurucu güneşe, dondurucu soğuğa maruz kalan tuğlalar, parçalanmaz, çatlamaz, başka yerlere savrulup dağılmaz, aynı yerde ve aynı sağlamlıkta diğer tuğlaları beklerler.

Tuğlalar yeterli sayıya ulaşınca, rüzgar, fırtına, hortum gibi doğal şartların etkisiyle savrulur ve rastlantı eseri yan yana ve üst üste planlı bir biçimde dizilip bir bina kurarlar. Bu arada tuğlaları birbirine yapıştıracak çimento, harç gibi malzemeler de "doğal şartlar"la oluşup kusursuz bir plan içerisinde tuğlaların arasına girer ve bunları birbirlerine kenetlerler. Bütün bu işlemler başlarken toprağın altındaki demir

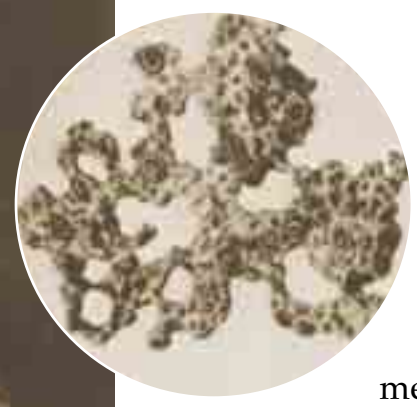

Darwin döneminde hücrenin çok basit bir yapıya sahip olduğu sanılıyordu. Darwin'in destekçisi Ernst Haeckel, deniz dibinden çıkardığı üstteki çamurun kendi kendine "canlanacağını" ileri sürmüştü.

filizleri de "doğal şartlar"la şekillenip toprağın dışına uzanarak tuğlaların oluşturacağı binanın temelini atarlar. Sonuçta her türlü malzemesi, doğraması, tesisatıyla eksiksiz bir bina ortaya çıkar.

Elbette ki bina yalnızca temelden, tuğladan ve harçtan ibaret değildir. Öyleyse diğer eksikler nasıl tamamlanmıştır? Cevap basittir: Binanın ihtiyacı olan her türlü malzeme, üzerinde yükseldiği toprakta vardır. Camlar için gereken silisyum, elektrik kabloları için gereken bakır, kirişler, kolonlar, çiviler, su boruları vs. için gereken demir, toprağın altında bol miktarda bulunmaktadır.

Bütün bu malzemelerin şekillenip binanın içine yerleşmeleri de "doğal şartlar"ın hünerine kalmıştır. Esen rüzgar, yağan yağmur, biraz fırtına ve yer sarsıntısının da yardımıyla bütün tesisat, doğrama, aksesuarlar tuğlaların arasında yerli yerine oturur. İşler o kadar rast gitmiştir ki, tuğlalar, ileride doğal şartlarla cam diye bir şeyin oluşacağını biliyormuşcasına, gerekli pencere boşluklarını bırakarak dizilmişlerdir. Hatta ileride yine rastlantılarla meydana gelecek su, elektrik, kalorifer tesisatlarının içlerinden geçebileceği boşlukları bırakmayı da unutmamışlardır. İşler o kadar rast gitmiştir ki, "rastlantılar" ve "doğal şartlar", kusursuz bir tasarım ortaya koymuştur.

Bu hikayeye inanabilen bir kişi, bu kadar açıklamadan sonra, şehirdeki diğer binaların, tesislerin, yapıların, yolların, kaldırımların, alt yapının, haberleşme ve ulaşım sistemlerinin nasıl oluştuğunu da düşünüp bulabilir. Hatta konuyla da biraz ilgiliyse, şehrin "kanalizasyon sisteminin evrimsel süreci ve mevcut yapılarla uyumu" hakkındaki teorilerini açıkladığı birkaç ciltlik "bilimsel" bir eser bile hazırlayabilir. Bu üstün çalışmalarından dolayı akademik bir ödüle dahi layık görülebilir, kendisinin insanlık tarihine ışık tutacak bir deha olduğunu zannedebilir.

Canlılığın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi, işte tam bu derece, belki de bundan daha gerçek dışı bir teoridir. Çünkü tek başına bir hücre, bütün çalışma sistemleri, haberleşmesi, ulaşımı ve yönetimiyle bu büyük şehirle benzer bir komplekslige sahiptir. Ünlü moleküler biyolog Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* adlı kitabında hücrenin bu kompleks yapısından şöyle söz eder:

> Hayatın moleküler biyoloji tarafından ortaya çıkarılan gerçekliğini kavrayabilmek için, bir hücreyi yaklaşık bir milyon kez büyütmemiz gerekir, ta ki çapı 20 km'ye varsın. Bu durumda hücre, New York ya da Londra gibi büyük bir şehri kaplayacak boyutta dev bir uzay gemisine benzeyecektir. Bu durumda karşımızda benzersiz derecede kompleks bir sistem ve kusursuz bir tasarım olduğunu görürüz. Hücrenin yakınına gelir de onu incelersek, üzerindeki milyonlarca küçük kapıyla karşılaşırız. Aynen bir uzay gemisinde olabilecek otomatik kapılar gibi, bu kapılar sürekli olarak açılıp-kapanarak hücrenin içine ya da dışına yapılan madde akışını kontrol ederler. Eğer bu kapıların herhangi birinden içeri girersek, olağanüstü bir teknoloji ve şaşkınlığa düşürecek bir komplekslikle karşılaşırız. Her türlü insan yapımı ürünün çok üstünde olan bu teknoloji, bizim yaratıcı zekamızı fazlasıyla aşar. Bu sistem, "tesadüf" kavramının her anlamda tam bir antitezini oluşturmaktadır.[187]

Hücredeki Kompleks Yapı ve Sistemler

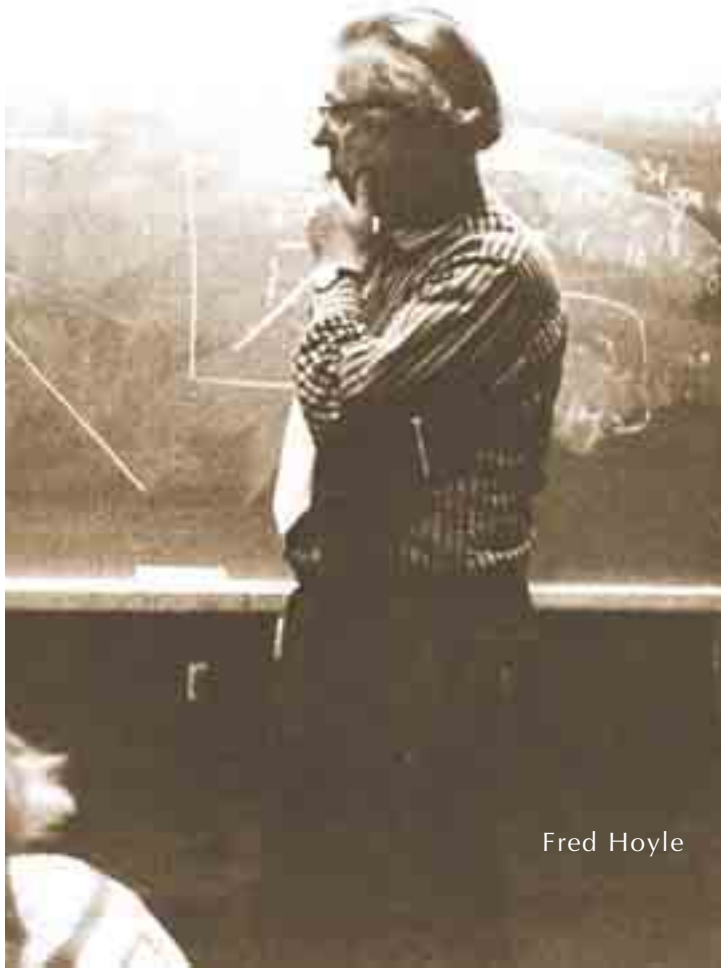
Fred Hoyle

Darwin zamanında canlı hücresinin kompleks yapısı bilinmiyordu. Bu nedenle dönemin evrimcileri, canlılığın nasıl ortaya çıktığı sorusuna "rastlantılar ve doğal olaylar" cevabını vermenin çok ikna edici olduğunu sanmışlardı. Darwin ilk hücrenin "küçük, ılık bir su birikintisinde" kolaylıkla oluşabileceğini öne sürmüştü.[188] Darwin'in destekçilerinden Alman biyolog Ernst Haeckel ise, bir araştırma gemisi tarafından okyanus dibinden çıkartılan bir çamur karışımını mikroskop altında incelemiş ve bunun canlıya dönüşen cansız bir madde olduğunu iddia etmişti. Bathybus Haeckelii (Haeckel Çamuru) olarak anılan bu sözde "canlanan çamur", evrim teorisini kuran kişilerin canlılığı ne denli basit bir olgu olarak gördüklerinin bir ifadesiydi.

Oysa canlılığın en küçük detayına kadar inen 20. yüzyıl teknolojisi, hücrenin insanoğlunun karşılaştığı en kompleks sistemlerden biri olduğunu ortaya çıkardı. Bugün hücrenin içinde; enerjiyi üreten santraller; yaşam için zorunlu olan enzim ve hormonları üreten fabrikalar; üretilecek bütün ürünlerle ilgili bilgilerin kayıtlı bulunduğu bir bilgi bankası; bir bölgeden diğerine ham maddeleri ve ürünleri nakleden kompleks taşıma sistemleri, boru hatları; dışarıdan gelen ham maddeleri işe yarayacak parçalara ayrıştıran gelişmiş laboratuvar ve rafineriler; hücrenin içine alınacak veya dışına gönderilecek malzemelerin giriş-çıkış kontrollerini yapan uzmanlaşmış hücre zarı proteinleri olduğunu biliyoruz. Bu saydıklarımız hücredeki kompleks yapının yalnızca bir bölümünü oluşturur.

Evrimci bir bilim adamı olan W. H. Thorpe, "Canlı hücrelerinin en basitinin sahip olduğu mekanizma bile, insanoğlunun şimdiye kadar yaptığı, hatta hayal ettiği bütün makinelerden çok daha komplekstir." diye yazar.[189]

Hücre o kadar komplekstir ki, bugün insanoğlu ulaştığı yüksek teknolojiyle bile bir hücre üretememektedir. Yapay hücre oluşturmak için yapılan tüm çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Öyle ki bugün, hücrenin üretilmesi hedefi bir yana bırakılmıştır ve artık bu yönde çalışma yapılmamaktadır.

Evrim teorisi ise, insanoğlunun tüm bilgi ve teknoloji birikimi ile yapmayı başaramadığı bu sistemin, ilkel dünyada "tesadüfen" oluştuğunu öne sürer. Bu, bir örnek vermek gerekirse, basım evindeki bir patlamayla, rastlantı eseri bir ansiklopedinin basılıvermiş olmasından çok daha düşük bir ihtimale sahiptir.

Buna benzer bir başka benzetmeyi İngiliz matematikçi ve astronom Sir Fred Hoyle, 12 Kasım 1981'de Nature dergisine verdiği bir demecinde yapmıştır. Kendisi de bir materyalist olmasına rağmen Hoyle, tesadüfler sonucu canlı bir hücrenin meydana gelmesiyle, bir hurda yığınına isabet eden kasırganın savurduğu parçalarla **tesadüfen bir Boeing 747 uçağının oluşması** arasında bir fark olmadığını belirtir.[190] Yani, hücrenin kendi kendine, rastlantılar sonucu oluşması mümkün değildir.

Evrim teorisinin hücrenin nasıl var olduğu sorusunu açıklayamamasının en temel nedenlerinden biri, hücredeki "**indirgenemez komplekslik**" özelliğidir. Bir canlı hücresi, çok sayıda küçük organelin uyum içinde çalışmasıyla yaşar. Bu parçaların biri bile olmasa, hücre yaşamını sürdüremez. Hücrenin, doğal seleksiyon ve mutasyon gibi bilinçsiz mekanizmaların kendisini geliştirmesini bekleme gibi bir ihtimali yoktur. Dolayısıyla, yeryüzünde oluşan ilk hücrenin, yaşam için gerekli tüm organel ve fonksiyonlara sahip, eksiksiz bir hücre olması gerekmektedir.

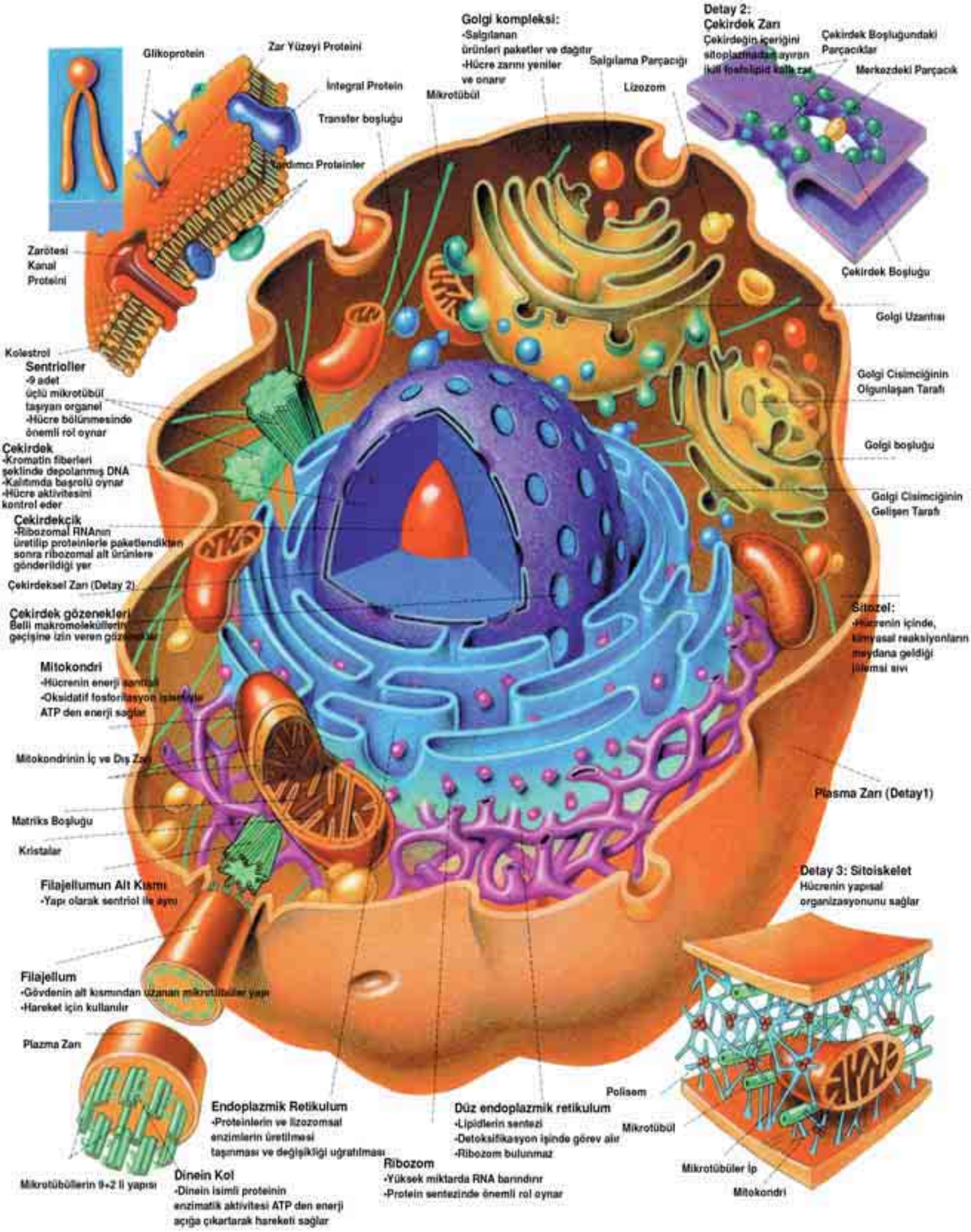
Glikoprotein
Zar Yüzeyi Proteini
İntegral Protein
Transfer boşluğu
Yardımcı Proteinler
Zarötesi Kanal Proteini
Kolestrol
Sentrioller
-9 adet üçlü mikrotübül taşıyan organel
-Hücre bölünmesinde önemli rol oynar
Çekirdek
-Kromatin fiberleri şeklinde depolanmış DNA
-Kalıtımda başrolü oynar
-Hücre aktivitesini kontrol eder
Çekirdekçik
-Ribozomal RNAnın üretilip proteinlerle paketlendikten sonra ribozomal alt ürünlere gönderildiği yer
Çekirdeksel Zarı (Detay 2)
Çekirdek gözenekleri
Belli makromoleküllerin geçişine izin veren gözenekler
Mitokondri
-Hücrenin enerji santrali
-Oksidatif fosforilasyon işlemiyle ATP den enerji sağlar
Mitokondrinin İç ve Dış Zarı
Matriks Boşluğu
Kristalar
Filajellumun Alt Kısmı
-Yapı olarak sentriol ile aynı
Filajellum
-Gövdenin alt kısmından uzanan mikrotübüler yapı
-Hareket için kullanılır
Plazma Zarı
Mikrotübüllerin 9+2 li yapısı
Endoplazmik Retikulum
-Proteinlerin ve lizozomsal enzimlerin üretilmesi taşınması ve değişikliği uğratılması
Dinein Kol
-Dinein isimli proteinin enzimatik aktivitesi ATP den enerji açığa çıkartarak hareketi sağlar
Düz endoplazmik retikulum
-Lipidlerin sentezi
-Detoksifikasyon işinde görev alır
-Ribozom bulunmaz
Ribozom
-Yüksek miktarda RNA barındırır
-Protein sentezinde önemli rol oynar
Golgi kompleksi:
-Salgılanan ürünleri paketler ve dağıtır
-Hücre zarını yeniler ve onarır
Mikrotübül
Salgılama Parçacığı
Lizozom
Golgi Uzantısı
Golgi Cisimciğinin Olgunlaşan Tarafı
Golgi boşluğu
Golgi Cisimciğinin Gelişen Tarafı
Sitozol:
-Hücrenin içinde, kimyasal reaksiyonların meydana geldiği jölemsi sıvı
Plasma Zarı (Detay1)
Detay 2:
Çekirdek Zarı
Çekirdeğin içeriğini sitoplazmadan ayıran iki fosfolipid kattan
Çekirdek Boşluğundaki Parçacıklar
Merkezdeki Parçacık
Çekirdek Boşluğu
Detay 3: Sitoiskelet
Hücrenin yapısal organizasyonunu sağlar
Polisom
Mikrotübül
Mikrotübüler İp
Mitokondri

Proteinlerin Kökeni Sorunu

Hücreyi şimdilik bir kenara bırakalım. Evrim teorisi hücrenin alt parçacıkları karşısında bile çaresizdir. Hücreyi oluşturan yüzlerce çeşit kompleks protein molekülünden bir tanesinin bile doğal şartlarda oluşması ihtimal dışıdır.

Proteinler, "amino asit" adı verilen daha küçük moleküllerin belli sayılarda ve çeşitlerde özel bir sırayla dizilmelerinden oluşan dev moleküllerdir. Bu moleküller canlı hücrelerinin yapı taşlarını oluştururlar. En basitleri yaklaşık 50 amino asitten oluşan proteinlerin, binlerce amino asitten oluşan çeşitleri de vardır.

Önemli olan nokta şudur: Proteinlerin yapılarındaki tek bir amino asidin bile eksilmesi veya yerinin değişmesi ya da zincire fazladan bir amino asit eklenmesi o proteini işe yaramaz bir molekül yığını haline getirir. Bu nedenle her amino asit, tam gereken yerde, tam gereken sırada yer almalıdır. Hayatın rastlantılarla oluştuğunu öne süren evrim teorisi ise, bu düzenlilik karşısında çaresizdir. Çünkü söz konusu düzenlilik, asla rastlantıyla açıklanamayacak kadar olağanüstüdür. (Kaldı ki teori henüz amino asitlerin 'tesadüfen oluştukları' iddiasına bile geçerli bir kanıt ya da açıklama getirememektedir, bunu da biraz sonra inceleyeceğiz.)

Proteinlerin fonksiyonel yapısının hiçbir şekilde tesadüfen meydana gelemeyeceği, herkesin rahatlıkla anlayabileceği basit olasılık hesaplarıyla dahi görülebilir.

Örneğin bileşiminde 288 amino asit bulunan ve 12 farklı amino asit türünden oluşan ortalama büyüklükteki bir protein molekülünün içerdiği amino asitler 10^{300} farklı biçimde dizilebilir. (Bu, 1 rakamının sağına 300 tane sıfır gelmesiyle oluşan astronomik bir sayıdır.) Ancak bu dizilimlerden yalnızca bir tanesi söz konusu proteini oluşturur. Geriye kalan tüm dizilimler hiçbir işe yaramayan, hatta kimi zaman canlılar için zararlı bile olabilecek anlamsız amino asit zincirleridir. Dolayısıyla yukarıda örnek verdiğimiz protein moleküllerinden yalnızca bir tanesinin tesadüfen meydana gelme ihtimali "10^{300}'de 1" ihtimaldir. Bu ihtimalin pratikte gerçekleşmesi ise imkansızdır. (Matematikte 10^{50}'de 1'den küçük ihtimaller "sıfır ihtimal" kabul edilirler.)

Dahası, 288 amino asitlik bir protein, canlıların yapısında bulunan binlerce amino asitlik dev proteinlerle kıyaslandığında oldukça mütevazi bir yapı sayılabilir. Aynı ihtimal hesaplarını bu dev moleküllere uyguladığımızda ise, "imkansız" kelimesinin bile yetersiz kaldığını görürüz.

Canlılığın gelişiminde bir basamak daha ilerlediğimizde, tek başına bir proteinin de hiçbir şey ifade etmediğini görürüz. Şimdiye kadar bilinen en küçük bakterilerden biri olan "Mycoplasma Hominis H 39"un bile 600 çeşit proteine sahip olduğu görülmüştür. Bu durumda, tek bir protein için yaptığımız ihtimal hesaplarını 600 çeşit protein üzerinden yapmamız gerekecektir. Sonuçta karşılaşacağımız rakamlar ise, imkansız kavramının çok ötesindedir.

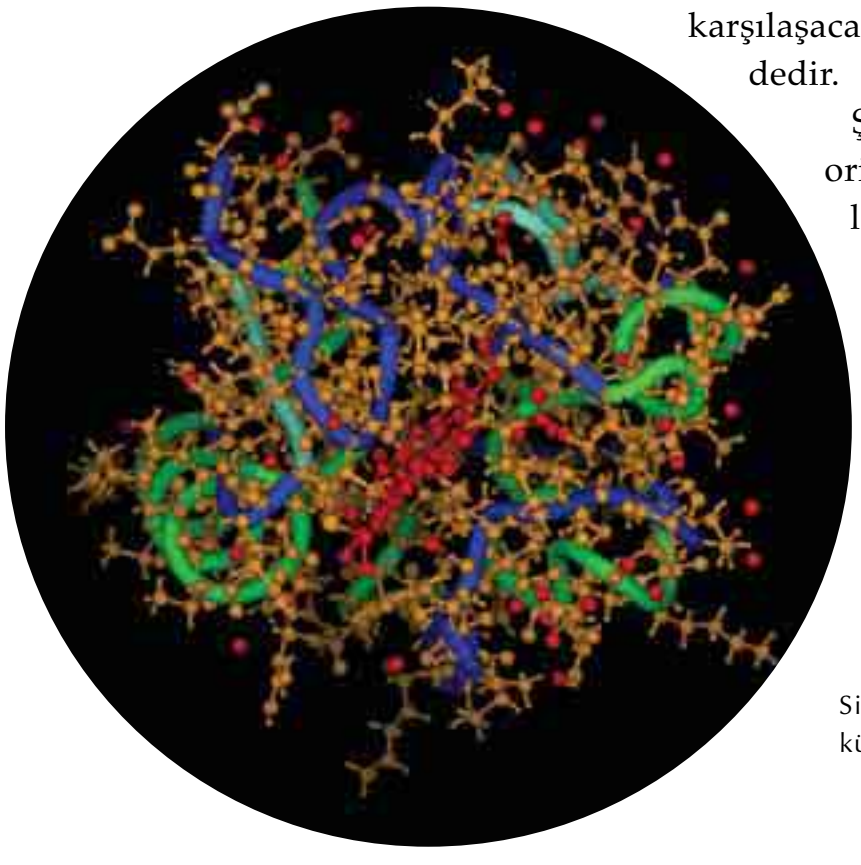

Sitokrom-C proteininin üç boyutlu kompleks yapısı. Bu yapı içinde küçük toplarla temsil edilen amino asitlerin sıralamasındaki en küçük bir farklılık, proteini işe yaramaz hale getirecektir.

Şu anda bu satırları okuyan ve şimdiye kadar evrim teorisini bilimsel bir açıklama sanmış olan bazı okuyucular, belki buradaki rakamların abartıldığından, gerçekleri yansıtmadığından endişe edebilirler. Hayır; bunlar kesin ve somut gerçeklerdir. Hiçbir evrimci de bu rakamlar karşısında bir itirazda bulunamaz.

Pek çok evrimci bu gerçeği itiraf eder. Örneğin Harold Blum adlı evrimci bilim adamı, "**Bilinen en küçük proteinlerin bile rastlantısal olarak meydana gelmesi, tümüyle imkansız gözükmektedir.**" demektedir.[191]

Evrimciler, moleküler evrimin çok uzun bir zaman sürdüğünü ve bu zamanın imkansız olanı mümkün hale getirdiğini iddia ederler. Oysa ne kadar uzun bir zaman verilirse verilsin, amino asitlerin rastlantısal olarak protein oluşturmaları imkansızdır. Amerikalı jeolog William Stokes *Essentials of Earth History* adlı kitabında bu gerçeği kabul ederken, "Eğer milyarlarca yıl boyunca, milyarlarca gezegenin yüzeyi gerekli amino asitleri içeren sulu bir konsantre tabakayla dolu olsaydı bile yine (protein) oluşamazdı" diye yazar.[192]

Peki tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Kimya profesörü Perry Reeves ise bu soruya şöyle bir cevap verir:

> Bir insan, amino asitlerin rastlantısal olarak birleşiminden ne kadar fazla muhtemel yapı oluşabileceğini düşündüğünde, hayatın gerçekten de bu şekilde ortaya çıktığını düşünmenin akla aykırı geldiğini görür. Böyle bir işin gerçekleşmesinde bir Büyük İnşa Edici'nin var olduğunu kabul etmek, akla çok daha uygundur.[193]

Bir tanesinin bile tesadüfen oluşması imkansız olan bu proteinlerden ortalama bir milyon tanesinin tesadüfen uygun bir şekilde biraraya gelip eksiksiz bir insan hücresini meydana getirmesi ise, milyarlarca kez daha imkansızdır. Kaldı ki bir hücre hiçbir zaman için bir protein yığınından ibaret değildir. Hücrenin içinde, proteinlerin yanı sıra nükleik asitler, karbonhidratlar, lipitler, vitaminler, elektrolitler gibi başka birçok kimyasal madde, gerek yapı gerekse işlev bakımından belli bir oran, uyum ve plan çerçevesinde yer alırlar. Her biri de birçok farklı organelin içinde yapı taşı veya yardımcı molekül olarak görev yaparlar.

New York Üniversitesi kimya profesörü ve DNA uzmanı Robert Shapiro, sadece basit bir bakteride bulunan 2000 çeşit proteinin rastlantısal olarak meydana gelme ihtimalini hesaplamıştır. (İnsan hücresinde ise yaklaşık 200.000 çeşit protein vardır.) Elde edilen rakam, $10^{40.000}$'de 1 ihtimaldir.[194] (Bu sayı, 1 rakamının yanına 40 bin tane sıfır gelmesiyle oluşan akıl almaz bir sayıdır.)

Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe bu sayı karşısında şu yorumu yapar:

> Bu sayı ($10^{40.000}$) Darwin'i ve tüm evrim teorisini gömmeye yeterlidir. Bu gezegenin ya da bir başkasının üzerinde hiçbir zaman (hayatın doğabileceği) bir ilkel çorba olmamıştır ve yaşamın başlangıcı rastlantısal olarak gerçekleşemeyeceğine göre, amaçlı bir aklın ürünü olmalıdır.[195]

Prof. Fred Hoyle ise, tüm bu sayılar karşısında şöyle demektedir:

> Aslında, yaşamın akıl sahibi bir varlık tarafından meydana getirildiği o kadar açıktır ki, insan bu açık gerçeğin neden yaygın olarak kabul edilmediğini merak etmektedir. Bunun (kabul edilmemesinin) nedeni, bilimsel değil, psikolojiktir.[196]

Science News'ın Ocak 1999 sayısında yayınlanan bir makalede de, amino asitlerin nasıl olup da proteinleri oluşturduğuna hala hiçbir açıklama getirilemediği şöyle belirtilmektedir:

> Hiç kimse şimdiye kadar nasıl olup da geniş çapta dağılmış yapı taşlarının proteinlere dönüştüğünü tatmin edici bir şekilde açıklayamamıştır. İlkel dünyanın varsayılan koşulları amino asitleri yalıtılmış bir yalnızlığa doğru sürükleyecek şekildedir.[197]

Sol-Elli Proteinler

Protein oluşumuyla ilgili evrimci tezlerin gerçekleşmesinin imkansızlığını biraz daha detaylı olarak inceleyelim.

Canlılarda bulunan bir protein molekülünün meydana gelmesi için yalnızca uygun amino asitlerin uygun sırada dizilmeleri yeterli değildir. Bunun yanı sıra, proteinlerin yapısında bulunan 20 çeşit amino asitten her birinin de yalnızca "sol-elli" olması gereklidir. Kimyasal olarak aynı amino asidin hem sağ-elli hem de sol-elli olmak üzere iki farklı türü vardır. Bunların aralarındaki fark, üç boyutlu yapılarının birbiriyle zıt yönlü olmasından kaynaklanır. Aynen insanın, sağ ve sol elleri arasındaki farklılık gibi...

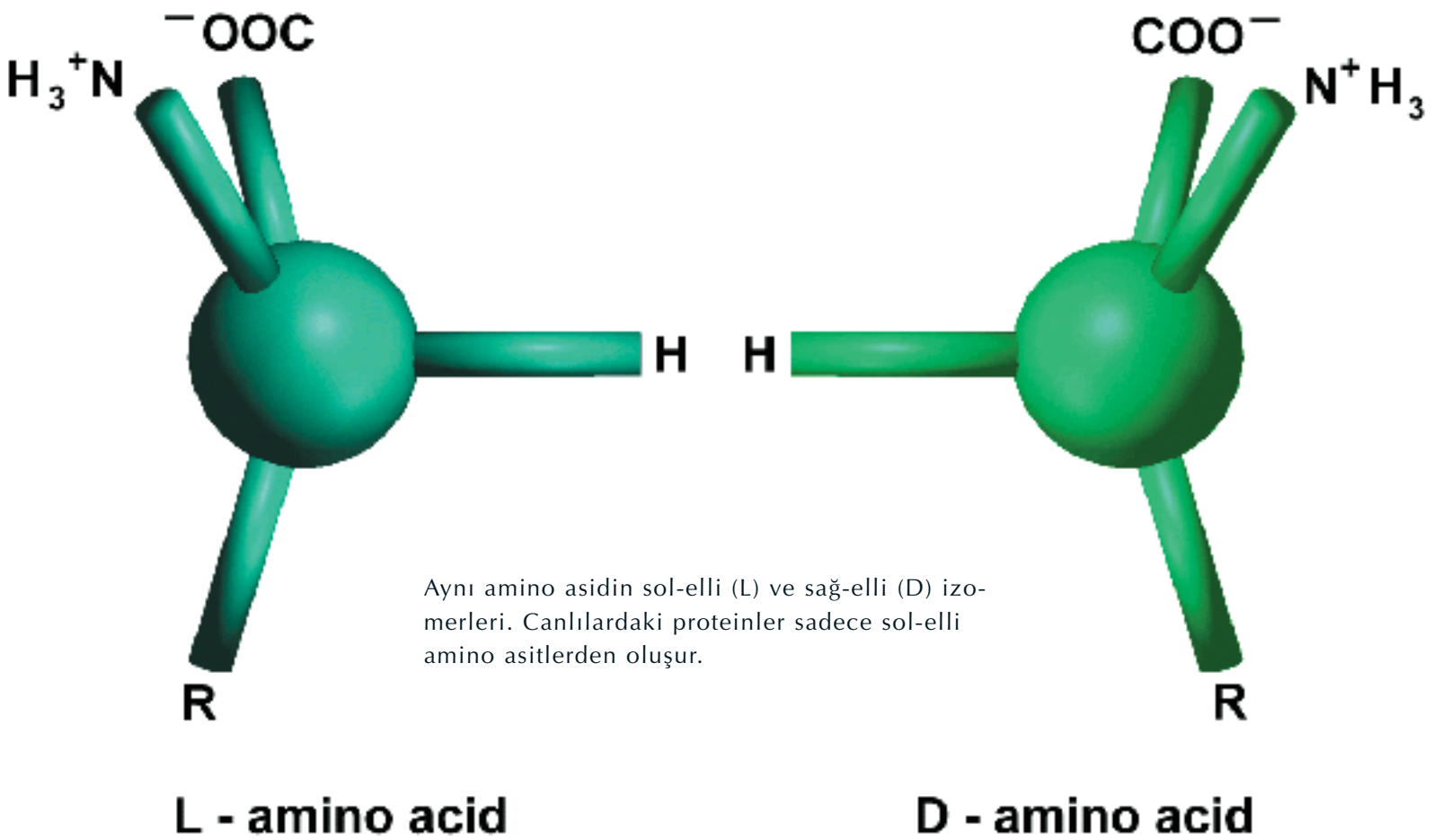

Aynı amino asidin sol-elli (L) ve sağ-elli (D) izomerleri. Canlılardaki proteinler sadece sol-elli amino asitlerden oluşur.

Her iki gruptan amino asitler de birbirleriyle rahatlıkla bağlanabilir. Ancak yapılan incelemelerde şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkmıştır: En basit organizmadan en mükemmeline kadar bütün canlılardaki proteinler, sadece sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır. Proteinin yapısına katılacak tek bir sağ-elli amino asit bile, o proteini işe yaramaz hale getirmektedir. Hatta bazı deneylerde bakterilere sağ-elli amino asitlerden verilmiş, ancak bakteriler bu amino asitleri derhal parçalamışlar, bazı durumlarda ise bu parçalardan yeniden kendi kullanabilecekleri sol-elli amino asitleri inşa etmişlerdir.

Bir an için evrim teorisinin iddia ettiği gibi canlılığın tesadüflerle oluştuğunu varsayalım. Bu durumda, yine tesadüflerle oluşmuş olması gereken amino asitlerden doğada sağ ve sol-elli olmak üzere eşit miktarlarda bulunacaktı. Dolayısıyla, tüm canlıların bünyelerinde sağ ve sol-elli amino asitlerden karışık miktarlarda bulunması gerekirdi. Çünkü, kimyasal olarak her iki gruptan amino asitlerin de, birbirleriyle rahatlıkla birleşmesi mümkündür. Oysa bütün canlı organizmalardaki proteinler yalnızca sol-elli amino asitlerden oluşmaktadır.

Proteinlerin nasıl olup da bunların içinden yalnızca sol-ellilerini ayıkladıkları ve nasıl aralarına hiçbir sağ-elli amino asidin karışmadığı bilim adamlarının hiçbir açıklama getiremedikleri konulardan birisi olarak kalmıştır. Böyle özel ve bilinçli bir seçicilik evrim teorisinin önemli açmazlarından birini oluşturur.

Dahası, açıkça görüldüğü gibi proteinlerin bu özelliği, evrimcilerin "tesadüf" açmazını daha da içinden çıkılmaz hale getirir: "Anlamlı" bir proteinin meydana gelmesi için, az önce de anlattığımız gibi yalnızca bunu oluşturan amino asitlerin belli bir sayıda, kusursuz bir dizilimde ve özel bir üç boyutlu tasarıma uygun olarak birleşmeleri artık yeterli olmayacaktır. Bütün bunların yanında, bu amino asitlerin hepsinin sol-elli olanlar arasından seçilmiş olması ve içlerinde bir tane bile sağ-elli amino asit bulunmaması da zorunludur. Çünkü amino asit dizisine eklenen hatalı bir sağ-elli amino asidin yanlış olduğunu tespit ederek onu zincirden çıkaracak herhangi bir doğal ayıklama mekanizması da mevcut değildir. Bu yüzden tek bir sağ-elli amino asidin bile sol-elli amino asitlerin arasına karışmaması gerekir. Bu da, rastlantı kavramını bir kez daha devre dışı bırakan bir durumdur.

Bu durum *Britannica Bilim Ansiklopedisi*'nde şöyle ifade edilir:

> ... Yeryüzündeki tüm canlı organizmalardaki amino asitlerin tümü, proteinler gibi karmaşık polimerlerin yapı blokları, aynı asimetri tipindedir. Adeta tamamen sol-ellidirler. Bu, bir bakıma, milyonlarca kez havaya atılan bir paranın hep tura gelmesine, hiç yazı gelmemesine benzer. Moleküllerin nasıl sol el ya da sağ el olduğu tamamen kavranılamaz. Bu seçim anlaşılmaz bir biçimde, yeryüzü üzerindeki yaşamın kaynağına bağlıdır.[198]

Bir para milyonlarca kez havaya atıldığında hep tura geliyorsa, bunu tesadüfle açıklamak mı, yoksa, birinin bilinçli bir şekilde havaya atılan paraya müdahale ettiğini kabul etmek mi daha mantıklıdır? Cevap ortadadır.

Amino asitlerdeki sol-ellilik olayına benzer bir durum, nükleotidler yani DNA ve RNA'nın yapı taşları için de geçerlidir. Bunlar da, canlı organizmalarda bulunan bütün amino asitlerin tersine, yalnızca sağ-elli olanlarından seçilmişlerdir. Bu da tesadüfle açıklanamayacak bir durumdur.

Sonuç olarak yaşamın kaynağının tesadüflerle açıklanmasının mümkün olmadığı, baştan beri incelediğimiz olasılıklarla kesin olarak ispatlanmaktadır: 400 amino asitten oluşan ortalama büyüklükteki bir proteinin, sadece sol-elli amino asitlerden seçilme ihtimalini hesaplamaya kalksak 2^{400}'de, yani 10^{120}'de 1'lik bir ihtimal elde ederiz. Bu astronomik rakam hakkında bir fikir vermek için, evrendeki elektronların toplam sayısının bu sayıdan çok daha küçük olduğunu, yaklaşık 10^{79} olarak hesaplandığını da belirtelim. Bu amino asitlerin gereken dizilimi ve işlevsel biçimi oluşturma ihtimalleri ise, çok daha büyük rakamları doğurur. Bu ihtimalleri de ekler ve olayı birden fazla sayıda ve çeşitte proteinin oluşmasına uzatmaya kalkarsak, hesaplar tamamen içinden çıkılamaz hale gelir.

Peptid Bağı Zorunluluğu

Evrim teorisinin tek bir proteinin oluşumu aşamasındaki çıkmazları buraya kadar saydıklarımızla sınırlı değildir. Bir proteinin meydana gelebilmesi için gerekli olan amino asit çeşitlerinin, uygun sayı ve sıralamada ve gereken üç boyutlu yapıda dizilmeleri de yetmez. Tüm bu şartların yanı sıra, birden fazla kola sahip amino asit moleküllerinin yalnızca belirli kollarıyla birbirlerine bağlanmaları gerekmektedir. Bu şekilde yapılan bir bağa, "**peptid bağı**" adı verilir. Amino asitler farklı bağlarla birbirlerine bağlanabilirler; ancak proteinler, yalnızca ve yalnızca "peptid" bağlarıyla bağlanmış amino asitlerden meydana gelirler.

Bunu bir benzetmeyle gözünüzde canlandırabilirsiniz: Örneğin bir arabanın bütün parçalarının eksiksiz ve yerli yerinde olduğunu düşünün. Fakat tekerleklerden birisi, oturması gereken yere, vidalarla değil de, bir tel parçasıyla ve dairesel yüzü yere bakacak bir biçimde tutturulsun. Böyle bir arabanın motoru ne kadar güçlü olursa olsun, teknolojisi ne kadar ileri olursa olsun bir metre bile gitmesi imkansızdır. Görünüşte herşey yerli yerindedir, ancak tekerleklerden birisinin, yerine olması gerekenden farklı bir biçimde bağlanması, bütün arabayı kullanılmaz hale getirir. İşte aynı şekilde, bir protein molekülündeki tek bir amino asidin bile diğerine peptid bağından başka bir bağla bağlanmış olması, bu molekülü işe yaramaz hale getirecektir.

Yapılan araştırmalar, kendi aralarında rastgele birleşen amino asitlerin en fazla %50'sinin peptid bağı ile birbirine bağlandığını, geri kalanının ise proteinlerde bulunmayan farklı bağlarla bağlandıklarını ortaya koymuştur. Dolayısıyla bir proteinin tesadüfen oluşabilmesi ihtimalini hesaplarken, (sol-ellilik zorunluluğunun yanı sıra) her amino asidin kendinden önceki ve sonraki ile yalnızca ve yalnızca peptid bağı ile bağlanmış olması zorunluluğunu da hesaba katmak gerekmektedir. Bu da yaklaşık %50 ihtimaldir.

Bu ihtimal de, proteindeki her amino asidin sol-elli olması ihtimali ile hemen hemen aynıdır. Yani, yine 400 amino asitlik bir proteini ele alacak olursak, bütün amino asitlerin kendi aralarında yalnızca peptid bağıyla birleşmeleri ihtimali 2^{399}'da 1 ihtimaldir.

Sıfır Olasılık

Buraya kadar incelediğimiz üç farklı ihtimali (amino asitlerin doğru dizilme ihtimali, hepsinin sol-elli olma ihtimali ve hepsinin peptid bağıyla bağlanma ihtimalini) birbirine eklersek, **10^{950}'de 1 ihtimal** gibi astronomik bir rakamla karşılaşırız. Bu yalnızca kağıt üstündeki bir ihtimaldir. Pratikte ise, böyle bir olayın gerçekleşme ihtimali "0"dır. Matematikte, "10^{50}'de 1" veya daha küçük bir ihtimal, istatistiksel olarak gerçekleşme ihtimali "0" olan, yani gerçekleşmesi imkansız olan bir ihtimal olarak tanımlanır.

Tek bir protein molekülü oluşturabilmek için amino asitlerin, dünya kurulduğundan beri art arda,

hiç vakit kaybetmeden deneme-yanılma yoluyla birleşip ayrıldıklarını farz etsek bile, yine de 10950'de bir ihtimali yakalamaları için gereken süre dünyanın bugüne kadarki ömründen çok çok fazladır.

Bütün bunlardan ortaya çıkan sonuç, evrim teorisinin daha tek bir proteinin oluşumunu açıklama aşamasında derin bir imkansızlığa gömüldüğüdür.

Evrim teorisinin en önde gelen savunucularından Prof. Richard Dawkins de teorinin içinde düştüğü imkansızlığı şöyle ifade etmektedir:

> İncelediğimiz türden "şanslı" bir olay o kadar korkunç derecede ihtimal dışı olacaktır ki, evrenin herhangi bir yerinde gerçekleşebilme şansı, her yıl milyar kere milyar kere milyarda bir kadar az olacaktır. Eğer bu yalnızca, evrenin herhangi bir yerindeki tek bir gezegende gerçekleştiyse, bu gezegenin bizim gezegenimiz olması gerekmektedir, çünkü biz burada bu konuda konuşmaktayız.[199]

Evrim teorisinin önde gelen otoritelerinden birinin bu yaklaşımı teorinin üzerine kurulu olduğu mantık çöküntüsünü çok açık bir biçimde yansıtmaktadır. Dawkins'in *İmkansızlık Dağını Tırmanmak* adlı kitabında yer verdiği yukarıdaki ifadeleri, evrimcilerin klasik, "biz buradaysak demek ki evrim de gerçekleşmiştir" şeklindeki, hiçbir açıklama içermeyen kısır döngü mantığının çarpıcı bir örneğidir.

Görüldüğü gibi, en üst tutucu evrim savunucuları dahi evrim teorisinin, canlılığın daha başlangıç aşamasını açıklamada imkansızlığa gömüldüğünü itiraf etmektedirler. Ancak ne ilginçtir ki, bu durum karşısında savundukları teorinin gerçek dışılığını kabul etmek yerine, dogmatik bir yaklaşımla evrime bağlanmayı tercih etmektedirler. Bu, tümüyle ideolojik bir bağnazlıktır.

Doğada Deneme-Yanılma Mekanizması Yoktur

Son olarak, buraya kadar bazı örneklerini sıraladığımız ihtimal hesaplarının temel mantığıyla ilgili çok önemli bir noktayı belirtmek gerekir: Yukarıda hesapladığımız ihtimaller, proteinlerin rastlantısal olarak oluşumunun imkansız olduğunu göstermektedir. Ancak olayın çok daha önemli ve evrim teorisi açısından içinden çıkılmaz bir yönü vardır: Gerçekte doğada bu ihtimallerin deneme süreci bile başlayamaz. Çünkü doğada deneme-yanılma yoluyla protein üretmeye çalışan bir mekanizma yoktur.

500 amino asitlik bir proteinin oluşma ihtimalini göstermek için verdiğimiz hesaplar, sadece ideal (gerçek hayatta rastlanamayacak) bir deneme-yanılma ortamı için geçerlidir. Yani bilinçli bir gücün, rastgele 500 amino asidi birleştirip, sonra bunun yanlış olduğunu görüp, hepsini tek tek ayırıp, sonra ikinci kere değişik bir sırada dizdiğini farz ettiğimiz hayali bir mekanizma olduğu takdirde, yararlı proteinin elde edilmesi ihtimali 10^{950}'de "1"dir. Her denemede amino asitlerin tek tek ayrılıp yeni bir sırada dizilmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, 500. amino asit de eklendikten sonra sentezin durdurulması ve tek bir amino asidin bile fazladan araya karışmasının engellenmesi, proteinin oluşup oluşmadığına bakılması, oluşmadığında hepsinin çözülüp yeni bir dizilimin denenmesi gerekmektedir. Ayrıca her denemede, araya başka hiçbir yabancı kimyasal maddenin de kesinlikle karışmaması gerekmektedir. Deneme esnasında oluşan zincirin 500 halkaya ulaşmadan parçalanmaması da şarttır. Yani baştan beri bahsettiğimiz ihtimaller, başını, sonunu ve her aşamasını bilinçli bir gücün yönettiği, yalnızca "amino asitlerin seçilimi"nin tesadüflere bırakıldığı kontrollü bir mekanizmayla gerçekleşmektedir. Doğal şartların bu tür özelliklere sahip olması mümkün değildir. Dolayısıyla doğal ortamda bir proteinin oluşması kesinlikle imkansızdır.

Bu konuları geniş boyutlu değerlendiremeyen ve yüzeysel bir bakış açısıyla yaklaşan kimseler protein oluşumunu basit bir kimyasal reaksiyon olarak düşündükleri için "amino asitler reaksiyon sonucu birleşip protein yapar" gibi gerçek dışı mantıklar kurabilirler. Oysa cansız doğada rastgele gerçekleşen kimyasal reaksiyonlar, ancak basit bileşikler meydana getirebilirler. Bunların sayısı ve çeşidi de belli ve sınırlıdır. Biraz daha kompleks bir kimyasal madde için dev fabrikalar, kimyasal tesisler, laboratuvarlar devreye girer. İlaçlar, günlük hayatta kullandığımız pek çok kimyasal madde hep bu cinstendir. Proteinler ise, endüstride üretilen bu kimyasal maddelerden çok daha kompleks yapılara sahiptirler. Dolayısıyla, her parçasının yerli yerine ve planlı bir biçimde yerleşmesi gereken mekanik bir tasarım ve mühendislik harikası olan proteinlerin rastgele kimyasal reaksiyonlar sonucunda oluşabilmeleri kesinlikle mümkün değildir.

PROTEİN SENTEZİ:
Ribozom, mesajcı RNA'yı okur ve buradaki bilgiye göre amino asitleri art arda dizer. Şekillerde, val, cyc ve ala amino asitlerinin, ribozom ve taşıyıcı RNA tarafından art arda dizilişi yer alıyor. Doğadaki tüm proteinler, bu hassas işlemle üretilir. "Tesadüfen" oluşan bir protein yoktur.

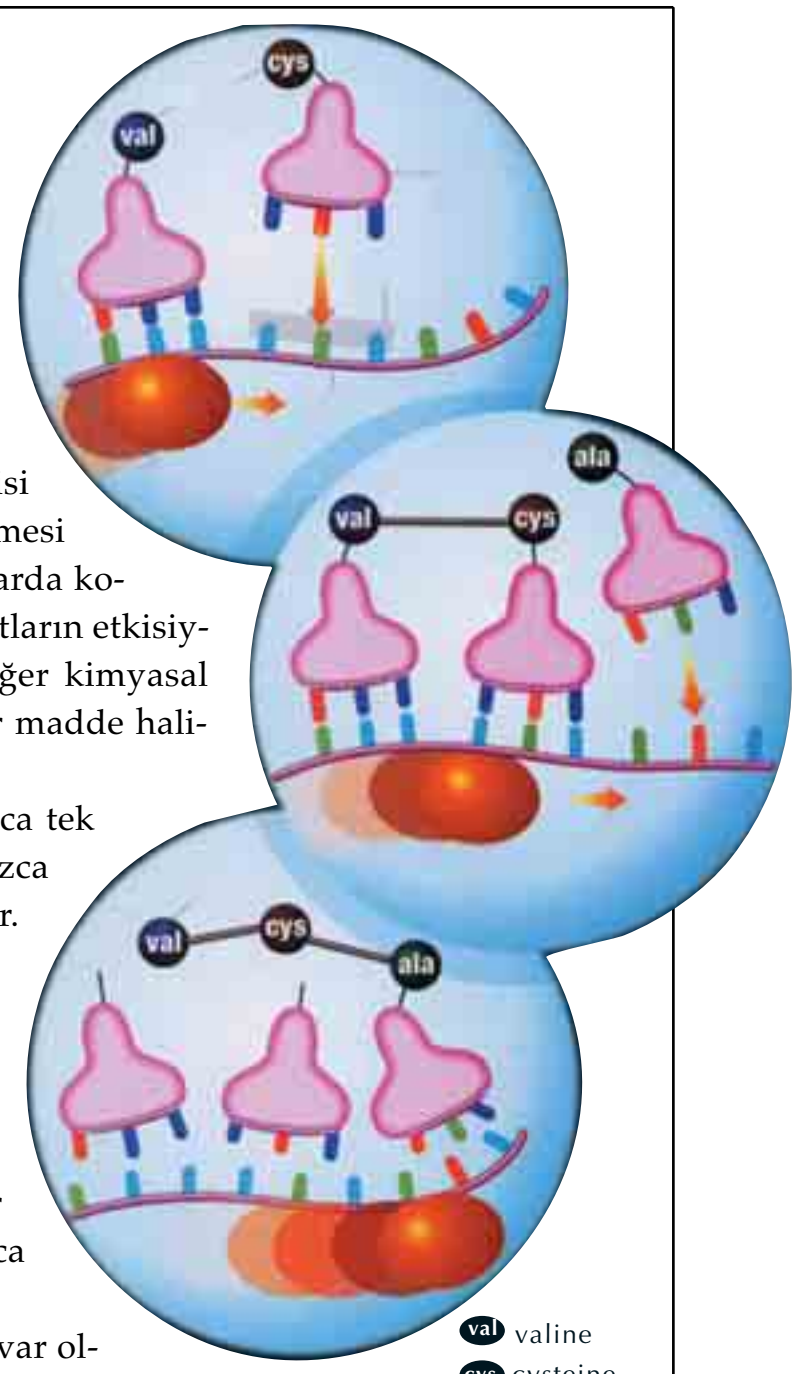

Yukarıda anlattığımız tüm imkansızlıkları bir an için bir kenara bırakıp, yine de yararlı bir protein molekülünün "tesadüfen" kendi kendine oluştuğunu varsayalım. Ancak bu noktada da evrim teorisi bir kez daha çıkmaza girer. Çünkü bu proteinin varlığını sürdürebilmesi için, o an içinde bulunduğu doğal ortamdan yalıtılıp, çok özel şartlarda korunması gereklidir. Aksi takdirde, bu protein dünya yüzeyindeki şartların etkisiyle anında parçalanacak veya başka asitler, amino asitler ya da diğer kimyasal maddelerle birleşerek özelliğini kaybedecek, yararsız, bambaşka bir madde haline dönüşecektir.

Dikkat edilecek olursa, buraya kadar ele aldığımız konu yalnızca tek bir proteinin tesadüfen oluşabilmesinin imkansızlığıdır. Oysa, yalnızca insan vücudunda yaklaşık 100.000 farklı türde protein görev yapar. Dahası, bilinen 1.5 milyon canlı türü vardır, ve daha on milyon kadarının var olduğu sanılmaktadır. Pek çok protein birçok yaşam biçiminde kullanılsa da, bütün bitki ve hayvan aleminde 100 milyon ya da daha fazla protein türü bulunmaktadır. Bugüne kadar nesli tükenmiş olan milyonlarca tür ise bu hesaba dahil değildir. Yani yeryüzünde yüz milyonlarca farklı protein şifresi var olmuştur. Tek bir proteinin rastlantılarla açıklanamadığı düşünülürse, yüz milyonlarca farklı protein şifresinin ne anlama geldiği de anlaşılır.

Bu gerçek göz önüne alındığında, yeryüzündeki canlıların nasıl var olduğu sorusunun cevabının "tesadüfler" olmadığı açıkça görülmektedir.

Hayatın Kökeni Konusundaki Evrimci Çabalar

Herşeyden önce temel bir noktayı akılda tutmakta yarar vardır: Evrim sürecinin herhangi bir aşamasının imkansız olduğunun ortaya çıkması, teorinin tümden yanlışlığını ve geçersizliğini göstermesi için yeterlidir. Örneğin sadece proteinlerin tesadüfen oluşumunun imkansızlığının ispatlanması, evrimin daha sonraki aşamalara ait tüm diğer önermelerini de iptal etmiş olur. Bu noktadan sonra insan ve maymun kafataslarını alıp üzerlerinde spekülasyonlar yapmanın da hiçbir anlamı kalmaz.

Canlılığın nasıl olup da cansız maddelerden oluşabildiği, uzunca bir süre evrim teorisi savunucularının pek fazla yanaşmak istemedikleri bir sorundu. Ancak devamlı olarak göz ardı edilen bu problem, giderek gizlenemeyecek bir sorun haline geldi ve 20. yüzyılın ikinci çeyreğinde başlayan bir dizi araştırmayla aşılmaya çalışıldı.

İlk cevaplanması gereken soru şuydu: İlkel dünyada ilk canlı hücre nasıl ortaya çıkmış olabilirdi? Daha doğrusu, evrimciler bu soru karşısında ne gibi bir açıklama getirmeliydiler?

Bu konuya ilk kez el atan kişi, "kimyasal evrim" kavramının kurucusu olan Rus biyolog Alexander I. Oparin oldu. Oparin, tüm teorik çalışmalarına rağmen yaşamın kökenini aydınlatma yönünde hiçbir sonuç elde edemedi. 1936'da yayınladığı *Origin of Life* adlı kitabında şöyle diyordu:

> Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır.[200]

Oparin'den bu yana evrimciler hücrenin rastlantılarla oluşabileceğini ispat etmek için sayısız deney, araştırma ve gözlem yaptılar. Ancak yapılan her çalışma, hücredeki kompleks yaratılışı daha detaylı bir biçimde ortaya koyarak, evrimcilerin varsayımlarını daha da fazla çürüttü. Almanya'daki Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose bu konuda şöyle der:

> Kimyasal ve moleküler evrim alanlarında, yaşamın kökeni konusunda otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyor ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyor.[201]

Evrimci bilim yazarı John Horgan da, *The End of Science* isimli kitabında, hayatın kökeni konusu için "Bu, modern biyolojinin temelindeki en zayıf parçadır." demektedir.[202]

San Diego Scripps Enstitüsü'nden jeokimyacı Jeffrey Bada'nın aşağıdaki sözleri ise, 20. yüzyılın sonunda evrimcilerin bu büyük açmaz karşısındaki çaresizliklerinin ifadesidir:

> Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?[203]

Şimdi evrim teorisinin bu "en büyük çözülmemiş problem"inin detaylarına bakalım. Göz atmamız gereken ilk konu, ünlü Miller Deneyi'dir.

Miller Deneyi

Hayatın kökeni konusunda evrimci kaynakların en çok itibar ettikleri çalışma ise, 1953 yılında Amerikalı araştırmacı Stanley Miller tarafından yapılan Miller Deneyi'dir. (Deney, Miller'in Chicago Üniversitesi'ndeki hocası Harold Urey'in katkısından dolayı "Urey-Miller Deneyi" olarak da bilinir.) Evrim sürecinin ilk aşaması olarak öne sürülen "kimyasal evrim" tezine "delil" olarak öne sürülen yegane girişim, işte bu deneydir. Aradan neredeyse yarım asır geçmesine ve büyük teknolojik ilerlemeler kaydedilmesine rağmen bu konuda hiçbir yeni girişimde bulunulmamıştır. Bugün halen ders kitaplarında canlıların ilk oluşumunun evrimsel açıklaması olarak Miller Deneyi okutulmaktadır. Çünkü bu tür çabaların teorilerini desteklemediğinin, aksine sürekli yalanladığının farkında olan evrim araştırmacıları, benzer deneylere girişmekten özellikle kaçınmaktadırlar.

Stanley Miller'ın amacı, milyarlarca yıl önceki cansız dünyada proteinlerin yapı taşları olan amino asitlerin "tesadüfen" oluşabileceklerini gösteren deneysel bir kanıt ortaya koymaktı. Miller, deneyinde, ilkel dünya atmosferinde bulunduğunu varsaydığı -daha sonraları ise bulunmadığı anlaşılacak olan- amonyak, metan, hidrojen ve su buharından oluşan bir gaz karışımını kullandı. Bu gazlar, doğal şartlar altında birbirleriyle reaksiyona giremeyeceklerinden deney ortamına dışarıdan enerji takviyesi yaptı. İlkel atmosfer ortamında yıldırımlardan kaynaklanmış olabileceğini düşündüğü enerjiyi, yapay bir elektrik deşarj kaynağından sağladı.

Miller bu gaz karışımını bir hafta boyunca 100°C ısıda kaynattı, bir yandan da karışıma elektrik akımı verdi. Haftanın sonunda Miller, kavanozun dibinde bulunan karışımdaki kimyasalları ölçtü ve proteinlerin yapı taşlarını oluşturan 20 çeşit amino asitten üçünün sentezlendiğini gözledi.

Deney, evrimci çevrelerde büyük bir sevinç yarattı ve çok büyük bir başarı gibi lanse edildi. Hatta, çeşitli yayınlar olayın sarhoşluğu içinde, "Miller hayatı yarattı" şeklinde manşetler atacak kadar spekülasyon yaptılar. Oysa Miller'ın sentezlediği birtakım "cansız" moleküllerdi.

Bu deneyden aldıkları cesaretle evrimciler, hemen yeni senaryolar ürettiler. Amino asitlerden sonraki aşamalar da hemen kurgulandı. Çizilen senaryoya göre, amino asitler, daha sonra rastlantılar sonucu uygun dizilimlerde birleşmiş ve proteinleri oluşturmuşlardı. Tesadüf eseri meydana gelen bu proteinlerin bazıları da, kendilerini, "bir şekilde" (!) oluşmuş hücre zarı benzeri yapıların içine yerleştirerek hücreyi meydana getirmişlerdi. Hücreler de zamanla yan yana gelip birleşerek canlı organizmaları oluşturmuşlardı.

Oysa, bu senaryonun en büyük dayanağı olan Miller Deneyi, her yönden geçersizliği kanıtlanmış bir girişimden başka bir şey değildi.

Miller Deneyi'ni Geçersiz Kılan Dört Neden

Miller'ın, ilkel dünya koşullarında amino asitlerin kendi kendilerine oluşabileceklerini kanıtlamak amacıyla yaptığı deney birçok yönden tutarsızlık göstermektedir. Bunları şöyle sıralayabiliriz:

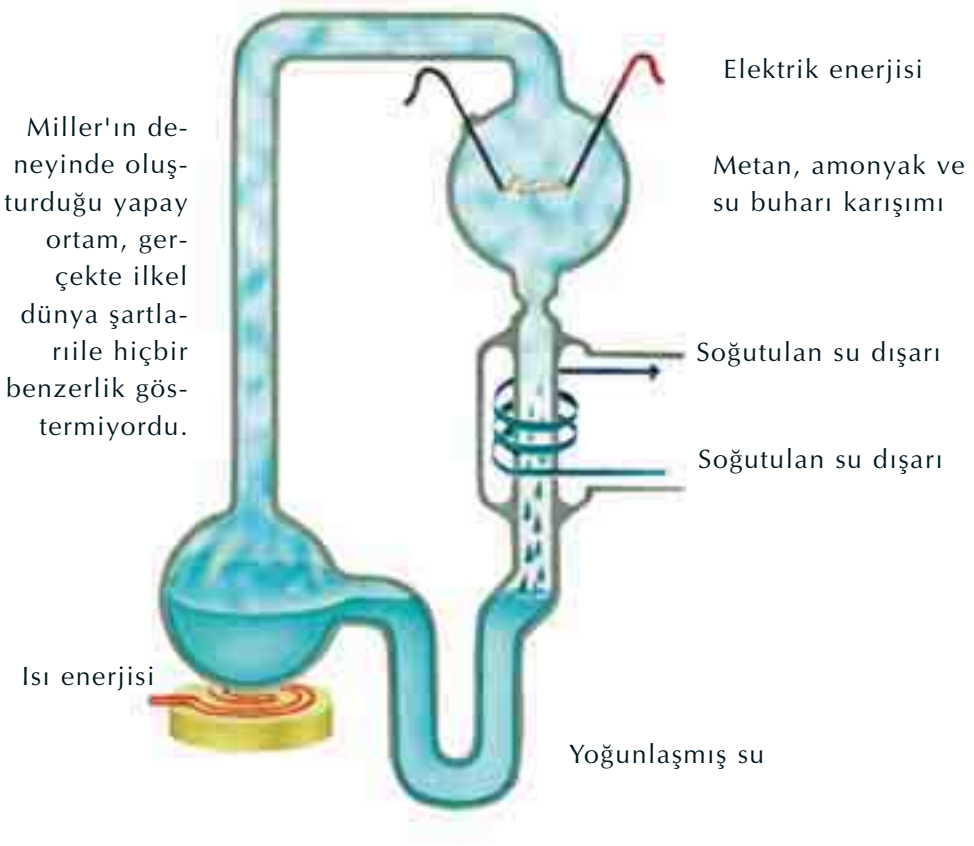

1- Miller, deneyinde, "**soğuk tuzak**" (cold trap) isimli bir mekanizma kullanarak amino asitleri oluştukları anda ortamdan izole etmişti. Çünkü aksi takdirde, amino asitleri oluşturan ortamın koşulları, bu molekülleri oluşmalarından hemen sonra imha edecekti.

Halbuki ilkel dünya koşullarında elbette bu çeşit bilinçli düzenekler yoktu. Ve bunlar olmadan herhangi bir çeşit amino asit elde edilse bile, bu moleküller aynı ortamda hemen parçalanacaklardı. Kimyager Richard Bliss'in belirttiği gibi, "bu soğuk tuzak olmasa, kimyasal ürünler elektrik kaynağı tarafından tahrip edilmiş olacaktı".[204]

Nitekim Miller, soğuk tuzak yerleştirmeden yaptığı daha önceki deneylerde tek bir amino asit bile elde edememişti.

2- Miller'ın deneyinde canlandırmaya çalıştığı ilkel atmosfer ortamı gerçekçi değildi. 1980'li yıllarda bilim adamları **ilkel atmosferde, metan ve amonyak yerine azot ve karbondioksit bulunması gerektiği** görüşünde birleştiler.

Peki Miller neden bu gazlar konusunda ısrar etmişti? Cevap basitti: Amonyak olmadan, bir amino asidin sentezlenmesi imkansızdı. Kevin Mc Kean, *Discover* dergisinde yayınladığı makalede bu durumu şöyle anlatıyor:

> Miller ve Urey dünyanın eski atmosferini metan ve amonyak karıştırarak kopya ettiler... Oysa son çalışmalarda o zamanlar dünyanın çok sıcak olduğu ve ergimiş nikel ile demirin karışımından meydana geldiği anlaşılmıştır. Böylece o dönemdeki kimyasal atmosferin daha çok azot, karbondioksit ve su buharından oluşması gerekir. Oysa bunlar organik moleküllerin oluşması için amonyak ve metan kadar uygun değildirler.[205]

Nitekim Amerikalı bilim adamları J. P. Ferris ve C. T. Chen, karbondioksit, hidrojen, azot ve su buharından oluşan bir karışımla Miller'ın deneyini tekrarladılar ve bir tek molekül amino asit bile elde edemediler.[206]

3- Miller'ın deneyini geçersiz kılan bir diğer önemli nokta da, amino asitlerin oluştuğu öne sürülen dönemde, **atmosferde amino asitlerin tümünü parçalayacak yoğunlukta oksijen bulunmasıydı**. Miller'ın göz ardı ettiği bu gerçek, yaşları 3.5 milyar yıl olarak hesaplanan taşlardaki okside olmuş demir ve uranyum birikintileriyle anlaşıldı.[207]

Oksijen miktarının, bu dönemde evrimci teorisyenlerin iddia ettiklerinin çok üstünde olduğunu gösteren başka bulgular da ortaya çıktı. Araştırmalar, o dönemde dünya yüzeyine evrimcilerin tahmin ettiklerinden 10 bin kat daha fazla ultraviyole ışını ulaştığını gösterdi. Bu yoğun ultraviyolenin atmosferdeki su buharı ve karbondioksidi ayrıştırarak oksijen açığa çıkarması ise kaçınılmazdı.

Bu durum, oksijen dikkate alınmadan yapılmış olan Miller Deneyi'ni tamamen geçersiz kılıyordu. Eğer deneyde oksijen kullanılsaydı, metan, karbondioksit ve suya, amonyak ise azot ve suya dönüşecekti. Diğer taraftan, oksijenin bulunmadığı bir ortamda -henüz ozon tabakası var olmadığından- ultraviyole ışınına doğrudan maruz kalacak olan amino asitlerin hemen parçalanacakları da açıktı. Sonuçta ilkel dünyada oksijenin var olması da, olmaması da amino asitler için yok edici bir ortam demekti.

4- Miller Deneyi'nin sonucunda, canlıların yapı ve fonksiyonlarını bozucu özelliklere sahip organik asitlerden de çok miktarda oluşmuştu. Amino asitlerin, izole edilmeyip de bu kimyasal maddelerle aynı ortamda bırakılmaları halinde ise, bunlarla kimyasal reaksiyona girip parçalanmaları ve farklı bileşiklere dönüşmeleri kaçınılmazdı.

Bugün Miller'ın kendisi de, 1953 yılında düzenlediği deneyin hayatın kökenini açıklamaktan çok uzak olduğunu kabul etmektedir.

Ayrıca deney sonucunda ortaya bol miktarda sağ-elli amino asit çıkmıştı.[208] Yalnızca bu amino asitlerin varlığı bile evrim teorisini kendi mantığı içinde çürütmeye yeterliydi. Çünkü sağ-elli amino asitler, canlı yapısında kullanılamayan amino asitlerdi. Sonuç olarak Miller'ın deneyindeki amino asitlerin oluştuğu ortam, canlılık için elverişli değil, aksine ortaya çıkacak işe yarar molekülleri parçalayıcı, yakıcı bir asit karışımı niteliğindeydi.

Tüm bunların gösterdiği tek bir somut gerçek vardır: Miller Deneyi canlılığın ilkel dünya şartlarında tesadüfen meydana gelebileceği iddiasını desteklememektedir. Deney, amino asit sentezlemeye yönelik bilinçli ve kontrollü bir laboratuvar çalışmasıdır. Kullanılan gazların cinsleri ve karışım oranları amino asitlerin oluşabilmesi için en ideal ölçülerde belirlenmiştir. Ortama verilen enerji miktarı, ne eksik ne fazla, tamamen istenen reaksiyonların gerçekleşmesini sağlayacak biçimde titizlikle ayarlanmıştır. Deney aparatı, ilkel dünya koşullarında mevcut olabilecek hiçbir zararlı, tahrip edici ya da amino asit oluşumunu engelleyici unsuru barındırmayacak biçimde izole edilmiştir. İlkel dünyada var olan ve reaksiyonların seyrini değiştirecek hiçbir element, mineral ya da bileşik deney tüpüne konulmamıştır. Oksidasyon nedeniyle amino asitlerin varlığına imkan vermeyecek oksijen bunlardan yalnızca birisidir. Kaldı ki, hazırlanan ideal laboratuvar koşullarında bile, "soğuk tuzak" (cold trap) denen mekanizma olmadan amino asitlerin aynı ortamda parçalanmadan varlıklarını sürdürebilmeleri mümkün değildir.

Gerçekte Miller Deneyi'yle evrimin, "canlılığın bilinçsiz tesadüfler sonucu ortaya çıktığı" şeklindeki iddiası da çürümüştür. Çünkü deney, amino asitlerin ancak tüm koşulları özel olarak ayarlanmış bir laboratuvar ortamında, bilinçli müdahalelerle elde edilebileceğini göstermektedir.

Miller Deneyi, Türkiye'deki bazı kaynaklarda hala önemli bir bilimsel bulgu gibi gösterilse de, aslında evrimci otoriteler tarafından terk edilmiş durumdadır. Son yıllarda Batılı bilim dergilerinde deneyin hayatın kökenini açıklamak yönünden bir anlam ifade etmediği belirtilmektedir. Örneğin 1998'in Şubat ayında yayınlanan ünlü evrimci bilim dergisi *Earth*'deki "Yaşamın Potası" başlıklı makalede şu ifadeler yer alır:

> Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyi'nde) kullanılanlardan çok daha az aktifler. Kaldı ki, Miller'ın farz ettiği atmosfer var olmuş olabilseydi bile, amino asitler gibi basit molekülleri çok daha karmaşık bileşiklere, proteinler gibi polimerlere dönüştürecek gerekli kimyasal değişimler nasıl oluşabilirdi ki? Miller'ın kendisi bile, problemin bu noktasında ellerini ileri uzatıp, "bu bir sorun" diyerek şiddetle iç çekmekte, "polimerleri nasıl yapacaksınız? Bu o kadar kolay değil...[209]

Görüldüğü gibi, Miller'ın kendisi dahi bugün deneyinin, yaşamın kökenini açıklama adına bir anlam ifade etmediğinin farkındadır. *National Geographic*'in Mart 1998 sayısındaki, "Yeryüzündeki Yaşamın Kökeni" başlıklı makalede ise, konuyla ilgili şu satırlara yer verilir:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'ın öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda. Koca bir yüzme havuzuna atılan bir damla gıda renklendiricisiyle aynı oranda bir yoğunlukta... Bilim adamları, bu derece seyrek çözeltideki bir çorbada hayatın ortaya çıkmasını hayal etmeyi bile güç buluyor.[210]

Kısacası, ne Miller Deneyi ne de başka hiçbir evrimci çaba, yeryüzünde hayatın nasıl oluştuğu sorusunu cevaplayabilmektedir. Tüm araştırmalar, hayatın rastlantılarla ortaya çıkmasının imkansızlığını ortaya

koymakta ve böylece hayatın yaratılmış olduğunu göstermektedir. Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemeleri ise, bilime tamamen aykırı birtakım ön yargılara sahip olmalarından kaynaklanır. Nitekim Miller Deneyi'ni öğrencisi Stanley Miller ile birlikte organize eden Harold Urey, bu konuda şu itirafı yapmıştır:

> Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz. Fakat kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.[211]

İlkel Atmosfer ve Proteinler

Evrimci kaynaklarda, amino asitlerin kökeni sorunu, buraya dek saydığımız bütün tutarsızlıklarına rağmen, Miller Deneyi ile geçiştirilmeye çalışılır. Bu geçersiz deneyle söz konusu sorunun çoktan çözülmüş olduğu gibi bir izlenim verilerek, evrim teorisinin açmazları örtülmeye çalışılır.

Ancak canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasının ikinci aşamasında, evrim teorisini, amino asitlerden çok daha büyük bir problem beklemektedir: Proteinler. Yani yüzlerce farklı amino asidin belirli bir sıra içinde birbirlerine eklenerek oluşturdukları canlılığın yapı taşları.

Proteinlerin doğal şartlarda tesadüfen oluştuklarını öne sürmek, amino asitlerin tesadüfen oluştuklarını öne sürmekten çok daha gerçek dışı bir iddiadır. Amino asitlerin, proteinleri oluşturmak üzere uygun dizilimlerde tesadüfen birleşebilmelerinin matematiksel imkansızlığını önceki sayfalarda olasılık hesapları ile incelemiştik. Ancak protein oluşumu, kimyasal olarak da ilkel dünya koşullarında mümkün değildir.

Proteinlerin Suda Sentezlenmesi Sorunu

Önceki sayfalarda da belirttiğimiz gibi, amino asitler protein oluşturmak üzere kimyasal olarak birleşirken, aralarında "peptid bağı" denilen özel bir bağ kurarlar. Bu bağ kurulurken bir su molekülü açığa çıkar.

Bu durum, ilkel hayatın denizlerde ortaya çıktığını öne süren evrimci açıklamayı devre dışı bırakmaktadır. Çünkü, kimyada **Le Chatêlier Prensibi** olarak bilinen kurala göre, açığa su çıkaran bir reaksiyonun (kondansasyon reaksiyonu) su içeren bir ortamda sonuçlanması mümkün değildir. Sulu bir ortamda bu çeşit bir reaksiyonun gerçekleşebilmesi, kimyasal reaksiyonlar içinde "oluşma ihtimali en düşük olanı" olarak nitelendirilir.

Dolayısıyla, evrimcilerin hayatın başladığı ve amino asitlerin oluştuğu yerler olarak belirttikleri okyanuslar, amino asitlerin, birleşerek proteinleri oluşturması için kesinlikle uygun olmayan ortamlardır.[212]

Öte yandan, evrim savunucularının bu gerçek karşısında iddialarını değiştirip, ilkel hayatın karalarda oluştuğunu öne sürmeleri de imkansızdır. Çünkü ilkel atmosferde oluştukları var sayılan amino asitleri ultraviyole ışınlarından koruyacak yegane ortam denizler ve okyanuslardır. Amino asitler karada ultraviyole yüzünden parçalanırlar. Le Chatêlier Prensibi ise denizlerdeki oluşum iddiasını çürütmektedir. Bu da evrim teorisi açısından tam bir ikilem oluşturmaktadır.

Fox Deneyi

Önceki sayfada açıkladığımız çıkmazla yüz yüze kalan evrimci araştırmacılar, tüm teorilerini alt üst eden bu "su sorunu"nu aşmaya yönelik çeşitli senaryolar üretme yoluna gittiler. Bu araştırmacıların en tanınmışı Sydney Fox, sorunu çözmek için ilginç bir teori ortaya attı: Ona göre, ilk amino asitler, ilkel okyanusta oluştuktan hemen sonra bir volkanın yanındaki kayalıklara sürüklenmiş olmalıydılar. Sonra da amino asitleri içeren karışımdaki su, kayalıklardaki yüksek ısı nedeniyle buharlaşmış olmalıydı. Böylece "kuruyan" amino asitler, proteinleri oluşturmak üzere birleşebilirlerdi.

FOX'UN "PROTEİNOİD"LERİ
Miller'ın senaryosundan etkilenen Sydney Fox, bazı amino asitleri birleştirerek "proteinoid" adını verdiği üstteki molekülleri oluşturdu. Ancak bu işe yaramaz amino asit zincirlerinin, canlı bedenlerini oluşturan gerçek proteinlerle ilgisi yoktu. Aslında tüm bu çabalar, canlılığın tesadüfen oluşmak bir yana, laboratuvar ortamında dahi üretilemediğini belgeliyordu.

Fakat bu "çetrefilli" çıkış yolu da pek kimse tarafından benimsenmedi. Çünkü amino asitler, Fox'un öne sürdüğü derecede bir ısıya karşı dayanıklılık gösteremezlerdi: Yapılan araştırmalar amino asitlerin yüksek ısıda hemen tahrip olduklarını ortaya koyuyordu.

Ancak Fox yılmadı. Laboratuvarda, "çok özel koşullarda", saflaştırılmış amino asitleri kuru ortamda ısıtarak birleştirdi. Amino asitler birleştirilmiş, ancak proteinler yine elde edilememişti. Elde ettiği, birbirine rastgele bağlanmış, basit ve düzensiz amino asit halkalarıydı ve herhangi bir canlı proteinine benzemekten çok uzaktı. Dahası, eğer Fox amino asitleri aynı ısıda tutmaya devam etseydi, ortaya çıkan işe yaramaz halkalar tekrar parçalanacaktı.

Deneyi anlamsızlaştıran bir başka nokta ise, Fox'un, daha önce Miller Deneyi'nde elde edilmiş olan amino asitleri değil, canlı organizmalarda kullanılan saf amino asitleri kullanmış olmasıydı. Oysa Miller'ın deneyinin devamı olma iddiasındaki deney, Miller'ın vardığı sonuçtan yola çıkmalıydı. Ama ne Fox ne de başka hiçbir araştırmacı, Miller'ın ürettiği işe yaramaz amino asitleri kullanmadı.

Fox'un söz konusu deneyi evrimci çevrelerde bile pek olumlu karşılanmadı. Zira Fox'un elde ettiği anlamsız amino asit zincirlerinin (proteinoidlerin) doğal koşullarda oluşamayacağı çok açıktı. Dahası, canlıların yapı taşları olan proteinler hala elde edilememişti. Proteinlerin kökeni problemi başlangıçta olduğu gibi hala çözümlenememişti. Ünlü bilim dergisi *Chemical Engineering News*'da o dönemde yayınlanan bir makalede Fox'un gerçekleştirdiği deney hakkında şöyle deniyordu:

> Sydney Fox ve diğer araştırmacılar, çok özel ısıtma teknikleri kullanarak, dünyanın ilk devirlerinde hiç var olmamış şartlarda amino asitleri "proteinoidler" adı verilen bir şekilde, birbirine bağlamayı başarmışlardır. Bununla beraber bunlar, canlılarda bulunan çok düzenli proteinlere hiç benzememektedir. Bunlar, hiçbir işe yaramayan, düzensiz lekelerden başka bir şey değildirler. İlk devirlerde bu moleküller eğer gerçekten meydana gelmişlerse bile, bunların parçalanmamaları mümkün değildir.[213]

Gerçekten de Fox'un elde ettiği "proteinoidler", gerçek proteinlerden yapı ve işlev olarak tamamen uzaktı. Proteinlerle aralarında, karmaşık bir teknolojik cihazla, işlenmemiş bir metal yığını arasındaki kadar fark vardı.

Dahası, bu düzensiz amino asit yığınlarının bile ilkel atmosferde yaşama imkanları yoktu. Dünyanın o günkü şartlarında yeryüzüne ulaşan yoğun ultraviyole ışınları ve kontrolsüz doğa koşullarının doğurduğu zararlı, tahrip edici fiziksel ve kimyasal etkenler, bu proteinoidlerin dahi varlıklarını sürdürmelerine imkan vermeden parçalanmalarına neden olacaktı. Amino asitlerin ultraviyole ışınlarının ulaşamayacağı şekilde suyun altında bulunmaları ise, Le Châtelier Prensibi nedeniyle, söz konusu değildi. Bu veriler ışığında bilim adamları arasında, proteinoidlerin yaşamın başlangıcını oluşturan moleküller oldukları fikri giderek etkisini kaybetti.

DNA Molekülünün Kökeni

Buraya kadar incelediklerimizin gösterdiği gibi, evrim teorisi moleküler düzeyde de önemli bir açmazdadır. Amino asitlerin kökeni evrim teorisi tarafından hiçbir şekilde açıklanamamıştır. Proteinlerin kökeni ise, evrim açısından çok daha büyük bir sorundur.

Ancak, sorun yalnızca amino asit ve proteinlerle de sınırlı değildir; bunlar sadece bir başlangıçtır. Bunların da ötesinde asıl olarak, canlı hücresinin olağanüstü kompleks yapısı evrim açısından büyük bir problem oluşturur. Çünkü hücre, amino asit yapılı proteinlerden oluşmuş bir yığın değil, insanoğlunun şimdiye kadar karşılaştığı en kompleks sistemlerden biridir.

Canlılığın kökenini rastlantılarla açıklama çabasındaki evrim teorisi, hücredeki en temel moleküllerin varlığına bile tutarlı bir açıklama getirememişken, genetik bilimindeki ilerlemeler ve nükleik asitlerin, yani DNA ve RNA'nın keşfi, teori için yepyeni problemler doğurdu. 1953 yılında James Watson ve Francis Crick adlı iki bilim adamının çalışmaları, DNA'nın hayranlık verecek derecedeki kompleks yapısını ve yaratılışını gün ışığına çıkardı.

Vücuttaki 100 trilyon hücrenin her birinin çekirdeğinde bulunan DNA adlı molekül, insan vücudunun eksiksiz bir yapı planını içerir. Bir insana ait bütün özelliklerin bilgisi, dış görünümünden iç organlarının yapılarına kadar DNA'nın içinde özel bir şifre sistemiyle kayıtlıdır. DNA'daki bilgi, bu molekülü oluşturan dört özel molekülün diziliş sırası ile kodlanmıştır. Nükleotid (veya baz) adı verilen bu moleküller, isimlerinin baş harfleri olan A, T, G, C ile ifade edilirler. İnsanlar arasındaki tüm yapısal farklar, bu harflerin diziliş sıralamaları arasındaki farktan doğar. Bu, dört harfli bir alfabeden oluşan bir tür bilgi bankasıdır. DNA'daki harflerin diziliş sırası, insanın yapısını en ince ayrıntılarına dek belirler. Boy, göz, saç ve cilt rengi gibi özelliklerin yanı sıra, vücuttaki 206 kemiğin, 600 kasın, 100 milyar sinir hücresinin, beyin hücreleri arasındaki 1000 trilyon bağlantının, 97.000 kilometre uzunluğundaki damarların ve 100 trilyon hücrenin planı tek bir hücrenin DNA'sında mevcuttur. Eğer DNA'daki bu genetik bilgiyi kağıda dökmeye kalksak, yaklaşık 500'er sayfalık 900 ciltten oluşan dev bir kütüphane oluşturmamız gerekir. Fakat, bu inanılmaz hacimdeki bilgi, milimetrenin yüzde biri büyüklüğündeki hücrenin, ondan çok daha küçük olan çekirdeğinde saklı bulunan DNA'nın genlerinde şifrelenmiştir.

DNA Rastlantılarla Açıklanamaz

Burada dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Bir geni oluşturan nükleotidlerde meydana gelecek bir sıralama hatası, o geni tamamen işe yaramaz hale getirecektir. İnsan vücudunda yaklaşık 30 bin gen bulunduğu düşünülürse, bu genleri oluşturan milyonlarca nükleotidin doğru sıralamada tesadüfen oluşabilmelerinin kesinlikle imkansız olduğu görülür. Evrimci bir biyolog olan Frank Salisbury bu imkansızlıkla ilgili olarak şunları söyler:

> Orta büyüklükteki bir protein molekülü, yaklaşık 300 amino asit içerir. Bunu kontrol eden DNA zincirinde ise, yaklaşık 1000 nükleotid bulunacaktır. Bir DNA zincirinde dört çeşit nükleotid bulunduğu hatırlanırsa, 1000 nükleotidlik bir dizi, 4^{1000} farklı şekilde olabilecektir. Küçük bir logaritma hesabıyla bulunan bu rakam ise, aklın kavrama sınırının çok ötesindedir.[214]

4^{1000}'de 1, "küçük bir logaritma hesabı" sonucunda, 10^{600}'de 1 anlamına gelir. Bu sayı 10'un yanına 600 sıfır eklenmesiyle elde edilir. 10'un yanında 12 tane sıfır 1 trilyonu ifade ederken, 600 tane sıfırlı bir rakamın gerçekten de kavranması mümkün değildir.

Nükleotidlerin tesadüfen biraraya gelerek RNA ve DNA'yı oluşturmalarının imkansızlığını, evrimci Fransız bilim adamı Paul Auger de şöyle ifade etmektedir:

> Rastgele kimyasal olaylar sayesinde nükleotidler gibi karmaşık moleküllerin ortaya çıkışı konusunda bence iki aşamayı net bir biçimde birbirinden ayırmamız gerekir; tek tek nükleotidlerin üretilmesi -ki bu belki mümkün olabilir- ve bunların çok özel seriler halinde birbirine bağlanmaları. İşte bu ikincisi, olanaksızdır.[215]

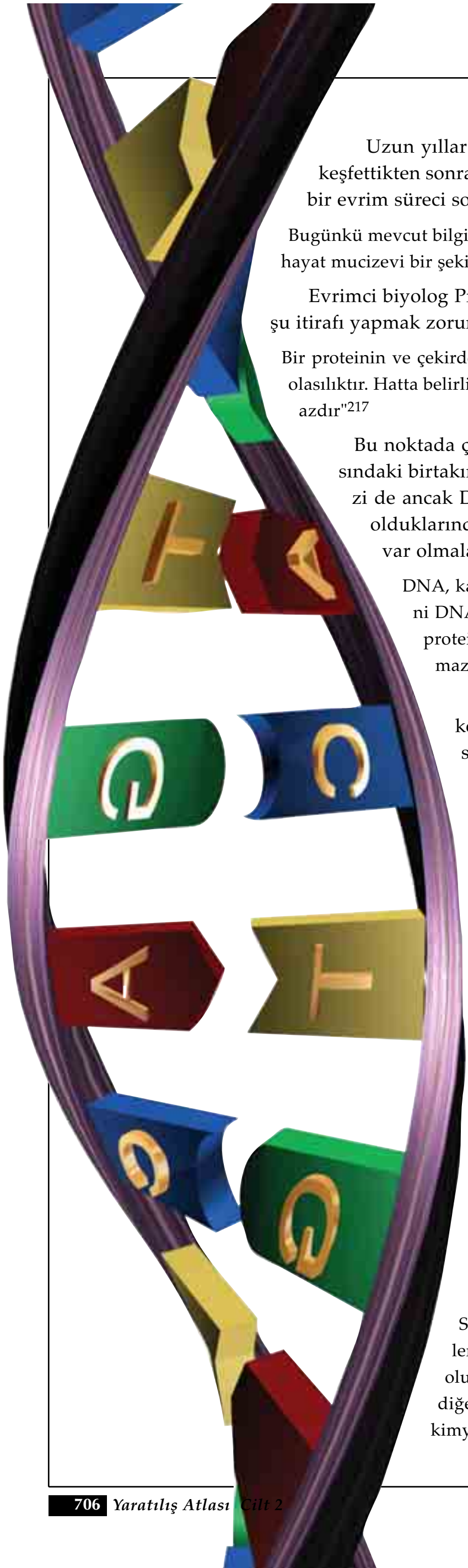

Uzun yıllar moleküler evrim teorisini savunan Francis Crick bile DNA'yı keşfettikten sonra, böylesine kompleks bir molekülün tesadüfen, kendi kendine, bir evrim süreci sonucunda oluşamayacağını itiraf etmiş ve şöyle demiştir:

> Bugünkü mevcut bilgilerin ışığında dürüst bir adam ancak şunu söyleyebilir: Bir anlamda hayat mucizevi bir şekilde ortaya çıkmıştır.[216]

Evrimci biyolog Prof. Dr. Ali Demirsoy da, DNA'nın meydana gelmesi hakkında şu itirafı yapmak zorunda kalır:

> Bir proteinin ve çekirdek asidinin (DNA-RNA) oluşma şansı tahminlerin çok ötesinde bir olasılıktır. Hatta belirli bir protein zincirinin ortaya çıkma şansı astronomik denecek kadar azdır"[217]

Bu noktada çok ilginç bir paradoks daha vardır: DNA, yalnız protein yapısındaki birtakım enzimlerin yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bilim yazarı John Horgan bu ikilemi şöyle açıklar:

> DNA, katalitik proteinlerin ve enzimlerin yardımı olamadan yaptığı işi, yeni DNA üretmek de dahil olmak üzere, yapamaz. Kısacası DNA olmadan proteinler var olmaz, ama DNA da proteinler olmadığı durumda oluşmaz.[218]

Bu durum, canlılığın rastlantılarla oluşması senaryosunu bir kez daha çökertmektedir. Amerikalı kimyacı Prof. Homer Jacobson, bu konuda şöyle der:

> İlk canlının ortaya çıktığı zaman, üreme planlarının, çevreden madde ve enerji sağlamanın, büyüme sırasının, bilgileri büyümeye çevirecek mekanizmaların tamamına ait emirlerin o anda ve birarada bulunmaları gerekmektedir. Bunların hepsinin kombinasyonu tesadüfen gerçekleşemez.[219]

Prof. Jacobson bu ifadeleri, James Watson ve Francis Crick tarafından DNA'nın yapısının aydınlatılmasından iki yıl sonra yazmıştı. Ancak bilimdeki tüm gelişmelere rağmen, bu sorun evrimciler için hala çözümsüz olmaya devam etmektedir. Bu nedenle Alman biyokimyacı Douglas R. Hofstadter şöyle demektedir:

> Nasıl oldu da genetik bilgi, onu yorumlayan mekanizmalarla (ribozomlar ve RNA molekülleri ile) birlikte ortaya çıktı? Bu soru karşısında kendimizi bir cevapla değil, hayranlık ve şaşkınlık duyguları ile tatmin etmemiz gerekiyor.[220]

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel ise, 1994 tarihli bir makalesinde aynı gerçek karşısında şöyle demektedir:

> Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna

varmak zorunda kalmaktadır.[221]

Tüm bunların yanı sıra, değil belli bir enformasyon serisine sahip DNA, RNA gibi nükleik asitlerin rastlantılar sonucu ortaya çıkması, bunları oluşturan nükleotidlerden tek birinin dahi tesadüfler sonucu oluşması ve ilkel dünya koşullarında varlığını ve saflığını koruması kimyasal olarak mümkün değildir. Evrimci çizgide yayın yapan ünlü bilim dergisi *Scientific American*'da yer alan şu satırlar evrimcilerin bu konudaki itiraflarını dile getirir:

> Muhtemel ilkel dünya koşullarının taklit edildiği gerçekçi deneylerde, en basit moleküller dahi yalnızca az miktarlarda üretilmiştir. Daha da kötü olan, bu moleküller genelde organik moleküllerin ikinci dereceden yapı taşlarıdır. Normal etkileri gitgide daha karmakarışık organik karışımları oluşturmak olan jeokimyasal reaksiyonlar sonucunda nasıl olup da ayrışabildikleri ve saflaşabildikleri hala bir problem olarak durmaktadır. Biraz daha kompleks moleküller için bu zorluk hızla artar. Özellikle nükleotidlerin bütünüyle jeokimyasal olan kökeni büyük güçlükler arz eder.[222]

Buraya kadar anlatılanlardan da görüldüğü gibi, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkması asla mümkün olmadığına göre yaşamı sonsuz kudret sahibi Allah'ın yaratmış açıkça ortaya çıkmaktadır. Evrimcilerin yüzyılın başlarından bu yana sözünü ettikleri "kimyasal evrim" asla yaşanmamış bir masaldan başka bir şey değildir.

Ama çoğu evrimci, bu ve benzeri bilim dışı masallara mutlak birer gerçek gibi inanmaktadır. Çünkü canlıların yaratılmış olduğunu kabul etmek, tüm canlılara hakim olan Yüce Allah'ın varlığını kabul etmek anlamına gelir. Onlar ise kendilerini bu gerçeği kabul etmemek için şartlandırmışlardır. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* adlı kitabında bu ilginç durumu şöyle anlatır:

> Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da 1000 ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eş değerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder![223]

"RNA Dünyası" Tezinin Geçersizliği

70'li yıllarda, ilkel dünya atmosferinin içerdiği gazların amino asit sentezini imkansız kıldığının anlaşılması, kimyasal evrim teorisi için büyük bir darbe oldu. Stanley Miller, Sydney Fox, Cyril Ponnamperuma gibi evrimcilerin yıllar boyu yürüttüğü "ilkel atmosfer deneyleri"nin tümünün geçersiz olduğu anlaşıldı. Bu nedenle 80'li yıllarda başka evrimci arayışlar gelişti. Bunun sonucunda, ilk önce proteinlerin değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülünün oluştuğunu öne süren "RNA Dünyası" senaryosu ortaya atıldı.

1986 yılında Harvard'lı kimyacı Walter Gilbert tarafından ortaya atılan bu senaryoya göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen kendiliğinden oluşmuştu. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştı. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştı.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmiştir:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek bir tanesinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

> Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor.

Beta-globin geninin DNA şifreleri. Bu şifreler, kanda oksijen taşıyan hemoglobin geninin parçalarından birisini oluşturur. Önemli olan, bu şifrelerden tek birinin bile hatalı olması durumunda, üretilecek proteinin tamamen işe yaramaz hale gelecek olmasıdır.

RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?[224]

2- Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmekteler:

> Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.[225]

3- Kaldı ki, eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede anlamsızdır.

Bir protein, hücre içindeki son derece kompleks işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen organelde üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş kompleks bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi olanak dışı bir varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrim teorisinin ve ateizmin ünlü savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

> Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu

birimler olmadan aktarılamaz. Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.[226]

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur. Ünlü bilim dergisi *Nature*'de yer alan bir makalede de "kendini kopyalayan RNA" kavramının tamamen hayal ürünü olduğu, gerçekte ise hiçbir deneyde bu tür bir RNA'nın elde edilemediği belirtilmektedir:

Maynard Smith ve Szathmary, "DNA kopyalanması o kadar hataya açıktır ki, tek bir gen boyundaki bir DNA parçasının doğru kopyalanmasını sağlayacak enzim proteinlerinin önceden varlığına ihtiyaç vardır" demektedirler. Bu durumda, halen bilinen bilgisel ve enzimatik işlev taşıyıcı özelliğiyle RNA, yazarları şunu söylemeye yöneltiyor: "Özde, ilk RNA molekülleri kendilerini kopyalamak için polimerleştirici bir protein enzime ihtiyaç duymadılar; kendi kendilerini kopyaladılar." Bu bir gerçek midir, yoksa bir beklenti mi? Genelde tüm biyologlar için şunu belirtmenin açıklayıcı olduğunu düşünüyorum ki suni olarak sentezlenmiş katrilyonlarca (10^{24}) rastgele RNA dizilimleri arasından tek bir tane bile kendini kopyalayan (self-replicating) bir RNA çıkmamıştır.[227]

Dr. Leslie Orgel, "hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi" ihtimali için "senaryo" deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.[228]

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, "olmazsa olmaz" şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek bilimsel düşünceye aykırıdır. Somut bilimsel gerçekler, hayatın rastlantılarla ortaya çıktığı iddiasının yeni bir versiyonu olan "RNA Dünyası" tezinin, gerçekleşmesi imkansız bir senaryo olduğunu ortaya koymaktadır.

John Horgan da *The End of Science* adlı kitabında, sonradan geçersizliği ortaya çıkmış ünlü Miller Deneyi'nin sahibi Stanley Miller'ın, son dönemlerde ortaya sürülen hayatın kökeni hakkındaki teorileri son derece anlamsız ve küçük gören tavrını şöyle aktarmaktadır:

İlk deneyinden yaklaşık 40 yıl sonra Miller bana, hayatın kökeni bilmecesini çözmenin kendisinin ya da başka herhangi birinin düşündüğünden çok daha zorlaştığını söyledi... Miller, "anlamsız" veya "kağıt üstü kimyası" adını verdiği, hayatın kökeni ile ilgili yeni tezlerden hiç etkilenmemişe benziyor. Bazı hipotezleri o kadar küçük gören bir tavır takındı ki, onlarla ilgili görüşlerini sorduğumda, kafasını salladı, iç geçirdi ve kıs kıs güldü, adeta insanlığın ahmaklığının farkına varmışcasına... Stuart Kauffman'ın otokataliz teorisi de bu kategoriye girmekte. Miller, "Bir bilgisayarda denklemler hesaplamak bir deney teşkil etmez" diye burun kıvırdı. Miller, bilim adamlarının nerede ve ne zaman hayatın başladığını hiçbir zaman kesin bir biçimde bilemeyeceklerini de onayladı.[229]

Miller gibi, hayatın kökenine evrimci açıklama bulabilme çabasının öncülüğünü yapmış en ateşli evrim taraftarlarının bile, evrim açısından bu derece ümitsiz ifadeleri, teorinin içinde bulunduğu çaresizliği açık bir biçimde yansıtmaktadır.

Tasarım Tesadüfle Açıklanamaz

Bu noktaya kadar hayatın tesadüfler sonucu ortaya çıkmasının olanaksızlığını inceledik. Yine de bir an için bu imkansızlıkları kabul edelim; milyonlarca yıl önce, yaşamak için her türlü malzemeyi elde etmiş bir hücrenin meydana geldiğini ve bir şekilde "hayat sahibi" olduğunu varsayalım. Ancak bu nok-

tadan sonraki aşamalar da evrim teorisinin karşısına başka imkansızlıkları getirecektir: Bu hücre bir süre yaşamını sürdürse bile, sonunda ölecek ve öldükten sonra ortada hiçbir canlılık kalmayacak, herşey en başa dönecektir. Çünkü genetik sistemi olmayan bu ilk canlı hücre kendini çoğaltamayacağı için ölümünden sonra geriye yeni bir nesil bırakamayacak, canlılık da onun ölümüyle birlikte sona erecektir.

Genetik sistem ise yalnızca DNA'dan ibaret değildir. DNA'dan bu şifreyi okuyacak enzimler, bu şifrelerin okunmasıyla üretilecek mesajcı RNA, mesajcı RNA'nın bu şifreyle gidip üretim için üzerine bağlanacağı ribozom, ribozoma üretimde kullanılacak amino asitleri taşıyacak bir taşıyıcı RNA ve bunlar gibi sayısız ara işlemleri sağlayan son derece kompleks enzimlerin de aynı ortamda bulunması gerekir. Ayrıca böyle bir ortam, ancak hücre gibi, gerekli tüm ham madde ve enerji imkanlarının bulunduğu, her yönden izole ve tamamen kontrollü bir ortamdan başkası olamaz.

Sonuçta bir organik madde, ancak bütün organelleriyle birlikte kusursuz bir hücre olarak var olduğu takdirde kendini çoğaltabilir. Bu da dünya üzerindeki ilk hücrenin, olağanüstü derecedeki kompleks yapısıyla, bir anda oluştuğu anlamına gelmektedir.

Peki kompleks bir yapı, bir anda var olmuşsa bunun anlamı nedir?

Bu soruyu bir de şu örnekle soralım. Hücreyi kompleksliği açısından ileri teknolojiye sahip bir arabaya benzetelim. (Gerçekte hücre, motoru ve tüm teknik donanımına rağmen arabadan çok daha kompleks ve gelişmiş bir sistem içermektedir.) Şimdi soralım: Bir gün balta girmemiş bir ormanın derinliklerinde bir geziye çıksanız ve ağaçların arasında son model bir araba bulsanız ne düşünürdünüz? Acaba aklınıza ilk olarak, ormandaki çeşitli elementlerin milyonlarca yıl içinde tesadüfen biraraya gelerek böyle bir ürün ortaya çıkardığı mı gelirdi? Arabayı oluşturan tüm ham madde; demir, plastik, kauçuk vs. topraktan ya da onun ürünlerinden elde edilmektedir. Ama bu durum size, bu malzemelerin "tesadüfen" sentezlenip, sonra da biraraya gelerek sonuçta ortaya böyle bir araba çıkardıklarını düşündürür mü?

Elbette ki, akıl sağlığı yerinde olan her normal insan, arabanın bir tasarımın ürünü olduğunu düşünecek, bunun ormanda ne aradığını merak edecektir. Çünkü kompleks bir yapının aniden, bir anda, bir bütün olarak ortaya çıkması, onun bir tasarımın eseri olduğunu gösterir.

Kompleks tasarımların tümüyle rastlantıların bir ürünü olabileceğini düşünmek ise, aklın sınırlarının dışında kalan bir inanca sahip olmayı gerektirir. Evrim teorisinin canlılığın kökeni hakkında getirmeye çalıştığı her türlü "açıklama" ise bu şekildedir. Bu gerçeği kabul eden açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre-Paul Grassé'dir. Grassé de bir evrimcidir, ancak Darwinist teorinin canlılığı açıklayamadığını savunmakta ve Darwinizm'in temelini oluşturan "tesadüf" mantığı hakkında şunları söylemektedir:

> Şanslı mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir havyan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüfe maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.[230]

Az önce bahsettiğimiz konuya açık birer örnek oluşturan yeryüzündeki tüm canlılar, aynı zamanda tesadüflerin kendi varlıkları üzerinde hiçbir katkısı olamayacağının da canlı kanıtlarıdır. Hatta değil canlı bir varlık, onun tek bir sistemi ya da organı dahi tesadüflerin eseri olamayacak derecede kompleks yapı ve sistemler içerir. Bu konuda fazla uzağa gitmeye gerek kalmadan kendi vücudumuzdan örnekler bulabiliriz.

Bunun bir örneği, gözlerimizdir. İnsan gözü, yaklaşık 40 ayrı parçanın uyum içinde çalışmasıyla görür. Bunların biri olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Bu 40 ayrı parçanın her biri de kendi içinde kompleks bir yaratılışa sahiptir. Örneğin gözün arka kısmındaki retina tabakası, 11 ayrı katmandan oluşur. Her tabakanın ayrı görevi vardır. Retina içinde gerçekleşen kimyasal işlemler ise, ancak sayfalar dolusu formül ve şema ile açıklanabilecek kadar komplekstir.

Evrim teorisi, değil tüm canlılığın ya da insanlığın, tek bir canlı gözünün dahi nasıl olup da "tesadüfler" sonucu böyle kusursuz ve kompleks yapısıyla ortaya çıktığını açıklayamaz.

Peki canlılıktaki bu olağanüstü özellikler bizlere canlığın kökeni hakkında neyi kanıtlamaktadır? Kita-

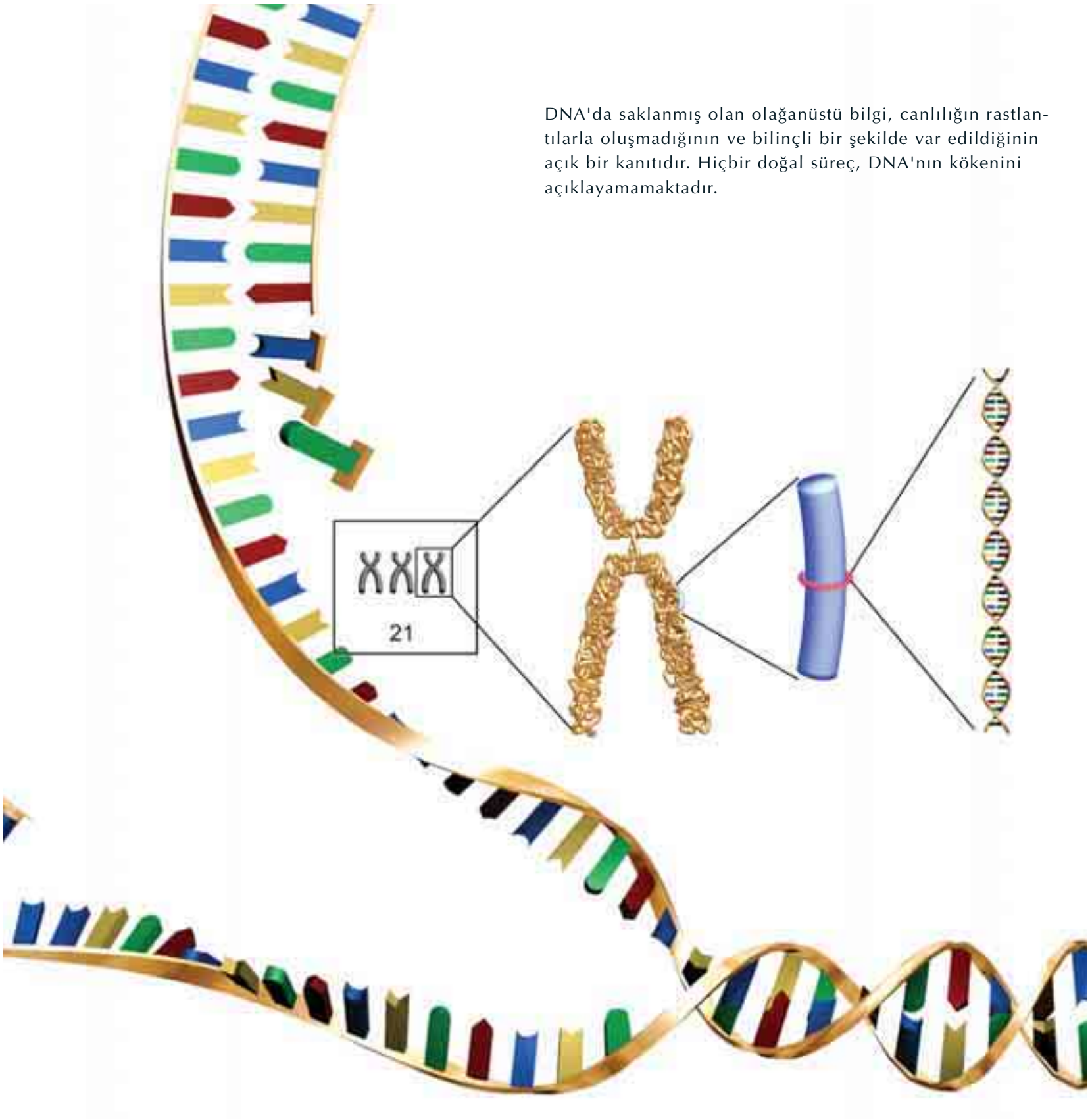

DNA'da saklanmış olan olağanüstü bilgi, canlılığın rastlantılarla oluşmadığının ve bilinçli bir şekilde var edildiğinin açık bir kanıtıdır. Hiçbir doğal süreç, DNA'nın kökenini açıklayamamaktadır.

bın başlarında da belirttiğimiz gibi, canlılığın kökeni hakkında sadece iki farklı açıklama yapılabilir. Bunların birisi yanlış olan evrim açıklamasıdır, diğeri ise apaçık olan "yaratılış gerçeği"dir. Kitap boyunca gördüğümüz gibi evrim iddiası imkansızdır ve bilimsel bulgular yaratılışın doğruluğunu ispatlamaktadır. Bu gerçek, 19. yüzyıldan bu yana "yaratılış" kavramını bilimin dışında gören bazı bilim adamlarını şaşırtıyor olabilir, ama bilim ancak bu tür şaşkınlıkların üzerine gidilmesi ve gerçeklerin kabullenilmesi ile ilerleyebilir. Cardiff Üniversitesi'nden, Uygulamalı Matematik ve Astronomi Profesörü Chandra Wickramasinghe, hayatın tesadüflerle doğduğuna on yıllar boyunca inandırılmış bir bilim adamı olarak karşılaştığı bu gerçeği şöyle anlatır:

> Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Yaratıcı'ya inanmayı gerektiren açıklama karşısında, öne sürülebilecek hiçbir akılcı argüman bulamıyorum... Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil.[231]

HOMOLOJİ YANILGISI

Yeryüzündeki farklı canlı türlerini inceleyen her insan, bu türler arasında bazı benzer organlar ve özellikler bulunduğunu gözlemleyebilir. 18. yüzyıldan itibaren biyologların dikkatini çeken bu olguyu evrim teorisiyle ilişkilendiren ilk kişi ise, Darwin olmuştur. Darwin, benzer (yani "homolog") organlara sahip canlıların birbirleriyle evrimsel bir bağlantısı olduğunu ve bu organların ortak bir atanın mirası olması gerektiğini öne sürmüştür. Ona göre, örneğin güvercinlerin de kanatları vardır, kartalların da kanatları vardır; demek ki güvercinler, kartallar ve bunlar gibi kanatlı tüm kuşlar ortak bir atadan evrimleşmişlerdir.

Oysa homoloji, hiçbir delile dayanmayan, yalnızca dış görünüşlerden yola çıkılarak ortaya atılmış yüzeysel bir varsayımdır. Bu varsayım, Darwin'den günümüze kadar hiçbir somut bulgu tarafından da doğrulanamamıştır. Öncelikle, homolog yapılara sahip canlıların, evrimciler tarafından öne sürülen hayali ortak atalarının fosillerine yeryüzünün hiçbir tabakasında rastlanamamıştır. Ayrıca;

1- Evrimcilerin hiçbir evrimsel bağ kuramadıkları, bütünüyle farklı sınıflara ait canlılarda bile ortak homolog organların var olması,

2- Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların genetik şifrelerinin çok farklı olması,

3- Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhalarının birbirinden çok farklı olması, homolojinin evrime hiçbir dayanak oluşturmadığını göstermiştir.

Şimdi bunları sırasıyla inceleyelim.

Morfolojik Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin homoloji tezi, benzer morfolojilere (yapılara) sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki kurma mantığına dayanır. Oysa, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de, birbirlerine çok benzeyen (homolog) organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada kanat vardır, kuşlarda kanat vardır, sineklerde de kanat vardır, ayrıca geçmişte yaşamış uçan sürüngenler de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ, bir akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de, farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise, evrimciler bile iddia edememektedirler.

Bu durum karşısında, evrimciler bu organların "**homolog**" (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, "**analog**" (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir organdır. Ancak bir organı homolog kategori-

Ahtapotlar, evrimcilerin ortaya attıkları hayali "hayat ağacı"na göre insana en uzak canlılardan biridir. Ancak ahtapot gözü ile insan gözü tamamen aynı yapıya sahiptir. Bu durum, benzer yapıların evrime delil olmadığının bir göstergesidir.

sine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen evrim teorisinin ön kabullerine göre cevaplanır. Bu ise, benzerliklere dayalı evrimci iddianın bilimsel bir yönü olmadığını göstermektedir. Evrimcilerin tek yaptığı, önceden doğru saydıkları evrim dogmasına göre, karşılarına çıkan bulguları yorumlamaya çalışmaktan ibarettir.

Oysa ortaya koydukları yorum da son derece tutarsızdır. Çünkü "analog" saymak zorunda kaldıkları organlar kimi zaman, olağanüstü derecede kompleks yapılarına rağmen birbirlerine o denli benzerdir ki, bu benzerliğin rastlantısal mutasyonlar sayesinde sağlandığını öne sürmek büyük bir mantıksızlıktır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettikleri gibi tamamen tesadüfen ortaya çıkmışsa, nasıl olur da omurgalı gözü de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkabilir? Bu soruyu düşünmekten "başı ağrıyan" ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

> Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (neo-Darwinist) teoriye göre, farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.[232]

Evrimci teoriye göre, kanatlar da birbirinden bağımsız olarak dört kez "tesadüfen" ortaya çıkmıştır: Böceklerde, uçan sürüngenlerde, kuşlarda ve uçan memelilerde (yarasada). Doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarıyla açıklanamayan kanatların dört kez ayrı ayrı oluşmaları, hem de bu oluşan kanatların birbirine benzer yapılar sergilemeleri, evrimci biyologlar için bir başka baş ağrısı nedeni oluşturur.

Bu konuda evrimci tezi çıkmaza sürükleyen en somut örneklerden biri de, memeli canlılarda ortaya çıkar. Çağdaş biyolojinin ortak kabulüne göre, tüm memeliler üç temel kategoriye ayrılır; **plasentalılar, keseliler** (marsupials) ve **monotreme**'ler (yumurta ile üreyen memeliler). Evrimciler, bu ayrımın memelilerin henüz ilk başlangıcında doğduğunu ve her üç kategorinin birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı birer evrim tarihi yaşadığını varsayarlar. Ancak ne ilginçtir ki, plasentalılar ve keseliler arasında birbirlerinin neredeyse aynı olan "çiftler" vardır. Keseli kurtlar, kediler, sincaplar, karınca yiyenler, köstebekler ve fareler, hem plasentalılar kategorisinde hem de keseliler kategorisinde birbirlerine çok benzer yapılarıyla bulunmaktadır.[233] Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez "tesadüfen" üretmiş olmaları gerekmektedir! Bu gerçek, evrimciler açısından baş ağrısının çok ötesinde sıkıntılara neden olacak bir sorundur.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri, **Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu** arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir.

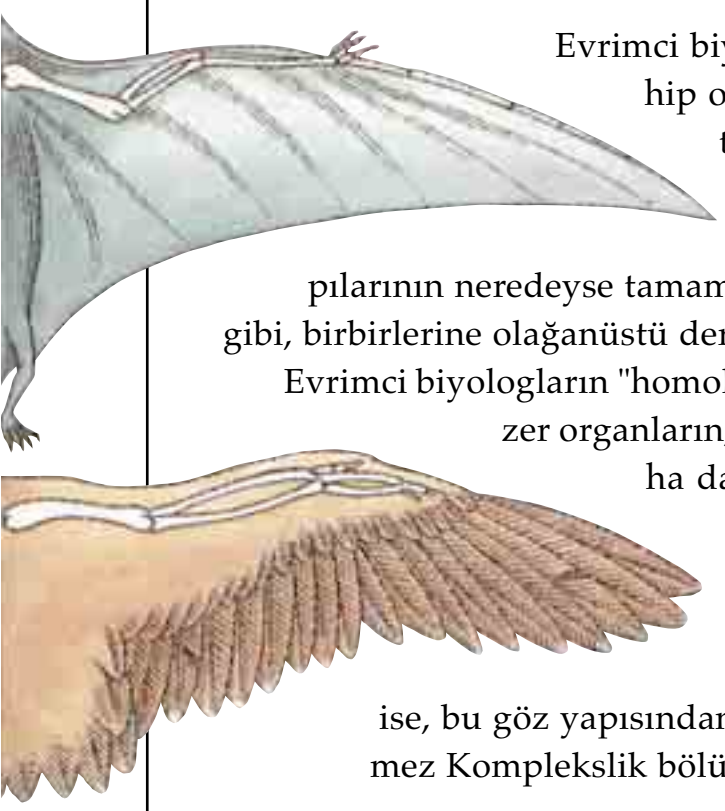

Bir uçan sürüngenin, bir kuşun ve bir yarasanın kanatları. Aralarında hiçbir evrimsel ilişki kurulamayan bu kanatlar, benzer yapılara sahiptirler.

Başta kangurular olmak üzere Avustralya kıtasında yaşayan memeli canlıların hepsi "keseliler" sınıflamasına dahildir.

Evrimci biyologlar, bu iki farklı canlı türünün tamamen ayrı birer evrim tarihine sahip olduklarına inanırlar.[234] (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antartika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları, arka sayfadaki şekilde görüldüğü gibi, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir.

Evrimci biyologların "homoloji" örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi olağanüstü benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Daha da ilginç olan, bazı canlılarda da bunun tam tersi bir durumun gözlemlenmesidir. Yani evrimciler tarafından çok yakın akraba sayıldıkları halde, bazı organları tamamen farklı yapılara sahip canlılar vardır. Örneğin kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, bu göz yapısından tamamen farklı olan "yansıtma tipi" aynalı göz bulunur. (Bkz. İndirgenemez Komplekslik bölümü)

Homolojinin Genetik ve Embriyolojik Çıkmazı

Homoloji iddiasını asıl çürüten bulgu, "homolog" olarak kabul edilen organların hemen hepsinin çok farklı genetik şifreler tarafından kontrol edilmesidir. Bilindiği gibi, evrim teorisi canlıların genlerde oluşan rastlantısal ve küçük değişimlerle, yani mutasyonlarla geliştiğini öne sürer. Dolayısıyla birbirlerinin yakın evrimsel akrabası sayılan canlıların da genetik yapıları benzemelidir. Özellikle de benzer organları, birbirine yakın bir gen yapısı tarafından kontrol edilmelidir. Oysa genetik araştırmalar, bu evrimci tezle tamamen çelişen bulgular ortaya koymuştur.

Benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedirler. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* isimli kitabının "The Failure of Homology" (Homolojinin Çöküşü) başlıklı bölümünde bu konuda pek çok örnek verir ve konuyu şöyle özetler:

> Homolog yapılar genellikle homolog olmayan genetik sistemler tarafından belirlenir ve homoloji konsepti çok ender olarak embriyolojiye kadar uzanır.[235]

Bu genetik sorunu, ünlü evrimci biyolog Gavin De Beer tarafından da dile getirilmiştir. De Beer, 1971 yılında yayınlanan *Homology: An Unsolved Problem* (Homoloji: Çözülmemiş Bir Sorun) adlı kitabında bu konuda çok kapsamlı bir analiz ortaya koymuş ve homolojinin evrim teorisi açısından neden sorun olduğunu şöyle özetlemiştir:

> Aynı genler tarafından kontrol edilmedikleri halde, homolog organların, yani aynı biçimlerin ortaya çıkmaları hangi mekanizmanın sonucu olabilir? Bu soruyu 1938'de sordum ve hala cevaplanmadı.[236]

De Beer'in bu sözleri söylemesinden yaklaşık 30 sene geçmiş olmasına rağmen soru hala cevapsızdır.

Homoloji iddiasını çürüten üçüncü delil ise, başta belirttiğimiz embriyolojik gelişim konusudur. Homoloji konusundaki evrimci tezin ciddi sayılabilmesi için, benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurta-

HOMOLOJİYE MEYDAN OKUYAN MEMELİLER

TAZMANYA KURDU VE KUZEY AMERİKALI BENZERİ

Keseli memeliler ile plasentalı memeliler arasında "ikiz" türlerin bulunması, homoloji iddiasına çok büyük bir darbedir. Örneğin üstteki keseli Tazmanya kurdu ile, Kuzey Amerika'da yetişen plasentalı kurt, birbirlerine olağanüstü derecede benzerdir. Yanda, bu iki canlının birbirlerine çok benzeyen kafatasları yer alıyor. Hiçbir "evrimsel akrabalık" öne sürülemeyen iki canlı arasında bu denli benzerlik olması, homoloji iddiasını temelsiz bırakmaktadır.

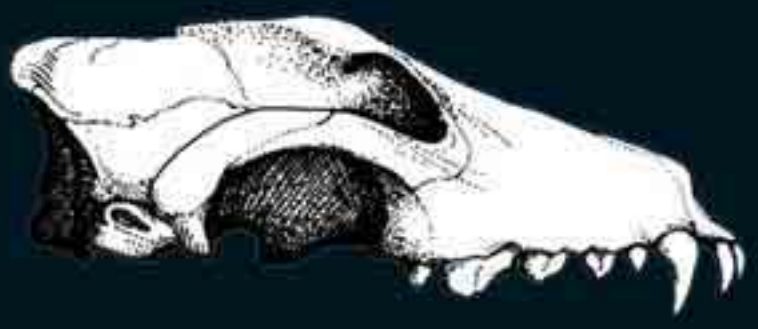

Kuzey Amerika kurdunun kafatası

Tazmanya kurdunun kafatası

DEV DİŞLERE SAHİP İKİ İLGİSİZ MEMELİ

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki olağanüstü derecede benzer "ikiz"lerin bir diğer örneği, her ikisi de dev ön dişlere sahip olan yırtıcı birer memeli olan *Smilodon* (sağda) ve *Thylacosmilus*'dur. (solda) Aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan bu canlıların kafatası ve diş yapılarının olağanüstü derecede benzer oluşu, benzer yapıların evrime delil oluşturduğu yönündeki homoloji anlayışını yine açmaza sokmaktadır.

daki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olmaları gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır. Biyolog Pere Alberch de bu konuda şu tesbiti yapmaktadır:

> Homolog organların tamamen farklı başlangıç durumlarından meydana geldikleri, istisnadan daha çok bir kuraldır.[237]

Benzer yapıların birbirine hiç benzemeyen süreçler sonucu ortaya çıkışına, gelişme evresinin son dönemlerinde de sık rastlanır. Bilindiği gibi birçok hayvan türü, erişkinliğe giden yolda, "dolaylı gelişim" olarak bilinen bir süreçten, yani larva döneminden geçmektedir. Örneğin, birçok kurbağa hayata yüzen tetarlar olarak başlar ve metamorfozun en son döneminde dört ayaklı bir hayvana dönüşür. Bununla birlikte, larva dönemini pas geçen ve doğrudan gelişen birçok kurbağa türü de vardır. Ancak doğrudan gelişen söz konusu kurbağa türlerinin çoğunun erişkinleri, tetra evresinden geçerek gelişen diğer kurbağa türlerinden neredeyse hiç ayırt edilemezler. Aynı olaya, deniz kestanelerinde ve diğer bazı benzer türlerde de rastlanır.[238]

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in "canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili" şeklinde tarif ettiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde bu tarife delil oluşturmadığını göstermektedir. Homoloji, yüzeysel bir bakışla "ikna edici" gibi görünen, ama kapsamlı olarak incelendiğinde tutarsızlığı açıkça ortaya çıkan evrimci bir yanılgıdır.

Tetrapodların Parmak Yapısı Hakkındaki Homoloji Yanılgısı

Morfolojik homoloji iddiasının, yani canlılardaki şekilsel benzerliklere dayanan evrimci tezin geçersizliğini inceledik. Ancak bu konudaki ünlü bir örneği biraz daha yakından incelemek yararlı olacaktır. Bu örnek, evrimle ilgili hemen her kitapta homolojinin en açık delili olarak gösterilen "tetrapodların beş parmaklı el ve ayak yapısı" örneğidir.

Tetrapodların, yani karada yaşayan omurgalıların ön ve arka ayaklarında beşer parmak bulunur. Bunlar her zaman tam bir parmak görünümünde olmasa da, kemik yapısı itibarıyla "beş parmaklı" (pentadactyl) sayılır. Bir kurbağanın, kertenkelenin, sincabın ya da maymunun el ve ayakları bu yapıdadır. Hatta kuşların ve yarasaların kemik yapıları da bu temel tasarıma uygundur.

Evrimciler ise, tüm bu canlıların tek bir ortak atadan geldiğini iddia etmektedirler ve beş parmaklılık olgusunu da uzun zaman buna delil saymışlardır. Bu iddianın bilimsel bir geçerliliği olmadığı ise anlaşılmış durumdadır.

Öncelikle bugün evrimciler bile, aralarında hiçbir evrimsel ilişki kuramadıkları farklı canlı gruplarında da beş parmaklılık özelliği olduğunu kabul etmektedirler. Örneğin evrimci biyolog M. Coates, 1991 ve 96 yıllarında yayınladığı iki ayrı bilimsel makaleyle, beş parmaklılık (pentadactyl) olgusunun, birbirinden bağımsız olarak iki ayrı kez ortaya çıktığını belirtmektedir. Coates'e göre, beş parmaklı yapı, hem anthracosaurlarda hem de amfibiyenlerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmıştır.[239] Bu bulgu, beş parmaklılık olgusunun "ortak ata" varsayımına delil oluşturamayacağının bir göstergesidir.

Evrimci tezi bu konuda zora sokan bir diğer nokta da, söz konusu canlıların hem ön hem de arka ayaklarının beşer parmaklı olmasıdır. Oysa evrimci literatürde ön ve arka ayakların tek bir "ortak ayak"tan geldikleri öne sürülmemektedir ve ayrı ayrı geliştikleri varsayılmaktadır. Dolayısıyla ön ve arka ayakların yapısının da, farklı rastlantısal mutasyonlar sonucu farklı olması beklenmelidir. Michael Denton bu konudan şöyle söz eder:

> Gördüğümüz gibi tüm karada yaşayan omurgalıların ön ayakları aynı pentadactyl (beş parmaklı) dizayna sahiptir ve bu da evrimci biyologlar tarafından, bu canlıların ortak bir atasal kaynaktan geldikleri şeklinde yorumlanmaktadır. Ancak arka ayaklarda da yine aynı pentadactyl tasarım vardır ve gerek kemik yapıları gerekse embriyolojik gelişimleri yönünden ön ayaklara çok benzerler. Ancak hiçbir evrimci, arka ayakların ön ayaklardan geldiğini ya da arka ve ön ayakların ortak bir kaynaktan evrimleştiğini savunmamaktadır... Aslında, biyolojik bilgi arttıkça, canlılardaki benzerlikleri ortak atadan geldikleri varsayımı ile açıklamak daha zayıf hale

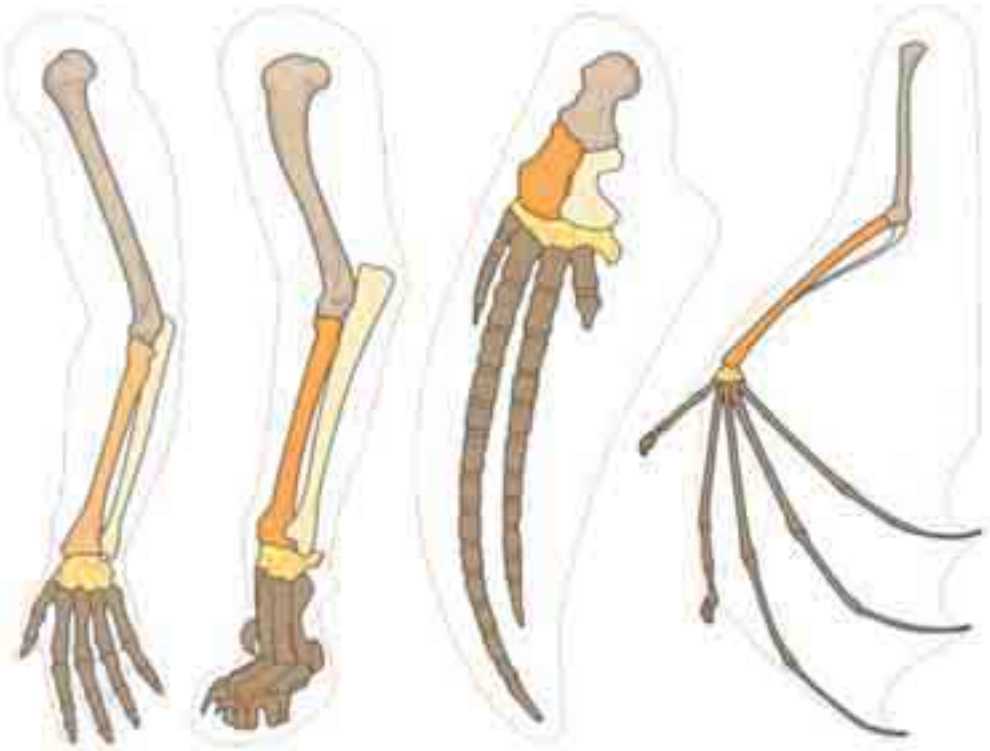

Karada yaşayan omurgalı canlıların hemen hepsinin el ve ayaklarında peş parmaklı bir kemik yapısının bulunuşu, evrimci yayınlarda on yıllardır "Darwinizm'in büyük kanıtı" olarak gösterilmektedir. Oysa son araştırmalar bu kemik yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiğini ortaya çıkarmıştır. Bu nedenle bugün "beş parmaklılık homolojisi" varsayımı çökmüş durumdadır.

gelmektedir... **Evrim adına öne sürülen diğer pek çok "dolaylı delil" gibi, homolojiden gelen deliller de ikna edici değildir,** çünkü çok fazla anormallikle, çok sayıda karşı-örnekle ve kabul edilmiş (evrimsel) tablo içine sığdırılamayan pek çok olguyla karşılaşılmaktadır.[240]

Beş parmaklılık homolojisi konusundaki evrimci iddiaya asıl darbe ise, moleküler biyolojiden gelmiştir. Evrimci yayınlarda uzunca bir zaman savunulan "beş parmaklılık homolojisi" varsayımı, bu parmak yapısına sahip (pentadactyl) olan farklı canlılarda, parmak yapılarının çok farklı genler tarafından kontrol edildiği anlaşıldığında çökmüştür. Evrimci biyolog William Fix, beş parmaklılık hakkındaki evrimci tezin çöküşünü şöyle anlatır:

> Evrim konusunda homoloji fikrine sıkça başvuran eski ders kitaplarında, farklı hayvanların iskeletlerindeki ayakların yapısı üzerinde özellikle duruluyordu. Dolayısıyla bir insanın kolunda, bir kuşun kanatlarında ve bir yarasanın yüzgeçlerinde bulunan pentadactyl (beş parmaklı) yapı, bu canlıların ortak bir atadan geldiklerine delil sayılıyordu. **Eğer bu değişik yapılar, mutasyonlar ve doğal seleksiyon tarafından zaman zaman modifiye edilmiş aynı gen-kompleksi tarafından yönetiliyor olsalardı, bu teorinin de bir anlamı olacaktı. Ama ne yazık ki durum böyle değildir**. Homolog organların, farklı türlerde tamamen farklı genler tarafından yönetildiği artık bilinmektedir. Ortak bir atadan gelen benzer genler üzerine kurulmuş olan homoloji kavramı çökmüş durumdadır.[241]

Dikkat edilirse William Fix, "beş parmaklılık homolojisi" hakkındaki evrimci iddiaların eski ders kitaplarında yer aldığını, ancak moleküler kanıtların ortaya çıkmasından sonra bu iddiaların terk edildiğini söylemektedir. Ancak bazı evrimciler hala bu konuyu evrime büyük bir delil göstererek kendilerini avutmaya devam etmektedirler.

Moleküler Homoloji İddiasının Geçersizliği

Evrimcilerin sadece morfolojik düzeyde değil, moleküler düzeyde öne sürdükleri homoloji iddiası da geçersizdir. Evrimciler, farklı canlı türlerinin DNA şifrelerinin ya da protein yapılarının benzer olduğundan söz ederler ve bunu, bu canlı türlerinin birbirlerinden evrimleştiklerinin delili olarak yorumlarlar. Örneğin evrimci yayınlarda sık sık "insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasında büyük bir benzerlik" olduğu söylenir ve bu, insan ile maymun arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasının kanıtı gibi sunulur.

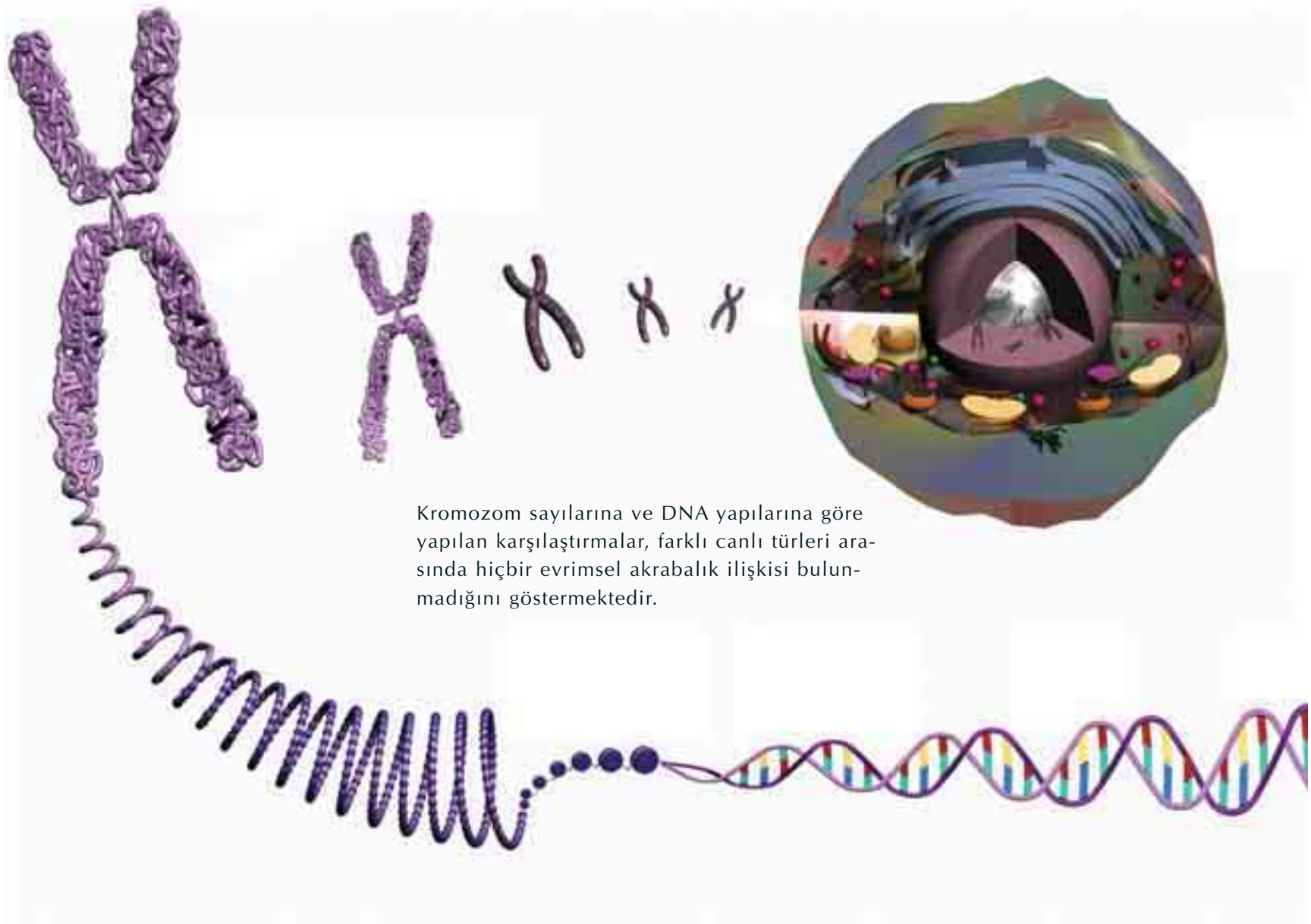

Kromozom sayılarına ve DNA yapılarına göre yapılan karşılaştırmalar, farklı canlı türleri arasında hiçbir evrimsel akrabalık ilişkisi bulunmadığını göstermektedir.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, yeryüzünde yaşayan canlıların birbirlerine yakın DNA yapısına sahip olmaları son derece doğaldır. Çünkü canlıların temel yaşamsal işlevleri birbiriyle aynıdır ve insan da canlı bir bedene sahip olduğuna göre, diğer canlılardan farklı bir DNA yapısına sahip olması beklenemez. İnsan da diğer canlılar gibi karbonhidratlar, yağlar ve proteinlerle beslenerek gelişir, onun da vücudunda kan dolaşır, hücrelerinde her saniye oksijen kullanılarak enerji üretilir.

Dolayısıyla canlıların genetik benzerliklere sahip olmaları, ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil olarak gösterilemez. Evrimciler, eğer ortak atadan evrimleşme teorisini delillendirmek istiyorlarsa, birbirinin atası olduğu iddia edilen canlıların moleküler yapılarında da bir ata-torun ilişkisi olduğunu göstermek zorundadırlar. Oysa, birazdan inceleyeceğimiz gibi, bu yönde hiçbir somut bulgu yoktur.

İlk olarak "**insan DNA'sı ile maymun DNA'sı arasındaki benzerlik**" konusunu ele alalım. Eğer bu konuda biraz daha geniş bir araştırma yapılırsa, çok daha ilginç başka canlıların DNA'sının da insanınkine benzerlik gösterdiği görülebilir. Bu benzerliklerden biri, insan ile nematod filumuna ait solucanlar arasındadır. *New Scientist* dergisinde aktarılan genetik analizler, **nematod solucanları ve insan DNA'larında %75'lik bir benzerlik** ortaya koymuştur.[242] Bu elbette insan ile nematodlar arasında sadece %25'lik bir farklılık bulunduğu anlamına gelmemektedir! Eğer evrimcilerin kurguladığı soy ağacına bakılırsa, insanın dahil edildiği *Chordata* filimu ile *Nematoda* filumlarının 530 milyon yıl önce bile birbirlerinden ayrı oldukları görülür. Bu durum açıkça göstermektedir ki, iki farklı canlı kategorisinin DNA zincirlerindeki benzerlik, bu canlıların ortak bir atadan evrimleştikleri iddiasına delil oluşturmamaktadır.

Evrimcilerin "insan ile maymun arasındaki genetik benzerlik" konusunda kullandıkları örneklerden bir diğeri, insanda 46, şempanze ve gorillerde ise 48 kromozom bulunmasıdır. Evrimciler, kromozom sayılarının yakınlığını evrimsel bir ilişkinin göstergesi sayarlar. Oysa eğer evrimcilerin kullandığı bu mantık doğru olsaydı, insanın maymundan daha yakın bir akrabası olması gerekirdi: "Patates"! Çünkü patatesin kromozom sayısı insana goril ve şempanzeden çok daha yakındır: 46. Yani insan ve patates kromozomları eşit sayıdadır. Bu durum, DNA benzerliğinin evrime kanıt oluşturmayacağının çarpıcı bir göstergesidir.

Nitekim farklı türlere ve sınıflara ait canlıların DNA ve kromozom analizleri sonucunda elde edilen bulgular karşılaştırıldığında, canlıların DNA ve kromozomlarındaki benzerliklerin ya da farklılıkların, öne sürülen hiçbir evrimci mantık ya da bağlantıyla uyuşmadığı çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Evrimci teze göre canlıların komplekslikliklerinde kademeli bir artış yaşanmış olmalı, buna paralel olarak da genetik bilgilerini oluşturan kromozomlarının sayısının kademeli olarak artması beklenmelidir. Fakat elde edilen veriler bu tezin tamamen hayal ürünü olduğunu göstermektedir.

Evrimin ünlü teorisyenlerinden Rus bilim adamı Dobzhansky, canlılar ve DNA'ları arasındaki bu kuralsız ilişkinin evrimin açıklayamadığı büyük bir sorun olduğunu şöyle ifade etmektedir:

> Daha kompleks organizmaların genelde basit olanlara göre hücrelerinde daha fazla DNA'ları vardır. Fakat bu kuralın dikkat çeken istisnaları vardır. *Amphiuma* (amfibiyen), *Propterus* (bir akciğerli balık) ve hatta sıradan kurbağalar ve kara kurbağaları tarafından geçilen insan ise, liste başı olmaktan çok uzaktır. Neden bu durum bu kadar uzun zamandır bir bilmece olarak kaldı?[243]

Moleküler düzeydeki diğer karşılaştırmalar da, evrimci yorumları anlamsız kılan pek çok tutarsızlık örneği oluşturmaktadır. Çeşitli canlılardaki **protein dizilimleri** laboratuvarlarda analiz edildikçe, ortaya evrimciler açısından hiç beklenmedik, hatta kimi zaman hayret verici sonuçlar çıkmaktadır. Örneğin insandaki Sitokrom-C proteini bir atınkinden 14 amino asit farklıyken, bir kangurununkinden yalnızca 8 amino asit farklıdır. Yine Sitokrom-C dizilimi incelendiğinde, kaplumbağaların insanlara kendileri gibi bir sürüngen olan çıngıraklı yılanlardan daha yakın olduğu görülür. Bu durum evrimci bakış açısına göre yorumlandığında kaplumbağaların insanlarla yılanlardan daha yakın akraba oldukları gibi anlamsız bir sonuç çıkacaktır.

Örneğin, tavuk ve su yılanı arasındaki 100 kodondo 17, veya at ve köpek balığı arasındaki 16, hatta iki ayrı filuma ait köpek ve solucan sineği arasındaki 15 amino asitlik farktan bile daha büyüktür.

Benzer gerçekler hemoglobin için de bulunmuştur. Bu proteinin insandaki dizilimi lemurunkinden 20 amino asit farklı iken, domuzdakinden yalnızca 14 amino asit farklıdır. Durum diğer proteinler için de yaklaşık olarak aynıdır.[244]

Evrimcilerin bu durumda, insanın evrimsel olarak kanguruya, attan daha yakın olması ya da domuzla lemurdan daha yakın akraba olduğu gibi sonuçlara varmaları gerekir. Oysa bu sonuçlar, şimdiye kadar kabul edilmiş tüm "evrimsel soy ağacı" şemalarına aykırıdır. Protein benzerlikleri şaşırtıcı sürprizler doğurmaya devam etmektedir. Örneğin:

Cambridge'ten Adrian Friday ve Martin Bishop ellerindeki "tetrapodların protein dizilimi" verilerini analiz etmişlerdir. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.[245]

Yine, bu benzerliklere evrimci bir mantıkla yaklaşıldığı takdirde, insanın en yakın evrimsel akrabasının tavuk olduğu gibi saçma bir sonuca varmamız gerekmektedir. Paul Erbrich, moleküler analizlerin çok farklı canlı sınıflarını birbirine yakın gibi gösteren sonuçlar verdiğini şöyle vurgular:

> Yaklaşık aynı yapı ve fonksiyonlara sahip proteinlere (homolog proteinler), filogenetik olarak değişik, hatta birbirinden çok farklı canlı sınıflarında gittikçe artan sayılarda rastlanmaktadır. (Örneğin omurgalılardaki, bazı omurgasızlardaki ve hatta bazı bitkilerdeki hemoglobin gibi.)[246]

South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

> Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metot olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor. Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.[247]

Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir. Evrimcilerin bu gibi iddiaları bilimsellikten uzaktır.

Schwabe'nin relaxinler üzerinde yaptığı çalışmalar oldukça ilginç sonuçlar ortaya koymuştur:

> Yakın akraba olduğu bildirilen türlerin relaxinleri arasındaki yüksek değişkenliğin yanı sıra, domuzun ve balinanın relaxinleri bütünüyle aynıdır. Farelerden, Yeni Gine domuzundan, insandan ve domuzdan alınan moleküller, birbirlerinden yaklaşık %55 uzaktır. Buna rağmen insülin, insanı şempanzeden daha çok domuza yakın kılmaktadır.[248]

Schwabe, insülin ve relaxin dışında diğer pek çok protein dizilimlerini karşılaştırdığında da aynı gerçekle yüz yüze gelmiştir. Relaxin ve insülin türlerinin ortaya koyduğu istisnalar dışında, evrimin öne sürdüğü türden düzenli bir moleküler gelişmeyi yalanlayan pek çok protein türü olduğunu belirten Schwabe şunları söylemektedir:

> Relaxin ve insülin aileleri, moleküler evrimin klasik "tek ağaçtan evrimleşme" yorumu karşısındaki yegane istisnalar değildir. Anormal protein benzerliği örneklerindeki anormallikler, görünürde açıklaması ancak hayal gücüyle sınırlandırılabilecek bir sayıyı kaplamaktadır.[249]

Schwabe, canlılardaki lizozimlerin, sitokromların ve pek çok hormonun da amino asit dizilimlerinin karşılaştırılmasının evrimciler açısından "beklenmedik sonuçlar ve anormallikler" ortaya koyduğunu belirtmektedir. Schwabe, tüm bu kanıtlara dayanarak, proteinlerin hepsinin hiçbir evrim geçirmeden başlangıçtaki yapılarına sahip olduklarını ve moleküller arasında, aynı fosiller arasında olduğu gibi, hiçbir ara geçiş formu bulunmadığını savunmaktadır.

Michael Denton da moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

> Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.[250]

"Hayat Ağacı" Çöküyor

1990'lı yıllarda, canlıların genetik şifreleri hakkında yapılan araştırmalar, evrim teorisinin bu konudaki çıkmazını daha da büyütmüştür. Bu araştırmalarda, daha önceden sadece protein dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmalar yerine, "ribozomal RNA" (rRNA) dizilimleri karşılaştırılmış ve buna dayalı bir "evrim ağacı" kurulmak istenmiştir. Ama evrimciler sonuçlar karşısında hayal kırıklığına uğramışlardır.

Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre'nin 1999 tarihli bir makalelerinde yazdıklarına göre, "sekanslar (DNA dizilimleri) elde edildikçe, pek çok protein filogenisinin birbiri ile ve aynı zamanda rRNA ağacı ile çeliştiği ortaya çıkmıştır."[251]

rRNA karşılaştırmalarının yanında, canlıların genlerindeki DNA şifreleri de karşılaştırılmış, ama yine evrim teorisinin öngördüğü "hayat ağacı" ile çok zıt sonuçlar ortaya çıkmıştır. Moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, 1999 yılındaki bir makalelerinde bunu şöyle açıklamaktadırlar:

> Bilim adamları farklı organizmaların çeşitli genlerini analiz etmeye başladılar ve bunların birbirleri ile olan ilişkilerinin, rRNA analizine göre çıkarılmış olan evrimsel hayat ağacıyla çeliştiğini fark ettiler.[252]

Sonuçta, ne proteinler, ne rRNA, ne de genler üzerinde yapılan karşılaştırmalar, evrim teorisinin varsayımlarını doğrulamamaktadır. University of Illinois' Üniversitesi'nden ünlü biyolog Carl Woese "filogeni" (evrimsel akrabalık) kavramının moleküler bulgular karşısında anlamını yitirdiğini şöyle kabul eder:

Proteinler, rRNA ve genler üzerinde yapılan karşılaştırmalar, evrimcilerin yakın akraba olduklarını varsaydıkları canlıların aslında birbirlerinden çok uzak olduklarını ortaya koymuştur. Örneğin farklı araştırmalar tavşanları kemirgenler yerine primatlarla ve inekleri atlar yerine balinalarla aynı grupta çıkarmıştır.

> Şimdiye kadar üretilen pek çok bireysel protein filogenilerinden hiçbir kapsamlı organizmal filogeni çıkmamıştır. Filogenetik uygunsuzluklar, evrensel ağacın (evrimsel soy ağacının) her yerinde görülebilir; köklerinden ana dallarına ve ana gruplamaları oluşturan grupların kendi aralarında.[253]

Moleküler karşılaştırmaların evrim teorisi lehinde değil, aleyhinde sonuçlar verdiği, 1999 yılında *Science* dergisinde yayınlanan "Is It Time to Uproot the Tree of Life?" başlıklı bir makalede de kabul edilmiştir. Elizabeth Pennisi imzalı makalede, Darwinist biyologların "evrim ağacını" aydınlatmak için yürüttükleri genetik analiz ve karşılaştırmaların tam aksi yönde sonuç verdiği belirtilmiş, "yeni verilerin evrimsel tabloyu kararttığı" ifade edilmiştir:

> Bir yıl önce, bir düzineden fazla mikroorganizmanın yeni dizinlenmiş genomlarını inceleyen biyologlar, bu bilgilerin yaşamın erken zamanlarının tarihi hakkındaki kabul edilmiş çizgileri destekleyeceğini ummuşlardı. Ama gördükleri şey, onları şaşkına düşürdü. O an mevcut olan genomların karşılaştırılması, yaşamın büyük gruplarının nasıl ortaya çıktığına dair tabloyu aydınlatmadığı gibi, onu daha da karışık hale getirdi. Ve şimdi, elde bulunan 8 yeni mikrobial dizilimle birlikte, durum daha da kafa karıştırıcı bir hal aldı...
> Çoğu evrimci biyolog, yaşamın başlangıcını üç temel alemde bulabileceklerini düşünüyorlardı... Tam DNA dizilimleri, başka türlü genlerin karşılaştırılmasının yolunu açtığında, araştırmacılar basitçe bu ağaca daha fazla detay ekleyeceklerini umuyorlardı. Ama "hiçbir şey gerçekten bu kadar daha uzak olamazdı" diyor Claire Fraser, Rockville Maryland'deki The Institute for Genomic Research'ün başkanı. Aksine, (genetik) karşılaştırmalar, hem rRNA ağacıyla hem de birbirleriyle çelişki içinde bulunan pek çok farklı hayat ağacı versiyonu ortaya çıkardı.[254]

Kısacası, moleküler biyoloji geliştikçe, homoloji kavramı da daha fazla çürümektedir. Proteinler, rRNA veya genler üzerindeki karşılaştırmalar, evrim teorisine göre birbirinin yakın akrabası sayılan canlıları birbirinden çok uzak çıkarmaktadır. 1996 yılında 88 proteinin dizilimi üzerinde yapılan karşılaştırmalar; tavşanları kemirgenler yerine primatlara yakın çıkarmıştır. 1998 yılında 19 farklı hayvan türünün 13 geni üzerinde yapılan analizler, deniz kestanelerini (hiçbir evrimsel yakınlıkları iddia edilemeyen) kordalılar filumuna yakın göstermiştir. 1998 yılında 12 farklı protein temel alınarak yapılan karşılaştırmalar inekleri balinalara atlardan daha yakın çıkarmıştır.

Canlılık moleküler düzeyde incelendikçe, evrim teorisinin homoloji varsayımları birer birer çökmektedir. Amerikalı moleküler biyolog Jonathan Wells, 2000 yılındaki durumu şöyle özetler:

> Farklı moleküller üzerine kurulu olan ağaçlardaki uyumsuzluklar ve moleküler analizler sonucunda ortaya çıkan garip sonuçlar, şimdi moleküler filogeniyi bir krize sürüklemiş durumdadır.[255]

Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıların bilimsel açıklaması nasıl yapılabilir? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce verilmiştir. Canlılardaki benzer organları ilk kez gündeme getiren Carl Linneaus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu organları "ortak yaratılış" örneği olarak görmüşlerdir. Yani benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için yaratılmış oldukları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak yaratılış" açıklaması olduğunu göstermektedir.

BAĞIŞIKLIK, "KÖRELMİŞ ORGANLAR" VE EMBRİYOLOJİ

Önceki bölümlerde, evrim teorisinin paleontoloji ve moleküler biyoloji alanlarında içine düştüğü çelişkileri ve açmazları bilimsel deliller ve bulgular ışığında inceledik. Bu bölümde ise, evrimci kaynaklarda teoriye delil olarak gösterilen bazı biyolojik olguları ele alacağız. Bu olgular, yaygın olan kanının aksine, gerçekte evrim teorisini destekleyen hiçbir bilimsel bulgu olmadığını göstermektedir.

Bakterilerin Antibiyotik Direnci

Evrimcilerin teorilerine delil olarak göstermeye çalıştıkları biyolojik olgulardan biri, bakterilerin antibiyotik direncidir. Evrim teorisini destekleyen pek çok kaynak, antibiyotik direncini "faydalı mutasyonların canlıları geliştirmesine dair bir örnek" olarak gösterir. Benzer bir iddia, DDT gibi böcek öldürücü ilaçlara karşı bağışıklık geliştiren böcekler için de ileri sürülür.

Oysa bu konuda da evrimciler yanılmaktadırlar.

Antibiyotikler, bazı mikroorganizmalar tarafından diğer mikroorganizmalara karşı savaşmak üzere üretilen "öldürücü moleküllerdir". İlk antibiyotik, 1928 yılında Alexander Fleming tarafından keşfedilen penisilindir. Fleming, küf mantarının (mold), *Staphylococcus* bakterisini öldüren bir molekül ürettiğini fark etmiş ve bu buluş tıp dünyasında yeni bir çığır açmıştır. Mikroorganizmalardan alınan antibiyotikler çeşitli bakterilere karşı kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Ancak bir zaman sonra bir gerçek fark edilmiştir: Bakteriler antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazanmaktadırlar. Bunun mekanizması ise şöyle işlemektedir: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrimciler ise bu olguyu, "bakterilerin şartlara uyum sağlayıp evrimleşmesi" olarak gösterme çabasındadırlar.

Oysa olay bu yüzeysel evrimci değerlendirmeden çok daha farklı gerçekleşmektedir. Bu konuda en detaylı çalışmaları yapan isimlerden biri, 1997 yılında yayınlanan *Not By Chance* adlı kitabıyla tanınan İsrailli biyofizikçi Prof. Lee Spetner'dır. Spetner, bakteri bağışıklığının iki farklı mekanizma ile sağlandığını, ama bunların ikisinin de evrim teorisine hiçbir kanıt oluşturmadığını anlatır. Bu iki mekanizma:

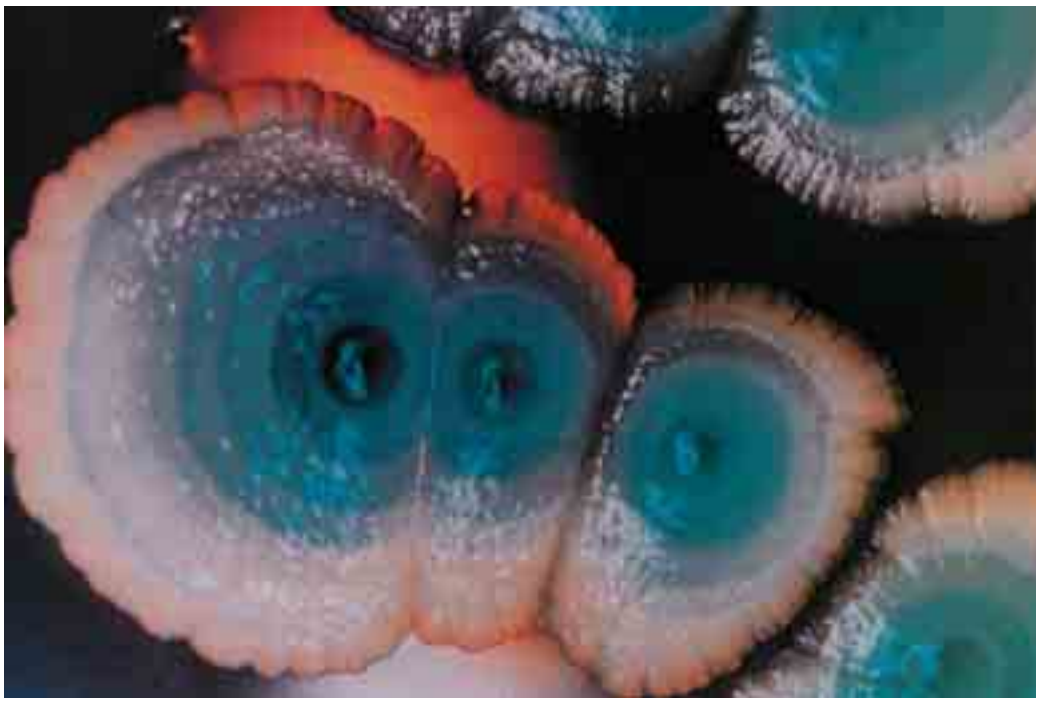

Bakteriler, direnç genlerini birbirlerine aktararak antibiyotiklere karşı kısa sürede bağışıklık kazanırlar. Üstte, *E. coli* bakterilerinin oluşturduğu bir popülasyon yer alıyor.

1) Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve,

2) Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikroorganizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli bakterilere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır. [256]

Prof. Spetner bunun bir "evrim delili" olmadığını ise şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.[257]

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikroorganizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... Selman ilk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından keşfedilen 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir bakteridir. Ama her ne kadar geçirdikleri mutasyon, Streptomisinin varlığı durumunda mikroorganizmaya yararlı olsa da, yine de bu, neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir prototip oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.[258]

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu rizobomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise, ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda Streptomisin ribozoma yapışamamaktadır. Bu, "bakteri Streptomisin'e karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik azalması, yani bir bilgi kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir...[259]

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi Streptomisin'e

karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir tasarıma sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta, ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur. Antibiyotik direncini evrime kanıt gibi göstermek isteyen evrimciler, konuyu çok yüzeysel bir biçimde değerlendirmekte ve yanılmaktadırlar.

DDT ve benzeri ilaçlara karşı böceklerde gelişen bağışıklık için de aynı durum söz konusudur. Bu bağışıklık örneklerinin çoğunda, zaten daha önceden var olan bağışıklık genleri kullanılmaktadır. Evrimci biyolog Francisco Ayala; "Böcek zehirlerinin en kapsamlı türlerine karşı gösterilen bağışıklık, bu insan-yapımı maddelerin böceklere uygulandığında, o böcek türünün çeşitli genetik varyasyonlarında açıkça vardı." diyerek bu gerçeği kabul eder.[260] Mutasyonla açıklanan diğer bazı örnekler ise, aynen yukarıda anlatılan ribozom mutasyonunda olduğu gibi, böceklerde "genetik bilgi kaybı"na yol açan olgulardır.

Bu durumda bakteri ve böceklerdeki bağışıklık mekanizmalarının evrim teorisine delil oluşturduğu ileri sürülemez. Çünkü evrim teorisi, canlıların mutasyonlar yoluyla geliştikleri iddiasına dayalıdır. Spetner, ne antibiyotik bağışıklığının ne de bir başka biyolojik olgunun böyle bir mutasyon örneği göstermediğini şöyle açıklar:

> Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlansal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.[261]

Körelmiş Organlar Yanılgısı

Evrim literatüründe uzunca bir süre yer alan, ama geçersizliği anlaşıldıktan sonra sessiz sedasız bir kenara bırakılan iddialardan biri, "körelmiş organlar" kavramıdır. Ancak bir kısım yerli evrimciler, "körelmiş organlar"ı hala evrimin büyük bir delili sanmakta ve öyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Körelmiş organlar iddiası bundan bir asır kadar önce ortaya atılmıştı. İddiaya göre, canlıların bedenlerinde atalarından kendilerine miras kalmış, ancak kullanılmadıkları için zamanla körelmiş işlevsiz organlar yer alıyordu.

Bu kesinlikle bilimsel bir iddia değildi, çünkü bilgi eksikliğine dayanıyordu. "İşlevsiz organlar", aslında "işlevi tespit edilememiş" organlardı. Bunun en iyi göstergesi de, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesinin giderek küçülmesi oldu. Kendisi de bir evrimci olan S. R. Scadding Evolutionary Theory (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı "Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?" başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle kabul eder:

> (Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.[262]

Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, appendiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. (Appendiks toplumda 'apandisit' olarak bilinen organdır. Yanlış kullanım sonucu dilimizde bu organı tanımlamak için kullanılan 'apandisit' gerçekte bu organın enfeksiyona uğramasına verilen addır.) Ancak bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip oldukları ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan appendiksin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sistemi-

Evrimci biyologların "körelmiş organ" sandıkları apandiksin (üstte) vücudun savunma sisteminde önemli bir rol oynadığı anlaşılmış bulunmaktadır. Kuyruk sokumu olarak bilinen omuriliğin en alt kemiği ise yine "körelmiş organ" değil, önemli kasların tutunma noktasıdır.

nin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, 1997 tarihli bir tıp kaynağında şöyle belirtilir:

> Vücuttaki timus, karaciğer, dalak, appendiks, kemik iliği gibi başka organlar lenfatik sistemin parçalarıdır. Bunlar da vücudun enfeksiyonla mücadelesine yardım ederler.[263]

Aynı "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin de boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun ise, leğen kemiğinin çevresindeki kemiklere destek sağladığı, bu nedenle, kuyruk sokumu kemiği olmadan rahatça oturabilmenin mümkün olmadığı anlaşıldı. Ayrıca bu kemiğin pelvis bölgesindeki organların ve buradaki çeşitli kasların da tutunma noktası olduğu belirlendi.

İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar"dan sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin, lüteinik hormonu baskılayan melatonin gibi önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu keşfedildi. Tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir vücut gelişimini sağladığı ve metabolizma ve vücut aktivitesinin düzenlenmesinde rol oynadığı saptandı. Pitüiter bezin de tiroid, böbrek üstü, üreme bezleri gibi birçok hormon bezinin doğru çalışmasını ve iskelet gelişimini kontrol ettiği ortaya çıktı.

Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Körelmiş organlar iddiasında evrimcilerin yaptıkları çok önemli bir de mantık hatası vardı. Bildiğimiz gibi evrimciler tarafından ortaya atılan iddia, canlılardaki körelmiş organların geçmişteki atalarından miras kaldığıydı. Oysa "körelmiş organ" olduğu söylenen bazı organlar, insanın atası olduğu iddia edilen canlılarda yoktur! Örneğin evrimciler tarafından insanın atası olduğu söylenen bazı maymunlarda appendiks bulunmaz. Körelmiş organlar tezine karşı çıkan biyolog H. Enoch bu mantık hatasını şöyle dile getirmektedir:

> İnsanların appendiksi vardır. Ancak daha eski ataları olan alt maymunlarda appendiks bulunmaz. Sürpriz bir biçimde appendiks, daha alt yapılı memelilerde, örneğin opossumlarda tekrar belirir. Öyleyse evrim teorisi bunu nasıl açıklayabilir?[264]

Tüm bunların yanı sıra kullanılmayan bir organın zamanla körelerek yok olduğu gibi bir iddia kendi içinde mantıksal bir çelişki taşımaktadır. Bu çelişkiyi fark eden Darwin, "*Türlerin Kökeni*"nde şöyle bir itirafta bulunmuştur:

> Bununla birlikte, arta kalan bir güçlük var. Bir organ artık kullanılmadığı için çok küçüldükten sonra, kendisinden ancak belli belirsiz bir iz kalıncaya dek nasıl küçülebiliyor; ve sonunda nasıl tümüyle ortadan kalkabiliyor. Bir organ bir kez görevsiz kaldıktan sonra, kullanılmamanın onu daha da etkileyebilmesi pek de olanaklı değildir. Burada benim veremeyeceğim ek bir açıklama gereklidir.[265]

Kısacası evrimciler tarafından ortaya atılan körelmiş organlar senaryosu hem kendi içinde mantık hataları içermektedir, hem de bilimsel olarak yanlıştır. İnsanlarda, sözde atalarından miras kalmış olan hiçbir körelmiş organ yoktur.

"Körelmiş Organlar"a Yeni Bir Darbe Daha: Atın Bacağı

Körelmiş organlar masalına en son darbe, atın bacağı üzerinde yapılmış yeni bir çalışmadan gelmektedir. *Nature* dergisinin 20-27 Aralık 2001 tarihli sayısında yayınlanan "Biomechanics: Damper for Bad Vibrations" başlıklı makalede şöyle denmektedir:

Atların bacaklarındaki bazı kas lifleri hiçbir işlevi olmayan evrimsel kalıntılar görünümündedir. Ancak aslında, at koşarken bacağın içinde oluşan zarar verici titreşimleri engelleyecek şekilde davranıyor olabilirler.

Makale şöyle devam etmektedir:

> Atların ve develerin bacaklarında 6 milimetreden daha kısa kas liflerine bağlı olan 600 milimetreden daha uzun tendonları olan kasları vardır. Bu tip kısa kaslar hayvan hareket ettikçe ancak birkaç milimetre kadar uzunluğunu değiştirebilir ve bunlar büyük memelilerin pek fazla işine yaramaz gibi görünmektedir. Tendonlar pasif yaylar olarak işlev gösterir ve kısa kas liflerinin gereksiz olduğu, evrim sürecinde fonksiyonlarını kaybetmiş daha uzun liflerin kalıntıları olduğu varsayılmıştır. Ancak Wilson ve meslektaşları... bu liflerin kemik ve tendonları potansiyel olarak zarar verebilecek titreşimlerden koruyor olabileceğini ileri sürmektedirler...
>
> Deneyleri, kısa kas liflerinin bir ayağın yere çarpmasını izleyen zarar verici titreşimleri yavaşlatabileceğini göstermiştir. Koşan bir hayvanın ayağı yere vurduğunda, bu darbe bacağın titreşmesine neden olur; titreşimlerin frekansı göreceli olarak yüksektir - örneğin atlarda 30-40 Hz- ayak yerdeyken bu darbeler yavaşlatılmazsa çok fazla titreşim devri oluşur.
>
> Titreşimler zarar verebilir, çünkü kemik ve tendonlar yorgunluk durumundan kolayca etkilenir. Kemik ve tendonlardaki yorgunluk, tekrarlanarak uygulanan baskıdan kaynaklanan hasarın birikmesidir. Kemik yorgunluğu, hem atletlerde hem de yarış atlarında, olumsuz etkiler meydana getiren darbe kırılmalarının nedenidir ve tendon yorgunluğu en azından bazı tendon enfeksiyonlarının nedenini açıklayabilir. Wilson ve arkadaşları çok kısa kas liflerinin, oluşan titreşimleri yavaşlatarak, hem kemikleri hem de tendonları koruduğunu ileri sürmektedirler.[266]

Kısacası, atların anatomisinin daha dikkatli incelenmesi, evrimcilerin işlevsiz olarak değerlendirdikleri yapıların çok önemli fonksiyonları olduğunu ortaya koymuştur.

Başka bir deyişle, bilimsel ilerleme, evrimin delili olarak değerlendirilen özelliklerin aslında yaratılış gerçeğinin delili olduğunu göstermiştir. Evrimciler, objektif davranmalı ve bilimsel bulguları akılcı değerlendirmelidirler. *Nature* dergisinde konu hakkında şu yoruma yer verilmektedir:

> Wilson ve arkadaşları, evrimin akışı içinde işlevini kaybetmiş bir yapının kalıntısı gibi görünen bir kasın önemli bir rolü olduğunu buldu. Onların bu çalışması diğer körelmiş organların da (insan appendiksi gibi) göründükleri gibi işlevsiz olup olmadıklarını merak etmemize neden oluyor.[267]

Elde edilen bu sonuçlar şaşırtıcı değildir. Doğayla ilgili ne kadar çok şey öğrenirsek, o kadar çok yaratılışın delilini görürüz. Michael Behe'nin belirttiği gibi, "bu sonuca bilmediklerimizden değil, son 50 yıl boyunca öğrenmiş olduklarımızdan varıyoruz".[268] Aynı süreç içinde ise, Darwinizm'in cehaletten kaynaklanan bir iddia olduğu ortaya çıkıyor.

Rekapitülasyon Yanılgısı

Ernst Haeckel, yaptığı sahte embriyo çizimleriyle, bilim dünyasını bir asır boyunca aldattı.

Bugün Türkiye'deki birtakım evrimci yayınlarda, çok önceden bilim literatüründen çıkarılmış olan "Rekapitülasyon" teorisi, bilimsel bir gerçek gibi gösterilmektedir. Rekapitülasyon terimi, evrimci biyolog Ernst Haeckel'in 19. yüzyılın sonlarında ortaya attığı "Bireyoluş Soyoluşun Tekrarıdır" (Ontogeny Recapitulates Phylogeny) teorisinin özet ifade biçimidir.

Haeckel tarafından öne sürülen bu teori, canlı embriyolarının gelişim süreçleri sırasında, sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarladıklarını iddia ediyordu. Örneğin insan embriyosunun, anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri gösterdiğini, en son olarak da insana dönüştüğünü öne sürüyordu.

Oysa ilerleyen yıllarda bu teorinin tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu ortaya çıkmıştır. İnsan embriyosunun ilk dönemlerinde ortaya çıktığı iddia edilen sözde "solungaçların", gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıcı olduğu anlaşılmıştır. Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmının da gerçekte bebek için kan üreten bir kese olduğu ortaya çıkmıştır. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğidir ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözükmektedir.

Bunlar bilim dünyasında herkesin bildiği gerçeklerdir. Evrimciler de bunu kabul ederler. Önde gelen Darwinistlerden George Gaylord Simpson ve W. Beck, "Haeckel evrimsel gelişimi yanlış bir şekilde ortaya koydu. Bugün canlıların embriyolojik gelişimlerinin geçmişlerini yansıtmadığı artık kesin olarak biliniyor." diye yazarlar.[269]

16 Ekim 1999 tarihli *New Scientist* dergisinde yayınlanan bir makalede Haeckel'in Biyogenetik Kanunu için şöyle denmektedir:

> (Haeckel) bunu **Biyogenetik Kanunu** olarak adlandırdı ve bu görüş rekapitülasyon olarak ünlendi. Aslında Haeckel'in değişmez gibi görünen kuralının kısa süre sonra yanlış olduğu ortaya çıktı. Örneğin **insan embriyosunun hiçbir zaman balıklar gibi solungaçları yoktur ve hiçbir zaman yetişkin bir sürüngene veya maymuna benzeyen bir evreden geçmez.**[270]

American Scientist'te yayınlanan bir makalede ise şöyle denmektedir:

> Biyogenetik yasası (Rekapitülasyon teorisi) artık tamamen ölmüştür. 1950'li yıllarda ders kitaplarından çıkarıldı. Aslında bilimsel bir tartışma olarak 20'li yıllarda sonu gelmişti.[271]

Konunun daha da ilginç bir başka yönü ise, Ernst Haeckel'in aslında ortaya attığı Rekapitülasyon teorisini desteklemek için çizim sahtekarlıkları yapmış olmasıdır. Haeckel, balık ve insan embriyolarını birbirine benzetebilmek için sahte çizimler yapmıştır. Bunun ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey değildir:

> Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat benim avuntum şudur ki; suçlu durumda yan yana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[272]

Ünlü bilim dergisi *Science* da, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınlandı. "**Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi**" başlıklı yazıda şöyle denmektedir:

Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, "(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış" diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, *Anatomy and Embryology* dergisine yazdığı makalede, "embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar" diye not ediyor.

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için, bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren *Science* dergisi, yazının devamında şu bilgileri vermektedir:

Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünümleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor. Richardson, "Haeckel'in çizimleri) biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri haline geliyor" diyor.

Science'taki makalede, Haeckel'in bu konudaki itiraflarının bu yüzyılın başından itibaren her nasılsa, örtbas edildiğinden ve sahte çizimlerinin ders kitaplarında bilimsel gerçek gibi okutulmaya başlamasından da şöyle söz edilmektedir:

Haeckel'in itirafları, çizimlerinin 1901'de *Darwin and After Darwin* isimli bir kitapta kullanılmasından sonra ortadan kayboldu. Ve çizimler, İngilizce biyoloji ders kitaplarında geniş çaplı olarak çoğaltıldı.[273]

RESEARCH NEWS

DEVELOPMENTAL BIOLOGY

Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered

Generations of biology students may have been misled by a famous set of drawings of embryos published 123 years ago by the German biologist Ernst Haeckel. They show vertebrate embryos of different animals passing through identical stages of development. But the impression they give, that the embryos are exactly alike, is wrong, says Michael Richardson, an embryologist at St. George's Hospital Medical School in London. He hopes once and for all to discredit Haeckel's work, first found to be flawed more than a century ago.

Richardson had long held doubts about Haeckel's drawings because they didn't square with his understanding of the rates at which fish, reptiles, birds, and mammals develop their distinctive features. So he and his colleagues did their own comparative study, reexamining and photographing embryos roughly matched by species and age with those Haeckel drew. Lo and behold, the embryos "often looked surprisingly different," Richardson reports in the August issue of Anatomy and Embryology.

One striking deviation, from studies Richardson says, appears in Haeckel's drawings of embryos in the "tail bud" stage, which he depicted as identical for different species. While real embryos do share many features at this stage, such as a tail and identifiable body segments, they also have key differences. Human embryos, for example, have tiny projections called limb buds, says Richardson, particularly if they have developed to the point of having as many body segments as include limb buds. And in his drawings, the chick embryo eye is blackened, like a mature's, "but it wouldn't be pigmented this early," Richardson says. He adds that Haeckel has given the bird embryo a coat so the tail thus resembles a human's.

Not only did Haeckel add or omit features, Richardson and his colleagues report, but he also faked the scale to exaggerate similarities among species, even when there were 10-fold differences in size. Haeckel further blurred differences by neglecting to show the species in most cases, in if one representative was accurate for an entire group of animals. In reality, Richardson and his colleagues note, even closely related embryos such as those of fish vary quite a bit in their appearance and developmental pathway. "It looks like it's turning out to be one of the most famous fakes in biology," Richardson concludes.

This news might not have been so shocking to Haeckel's peers in Germany a century ago. They got Haeckel to admit that he relied on memory and used artistic license in preparing his drawings, says Scott Gilbert, a developmental biologist at Swarthmore College in Pennsylvania. But Haeckel's confession got lost after his drawings were subsequently used in a 1901 book called *Darwin and After Darwin* and reproduced widely in English-language biology texts.

The flaws in Haeckel's work have resurfaced now in part because recent discoveries showing that many species share developmental genes have renewed interest in comparative developmental biology. And while some research[illegible]—following Haeckel's lead—like to emphasize the

Artistic license. Photographs to scale (top) and Haeckel's drawings (bottom) of a salamander, human, rabbit, chicken, and fish embryos (left to right)

GEOSCIENCE

Ring Laser Senses Earth's Spi

The sun will surely rise tomorrow, but it may not rise exactly on schedule. Because of tides, atmospheric changes, and perhaps movements in Earth's core are constantly shifting the planet's mass, the time it takes to make a full turn fluctuates by a few milliseconds per day. And mathematicians, physicists, or at least researchers trying to understand the fluctuations and people wanting to get a fix on their exact position by comparing precise time signals transmitted from global-positioning system satellites. Now a square block of glass 1.2 meters across in a cave in New Zealand may help keep track of Earth's rotation.

The device is the world's largest ring laser gyroscope, similar to the laser gyros used in the navigation systems of aircraft but very much more accurate. "It's believed it is the most stable gyro that has ever been produced," says theoretical physicist Geoffrey Stedman of the University of Canterbury in Christchurch, New Zealand. Built by scientists from the[illegible] and Geodesy and Geodynamics, the Technical University of Munich, and the University of Canterbury, the gyro, dubbed G, is housed in a room-size cavity surrounded by bare-faced concrete walls for stability, is sheathed in a layer of invar, an iron-nickel alloy that resists expansion, and sits on a few massive

Ring of glass. Scientists from the U.K. the world's largest ring laser gyroscope

alterations in satellite tracking, in which the movements of a satellite relative to the spinning Earth is tracked by reflecting lasers beams off it.

1435

www.sciencemag.org • SCIENCE • VOL. 277 • 5 SEPTEMBER 1997

Kısacası, Haeckel'in çizimlerinin bir sahtekarlık olduğu henüz 1901 yılında ortaya çıkmış, ama tüm bilim dünyası bu çizimlerle bir asır boyunca aldatılmaya devam etmiştir.

Ünlü bilim dergisi *Science*, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınladı. Makalede embriyoların gerçekte birbirlerinden çok farklı olduğu anlatılıyordu.

Son yıllarda yapılan gözlemler, farklı canlıların embriyolarının hiç de Haeckel'in gösterdiği gibi benzer olmadıklarını ortaya koymuş durumda. Üstteki memeli, sürüngen ve yarasa embriyoları arasındaki farklılık, bunun açık bir örneği.

BİTKİLERİN KÖKENİ

Yeryüzündeki canlılar, bilim adamları tarafından beş (veya bazen altı) aleme ayrılır. Buraya kadar, çoğunlukla canlılığın en büyük alemi olan hayvanlar alemi (*Animalia*) üzerinde durduk. Canlılığın kökenini ele aldığımız bir önceki bölümde ise, diğer iki alem olan Prokaryotları ve Protistaları ilgilendiren proteinleri, genetik bilgiyi, hücrenin yapısını ve bakterileri inceledik. Bu noktada üzerinde durulması gereken bir diğer önemli konu, bitkiler aleminin (*Plantae*) kökenidir.

Hayvanların kökenini incelerken karşılaştığımız tablonun aynısını, bitkilerin kökeninde de buluruz. Bitkiler, son derece kompleks yapılara sahiptir ve bu yapıların rastlantısal etkilerle ortaya çıkması da, birbirlerine dönüşmesi de mümkün değildir. Fosil kayıtları da farklı bitki sınıflamalarının yeryüzünde bir anda ve kendilerine özgü yapılarıyla ortaya çıktıklarını ve arkalarında evrimsel bir süreç bulunmadığını göstermektedir.

Bitki Hücresinin Kökeni

Bitkilerin ve hayvanların hücreleri, "ökaryot" olarak bilinen hücre tipini oluşturur. Ökaryot hücrelerin en belirgin özellikleri, bir hücre çekirdeğine sahip olmaları ve genetik bilgilerini kodlayan DNA molekülünün de bu çekirdeğin içinde yer almasıdır. Öte yandan bakteriler gibi bazı tek hücreli canlıların ise hücre çekirdeği yoktur ve DNA molekülü hücre içinde serbest haldedir. Bu ikinci tip hücrelere "prokaryot" hücre adı verilir. Bu hücre yapısı, bakteriler için ideal bir tasarımdır, çünkü bakteri popülasyonlarının yaşamları açısından son derece önemli bir işlem olan "plasmid transferi" (hücreden hücreye yapılan DNA aktarımı), prokaryot hücrenin serbest DNA yapısı sayesinde mümkün olur.

Evrim teorisi ise, canlılığı "ilkelden gelişmişe" doğru bir sıralamaya yerleştirmek zorunda olduğu için, prokaryotların "ilkel" hücreler olduğunu, ökaryotların ise bu hücrelerden evrimleştiğini varsaymaktadır.

Bu iddianın tutarsızlığına geçmeden önce, prokaryot hücrelerin hiç de "ilkel" olmadığını belirtmekte yarar vardır. Bir bakterinin 2000 civarında geni vardır. Her bir gen ise 100 kadar harf (şifre) içerir. Bu da bakterinin DNA'sındaki bilginin en az 2 yüzbin harf uzunluğunda olması demektir. Bu hesaba göre tek bir bakterinin DNA'sının içerdiği bilgi, her biri 10 bin kelimelik 20 romana denktir.[274] İşte her bir bakterinin DNA'sında kodlu bu bilgilerdeki herhangi bir değişiklik, bakterinin tüm çalışma sistemini bozacak kadar önemlidir. Bakterilerin gen şifrelerinde bir aksaklık olması ise, çalışma sistemlerinin bozulması ve dolayısıyla ölümü anlamına gelir.

Rastlantısal değişikliklere karşı koyan bu hassas yapı yanında, bakteriler ile ökaryot hücreler arasında hiçbir "ara form" bulunmayışı da, evrimci iddiayı temelsiz kılmaktadır. Prof. Ali Demirsoy, bakteri

Yeryüzündeki yaşamın temelini bitkiler oluşturur. Bitkiler hem besin üretmeleri, hem de atmosferdeki oksijeni sağlamaları nedeniyle canlılığın vazgeçilmez şartıdır.

hücrelerinin ökaryot hücrelere ve bu hücrelerden oluşan kompleks canlılara dönüşmesi senaryosunun temelsizliğini şu sözleriyle itiraf eder:

> Evrimde açıklanması en zor olan kademelerden biri de bu ilkel canlılardan, nasıl olup da organelli ve kompleks hücrelerin meydana geldiğini bilimsel olarak açıklamaktır. Esasında bu iki form arasında gerçek bir geçiş formu da bulunamamıştır. Bir hücreliler ve çok hücreliler bu kompleks yapıyı tümüyle taşırlar, herhangi bir şekilde daha basit yapılı organelleri olan ya da bunlardan birinin daha ilkel olduğu bir gruba veya canlıya rastlanmamıştır. Yani taşınan organeller her haliyle gelişmiştir. Basit ve ilkel formları yoktur.[275]

"Evrim teorisinin ısrarlı bir savunucusu olan Prof. Ali Demirsoy'u bu derece açık itirafları yapmaya iten nedir?" sorusu akla gelebilir. Bu sorunun cevabı, bakteri hücresi ile bitki hücresi arasındaki büyük yapısal farklılıklara bakıldığında açıkça görülmektedir:

1) Bakteri hücresinin hücre duvarı, polisakarid ve proteinden oluşurken, bitki hücresinin hücre duvarı bunlardan tamamen farklı bir yapı olan selülozdan oluşur.

2) Bitki hücresinde zarla çevrili, son derece kompleks yapılara sahip pek çok organel varken, bakteri hücresinde hiç organel yoktur. Bakteri hücresinde sadece serbest halde dolaşan çok küçük ribozomlar vardır. Bitki hücresindeki ribozomlar ise daha büyüktür ve zarlara bağlıdır. Ayrıca her iki ribozom tipi de farklı yollarla protein sentezi gerçekleştirir.

3) Bakteri hücresindeki ve bitki hücresindeki DNA'ların yapıları birbirlerinden farklıdır.

4) Bitki hücresindeki DNA molekülü çift katlı bir zarla korunurken, bakteri hücresindeki DNA molekülü hücre içerisinde serbest durmaktadır.

5) Bakteri hücresindeki DNA molekülü biçim olarak kapalı bir ilmik görünümündedir, yani daireseldir. Bitki hücresindeki DNA molekülü ise doğrusal biçimdedir.

6) Bakteri hücresindeki DNA molekülü tek bir hücreye ait bilgi taşırken, bitki hücresindeki DNA molekülü, bitkinin tümüne ait bilgileri taşır. Örneğin meyveli bir ağacın kökleri, gövdesi, yaprakları, çiçekleri ve meyvesine ait tüm bilgiler, ağacın tüm hücrelerinin her birinin çekirdeğindeki DNA'da ayrı ayrı bulunmaktadır.

7) Bazı bakteri türleri fotosentetiktir, yani fotosentez yaparlar. Ancak bitkilerden farklı olarak bakteriler hidrojen sülfit ile sudan ziyade, başka bileşikleri kırar ve oksijen bırakmazlar. Ayrıca fotosentetik bakterilerde (örneğin cyano bakterisinde) klorofil ve fotosentetik pigmentler, kloroplast içinde bulunmazlar. Bunlar hücrenin içinde çeşitli zarların içine gömülü olarak dağılmışlardır.

9) Bakteri hücresi ile bitki/hayvan hücresindeki mesajcı RNA'ların biyokimyasal yapıları birbirlerinden oldukça farklıdır.[276]

Hücrenin yaşayabilmesinde mesajcı RNA son derece hayati bir görev üstlenmiştir. Ancak mesajcı RNA hem ökaryot hem de prokaryot hücrelerde aynı hayati görevi üstlenmiş olmasına rağmen, biyokimyasal yapıları birbirlerinden farklıdır. *Science* dergisinde yayınlanan bir makalesinde Darnell konuyla ilgili olarak şöyle yazar:

> Mesajcı RNA oluşumunun biyokimyasında ökaryotlar ve prokaryotlar kıyaslandığında fark o kadar büyüktür ki, prokaryot hücreden ökaryot hücreye evrim olası değildir.[277]

Yukarıda birkaç örneğini verdiğimiz bakteri ve bitki hücreleri arasındaki büyük yapısal farklılıklar, evrimci biyologları büyük çıkmaza sokmaktadır. Bazı bakterilerin ve bitki hücrelerinin sahip oldukları ortak yönler olmasına rağmen, bu yapılar genel olarak birbirlerinden oldukça farklıdır. Bu farklılıklar ve hiçbir fonksiyonel "ara form"un mümkün olmaması, bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleştiği iddiasını bilimsel yönden geçersiz kılmaktadır.

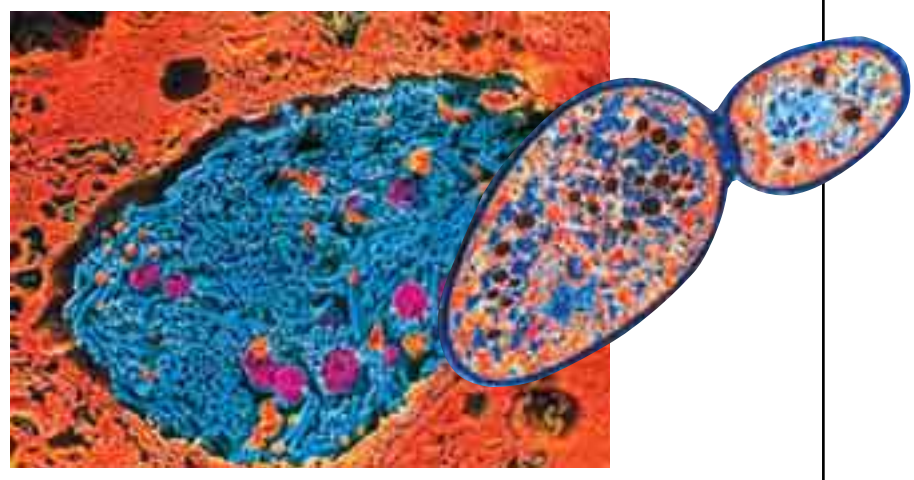

Prokaryot hücrelerin (solda), zaman içinde ökaryot hücrelere (sağda) dönüştüğü yönündeki evrimci varsayım, hiçbir bilimsel temele dayanmamaktadır.

Nitekim Prof. Ali Demirsoy, "Karmaşık hücreler hiçbir zaman ilkel hücrelerden evrimsel süreç içerisinde gelişerek meydana gelmemiştir." diyerek bu gerçeği kabul eder.[278]

Endosimbiosis Tezi ve Geçersizliği

Bitki hücresinin bakteri hücresinden evrimleşmesinin mümkün olmayışı, evrimci biyologları bu konuda spekülatif teoriler üretmekten alıkoymamıştır. Ancak yapılan deneyler ortaya atılan bu hipotezleri desteklememektedir.[279] Bu teorilerden en popüler olanı ise "endosimbiosis" tezidir.

Bu tez, 1970 yılında Lynn Margulis tarafından ortaya atılmıştır. Margulis, bakteri hücrelerinin ortak ve asalak yaşamları sonucunda bitki ve hayvan hücrelerine dönüştüklerini iddia etmektedir. Bu teze göre, bitki hücreleri, bir bakteri hücresinin bir başka fotosentetik bakteriyi yutmasıyla ortaya çıkmıştır. Fotosentetik bakteri, ana hücrenin içerisinde evrimleşerek kloroplast haline gelmiştir. Son olarak ana hücrede, her nasıl olduysa, çekirdek, golgi, endoplazmik retikulum ve ribozomlar gibi son derece kompleks yapılara sahip organeller evrimleşmiştir. Böylece bitki hücreleri oluşmuştur.

Bu tez, hayal ürünü olan bir senaryodan başka bir şey değildir. Nitekim, konu hakkında otorite sayılan pek çok bilim adamı tarafından da çok yönlü olarak eleştirilmiştir: Bu bilim adamlarına örnek olarak D. Lloyd[280], M. Gray, W. Doolittle[281], R. Raff ve H. Mahler verilebilir.

Endosimbiosis tezinin dayandırıldığı özellik, hücre içerisindeki kloroplastların ana hücredeki DNA'dan ayrı olarak kendi DNA'larını içermesidir. Bu özellikten yola çıkarak bir zamanlar mitokondri ve kloroplastların bağımsız hücreler oldukları ileri sürülür. Ne var ki kloroplastlar detaylı olarak incelendiğinde, bu iddianın tutarsızlığı ortaya çıkmaktadır.

Endosimbiosis tezini geçersiz kılan noktalar şunlardır:

1) Eğer kloroplastlar iddia edildiği gibi geçmişte bağımsız hücreler iken büyük bir hücre tarafından yutulmuş olsalardı, bunun tek bir sonucu olurdu; o da, bunların ana hücre tarafından sindirilmesi ve besin olarak kullanılmasıdır. Çünkü söz konusu ana hücrenin dışarıdan besin yerine yanlışlıkla bu hücreleri aldığını varsaysak bile, ana hücre sindirim enzimleriyle bu hücreleri sindirirdi. Tabi bu durumu bazı evrimciler "sindirim enzimleri yok olmuştu" diyerek geçiştirebilirler. Ama bu, açık bir çelişkidir. Çünkü eğer sindirim enzimleri yok olmuş olsaydı, bu kez ana hücrenin beslenemediği için ölmesi gerekirdi.

2) Yine, tüm imkansızların gerçekleştiğini ve kloroplastın atası olduğu iddia edilen hücrelerin, ana hücre tarafından yutulduğunu varsayalım. Bu kez karşımıza başka bir problem çıkar: Hücre içerisindeki bütün organellerin planı DNA'da şifre olarak bulunmaktadır. Eğer ana hücre yuttuğu diğer hücreleri organel olarak kullanacaksa, onlara ait bilgiyi de DNA'sında şifre olarak önceden bulunduruyor olması gerekirdi. Hatta yutulan hücrelerin DNA'ları da ana hücreye ait bilgilere sahip olmalıydı. Böyle bir şey ise elbette imkansızdır; hiçbir canlı kendisinde bulunmayan bir organın genetik bilgisini taşımaz. Ana hücrenin DNA'sıyla, yutulan hücrelerin DNA'larının birbirlerine sonradan "uyum sağlamaları" da mümkün değildir.

3) Hücre içinde çok büyük bir uyum vardır. Kloroplastlar ait oldukları hücreden bağımsız hareket etmez. Kloroplastlar protein sentezlemede ana DNA'ya bağımlı olmalarının yanında çoğalma kararını da kendileri almaz. Bir hücrede tek bir tane kloroplast ve tek bir tane mitokondri yoktur. Sayıları birden fazladır. Tıpkı diğer organellerin yaptığı gibi bunların sayıları hücrenin aktivitesine göre artar ya da azalır. Bu organellerin kendi bünyelerinde ayrıca bir DNA bulunmasının özellikle çoğalmalarında çok büyük faydası vardır. Hücre bölünürken, çok sayıdaki kloroplast da ayrıca ikiye bölünerek sayılarını 2'ye katladıklarından, hücre bölünmesi daha kısa sürede ve seri olarak gerçekleşir.

4) Kloroplastlar bitki hücresi için son derece hayati önemi olan güç jeneratörleridir. Eğer bu organeller enerji üretemezlerse, hücrenin pek çok fonksiyonu işleyemez. Bu da canlının yaşayamaması demektir. Hücre için bu derece önemli olan bu fonksiyonlar kloroplastlarda sentezlenen proteinlerle gerçekleştirilir. Ancak kloroplastların bu proteinleri sentezlemek için kendi DNA'ları yeterli değildir. Proteinlerin büyük çoğunluğu hücredeki ana DNA kullanılarak sentezlenir.[282]

Böyle bir uyumu deneme-yanılma metoduyla elde etmeye çalışırken, DNA üzerinde meydana gelebilecek değişikliklerin ne gibi etkileri olabilir? Bir DNA molekülünün üzerinde meydana gelebilecek herhangi bir değişiklik kesinlikle canlıya yeni bir özellik kazandırmaz, aksine sonuç kesinlikle zararlı olur. Mahlon B. Hoagland, *Hayatın Kökleri* adlı kitabında bu durumu şu sözleriyle açıklamaktadır:

> Hatırlayacaksınız, hemen hemen her zaman bir organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması onun için zararlıdır; başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım: Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... Temelinde DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme ihtimalini azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır.[283]

Evrimcilerin öne sürdükleri iddialar bilimsel deneylere ve bu deneylerin sonuçlarına dayanılarak ortaya atılmamıştır. Çünkü bir bakterinin başka bir bakteriyi yutması gibi bir olgu hiçbir şekilde gözlenmemiştir. Moleküler biyolog P. Whitfield, bu durumu şöyle ifade etmektedir:

> Prokaryotik endosimbiosis (yutma) belki de tüm endosimbiotik teorinin dayandığı hücresel mekanizmadır. Eğer bir prokaryot bir diğerini içine alamaz ise, endosimbiozun nasıl kurulduğunu tahmin etmek güçtür. Maalesef, Margulis ve endosimbioz teori için hiçbir modern örnek yoktur.[284]

Fotosentezin Kökeni

Evrim teorisini bitkilerin kökeni konusunda tümüyle çıkmaza sokan bir diğer konu, bitki hücrelerinin nasıl olup da fotosentez yapmaya başladıkları sorusudur.

Fotosentez, yeryüzündeki yaşamın en temel işlemlerinden biridir. Bitki hücreleri, içlerindeki kloroplastlar sayesinde su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Hayvanlar ise, kendi besinlerini üretemez ve bitkilerden gelen nişastayı kullanırlar. İşte bu nedenle fotosentez kompleks yaşamın temel şartıdır. İşin daha da ilginç yanı ise, son derece kompleks bir işlem olan fotosentezin henüz tam olarak çözülememiş oluşudur. Modern teknoloji, fotosentezi taklit etmek bir yana, detaylarını çözmeyi bile henüz başaramamıştır.

Peki, nasıl olur da evrimciler bu denli kompleks bir işlem olan fotosentezin doğal ve rastlantısal süreçlerin bir ürünü olduğuna inanabilirler?

Evrimci varsayımlara göre, bitki hücreleri fotosentez yapabilmek için, fotosentez yapabilen bakterileri yutup kloroplasta çevirmişlerdir. Peki bakteriler fotosentez gibi kompleks bir işlemi yapmayı nereden öğrenmişlerdir? Hatta daha da önce, neden böyle bir işlem yapmaya başlamışlardır? Evrimci senaryonun diğer sorulara olduğu gibi bu soruya da verebileceği hiçbir bilimsel cevabı yoktur. Bir evrimci kaynakta yer alan yorumlar, bu konunun ne denli yüzeysel ve "masalsı" bir bakış açısıyla değerlendirildiğini göstermektedir:

> İlkel okyanuslarda oldukça fazla sayıda bakteri ve besin değeri taşıyan moleküller vardı. Zamanla okyanuslardaki bakterilerin besinleri azaldı ve bakteriler besin bulamamaya başladılar. Ve birden bakteriler kendi besinlerini kendileri üretmeye başladılar. Bu arada yeryüzüne gelen ultraviyole ve görünür ışık arasından bakteriler ultraviyolenin zararlı, görünür ışığınsa yararlı olduğunu bildiler. Besin elde etmek için zararlı olan ultraviyole ışığı değil de, görünür ışığı kullanmaları gerektiğini keşfettiler.[285]

Yine başka bir evrimci kaynak olan *Life on Earth* adlı kitapta, fotosentezin kökeni şöyle anlatılır:

> Bakteriler önce okyanuslarda çeşitli karbon bileşikleri ile beslenirlerdi. Sayıları arttıkça besin kıtlığı çekmeye başladılar. Farklı bir besin kaynağı bulabilenler başarılı olacaktı ve sonuçta bazıları başarılı oldu. Çevrelerinden

hazır besin bulmaktansa Güneş'ten ihtiyaçları olan enerjiyi alarak, hücre duvarları içinde kendi besinlerini üretmeye başladılar.[286]

Kısacası evrimci kaynaklar, insanın bile sahip olduğu tüm teknoloji ve bilgiye rağmen henüz başaramadığı fotosentez gibi bir işlemin bakteriler tarafından bir şekilde tesadüfen "keşfedildiğini" söylemektedir. Bir masaldan hiç farkı olmayan bu anlatımların hiçbir bilimsel değeri yoktur. Konuyu biraz daha detaylı olarak inceleyenler ise, fotosentezin evrim adına büyük bir çıkmaz olduğunu kabul etmek durumunda kalırlar. Örneğin Prof. Ali Demirsoy bu konuda şu itirafta bulunur:

> Fotosentez oldukça kompleks bir olaydır ve bir hücrenin içerisindeki organelde ortaya çıkması olanaksız görülmektedir. Çünkü tüm kademelerin birden oluşması olanaksız, tek tek ortaya çıkması da anlamsızdır.[287]

Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth ise, fotosentezin, bu yeteneğe sahip olmayan bir hücre tarafından sonradan "öğrenilemeyecek" bir işlem olduğunu belirtir:

> Hiçbir hücre, biyolojik bir işlevi sözcüğün gerçek anlamında "öğrenme" olanağına sahip değildir. Bir hücrenin solunum ya da fotosentez yapma gibi bir işlevi doğuşu sırasında yerine getirebilecek konumda olmayıp, daha sonraki yaşam süreci içinde bunun üstesinden gelebilecek duruma gelmesi, bu işlevi sağlayacak beceriyi edinmesi olanaksızdır.[288]

Fotosentez, rastlantılar sonucu gelişemeyeceğine ve bir hücre tarafından sonradan öğrenilemeyeceğine göre, yeryüzünde yaşayan ilk bitki hücrelerinin fotosentez yapmak için özel olarak yaratılmış oldukları ortaya çıkmaktadır. Yani Allah bitkileri, fotosentez yeteneğiyle birlikte yaratmıştır.

Kloroplast

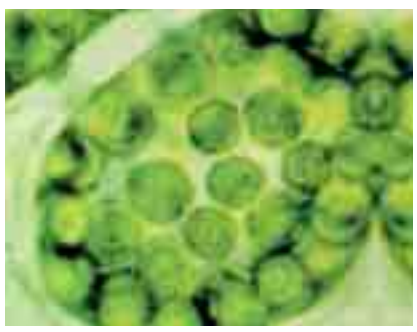

klorofil

Bitki hücresi, günümüzde hiçbir laboratuvarda gerçekleştirilemeyen bir işlemi, yani "fotosentez" işlemini gerçekleştirir. Bitki hücresinde bulunan "kloroplast" isimli bir organel sayesinde bitkiler su, karbondioksit ve güneş ışığını kullanarak nişasta üretirler. Bu besin maddesi, yeryüzündeki besin zincirinin ilk halkasıdır ve yeryüzündeki tüm canlıların besin kaynağıdır. Bu çok kompleks işlemin ayrıntıları günümüzde hala tam olarak çözülememiştir.

Alglerin Kökeni

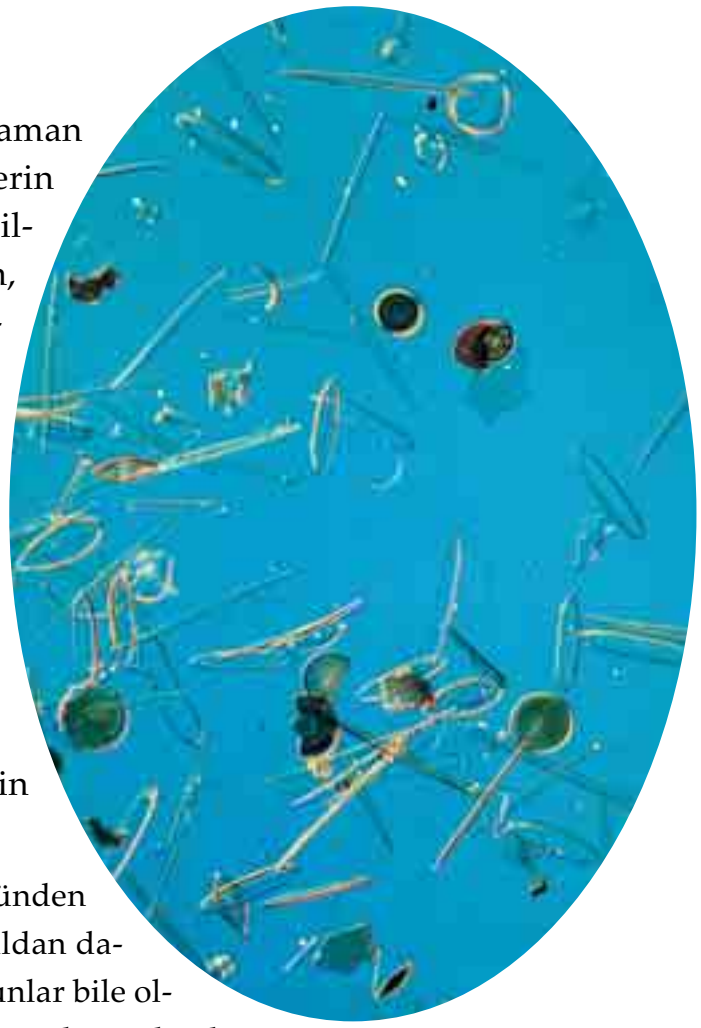

Okyanusta serbest halde yüzen algler

Evrim teorisi, kökenini açıklayamadığı bitki hücrelerinin zaman içinde algleri, yani su yosunlarını oluşturduğunu varsayar. Alglerin kökeni çok eski devirlere kadar uzanmaktadır. Öyle ki, 3.4-3.1 milyar yaşında fosilleşmiş alg kalıntıları bulunmuştur. İlginç olan, bu olağanüstü derecede eski canlıların dahi son derece kompleks ve günümüzde yaşayan örneklerinden farksız yapılara sahip olmasıdır. *Science News*'da yayınlanan bir makalede şöyle denir:

> 3.4 milyar yıl öncesine ait mavi-yeşil alg ve bakteri fosillerinin her ikisi de G. Afrika'daki kayalarda bulunmuştur. Daha da ilgi çekici olan, pleurocapsalean alg ile modern pleurocapsalean algin hemen hemen birbirlerine denk olduklarının ortaya çıkmasıdır.[289]

Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth ise, sözde "ilkel" alglerin kompleks yapısı hakkında şu yorumu yapar:

> Bugüne kadar bulunabilmiş en eski fosiller, çekirdeksiz algler türünden mineraller içindeki fosilleşmiş cisimlerdir ve bunların 3 milyar yıldan daha uzun bir geçmişleri vardır. Ne kadar ilkel olurlarsa olsunlar, bunlar bile oldukça kompleks ve ustaca organize edilmiş yaşam biçimlerini temsil etmektedirler.[290]

Evrimci biyologlar, söz konusu alglerin zaman içinde diğer deniz bitkilerini oluşturduğunu ve 450 milyon yıl kadar önce de bir şekilde "karaya taşındıklarını" kabul etmektedirler. Bir başka deyişle, hayvanların "sudan karaya geçiş" senaryosu olduğu gibi, bitkilerin de bir "sudan karaya geçiş" senaryosu vardır. Ancak bu geçiş senaryosu da hayvanlarınki gibi son derece tutarsız ve çelişkilidir. Evrimci kaynaklar çoğu kez konuyu "algler bir şekilde kendilerini karaya atıp buraya uyum sağladılar" gibi masalsı ve bilim dışı yorumlarla geçiştirmeye çalışırlar. Ancak bu dönüşümü imkansız kılacak çok sayıda etken vardır. Bunlardan en önemlilerine kısaca bir göz atalım:

1- Kuruma Tehlikesi: Suda yaşayan bir bitkinin karada yaşayabilmesi için öncelikle yüzeyinin fazla su kaybından korunması gerekmektedir. Aksi takdirde bitki kuruyacaktır. Kara bitkileri, kurumadan korunmak için özel sistemlerle donatılmıştır. Bu sistemlerde çok önemli detaylar vardır. Örneğin bu koruma öyle bir yolla yapılmalıdır ki, oksijen ve karbondioksit gibi önemli gazlar hiçbir engelle karşılaşmadan bitkinin içine girip, dışarı çıkabilmelidir, aynı zamanda buharlaşmanın sağlanması da önlenmelidir. Eğer böyle bir sistem bitkide yoksa, bitkinin bu sistemin gelişmesini bekleyecek milyonlarca yıl zamanı da yoktur. Böyle bir durumda bitki bir süre sonra kurur ve ölür.

2- Beslenme: Su bitkileri, ihtiyaçları olan suyu ve mineralleri doğrudan içinde bulundukları sudan alırlar. Dolayısıyla karaya çıkıp, yaşamaya çalışan bir su yosununun beslenme problemi ortaya çıkacaktır. Bunu halletmeden yaşamını sürdürmesi ise imkansızdır.

3- Üreme: Su yosununun karadaki kısa ömrü sırasında üremek için herhangi bir fırsatı da olamaz. Çünkü üreme hücrelerini dağıtmak için suyu kullanırlar. Karada üreyebilmeleri için kara bitkilerinde olduğu gibi çok hücreli üreme organlarına sahip olmaları gereklidir. Karadaki bitkilerin üreme hücreleri ise, kendilerini kurumaktan koruyan özel hücrelerle kaplanmışlardır. Kendini karada bulan bir su yosununun da bu üreme hücreleri kuruma tehlikesine karşı hiçbir şekilde korunamayacaklardır.

4- Oksijenin yıkıcı etkisinden korunma: Karaya geçtiği iddia edilen su yosunu, oksijeni o ana kadar suda çözünmüş olarak almıştır. Evrimcilerin iddiasına göre karaya geçtiği anda oksijeni daha önce hiç karşılaşmadığı bir biçimde, yani havadan direkt olarak almak zorunda kalır. Bilindiği gibi normal şartlar altında havadaki oksijenin organik maddeler üzerinde yıkıcı etkisi vardır. Karada yaşayan canlılar bu etki-

140 milyon yıl yaşındaki Archaefructus türüne ait bu fosil, bilinen en eski angiosperm (çiçekli bitki) kalıntısıdır. Bugünkü benzerlerinden farkı olmayan bitki, çiçekleri ve mevyesi ile kusursuz bir yapıya sahiptir.

Yine Karbonifer dönemine ait olan bu 300 milyon yıllık at tırnağı bitkisi, günümüzde yaşayan benzerlerinden farksız bir yapıdadır.

Jura dönemine ait olan yaklaşık 180 milyon yıllık bu bitki, önceki devirlerde hiçbir atası olmadan, özgün ve kusursuz yapısıyla ortaya çıkmıştır.

den zarar görmemelerini sağlayacak sistemlere sahiptirler. Su yosunu ise, bir su bitkisidir, dolayısıyla oksijenin olumsuz etkilerinden korunmak için gerekli olan enzimlere sahip değildir. Bu yüzden karaya geçtiği anda oksijenin zararlı etkisinden kurtulması mümkün değildir. Böyle bir sistemin oluşmasını "beklemesi" de söz konusu değildir, çünkü bu şekilde yaşayamaz.

Alglerin sudan karaya geçişi iddiasını çelişkili hale getiren bir başka nokta da, böyle bir geçişi gerektirecek doğal bir etken olmayışıdır. 450 milyon yıl önceki alglerin doğal ortamlarını düşünelim. Denizlerin suları, onlara ideal bir ortam sunmaktadır. Örneğin sular onları aşırı sıcaklardan koruyup izole etmekte ve ihtiyaçları olan her türlü inorganik minerali sağlamaktadır. Aynı zamanda da fotosentez yoluyla güneş ışınlarını emebilmekte, suda çözünen karbondioksitten kendi karbonhidratlarını (şeker ve nişasta) yapabilmektedirler. Dolayısıyla su yosunlarının karada yaşamalarını gerektirecek, evrimci deyimle bu yönde bir "selektif avantaj" sağlayacak hiçbir durum yoktur.

Tüm bunlar, alglerin karaya çıkarak kara bitkilerini oluşturdukları şeklindeki evrimci varsayımın, tümüyle bilim dışı bir senaryo olduğunu göstermektedir.

Angiospermlerin Kökeni

Karada yaşayan bitkilerin fosil tarihi ve yapısal özelliklerini incelediğimizde ise, yine karşımıza evrim teorisinin öngörülerine hiç uymayan bir tablo çıkar. Neredeyse her biyoloji kitabında karşılaşacağı-

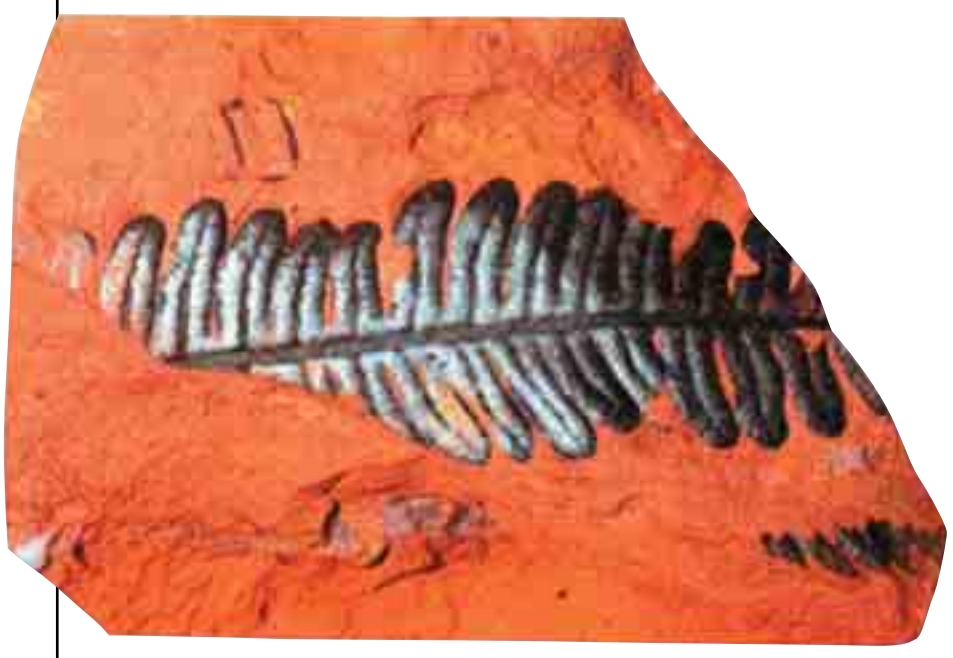

Karbonifer dönemine ait olan bu eğrelti otu fosili, Fas'ta Jerada bölgesinde bulunmuştur. İlginç olan, 320 milyon yıl yaşında olan bu fosilin, günümüzdeki eğrelti otlarından farksız oluşudur.

nız "bitkilerin evrim ağacı"nın tek bir dalını bile doğrulayan bir bitki fosili serisi yoktur. Çoğu bitki, fosil kayıtlarında oldukça tatmin edici kalıntılara sahiptir, ama bu kalıntıların hiçbiri bir türden diğerine ara geçiş formu özelliği göstermez. Hepsi kendi içlerinde özel ve orijinal olarak yaratılmış, apayrı türlerdir ve birbirleri arasında herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur. Evrimci paleontolog E. C. Olson'un kabul ettiği gibi, "çoğu yeni bitki grubu aniden ortaya çıkar ve kendilerine yakın hiçbir ataları yoktur."[291]

Michigan Üniversitesi'nde fosil bitkiler üzerine çalışmalar yapan botanikçi Chester A. Arnold, şu yorumu yapar:

> Uzun bir zaman boyunca, soyu tükenmiş olan bitkilerin, şu anda yaşamakta olanların geçirmiş oldukları gelişim aşamalarını ortaya çıkaracağı umut edildi. Ancak açıklıkla kabul edilmelidir ki, bu beklenti sadece çok sınırlı bir dereceye kadar gerçekleşebilmiştir. Oysa paleobotanik araştırmalar bir yüzyılı aşkın bir süredir devam etmektedir.[292]

Arnold, paleobotaninin (bitkisel fosil biliminin) evrimi destekleyici bir sonuç ortaya koymadığını, "Şimdiye kadar günümüze ait hiçbir bitkinin başlangıcından bugüne kadar olan evrimsel akrabalık tarihini izleme imkanımız olmadı." diyerek de kabul eder.[293] Bitkilerin evrimi iddiasını en açık biçimde reddeden fosil bulguları, çiçekli bitkilere aittir. Çiçekli bitkiler ya da biyolojik tanımıyla angiospermler, 43 ayrı familyaya bölünmüşlerdir ve bu 43 farklı familyanın her biri de, arkalarında hiçbir ilkel "ara form" izi bulunmadan fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkarlar. Bu gerçek 19. yüzyılda da fark edilmiş ve hatta bu nedenle Darwin angiospermlerin kökenini "**rahatsız edici bir sır**" olarak tanımlamıştır. Darwin'den bu yana yapılan tüm araştırmalar ise sadece bu sırrın "rahatsız edici"lik dozajını artırmış bulunmaktadır. Evrimci paleobotanikçi N. F. Hughes, *Paleobiology of Angiosperm Origins* adlı kitabında şu itirafı yapar:

> Karadaki bitkilerin en dominant grubu olan angiospermlerin evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... Detaylardaki birkaç istisna dışında, bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır.[294]

Bir başka paleobotanikçi C. B. Beck ise şöyle yazmaktadır:

> Gerçekte, angiospermlerin kökeni ve evrimi hakkındaki sır, bugün de, Darwin'in 1879'da bu problemi vurguladığı zaman olduğu kadar büyük ve etkileyicidir... Verebildiğimiz hiçbir kesin cevap yoktur, çünkü vardığımız sonuçlar sürekli olarak dolaylı delillere dayanmak zorundadır ve doğal olarak son derece spekülatif ve yorumsaldır.

Daniel Axelrod ise, *The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life* adlı kitabında, çiçekli bitkilerin kökeni konusunda şu yorumu yapar:

> Angiospermlere, yani çiçekli bitkilere yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya işaret etmemektedir.[295]

Bütün bunların bize gösterdiği tek bir sonuç vardır: Tüm canlılar gibi bitkiler de yaratılmışlardır. İlk ortaya çıktıkları andan itibaren bütün mekanizmaları eksiksiz olarak vardır. Evrimci literatürde kullanılan "zamanla gelişim, tesadüflere bağlı değişimler, ihtiyaçlar sonucunda ortaya çıkan adaptasyonlar" gibi terimler, hiçbir gerçekliğe karşılık gelmemektedir ve bilimsel bir anlamları yoktur.

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKSLİK

Darwinist teoriyi bilimsel bulgular karşısında sorgularken başvurulması gereken en temel kaynaklardan biri, kuşkusuz Darwin'in kendi koyduğu kıstaslardır. Darwin, teorisini ortaya atarken, bu teorinin nasıl yanlışlanabileceğine dair birtakım somut ölçüler de ortaya koymuştur. *Türlerin Kökeni* kitabında, pek çok yerde, "eğer teorim doğruysa" diye başlayan pasajlar yer alır ve Darwin, bu pasajlarda teorisinin gerektirdiği bulguları tarif eder.

Darwin'in "eğer teorim doğruysa" diye başlayan söz konusu kıstaslarının önemli bir kısmı fosillerle ve "ara form"larla ilgilidir. Darwin'in bu yöndeki "kehanetlerinin" gerçekleşmediğini, aksine fosil kayıtlarının Darwinizm'in tam aksi bir sonuç ortaya çıkardığını önceki bölümlerde inceledik.

Bunların yanında, Darwin bizlere teorisini test etmek için çok önemli bir kıstas daha vermiştir. Öyle ki, bu kıstas, Darwin'in teorisini "kesinlikle yıkabilecek" kadar somuttur. Darwin şöyle yazmıştır:

> **Eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır. Ama ben böyle bir organ göremiyorum**.[296]

Darwin'in buradaki kastını iyi incelemek gerekir. Bilindiği gibi, Darwinizm canlıların kökenini iki bilinçsiz doğa mekanizması ile açıklamaktadır: Doğal seleksiyon ve rastlantısal değişiklikler (yani mutasyonlar). Darwinist teoriye göre, bu iki mekanizma, canlı hücresinin kompleks yapısını, kompleks canlıların vücut sistemlerini, gözleri, kulakları, kanatları, akciğerleri, yarasaların sonarını ve daha milyonlarca kompleks tasarımlı sistemi meydana getirmiştir.

Ancak son derece kompleks yapılara sahip olan bu sistemler, nasıl olur da iki bilinçsiz doğal etkenin ürünü sayılabilir? İşte bu noktada Darwinizm'in başvurduğu kavram, "indirgenebilirlik" kavramıdır. Söz konusu sistemlerin çok daha basit hale indirgenebileceklerini ve sonra da kademe kademe gelişmiş olabilecekleri iddia edilir. Her kademe, canlıya biraz daha avantaj sağlayacak, böylece doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir. Daha sonra tesadüfen küçük bir gelişme daha olacak, bu da avantaj sağlayıp seçilecek ve bu süreç devam edecektir. Bu sayede, Darwinizm'in iddiasına göre, önceden gözü olmayan bir canlı türü kusursuz bir göze sahip olacak, önceden uçamayan bir başka tür de kanatlanıp uçar hale gelecektir.

Bu hikaye evrimci kaynaklarda çok ikna edici ve makul bir hikaye gibi anlatılır. Oysa biraz bile düşünüldüğünde, ortada çok büyük bir yanılgı olduğu görülmektedir. Bu yanılgının birinci yönü, kitabın önceki sayfalarında incelediğimiz bir konudur: Mutasyonların geliştirici değil, tahrip edici bir mekanizma oluşu. Yani canlılara isabet edecek rastlantısal mutasyonların bu canlılara "avantaj" sağlamaları, hem de bunu binlerce kez üst üste yapmaları, tüm bilimsel gözlemlere aykırı bir hayaldir.

Ancak yanılgının bir de çok önemli bir yönü daha vardır. Dikkat edilirse, Darwinist teori, bir noktadan bir başka noktaya (örneğin kanatsız canlıdan kanatlı canlıya) doğru giden aşamaların hepsinin tek

tek "avantajlı" olmasını gerektirmektedir. A'dan Z'ye doğru gidecek bir evrim sürecinde, B, C, D... U, Ü, V ve Y gibi tüm "ara" kademelerin canlıya mutlaka avantaj sağlaması gerekmektedir. Doğal seleksiyon ve mutasyonun bilinçli bir şekilde önceden hedef belirlemeleri mümkün olmadığına göre, tüm teori canlı sistemlerinin avantajlı küçük kademelere "indirgenebileceği" varsayımına dayanmaktadır.

İşte Darwin bu nedenle "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" demiştir.

Darwin, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde canlıların indirgenebilir bir yapıda olduklarını düşünmüş olabilir. Ancak 20. yüzyılın bilimsel bulguları, gerçekte canlılardaki pek çok sistem ve organın, basite indirgenemez olduklarını ortaya koymuş durumdadır. "İndirgenemez komplekslik" adı verilen bu olgu, Darwinizm'i, tam da Darwin'in endişe ettiği gibi "kesinlikle" yıkmaktadır.

Bakteri Kamçısı

İndirgenemez komplekslik kavramını bilim dünyasının gündemine taşıyan en önemli isim, ABD'deki Lehigh Üniversitesi'nden biyokimyacı Michael J. Behe'dir. Behe, 1996 yılında yayınlanan *Darwin's Black Box: The Biochemical Challange to Evolution* adlı kitabında, canlı hücresinin ve diğer bazı biyokimyasal yapıların indirgenemez kompleks yapısını incelemekte ve bunların evrimle açıklanmasının imkansız olduğunu açıklamaktadır. Behe'ye göre, canlılığın kökeninin gerçek açıklaması, "yaratılış"tır.

Behe'nin kitabı Darwinizm'e karşı çok büyük bir darbedir. Nitekim Notre Dame Üniversitesi'nden felsefe profesörü Peter van Inwagen, bu kitabın önemini şöyle vurgulamıştır:

> Eğer Darwinistler bilimsel gerçeklerle dolu bu kitabı, önemsemeyerek, yanlış anlayarak veya ona gülüp geçerek karşılarlarsa, bu durum bugün Darwinizm'in bilimsel bir teori olmaktan çok bir ideoloji olduğu yönündeki gitgide yayılan şüpheler için önemli bir kanıt olacaktır.[297]

Behe'nin kitabında indirgenemez kompleks sistemlere verdiği ilginç örneklerden biri, bakteri kamçısıdır. Bu organ, bazı bakteriler tarafından sıvı bir ortamda hareket edebilmek için kullanılır. Organ, bakterinin hücre zarına tutturulmuştur ve canlı ritmik bir biçimde dalgalandırdığı bu kamçıyı bir palet gibi kullanarak dilediği yön ve hızda yüzebilir.

Bakterilerin kamçısı, uzun zamandır bilinmektedir. Ancak son 10 yıl içindeki gözlemler, bu kamçının detaylı yapısını ortaya çıkarınca bilim dünyası şaşkına dönmüştür. Çünkü kamçının, önceden sanıldığı gibi basit bir titreşim mekanizmasıyla değil, çok karmaşık bir "organik motor" ile çalıştığı ortaya çıkmıştır.

Bakterinin hareketli motoru, elektrik motorlarıyla aynı mekanik özelliğe sahiptir. İki ana bölüm söz konusudur: Bir hareketli kısım (rotor) ve bir durağan kısım (stator).

Bu organik motor, mekanik hareketler oluşturan diğer sistemlerden farklıdır. Hücre, içinde ATP molekülleri halinde saklı tutulan hazır enerjiyi kullanmaz. Bunun yerine kendine özel bir enerji kaynağı vardır: Bakteri, zarından gelen bir asit akışından aldığı enerjiyi kullanır. Motorun kendi iç yapısı ise olağanüstü derecede komplekstir. Kamçıyı oluşturan yaklaşık 240 ayrı protein vardır. Bunlar kusursuz bir mekanik tasarımla yerlerine yerleştirilmiştir. Bilim adamları kamçı-

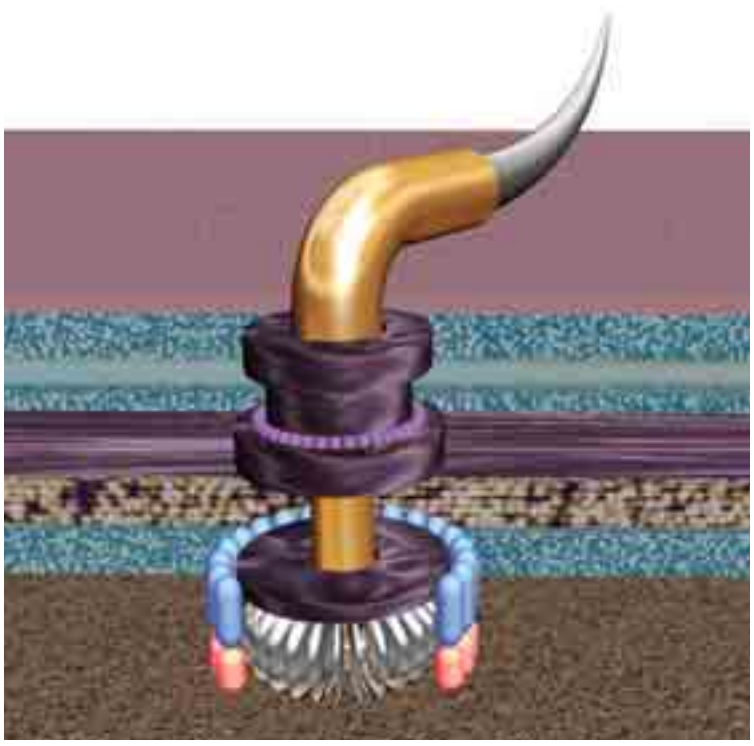

Bu bir elektrik motorudur. Ama bu elektrik motoru bir ev aletinde ya da taşıtta değil, bir bakterinin üzerinde yer alır. Bakteriler milyonlarca yıldır sahip oldukları bu motor sayesinde "kamçı" adı verilen organlarını hareket ettirir ve su içinde yüzerler. Bakteri kamçısının motoru 1970'lerde keşfedilmiş ve bilim dünyasını şaşkına çevirmiştir. Çünkü yaklaşık 250 ayrı moleküler parçadan oluşan bu "indirgenemez kompleks" organın Darwin'in öne sürdüğü rastlantı mekanizmaları ile açıklanması imkansızdır.

yı oluşturan bu proteinlerin, motoru kapatıp açacak sinyalleri gönderdiklerini, atom boyutunda hareke-te imkan sağlayan mafsallar oluşturduklarını ya da kırbacı hücre zarına bağlayan proteinleri hareketlen-dirdiklerini belirlemişlerdir. Motorun işleyişini basitleştirerek anlatmak amacıyla yapılan modellemeler bile, sistemin karmaşıklığının anlaşılması için yeterlidir.

Sadece bakteri kamçısının bu kompleks yapısı dahi tüm bir evrim teorisini çökertmek için yeterlidir. Çünkü kamçı hiçbir şekilde basite indirgenemeyecek bir yapıdadır. Kamçıyı oluşturan moleküler parça-ların tek bir tanesi bile olmasa, ya da kusurlu olsa, kamçı çalışmaz ve dolayısıyla bakteriye hiçbir fayda-sı olmaz. Bakteri kamçısının ilk var olduğu andan itibaren eksiksiz olarak işlemesi gerekmektedir. Bu gerçek karşısında evrim teorisinin "kademe kademe gelişim" iddiasının anlamsızlığı, bir kez daha açık-ça ortaya çıkmaktadır. Nitekim bugüne kadar hiçbir evrimci biyolog, bakterinin kamçısının kökenini açıklamayı denememiştir bile.

Bakteri kamçısı, evrimcilerin "en ilkel canlılar" saydıkları bakterilerde dahi, olağanüstü tasarımlar bulunduğunu gösteren önemli bir gerçektir. Canlılığın detaylarına inildikçe, Darwin'in 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde basit yapılar sandığı organların ne denli kompleks yapılar olduğu görülmektedir.

İnsan Gözünün Yaratılışı

İnsan gözü yaklaşık 40 ayrı hassas parçanın birleşmesinden oluşan çok kompleks bir sistemdir. Bu parçalardan sadece bir tek tanesi üzerinde düşünelim. Örneğin göz merceği... Biz çoğu zaman farkında olmayız, ama cisimleri net görmemizi sağlayan şey, göz merceğinin her saniye hiç durmadan "otomatik odaklama" yapmasıdır. İsterseniz bu konuda küçük bir deney yapabilirsiniz: İşaret parmağınızı havada tutun. Sonra bir parmağınızın ucuna, bir de arkasındaki duvara bakın. Bakışınızı parmağınızdan duva-ra doğru her çevirdiğinizde bir "ayarlama" olduğunu hissedeceksiniz.

Bu ayar, göz merceğinin etrafındaki küçük kaslar tarafından yapılmaktadır. Her bakış değişiminde bu kaslar devreye girer ve merceğin şişkinliğini değiştirerek ışığın doğru açıda kırılmasını ve istediği-niz cismi net olarak görmenizi sağlar. Mercek bu ayarı hayatınız boyunca hiç hata yapmadan her sani-ye gerçekleştirmektedir. Fotoğrafçılar aynı ayarlamayı fotoğraf makinelerinde elle yaparlar ve doğru odaklamayı elde etmek için bazen uzun uzun uğraşırlar. Modern teknoloji son 10-15 yılda otomatik odaklama yapan kameralar üretmiştir, ama hiçbir kamera göz kadar hızlı ve kusursuz odaklama yapa-mamaktadır.

Bir gözün görebilmesi için ise, bu organı oluşturan yaklaşık 40 temel parçanın hepsinin de aynı an-da birden var olması ve uyum içinde çalışması gerekir. Mercek bunlardan sadece biridir. Kornea, kon-jonktiva, iris, göz bebeği, retina, koroid, göz kasları, göz yaşı bezleri gibi diğer tüm parçalar olsa ve ça-lışsa, ama bir tek göz kapağı olmasa göz kısa sürede büyük bir tahribata uğrar ve görme işlevini yitirir. Yine aynı şekilde tüm organeller var olsa ama göz yaşı üretimi dursa göz, birkaç saat içinde kurur, ya-pışır ve kör olur.

Gözün bu kompleks yapısı karşısında evrim teorisinin "indirgenebilirlik" iddiası tüm anlamını yitir-mektedir. Çünkü gözün işe yarayabilmesi için aynı anda tüm bölümleriyle birlikte var olması gerekir. Doğal seleksiyon ve mutasyon mekanizmalarının, gözün onlarca farklı organelini, bu organeller son aşa-maya kadar hiçbir "avantaj" sağlamazken oluşturmaları elbette imkansızdır. Prof. Ali Demirsoy, bu ger-çeği şu satırlarıyla kabul eder:

> Üçüncü bir itiraza yanıt vermek oldukça zordur. Kompleks bir organın, yarar sağlasa da birden oluşması na-sıl mümkün olmuştur? Örneğin omurgalılardaki gözün merceği, retinası, optik siniri ve görmek için etkili olan diğer kısımları birden nasıl oluşmaktadır? Çünkü doğal seçme, görme sinirinden ayrı olarak retina üze-rinde seçici olamaz. Mercek oluşsa dahi retina olmadan anlam taşımaz. Görme için tüm yapıların beraberce geliştirilmesi kaçınılmazdır. Ayrı ayrı geliştirilen kısımlar kullanılmayacağı için hem anlamsız olacak, hem de belki zamanla ortadan kalkacaktır. Aynı zamanda hepsini birden geliştirmek de tahmin edilemeyecek ka-dar küçük olasılıkların biraraya gelmesini gerektirmektedir.[298]

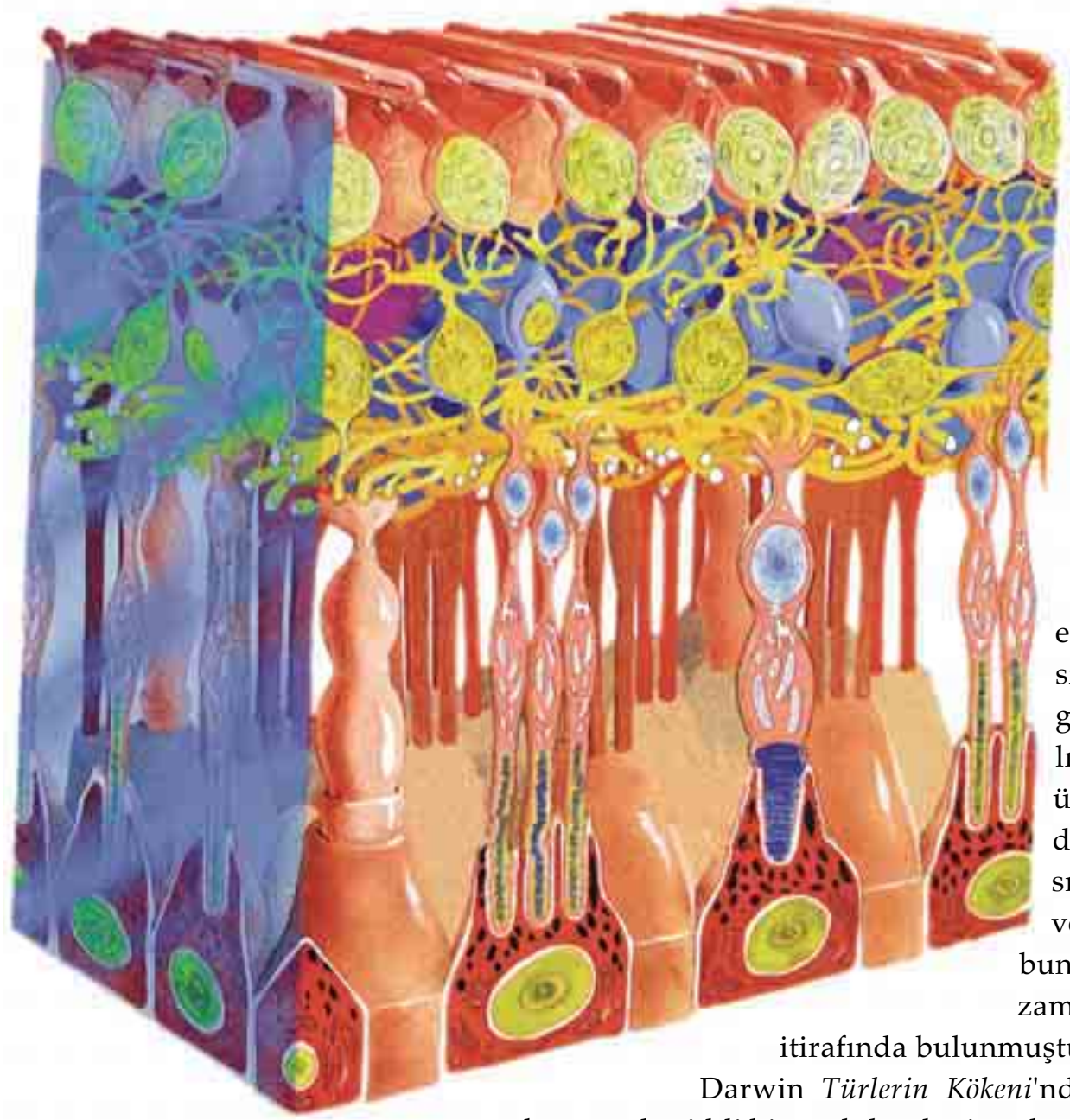

İnsan gözü, yaklaşık 40 ayrı parçanın uyum içinde çalışmasıyla görür. Bunların biri olmasa, göz hiçbir işe yaramaz. Bu 40 ayrı parçanın her biri de kendi içinde kompleks tasarımlara sahiptir. Örneğin gözün arka kısmındaki retina tabakası, 11 ayrı katmandan oluşur. (sağ üstte) Bu katmanlardan her birinin ayrı görevi vardır. Evrim teorisi, bu denli kompleks bir organın nasıl oluştuğu sorusuna cevap verememektedir.

Prof. Demirsoy'un "tahmin edilemeyecek kadar küçük olasılıklar" sözüyle ifade ettiği gerçek, aslında "imkansızlık"tır. Gözün rastlantıların bir ürünü olması, açıkça imkansızdır. Darwin de bu gerçek karşısında büyük bir sıkıntı çekmiş ve hatta bu nedenle bir mektubunda, "Gözleri düşünmek çoğu zaman beni teorimden soğuttu." itirafında bulunmuştur.[299]

Darwin *Türlerin Kökeni*'nde gözün kompleks yaratılışı karşısında ciddi bir zorluk çekmiş, tek çözüm olarak da bazı canlıların daha basit, bazılarının ise daha kompleks göz yapıları olduğuna atıfta bulunmuştur. Daha kompleks gözlerin, daha basit gözlerden evrimleştiğini iddia etmiştir. Ancak bu iddia da gerçeklere uygun değildir. Paleontoloji, canlıların yeryüzünde son derece kompleks yapılarıyla ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bilinen en eski görme sistemi, **trilobit gözü**dür. 530 milyon yıllık bu petek göz yapısı, önceki bölümlerde değindiğimiz gibi çift mercek sistemiyle çalışan bir "optik harika"dır. Bu durum, Darwin'in "kompleks gözler ilkel gözlerden evrimleşti" varsayımını da tümüyle geçersiz kılmaktadır.

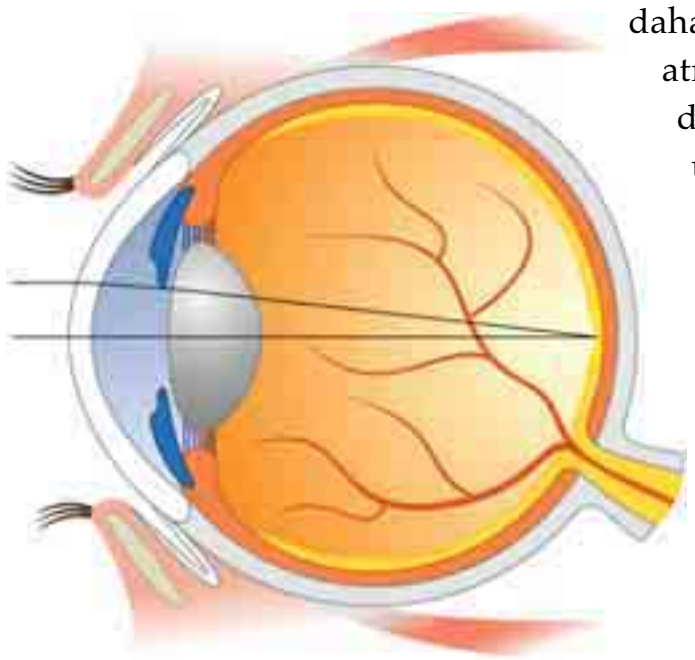

"İlkel Göz"ün İndirgenemez Yapısı

Kaldı ki, Darwin'in "ilkel göz" olarak sözünü ettiği organlar da, asla rastlantılarla açıklanamayan kompleks ve indirgenemez bir yapıya sahiptirler. En basit şekliyle dahi olsa, "görme"nin oluşabilmesi için, bir canlının bazı hücrelerinin ışığa duyarlı hale gelmesi, bu duyarlılığı elektriksel sinyallere aktaracak bir yeteneğe sahip olması, bu hücrelerden beyne gidecek olan özel sinir ağının oluşması ve beyinde de bu bilgiyi değerlendirecek bir "görme merkezi"nin meydana gelmesi gerekir. Tüm bunların rastlantısal olarak ve aynı anda, aynı canlıda oluştuğunu öne sürmek ise akıl dışıdır. Evrimci yazar Cemal Yıldırım, evrim teorisini savunmak niyetiyle kaleme aldığı *Evrim Kuramı ve Bağnazlık* adlı kitabında bu gerçeği şöyle kabul eder:

> Görmek için çok sayıda düzeneğin iş birliğine ihtiyaç vardır: Göz ve gözün iç düzeneklerinin yanı sıra beyindeki özel merkezlerle göz arasındaki bağıntılardan söz edilebilir. Bu kompleks yapılaşma nasıl oluşmuştur? Biyologlara göre evrim sürecinde, gözün oluşumunda ilk adım, kimi ilkel canlılarda deri üzerinde ışığa duyarlı küçük bir bölümün belirmesiyle atılmıştır. Ancak doğal seleksiyonda bu kadarcık bir oluşumun kendi başına canlıya sağladığı avantaj ne olabilir? Öyle bir oluşumla birlikte beyinde görsel merkez ile ona bağlı sinir ağının da kurulması gerekir. Oldukça kompleks olan bu birbirine bağlı düzenekler kurulmadıkça "görme" dediğimiz olayın ortaya çıkması beklenemez. Darwin varyasyonların rastgele ortaya çıktığı inancındaydı. Öyle olsaydı, görmenin gerektirdiği o kadar çok sayıda varyasyonun organizmanın değişik yerlerinde aynı zamanda oluşup uyum kurması gizemli bir bilmeceye dönüşmez miydi?.. Oysa görme için birbirini tamamlayıcı bir dizi değişikliklere ve bunların tam bir uyum ve eş güdüm için çalışmasına ihtiyaç vardır... Sıradan bir yumuşakça olan ibiğin gözünde bizimkinde olduğu gibi retina, kornea ve selüloz dokulu lens vardır. Şimdi evrim düzeyleri bu denli farklı iki türde bir dizi rastlantıyı gerektiren bu yapılaşmayı salt doğal seleksiyonla nasıl açıklayabiliriz?.. Darwincilerin bu soruya doyurucu yanıt verip veremedikleri tartışılabilir...[300]

Sorun evrim teorisi açısından o kadar büyüktür ki, ne kadar detaya girilirse, o kadar içinden çıkılmaz hale gelmektedir. Bu noktada incelenmesi gereken önemli bir "detay" da, "ışığa duyarlı hale gelen hücre" hikayesidir. Acaba Darwin'in ve diğer evrimcilerin "görme, tek bir hücrenin ışığa duyarlı hale gelmesiyle başlamış olabilir" derken geçiştirdikleri bu yapı, nasıl bir tasarıma sahiptir?

Görmenin Kimyası

Michael Behe, *Darwin's Black Box* adlı kitabında, canlı hücresi yapısının ve tüm diğer biyokimyasal sistemlerin Darwin ve çağdaşları için bilinmeyen bir "kara kutu" olduğunu vurgular. Darwin, bu kara kutuların çok basit yapılara sahip olduklarını ve rastlantılarla oluşabileceklerini varsaymıştır. Oysa modern biyokimya, bu kara kutuları açmıştır ve canlılığın indirgenemez kompleks yapısını gözler önüne sermiştir. Behe, Darwin'in gözün oluşumu hakkındaki yorumlarının da, 19. yüzyılın söz konusu ilkel bilim düzeyi nedeniyle bazılarına "ikna edici" göründüğünü belirtmektedir:

> Darwin dünyanın büyük bir kısmını modern gözün basit bir yapıdan yavaş yavaş meydana geldiğine ikna etmiş görünüyordu, ama görme olayının başlama noktasının nereden geldiğini açıklamayı denememişti bile. Aksine Darwin, bu basit ışığa hassas noktanın yani gözün kökeni sorusunu bilerek göz ardı etmişti... Bu soruyu göz ardı etmek için de mükemmel bir bahanesi vardı: Bu tamamen on dokuzuncu yüzyıl bilimini aşmaktaydı. Gözün nasıl çalıştığı -yani, ışık fotonları retinaya ilk düştüğünde neler olduğu- o dönemde açıklanamazdı.[301]

Peki Darwin'in basit bir yapı olarak görüp geçiştirdiği bu sistem gerçekte nasıl çalışır? Gözün retina takabasındaki hücreler, üzerlerine gelen ışık parçacıklarını nasıl algılarlar?

Sorunun cevabı oldukça karmaşıktır. Fotonlar retinadaki hücrelere çarptıklarında, adeta birbiri ardına ustaca dizilmiş domino taşlarını harekete geçirirler. Bu domino taşlarının ilki, "11-cis-retinal" ismi verilen ve fotonlardan etkilenen bir moleküldür. Kendisine foton isabet ettiği anda 11-cis-retinal molekülü şekil değiştirir. Bu şekil değişikliği, 11-cis-retinal'e bağlı olan "rodopsin" adlı proteinin de şeklini değiştirir. Rodopsin, bu sayede, daha önce hücre içinde yer alan ama şeklinin uyumsuzluğu nedeniyle etkileşim içine giremediği "transdusin" adlı bir başka proteinle birleşebilecek hale gelir.

Transdusin, rodopsinle tepkimeye girmeden önce GDP isimli bir başka moleküle bağlıdır. Rodopsin'e bağlandığı anda, GDP'den ayrılır ve GTP isimli yeni bir moleküle bağlanır. Artık 2 protein (rodopsin ve transdusin) ve 1 kimyasal molekül (GTP) birbirine bağlanmış durumdadır. Bu yeni yapının tümüne "GTP-transdusinrodopsin" ismi verilir.

Ancak daha işlem yeni başlamıştır. GTP-transdusinrodopsin adlı yeni birleşim, hücrenin içinde önceden beri var olan "fosfodiesteraz" adlı bir başka proteinle bağlanmaya uygun bir yapıdadır. Bu bağlanma zaman geçirilmeden hemen yapılır. Bu bağlanmanın sonucunda ise fosfodiesteraz proteini, yine daha önceden hücre içinde var olan cGMP isimli bir molekülü parçalama özelliği kazanır. Bu işlem bir-

kaç tane değil, milyonlarca protein tarafından gerçekleştirildiği için, hücrenin içindeki cGMP oranı hızla düşer.

Peki tüm bunların görmeyle ilgisi nedir? Bu sorunun cevabını bulmak için, bu ilginç kimyasal reaksiyon zincirinin son aşamasına bakalım. Hücrenin içindeki cGMP yoğunluğunun düşmesi, hücrenin içindeki "iyon kanalları"nı etkileyecektir. İyon kanalları dediğimiz şey, hücre içindeki sodyum iyonlarının sayısını düzenleyen proteinlerdir. Normalde cGMP molekülleri, hücreye dışarıdan sodyum iyonları taşımakta, bir başka molekül de fazla iyonları dışarı atmakta ve böylece denge sağlanmaktadır. Ancak cGMP moleküllerinin sayısı azalınca, hücredeki sodyum iyonlarının da sayısı azalır. Bu sayı azalması, hücre içinde elektriksel bir dengesizlik meydana getirir. Bu elektriksel dengesizlik, hücreye bağlı olan sinir hücrelerini etkiler ve bizim "elektrik uyarısı" dediğimiz şey oluşur. Sinirler bunları beyne aktarır ve orada da "görme" dediğimiz işlem yaşanır.[302]

Kısacası tek bir foton, retinadaki hücrelerin tek birisine çarpmış ve birbirini izleyen zincirleme reaksiyonlar sayesinde hücrenin bir elektrik uyarısı üretmesini sağlamıştır. Bu uyarı, fotonun enerjisine göre değişir, böylece bizim "güçlü ışık", "zayıf ışık" dediğimiz kavramlar oluşur. İşin en ilginç yanlarından birisi, üstte anlattığımız tüm bu karmaşık reaksiyonların, saniyenin en fazla binde biri kadarlık kısa bir sürede olup bitmesidir. Daha da ilginç olan bir nokta, bu zincirleme reaksiyon tamamlandığı anda, hücre içindeki özel bazı proteinlerin, 11-cis-retinal, rodopsin, transdusin gibi unsurları tekrar eski hallerine döndürmüş olmasıdır. Çünkü göze her an yeni fotonlar çarpmaktadır ve hücredeki zincirleme sistem, bu fotonların her birini yeniden algılamalıdır.

Burada kısaca özetlediğimiz bu görme işleminin aslında çok daha kompleks detayları vardır. Ancak bu özet bile, ne kadar muhteşem bir sistemle karşı karşıya olduğumuzu göstermeye yeter. Gözün içinde öylesine kompleks, öylesine iyi hesaplanmış bir sistem vardır ki, bu sistemin rastlantılarla ortaya çıkabileceğini iddia etmek, açıkça akıl dışıdır. Sistem, tümüyle indirgenemez kompleks bir yapıya sahiptir. Eğer birbirleri ile zincirleme reaksiyona giren çok sayıda moleküler parçanın tek biri eksik olsa, ya da uygun yapıya sahip olmasa, sistem hiçbir şekilde işlev görmeyecektir.

Bu sistemin Darwinizm'in canlılığa getirdiği "tesadüf" açıklamasına büyük bir darbe indirdiği açıktır. Michael Behe, gözün kimyası ve evrim teorisi hakkında şu yorumu yapmaktadır:

> Darwin'in 19. yüzyılda açıklayamadığı görme olayı ve gözün anatomik yapısı, gerçekten de hiçbir evrimci mantıkla açıklanamaz. Evrim teorisinin öne sürdüğü açıklamalar o kadar basittir ki, gözde yaşanan ve kağıda dökülmesi bile zor olan inanılmaz derecedeki kompleks işlemleri asla açıklayamaz.[303]

Gözün indirgenemez kompleks yapısı, bir yandan Darwinist teoriyi Darwin'in deyimiyle "kesinlikle yıkarken", bir yandan da canlılığı üstün akıl ve kudret sahibi Allah'ın yarattığını göstermektedir.

Istakoz Gözü

Canlılar dünyasında birbirinden çok farklı göz tipleri vardır. Biz genellikle omurgalılara has olan ve az önce detaylarını incelediğimiz "kamera tipi göz" yapısını biliriz. Bu yapı ışığın kırılması prensibiyle çalışır. Dışarıdan gelen ışık, gözün ön kısmındaki mercekten kırılarak geçer ve bu sayede gözün arka kısmında odaklanır.

Ancak bazı canlıların gözlerinin yaratılışı, çok daha farklı sistemlerle işler. Bunlardan biri, **ıstakozun gözünde vardır. Istakoz gözü, "kırılma" değil, "yansıma" prensibiyle çalışır.**

Istakoz gözünün ilk dikkat çeken özelliği, yüzeyinin çok sayıda kareden oluşmasıdır. Bu kareler, yan sayfadaki resimde görüldüğü gibi, son derece düzgündür. Amerikalı biyolog Hartline, *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle der:

> Istakoz bugüne kadar gördüğüm en dikdörtgene benzemez canlıdır. Ama mikroskop altında, ıstakozun gözü kusursuz bir grafik kağıdına benzemektedir.[304]

Istakoz gözü üzerindeki bu düzgün kareler, aslında birer kare prizmanın ön yüzeyidir. Bu yapı, arıların peteklerine benzetilebilir. Bir peteği gördüğünüzde önce sadece altıgen bir yüzeyle karşılaşırsınız. An-

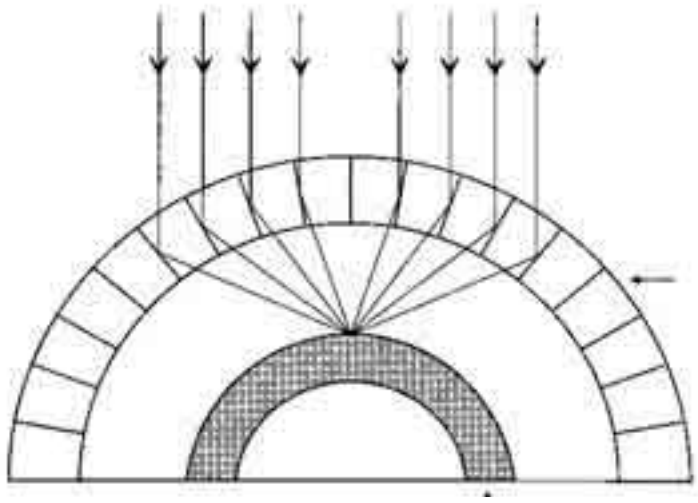

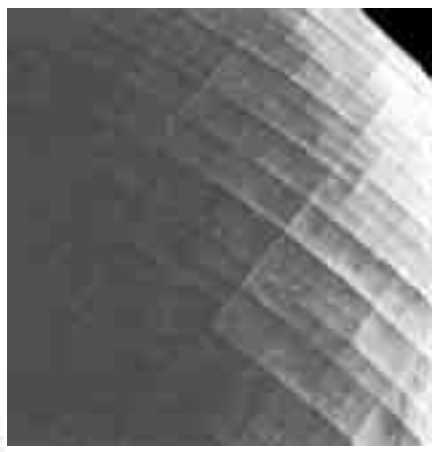

Istakozun düzgün kare yüzeylerden oluşan bir gözü vardır. Bu düzgün kareler, aslında birer kare prizmanın ön yüzeyidir. Istakoz gözündeki bu kare prizmaların her birinin iç yüzeyi "ayna" yapısındadır. Bu ayna benzeri yüzeyler ışığı kuvvetli biçimde yansıtır. Bu ayna yüzeylerden yansıyan ışık, daha arka taraftaki retina üzerinde kusursuz bir biçimde odaklanır. Gözün içindeki bu prizmalar öyle bir açıyla yerleştirilmiştir ki, hepsi ışığı hatasız bir biçimde tek bir noktaya yansıtır.

cak bu altıgen yüzeyler, aslında içeri doğru derinliği olan altıgen prizmaların yüzeyleridir. Istakoz gözünün farkı, şeklin altıgen değil, kare oluşudur.

İşin daha da ilginç yanı ise, ıstakoz gözündeki bu kare prizmaların her birinin iç yüzeyinin "ayna" yapısında olmasıdır. Bu ayna benzeri yüzeyler ışığı kuvvetli biçimde yansıtır. Bu tasarımın en önemli noktası ise, bu ayna yüzeylerden yansıyan ışığın, daha arka taraftaki retina üzerine kusursuz bir biçimde odaklanmasıdır. Gözün içindeki bu prizmalar öyle bir açıyla yerleştirilmiştir ki, hepsi ışığı hatasız bir biçimde tek bir noktaya yansıtır.

Buradaki yaratılışın ne denli olağanüstü olduğu açıkça ortadadır. Hepsi kusursuz birer kare prizma olan hücrelerin içi, ayna özelliği gösteren bir doku ile kaplıdır. Dahası bu hücrelerin her biri, ışığı aynı noktaya yansıtmak üzere çok ince bir geometrik hesapla yerlerine yerleştirilmiştir.

Istakoz gözünün bu yapısını ilk kez detaylı olarak inceleyen bilim adamı, İngiltere Sussex Üniversitesi'nden araştırmacı Michael Land'dir. Land, bu göz yapısının son derece şaşırtıcı ve hayranlık uyandırıcı bir yaratılışa sahip olduğunu belirtmiştir.[305]

Istakoz gözündeki bu yaratılışın evrim teorisi adına çok büyük bir sorun oluşturduğu ise açıktır. Öncelikle, göz, "indirgenemez komplekslik" özelliğine sahiptir. Eğer bu gözün ön kısmındaki kare hücreler olmasa, ya da bu hücrelerin yansıtma özelliği olmasa veya arkadaki retina tabakası bulunmasa, göz hiçbir şekilde işlev görmeyecektir. Dolayısıyla ıstakoz gözünün "kademe kademe" oluştuğu ileri sürülemez. Bu denli mükemmel bir yapının bir anda tesadüfen oluştuğunu öne sürmek ise, tümüyle akıl dışıdır. Açıktır ki, Allah, ıstakozun gözünü bu mükemmel sistemiyle birlikte yaratmıştır.

Istakoz gözünün evrim iddiasını geçersiz kılan başka özellikleri de vardır. Bu gözün hangi canlılarda bulunduğunu incelediğimizde, çok ilginç bir tablo ile karşılaşırız. Istakoz örneği üzerinde incelediğimiz "yansıtma tipi göz yapısı", sadece "kabuklular sınıfı" olarak bilinen deniz canlılarının "uzun ön ayaklılar" olarak bilinen ailesinde bulunur. Bu ailede ıstakozlar ve karidesler vardır.

Kabuklular sınıfının diğer üyelerinde ise, "yansıtma tipi göz yapısı"ndan tümüyle farklı bir prensiple çalışan "kırılma tipi göz yapısı"na rastlanır. Bu göz yapısında gözün içinde yüzlerce küçük petek vardır. Ama petekler ıstakoz gözündeki gibi kare değil, altıgen ya da yuvarlaktır. Daha da önemlisi, bu peteklerin içinde ışığı yansıtan değil, kıran merceklerin bulunmasıdır. Mercekler ışığı kırarak arkadaki retina tabakası üzerinde odaklar.

Kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, söz konusu "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. **Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, az önce incelediğimiz "yansıtma tipi"**

aynalı göz vardır. Oysa evrimcilerin kabulüne göre, kabuklular sınıfına dahil edilen tüm canlıların ortak bir atadan evrimleşmiş olmaları gerekir. Eğer bu iddiayı kabul edecek olursak, "yansıtma tipi" aynalı göz yapısının da "kırılma tipi" mercekli göz yapısından evrimleştiğini kabul etmek durumunda kalırız.

Ancak böyle bir dönüşüm imkansızdır. Çünkü her iki göz yapısı da kendi sistemleri içinde mükemmel çalışmaktadır ve hiçbir "ara" aşama işe yaramayacaktır. Kabuklu bir canlının gözlerindeki merceğin yavaş yavaş yok olması ve eskiden merceğin bulunduğu yerde aynalı yüzeylerin oluşması, canlıyı henüz ilk aşamada görme yeteneğinden yoksun bırakacak ve dolasıyla doğal seleksiyon mekanizmasında elenmesine neden olacaktır.

Açıktır ki, her iki göz yapısı iki ayrı plan üzerine tasarlanmış ve ayrı ayrı yaratılmıştır. Bu gözlerde öylesine kusursuz bir geometrik düzen vardır ki, bunların tesadüfen var olduğunu düşünmek büyük bir saçmalıktır.

Kulaktaki Tasarım

Canlılardaki indirgenemez kompleks organların bir diğer ilginç örneği ise, duyma organlarımız olan kulaklarımızdır.

Duyma işlemi, bilindiği gibi havada yayılan titreşimlerle başlar. Bu titreşimler kulak kepçesinde güçlendirilir. Araştırmalar, kulak kepçesinin konka adı verilen kısmının bir tür megafon görevi yaptığını ve ses dalgalarını dış kulak yolunda yoğunlaştırdığını göstermektedir. Bu şekilde ses dalgalarının şiddeti artar.

Böylece güçlendirilen ses, dış kulak yoluna girer. Dış kulak yolu, kulağın kepçeden, zara kadar olan kısmıdır. Yaklaşık üç buçuk santimetre uzunluğundaki dış kulak yolunun ilginç bir özelliği, düzenli olarak salgılanan kulak sıvısıdır. Bu sıvı, bakterileri ve böcekleri kulaktan uzak tutan antiseptik bir içeriğe sahiptir. Dış kulak yolunun yüzeyindeki hücreler ise, dış yöne doğru bir spiral oluşturacak şekilde dizilmiştir. Bu sayede kulak sıvısı hep kulaktan dışarı doğru akar.

Dış kulak yolundan bu şekilde geçen ses titreşimleri, kulak zarına varır. Kulak zarı öylesine hassastır ki, molekül boyutundaki titreşimleri bile algılar. Kulak zarının bu hassasiyeti sayesinde, gürültüsüz bir ortamda, sizden metrelerce uzakta fısıldayan bir insanı kolaylıkla duyabilirsiniz. Ya da iki parmağınızı birbirine yavaşça sürterek elde ettiğiniz titreşimi işitebilirsiniz. Zarın bir diğer olağanüstü özelliği ise, bir titreşim aldıktan sonra, hemen tekrar normal durumuna dönmesidir. Yapılan hesaplamalar, kulak zarının, en hassas olduğu ses titreşimlerini bile aldıktan sonra, saniyenin binde dördü kadar bir zaman sonra tekrar hareketsiz hale geçtiğini göstermiştir. Eğer zar bu denli hızlı bir biçimde hareketsiz hale dönmeseydi, duyduğumuz her ses kulağımızın içinde yankı yapardı.

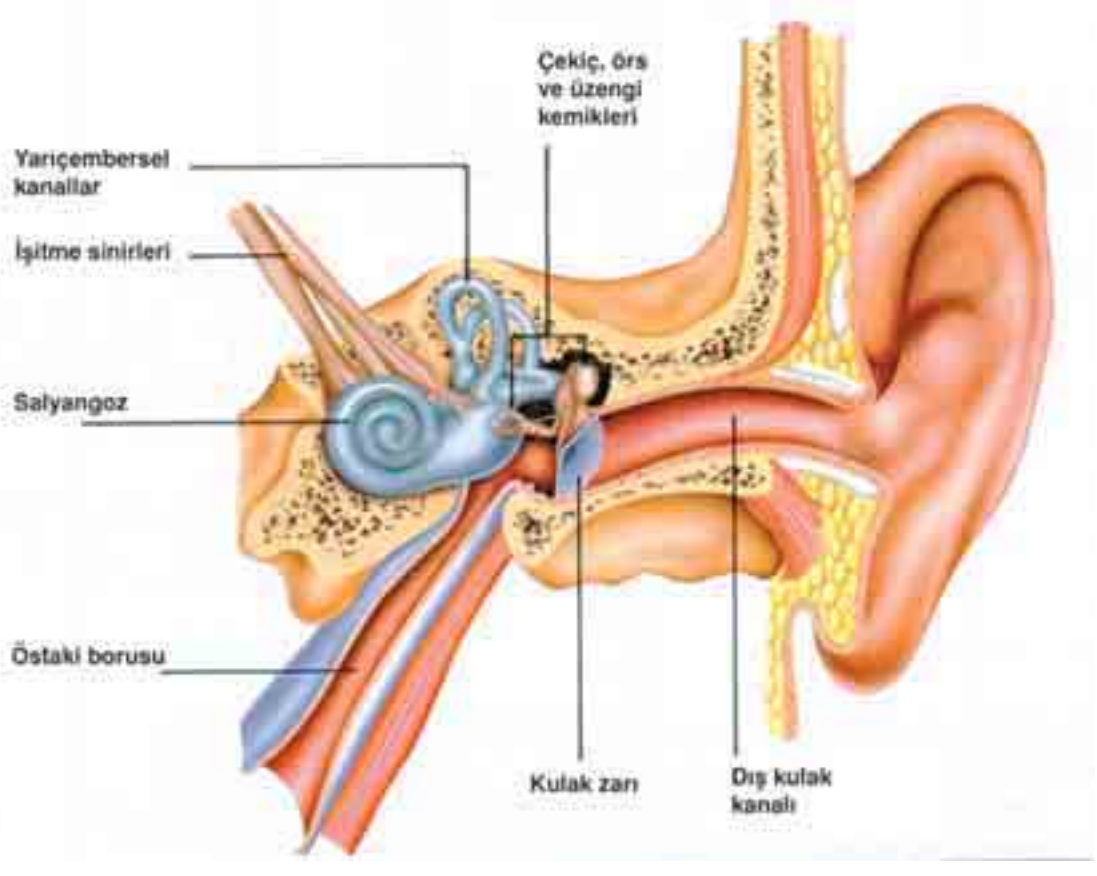

Kulak zarı, kendisine ulaşan titreşimleri güçlendirerek orta kulak bölgesine aktarır. Burada birbiri ile çok hassas bir dengede temas eden üç küçük kemik vardır. Örs, çekiç ve üzengi olarak bilinen bu üç kemik, zardan kendilerine ulaşan titreşimleri yükseltirler.

Ancak orta kulağın bir de aşırı derecede yüksek sesleri aşağı indirmek gibi bir tür "tampon" özelliği de vardır. Bu özellik, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini kontrol eden, vücudun

en küçük boyuttaki iki kası tarafından sağlanır. Bu kaslar, aşırı derecede yüksek seslerin iç kulağa geçirilmeden önce hafifletilmesini sağlar. Bu sayede bizim için şok yaratacak derecede yüksek sesleri daha alçak düzeylerde duyarız. Bu kaslar bizim kontrolümüz dışında, otomatik olarak devreye girerler. Öyle ki, biz uyurken yanı başımızda yüksek sesli bir gürültü meydana geldiğinde bile, bu kaslar hemen kasılır ve iç kulağa giden titreşimin şiddetini düşürür.

Bu denli kusursuz bir tasarıma sahip olan orta kulağın önemli bir dengeyi korumaya ihtiyacı vardır. Bu denge, orta kulaktaki hava basıncı ile, kulak zarının öteki tarafındaki, yani atmosferdeki hava basıncının eşit olması zorunluluğudur. Ancak bu denge de düşünülmüş ve orta kulak ile dış dünya arasında hava alış verişi sağlayan bir "havalandırma kanalı" var edilmiştir. Bu kanal, orta kulaktan ağzımıza kadar uzanan içi boş bir boru olan östaki borusudur.

İç Kulak

Dikkat edilirse buraya kadar incelediklerimizin tümü, dış ve orta kulakta meydana gelen titreşimlerden ibarettir. Titreşimler sürekli iletilmektedir, ama ortada hala mekanik bir hareketten başka bir şey yoktur. Yani ses yoktur.

Bu mekanik hareketlerin sese dönüştürülmeye başlaması, iç kulak adı verilen bölgede olur. İç kulakta, içi sıvıyla kaplı olan spiral bir organ yer alır. Bu organı sahip olduğu şekil nedeniyle "salyangoz" olarak adlandırılır.

Orta kulağın en son parçası olan üzengi kemiği, salyangozun başlangıcındaki bir zara bağlıdır. Orta kulaktaki mekanik titreşimler, bu bağlantıyla iç kulağın sıvısına aktarılmış olur.

İç kulaktaki sıvıya ulaşan titretişimler, bu sıvının içinde dalgalanmalar oluşturur. Salyangozun iç duvarlarında ise, bu sıvının dalgalanmalarından etkilenen küçük tüycükler vardır. Bu tüycükler, sıvıdaki dalgalanmalara göre belli belirsiz şekilde hareketlenir. Eğer güçlü bir ses gelirse, daha fazla sayıdaki tüycük, daha güçlü bir biçimde eğilir. Dış dünyadaki her ayrı ses frekansı, bu tüycükler üzerinde ayrı etkileşimler oluşturmaktadır.

Peki ama bu tüycüklerin hareketinin anlamı nedir? Bir klasik müzik konseri dinlememizle, arkadaşımızın sesini tanımamızla, araba gürültüsünü duymamızla ve milyonlarca farklı sesi ayırt etmemizle, iç kulak salyangozundaki tüycüklerin hareketinin ne gibi bir ilişkisi vardır?

Cevap çok ilginçtir ve kulaktaki tasarımın kompleksliğini bizlere bir kez daha gösterir. Bu tüycükler, aslında salyangozun iç duvarını çevreleyen yaklaşık 16 bin ayrı hücrenin tepesinde yer alan birer mekanizmadır. Tüycükler bir titreşim algıladıklarında, aynı domino taşları gibi birbirlerini iterek hare-

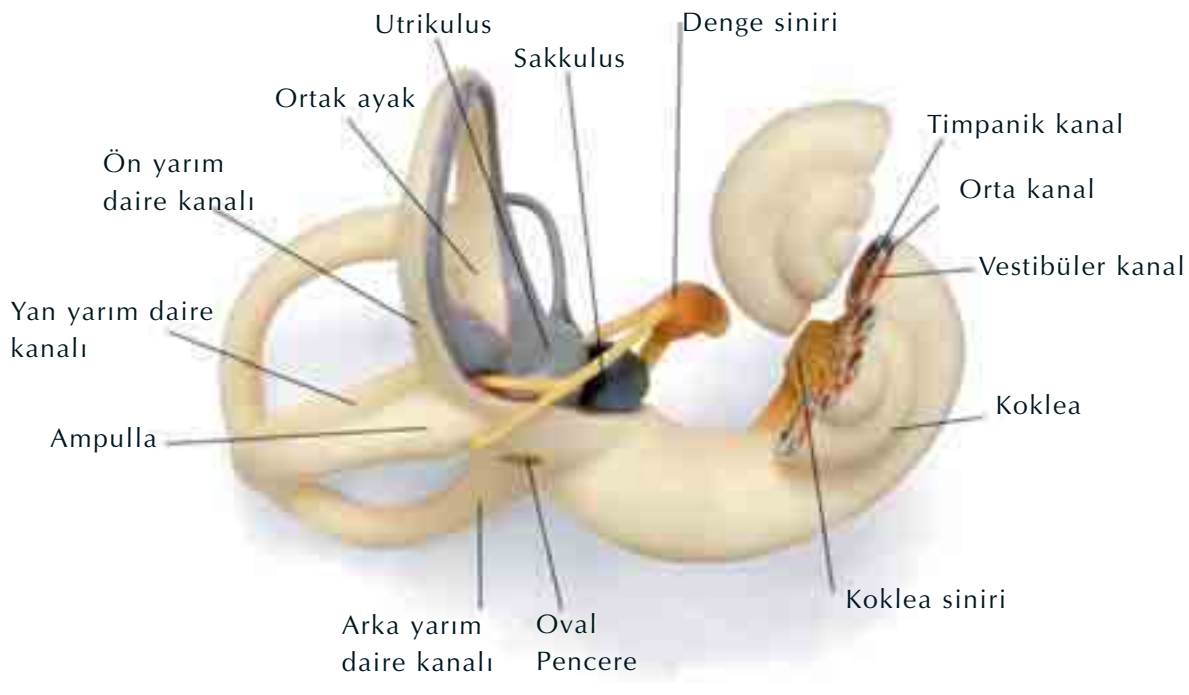

İç kulağın kompleks yapısı. Bu kompleks kemik yapısı içinde, hem vücudumuzun dengesini sağlayan denge sistemi hem de titreşimleri sese dönüştüren son derece hassas bir işitme sistemi bulunmaktadır.

İç kulaktaki salyangoz adlı organın iç yüzeyini kaplayan tüycükler. Bu tüycükler, dışarıdan gelen titreşimlerin iç kulak sıvısı içinde oluşturduğu dalgalanmaya göre salınırlar. Böylece tüycüklerin bağlı oldukları hücrelerin elektrik dengesi değişir ve bizim "ses" olarak algıladığımız sinyaller oluşur.

ket ederler. İşte bu hareket, tüycüklerin altındaki hücrelerin kapılarını açar. Bu sayede hücrelere iyon girişi olur. Tüycükler ters yöne yattıklarında ise hücre kapıları bu kez kapanır. Bu sürekli hareket, hücrelerin kimyasal dengelerini de sürekli değiştirir ve elektrik uyarıları üretmelerini sağlar. Bu elektrik uyarıları, sinirler aracılığıyla beyne iletilir ve beyin de bunları yorumlayarak ses haline getirir.

Bilim bu sistemin teknik detaylarını tam olarak çözememiştir. İç kulaktaki hücreler, söz konusu elektrik sinyallerini üretirken, dış dünyadan gelen dalgaların frekanslarını, kuvvetlerini ve ritimlerini de yansıtmayı başarırlar. Bu öylesine kompleks bir işlemdir ki, bilim bugüne dek, frekans ayrıştırma işleminin iç kulakta mı, yoksa beyinde mi yapıldığını dahi saptayamamıştır.

Bu arada iç kulak hücrelerindeki tüycüklerin hareketi de üzerinde durulması gereken ilginç bir noktadır. Az önce tüycüklerin domino taşları gibi birbirlerini iterek salındıklarını söylemiştik. Ancak gerçekte bir tüycüğün yaptığı hareket, çoğu zaman çok küçük bir harekettir. Yapılan araştırmalar, tüycüğün bir atomun yarıçapı kadar bile hareket etmesinin hücredeki reaksiyonun başlaması için yeterli olabildiğini göstermiştir. Bu konuyu inceleyen uzmanlar tüycüğün bu hassaslığını tarif etmek için ilginç bir örnek verirler. Buna göre, tüycüğün ünlü Eyfel Kulesi boyutlarında olduğunu düşünürsek, ona bağlı hücredeki etki, bu kulenin tepesinin sadece üç santimetre oynaması durumunda bile başlayabilmektedir.[306]

Tüycüklerin bir saniyede ne kadar salındıkları sorusunun cevabı da çok ilginçtir. Bu, sesin frekansına göre değişir. Frekans yükseldikçe, tüycüklerin salınım sayısı inanılmaz rakamlara ulaşır. Örneğin 20 bin frekansta bir ses duyduğumuzda, tüycükler de saniyede 20 bin kez salınmış olurlar.

Buraya dek incelediğimiz tüm bilgiler, bizlere işitme organımız olan kulakların olağanüstü bir yaratılışa sahip olduğunu göstermektedir. Ve dikkat edilirse, **bu tamamen "indirgenemez kompleks" bir yapıdır**. Çünkü duymanın gerçekleşebilmesi için, birbirinden bağımsız çok sayıda parçanın eksiksiz ve kusursuz olarak var olması gerekmektedir.

Bunlardan biri, örneğin orta kulaktaki "çekiç" kemiği çıkarılsın, ya da yapısı bozulsun, artık o insan hiçbir şey duyamaz. Kulağınızın duyması için; dış kulak zarı, örs, çekiç ve üzengi kemikleri, iç kulak zarı, salganyoz, salyangoz sıvısı, algılayıcı hücreler, bu hücrelerin titreşimi algılamalarını sağlayan tüycükler, hücrelerden beyne giden sinir ağı ve beyindeki duyma merkezi gibi farklı elemanların her birinin eksiksiz olarak var olması gerekir. Sistem "aşama aşama" gelişemez, çünkü ara aşamaların hiçbiri herhangi bir işe yaramayacaktır.

Evrimcilerin Kulağın Kökeni Hakkındaki Yanılgıları

Kulaktaki indirgenemez kompleks sistemin kökeni, evrimciler tarafından asla açıklanamayan bir konudur. Evrimcilerin bu konuda çok nadiren öne sürdükleri "teori"lere baktığımızda, şaşırtıcı derecede basit ve yüzeysel mantıklarla karşılaşırız. Örneğin Alman biyolog Hoimar Von Ditfurth'un *Im Anfang War Der Wasserstoff* adlı kitabını Türkçeye çeviren ve medyadaki yazılarıyla "evrim uzmanı" statüsü edinen Veysel Atayman adlı yazar, kulağın kökeni hakkındaki "bilimsel" teorisini ve sözde delilini şöyle özetlemektedir:

> İşitme organımız kulağımız da, derimiz dediğimiz, endoderm ve egzoderm tabakalarının evrimi sonucunda oluştu. Hala bas sesleri karnımızın derisinde hissetmemiz bir kanıt![307]

Yani evrimci yazar Atayman, kulağın, vücudumuzun diğer bölgelerindeki standart deri tabakalarından evrimleştiğini düşünmekte, bas sesleri derimizde hissetmemizi de bu düşüncesine kanıt olarak görmektedir.

Önce Atayman'ın "teorisini', sonra da sözde "kanıtını" ele alalım. Kulağın onlarca farklı parçadan oluşan kompleks yapısını az önce inceledik. Bu yapının "deri tabakalarının evrimi" ile ortaya çıktığını öne sürmek, tek kelimeyle hayal kurmaktır. Hangi mutasyon-doğal seleksiyon süreci böyle bir evrimi sağlayacaktır? Önce kulağın hangi parçası oluşacaktır? Bu tesadüf ürünü parça, hiçbir işlevi olmadığı halde nasıl doğal seleksiyon vasıtasıyla seçilecektir? Rastlantılar, kulağın içindeki hassas mekanik dengeleri, kulak zarını, örs, çekiç ve üzengi kemiklerini, bunları kontrol eden kasları, iç kulağı, salyongozu, içindeki sıvıyı, tüycükleri, harekete duyarlı hücreleri, bunların sinir bağlantılarını vs. nasıl oluşturacaktır?

Bu soruların hiçbir cevabı yoktur. Gerçekte tüm bu kompleks yapının "rastlantı" olduğunu öne sürmek, "insan aklına yönelik bir saldırı"dır. Ancak Michael Denton'ın ifadesiyle, "bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!"[308] Evrimciler gerçekte doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarının da ötesinde, en kompleks yaratılışa sahip sistemleri tesadüflerle oluşturan "sihirli değnek"lere inanmaktadırlar.

Atayman'ın bu hayali teorisine verdiği "kanıt" ise daha da ilginçtir. "Bas sesleri derimizde hissetmemiz kanıt" demektedir. Ses dediğimiz kavram, gerçekte havada yayılan birtakım titreşimlerdir. Titreşim fiziksel bir etki olduğuna göre, elbette dokunma duyumuz tarafından da algılanabilir. Dolayısıyla yüksek ve bas bir sesi fiziksel olarak hissetmemiz, son derece normaldir. Dahası, bu sesler cisimleri de fiziksel olarak etkiler. Çok güçlü kolonların kullanıldığı bir odada pencere camlarının kırılması bunun bir örneğidir. İlginç olan, evrimci yazar Atayman'ın bunları "kulağın evrimi"ne bir delil sanmasıdır. Atayman, "kulak ses titreşimini algılar, derimiz de bu titreşimden etkilenir, demek ki kulak deriden evrimleşmiştir" diye mantık yürütmektedir. Eğer Atayman'ın mantığı ile düşünülürse "kulak ses titreşimini algılar, pencere camı da bu titreşimden etkilenir, demek ki kulak pencere camından evrimleşmiştir" de denebilir. Aklın sınırlarının bir kez dışına çıktıktan sonra, öne sürülemeyecek "teori" yoktur.

Evrimcilerin kulağın kökeni ile ilgili olarak ortaya attıkları diğer senaryolar da, şaşılacak derecede tutarsızdır. Evrimciler, insan dahil, bütün memeli canlıların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasındadır. Ancak **sürüngenlerin kulak yapıları ile memelilerin kulak yapıları** daha önce de belirttiğimiz gibi çok farklıdır. Bütün memeli canlılar, az önce anlattığımız ve üç kemikten oluşan orta kulak yapısına sahiptirler. Oysa bütün sürüngenlerin orta kulaklarında sadece tek bir kemik vardır. Evrimciler bu durum karşısında, sürüngenlerin çenesinde yer alan dört ayrı kemiğin, tesadüfen yer değiştirip orta kulağa "göç ettiğini" ve yine tesadüfen tam gereken şekli alıp örs ve üzengi kemiklerine dönüştüğünü iddia ederler. Aynı senaryoya göre sürüngenlerin orta kulağında var olan tek kemik de şekil değiştirerek çekiç kemiğine dönüşmüş ve orta kulaktaki üç kemik arasındaki son derece hassas denge tesadüfen kuruluvermiştir.[309]

Hiçbir bilimsel bulguya, örneğin fosil kaydına dayanmayan bu hayali iddia, kendi içinde de son derece çelişkilidir. Buradaki en önemli nokta, böyle hayali bir dönüşümün bir canlıyı sağır bırakacak olmasıdır. Elbette çene kemikleri, yavaş yavaş orta kulağının içine girmeye başlayan bir canlı duymaya

devam edemez. Bu tür bir canlı da, evrimcilerin kendi kabullerine göre, diğer canlılar arasında dezavantajlı hale gelip elenecektir.

Öte yandan, çene kemikleri kulaklarına doğru hareket eden bir canlının, çenesi de sakat hale gelecektir. Böyle bir canlının çiğneme yeteneği de çok zayıflayacak, hatta tümüyle yok olacaktır. Bu da yine canlının dezavantajlı hale gelip elenmesi ile sonuçlanacaktır.

Kısacası kulakların yapısının ve kökeninin incelenmesi ile ortaya çıkan sonuçlar, evrimci varsayımları açıkça geçersiz kılmaktadır. Evrimci bir kaynak olan *The Grolier Encyclopedia*, bu durum karşısında "kulakların kökeni konusu tam bir belirsizlik içindedir" itirafını yapar.[310] Belirsizlik, evrim adınadır. Gerçekte kulaktaki sistemi sağduyu ile inceleyen herkes, bunun Allah'ın üstün yaratışının bir ürünü olduğunu kolaylıkla görebilir.

Rheobatrachus silus'un Üreme Yöntemi

İndirgenemez komplekslik, sadece canlılığın biyokimyasal düzeyinde ya da kompleks organlarda gördüğümüz bir özellik değildir. Canlıların sahip oldukları daha pek çok biyolojik sistem, indirgenemezlik özelliğine sahiptir ve dolayısıyla evrim teorisini geçersiz kılar. Avustralya'da yaşayan *Rheobatrachus silus* türü kurbağaların kullandığı olağanüstü üreme yöntemi, bunun bir örneğidir.

Bu türün dişileri, döllendikten sonra yumurtalarını korumak için çok ilginç bir yöntem kullanırlar: Kendi yumurtalarını yutarlar. Yumurtalardan çıkan tetarlar (kurbağa yavruları) midede kaldıkları 6 hafta boyunca sürekli gelişir. Peki nasıl olup da tetarlar uzun zaman sindirilmeden midede kalabilmektedir?

Bunun için kusursuz bir sistem yaratılmıştır. Öncelikle anne kurbağalar, bu 6 haftalık üreme mevsiminde yemeyi, içmeyi keser. Bu sayede mideleri sadece yavrulara tahsis edilmiş olur. Ancak bir diğer tehlike, midenin düzenli olarak salgıladığı hidroklorik asit ve pepsindir. Bu salgıların normal şartlarda yavruları çok kısa sürede parçalayıp öldürmesi gerekir. Ancak buna karşı çok özel bir önlem alınmıştır. Anne karnındaki bu sıvılar, önce yumurta kapsüllerinden, daha sonra da tetarlardan salgılanan "prostaglandin E2" adlı salgıyla etkisiz hale getirilir. Böylece yavrular, bir asit havuzu içinde yüzmelerine rağmen güvenli bir biçimde büyürler.

Peki ama bu tetarlar annelerinin midesinde neyle beslenir? Bu soruna karşı da özel bir çözüm yaratılmıştır. Bu türe ait yumurtalar, diğer kurbağa türlerinin yumurtalarına göre oldukça büyüktür. Bunun nedeni ise, yumurtaların içine, yavruyu beslemek için protein yönünden çok zengin bir yumurta sarısı tabakası yerleştirilmiş olmasıdır. Bu yumurta sarısı, yavruları 6 hafta boyunca beslemek için yeterlidir.

Bu kurbağa türünün dişileri, kuluçka dönemi boyunca yavrularını midelerinde saklar ve sonunda onları ağızlarında dünyaya getirirler. Ancak bu işlem için, yumurtaların yapısının ayarlanması, mide asitlerinin etkisiz hale getirilmesi, annenin haftalarca beslenmeden yaşayabilmesi gibi pek çok farklı ayarlamanın aynı anda ve hatasız olarak devreye girmesi gerekir.

Doğum anı da kusursuzca yaratılmıştır. Yavrular mideden çıkıp dış dünyaya adım atarken, annenin yemek borusu, doğum sırasındaki genişleme gibi genişler. Yavrular dışarı çıktıktan sonra ise anne yemek yemeye başlar ve mide eski haline döner.[311]

Rheobatrachus silus türü kurbağaların bu olağanüstü üreme yöntemi, evrim teorisini çok açık bir biçimde geçersiz kılmaktadır. Çünkü bu üreme sistemi, tamamen "indirgenemez komplekslik" özelliğine sahiptir. Sistemin başarılı olabilmesi ve dolayısıyla kurbağanın üreyebilmesi için, bütün aşamaların eksiksiz olması şarttır. Annenin yumurtaları yutacak ve 6 hafta boyunca da başka hiçbir şey yemeyecek bir içgüdüye sahip olması zorunludur. Yumurtalar da, mide asitlerini etkisiz hale getiren sıvıyı salgılamalıdır. Öte yandan, yumurtalara yavruların 6 hafta boyunca beslenmesini sağlayacak büyük bir yumurta sarısı tabakası eklenmesi ya da doğum anında annenin yemek borusunun genişlemesi de şarttır. Bunların hepsi aynı anda gerçekleşmezse, üreme gerçekleşmeyecek ve kurbağanın soyu tükenecektir.

Dolayısıyla bu sistem evrim teorisinin iddia ettiği gibi aşama aşama ortaya çıkmış olamaz. Dünya üzerindeki ilk *Rheobatrachus silus* türü kurbağa, bu kusursuz sisteme sahip olarak var olmuştur. Bir başka deyişle, yaratılmıştır.

Sonuç

Bu bölümde indirgenemez komplekslik kavramını sadece birkaç örnek üzerinde inceledik. Gerçekte canlıların çoğu organ ve sistemi bu özelliğe sahiptir. Özellikle biyokimyasal düzeydeki sistemler, çok sayıda bağımsız parçanın uyum içinde çalışmasıyla işlev görür ve hiçbir biçimde daha basite indirgenemez. Bu gerçek, canlılıktaki üstün özellikleri tesadüfi süreçlerle açıklamaya çalışan Darwinizm'i geçersiz kılmaktadır. Darwin, "eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır" demiştir. Modern biyoloji ise, bu imkansızlığı sayısız örnekte ortaya çıkarmakta ve Darwinizm'i "kesinlikle" yıkmaktadır.

BİLGİ TEORİSİ VE MATERYALİZMİN SONU

Az önce de belirttiğimiz gibi, evrim teorisinin temelinde materyalist felsefe yatmaktadır. Materyalizm, var olan herşeyin sadece madde olduğu varsayımına dayanır. Bu felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey de yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadırlar. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Ünlü materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı "Karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar." şeklindeki ünlü sözüyle ifade etmiştir.[312] Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bu nedenle bizim için şu anda önemli olan soru şudur: Materyalizmin temel mantığı olan "indirgemecilik", bilimsel verilerle karşılaştırıldığında ortaya hangi sonuç çıkar?

19. yüzyılın materyalist bilim adamları ya da düşünürleri, bu soruya kolaylıkla "bilim indirgemeciliği doğrular" cevabının verilebileceğini sanıyorlardı. Ama 20. yüzyıl bilimi, ortaya çok farklı bir gerçek çıkarmıştır.

Bu gerçek, doğada var olan ve asla maddeye indirgenemeyecek olan "bilgi"dir.

Madde ile Bilginin Farkı

Canlıların DNA'larında inanılmaz derecede kapsamlı bir bilgi olduğuna önceki bölümlerde değinmiştik. Milimetrenin yüz binde biri kadar küçük bir yerde, bir canlı bedeninin bütün fiziksel detaylarını tarif eden adeta bir "bilgi bankası" vardır. Dahası canlı vücudunda bir de bu bilgiyi okuyan, yorumlayan ve buna göre "üretim" yapan bir sistem bulunur. Bütün canlı hücrelerinde, DNA'da bulunan bilgi, çeşitli enzimler tarafından "okunur" ve bu bilgiye göre protein üretilir. Vücudumuzda her saniye gereken yer için gerekli türde milyonlarca protein üretilmesi, bu sistemle gerçekleşir. Bu sistem sayesinde, ölen göz hücrelerimiz yine göz hücreleri, kan hücrelerimiz yine kan hücreleri ile yenilenirler.

Bu noktada materyalizmin iddiasını düşünelim: Acaba DNA'daki bilgi, materyalistlerin iddia ettikleri gibi, maddeye indirgenebilir mi? Ya da bir başka deyişle, DNA'nın sadece bir madde yığını olduğu ve içerdiği bilginin de maddenin rastgele etkileşimleri ile ortaya çıktığı kabul edilebilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir. Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

> Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olduğunu göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur.[313]

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. **Bilgi Teorisi**, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "**Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez.** Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Örneğin bir kitabın kaynağını düşünelim. Bir kitap, kağıttan, mürekkepten ve içindeki bilgiden oluşur. Dikkat edilirse, kağıt ve mürekkep maddesel birer unsurdurlar. Kaynakları da yine maddedir: Kağıt selülozdan, mürekkep ise çeşitli kimyasallardan yapılır. Ama kitaptaki bilgi, maddesel bir şey değildir ve maddesel bir kaynağı olamaz. Her kitaptaki bilginin kaynağı, o kitabı yazmış olan yazarın zihnidir.

Dahası bu zihin, kağıt ve mürekkebin nasıl kullanılacağını da belirler. Bir kitap, önce o kitabı yazan yazarın zihninde oluşur. Yazar zihninde mantıkları kurar, cümleleri dizer. Bunları ikinci aşamada maddesel bir şekle sokar. Yani bir daktilo ya da bilgisayar kullanarak zihnindeki bilgiyi harflere dönüştürür.

DNA'daki bilginin rastlantılarla ve doğal süreçlerle ortaya çıkması imkansızdır.

Sonra da bu harfler matbaaya girerek kağıt ve mürekkepten oluşan kitaba dönüşürler.

Buradan da şu genel sonuca varabiliriz: "Eğer bir madde bilgi içeriyorsa, o zaman o maddeyi düzenleyen üstün bilgi sahibi bir Akıl vardır. Tüm evrendeki kusursuz tasarımı var eden Yüce Rabbimiz olan Allah'tır."

Doğadaki Bilginin Kökeni

Bilimin ortaya çıkardığı bu sonucu doğaya uyarladığımızda ise çok önemli bir sonuçla karşılaşırız. Çünkü doğa, DNA örneğinde olduğu gibi, muazzam bir bilgiyle doludur ve bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan gelmektedir.

Evrim teorisinin yaşayan en önde gelen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams, materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

> Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin varoluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.[314]

Dolayısıyla, doğadaki bilginin kaynağı da, materyalistlerin sandığının aksine maddenin kendisi olamaz. Bilginin kaynağı madde değil, madde-ötesi üstün bir Akıl'dır. Bu Akıl, maddeden önce vardır. Madde O'nunla var olmuş, O'nunla şekil bulmuş ve düzenlenmiştir.

Materyalist İtiraflar

Canlılığı oluşturan temel unsurlardan birinin "bilgi" olduğunu belirttik. Bu bilginin akıl sahibi bir Yaratıcı'nın varlığını ispatladığı da açıktır. İşte hayatı sadece maddesel dünya içindeki tesadüflerle açıklamaya çalışan evrim teorisi ve onun felsefi temeli olan materyalizm, bu gerçek karşısında açıkça çaresizdir.

Evrimcilerin yazılarına baktığımızda, bazen bu çaresizliğin itiraf edildiğini görürüz. Bu konudaki açık sözlü otoritelerden biri, ünlü Fransız zoolog Pierre-P. Grassé'dir. Grassé materyalist ve evrimcidir, ancak Darwinist teorinin çıkmazlarını bazen açıkça itiraf eder. Grassé'ye göre Darwinci açıklamayı geçersiz kılan en önemli gerçek, hayatı oluşturan bilgidir:

> Herhangi bir canlı organizma, inanılmaz derecede büyük bir "akıl" içerir. Bu, insanların en büyük mimari eserleri olan katedralleri inşa etmek için kullandıklarından çok daha büyük bir akıldır. Bugün bu akla "bilgi" (enformasyon) diyoruz, ama anlam hala aynıdır. Bu bilgi bir bilgisayarda programlanmamıştır, ama bilgisayardakinden çok daha dar bir yere, DNA'daki kromozomlara ya da her hücredeki farklı organellere sıkıştırılmıştır. Bu "akıl", hayatın "olmazsa olmaz" şartıdır. Peki ama bunun kaynağı nedir?.. Bu hem biyologları hem de filozofları ilgilendiren bir sorudur ve bilim bunu asla çözemeyecek gibi durmaktadır.[315]

Pierre-P. Grassé'nin, "bilimin bu soruyu asla çözemeyecek gibi durduğunu" söylemesinin nedeni, materyalist olmayan hiçbir açıklamayı "bilimsel" saymak istemeyişidir. Oysa bizzat bilimin kendisi, materyalist felsefenin varsayımlarını geçersiz kılmakta ve bir Yaratıcı'nın varlığını ispatlamaktadır. Grassé ya da diğer materyalist "bilim adamları", bu gerçek karşısında ya gözlerini kaparlar ya da "bilim bunu açıklayamıyor" derler. Çünkü "**önce materyalist, sonra bilim adamı**"dırlar ve bilim aksini ispat etse de, materyalizme inanmaya devam etmektedirler.

Bu nedenle, doğru bir bilim anlayışına sahip olabilmek için, öncelikle bilimi ve materyalist felsefeyi birbirinden ayırmak gerekmektedir.

BİLİM VE MATERYALİZMİ BİRBİRİNDEN AYIRMAK

Tüm bu kitap boyunca ele aldığımız bilgiler, bizlere evrim teorisinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, aksine evrimin iddialarının bilimsel bulgularla açıkça çatıştığını göstermektedir. Yani evrimi ayakta tutan güç, bilim değildir. Evrim bazı "bilim adamları" tarafından savunuluyor olabilir, ama temelinde "başka bir etken" vardır.

O "başka etken", materyalist felsefedir. Evrim teorisi, materyalist felsefenin doğaya uyarlanmış halidir ve bu felsefenin bağlıları tarafından bilime rağmen savunulmaktadır.

Evrim teorisi ile materyalizm arasındaki bu ilişki, bu kavramların "otorite"leri tarafından da kabul edilir. Örneğin Leon Trotsky, "Darwin'in buluşu, tüm organik madde alanında diyalektiğin (diyalektik materyalizmin) en büyük zaferi oldu" yorumunu yapmıştır.[316] Evrimci biyolog Douglas Futuyma, "Marx'ın insanlık tarihini açıklayan materyalist teorisi ile birlikte, **Darwin'in evrim teorisi materyalizm zemininde büyük bir aşamaydı.**" diye yazar.[317] Evrimci paleontolog Stephen J. Gould ise, "**Darwin doğayı yorumlarken çok tutarlı bir şekilde materyalist felsefeyi uyguladı**." demektedir.[318]

Materyalist felsefe, tarihin en eski düşüncelerinden biridir ve temel özelliği maddeyi mutlak varlık saymasıdır. Bu tanıma göre madde sonsuzdan beri vardır ve var olan herşey de maddeden ibarettir. Materyalizm, bir Yaratıcı'nın var olduğu gerçeğini inkar eder.

Peki ama materyalizm neden yanlıştır? Bir felsefenin doğruluğunu ya da yanlışlığını test etmenin bir yöntemi, o felsefenin bilimi ilgilendiren iddialarını bilimsel yöntemle araştırmaktır. Örneğin 10. yüzyılda bir felsefeci ortaya çıkıp, Ay'ın yüzeyinde büyülü bir ağaç olduğunu, tüm canlıların aslında o dev ağacın dallarında meyve gibi yetiştiklerini ve oradan dünyaya düştüklerini öne sürebilirdi. Bazı insanlar da bu felsefeyi cazip bulabilir ve bunu benimseyebilirlerdi. Ancak 20. yüzyılda Ay'a gidildiğinde artık bu tür bir felsefe öne sürmenin bir imkanı kalmadı, çünkü orada öyle bir ağaç olup olmadığı bilimsel yöntemle, yani gözlem ve deneyle anlaşılabilir hale geldi.

Materyalizmin iddiasını da bilimsel yöntemle sorgulayabiliriz. Maddenin sonsuzdan beri var olup olmadığını, maddenin madde-üstü bir Yaratıcı olmadan kendisini düzenleyip düzenleyemeyeceğini ve canlılığı ortaya çıkarıp çıkaramayacağını araştırabiliriz. Bunu yaptığımızda görürüz ki, materyalizm aslında çökmüştür. Çünkü maddenin sonsuzdan beri var olduğu düşüncesi, evrenin yoktan var edildiğini ispatlayan Big Bang teorisi ile yıkılmıştır. Maddenin kendisini düzenlediği ve canlılığı ortaya çıkardığı iddiası ise, adına "evrim teorisi" dediğimiz iddiadır ve baştan beri incelediğimiz gibi o da çökmüştür.

Ancak eğer bir insan materyalizme inanmakta kararlıysa, materyalist felsefeye olan bağlılığını herşeyin üstünde tutuyorsa, o zaman böyle davranmaz. Eğer "önce materyalist, sonra bilim adamı" ise, evrimin bilim tarafından yalanlandığını gördüğünde materyalizmi terk etmez. Aksine, evrimi ne olursa olsun bir şekilde desteklemeye çalışarak materyalizmi kurtarmaya, ayakta tutmaya çalışır. İşte bugün evrim teorisini savunan bilim adamlarının durumu tam olarak budur.

Karl Marx

İlginçtir, bunu bazen kendileri de itiraf etmektedirler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve açık sözlü bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, materyalizme olan a priori bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz.[319]

Lewontin'in kullandığı "a priori" terimi oldukça önemlidir. Bu felsefi terim, hiçbir deneysel bilgiye dayanmayan bir ön varsayımı ifade eder. Bir düşüncenin doğruluğuna dair bir bilgi yokken, onu doğru varsayar ve öyle kabul ederseniz, bu "a priori" bir düşüncedir. Evrimci Lewontin'in açık sözle ifade ettiği gibi, materyalizm de evrimciler için "a priori" bir kabuldür ve bilimi bu kabule uydurmaya çalışmaktadırlar. Materyalizm bir Yaratıcı'nın varlığını kesin olarak reddetmeyi zorunlu kıldığı için de, ellerindeki tek alternatif olan evrim teorisine sarılmaktadırlar. Evrim bilimsel veriler tarafından ne kadar yalanlanırsa yalanlansın fark etmez; söz konusu bilim adamları onu bir kere "a priori doğru" olarak kabul etmişlerdir.

Bu ön yargılı tutum, evrimcileri "bilinçsiz maddenin kendi kendini düzenlediğine inanmak" gibi bilime ve akla aykırı bir inanışa götürür. Önceki bölümlerde incelediğimiz "maddenin öz-örgütlemesi" kavramı, bunun bir ifadesidir.

İşte dünya çapındaki evrimci propagandanın temelinde bu materyalist dogma yatar. Batı'nın önde gelen medya organlarında, ünlü ve "saygın" bilim dergilerinde sürekli karşılaştığınız evrim propagandası, bu tür ideolojik ve felsefi zorunlulukların bir sonucudur. Evrim, ideolojik açıdan vazgeçilemez bulunduğu için, bilimin standartlarını belirleyen materyalist çevreler tarafından tartışılmaz bir tabu haline getirilmiştir.

Diğer bilim adamları ise, kendi kariyerlerinin devamı için, bu zoraki teoriyi savunmak, ya da en azından aykırı bir ses çıkarmamak durumundadırlar. Batılı ülkelerdeki akademisyenler, "doçent", "profesör" gibi ünvanlara ulaşmak ve bunları korumak için her yıl belirli bilim dergilerinde makale yayınlatmak zorundadırlar. Biyoloji ile ilgilenen söz konusu dergilerin tümü de materyalist evrimcilerin kontrolündedir. Bu kişiler evrim aleyhtarı bir yazının yayınlanmasına izin vermezler. Dolayısıyla her biyolog, bu egemen inanca bağlı kalarak çalışma yapmak zorundadır. Çünkü onlar da evrimi ideolojik bir gereklilik olarak gören materyalist düzenin bir parçasıdırlar. Bu yüzden, kitap boyunca incelediğimiz tüm "imkansız tesadüf"leri gözü kapalı bir biçimde savunurlar.

"Bilimsel Amacın" Tanımı

Ünlü bir evrimci olan Alman biyolog Hoïmar Von Dithfurt'un yazdığı bazı satırlar, bu gözü kapalı materyalist anlayışın iyi bir ifadesidir. Dithfurt canlılığın son derece kompleks yapısına bir örnek verdikten sonra, bunun rastlantılarla ortaya çıkıp çıkamayacağı sorusu karşısında şunları söyler:

> Salt rastlantı sonucu ortaya çıkmış böyle bir uyum, gerçekten de mümkün müdür? Bu, bütün biyolojik evrimin en temel sorusudur... Modern doğa biliminden yana olan bir kimse, bu soruya "evet" yanıtını verme ötesinde bir seçeneğe sahip değildir. Çünkü doğa olaylarını anlaşılır yollardan açıklamayı kendisine hedef kılmış, bunları, doğaüstü müdahalenin yardımına başvurmadan doğruca doğa yasalarına dayanarak türetmeyi amaçlamıştır.[320]

Dithfurt'un da belirttiği gibi, materyalist bilim anlayışı, hayatı "doğaüstü müdahalenin" yani yaratılışın varlığını kabul etmeden açıklamayı kendisine en temel prensip olarak kabul etmiştir. Bu prensip bir kez

kabul edildikten sonra, en imkansız olasılıklar bile kolaylıkla kabul edilebilir.

Bu dogmatik zihniyetin örneklerini hemen hemen her evrimci çalışmada bulmak mümkündür. Evrim'in Türkiye'deki önde gelen savunucularından Prof. Ali Demirsoy birçok örnekten biridir. Prof. Demirsoy'a göre, yaşam için mutlaka var olması gereken temel proteinlerden Sitokrom-C'nin tesadüfen oluşması ihtimali "**bir maymunun daktiloda hiç yanlış yapmadan insanlık tarihini yazma olasılığı kadar azdır.**"[321]

Kuşkusuz böyle bir ihtimali kabul etmek, akıl ve sağduyunun en temel prensiplerini çiğnemek anlamına gelir. İnsan, bir kağıt parçası üzerine yazılı tek bir harf gördüğünde bile, o harfin bilinçli birisi tarafından yazıldığına emindir. İnsanlık tarihini anlatan bir kitap gördüğünde, bunun bir yazar tarafından kaleme alındığından daha da emindir. Akli dengesi yerinde olan hiç kimse, bu dev kitabın içindeki harflerin "tesadüfen" yan yana geldiğini iddia etmeyecektir.

Ancak son derece ilginçtir, Prof. Dr. Ali Demirsoy, tam da bunu kabul etmektedir:

> Bir Sitokrom-C'nin dizilimini oluşturmak için olasılık sıfır denecek kadar azdır. Yani canlılık eğer belirli bir dizilimi gerektiriyorsa, bu tüm evrende bir defa oluşacak kadar az olasılığa sahiptir, denebilir. Ya da oluşumunda bizim tanımlayamayacağımız doğaüstü güçler görev yapmıştır. Bu sonuncusunu kabul etmek bilimsel amaca uygun değildir. O halde birinci varsayımı irdelemek gerekir.[322]

Prof. Demirsoy, "doğaüstü güçleri kabul etmemek", yani Yaratıcı'nın varlığını reddetmek için imkansızı tercih ettiğini yazmaktadır. Oysa **bilimin amacı "doğaüstü güçlerin varlığını kabul etmemek" değildir.** Bilim böyle bir amaçla yola çıkmaz. Bilim hiçbir ön yargıya bağlanmadan sadece doğayı inceler ve bu incelemelerinden sonuçlar çıkarır. Eğer bu sonuçlar, evrenin her noktasında doğada doğaüstü bir aklın tasarımının hakim olduğunu gösteriyorsa -ki böyledir-, bilim elbette bunu kabul etmelidir.

Dikkat edilirse, aslında "bilimsel amaç" diye ifade edilen şey, sadece maddenin var olduğu ve tüm doğanın da sadece maddi etkenlerle açıklanabileceği yönündeki bir dogmadır. Bu ise "**bilimsel amaç" vs. değil, doğrudan materyalist felsefedir.** Materyalist felsefe, "bilimsel amaç" gibi yüzeysel sözlerin ardına gizlenmiş ve bilim adamlarını gerçekte bilim dışı kabullere zorlamaktadır. Nitekim Demirsoy, bir başka konudan, hücredeki mitokondrilerin kökeninden söz ederken, tesadüf açıklamasını "bilimsel düşünceye oldukça ters gelmesine rağmen" kabul ettiğini açıkça belirtir:

> ... Sorunun en can alıcı noktası, mitokondrilerin bu özelliği nasıl kazandığıdır. Çünkü tek bir bireyin dahi rastlantı sonucu bu özelliği kazanması aklın alamayacağı kadar aşırı olasılıkların biraraya toplanmasını gerektirir... Solunumu sağlayan ve her kademede değişik şekilde katalizör olarak ödev gören enzimler, mekanizmanın özünü oluşturmaktadır. Bu enzim dizisini bir hücre ya tam içerir ya da bazılarını içermesi anlamsızdır. Çünkü enzimlerin bazılarının eksik olması herhangi bir sonuca götürmez. Burada bilimsel düşünceye oldukça ters gelmekle beraber daha dogmatik bir açıklama ve spekülasyon yapmamak için tüm solunum enzimlerinin bir defada hücre içerisinde ve oksijenle temas etmeden önce, eksiksiz bulunduğunu ister istemez kabul etmek zorundayız.[323]

Tüm bu satırlardan anlıyoruz ki evrim, gerçekte bilimsel araştırmaların sonucunda ortaya çıkan bir teori değildir. Aksine, bu teori materyalist felsefenin gereklerine göre önce masa başında üretilmiş ve sonra da bilimsel gerçeklere rağmen kabul ettirilmeye çalışılan bir tabuya dönüşmüştür. Yine evrimcilerin yazdıklarından anladığımız üzere, tüm bu çabanın bir de "amacı" vardır ve bu amaç, her ne pahasına olursa olsun canlıların yaratılmamış olduklarını savunmayı gerektirmektedir.

Şoklardan Kaçmamak

Az önce de vurguladığımız gibi, madde ötesinin (ya da "doğaüstü"nün) var olduğunu kesinlikle reddeden düşünce, materyalizmdir. Bilim ise, böyle bir dogmayı kabul etmek zorunda değildir. Bilim, doğayı incelemek ve sonuçlar çıkarmakla yükümlüdür.

Ve bilim, söz konusu gerçeğe, yani canlıların yaratılmış olduğu gerçeğine ulaşmaktadır. Bu, bilimsel bulgular tarafından ortaya konan bir açıklamadır. Canlılardaki olağanüstü kompleks yapıları inceledi-

ğimizde, bunların asla doğa kanunlarıyla ve rastlantılarla açıklanamayacak kadar olağanüstü özelliklere sahip olduklarını görürüz. Her olağanüstü özellik, kendisini meydana getiren üstün bir aklın göstergesidir. Canlılık da, üstün bir güç ile yaratılmıştır. Bu güç madde ötesi bir akla aittir. Bu akıl, tüm doğaya egemen ve sonsuz bir güce sahip, Rabbimiz olan Allah'ın aklıdır. Kısacası hayat ve canlılar, yaratılmışlardır. Bu materyalizm gibi dogmatik bir inanç değil, bilimsel gözlem ve deneylerin ortaya çıkardığı açık bir gerçektir.

Bu gerçeğin, materyalizme inanmaya ve materyalizmi bilim sanmaya alışmış olan bilim adamlarında bir şok meydana getirdiğini görüyoruz. Bakın bu şok, bugün dünyada evrim teorisine karşı çıkan isimlerden biri olan Michael Behe tarafından nasıl ifade ediliyor:

> Hayatın üstün bir akıl tarafından tasarlanmış olduğu anlayışı, hayatı basit doğa kanunlarının bir sonucu olarak algılamaya alışkın bizlerde bir şok etkisi yaratmış durumda. Ama diğer yüzyıllar da benzer şokları yaşamışlardı ve şoklardan kaçmak için bir neden de yok.[324]

İnsanlık dünyanın düz olduğu ya da evrenin merkezinde yer aldığı gibi dogmalardan kurtulmuştur. Hayatın tasarlanmadan, kendi kendine oluştuğu şeklindeki materyalist ve evrimci dogmadan da kurtulmaktadır.

Bu durum karşısında gerçek bir bilim adamına düşen görev ise, materyalist dogmadan vazgeçerek, hayatın ve canlıların kökeni konusunu gerçek bir bilim adamına yaraşır bir objektiflik ve samimiyetle değerlendirmektir. Gerçek bir bilim adamının yapması gereken "şoklardan kaçmamak"tır; 19. yüzyılın köhne materyalist dogmalarına bağlanarak imkansız senaryoları savunmak değil.

SONSÖZ

Bu kitap boyunca sadece bilimsel delillere dayanarak hayatın gerçek kökenini inceledik. Ortaya çıkan sonuç açıkça göstermektedir ki, canlılık Darwinizm'in ve genel olarak materyalist felsefenin iddia ettiği gibi rastlantılarla ortaya çıkmamıştır. Canlı türleri tesadüflerle birbirlerinden evrimleşmemiştir. Aksine, tüm canlılar ayrı ayrı ve kusursuz bir biçimde yaratılmışlardır. 21. yüzyıl da kapanırken, bilimin hayatın kökenine getirdiği tek gerçek cevap vardır: Yaratılış.

Önemli olan, bilimin vardığı bu sonucun, insanlığa tarihin başından bu yana din yoluyla bildirilen bir gerçeğin tasdiklenmesi oluşudur.

Allah, tüm evreni ve içindeki tüm canlıları yoktan yaratmıştır. İnsanı da, o hiçbir şey değilken yaratan ve sayısız özellikle nimetlendiren Allah'tır. Bu gerçek, tarihin başından bu yana Allah'ın insanlara yolladığı elçilerle ve İlahi kitaplarla bildirilmiştir. Her peygamber gönderildiği topluma Allah'ın tüm canlıları ve insanı yarattığını anlatmıştır. Tevrat'ta, Zebur'da, İncil'de ve Kuran'da hep aynı yaratılış gerçeği insanlara haber verilmiştir. İlk üçü tahrife uğramış olan bu İlahi kitapların içinde bugün hala geçerli olan ve kıyamete kadar da hükmü sürecek olan tek kitap, hiçbir tahrifata uğramamış olan Kuran-ı Kerim'dir.

Kuran'da Allah, tüm evreni ve canlıları yoktan yarattığını ve onları kusursuzca düzenlediğini pek çok ayetinde haber verir. Bir ayette yaratmanın Rabbimiz'e ait olduğu şöyle bildirilmektedir:

> **Gerçekten sizin Rabbiniz, altı günde gökleri ve yeri yaratan, sonra arşa istiva eden Allah'tır. Gündüzü, durmaksızın kendisini kovalayan geceyle örten, Güneş'e, Ay'a ve yıldızlara Kendi buyruğuyla baş eğdirendir. Haberiniz olsun, yaratmak da, emir de (yalnızca) O'nundur. Alemlerin Rabbi olan Allah ne yücedir. (Araf Suresi, 54)**
>
> **Allah tüm kainatı yoktan yarattığı gibi, şu an üzerinde yaşadığımız dünyayı da yaratmış ve onu yaşama özel olarak elverişli kılmıştır. Bazı ayetlerde bu gerçek şöyle açıklanır:**
>
> **Yere (gelince,) onu döşeyip-yaydık, onda sarsılmaz-dağlar bıraktık ve onda herşeyden ölçüsü belirlenmiş ürünler bitirdik. Ve orada sizler için ve kendisine rızık vericiler olmadığınız kimseler (varlıklar ve canlılar) için geçimlikler kıldık. (Hicr Suresi, 19-20)**
>
> **Yeri de (nasıl) döşeyip-yaydık? Onda sarsılmaz dağlar bıraktık ve onda 'göz alıcı ve iç açıcı' her çiftten (nice bitkiler) bitirdik. (Bunlar,) 'İçten Allah'a yönelen' her kul için 'hikmetle bakan bir iç göz' ve bir zikirdir. (Kaf Suresi, 7-8)**

Üstteki ayetlerde tüm bitkileri yaratanın Allah olduğu haber verilmektedir. Yani bildiğimiz ya da bilmediğimiz tüm bitkileri, tüm ağaçları, otları, meyveleri, çiçekleri, yosunları veya sebzeleri yaratan sonsuz güç ve kudret sahibi olan Allah'tır.

Aynı gerçek hayvanlar için de geçerlidir. Yeryüzünde yaşayan ve yaşamış milyonlarca farklı hayvan türünün hepsini yaratan Allah'tır. Balıkları, sürüngenleri, kuşları, memelileri yaratan, atları, zürafaları, sincapları, geyikleri, serçeleri, kartalları, dinozorları, balinaları veya tavus kuşlarını yoktan var eden, sonsuz bir ilim ve sanat sahibi olan Allah'tır. Ayetlerde Allah'ın farklı canlı türlerini yaratmasından şöyle söz edilir:

Allah, her canlıyı sudan yarattı. İşte bunlardan kimi karnı üzerinde yürümekte, kimi iki ayağı üzerinde yürümekte, kimi de dört (ayağı) üzerinde yürümektedir. Allah, dilediğini yaratır. Hiç şüphesiz Allah, herşeye güç yetirendir. (Nur Suresi, 45)

Ve hayvanları da yarattı; sizin için onlarda ısınma ve yararlar vardır ve onlardan yemektesiniz. (Nahl Suresi, 5)

Allah tüm canlıları yarattığı gibi insanı da yaratmıştır. İlk insan olan Hz. Adem'i Kuran'da bildirdiği üzere çamurdan yaratmış, sonra da tüm insanları birbirlerinden türeyen basit bir sıvıdan (meniden) var etmiştir. Dahası, yeryüzündeki diğer canlılardan farklı olarak, insana Kendinden bir ruh üflemiştir. Allah insanın yaratılışıyla ilgili bu gerçeği Kuran'da şöyle bildirir:

O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden, basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

İnsanın Görevi

Bilim, başta da belirttiğimiz gibi Allah'ın Kuran'da bildirdiği yaratılış gerçeğini bir kez daha ortaya koymaktadır. Bilimsel bulgular, canlılarda olağanüstü bir tasarım bulunduğunu göstererek, bunların üstün bir akıl ve bilgiyle var edildiklerini doğrulamaktadır. Biyolojik gözlemler, canlı türlerinin birbirlerine dönüşmediklerini, dolayısıyla zaman içinde geriye doğru gidildiğinde her türün yoktan yaratılmış olan ilk bireylerine varılacağını göstermektedir. Örneğin kartallar her zaman kartal olarak kaldıklarına göre, tarih içinde geriye gidildiğinde, orijinal olarak yoktan yaratılmış ilk kartal çiftine ya da grubuna varılacaktır. Nitekim fosil bulguları da bunu doğrulamakta ve farklı canlı türlerinin, kendilerine has yapılarıyla yeryüzünde aniden ortaya çıktıklarını göstermektedir. Bu canlı türleri farklı zaman dilimleri içinde aşama aşama yaratılmış ve yeryüzüne yerleştirilmiş olabilirler, ama sonuçta tüm bunlar Allah'ın dilemesiyle olmuştur.

Kısacası bilim, bu saydığımız delillerle canlıları var edenin Allah olduğunu gözler önüne sermektedir.

Ancak bilim bu noktadan daha ileri gidemez. Bize, niçin yaratıldığımızı ve yaşamımızın amacının ne olduğunu öğreten, bizi yaratmış olan Allah'ın Zatı'nı tanıtan ve her konuda yol gösterecek olan yegane kaynak, Allah'tan bize ulaşan kutsal kitabımız Kuran'dır.

Kuran'da ise, bize yaratılış amacımızın Rabbimiz olan Allah'a iman etmek ve O'na kulluk etmek olduğu bildirilir. Allah bir ayette, "**Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım**." (Zariyat Suresi, 56) diye buyurmaktadır. Yaratılış gerçeğini kavrayan her insana düşen görev, bu ayetin hükmüne uygun olarak yaşamak ve Allah'ın Kuran'da açıkladığı mümin kişi gibi, "**Bana ne oluyor ki, beni Yaratana kulluk etmeyecekmişim?**" (Yasin Suresi, 22) demektir.

Gördüğü tüm delillere karşı hala yaratılış gerçeğini reddeden ve Allah'ı inkarda direten kimseler ise, kibirleri akıllarına galip gelmiş kimselerdir. Bu gibi insanların gerçekte ne kadar büyük bir acz içinde olduklarını, Rabbimiz bir ayette şöyle bildirir:

Ey insanlar, (size) bir örnek verildi; şimdi onu dinleyin. Sizin, Allah'ın dışında tapmakta olduklarınız -hepsi bunun için biraraya gelseler dahi- gerçekten bir sinek bile yaratamazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapacak olsa, bunu da ondan geri alamazlar. İsteyen de güçsüz, istenen de. (Hac Suresi, 73)

Bu kitapta, evrim teorisinin geçersizliği tümüyle bilimsel bulgulara dayanılarak açıklanmaktadır. Evrim teorisini bilim adına savunanların, mutlaka bu bulgularla yüzleşmeleri ve şimdiye kadar sahip oldukları bazı önkabulleri sorgulamaları gerekmektedir. Eğer bundan kaçınırlar ise, bu teoriye olan bağlılıklarının bilimsel değil, tümüyle dogmatik bir bağlılık olduğunu fiilen kabul etmiş olacaklardır.

GÖREN KİM?

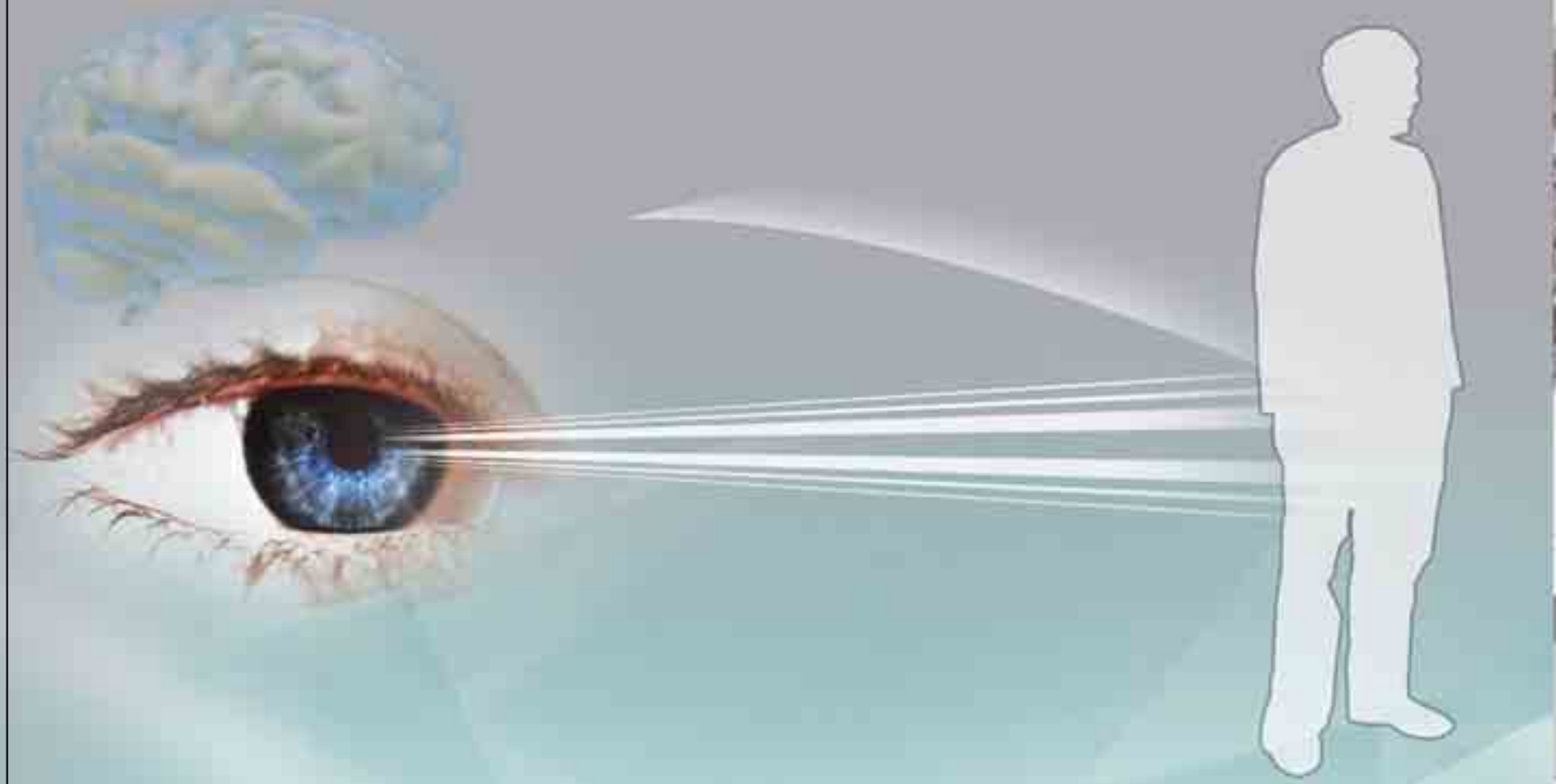

GÖREN KİM?

Dünyaya geldikleri günden itibaren insanlara toplum tarafından verilen bazı telkinler vardır. Bu telkinlerden biri ve belki de en önemlisi, ancak gözle görülebilen şeylerin var oldukları, gözle görülmeyen şeylerin ise bir gerçekliği olmadığı şeklindeki anlayıştır. Bu anlayış toplumun önemli bir kesimi tarafından kabul görmüş ve nesilden nesile hiç sorgulanmadan, bu şekilde aktarılmıştır.

Oysa insan bir an olsun aldığı telkinlerden sıyrılıp tarafsızca düşünmeye başladığında çok farklı, çok etkileyici bir gerçekle karşılaşır. Bu gerçek şudur:

Doğduğumuz andan itibaren çevremizde gördüğümüz her şey; insanlar, hayvanlar, çiçekler, o çiçeklere ait renkler, kokular, meyveler, meyvelerden bize ulaşan tatlar, gezegenler, yıldızlar, dağlar, taşlar, evler, uzay, kısacası her şey beş duyumuzun bize sunduğu algılardır. Bu konuyu daha anlaşılır kılmak için öncelikle dış dünya hakkında bize bilgi veren duyularımızdan söz edebiliriz.

Görme, duyma, koklama, tat alma, dokunma duyularımızın tamamı birbirlerine benzer bir işleyişe sahiptirler. Dışarıdaki nesnelerden gelen etkiler (ses, koku, tat, görüntü, sertlik vs.), sinirlerimiz vasıtasıyla beyindeki duyu merkezlerine aktarılırlar. Beyne ulaşan söz konusu etkilerin tamamı elektrik sinyallerinden ibarettir. Örneğin görme işlemi sırasında dışarıdaki bir kaynaktan gelen ışık demetleri (fotonlar) gözün arka tarafındaki retinaya ulaşır ve burada bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüştürülürler. Bu sinyaller, sinirler vasıtasıyla beynin görme merkezine iletilir. Ve biz de, birkaç santimetreküplük görme merkezinde rengarenk, pırıl pırıl, eni, boyu, derinliği olan bir dünya algılarız.

Aynı sistem diğer duyularımız için de geçerlidir. Tatlar dilimizdeki bazı hücreler tarafından, kokular burun epitelyumundaki hücreler tarafından, dokunmaya ait hisler (sertlik, yumuşaklık vs.) deri altına yerleştirilmiş özel algılayıcılar tarafından

ve sesler kulaktaki özel bir mekanizma tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyindeki ilgili merkezlere gönderilir ve o merkezlerde algılanırlar.

Konuyu daha netleştirmek için şöyle örneklendirebiliriz: Şu an bir limonata içtiğinizi düşünelim. Elinizde tuttuğunuz bardağın sertliği ve soğukluğu deri altındaki özel algılayıcılar tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülerek beyne iletilir. Aynı zamanda limonataya ait keskin koku, onu yudumladığınız anda hissettiğiniz şekerli tat ve bardağa baktığınızda gördüğünüz sarı renk de ilgili duyularınız tarafından birer elektrik akımı olarak beyne ulaştırılır. Hemen arkasından masaya koyarken bardağın masaya çarpmasıyla çıkan ses de kulağınız tarafından algılanıp beyne elektrik sinyali olarak gönderilir. Ve bu algıların tümü beyindeki birbirinden farklı ama birbiriyle ortak çalışan duyu merkezleri tarafından yorumlanır. Siz de bu yorumun bir sonucu olarak bir bardak limonata içtiğinizi düşünürsünüz. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir:

> …Bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle varlaştığı sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.[325]

Yani beynimizin dışındaki maddesel dünyaya ulaşmamız imkansızdır. Muhatap olduğumuz tüm nesneler, gerçekte görme, işitme, dokunma gibi algıların toplamından ibarettir. Algı merkezlerindeki bilgileri değerlendirirken, yaşamımız boyunca maddenin bizim dışımızdaki "aslı" ile değil, beynimizdeki kopyaları ile muhatap oluruz ve bu kopyaları dışımızdaki gerçek madde zannederek yanılırız.

Buraya kadar anlatılanlar bugün bilim tarafından kesin olarak ispatlanmış, apaçık gerçeklerdir. Hangi bilim adamına sorsanız bu sistemlerin işleyişini, içinde yaşadığınız dünyanın aslında beyninizde algılanan bir hisler bütünü

olduğunu sizlere anlatabilir. Örneğin İngiliz fizikçi John Gribbin beynin yaptığı yorumlarla ilgili olarak şöyle demektedir:

> ... Duyularımız ise, dış dünyadan gelen uyarıların beynimizdeki bir yorumu niteliğindedir, sanki bahçede bir ağaç varmış gibi... Fakat beynim; duyularımın süzgecinden geçen uyarıları algılar. Ağaç sadece bir uyarıdır. O halde hangisi gerçektir? Duyularımın ortaya çıkardığı ağaç mı, yoksa bahçedeki ağaç mı?[326]

Kuşkusuz bu, üzerinde detaylı olarak düşünülmesi gereken çok önemli bir gerçektir. Buraya kadar anlattığımız fiziksel gerçekler bizi tartışılmaz bir sonuca ulaştırır: Bizim gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz ve adına "madde", "dünya" ya da "evren" dediğimiz kavramlar, aslında beynimizde yorumlanan elektrik sinyalleridir. Biz hiçbir zaman maddenin, beynimiz dışındaki aslına ulaşamayız. Ancak dış dünyanın beynimizde oluşan görüntüsünü görür, duyar ve tadarız.

Örneğin meyve yiyen biri, aslında meyvenin beynindeki algısıyla muhataptır, aslıyla değil. Kişinin "meyve" diye nitelendirdiği şey, meyvenin biçimi, tadı, kokusu ve sertliğine ait elektriksel bilginin beyinde algılanmasından ibarettir. Eğer beyne giden görme sinirini keserseniz, meyve görüntüsü de bir anda yok olur. Veya burundaki algılayıcılardan beyne uzanan sinirdeki bir kopukluk, koku algınızı tamamen ortadan kaldırır. Çünkü meyve, birtakım elektrik sinyallerini beynin yorumlamasından başka bir şey değildir.

Üzerinde düşünülmesi gereken ayrı bir nokta da uzaklık hissidir. Uzaklık, örneğin bu kitapla aranızdaki mesafe, sadece beyninizde meydana gelen bir boşluk hissidir. Bir insanın kendisinden çok uzakta sandığı maddeler de aslında beyninin içindedir. Örneğin insan göğe bakıp yıldızları seyreder ve bunların milyonlarca ışık yılı uzakta olduklarını sanır. Oysa yıldızlar onun içinde, beynindeki görüntü merkezindedirler. Bu yazıları okurken içinde oturduğunuzu sandığınız odanın da aslında içinde değilsiniz; aksine oda sizin içinizdedir. Bedeninizi görmeniz, sizi odanın içinde olduğunuza inandırır. Ancak şunu unutmayın; bedeniniz de beyninizde oluşan bir görüntüdür.

Kapkaranlık Bir Mekanda Milyonlarca Renk

Bu konuyu biraz daha derin düşünmeye başladığımızda karşımıza çok daha olağanüstü gerçekler çıkar. Duyu merkezlerimizin yer aldığı beyin dediğimiz yer yaklaşık 1400 gramdan oluşan bir et parçasıdır. Ve bu et parçası kafatası denilen bir kemik yığınının içerisinde korunmaya alınmıştır. Bu öyle bir korumadır ki kafatasının içine dışarıdan ne bir ışığın, ne bir sesin, ne bir kokunun ulaşması mümkün değildir. Kafatasının içi kapkaranlık, tam anlamıyla sessiz, hiç kokusuz bir mekandır.

Ama bu zifiri karanlık yerde milyonlarca farklı tondaki renkleri, birbirinden apayrı tatları, kokuları, milyonlarca farklı tondaki sesleriyle bize ait bir dünyada yaşarız.

Peki bu nasıl gerçekleşmektedir?

Işıksız bir yerde ışığı, kokusuz bir yerde kokuyu, derin bir sükunet ortamının içinde büyük bir gürültüyü ve diğer duyularınızı size hissettiren nedir? Bunları sizin için var eden kimdir?

Aslında yaşadığınız her an bir nevi mucize gerçekleşmekte, son derece hayret verici olaylar gelişmektedir. Biraz önce de söz ettiğimiz gibi, örneğin içinde bulunduğunuz odaya ait tüm algılar elektrik sinyallerine dönüşerek beyninize ulaşır. Ve burada birleştirilen hisler beyniniz tarafından bir oda görüntüsü olarak yorumlanır. Yani siz bir odanın içinde oturduğunuzu düşünürken aslında oda sizin içinizde, beyninizdedir. Odanın beyinde bulunduğu daha doğrusu algılandığı yer ise, son derece küçük, karanlık, sessiz bir alandır. Ama her nasılsa bu daracık alanın içerisine ufka baktığınızda gördüğünüz uçsuz bucaksız manzara sığmaktadır. Siz içinde oturduğunuz dar odayı da, çok geniş bir deniz manzarasını da aynı yerde algılarsınız.

Dış dünyadaki sinyalleri yorumlayıp anlamlı hale getiren, bizim beynimizdir. Örneğin duyma algısını ele alalım. Kulağımızın içine gelen ses dalgalarının yorumunu yaparak onu bir senfoniye çeviren aslında beynimizdir. Yani müzik, beynimizin oluşturduğu bir algıdır. Renkler aslında gözümüze ulaşan ışığın farklı dalga boylarıdır. Bu farklı dalga boylarını renklere çeviren yine beynimizdir. Dış dünyada renk yoktur. Ne elma kırmızı, ne gökyüzü mavi, ne de ağaçlar yeşildir. Onlar, sadece öyle algıladığımız için öyledirler.

Nitekim gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Kimi insan maviyi yeşil, kimisi kırmızıyı mavi olarak algılar. Bu noktadan sonra dışarıdaki nesnenin renkli olup olmaması önemli değildir. Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

> İlkin renklerin, kokuların, vb. "gerçekten var olduğu" sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki, bunlar duyumlarımız sayesinde vardır.[327]

Sonuç olarak; biz nesneleri onlar renkli olduğundan ya da dışarıda maddi bir varlığa sahip olduklarından renkli görmeyiz. Çünkü, varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil, içimizdedir.

İşte bu da belki de bugüne kadar hiç düşünmediğiniz bir gerçektir.

İnsanın Sınırlı Bilgisi

Buraya kadar anlattığımız gerçeğin ortaya koyduğu en önemli sonuçlardan biri, insanın dış dünya hakkındaki bilgisinin aslında son derece sınırlı oluşudur.

Dış dünya hakkındaki bilgilerimiz hem beş duyu ile sınırlıdır, hem de bu duyuların bize algılattığı dünyanın "asıl dünya" ile birebir uyumlu olduğunu gösterecek hiç bir kanıt yoktur.

Dolayısıyla asıl dünya, bizim algıladığımızdan çok daha farklı olabilir. Orada bizim algılayamadığımız pek çok varlık ve varlık boyutu olabilir. Bizim bilgimiz, evrenin en uzak noktalarına varsak bile, eksik olarak kalmaya devam edecektir.

Tüm varlıkları eksiksiz ve kusursuz bir biçimde bilen ise, tümünü yaratmış olan Yüce Allah'tır. Allah'ın yarattığı varlıklar, ancak O'nun izin verdiği kadar bilgi sahibi olabilirler. Bu gerçek, Kuran'da şöyle haber verilmektedir:

> **Allah... O'ndan başka İlah yoktur. Diridir, Kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)**

Algılayan Kim?

Algılayabilmek için dış dünyaya kesinlikle ihtiyaç yoktur. Herhangi bir şekilde beynin uyarılması ile tüm duyular harekete geçebilir, hisler, görüntüler ve sesler oluşabilir. Rüyalarımız bunun en açık delilidir.

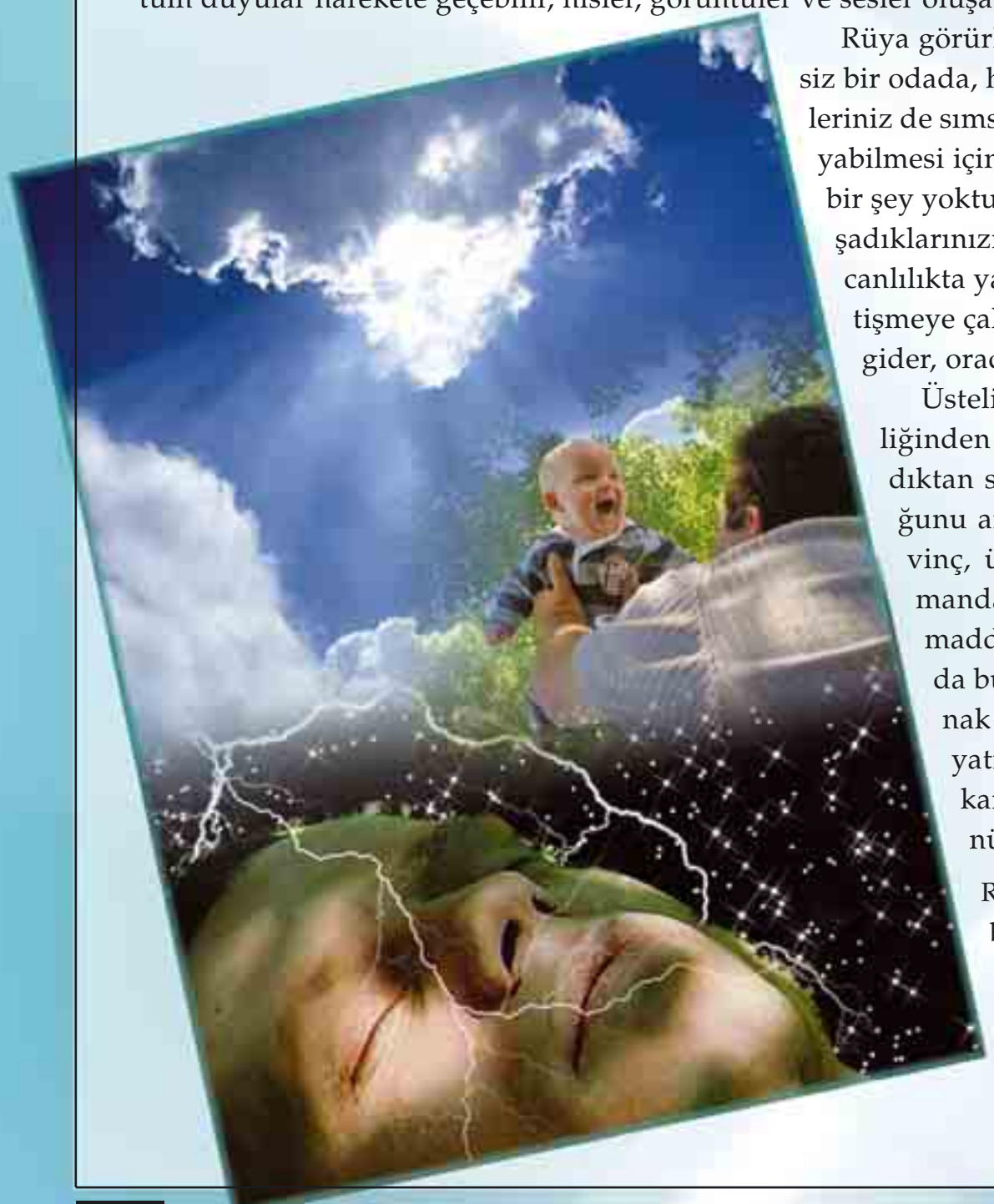

Rüya görürken, bedeniniz genellikle karanlık ve sessiz bir odada, hareketsiz bir şekilde yatmaktadır ve gözleriniz de sımsıkı kapalıdır. Dışarıdan beyninizin algılayabilmesi için size ulaşan ne ışık, ne ses, ne de benzeri bir şey yoktur. Ancak, rüyanız boyunca uyanıkken yaşadıklarınızın çok benzerlerini, aynı netlikte ve aynı canlılıkta yaşarsınız. Rüyada da sabah uyanır, işe yetişmeye çalışırsınız. Veya tatile çıkar, deniz kenarına gider, orada güneşin sıcaklığını hissedersiniz.

Üstelik rüya sırasında, gördüklerinizin gerçekliğinden kesinlikle kuşku duymaz, ancak uyandıktan sonra düşününce hepsinin bir rüya olduğunu anlarsınız. Rüyanızda korku, heyecan, sevinç, üzüntü gibi duygular yaşarken aynı zamanda çeşitli görüntüler görür, sesler duyar, maddenin sertliğini hissedersiniz. Ancak ortada bu hislere, algılara sebep olacak hiçbir kaynak yoktur. Hala karanlık ve sessiz bir odada yatmaktasınızdır. Rüya ile ilgili karşımıza çıkan bu şaşırtıcı gerçek hakkında ünlü düşünür Descartes şöyle demektedir:

> Rüyalarımda şunu bunu yaptığımı, şuraya buraya gittiğimi görürüm; uyanınca da hiçbir

şey yapmamış, hiçbir yere gitmemiş olduğumu, uslu uslu yatakta yattığımı anlarım. Benim şu anda rüya görmediğim, hatta bütün hayatımın bir rüya olmadığı güvencesini bana kim verebilir?[328]

Bu durumda karşımıza çıkan gerçek apaçıktır: Biz içinde yaşadığımız dünyanın var olduğunu, bizim o dünyanın içinde yaşadığımızı düşünürken, aslında böyle bir dünyanın aslı ile muhatap olduğumuzu iddia edebilmemiz için hiçbir gerekçe yoktur.

Beynimiz Dış Dünyadan Ayrı mı?

Şu ana kadar anlattığımız gibi dış dünya dediğimiz her şey bize gösterilen birer algıdan ibaretse, tüm bunları gördüğünü, duyduğunu düşündüğümüz beynimiz nedir? Beynimiz de diğer her şey gibi atomlardan, moleküllerden oluşan bir yığın değil midir?

Beyin dediğimiz şey de duyu organlarımızla algıladığımız bir et parçasıdır. O halde tüm bunları algılayan kimdir? Gören, duyan, hisseden, koklayan, tat alan beyin değilse nedir?

İşte bu noktada karşımıza çıkan gerçek apaçıktır: İnsan bilinç sahibi, görebilen, hissedebilen, düşünebilen, muhakeme edebilen bir varlık olarak maddeyi oluşturan atomlardan, moleküllerden çok öte bir varlıktır. İnsanı insan yapan Allah'ın ona verdiği "ruh"tur. Aksi takdirde insanın bilincini ve diğer tüm insani yeteneklerini yaklaşık 1.5 kiloluk bir et parçasına vermek son derece akıl dışı olacaktır.

Ki O, yarattığı her şeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

Bize En Yakın Varlık Allah'tır

İnsanlar birer madde yığını değil, birer "ruh" olduklarına göre dış dünya dediğimiz algılar bütününü ruhumuza hissettiren, daha doğrusu bunları hiç durmaksızın yaratan kimdir?

Kuşkusuz bu sorunun cevabı son derece açıktır. İnsana "ruhundan üfleyen" Allah, çevremizdeki her şeyin Yaratıcısı'dır. Bu algıların tek kaynağı da O'dur. Allah'ın yaratması dışında herhangi bir şeyin varlığı söz konusu değildir. Allah bir ayetinde her şeyi sürekli yarattığını, yaratmayı durdurduğu takdirde ise gördüğümüz hiçbir şeyin varlığını sürdüremeyeceğini şöyle haber vermiştir:

> **Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar (yok olurlar, yıkılırlar) (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)**

Elbette bu ayette maddesel evrenin Allah'ın kudreti altında tutulması anlatılmaktadır. Allah evreni, dünyayı, dağları, canlı cansız tüm varlıkları yaratmıştır ve onları her an kudreti altında tutmaktadır. Allah'ın Halik sıfatı bu maddesel evrende tecelli etmektedir. Allah Halik'tir, yani herşeyi yaratan, yoktan var edendir. Bu da bize göstermektedir ki, beynimizin dışında, Allah'ın yarattığı varlıklardan oluşan maddesel bir evren vardır. Ancak, Allah bir mucize ve yaratışındaki üstünlüğün ve sonsuz ilminin bir tecellisi olarak, bu maddesel evreni bize bir "hayal", "gölge" veya "görüntü" gibi izlettirir. Allah'ın yaratışındaki mükemmelliğin bir sonucu olarak, insan, beyninin dışındaki dünyaya asla ulaşamaz. Bu gerçek maddesel evreni bilen sadece Allah'tır.

Fatır Suresi'ndeki ayetin bir başka tevili de, insanların görmekte oldukları maddesel evren görüntülerini de Allah'ın her an tutmakta olduğudur. (En doğrusunu Allah bilir.) Allah zihnimize dünya görüntüsünü göstermemeyi dilese, tüm evren bizim için yok olur ve bir daha asla ona ulaşamayız.

Tüm bunların sonucunda anlıyoruz ki, gerçek mutlak varlık Allah'tır. O göklerde ve yerde bulunan her şeyi sarıp kuşatmıştır. Allah Kuran ayetleriyle de, her yerde olduğunu, her şeyi sarıp kuşattığını haber vermiştir:

> **Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, her şeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)**
>
> **Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah, kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)**
>
> **Göklerde ve yerde ne varsa tümü Allah'ındır. Allah, her şeyi kuşatandır. (Nisa Suresi, 126)**
>
> **Hani Biz sana: "Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır" demiştik... (İsra Suresi, 60)**
>
> **... O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)**

Allah bizi önümüzden, arkamızdan, sağımızdan, solumuzdan, yani her yönden kuşatmıştır; her an, her yerde bize şahit olan, içimize ve dışımıza tamamen hakim olan ve hepimize şahdamarımızdan yakın olan yalnızca sonsuz kudret sahibi Allah'tır.

Sonuç

Bu bölümde anlattığımız maddenin ardındaki sır konusunu doğru kavramak son derece önemlidir. Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz.

Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Ancak unutulmamalıdır ki, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir. Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken,

O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)

De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

DİPNOTLAR

1 H. S. Lipson, "A Physicist's View of Darwin's Theory", *Evolution Trends in Plants*, cilt 2, no. 1, 1988, s. 6.

2 Sidney Fox, Klaus Dose, *Molecular Evolution and The Origin of Life*, W. H. Freeman and Company, San Francisco, 1972, s. 4.

3 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, London: Abacus, Sphere Books, London, 1984, s. 36, 41-42.

4 B. E. Bishop, "Mendel's Opposition to Evolution and to Darwin", *Journal of Heredity*, 87, 1996, s. 205-213; ayrıca bkz. L. A. Callender, "Gregor Mendel: An Opponent of Descent with Modification", *History of Science*, 26, 1988, s. 41-75.

5 Lee Spetner, *Not By Chance! Shattering the Modern Theory of Evolution*, The Judaica Press Inc., New York, 1997, s. 20.

6 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985.

7 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 177.

8 Wynne-Edwards, V. C. "Self Regulating Systems is Populations of Animals", *Science*, vol. 147, 1965, s. 1543-1548; Wynne-Edwards, V. C. Evolution Through Group Selection, London, 1986.

9 Bradshaw 1965; Lee Spetner, *Not By Chance!: Shattering the Modern Theory of Evolution*, The Judaica Press, Inc., New York, 1997.

10 Andy Coghian, "Suicide Squad", *New Scientist*, 10 Temmuz 1999.

11 Colin Patterson, "Cladistics", Brian Leek ile Röportaj, Peter Franz, 4 Mart 1982, BBC.

12 Phillip E. Johnson, *Darwin On Trial*, Intervarsity Press, Illinois, 1993, p. 27.

13 Sanayi Devrimi Kelebekleri hakkında detaylı bilgi için bkz. Phillip Johnson, *Darwin on Trial*, InterVarsity Press, 2nd. Ed., Washington D.C., p. 26.

14 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, Washington, 2000, s. 149-150.

15 Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Regnery Publishing, 2000, s. 141-151.

16 Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's Melanism: Evolution in Action, *Nature*, 396 (1988), p. 35-36.

17 Stephen Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", *Natural History*, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28.

18 Charles Darwin, *The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition*, Harvard University Press, 1964, s. 189.

19 B. G. Ranganathan, *Origins?*, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.

20 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", *Science*, cilt 123, 29 Haziran 1956, s. 1159.

21 Gordon R. Taylor, *The Great Evolution Mystery*, New York, Harper & Row, 1983, s. 48.

22 Michael Pitman, *Adam and Evolution*, London: River Publishing, 1984, s. 70.

23 David A. Demick, "The Blind Gunman", *Impact*, no. 308, February 1999.

24 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, N. Y. 1977, s. 97.

25 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 88.

26 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books Ltd., 1985, s. 145.

27 Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms*, Academic Press, New York, 1977, s. 87.

28 Stephen C. Meyer, P. A. Nelson and Paul Chien, *The Cambrian Explosion: Biology's Big Bang*, 2001, p. 2.

29 Richard Monestarsky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, Nisan 1993, s. 40.

30 Richard Monastersky, "Mysteries of the Orient", *Discover*, Nisan 1993, s. 40.

31 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, London: W. W. Norton 1986, s. 229.

32 Phillip E. Johnson, "Darwinism's Rules of Reasoning", *Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics*, 1994, s. 12.

33 R. Lewin, *Science*, vol. 241, 15 July 1988, s. 291.

34 Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", *Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics*, February 1999, vol. 15, no. 2.

35 Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, vol. 293, no. 5529, 20 July 2001, p. 438-439.

36 Richard Fortey, "The Cambrian Explosion Exploded?", *Science*, cilt 293, no. 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439.

37 Douglas J. Futuyma, *Science on Trial*, New York: Pantheon Books, 1983, s. 197.

38 Levinton, Jeffrey S.; "The Big Bang of Animal Evolution", *Scientific American*, 267:84, Kasım 1992.

39 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prud'homme ve Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 25 Nisan 2000, vol 97, no. 9, s. 4453-4456.

40 André Adoutte, Guillaume Balavoine, Nicolas Lartillot, Olivier Lespinet, Benjamin Prud'homme ve Renaud de Rosa, "The New Animal Phylogeny: Reliability And Implications", *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 25 Nisan 2000, vol 97, no. 9, s. 4453-4456.

41 Douglas Palmer, *The Atlas of the Prehistoric World*, Dicovery Channel, Marshall Publishing, London, 1999, s. 66.

42 Mustafa Kuru, *Omurgalı Hayvanlar*, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 21.

43 Mustafa Kuru, *Omurgalı Hayvanlar*, Gazi Üniversitesi Yayınları, Ankara, 1996, s. 27.

44 Douglas Palmer, The Atlas of the Prehistoric World, *Dicovery Channel*, Marshall Publishing, London, 1999, s. 64.

45 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296.

46 Gerald T. Todd, "Evolution of the Lung and the Origin of Bony Fishes: A Casual Relationship", *American Zoologist*, cilt 26, no. 4, 1980, s. 757.

47 Prof. Ali Demirsoy, *Kalıtım ve Evrim*, Ankara: Meteksan Yayınları 1984, s. 496.

48 Henry Gee, *In Search Of Deep Time: Going Beyond The Fossil Record To A Revolutionary Understanding of the History Of Life*, The Free Press, A Division of Simon & Schuster Inc., 1999, s. 7.

49 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 230.

50 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 301.

51 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*,

Cambridge University Press, 1997, s. 304.

52 Henry Gee, *In Search Of Deep Time: Going Beyond The Fossil Record To A Revolutionary Understanding of the History Of Life*, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 54.

53 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 292-93.

54 Michael Denton, *Evolution: A Theory In Crisis*, Adler and Adler, 1986, s. 218-219.

55 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 198.

56 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.

57 Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, *Natural History*, no. 1., Jan 1991, vol. 100, s. 25.

58 Stephen Jay Gould, Eight (or Fewer) Little Piggies, *Natural History*, no. 1., Jan 1991, vol. 100, s. 25.

59 Robert Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, s. 235.

60 *Encyclopaedia Britannica Online*, "Turtle – Origin and Evolution."

61 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.

62 Duane T. Gish, *Evolution: The Fossils Still Say No*, ICR, San Diego, 1998, s. 103.

63 Robert L. Carroll, *Vertebrate Paleontology and Evolution*, s. 336.

64 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.

65 E. H. Colbert, M. Morales, *Evolution of the Vertebrates*, New York, John Wiley and Sons, 1991, s. 193.

66 A. S Romer, *Vertebrate Paleontology*, 3rd ed., Chicago, Chicago University Press, 1966, s.120.

67 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 296-97.

68 John Ostrom, "Bird Flight: How Did It Begin?", *American Scientist*, Ocak-Şubat 1979, Sayı 67, s. 47.

69 Engin Korur, "Gözlerin ve Kanatların Sırrı", *Bilim ve Teknik*, Sayı 203, Ekim 1984, s.25.

70 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 314.

71 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 28.

72 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 28.

73 Duane T. Gish, *Dinosaurs by Design*, Master Books, AR, 1996, s. 65-66.

74 Michael Denton, *A Theory in Crisis*, Adler & Adler, 1986, s. 210-211.

75 Michael Denton, *A Theory in Crisis*, Adler & Adler, 1986, s. 211-212.

76 Ruben, J. A., T. D. Jones, N. R. Geist and W. J. Hillenius, "Lung Structure And Ventilation in Theropod Dinosaurs and Early Birds", *Science* 278:1267.

77 Michael J. Denton,. *Nature's Destiny*, Free Press, New York, 1998, s. 361.

78 Michael J. Denton, *Nature's Destiny*, Free Press, New York, 1998, s. 361-62.

79 Barbara J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover, 1985, s. 349-350.

80 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, s. 132.

81 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, s. 132.

82 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, *s.132.*

83 A. H. Brush, "On the Origin of Feathers", *Journal of Evolutionary Biology*, vol. 9, 1996, s.132.

84 Alan Feduccia, "On Why Dinosaurs Lacked Feathers", *The Beginning of Birds*, Eichstatt, West Germany: Jura Museum, 1985, s.76.

85 Ernst Mayr, *Systematics and The Origin Of Species*, Dover, New York, 1964, s. 296.

86 Norman Macbeth, *Darwin Retried: An Appeal to Reason*, Boston: Gambit, 1971, s. 101.

87 *Nature*, cilt 382, 1 Ağustos 1996, s. 401.

88 Carl O. Dunbar, *Historical Geology*, New York: John Wiley and Sons, 1961, s. 310.

89 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1997, s. 280-81.

90 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, cilt 98, 1980, s. 86.

91 L. D. Martin, J. D. Stewart, K. N. Whetstone, *The Auk*, cilt 98, 1980, s. 86; L. D. Martin "Origins of Higher Groups of Tetrapods", *Ithaca*, New York: Comstock Publising Association, 1991, s. 485, 540.

92 S. Tarsitano, M. K. Hecht, *Zoological Journal of the Linnaean Society*, cilt 69, 1985, s. 178; A. D. Walker, *Geological Magazine*, cilt 177, 1980, s. 595.

93 A. D. Walker, as described in Peter Dodson, "International Archaeopteryx Conference", *Journal of Vertebrate Paleontology* 5(2):177, Haziran 1985.

94 Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", *Science*, Volume 278, no. 5338, Issue of 24 Oct 1997, s. 596-597.

95 Richard Hinchliffe, "The Forward March of the Bird-Dinosaurs Halted?", Science, Volume 278, no. 5338, Issue of 24 Oct 1997, s. 596-597.

96 Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, Regnery Publishing, 2000, s, 117.

97 Richard L. Deem "Demise of the 'Birds are Dinosaurs' Theory", http://www.yfiles.com/dinobird2.html

98 Pat Shipman, "Birds do it... Did Dinosaurs?", *New Scientist*, 1 Şubat 1997, s. 31.

99 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.

100 "Old Bird", *Discover*, 21 Mart 1997.

101 Pat Shipman, "Birds Do It... Did Dinosaurs?", s. 28.

102 Ann Gibbons, "Plucking the Feathered Dinosaur", *Science*, volume 278, no. 5341, Issue of 14 Nov 1997, p. 1229 - 1230.

103 *National Geographic*, "Feathers for T. Rex?", vol. 196, no. 5, Kasım 1999,

104 Tim Friend, "Dinosaur-bird link smashed in fossil flap", USA Today, 01/25/00.

105 "Open Letter: Smithsonian decries *National Geographic*'s 'editorial propagandizing' of dinosaur-to-bird 'evolution'", http://www.trueorigin.org/birdevoletter.asp

106 M. Kusinitz, *Science World*, 4 Şubat 1983, s.19.

107 *New York Times* Press Service, San Diego Union, 29 Mayıs 1983; W. A. Shear, *Science*, vol. 224, 1984, s. 494.

108 R. J. Wootton, C. P. Ellington, "Biomechanics and the Origin of Insect Flight", *Biomechanics in Evolution*, ed. J. M. V. Rayner ve R. J. Wootton, Cambridge, Cambridge University Press, 1991, s. 99.

109 J. Robin Wootton, "The Mechanical Design of Insect Wings", *Scientific American*, cilt 263, Kasım 1990, s. 120.

110 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s.30.

111 George Gamow, Martynas Ycas, Mr. Tompkins Inside Himself, Allen & Unwin, Londra, 1966, s. 149.

112 Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", *Sci-*

ence, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492.

113 George Gaylord Simpson, *Life Before Man*, New York: Time-Life Books, 1972, s. 42.

114 Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", *Evolution*, cilt 33, Aralık 1979, s. 1230.

115 George G., Simpson, "Tempo and Mode in Evolution", Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107.

116 Boyce Rensberger, *Houston Chronicle*, 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.

117 Colin Patterson, Harper's, Şubat 1984, s.60.

118 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields, 1982, s. 30-31.

119 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe*, ss. 30-31.

120 Gordon Rattray Taylor, *The Great Evolution Mystery*, London: Sphere Books, 1984, s.230.

121 John E. Hill, James D Smith, *Bats: A Natural History*, London: British Museum of Natural History, 1984, s. 33.

122 L. R. Godfrey, "Creationism and Gaps in the Fossil Record", *Scientists Confront Creationism*, W. W. Norton and Company, 1983, s.199

123 Jeff Hecht, "Branching Out", *New Scientist*, 10 Oct 1998, cilt 160, sayı 2155, s. 14.

124 Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 329.

125 Ashby L. Camp, "The Overselling of Whale Evolution", *Creation Matters*, a newsletter published by the Creation Research Society, Mayıs/Haziran 1998.

126 Robert L. Carroll, *Patterns and Process of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, s. 333.

127 *National Geographic*, "Balinaların Evrimi", Kasım 2001, s. 163.

128 Robert L. Carroll, *Patterns and Processes of Vertebrate Evolution*, Cambridge University Press, 1998, 329.

129 G. A. Mchedlidze, *General Features of the Paleobiological Evolution of Cetacea*, Rusça'dan Tercüme (Rotterdam: A.A. Balkema), 1986, s. 91.

130 Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms*, New York: Academic Press, 1977, s. 103.

131 B. J. Stahl, *Vertebrate History: Problems in Evolution*, Dover Publications, Inc., 1985, s.489.

132 Michel C. Milinkovitch, "Molecular phylogeny of cetaceans prompts revision of morphological transformations", *Trends in Ecology and Evolution 10*, August 1995, 328-334.

133 Uwe George, "Darwinismus der Irrtum des Jahrhunderts", *Geo*, Ocak 1984, s. 100-102.

134 Victor B. Scheffer, "Exploring the Lives of Whales", *National Geographic*, cilt 50, Aralık 1976, s. 752.

135 Richard E. Leakey, *The Making of Mankind*, Michael Joseph Limited, London, 1981, s.43.

136 William R Fix,. *The Bone Peddlers*, Macmillan Publishing Company: New York, 1984, s. 150-153.

137 "Could science be brought to an end by scientists' belief that they have final answers or by society's reluctance to pay the bills?" *Scientific American*, December 1992, s. 20.

138 David Pilbeam, "Humans Lose an Early Ancestor", Science, Nisan 1982, ss. 6-7

139 C. C. Swisher III, W. J. Rink, S. C. Antón, H. P. Schwarcz, G. H. Curtis, A. Suprijo, Widiasmoro, "Latest Homo erectus of Java: Potential Contemporaneity with Homo sapiens in Southeast Asia", *Science*, vol. 274, Number 5294, Issue of 13 Dec 1996, pp. 1870-1874; also see, Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans, *Time*, December 23, 1996

140 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970,
ss. 75-94.

141 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", *Nature*, cilt 258, s. 389

142 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", *Science et Vie*, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62.

143 Holly Smith, *American Journal of Physical Antropology*, cilt 94, 1994, s. 307-325.

144 Fred Spoor, Bernard Wood & Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 June 1994, s. 645.

145 Fred Spoor, Bernard Wood & Frans Zonneveld, "Implications of Early Hominid Labyrinthine Morphology for Evolution of Human Bipedal Locomotion", *Nature*, vol. 369, 23 June 1994, s. 648.

146 Tim Bromage, *New Scientist*, cilt 133, 1992, s. 38-41.

147 J. E. Cronin, N. T. Boaz, C. B. Stringer, Y. Rak, "Tempo and Mode in Hominid Evolution", *Nature*, Cilt 292, 1981, s. 113-122.

148 C. L. Brace, H. Nelson, N. Korn, M. L. Brace, *Atlas of Human Evolution*, 2. Baskı, New York: Rinehart and Wilson, 1979.

149 Alan Walker, *Scientific American*, vol. 239 (2), 1978, s. 54.

150 Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, no. 5411, 2 April 1999, p. 65-71.

151 Marvin Lubenow, *Bones of Contention,* Grand Rapids, Baker, 1992, s. 136.

152 Marvin Lubenow, *Bones of Contention*, Grand Rapids, Baker, *1992, s. 83.*

153 Boyce Rensberger, *The Washington Post*, 19 Kasım 1984.

154 Richard Leakey, T*he Making of Mankind*, London: Sphere Books, 1981, s. 62.

155 Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November-December 2000, p. 491.

156 Erik Trinkaus, "Hard Times Among the Neanderthals", *Natural History*, cilt 87, Aralık 1978, s. 10; R. L. Holloway, "The Neanderthal Brain: What Was Primitive", *American Journal of Physical Anthropology Supplement*, cilt 12, 1991, s. 94.

157 The AAAS Science News Service, Neandertals Lived Harmoniously, 3 Nisan 1997.

158 Ralph Solecki, *Shanidar: The First Flower People*, Knopf: New York, 1971, s. 196; Paul G. Bahn and Jean Vertut, *Images in the Ice*, Leichester: Windward, 1988, s. 72.

159 D. Johanson, B. Edgar, F*rom Lucy to Language*, s. 99, 107.

160 S. L. Kuhn, "Subsistence, Technology and Adaptive Variation in Middle Paleolithic Italy", *American Anthropologist*, cilt 94, no. 2, 1992, s. 309-310.

161 Roger Lewin, *Modern İnsanın Kökeni*, Tübitak Popüler Bilim Kitapları: Ankara, 1997, s. 169.

162 R. E. F. Leakey, A. Walker, "On the Status of Australopithecus afarensis", *Science*, vol. 207, issue 4435, 7 Mart 1980, s. 1103.

163 A. J. Kelso, *Physical Antropology*, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.

164 S. J. Gould, *Natural History*, cilt 85, 1976, s. 30.

165 Jeffrey Kluger, "Not So Extinct After All: The Primitive Homo Erectus May Have Survived Long Enough To Coexist With Modern Humans", *Time*, 23 Aralık 1996

166 John Noble Wilford, "3 Human Species Coexisted Eons Ago, New Data Suggest", *The New York Times*, 13 Aralık 1996.

167 L. S. B. Leakey, *The Origin of Homo sapiens*, ed. F. Borde, Paris: UNESCO, 1972, s. 25-29; L. S. B. Leakey, *By the Evidence,* New York:

Harcourt Brace Jovanovich, 1974.

168 Robert Kunzig, "The Face of An Ancestral Child", *Discover*, December 1997, s. 97, 100.

169 A. J. Kelso, *Physical Anthropology*, 1. Baskı, 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, cilt 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272.

170 D. C. Johanson & M. A. Edey, *Lucy: The Beginnings of Humankind*, New York: Simon & Schuster, 1981, s. 250.

171 "The Leakey Footprints: An Uncertain Path," *Science News*, vol. 115, 1979, s. 196

172 Ian Anderson, "Who made the Laetoli footprints?", *New Scientist*, vol. 98, 12 Mayıs 1983, s. 373.

173 Russell H. Tuttle, "The Pitted Pattern of Laetoli Feet", *Natural History*, vol. 99, Mart 1990, s. 64. (emphasis added)

174 John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002.

175 D. L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", *National Geographic News*, 10 Temmuz 2002.

176 John Whitfield, "Oldest Member of Human Family Found", *Nature*, 11 Temmuz 2002.

177 "Face of yesterday : Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", *The Guardian*, 11 Temmuz 2002.

178 Ruth Henke, "Aufrecht aus den Baumen", *Focus*, cilt 39, 1996, s. 178.

179 Elaine Morgan, *The Scars of Evolution*, New York: Oxford University Press, 1994, s. 5.

180 Solly Zuckerman, *Beyond The Ivory Tower*, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19.

181 Robert Locke, "Family Fights", *Discovering Archaeology*, Temmuz/Auğustos 1999, s. 36-39.

182 Robert Locke, "Family Fights", *Discovering Archaeology*, Temmuz/Ağustos 1999, s. 36.

183 Henry Gee, *In Search of Deep Time*, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117.

184 David Pilbeam, "Rearranging Our Family Tree", *Nature*, Haziran 1978, s. 40.

185 Earnest A. Hooton, *Up From The Ape*, New York: McMillan, 1931, s. 332.

186 Søren Løvtrup, *Darwinism: The Refutation of A Myth*, New York: Croom Helm, 1987, s. 422.

187 Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, London: Burnett Books, 1985, s. 242

188 Charles Darwin, *Life and Letter of Charles Darwin*, vol. 2, From Charles Darwin to J. Do Hooker, Mart 29, 1863.

189 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 298-99.

190 "Hoyle on Evolution", *Nature*, cilt 294, 12 Kasım 1981, s. 105.

191 H. Blum, *Time's Arrow and Evolution*, 158 (3d ed. 1968), cited in W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 304.

192 W. Stokes, *Essentials of Earth History*, 186 (4th ed. 1942); W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Thomas Nelson Co., Nashville, 1991, s. 305.

193 J. D. Thomas, *Evolution and Faith*, Abilene, TX, ACU Press, 1988, s. 81-82.

194 Robert Shapiro, *Origins: A Sceptics Guide to the Creation of Life on Earth*, New York, Summit Books, 1986, s.127.

195 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York, Simon & Schuster, 1984, s. 148.

196 Fred Hoyle, Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, s. 130.

197 Simpson, Sarah, 1999, "Life's First Scalding Steps", *Science News*, 155(2):25, Jan. 9.

198 *Fabbri Britannica Bilim Ansiklopedisi*, cilt 2, Sayı 22, s. 519.

199 Dawkins, Richard, 1996, *Climbing Mount Improbable*, New York: W.W. Norton, s. 282-283.

200 Alexander I. Oparin, *Origin of Life*, (1936) NewYork, Dover Publications, 1953 (Reprint), s. 196.

201 Klaus Dose, "The Origin of Life: More Questions Than Answers", *Interdisciplinary Science Reviews*, cilt 13, no. 4, 1988, s. 348.

202 Horgan, John, 1996, *The End of Science*, M. A. Addison-Wesley, s. 138.

203 Jeffrey Bada, "Life's Crucible", *Earth*, Şubat 1998, s. 40.

204 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California: 1979, s. 14.

205 Kevin Mc Kean, *Bilim ve Teknik*, Sayı 189, s. 7.

206 J. P. Ferris, C. T. Chen, "Photochemistry of Methane, Nitrogen and Water Mixture As a Model for the Atmosphere of the Primitive Earth", *Journal of American Chemical Society*, cilt 97:11, 1975, s. 2964.

207 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", *Bulletin of the American Meteorological Society*, cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330.

208 Richard B. Bliss & Gary E. Parker, *Origin of Life*, California, 1979, s. 25.

209 *Earth*, "Life's Crucible", Şubat 1998, s. 34.

210 *National Geographic*, "The Rise of Life on Earth", Mart 1998, s. 68.

211 W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited*, Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s.325.

212 Richard Dickerson, "Chemical Evolution", Scientific American, cilt 239:3, 1978, s. 74. (Kimyacı Richard E. Dickerson bunun nedenini şöyle açıklar: "Eğer protein ve nükleik asit polimerleri öncül monomerlerden oluşacaksa polimer zincirine her bir monomer bağlanışında bir molekül su atılması şarttır. Bu durumda suyun varlığının polimer oluşturmanın aksine ortamdaki polimerleri parçalama yönünde etkili olması gerçeği karşısında, sulu bir ortamda polimerleşmenin nasıl yürüyebildiğini tahmin etmek güçtür.")

213 S. W. Fox, K. Harada, G. Kramptiz, G. Mueller, "Chemical Origin of Cells", Chemical Engineering News, 22 Haziran 1970, s. 80.

214 Frank B. Salisbury, "Doubts about the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 336.

215 Paul Auger, De La Physique Theorique a la Biologie, 1970, s. 118.

216 Francis Crick, Life Itself: It's Origin and Nature, New York, Simon & Schuster, 1981, s. 88.

217 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 39.

218 John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, cilt 264, Şubat 1991, s. 119.

219 Homer Jacobson, "Information, Reproduction and the Origin of Life", American Scientist, Ocak 1955, s. 121.

220 Douglas R. Hofstadter, Gödel, Escher, Bach: An Eternal Golden Braid, New York: Vintage Books, 1980, s. 548.

221 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on Earth", Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78.

222 Cairns-Smith, Alexander G. 1985, "The First Organisms", Scientific American 252: 90, June.

223 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 351.

224 John Horgan, "In the Beginning", Scientific American, cilt 264,

Şubat 1991, s. 119.

225 G. F. Joyce, L. E. Orgel, "Prospects for Understanding the Origin of the RNA World", In the RNA World, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13.

226 Jacques Monod, Chance and Necessity, New York: 1971, s. 143.

227 Dover, Gabby L. 1999, Looping the Evolutionary loop, Review of the origin of life from the birth of life to the origin of language, Nature 399: 218.

228 Leslie E. Orgel, "The Origin of Life on the Earth", Scientific American, Ekim 1994, cilt 271, s. 78.

229 Horgan, John, 1996, The End of Science, M. A. Addison-Wesley, s. 139.

230 Pierre-P. Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 103.

231 Chandra Wickramasinghe, Interview in London Daily Express, 14 Ağustos 1981.

232 Frank Salisbury, "Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolution", American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 338.

233 Dean Kenyon, Davis Percical, Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins (Dallas: Haughton Publishing, 1993), s. 33.

234 Dean Kenyon, Percival Davis, Of Pandas and People, s. 117.

235 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, 1985, p. 145.

236 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London: Oxford University Press, 1971, p. 16.

237 Pere Alberch, "Problems with the Interpretation of Developmental Sequences", Systematic Zoology 34 (1): 46-58, 1985.

238 Raff, Rudolf A, The Shape of Life: Genes, Development and the Evolution of Animal Form, Chicago(1996): The University of Chicago Press.

239 Coates M. 1991, New palaeontological contributions to limb ontogeny and phylogeny. In: J. R. Hinchcliffe (ed.) Developmental Patterning of the Vertebrate Limb 325-337. New York: Plenum Press; Coates M. I. 1996. The Devonian tetrapod Acanthostega gunnari Jarvik: postcranial anatomy, basal tetrapod interrelationships and patterns of skeletal evolution, Transactions of the Royal Society of Edinburgh 87: 363-421.

240 Denton, Michael, Evolution: A Theory in Crisis (Bethesda, MA: Adler & Adler, 1985), s. 151, 154.

251 Fix, William, The Bone Peddlers: Selling Evolution (New York: Macmillan Publishing Co., 1984), s. 189.

242 Karen Hopkin, "The Greatest Apes", New Scientist, 15 Mayıs 1999, s. 27

243 Theodosius Dobzhansky, Genetics of the Evolutionary Process (1970), s. 17-18.

244 Pierre Paul Grasse, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 194.

245 Mike Benton, "Is a Dog More Like Lizard or a Chicken?" New Scientist, cilt 103, 16 Ağustos 1984, s. 19.

246 Paul Erbrich, "On the Probability of the Emergence of a Protein with a Particular Function", Acta Biotheoretica, vol. 34, 1985, s. 53.

247 Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", Trends in Biochemical Sciences, cilt 11, Temmuz 1986.

248 Christian Schwabe, "Theoretical Limitations of Molecular Phylogenetics and the Evolution of Relaxins", Comparative Biochemical Physiology, cilt 107 B, 1974, s. 171-172.

249 Christian Schwabe ve Gregory W. Warr, "A Polyphyletic View of Evolution", Perspectives in Biology and Medicine, cilt 27, İlkbahar 1984, s. 473.

250 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 290-291.

251 Hervé Philippe and Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life is Not Reliable", Journal of Molecular Evolution, vol 49, 1999, s. 510.

252 James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", Science, vol. 283, 1999, s. 2027.

253 Carl Woese, "The Universel Ancestor", Proceedings of the National Academy of Sciences, USA, 95, (1998) s. 6854.

254 Elizabeth Pennisi, "MICROBES, IMMUNITY, AND DISEASE: Is It Time to Uproot the Tree of Life?", Science, vol. 284, no. 5418, Issue of 21 May 1999, s. 1305-1307.

255 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing, 2000, s. 51.

256 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

257 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

258 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

259 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

260 Francisco J. Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, cilt 239, Eylül 1978, s. 64.

261 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp

262 S. R. Scadding, "Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory, cilt 5, Mayıs 1981, s. 173.

263The Merck Manual of Medical Information, Home edition, New Jersey: Merck & Co., Inc. The Merck Publishing Group, Rahway, 1997.

264 H. Enoch, Creation and Evolution, New York: 1966, s. 18-19.

265 Charles Darwin, Türlerin Kökeni, Onur Yayınları, 5. Baskı, Ankara 1996, s. 516.

266 R. Mcneill Alexander, "Biomechanics: Damper For Bad Vibrations", Nature, 20-27 Aralık 2001.

267 R. Mcneill Alexander, "Biomechanics: Damper For Bad Vibrations", Nature, 20-27 Aralık 2001.

268 Behe's Seminar in Princeton, 1997

269 G. G. Simpson, W. Beck, An Introduction to Biology, New York, Harcourt Brace and World, 1965, s. 241.

270 Ken McNamara, "Embryos and Evolution", New Scientist, vol. 12416, 16 Ekim 1999.

271 Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", American Scientist, cilt 76, Mayıs/ Haziran1988, s. 273.

272 Francis Hitching, The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong, New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204.

273 Elizabeth Pennisi, "Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered", Science, 5 Eylül 1997.

274 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, Tübitak yayınları, 8. Basım, s. 25.

275 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, s. 79.

276 Robart A. Wallace, Gerald P. Sanders, Robert J. Ferl, Biology, The Science of Life, Harper Collins College Publishers, s. 283.

277 D. Darnell, "Implications of RNA-RNA Splicing in Evolution of Eukaryotic Cells", Science, 1257, 1978, s. 202.

278 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayınları, Ankara, s. 79.

279 "Book Review of Symbiosis in Cell Evolution", Biological Journal of Linnean Society, vol. 18, 1982, s. 77-79.

280 D. Loyd, The Mitochondria of Microorganisms, 1974, s. 476.

281 Gray & Doolittle, "Has the Endosymbiant Hypothesis Been Proven?", Microbilological Review, vol. 30, 1982, s. 46.

282 Wallace-Sanders-Ferl, Biology: The Science of Life, 4th Edition, Harper Collins College Publishers, s. 94.

283 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, TÜBİTAK 12. Basım, Mayıs 1998, s. 153.

284 Whitfield, "Book Review of Symbiosis in Cell Evolution", Biological Journal of Linnean Society, 77-79 (1982), s. 18.

285 Milani, Bradshaw, Biological Science, A molecular Approach, D. C. Heath and Company, Toronto, s. 158.

286 David Attenborough, Life on Earth, Princeton University Press, Princeton, New Jersey, 1981, s. 20.

287 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara, Meteksan Yayınları, 1984, s. 8.

288 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 2, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s. 60-61.

289 "Ancient Alga Fossil Most Complex Yet", Science News, vol. 108 (20 Eylül 1975), s. 181.

290 Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 1, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s. 199.

291 E. C. Olson, The Evolution of Life, New York, The New American Library, 1965, s. 94.

292 Chester A. Arnold, An Introduction to Paleobotany, McGraw-Hill Publications in the Botanical Sciences, New York: McGraw-Hill Book Company, Inc., 1947, s. 7.

293 Chester A. Arnold, An Introduction to Paleobotany, McGraw-Hill Publications in the Botanical Sciences, New York: McGraw-Hill Book Company, Inc., 1947, s. 334.

294 N. F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, s. 1-2.

295 Daniel Axelrod, The Evolution of Flowering Plants, in The Evolution Life, s. 264-274 (1959)

296 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189.

297 Peter van Inwagen, Review about Michael Behe's Darwin's Black Box.

298 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Meteksan Yayıncılık, Ankara, 1995, 7. Baskı, s.475.

299 Norman Macbeth, Darwin Retried: An Appeal to Reason, Boston: Gambit, 1971, s. 101.

300 Cemal Yıldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayın Evi, Ocak 1989, s. 58-59.

301 Michael Behe, Darwin's Black Box, The Free Press, New York, 1996, s. 18.

302 Michael Behe, Darwin's Black Box, The Free Press, New York, 1996, s. 18-21

303 Michael Behe, Darwin's Black Box, The Free Press, New York, 1996. s. 31

304 J. R. P. Angel, "Lobster Eyes as X-ray Telescopes," Astrophysical Journal, 1979, no. 233,s. 364-373; Ayrıca bakınız B. K. Hartline (1980), "Lobster-Eye X-ray Telescope Envisioned", Science, no. 207, s. 47; alındığı yer: Michael Denton, Nature's Destiny, The Free Press, 1998, s. 354.

305 M. F. Land, "Superposition Images are Formed by Reflection in the Eyes of Some Oceanic Decapod Crustacea", Nature, 1976, vol. 263, 764-765.

306 Jeff Goldberg, "The Quivering Bundles That Let Us Hear", Seeing, Hearing and Smelling the World, A Report from the Howard Hughes Medical Institute, s. 38.

307 Veysel Atayman, "Maddeci 'Madde', Evrimci Madde", Evrensel, 13 Haziran 1999.

308 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, London: Burnett Books, 1985, s. 351.

309 Duane T. Gish, "The Mammal-like Reptiles", Impact, no. 102, Aralık 1981.

310 "Ear, Evolution of the", Grolier Electronic Publishing, Inc. Copyright 1995.

311 William E. Duruelleman & Linda Trueb, "The Gastric Brooding Frog", Megraw-Hill Book Com., 1986.

312 Encyclopædia Britannica, "Modern Materialism."

313 Werner Gitt, In the Beginning Was Information, CLV, Bielefeld, Germany, s. 107, 141.

314 George C. Williams, The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution, (ed. John Brockman), New York, Simon & Schuster, 1995, s. 42-43.

315 Pierre P. Grassé, The Evolution of Living Organisms, 1977, s. 168.

316 Alan Woods, Ted Grant. "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993.

317 Douglas Futuyma, Evolutionary Biology, 2. Baskı, Sunderland, MA: Sinauer, 1986, s. 3.

318 Alan Woods, Ted Grant, "Marxism and Darwinism", Reason in Revolt: Marxism and Modern Science, London: 1993.

319 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.

320 Hoimar Von Ditfudrth, Dinozorların Sessiz Gecesi, cilt 2, Çev. Veysel Atayman, 2. Baskı, İstanbul: Alan Yayıncılık, Mart 1995, s. 64.

321 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, Ankara: Meteksan Yayınları, 1984, s. 61.

322 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 61.

323 Prof. Ali Demirsoy, Kalıtım ve Evrim, s. 94.

324 Michael Behe, Darwin's Black Box, New York, The Free Press, 1996, s. 252-53.

325 Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi*, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447

326 Taşkın Tuna, *Uzayın Ötesi*, s.195

327 Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge, 1710, Works of George Berkeley,
vol.1, ed. A. Fraser, Oxford, 1871

328 Macit Gökberk, *Felsefe Tarihi*, s.263

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka

bizim hiçbir bilgimiz yok.

Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve

hikmet sahibi olansın.

(Bakara Suresi, 32)

CİLT-III

YARATILIŞ ATLASI

HARUN YAHYA

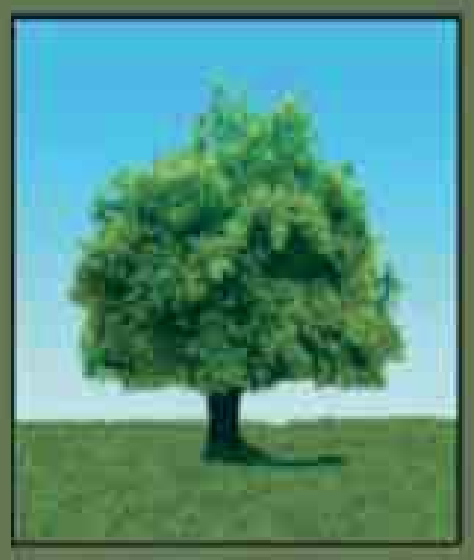

YAZAR HAKKINDA: Harun Yahya müstear ismini kullanan Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böylelikle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir. Nitekim yazarın, bugüne kadar 57 ayrı dile çevrilen yaklaşık 250 eseri, dünya çapında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Harun Yahya Külliyatı, -Allah'ın izniyle- 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

بسم الله الرحمن الرحيم

الله
رسول
محمد

Okuyucuya

- **Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir kısım ayrılması uygun görülmüştür.**
- **Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.**
- **Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.**
- **Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.**
- **Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.**
- **Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.**

Bu kitapta kullanılan ayetler, Ali Bulaç'ın hazırladığı
"Kur'an-ı Kerim ve Türkçe Anlamı" isimli mealden alınmıştır.

Birinci Baskı: Temmuz 2007 / İkinci Baskı: Ağustos 2008

ARAŞTIRMA
YAYINCILIK

Talatpaşa Mah. Emirgazi Caddesi İbrahim Elmas İşmerkezi
A Blok Kat 4 Okmeydanı - İstanbul Tel: (0 212) 222 00 88

Baskı: Entegre Matbaacılık
Sanayi Cad. No: 17 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0 212) 451 70 70

www.harunyahya.org - www.harunyahya.net

HARUN YAHYA

Cilt - IIII

YARATILIŞ ATLASI

Yazar ve Eserleri Hakkında

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar Adnan Oktar, 1956 yılında Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Daha sonra İstanbul Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde ve İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. 1980'li yıllardan bu yana, imani, bilimsel ve siyasi konularda pek çok eser hazırladı. Bunların yanı sıra, yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri bulunmaktadır.

Harun Yahya'nın eserleri yaklaşık 30.000 resmin yer aldığı toplam 45.000 sayfalık bir külliyattır ve bu külliyat 57 farklı dile çevrilmiştir.

Yazarın müstear ismi, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki peygamberin hatıralarına hürmeten, isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur. Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimiz (sav)'in de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinmiştir. Bu suretle, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı yöneltilen itirazları tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, Kuran'ın tebliğini dünyaya ulaştırmak, böyle-

likle insanları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve inkarcı sistemlerin çürük temellerini ve sapkın uygulamalarını gözler önüne sermektir.

Nitekim Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna Hersek'e, İspanya'dan Brezilya'ya, Malezya'dan İtalya'ya, Fransa'dan Bulgaristan'a ve Rusya'ya kadar dünyanın daha pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca, Malayca, Bengoli, Sırpça, Bulgarca, Çince, Kishwahili (Tanzanya'da kullanılıyor), Hausa (Afrika'da yaygın olarak kullanılıyor), Dhivelhi (Mauritus'ta kullanılıyor), Danimarkaca ve İsveçce gibi pek çok dile çevrilen eserler, yurt dışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu eserlerdeki hikmetli, özlü, kolay anlaşılır ve samimi üslubun, akılcı ve ilmi yaklaşımın farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki etme, kesin netice verme, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Bu eserleri okuyan ve üzerinde ciddi biçimde düşünen insanların, artık materyalist felsefeyi, ateizmi ve diğer sapkın görüş ve felsefelerin hiçbirini samimi olarak savunabilmeleri mümkün değildir. Bundan sonra savunsalar da ancak duygusal bir inatla savunacaklardır, çünkü fikri dayanakları çürütülmüştür. Çağımızdaki tüm inkarcı akımlar, Harun Yahya Külliyatı karşısında fikren mağlup olmuşlardır.

Kuşkusuz bu özellikler, Kuran'ın hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır. Yazarın kendisi bu eserlerden dolayı bir övünme içinde değildir, yalnızca Allah'ın hidayetine vesile olmaya niyet etmiştir. Ayrıca bu eserlerin basımında ve yayınlanmasında herhangi bir maddi kazanç hedeflenmemektedir.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda, insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasını teşvik etmenin de, çok önemli bir hizmet olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanların zihinlerini bulandıran, fikri karmaşa meydana getiren, kuşku ve tereddütleri dağıtmada, imanı kurtarmada güçlü ve keskin bir etkisi olmadığı genel tecrübe ile sabit olan kitapları yaymak ise, emek ve zaman kaybına neden olacaktır. İmanı kurtarma amacından ziyade, yazarının edebi gücünü vurgulamaya yönelik eserlerde bu etkinin elde edilemeyeceği açıktır. Bu konuda kuşkusu olanlar varsa, Harun Yahya'nın eserlerinin tek amacının dinsizliği çürütmek ve Kuran ahlakını yaymak olduğunu, bu hizmetteki etki, başarı ve samimiyetin açıkça görüldüğünü okuyucuların genel kanaatinden anlayabilirler.

Bilinmelidir ki, dünya üzerindeki zulüm ve karmaşaların, Müslümanların çektikleri eziyetlerin temel sebebi dinsizliğin fikri hakimiyetidir. Bunlardan kurtulmanın yolu ise, dinsizliğin fikren mağlup edilmesi, iman hakikatlerinin ortaya konması ve Kuran ahlakının, insanların kavrayıp yaşayabilecekleri şekilde anlatılmasıdır. Dünyanın günden güne daha fazla içine çekilmek istendiği zulüm, fesat ve kargaşa ortamı dikkate alındığında bu hizmetin elden geldiğince hızlı ve etkili bir biçimde yapılması gerektiği açıktır. Aksi halde çok geç kalınabilir.

Bu önemli hizmette öncü rolü üstlenmiş olan Harun Yahya Külliyatı, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

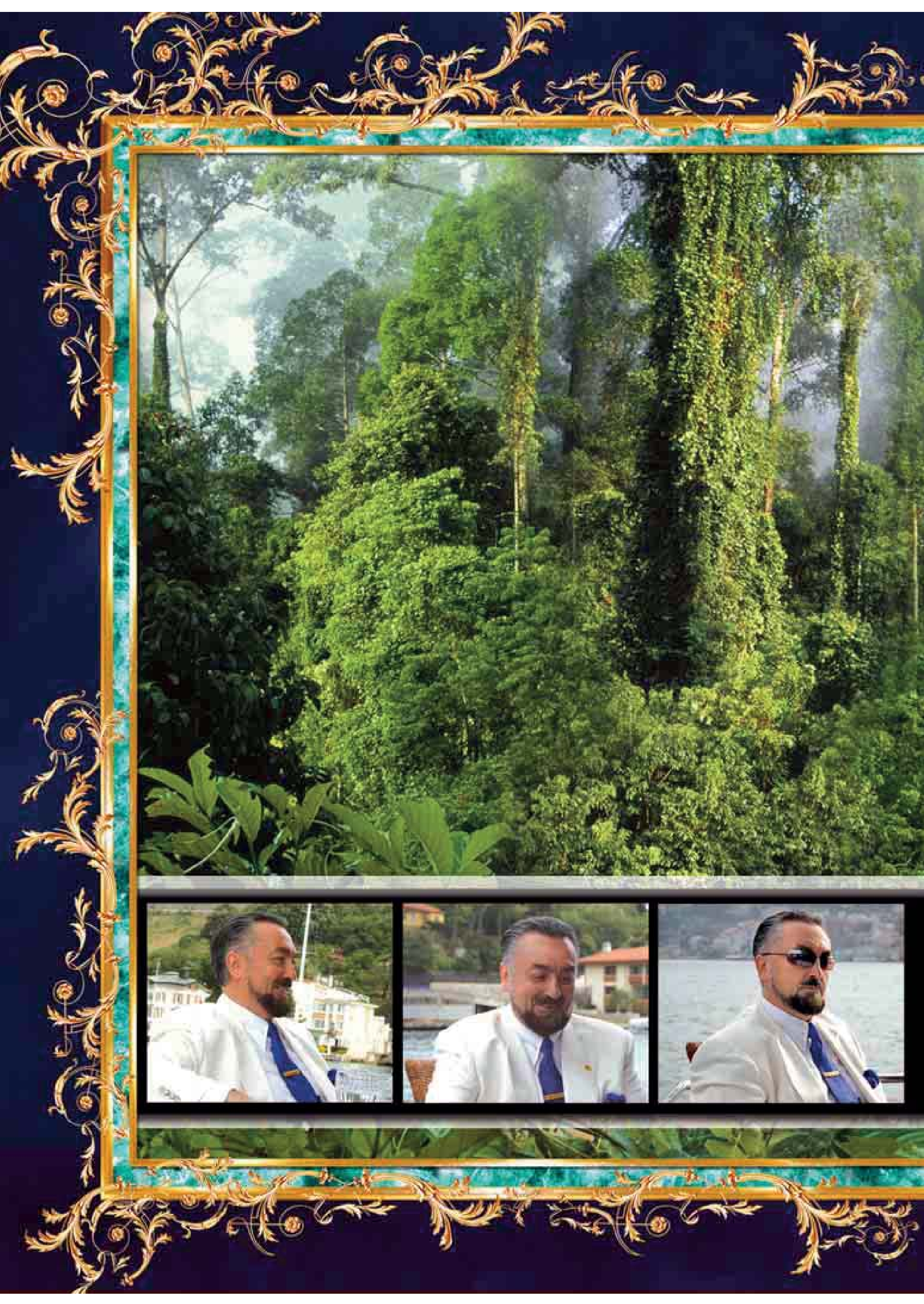

Paradiz Atlası

Harun Yahya

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ 12

EVRİMCİLERİN ARA GEÇİŞ FORMU ÇIKMAZI 16

KAMBRİYEN DÖNEMİ FOSİLLERİ VE TÜRLERİN YARATILIŞI 17

BİR KISIM MEDYANIN "KAYIP HALKA BULUNDU" MANŞETLERİ BİLİM DIŞI BİR ALDATMACADIR 19

DARWIN'İN MANTIK VE BİLİM DIŞI FORMÜLÜ 22

KARA HAYVANLARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 28

KAPLAN KAFATASI 30
SIRTLAN KAFATASI 32
AND AYISI KAFATASI 34
ALTIN MAYMUN KAFATASI 36
ANTİLOP KAFATASI 38
KURT KAFATASI 40
KIR KURDU KAFATASI 42
TAVŞAN KAFATASI 44
TİLKİ KAFATASI 46
RAKUN KAFATASI 48
TİMSAH KAFATASI 50
SIRTLAN KAFATASI 52
ZEBRA KAFATASI 54
ANTİLOP KAFATASI 56
KAPLAN KAFATASI 58
ANTİLOP KAFATASI 60
KAPLAN KAFATASI 62
KAPLAN KAFATASI 64
KAPLAN KAFATASI 66
KURT KAFATASI 68
SIRTLAN KAFATASI 70
SIRTLAN KAFATASI 72
GELİNCİK KAFATASI 74
KUTUP PORSUĞU KAFATASI 76
KAPLAN KAFATASI 78
GELİNCİK KAFATASI 80
BENEKLİ GEYİK KAFATASI 82
YER KÖPEĞİ KAFATASI 84
YABAN DOMUZU KAFATASI 86
KUTUP PORSUĞU KAFATASI 88
ANTİLOP KAFATASI 90
TİBET KUM TİLKİSİ KAFATASI 92
BOZAYI KAFATASI 94
PANDA KAFATASI 96
GRİ KURT KAFATASI 98
BALIKÇI SANSAR KAFATASI 100
SIRTLAN KAFATASI 102
KUTUP PORSUĞU KAFATASI 104
TİMSAH 106
KURBAĞA 108
SEMENDER LARVASI 110
TİMSAH 112
FİL DİŞİ 114

DENİZ CANLILARINA AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 116

MENE MACULATA (MENE BALIĞI) 118
DENİZ YILDIZI 120
USKUMRU 122
MÜREKKEP BALIĞI 124
MERSİN BALIĞI 126
ZARGANA 128
DENİZ YILDIZI 130
ASKER BALİĞI 132
ZARGANA 134
COELACANTH 136
ENGEREK BALIĞI 138
KEMAN VATOZU 140
ZARGANA 142
YILAN BALIĞI 144
MÜREKKEP BALIĞI 146
KEDİ BALIĞI 148

ISTAKOZ VE UÇAN BALIK 150
VATOZ 152
ZARGANA 154
MÜREKKEP BALIĞI 156
KARİDES 158
KEDİ BALIĞI 160
KEMAN VATOZU 162
KARİDES 164
COELACANTH 166
VATOZ 168
KEREVİT 170
DENİZ KESTANESİ 172
VATOZ 174
SERRANIDAE (HANİ BALIĞI) 176
UÇAN BALIK 178
KUM BALIĞI 180
YILAN BALIĞI 182
ELOPIDAE (KADIN BALIĞI) 184
SYNGATHODEI (PÜRTÜKLÜ DENİZ İĞNESİ) 186
ATNALI YENGECİ 188
KUM BALIĞI 190
ELOPIDAE (KADIN BALIĞI) 192
ZARGANA 194
YILAN YILDIZI 196
YILAN BALIĞI 198
KUM BALIĞI 200
YENGEÇ 202
KARİDES 204
KUM BALIĞI 206
DENİZ YILDIZI 208
CICHLIDAE 210
CENTRISCUS (ÇULLUK BALIĞI) 212
DENİZ HIYARI 214
DENİZ YILDIZI 216
MERCAN 218
PERCOPSIDAE 220
İSTİRİDYE KABUĞU 222
UÇAN BALIK 224
MERCAN 226
MERSİN BALIĞI 228
CENTRISCUS (ÇULLUK BALIĞI) 230
MÜREKKEP BALIĞI 232
VATOZ 234
MÜREKKEP BALIĞI 236
ZIRHLI ISTAKOZ 238
MANTİS ISTAKOZU 240
BALON BALIĞI 242
ISTAKOZ 244
IŞILDAK BALIĞI 246
MANTİS ISTAKOZU 248
BALON BALIĞI 250
VATOZ 252
DENİZ ZAMBAĞI 254
MANTİS ISTAKOZU 256
BALON BALIĞI 258
ÇAMUR BALIĞI 260
DENİZ ATI 262
COELACANTH 264
VATOZ 266
KEMAN VATOZU 268
DENİZ İĞNESİ 270
BALON BALIĞI 272
ZARGANA 274
MANTİS ISTAKOZU 276
BALON BALIĞI 278
MÜREKKEP BALIĞI 280
SARDALYA 282
MANTİS ISTAKOZU-YILAN BALIĞI 284
BALON BALIĞI 286
ZARGANA 288
MANTİS ISTAKOZU 290
KEMAN VATOZU 292
USKUMRU 294
ZARGANA 296
ELOPIDAE (KADIN BALIĞI) 298
ALBULIDAE (KILÇIKLI BALIK) 300
TESTERELİ VATOZ 302
DENİZ KESTANESİ 304
KEDİ BALIĞI 306

BİTKİLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 308

MELENGİÇ TOHUMU 310
SEKOYA KOZALAĞI 312
SARMAŞIK EĞRELTİ OTU 314
ALLOPHYLLUM YAPRAĞI 316
KAVAK YAPRAĞI 318
YALANCI SERVİ YAPRAĞI 320
SUMAK YAPRAĞI 322
SÜTLEĞEN YAPRAĞI 324
BALON ASMASI 326
KAVAK YAPRAĞI 328
MEŞE YAPRAĞI 330
SÖĞÜT YAPRAĞI 332
EĞRELTİ OTU 334
KAYIN AĞACI YAPRAĞI 336
EĞRELTİ OTU 338
HANIMELİ YAPRAĞI 340
EĞRELTİ OTU 342
HUŞ YAPRAĞI 344

EĞRELTİ OTU 346
HANIMELİ YAPRAĞI. 348
HUŞ YAPRAĞI 350
SABUN AĞACI YAPRAĞI 352
SABUN AĞACI YAPRAĞI 354
SABUN AĞACI YAPRAĞI 356
EĞRELTİ OTU 358

BÖCEKLERE AİT FOSİL ÖRNEKLERİ 360

KARINCA 362
SIÇRAYAN ÖRÜMCEK 363
KELEBEK LARVASI 364
ARCHAEOGNATHA (TÜYLÜ KUYRUK) . .365
SIÇRAYAN ÖRÜMCEK 366
SIÇRAYAN ÖRÜMCEK 367
ÇARPILI ÖRÜMCEK VE SİNEK 368
ÖRÜMCEK 369
KABUK BİTİ 370
YABAN ARISI 371
GAL SİNEĞİ 372
SUİKASTÇİ BÖCEK 373
BİR TÜR BİTKİ BÖCEĞİ (DASCILLIDAE) . .374
HAMAM BÖCEĞİ 375
TEKE BÖCEĞİ 376
TENEBRIO (UN KURDU) 377
TIRTIL 378
ENICOCEPHALID 379
AMFİPOT 380
MANTİS, PEDİLİD BÖCEĞİ, MANTAR SİVRİSİNEĞİ 381
AĞAÇ KABUĞU BİTİ 382
PARLAK KINKANATLI (NITIDULIDAE) . . .383
ÇEKİRGE 384
KAMBUR SİNEK 385
DANS SİNEĞİ 386
İŞÇİ KARINCA 387
DANS SİNEĞİ 388
ELATERIDAE (TAKLA BÖCEĞİ) 389
GÜVE SİNEĞİ 390
ASALAK YABAN ARISI 391
UZUN BACAKLI SİNEK 392
ÖRÜMCEK 393
GÜVE 394
KELEBEK LARVASI 395
RAPHIDIOPTERA (DEVE SİNEĞİ) LARVASI 396
ÖRÜMCEK 397
ARCHAEOGNATHA (TÜYLÜ KUYRUK) . .398
ASALAK ARI 399
PHASMATIDAE (CADI ÇEKİRGESİ) 400
KELEBEK LARVASI 401
KÜREMSİ ÖRÜMCEK 402
ELATERIDAE (TAKLA BÖCEĞİ) 403
AĞUSTOS BÖCEĞİ LARVASI 404
AĞUSTOS BÖCEĞİ 405
YUSUFÇUK 406
CIRCIR BÖCEĞİ 408
ÇEKİRGE 410
HAMAM BÖCEĞİ 412
ÇEKİRGE 414
YAPRAK ZARARLISI 415
HAMAM BÖCEĞİ 416
BIBIONIDAE (TÜYLÜ SİVRİSİNEK) 417
YUSUFÇUK 418
YUSUFÇUK 420
CIRCIR BÖCEĞİ 422
HAMAM BÖCEĞİ 423
ÇAYIR ÇEKİRGESİ 424
YUSUFÇUK LARVASI 426
MAYIS SİNEĞİ 427
MAYIS SİNEĞİ 428
GERRIDAE (SUDA KOŞAN) 429
PENTATOMIDAE (KALKANLI TAHTAKURUSU) 430
ÇAYIR ÇEKİRGESİ 431
CIRCIR BÖCEĞİ 432
YABAN ARISI 433
PLANTHOPPER (BİTKİ BÖCEĞİ). 434
MAYIS SİNEĞİ 435
KIR CIRCIRI 436
MAYIS SİNEĞİ 437
ÖRÜMCEK 438
MAYIS SİNEĞİ 439
ÇAYIR ÇEKİRGESİ 440
CIRCIR BÖCEĞİ 441
MAYIS SİNEĞİ LARVASI 442
ÇAYIR ÇEKİRGESİ 443
ÖRÜMCEK 444
YUSUFÇUK 445
YABAN ARISI 446
MAYIS SİNEĞİ LARVASI 447
MAYIS SİNEĞİ LARVASI 448
MAYIS SİNEĞİ 449

BİR ZAMANLAR DARWINİZM 450
GİRİŞ 452
DARWINİZM'İN YIKILAN EFSANELERİ VE BİLİMİN DOĞRU TANIMI 462
BİR ZAMANLAR YAŞAM BASİT SANILIYORDU 470
BİR ZAMANLAR FOSİLLER EVRİMİN KANITI SANILIYORDU 480
BİR ZAMANLAR KAYIP HALKA ARANIYORDU 490
BİR ZAMANLAR BİYOLOJİK BİLGİ BİLİNMİYORDU 497
BİR ZAMANLAR EVRİME "EMBRİYOLOJİK KANIT VAR" SANILIYORDU 503
BİR ZAMANLAR HATALI ÖZELLİKLER HİKAYESİ VARDI 508
BİR ZAMANLAR "HURDA DNA" MASALI VARDI 516
BİR ZAMANLAR TÜRLERİN KÖKENİ "TÜRLEŞME" SANILIYORDU 523
BİR ZAMANLAR AT SERİLERİ SENARYOSU VARDI 533
BİR ZAMANLAR "BİBERLİ KELEBEKLER" HİKAYESİ VARDI 542
YAKIN ZAMANA KADAR DİNOKUŞ MASALLARI VARDI 549
SONSÖZ 555

SOSYAL SİLAH DARWINİZM 560
GİRİŞ 562
SOSYAL DARWINİZM 564
MALTHUS'TAN DARWIN'E MERHAMETSİZLİĞİN TARİHİ 573
DARWIN'İN TAKİPÇİSİ "HIRSIZ BARONLAR" 580
SOSYAL DARWINİZM VE KAYIRILMIŞ IRKLAR YALANI 589
DARWINİZM-NAZİZM KOALİSYONUNUN SONUCU: 40 MİLYON ÖLÜ 619
SOSYAL DARWINİSTLERİN KISIRLAŞTIRMA VE ÖLDÜRME YASALARI 632
KADINLARI AŞAĞI GÖREN BİR TEORİ 654
DARWINİZM VE AHLAKİ ÇÖKÜNTÜ 660
EVRİMSEL PSİKOLOJİ YANILGISI 673
SONUÇ 683

HAYALİN DİĞER ADI: MADDE 688
ÖNSÖZ 690
MADDENİN ARDINDAKİ SIR KONUSU, VAHDET-İ VÜCUT DEĞİLDİR 691
GİRİŞ 693
DÜNYA HAYATININ BEYNİMİZDE OLUŞTUĞU, TEKNİK BİR GERÇEKTİR 695
MADDENİN GERÇEĞİ NEDEN ÖNEMLİ BİR KONUDUR? 747
ZAMAN DA BİR ALGIDIR 768
SONSUZ ZAMAN ALLAH'IN HAFIZASINDA SAKLIDIR 783
MADDENİN GERÇEĞİ KONUSUNA GELEN İTİRAZLARA CEVAPLAR 794
SONUÇ: GERÇEKLERDEN KAÇILMAZ 824
MADDENİN SIRRINI ÖĞRENENLER BÜYÜK BİR HEYECAN YAŞIYORLAR 826

GİRİŞ

54-37 milyon yıllık kavak yaprağı fosilinin günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı bulunmamaktadır.

Bir bitki ya da hayvanın eski jeolojik çağlardan bu yana yer kabuğunda korunmuş olan kalıntılarına ya da izlerine fosil denir. Yeryüzünün her tarafından derlenmiş olan fosiller, dünyanın ilk dönemlerinden bu yana yeryüzünde yaşamış canlılar hakkında bilgi veren en önemli kaynaklardan biridir. Fosillerin araştırılması, günümüzde yaşayan canlıların eski formları hakkında olduğu gibi, soyu tükenmiş hayvanlar ve bitkiler konusunda da bilgilenmemizi sağlar. Bu bilgiler sayesinde, hangi zaman dilimlerinde hangi canlıların yaşadığı, bu canlıların özelliklerinin neler olduğu, günümüzdeki canlılara benzeyip benzemedikleri gibi konular da öğrenilmiş olur.

Günümüzde geçersizliği bilimsel bulgularla kesin olarak ortaya konmuş olan Darwin'in evrim teorisine göre, canlılar tek bir sözde ortak atadan geliyordu. Darwin ve takipçileri, birbirinden çok farklı sayısız canlı türünün ortaya çıkışının, çok uzun bir zaman içinde birbirine eklenen küçük değişimlerle olduğunu iddia ediyorlardı. Teorinin bilim dışı iddialarına göre, kör tesadüfler ilk önce tek hücreli canlıyı meydana getirmişti. Yine tesadüflerle oluşan ve birleşmeye karar veren hücreler daha sonra, milyonlarca yıl içinde önce omurgasız deniz canlılarına, sonra balıklara dönüşmüşlerdi. Balıklar ise bir müddet sonra karaya çıkarak sürüngenleri oluşturmuşlardı. Kuşlar ve memeliler de sözde sürüngenlerden evrimleşmişlerdi.

Eğer bu iddia doğru olsaydı, tarihte, farklı canlı türlerini birbirine bağlayacak çok sayıda "ara tür" yaşamış olması gerekirdi. Örneğin sürüngenler eğer gerçekten kuşlara evrimleşselerdi, tarihte milyarlarca yarı kuş-yarı sürüngen canlının yaşamış olması gerekirdi. Aynı şekilde yarı omurgasız yarı balık, yarı balık yarı sürüngen birçok ara canlı daha var olmalıydı. Ve bu ara canlılar, henüz tamamlanmamış, eksik organlara ve yapılara sahip olma-

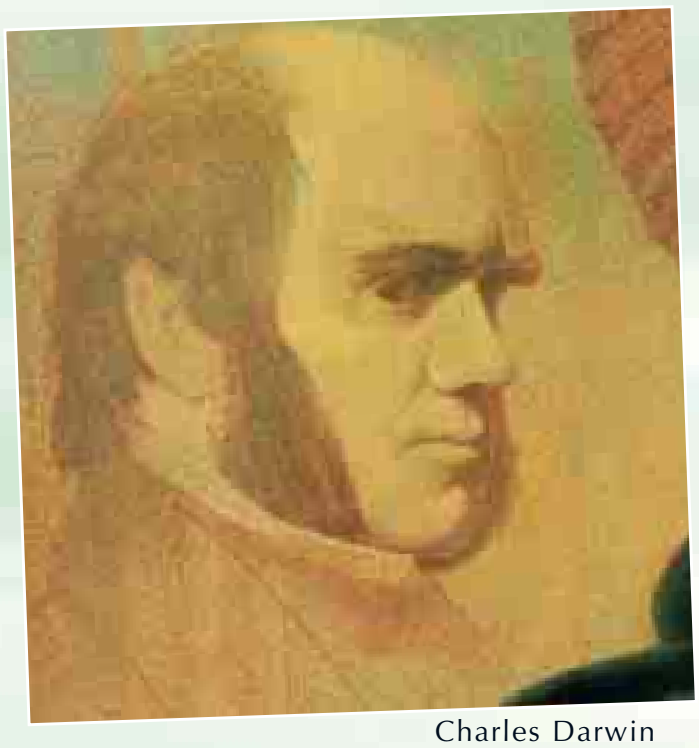

Charles Darwin

lıydı. Üstelik eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışsa, bunların sayılarının ve türlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması, fosillerine de dünyanın dört bir yanında rastlanması gerekirdi.

Darwin bu hayali canlılara "ara geçiş formları" adını verdi. Teorisini ispatlamak içinse, bu ara geçiş formlarının kalıntılarının fosil kayıtlarında mutlaka bulunması gerektiğini biliyordu. Darwin, neden birçok ara geçiş formu olması gerektiğini şöyle açıklamıştı:

> Tüm yaşayan türler –her cinsin atasıyla birlikte-, bugün yaşamakta olan türlerin evcil ve vahşi varyasyonları arasındaki farktan daha büyük olmayan farklarla bağlantılı olmalıdırlar.[1]

Darwin'in kastettiği şudur: Günümüzde yaşayan bir canlı türünün varyasyonları (örneğin cins bir köpek ile bir sokak köpeği) arasında ne kadar az fark varsa, hayali evrim süreci içinde birbirini izlediği iddia edilen "ata" ve "torun"lar arasında da o kadar az fark olmalıdır. Dolayısıyla, Darwin'in de belirttiği gibi evrim, eğer gerçekten var olsaydı, "çok küçük kademeli değişimlerle" ilerleyecekti. Mutasyona uğrayan bir canlıdaki değişiklik çok küçük olacaktı. Ayakların kanatlara, solungaçların akciğerlere, yüzgeçlerin ayaklara dönüşmesi gibi büyük değişimlerin meydana gelebilmesi için ise, milyonlarca küçük değişimin yine milyonlarca yıl içinde birikmesi gerekecekti. Bu süreç ise, milyonlarca ara form oluşmasına neden olacaktı. Darwin, bu açıklamasından sonra şu sonuca varmıştır:

> Yaşayan veya soyu tükenmiş tüm türler arasındaki ara ve geçiş bağlantılarının sayısı inanılmaz derecede büyük olmalıdır.[2]

50 milyon yıllık kel turna balığı fosili, söz konusu canlıların on milyonlarca yıldır değişmediklerinin delilidir.

Danimarka'da elde edilen bu yengeç fosillerinin özelliği, yılın belli dönemlerinde yeryüzüne çıkan yuvarlak taşlar içinde bulunmalarıdır. Bu özellikleri nedeniyle, "yengeç topları" olarak da adlandırılan söz konusu fosiller, çoğunlukla Oligosen dönemine (37 - 23 milyon yıl) aittir.

150 YILDIR YAPILAN FOSİL ARAŞTIRMALARINDA TEK BİR ARA GEÇİŞ FOSİLİ BULUNAMAMIŞTIR

Charles Doolittle Walcott

Burgess Shale bölgesinde, en eski kompleks canlıların yaklaşık 65.000 kadar örneğini toplayan Charles Doolittle Walcott, tarihin en büyük bilim sahtekarlıklarından birinin sahibidir. Kambriyen döneminde yaşamış canlılara ait bulduğu fosillerin evrim teorisini tümüyle ortadan kaldıracak büyük bir delil olduğunu bildiğinden, bunları tam 70 yıl, müdürü olduğu Smithsonian Müzesi'nde saklamıştır. Darwinistlerin geçmişi bu ve benzeri sahtekarlıklarla doludur. Yaklaşık 150 yıldır yapılan araştırmalarda evrimi destekleyen bir tek bulgunun bile elde edilememiş olması, Darwinistleri türlü sahtekarlıklara yöneltmiştir.

Darwin Türlerin Kökeni kitabının başka bölümlerinde de aynı gerçeği dile getirmiştir:

> Eğer teorim doğruysa, *türleri birbirine bağlayan sayısız ara-geçiş türleri mutlaka yaşamış olmalıdır...* Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir.[3]

Ancak bu satırları yazan Darwin, bu ara formların fosillerinin bir türlü bulunamadığının da farkındaydı. Bunun teorisi için büyük bir açmaz oluşturduğunu görüyordu. Bu yüzden, kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştı:

> Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, *neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz?* Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz... *Niçin her jeolojik yapı ve her tabaka böyle bağlantılarla dolu değil?* Jeoloji iyi derecelendirilmiş bir süreç ortaya çıkarmamaktadır ve *belki de bu benim teorime karşı ileri sürülecek en büyük itiraz olacaktır*.[4]

Darwin'in bu büyük açmaz karşısında öne sürdüğü tek açıklama ise, o dönemdeki fosil kayıtlarının yetersiz olduğuydu. Fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, kayıp ara formların mutlaka bulunacağını iddia etmişti. Ne var ki Darwin'in bu ön görüsü hiçbir zaman doğrulanmadı.

150 yıldır yapılan fosil araştırmaları, Darwin'in ve onu izleyen evrimcilerin boş yere umutlandıklarını göstermiş ve bir tek ara geçiş formuna ait fosil bulunamamıştır. Günümüzde dünyanın her yerinde, binlerce müzede ve koleksiyonda 100 milyonu aşkın fosil bulunmaktadır. Bu fosillerin hepsi birbirlerinden kesin hatlarla ayrılan, özgün yapılara sahip türlere aittir. Evrimcilerin ümitle aradıkları yarı balık-yarı amfibi, yarı dinozor-yarı kuş, yarı maymun-yarı insan ve benzeri canlıların fosillerine kesinlikle rastlanmamıştır.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden paleontolog Niles Eldredge ve antropolog Ian Tattersall fosil kayıtlarının canlılık tarihini anlamak için yeterli olduğunu ve bu kayıtların evrim teorisini hiçbir şekilde desteklemediğini şöyle açıklarlar:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in Türlerin Kökeni'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen t*üm paleontolojik araştırmalar sonucunda, fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir. Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir.*[5]

Bu evrimci bilim adamlarının da belirttikleri gibi yaşamın gerçek tarihini fosil kayıtlarında görmek mümkündür ve bu tarihte ara geçiş formları yoktur. Başka bilim adamları da ara geçiş formlarının bulunmadığını kabul etmektedirler. Örneğin Indiana Moleküler Biyoloji Enstitüsü Müdürü Rudolf A. Raff ve Indiana Üniversitesi'nden araştırmacı Thomas C. Kaufmann şöyle demektedir:

> Fosil türleri arasında ataların ya da ara geçiş formlarının eksikliği, erken metazoan (çok hücreli hayvan) tarihinin garip bir özelliği değildir. Bu boşluklar geneldir ve tüm fosil kayıtları boyunca hakimdir.[6]

Fosil kayıtlarında milyarlarca yıl önce yaşamış olan bakterilerin dahi fosilleri korunmuştur. Buna rağmen, hayali ara geçiş formlarına ait tek bir tane bile fosilin bulunamamış olması dikkat çekicidir. Karıncalardan bakterilere, kuşlardan çiçekli bitkilere kadar birçok canlı türünün fosilleri mevcuttur. Soyu tükenmiş canlıların dahi fosilleri o kadar kusursuzca korunmuştur ki, günümüzde görmediğimiz bu canlıların nasıl bir yapıya sahip olduklarını anlamamız mümkün olabilmektedir. Bu kadar zengin fosil kaynaklarının içinde, bir tane dahi ara geçiş formunun bulunmaması ise, fosil kayıtlarının eksikliğini değil, evrim teorisinin geçersizliğini gösterir.

Dünyanın dört bir yanından sürekli yeni fosil örnekleri elde edilmektedir. Bugüne kadar elde edilen fosillerin sayısı yüz milyonu geçmiştir. Bu fosiller, pek çok bilimsel kuruluş ve akademide detaylı incelemeye tabi tutulmaktadır. Tüm bu çalışmalar neticesinde bir tane bile, evrime delil olarak sunulabilecek ara geçiş canlısı fosili bulunmamıştır.

EVRİMCİLERİN ARA GEÇİŞ FORMU ÇIKMAZI

Önceki sayfalarda belirttiğimiz gibi evrimciler, canlıların birbirinden kademe kademe evrimleşerek türediği iddialarını doğrulayabilmek için fosil kalıntılarına başvururlar. Ancak bugün fosil kayıtlarının %99'u ortaya çıkarılmış olmasına rağmen evrim iddiasına destek olarak öne sürebildikleri tek bir delil bile yoktur. Bu nedenle teorilerine delil oluşturabilmek için kimi evrimciler kendileri fosil üretmeye çalışmış, sonradan bunların sahtekarlık veya çarpıtma ürünü olduğu anlaşılmıştır. Günümüzde yeryüzü katmanlarındaki fosiller, canlıların ilk yaratıldıklarından beri kusursuzca var olduklarını doğrulamaktadır. Glasgow Üniversitesi paleontoloji profesörü T. Neville George, bu gerçeği yıllar önce şu şekilde kabul etmiştir:

> Fosil kayıtlarının (evrimsel) zayıflığını ortadan kaldıracak bir açıklama yapmak artık mümkün değildir. Çünkü elimizdeki fosil kayıtları son derece zengindir ve yeni keşiflerle yeni türlerin bulunması imkansız gözükmektedir... Her türlü keşfe rağmen fosil kayıtları hala (türler arası) boşluklardan oluşmaya devam etmektedir.[7]

Harvard Üniversitesi'nden paleontolog Niles Eldredge ise, Darwin'in "Fosil kayıtları yetersiz, ara formları o yüzden bulamıyoruz" iddiasının geçerli olmadığını şöyle açıklamaktadır:

> Tüm deliller, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu sonucun doğru olduğunu göstermektedir: (Fosil kayıtlarında) gördüğümüz boşluklar, hayatın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır, bunlar yetersiz bir fosil birikiminin sonucu değildir.[8]

Çoğu insan, fosil kayıtlarından söz edildiğinde, bu kayıtlarla Darwin'in teorisi arasında olumlu bir bağlantı olduğu şeklinde yanlış bir izlenime kapılmaktadır. Bu yanılgıdan *Science* dergisindeki bir makalede şöyle bahsedilir:

> Evrimsel biyoloji ve paleontoloji alanlarının dışında kalan çok sayıda iyi eğitimli bilim adamı, n*e yazık ki, fosil kayıtlarının Darwinizm'e çok uygun olduğu gibi bir yanlış fikre kapılmıştır.* Bu büyük olasılıkla ikincil kaynaklardaki olağanüstü basitleştirmeden kaynaklanmaktadır; alt seviye ders kitapları, yarı-popüler makaleler vs... Öte yandan büyük olasılıkla biraz taraflı düşünce de devreye girmektedir. Darwin'den sonraki yıllarda, onun taraftarları bu yönde (fosiller alanında) gelişmeler elde etmeyi ummuşlardır. Bu gelişmeler elde edilememiş, ama yine de iyimser bir bekleyiş devam etmiş ve bir kısım hayal ürünü fanteziler de ders kitaplarına kadar girmiştir.[9]

Amerikalı paleontolog S. M. Stanley de, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçeğin bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

> Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. İlgi çekici olan, birtakım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur.[10]

EVRİMCİLERİN SAHTE DELİLLERİ

Milyonlarca gerçek fosilin karşısında evrimcilerin delil iddiasıyla halka sunduğu fosiller sahtekarlık, saptırma, göz boyama ve aldatmacadan ibarettir. Örneğin;

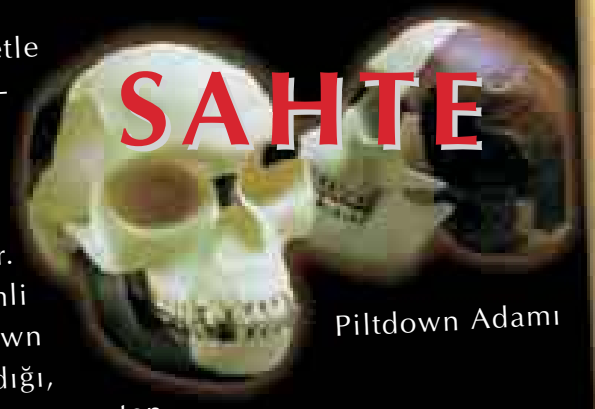

Piltdown Adamı

- Darwinistlerin yıllarca hararetle savundukları, basın yayın organlarından ders kitaplarına kadar her yerde halka büyük delil olarak tanıttıkları Piltdown Adamı, sahtekarlık örneklerinden biridir. 40 yıl boyunca evrimin en önemli delili olarak tanıtılan "Piltdown Adamı"nın aslında hiç var olmadığı, fosilin, insana ait bir kafatasına orangutan çenesi eklenerek elde edilen bir "sahte delil"den ibaret olduğu,

- Evrimciler tarafından Nebraska Adamı adıyla evrime delil olarak tanıtılan tek bir diş fosilinin gerçekte bir yaban domuzuna ait olduğu,

- "At Serisi" diye tanıtılan sahte dizilimdeki fosillerin, geçmişte farklı devirlerde ve farklı coğrafyalarda yaşamış bağımsız canlı türlerinden ibaret olduğu,

- *Ramapithecus* fosili ve *Australopithecus* serisinin geçmişte yaşamış ve soyu tükenmiş maymun türlerinden ibaret olduğu, bu fosilllerin tamamen göz boyamaya yönelik biçimde resmedildikleri,

- Haeckel tarafından ortaya atılan ve sözde evrim sırasında geçirilen evrelerin anne karnında bebeğin gelişimi sırasında tekrar ettiği tezine dayanak olarak sunulan çizimlerin tamamen sahtekarlıktan ibaret olduğu anlaşılmış ve Darwinistlerin ellerinde, teorilerini savunabilecekleri hiçbir malzeme kalmamıştır.

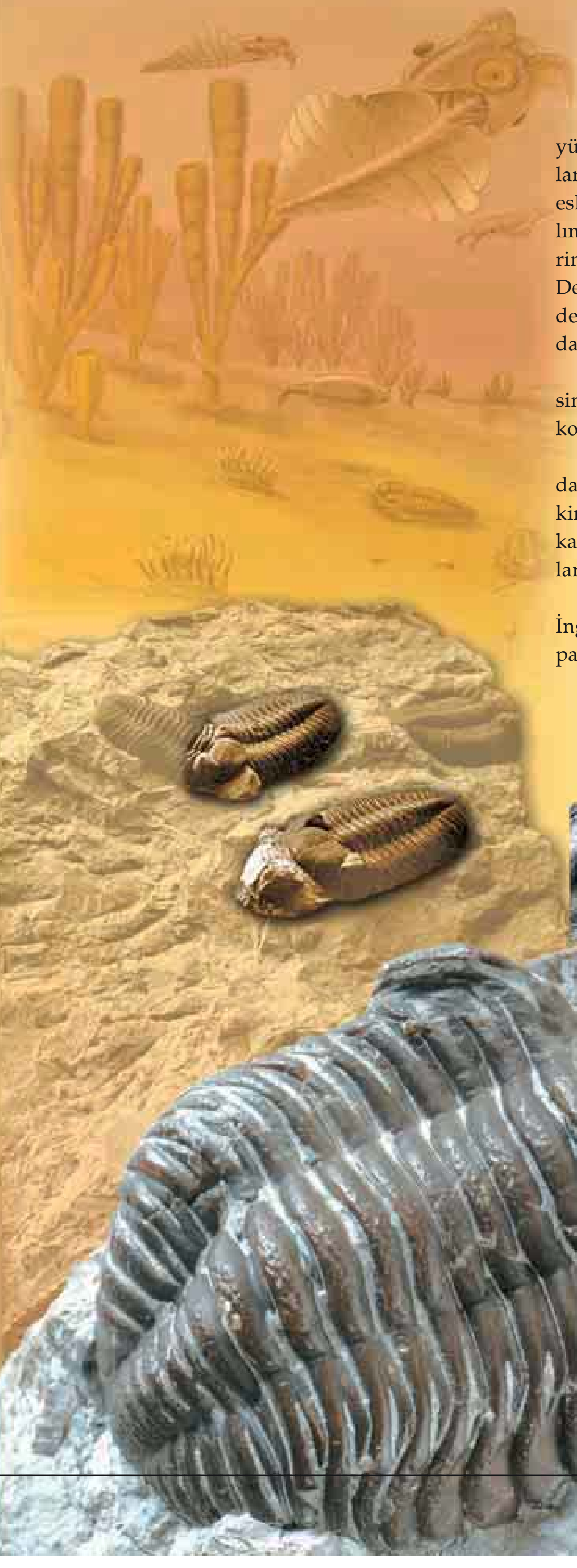

KAMBRİYEN DÖNEMİ FOSİLLERİ ve TÜRLERİN YARATILIŞI

Kompleks canlıların fosillerine rastlanan en eski yeryüzü katmanı, yaşı 543 ila 490 milyon yıl olarak hesaplanan Kambriyen tabakadır. Kambriyen devirden daha eski tabakalarda, tek hücreli canlılar dışında hiçbir canlının fosiline rastlanmaz. Kambriyen devirde ise, birbirinden son derece farklı canlı türleri aniden ortaya çıkar. Deniz anaları, deniz yıldızları, trilobitler, salyangozlar, deniz laleleri, balıklar gibi otuzu aşkın canlı türü bir anda belirir.

Üstelik aniden ortaya çıkan bu canlılar, evrim teorisinin varsayımlarının tam aksine, basit değil son derece kompleks vücut yapılarına sahiptirler.

Evrim teorisinin yanılgılarına göre, canlı türlerinin daha ilkel başka canlılardan evrimleşmiş olmaları gerekir. Oysa Kambriyen dönemi canlılarının öncesinde, başka hiçbir kompleks canlı yoktur. Kambriyen devri canlıları, hiçbir ataları olmadan, bir anda var olmuşlardır.

Evrim teorisinin yaşayan en ünlü savunucusu olan İngiliz zoolog Richard Dawkins bu konuda şu itirafı yapar:

> Kambriyen devri canlıları, sanki hiçbir evrim tarihine sahip olmadan, o halde, orada meydana gelmiş gibidirler.[11]

Trilobit gözü

380 MİLYON YILLIK TRİLOBİT FOSİLİ

Trilobitler, Kambriyen döneminde ortaya çıkan canlıların en önemlilerinden biridir. Dünyanın çeşitli bölgelerinde yaşamış, Kambriyen döneminin en fazla iz bırakan canlılarıdır. Trilobitlerin en hayranlık uyandıran özelliklerinden biri ise, çok mercekli gözleridir. Bu gözler, göze ait sayısız birim içerir. Her birim bir mercektir. Bunların her biri farklı bir görüntü algılar ve bu görüntü bir bütün halinde birleşir.

Yapılan araştırmalar bir trilobit gözünde üç binden fazla mercek olduğunu göstermiştir. Üç binden fazla mercek, üç binden fazla farklı görüntünün bu canlıya ulaşması anlamına gelmektedir. Bu da, 530 milyon yıl önce yaşayan bir canlının, göz ve beyin yapısının ne kadar kompleks olduğunu ve evrimle hiçbir şekilde meydana gelemeyecek kusursuz bir yapı sergilediğini açıkça göstermektedir.

Bu durum, evrim teorisini kesinlikle geçersiz kılmaktadır. Çünkü Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında şöyle yazmıştır:

> Eğer aynı sınıfa ait çok sayıdaki tür gerçekten yaşama bir anda ve birlikte başlamışsa, bu, doğal seleksiyonla ortak atadan evrimleşme teorime öldürücü bir darbe olurdu. [12]

Darwin'in korktuğu bu öldürücü darbe, fosil kayıtlarının henüz başlangıcında Kambriyen devirden gelmiştir.

Kambriyen devirden sonraki fosil katmanlarında da canlı türleri hep bir anda ve eksiksiz yapılarıyla belirir. Balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler gibi temel canlı grupları ve bunların içindeki yüz binlerce farklı tür canlı, yeryüzünde hep bir anda ve eksiksiz biçimde ortaya çıkmıştır. Bu grupların arasında evrimcilerin hayal ettikleri ara geçiş formlarından tek bir tane bile yoktur.

Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu gerçek, ne işlevsel ne de şekilsel olarak canlıların basitten komplekse doğru bir evrim geçirmediğini, canlı türlerini Allah'ın yarattığını ispatlamaktadır. Evrimci paleontolog Mark Czarnecki, bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> Teoriyi ispatlamanın önündeki büyük bir engel, her zaman için fosil kayıtları olmuştur... Bu kayıtlar hiçbir zaman için Darwin'in varsaydığı ara formların izlerini ortaya koymamıştır. Türler aniden oluşurlar... Ve bu beklenmedik durum, türlerin Allah tarafından yaratıldığını savunan yaratılışçı görüşü desteklemektedir.[13]

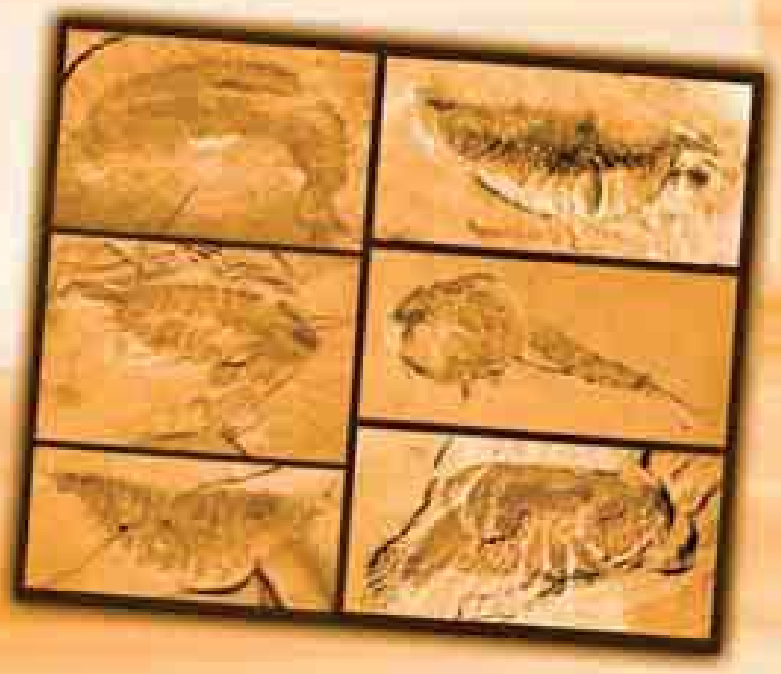

Çin'in Chengjang bölgesinde ortaya çıkarılan Kambriyen canlılarındaki çeşitlilik ve özel yapılar oldukça dikkat çekicidir. Bu canlılar, çeşitli bölümlerden oluşmuş bedenlere, özel fonksiyonlara sahip antenlere, avlanma yeteneğine ve oldukça kompleks anatomik yapılara sahiptirler. Yaklaşık yarım milyar yıl önce böyle canlıların yaşamış oldukları gerçeği, evrim teorisini tümüyle ortadan kaldırmaktadır.

BİR KISIM MEDYANIN "KAYIP HALKA BULUNDU" MANŞETLERİ BİLİM DIŞI BİR ALDATMACADIR

Bir fosil bulgusunu haber veren bir gazetenin, manşetten "kayıp halka"nın bulunduğu gibi bir duyuru yaptığını mı gördünüz? O halde okumakta olduğunuz haberin, hiçbir bilimsel değer taşımadığına hemen o anda kanaat getirebilirsiniz. Ciddi bilim adamları "kayıp halka" fikrinin ve fosillere dayalı evrimsel hikaye anlatımının bilim dışı olduğunu on yıllar önce kabul etmiş ve bunun kullanımını terk etmişlerdir.

Dünyanın en ünlü bilim dergilerinden *Nature*'ın editörü ve aynı zamanda bir paleontolog olan Henry Gee, 1999 basımı *In Search of Deep Time* (Geçmiş Zamanların Arayışında) başlıklı kitabında bu gerçek hakkında şunları yazar:

> Gazeteciler ve manşet yazarlarının, ataları bulma arayışları ve kayıp bağların keşfiyle ilgili olarak dört bir yanda sürdürdükleri gevezelikle karşılaştığımızda şunu öğrenmek şaşırtıcı gelebilir: Birçok profesyonel paleontolog, canlılığın tarihini senaryo ve hikayelere dayanarak incelememektedirler ve *evrimsel tarihin hikaye anlatım şeklini, bilimdışı olması yüzünden* otuz seneden fazla bir süre önce terk etmişlerdir.[14]

Israrla sürdürülen kayıp halka haberlerinin amacı, türlerin başka türlerden evrimleştiği varsayımının doğrulanmasının bir 'keşif meselesi' olduğu izlenimini vermektir. Ne var ki bir asırdan fazla süredir yapılan kazılar, türler arasında geçiş formları bulunacağı şeklindeki beklentiyi sonuçsuz bırakmıştır. Önde gelen paleontologlardan A. S. Romer, bu gerçeği kabul ederek, daha 1963 yılında şunları söylemiştir:

> Bağlantılar, tam da [türler arasında geçiş gösterebilmek için] onlara en hararetli bir şekilde ihtiyaç duyduğumuz noktalarda bile kayıptırlar ve birçok bağlantının kayıp olmayı sürdürmesi kuvvetle muhtemeldir. [15]

Paleontologlar "kayıp halkaları" hala "kayıp listesinde" tutmaktadırlar. İtirafları da bazı medya kuruluşlarının oluşturmaya çalıştığı izlenimin tam tersi yöndedir. Örneğin ABD'nin en önde gelen paleontologları arasında yer alan Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall'un şu sözleri, medyadaki ümitvar beklenti havasından tümüyle yoksundur:

> Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur. [16]

Özetle, kayıp halka, bir keşif meselesi değil, paleontologlar için çoktan geçerliliğini yitirmiş bir fikirdir ve bilimsel incelemenin konusu olamaz. O halde neden ısrarla bu bilimdışı efsanenin propagandası yapılmaktadır?

Bu soruya verilecek cevap, evrim teorisi-

Evrimci medyada sık sık karşınıza çıkan Darwinizm yanlısı haberler, spekülasyonlardan ve propagandadan ibarettir. Bu haberler, Darwnizm'in yenilgiye uğradığı gerçeğini gizleyebilmek amacıyla yapılır.

nin temsil ettiği dünya görüşüyle ilgilidir. Darwin'in evrim teorisi, 19. yüzyılda ortaya atıldığından beri, materyalistlerin ve ateistlerin var güçleriyle tutunup ayakta tutmaya çalıştıkları bir teoridir. Çünkü bu teori, tamamen hayali bir senaryoya dayanıyor olmasına rağmen, materyalistlere sözde bilimsel bir var oluş hikayesi sunmuştur.

Evrimci düşünür Mary Midgley, bu gerçeği **"Evrim teorisi, bizim var oluş hikayemizdir... Bizlere buraya nasıl geldiğimizi söyler ve bizler bize ne olduğumuzu söylemesini umarız"** diyerek ifade etmiştir. [17]

Darwinist biyolog Edward O. Wilson, yazarı olduğu biyoloji ders kitabı *Life on Earth (Yeryüzünde Yaşam)*'ın sonunda, kitapta ortaya koyduğu evrimci iddialar için şu itirafı yapmaktadır:

> Her nesil kendi var oluş hikayesine ihtiyaç duyar ve bunlar da bizimkiler. [18]

İşte 'kayıp halka' propagandası, Midgley ve Wilson'ın işaret ettiği evrimci var oluş masalının, toplumda yaşatılması için devam ettirilen bir aldatmacadır. Evrim propagandası, materyalistler açısından dünya görüşlerini ayakta tutma çabalarının bir numaralı aracıdır. Kayıp halka kavramı da Darwin'in teorisinin vadettiği hayali ortak atalar fikri açısından kilit bir kavramdır. Dolayısıyla evrimciler bu kavramı ne kadar gündemde tutabilirlerse, materyalist inançlarına o kadar çok destek sağlayacaklarını ummaktadırlar. Kayıp halka manşetleri vasıtasıyla, Darwinizm'in çöküşünün gizlenmeye çalışılmasının sebebi de budur.

Evrimci medyanın tüm çabasına rağmen, kayıp halka manşetleriyle duyurulan fosiller, ne

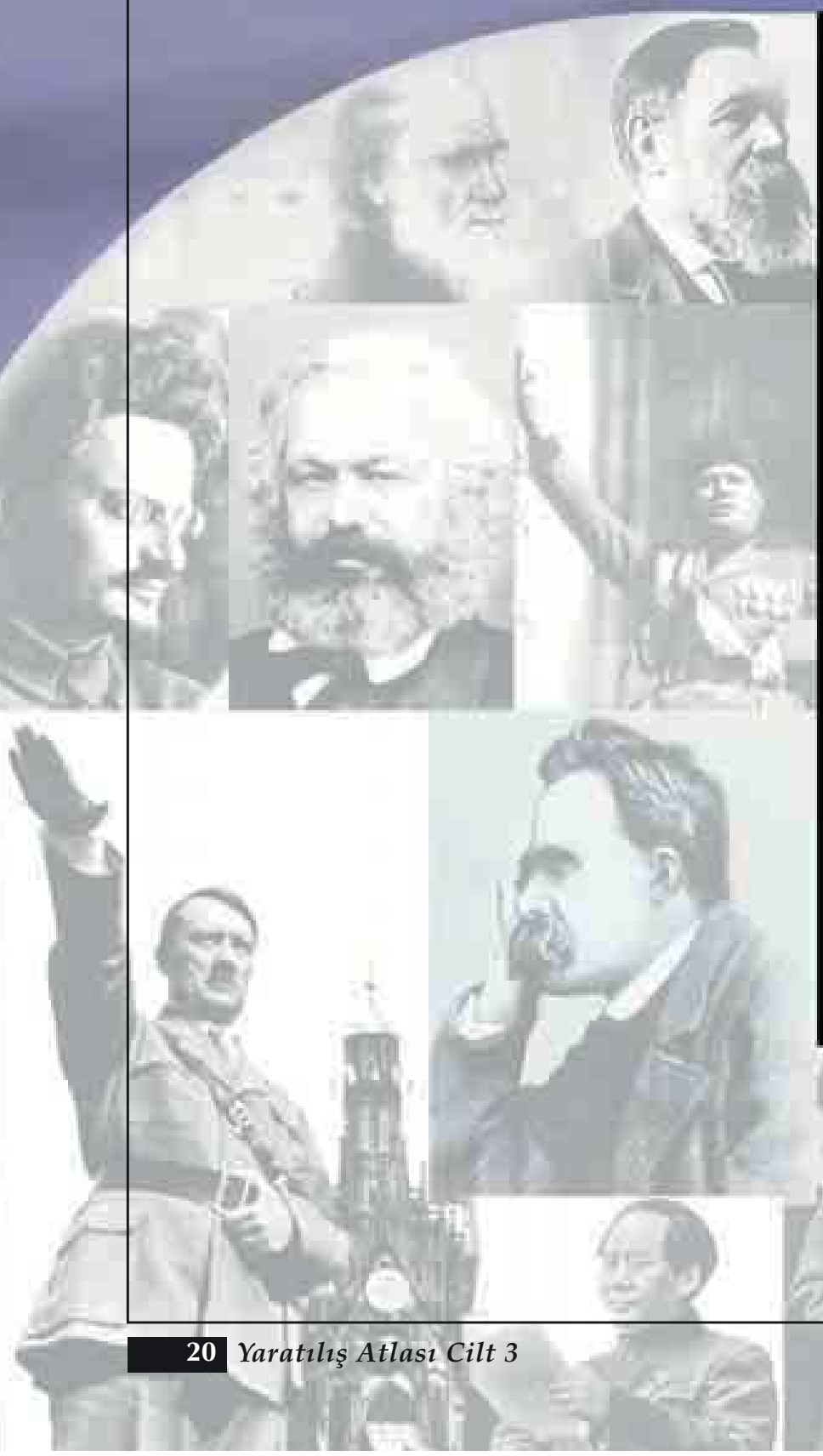

"Birinci nokta bencillik ve vahşet içimizdeki doğal bir şeydir, en uzak atamızdan bize miras kalmıştır... O zaman vahşilik insanlar için normaldir; evrimin bir ürünüdür."

Evrimci bilim adamı P.J. Darlington'un bu sözleri, Darwinizm'in gerçek zihniyetini göstermesi açısından önemlidir. Başta komünizm ve faşizm olmak üzere toplumları adeta hayvan sürüleri olarak değerlendiren, insani ve ahlaki değerleri hiçe sayan, güç ve iktidar için her türlü yolun meşru olduğunu savunan Darwinist ideolojilerin insanlığa getirdiği dehşet ve yıkım çok büyük olmuştur.

Kanlı komünist diktatörlerden Stalin'in "Genç nesillerin zihnini yaratılış düşüncesinden arındırmak için onlara tek bir şeyi öğretmeliyiz: Darwin'in öğretilerini." sözleri, Çin'de on milyonlarca insanı acımasızca katlettiren, bir o kadarını da açlığa terk eden Mao'nun "Çin sosyalizminin temeli Darwin'e ve evrim teorisine dayandırılmıştır." itirafı, Darwinizm'in, kan dökücü Marksist, Leninist, Maocu ideolojilerin ayakta durması için son derece hayati olduğunun ispatıdır.

Faşist lider Adolf Hitler, ünlü kitabı Kavgam'da, Ari ırkın doğa tarafından üstün kılındığını iddia etmiş, bu kitabın ismini seçerken de Darwin'in "yaşam kavgası" fikrinden esinlenmiştir. Hitler, 1933'deki ünlü Nürnberg mitinginde ise, "Yüksek ırkın düşük ırkları idare ettiği, bunun doğada görülen bir hak olduğu ve tek mantıklı hak olduğu" şeklindeki Darwinist görüşü dile getirmiştir. Ünlü evrimci Stephen Jay Gould'un Almanya'da Darwinizm'in bir savaş nedeni haline geldiği şeklindeki tesbiti ise oldukça önemlidir.

Hitler'in en büyük müttefiki olan Benito Mussolini ise 1935te başlattığı Etiyopya işgalini Darwin'in ırkçı görüşlerine ve yaşam mücadelesi kavramına dayandıracak, İngiliz İmparatorluğun'un zayıflamasının nedeni olarak "evrimin en önemli itici gücü olan savaştan kaçmaya çalışması" yorumunu yapacak kadar koyu bir Darwinistti.

bir kayıp halkadır ne de bunların Darwin'in teorisini doğrular bir yönü vardır. Bu haberler, soyu tükenmiş türlere ait yeni fosiller üzerinde yapılan bilim dışı spekülasyonlardan ibarettir. Bu bilim dışı propaganda şu gerçeği değiştiremeyecektir: Bizzat evrimci bilim adamları kayıp halka fikrinin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını, fosil kayıtlarında geçiş formlarından eser bulunmadığını itiraf etmektedirler. Fosil kayıtlarının gösterdiği gerçek evrimin hiçbir şekilde yaşanmadığıdır.

Yaratılış Atlası serisinin 3. cildi olan bu kitabın ilerleyen sayfalarında –önceki 2 ciltte de olduğu gibi- on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıldır hiçbir değişim geçirmemiş canlıların fosillerini ve bunların günümüzdeki örneklerini göreceksiniz. Bugün sayısız örneği bulunmuş olan bu "yaşayan fosiller"in evrimci yayın organlarında pek duyurulmamasının, bunun yerine hayali "kayıp halka" haberlerine başvurulmasının son derece ön yargılı bir propagandanın ürünü olduğuna şahit olacaksınız. Bilimsel gelişmeleri duyurmak adı altında çeşitli sahtekarlıkların, gerçek dışı iddiaların gündemde tutulmasının materyalist zihniyetin bir ürünü olduğu gerçeğiyle karşılaşacaksınız.

Aynı zamanda milyonlarca yıldır mükemmel ve kompleks özellikleriyle, tam ve noksansız olarak varlıklarını sürdüren canlıların, Yaratılış gerçeğinin açık birer kanıtı olduğunu da hiçbir şüpheye yer vermeyecek, kesin bir kanaat oluşturacak şekilde okuyacaksınız.

DARWIN'İN, MANTIK VE BİLİM DIŞI FORMÜLÜ

Evrim teorisi söz konusu olduğunda pek çok kişi, bunun, bilimsel bir mesele olduğunu ve bilim adamları kadar bilgi sahibi olmayanların Darwinizm'i anlamalarının imkansız, üzerinde tartışmalarının da yersiz olduğunu zanneder. Nitekim Darwinistler de bu yanlış düşünceyi teşvik etmek için, Latince kelimeler ve halkın geneli tarafından bilinmeyen bilimsel terimler kullanır, karmaşık anlatımlar yapar, sık sık demagojiye başvurur ve içi boş sloganlar kullanarak bilimsel bir konudan bahsediyorlarmış izlenimi uyandırırlar.

Oysa Darwinizm'in temel iddiası tamamen bilim dışıdır ve bu iddiadaki mantık sefaleti, ilkokul çağındaki çocukların dahi anlayabileceği kadar açıktır. Sözde ilkel dünya ortamında, çamurlu bir su birikintisinin içinde, nasıl olduğu asla açıklanamayan bir şekilde ilk hücre meydana gelmiş, daha sonra tesadüfler bu hücreden hayvanları, bitkileri, insanları ve medeniyetleri meydana getirmiştir. Yani tüm insanlık ve medeniyet, bütün bitki ve hayvan alemi, sözde, bol miktarda çamur, uzun zaman ve bol bol tesadüfün eseridir.

Açıkça bir mantık çöküntüsü içinde olan Darwinistlere göre, her biri şuursuz olan bu maddeler, akıl ve vicdan sahibi, düşünen, seven, merhamet eden, muhakeme yeteneğine sahip, tablolar ve heykeller yapan, senfoniler besteleyen, romanlar yazan, gökdelenler inşa eden, atom reaktörleri kuran, hastalıkların sebebini bulan ve şifaya vesile olacak ilaçlar üreten, siyaseti yönlendiren insanları meydana getirmiştir.

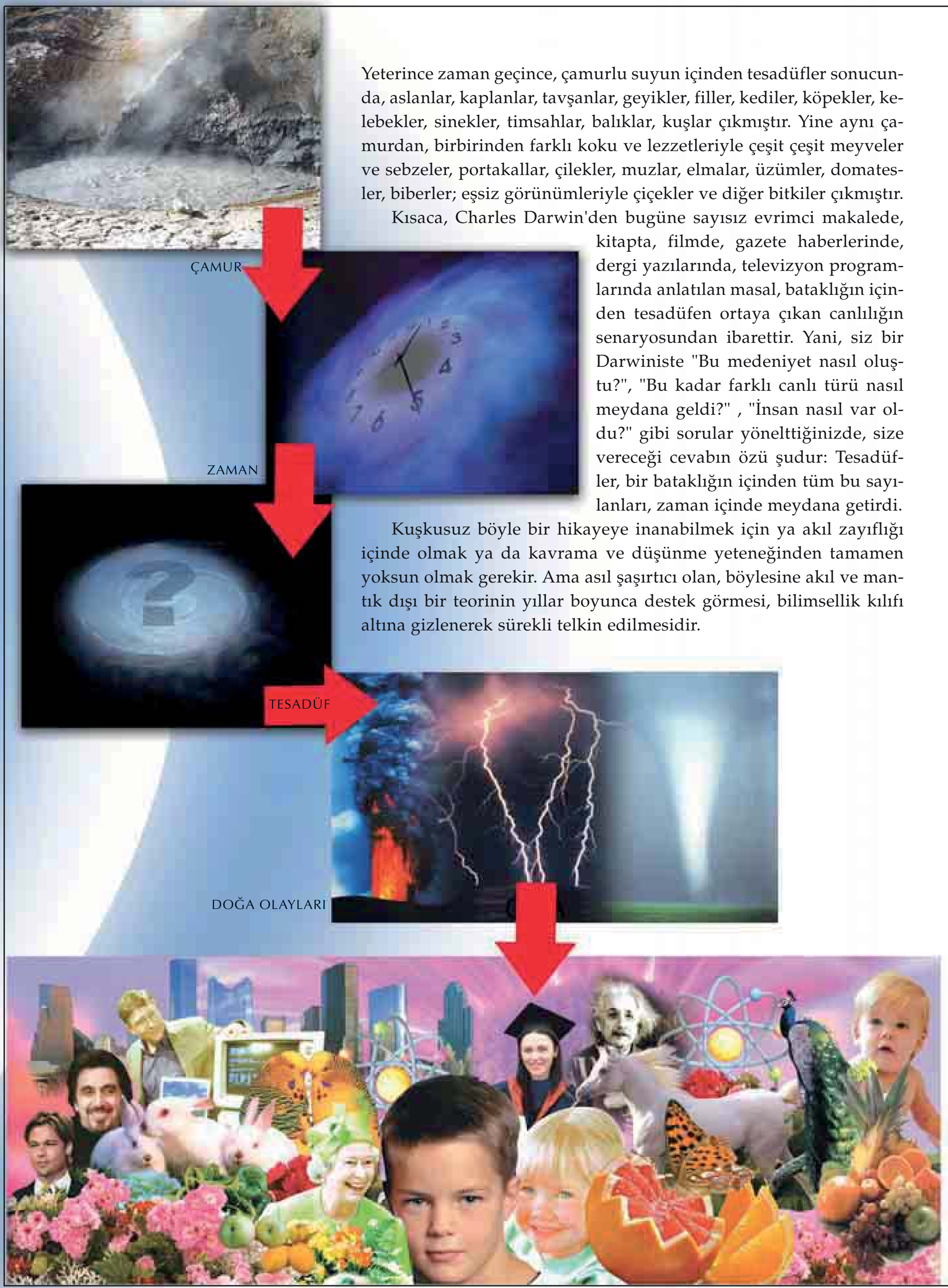

Yeterince zaman geçince, çamurlu suyun içinden tesadüfler sonucunda, aslanlar, kaplanlar, tavşanlar, geyikler, filler, kediler, köpekler, kelebekler, sinekler, timsahlar, balıklar, kuşlar çıkmıştır. Yine aynı çamurdan, birbirinden farklı koku ve lezzetleriyle çeşit çeşit meyveler ve sebzeler, portakallar, çilekler, muzlar, elmalar, üzümler, domatesler, biberler; eşsiz görünümleriyle çiçekler ve diğer bitkiler çıkmıştır.

Kısaca, Charles Darwin'den bugüne sayısız evrimci makalede, kitapta, filmde, gazete haberlerinde, dergi yazılarında, televizyon programlarında anlatılan masal, bataklığın içinden tesadüfen ortaya çıkan canlılığın senaryosundan ibarettir. Yani, siz bir Darwiniste "Bu medeniyet nasıl oluştu?", "Bu kadar farklı canlı türü nasıl meydana geldi?" , "İnsan nasıl var oldu?" gibi sorular yönelttiğinizde, size vereceği cevabın özü şudur: Tesadüfler, bir bataklığın içinden tüm bu sayılanları, zaman içinde meydana getirdi.

Kuşkusuz böyle bir hikayeye inanabilmek için ya akıl zayıflığı içinde olmak ya da kavrama ve düşünme yeteneğinden tamamen yoksun olmak gerekir. Ama asıl şaşırtıcı olan, böylesine akıl ve mantık dışı bir teorinin yıllar boyunca destek görmesi, bilimsellik kılıfı altına gizlenerek sürekli telkin edilmesidir.

Darwinizm'in Yalanları Deşifre Olmuştur

19. yüzyılın ilkel koşulları altında ortaya atılan evrim teorisinin, gelişen bilim ve teknolojinin bulgularıyla geçersizliği ispatlanmış, Darwin'in iddialarının hiçbir gerçekliği olmadığı görülmüştür. Evrim sürecinin mekanizmaları olarak öne sürülen doğal seleksiyon ve mutasyonların, Darwinistlerin ön gördüğü gibi bir etkisi olmadığı, yani yeni canlı türleri meydana getirmelerinin imkansız olduğu anlaşılmıştır.

Darwinizm'e asıl darbeyi vuran ise fosil bulguları oldu. Darwin'in iddiasına göre, bütün farklı canlı türleri sözde tek bir ilkel atadan meydana gelmişti. Bu iddianın ispatlanabilmesi içinse, canlı tarihinin önemli bir belgesi olan fosil kayıtlarında, bu sözde ilkel atayı ve bu hayali atadan türlerin nasıl geliştiğini gösteren izler olmalıydı. Örneğin, eğer tüm memeliler evrimcilerin iddia ettiği gibi sürüngenlerden türemişlerse, mutlaka yarı sürüngen yarı memeli bir canlıya ait fosilin bulunması gerekiyordu. Yapılan araştırmalarda, pek çok canlı türüne ait, milyonlarca fosil elde edildi. Ancak canlı türleri arasında geçiş olduğunu gösteren bir tane dahi fosil bulunamadı. Bulunan tüm fosiller, canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle eksiksiz olarak bir anda ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını göstermekteydi.

Bu gerçek karşısında evrimciler, çeşitli yalanlara başvurdular. Paleontolojinin yüz karası olarak kabul edilen fosil sahtekarlıkları yaptılar. Soyu tükenmiş bazı canlılara ait fosiller üzerinde oynamalar yaparak, çeşitli senaryolar öne sürerek insanları aldatmaya çalıştılar.

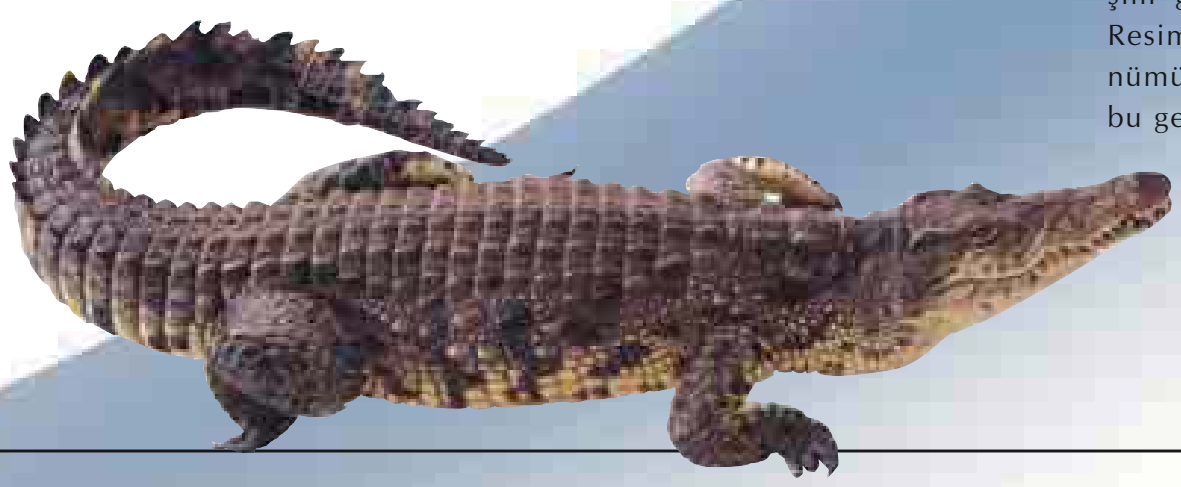

100 MİLYON YILLIK TİMSAH FOSİLİ
Timsahlar yaşayan fosil örneklerinden biridir. Bütün vücut yapıları eksiksiz bir biçimde aniden ortaya çıkmış ve yüz milyon yılı aşkın bir süredir (timsahların 140 milyon yıllık fosilleri bulunmaktadır) hiçbir değişim geçirmeden günümüze ulaşmışlardır. Resimdeki 100 milyon yıllık timsahla, günümüzdekiler arasında bir fark olmaması, bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

Bu senaryoların en ünlülerinden biri "atın evrimi" hikayesidir. Hindistan, Güney Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da değişik zamanlarda yaşamış, farklı tür canlılara ait fosiller evrimcilerin hayal güçleri doğrultusunda küçükten büyüğe doğru dizilerek gerçek dışı bir şema oluşturulmuştur. Değişik araştırmacıların öne sürdükleri, 20'den fazla değişik atın evrimi şeması vardır.

Hepsi de birbirinden farklı olan bu soy ağaçları hakkında evrimciler arasında da görüş birliği yoktur. Bu sıralamalardaki tek ortak nokta, 55 milyon yıl önceki Eosen döneminde (54 – 37 milyon yıl) yaşamış *Eohippus (Hyracotherium)* adlı köpek benzeri bir canlının atın ilk atası olduğuna inanılmasıdır. Oysa atın milyonlarca yıl önce yok olmuş atası olarak sunulan *Eohippus*, halen Afrika'da yaşayan ve atla hiçbir ilgisi ve benzerliği olmayan *Hyrax* isimli hayvanın hemen hemen aynısıdır.[19]

Üstelik, *Eohippus* ile aynı katmanda, günümüzde yaşayan at cinslerinin de *(Equus nevadensis ve Equus occidentalis)* fosillerinin bulunduğu tespit edilmiştir.[20] Bu, günümüzdeki at ile onun sözde atasının aynı zamanda yaşadığını göstermektedir ki, atın evrimi denen sürecin hiçbir zaman yaşanmadığının kanıtıdır.

Evrimciler tarafından ortaya atılan "at serisinin" uğradığı akıbet, kuşların, balıkların, sürüngen-

Evrimcilerin hayal güçlerini kullanarak ortaya attıkları atın evrimi şemaları bilimsel değildir. Dünyanın farklı yerlerinde, farklı dönemlerde yaşamış, farklı canlı türlerine ait fosil örnekleri arka arkaya sıralanarak elde edilmiştir. Gerçekte ise böyle bir evrim süreci hiç yaşanmamıştır.

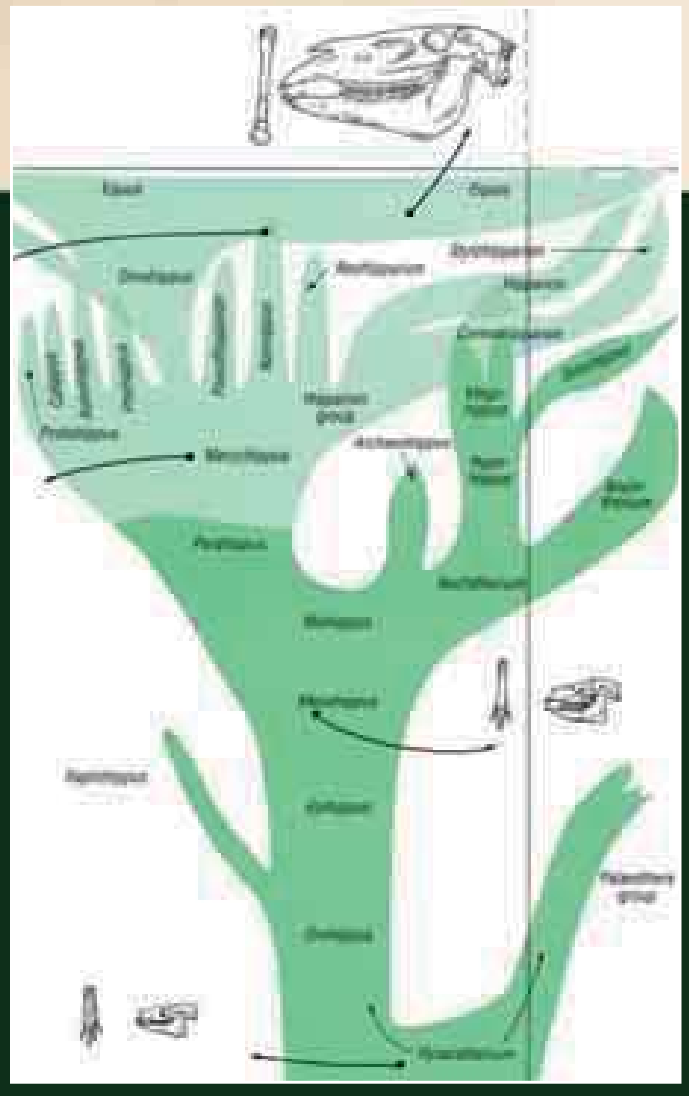

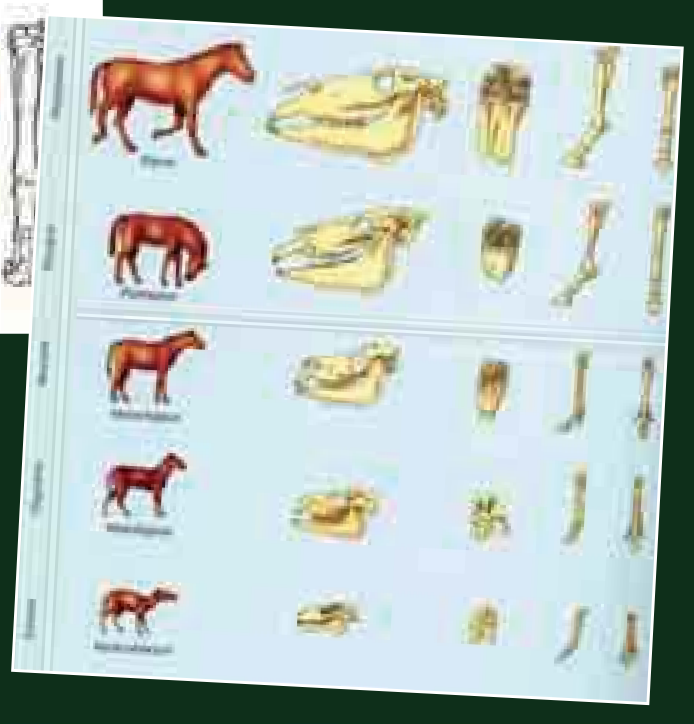

lerin ve memelilerin, kısaca tüm canlı türlerinin, hayali ortak ataları ve sözde evrimsel soy ağaçları için de geçerlidir. Bugüne kadar, herhangi bir canlı türünün atası olarak gösterilen fosillerin tamamının, ya soyu tükenmiş bir canlıya ait olduğu anlaşılmış ya da evrimcilerin fosil üzerinde oynama yaptıkları ortaya çıkmıştır.

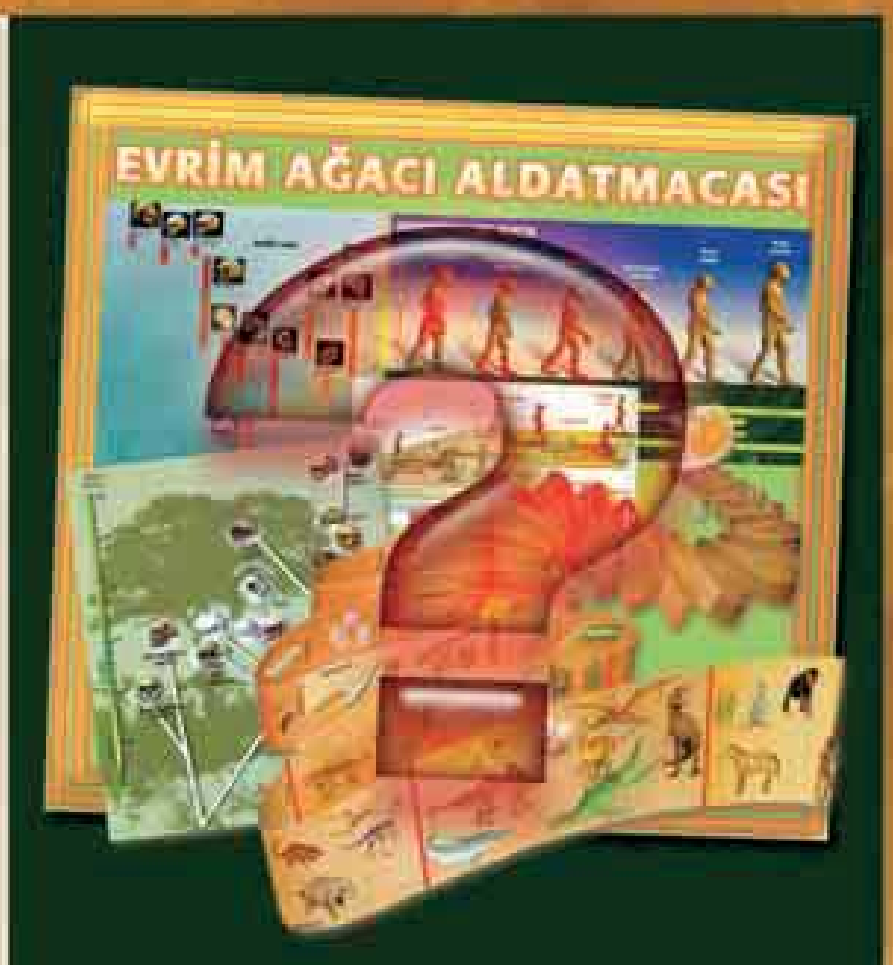

Evrimciler, soyu tükenmiş maymunlara ve geçmişte yaşamış bazı insan ırklarına ait kafataslarını kullanarak, hayali bir evrim ağacı oluşturmaya çalışmaktadırlar. Ancak, bilimsel deliller buna olanak tanımamaktadır.

Şeytanın Oyunu Bozulmuştur

Darwinizm, dünya tarihinin en kapsamlı ve en hayret verici aldatmacası olarak tarihe geçmiştir. Milyarlarca insanın adeta hipnoza girmiş gibi bu aldatmacaya kapılmış olması, tüm mantık dışı iddialarına rağmen Darwinizm'den etkilenmesi ise aslında mucizevi bir durumdur. Bugüne kadar evrim teorisine dünya genelinde verilen destek ve bu masalın böylesine kabul görmesi, şeytanın insanlığa bir oyunudur. Şeytan, büyük bir kitleyi Darwinizm'i öne sürerek yönlendirmektedir.

Çok yakın tarihe kadar, kimse şeytanın bu oyununu bozmaya, insanlara gerçeği göstermeye cesaret edememiştir. Ancak içinde bulunduğumuz yüzyılda şeytanın bu oyunu, artık tamamen bozulmuştur. Bu aldatmacanın cevabı çok detaylı olarak anlatılmış, toplumlar bu konuda tam anlamıyla bilinçlenmiştir. Allah'ın izniyle, Darwinizm'in çöküşü durdurulması mümkün olmayan bir noktaya gelmiştir. Nitekim, Darwinist dünya imparatorluğunda yaşanan paniğin asıl sebebi de budur.

---

1 Charles Darwin, *The Origin Of Species*, Bölüm X, "On the Imperfection of the Geological Record".
2 Charles Darwin, *The Origin of Species*, Bölüm X, s. 234
3 Charles Darwin, *The Origin of Species*, Bölüm 1, s.179
4 Charles Darwin, *The Origin of Species*, Bölüm 1, s.172
5 N. Eldredge, and I. Tattersall, T*he Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 45-46
4 T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", *Science Progress*, vol. 48, January 1960, s.1
5 N. Eldredge and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s.59
6 R. A. Raff, T. C. Kaufman, Embryos, Genes and Evolution: The Developmental Genetic Basis of Evolutionary Change, Indiana University Press, 1991, s. 34
7 T. N. George, "Fossils in Evolutionary Perspective", Science Progress, vol. 48, January 1960, s.1
8 N. Eldredge and I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s.59
9 Science, July 17, 1981, s.289
10 S. M. Stanley, *The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species*, Basic Books Inc. Publishers, N.Y., 1981, s.71
11 Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker*, 1986, s.229
12 Charles Darwin, The Origin of Species, 1 b., s.302
13 Mark Czarnecki, McLean's, 19 Ocak 1981, s.56
14 Henry Gee, *In Search of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life*, The Free Press, A Division fo Simon & Schuster, Inc., 1999,sf. 5
15 A.S. Romer, *Chapter in Genetics, Paleontology and Evolution* (1963), p. 114
16 Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, ss.126-127
17 Midgley M., "Evolution as a Religion: Strange Hopes and Stranger Fears," [1985], Methuen: London, 1986. sf. 154; Stephen E. Jones' Home Page at 66. http://members.iinet.net.au/~sejones/
18 Wilson E.O., et. al., "Life on Earth," [1973], Sinauer Associates: Sunderland MA, 1975, Third Printing, sf. 624
19 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields, 1982, s. 30-31
20 Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe*, s. 30-31

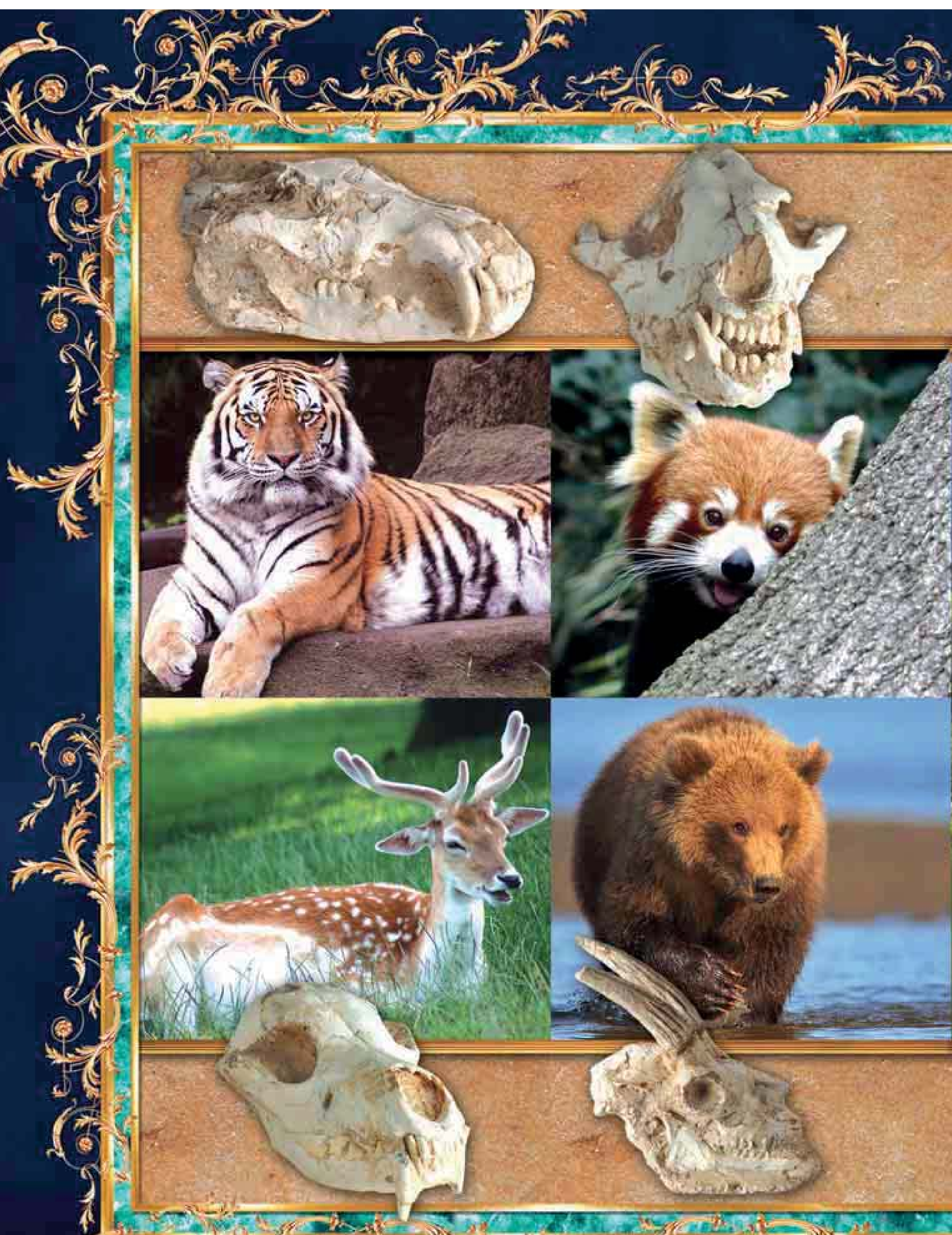

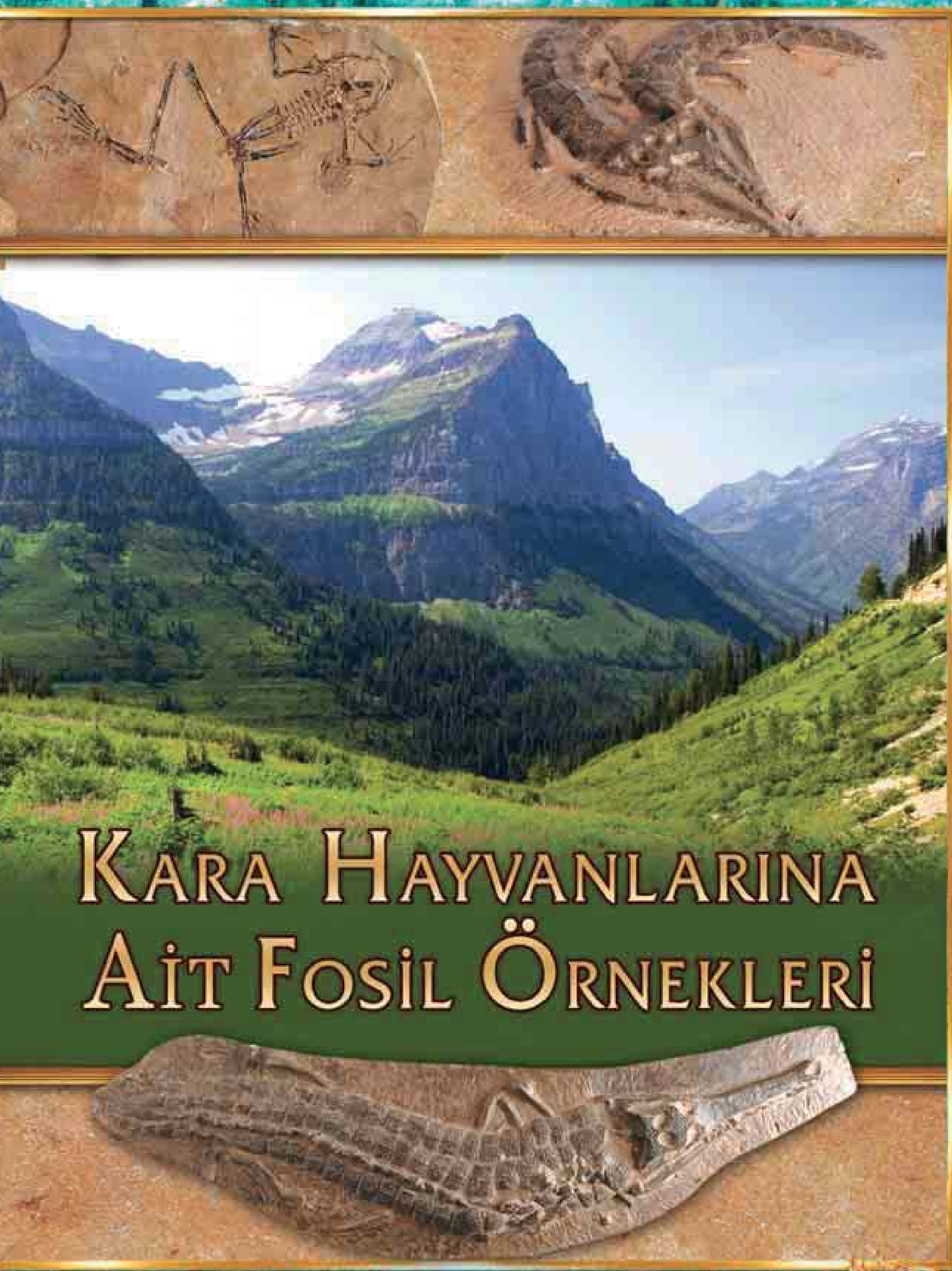

Kara Hayvanlarına Ait Fosil Örnekleri

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin, kaplanların sözde evrimsel atasını gösterme gayretleri boşunadır. Fosiller, kaplanların herhangi bir canlıdan türemediklerini, hep kaplan olarak var olduklarını ispatlamıştır. 80 milyon yıl önce yaşamış olan kaplanların, günümüz kaplanlarıyla aynı olduğunu gösteren resimdeki fosil, tüm evrimci iddiaları susturmaktadır. Canlılar, mutasyonların ve kör tesadüflerin neticesinde meydana gelmemiştir. Tüm canlı türlerini, üstün yaratma gücüne sahip olan Yüce Allah yaratmıştır.

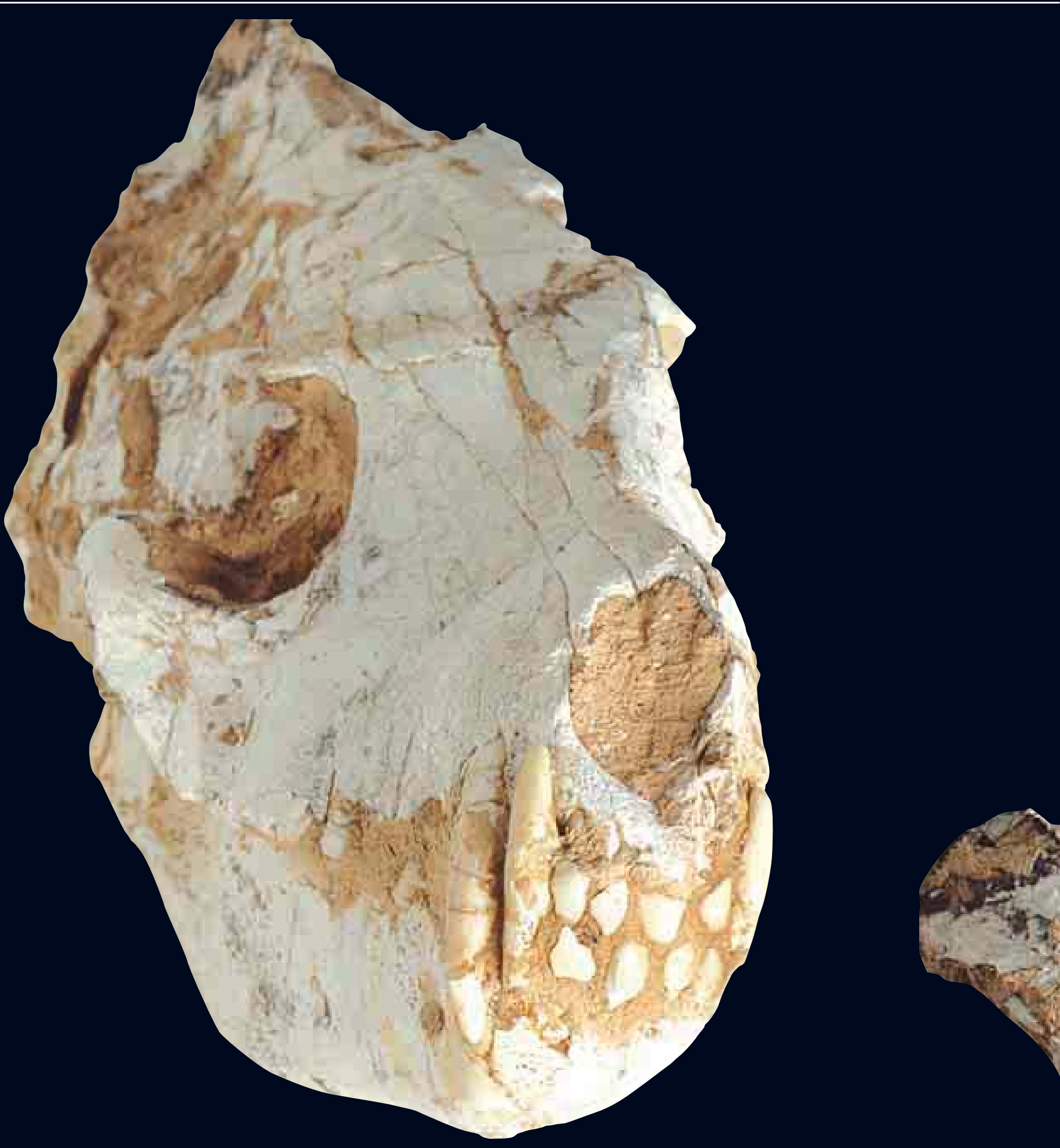

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 8.6 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrim iddiasını yalanlayan fosil kayıtlarında, canlı türlerinin sahip oldukları özellikleri aşama aşama kazandıklarını gösteren hiçbir iz yoktur. Örneğin, göz çukurlarından biri oluşmuş diğeri henüz meydana gelmemiş, çenesinin yarısı gelişmiş, kafatası yapısında deformasyonlar ve bozukluklar olan tek bir tane dahi sırtlan fosili yoktur. Bulunan tüm sırtlan fosilleri, bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış sırtlanların, günümüzde yaşamakta olanların sahip oldukları tüm özellikleri taşıdıklarını ortaya koymuştur. Bunun açık anlamı, canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır.

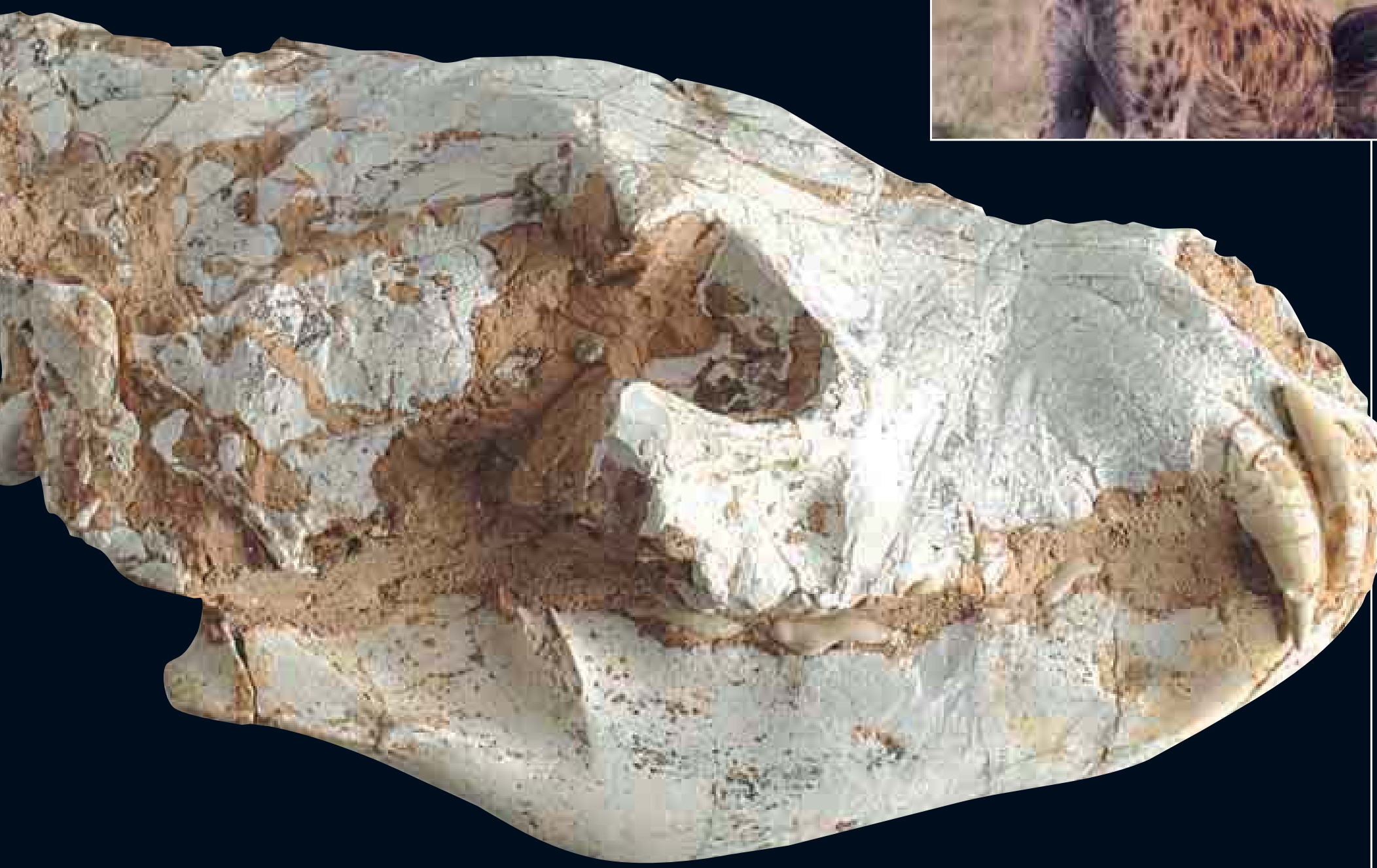

And Ayısı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 85 milyon yıl

Bölge: Çin

Ursidae familyasına dahil olan ayılar yırtıcı memeliler takımından canlılardır. And ayıları günümüzde sadece Güney Amerika'da varlıklarını devam ettirmektedirler. Panda ayıları gibi, onların da soyları tükenmek üzeredir.

Kafatası tüm detaylarıyla korunmuş olan bu And ayısı fosili, söz konusu canlıların tarihin her döneminde aynı olduklarını ortaya koymaktadır. 85 milyon yıl önce yaşamış bu canlının diş yapısı, göz çukurları, çene yapısı vs. And ayılarının on milyonlarca yıldır değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini söylemektedir. Fosil bulgularının gösterdiği gerçek, canlıların kökeninin kör tesadüfler değil, Yaratılış olduğudur.

Altın Maymun Kafatası

Dönem: Eosen dönemi

Yaş: 36 milyon yıl

Bölge: Chuan, Çin

Darwinistlerin, insanların sözde maymunlardan türedikleri iddialarına dayanak göstermeye çalıştıkları bilgilerden biri de, bazı maymun türlerinin taklit kabiliyetleridir. Maymunlar, karşılarında gördükleri hareket ve tavırları taklit edebilme yeteneğine sahiptirler. Ama bu, günün birinde insana dönüşmelerini sağlamaz. Eğer böyle olsaydı zeki olduğu bilinen diğer hayvan türlerinin de zamanla insan olmaları gerekirdi. Örneğin papağanların maymunlara ek olarak bir de, sesleri taklit ederek konuşma yetenekleri vardır. Bu durumda, Darwinistlerin mantıksız iddialarına göre, papağanların insana dönüşme ihtimali çok daha yüksek olmalıdır.

Resimdeki 36 milyon yıllık maymun kafatası fosili gibi, sayısız bulgu canlıların hep aynı kaldıklarını, hiç değişmediklerini ve bir başka canlıya dönüşmediklerini ispatlamışken, mantık dışı iddialarda ısrar etmek anlamsızdır.

Antilop Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 83 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, geçmişte, hem antilop özelliği taşıyan hem de farklı bir canlı türünün özelliklerine sahip olan pek çok garip canlının olması gerekirdi. Fosil kayıtlarında pek çok örneğine rastlanması gereken bu canlılar, iki farklı türün özelliklerini taşımalarıyla hemen tanınmalı ve evrimci sözde ata-torun ilişkilerinin örneği olarak sergilenmelidir. Ne var ki, sayısız masalla ve hayali senaryoyla dolu olan evrimci yayınlarda, bir tane bile ara canlı fosili sergilenmemektedir. Çünkü böyle bir fosil yoktur. Çünkü böyle bir canlı tarihin hiçbir döneminde yaşamamıştır.

Tüm canlılar, resimde örneği görülen 83 milyon yıllık antilop gibi, var oldukları ilk halleriyle günümüze kadar gelmişlerdir. Canlıların tarihi, evrim iddialarını yalanlamaktadır.

Kurt Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu ortaya koyan sayısız delilden biri fosil bulgularıdır. Örneğin resimdeki 80 milyon yıllık kurt kafatası fosili, canlıların milyonlarca yıl boyunca değişmediğinin, evrim geçirmediğinin, yaratıldığının ispatlarındandır.

Evrimcilerin ise teorilerini destekleyebilecek delilleri yoktur. Bu delil yoksunluğunun en önemli göstergelerinden biri, evrimcilerin kendi delillerini açıklama cesaretini bir türlü gösterememeleridir. Evrimcilerden beklenen, eğer kendi iddialarına destek olacak 3-5 tane ara fosil varsa bunları halka sunmalarıdır. Eğer bunu yapamıyorlarsa, ki hiçbir zaman yapamayacaklardır, o zaman "Neden yıllardır insanlara hayalleri gerçek gibi tanıttıklarını" açıklamaları gerekir. Yaratılış'ın ispatı olan milyonlarca fosil karşısında, Darwinistlerin artık hayal kurmayı bırakıp, gerçekleri görmelerinin vakti gelmiştir.

Kır Kurdu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrim teorisi, daha önce de belirttiğimiz gibi, denizden evrimleşerek çıkan hayali birtakım canlıların sürüngenlere dönüştüğünü, kuşların da sürüngenlerin evrimleşmesiyle oluştuğunu iddia eder. Aynı senaryoya göre sürüngenler yalnızca kuşların değil, aynı zamanda memelilerin de atasıdır. Sürüngenlerin memelilere evrimleştiği yönündeki varsayımın hiçbir bilimsel temeli olmadığının en önemli ispatlarından biri de fosil kayıtlarıdır. Bugüne kadar yapılan tüm araştırmalara rağmen, sürüngenlerle memelileri birbirine bağlayabilecek tek bir ara form fosili dahi bulunamamıştır. Bundan sonra da bulunması mümkün değildir. Çünkü böyle bir ara canlı hiçbir zaman yaşamamıştır. Bu nedenledir ki evrimci Roger Lewin, *"İlk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır."* demek zorunda kalır. *(Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492)*

Tavşan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 milyon yıl

Bölge: Wyoming, ABD

Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, bugüne kadar yapılan kazılarda kafatası henüz gelişmemiş, göz çukurlarından biri olan diğeri olmayan, yarım kulaklı, yarım çeneli gibi pek çok garip tavşan fosiline rastlanmış olması gerekirdi. Ancak böyle yarı gelişmiş bir tavşan fosili hiç görülmemiştir. Elde edilen her tavşan fosili, resimdeki 33 milyon yıllık tavşan fosilinde olduğu gibi, tüm özellikleriyle tam ve eksiksizdir. Bu durumda, Darwinistlerin iddialarında ısrarlı olmalarının bir manası yoktur, çünkü bulgular iddialarını desteklememektedir. Bilimin gösterdiği gerçek evrim değil, Yaratılış'tır.

Tilki Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5 - 1.8 milyon yıl

Bölge: Asya

Tilki, *Canidae* (köpekgiller) familyası içinde bulunan bir memeli türüdür. Resimde görülen tilki kafatası fosili yaklaşık olarak 5 milyon yaşındadır ve günümüzdeki tilkilerle aynı özelliklere sahiptir. Dikkat edilirse, bulunan her yeni fosil, yıllardır süregelen "evrimci inançları" altüst ediyor, o güne kadar ortaya attıkları senaryolara uymadığı için evrimcileri yeni senaryolar üretmek zorunda bırakıyor. Yeni üretilen senaryolar da hemen çürütülüyor ve evrimciler büyük bir çıkmaz içinde bocalamaya devam ediyor lar.

Rakun Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 12 - 7 milyon yıl

Bölge: Çin

Resimdeki rakun fosili, dişleri, kafatası ve çene yapısıyla günümüz rakunlarından farksızdır. Bu durum bir kez daha göstermektedir ki, canlı türleri fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, o şekilde kalmakta ve aradan milyonlarca yıl geçse dahi değişmemekte, yani evrim geçirmemektedir. Yaşayan fosiller, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını göstermektedir.

Türler günümüzdeki beden yapılarına, evrimcilerin öne sürdüğü gibi tesadüfi bir değişim sürecinden geçerek ulaşmamışlardır. Hepsi Yüce Allah tarafından kusursuzca var edilmişlerdir ve yeryüzündeki varlıkları boyunca hep yaratıldıkları şekilde yaşamışlardır.

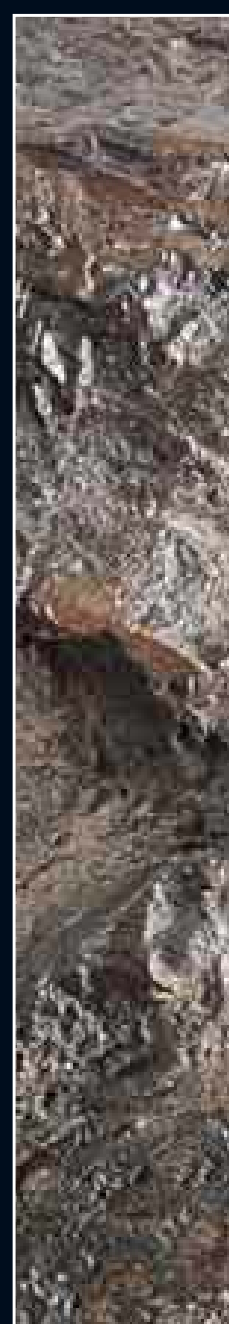

Timsah Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Çin

Çin'in Guangdong bölgesinde bulunan bu yüz milyon yıllık yavru timsah fosilinin çene yapısı çok iyi korunmuştur. Bu kafatası fosili, günümüzde yaşamakta olan timsahlarla kıyaslandığında, arada hiçbir fark olmadığı açıkça görülecektir. Eğer bir canlı yüz milyon yıl boyunca en küçük bir değişiklik dahi geçirmemişse, o zaman canlıların evrimi hikayesinden bahsetmek mümkün değildir.

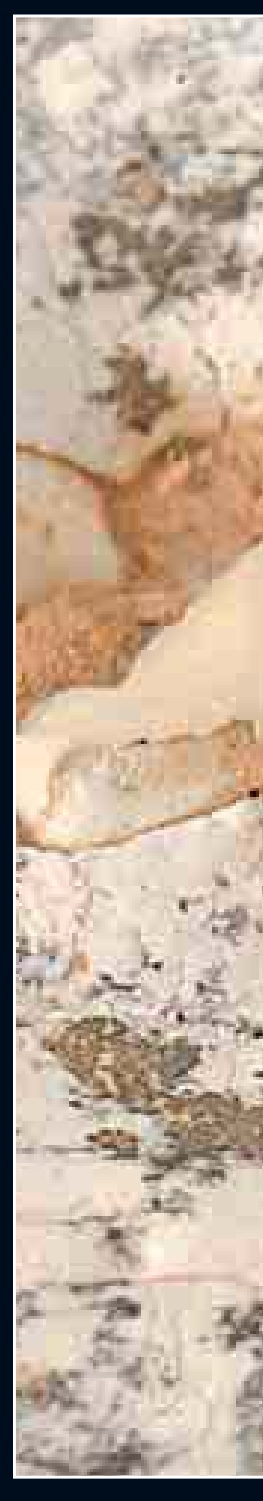

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Resimde görülen 23 – 5 milyon yıllık sırtlan kafatası fosili, tüm canlı türlerinin, yeryüzünde bir anda ve ayrı ayrı ortaya çıktıklarını gösteren delillerden biridir. Çok iyi korunmuş bir şekilde elde edilen bu sırtlan fosili, çenesi, göz çukurları, kesici dişleri ve diğer tüm detaylarıyla günümüzdeki örnekleriyle birebir aynıdır. Evrimciler bu gibi fosiller karşısında çaresizdirler ve bulunan her yeni fosil bu çaresizliklerini kat kat artırmaktadır.

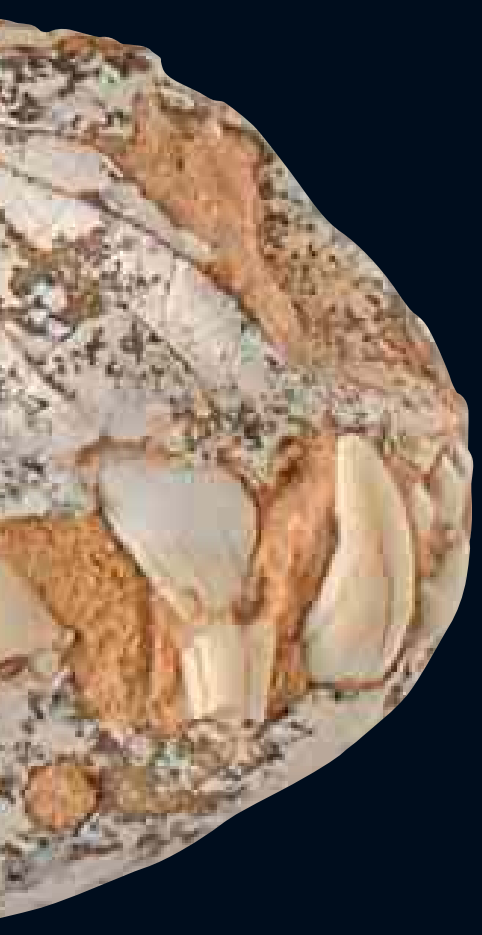

Antilop Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Çin

Diğer tüm canlılar gibi, antilopların da evrim geçirmediğinin delili olan resimdeki fosil, 50 milyon yaşındadır. Eğer evrimcilerin iddiası doğru olsaydı aradan geçen 50 milyon yıl içinde antilopların değişik yapılar geliştirmesi, günümüzdeki antiloplardan çok farklı olması gerekirdi. Ancak antiloplar ilk var oldukları gün hangi özelliklere sahipse, bugün de aynı özelliklere sahiptir ve bu durum, evrimi yerle bir etmektedir.

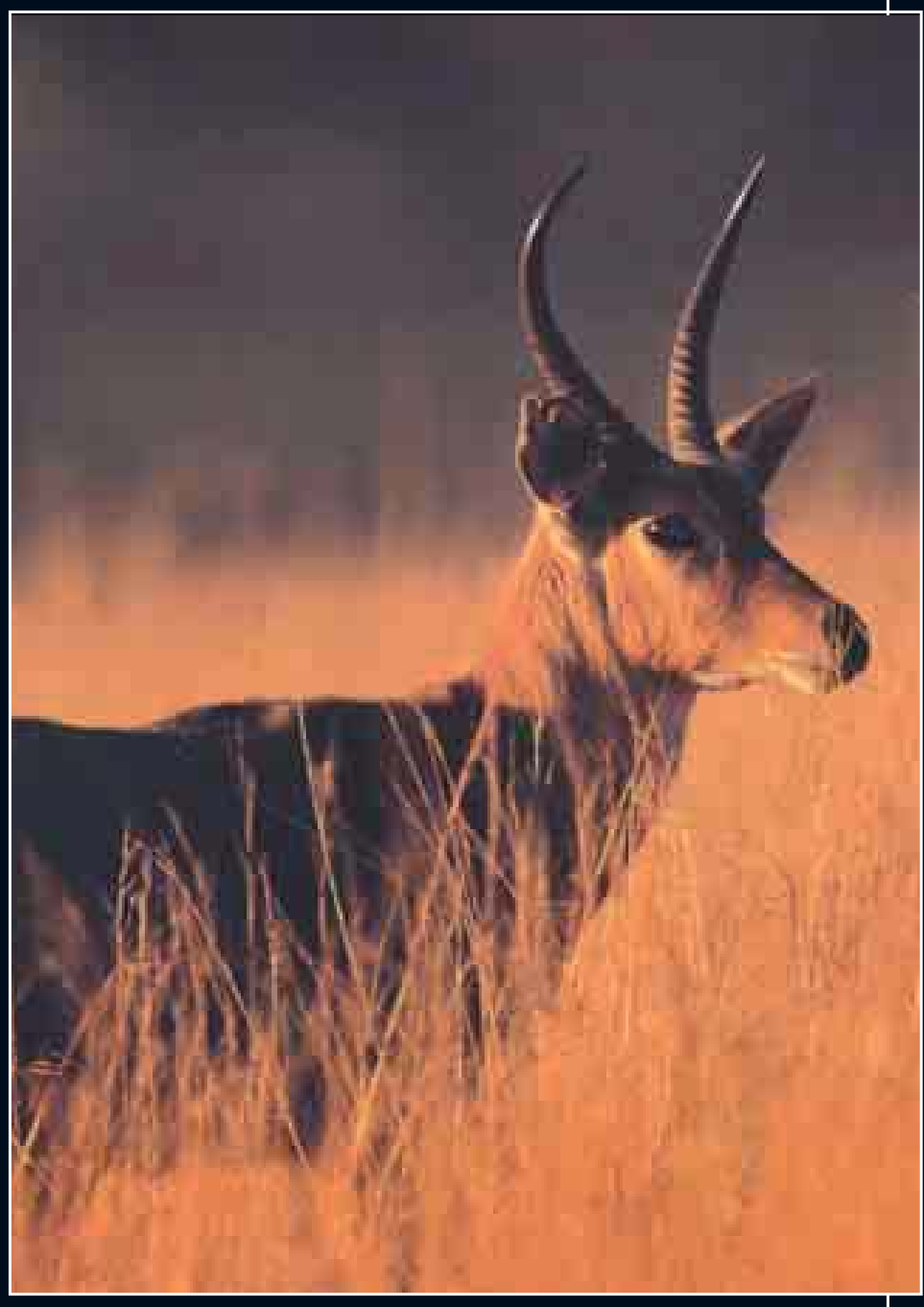

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin açmazda olduğu konulardan biri de memelilerin kökenidir. Evrimciler, memelilerin kökenine ve bu sınıfa dahil canlıların birbirleriyle olan sözde evrimsel akrabalık ilişkilerine dair hiçbir kanıt gösteremezler. 20. yüzyılın önde gelen evrimcilerinden George Gaylord Simpson'ın açıklamaları, evrim teorisinin ne kadar büyük bir çıkmaz içinde olduğunu göstermektedir:

"Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve (sözde) en ilkel üyesi, ***bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir.*** *Çoğu örnekte farklılık o kadar keskin ve boşluk o kadar büyüktür ki,* ***tüm bir takımın kökeni spekülatif ve son derece tartışmalıdır****…" (George G., Simpson, "Tempo and Mode in Evolution", Columbia University Press, New York, 1944, p. 105, 107)*

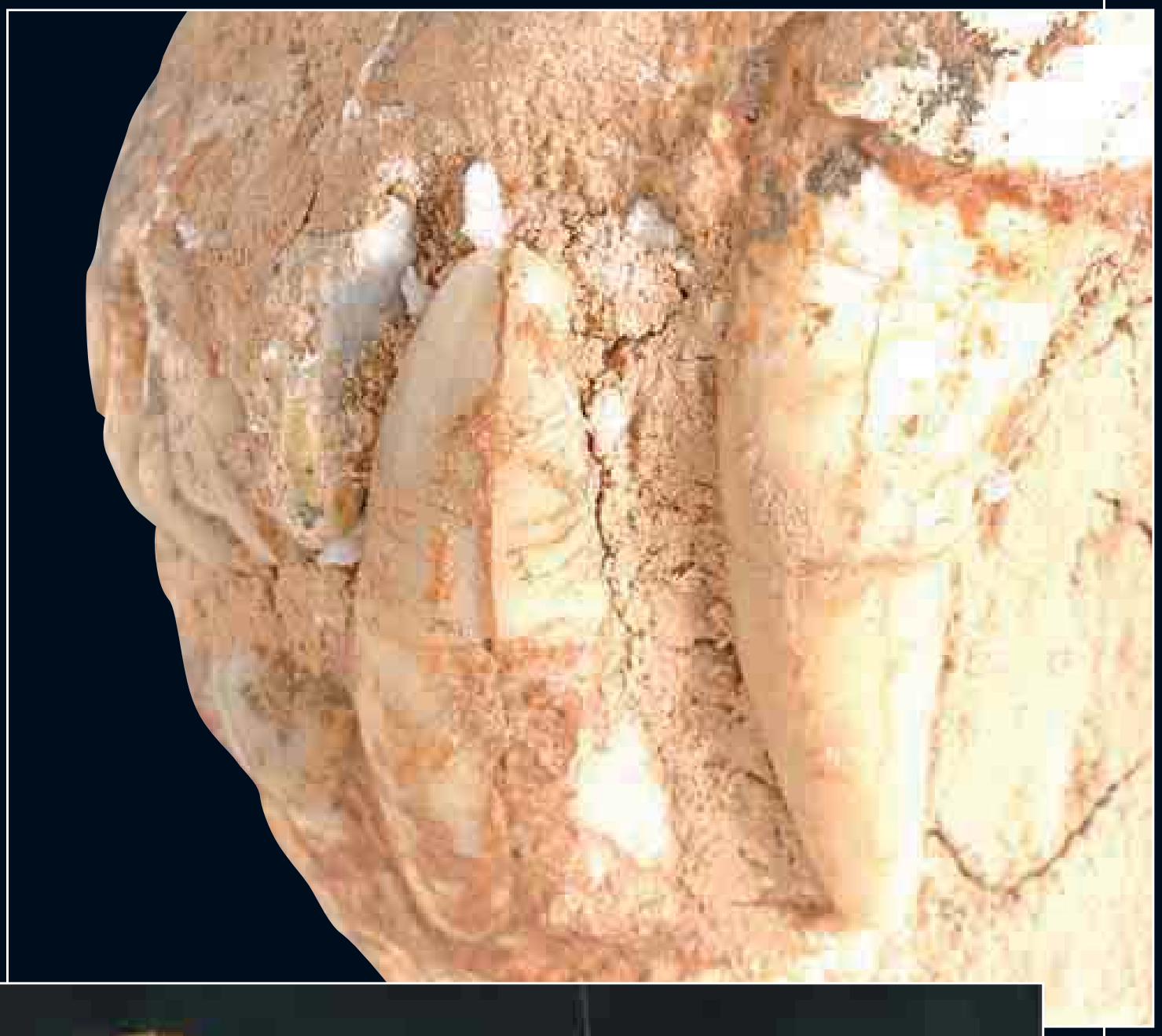

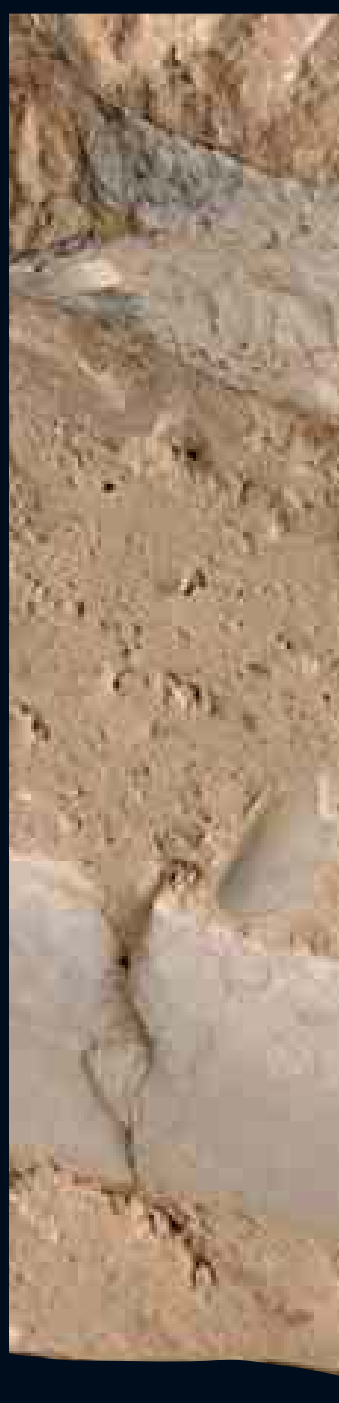

Antilop Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Çin

Bovidae familyasına dahil olan antiloplar en hızlı hareket eden kara canlılarından biridir. Yaklaşık 30 farklı cinste, 90'a yakın türü olduğu bilinmektedir.

Fosil kayıtlarına göre memeliler sınıflamasına dahil canlılar yeryüzünde aniden ortaya çıkmıştır. Dahası, aniden ortaya çıkan memeliler birbirlerinden çok farklıdırlar. Yarasa, at, fare ve balina gibi son derece farklı canlıların hepsi memelidir ve aynı jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Bu canlıların aralarında evrimsel bir bağ kurmak, en geniş hayal gücü için bile imkansızdır. Ne var ki evrim teorisinde, imkansız olanı yapılmaya çalışılır, hezeyanları bilimsel bilgiymiş gibi gündeme getirilerek kitleler aldatılmaya çalışılır.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 89 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler memelilerin sürüngenlerden türediğini iddia ederken, tarihte yaşamış ve soyu tükenmiş "memeli benzeri" bazı sürüngenlerin fosillerini öne sürerler. Bu canlıların soylarının tükenmiş olması, evrimcilere istedikleri gibi spekülasyon yapma imkanı tanımaktadır. Ancak bilimsel araştırma ve incelemeler bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. Örneğin, memeli benzeri sürüngenlerin beyinlerinin incelenmesi sonucunda, bu canlıların memeli özellikleri göstermedikleri, tamamen sürüngenlere benzedikleri sonucu elde edilmiştir.

Üstelik fosil kayıtları da farklı memeli türlerinin sahip oldukları tüm özelliklerle birden bire ortaya çıktıklarını ve hiç değişmediklerini ortaya koymuştur. Resimdeki 90 milyon yaşındaki kaplan fosilinin günümüzde yaşayan kaplanlardan farksız olması evrimin olmadığını gösteren ispatlardan biridir.

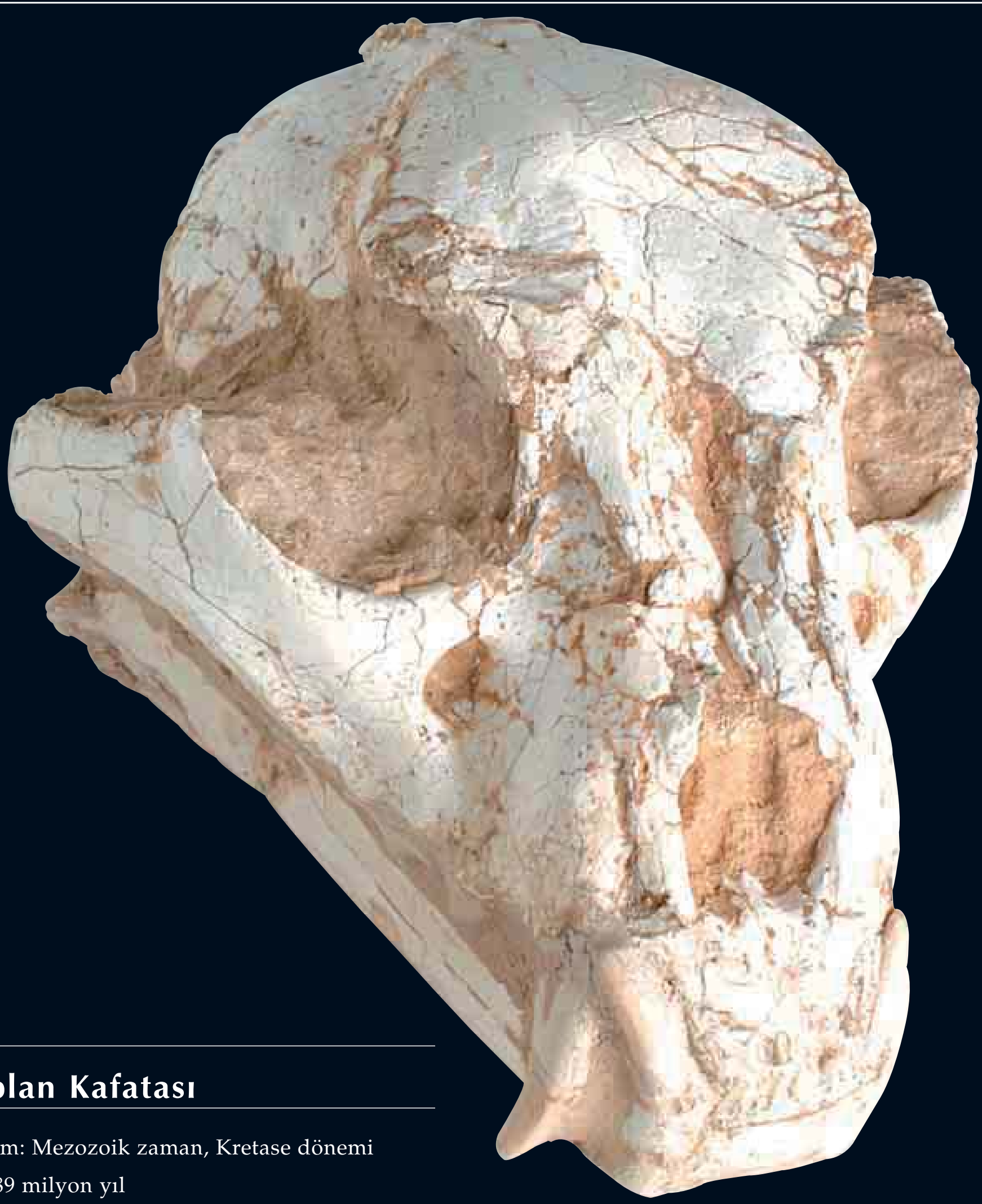

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 89 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin, memelilerin sözde atası olarak gösterdikleri "memeli benzeri sürüngenler" tarihte yaşamış ve soyu tükenmiş ayrı canlı türleridir. Ne memelilerle ortak bir ataları vardır, ne de başka bir canlıya dönüşmüşlerdir. Tom Kemp, *New Scientist* dergisindeki "The Reptiles That Became Mammals" (Memeliye Dönüşen Sürüngenler), başlıklı evrimci yazısında memeli benzeri sürüngenlerin fosil kayıtlarında aniden belirdiklerini ve başka bir türe (memelilere) dönüşmeden yok olduklarını şöyle kabul etmektedir:

"Memeli benzeri sürüngenlerin her türü fosil kayıtlarında aniden belirirler ve öncelerinde bir ataları yoktur. Bir süre sonra, aynı şekilde aniden, arkalarında soyları olan bir tür bırakmadan kaybolurlar." *(Tom Kemp, "The Reptiles That Became Mammals", New Scientist, sayı 92, 4 Mart 1982, s. 583)*

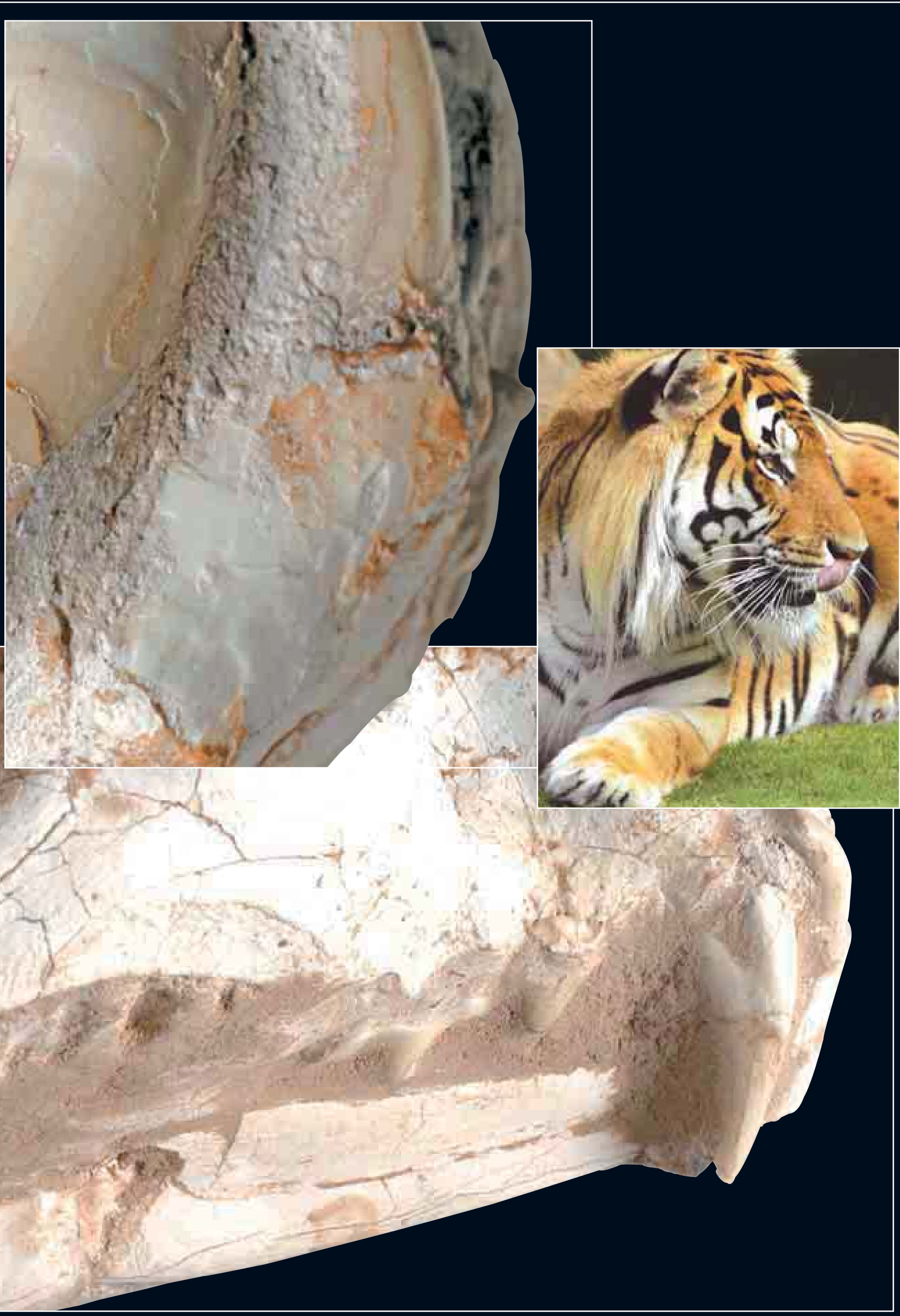

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 89 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında memeliler hep memeli, sürüngenler hep sürüngen olarak görülmektedir. İki farklı türün birbirine dönüştüğünü ispatlayan hiçbir somut bulgu yoktur. Evrimciler istedikleri kadar hayal kurmaya devam edebilirler, fosiller bu hayallerini asla gerçeğe dönüştürmeyecektir. 90 milyon yaşındaki kaplan fosilinin de ortaya koyduğu gibi, canlılar evrim geçirmemiştir. Canlı ve cansız tüm varlıklar, alemlerin Rabbi olan Allah'ın eseridir.

Kurt Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 120 milyon yıl

Bölge: Çin

Memelilerin kökeni konusunda evrimcilerin öne sürdüğü iddialar, akıl ve mantık dışı pek çok hikaye içermektedir. Hiçbir bilimsel bulguyla desteklenmeyen bu hikayeler, propaganda malzemesi olarak kullanılır. Elbette dileyen dilediği gibi senaryolar üretebilir veya kurgularda bulunabilir, ancak bu senaryoları bilimmiş gibi halka lanse etmek son derece yanlış bir tutumdur. Biyolog Paul Pierre Grassé'nin belirttiği gibi, **"hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir."** *(Pierre-P Grassé, Evolution of Living Organisms, New York: Academic Press, 1977, s. 103)*

Sırtlan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: ÇİN

"Herhangi bir sürüngenin memeliye dönüşmesini kafamda canlandıramıyorum." (Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Cilt.II, New York:D. Appleton and Company, 1888, s. 128) diyen Darwin'in ardından, gelişen bilim ve teknolojiye rağmen günümüz evrimcileri de, memelilerin kökeni konusunda ikna edici bilimsel bir açıklama ortaya koyamamışlardır. Bu gerçeği Roger Lewin, ***"İlk memeliye nasıl geçildiği hala bir sırdır."*** sözleriyle dile getirmektedir. *(Roger Lewin, "Bones of Mammals, Ancestors Fleshed Out", Science, cilt 212, 26 Haziran 1981, s. 1492)*

Resimdeki 80 milyon yıllık sırtlan fosili gibi sayısız fosil örneği, Darwinistleri yaşadıkları çaresizliğe mahkum etmiştir.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 9.5 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin memelilerin kökenini açıklarken en zorlandıkları konulardan biri de bu canlı grubunun içindeki farklılıkların çok fazla oluşudur. Kendi içlerinde çok farklı gruplara ayrılmış olan memelilerin aralarındaki hayali akrabalık bağı da bulgularla desteklenmez. Bu durum, bilim adamlarının büyük çoğunluğunun da kabul ettiği bir gerçektir. Örneğin evrimci zoolog Eric Lombard şöyle bir itirafta bulunmaktadır:

"Memeliler sınıfı içinde evrimsel akrabalık ilişkileri (filogenetik bağlar) kurmak için bilgi arayanlar, hayal kırıklığına uğrayacaklardır." *(Eric Lombard, "Review of Evolutionary Principles of the Mammalian Middle Ear, Gerald Fleischer", Evolution, cilt 33, Aralık 1979, s. 1230)*

Gelincik Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 60 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimci yayınları incelediğinizde sürüngenlerin memelilere nasıl dönüştüğüne dair bilimsel terimlerle süslü birçok evrimci masal okursunuz. Ama aklınıza takılan soruların bir tanesine bile mantıklı bir cevap alamazsınız. "Soğukkanlı olan sürüngenler vücut ısısı üretmeye nasıl başlayıp, sıcakkanlı memelilere dönüşmüşlerdir? Pullarını tüylerle değiştirmeyi nasıl başarmışlardır? Hiçbir alt yapıları yokken ne şekilde süt üretmeye başlamışlardır?" gibi soruların makul ve bilimsel açıklamaları bu yayınlarda hiçbir zaman yer almaz. Çünkü evrimcilerin bu sorulara verebilecekleri gerçekçi cevapları yoktur. Bir de Darwinistlere *"Bu değişimi gösteren fosil var mı?"* diye sorarsanız çok daha derin bir sessizlikle karşılaşırsınız. Çünkü tüm umutsuzca arayışlarına rağmen, evrimciler böyle bir fosil bulamamışlardır.

Kutup Porsuğu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 60 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimcilerin memelilerin kökenine dair senaryoları, bir hayal gücü zorlamasından başka bir şey değildir. Öne sürdükleri iddialarına dair en küçük bir delil dahi yoktur, sürüngenlerin memelilere dönüşmesi bilimsel olarak mümkün değildir. Resimdeki 60 milyon yıllık kutup porsuğu fosilinin de ortaya koyduğu gibi, her bir memeli türü herhangi bir ortak ata olmadan, kendisine has özelliklerle var olmuş ve soyu devam ettiği müddetçe bu özelliklerini hiç değiştirmemiştir.

Kaplan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 80 milyon yıl

Bölge: Çin

Bilim yazarı Richard Milton, *Shattering The Myths of Darwinism* (Darwinizm'in Mitleri) adlı kitabında, Darwinistlerin tüm göz boyama gayretlerine rağmen, teorinin bilimsel delillerden yoksun olduğunu şöyle ifade eder:

"Ancak bütün bu iddialara rağmen ne gariptir ki, gerçekten objektif bir kişinin şunu söylemesi mümkün değildir: 'İşte, benim aradığım kesin bilimsel kanıt burada.'" *(Richard Milton, Darwinizm'in Mitleri, Gelenek Yayınları, Eylül 2003, s. 21)*

Milton'un da dile getirdiği gibi evrim teorisine delil arayan kimse her defasında eli boş dönecektir. Bu kimseyi en çok hayal kırıklığına uğratan alanlardan biri de fosil kayıtları olacaktır. 150 yıla yakın süredir yapılan araştırmalarda evrimi destekleyen hiçbir fosil görülmemiştir. Tüm fosil bulguları, tek bir ağızdan, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Gelincik Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Mustelidea familyasına dahil olan gelincikler, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, evrimin iddialarını yalanlayan canlılardan biridir.

Yapılan jeolojik araştırmalar, diğer tüm bilim dalları gibi, evrim teorisinin geçersizliğini ortaya koyarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu gözler önüne sermektedir. Londra Üniversitesi'nde hücre biyolojisi profesörü olan Edmund J. Ambrose, bu duruma şu sözleriyle dikkat çekmektedir:

"Jeolojik araştırmaların bugün gelinen safhasında, jeolojik kayıtlarda, Yaratılışçıların, Allah'ın her bir türü ayrı olarak yarattığı düşüncesine ters düşecek hiçbir bulgu yoktur..." *(Dr. Edmund J. Ambrose, The Nature and Origin of the Biological World, John Wiley & Sons, 1982, p. 164)*

Benekli Geyik Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 78 milyon yıl

Bölge: Çin

Tüm canlılığın bilinçsiz, amaçsız bir tesadüfler sürecinin ürünü olduğu düşüncesi, bir 19. yüzyıl hurafesidir. Bugüne kadar elde edilen tüm somut bulgular, evrimin hurafeden ibaret olduğunu teyit etmiştir. Bunlardan biri de fosil kayıtlarıdır. Evrimcilerin hayalindeki süreç, fosiller tarafından hiçbir zaman desteklenmemiştir.

Canlılar resimdeki 78 milyon yıllık benekli geyik fosili örneğinde görüldüğü gibi, on milyonlarca yıl boyunca aynı kalmışlardır. Bu aynılık, evrimin yaşanmadığının en önemli ispatlarından biridir.

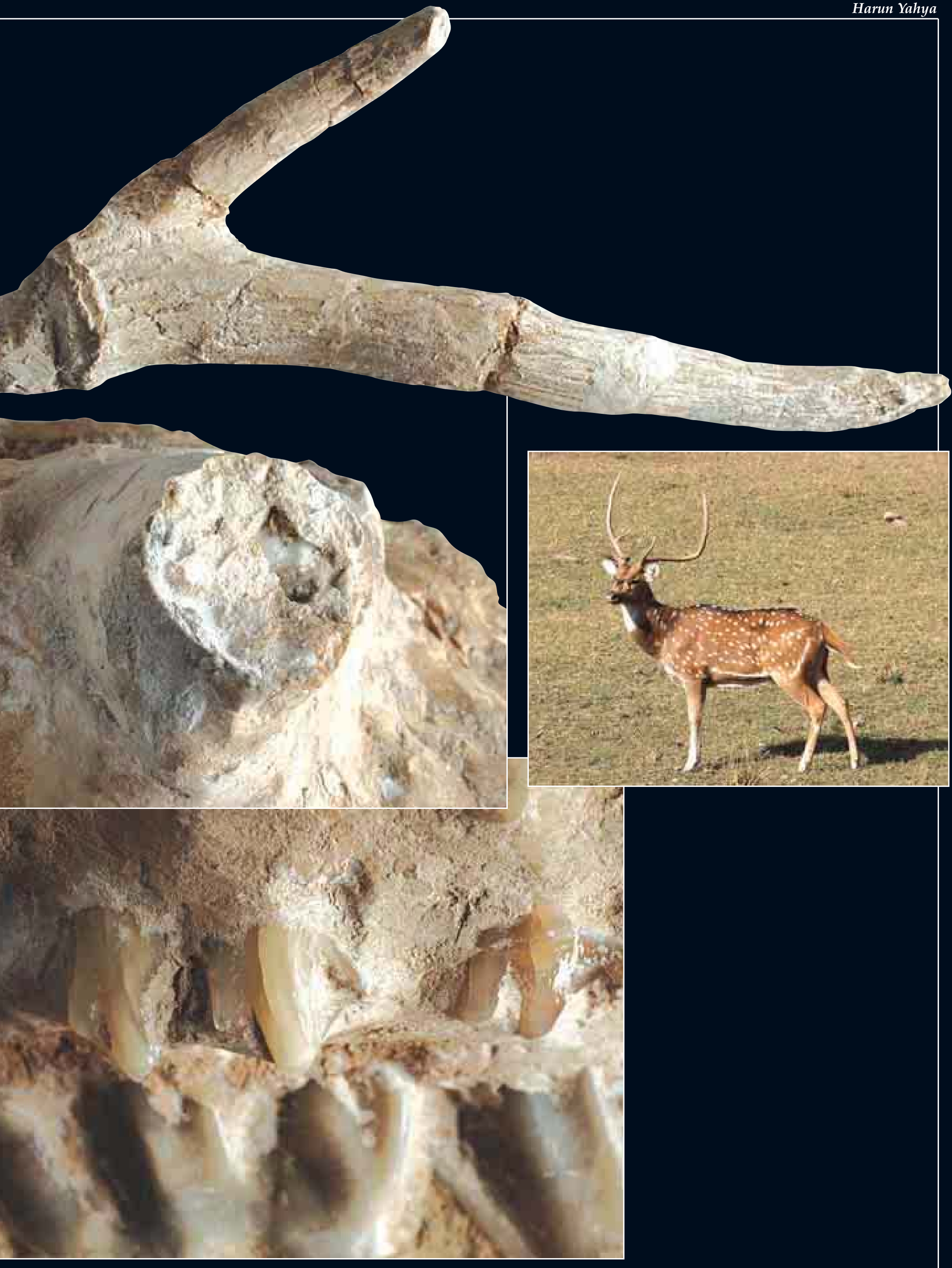

Yer Köpeği Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 88 milyon yıl

Bölge: Çin

Viverridae familyasına dahil olan bu canlılar, *Carnivora* (yırtıcılar) takımındandır. Evrimciler, diğer tüm canlıların olduğu gibi, yer köpeklerinin de kökenini teorilerine göre açıklamaktan acizdirler. Fosil kayıtlarında, bu canlıların sözde atası olan herhangi bir canlı yoktur. Yer köpeklerinin aşama aşama oluştuğunu gösteren bir fosil de bulunmamaktadır.

Resimdeki 88 milyon yıllık fosilin de ortaya koyduğu gibi, söz konusu canlılar var oldukları ilk andan beri aynı özelliklere sahiptir. On milyonlarca yıl boyunca değişmemiş, yani evrim geçirmemişlerdir.

Yaban Domuzu Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 87 milyon yıl

Bölge: Çin

Suidae familyasına dahil olan yaban domuzlarının 3 farklı türü olduğu bilinmektedir. Diğer tüm canlılar gibi, yaban domuzları da tarih boyunca hep yaban domuzu olarak var olmuş, başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya da dönüşmemişlerdir. Fosil bulguları bu gerçeğin ispatıdır.

87 milyon yıl önce yaşamış olan yaban domuzlarının günümüzdeki yaban domuzlarıyla aynı özelliklere sahip olduğunu gösteren resimdeki kafatası fosili karşısında, evrimcilerin demagojilerinin ve propagandalarının bir değeri yoktur. Evrimciler bunlarla, ancak kendilerini kandırmaya devam edebilirler, akıl ve mantık sahibi insanların ise evrim aldatmacasına kanmaları artık mümkün değildir.

Kutup Porsuğu Kafatası

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin 150 yıldır devam eden ara form fosili arayışı büyük bir hüsranla sonuçlanmıştır. Günümüzde evrimcilerin delil diye ortaya koyabilecekleri hiçbir bulgu yoktur. Antropolog Jeffrey H. Schwartz fosil kayıtlarının, Darwinizm'in aleyhine olduğunu şöyle ifade eder:

"Pek çok paleontolog fosil kayıtlarında, kayıp halkaları bulmak yerine, sadece büyük boşluklarla ve bugüne kadar kaydedilmiş fosil türleri arasında herhangi bir ara form olmadığı gerçeğiyle yüz yüze geldi." *(Schwartz, Jeffrey H., Sudden Origins, 1999, s. 89)*

Antilop Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 83 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinizm için yıkıcı bir darbe olan fosil kayıtları, evrimcilerin sürekli göz ardı etmeye çalıştıkları bir konudur. Evrimciler, fosil bulguları üzerinde konuşmak yerine, hayal ürünü senaryolar anlatmayı ve demagoji yapmayı tercih eder, bu yolla propagandalarını devam ettirirler.

Evrimciler ne kadar gerçeklerden kaçsalar da, resimdeki 83 milyon yıllık antilop kafatası fosili gibi milyonlarca fosil, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını haykırmaktadır.

Tibet Kum Tilkisi Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 86 milyon yıl

Bölge: Çin

Yırtıcı memeliler takımından (*Carnivora*) olan Tibet kum tilkileri, sadece kum tilkisi olarak da anılırlar. Genellikle uçmayan kuş türleri, tavşanlar ve diğer kemirgenlerle beslenirler.

Fosil kayıtları kum tilkilerinin hep kum tilkisi olarak var olduklarını, başka bir canlıdan türemediklerini ispatlamıştır. Günümüz kum tilkileriyle her yönden aynı olan 86 milyon yıllık resimdeki kum tilkisi kafatası fosili, evrimcilerin sadece hayallerini dile getirdiklerinin delilidir. Darwinistlerin iddia ettikleri gibi bir süreç hiçbir zaman yaşanmamıştır, evrimci varsayımlar bilimsel dayanaktan yoksundur.

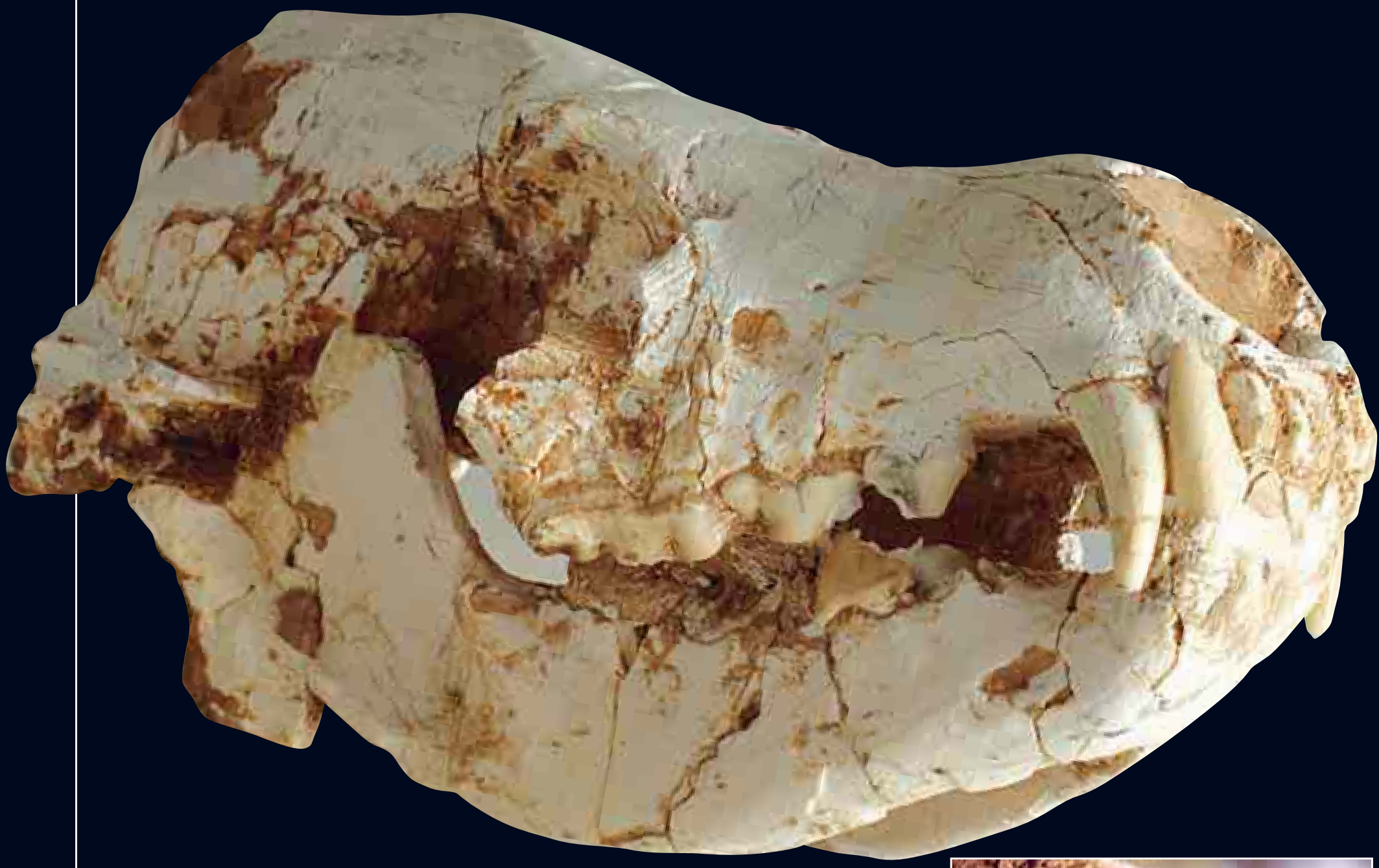

Bozayı Kafatası

Dönem: Kretase dönemi

Yaş: 74 milyon yıl

Bölge: Liao Yang, Liaoning, Çin

20. yüzyılın önde gelen evrimcilerinden George Gaylord Simpson'ın açıklamaları, evrim teorisinin ne kadar büyük bir çıkmaz içinde olduğunu göstermektedir:

"Bu, memelilerin 32 ayrı takımının hepsi için geçerlidir... Her takımın bilinen en eski ve (sözde) en ilkel üyesi, bu takıma ait temel karakterlerin hepsine zaten sahiptir ve hiçbir durumda bir takımdan bir diğerine doğru ilerleyen devamlı bir gelişim bilinmemektedir. Çoğu örnekte farklılık o kadar keskin ve boşluk o kadar büyüktür ki, tüm bir takımın kökeni spekülatif ve son derece tartışmalıdır…" (George G. Simpson, Tempo and Mode in Evolution, New York: Columbia University Press, 1944, pp. 105, 107.)

Evrimcilerin de itiraf ettiği gibi, Darwinizm'in canlılığın kökeniyle ilgili iddiaları "spekülasyonlar"dan ibarettir. Resimdeki 74 milyon yıllık bozayı kafatası fosili gibi somut bulgular ise, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu göstermektedir.

Fosil oluşumu esnasında, kemikler ve dişler gibi sert yapılar, yumuşak dokulara kıyasla, daha kolay muhafaza edilir. Yumuşak doku yok olurken, kemiksi yapılar uzun dönemler içinde inorganik yapılara dönüşürler. Diğer bir deyişle canlı kemik dokusunun mineralleri, kayalardaki inorganik minerallerle aynı yapıya sahip olur. Böylece on milyonlarca yıl önce yaşamış canlılar, en ince detaylarına kadar korunurlar. Resimlerde de, 74 milyon yıllık bozayının dişlerinin yapısal detayı ve kemik dokusunun iç yapısı görülmektedir. Bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış canlılar da, tıpkı bugünkü canlılar gibi mükemmel bir kemik dokusuna ve yapısına sahiptirler.

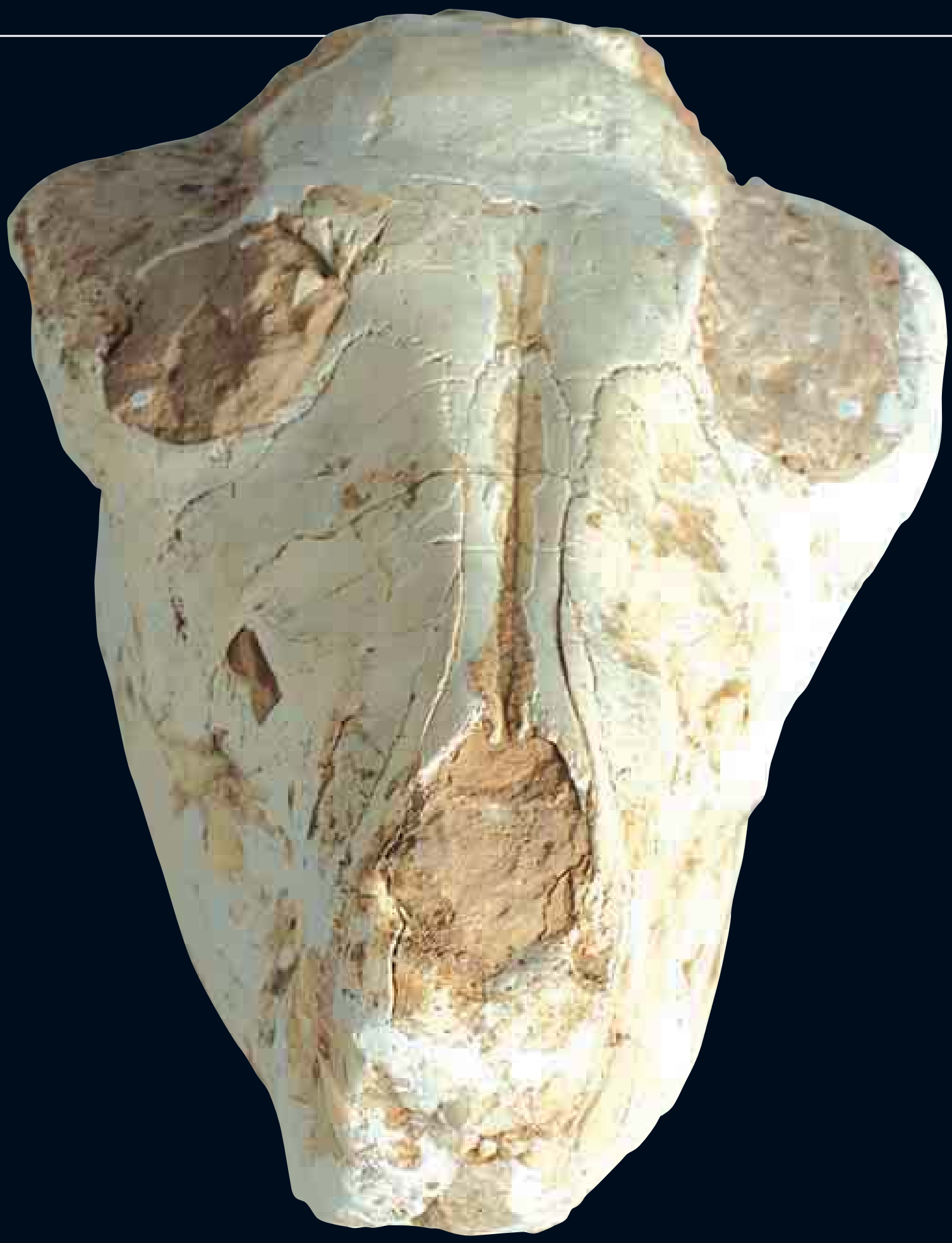

Panda Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 96 milyon yıl

Bölge: Çin

Sadece bambu yiyerek beslenen büyük pandalar, *Ailuridae* familyasının üyesidir. Asıl vatanları Çin'in Batı bölgeleridir.

Günümüzdeki pandaların taşıdıkları tüm özelliklere sahip olan, bundan 96 milyon yıl önce yaşamış olan pandalar evrimi reddetmektedir. Fosillerle ispatlanan bu gerçek, açık ve net olarak ortadadır. Darwinistlerin ısrarla göz ardı etmeye çalışmaları, bu gerçeği değiştirmez. Canlılar evrimsel bir süreç sonucunda ortaya çıkmamıştır. Canlı ve cansız tüm varlıkları Allah yaratmıştır.

Gri Kurt Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 65 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistlerin fosiller karşısındaki çaresizliğini gözler önüne seren bulgulardan biri de, resimdeki 65 milyon yıllık gri kurt kafatası fosilidir.

Evrimciler söz konusu canlıların hayali evrim sürecini delillendirebilecek bir tane dahi bulgu ortaya koyamazken, sayısız fosil gri kurtların evrim geçirmediğini, yaratıldığını ispatlamaktadır.

Sırtlan Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Yıllardır sahte ara formlarla, soyu tükenmiş canlıların fosilleri üzerinde yapılan spekülasyonlarla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi, artık varlığının son noktasına gelmiştir. Darwinistler tarafından özenle saklanan Yaratılış delili fosiller, halkın bilgisine sunulmuş, evrimcilerin canlıların tarihine dair tüm yalanları ifşa edilmiştir.

Resimde görülen 90 milyon yıllık sırtlan kafatası fosili de bunlardan biridir. Bu fosilin günümüzde yaşayan örneklerinin tıpatıp aynısı olduğunu gören bir kimsenin, evrim masalına inanması mümkün değildir.

Kuzey Doğu Kaplanı Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Yıllardır sahte ara formlarla, soyu tükenmiş canlıların fosilleri üzerinde yapılan spekülasyonlarla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi, artık varlığının son noktasına gelmiştir. Darwinistler tarafından özenle saklanan Yaratılış delili fosiller, halkın bilgisine sunulmuş, evrimcilerin canlıların tarihine dair tüm yalanları ifşa edilmiştir.

Resimde görülen 90 milyon yıllık kuzey doğu kaplanı kafatası fosili de bunlardan biridir. Bu fosilin günümüzde yaşayan örneklerinin tıpatıp aynısı olduğunu gören bir kimsenin, evrim masalına inanması mümkün değildir.

Kutup Porsuğu Kafatası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Pek çoğu akademik kariyere sahip olan, belki düzinelerce kitap okumuş, sayısız araştırma yapmış, bilimsel makaleler yayınlamış Darwinistlerin, çok açık olan gerçekleri dahi fark edememeleri oldukça şaşırtıcı bir durumdur. Örneğin, bugün yaşamakta olan canlıların milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramadığını ortaya koyan "yaşayan fosiller"in Darwinizm'i yalanlayan somut deliller olduğunu bir türlü kavrayamazlar. Bunu kavrayamadıkları gibi, teorilerini delillendirecek hayali "ara canlılara" ait fosiller bulunmadığını da kabullenemezler.

Darwinistlerin bu kavrama güçlüğüne rağmen, resimdeki 90 milyon yıllık kutup porsuğu kafatası fosili gibi sayısız fosil, evrimin hiç yaşanmadığını deşifre etmektedir.

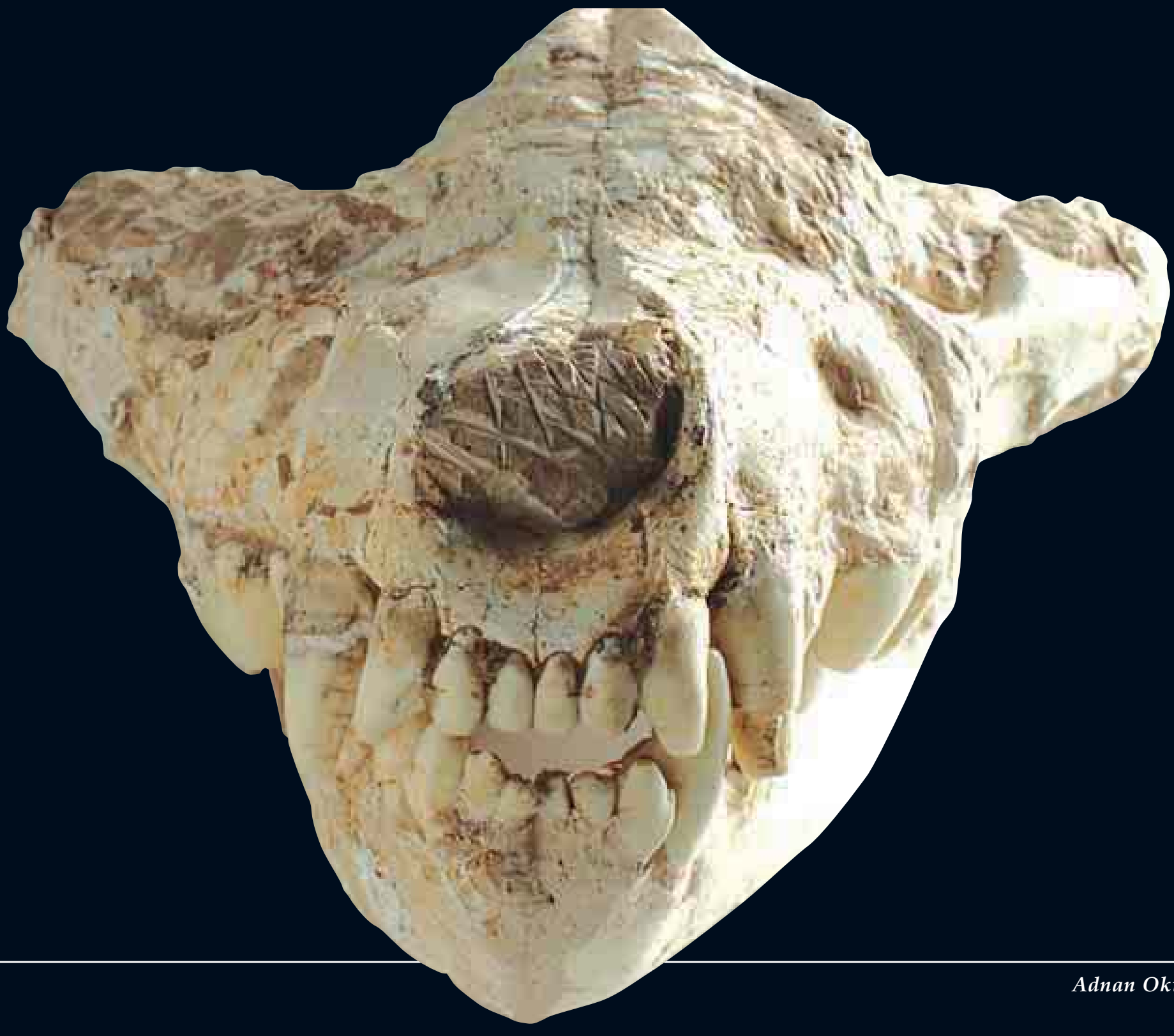

Timsah

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 65 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler, sürüngenlerin kökenlerinin deniz canlıları olduğunu iddia ederler. Hiçbir bilimsel bulguyla destekleyemedikleri bu iddiaya göre, günün birinde susuz kalan balıklar karaya çıkmak zorunda kalmışlar ve böylece sürüngenleri oluşturmuşlardır. Ancak bu senaryoyu destekleyecek bir tane bile yarı balık yarı sürüngen özellikleri taşıyan bir canlının fosiline rastlanmamıştır. Yüz binlerce fosil içinde, balıklar hep balık, sürüngenler hep sürüngen olarak görülmektedir. Bulunan her fosil, bugünkü türlerle tıpatıp aynıdır ya da geçmişte yaşamış, ama bugün soyu tükenmiş bazı canlılara aittir.

Bunlardan biri de resimde görülen 65 milyon yaşındaki timsah fosilidir. Bu fosil, timsahların hep timsah olarak var olduklarının delilerindendir.

Kurbağa

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Çin

Evrimci senaryo, omurgasızlardan evrimleşen balıkların, bir süre sonra da karada yaşama imkanı olan amfibiyenlere dönüştüklerini iddia eder. Ama diğer tüm evrim masalları gibi, bu senaryonun da hiçbir delili yoktur. Yarı balık yarı amfibiyen bir canlının yaşadığını gösteren tek bir fosile bile rastlanmamıştır. Tam tersine elde edilen tüm fosiller, balıkların hep balık, amfibiyenlerin ise hep amfibiyen olduğunu ispatlamıştır.

Resimde görülen 40 milyon yıllık kurbağa fosili de kurbağaların bu zaman zarfında hiçbir değişime uğramadıklarını, yani evrim geçirmediklerini göstermektedir.

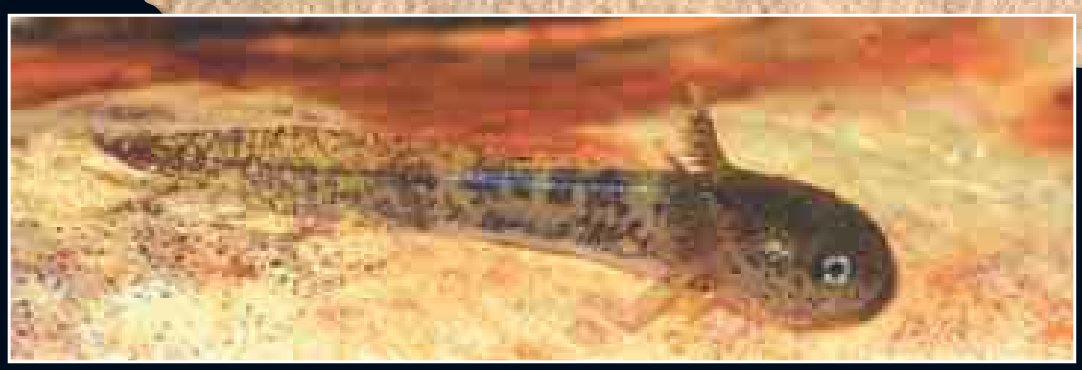

Semender Larvası

Dönem: Paleozoik zaman, Permiyen dönemi

Yaş: 290 milyon yıl

Bölge: Almanya

Evrimciler semenderler gibi amfibiyenlerin sözde atasının balıklar olduğunu iddia eder ama bu iddialarını bir türlü delillendiremezler. Darwinistlerin kendilerince amfibiyenlerin atası olarak gösterdikleri üç farklı balık türü vardır. Bunlardan biri ünlü yaşayan fosil Coelacanth'tır. Ancak 1938 yılında Hint Okyanusu'nda canlısının yakalanmasıyla, evrimcilerin bu balık üzerinde yaptıkları spekülasyonların geçersiz olduğu anlaşılmıştır. Bir diğer balık grubu ise Rhipidistia takımından balıklardır. Bu balıkların yüzgeçlerinde, Coelacanth'ta olduğu gibi kalın bir doku ve kemikler bulunmaktadır. Bu farklı yapılardan dolayı, bu canlıda ayaklar oluşmaya başladığı iddia edilmektedir. Oysa, bu yapıların kara canlılarının ön ve arka ayakları ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Evrimcilerin üçüncü "amfibiyen atası" adayları ise, akciğerli balıklardır. Bu balıklar solungaçlarının yanı sıra yüzeye çıkarak hava soluyabilirler. Ancak sahip oldukları akciğer yapısının kara canlılarının akciğerleri ile hiçbir benzerliği bulunmamaktadır. Bu balığın iskelet yapısı da amfibiyenlerden çok farklıdır.

Evrimciler amfibiyenlerin sözde atası olarak hangi balık türünü kabul ederlerse etsinler, bir balığın amfibiyene dönüşebilmesi için geçirmesi gereken değişiklikler çok fazla sayıdadır. Dolayısıyla iki türün arasında birçok ara form bulunması gerekir; yarı yüzgeçli- yarı ayaklı, yarı solungaçlı-yarı akciğerli, yarı böbrekli vb. garip canlıların yaşamış olması ve bu canlıların sayılarının milyonlarca olması gerekir. Ancak, fosil kayıtlarında bu tür canlıların bir tanesine dahi rastlanmamıştır. Sayısız fosilin arasında tam balıklar, tam amfibiyenler vardır, ancak bu tür ara geçiş formları bulunmamaktadır. Bu evrimcilerin de kabul ettiği ve evrim teorisini yalanlayan bir gerçektir.

Timsah

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 90 milyon yıl

Bölge: Çin

Darwinistler, sürüngenlerin amfibiyenlerden türediğini iddia ederler. Ancak amfibiyenlerin ortak bir ataya sahip olduğu iddiasını delillendiremedikleri gibi, sürüngenlerin amfibiyenlerden türedikleri iddiasını da delillendiremezler. Pek çok bilim adamı da bu gerçeğin farkındadır. Örneğin, Omurgalı Paleontolojisi ve Evrim kitabını yazası Robert L. Carroll şöyle söylemektedir:

"Ne yazık ki ilk sürüngenin gerçek atası olabilecek bilinen tek bir örnek yoktur. Böyle bir ara formun bulunmayışı amfibiyen-sürüngen geçiş sorununu cevapsız bırakıyor." (Robert L. Carroll, "Problems of the Origin of Reptiles", Biological Reviews of the Cambridge Philosophical Society, cilt 44, No. 3, Temmuz 1969, s.393)

Resimdeki 90 milyon yıllık timsah fosili de, timsahların herhangi bir hayali atadan türemediklerinin, hep timsah olarak var olduklarının, on milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerinin ispatıdır.

Fil Dişi

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 60 milyon yıl

Bölge: Çin

Resimde görülen fosil, 60 milyon yıllık bir file ait bir diş örneğidir. Bundan 60 milyon yıl önce yaşamış fillerin, günümüzde yaşamakta olan örnekleriyle aynı yapısal özelliklere sahip olduğunu ortaya koyan bu fosil, evrimi yalanlayan bulgulardan biridir.

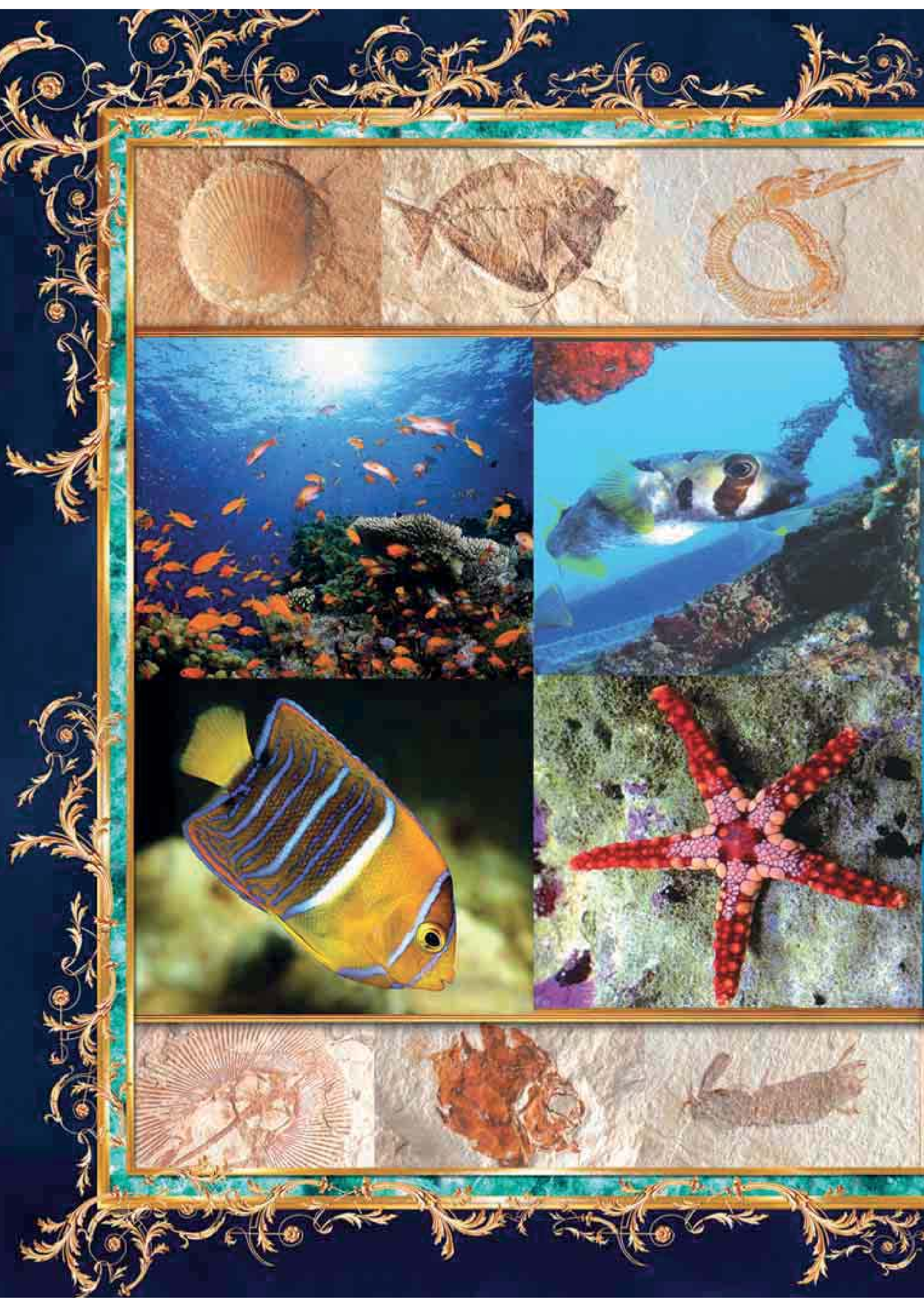

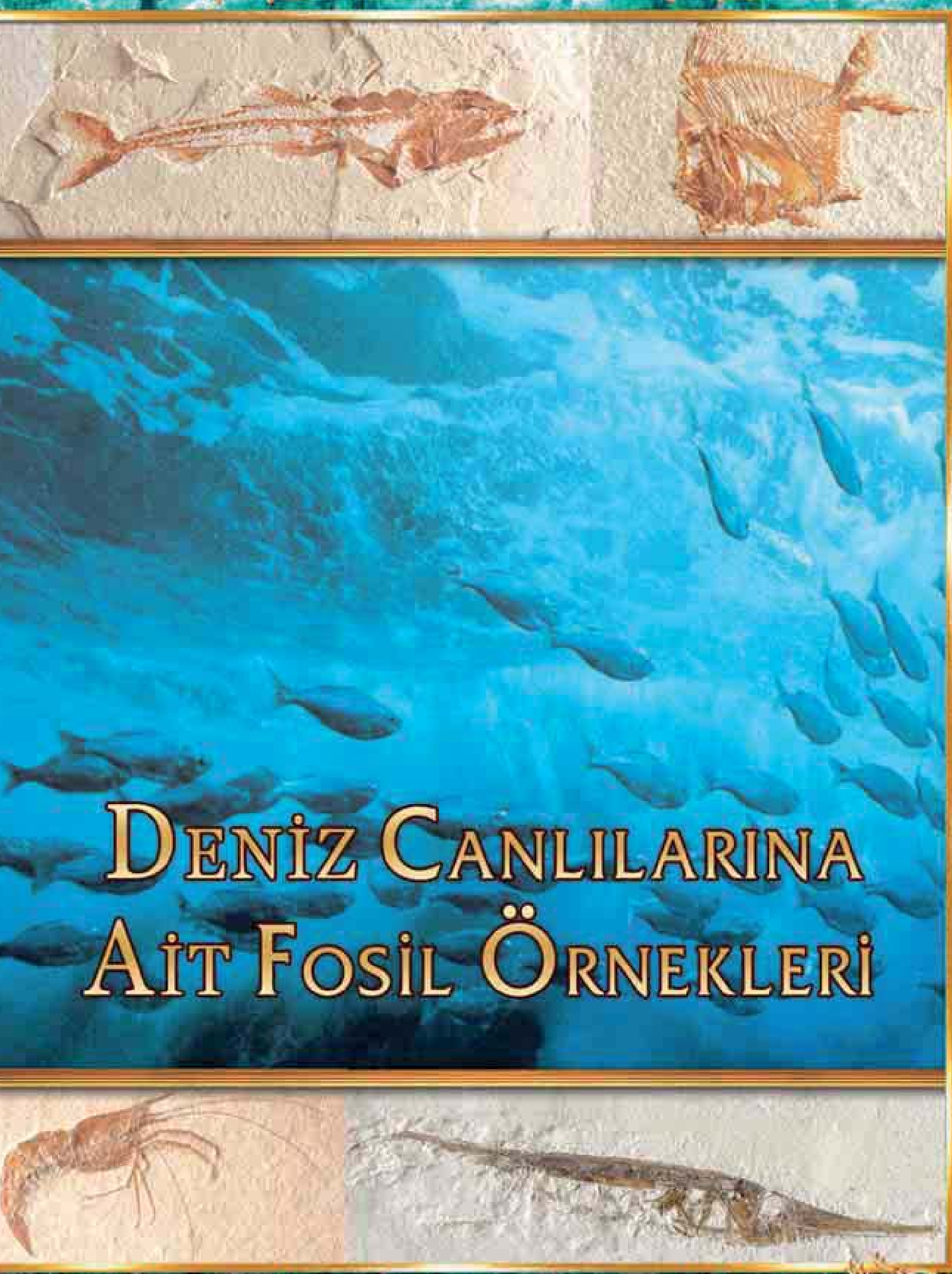

Deniz Canlılarına Ait Fosil Örnekleri

Mene Maculata (Mene Balığı)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Monte Bolca, İtalya

Menidae familyasına dahil olan bu balık türüne özellikle Pasifik Okyanusu'nda sıkça rastlanır. Canlının, Senozoik zamana (65 milyon yıl - günümüz) ait pek çok fosil örneği elde edilmiştir. Özellikle Monte Bolca Oluşumu'nda bulunan *Mene Maculata* türü fosiller, söz konusu canlıların milyonlarca yıldır değişmediğini gösteren önemli birer örnektir. Mene balıklarının hep aynı kaldıklarını gösteren bunun gibi pek çok fosil bulunmasına rağmen, balıkların evrimcilerin iddia ettiği gibi diğer canlılardan türediğini gösteren hiç fosil yoktur. Darwinistlerin balıkların nasıl ortaya çıktığı konusundaki iddialarının hiçbir kanıta dayanmadığını İngiliz Doğa Tarihi Müzesi yetkililerinden J. R. Norman şu sözlerle ifade etmektedir:

"Bu zamana kadar elde edilen jeolojik kayıtlar, balıkların kökenine dair hiçbir kanıt sunamadılar." *(J.R. Norman, "Classification and Pedigrees: Fossils, A History of Fishes", British Museum of Natural History, 1975, s 343)*

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 500 - 440 milyon yıl

Bölge: Fas

Deniz yıldızları genellikle deniz dibinde yaşarlar, 7000 metre derinliğinde yaşayan türleri bulunmaktadır. Yaklaşık yarım milyar yıldır hiç değişmeden soylarını devam ettiren bu canlılar karşısında evrimciler çaresizlik içindedir. Çünkü söz konusu canlılar on milyon değil, yüz milyon değil, iki yüz milyon değil, yaklaşık beş yüz milyon yıldır aynıdırlar. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, deniz yıldızları beş yüz milyon yıllık zaman dilimi içinde çoktan başka canlılara dönüşmüş olacak, bu esnada yarı deniz yıldızı yarı başka bir hayvan olan pek çok garip canlının izi, fosil kayıtlarında günümüze kadar gelecekti. **Ancak fosil kayıtlarında evrimcilerin bu iddialarının hiçbir delili yoktur.**

Resimdeki 500 milyon yıllık deniz yıldızının da ispatladığı gibi, deniz yıldızları hep deniz yıldızı olarak var olmuşlardır, başka bir canlıdan türememiş, başka bir canlıya dönüşmemişlerdir.

Uskumru

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 5 milyon yıl

Bölge: Marecchia Nehri Oluşumu, İtalya

Bugüne kadar elde edilen 100 milyon fosile bakıldığında görülen tek bir gerçek vardır: O da canlıların evrim geçirmediği. Eğer canlılar evrim geçirmiş olsaydı, örneğin uskumrular bir başka canlı türünden değişe değişe bugünkü hallerine kavuşmuş olsalardı, bu durumda günümüzdeki uskumrularla bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar arasında pek çok fark olması gerekirdi. Ancak böyle bir fark yoktur. Bugünkü uskumrular nasılsa bundan 5 milyon yıl önce yaşamış olanlar da öyledir ve bunun anlamı açıktır: Bilimsel bulgular "Evrim yalan" demektedir.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Coleoidea alt sınıfına dahil olan mürekkep balıkları, sekiz veya on kollu olan yumuşakçalardır. Evrimciler, diğer canlılarda olduğu gibi, yumuşakçaların da sözde ortak bir atadan meydana geldiğini öne sürer, ancak bu tezlerini bilimsel bulgularla destekleyemezler. Bu gerçeği yerli evrimcilerden Ali Demirsoy şu şekilde itiraf etmektedir:

*"Konunun başında, **varsayılan bir yumuşakça atası düşündük** ve ondan türeyen bu sınıfları türeyiş basamaklarına göre vermeye çalıştık.... **yine ortak bir atada bütün sınıfları birleştirmek olanağını kuşkusuz bulamadık... Özünde tam bir yumuşakça atası tarif etmek, bugünkü bilgiler ışığında biraz olanaksız görülmektedir."** (Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt II, Kısım I, s. 623-624)*

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 - 146 milyon yıl

Bölge: Çin

Fosil kayıtlarında çok eski dönemlerden itibaren izlerine rastlanan mersin balıkları, *Acipenseriformes* takımına dahildirler. Kuzey yarım küredeki tatlı sularda ve denizlerde yaşarlar. Mersin balıkları, on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, Darwinistlerin canlılığın ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiği iddiasını yalanlayan canlılardan biridir.

Fosil kayıtları, çok eski jeolojik dönemlerde dahi, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemlere, ileri fizyolojik yapılara sahip canlıların yaşadığını ortaya koymuştur. Örneğin 1999 yılında elde edilen yeni bulgular, Kambriyen döneminde (543 - 490 milyon yıl) *Haikouichthys ercaicunensis* ve *Myllokunmingia fengjiaoa* olarak adlandırılan iki ayrı balık türünün var olduğunu göstermektedir. Bu bulgular, evrim teorisinin canlıların ilkelden komplekse doğru geliştiği yönündeki iddiasına 'öldürücü bir darbe' indirmektedir.

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Belonidae familyasına dahil olan zarganalar, ince uzun bir yapıya sahiptir. Sıçrayarak su yüzeyine çıkabilir ve kuyrukları üzerinde yeniden suya dönebilirler. Bunu, düşmanlarından kaçma yöntemi olarak kullanırlar.

Fosil kayıtları tüm balık türlerinin kendilerine has özelliklerle var olduklarını, diğer türlerle aralarında sözde evrimsel bir ilişki olmadığını, "balıkların ortak atası" kavramının da bir hayal ürününden ibaret olduğunu göstermektedir. Yerli evrimcilerden Ali Demirsoy, farklı balık türlerinin birbirlerinden meydana geldiklerine dair iddiaların "varsayıma dayandığını" şöyle itiraf etmektedir:

*"Bilinen erken Paleozoik çenelilerden, kemikli balıkların ayrılması konusunda **sadece varsayımlar vardır."***

(Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt III, Kısım I, sf. 248)

Aslında sadece balıkların kökenine dair değil, Darwinistlerin canlılığın kökenine dair tüm iddiaları varsayıma dayanmakta, bilimsel bulgularla desteklenmemektedir. Bilimsel bulgular canlıların kör tesadüflerin değil, Rabbimiz olan Allah'ın eseri olduğunu ortaya koymuştur.

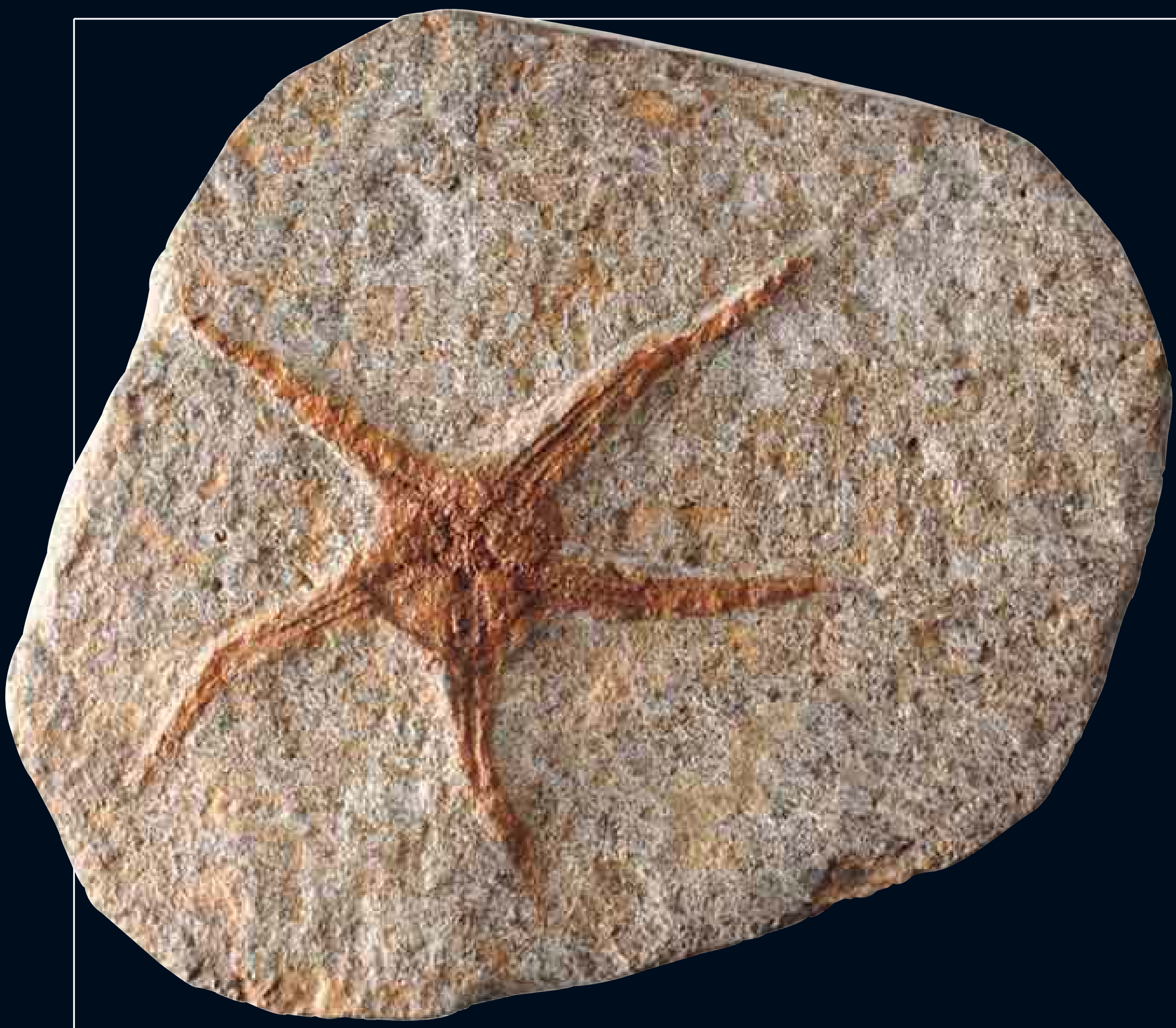

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 500 - 440 milyon yıl

Bölge: Fas

Evrimciler, yumuşakçaların, derisi dikenlilerin, eklem bacaklıların, kuşların, böceklerin, balıkların kısaca tüm canlıların tek bir hücreden, kör tesadüfler eseri, milyonlarca yıl içinde küçük değişimler geçirerek oluştuğunu iddia ederler. Organları, yapıları, beslenmeleri yani tüm sistemleriyle birbirlerinden son derece farklı olan bu canlıların, hangi aşamalarla birbirlerinden türediklerini ise bilimsel olarak açıklayamazlar. Ellerinde, bu hayali süreci delillendirebilecekleri hiç fosil yoktur. Bugüne kadar bulunan sayısız fosil her canlı türünün kendisine has özelliklerle var olduğunu ve soyu devam ettiği müddetçe (on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca) hep bu özellikleri taşıdığını göstermektedir.

Bunlardan biri de resimdeki 500 milyon yaşındaki deniz yıldızı fosilidir. Aradan geçen 500 milyon yılda hiç değişmeyen deniz yıldızları, evrime büyük darbe indirmişlerdir.

Asker Balığı

Yaş: 95 milyon yıl

Dönem: Kretase

Bölge: Lübnan

95 milyon yıl önce yaşamış asker balığının günümüzdeki asker balıklarıyla tıpatıp aynı olması, bu balıkların milyonlarca yıldır hiç değişmediklerinin ispatıdır. Canlı türlerinin sürekli değişerek evrimleştikleri iddiasında bulunan Darwinistler için bu durum büyük bir açmazdır. Fosil kayıtları gibi somut bilimsel bulgular, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığnı ortaya koymaktadır.

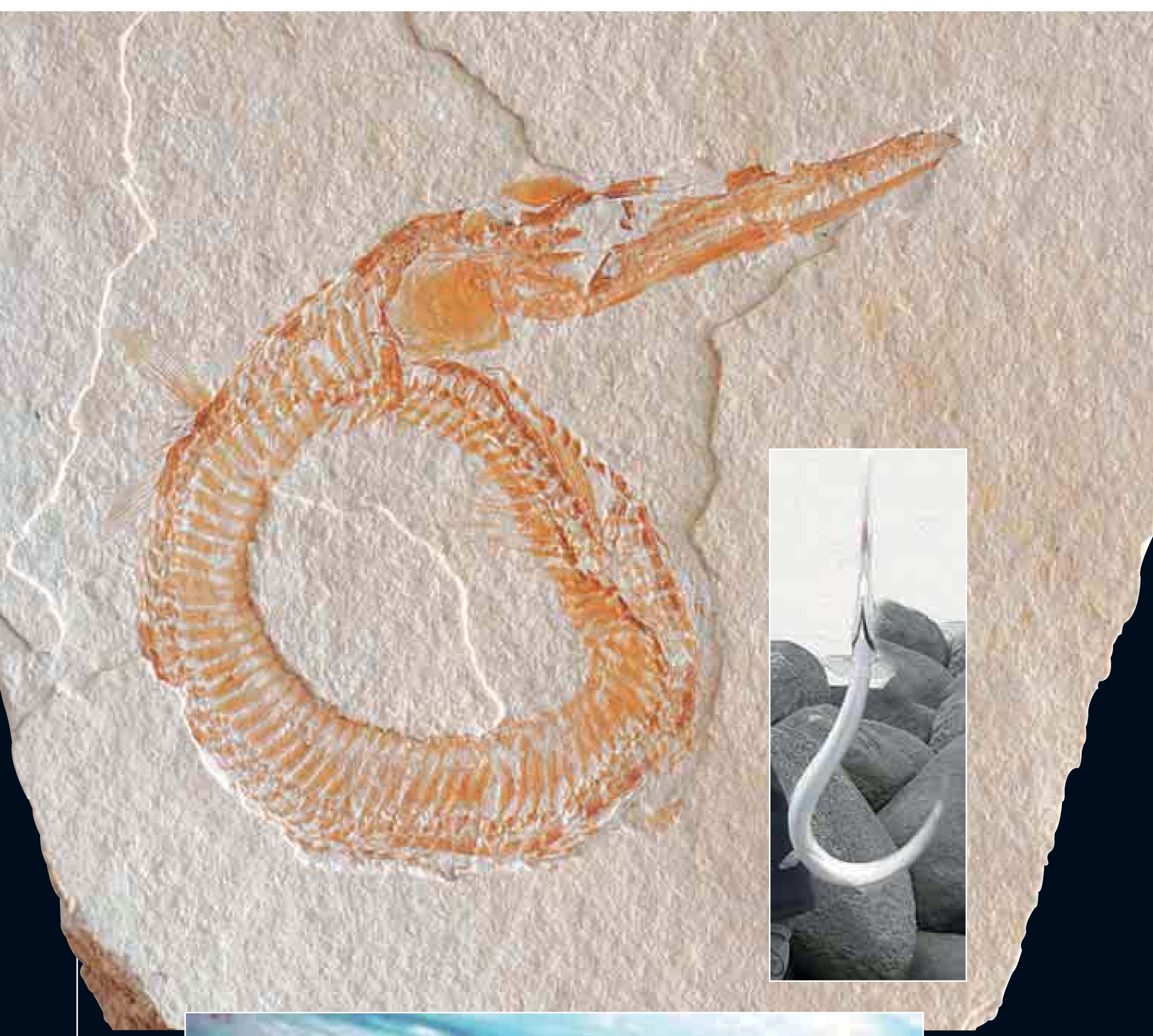

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Eğer Darwinistlerin, canlıların birbirlerinden türedikleri iddiaları doğru olsaydı, iki farklı canlının özelliklerini taşıyan (örneğin yarı zargana yarı ringa, yarı köpek balığı yarı balina, yarı alabalık yarı timsah vs) pek çok fosil örneğine rastlamamız gerekirdi. Ancak böyle bir fosile hiç rastlanmamıştır. Aslında Darwin de, daha teorisini ortaya atarken bu durumun kendisi için ciddi bir açmaz olduğunu görmüştür. Bu yüzden, *Türlerin Kökeni* kitabının "Teorinin Zorlukları" (Difficulties on Theory) adlı bölümünde şöyle yazmıştır:

"Eğer gerçekten türler öbür türlerden yavaş gelişmelerle türemişse, neden sayısız ara geçiş formuna rastlamıyoruz? Neden bütün doğa bir karmaşa halinde değil de, tam olarak tanımlanmış ve yerli yerinde? Sayısız ara geçiş formu olmalı, fakat niçin yeryüzünün sayılamayacak kadar çok katmanında gömülü olarak bulamıyoruz..." *(Charles Darwin, The Origin of Species, s. 172, 280)*

Darwin'in ardından, yaklaşık 150 yıl sonra, evrimcilerin karşısındaki soru halen aynıdır: Bugüne kadar milyonlarca fosil örneği elde edilmişken, neden bir tane dahi ara form fosili bulunamamıştır? Darwinist ön yargılarla düşünmeyenler için bu sorunun cevabı açıktır: Çünkü "ara canlılar" hiçbir zaman yaşamamıştır. Canlılar birbirlerinden türeyerek oluşmamışlardır. Canlıların her birini sahip oldukları üstün özelliklerle, Yüce Allah yaratmıştır.

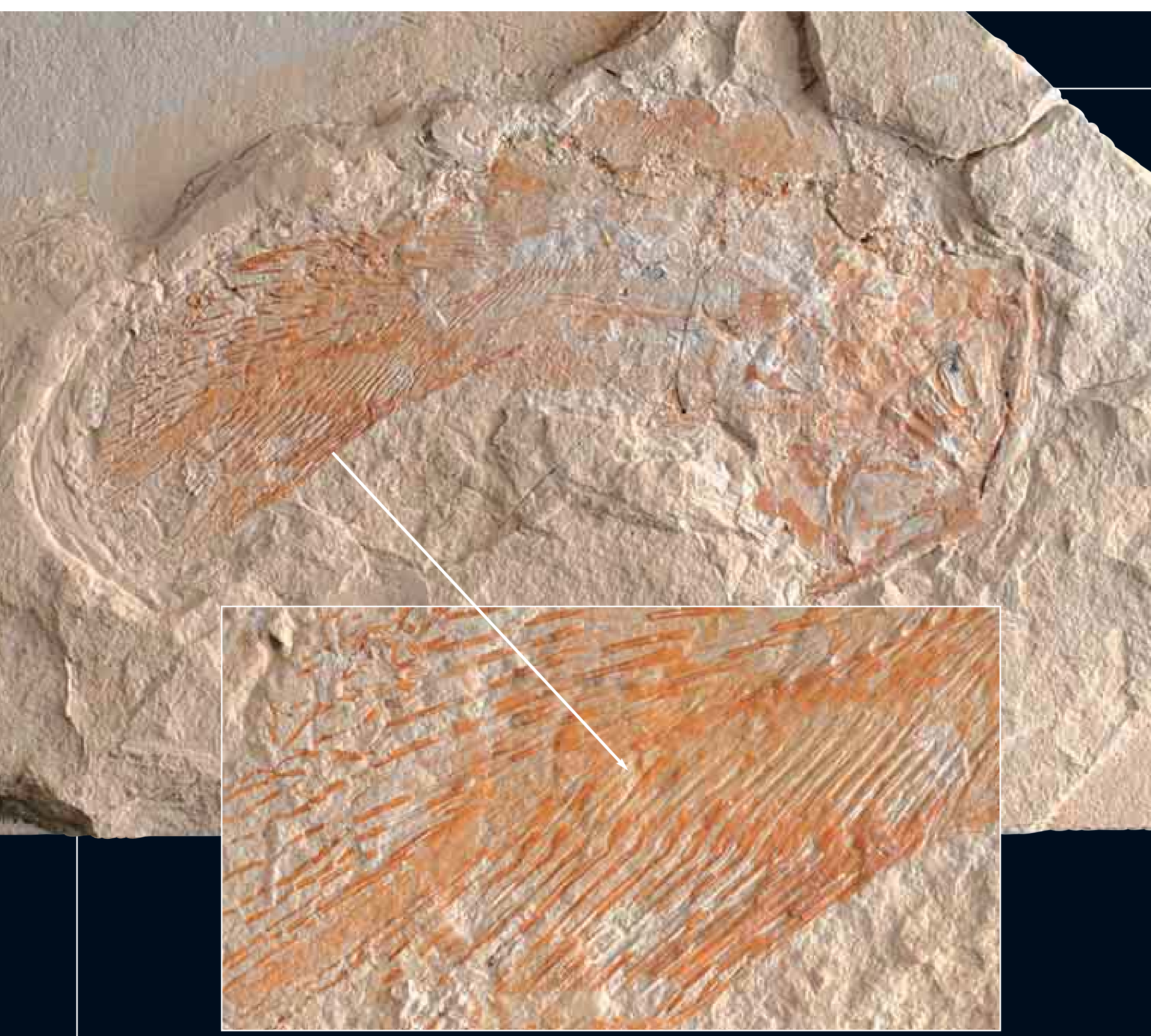

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

1938 yılından önce, evrimciler için *Coelacanth* fosilleri, büyük bir problemin çözümü olarak öne sürüldü. Evrimcilerin, canlıların denizden karaya hayali çıkışlarını belgeleyecek bir delile ihtiyaç vardı. İşte bu nedenle, bu senaryo için oldukça uygun buldukları *Coelacanth* fosilini alıp, üzerinde propaganda yapmaya başladılar. Canlının yüzgeçlerini "yürümek üzere olan ayaklar", fosilleşmiş bir yağ kesesini ise "ilkel bir akciğer" olarak yorumladılar. Ama bu yorumların hiçbir değerinin olmadığı bir müddet sonra çok çarpıcı bir delille ortaya çıktı. 1938 yılında *Coelacanth*'ın canlı bir örneğinin balıkçılar tarafından yakalanması, evrimciler için büyük bir hayal kırıklığı oldu. Rhodes Üniversitesi'nde Kimya bölümü doçenti olan James Leonard Brierley Smith, yakalanan bu *Coelacanth* karşısında şaşkınlığını şu sözlerle dile getiriyordu:

"... Balığı ilk gördüğümde bu görüntü beni beyaz parlak bir patlama şeklinde çarptı... Taştan bir baston gibi kalakalmıştım. Evet, hiçbir şüphe olmaksızın, her puluna, her kemiğine, her yüzgecine kadar bu gerçek bir Coelacanth idi." *(Samantha Weinberg, A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth, Perennial Publishing, 2000, s. 20)*

Coelacanth'ın yapısı ve iç organları üzerinde detaylı incelemeler yapıldı. Canlının iç organları, hiç de sandıkları gibi ilkel özellikler göstermiyor, canlı, hayali ilkel bir atayı temsil eden ara geçiş niteliklerini taşımıyordu. Canlı, evrimcilerin iddia ettikleri gibi ilkel bir akciğere sahip değildi. Evrimci araştırmacıların ilkel akciğer olduğunu düşündükleri yapı, balığın vücudunda bulunan bir yağ kesesinden ibaretti. Ayrıca, sudan çıkmaya hazırlanan bir sürüngen adayı olarak lanse edilen canlı, okyanusun en derin sularında yaşayan ve 180 m derinliğin üzerine çıkmayan bir dip balığıydı. Dolayısıyla, incelemeyi yapan Dr. Millot'a göre, aradıkları "kayıp halka"yı temsil etmesi gereken bu önemli canlı, sözde evrim geçirdiğini iddia ettikleri canlının ilkel özelliklerinden yoksundu. *(Samantha Weinberg, A Fish Caught in Time; The Search For the Coelacanth, Perennial Publishing, 2000, s. 102)* Bir başka deyişle balık, bir ara form değildi ve 400 milyon yıl boyunca derin denizlerde aynı kompleks özelliklerle yaşamıştı.

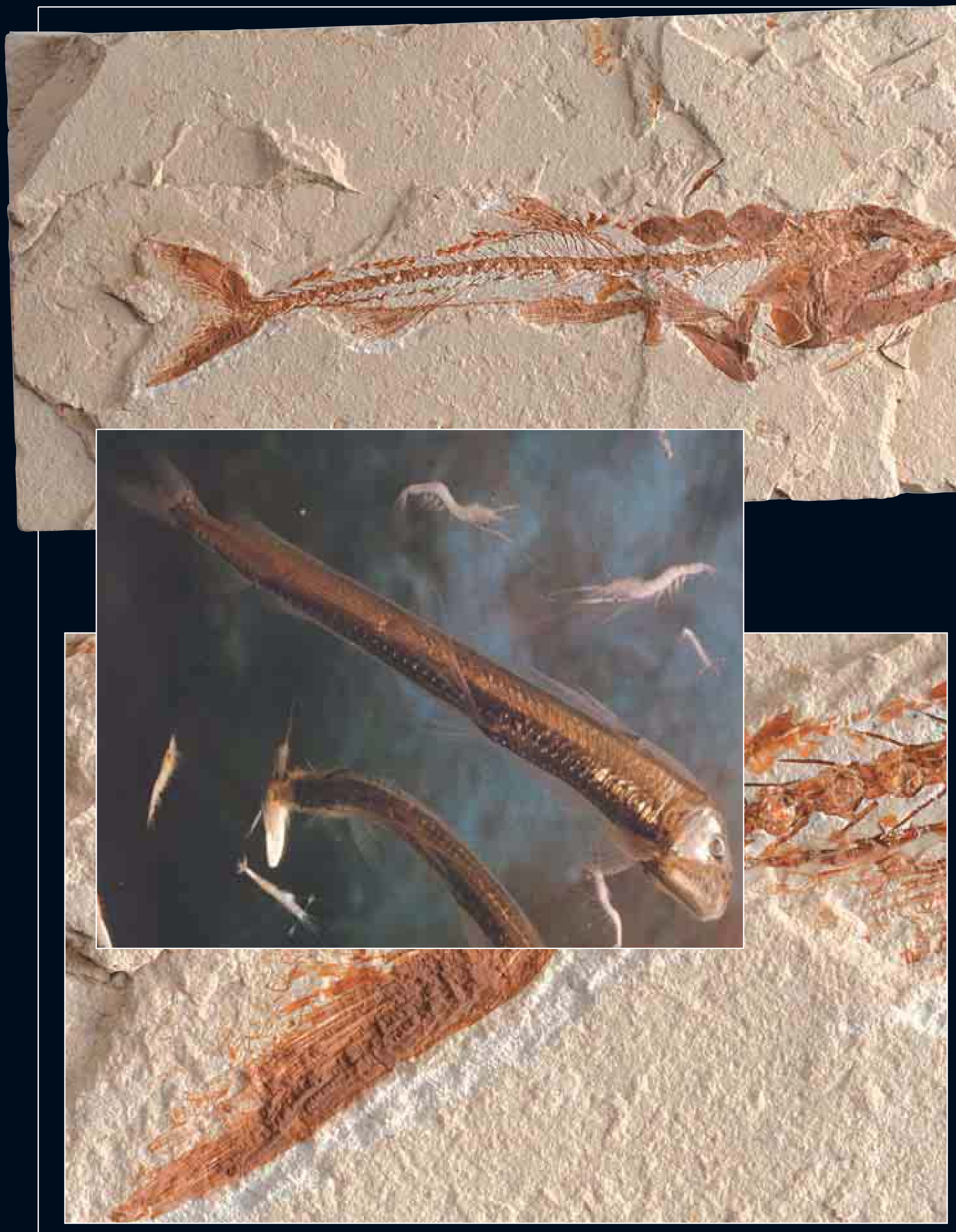

Engerek Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Her ne kadar günümüzde Darwinistler ısrarla gizlemeye ya da inkar etmeye çalışsalar da, fosil kayıtlarının evrim teorisini desteklemediği, Darwin döneminden beri bilinen bir gerçektir. Bu nedenledir ki Darwin, teorisi için sorun oluşturan bu önemli meseleyi kitabında "tevil etmeye" (yani bahaneler öne sürerek bu sorundan kurtulmaya) çalışmıştır. Kitabının "Difficulties on Theory" (Teorinin Zorlukları) başlıklı bölümünde bu konuya özel bir yer ayırmıştır. Zamanında Darwin'in büyük tedirginlik duyduğu fosiller, bugün de evrimcileri ciddi açmaza sokan en önemli konulardan biridir. Çünkü fosil bulguları, tartışmasız bir şekilde, evrimi yalanlamakta, Yaratılış gerçeğini teyit etmektedir.

Yaratılış gerçeğinin delillerinden biri de resimde görülen, günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan, 95 milyon yaşındaki engerek balığıdır.

Taşın her iki yüzeyinde de görülen bu fosil, çift taraflı bir fosildir.

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Ele geçirilen keman vatozu fosilleri, hangi döneme ait olursa olsun, hep bir diğerinin aynısıdır. Her türlü özelliğiyle günümüz keman vatozlarına benzeyen bu fosiller, canlıların küçük değişikliklerle aşamalı olarak geliştikleri iddiasını yıkmaktadır. Allah tüm canlıları, bir örnek edinmeksizin, sahip oldukları mükemmel özelliklerle yoktan yaratmıştır. Allah'ın üstün yaratışının izleri olan fosiller, evrimcilerin yalanlarını her geçen gün daha da güçlü bir şekilde deşifre etmektedir.

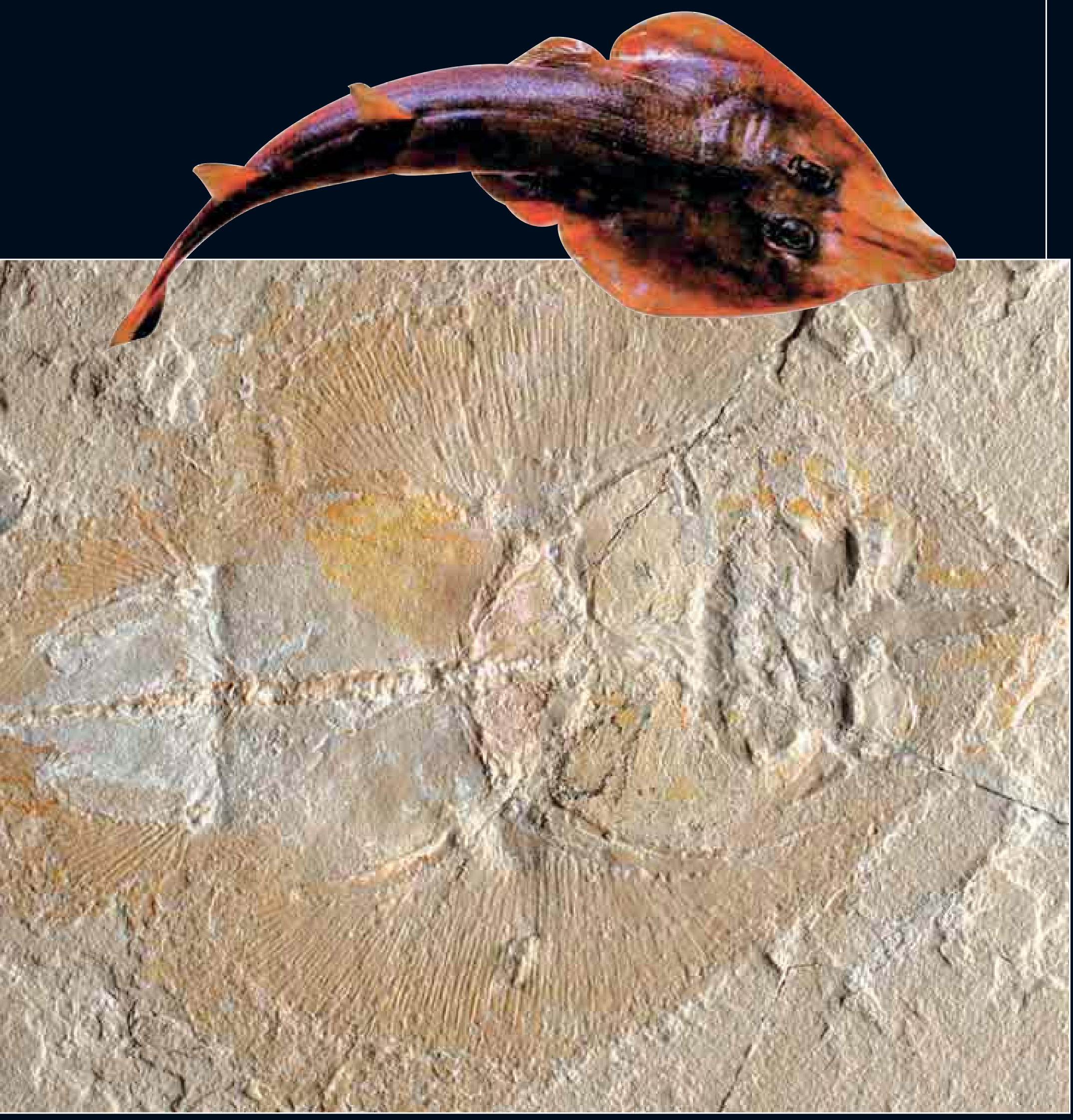

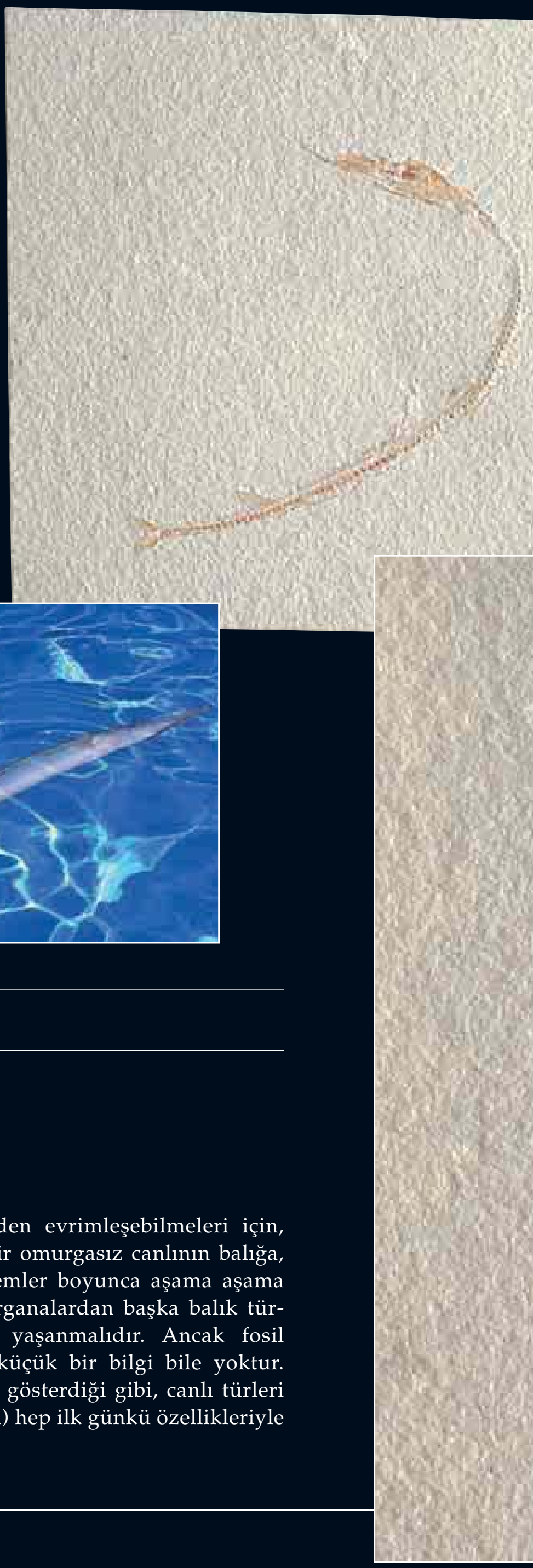

Resimdeki çift taraflı bir fosildir.

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrim teorisinin iddiasına göre, türlerin birbirlerinden evrimleşebilmeleri için, sürekli bir değişim içinde olmaları gerekir. Örneğin bir omurgasız canlının balığa, mesela zarganaya dönüşebilmesi için, çok uzun dönemler boyunca aşama aşama küçük değişiklikler geçirmesi gerekir. Daha sonra zarganalardan başka balık türlerinin meydana gelmesi için de benzer süreçler yaşanmalıdır. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sürecin yaşandığına dair en küçük bir bilgi bile yoktur. Resimdeki 95 milyon yıllık zargana balığı fosilinin de gösterdiği gibi, canlı türleri soyları devam ettiği müddetçe (milyonlarca yıl boyunca) hep ilk günkü özellikleriyle kalırlar.

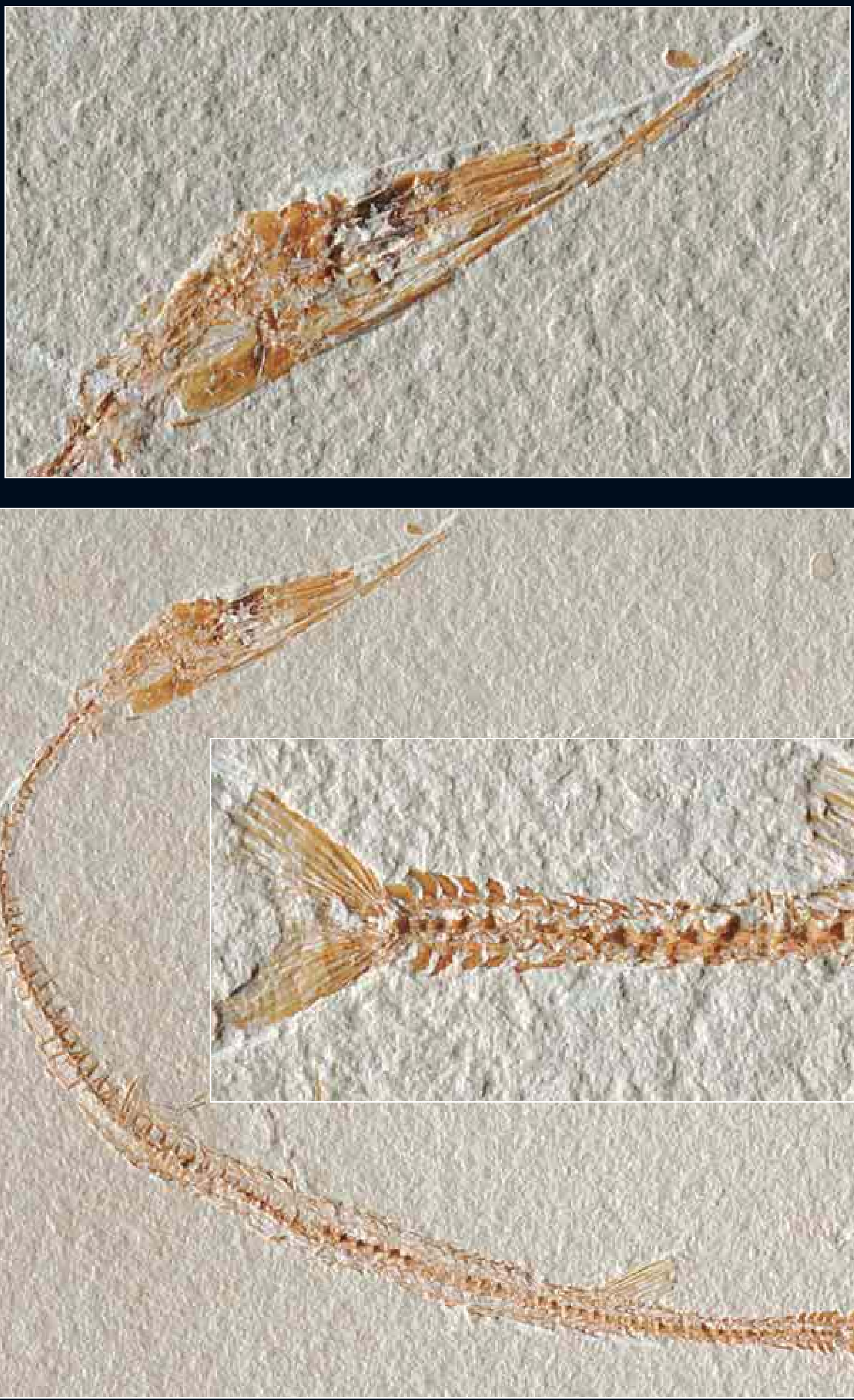

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtları canlıların sadece belli türlerinin değil, bulguları elde edilen tüm türlerinin tarih boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Evrimci bir yayın olmasına rağmen, *Focus* dergisinin *Coelacanth*'ın konu edildiği Nisan 2003 tarihli sayısında, bu gerçek şöyle dile getirilmektedir: *"Oysa, Coelacanth gibi milyonlarca yıl öncesinden kalan fosilleriyle tıpatıp benzerlik içindeki organizmaların sayısı oldukça fazla. Örneğin, bir kabuklu türü olan Neopilina, 500 milyon yıldan beri; akrep, 430 milyon yıldan beri; zırhlı ve kılıç kuyruklu bir hayvan olan deniz canlısı Limulus 225 milyon yıldan beri; yalnızca Yeni Zelanda'da yaşayan bir tür sürüngen olan Tuatara da yaklaşık 230 milyon yıldan beri değişmedi. Eklem bacaklıların birçok takımı, timsahlar, deniz kaplumbağaları ve birçok bitki türü de uzayıp giden listenin bir parçası."*

Milyonlarca yıldır aynı olan canlılardan biri de resimdeki yılan balığıdır. 95 milyon yaşındaki yılan balığı fosili, canlıların tarih içinde değişim göstermediklerinin, yani evrim geçirmediklerinin ispatıdır.

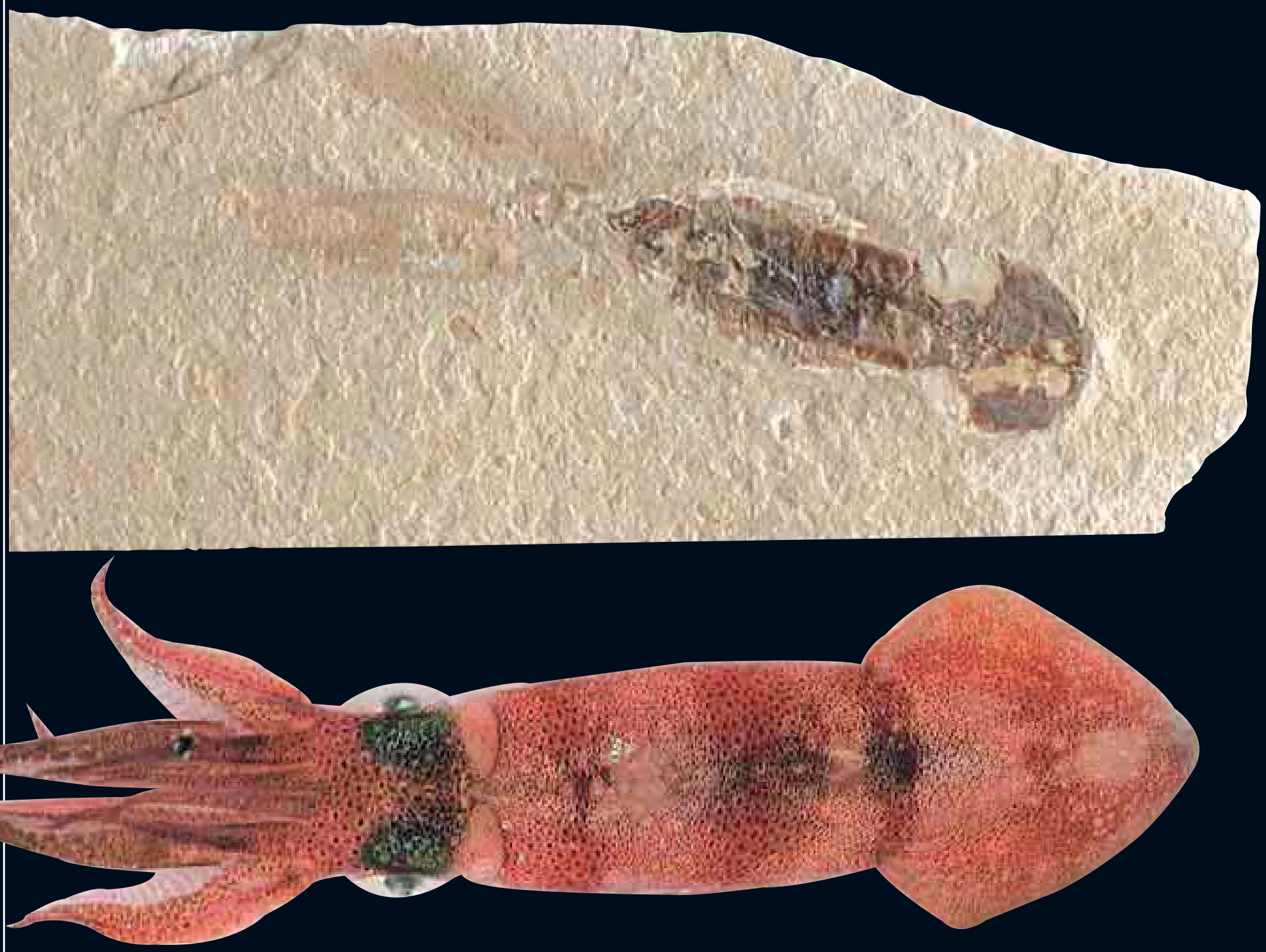

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Mürekkep balıklarının tarih boyunca hep mürekkep balığı olarak var olduklarının ispatı olan resimdeki 95 milyon yıllık fosil, evrimcilerin iddialarına meydan okumaktadır. Mürekkep balıklarının evrim geçirdiğine dair en küçük bir delil dahi öne süremeyen evrimciler, fosil kayıtları karşısında büyük perişanlık içindedirler.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinizm'in bilim dışı iddialarına göre bitkiler, havyanlar, mantarlar, bakteriler hep aynı kaynaktan gelmişlerdir. Hayvanların 100'e yakın farklı filumu (yani yumuşakçalar, eklembacaklılar, solucanlar, süngerler gibi temel kategorileri) hep tek bir hayali ortak atadan türemiştir. Teoriye göre omurgasız canlılar zamanla (ve tesadüfen) omurga kazanarak balıklara, balıklar amfibiyenlere, onlar sürüngenlere, sürüngenlerin bir kısmı kuşlara, bir kısmı ise memelilere dönüşmüştür. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir. Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara tür"ün oluşmuş ve yaşamış olması gerekir. Ancak böyle bir ara türün izine fosil kayıtlarında hiç rastlanmamıştır. Fosil kayıtları her zaman, resimdeki 95 milyon yıllık kedi balığı gibi, tüm yapılarıyla hep noksansız var olmuş ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmemiş canlıların varlığını göstermektedir. Bu da, evrimin fosiller karşısında yenildiğinin ilanıdır.

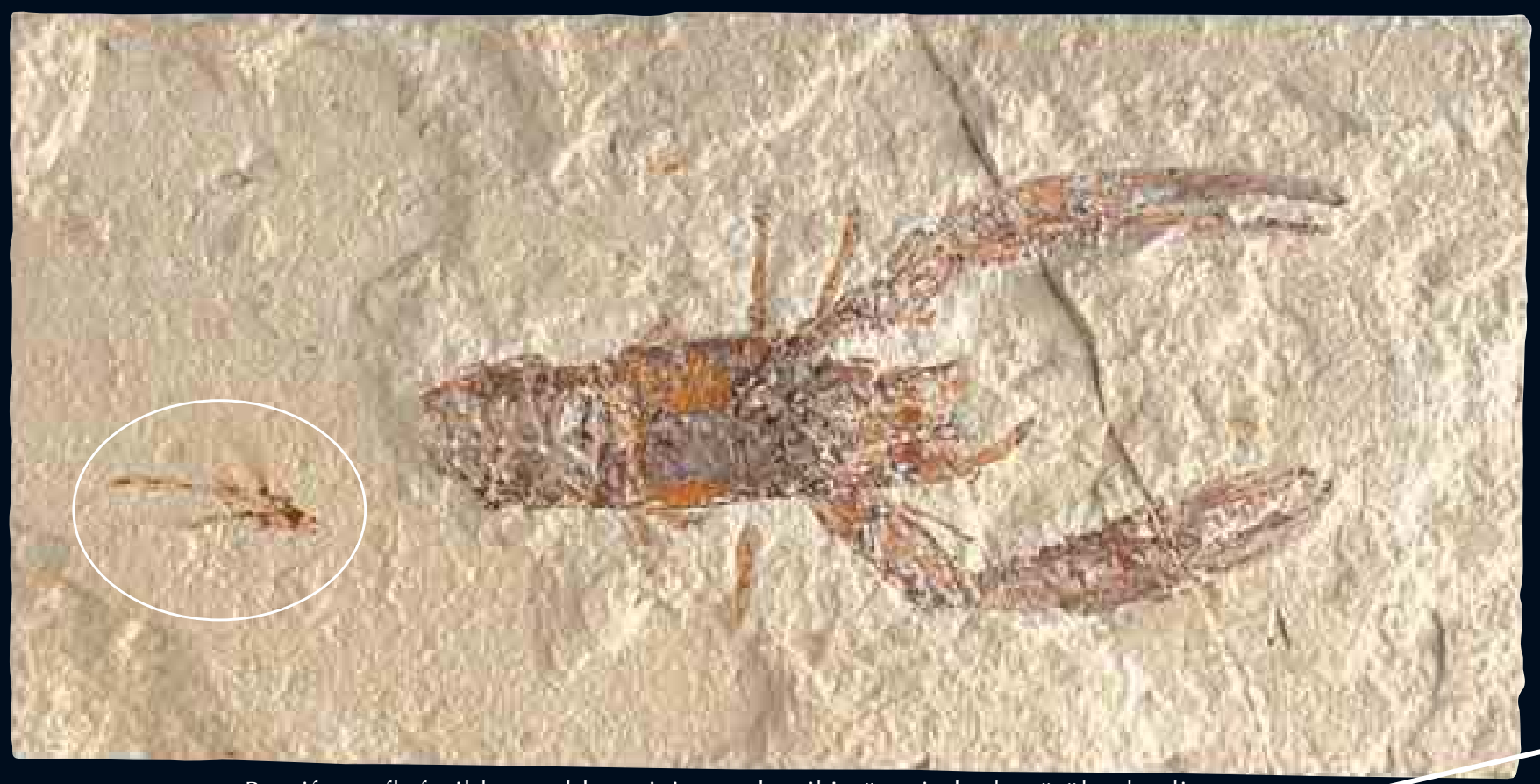

Bu çift taraflı fosilde, canlıların izi taşın her iki yüzeyinde de görülmektedir.

Istakoz ve Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen ıstakoz fosilinin yanında bir de uçan balık fosili bulunmaktadır. *Nephropsidae* familyasına dahil olan bu ıstakozlar var oldukları ilk günden itibaren hiç değişmemişlerdir. Aynı gerçek, uçan balıklar için de geçerlidir. Fosil kayıtlarındaki bu değişmezlik, Darwinistleri büyük bir çıkmaza sokmaktadır. Fosillerin ortaya koyduğu somut bilgiler karşısında, Darwinist propagandanın etkili olması artık mümkün değildir. Darwinistler de Yaratılış gerçeğinin gizlenmesinin imkansızlığının farkına varmalı, dogmalarında ısrar etmekten vazgeçmelidirler.

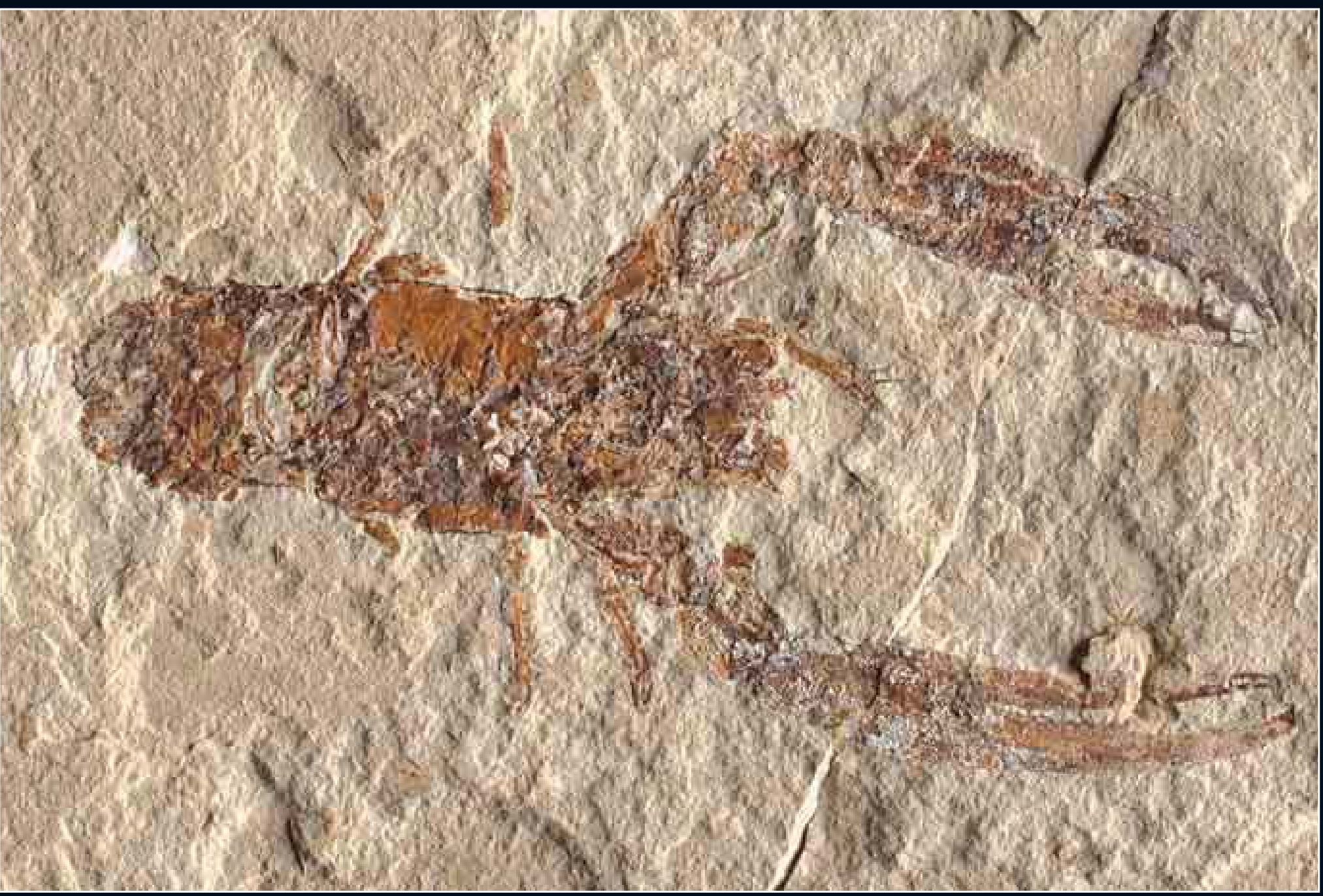

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

95 milyon yıldır aynı kalan vatozlar çok önemli bir gerçeği tüm netliğiyle gözler önüne sermektedir: Canlıların yapısındaki değişmezlik, evrimi yalanlamaktadır. Evrim teorisi bilimsel bulgularla desteklenmeyen bir senaryodan ibarettir. Fosiller bu senaryonun gerçek dışı olduğunu deşifre etmiş, Yaratılış'ın reddedilmesinin mümkün olmadığını gözler önüne sermiştir.

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Tarih boyunca yaşayan tüm zarganaların gözleri, yüzgeçleri, solungaçları, sindirim sistemleri, üreme sistemleri kısacası tüm özellikleri hep eksiksiz, özgün ve en uygun yapıda olmuştur. Üstelik bu yapılar bugün nasılsa bundan on milyonlarca yıl önce de aynıdır. Darwinistlerin iddialarına göre ise fosillerin bunun tam tersi bir tablo sergilemesi gerekirdi. Fosil kayıtları "yarım zargana"larla dolu olmalıydı. Fosillerin Darwinist tabloyla uyumlu olmaması, hatta tam tersine bir yapı sergilemesi, evrim teorisinin içine düştüğü perişanlığın ifadesidir.

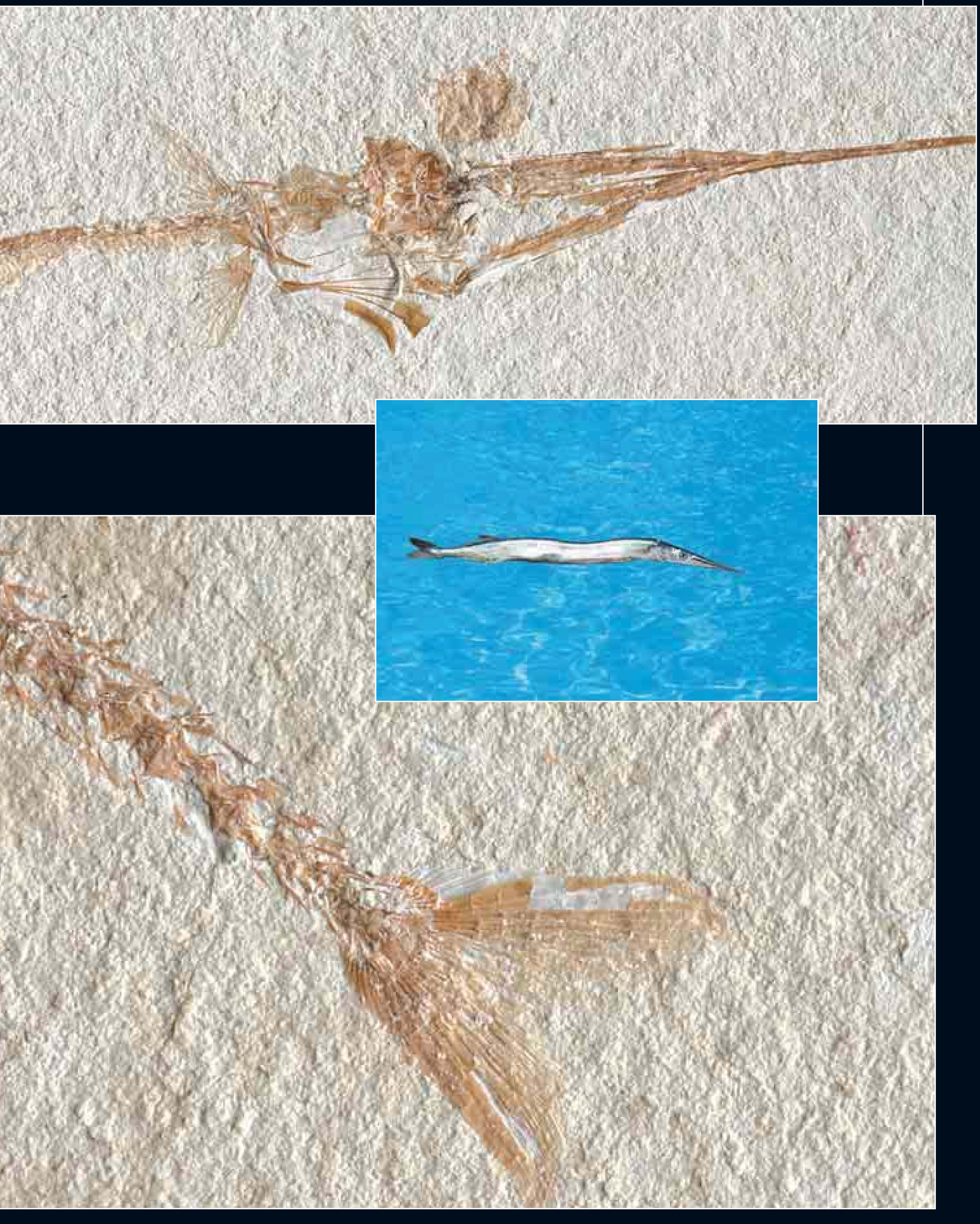

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwin, teorisinin ancak fosil kayıtlarıyla doğrulanabileceğini biliyordu ve bu nedenle paleontolojik çalışmalara büyük umut bağlamıştı. Kitabının bir bölümünde şöyle diyordu:

"Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan sayısız ara geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir." 5

Ne var ki, Darwin'den sonra geçen yaklaşık 150 yıl içinde hiç ara geçiş formu fosili bulunmadı. Dolayısıyla Darwin'in iddiaları hiçbir zaman doğrulanmadı ve teyit edilmedi. Fosiller, Darwin'in evrim teorisini geçersizliği ispatlanmış bir teori olarak tarihe gömdü. Bu fosillerden biri de, günümüzdeki mürekkep balıklarının aynısı olan, resimdeki 95 milyon yıllık mürekkep balığı fosilidir.

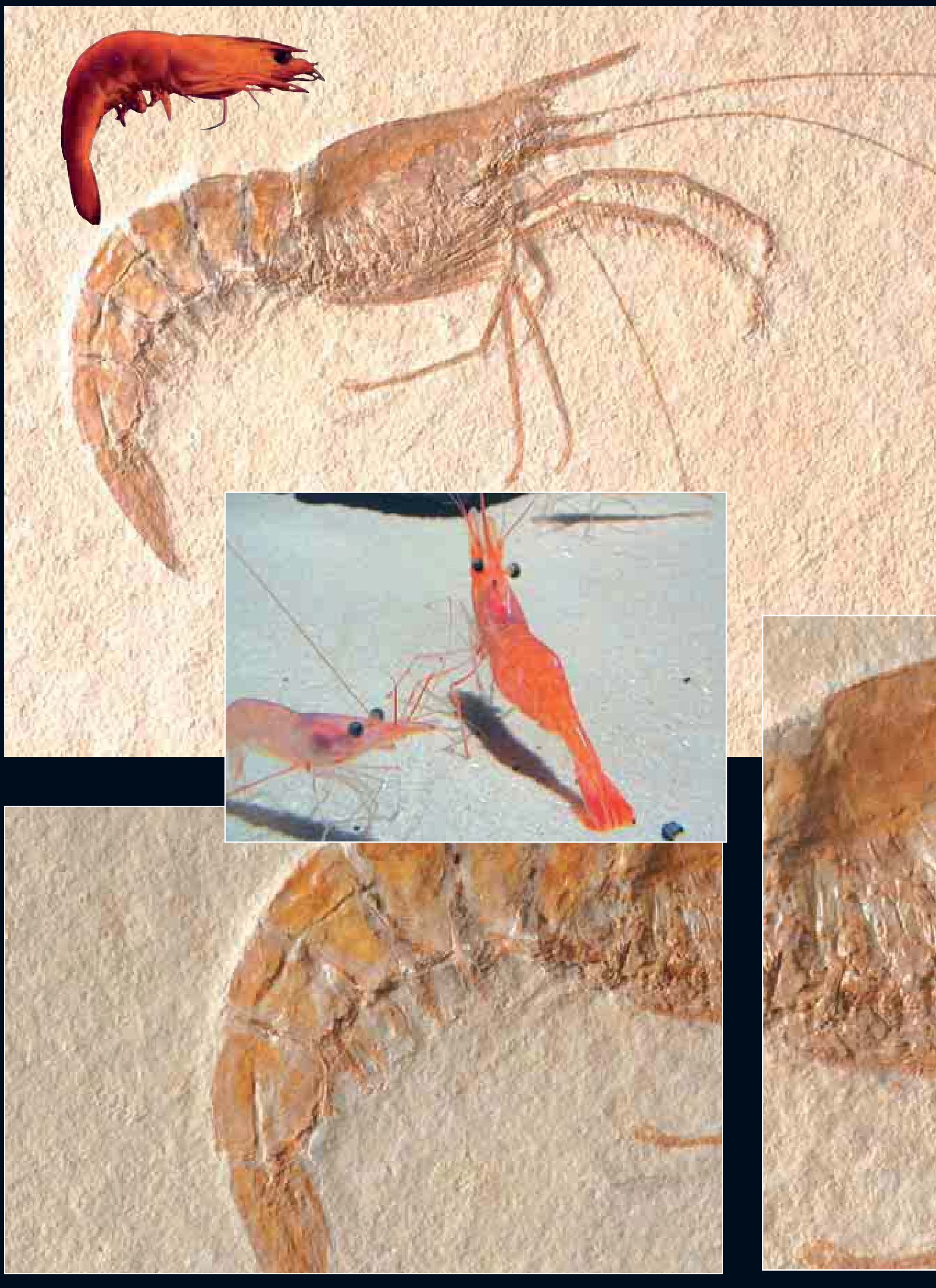

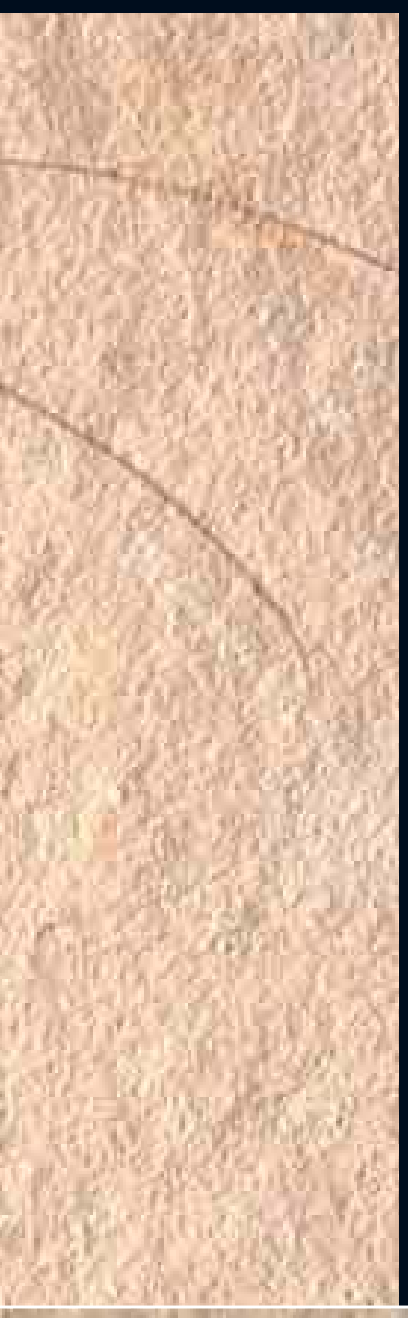

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 – 146 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Resimde görülen karides fosili yaklaşık 200 milyon yaşındadır ve 200 milyon yıldır hiç değişmeyen karidesler, "evrimsel bir süreç yaşanmadığını" söylemektedir. Fosil kayıtları evrim teorisine en büyük darbeyi indiren bulgulardan biridir, çünkü;

1. Evrimciler canlıların sürekli küçük değişiklikler geçirerek ilkelden gelişmişe doğru ilerlediğini iddia ederler. Fosil bulguları ise canlıların yüz milyonlarca yıl boyunca en ufak bir değişime dahi uğramadığını ispatlamıştır.

2. Evrimciler tüm canlıların hayali bir ortak atadan türediklerini öne sürerler. Bugüne kadar canlı türlerinin atası olarak kabul edilebilecek tek bir tane dahi fosil örneğine rastlanmamıştır.

3. Evrimciler, canlıların birbirlerinden türediklerini ve bu durumu gösteren ara geçiş formları olduğunu söylerler. 150 yıldır yapılan araştırmalar sonucunda ele geçirilen milyonlarca fosil içinde bir tane bile ara canlılara ait fosil bulunmamıştır.

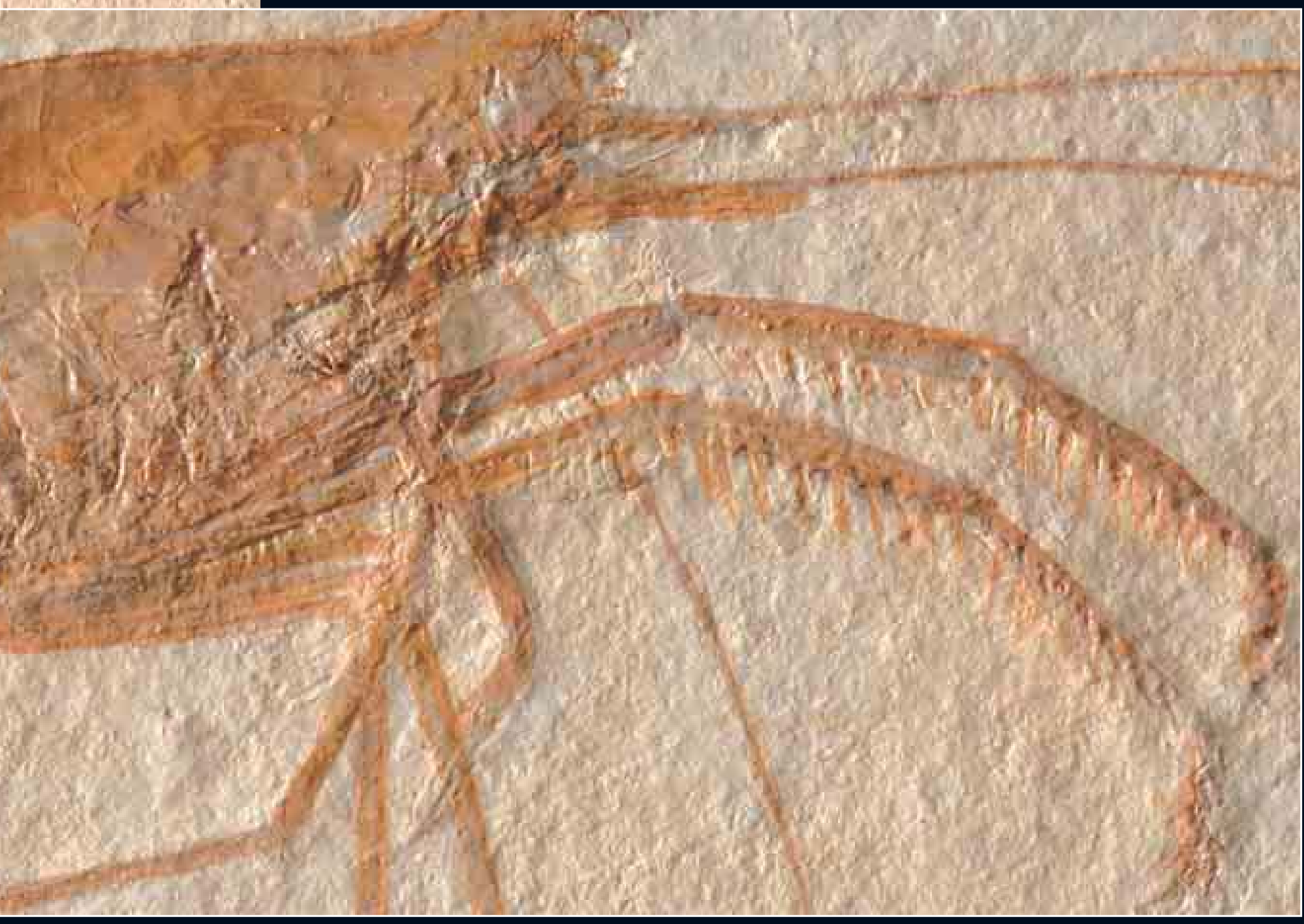

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtları, canlıların soylarını devam ettirdikleri müddetçe değişmediklerini ortaya koymuştur. Resimdeki 95 milyon yıllık kedi balığı fosili de, milyonlarca yıldır değişmeyen canlılardan biridir. Bunun anlamı, canlıların sürekli değişerek ilkelden komplekse doğru geliştiği iddiasındaki evrimin geçerli olmadığıdır.

Üç evrimci biyoloğun ortaklaşa kaleme aldıkları 1988 basımı *Integrated Principles of Zoology* (Zoolojinin Entegre Prensipleri) adlı kitapta evrimin canlılığın kökenine dair iddialarının gerçekleri yansıtmadığı şöyle açıklanmaktadır:

"Pek çok tür milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik geçirmeden kalmakta, sonra ani bir şekilde yok olmakta ve onların yerine çok farklı formlar ortaya çıkmaktadır. Dahası, çoğu hayvan grubu fosil kayıtlarında, tamamen şekillenmiş biçimde, aniden ortaya çıkmaktadırlar ve onların ataları sayılabilecek bir gruba ait keşfedilmiş hiçbir ara form fosili bulunamamaktadır." *(Hickman, C.P. [Professor Emeritus of Biology at Washington and Lee University in Lexington], L.S. Roberts [Professor Emeritus of Biology at Texas Tech University], and F.M. Hickman. 1988. Integrated Principles of Zoology. Times Mirror/Moseby College Publishing, St. Louis, MO. 939; (s. 866))*

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Rhinobatoidei alt takımına dahil olan keman vatozlarının özelliklerinden biri, vücutlarının yan kısımlarının bir gitarın ana hatlarını andıran şekilde girintili olmasıdır. Genellikle tropik denizlerin sahile yakın kısımlarında, deniz zemininde yaşarlar.

Keman vatozlarının 95 milyon yıldır aynı kaldığını gösteren resimdeki fosil, evrimcileri derin bir sessizliğe mahkum etmektedir. On milyonlarca yıl boyunca değişmeden varlıklarını devam ettiren canlılar, evrimin yaşanmadığını, kendilerini Yüce Allah'ın yarattığını söylemektedir.

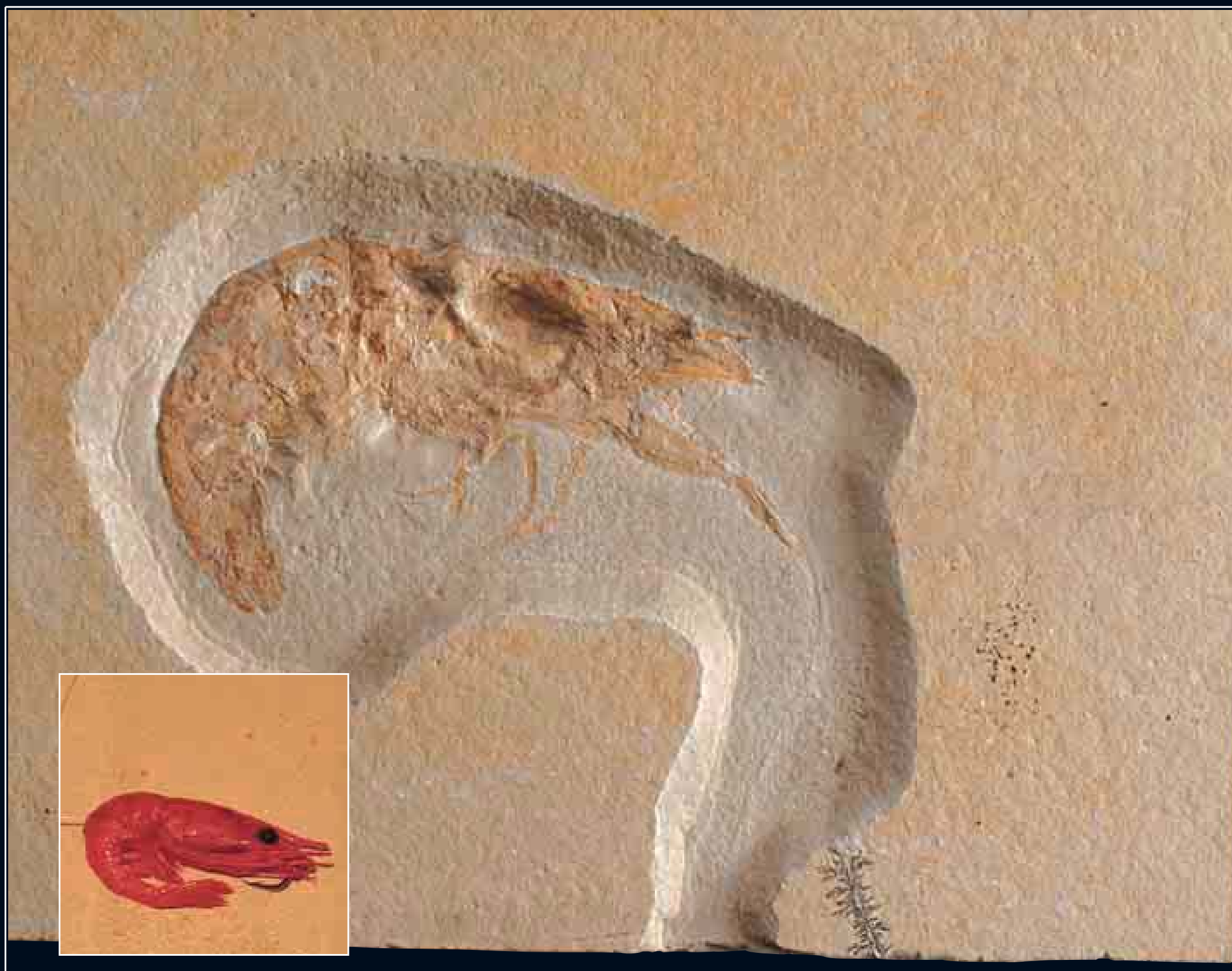

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 208 – 146 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Evrimcilerin en sık başvurdukları taktiklerden biri, Yaratılış'ın reddedilemez birer delili olan fosil kayıtlarını çarpıtmak veya özenle saklamaktır. Fosil kayıtları evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösterdiği halde, bu gerçek ısrarla göz ardı edilir. Amerikalı paleontolog S. M. Stanley ise, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçeğin, bilim dünyasına hakim olan Darwinist dogma tarafından nasıl göz ardı edildiğini ve ettirildiğini şöyle anlatır:

"Bilinen fosil kayıtları kademeli evrimle uyumlu değildir ve hiçbir zaman da uyumlu olmamıştır. *İlgi çekici olan, birtakım tarihsel koşullar aracılığıyla, bu konudaki muhalefetin gizlenmiş oluşudur... Çoğu paleontolog, ellerindeki kanıtların Darwin'in küçük, yavaş ve kademeli değişikliklerin yeni tür oluşumunu sağladığı yönündeki vurgusuyla çeliştiğini hissetmiştir... ama onların bu düşüncesi susturulmuştur."* *(S. M. Stanley, The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, Basic Books, Inc., Publishers, N.Y., 1981, s. 71)*

Ancak artık Darwinistlerin bu "susturma" girişimleri faydasızdır. Resimdeki yaklaşık 200 milyon yıllık karides fosilinin gösterdiği Yaratılış gerçeğinin gizlenmesi mümkün değildir.

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Coelacanth, yaklaşık 150 cm. boyunda, iri yapılı, zırhı andıran ve bütün gövdesini kaplayan kalın pullara sahip bir balıktır. Kemikli-balıklar (*Osteichthyes*) sınıflamasına dahildir ve fosillerine ilk olarak Devoniyen (417 – 354 milyon yıl) dönemine ait katmanlarda rastlanmaktadır. Evrimciler yıllarca bu canlıya ait fosilleri ara form olarak lanse etmişler, ancak *Coelacanth*'ın canlı olarak yakalanması bu iddialarını geçersiz kılmıştır. Canlı üzerinde yapılan araştırmalar ise Darwinistleri bir kez daha yıkıma uğratmıştır. Peter Forey adlı evrimci paleontolog, *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalede bu konuda şunları söylüyordu:

"Coelacanthların tetrapodların atasına yakın olduğuna dair görüş uzun süredir kabul gördüğü için, Latimeria'nın (Coelacanth) bulunmasıyla birlikte, balıklardan amfibiyenlere geçiş hakkında doğrudan bilgilerin elde edileceği ümit edilmişti... Ama Latimeria'nın anatomisi ve fizyolojisi üzerinde yapılan incelemeler, bu ilişki varsayımının sadece bir temenniden ibaret olduğunu ve

Bu, çift taraflı bir fosildir.

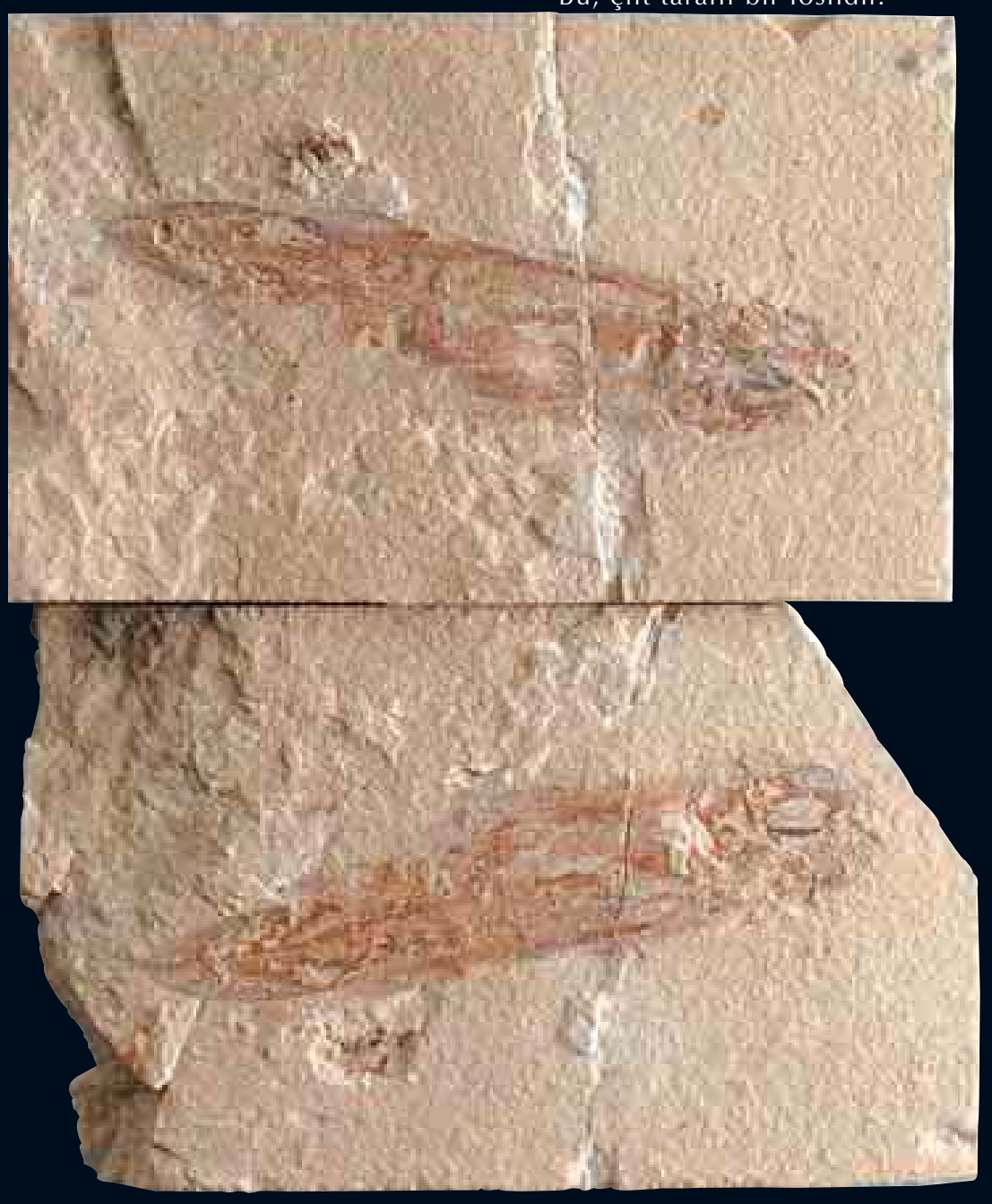

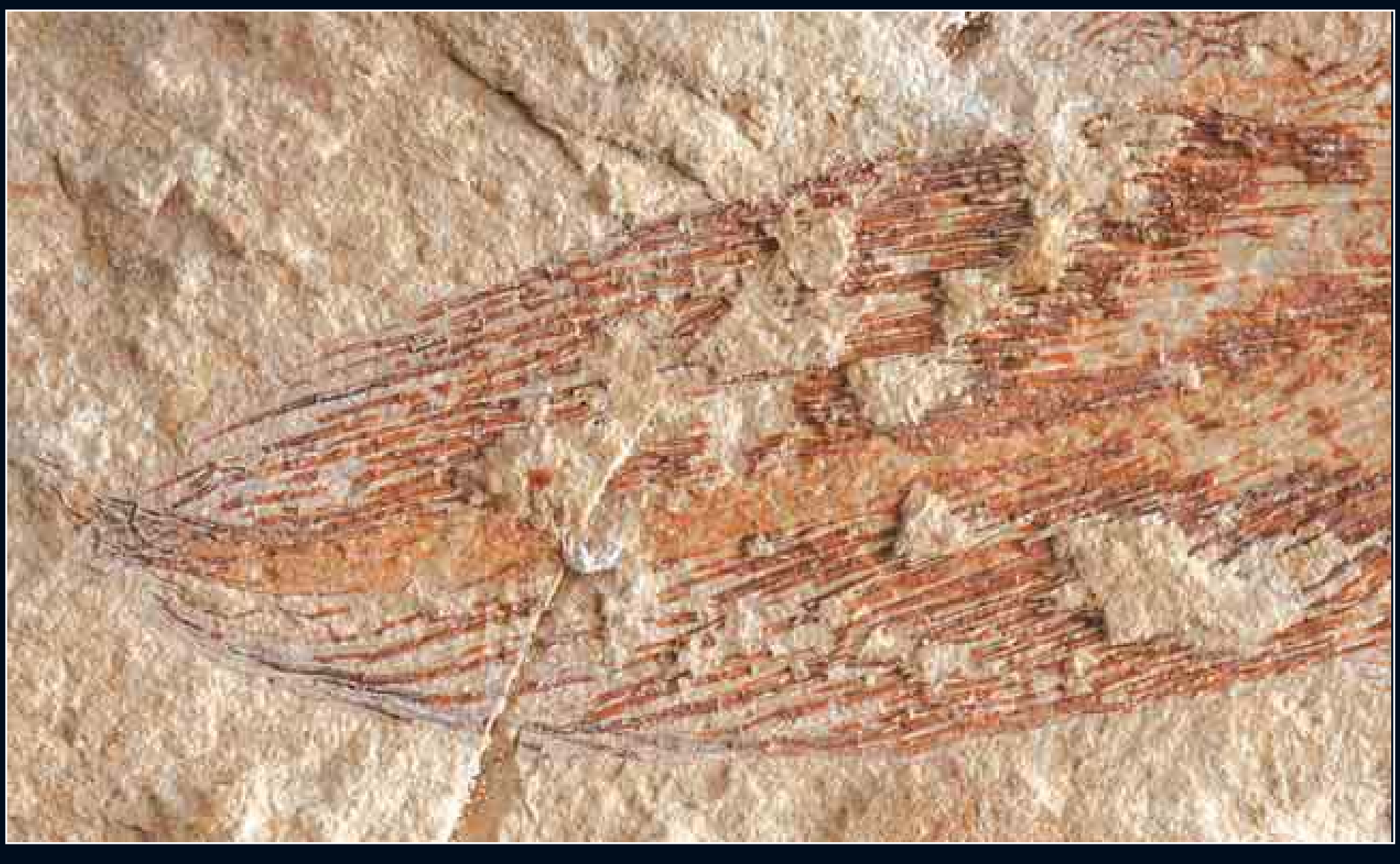

Coelacanth'ın bir "kayıp bağlantı" olarak gösterilmesinin bir dayanağının olmadığını ortaya koydu." *(P. L. Forey, Nature, vol 336, 1988. s. 729)*

Coelacanth'ın kompleks yapısı ile ilgili son bilgiler, evrimciler için sorun oluşturmaya devam etmektedir. *Focus* dergisinde bu sorun şöyle ifade edilmektedir:

"Fosillere göre, balıkların ortaya çıktığı tarih, günümüzden yaklaşık 470 milyon yıl öncesine denk geliyor. Coelacanth'ın ortaya çıkması ise bu tarihten 60 milyon yıl sonra. Çok ilkel özelliklere sahip olması beklenen bu yaratığın, son derece kompleks bir yapı sergilemesi şaşkınlık uyandırıyor." *(Focus, Nisan 2003)*

Aşamalı bir evrim süreci beklentisi içinde olan evrimciler için, hayali ilkel canlıların bulunmasını bekledikleri dönemde, kompleks yapısıyla *Coelacanth'*ın ortaya çıkışı, elbette şaşkınlık uyandırıcıdır. Ama akılcı düşünen, tüm canlıların kompleks yapılarıyla Allah'ın dilediği şekilde ve dilediği zamanda aniden yarattığını kavrayabilen bir insan için bunda hiçbir şaşırtıcı yön yoktur. Allah'ın kusursuz yarattığı örnekler, Allah'ın gücünü ve kadrini takdir edebilmek için birer vesiledirler.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Elde edilen sayısız vatoz fosili içinde bir tane bile evrimcilerin iddialarına delil olarak gösterebilecekleri, sözde ilkel, yarı gelişmiş, iki farklı canlının özelliklerini taşıyan bir vatoza rastlanmamıştır. Bulunan her vatoz fosili, günümüzde yaşayan vatozların tıpatıp aynısı olan, onların sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz sahip olan canlılara aittir. Bu da, canlıların birbirlerinden türedikleri ve küçük değişiklilerle aşamalı olarak geliştikleri iddiasındaki evrimin geçersizliğini ortaya koymaktadır.

Resimdeki 100 milyon yaşındaki vatoz fosili, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını bir kez daha ispatlamaktadır.

Kerevit

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: : Lübnan

Resimdeki kerevit 95 milyon yaşındadır ve günümüzdeki kerevitlerden hiçbir farkı yoktur. Aradan geçen 95 milyon yıl boyunca en küçük bir değişime dahi uğramayan bu canlılar, evrimcilerin iddialarının hayal ürünü birer hikaye olduğunu, bilimsel bilgi ve bulguların bu iddiaları desteklemediğini göstermektedir.

Darwinistler, materyalist bakış açıları doğrultusunda bazı varsayımlarda bulunmayı ve bu varsayımları Latince kelimelerle, halk tarafından anlaşılması zor bilimsel ifadelerle süsleyip bilimsel bir gerçekmiş gibi sunmayı alışkanlık haline getirmişlerdir. Oysa, evrimin geçersizliğini gösteren kanıtlar son derece açık ve nettir. İlkokul çağındaki bir çocuk tarafından bile kolaylıkla anlaşılabilir. Bu kanıtlardan biri de, fosillerdir. Yüz milyonlarca yıl önce yaşamış canlılarla günümüzdeki örnekleri arasında hiçbir fark olmaması evrim kavramını yerle bir etmektedir.

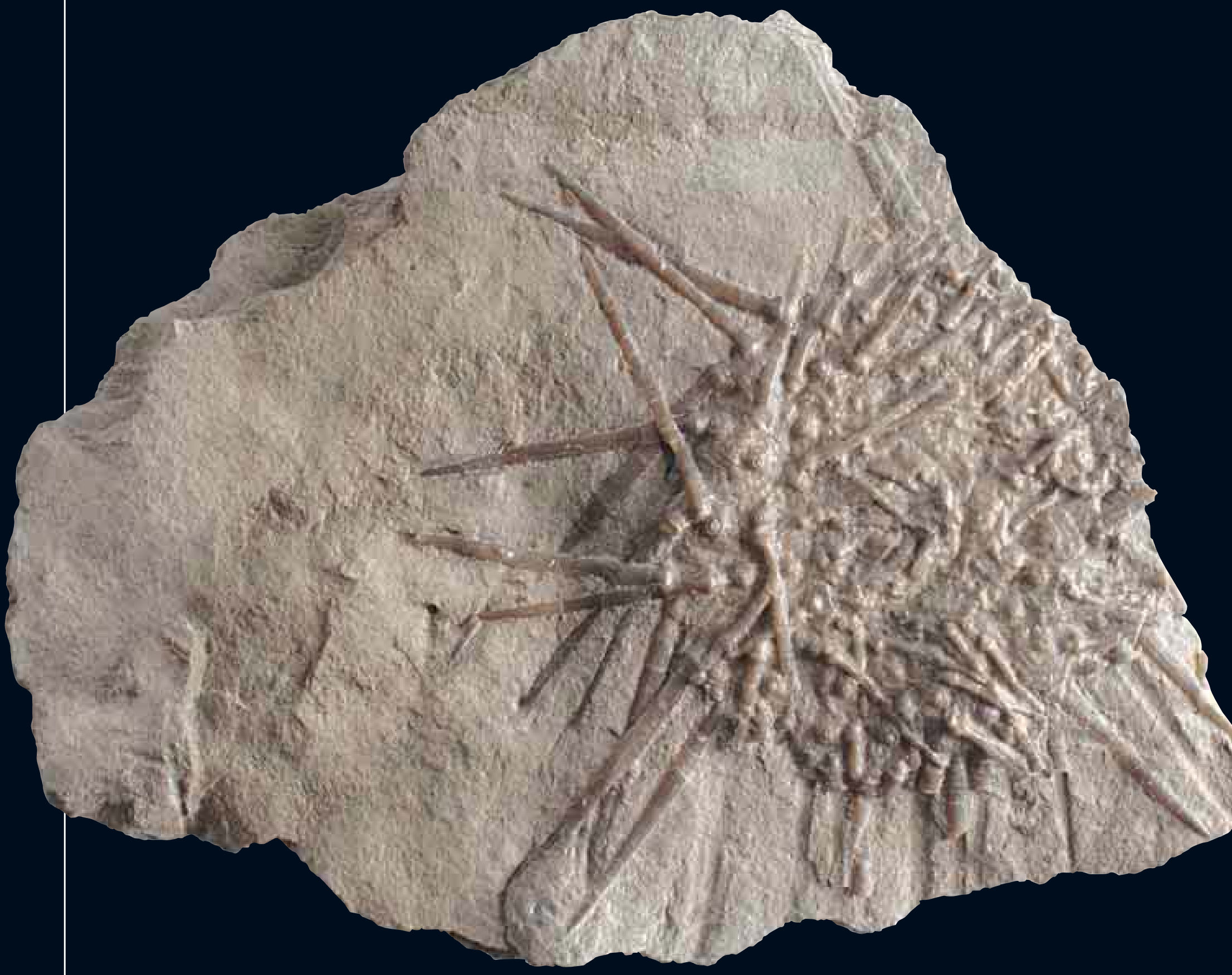

Deniz Kestanesi

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 350 - 325 milyon yıl

Bölge: Missouri, ABD

Deniz kestaneleri, serbest hareket eden derisi dikenlilerdir. Tüm vücutları dikenlerle kaplıdır. Yaklaşık 300 milyon yaşındaki deniz kestanesi, evrimcilerin canlıların kökenine dair tüm iddialarına meydan okumaktadır. Üstelik evrimci iddiaların geçersiz olduğunu gösteren tek canlı, deniz kestaneleri değildir.

Fosil kayıtları aradan geçen uzun jeolojik dönemlere rağmen, hiçbir değişikliğe uğramamış, yarım ve eksik olarak yaşamamış hayvanların fosilleriyle doludur. Canlıların bu kadar uzun zaman dilimleri içinde nasıl olup da hiç değişmediklerinin, evrimciler açısından akılcı ve bilimsel bir cevabı yoktur. Darwinist ön yargılara kapılmamış olanlar için ise bu sorunun cevabı açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, tüm canlıları Rabbimiz olan Allah yaratmıştır.

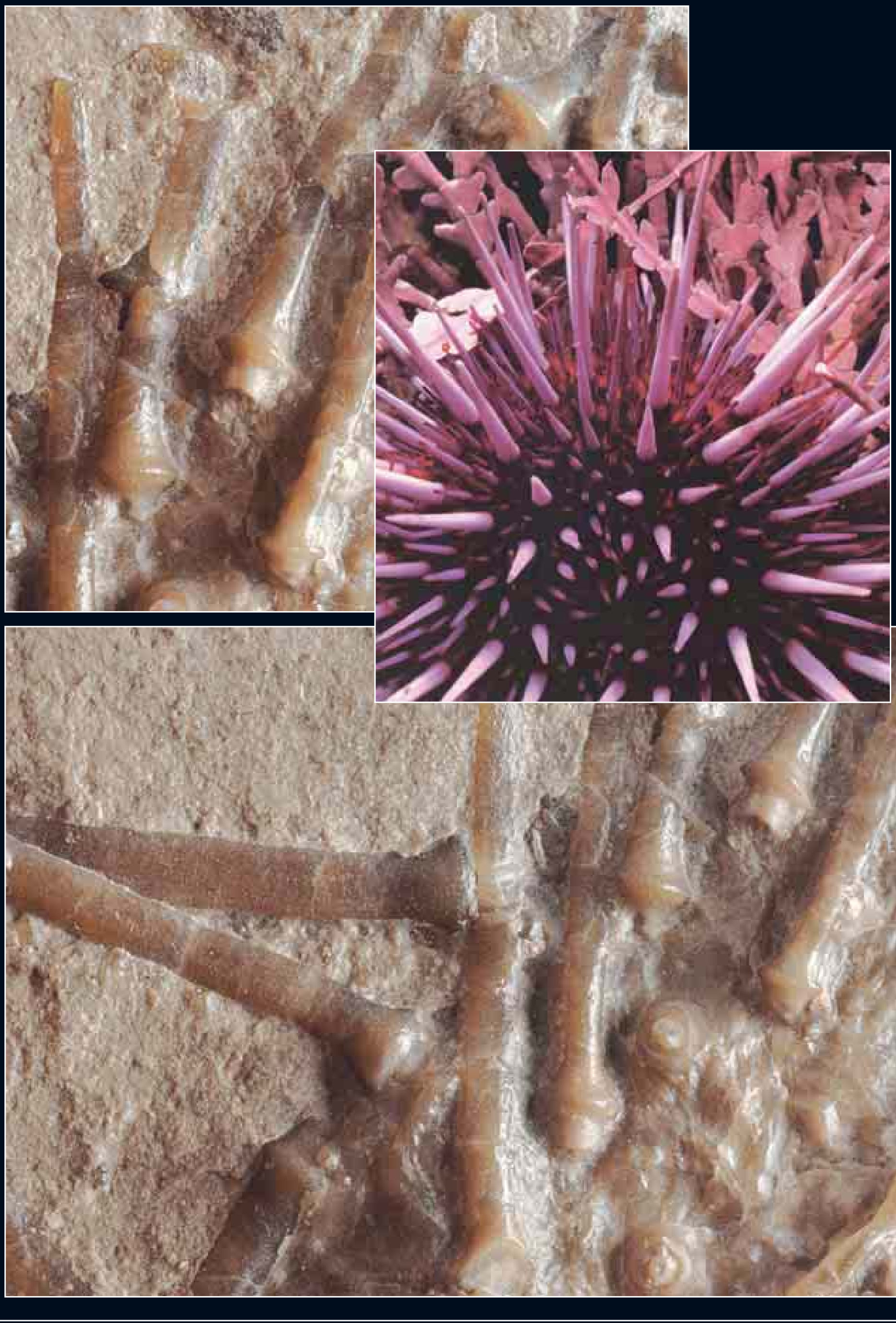

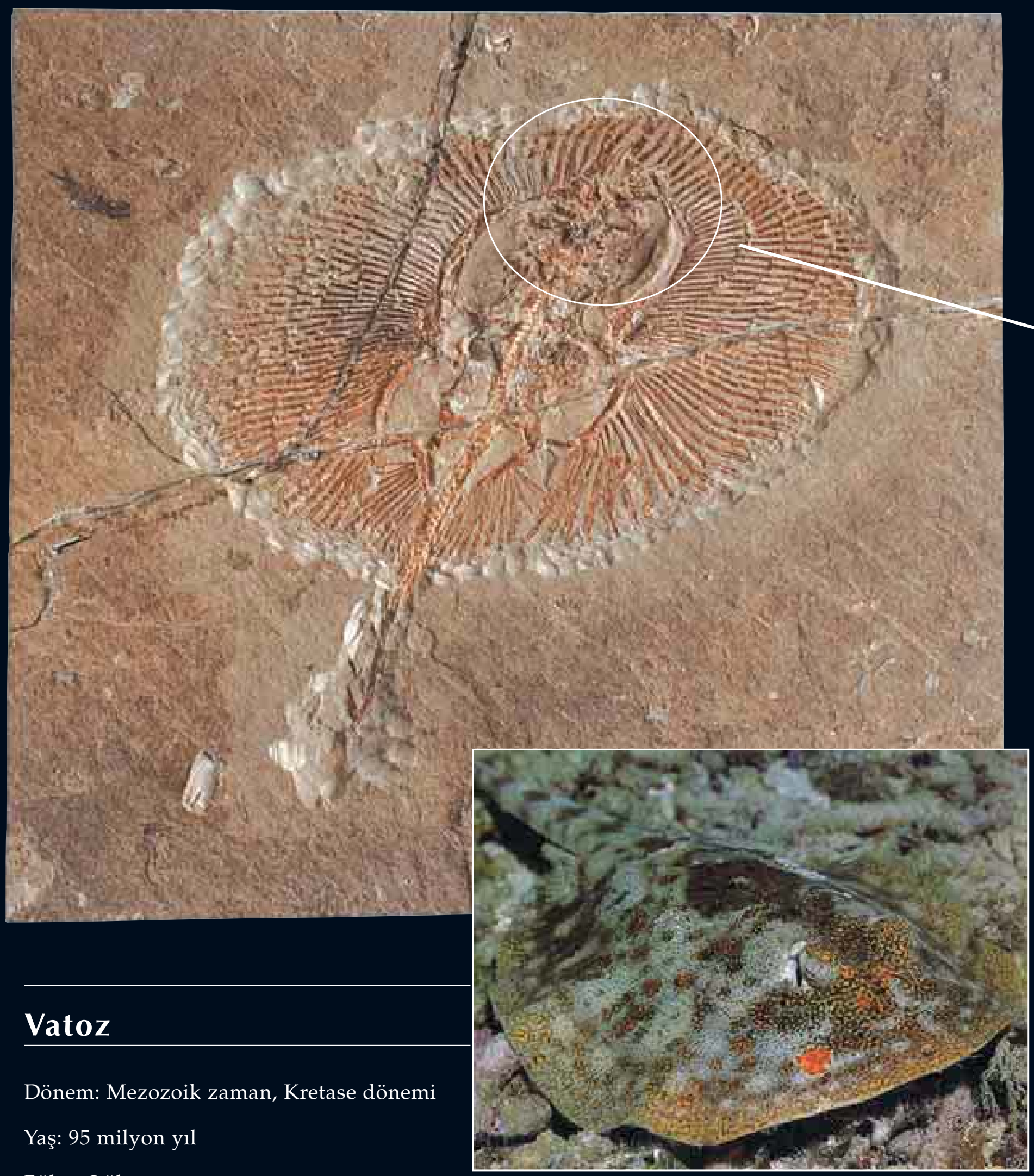

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler, tüm bulgu ve delillere rağmen Darwinizm'in bilim karşısında yenildiğini kabullenememektedir. 19. yüzyılın ilkel bilimsel koşullarında ortaya konan iddiaları körü körüne sahiplenmekte, ideolojik kaygılar ve birtakım ön yargılar nedeniyle bilimsel tüm verilere yüz çevirmekte, çeşitli sahtekarlıklara, çarpıtmalara, akıl ve mantık dışı açıklamalara başvurmaktadırlar.

Ancak 150 yıldır ortaya çıkarılan milyonlarca fosil, evrim teorisinin savunulmasının artık asla mümkün olmadığını ifşa etmiştir. Fosillerin her biri, canlıların milyonlarca yıl boyunca değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini göstermekte, canlılığın kökeninin Yaratılış olduğunu söylemektedir. Bu fosillerden biri de resimde görülen 95 milyon yaşındaki vatoz fosilidir.

Serranidae (Hani Balığı)

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 33 – 23 milyon yıl

Bölge: Polonya

Perciformes (dikenli yüzgeçliler; levrekler) takımına dahil olan bu balıklar, *Serranidae* familyası altında sınıflandırılmıştır. Günümüzdeki *Serranidae*'lerin hem görünüm, hem de yapısal özellikler açısından aynısı olan yaklaşık 30 milyon yıllık *Serranidae* fosili evrimi geçersiz kılan delillerdendir.

Darwinistlerin "balıkların evrimi" iddiaları, diğer tüm tezleri gibi, hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bir masaldan başka bir şey değildi. Çünkü evrimci literatüre baktığımızda, balıkların sözde evrimi için gösterilen bir ara geçiş formu iddiasıyla dahi karşılaşmayız. Evrimcilerin, omurgasız canlıların balıklara dönüştüğü iddiasını desteklemek için kullandıkları herhangi bir fosil yoktur.

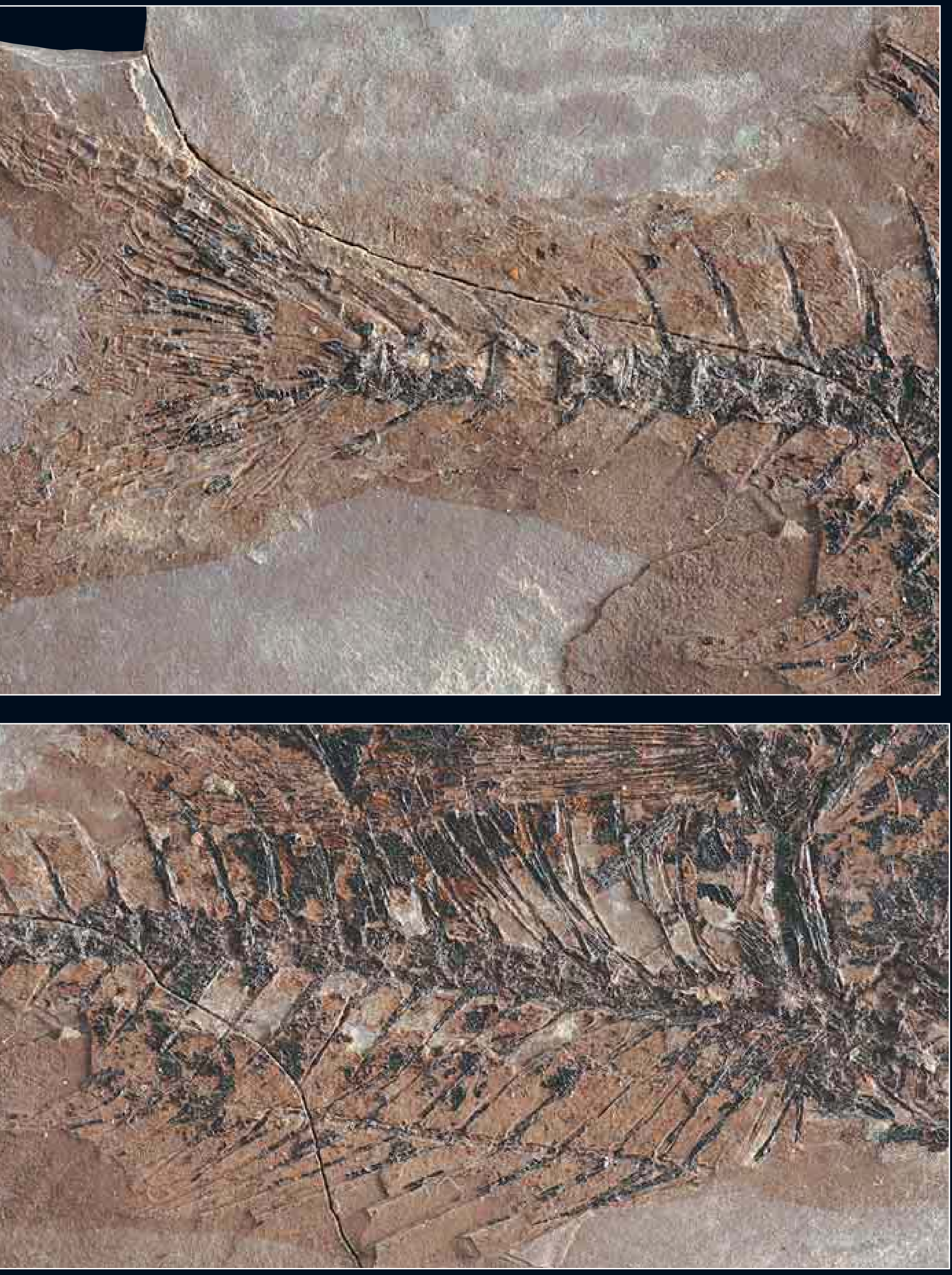

Uçan Balık

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtlarına göre canlı türleri, birbirinden bağımsız olarak, aralarında hiçbir ata-torun ilişkisi olmadan yeryüzünde birden bire ortaya çıkmışlardır. Örneğin balıklar, evrimcilerin iddia ettiği gibi, omurgasız canlılardan meydana gelmemiş, sürüngenlere de dönüşmemişlerdir. Amerikalı paleontolog R. Wesson, 1991'de yayınlanan *Beyond Natural Selection* (Doğal Seleksiyonun Ötesinde) adlı kitabında fosil kayıtlarının canlılığın oluşumu hakkında verdiği bilgiyi şöyle aktarır:

"Ne var ki, fosil kayıtlarındaki boşluklar gerçektir. Herhangi bir (evrimsel) soy oluşumunu gösterecek kayıtların yokluğu,açıkça görülmektedir. Türler genellikle çok uzun zaman dilimleri boyunca sabit kalırlar. Türler ve özellikle cinsler hiçbir zaman yeni bir türe ya da cinse doğru evrim göstermezler..." *(R. Wesson, Beyond Natural Selection, MIT Press, Cambridge, MA, 1991, s. 45)*

Kum Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrim teorisi bilimsel olarak çürütülmüş olmasına rağmen bazı çevrelerce sürekli gündemde tutulmaktadır. Hiçbir bilimsel değeri olmayan hayali yarı maymun yarı insan çizimlerle, her bulunan fosilde "Kayıp halka bulundu" diyen haberlerle, "Atamız mikropmuş", "Maymundan bir farkımız yok", "Uzaydan mı geldik?", "Deney tüpünde evrim", gibi büyük puntolu başlıklarla, evrim teorisi sürekli delilleri bulunan, insan hayatının her yönünü açıklayabilen bir teori gibi yansıtılmaktadır.

Oysa fosiller, bu haberlerin ve içeriklerindeki iddiaların birer safsatadan ibaret olduğunu göstermektedir. Resimdeki 95 milyon yaşındaki kum balığı fosilinde olduğu gibi, tüm fosiller canlıların milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini ortaya koymuştur. Bu gerçek karşısında, evrimcilerin propagandaları çaresiz çırpınışlardan başka birşey değildir.

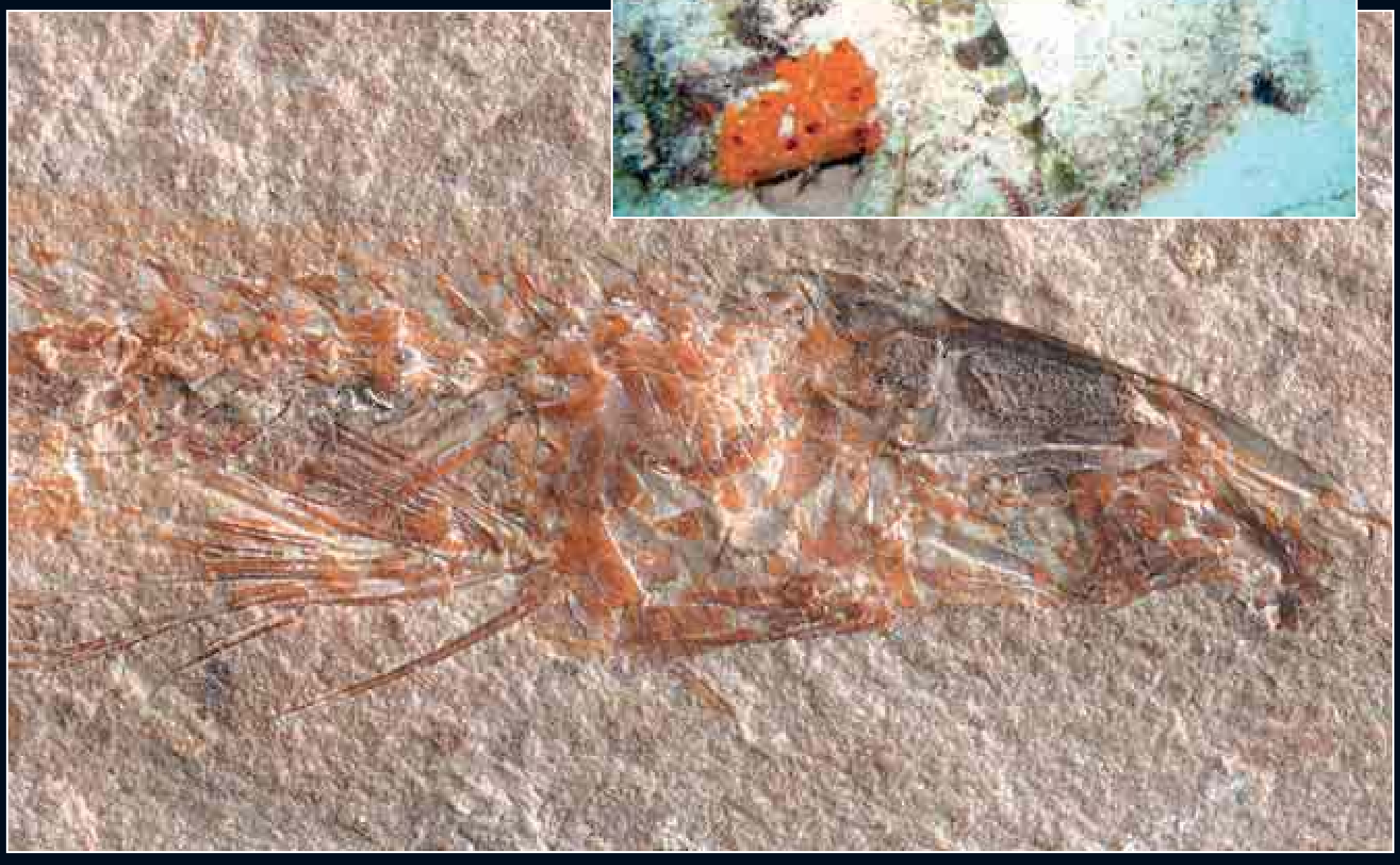

Resimde görülen fosil, taşın her iki yüzeyinde de izi bulunan çift taraflı bri fosildir.

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Anguilliformes (yılanbalığımsılar) takımına dahil olan bu balıklar, *Congeridae* (deniz yılan balıkları) familyası içinde sınıflandırılmışlardır. Yılan balıklarını 95 milyon yıldır en küçük bir değişiklik dahi geçirmediğinin ispatı olan resimdeki fosil, Darwinizm'i çökerten milyonlarca fosil örneğinden sadece bir tanesidir.

Yaklaşık 150 yıldır devam eden fosil araştırmaları, evrimcilerin teorilerini desteklemek için bir tane bile fosil ortaya koymamıştır. Öte yandan, canlıların sahip oldukları tüm özelliklerle aniden ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmeyip yaratıldıklarını ispatlayan sayısız fosil vardır.

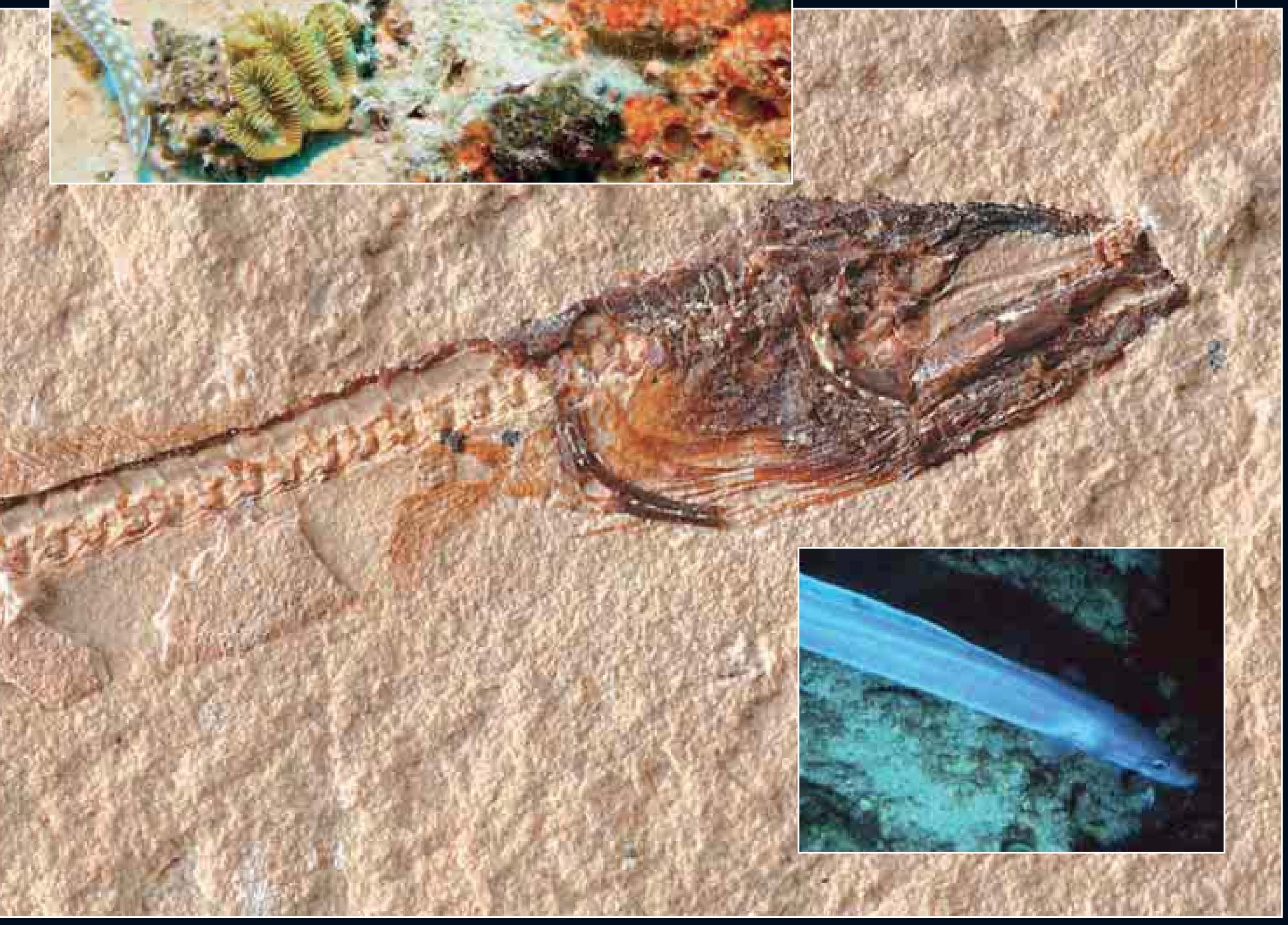

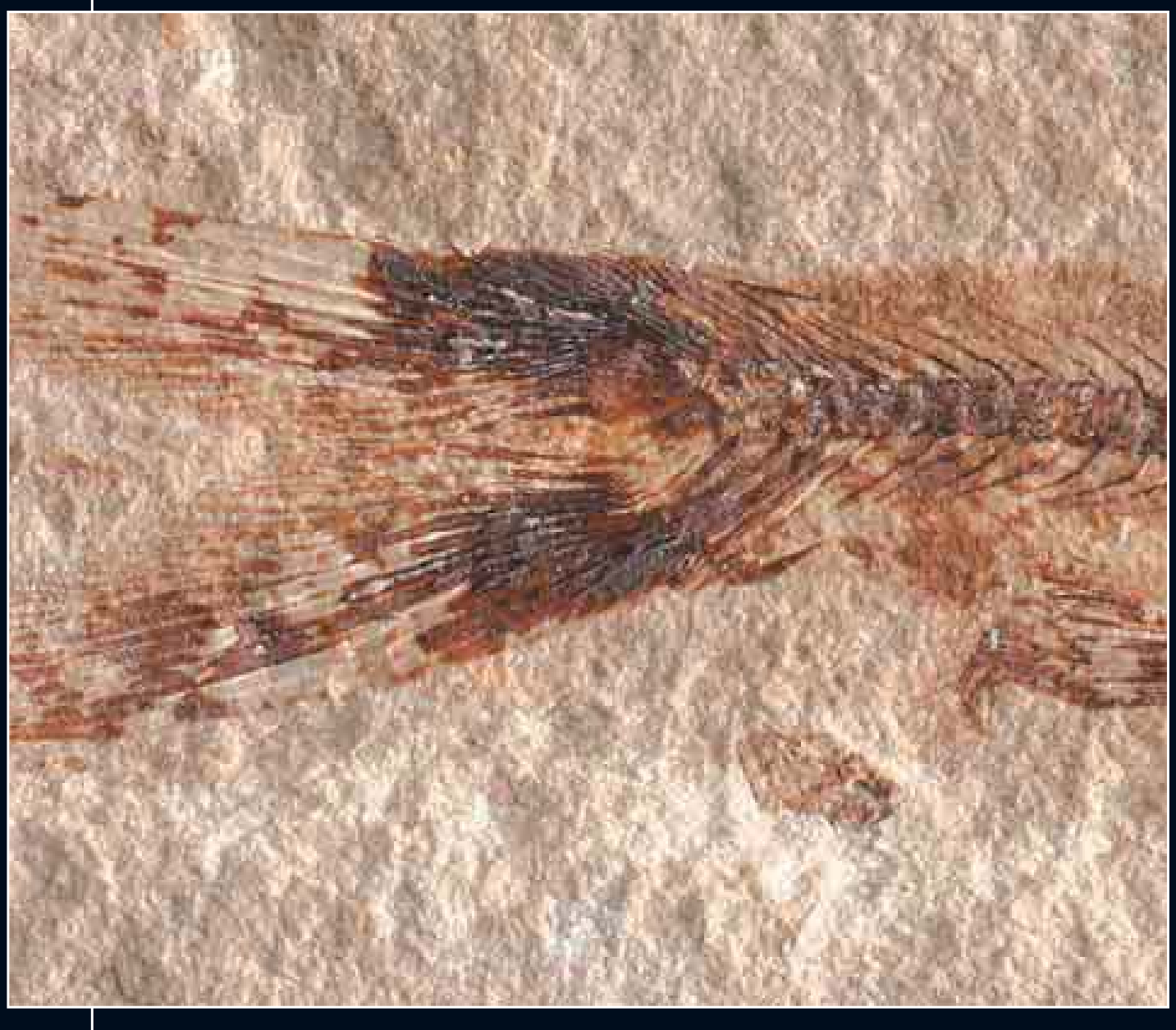

Elopidae (Kadın Balığı)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil bulgularının evrim teorisini geçersiz kıldığını, evrimci fosil uzmanı David Pilbeam, şöyle itiraf eder: *"Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle 'Bu konuyu unutun, devam etmek için yeterli dayanak yok' diyecektir."* *(Pilbeam, The Making of Mankind, London, 1981, s. 43)*

Darwinistlerin bu dayanaksızlığı görmemekteki ısrarının bir anlamı yoktur. Evrim teorisi, bilimsel bulgular karşısında yenilgiye uğramış, fosil bulguları evrimi yıkmıştır. Resimdeki 95 milyon yaşındaki *Elopidae* fosili de evrimi yıkan bulgulardan biridir.

Syngathodei (Pürtüklü Deniz İğnesi)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5.3 – 1.8 milyon yıl

Bölge: Marecchia River Oluşumu, İtalya

Pürtüklü deniz iğnelerinin en önemli özelliklerinden biri ağızlarının ucunda yer alan hortumsu yapının oldukça uzun olmasıdır. *Syngathodei* alt takımına dahil olan bu canlılar, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, evrim teorisine meydan okumaktadır. Darwinistler tüm gayretleriyle, bilgileri çarpıtmaya ya da sahtekarlıklara başvurmaya devam etseler de, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu gerçeğin gizlenmesi artık mümkün değildir. Fosiller, canlıların evrim geçirmediğini, yaratıldığını söylemektedir.

Atnalı Yengeci

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Keliserliler (*Chelicerata*) şubesine dahil olan atnalı yengeçleri, yüz milyonlarca yıldır değişmeyen özellikleriyle, evrimciler tarafından dahi "yaşayan fosil" olarak kabul edilen canlılardandır. Jura döneminde yani bundan yaklaşık 150 milyon yıl önce yaşamış olan atnalı yengeçleri, günümüz denizlerinde yaşayan atnalı yengeçlerinden farksızdır. Bu farksızlık, evrimcilerin "aşamalı gelişim", "kademe kademe ilerleme" gibi iddialarını yerle bir etmekte, bir kez daha canlıların evrimi tezinin komik bir masaldan ibaret olduğunu ispatlamaktadır. Bilim, canlıların üstün güç ve kudret sahibi, Rabbimiz olan Allah'ın eseri olduğunu reddedilemez bir şekilde ortaya koymuştur.

Kum Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler canlı türlerinin birbirlerinden uzun zamanlar içinde evrimleşerek çoğaldıklarını iddia ederken bugün bilinen temel canlı kategorilerinin tamamına yakınının, 530-520 milyon yıl önce, "Kambriyen dönemi" adı verilen jeolojik devirde, aynı anda ve aniden ortaya çıktıklarını düşünmezler. Fosil kayıtlarında izi görülen tüm canlıların hiçbir değişime uğramadıkları gerçeğinin evrim teorisini temelden yıktığını kavrayamazlar.

Evrimciler düşünmemekte ve kavramamakta ısrar etseler de, resimdeki 95 milyon yıllık kum balığı fosili gibi bulgular, evrimin geçersizliğini gözler önüne sermiştir.

Resimdeki çift parçalı bir fosildir.

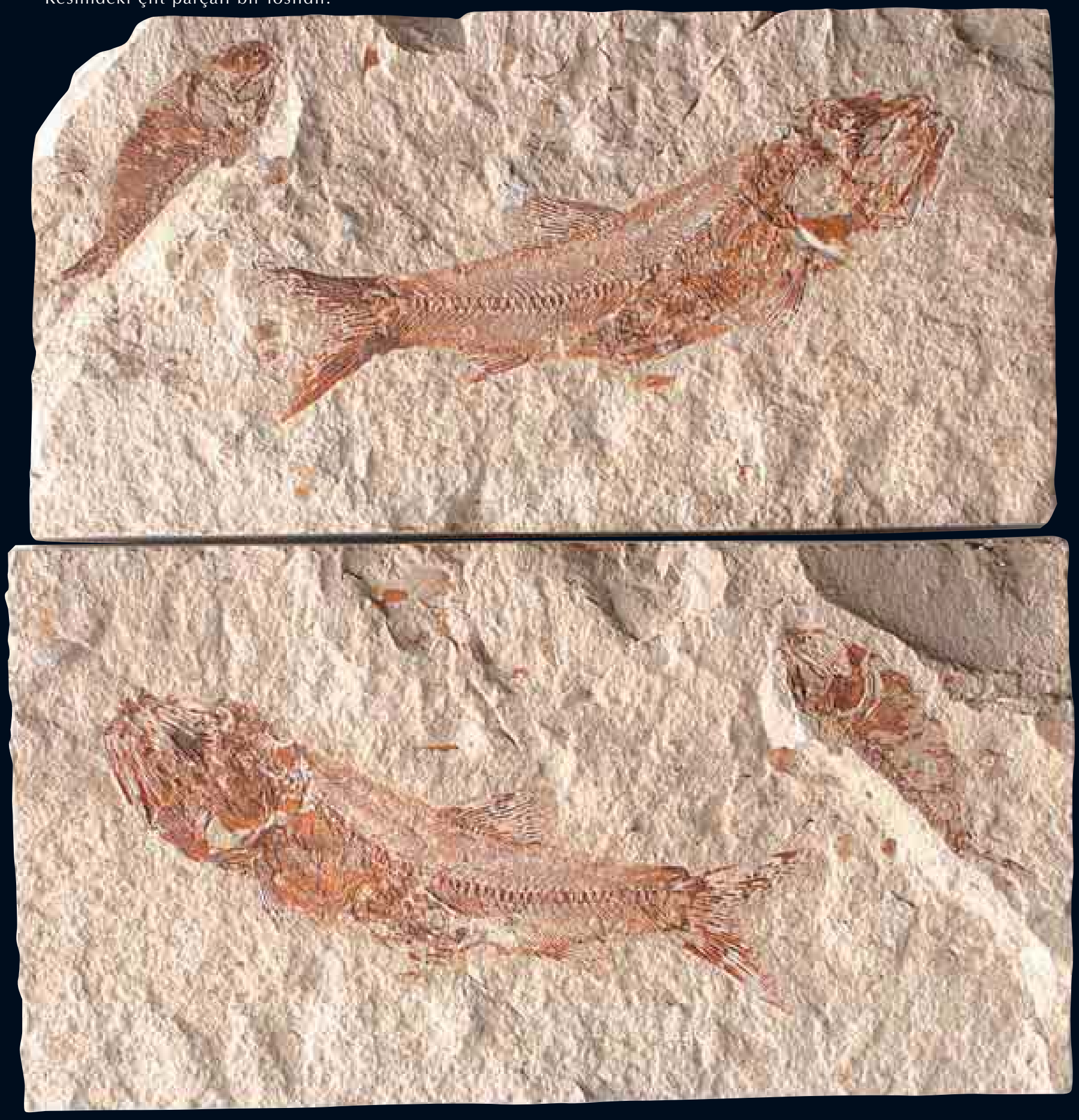

Elopidae (Kadın Balığı)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Micheal Ruse, evrimcilerin fosil kayıtları karşısındaki zorluklarını şöyle özetlemektedir: *"Tabii bulabilirse eğer, ara geçiş formlarının neden var olması gerektiğini göstermeli ve aynı zamanda fosil kayıtlarının neden böyle aniden başladığını açıklamalıydı. Fosil kayıtları en ilkelden, en kompleks canlıya doğru aşamalı olarak gitmemekte, fakat gerçekten oldukça kompleks ve gelişmiş canlı formlarını içeren bir patlamayla başlamaktadır."* *(Michael Ruse, The Evolution Wars: A Guide to the Debates , Rutgers University Press, 2001, s. 49)*

Darwinistlerin bu dayanaksızlığı görmemekteki ısrarının bir anlamı yoktur. Evrim teorisi, bilimsel bulgular karşısında yenilgiye uğramış, fosil bulguları evrimi yıkmıştır. Resimdeki 95 milyon yaşındaki *Elopidae* fosili de evrimi yıkan bulgulardan biridir.

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bugüne kadar elde edilen tüm zargana fosilleri, tüm yapılarıyla tam ve noksansızdır. Zarganaların bir başka balıktan türediğine ya da aşama aşama bugünkü halini aldığına dair fosil kayıtlarında hiçbir delil yoktur. Bu, Darwinistlerin iddialarını geçersiz kılan, Yaratılış'ın ise açık bir gerçek olduğunu ortaya koyan bir bilgidir.

Yılan Yıldızı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrimciler, sürekli varsayımlardan bahseder, canlılığın kökenine dair çeşitli tahminlerde bulunurlar. Ancak bu tahminlerini hiçbir bilimsel bulguyla destekleyemezler. Bilimsel bulgular kapsamlı olarak incelendiğinde, tüm bilim dallarının evrim iddiasını reddettiği görülür.

Yılan yıldızı fosilleri de evrimi reddeden bilimsel bulgulardan biridir. Yılan yıldızları, aradan geçen uzun devirlere rağmen hiç değişmemiştir. Resimdeki yılan yıldızı fosili de 95 milyon yıllıktır ve günümüzdeki yılan yıldızlarının aynısıdır.

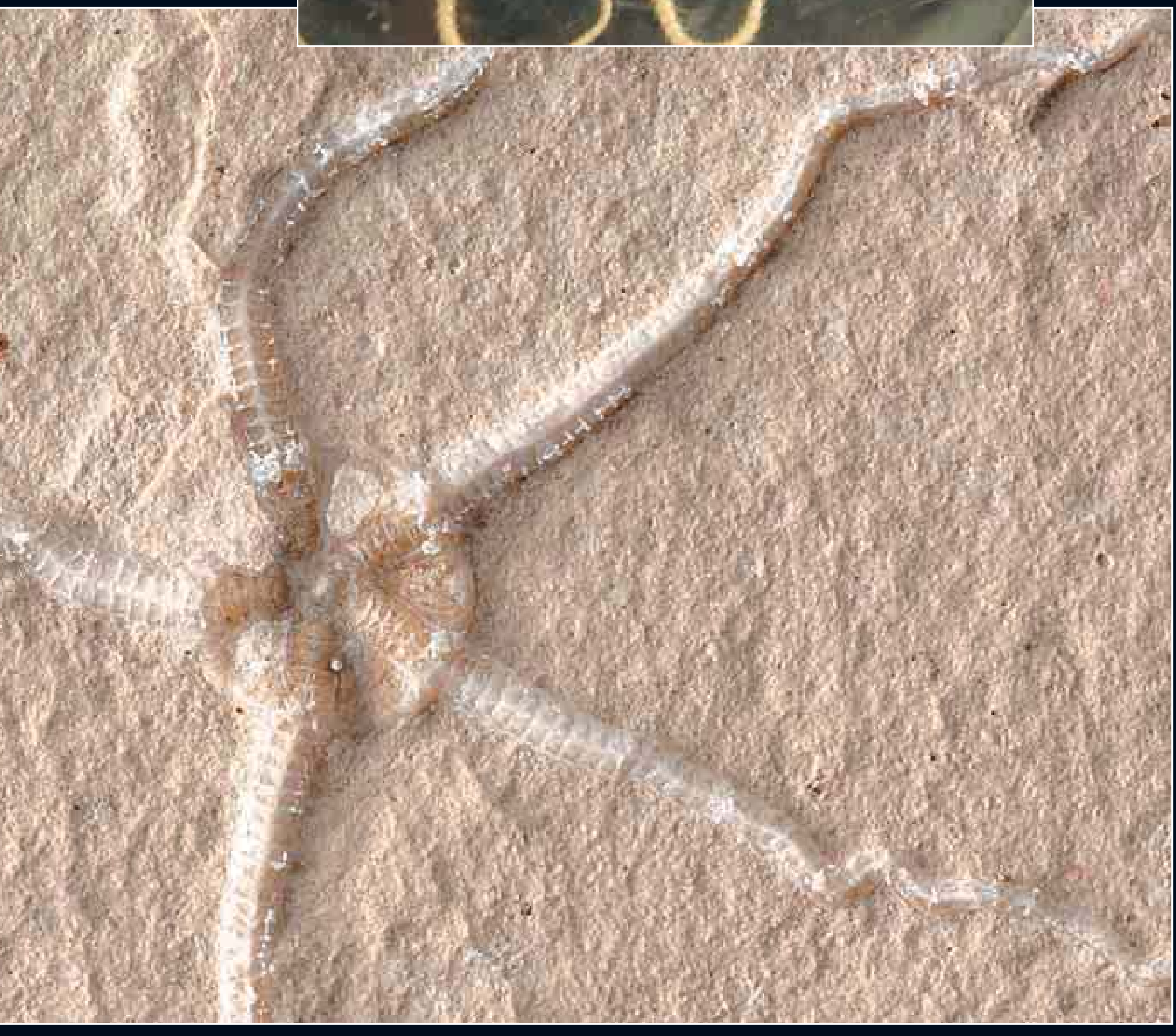

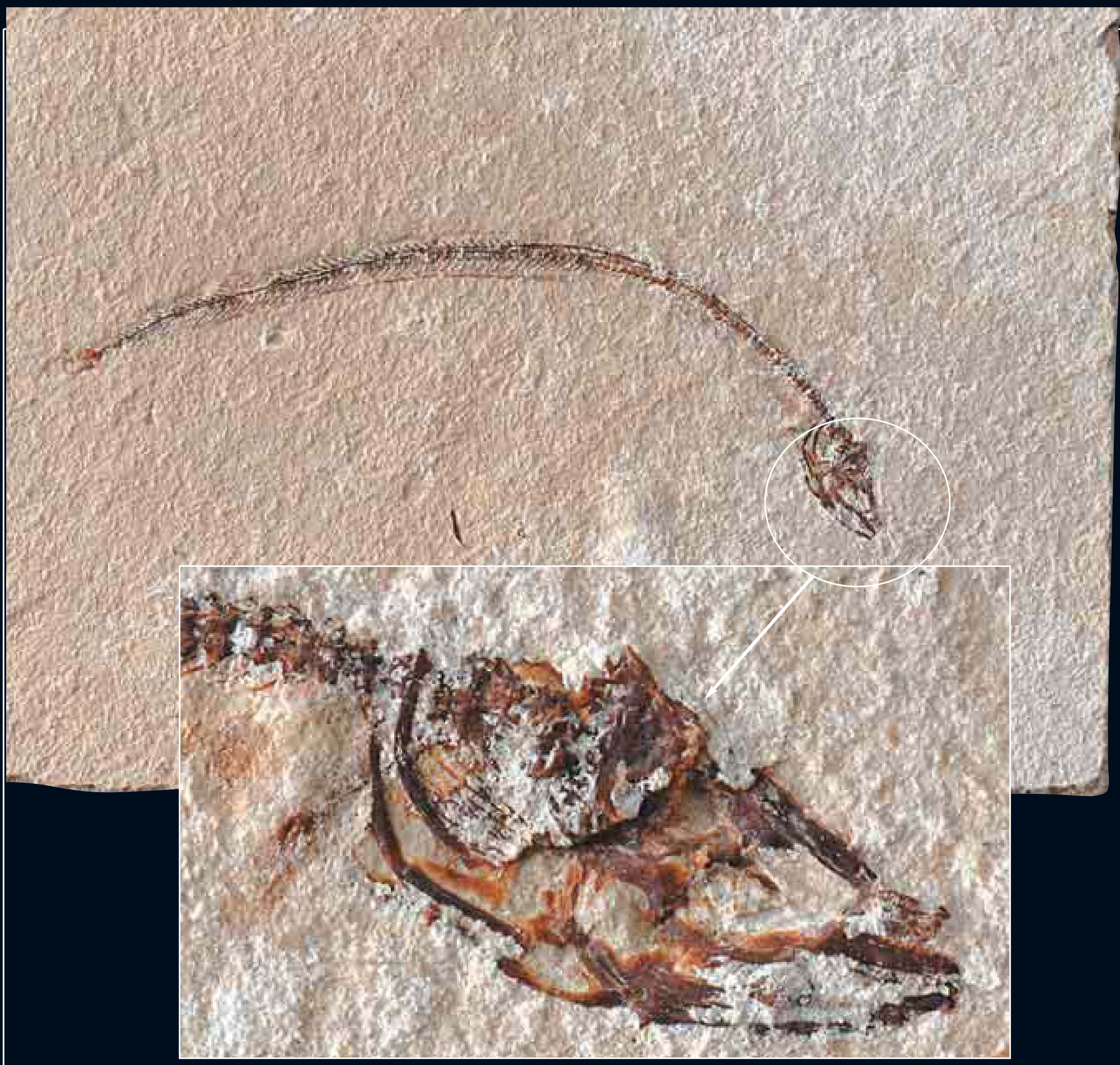

Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtlarında farklı canlı türlerinin sözde atası olacak bir tek canlı örneğine dahi rastlanmamıştır. Örneğin, yılan balıklarının hep yılan balığı olduğunu gösteren sayısız fosile karşın, bir tane bile yılan balığının atası olduğu söylenebilecek fosil yoktur. Evrimcileri büyük bir açmaza sokan bu gerçek, pek çok bilim adamı tarafından da dile getirilmektedir. Indiana Moleküler Biyoloji Enstitüsü Başkanı Prof. Rudolf A. Raff ve Indiana Üniversitesi'nden Thomas Kaufman konuyla ilgili şunları söylemektedirler:

"Fosil türleri arasındaki atalara veya ara geçiş formlarına ait fosillerin eksikliği sadece erken metazoan dönemine özel bir gariplik değil. Boşluklar genel olarak var ve fosil kayıtları boyunca geçerli." *(Raff and Kaufman, Embryos, Genes and Evolution: The Developmental-Genetic Basis of Evolutionarny Change, Indiana University Press, 1991, s. 34)*

Kum Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bugüne kadar hiç yarım yüzgeçli, yarım solungaçlı, sindirim sisteminin sadece bir kısmı oluşmuş, gözünün biri henüz meydana gelmemiş garip bir kum balığı fosiline rastlanmamıştır. Bulunan her kum balığı fosili, günümüzdeki kum balıklarının sahip olduğu görünüme ve yapıya tam olarak sahiptir. Bu da, canlıların kademeli olarak geliştikleri yani küçük değişiklikler geçirerek ilkelden gelişmişe doğru evrimleştikleri iddiasında olan Darwinizm'i geçersiz kılmaktadır.

Yengeç

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Monte Baldo, Italya

150 yıldır yapılan kazı çalışmaları, her defasında evrime darbe vuran deliller ortaya koymuştur. Bunlardan biri de, yengeçlerin hep yengeç olarak var olduklarını gösteren, 50 milyon yaşındaki yengeç fosilidir.

Evrim masalını destekleyebilecek bir tane bile fosil örneğinin bulunmamış olması, kuşkusuz evrimcilerin en büyük kabuslarından biridir. Üstelik evrimcilerin bu kabusu hiçbir zaman son bulmayacaktır. Çünkü bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da elde edilen her fosil evrimin yaşanmadığını, tüm canlıları Allah'ın yarattığını gösterecektir. *Rethinking Anthropology* (Antropolojiyi Yeniden Düşünmek) isimli kitabın yazarı E. R. Leach de *Nature* dergisindeki bir yazısında *"Fosil kayıtlarındaki eksik halkalar Darwin'i endişelendiriyordu. Bunların gelecekte bulunacağından emindi, ancak bu kayıp halkalar hala eksik ve eksik olarak kalmaya devam edecekler gibi görünüyor."* *(E.R. Leach; Nature, 293:19, 1981)* sözleriyle bu gerçeğe dikkat çekmektedir.

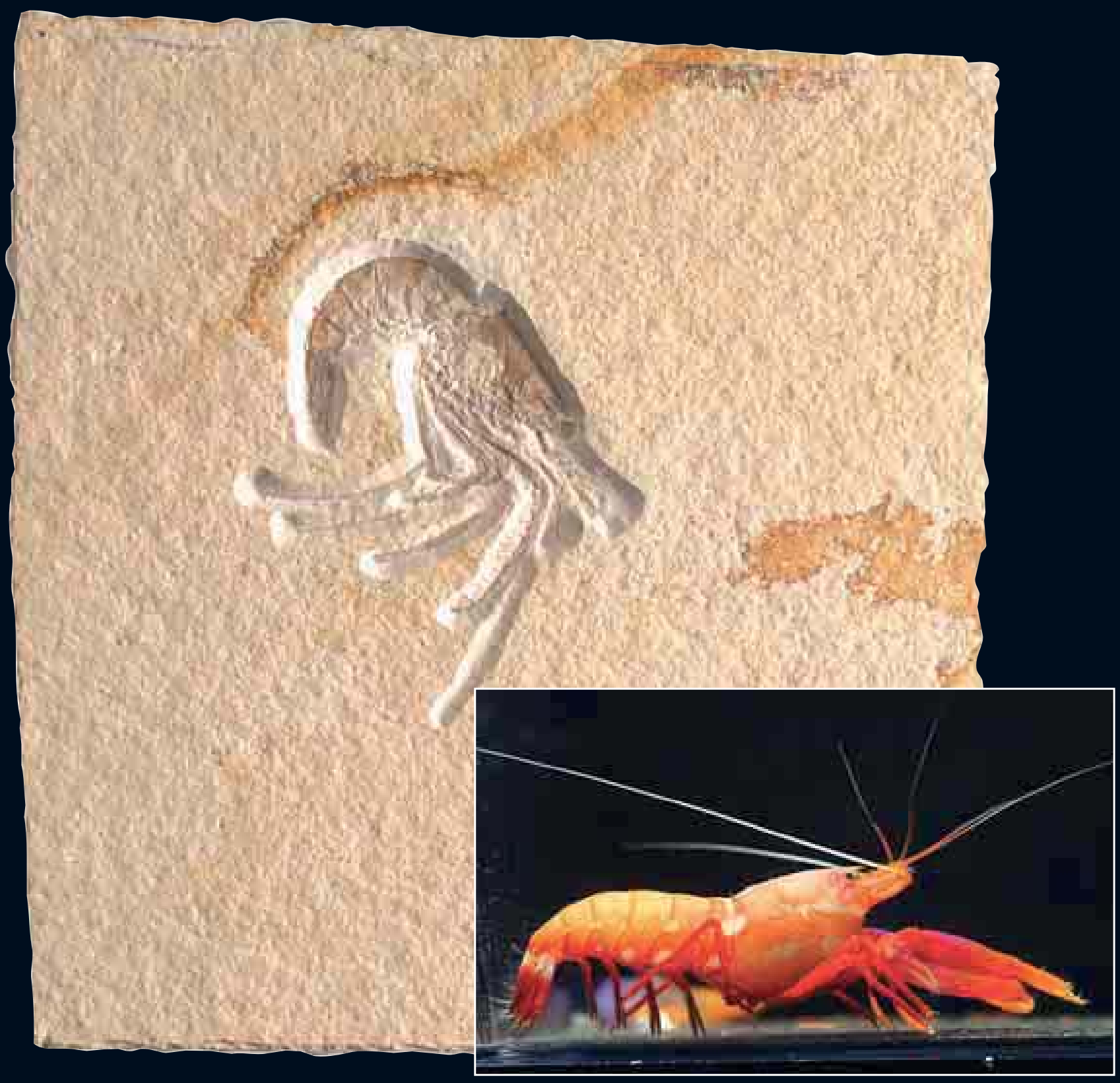

Karides

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Kabuklu canlıların sözde evrimini imkansız kılan konulardan biri de ıstakoz ve karideslerin göz yapılarıdır. Kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, "kırılma tipi" mercekli göz yapısı vardır. Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, "yansıtma tipi" aynalı göz vardır. Evrimcilerin bilim dışı kabulüne göre, kabuklular sınıfına dahil edilen tüm canlıların ortak bir atadan evrimleşmiş olmaları gerekir. Eğer bu iddia doğruysa, "yansıtma tipi" aynalı göz yapısının da "kırılma tipi" mercekli göz yapısından evrimleştiğinin ispatlanması gerekir. Ancak böyle bir dönüşüm imkansızdır. Çünkü her iki göz yapısı da kendi sistemleri içinde mükemmel çalışmaktadır ve hiçbir "ara" aşama işe yaramayacaktır. Kabuklu bir canlının gözlerindeki merceğin yavaş yavaş yok olması ve eskiden merceğin bulunduğu yerde aynalı yüzeylerin oluşması, canlıyı henüz ilk aşamada görme yeteneğinden yoksun bırakacak ve hiçbir zaman varlığını devam ettiremeyecektir.

Üstelik bulunan hiçbir fosilde, yarı kırılma tipli yarı yansıtma tipli göze sahip bir canlı örneğine rastlanmamıştır. Elde edilen her fosil, resimdeki 150 milyon yıllık karides fosili gibi kusursuz gözlere, sistemlere ve yapılara sahiptir.

Kum Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistlerin, omugasızlardan balıklara, balıklardan sürüngenlere, sürüngenlerden memelilere ve kuşlara geçişi gösteren tek bir delil dahi sunamamaları, en büyük açmazlarıdır. Evrimci paleontolog Stephen Jay Gould, bu hayali geçişlerin delillendirilememesinin evrimcilerin "rahatsız edici bir problemi" olduğunu şöyle ifade eder:

"Temel geçişler arasındaki ara aşamaları gösteren fosil delillerinin olmaması, aşamalı evrim teorisi için kalıcı ve rahatsız edici bir problemdir." *(Stephen Jay Gould, "Is a New and General Theory of Evolution Emerging?", Paleobiology 6, 1980, s. 119-130; Evolution Now: A Century After Darwin, Maynard Smith (editör), Freeman, 1982, s. 140)*

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Silüryen dönemi

Yaş: 430 milyon yıl

Bölge: Avustralya

Paleontoloji deniz yıldızlarının sözde atası olacak herhangi bir canlı ortaya koyamamıştır. Deniz yıldızlarının başka canlılara dönüştüğü de görülmemiştir. Yüz milyonlarca yıldır varlıklarını devam ettiren deniz yıldızları, eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, çoktan başka deniz canlılarına dönüşmüş olmalı, hatta kara canlısı haline gelmeliydiler. Ancak böyle bir dönüşüm hiç yaşanmamıştır. 430 milyon yıldır deniz yıldızı olarak var olan bu canlılar, evrimin, canlılığın kökenine dair tüm iddialarını yerle bir etmiştir.

Cichlidae

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bugüne kadar evrimcilerin, kendilerince evrimin delili olarak sundukları fosillerin birçoğunun ya sahte olduğu anlaşılmıştır ya da evrimcilerin fosiller üzerinde taraflı ve bilimsel yöntemlere uygun olmayan yorumlar yaptıkları ortaya çıkmıştır. Örneğin, 100 yıldır "en önde gelen ara form" olarak sunulan *Archaeopteryx* adlı fosil kuşun, iddia edildiği gibi bir "ilkel kuş" ve "ara form" olmadığı, *Archaeopteryx*'ten 70 milyon yıl önce yaşamış kusursuz bir kuş olan *Longisquama*'nın bulunmasıyla kesin olarak anlaşılmıştır. Kısaca, evrimcilerin evrimin delili olarak öne sürebilecekleri bir tek fosil örneği dahi yoktur.

Fosil kayıtları, resimdeki 100 milyon yıllık *Cichlidae* fosilinde görüldüğü gibi, Yaratılış'ın açık delillerini gözler önüne sermektedir.

Centriscus (Çulluk Balığı)

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 23 - 5 milyon yıl

Bölge: Colorado, ABD

Fosiller balıkların hep balık olarak var olduklarını, bir başka canlıdan kademeli olarak türemediklerini ispatlamıştır. Solungaçları yarı gelişmiş, sindirim sistemi henüz oluşmamış, yüzgeçlerinin sadece bir kısmı olan garip bir canlıya ait fosil hiç görülmemiştir. Bulunan her balık fosili, söz konusu balığın ait olduğu familyaya dair her türlü özelliğe tam ve kusursuz şekilde sahip olduğunu göstermektedir. Örneğin resimdeki 23 – 5 milyon yıllık çulluk balığı fosili, ustura balıklarının milyonlarca yıldır hiç değişmeden aynı olduklarını ortaya koymaktadır.

Bu gerçekler karşısında Darwinistler, dogmatik biçimde körü körüne evrim masalına sahip çıkmaktan vazgeçmeli, bilimin gösterdiği gerçeği kabullenmelidir. Bilim, evrimsel bir sürecin hiç bir zaman yaşanmadığını ispatlamış, canlıları Allah'ın yarattığını gözler önüne sermiştir.

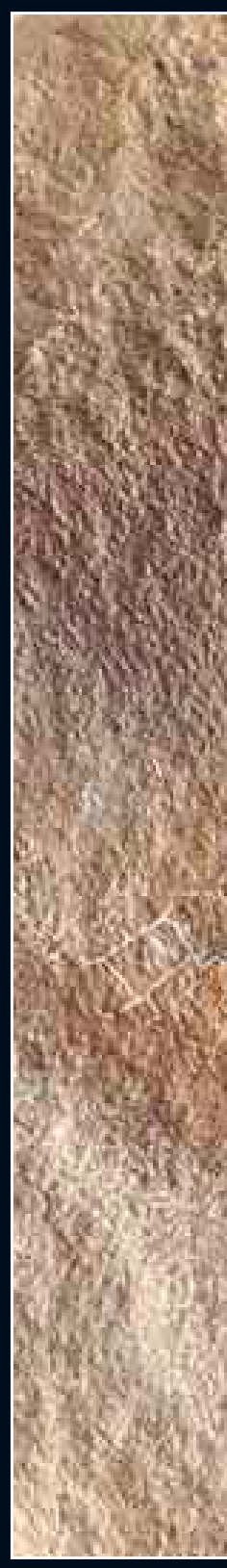

Deniz Hıyarı

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Illinois, ABD

Genellikle kıyıya yakın alanlarda deniz dibinde yaşayan deniz hıyarları, *Holothuroidea* sınıfı altında incelenirler. Bilinen en eski fosil örnekleri Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Resimdeki deniz hıyarı fosili ise 300 milyon yaşındadır. 400 milyon yıl önce, 300 milyon yıl önce veya günümüzde yaşayan deniz hıyarları yanyana getirildiğinde aralarında hiçbir fark olmadığı açıkça görülmektedir. Bu farksızlık, canlıların uzun zaman dilimleri içinde kademe kademe gelişerek evrimleştikleri iddiasını yerle bir etmektedir. Canlılar, Darwinistlerin iddia ettikleri gibi evrimsel bir süreç neticesinde meydana gelmemiştir. Canlı ve cansız tüm varlıkları alemlerin Rabbi olan Allah yaratmıştır.

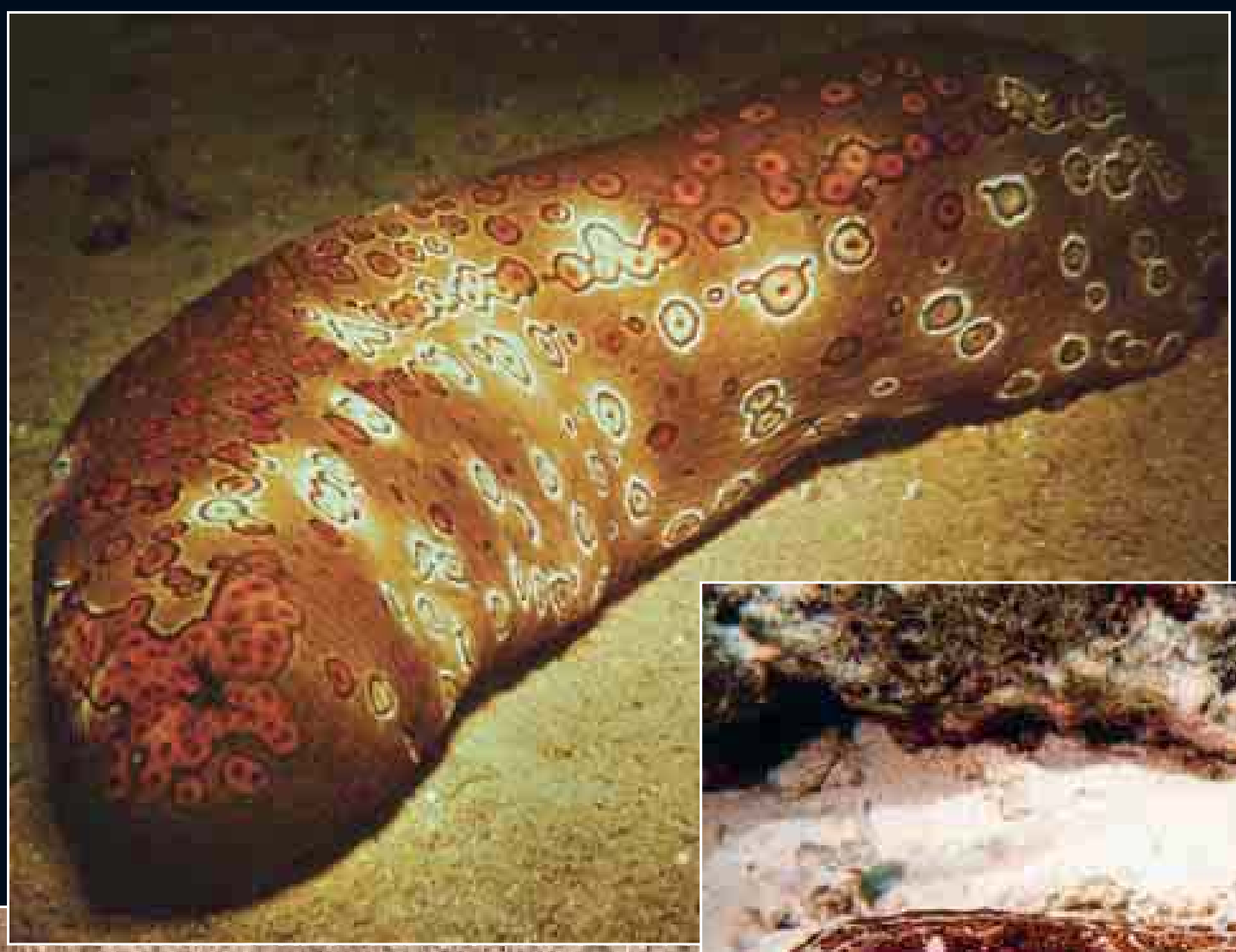

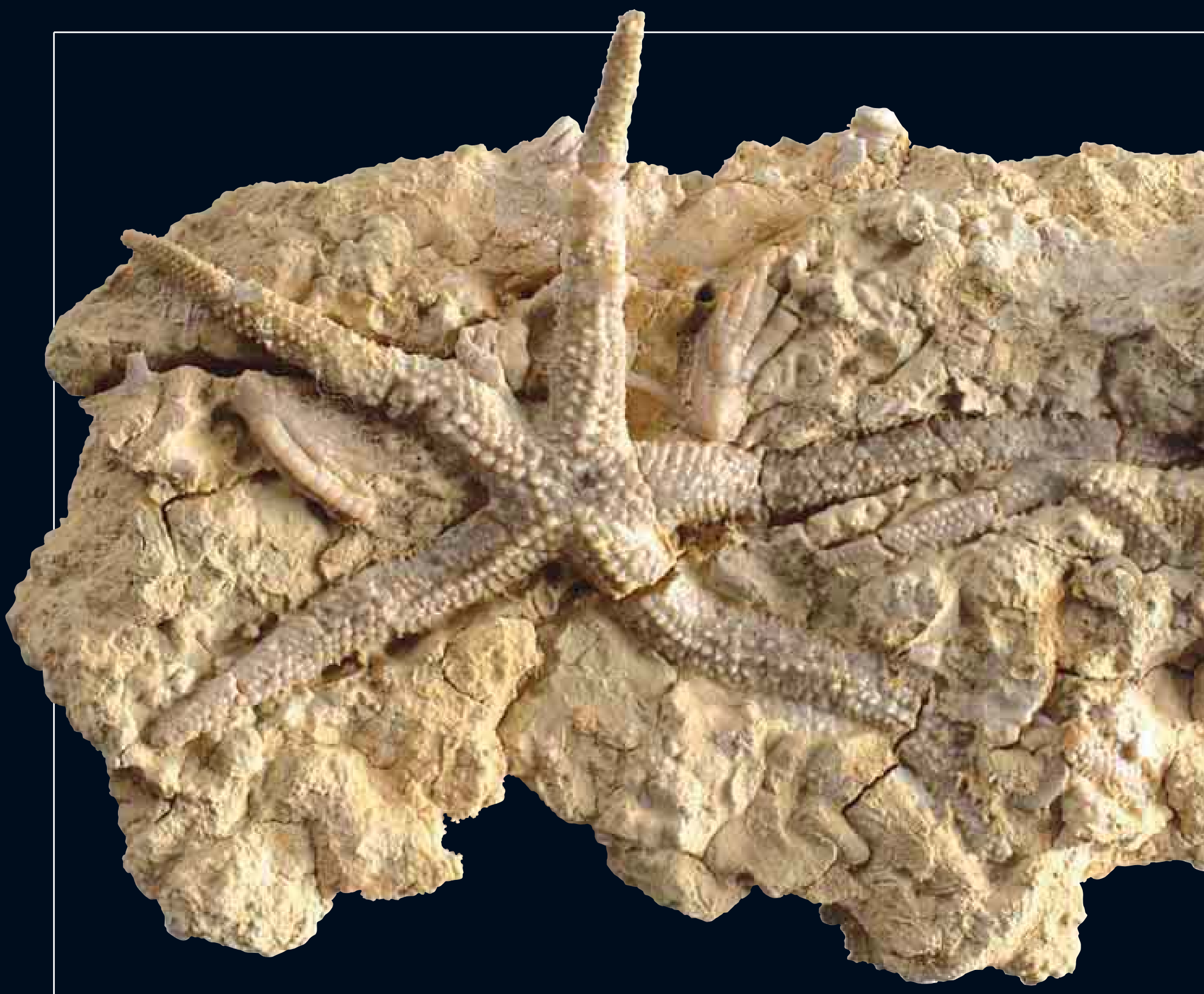

Deniz Yıldızı

Dönem: Paleozoik zaman, Ordovisyen dönemi

Yaş: 450 milyon yıl

Bölge: Oklahoma, ABD

Fosil kayıtları, deniz yıldızlarının sözde atası olan herhangi bir canlı ortaya koymamıştır. Zaman içerisinde deniz yıldızlarının başka canlılara dönüştüğünü de gösterememiştir. Bu durum tüm canlı türleri için geçerlidir. Darwinistlerin, canlıların birbirlerinden türediğini savunabilecekleri fosil delilleri yoktur. Omurgasız deniz canlılarının sözde evrimiyle ilgili anlatılanların sadece masaldan ibaret olduğunu, herhangi bir bilimsel delile dayanmadığını evrimci Stephen Jay Gould şöyle itiraf etmektedir:

"Omurgasız deniz canlıları arasında, zaman içinde belirgin bir sıra ve gelişim mevcut değildir. ***Bazı grupların gelişmeleri üzerine birtakım masallar anlatabiliyoruz..."*** *(Stephen Jay Gould, "Ediacaran Deneyi", Natural History, s.22)*

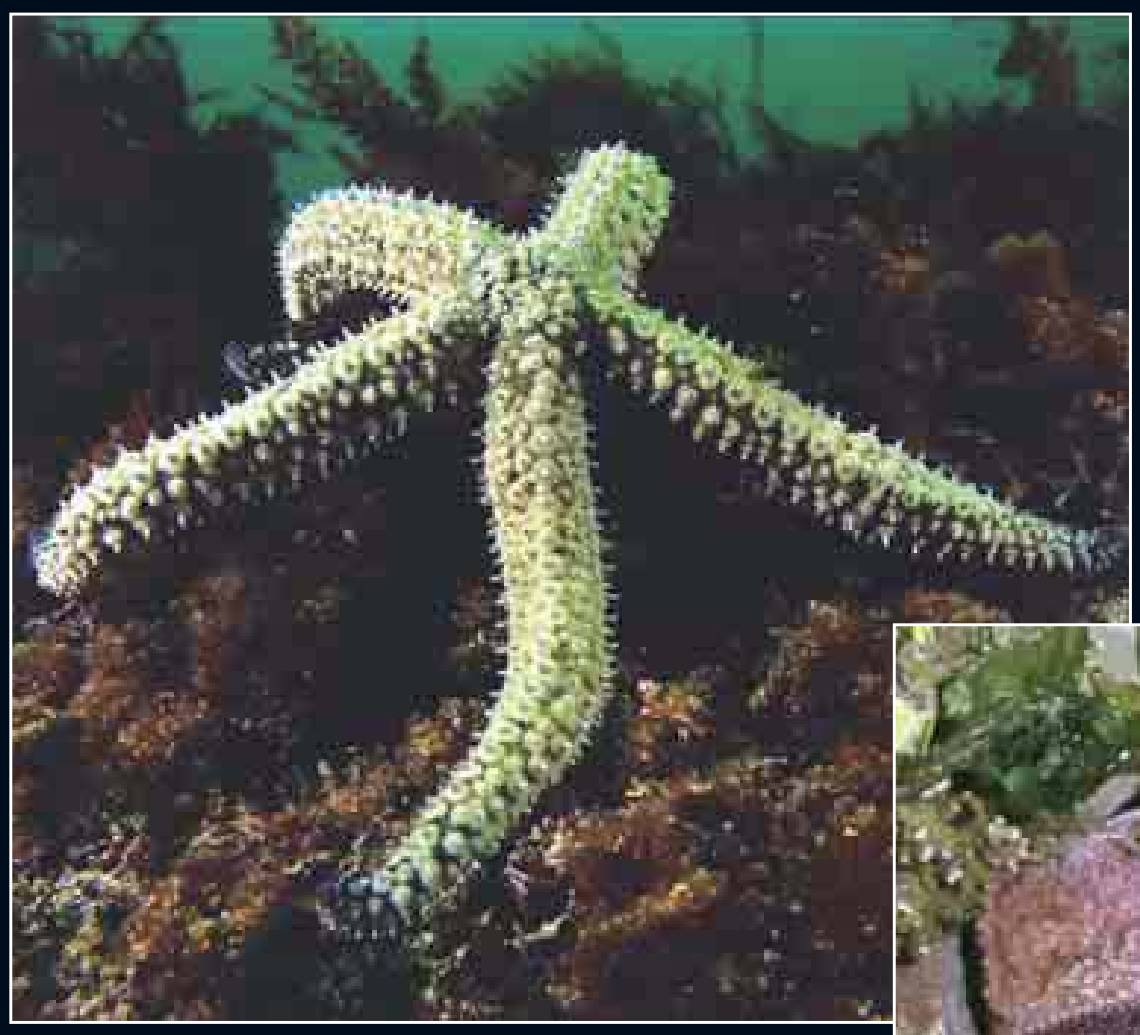

Mercan

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 3 milyon yıl

Bölge: Florida, ABD

Mercanlar (*Antozoonlar*) Kambriyen döneminden (543 – 490 milyon yıl) beri yaşadıkları bilinen, Ordovisyen dönemine (490 – 443 milyon yıl) ait çok sayıda fosil örneği bulunan omurgasız canlılardır. Yumuşak mercanlar, boynuzsu mercanlar, dikenli mercanlar, gerçek mercanlar gibi çeşitleri vardır. Mercan iskeletlerinin binlerce yıl boyunca belli bir bölgede toplanması sonucunda da, mercan kayalıkları meydana gelir. Mercanlar, yalnız veya koloniler halinde yaşar. Genellikle ılıman denizlerde, deniz diplerinde bulunan büyük taşlara yapışık olarak yaşayan mercanların, nadir de olsa serbest olarak dolaşanlarına rastlanır.

Yüz milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla Darwinizm'e büyük darbe indiren mercanlar, diğer tüm canlılar gibi Rabbimiz'in üstün yaratışının eseridir.

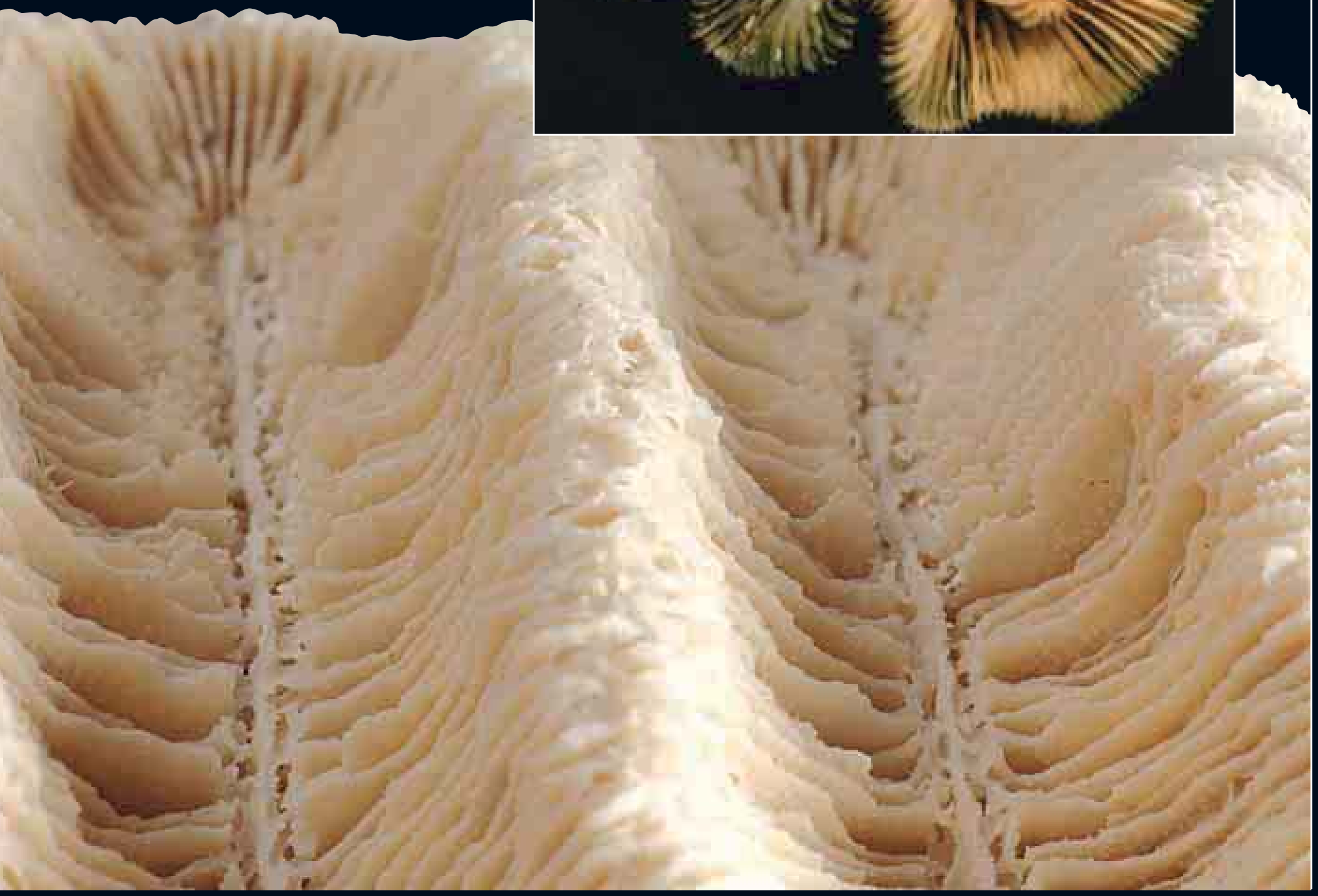

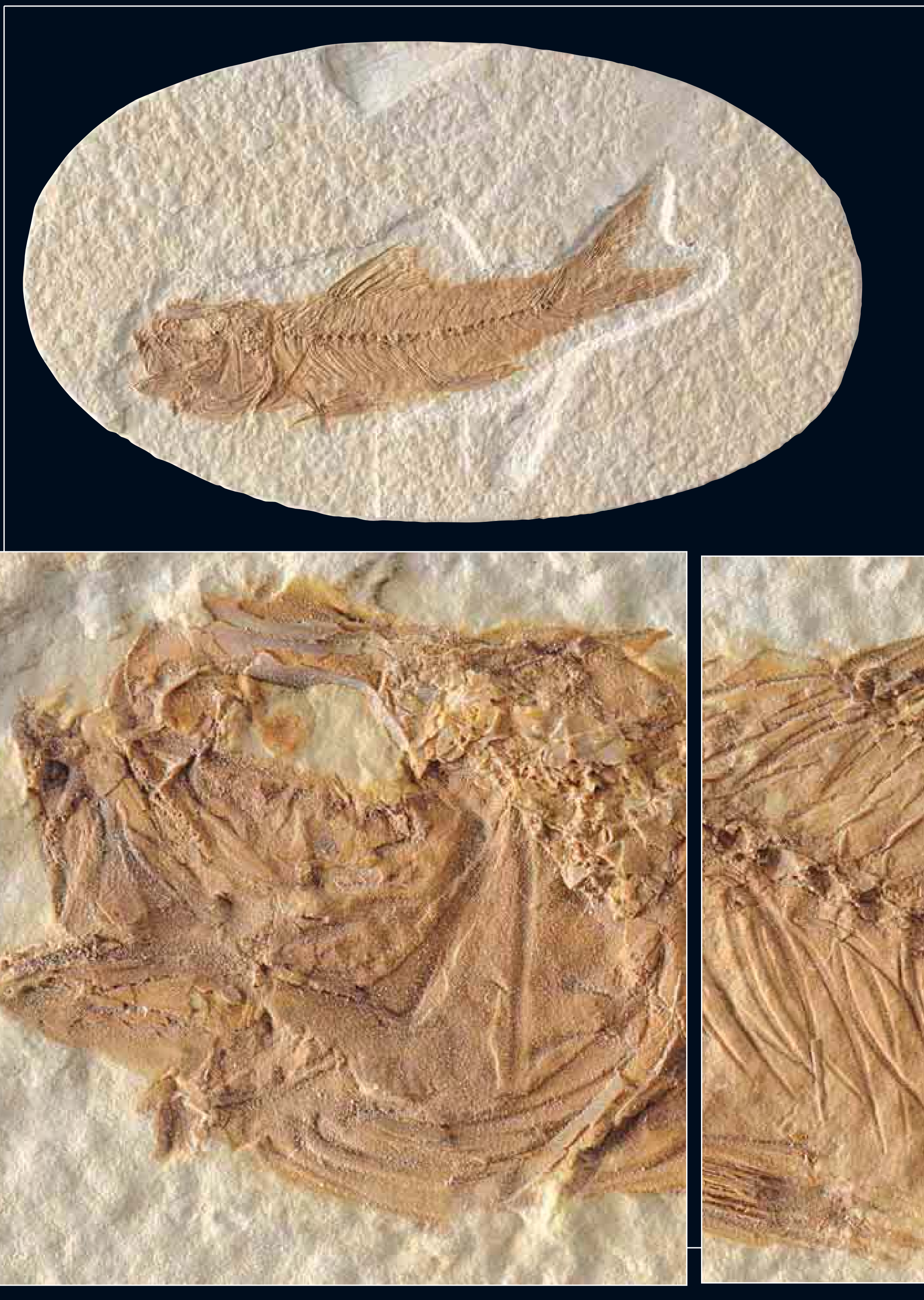

Percopsidae

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 – 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Percopsiformes takımına dahil olan bu balıklar genellikle Kuzey Amerika'daki tatlı sularda yaşarlar. Bazı evrimciler bu takımdaki balıkların ilkel yapılara sahip olduğunu iddia ederler. Oysa yapılan incelemeler, söz konusu canlıların çok kompleks yapılara sahip olduğunu ortaya koymuştur. Hatta bazı familyalar, yuva yapımı ve yavru bakımında gösterdikleri olağanüstü özelliklerle evrimcileri büyük şaşkınlığa uğratmaktadır.

Resimdeki fosil yaklaşık 50 milyon yaşındadır ve bu balıkların 50 milyon yıldır aynı şekilde yaşamlarını devam ettirdiklerini göstermektedir.

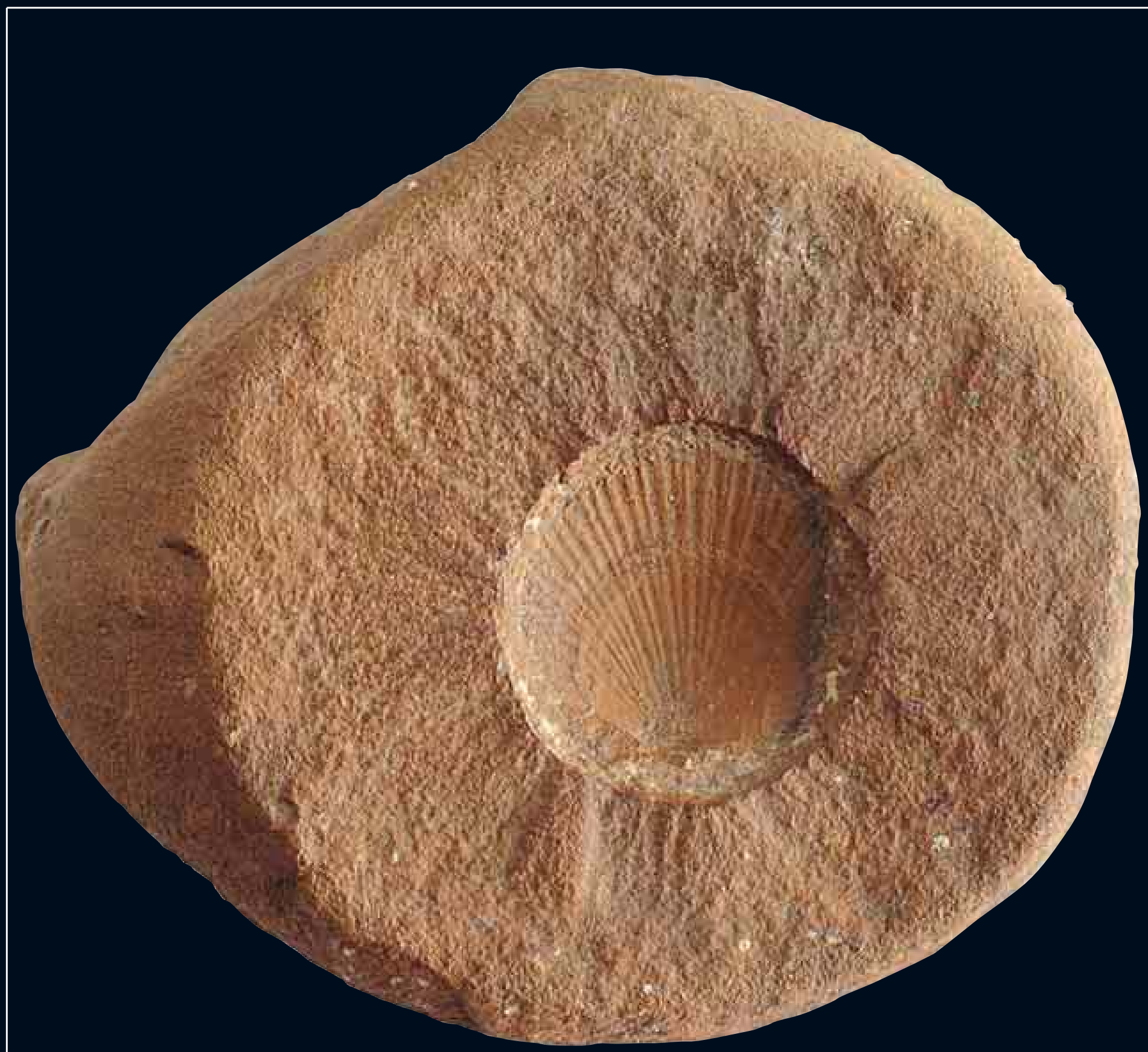

İstiridye Kabuğu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Illinois, ABD

Midyelerin, soyu tükenmiş ancak fosil kayıtlarında izlenen yaklaşık 15.000, halen yaşamakta olan ise 11.000 türü olduğu tahmin edilmektedir. *Pectinidae* familyasına dahil olan resimdeki fosil ise, söz konusu canlıların yüz milyonlarca yıldır aynı kaldıklarını göstermektedir. Bu bilgi karşısında evrimcilerin bir açıklamaları yoktur. Evrimciler bu gibi durumlarda demagoji yapmayı, anlamazlıktan gelmeyi, hayali hikayelerle kafa karıştırmaya çalışmayı tercih ederler. Oysa samimi olarak bilimsel bulguların ortaya koyduğu bilgileri değerlendirseler, kendileri de, **'fosil kayıtları karşısında evrim teorisinin yıkılmış olduğunu'** göreceklerdir.

Uçan Balık

Dönem: Meozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinist mantık, son derece komik ve bilim dışı iddialara sahiptir. Örneğin, eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi canlılık sürekli bir değişim ve dönüşüm içinde olsaydı, uçan balıkların çoktan kanatlanıp uçmaları, uçan garip varlıklara dönüşmeleri gerekirdi. Ne var ki bu canlılar on milyonlarca yıldır, evrimcilerin iddialarının aksine, en küçük bir değişiklik dahi geçirmeden yaşamlarını devam ettirmektedir. 95 milyon yıl önce yaşayan uçan balıklarla, bugünkü örneklerinin aynı olması tüm evrimci mantıkları çökertmektedir.

Darwin kendisinden sonraki dönemlerde yapılacak kazı çalışmalarının evrim teorisine delil oluşturacak fosiller ortaya çıkaracağını umuyordu. Ancak böyle bir delil, dünyanın dört bir yanı onlarca yıldır delik deşik edilmesine rağmen ortaya çıkmadı. Elde edilen tüm fosiller, canlıların evrim geçirmediğinin ispatı oldu. Soldaki resimlerde zengin fosil yataklarıyla tanınan Lübnan'da, Hakel ve Nammoura'da, yapılan fosil araştırmaları görülmektedir.

Mercan

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 3 milyon yıl

Bölge: Florida, ABD

Resimde görülen mercan 3 milyon yaşındadır. 300 milyon yıl önce yaşamış olan mercanlar da, 3 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, bugün varlıklarını devam ettirenler de, gerek yapısal gerekse görünüm olarak birbirinin aynısıdır. Bu aynılık evrim iddiasını geçersiz kılarken, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu bir defa daha gözler önüne sermektedir.

Kaynaşan mercan iskeletlerinin zamanla deniz yüzeyine kadar yükselerek meydana getirdikleri uzun mercan kayalarına resif denir.

Mersin Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Çin

Acipenseriformes takımına dahil olan mersin balıklarının, diğer tüm canlılar gibi, fosil kayıtlarında herhangi bir evrimsel atası yoktur. Tarih boyunca hep mersin balığı olarak var olmuşlardır. Bu gerçek, Darwinizm'in en büyük sorunlarından biri olan ara geçiş açmazını bir kez daha gözler önüne sermektedir. Darwinistlerin öne sürebilecekleri hiçbir ara form fosilinin olmayışını, paleontolog Colin Patterson *Evolution* (Evrim) isimli kitabında, ara geçiş formlarından hiç bahsetmeyerek ortaya koymuştur. Kendisine bunun nedenini soranlara bir mektubunda şöyle itirafta bulunmaktadır:

"Kitabımda evrimsel geçiş formları ile ilgili illüstrasyonların eksik olduğu görüşünüze tamamıyla katılıyorum. ***Eğer herhangi bir canlı veya fosil bilseydim, tabii ki bunu kitabıma ilave ederdim...*** *Ben bir paleontolog olarak, fosil kayıtlarının atalarını tanımlama ile ilgili felsefi problemlerle sarılmış durumdayım.* ***Bir türün hangi tür canlıdan geldiğini gösteren bir fosil fotoğrafı göstermemi istemişsiniz, böyle bir fosil kaydı mevcut değil.***" *(L.D.Sunderland, Darwin's Enigma: Fossils and Other Problems, 4. Baskı, Master Books, 1988, 10 Nisan 1979 tarihli mektuptan)*

Centriscus (Çullukbalığı)

Dönem: Senozoik zaman, Pliosen dönemi

Yaş: 5 – 1.8 milyon yıl

Bölge: Marecchia Oluşumu, İtalya

Evrimci Stephen Jay Gould, fosillerin evrim teorisini hiçbir zaman desteklemediğini şöyle ifade eder:

"Fosil kayıtlarında ara geçiş formlarına neredeyse yok denecek kadar az rastlanması, paleontolojinin en önemli sırlarındandır. Bizler kendimizi canlılık tarihinin tek gerçek öğrencileri olarak nitelendiriyoruz. Ancak favori tezimiz olan "evrimin doğal seleksiyon yoluyla gerçekleştiği" iddiasını koruyabilmek için verilerimiz o kadar kötü ki, ortada çalışılabilecek bir süreç kalmıyor." *(Stephen Jay Gould, Natural History, Vol. 86 (5), Mayıs 1977, s.14)*

Evrimciler bu durumu kendilerince bir sır olarak nitelendirmektedirler. Oysa ortada bir sır değil, açık bir gerçek vardır: Fosiller, Yaratılış gerçeğini gözler önüne sermektedir.

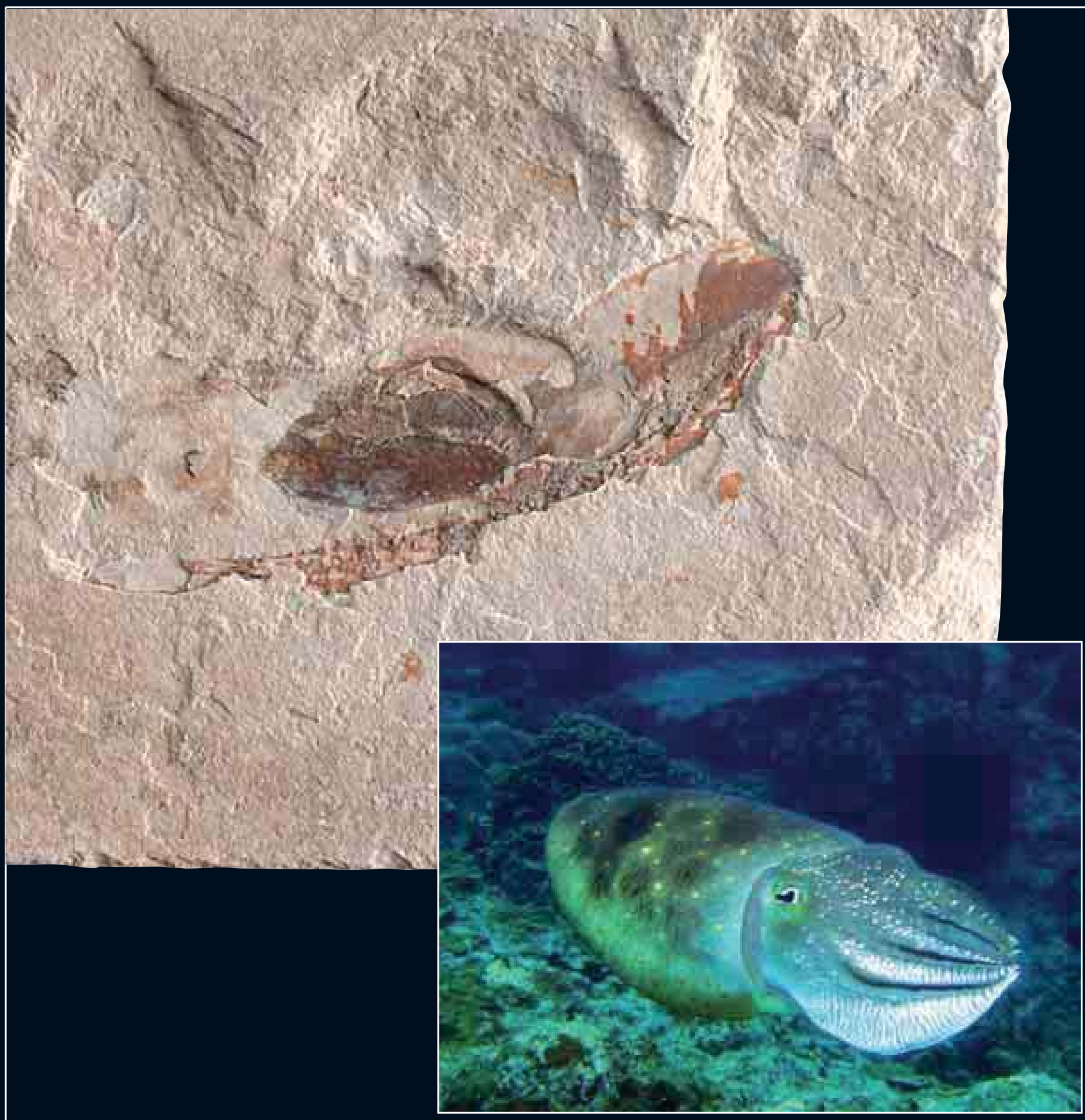

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler, canlıların birbirlerinden türediklerini iddia ediyorlarsa, bu iddialarını ancak geçmişte yaşamış ara formlara dair fosilleri ortaya koyarak ispatlayabilirler. Bulmak zorunda oldukları ara formlar, iki canlı türü arasında kalan, ancak eksik ve yarım organlara sahip canlılar olmalıdır. Örneğin eğer mürekkep balıkları gibi omurgasızlar, evrimcilerin iddia ettikleri gibi balıklara evrimleşmişse, çok sayıda "yarı balık" ve "yarı mürekkep balığı" canlı yaşamış olmalıdır. Ve bunların izleri fosil kayıtlarında sürekli karşımıza çıkmalıdır. Ancak Darwin'den bu yana, dünyanın dört bir yanı alt üst edilmiş, sayısız fosil ortaya çıkarılmış ama bir tane bile ara form fosili bulunmamıştır. 95 milyon yıllık mürekkep balığı fosilinin de gösterdiği gibi, mürekkep balıkları hep mürekkep balığı olarak var olmuştur.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Diğer tüm balıklar gibi vatozlar da her zaman vatoz olarak var olmuşlardır. Darwinistlerin varsayımları, iddiaları, tezleri bilimsel bir değer taşımamaktadır. Çünkü fosil bulguları başta olmak üzere tüm bilimsel veriler Darwinizm'i yalanlamaktadır. Darwinistlerin teorilerini ayakta tutmak için başvurdukları sahtekarlıkların, çarpıtmaların ve propaganda yöntemlerinin de bir anlamı kalmamıştır. Çünkü resimdeki 95 milyon yıllık vatoz fosilinin de gösterdiği gibi, canlılar *"Biz evrim geçirmedik, yaratıldık."* demektedir ve bu gerçeğin örtbas edilmesi imkansızdır.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwin'den bu yana sahtekarlıklar ve çarpıtmalarla ayakta tutulmaya çalışılan evrim teorisi, 21. yüzyılın bilimi karşısında yenilgiye uğramıştır. Evrimi yerle bir eden en önemli bulgulardan biri ise, yaklaşık 250 bin türe ait yüz milyonlarca fosildir. Bu fosillerin her biri, canlıların bugün sahip oldukları özelliklerle birdenbire ortaya çıktıklarını ve milyonlarca yıl boyunca en küçük bir değişikliğe dahi uğramadıklarını açığa çıkarmıştır.

Söz konusu fosillerden biri de 95 milyon yaşındaki mürekkep balığı fosilidir. 95 milyon yıldır aynı olan mürekkep balıklarının gösterdiği bilgi açıktır: Canlılık evrim geçirmemiş, yaratılmıştır.

Zırhlı Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Palinuridae familyasına dahil olan resimdeki ıstakoz fosili, söz konusu canlıların 95 milyon yıldır aynı olduklarını ortaya koymaktadır. Canlıların milyonlarca yıl boyunca değişmeden kalması "durağanlık" olarak ifade edilir ve bu durum evrimciler için ciddi bir sorundur. Fosil kayıtlarının evrim teorisini desteklemediğini sıkça ifade etmiş evrimcilerden biri olan Stephen Jay Gould, 1993 yılında, *Natural History* dergisindeki yazısında konuyla ilgili olarak şöyle demektedir:

"Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır. Ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi, ama yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak göz ardı edilmiş olarak bırakıldı." (S. J. Gould, 'Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat, s. 10-18)

Fosil kayıtlarındaki durağanlığın evrimciler tarafından "utandırıcı" olarak nitelendirilmesinin ise tek sebebi vardır: Canlıların hiçbir değişim geçirmemeleri, evrim teorisinin sonu demektir. Evrimin hiç yaşanmadığını gösteren bu bilgi, Yaratılış gerçeğini teyit etmektedir.

Mantis Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Karbonifer döneminden (354 – 290 milyon yıl) beri hiç değişmeden varlıklarını devam ettiren mantis ıstakozları, Darwinizm'i geçersiz kılan canlılardan biridir. Bir canlının yaklaşık 300 milyon yıl boyunca hiç değişmemesi evrimci yorumlarla açıklanabilecek bir durum değildir.

Resimdeki mantis ıstakozu fosili ise 95 milyon yaşındadır ve hem 300 milyon yıl önce yaşamış hem de günümüzde yaşayan mantis ıstakozlarının tamamen aynısıdır.

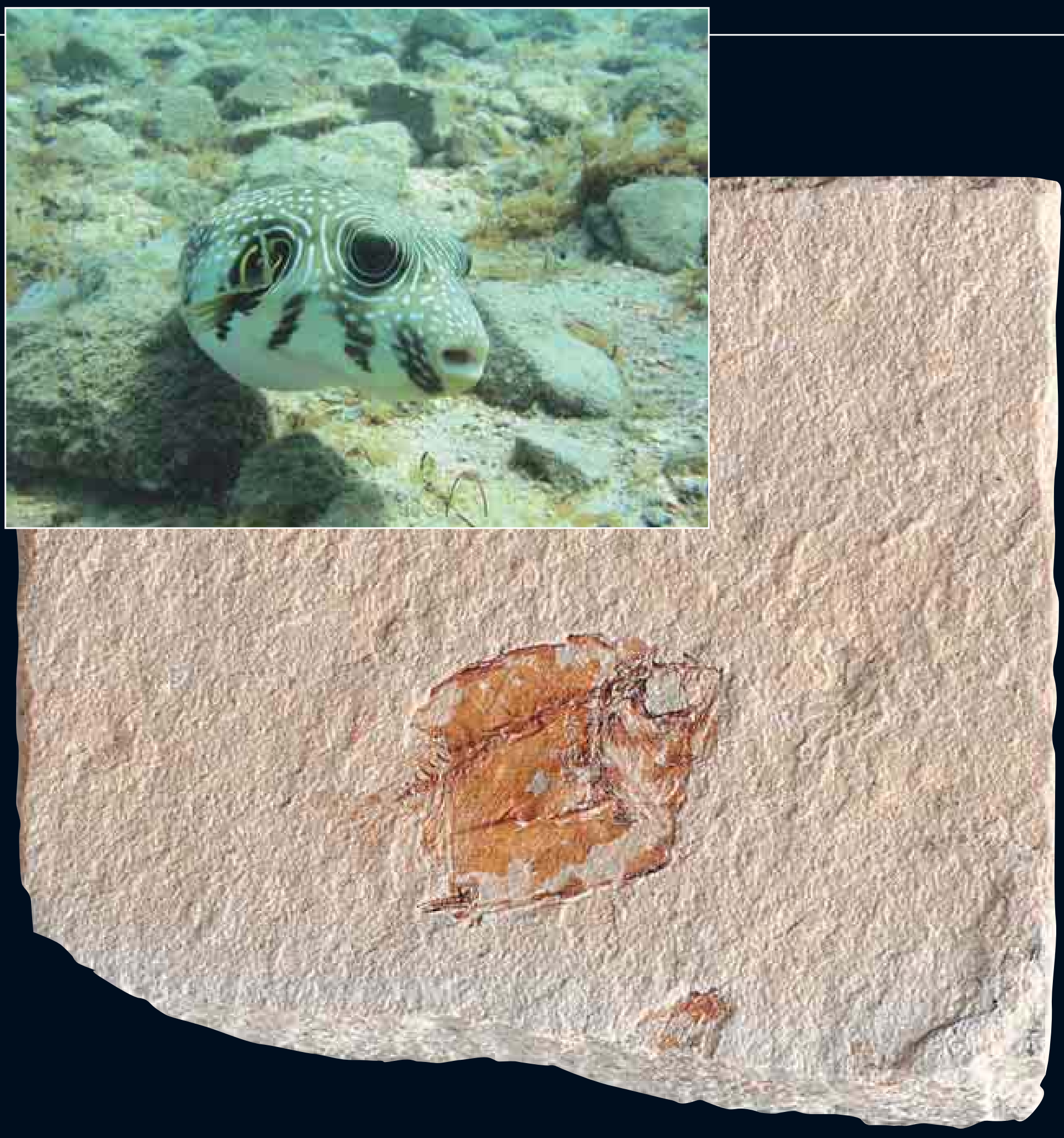

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Yaklaşık 150 yıldır yapılan kazı çalışmalarında elde edilen tüm balon balığı fosilleri, günümüzde yaşayan balon balıklarıyla her yönden aynıdır. Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, yarı gelişmiş, pek çok canlı fosilinin de bulunması gerekirdi. Ama böyle bir fosil hiç bulunamamıştır, çünkü böyle ara bir canlı hiç yaşamamıştır. Resimdeki 95 milyon yıllık fosil de, balon balıklarının hep balon balığı olarak var olduğunun delilidir.

Istakoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosiller gibi somut bilimsel kanıtların Darwinizm aleyhinde olduğu gizlenemez bir gerçektir. Günümüzde bilimsel bulguları tarafsız değerlendirme yeteneğini henüz kaybetmemiş evrimciler dahi, fosil kayıtlarının evrim teorisinin aleyhine olduğunu kabul etmektedirler, çünkü bu açıkça ortadadır. Örneğin Henry Gee, *In Search of Deep Time* (Eski Zamanların Arayışında) isimli kitabında, fosil kayıtlarında evrim teorisini destekleyen 'kanıt yığınları' bulunduğunu değil, aksine eldeki kanıtların evrimciler tarafından kendi ön yargılarına göre taraflı şekilde yorumlandığını şöyle belirtmektedir:

"Evrimle ilgili olarak yaptığımız varsayımların çoğu, özellikle fosil kayıtlarından anlaşıldığı kadarıyla yaşamın tarihi ile ilgili olanlar, temelsizdir." *(Henry Gee, In Search of Deep Time, Cornell University Press, Ithaca, 1999, s. 1-2)*

Deniz Atı

Age: 5-1.8 milyon yıl

Period: Pliosen

Location: Marecchia Nehir Oluşumu, Italya

Deniz atları hep deniz atı olrak var olmuşlardır, herhangi bir canlı türünden türememişlerdir. Resimdeki fosil canlıların milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini ortaya koyarken, aynı zamanda evrimin bir yalan olduğunun da kanıtıdır. Canlılığın kökeni evrim değildir. Evreni, içindeki tüm canlı ve cansız varlıklarla beraber yaratan üstün güç ve kudret sahibi Allah'tır.

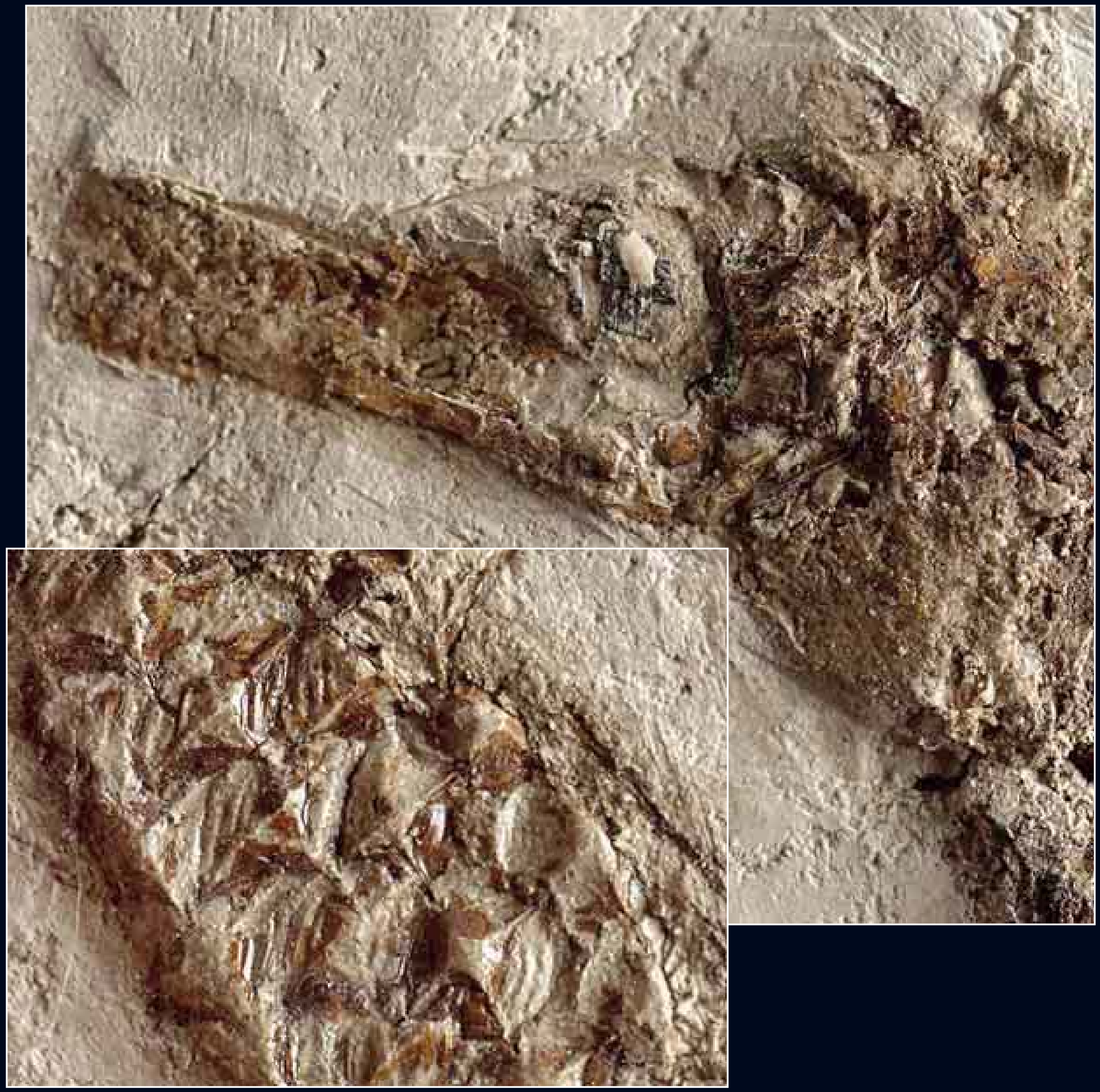

Mantis Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bugüne kadar yapılan araştırmalar mantis ıstakozlarının sözde evrimsel atası olan tek bir canlı dahi ortaya koyamamıştır. Mantis ıstakozlarının evrimsel bir süreçle meydana geldiğini gösteren hiçbir bulgu yoktur. Elde edilen her fosil, mantis ıstakozlarının hep mantis ıstakozu olarak yaşadıklarını ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini göstermektedir. Bu fosillerden biri de resimdeki 95 milyon yıllık mantis ıstakozu fosilidir.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Dergilerde, gazetelerde, televizyonlarda gördüğünüz ve izlediğiniz evrim yanlısı haberlerin ve programların nedeni, Darwinizm'in bilimsel bir görüş olması değil, ideolojik kaygılarla savunulmaya çalışılmasıdır. Darwinizm, materyalizm ve ateizmin sözde bilimsel temelidir. Darwinizm'in geçersizliğini kabul eden bir kişinin, materyalizmi ve ateizmi savunacak gücü kalmaz. Bu nedenle tüm bilimsel bulgular ve deliller evrimin aleyhinde de olsa, bu gerçekler göz ardı edilir, yalanlar ve çarpıtmalarla Darwinizm savunulur.

Evrimcilerin ısrarla görmek istemedikleri bulgulardan biri de, sayısı milyonları aşmış, Yaratılış'ın açık birer delili olan fosillerdir. Resimdeki 95 milyon yıllık balon balığı gibi sayısız fosil, canlıların evrim geçirmediğini, hepsini Allah'ın yarattığını söylemektedir.

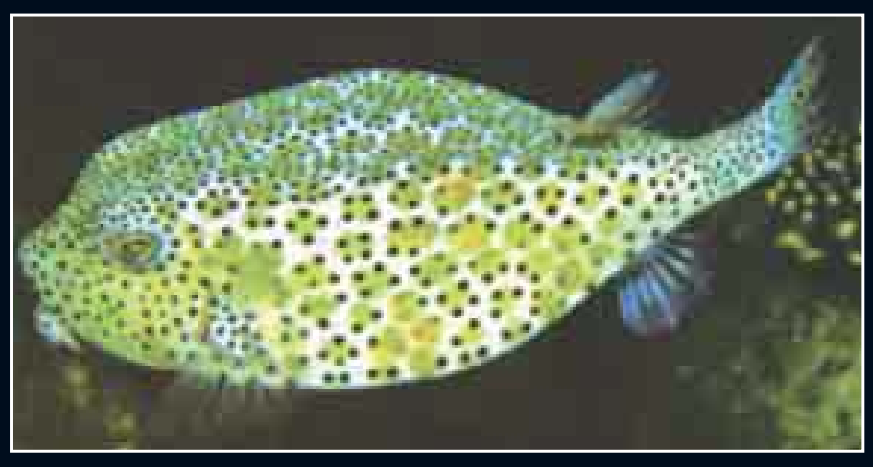

Bu, taşın her iki yüzeyinde de izi bulunan çift taraflı bir fosildir.

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bilim, evrimcilerin canlılığın kökenine dair iddialarının hezeyandan öteye gitmediğini, evrimin somut bulgular karşısında çöktüğünü ispatlamıştır. Evrim teorisini çökerten sayısız bulgudan biri, hayali ara geçiş formlarının fosil kayıtlarında olmayışıdır. Elde edilen her fosil, tüm canlı türlerinin eksiksiz olarak tüm özellikleriyle var olduğunu ve değişmediğini göstermektedir. Resimde görülen 95 milyon yıllık vatoz da bu örneklerden bir tanesidir. Bu fosilin, günümüz vatozlarıyla arasında hiçbir fark yoktur, fosil kayıtlarında ilk kez belirdiğinden beri tüm vatozlar birbirleriyle birebir aynıdır.

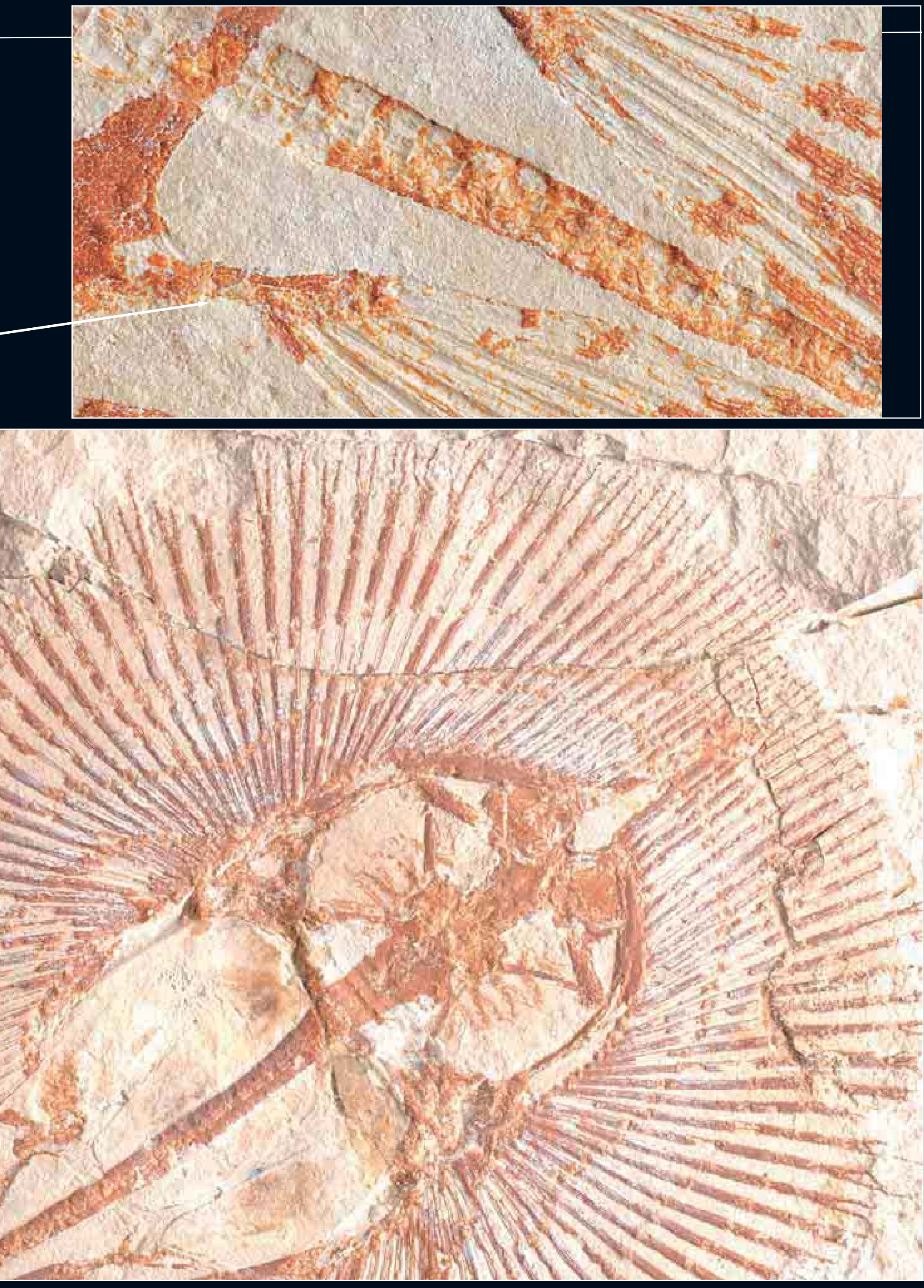

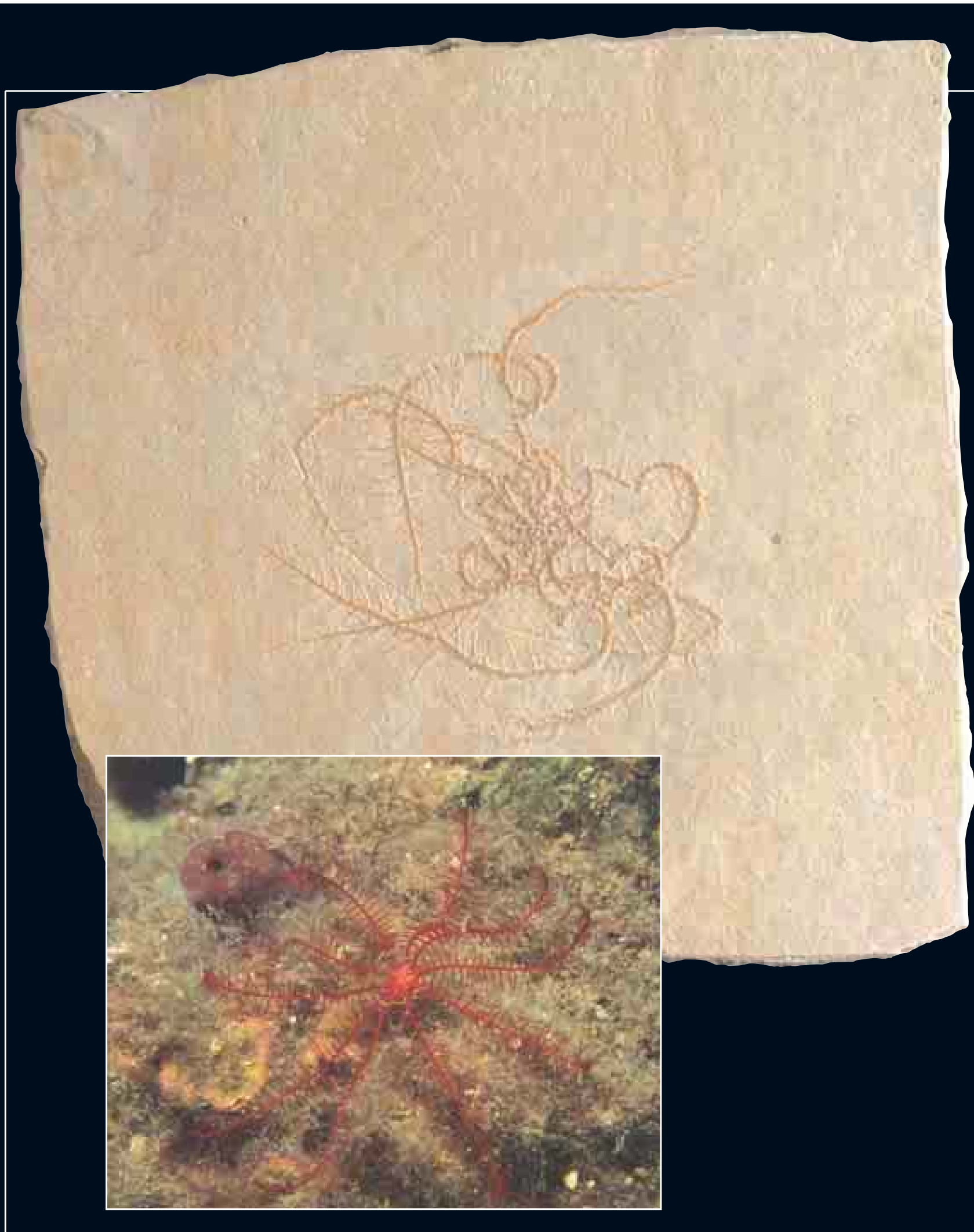

Deniz Zambağı

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Fosil kayıtlarının zenginliği evrimcilerin karşısına çıkan çok büyük bir açmazdır. Çünkü bu fosiller, canlılığın kökenini anlamak isteyen insanların karşısına tüm detaylarıyla tamamlanmış bir tablo koymaktadır: Canlı türleri yeryüzünde, aralarında hayali evrimsel "geçiş formları" olmadan, bir anda ve farklı yapılarıyla, ayrı ayrı ortaya çıkmışlardır. Resimde görülen 150 milyon yıllık bu deniz zambağı da söz konusu delillerden bir tanesidir.

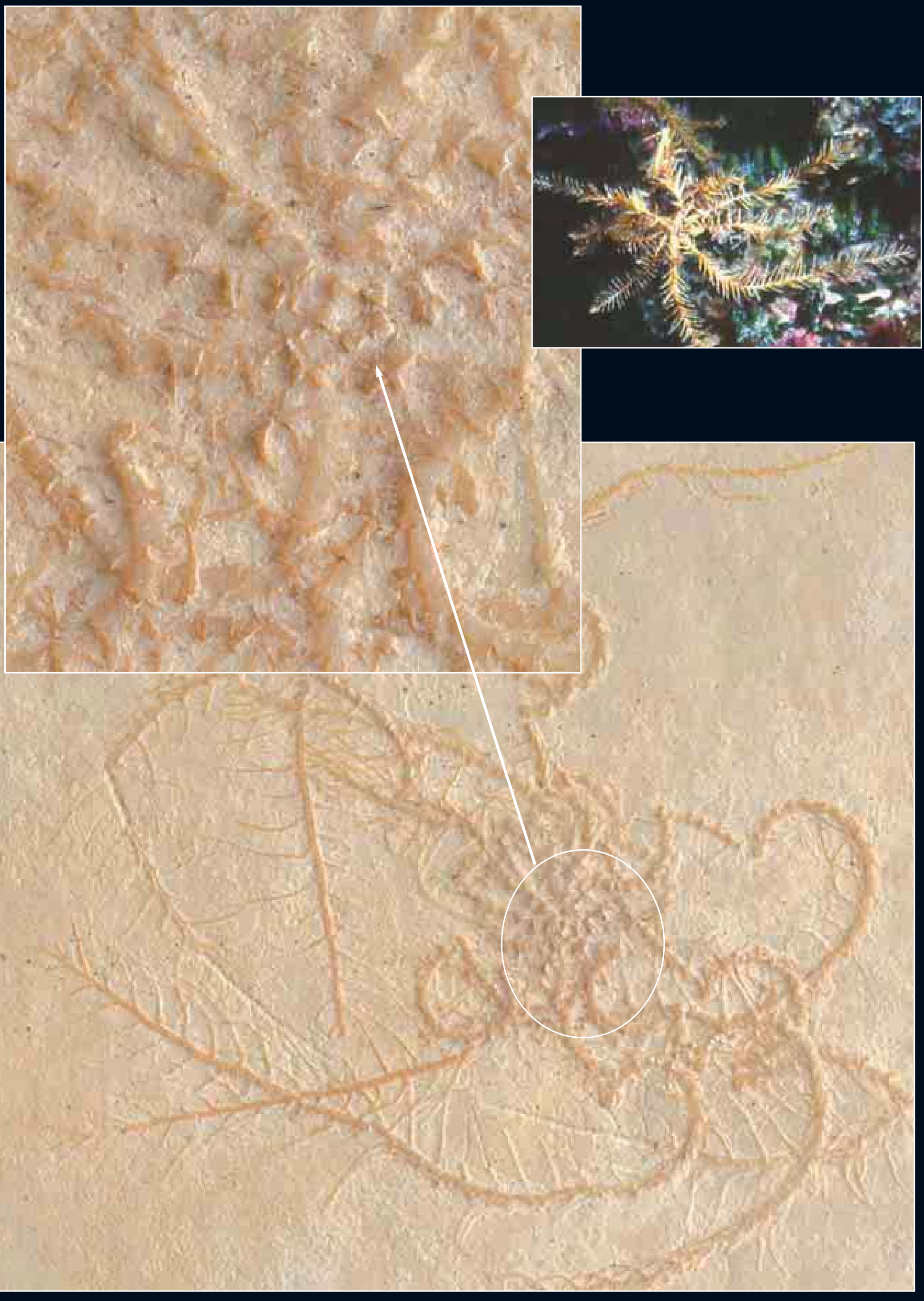

Mantis Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwin'in canlıların kökenine dair varsayımları hiçbir bilimsel bulgu ya da deneye dayanmıyordu. Ancak Darwin, dönemin materyalist biyologlarından aldığı destek ve teşviklerle, bu varsayımlarını bir teori haline getirdi. Bu teoriye göre canlılar sözde tek bir ilkel atadan geliyorlardı, ama çok uzun bir süreç içinde küçük küçük değişimlere uğramışlardı ve böylece farklılaşmışlardı.

Darwin'in döneminde de, Darwin'den sonra geçen yaklaşık 150 yıl boyunca da bu varsayım somut bilimsel bulgularla kanıtlanamadı. Tam tersine elde edilen tüm fosiller, canlıların kimi zaman on kimi zaman yüz milyonlarca yıl boyunca değişmediğini ortaya koydu. Teori bilim karşında resmen çöktü. Bu çöküşün delillerinden biri de resimdeki 95 milyon yıllık mantis ıstakozu fosilidir.

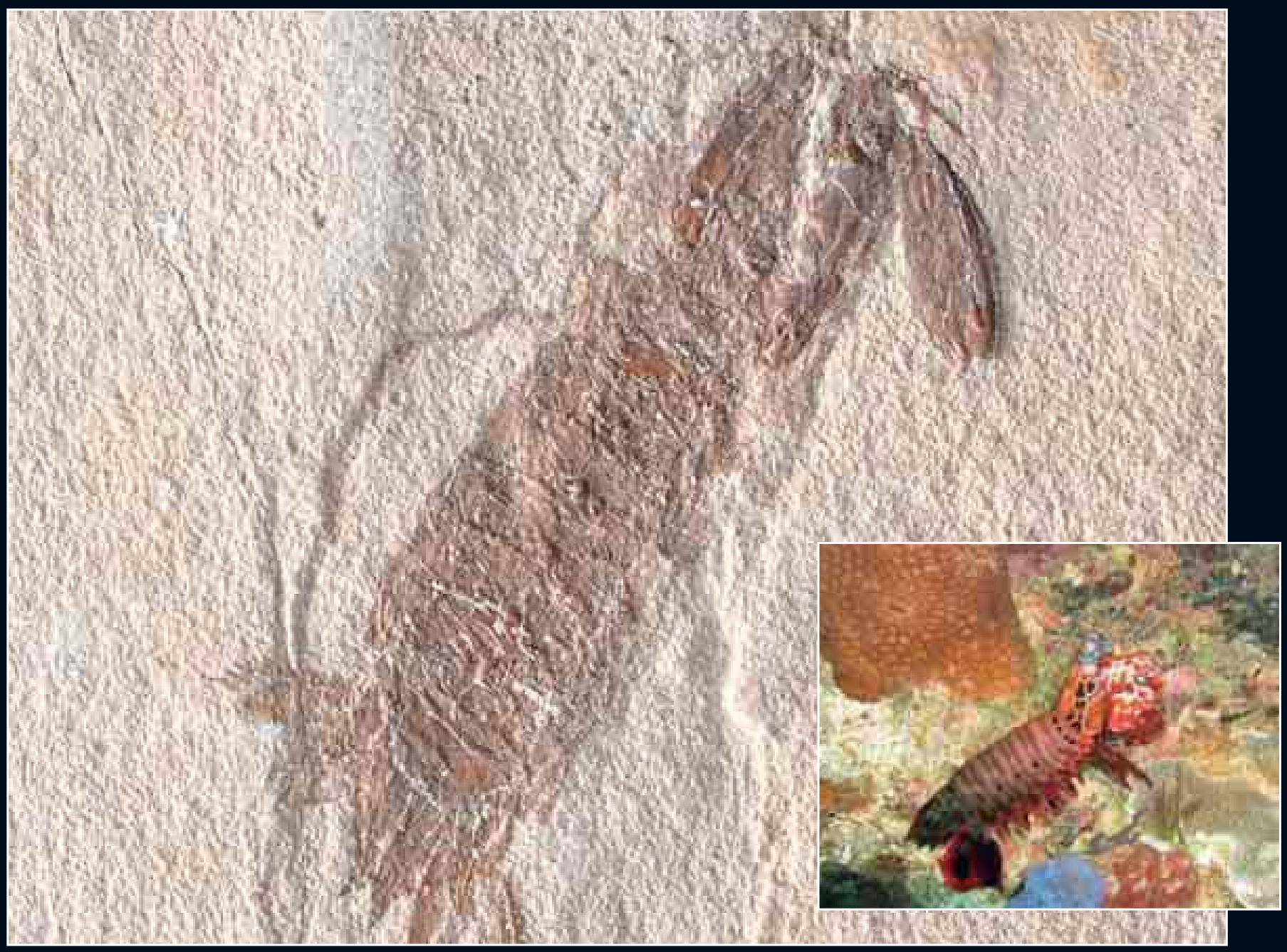

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Kimi zaman fosil kayıtlarında farklı bir canlı türüne ait özellikler taşıyan canlıların izlerine de rastlanmaktadır. Bu bulguları ön yargılarıyla yorumlayan Darwinistler, teorilerine delil buldukları iddiasıyla ortaya çıkarlar. Ancak bu büyük bir yanılgıdır. Çünkü bir canlı grubunun diğer canlı grubuna ait özellikler barındırması, bir ara form özelliği değildir. Örneğin Avustralya'da yaşayan Platypus, bir memeli olmasına rağmen sürüngenler gibi yumurtlayarak çoğalır. Ayrıca kuşlara benzer bir gagası bulunur. Bilim adamları Platypus gibi canlılara "mozaik canlı" ismini verirler. Mozaik canlıların ara form sayılamayacağı, önde gelen evrimciler tarafından da kabul edilmektedir.

Darwinistler mozaik canlıları öne sürerek çarpıtmalarda bulunacaklarına, canlıların ufak değişimlerle birbirlerinden türediklerini ispatlayabilecekleri somut bir delil ortaya koymalıdırlar. Hemen belirtelim ki, böyle bir delili hiçbir zaman ortaya koyamayacaklardır, çünkü böyle bir süreç hiçbir zaman yaşanmamıştır.

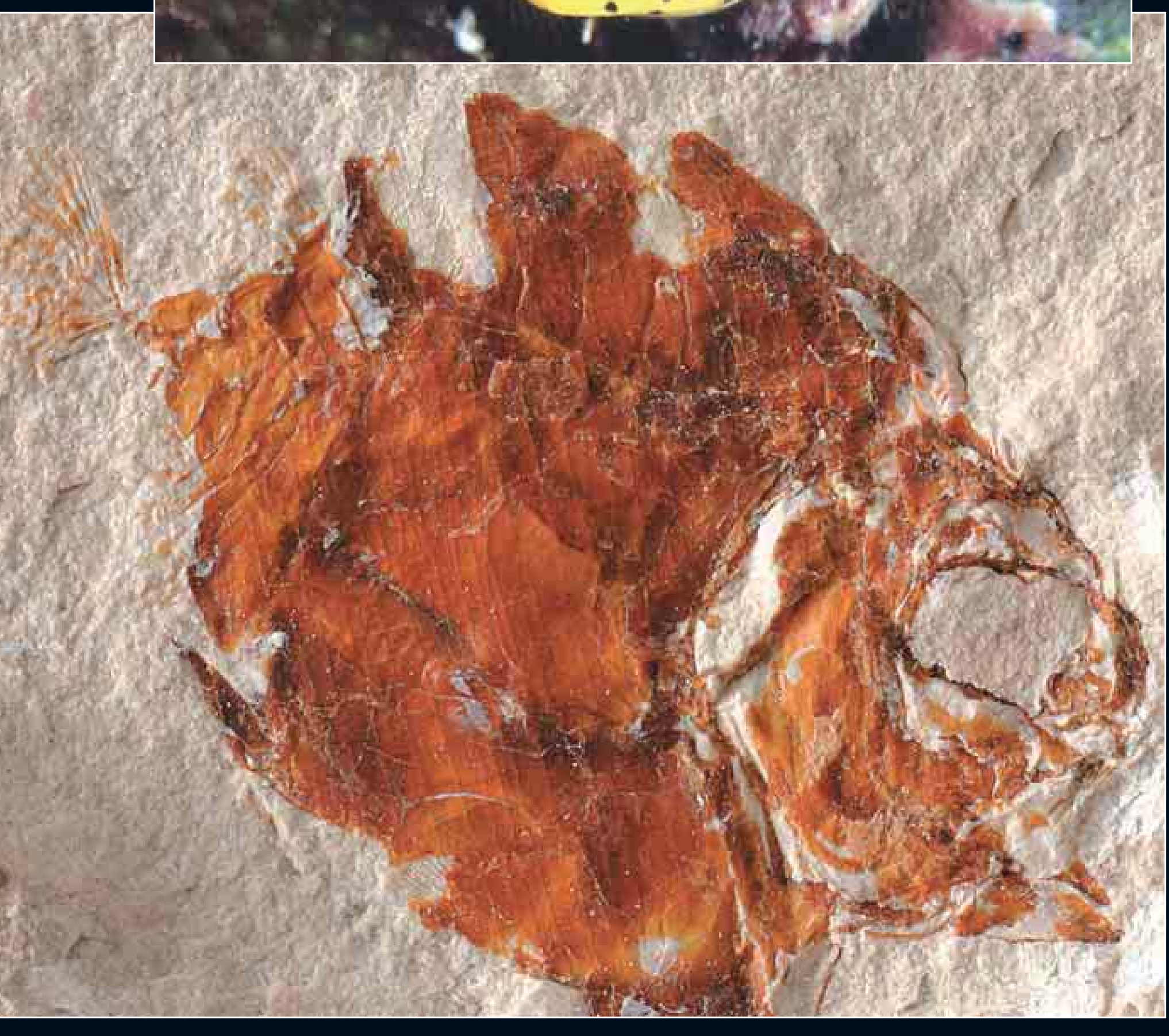

Çamur Balığı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Messel, Almanya

Evrim teorisi bilimsel delillere dayalı olmayan, uydurma senaryolar ve propaganda yöntemleriyle ayakta tutulan bir teori olduğu için, bu hayali teoriyi destekleyen bir fosil bulmak imkansızdır. Darwinistler hayali bir doğa tarihi yazmış, fosillerin de bu tarihe uymasını istemişlerdir. Oysa bunun tam aksi gerçekleşmekte, her yeni bulunan fosil evrim teorisini biraz daha açmaza sokmaktadır.

Resimde görülen çamur balığı fosili 50 milyon yıl öncesine aittir. Canlının sivri dişleri herhangi bir bozulmaya uğramadan korunmuş ve balığın iskelet yapısının günümüzdeki çamur balıklarıyla hiçbir farklılığı olmadığı anlaşılmıştır.

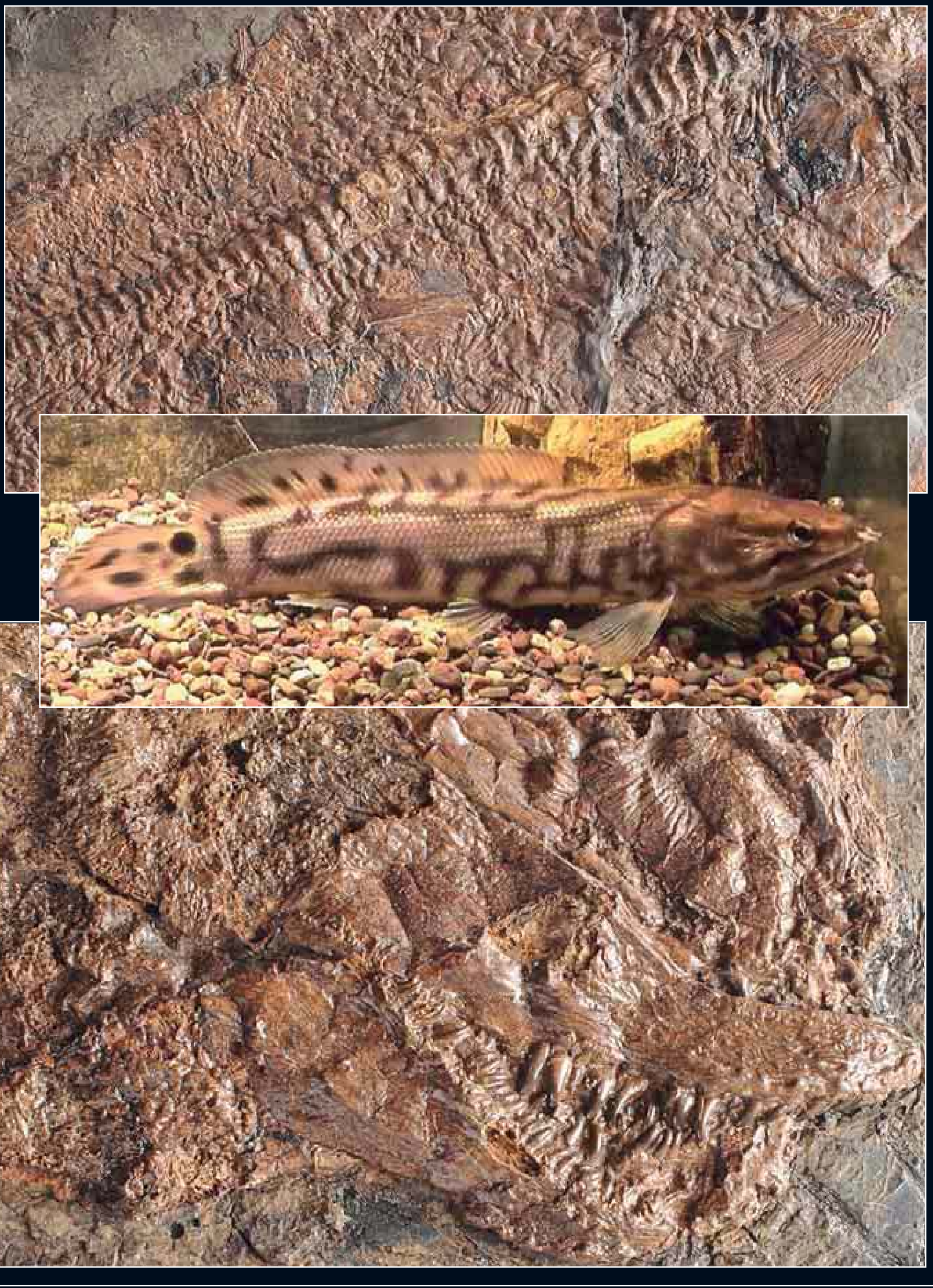

Deniz Atı

Dönem: Senozoik zaman, Miosen dönemi

Yaş: 7.5 – 5 milyon yıl

Bölge: İtalya

Genelde kuyruklarıyla deniz bitkilerine sarılarak yaşayan denizatları *(Hippocampus),* kuyruk yüzgeçleri olmadığından dik olarak yüzerler. Denizatlarının dik hareket edebilmesi, yüzme kesesine hızlı şekilde hava dolabilmesine bağlıdır.

Resimde, Kuzey İtalya'daki fosil yataklarında bulunan bir denizatı fosili görülmektedir. 7.5 – 5 milyon yaşında olan bu denizatının, iskelet yapısı, yüzme kesesi, solungaçları gibi tüm organ ve yapıları günümüzdeki denizatlarının aynısıdır. Fosil kayıtlarında gözlemlenmeye başladıkları ilk andan itibaren hiç değişmeyen denizatları, evrimcilerin iddialarını temelinden çökertmektedir.

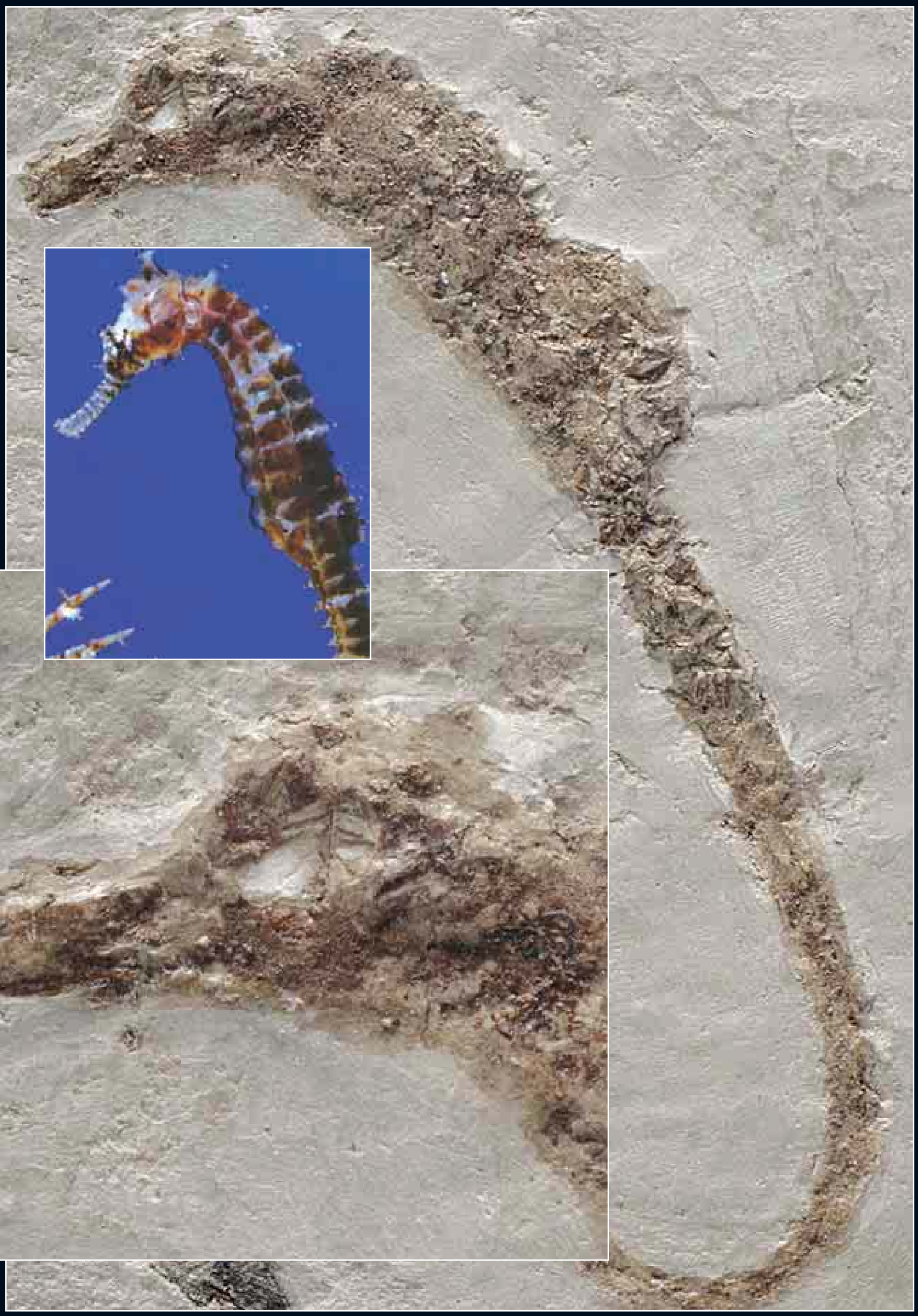

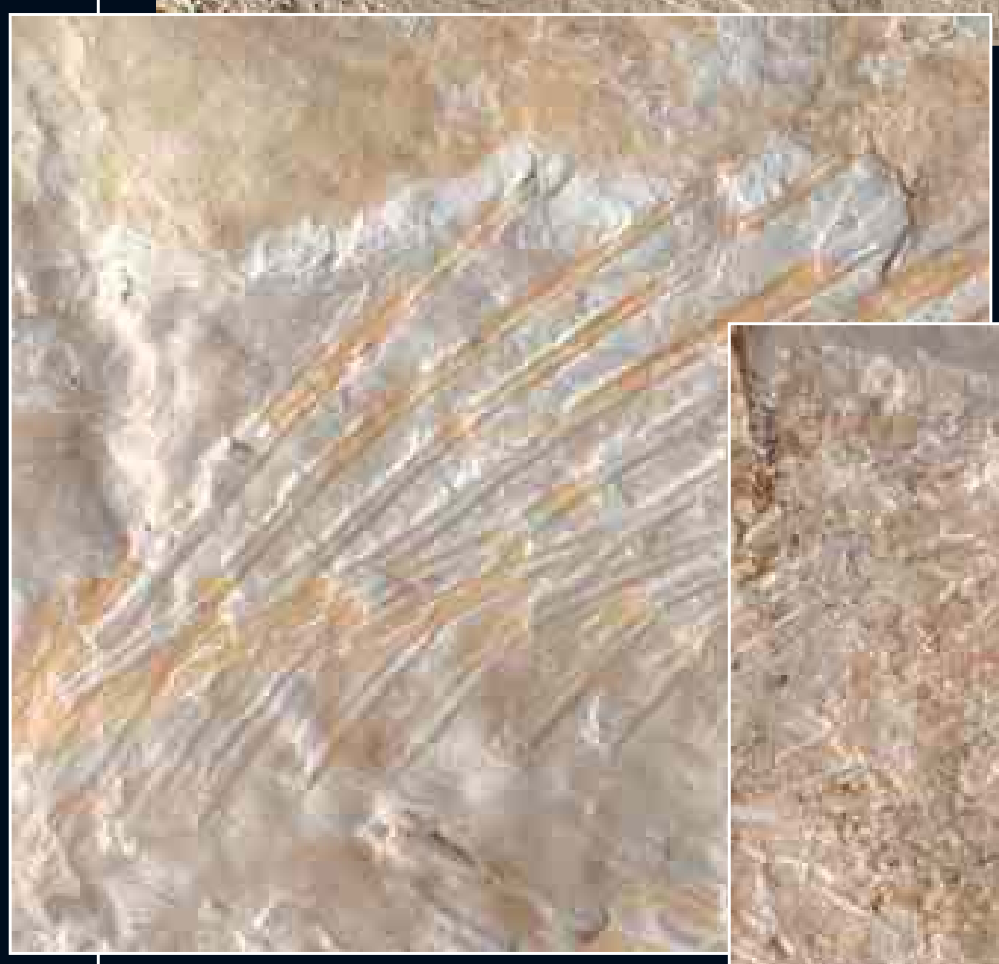

Coelacanth

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinistler, yıllarca denizden karaya geçişin sözde delili olarak gösterdikleri *Coelacanth*'ın, 1938'de ilk defa canlı olarak yakalanmasıyla büyük hayal kırıklığına uğradılar. Sonraki yıllarda hepsi canlı yaklaşık 200 tane *Coelacanth* ele geçirildi. 1987 yılında Max Planck Enstitüsü'nden profesör Hans Fricke, 'Geo' adındaki denizaltıyla, Afrika'nın doğusunda yer alan Komor Adaları çevresinde 200 metre kadar derinliğe inerek bu canlıları doğal ortamlarında gözlemledi. Gördü ki, kemikli yüzgeçler, tetrapodlarda (dört ayaklı kara canlılarında) yürüme görevi gören uzantılarla hiçbir işlevsel bağlantı göstermiyordu.

Focus dergisinde bu araştırmanın sonuçları şöyle aktarılmaktadır:

*"**Esnek yüzgeçlerinin, dört ayaklı kara omurgalılarınınkine benzer bir işlevi yoktu.** Bunlar, hayvanın baş aşağı ve geri geri de dahil olmak üzere, her yöne yüzmesini sağlıyordu."* *(Focus, Nisan 2003)*

Coelacanth 400 milyon yıldır değişmeyen yapısıyla evrimcileri çok zor durumda bırakmıştır. Üstelik Coelacanthların hiçbir değişim yaşamadığı 400 milyon yıllık dönemdeki kıta hareketleri düşünüldüğünde evrimcilerin tamamen çaresiz kaldıkları görülür.

Dahası *Coelacanth*, evrim teorisinin hayali bir geçişle birbirine bağladığı deniz ve kara canlıları arasındaki derin uçurumu da ortaya çıkarmaktadır. Profesör Keith S. Thomson'un *The Story of the Coelacanth* (Coelacanth'ın Hikayesi) ismini taşıyan kitabında şu bilgiler aktarılmaktadır:

*"Örneğin, bilinen en eski Coelacanth da, kesinlikle aynı biçimde bir rostral organa (kafatasının içinde bulunan peltemsi bir maddeyle dolu kese ve ona bağlı altı tüp, zoologlarca rostral organ olarak adlandırılıyor), özel bir kafatası eklemine, içi boş bir sırt ipine (notokord) ve az sayıda dişe sahipti. **Tüm bunlar, grubun Devoniyen dönemden beri (yaklaşık 400 milyon yıldır) hemen hemen hiç değişmediğini gösterdiği gibi, fosil kayıtları arasında büyük bir boşluğun olduğunu da gösteriyor.** Çünkü, Coelacanthların hepsinde görülen ortak özelliklerin ortaya çıkışını gösteren ata fosiller zincirine sahip değiliz."* *(Keith Stewart Thomson, Living Fossil: The Story of the Coelacanth, New York: W.W. Norton & Company, Inc., 1991, p. 79)*

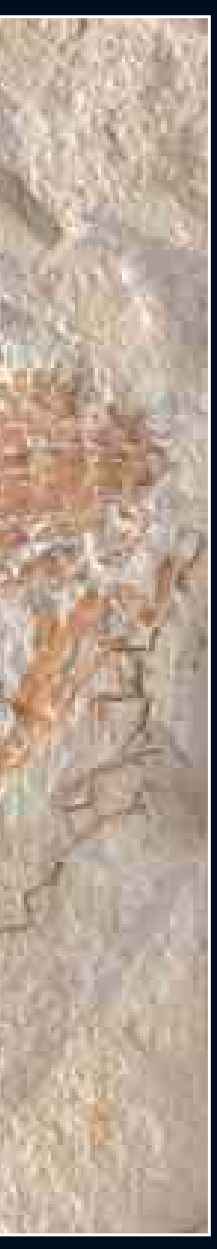

Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen 95 milyon yıllık vatoz fosili, yeryüzündeki canlıların var oldukları andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramadıklarını ortaya koymakta ve Darwinistlerin "Fosiller evrim teorisini destekler" teorisini çökerten delillerden biri olarak tarihe geçmektedir. Evrimcilerin bu hayali iddialarının geçersizliğini ortaya koyan sayısız bilimsel kitap ve makale vardır. Fosillerin Darwin'in hayal ettiği "türler arası ara form"ları ortaya çıkarmadığı, aksine yeryüzündeki farklı canlı gruplarının fosil kayıtlarında kendilerine özgü yapılarıyla bir anda ortaya çıktıkları, bugün evrimci paleontologların önemli bir bölümü de dahil olmak üzere, pek çok bilim adamı tarafından kabul edilmektedir.

Örneğin Niles Eldredge, fosil kayıtlarında ara geçiş formlarının bulunmayışının ve durağanlık (canlıların hiç değişmediği gerçeği) konusunun evrimci paleontologlar tarafından çok iyi bilindiğini, ancak görmezden gelindiğini şöyle itiraf etmektedir:

> *"Görünen o ki, her yeni jenerasyon fosillerdeki evrimsel değişimin örneklerini belgelemek için sabırsızlanan birkaç yeni paleontolog ortaya çıkarıyor. Aranan değişiklikler elbette ki her zaman kademe kademe ilerleyen cinsten oldu. Bu paleontologların çabaları çoğunlukla karşılıksız kalmakla beraber,* ***fosiller beklenen özellikleri göstermek yerine her zaman değişmezlik gösterdi...*** *Bu (fosillerdeki) olağanüstü tutuculuk, evrimsel değişimi bulmaya can atan paleontologlara hiçbir* ***evrim yokmuş gibi göründü. Kademeli evrim yerine tutucu bir kalıcılığı belgeleyen çalışmalar, başarısızlık olarak nitelendirildi ve çoğunlukla yayınlanmadı.*** *Paleontologların çoğu değişmezliğin, durağanlık olarak isimlendirilen değişim eksikliğinin farkındaydı..."* *(Niles Eldredge, Evolutionary Tempos and Modes: A Paleontological Perspective," in the collection What Darwin Began: Modern Darwinian and Non-Darwinian Perspectives on Evolution (Godfrey, ed, 1985))*

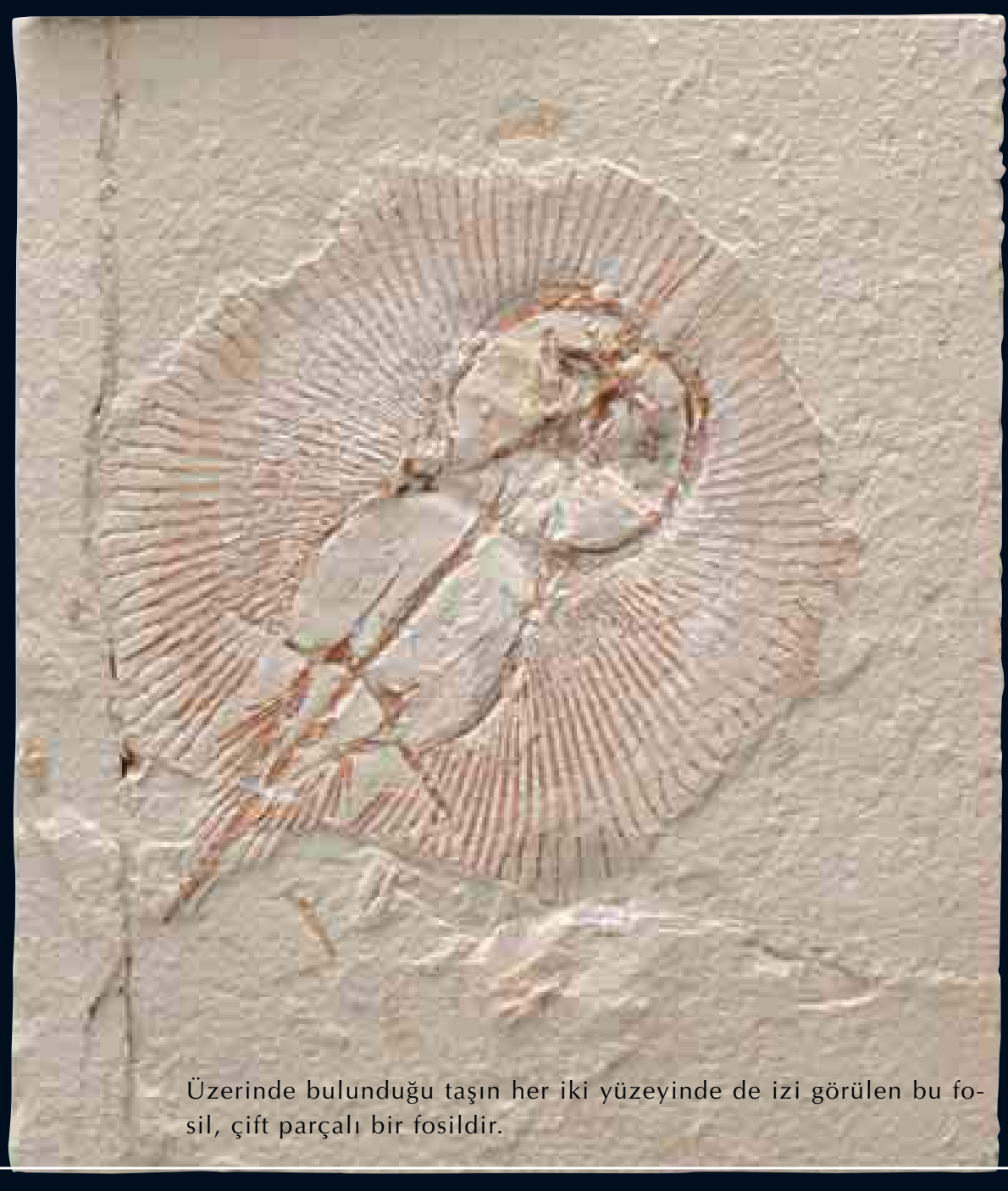

Üzerinde bulunduğu taşın her iki yüzeyinde de izi görülen bu fosil, çift parçalı bir fosildir.

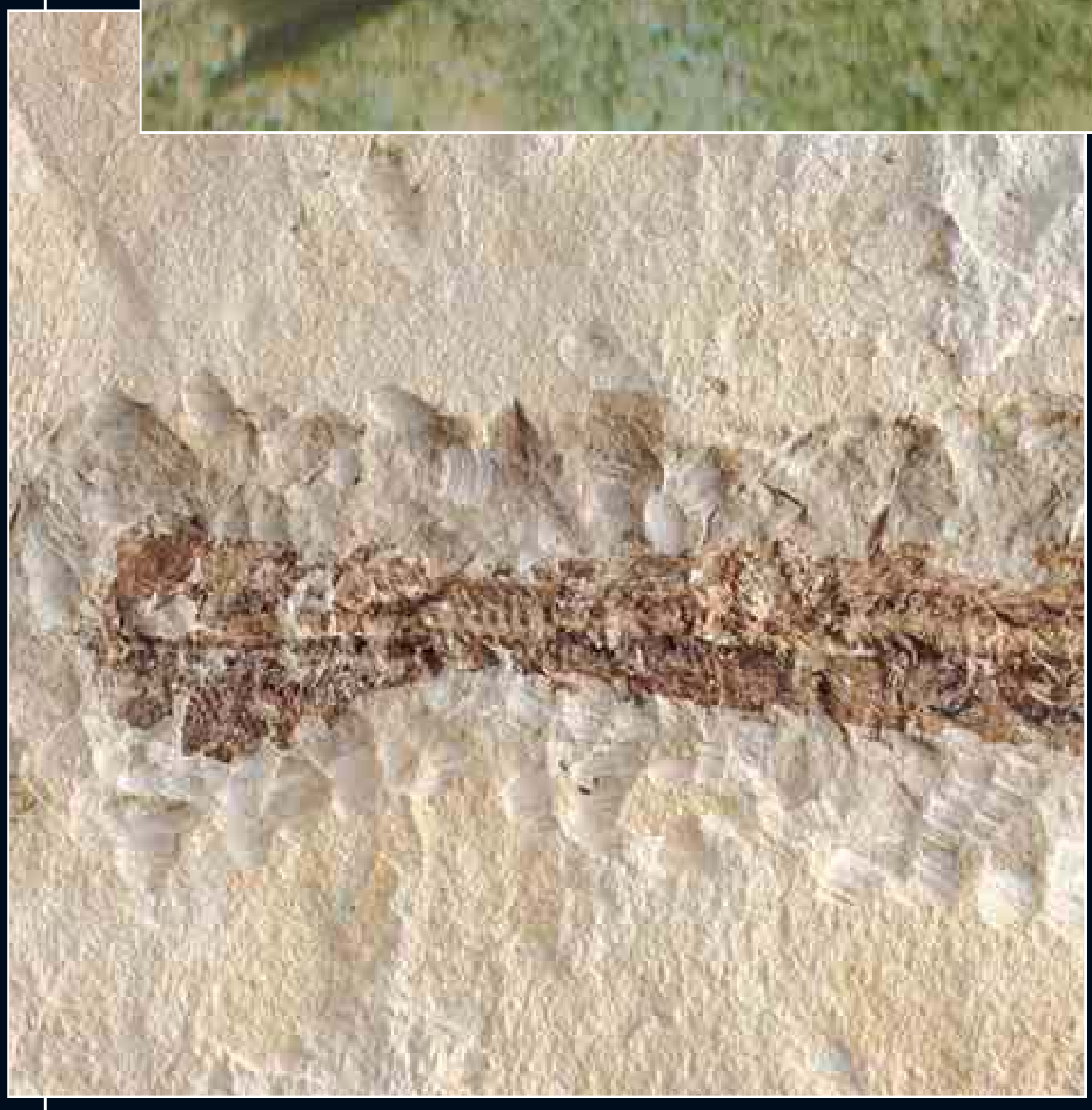

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil biliminin yıllardır ortaya koyduğu sayısız delil, canlıların evrim geçirmediğini tasdik etmektedir. Resimdeki fosil de evrimcilerin görmezden geldikleri bu delillerden bir tanesidir. Görünümü nedeniyle keman vatozu ismini alan 95 milyon yıllık bu fosil, iskelet yapısını büyük ölçüde muhafaza etmiştir. Fosilde, balığın baş ve yüzgeç bölümleri tüm detaylarıyla seçilmektedir. Günümüz keman vatozlarından farksız olan bu fosil karşısında, evrimciler bir açıklamada bulunamaz, bir delil ortaya koyamazlar. Tek yapabildikleri demagoji yöntemiyle, insanları aldatmak, onların gözlerini boyamaya çalışmaktır.

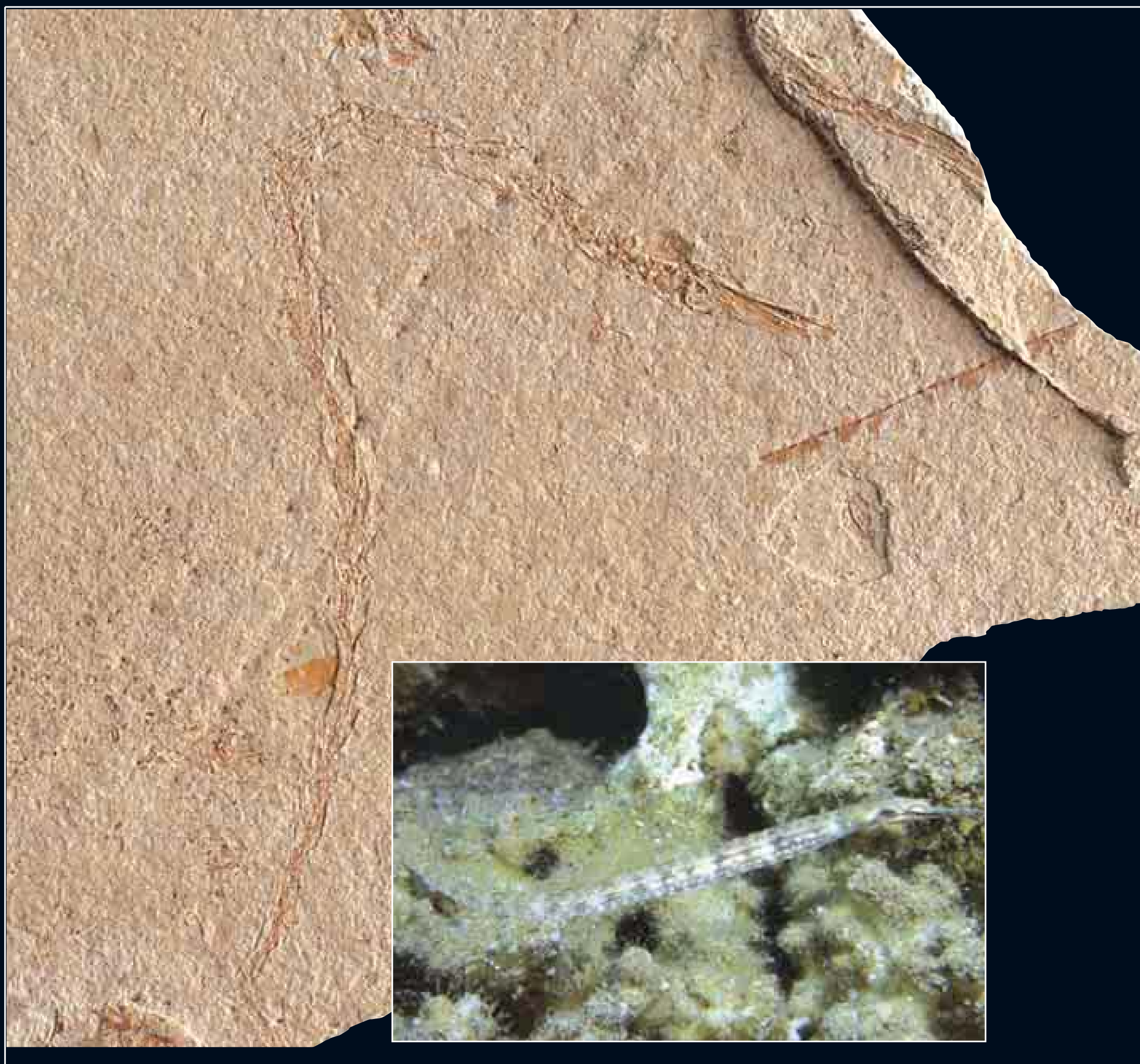

Deniz İğnesi

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 40 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Syngnathidae familyasına dahil olan deniz iğneleri dişsizdir ve ağızları boru şeklindedir. Bugün yaşayan deniz iğneleri hangi özelliklere sahipse, bundan on milyonlarca yıl önce yaşayanlar da aynı özelliklere sahiptir. Buna rağmen evrimciler, tüm hayvanlar gibi, deniz iğnelerinin de hayali bir evrimsel sürecin sonucunda tesadüfen var olduklarını iddia etmektedirler. Ancak hikayelerini destekleyecek somut delillerden tümüyle yoksundurlar. Karşılarında ise evrimin geçersiz olduğunu açıkça ortayan koyan, resimlerdekinin benzeri, milyonlarca delil bulunmaktadır.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Darwinist yayınlarda, neredeyse hiçbir zaman somut bilimsel delillere dayalı bir anlatım yoktur. Evrim teorisinin temel açmazları birkaç cümle ile geçiştirilir, öte yandan doğa tarihi konusunda pek çok masalsı senaryo yazılır. Evrimciler, sürekli olarak tüm canlılığın kademe kademe birbirinden evrimleşerek geliştiğini iddia ederler, ama delil talep edildiğinde derin bir sessizliğe gömülürler.

Örneğin, "Denizler kuruduğu için karaya çıkmak zorunda kalan balıkların sözde nasıl sürüngene dönüştüğünü" uzun uzun anlatan bir evrimciye, bu iddiasını delilendirecek herhangi bir fosil örneği olup olmadığını sorsanız, bu sorunuza hiçbir cevap alamazsınız. Çünkü Darwinistler 150 yılı aşkın zamandır, ara türlerin fosillerini aramalarına rağmen tek bir örnek dahi bulamamışlardır. Buldukları tüm fosiller, canlılığın birdenbire ortaya çıktığını yani yaratıldığını, hiç değişikliğe uğramadığını, yani evrim geçirmediğini göstermektedir.

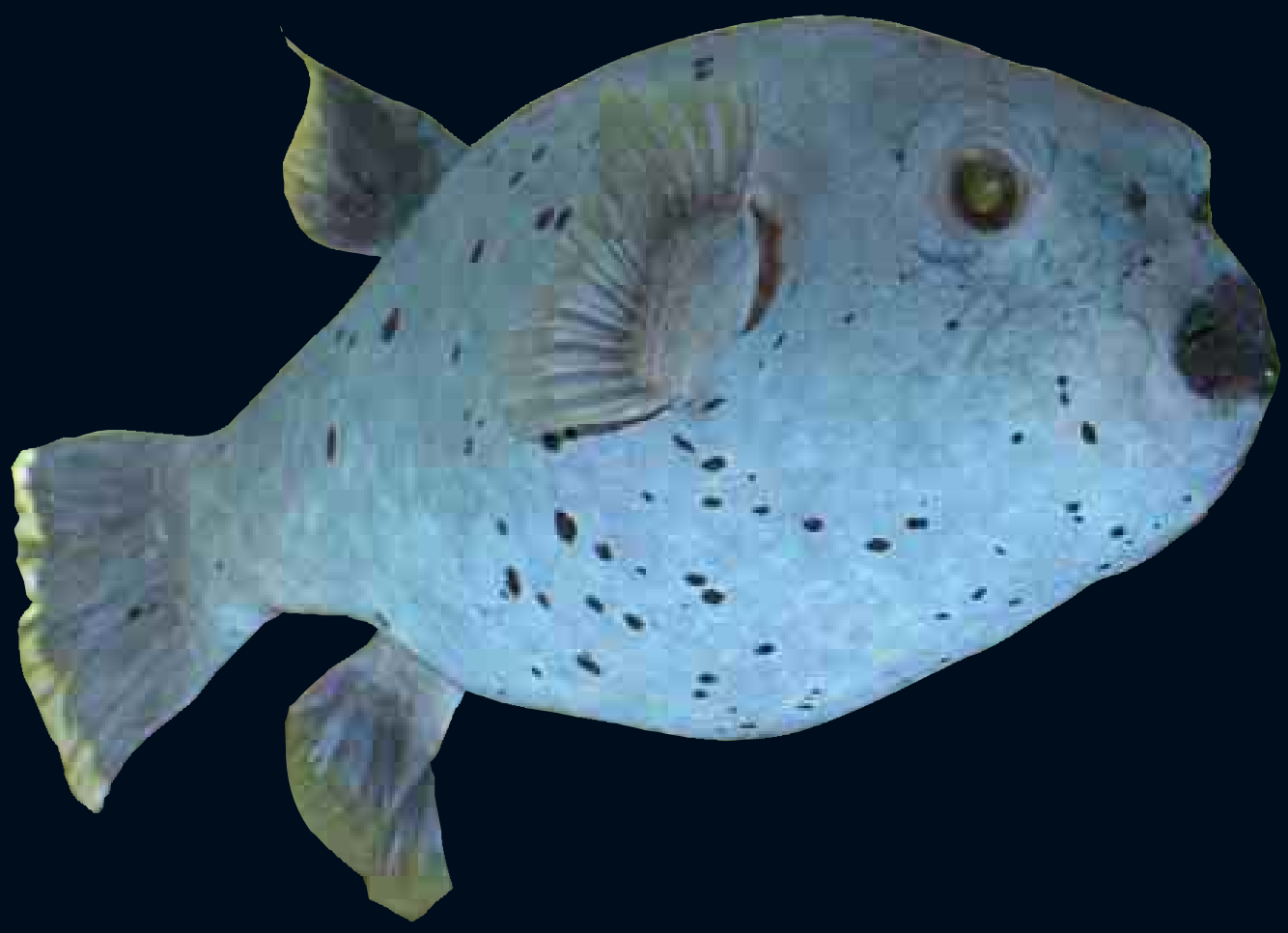

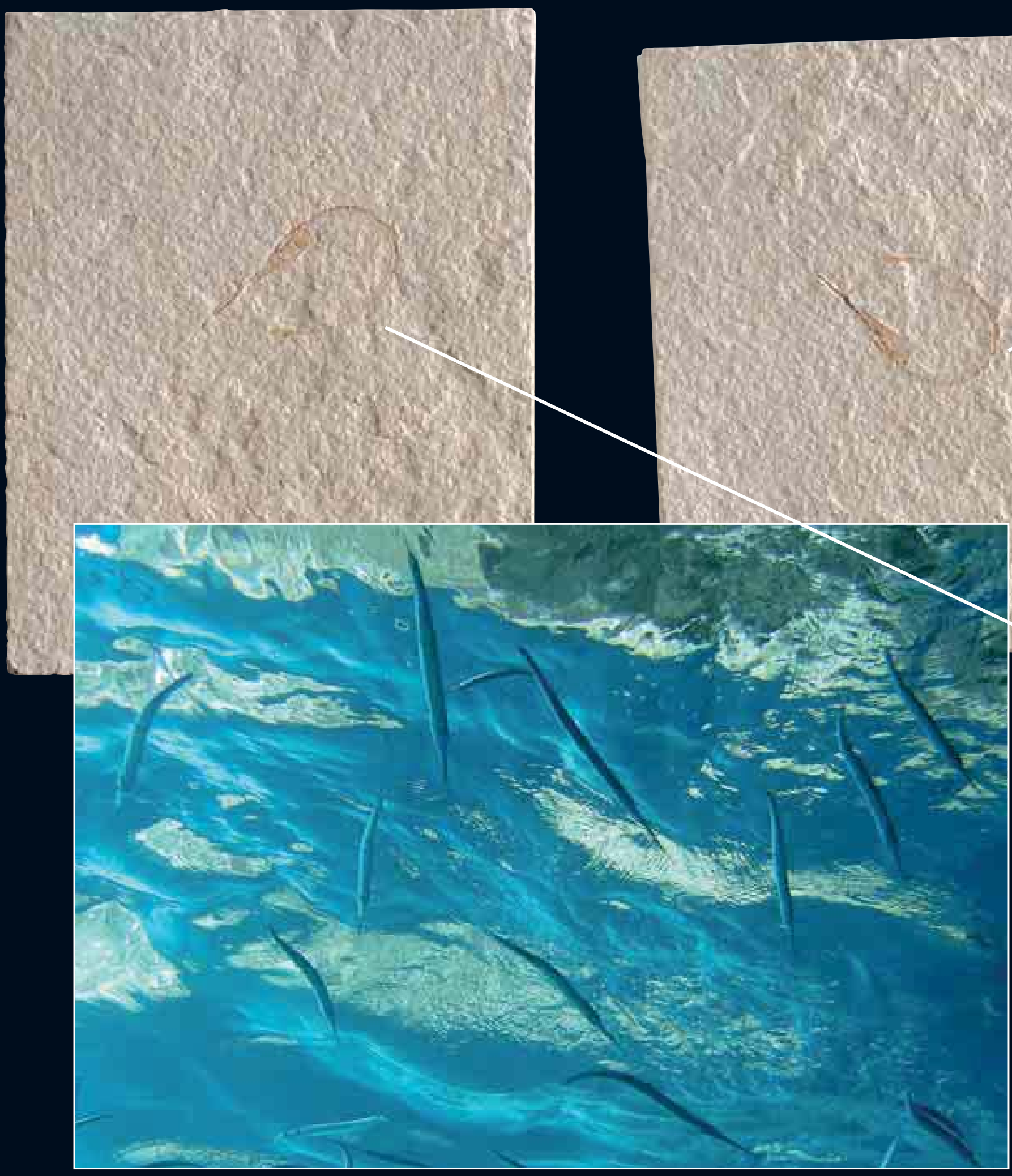

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

"Türlerin birbirlerinden evrimleştikleri" şeklindeki iddialarını her türlü ortamda ısrarla savunan evrimcilerin, fosil kayıtları karşısında yapabilecekleri hiçbir şey yoktur. Çünkü ellerinde tek bir delil dahi bulunmamaktadır. Örneğin resimde gördüğünüz zargana fosili, bu canlıların 95 milyon yıldır hiç değişmediklerinin belgesidir. *Belonidae* familyasına ait, uzun ve ince vücutlu bu balığın günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı yoktur.

Mantis Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrim teorisi bir varsayımdan ibarettir. Bir varsayımın bilimsel sayılabilmesi için test edilebilmesi veya bulgularla doğrulanması gerekir, ancak evrimci hikayeler bu kriterlerden yoksundur. Darwinistlerin uzun uzun omurgasızların omurgalılara nasıl dönüştüğü, kuruyan denizlerde susuz kalan balıkların nasıl karaya çıktığı, sinek kovalayan dinazorların nasıl uçmaya başladığı gibi masallar anlatmasının bir anlamı ve bilimsel değeri yoktur. Yapmaları gereken, eğer varsa, yarı omurgasız yarı omurgalı, yarı balık yarı sürüngen, yarı dinazor yarı kuş bir canlıya ait bir tane fosil gösterebilmeleridir. Evrimciler böyle bir tane bile fosil gösteremezken, canlıların evrim geçirmediklerini ispatlayan sayısız fosil vardır. 95 milyon yaşındaki mantis ıstakozu fosili de bunlardan biridir.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen balon balığı fosili, canlıların evrim geçirmediğinin bir başka delilidir. 95 milyon yıllık bu fosilin iskeleti neredeyse bütün olarak korunmuştur ve iskelet yapısının günümüzde yaşayan balon balıklarınınkinden hiçbir farkı yoktur. Evrimciler ise bu açık gerçeğe gözlerini kapamakta, balıkların omurgasız deniz canlılarından evrimleştikleri şeklinde hiçbir bilimsel dayanağı olmayan bir iddiada bulunmaktadır. Fosil kayıtları evrimin dayanaksız bir iddia olduğunu her seferinde Darwinistlerin yüzüne vurmaktadır. Fosiller, canlıların evrim geçirmediklerini, yaratıldıklarını göstermektedir.

Mürekkep Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Mürekkep balığı, *Cephalopoda* (kafadanbacaklılar) sınıfından olan, denizlerde yaşayan bir yumuşakçadır. Resimde 95 milyon yıllık bir mürekkep balığı fosili görülmektedir. Bu fosilin, günümüzdeki örneklerinden en ufak bir farkı yoktur. Fosilde mürekkep balığının derisinin altındaki pigment kesesi tabakası dahi görülmekte, iskelet yapısı günümüzdekilerle birebir benzerlik göstermektedir.

Eğer evrimcilerin iddiaları doğru olsaydı, mürekkep balıklarının milyonlarca yıl içinde türlü değişiklikler geçirmeleri ve bu aşamaları gösteren çeşitli fosil örneklerinin de bulunması gerekirdi. Ancak bulunan her fosil, mürekkep balığının milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden varlığını devam ettirdiğini göstermektedir.

Sardalya

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen 95 milyon yıllık sardalya balığı fosili, evrim savunucularının hayali iddialarına çok açık bir cevap vermektedir. Bu fosilin, günümüzdeki örnekleriyle arasında hiçbir görünüm farkı olmaması, iskelet ve yüzgeç yapısının tamamen aynı olması, evrimcilerin balıkların evrimi masalını çürütmektedir. Aynı zamanda da tüm canlıları Yüce Allah'ın yarattığını ve canlıların bu zamana kadar hiçbir değişime uğramadıklarını delillendirmektedir.

Yılan Balığı

Mantis Istakozu

Mantis Istakozu - Yılan Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bilimsel bilgi ve bulgular göstermektedir ki, yılan balıkları hep yılan balığı, mantis ıstakozları hep mantis ıstakozu olarak var olmuşlardır. Herhangi bir sözde ilkel ataları yoktur. Bir başka canlıdan türememiş, bir başka canlıya dönüşmemişlerdir. Soylarını devam ettirdikleri müddetçe hiçbir ara aşamadan geçmemişlerdir.

Balon Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Balon balığı milyonlarca yıldır hiçbir değişime uğramadan varlığını devam ettirmektedir. 95 milyon yıl önce yaşayan balon balıklarıyla, bugün yaşayanların tamamen aynı olması, evrimcilerin asla açıklayamayacakları bir durumdur. Fosillerin gösterdiği gerçek, canlıları Allah'ın yarattığıdır. İngiliz paleontolog Derek W. Ager, evrim teorisini benimsemesine karşın bu gerçeği şöyle kabul eder:

"Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz." *(Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133)*

Bu, çift parçalı bir fosildir.

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen zargana fosilinin ince gövdesi, iskeleti, kılıç balığına benzer uzun çenesi ve sivri dişleri 95 milyon yıldır en ufak bir değişikliğe uğramamıştır. Fosil kayıtlarında tüm canlı türlerinde görülen bu değişmezlik, "statis" (durağanlık) olarak ifade edilir ve Darwinistlerin en önemli problemlerinden birini oluşturur. Darwinistlerin hiç beklemedikleri bir sorun olarak karşılarına çıkan bu durumu, Harvard Üniversitesi'nden Peter Williamson şöyle özetlemektedir:

"Asıl temel problem, morfolojik (görsel ve yapısal) durağanlıktır. Bir teori ancak varsayımları doğrulandığı oranda başarılıdır. Evrimsel süreci en iyi şekilde açıkladığını iddia eden klasik neo Darwinizm, fosil kayıtlarının en şaşırtıcı özelliklerinden biri olan uzun süreli durağanlığı ön görememiştir." *(Williamson, Peter G., "Morphological Stasis and Developmental Constraint: Real Problems for Neo-Darwinism," Nature, Vol. 294, 19 November 1981, s. 214)*

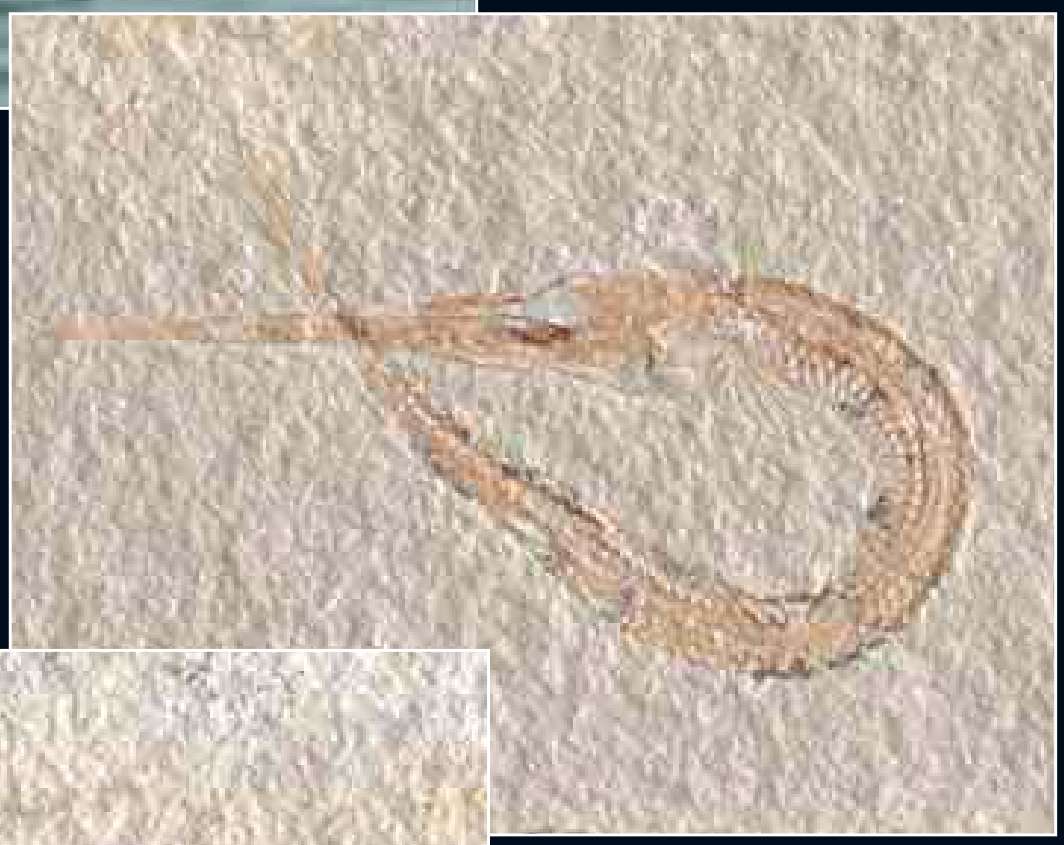

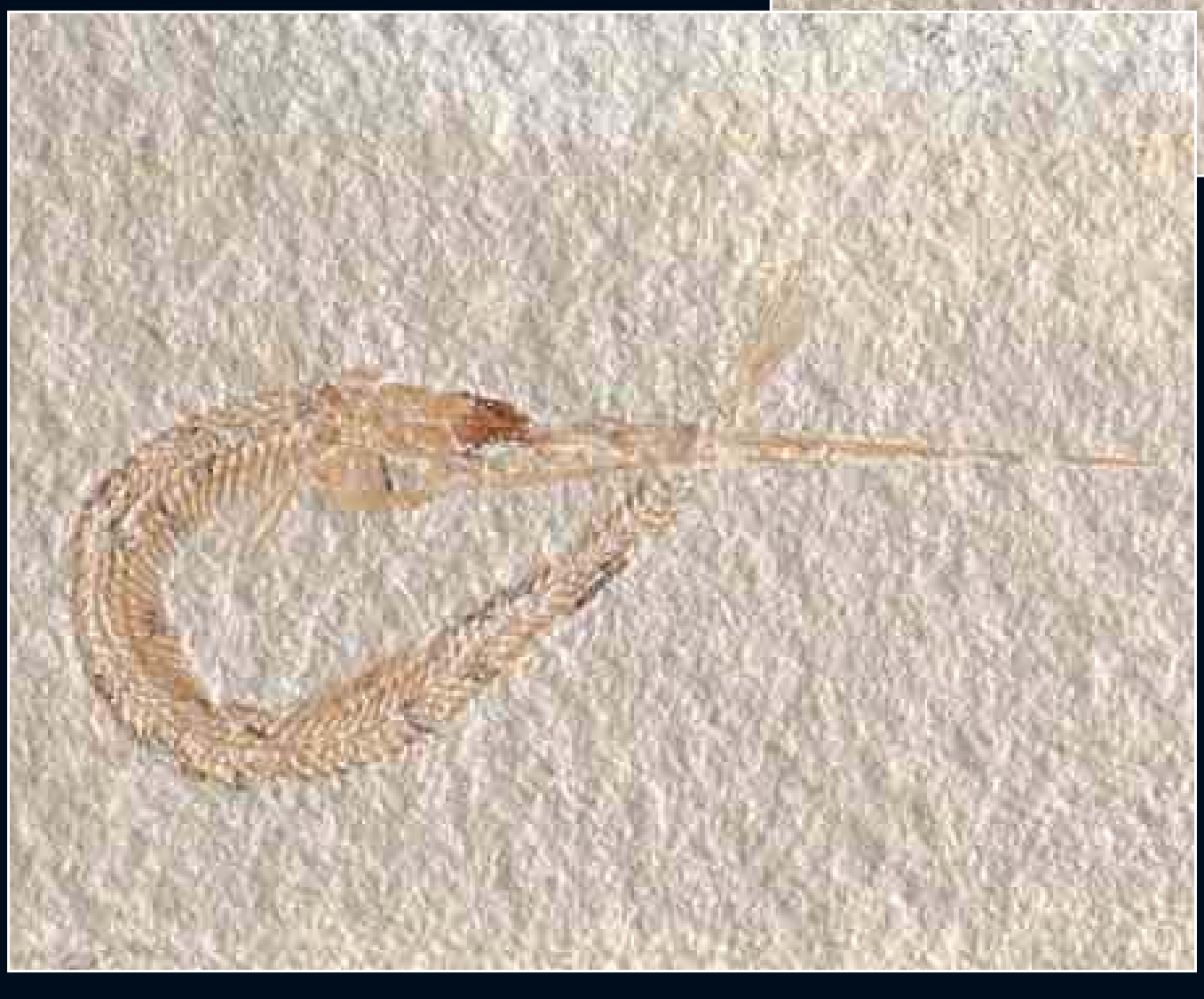

Mantis Istakozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bilimsel bulgular canlıların evrim geçirmediğini ortaya koymaktadır. Resimde görülen mantis ıstakozu fosili de evrimcilerin gizlemeye çalıştıkları bu gerçeği ortaya çıkaran delillerdendir. Bu fosilin günümüzde yaşayan mantis karideslerinden hiçbir farkı yoktur.

Mantis ıstakozları göğüs kısımlarından çıkan uzantıları kullanarak beslenir. Bunların her biri kıskaçlıdır. İkincisi özellikle iridir ve avı vurmada ve yakalamada kullanılır. İkinci uzantının dikenli şekli, mantis böceğinin uzantılarına benzediği için, bu canlılar yaygın olarak "mantis ıstakozu" olarak bilinirler. Mızraklı ve ökçeli olarak iki tipte olan uzantılar, türlere göre değişiklik gösterir. İrice bir mantis ıstakozu, 22 kalibrelik bir tabancadan çıkan mermi kadar kuvvetli vuruş yapabilir. *("Seeing the World in Many Colors", Maryland Üniversitesi İnternet Sitesi, http://www.umbc.edu/gradschool/research/profile_11.html)*

Keman Vatozu

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Johns Hopkins Üniversitesi'nden S. M. Stanley, *"Fosillerin yokluğunda evrim fikrinin haddi aşan bir hipotezden daha fazla bir şeyi temsil edip etmeyeceği şüphelidir."* diyerek fosil kayıtlarının evrim teorisi için önemini ortaya koymaktadır. Görüldüğü gibi önde gelen evrimciler de fosil kayıtlarının eksikliğinin evrim teorisi için bir sorun oluşturduğunun farkındadır ve bunu itiraf etmektedir. Resimde görülen 95 milyon yıllık keman vatozu fosili de Prof. Stanley'nin bu itirafını teyit eden örneklerden biridir. (S.M. Stanley, The New Evolutionary Timetable Fossils, Genes and the Origins of Species, Basic Books, Inc., Publishers, New York, 1981, s. 72)

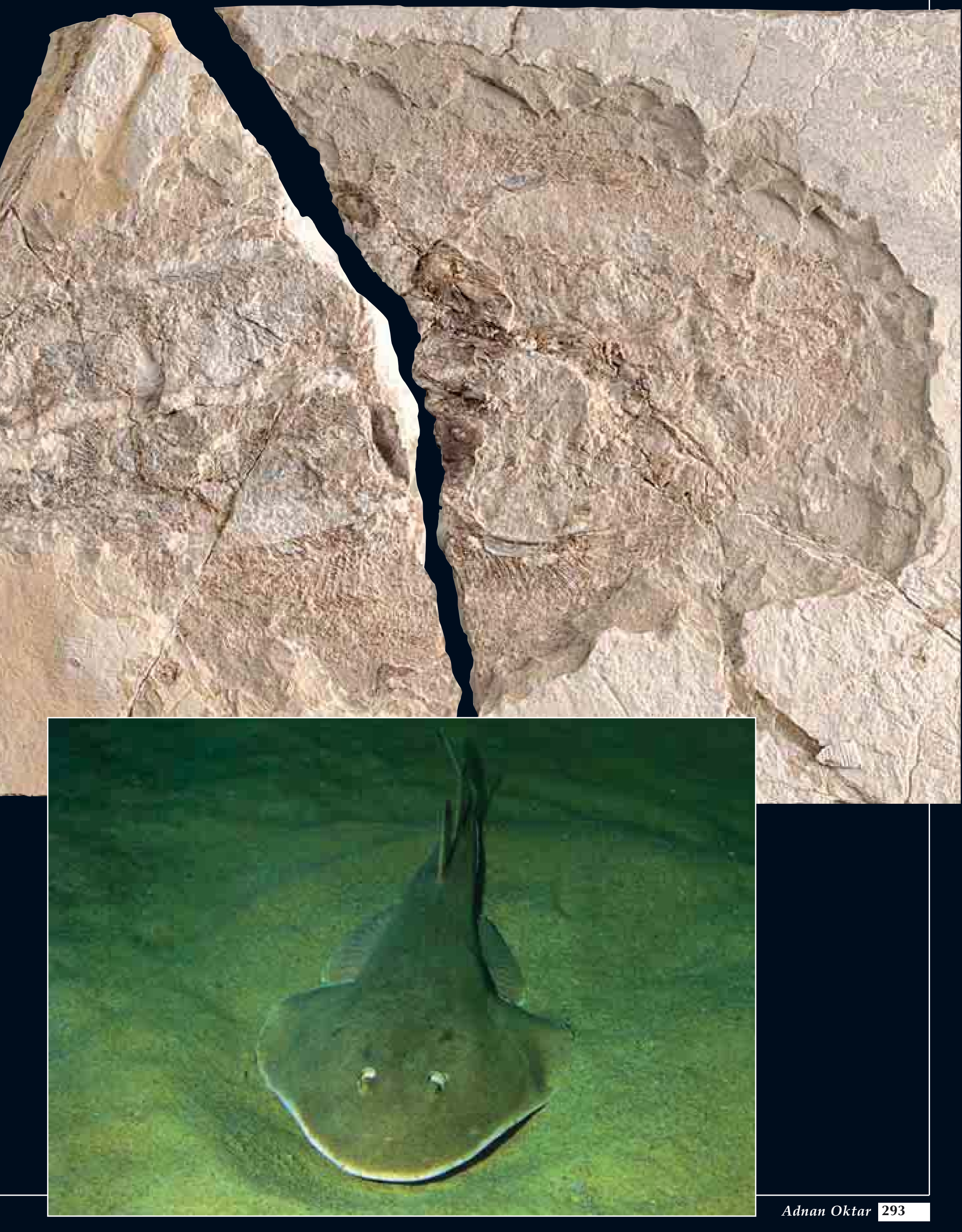

Uskumru

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 110 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Uskumrular, *Scombroidei* alt takımına dahil olan, çoğu sürüler halinde yaşayan ve hızlı yüzen canlılardır. Resimdeki 110 milyon yıllık uskumru balığıyla günümüzdeki uskumru balıkları arasında hiçbir farklılık bulunmamaktadır. Bu durum, diğer tüm balıklar, bitkiler, memeliler ve kuşlar için de geçerlidir. Yüz milyonlarca yıllık bitki, memeli ve kuş fosilleri günümüzdeki örnekleriyle tamamen aynı özelliklere sahiptir.

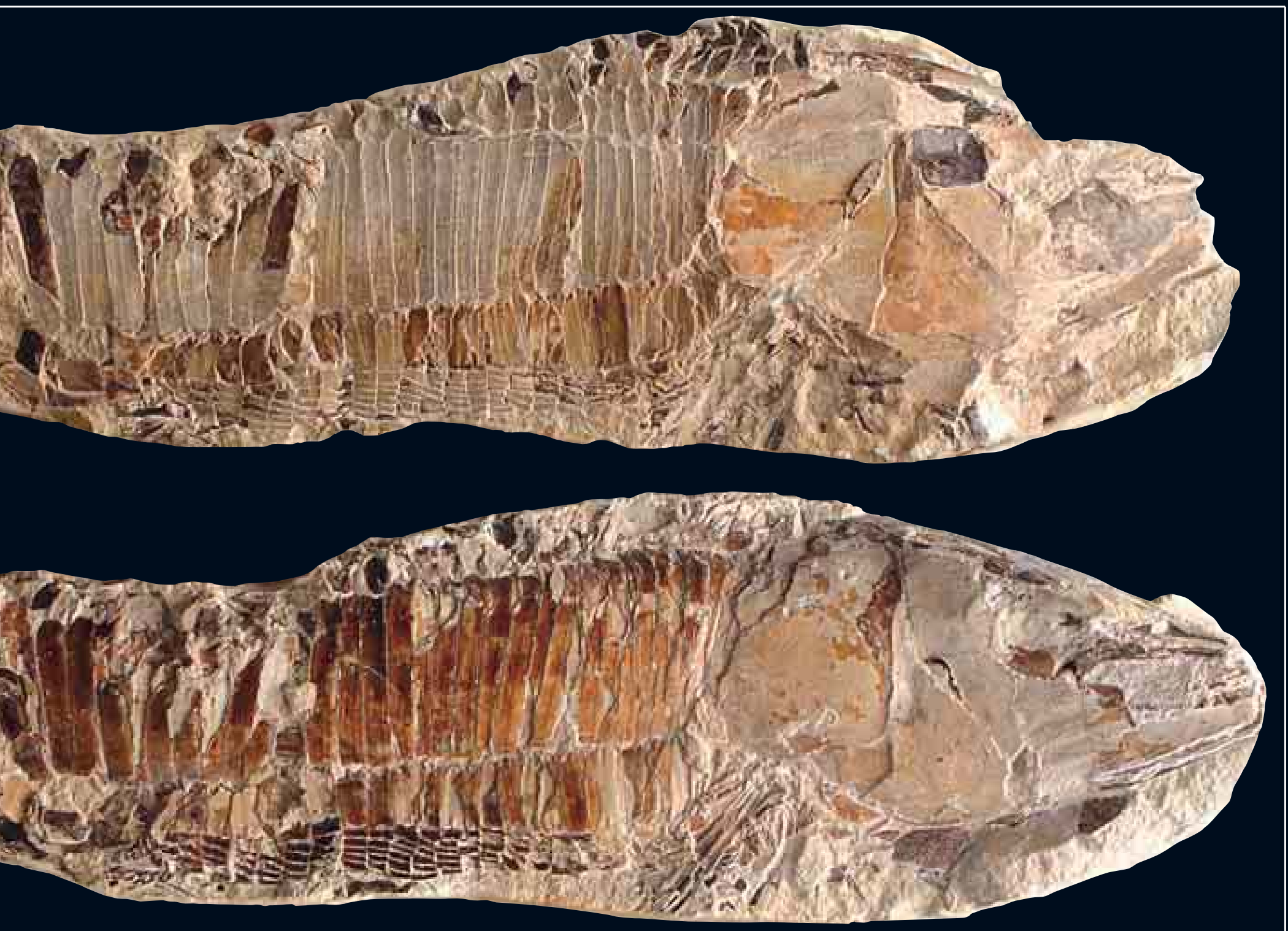

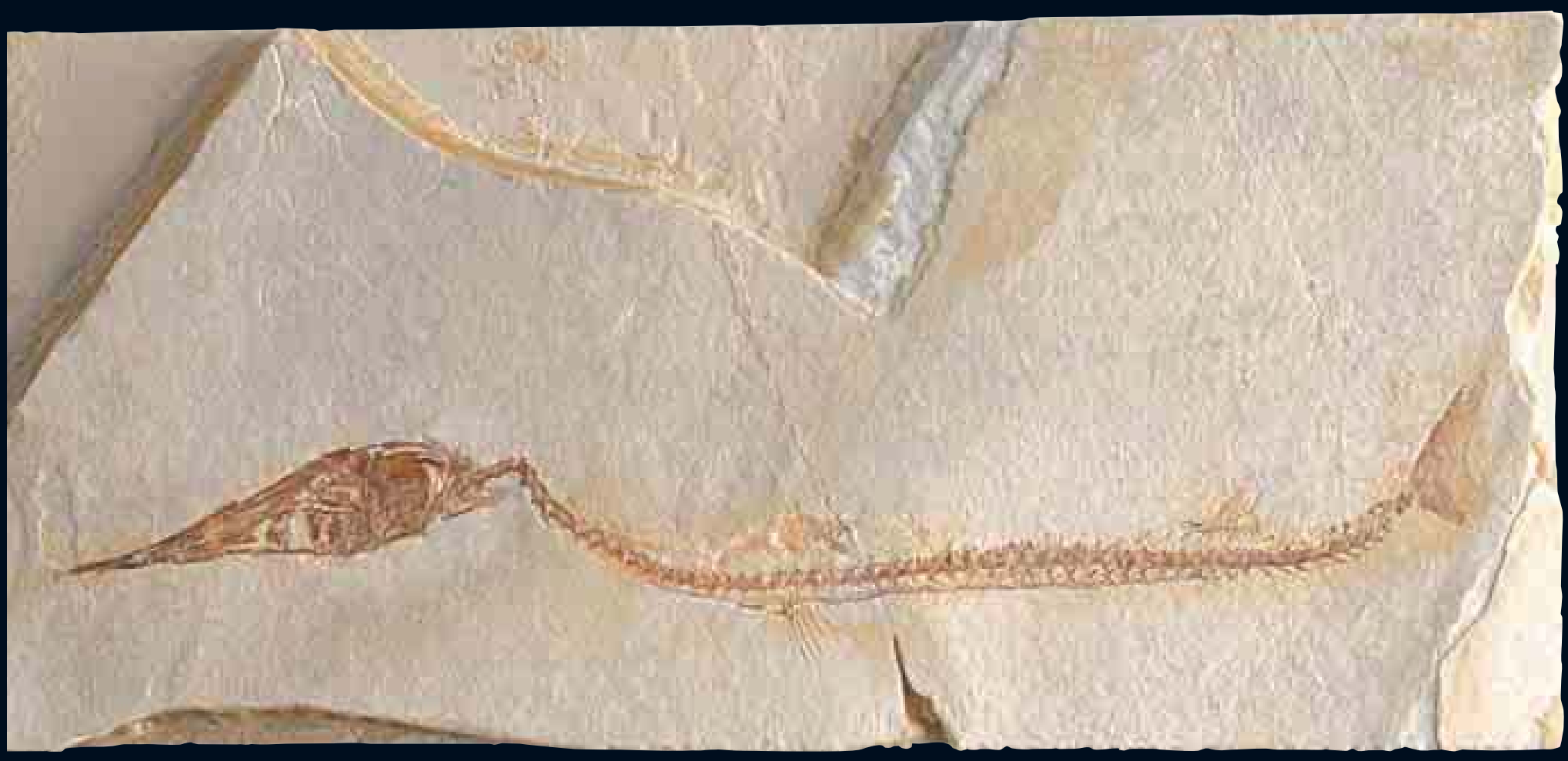

Zargana

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Fosil kayıtlarında çok sayıda zargana türüne rastlamak mümkündür. Kayıtlarda yer alan bu zargana türleri günümüzde de canlı olarak görülmektedir ve bu durum canlıların evrim sürecinden geçmediklerini delillendirir.

Resimlerde Lübnan'daki Hakel Oluşumu'nda yapılan fosil araştırmaları görülmektedir. Yaklaşık 150 yıldır süregelen kazılar neticesinde, yüz binlerce türe ait milyonlarca fosil elde edilmiştir. Bunların içinde bir tane bile, canlıların sözde evrim sürecini gösteren bir fosil yoktur. Tüm fosillerde canlılar, sahip oldukları bütün özelliklerle tam ve eksiksiz olarak görülmektedir. Bu da Darwinistlerin, ilkelden gelişmişe doğru aşama aşama ilerleme senaryolarının hiçbir zaman yaşanmadığını göstermektedir.

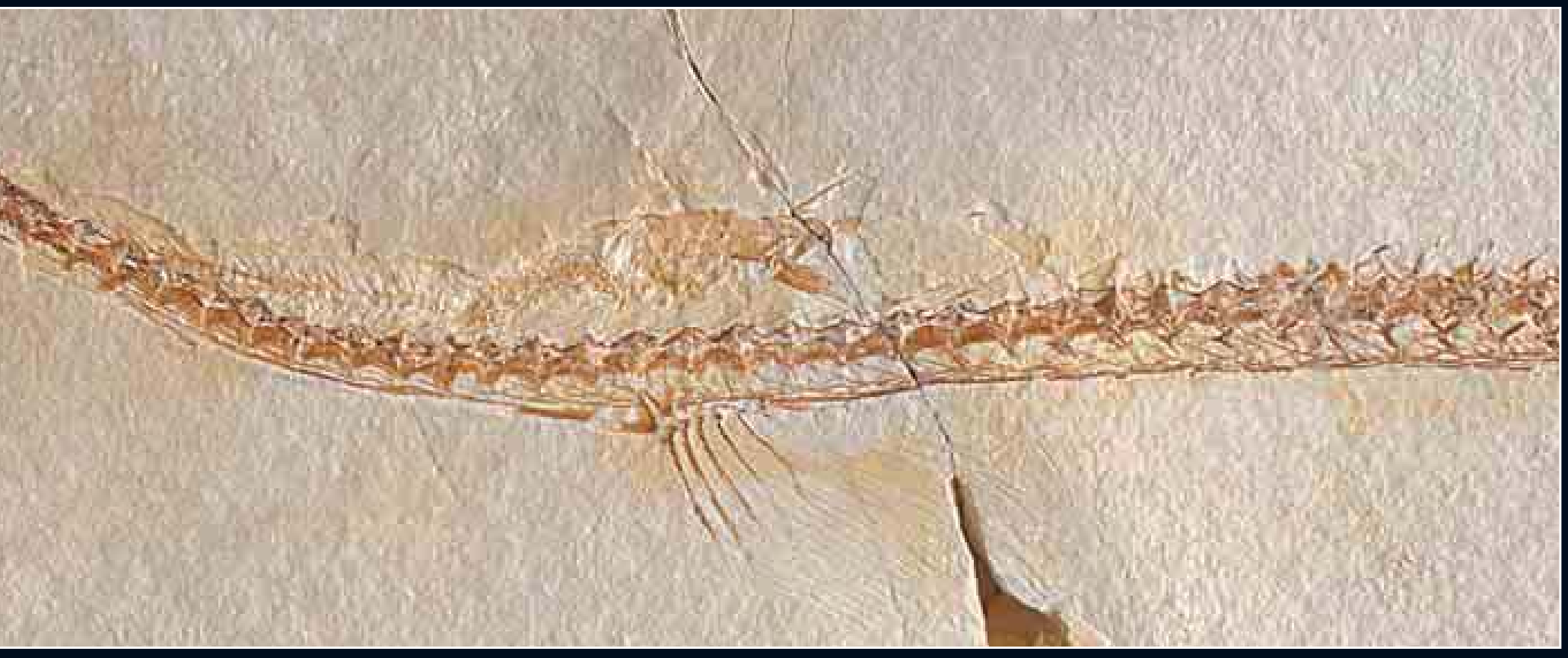

Elopidae (Kadın Balığı)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrimcilerin "canlıların aşamalı olarak geliştikleri ve türlerin de bu şekilde ortaya çıktıkları" yönündeki iddiaları, resimde görülen 95 milyon yıllık kadın balığı fosili tarafından bir kez daha yalanlanmaktadır. Elopidae türü balıklar milyonlarca yıl önce nasıl bir iskelet yapısına sahipse, günümüzdekiler de aynı iskelet yapısına sahiptir. Bunun da anlamı açıktır: Canlılar evrim geçirmemiş, Rabbimiz tarafından yaratılmışlardır.

Bu fosil, taşın her iki yüzeyinde de görülen çift taraflı bir fosildir.

Albulidae (Kılçıklı Balık)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimdeki 95 milyon yıllık kılçıklı balık, *Elipoidei* (tarpunlar) alt takımında yer alan, *Albulidae* familyasına dahil bir canlıdır. Günümüzde yaşayan kılçıklı balıkların birebir aynısıdır.

Dünyanın dört bir yanında yaklaşık 150 yıldır fosil araştırmaları yapılmaktadır. Bu araştırmaların neticesinde milyonlarca fosil elde edilmiştir. Fakat hiçbir zaman yarı omurgasız yarı balık ya da yarı balık yarı timsah fosili örneği görülmemiştir. Evrimcilerin "ara geçiş fosili" iddiaları, bir hayalden öteye asla gidememiştir. Bulunan her fosil, soyları devam ettiği müddetçe canlıların hiç değişmediklerini ortaya koymuştur. Bunun anlamı ise, canlıları Allah'ın yarattığıdır.

Testereli Vatoz

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Günümüzdeki örnekleriyle resimde gördüğünüz 95 milyon yıllık testereli vatoz arasında hiçbir fark bulunmamaktadır. Bu da evrim teorisini tek başına çıkmaza sokan bir durumdur. Yüce Rabbimiz tüm canlıları ayrı türler olarak yaratmıştır ve bu canlılar yaratıldıkları andan itibaren hiçbir değişikliğe uğramadan günümüze dek gelmişlerdir.

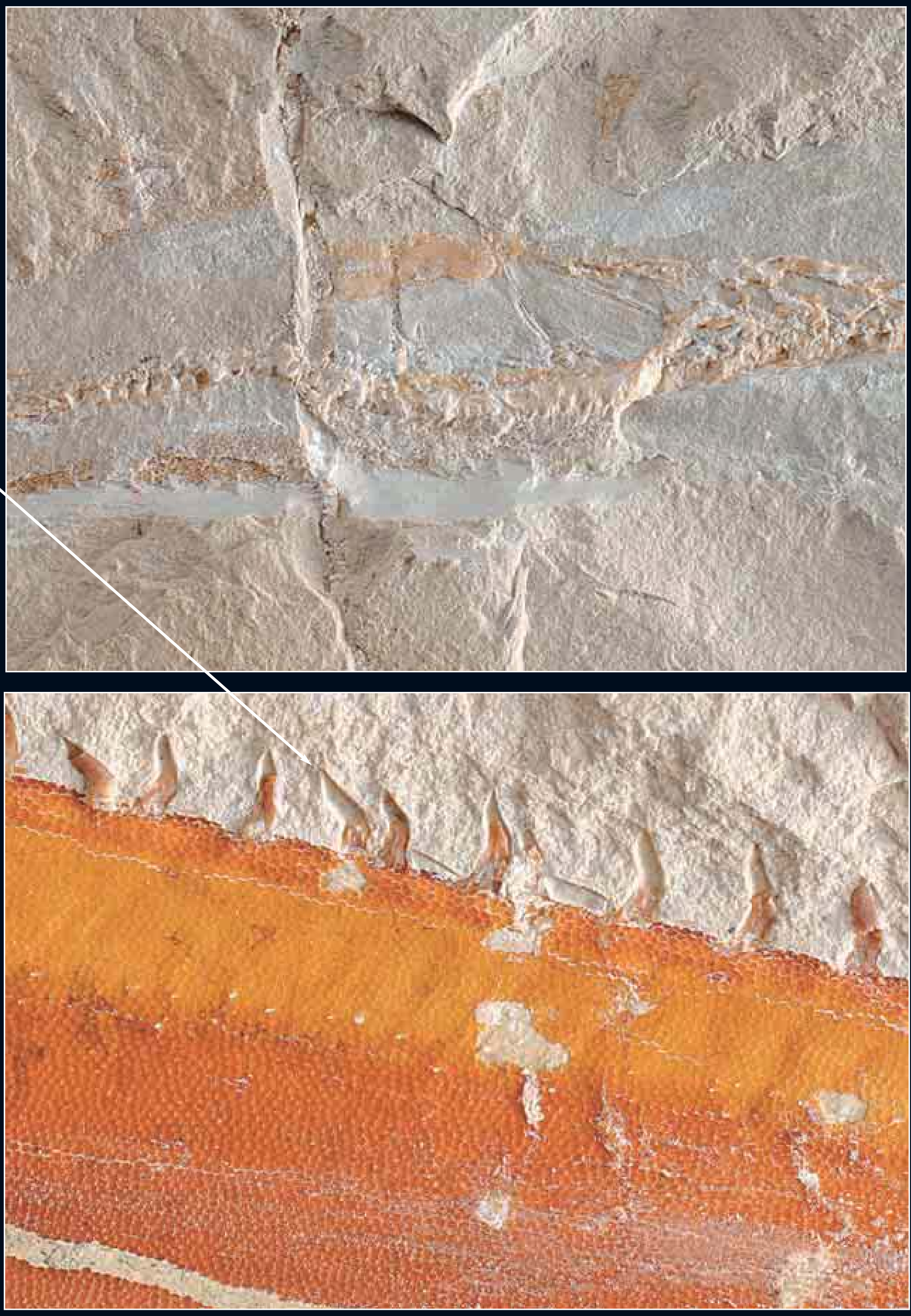

Deniz Kestanesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Evrimi yalanlayan yüz milyonlarca fosilden biri de deniz kestaneleridir. Resimde görülen 95 milyon yaşındaki bu deniz kestanesi evrim teorisini geçersiz kılmak için tek başına yeterlidir. Artık evrimcilerin, demagojilerle, aldatmacalarla ve çeşitli spekülasyonlarla insanları kandırması imkansızdır. Çünkü, başta fosil kayıtları olmak üzere, evrimin aleyhine olan tüm bilimsel bulgular gözler önündedir. 95 milyon yıldır aynı kalan deniz kestaneleri karşısında evrimci spekülasyonların hiçbir değeri yoktur.

Kedi Balığı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Milyonlarca yıl önce yaşamış olan kedi balıkları, bugün yaşamakta olan kedi balıklarının sahip olduğu tüm özelliklere eksiksiz sahiptir. Nitekim resimde görülen 95 milyon yıllık kedi balığının günümüz kedi balıklarından farksız olması da bu gerçeği teyit etmektedir.

Allah, bütün canlıları olduğu gibi, kedi balıklarını da tam ve noksansız yaratmıştır ve kedi balıkları da diğer canlılar gibi evrim geçirmemiştir.

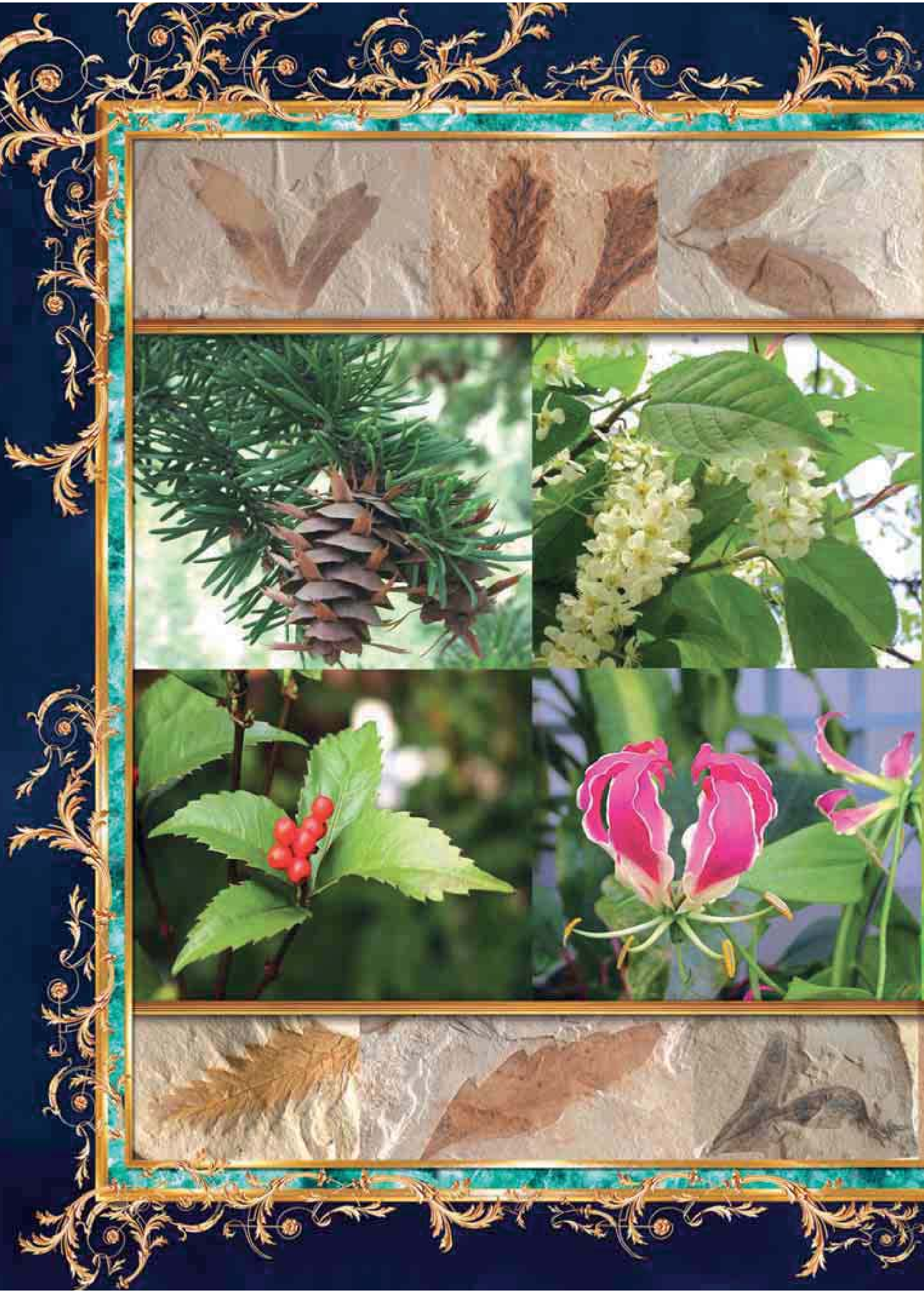

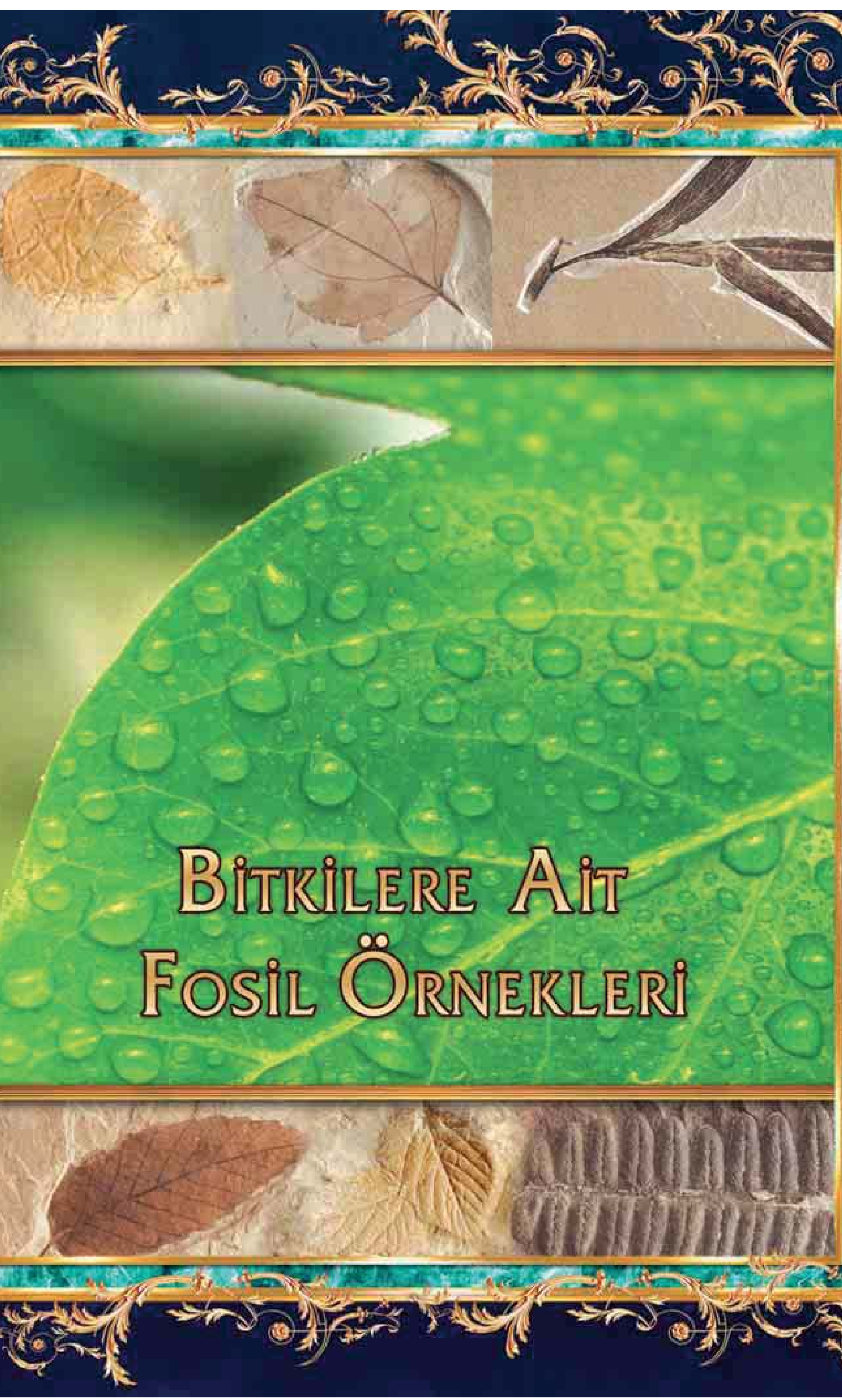
Bitkilere Ait
Fosil Örnekleri

Melengiç Tohumu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Wyoming, ABD

Ilıman iklimlerde yetişen ve *Celtis* cinsi olan bu ağaç, antep fıstığı ağacının aşılanmamış hali olarak da bilinir.

Resimde görülen ve yaklaşık 50 milyon yaşında olan melengiç tohumları, evrimin hiç yaşanmadığının delillerindendir. Hep melengiç olarak var olan bu bitki, diğer tüm bitkiler gibi, hiçbir ara aşamadan geçmemiş, bir başka bitkiden meydana gelmemiş, bir başka bitkiye dönüşmemiştir. Nitekim evrimciler de bitkilerin sözde evrimini gösterebilecek herhangi bir ara form fosili olmadığını bilmektedir. Neo Darwinizm'in kurucularından olan George Gaylord Simpson bu gerçeği şöyle ifade etmektedir:

"Ara formların bu sistemli yokluğu, sadece memelilere has değildir ve paleontologların uzun zamandır fark ettiği gibi neredeyse evrensel bir olgudur. Bu olgu, omurgalı ya da omurgasız neredeyse tüm hayvan sınıfları ve tüm takımlar için geçerlidir. ***Açıkçası aynı olgu, bitkilerin farklı kategorileri için de söz konusudur."*** *(George G., Simpson, Tempo and Mode in Evolution, Columbia University Press, New York, 1944, s. 105, 107)*

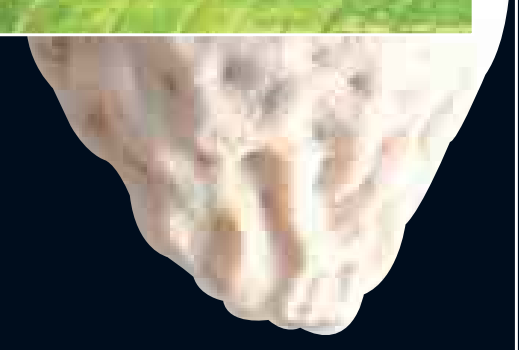

Sekoya Kozalağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 146 - 65 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

100 metreden fazla uzayabilen ve genellikle Kuzey Amerika'da yaşayan sekoyaların, on milyonlarca yıldır aynı olduklarını gösteren sayısız fosil örneği vardır. Resimdeki fosil ise yaklaşık 140 milyon yaşındadır. Bu örnekler, bitkilerin ilk olarak nasıl ortaya çıktığını ve nasıl bu kadar çok türe sahip olduklarını bilimsel olarak açıklayamayan evrimcileri, bir kez daha sessizliğe mahkum etmektedir. Her biri kendisine has özelliklerle fosil kayıtlarında birdenbire beliren ve milyonlarca yıl boyunca hiç değişmeden soylarını devam ettiren bitkiler, açıktır ki, Yüce Allah tarafından yaratılmışlardır.

Sarmaşık Eğrelti Otu

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Wyoming, ABD

Darwinistler tarafından sahtekarlıklar ve çarpıtmalarla, yıllarca evrim teorisinin deliliymiş gibi sunulan fosillerin, teorinin aleyhinde bir kanıt olduğu artık açıkça görülmektedir. Princeton Üniversitesi'nden matematikçi ve evrim karşıtı David Berlinski, fosil bulgularının evrimi yalanladığını şöyle ifade eder:

"Fosil mezarlığı boşluklarla doludur. Hiçbir paleontolog da bunu reddetmemektedir. Bu açık bir gerçektir. ***Darwin'in teorisi ile fosil kayıtları çelişkilidir.***"

(David Berlinksi, Commentary, Sept. 1996 s. 28)

İşte bu fosillerden biri de resimde görülen eğrelti otu fosilidir. 50 milyon yıl önce yaşamış olan sarmaşık eğrelti otlarının günümüzdeki örneklerinden farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Allophyllum Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Colorado, ABD

Polemoniaceae familyasına dahil olan bu bitkiler, milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla evrim teorisine meydan okuyan canlılardan biridir. Sayısız fosil örneği evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını gösterirken, Darwinistlerin teorilerinde ısrarcı olmaları, bulguların taşıdığı anlamı düşünmemelerinden kaynaklanmaktadır. Bugüne kadar bulunan milyonlarca fosil arasında bir tane bile ara geçiş formunun bulunmamış olmasını hiç düşünmeyen evrimciler, aynı masalları anlatmaya devam ederler. Eskiden bu masallarla teselli bulan ve kendilerini avutan evrimciler, bugün artık çok detaylı bilgilenmiş olan kitleler karşısında daha fazla yalanlarını devam ettiremez hale gelmişlerdir.

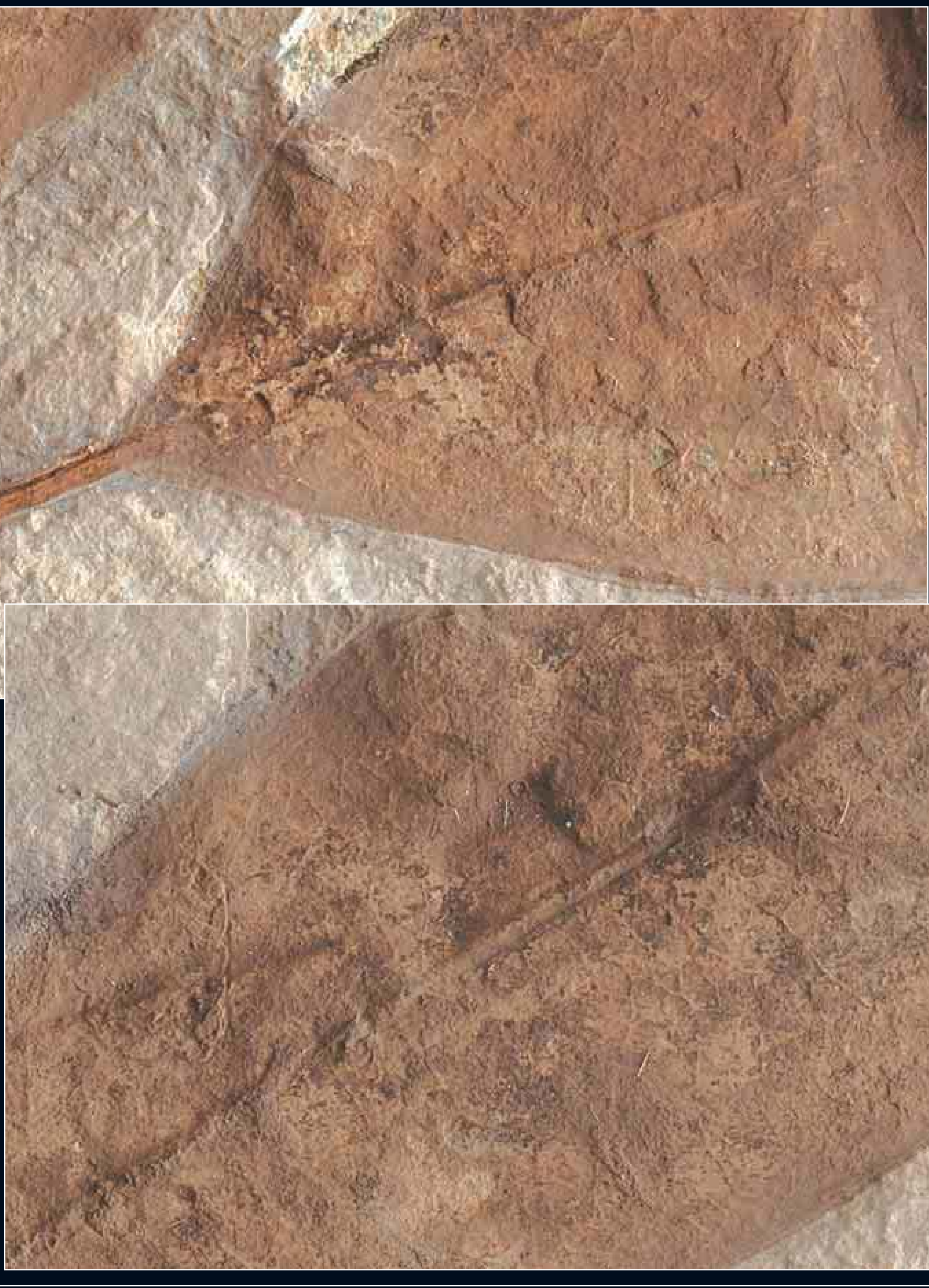

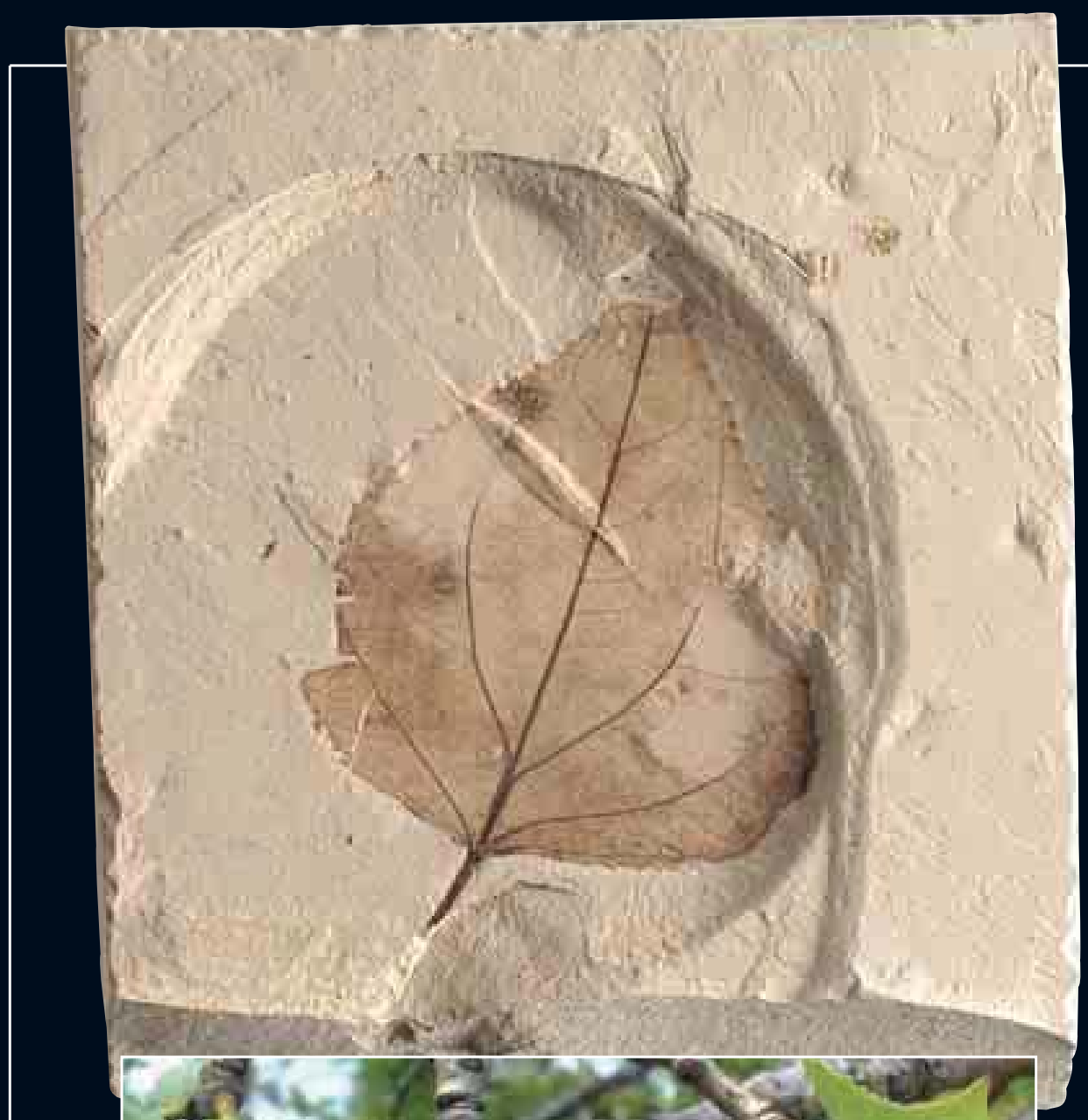

Kavak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 54 - 37 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Kavakların bir başka bitkiden türemediklerini, herhangi bir evrimsel ataya sahip olmadıklarını, hep kavak olarak var olduklarını gösteren bu fosil, bir Yaratılış delilidir.

Günümüzdeki kavakların her yönüyle aynısı olan, yaklaşık 50 milyon yıl önce yaşamış kavaklar, evrimin hayal ürünü bir senaryodan ibaret olduğunu gözler önüne sermektedir.

Yalancı Servi Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

İğne yapraklı bitkilerden olan yalancı servi ağacının 50 milyon yıldır değişmediğini gösteren resimdeki fosil, evrimcilerin iddialarının doğru olmadığını söylemektedir. Charles Darwin'in iddialarına göre, geçmişte dünya üzerinde hayali tek bir ortak atadan diğer canlı türlerini kademeli olarak türeten bir evrim süreci yaşanmış olmalıdır. Ancak fosil kayıtları, istisnasız, bunun tam tersini söylemektedir. Soyu tükenmiş veya devam eden farklı canlılara ait sayısız kalıntı vardır, ama bu kalıntılar Darwin'in teorisinin gerektirdiği gibi birbirlerine akrabalık bağı ile bağlı değildir. Bilinen her fosil, bilinen her canlı gibi, kendine has özelliklere sahiptir. Doğa tarihi, birbirine çok benzeyen ve yakın türlere değil, birbirlerinden çok farklı ve aralarında büyük yapısal farklılıklar bulunan gruplara ayrılmıştır.

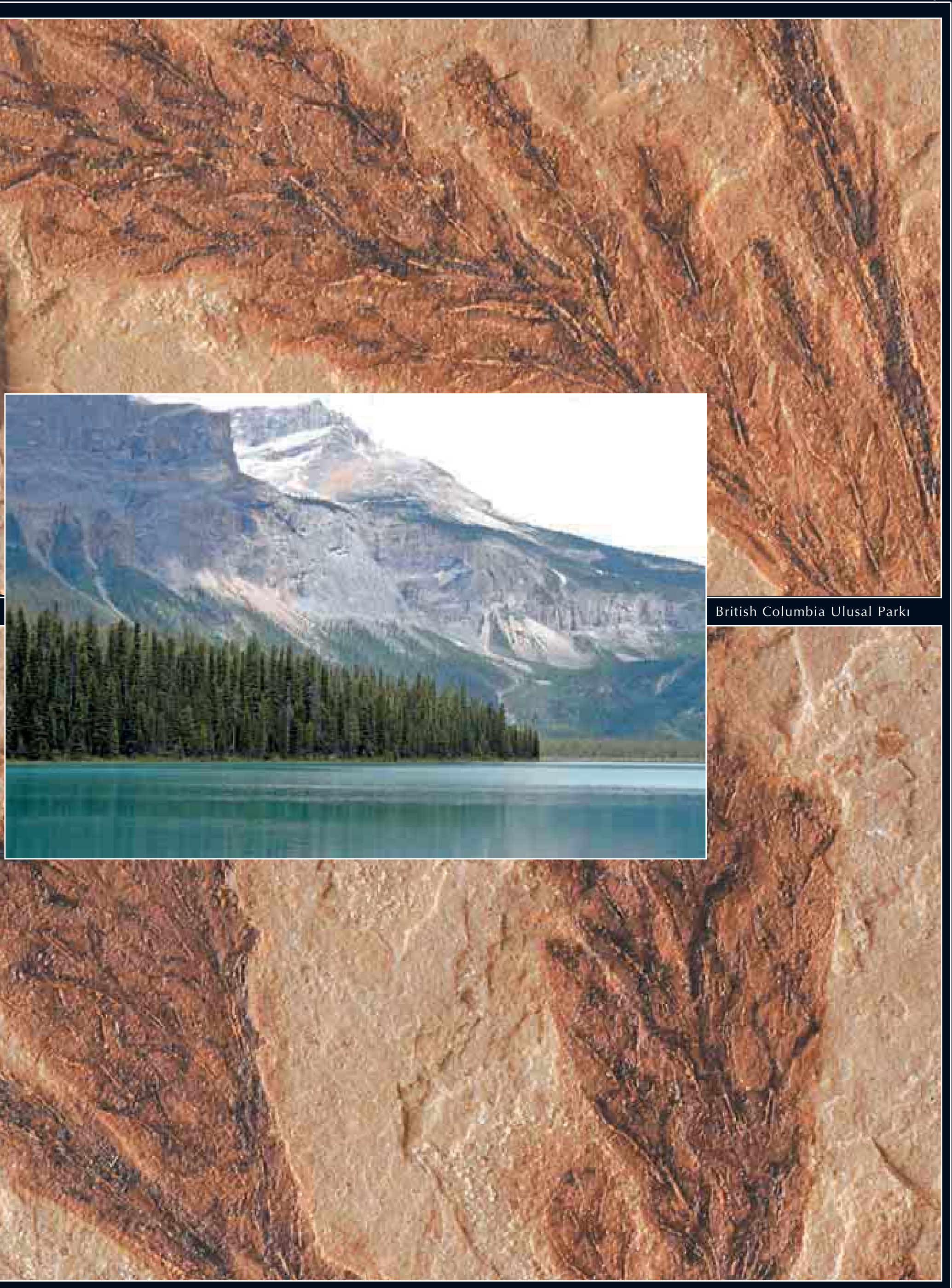

British Columbia Ulusal Parkı

Sumak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

Bitkilerin evrimi iddiasını en açık biçimde reddeden fosil bulguları, çiçekli bitkilere aittir. Çiçekli bitkiler ya da biyolojik tanımıyla angiospermler, 43 ayrı familyaya bölünmüşlerdir ve bu 43 farklı familyanın her biri de, arkalarında hiçbir ilkel "ara form" izi bulunmadan fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkarlar. Bu gerçek 19. yüzyılda da fark edilmiş ve hatta bu nedenle Darwin angiospermlerin kökenini "rahatsız edici bir sır" olarak tanımlamıştır. Evrimci paleobotanikçi N. F. Hughes, *Paleobiology of Angiosperm Origins* (Angiospermlerin Paleobiyolojik Kökeni) adlı kitabında şu itirafı yapar:

"Karadaki bitkilerin en dominant grubu olan angiospermlerin (sözde) evrimsel kökeni, bilim adamlarını 19. yüzyılın ortalarından beri şaşırtmaktadır... ***Bu soruna tatminkar bir cevap bulunamayışı devam etmektedir ve sonunda çoğu biyolog bu sorunun fosil kayıtlarıyla çözülmesinin imkansız olduğu sonucuna varmıştır.***" *(N. F. Hughes, Paleobiology of Angiosperm Origins: Problems of Mesozoic Seed-Plant Evolution, Cambridge: Cambridge University Press, 1976, s. 1-2)*

Bu itirafın anlamı şudur: Bitkilerin evrimi iddiasını delil olarak sunulabilecek hiçbir fosil bulunmamıştır, bundan sonra da bulunması mümkün değildir. Resimdeki 50 milyon yıllık sumak fosilinin de gösterdiği gibi, bitkiler evrim geçirmemiş, yaratılmışlardır.

Sütleğen Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Utah, ABD

Paleobotanikçi Daniel Axelrod, "The Evolution of Flowering Plants" adlı makalesinde çiçekli bitkilerin kökeni konusunda şu yorumu yapar:

"Angiospermlere, yani çiçekli bitkilere ***yol açan ilkel grup, fosil kayıtlarında henüz tespit edilmemiştir ve yaşayan hiçbir angiosperm böyle bir bağlantıya işaret etmemektedir."*** *(Daniel Axelrod, The Evolution of Flowering Plants, Evolution After Darwin, Cilt 1, editör S. Tax, Chicago, University of Chicago Press, 1960, s. 264-274)*

Bu itiraftan da anlaşılacağı gibi, yaklaşık 150 yıldır yapılan fosil araştırmaları, çiçekli bitkilerin sözde ortak atası olarak nitelendirilebilecek tek bir fosil dahi ortaya koyamamıştır. Bu da bitkilerin, uzun zaman dilimleri içinde, küçük değişimlere uğrayarak birbirlerinden türedikleri iddiasında olan Darwinistleri yalanlamaktadır. 50 milyon yıllık sütleğen yaprağının da gösterdiği gibi, aradan geçen on milyonlarca yıla rağmen bitkiler hiç değişmemiş, yani evrim geçirmemiştir.

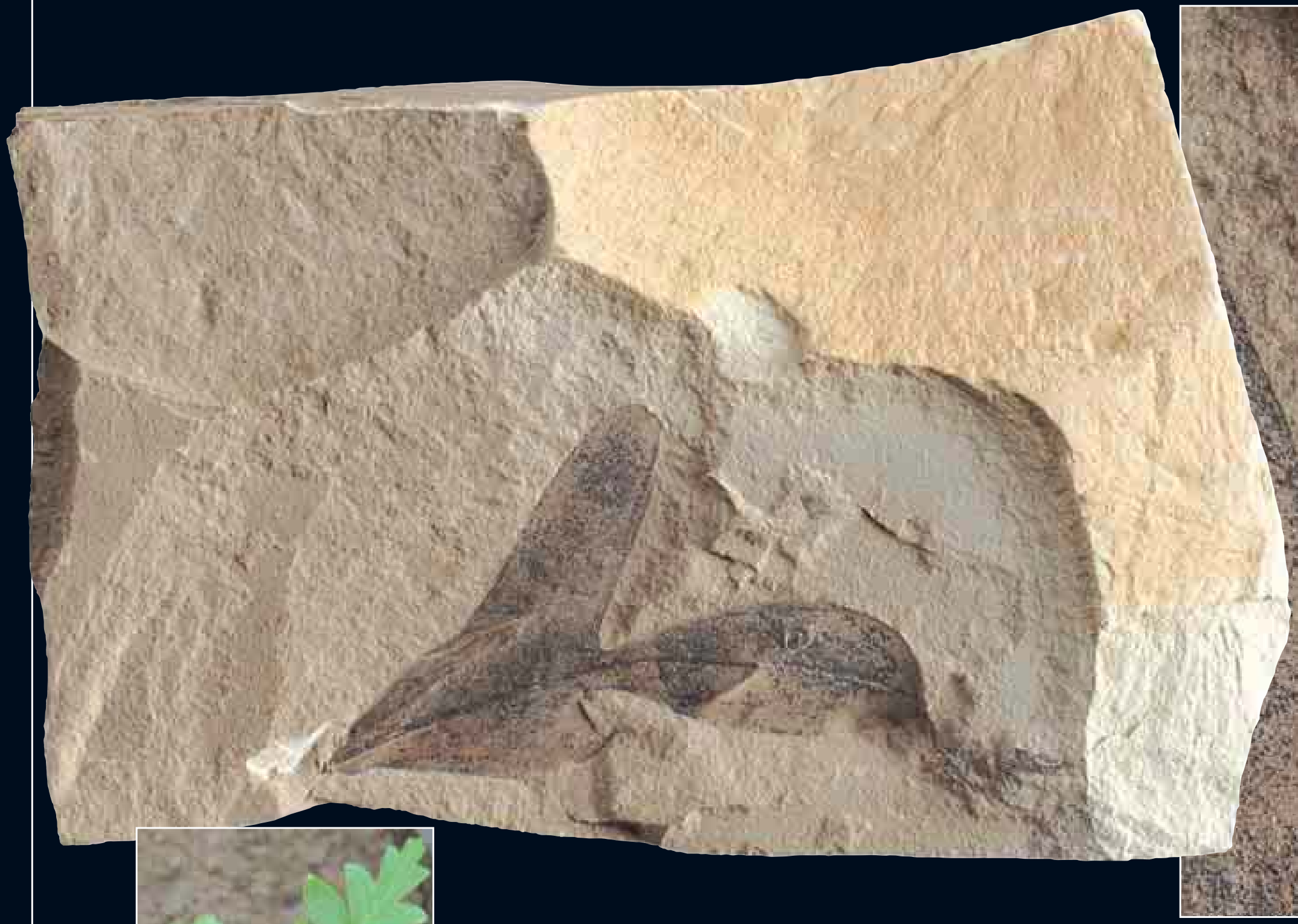

Balon Asması

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Darwin, günümüzden 150 yıl önce evrim teorisinin önemli bir problemini şöyle ifade etmiştir:

*"Bitki aleminin tarihinde (bilimsel sınıflama açısından) yüksek seviyeli **bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimleri** kadar bana daha olağanüstü gelen bir olay yoktur."* *(Francis Darwin, Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları, 1887, sf. 248*

Darwin'in dile getirdiği, "Bitkilerin açıkça aniden ve birdenbire gelişimi"nin anlamı, bitki türlerinin aşama aşama, küçük değişimler sonucu ortaya çıkmadıkları, yani evrim geçirmedikleridir. Darwin dahi, bitkilere ait fosillerin evrimin aleyhinde olduğunu görmüşken, günümüz evrimcilerinin "bitkilerin evrimi" masalında ısrar etmeleri mantık dışıdır.

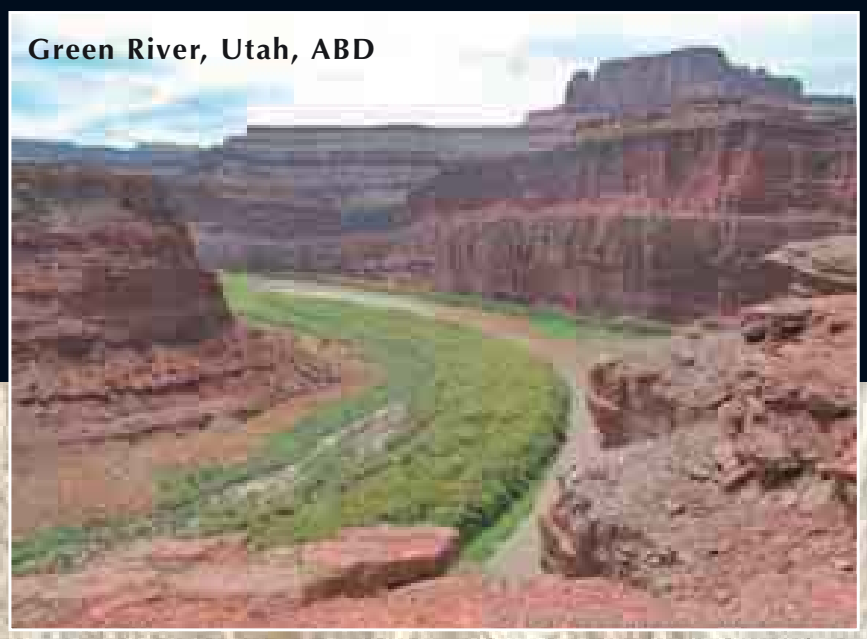

Green River, Utah, ABD

Kavak Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Bugün bitkilerin evrimi senaryosu savunucularının düştükleri en büyük çıkmaz ilk bitki hücresinin nasıl olup da evrimleştiğidir. Bundan sonra ise, tek bir hücreden ilk bitki ve bu bitkiden binlerce çeşit bitkinin nasıl oluştuğu sorusu yine cevapsızdır. Böyle bir sürecin varlığını gösteren tek bir ara geçiş fosili dahi bulunmamaktadır; yarı oluşmuş organlara, sistemlere sahip hiçbir ilkel bitki fosili yoktur, bir bitkinin bir başka bitkinin atası olduğuna dair elde hiçbir kanıt yoktur. Tam tersine fosiller, her bir bitki türünün kendisine has özelliklerle

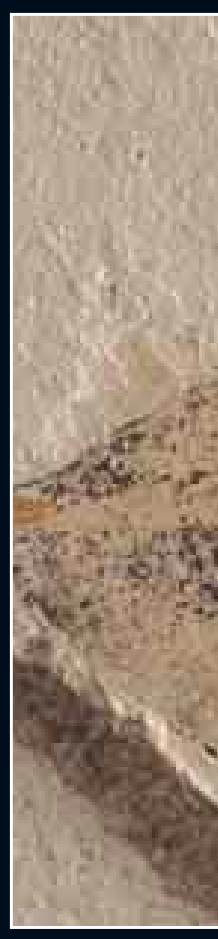

Green River, Utah, ABD

Meşe Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Fosillerin de ispatladığı gibi bütün bitki türleri, kendi içlerinde özel ve orijinal olarak yaratılmış apayrı türlerdir ve birbirleri arasında herhangi bir evrimsel bağlantı yoktur. Evrimci paleontolog E. C. Olson'un kabul ettiği gibi, "Çoğu yeni bitki grubu aniden ortaya çıkar ve kendilerine yakın hiçbir ataları yoktur." *(E. C. Olson, The Evolution of Life, New York, The New American Library, 1965, s. 94)*

Bu gerçeğin delillerinden biri de resimde görülen 50 milyon yaşındaki meşe yaprağı fosilidir. Meşe ağaçlarının 50 milyon yıldır aynı kaldıklarını gösteren bu bulgu, evrimi geçersiz kılmaktadır.

Söğüt Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Green River Oluşumu, Utah, ABD

Tarih boyunca söğütler hep söğüt olarak var olmuşlardır. Herhangi bir bitkiden türememişler, varlıklarını devam ettirdikleri müddetçe de herhangi bir bitkiye dönüşmemişlerdir. Fosil kayıtlarında yarı söğüt yarı meşe, yarı meşe yarı kavak herhangi bir ara bitki türünün izine rastlanmaz. Çünkü böyle ara bitkiler hiçbir zaman yaşamamıştır.

Resimdeki 50 milyon yıllık söğüt yaprağı fosili, bitkilerin evrim geçirdikleri iddiasının hayal ürünü bir hikaye olduğunu evrimcilere açıkça göstermektedir. Fosiller, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının, canlılığın kökeninin Yaratılış olduğunun ispatıdır.

Green River, Utah, ABD

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 300 milyon yıl

Bölge: Mazon Creek Oluşumu, Illinois, ABD

Paleontolojik bulgular diğer tüm canlılar gibi eğrelti otlarının da evrimle ortaya çıkmadıklarını, tam tersine yaratıldıklarını ispatlamaktadır. Günümüzde pek çok bilim adamı da fosil kayıtlarının evrimi değil, Yaratılış'ı desteklediğini, ara canlıların gerçekte değil sadece evrimcilerin hayallerinde yaşadıklarını kabul etmektedir. Dinozorların Sessiz Gecesi kitabının yazarı, evrimci Hoimar Von Ditfurth şöyle söylemektedir:

"Geri dönüp baktığımızda, neredeyse ***ıstırapla aranan o geçiş biçimlerini bir türlü bulamamış olmamıza*** *şaşırmamamız gerektiğini anlıyoruz.* ***Çünkü büyük olasılıkla böyle bir ara aşama hiç var olmadı.***" *(Hoimar Von Ditfurth, Dinozorların Sessiz Gecesi 2, Alan Yayıncılık, Kasım 1996, İstanbul, Çev: Veysel Atayman, s. 22)*

Von Ditfurth'un ifade ettiği gerçeği destekleyen bulgulardan biri resimdeki 300 milyon yıllık eğrelti otu fosilidir.

Kayın Ağacı Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

150 yıldır yapılan bütün araştırmalara ve harcanan büyük emek ve imkanlara rağmen evrim teorisini destekleyecek bulgular bir türlü ortaya çıkmamaktadır. Oysa, eğer evrim diye birşey gerçekleşmiş olsaydı, bu konuda sayılamayacak kadar çok delilin bulunmuş olması gerekirdi. Nitekim Darwin'den bu yana pek çok evrimci bilim adamı, çok sayıda delil olması gerektiğini, ama bunların bir türlü bulunamadığını kabul etmiştir.

Öte yandan Yaratılış'ın apaçık bir gerçek olduğunu ortaya koyan sayısız delil ve bulgu vardır. Bunlardan biri de, kayın ağaçlarının 50 milyon yıldır hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini ispatlayan resimdeki fosil örneğidir.

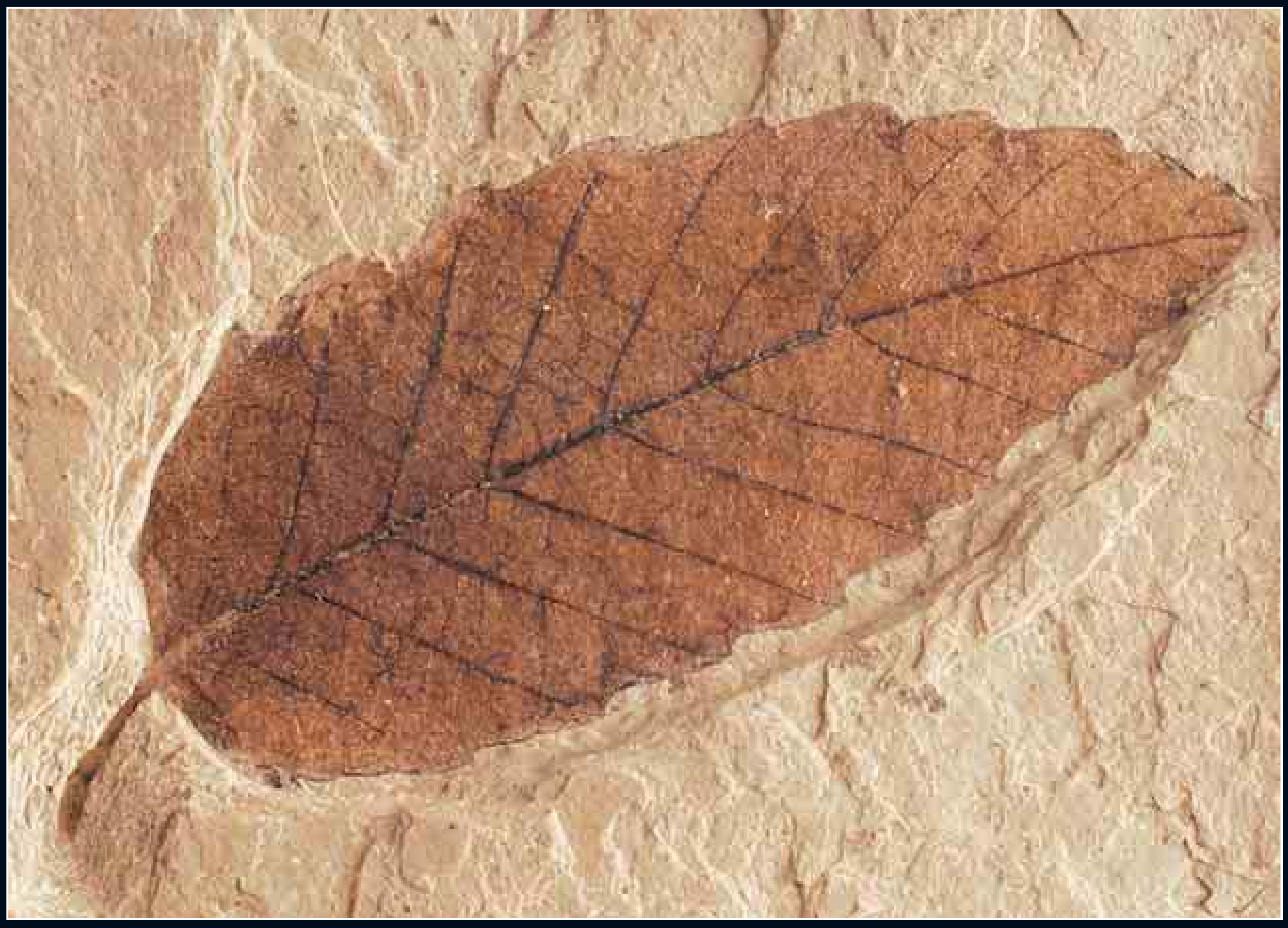

Eğrelti Otu

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Kuzey Dakota, ABD

Dryopteris cinsine dahil olan resimdeki eğrelti otlarının yaklaşık 250 türü bulunmaktadır. 58 milyon yıl öncesine ait olan bu eğrelti otu fosili, günümüzde mevcut olan eğrelti otlarıyla kıyaslandığında aralarında hiçbir fark olmadığı görülmektedir. 58 milyon yaşındaki bu eğrelti otu fosili, evrimcilerin bitkilerin evrimi masalını geçersiz kılan delillerden biridir. Bitkiler de, diğer canlılar gibi aniden ortaya çıkmış ve milyonlarca yıldır hiç değişmemişlerdir. Yani, evrim geçirmemişler, yaratılmışlardır.

Hanımeli Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Resimde görülen 58 milyon yıllık hanımeli yaprağının günümüzdekilerden hiçbir farkının olmaması, aslında evrimcilerin iddiaları karşısında verilebilecek yeterli bir cevaptır.

Bugün bitkilerin evrimi senaryosunu savunan bilim adamlarının düştükleri en büyük çıkmazlardan biri, bitkilerin sözde evrimini gösteren tek bir ara geçiş fosili dahi bulunmamasıdır. Yarı oluşmuş sistemlere sahip hiçbir ilkel bitki fosili yoktur, bir bitkinin bir başka bitkinin atası olduğuna dair hiçbir kanıt ortaya konamamıştır. Dolayısıyla bitkilerin sözde evrimini gösteren evrim ağaçları tamamen hayal gücünün ürünüdür ve hiçbir bilimsel yanı yoktur.

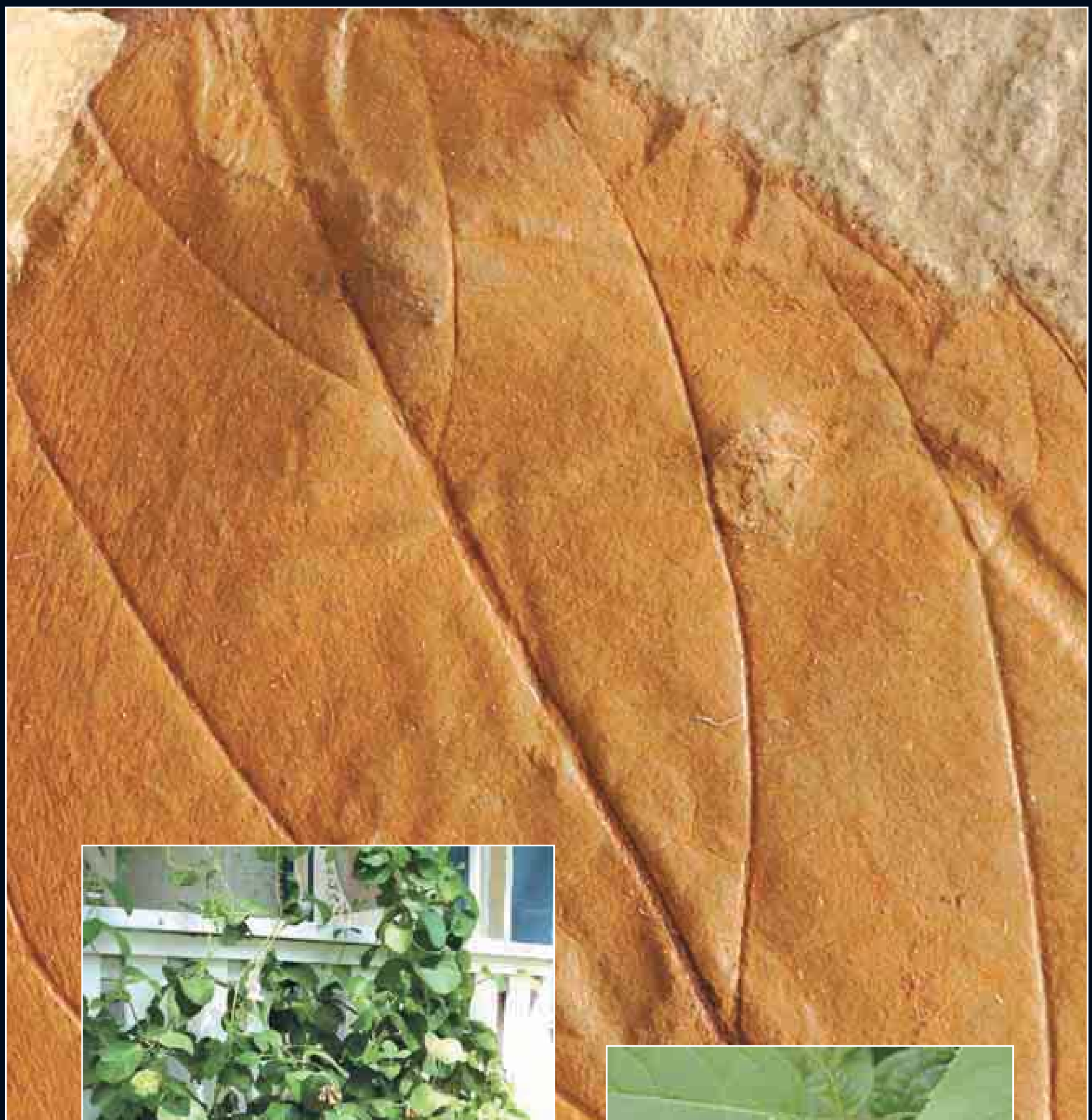

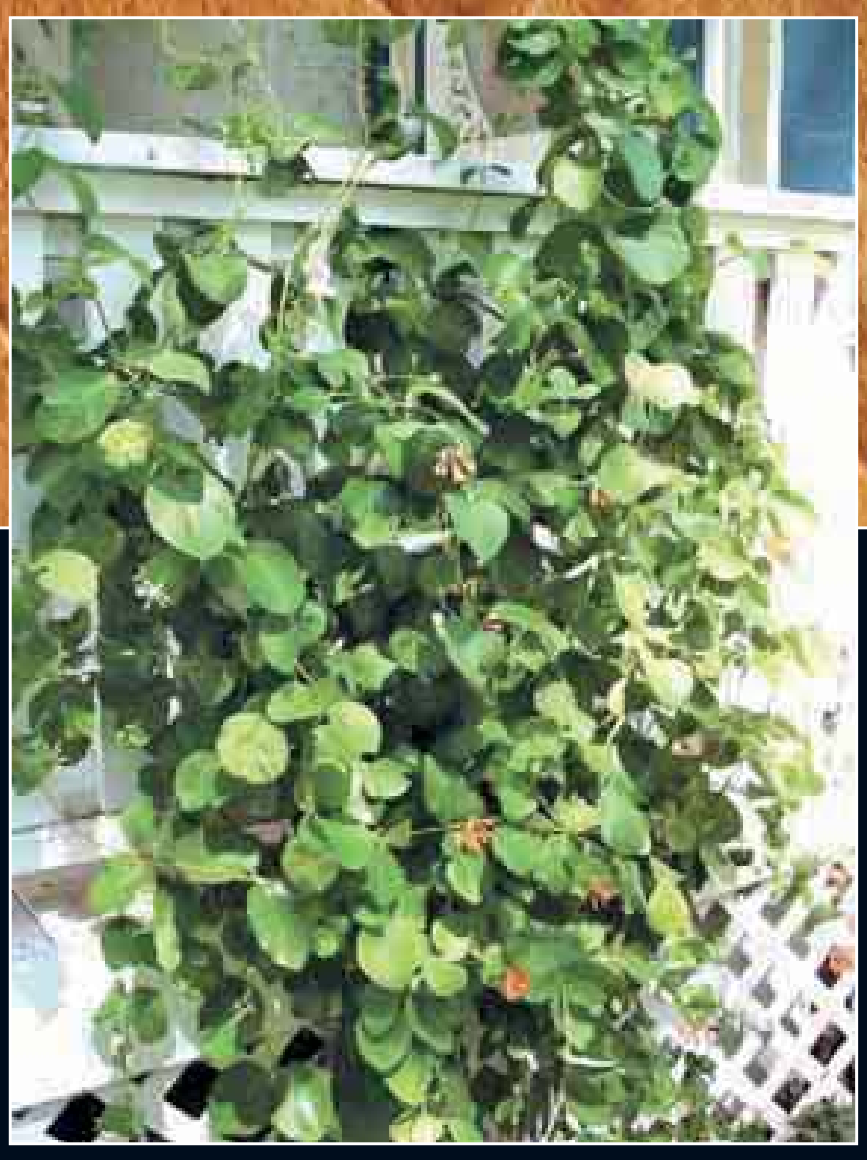

Eğrelti Otu

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Eğrelti otu fosilleri bize evrimsel bir sürecin hiçbir şekilde yaşanmadığını, canlıların ilk var oldukları günden bu yana değişmeden geldiklerini göstermektedir. Resimdeki eğrelti otu fosili de 58 milyon yıl boyunca hiç değişmemiş, evrim geçirmemiştir.

Bitkiler birbirlerinden bağımsız olarak yeryüzünde aniden belirmişlerdir ve bitki türlerinin arasında sözde evrimsel bir bağ bulunmamaktadır. Elbette ki, tek bir bitkiden sayısız çeşitlilikteki bitkilerin ortaya çıkması imkansızdır. Bitkilerin her biri kendi türüne ait farklı özelliklere sahiptir. Renkleri, tatları, şekilleri, üreme biçimleri birbirinden farklıdır, son derece kompleks mekanizmaları vardır. Bu kompleks mekanizmaların, evrimcilerin iddia ettikleri gibi, tesadüfen oluşması mümkün değildir.

Huş Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Huş, *Betulaceae* familyasına dahil olan bitkilere verilen isimdir. Ilıman iklimleri tercih eden huş bitkileri, genelde beyaz veya boz esmer renklidir. Resimde fosilleşmiş şekli görülen huş yaprağı da, milyonlarca yıldır değişmemiş, evrim geçirmemiş, kudret sahibi Yüce Allah tarafından yaratıldığı şeklini muhafaza etmiştir.

Sentinel Butte

Eğrelti Otu

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Bitkilerin hiçbir şekilde evrim geçirmediklerinin delillerinden bir tanesi de resimde görülen eğrelti otu fosilidir. Bitkilerin bir atası olmadığı, tüm bitki türlerinin -evrimsel süreç olmaksızın- aniden yeryüzünde belirdikleri gerçeği, birçok bilim adamı tarafından da dile getirilmektedir. Eğer evrimcilerin iddia ettiği gibi bir sözde ata olsaydı, hem bu ataya ait delillerin ortaya konması hem de bitkilerin bu sözde atadan hangi aşamalardan geçerek farklılaştıklarının açıklanabilmesi gerekirdi. Ancak bugüne kadar somut bulgular ışığında bu açıklamayı yapabilecek bir evrimci çıkmamıştır, bundan sonra da çıkmayacaktır. Çünkü bitkiler Darwinistlerin iddia ettiği gibi bir süreçten geçmemiştir. Tüm bitkileri üstün akıl ve sanat sahibi olan Allah yaratmıştır.

Hanımeli Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Evrim teorisinin bilimsel bulgularla desteklenmediği ve hayali bir hikaye olmaktan öteye gitmediği, pek çok bilim adamı tarafından da ifade edilen bir gerçektir. Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz ve Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde, Darwin'in evrim teorisinin çözümsüz olduğunu şöyle ifade ederler:

"Goodwin'in 1995'te belirttiği gibi, türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir." *(Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", Developmental Biology, vol. 173, article no. 0032, 1996, s. 361).*

Bu sözler, evrimin somut bilimsel bulgular karşısındaki yenilgisinin itirafıdır. Resimdeki 58 milyon yıllık hanımeli yaprağı fosili de, bu yenilgiyi bir kez daha gözler önüne sermektedir.

Huş Yaprağı

Dönem: Senozoik zaman, Paleosen dönemi

Yaş: 58 milyon yıl

Bölge: Sentinel Butte Oluşumu, Kuzey Dakota, ABD

Şu an yeryüzünde 500.000'den fazla bitki çeşidi bulunduğu bilinmektedir. Bu bitkilere ait fosil örnekleri birer birer ortaya çıkarılmakta ve böylece bitkilerin hiçbir şekilde evrim geçirmedikleri, ilk yaratıldıklarından bu yana hiç değişmedikleri delillendirilmektedir. Önemli sayıda bilim adamı da bu gerçeği görmekte ve evrim teorisinin bugün artık geçersiz olduğunu kabul etmektedir. Bunlardan biri de Fransa Jeoloji Topluluğu başkanlarından Paul Lemoine'dir. Lemoine, evrimci açıklamaların zoologlar için de botanikçiler için de yetersiz olduğunu, diğer bir deyişle bu bilim dallarının evrimi kabul etmediğini şöyle ifade etmektedir:

"Evrim teorileri ile araştırma yapmayı seven gençlerimiz kandırıldı. Bütün dünyanın öğrenmeye devam ettiği bir dogma oluşturuldu. ***Zoologlar ya da botanikçiler yapılan hiçbir açıklamanın yeterli olmadığını saptamıştır... Bu özetten şu sonuç çıkmaktadır ki, evrimin gerçekleşmiş olması imkansızdır."*** *(Introduction: De (Evolution), Encyclopedie Française, Vol.5 (1937) s. 6)*

Üzerinde bulunduğu taşın her iki yüzeyinde de izi görülen bu fosil, çift parçalı bir fosildir.

Sabun Ağacı Yaprağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Resimde görülen 95 milyon yıllık sabun ağacı yaprağı fosili evrimcilerin açıklayamadıkları bir başka yaratılış delilidir. Bulunan her yeni fosil Yaratılış gerçeğini bir kez daha tasdik etmekte ve evrimcilerin içinde bulundukları büyük çıkmazı daha da aşılamaz hale getirmektedir. Fosil kayıtlarının evrimciler için ne kadar büyük bir endişe kaynağı olduğunu, evrim teorisinin önemli kuramcılarından Douglas Futuyma şöyle dile getirmektedir:

"Fosil kayıtlarının aşamalı gelişim için çok az delil ortaya koyduğu inkar edilemez. Pek çok canlı grubunun kökeni halen kaydedilememiştir." *(Futuyma, D., Science on Trial: The Case for Evolution, 1983, p. 190-191)*

Nammoura, Lübnan

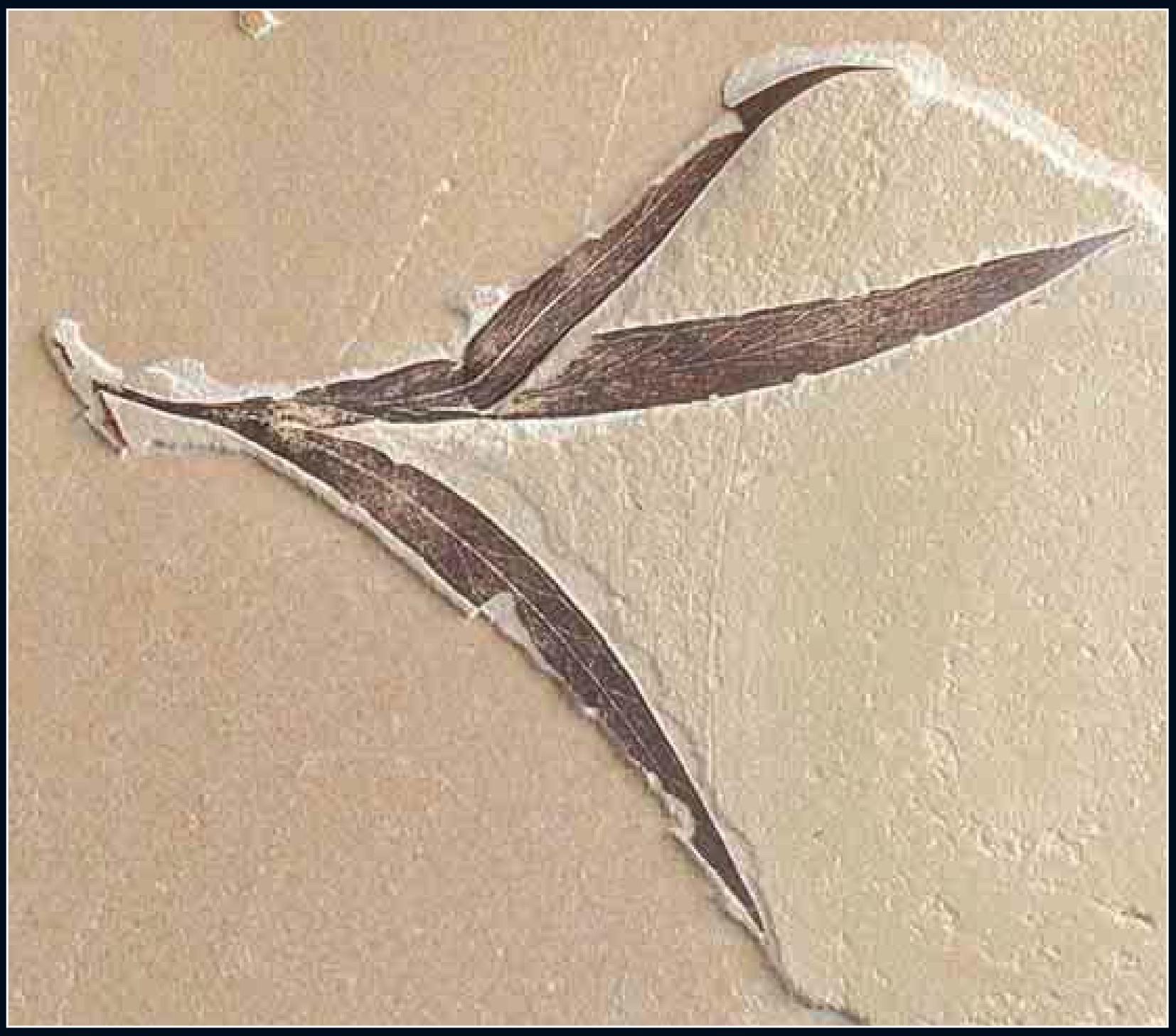

Sabun Ağacı Yaprağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Bugüne kadar elde edilen hiçbir fosil, sabun ağaçlarının sözde evrimsel sürecini göstermemiştir. Çünkü tüm sabun ağacı fosilleri, günümüzde yaşayan sabun ağaçlarıyla aynı özelliklere sahiptir. Evrimciler, sadece sabun ağaçlarının değil, hiçbir canlının hayali evrim sürecini ve sözde ortak atasını gösteremezler. Çünkü fosil bulgularına göre tüm canlı türleri yeryüzünde birden bire ortaya çıkmış, yani yaratılmıştır. Evrimci Douglas Futuyma, fosillerin gösterdiği bu gerçeği şu sözleriyle teyit eder:

"Büyük canlı gruplarının önemli bir bölümü, atalarından geliştiklerini gösteren herhangi somut delil olmadan, kayalarda aniden belirir... Bu nedenledir ki, ona en çok ihtiyaç duyduğumuz konuda, yeni büyük canlı gruplarının kökeni gibi, fosil kayıtları yetersiz kalır." *(Futuyma, D., Science on Trial: The Case for Evolution, 1983, p. 82 - 83)*

Futuyma'nın, fosil kayıtlarının yetersiz kaldığı iddiası da gerçeği yansıtmayan, evrimcilerin kendilerini avutmak için ortaya attıkları bir hikayeden ibarettir. Bugüne kadar 250 bin farklı canlı türüne ait milyarlarca fosil örneği çıkarılmıştır, ama içlerinden bir tanesi bile evrim masalını desteklememektedir.

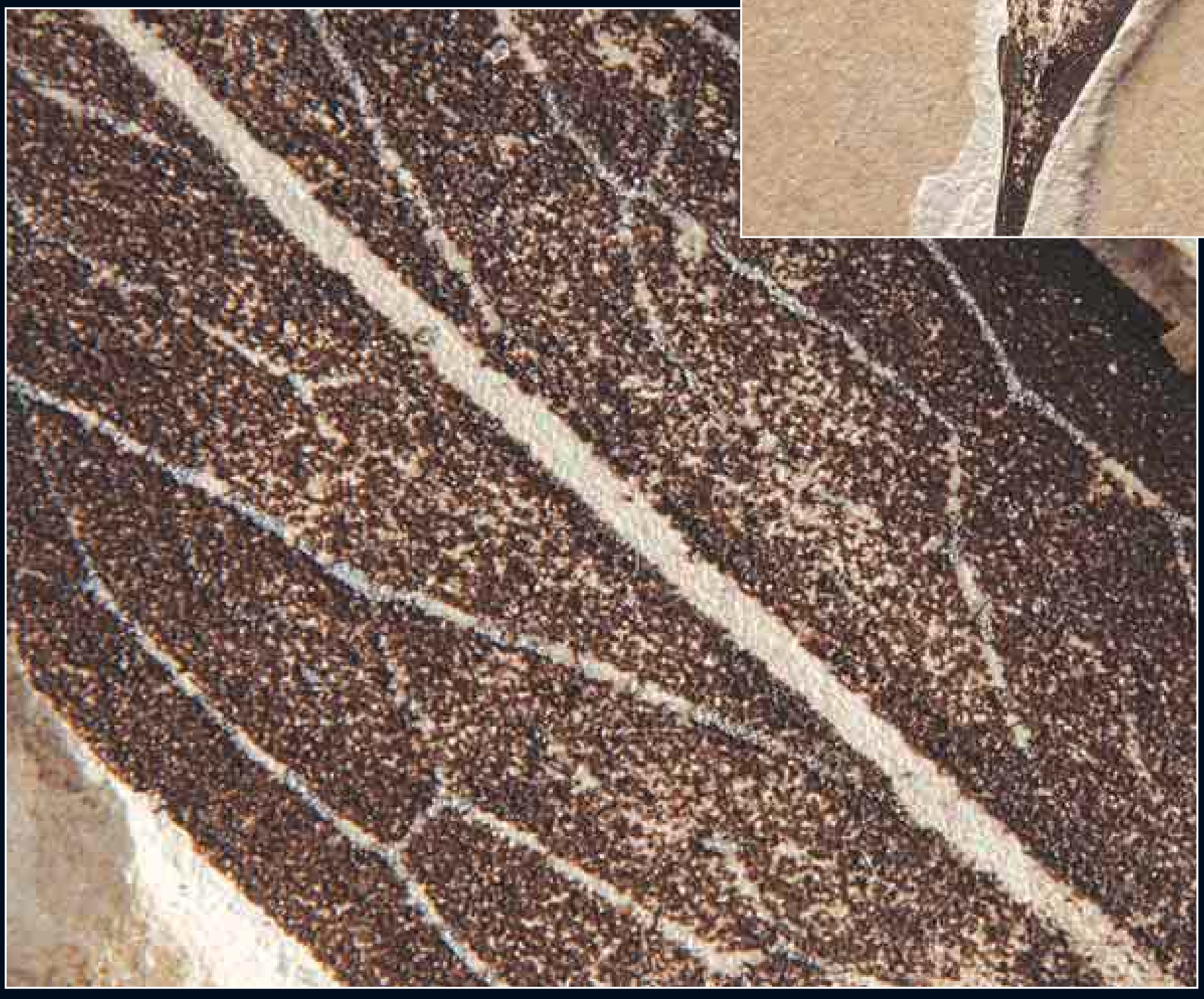

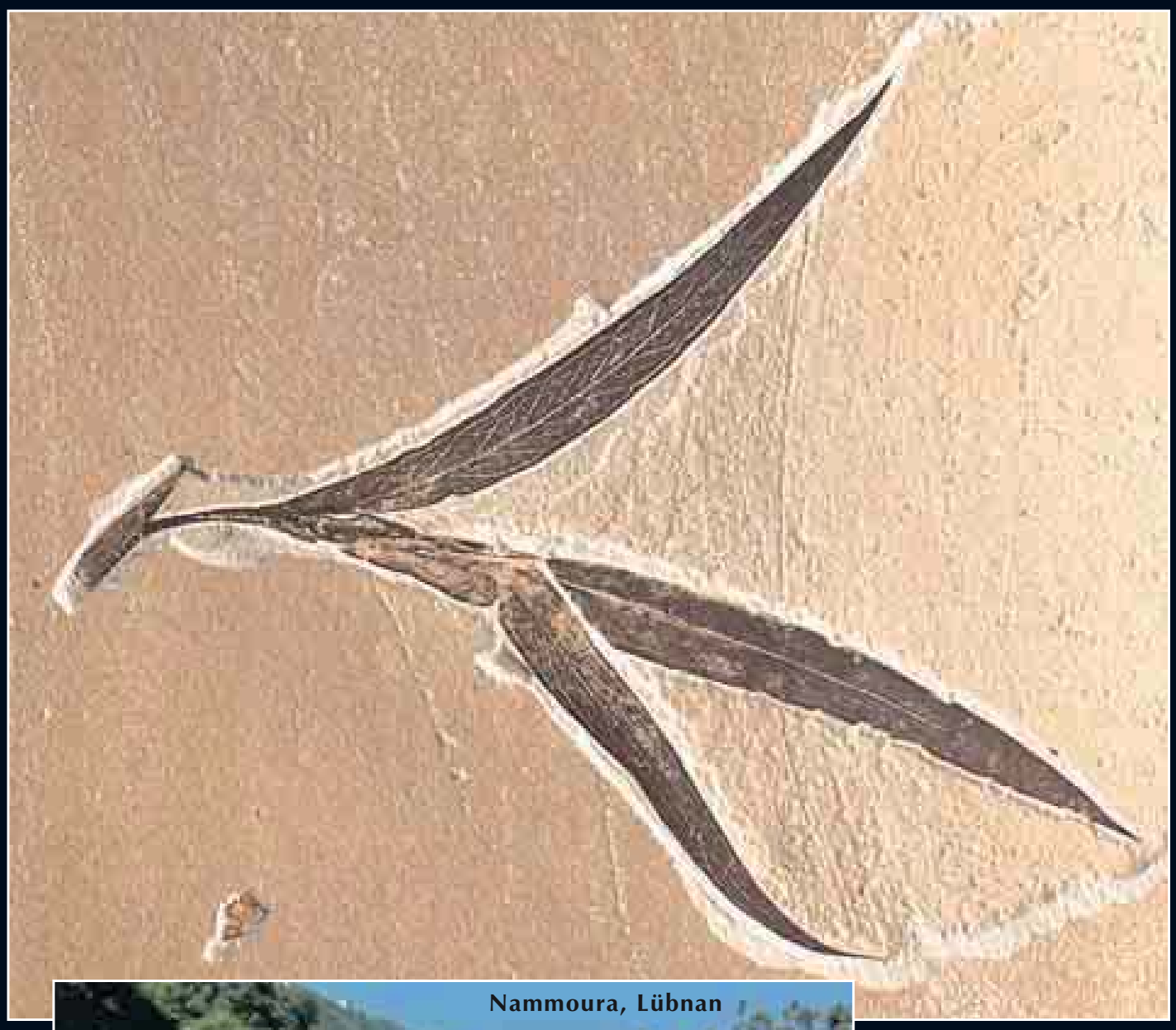

Nammoura, Lübnan

Sabun Ağacı Yaprağı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase Dönemi

Yaş: 95 milyon yıl

Bölge: Lübnan

Diğer tüm bitkiler gibi sabun ağaçları da her zaman sabun ağacı olmuşlardır. Fosil araştırmaları sırasında elde edilen örnekler bu gerçeği delillendirmektedir. Bulunan sabun ağacı fosilleri, bu bitkinin günümüzdeki örnekleriyle 95 milyon yıl önce yaşamış olanları arasında hiçbir fark olmadığını göstermektedir. Bu durum, bitkilerin evrimi iddiasını ortadan kaldırmaktadır.

Eğrelti Otu

Dönem: Paleozoik zaman, Karbonifer dönemi

Yaş: 354 – 292 milyon yıl

Bölge: ABD

Bitkilerin hiçbir zaman evrim geçirmediğinin kanıtlarından biri de, fosil kayıtlarında sıkça örneklerine rastlanan eğrelti otlarıdır. Bugüne kadar eğrelti otlarının sözde atası kabul edilebilecek hiçbir fosil bulunmamıştır. Fosil kayıtlarının gösterdiği bilgilerden biri, eğrelti otlarının aniden ortaya çıktığı, yani yaratıldığıdır. Diğer bir bilgi ise aradan geçen yaklaşık 300 milyon yıla rağmen hiç değişmedikleri, başka bir bitkiye dönüşmedikleridir. Yaklaşık 300 milyon yıldır aynı kalan eğrelti otları, evrimin hayal ürünü bir hikayeden ibaret olduğunu açıkça göstermektedir.

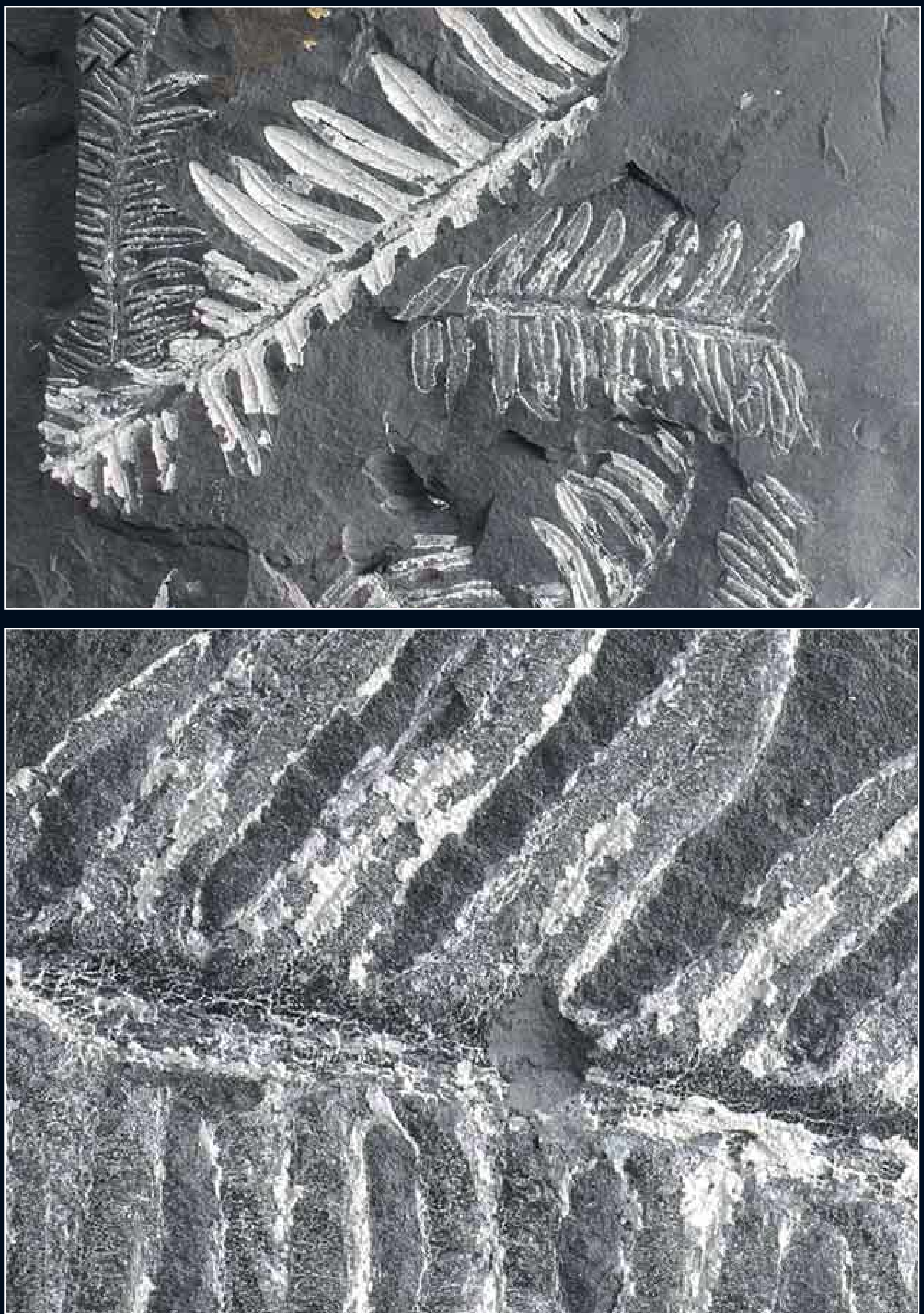

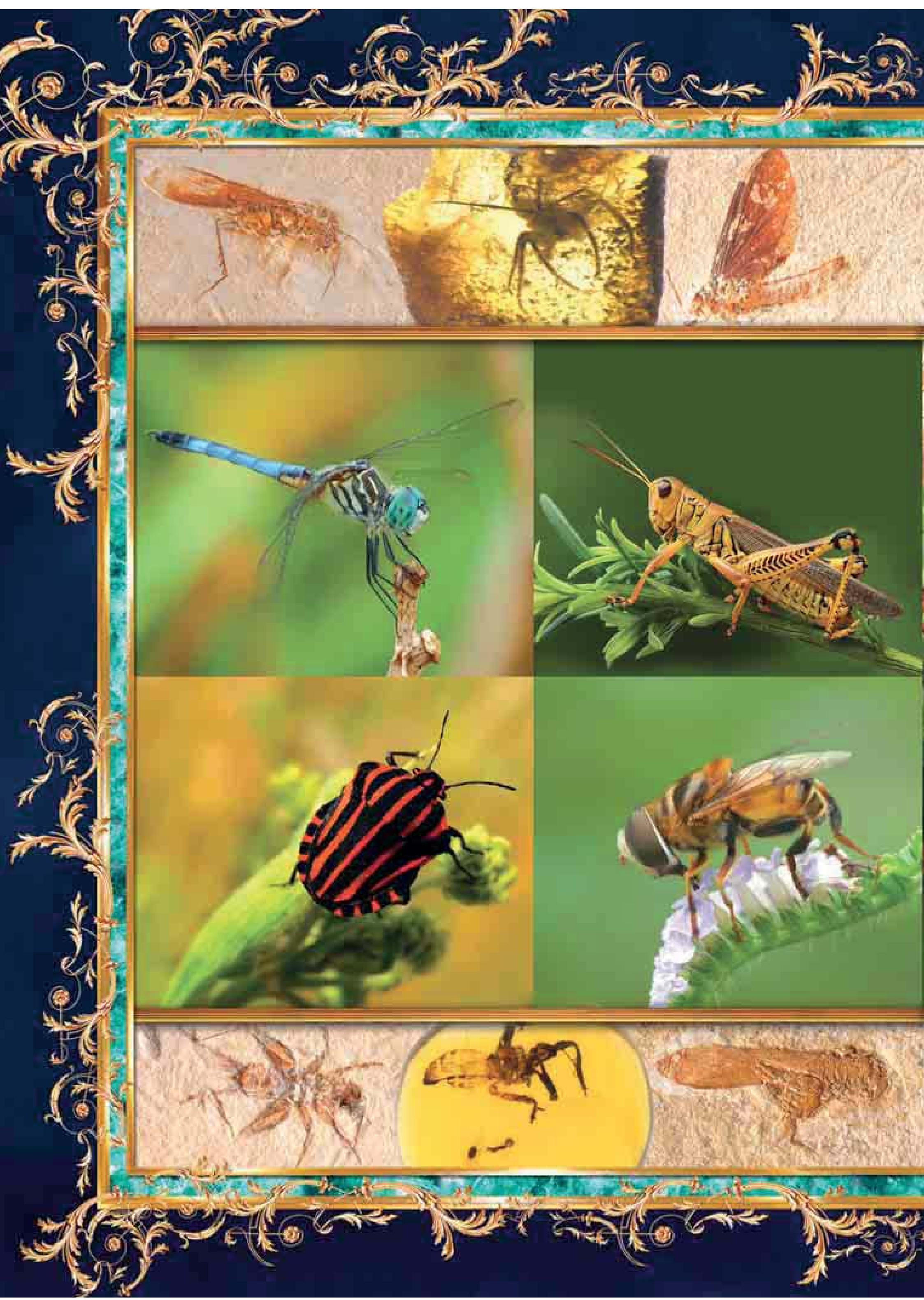

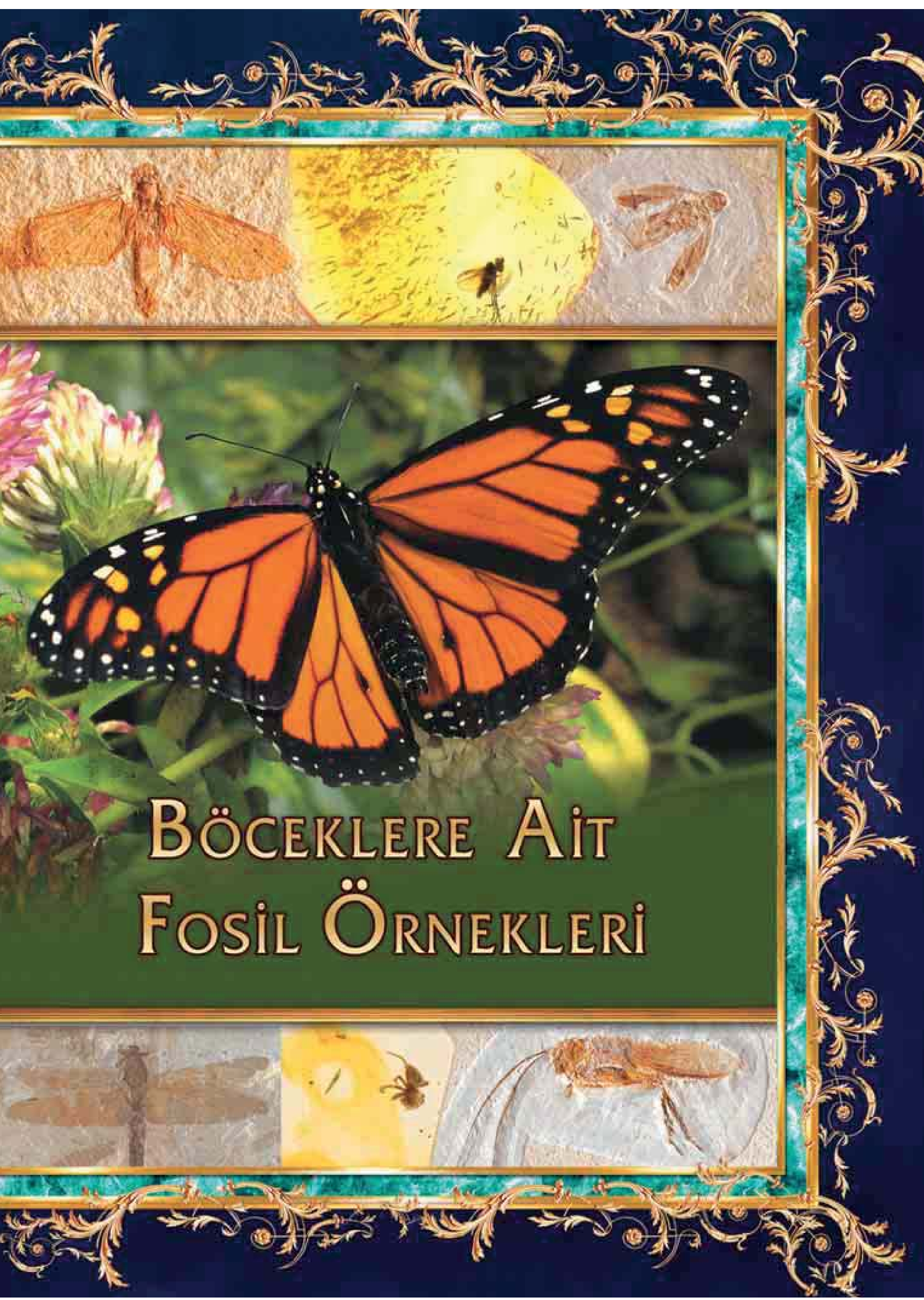
Böceklere Ait
Fosil Örnekleri

Karınca

Dönem: Senozik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Evrimciler, karıncaların 80 milyon yıl önce yaban arılarından türediklerini, 65 - 40 milyon yıl önce aniden sözde "kendi iradeleriyle" sosyalleşmeye başladıklarını ve böceklerin evriminin en üst basamağını oluşturduklarını iddia ederler. Eğer evrimcilerin bu iddiaları doğru olsaydı, resimde gördüğünüz 50 milyon yaşındaki karınca fosilinin günümüzdeki karıncalardan çok farklı olması, bir başka böcekle karınca arası garip bir canlı olması gerekirdi. Ya da bugün sahip olduğu uzuvlarının pek çoğunun eksik veya yarım olması lazımdı. Fakat amberdeki karınca ile günümüz karıncaları arasında hiçbir fark yoktur ve bu durum evrimcilerin iddialarını geçersiz kılmaktadır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Sıçrayan örümceklerin özelliği, ağ kurup beklemek yerine avını sıçrayarak yakalamasıdır. Bu örümceklerin mekanizmaları o kadar mükemmeldir ki, yarım metre uzağından uçan bir böceği sıçrayarak havada yakalayabilir. Örümcek, şaşırtıcı sıçrayışını, hidrolik basınç ilkelerine göre çalışan sekiz bacağı sayesinde yapar.

Bu şaşırtıcı özelliğe tarihin ilk gününden beri var olan tüm sıçrayan örümcekler sahiptir. Hiçbiri bu özelliği aşama aşama kazanmamış, hepsi bu özellikle birlikte yaratılmıştır. Resimde görülen 50 milyon yaşındaki, günümüzdeki örneklerinden hiçbir farkı olmayan, sıçrayan örümcek de bu gerçeğin kanıtıdır.

Kelebek Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Tırtıl olarak da bilinen kelebek larvaları yumurtadan çıktıklarında ilk besinleri, içinden çıktıkları yumurtadır. Larva süresi, kelebeklerin türlerine göre farklılık gösterir. Tarih boyunca var olan tüm kelebekler ve larvalar aynı özelliklere sahip olmuştur. Resimde görülen ve günümüzdeki kelebek larvalarından hiçbir farkı olmayan 50 milyon yıllık larva da bu gerçeği teyit etmektedir.

Archaeognatha (Tüylü Kuyruk)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Tüylü kuyruklular *(Thysanura)* takımı içinde, *Archaeognatha* alt takımını oluşturan bu böcekler, genellikle taşlık yerlerde yaşarlar. On milyonlarca yıldır özelliklerini hiç değiştirmeden varlıklarını devam ettirmektedirler.

Bulunan her yeni fosil, Darwinistlerin içinde bulunduğu açmazı biraz daha büyütürken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu yeniden göstermektedir. *Archaeognatha* gibi sayısız canlı evrimi reddetmekte, yaratıldıklarını söylemektedir.

Resimdeki üç böcekten sadece yanlarda bulunan ikisi karınca, ortadaki ise bir sıçrayan örümcektir. Aralarındaki fark örümceklerin karıncalardan bir çift fazla bacaklarının bulunmasıdır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Bazı sıçrayan örümcek türleri aynı zamanda çok iyi birer kamuflaj ustasıdır. Örneğin *Myrmarachne* türü sıçrayan örümcekler karınca taklidi yapar. Üstelik sadece görünümleriyle değil davranışlarıyla da karıncaları taklit eder. Karıncalardan iki ayak fazlası olan örümcek, bu iki ayağını anten gibi havaya kaldırarak karıncaların altı ayaklı görünümünü taklit eder. Peki bu örümcek hem kendi görünümünü, hem karıncaların görünümünü teşhis edip, aradaki farkı nasıl ortadan kaldırabileceğini hangi akılla planlamaktadır? Üstelik bu kabiliyete bundan on milyonlarca yıl önce yaşamış olanlar da aynı şekilde sahiptir. Darwinistlerin evrim mekanizmalarıyla bu durumu açıklayabilmeleri mümkün değildir. Hiç şüphesiz diğer tüm canlılar gibi örümcekler de Allah'ın ilhamıyla hareket etmekte, Allah'ın onlara bahşettiği özellikleri kullanmaktadır.

Sıçrayan Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Görünümleri, yapıları, yetenekleri ve bütün uzuvlarıyla tüm sıçrayan örümcek türleri var oldukları ilk günden beri aynıdır. Sıçrayan örümceklerin çok sayıda farklı aşamadan geçerek bugünkü hallerini aldıklarına dair hiç fosil örneği yokken, milyonlarca yıldır aynı olduklarını gösteren sayısız fosil vardır. Bunlardan biri de resimdeki 50 milyon yıllık amber içinde sıçrayan örümcek fosilidir.

Sinek

Çarpılı örümcek

Çarpılı Örümcek ve Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Araneidae familyasına dahil olan bu örümceklerin sırtlarında beyaz benekler bulunur. Bir diğer önemli özellikleri ise yuvarlak ağ örüyor olmalarıdır. Resimde amber içinde görülen örümcek ve sinek 50 milyon yaşındadır. Bu canlılar on milyonlarca yıldır değişmeyen yapılarıyla, evrim teorisine meydan okumaktadır.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Gnaphosidae familyasına dahil olan resimdeki örümcek fosili 50 milyon yıllıktır. Bugün yaşayan örneklerinden hiçbir farkı bulunmamaktadır. Bu farksızlık, Darwinist mantıklarla açıklanamaz. Eğer Darwinist mantıklar geçerli olsaydı söz konusu canlıların aradan geçen 50 milyon yıl içinde değişe değişe bambaşka canlılara dönüşmüş olması gerekirdi. Ama böyle bir değişim yaşanmamıştır. Yaşanması da mümkün değildir, çünkü canlılar herhangi bir evrimsel süreçten geçmemiştir.

Kabuk Biti

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Burma

Kabuk bitleri, *Psocoptera* takımına dahil olan canlılardır. Bilinen en eski fosilleri Permiyen dönemine (290 – 248 milyon yıl) aittir. Resimdeki kabuk biti ise bundan 100 milyon yıl önce, Kretase döneminde (144 – 65 milyon yıl) yaşamıştır. Kanatları, gözleri, diğer tüm uzuv ve organlarıyla yüz milyonlarca yıldır eksiksiz olarak varlığını devam ettiren kabuk bitleri, evrimcilerin hayal ürünü senaryolarını geçersiz kılmaktadır.

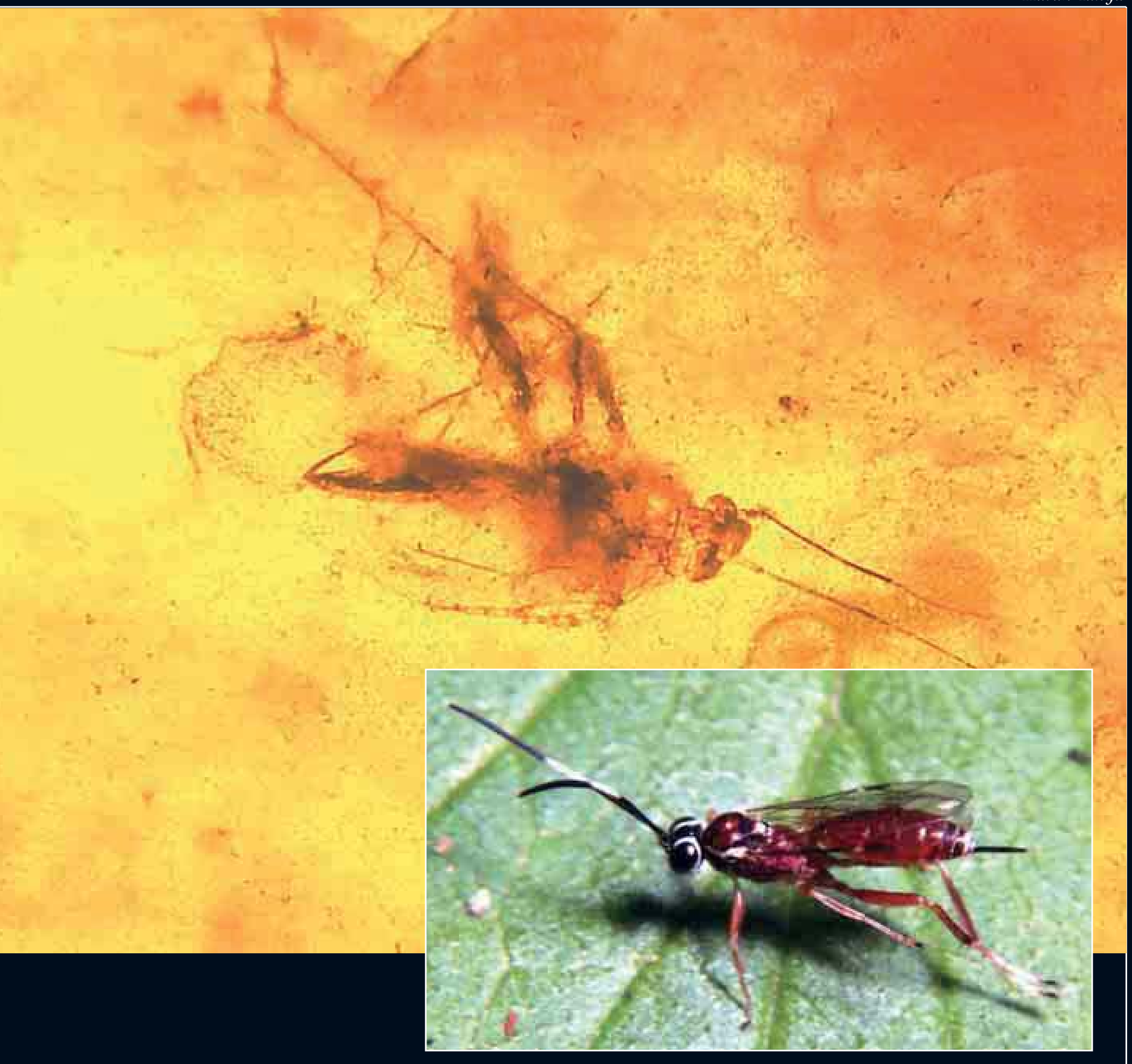

Yaban Arısı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Burma

Darwinistlerin tüm beklentilerine ve uğraşlarına rağmen, fosil kayıtları umdukları delili kendilerine sağlamamıştır. Elde edilen her fosil canlıların var oldukları müddetçe hiç değişmediklerini ortaya koymakta ve canlı türleri arasında herhangi bir evrimsel geçiş gözlenmemektedir. Bu gerçek, Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde Jeoloji Bölümü Başkanlığı yapmış olan David M. Raup tarafından şöyle ifade edilir:

"Fosil kayıtları Darwin'i şaşırtmıştı… Şu anda biz Darwin'den yaklaşık 120 yıl sonrasındayız ve fosil kayıtları hakkında bilgimiz büyük oranda artmıştır. Elimizde çeyrek milyon fosil türü bulunmaktadır, ancak durum pek fazla değişmemiştir. Evrim kaydı, hala şaşırtıcı şekilde sarsıntılıdır…" *(David M. Raup, Conflicts Between Darwin and Paleontology, Field Museum of Natural History Bulletin, Vol. 50, No. 1, Ocak, 1979, s. 25)*

Gal Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Burma

Üstün uçuş teknikleri ve göz yapılarıyla sinekler evrimciler için önemli bir çıkmazdır. Kanatlar ve göz gibi kompleks yapıların kademeli oluşumla açıklanması mümkün değildir. Bugüne kadar kanatları kısmen oluşmuş herhangi bir sinek türünün fosiline rastlanmamıştır. Elde edilen her sinek fosili kanatlarıyla, görme sistemiyle ve diğer tüm yapılarıyla tamdır. Bu gerçek evrimcileri derin bir sessizliğe mahkum etmektedir. Çünkü bu bulguların anlamı, canlıların evrim geçirmediği, Allah tarafından yaratıldığıdır.

Suikatsçı Böcek

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Hemiptera adı verilen takımın altındaki böcek türleri tahta kurularını, tıs böceklerini ve yarım kanatlıları kapsamaktadır. Resimdeki suikastçı böcek de bu takıma dahil olan canlılardan biridir. Bu böcekler incelendiğinde, 25 milyon yıllık resimdeki fosilden bir farklarının olmadığı görülür. Bu durum, böceklerin evrimi hikayesini tamamen çürütmektedir. Darwinistlerin iddia ettikleri gibi böcekler evrim geçirmemişlerdir. Yüce Rabbimiz tüm canlıları farklı türler halinde yaratmıştır. Böcekler de bu türlerden biridir ve bu örnekte de görüldüğü gibi milyonlarca yıldır hiçbir değişikliğe uğramamışlardır.

Bir Tür Bitki Böceği (Dascillidae)

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Resimdeki bitki böceği *Dascillidae* familyasına dahil bir canlıdır. Bu familya altında 15 cins ve yaklaşık 80 türün yaşadığı tahmin edilmektedir. Resimdeki böcek ise, 25 milyon yıllık olup günümüzdeki benzerleriyle tamamen aynı özelliklere sahiptir. Bu canlı, evrimcilerin iddia ettikleri 'böceklerin evrimi' safsatasını tamamen ortadan kaldırmaktadır.

Hamam Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Amberin içinde birlikte fosilleşen bu iki canlı 25 milyon yıl önceden günümüze ulaşmıştır. Dikkatle incelendiğinde gerek hamam böceğinin günümüzdeki benzerlerinden farksız oldukları görülür. Fosil kayıtları hamam böceklerinin hiçbir değişim geçirmeksizin bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Son derece kompleks sistemlere ve özelliklere sahip olan bu canlının herhangi bir ara aşamadan geçmeden var olması, Allah'ın yaratışının delillerindendir.

Evrimci bir yayın olmasına rağmen, *Focus* dergisi, hamam böceklerini örnek vererek, fosillerin evrim teorisine vurduğu darbeyi açıkça itiraf etmektedir:

"... Teoride, değişen çevre koşulları, düşman türler, türler arası rekabet gibi çeşitli baskı unsurlarının doğal seçime neden olması, mutasyona uğramış avantajlı türlerin seçilmesi ve bu türlerin, bu kadar uzun zaman içinde çok fazla değişikliğe uğraması gerekiyordu. AMA GERÇEKLER BÖYLE DEĞİL. Söz gelimi, hamam böceklerini ele alalım. Çok hızlı ürüyorlar, ömürleri de kısa, ama yaklaşık 250 milyon yıldan beri aynılar. Daha çarpıcı bir örnek ise archaebakteriler. Tam 3.5 milyar yıl önce, dünya henüz çok sıcakken ortaya çıktılar, günümüzde de Yellowstone Milli Parkı'ndaki kaynar sularda yaşamaya devam ediyorlar." *(Focus, Nisan 2000)*

Teke Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Cerambycidae familyasına dahil olan bu böceklerin en önemli özelliklerinden biri, bedenlerinden kat kat uzun olan ve teke boynuzunu andıran kavisli antenleridir. Asya'da yaşayan bazı türlerde antenlerin 22 cm.'ye kadar ulaştığı bilinmektedir.

Amber içinde fosilleşmiş bu canlılar, adeta milyonlarca yıl önceden gelerek, evrim teorisinin geçersizliğini ilan etmektedir. Fosil kayıtlarının günümüzde neredeyse tamamlanmış olması, evrimci paleontologlar açısından büyük bir hayal kırıklığıdır. Çünkü sayısız fosil elde edilmesine rağmen, içlerinden Darwinizm'e delil olabilecek bir tane bile fosil çıkmamıştır. Üstelik elde edilen fosiller, evrime bir delil sunmamalarının yanı sıra, öne sürülen sahte delilleri de ortadan kaldırmaktadır. Yani fosil araştırmaları, Darwin'in ve onu izleyen evrimcilerin beklentilerini değil, hiç beklemedikleri bir gerçeği, Yaratılış gerçeğini sunmuştur.

Tenebrio (Un Kurdu)

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Tenebrionidae (siyah kınkanatlılar) familyasına dahil olan bu canlı aslında bir tür larvadır. Bu familyadaki böceklerin larvaları tarım zararlısı olan canlılardır. Örneğin resimdeki fosili görülen un kurdu en bilinen tarım zararlılarından biridir.

Bundan 25 milyon yıl önce yaşayan un kurtlarıyla günümüzdekiler arasında hiçbir fark olmadığını ortaya koyan resimdeki amber, evrimi yalanlayan bulgulardan biridir. Canlıların evrim geçirmediğini, tüm canlıların başlangıçta farklı türler halinde ve kompleks canlılar olarak bugünkü halleriyle yaratıldıklarını ispatlayan önemli bir delildir.

Tırtıl

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Darwin gelecekte yapılacak fosil araştırmalarından çok umutluydu. Ne var ki onun döneminin üzerinden 150 yıla yakın süre geçmesine rağmen yapılan araştırmalarda Darwin'in beklediği ara geçiş formlarına hiç rastlanmadı. Bu süre boyunca bulunan tüm fosiller, tesadüften kaynaklanan bir karmaşanın değil, Allah'ın yaratışının delili olan mükemmel bir düzenin göstergesiydi. Teoriye en büyük darbeyi fosiller indirdi. Resimde görülen 25 milyon yıllık tırtıl, günümüzdeki tırtıllara olan tıpatıp benzerliğiyle, Darwinizm'i geçersiz kılan fosillerden biridir.

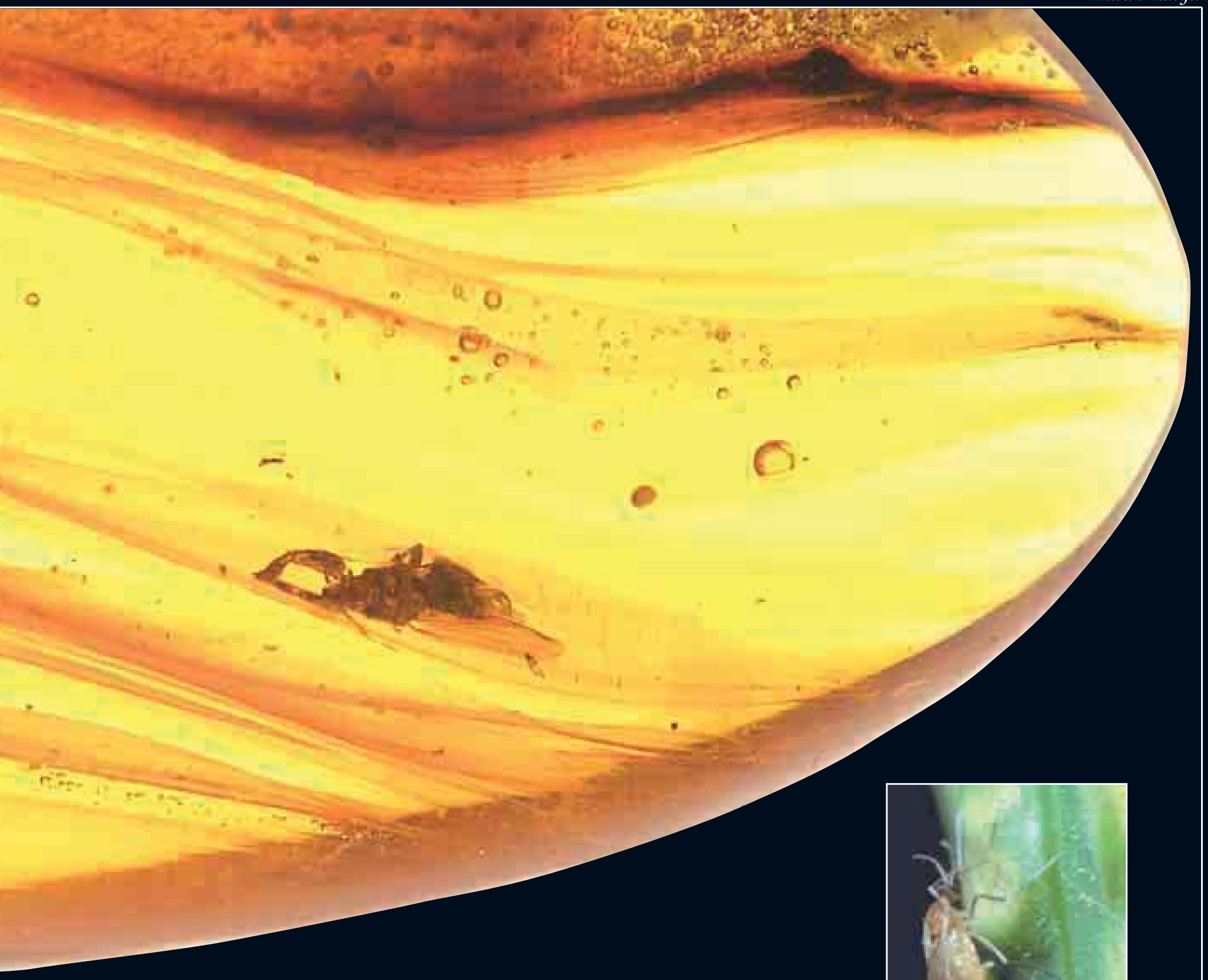

Enicocephalid

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Evrimciler, tüm canlı türlerinin birbirlerinden meydana geldiklerini, türler arasında varsaydıkları dönüşümün sürekli olarak devam ettiğini iddia etmektedirler. Oysa böyle bir sürekli değişim, mutlaka sayısız ara formun yaşamış olmasını, dolayısıyla varsayılan sözde evrimsel gelişimin fosil kayıtlarında izlenebilir olmasını gerektirir. Ancak ne ortada böyle bir ara form mevcuttur ne de sözde evrimsel gelişimi fosil kayıtlarında izleyebilmek. Örneğin resimde görülen *Heteroptera* takımına dahil olan *Enicocephalid*, günümüzdekilerin tamamen aynısıdır. 25 milyon yıl boyunca bu böcekler hiç değişmeden varlıklarını devam ettirmişlerdir. Bu durumda söz konusu canlıların evriminden de söz etmek mümkün değildir.

Amfipot

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Genel görünümleriyle tesbih böceklerini andıran amfipotlar (tırnaksılar), bilinen iki alt takımla temsil edilirler. Daha çok denizlerde ve tatlı sularda, bazı türleri de nemli ve sıcak karalarda yaşarlar. Kıyıda yaşayanların en önemli özelliklerinden biri, yön bulma duyularının çok güçlü olmasıdır.

Evreni, galaksileri, bunların olağanüstü dengelerini, Dünya üzerinde yaşamı, bildiğimiz veya bilmediğimiz birbirinden çeşitli canlıları, bunların yaşam şekillerini, insanı, her canlının sahip olduğu tek bir DNA'da görev alan tek bir enzimi, yeryüzündeki milyarlarca ağaçtan sadece bir tanesinin üzerinden düşen tek bir yaprağı, bu yaprağın üzerindeki tek bir mikroorganizmayı, bu mikroorganizmanın fotosentez yapan organellerini yaratan, bunların tümünü bilen, bunları her an kontrolü altında tutan Allah'tır. Yüce Allah için, kuşkusuz dilediği bir zamanda, tek bir an içinde birbirinden çeşitli sayısız canlıyı yaratmak çok kolaydır. Resimdeki 25 milyon yıllık amfipot da Rabbimiz'in üstün yaratışının delillerinden biridir.

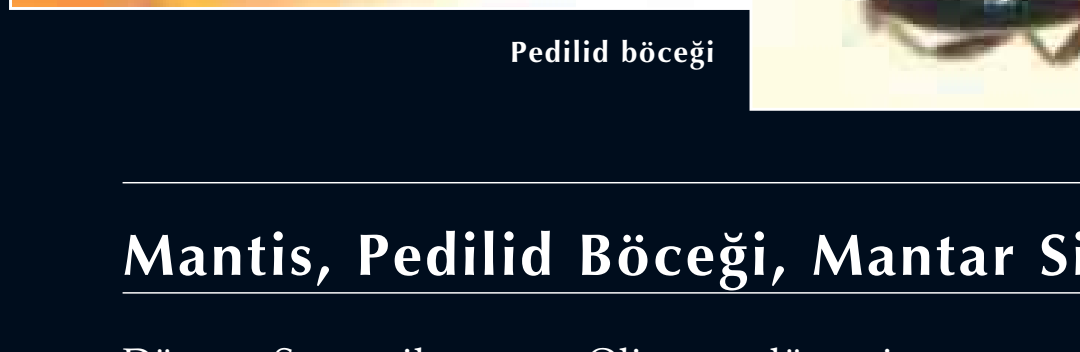

Pedilid böceği

Mantis

Mantis, Pedilid Böceği, Mantar Sivrisineği

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Bu amber içinde aynı anda fosilleşmiş üç farklı böcek bulunmaktadır. Hepsinin yaşı 25 milyon yıldır. Bugünkü benzerleriyle tamamen aynı özelliklere sahip olan bu böcekler, diğer bütün canlılar gibi, evrimin hayali bir süreç olduğunun ispatıdır. Tüm canlıların yapıları, kusursuz birer yaratılış harikasıdır, benzersiz birer sanat eseridir. Bu eserlerin sahibi, bütün varlıkların Yaratıcısı, alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. Rabbimiz bir şeyi dilediği an, onun için emri yalnızca "Ol" demesidir.

Mantar sivrisineği

Ağaç Kabuğu Biti

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Ağaç kabuğu bitleri *Psocoptera* takımına dahil olan canlılardır. Resimdeki 25 milyon yıllık fosil, ağaç kabuğu bitlerinin tarih boyunca hep aynı şekilde var olduklarını, evrimleşmediklerini ve ilkel bir atadan gelmediklerini ispatlamaktadır. Evrimciler bu gerçeği göz ardı etmekte ısrarcı oldukları müddetçe, olmayan ara geçiş formlarını aramaya devam edecek, sahtekarlıklarla insanları aldatmayı sürdürecek ve boş bir hayalin peşinden koşarak tüm ömürlerini harcayacaklardır. Ancak tüm bu çabaları, canlıların Yüce Allah'ın eseri olduğu gerçeğini asla değiştirmeyecek ve her geçen gün daha çok insan Darwinizm'in masallarını dinlemekten vazgeçecektir.

Parlak Kınkanatlı (Nitidulidae)

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Nitidulidae (parlak kınkantlılar) familyasına dahil olan böceklerin sadece çiçekler üzerinde yaşayan türleri zararlı olarak kabul edilir. Türlerin büyük çoğunluğu polenler ve bitki öz sularıyla beslenir. Bugün yaşayan parlak kınkanatlıların sahip olduğu tüm özelliklere bundan milyonlarca yıl önce yaşamış olanları da sahiptiler. Fosil bulgularıyla da ispatlanmış olan bu gerçek, söz konusu böceklerin aşama aşama oluşmadıklarının yani evrim geçirmediklerinin göstergesidir.

Çekirge

Dönem: Senozoik zaman, Oligosen dönemi

Yaş: 25 milyon yıl

Bölge: Dominik Cumhuriyeti

Darwin hayattayken, mevcut fosil bulgularının teorisini doğrulamadığının farkındaydı. Ancak ilerleyen tarihlerde fosil sayısının artacağını ve bulunacak fosiller içinden mutlaka teorisini destekleyecek bulgular elde edileceğini düşünüyordu. Darwinistler de Darwin'in bu ön görüsüne kayıtsız şartsız inanmışlardı. Ancak elde edilen her yeni fosille, hem Darwin'in ön görüleri yalanlandı hem de Darwinistlerin bütün umutları suya düştü. Canlılığın evrim geçirdiğini gösteren hiç fosil bulunmadı. Bulunan her fosil, Yaratılış'ın reddedilemez bir gerçek olduğunu ortaya koydu. Bunlardan biri de resimdeki 25 milyon yıllık çekirge fosilidir.

Kambur Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimdeki kambur sinek, bundan 45 milyon yıl önce yaşamıştır. Şu an dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan türdeşleriyle tamamen aynı özellikleri göstermektedir. Bu da evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının önemli delillerinden biridir. Kuşkusuz Allah için, şu an yeryüzünde var olan canlıların tümünü, evreni, gezegenleri ve daha nicesini, dilediği zaman yok edip dilediği zaman tekrar yaratmak çok kolaydır. Bu, evrimcilerin kavrayamadıkları çok önemli bir gerçektir.

Dans Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Diptera takımının bir başka üyesi de *Empididae* (dansçı sinekler) familyasına mensup olan dans sineğidir. Bir amberin içinde fosilleşen bu canlı, tüm özellikleriyle muhafaza olmuş, böylece yaşayan benzerleriyle hiçbir farkının olmadığı açıkça görülmüştür. Somut bulgular, evrimin hayal ürünü bir senaryo olduğunu ortaya koymuş, teoriyi tamamen geçersiz kılmıştır.

İşçi Karınca

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde görülen işçi karınca *Hymenoptera* (zar kanatlılar) takımına *Formicidae* familyasına dahildir. Açıkça görüldüğü üzere, günümüz işçi karıncalarından farksızdır.

Olaylara objektif bakan ve mantıklı düşünen bir insan için aslında gerçek apaçıktır: Bilimin ulaştığı son noktada evrim teorisinin yeri yoktur. Darwinistler, kendi zihinlerinde oluşturdukları bir hayalin peşinden gitmekte, her türlü bilimsel delile rağmen bu saplantılarından bir türlü vazgeçememektedir.

Dans Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimde Rusya'dan bulunmuş, 45 milyon yıl öncesine ait bir dans sineği fosili görülmektedir. Bu canlı da diğerleri gibi amber içinde fosilleşerek tüm özellikleriyle günümüze ulaşmıştır. Bu haliyle evrimcilerin, Allah'ın kusursuz yaratışı karşısında, her zaman olduğu gibi, ne kadar büyük bir mağlubiyet yaşadıklarını bir kez daha ortaya koymaktır.

Elateridae (Takla Böceği)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Tarihin hiçbir döneminde evrim yaşanmamıştır ve fosiller bunu en güzel şekilde delillendirmektedir. Fosiller, günümüzden milyonlarca yıl önce yaşamış olan canlıların birer yaratılış harikası olduklarını ve Allah'ın üstün gücü ile bir anda, kusursuz şekilde var edildiklerini göstermektedir. Evrimcilerin teorilerini destekleyecek en önemli dayanaklarından biri olmasını umdukları paleontoloji, Yaratılış gerçeğini desteklemiş ve evrim teorisini geçersiz kılmıştır. Resimdeki 45 milyon yaşındaki *Elateridae* fosili de bu gerçeği bir kez daha vurgulamaktadır.

Güve Sineği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Evrimciler tüm arayışlarına ve uğraşlarına karşın, fosil kayıtlarında herhangi bir canlı türünün evrimle ortaya çıktığına dair en küçük bir kanıt dahi bulamamışlardır. Resimdeki 45 milyon yıllık güve sineği amberi de evrimcilerin ne kadar çıkmaz bir yolda olduklarının, boşa çaba sarf ettiklerinin açık bir ispatıdır. Diğer tüm canlılar gibi, güve sinekleri de hep güve sineği olarak yaşamış, başka bir canlıdan türememiş, var oldukları müddetçe evrimsel bir değişim geçirmemişlerdir.

Asalak Yaban Arısı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Rusya

Darwin'in ileride bulunmasını beklediği ara geçiş örnekleri, Darwin'in ardından 150 yıla yakın süre geçmesine rağmen hala bulunamamıştır. Sayısız canlı türünün, herhangi bir evrim süreci olmadan ortaya çıktıkları bilimsel delillerle ispatlanmıştır. Bu kadar delile rağmen teoriyi savunma konusunda cahilce diretmek şiddetli bir ön yargının göstergesidir. Bu konuda evrimcilere sunulabilecek sayısız delilden biri de, 50 milyon yıl önce yaşamış *Braconidae* familyasından olan bu arıdır. 50 milyon yıldır değişmeyen yapısıyla bu canlı, evrimcilerin yanlış yolda olduklarını söylemektedir.

Uzun Bacaklı Sinek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Resimdeki uzun bacaklı sinek gibi, bu kitapta gördüğünüz yüzlerce (ve dünya üzerindeki milyonlarca) fosil, evrim diye bir olayın kesinlikle yaşanmadığının, canlıların dünya üzerinde bir anda kusursuz olarak ortaya çıktığının, yani yaratıldığının apaçık ispatıdır. Tüm evreni ve içindeki canlı cansız tüm varlıkları, yerlerin göklerin ve bu ikisi arasındaki herşeyin sahibi olan Yüce Allah yaratmıştır. Evrimciler bir ön yargıya saplanmış şekilde, büyük bir cahillik içinde bu teoriyi savunmaktadır. Onlara en güzel cevaplardan birini ise fosiller vermektedir. Fosiller hiçbir tartışmaya yer vermeyerek, evrimin bir kandırmaca olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Evrim iddiasının doğru olup olmadığının görülebileceği en önemli ve net bulgulardan biri fosil kayıtlarıdır. Bugüne kadar yeryüzünün oldukça büyük bir alanı kazılıp araştırılmış, milyonlarca fosil bulunmuştur. Bu fosiller içinde, geçmişte evrim yaşandığını gösteren hiçbir örnek çıkmamıştır. Fosil kayıtları, her yönüyle, Allah'ın Yüce Varlığı'nı, mükemmel yaratma sanatını ve üstün kudretini göstermektedir. Amber içindeki 45 milyon yıllık bu örümcek de, Yaratılış gerçeğinin delillerinden olan bir fosildir.

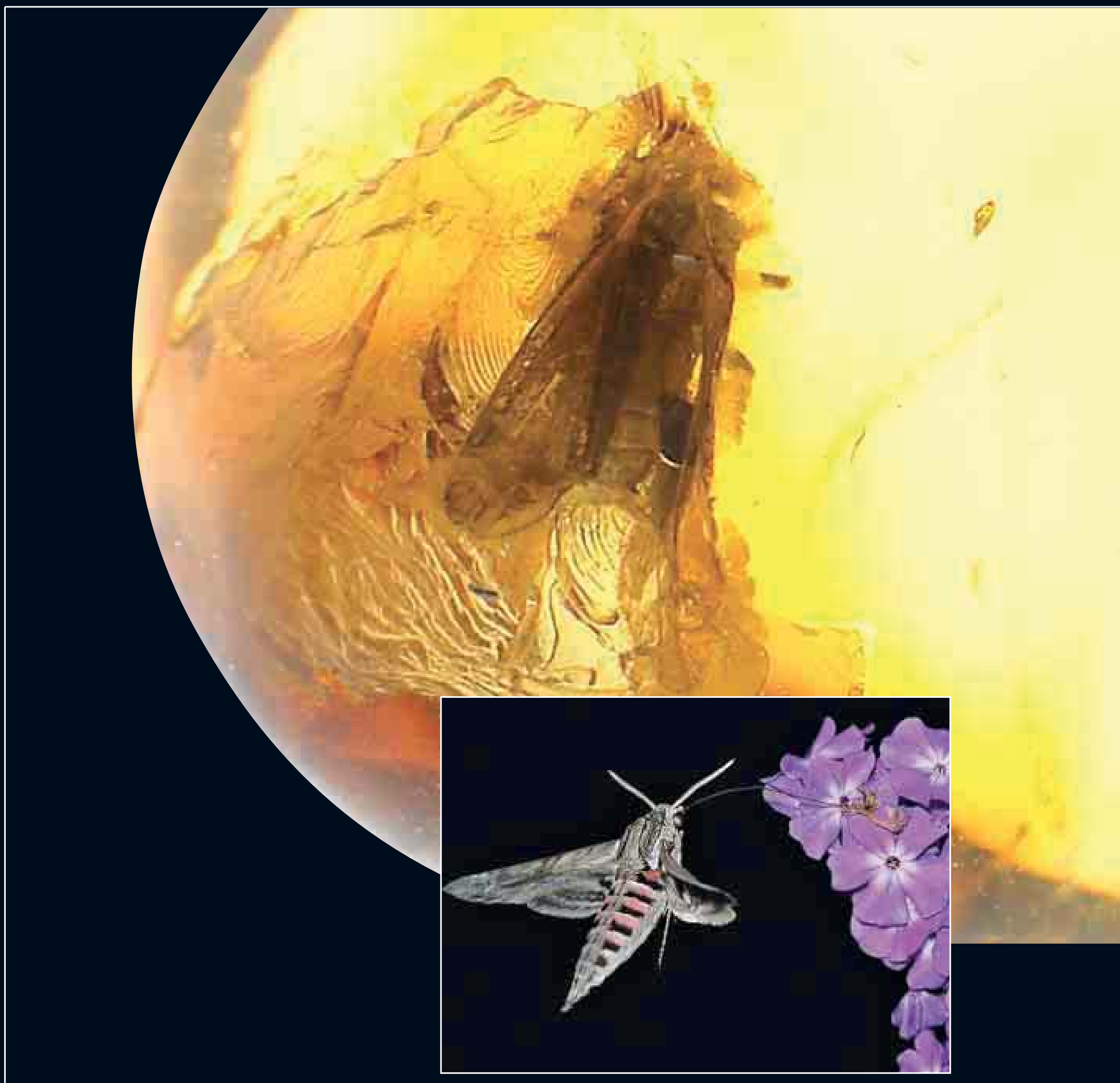

Güve

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Rusya

Bilimin hiçbir dalı, evrim teorisini desteklememekte, aksine sürekli olarak onu çürütecek deliller sunmaktadır. Canlılar evrimleşmemişlerdir. Amberin içinde fosilleşmiş olan bu güve de 45 milyon yıldan beri bu gerçeğin bir ispatı olarak durmaktadır. Yakından incelendiğinde, bugünkü güvelerden hiçbir farkı olmadığı, yani güvelerin de, diğer canlılar gibi, evrim geçirmedikleri anlaşılacaktır. 45 milyon yıl önce yaşayan güveleri de günümüzdekileri de şu anki halleriyle kusursuz olarak yaratan Allah'tır.

Kelebek Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Evrimcilerin yaklaşık 150 yıldır hikayesini anlatıp durdukları "evrim süreci" bir hayaldir. Evrim yaşanmamıştır. Canlılar evrimleşerek gelişim göstermemişler, birbirlerinden dönüşerek türleri meydana getirmemişlerdir. Evrim teorisinin "tek bir iddiası" bile bilimsel olarak kanıtlanmamıştır. Darwinizm, en büyük dayanağı ve en önemli şahidi olması gereken fosil kayıtlarından "tek bir delil" getirememiştir. Aksine 50 milyon yıllık kelebek larvası fosili gibi, tüm fosiller evrimi yerle bir etmişlerdir.

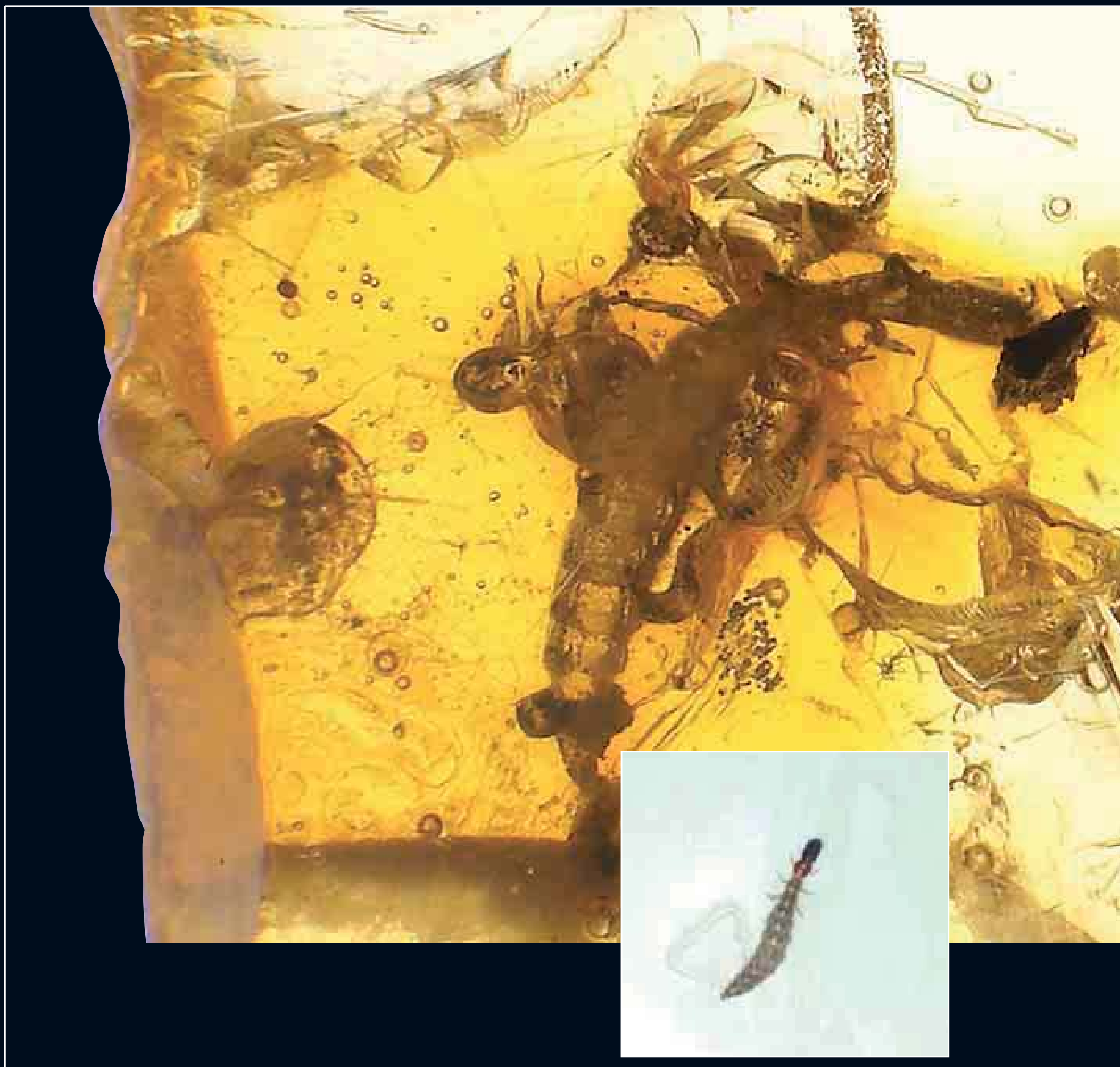

Raphidioptera (Deve Sineği) Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Yaklaşık 100 türü olduğu bilinen deve sinekleri, ağaçlık alanların gölgelik kısımlarında yaşarlar. *Raphidioptera* larvaları yırtıcıdır. Başta zararlı yaprak bitleri olmak üzere küçük hayvanlarla beslenirler. Larvaların gelişimi ortalama iki yıl sürer. Bu iki yıl içinde larva pek çok evreden geçer.

Resimde görülen 50 milyon yaşındaki *Raphidioptera* larvasının günümüzdeki *Raphidioptera* larvalarıyla tamamen aynı olduğu kolaylıkla görülebilmektedir. Bu durum Darwinistlerin çarpıtma ve yönlendirmelerinin gizleyemeyeceği bir gerçeği ilan etmektedir: Canlılar hiçbir şekilde evrimleşmemiştir.

Örümcek

Dönem: Senozik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Mimetidae familyasına dahil olan bu örümceklerin en belirgin özelliklerinden biri düşmanlarını ve avlarını fışkırttıkları salgılarla etkisiz hale getirmeleridir. Yaklaşık olarak 200 türü bilinmektedir. Bundan milyonlarca yıl önce yaşayan örümceklerin her türü, fiziksel yapıları, yuva yapma şekilleri, avlanış yöntemleri ile günümüzdeki örümcekler, türleriyle aynı özelliklere sahiptir. Bu aynılık, canlıların evrim geçirmediğinin en önemli ispatlarından biridir.

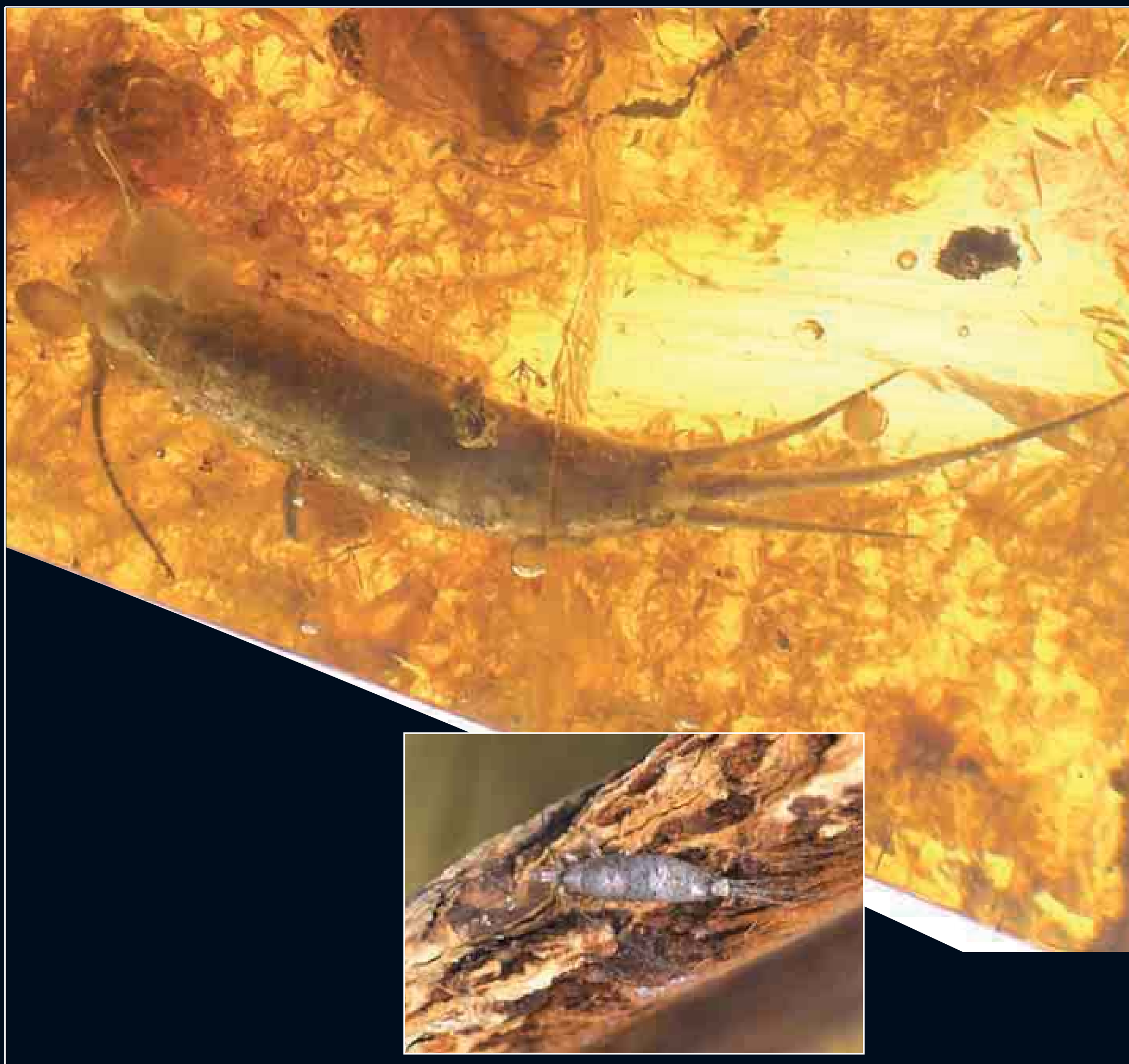

Archaeognatha (Tüylü Kuyruk)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Tüylü kuyruklular takımının, *Archaeognata* alt takımına dahil olan bu böceklerin, farklı familyaları hem kuzey hem de güney kürede yaşar. Bacak, anten veya uzantılarından biri kesildiğinde, bu uzuv yeniden çıkmaktadır. 50 milyon yıl önce yaşamış olan *Archaeognata*'ların yapısal ve görsel olarak günümüzdeki örneklerinin aynısı olduğunu gösteren bu fosil, aynı zamanda evrimin hiçbir zaman yaşanmadığının da delilidir. Tüm canlılar gibi, *Archaeognataları* da Yüce Allah yaratmıştır.

Asalak Arı

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Asalak arılar *(Ichneumonoidea)* üst familyasına dahil olan tüm canlıların ortak özelliği parazit yaşam sürmeleridir. Tüm dünya genelinde farklı türlerine rastlanır, ancak yoğun olarak kuzey yarım kürede yaşarlar.

On milyonlarca yıldır değişmeyen yapıları ve görünümleriyle asalak arılar da evrimi yalanlamaktadır. Evrimcilerin asalak arıların sözde ortak atası olarak gösterebilecekleri hiçbir canlı yoktur. Söz konusu canlıların hangi aşamalardan geçerek bugünkü yapılarını kazandıklarını da açıklayamazlar. Çünkü fosil kayıtlarında ne böyle bir atanın izine rastlanmakta ne de asalak arıların herhangi bir aşamadan geçtiği görülmektedir. Tüm canlılar gibi tüm asalak arı fosillerinin de ortak özelliği "değişmezlik"tir.

Phasmatidae (Cadı Çekirgesi)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Phasmatidae familyasına dahil olan bu canlıların önemli özelliklerinden biri renk değiştirebilme yeteneğine sahip olmasıdır. Işığın, sıcaklığın, nemin hatta besinin durumuna göre renklerini değiştirebilir. Bu değişim, pigment yoğunluğunun yer değiştirmesi ya da pigmentlerin yeniden oluşumuyla meydana gelir.* Resimde görülen 50 milyon yaşındaki *Phasmatidae* tıpkı bugün yaşayan örnekleri gibi rengini değiştirebiliyordu. Günümüzde yaşayan *Phasmatidae* hangi özelliklere sahipse, 50 milyon yıl önce yaşayanlar da aynı özelliklere sahipti. Bu gerçek karşısında, evrimcilerin sözde ilkelden gelişmişe doğru ilerleme, aşama aşama gelişme gibi iddialarının bir anlamı kalmamaktadır.

** Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuramları, Cilt II, Kısım II, s. 406*

1

2

3

Kelebek Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Larva, kelebeğin gelişim aşamalarından biridir. Larvalar başkalaşım geçirerek erginleşir ve renkli kanatlarıyla, çok güzel birer kelebek haline gelir. Bu başkalaşım milyonlarca yıldır aynı şekilde gerçekleşmekte ve bu süreç hiç bir şekilde değişmemektedir. Resimde görülen 50 milyon yaşındaki kelebek larvası da hiçbir şekilde evrimleşmemiştir, günümüz kelebek larvalarıyla tamamen aynıdır.

Canlıların kökeni hakkındaki evrim iddiası bilimsel gerçeklere dayanmayan, ateist ve materyalist bir açıklamadır. Darwinizm, hayali senaryolara, sahte delillere, karmaşık masallara dayanan saplantılı bir spekülasyondan ibarettir. Canlılığın kökeninin aslı ise, sayısız delilin tasdik ettiği Yaratılış gerçeğidir.

Küremsi Örümcek

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Theriididae familyasına dahil olan bu örümcekler, ince bacaklı, telleri düzensiz ve geniş aralıklı olan ağlar ören bir örümcek türüdür. Örümcek ağı evrimcilerin asla açıklayamadıkları çok büyük bir sanat eseridir. Milyonlarca yıldır yaşayan örümceklerin hepsi, Allah'ın onlara bahşettiği bu olağanüstü kabiliyetle var olmuşlardır. Bu durum örümceklerin de diğer canlılar gibi asla evrim geçirmediklerini göstermektedir. 50 milyon yıllık fosil, bu gerçeğin çok açık bir delilidir.

Elateridae (Takla Böceği)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Elateridae familyasından olan bu böcekler, 20-30 cm yüksekliğe kadar sıçrayıp ters dönebilir ve bu esnada "çıt" diye bir ses çıkarırlar. Genellikle otlak ve çalılık alanlarda bulunurlar. Tehlike anında bacaklarını ve antenlerini kendilerine doğru çekerek, yerde tehlikenin geçmesini beklerler. Fosil kayıtları bu canlıların on milyonlarca yıl boyunca hiç değişmediklerini ortaya koymuştur.

Evrimciler yıllar boyunca sahte deliller üreterek insanları aldatmaya çalışmış, ancak bunda başarılı olamamışlardır. Çünkü bilimsel araştırmalar bu sahte delilleri geçersiz kılmış, gerçek deliller ortaya koyarak canlıların evrim geçirmediklerini ispat etmiştir.

Ağustos Böceği Larvası

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Her yeni bulgu, canlıların başka canlılardan türemediklerini ve aşamalı olarak evrimleşmediklerini, Allah tarafından eksiksiz bir şekilde yaratıldıkları gerçeğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

Resimde görülen 50 milyon yaşındaki ağustos böceği larvası, günümüzdeki ağustos böceği larvalarıyla tıpatıp aynıdır. Aradan geçen 50 milyon yıl böceğin fiziksel yapısında herhangi bir değişime neden olmamıştır. Bu durum, evrim teorisinin böceklerin evrimi masalının geçersizliğini bir kez daha bizlere hatırlatmakta, Yaratılış gerçeğini gözler önüne sermektedir.

Ağustos Böceği

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 50 milyon yıl

Bölge: Polonya

Ağustos böceklerinin arka kısmında hava kesecikleri üzerine yerleşmiş sağlı sollu iki plak vardır. Ağustos böceği, taş kadar sertleşmiş bu plakları çalarak o çok iyi bilinen sesini çıkarır. Plak, bağlı olduğu kas tarafından çekilip bırakılınca, boş bir teneke kutunun çıkardığına benzer bir ses oluşur. Böceğin yaptığı bu çekme-bırakma işlemi saniyede ortalama 500 kez tekrarlanır. Göğüs kalkanının karın tarafında bulunan uzantının açılıp kapanmasıyla ses yükselir veya alçalır. İnsan kulağı, saniyenin onda birinden daha kısa süreli açılıp kapanmaları, yani ses kesilmelerini fark edemediği için ağustos böceğinin cızırtısı bize sürekli devam ediyormuş gibi gelir. Fosillerden anlaşılmaktadır ki, bu özelliğe milyonlarca yıl boyunca yaşamış tüm ağustos böcekleri sahiptir.

Resimdeki ağustos böceği fosili dikkatle incelendiğinde de, günümüzdeki örnekleriyle hiçbir farkı olmadığı kolaylıkla anlaşılmaktadır. Aradan geçen 50 milyon yıl süresince gerek kafatasında, gerek iskelet ve kanat yapısında, gerekse ses çıkarmak için kullandığı plaklarda en ufak bir değişiklik meydana gelmemiştir.

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 128 milyon yıl

Bölge: Yixian Oluşumu, Çin

Yusufçukların en önemli özelliklerinden biri, çok iyi bir manevra yeteneğine sahip olmalarıdır. Yusufçuğun uçuşu hangi hızda ve hangi yönde olursa olsun, aniden durup ters yönde uçmaya başlayabilir. Veya havada sabit durup avına saldırmak için uygun bir pozisyon bekleyebilir. Bu durumda iken olduğu yerde kıvrak bir dönüş yaparak avına yönelebilir. Çok kısa bir zamanda, böcekler için şaşırtıcı sayılabilecek bir hıza, saatte 40 km'ye ulaşır. (Olimpiyatlarda 100 m. koşan atletlerin hızı saatte 39 km kadardır.) Yusufçuğun kanatlarını mükkemmel şekilde kullanmasına imkan tanıyan uçuş mekanizmasının kademeli evrim modeli ile açıklanması ise mümkün değildir. Her şeyden önce kanat kavramı evrim için bir çıkmazdır.

Elimizdeki en eski yusufçuk fosilleri ile bugün yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Bu en eski fosillerden önce yaşamış hiçbir "yarım yusufçuk", "kanatları yeni yeni beliren yusufçuk" kalıntısı yoktur. Bu canlılar da, diğer türler gibi, bir anda ortaya çıkmış ve bugüne kadar değişmeden gelmiştir. Yani, Allah tarafından yaratılmış ve hiçbir "evrim" geçirmemiştir.

Cırcır Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Ceara, Brezilya

Günümüzdeki cırcır böceklerinin bundan 125 milyon yıl önce yaşamış olanlardan hiç farkı olmadığını gösteren bu fosil, evrimsel bir süreç yaşanmadığının delilidir. Bugüne kadar bulunan sayısız fosil, canlıların evrim geçirmediklerini ispatlamıştır. Fosil kayıtlarının evrim teorisini desteklemediği Darwinistler tarafından da bilinmektedir. Bu nedenledir ki, yüz binlerce fosil, özenle gizlenmekte, kamuoyundan saklanmaktadır. Ancak artık bu örtbasın bir anlamı kalmamıştır. Evrim teorisinin fosil kayıtları ve bilimsel bulgular karşısındaki yenilgisinin üstünün örtülmesi mümkün değildir.

Çekirge

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Ceara, Brezilya

Çekirgeler, Karbonifer döneminden (354 – 290 milyon yıl) itibaren fosil örnekleri bulunan hayvanlardır. Aradan geçen yüz milyonlarca yıla rağmen çekirge olarak kalmış, başka bir canlıya dönüşmemişlerdir. Eğer Darwinistlerin iddiaları doğru olsaydı, bu kadar uzun devirlerden sonra çekirgelerin, zıplaya zıplaya gelişip güçlenerek bir tür kuşa dönüşmeleri gerekirdi. Elbette son derece gülünç olan bu iddia hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Ancak Darwinistler, böylesine akıl dışı iddiaları dahi kabul edebilecek derecede mantık çöküntüsü içindedir.

Akıl, sağduyu ve bilimin gösterdiği gerçek ise, canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır. Bulunan her fosil bu gerçeği, bir kez daha gözler önüne sermektedir.

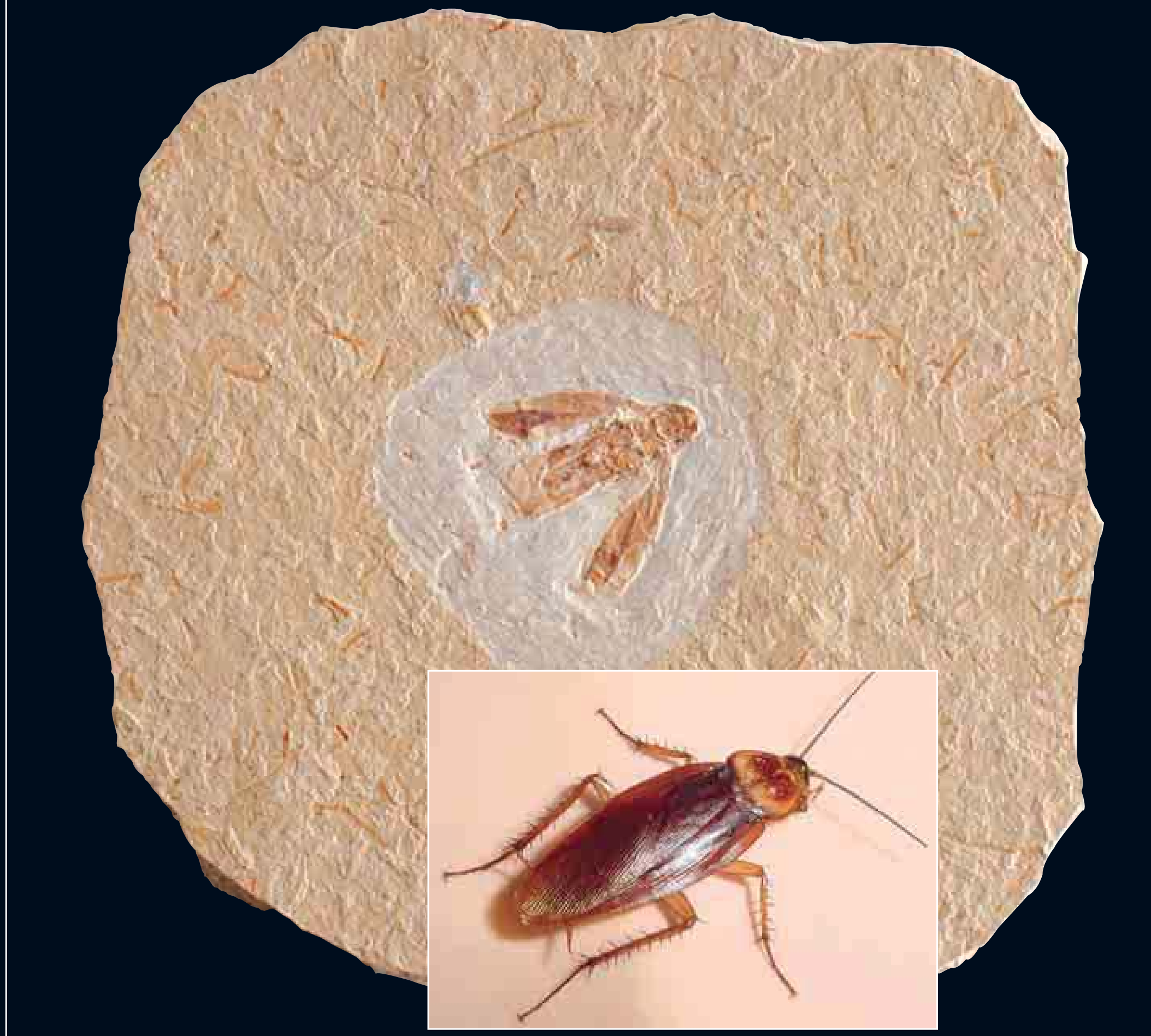

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Ceara, Brezilya

Evrimcilerin iddialarına meydan okuyan canlılardan biri de hamam böcekleridir. Resimdeki hamam böceği fosili 125 milyon yaşındadır ve 125 milyon yıldır en küçük bir değişiklik dahi geçirmemiştir.

Bugüne kadar yapılan fosil araştırmaları, hamam böceklerinin sözde ortak bir atasını ortaya koyamadığı gibi, hamam böceklerinin bugünkü hallerini alana kadar hangi aşamalardan geçtiğini de göstermemektedir. Elde edilen her fosil, yaşı kaç olursa olsun, bir diğerinin ve bugün yaşamakta olan örneklerinin aynısıdır. Bu da, evrimin olmadığının açık delillerinden biridir.

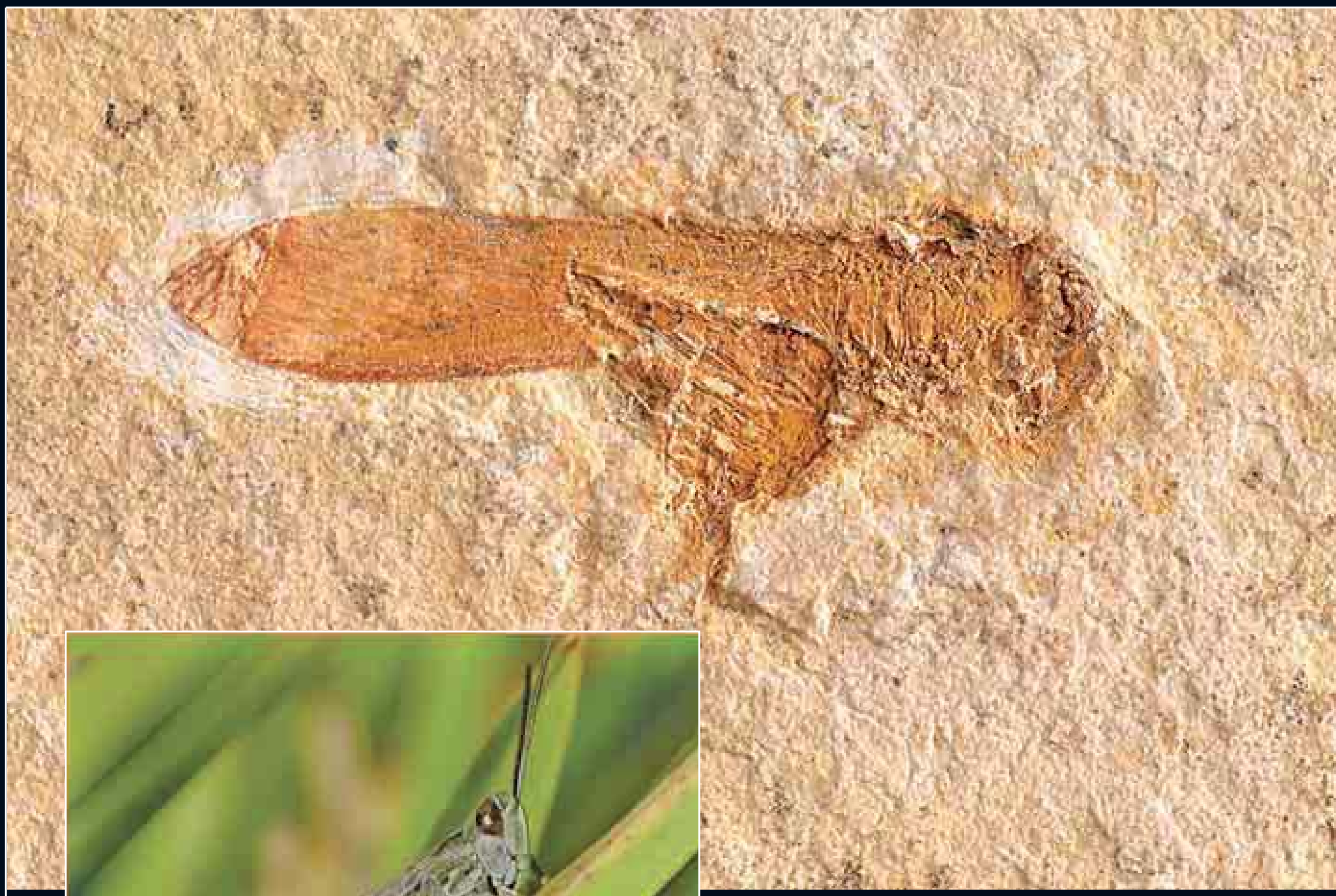

Çekirge

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Ceara, Brezilya

Böcekler, canlı sınıflamasında, *Artropodlar* (eklem bacaklılar) filumunun içinde yer alan *Insecta* alt filumunu oluştururlar. En eski böcek fosilleri, Devoniyen dönemine (417 – 354 milyon yıl) aittir. Evrimciler için büyük bir açmaz haline gelen konu ise, yaklaşık 400 milyon yıl önce yaşamış olan türlerin günümüzdeki örneklerinden farksız oluşudur.

Benzer bir durum çekirgeler için de geçerlidir. Çekirgeler, fosil kayıtlarında ilk görüldükleri tarihten itibaren hiçbir değişikliğe uğramamışlardır. Resimdeki yaklaşık 100 milyon yıllık çekirge de bu bilgiyi teyit etmektedir. Günümüzdeki çekirgelerin her yönüyle aynısı olan 100 milyon yıllık çekirgeler, evrimi yalanlamaktadır.

Yaprak Zararlısı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Ceara, Brezilya

Yaprak zararlıları kanat yapılarından gözlerine, bacaklarından iç organlarına kadar on milyonlarca yıldır aynıdır. Resimdeki 108 - 92 milyon yıllık fosil de bu gerçeği teyit etmektedir. Fosil bulgularında, yarım kanatlı, yarım ayaklı, tek gözlü, bazı organları henüz oluşmamış, kısaca evrimcilerin iddia ettiği gibi ara aşamada bir yaprak zararlısı fosili yoktur.

Elde edilen tüm yaprak zaralısı fosilleri aynı bugünkü halleriyle, sanki dün ölmüş gibi tüm organ ve uzuvlarıyla eksiksizdir. Ve bu gerçek, Darwinistlerin teorilerini geçersiz kılmak için yeterlidir.

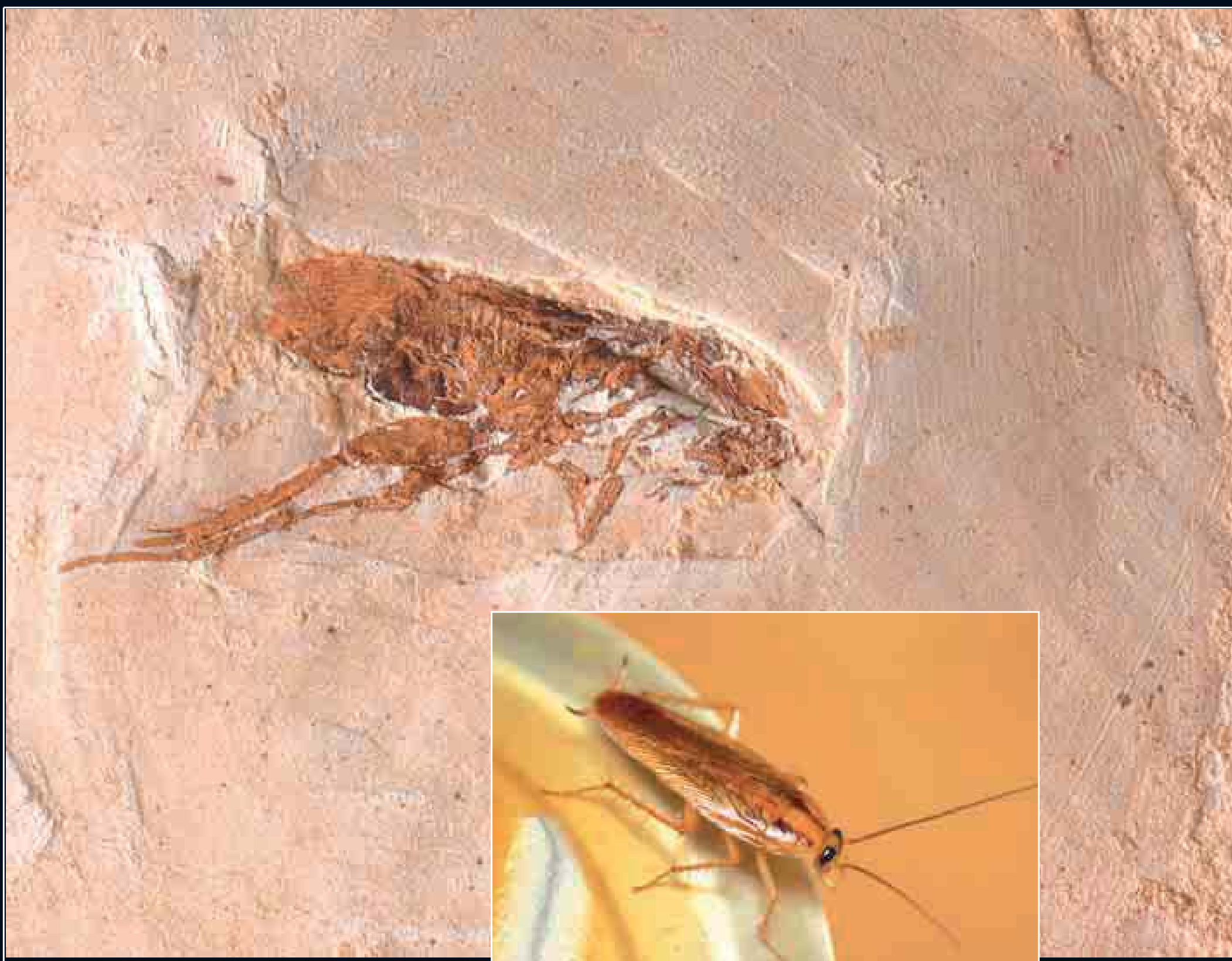

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 108 - 92 milyon yıl

Bölge: Ceara, Brezilya

Pierre-Paul Grassé:

"... Hamam böcekleri de, ilk ortaya çıktıkları Permiyen döneminden bu yana en az Drosophila (bir tür meyve sineği) kadar çok mutasyon geçirmiş, ama hiçbir değişim yaşamamıştır." *(Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 87)*

Permiyen dönemi, 290 – 248 milyon yılları arasındaki dönemi kapsar. Paul Grassé, bu ifadesinde bir yandan evrimin hayali mekanizmalarından biri olan mutasyonların, hiç de evrimcilerin hayal ettiği gibi bir etkiye sahip olmadığını söylemektedir. Öte yandan da, hamam böceklerinin yüz milyonlarca yıldır en ufak bir değişime uğramadıklarına dikkat çekmektedir. Bundan 290 milyon yıl önce yaşayan hamam böcekleri de, resimde görüldüğü gibi yaklaşık 100 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde halen yaşayanlar da birbirlerinin tamamen aynısıdır. Bu aynılık karşısında, evrimcilerin sessizliğe bürünmek dışında bir çareleri yoktur.

Bibionidae (Tüylü Sivrisinek)

Dönem: Senozoik zaman, Eosen dönemi

Yaş: 45 milyon yıl

Bölge: Cache Creek Oluşumu, Kanada

Bugüne kadar kanatlarından sadece biri oluşmuş diğeri olmayan, tek göze sahip, henüz sinir sistemi gelişmemiş herhangi bir tüylü sivrisinek fosili görülmemiştir. Elde edilen her fosilde tüylü sivrisinekler, tıpkı günümüzde yaşayanlar gibi, eksiksizdir. Eğer bir canlı bugün sahip olduğu özelliklerin hepsine bundan 45 milyon yıl önce de sahipse ve aradan geçen bunca zaman içerisinde hiç değişmemişse, bu canlının evrim geçirdiğinden söz etmek mümkün değildir. Söz konusu aynılık, Darwinizm'in geçersizliğini ortaya koyarken, Yaratılış'ın açık bir gerçek olduğunu teyit etmektedir.

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 100 milyon yıl

Bölge: Çin

Bugüne kadar, evrimsel bir süreç yaşandığını gösterebilecek tam gelişmemiş, yarım kanatlı, yarım gözlü tek bir tane bile yusufçuk fosili bulunmamıştır. Bulunan her yusufçuk fosili, bu canlının var olduğu ilk günden itibaren tam ve kusursuz olduğunu ve soyu devam ettiği müddetçe de hiç değişmediğini göstermiştir. Resimdeki 100 milyon yaşındaki yusufçuk fosili de bu gerçeği teyit eden bulgulardan biridir. Günümüzdeki yusufçukların sahip oldukları tüm özelliklere, 100 milyon yıl önce yaşamış yusufçuklar da eksiksiz olarak sahiptir.

Başta fosil kayıtları olmak üzere, bilimsel kanıtlar evrim teorisinin geçersiz olduğunu ispatlamıştır. Bunun anlamı, canlıların sonsuz güç sahibi olan bir Akıl tarafından yaratıldığıdır. Bu aklın sahibi ise hiç kuşkusuz herşeyin Yaratıcısı olan Allah'tır.

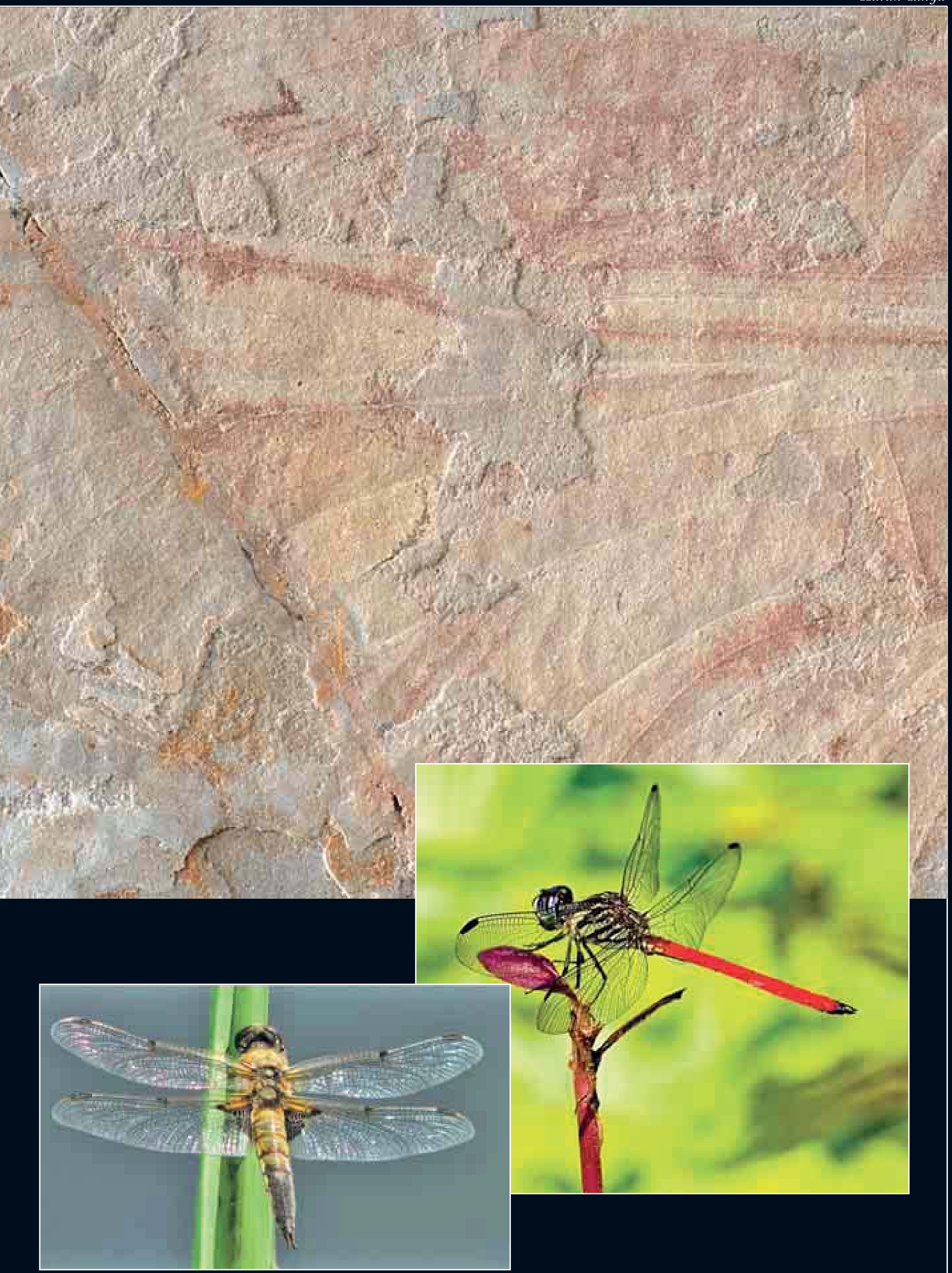

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Yusufçuklar sahip oldukları kompleks yapılarıyla Skorsky helikopterlerinin yeni modellerine örnek teşkil etmiştir. Yapılan incelemeler bu canlının mükemmel bir uçuş sistemine sahip olduğunu göstermiştir. 150 milyon yıl önce yaşamış bu yusufçuk günümüzün kompleks yapılı yusufçuklarından tamamen farksızdır. Bulunan fosiller arasında "yarım yusufçuk" ya da "kanatları yeni yeni beliren bir yusufçuk" kalıntısı yoktur. Bu canlılar da, diğer türler gibi, bir anda ortaya çıkmış ve bugüne kadar değişmeden gelmiştir.

Bu, çift taraflı bir fosildir.

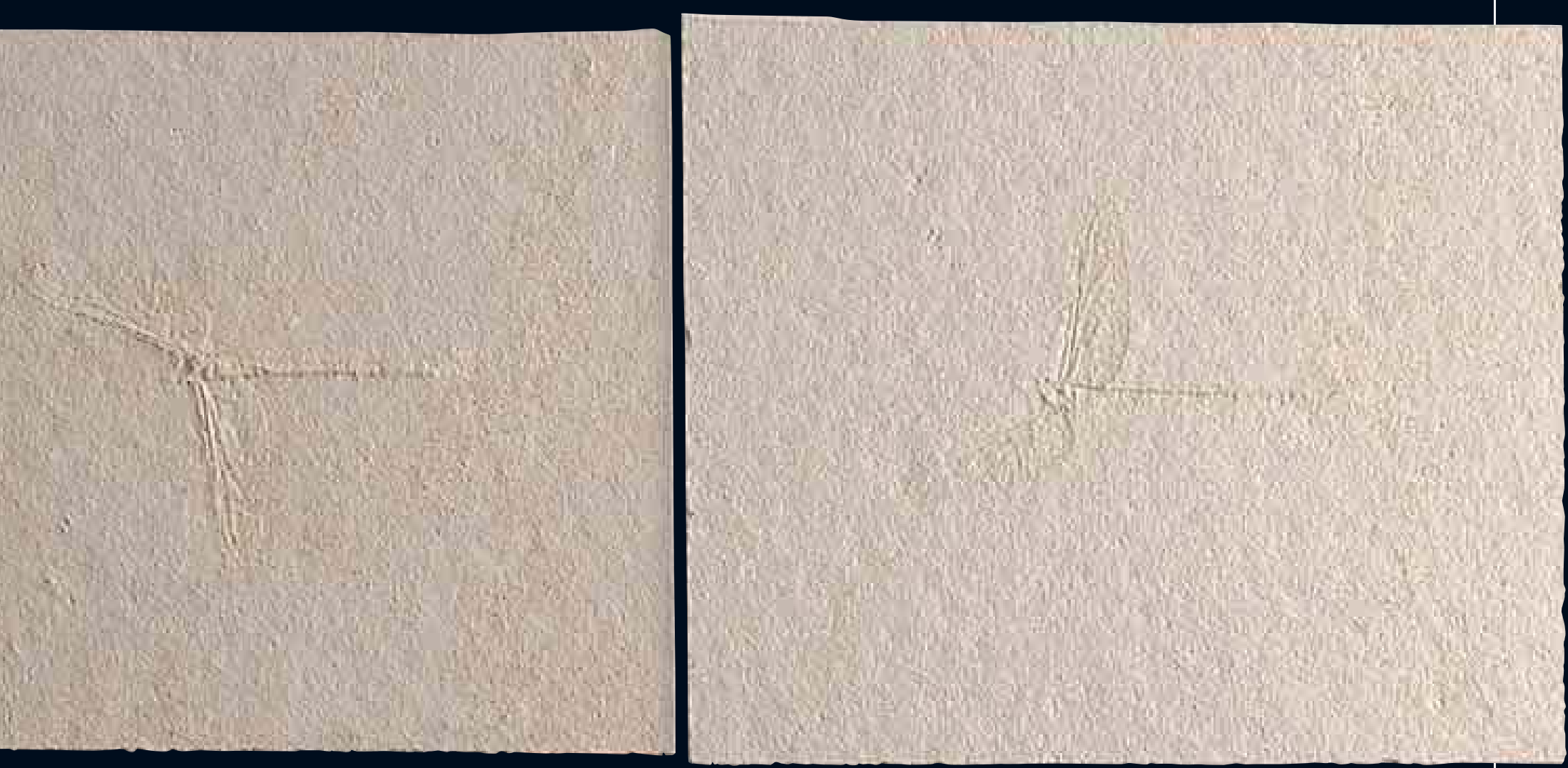

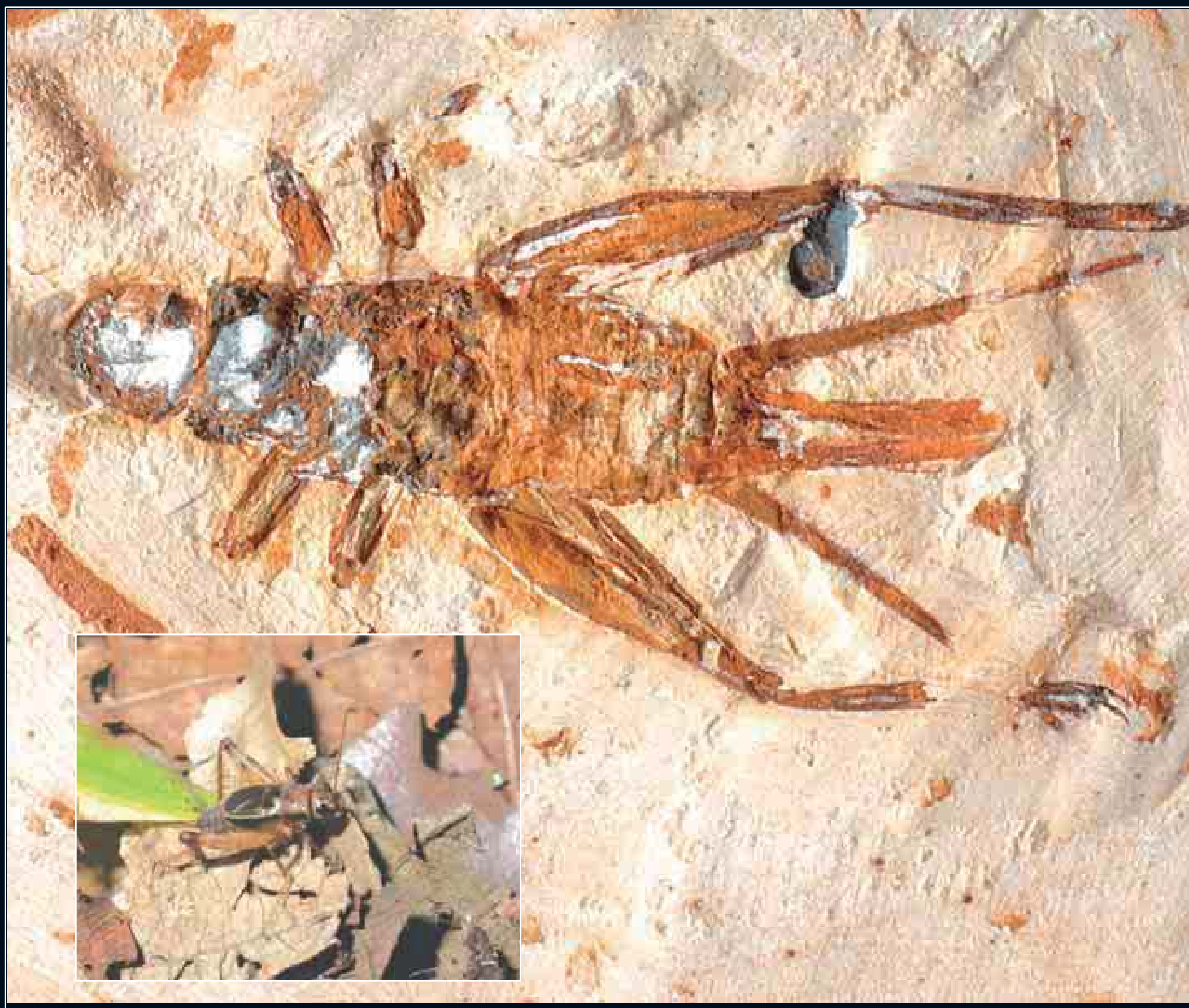

Cırcır Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwin'den bugüne evrimci jeologlar ve paleontologlar, evrim teorisine delil oluşturabilecek fosiller aradılar. Canlıların sürekli değişerek farklı türlere dönüştüklerini gösteren bir bulgu sunmaya çalıştılar. Ancak bu gayretleri hiçbir işe yaramadı, çünkü bulunan sayısız fosil arasında canlıların değişime uğradığını gösteren hiç fosil yokken, yüz milyonlarca yıl boyunca değişmeden kaldıklarını ispatlayan sayısız örnek vardı. Bu da, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığı anlamına geliyordu. Paleontolog David Raup, fosil kayıtlarının ortaya koyduğu ve Darwinizm'i yenilgiye uğratan bu gerçeği şöyle dile getirmektedir:

"Hem Darwin dönemindeki hem de günümüzdeki jeologların yaptığı çalışmalar kademeli oluşum yerine çok çarpıcı bir bulgu ortaya koydu. Buna göre, türler çok ani biçimde ortaya çıkıyor, kayıtlarda var oldukları sürece de ya hiç değişikliğe uğramıyor ya da çok küçük değişimler oluyor, sonra da aniden kayıtlardan siliniyorlardı..." *(Raup, David M., "Conflicts Between Darwin and Paleontology," Bulletin, Field Museum of Natural History, sayı 50, 1979, s. 23)*

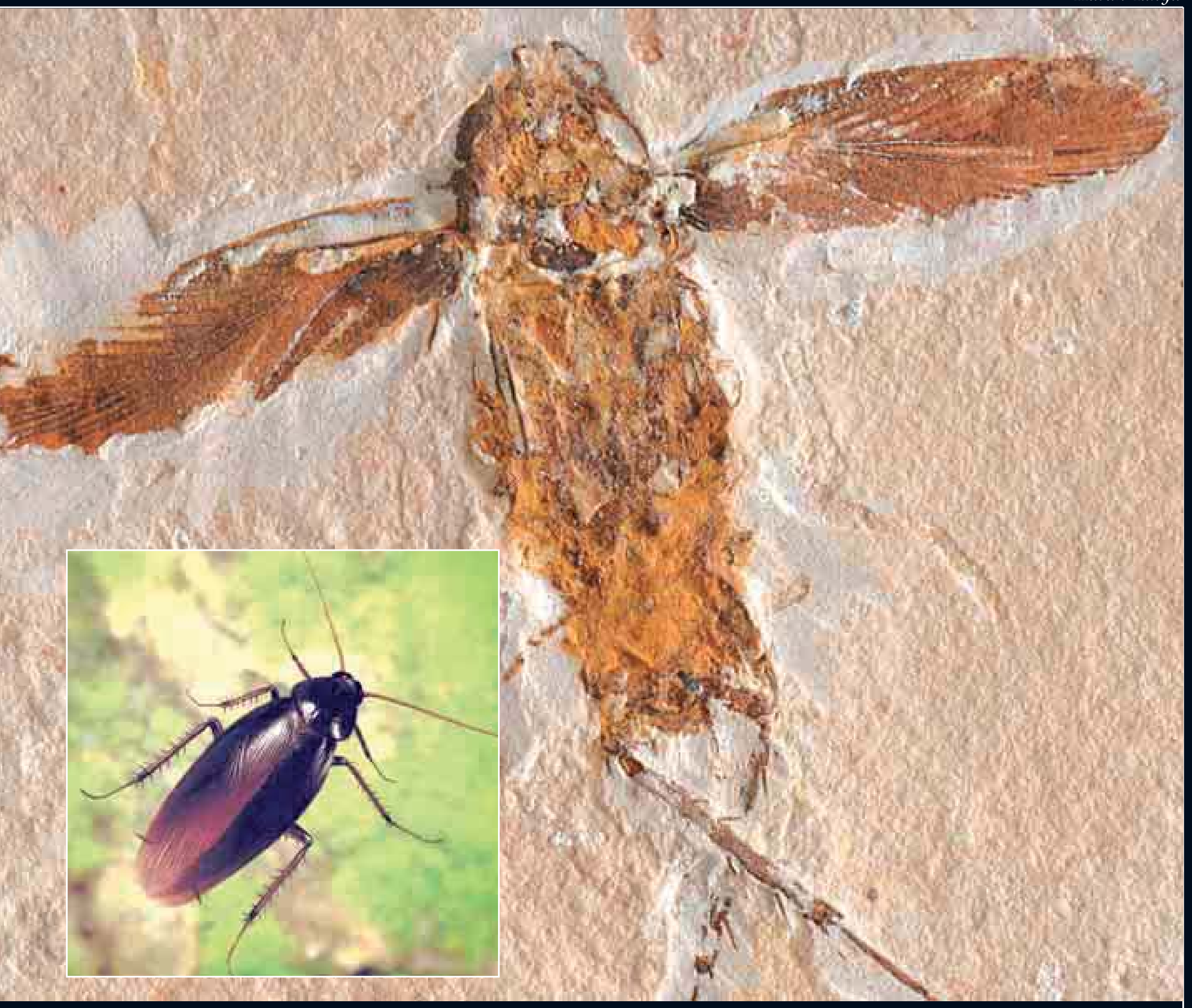

Hamam Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Resimdeki 125 milyon yıllık hamam böceği fosilinin günümüzde yaşayan örneklerinden farkı olmaması, net ve açık olan bir gerçeği tekrar vurgulamaktadır: Canlıların aşama aşama birbirlerinden türedikleri iddiası bilimsel bulgularla çelişen bir masaldan ibarettir. Fosil kayıtları, "kademeli evrim" iddiasını geçersiz kılmakta ve bu gerçek pek çok bilim adamı tarafından da ifade edilmektedir. Örneğin bilim tarihçisi Peter Bowler şunları söylemektedir:

"Kayıtlar, uzun zaman dilimleri içinde ***aşamalı bir değişimi kesin olarak göstermiyor.*** *Tam tersine,* ***türlerin tarihleri boyunca sabit kaldıklarını*** *ve birdenbire faklı türlerle yer değiştirdiğini gösteriyor.* ***Yeni türlerin veya sınıfların evrimsel bir süreçle eski türlerden geliştiğini gösteren hiçbir işaret olmadan, canlılar tam gelişmiş olarak ortaya çıkıyor."*** *(Bowler, Evolution: The History of an Idea, 1984, s. 187)*

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Saltatoria takımına dahil olan bu çekirgeler, on milyonlarca yıldır değişmeden varlığını devam ettiren sayısız canlı türünden biridir. Bundan 125 milyon yıl önce yaşamış olan çekirgeler de günümüzde yaşamakta olanlar da aynıdır. Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu bu "aynılık", evrimcilerin büyük hayal kırıklığı yaşamasına neden olmuştur. 20. yüzyılın önde gelen evrimcilerinden Stephen Gould, bu hayal kırıklığını şöyle dile getirir:

"Elbette fosil kayıtlarının neden olduğu asıl hayal kırıklığı, en kompleks morfolojik adaptasyonların evrimsel gelişimine dair somut kanıt ortaya koymamış olmasıdır." *(Gould, Stephen J. and Eldredge, Niles, "Species Selection: Its Range and Power", Nature 334, 7 Temmuz 1988, s. 19)*

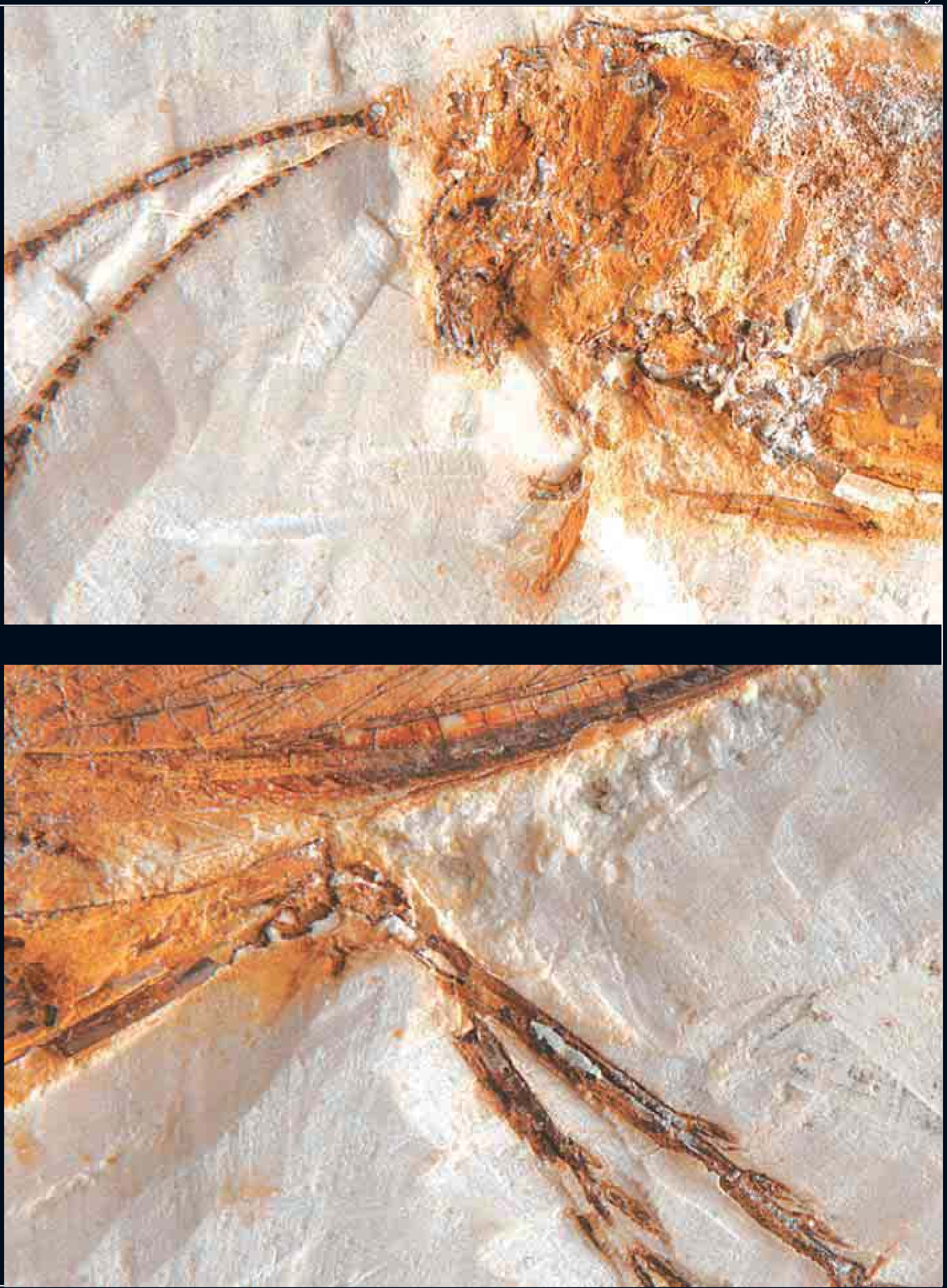

Yusufçuk Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yaklaşık 300 milyon yıldır varlıklarını devam ettirdiği bilinen yusufçuklar, olağanüstü kanat yapıları ve uçuş sistemleriyle Darwinizm'e büyük darbe indirmektedir. Bundan 300 milyon yıl önce sözde ilkel canlıların yaşadığı ve ilkel bir ortam olduğu iddia edilen bir dönemde yusufçuklar günümüz helikopterlerinin uçuşunda örnek alınan kusursuz bir sisteme sahiptiler. Ve bu sistem bugüne kadar en küçük bir değişikliğe uğramadı. Yusufçuklar da larvaları da yüz milyonlarca yıldır hep aynı sistemlere sahip oldular, hep aynı mekanizmaları kullandılar. Bu durumun evrimci mantıklarla açıklanması mümkün değildir.

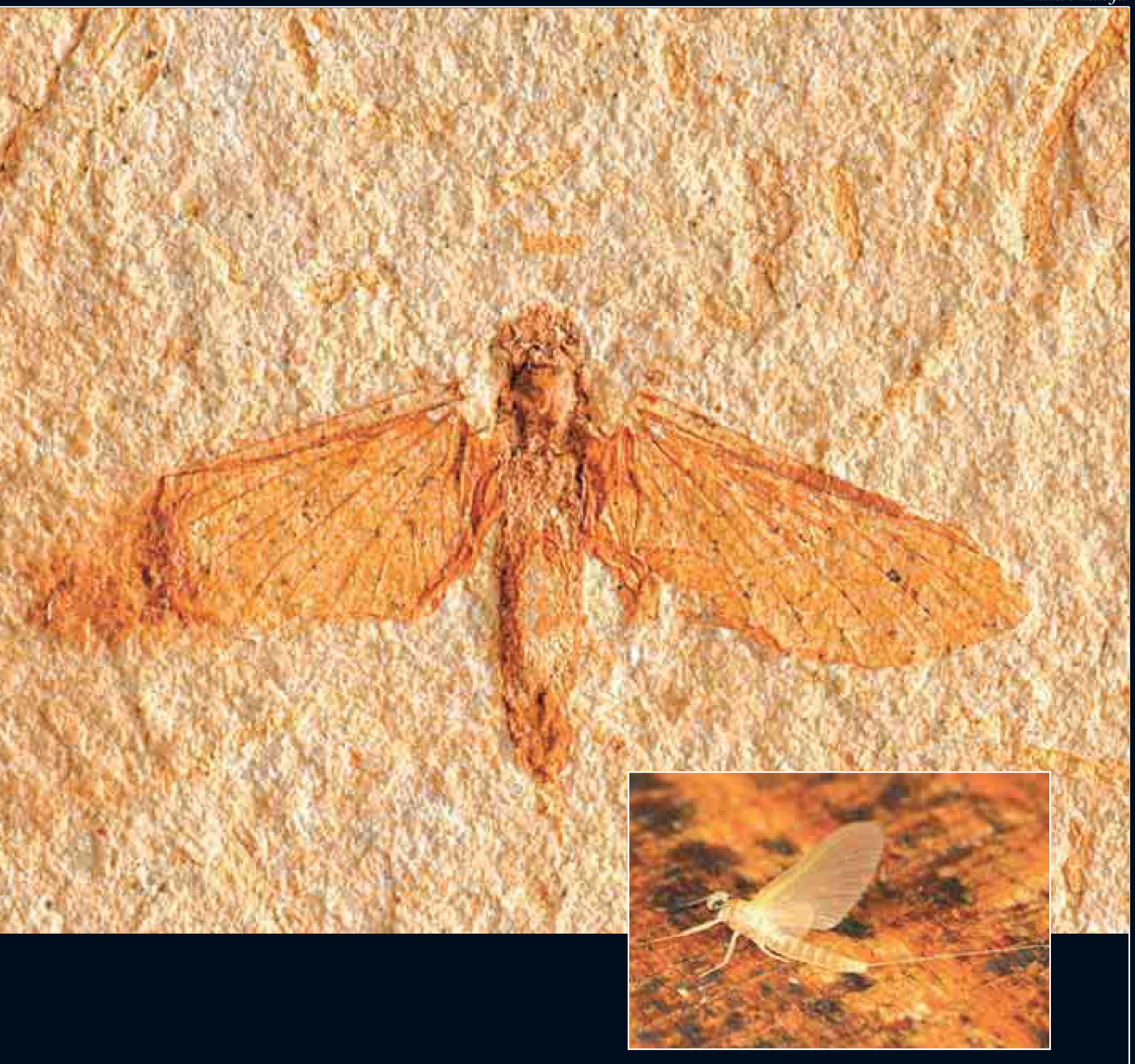

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

100 milyon yılı aşkın zamandır değişmeden kalan mayıs sinekleri evrime meydan okuyan canlılardan biridir. Mayıs sineklerine ait bulunan tüm fosiller, söz konusu canlıların aşama aşama gelişmediklerini, var oldukları tüm özelliklerle bir anda ortaya çıktıklarını göstermektedir. Üstelik fosil kayıtlarında gözlendikleri süre boyunca da hiç değişmemişlerdir. Tüm bunların anlamı, diğer tüm canlılar gibi, mayıs sineklerinin de evrim geçirmedikleri, yaratıldıklarıdır.

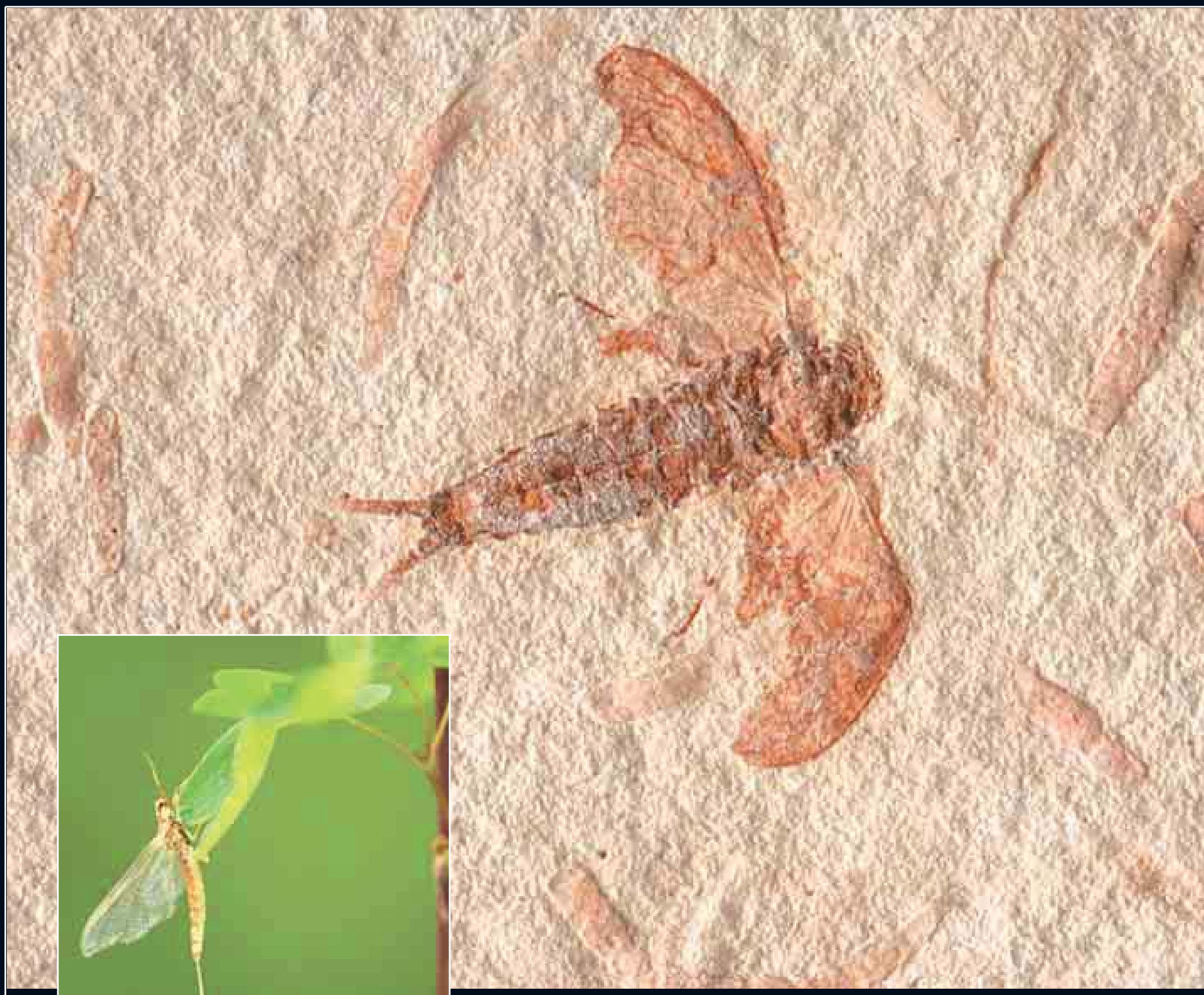

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Canlılar sahip oldukları özellikleri, evrimcilerin iddia ettiği gibi aşamalı olarak kazanmış olsalardı, bu ara aşamaları gösteren pek çok fosil örneğinin bulunması gerekirdi. Örneğin mayıs sineklerinin kanatlarının aşama aşama oluştuğunun delili olan birçok yarım kanatlı mayıs sineği fosili çıkarılmalıydı. Ancak bugüne kadar elde edilen tüm fosil örneklerinde, resimdeki 125 milyon yıllık fosilde de olduğu gibi, mayıs sinekleri bugün sahip oldukları tüm özelliklerle birlikte gözlemlenmektedir. Bu da, evrim iddialarını tamamıyla anlamsız kılan bir durumdur. Somut bilimsel bulguların ortaya koyduğu gerçek, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığı, tüm canlıları bir olan Allah'ın yarattığıdır.

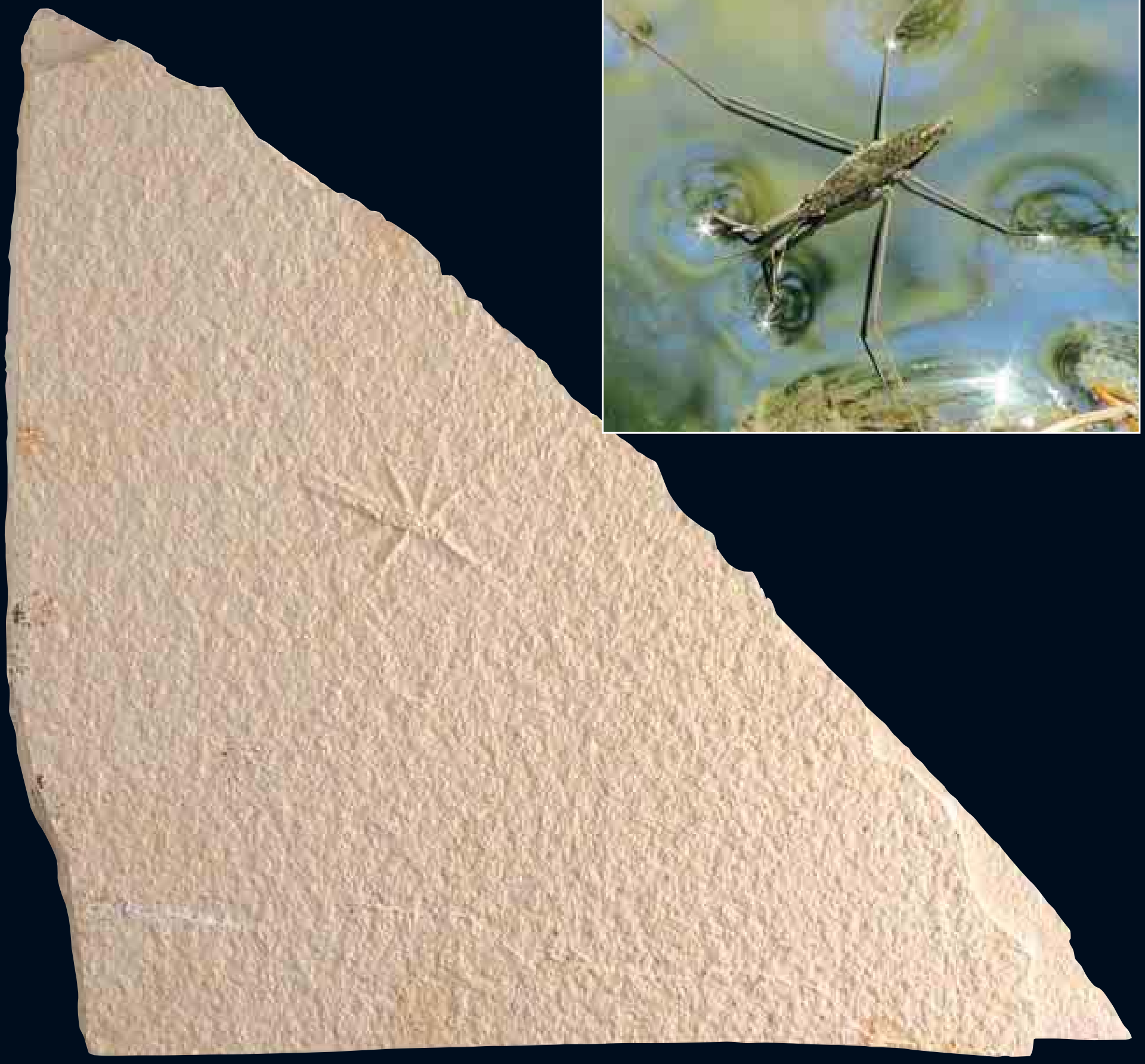

Gerridae (Suda Koşan)

Dönem: Mezozoik zaman, Jura dönemi

Yaş: 150 milyon yıl

Bölge: Solnhofen Oluşumu, Almanya

Örnekleri görülen diğer pek çok canlı gibi *Gerridae* familyasına dahil böcekler de Darwinizm'i geçersiz kılan delillerdendir. Jura döneminden bugünlere ulaşan 150 milyon yıllık bu *Gerridae* fosili evrimin geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Bütün bu fosiller şu açık gerçeğin göstergesidir: Tüm canlıları Allah yaratmıştır, bu canlılar hiçbir değişim göstermeden günümüze kadar gelmiştir ve canlılar hiçbir zaman evrim geçirmemiştir.

Pentatomidae (Kalkanlı Tahtakurusu)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistler, fosfor, karbon gibi atomların tesadüfler sonucunda biraraya gelerek, yıldırımlar, volkanlar, ultraviyole ışınları, radyasyon gibi doğal olaylar sonucunda kendilerini kusursuzca organize ederek proteinleri, hücreleri, böcekleri, balıkları, kedileri, tavşanları, aslanları, kuşları, insanları ve tüm canlılığı meydana getirdiklerini iddia ederken bunların bilinçsiz, akılsız, yeteneksiz, bilgisiz ve cansız olduklarını düşünmezler. Üstelik bu hayali sürecin yaşandığını ispatlayabilecek tek bir delilleri dahi olmadığını kavrayamazlar.

Evrimciler delilsizlik içinde kıvranırken, canlıların evrim geçirmediğini, üstün kudret sahibi olan Allah tarafından yaratıldığını gösteren sayısız delil vardır. Bu delillerden biri de resimdeki 125 milyon yıllık fosildir.

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Canlılığın kökeni hakkında pek çok asılsız iddia öne süren Darwinistlerin cevaplaması gereken yüzlerce soru vardır. Bu soruların başında da;

- Evrim teorisine delil olarak sunulabilecek herhangi bir ara form fosili var mıdır?

sorusu yer almaktadır. Darwinistlerin, gerçeklerle yüzleşmemek için açıkça cevaplamaktan sürekli kaçındıkları bu sorunun cevabı açıktır:

- Hayır, 150 yıldır yapılan kazı çalışmalarında tek bir tane ara form fosili dahi bulunmamıştır.

Fosil kayıtları, resimdeki 125 milyon yaşındaki çayır çekirgesi gibi, yüz milyonlarca yıldır eksiksiz yapılarıyla, hiçbir değişikliğe uğramadan varlıklarını devam ettiren canlıların örnekleriyle doludur. Bu örnekler karşısında Darwinistler sessiz kalmaya mahkumdur.

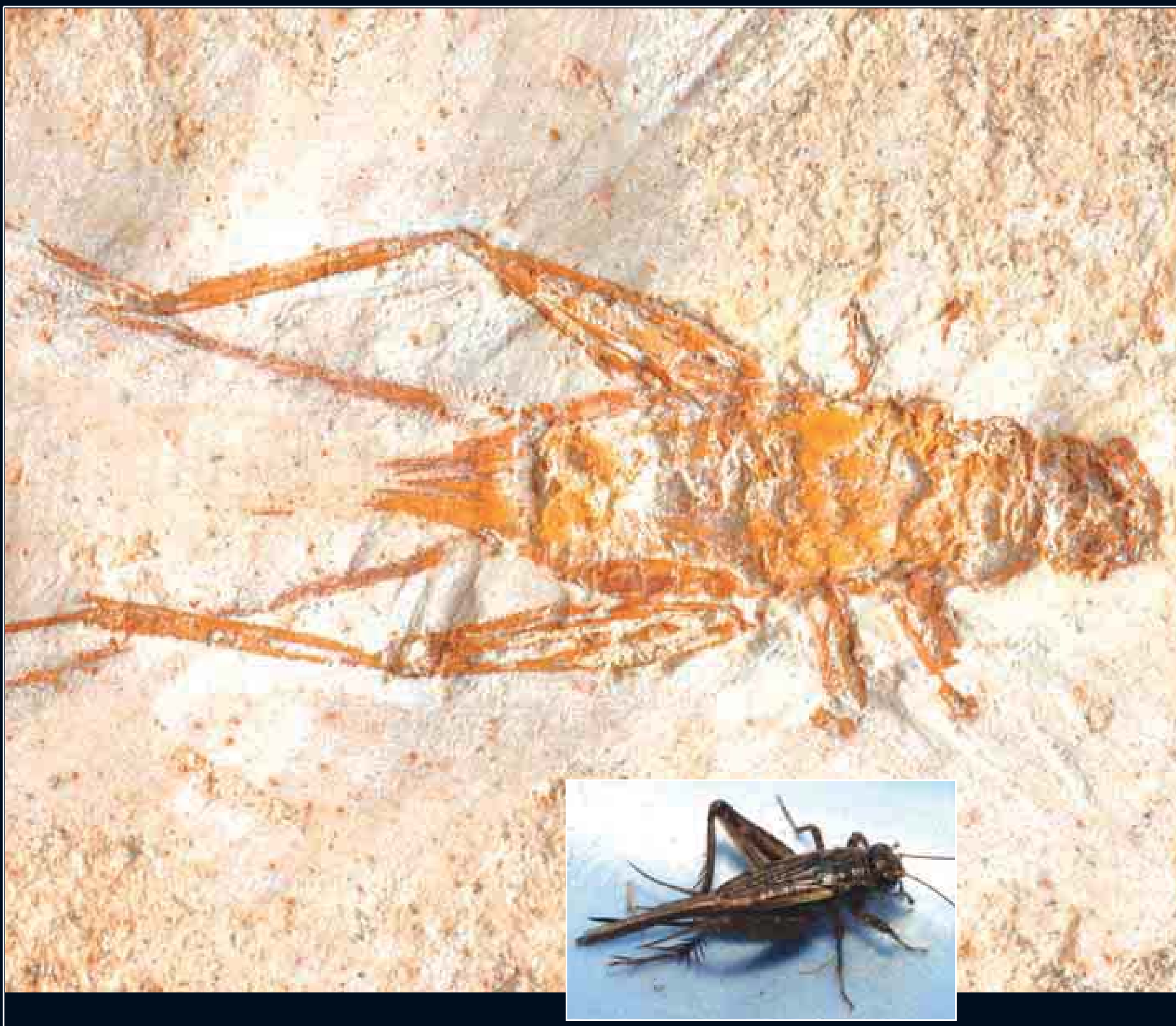

Cırcır Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistlere böceklerin kökeni sorulduğunda tam bir mantık sefaleti olan bir dizi hikaye anlatırlar. Bu hikayelerini bilimsel bir bulgu veya somut bir delille ispatlamaları istendiğinde ise derin bir sessizliğe gömülürler. Çünkü bugüne kadar yapılan teorik çalışmalar ve fosiller gibi bulgular, bu iddiaların tamamını geçersiz kılmıştır.

Evrimcilerin iddialarını geçersiz kılan delillerden biri de, resimdeki 125 milyon yıllık cırcır böceği fosilidir. Günümüzde yaşayan cırcır böceklerinin her yönden tamamıyla aynısı olan bu fosil, canlıların sürekli değişerek geliştikleri iddiasındaki evrimcileri yalanlamaktadır. Fosiller, canlıların *"Biz hiç değişmedik, evrim geçirmedik, yaratıldık"* dediğini göstermektedir.

Yaban Arısı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistler hayali mekanizmaların canlıları sürekli değiştirerek yeni türlere dönüştürdüğü masalına inanırlar. Paleontolog David Raup ise "arka arkaya gelen bir dizi değişikliğin" yeni bir canlı türü oluşturmasının imkansızlığını şöyle ifade eder:

"Şu kesin bir gerçektir ki ***hiç kimse bir dizi değişiklik sonucu tüm fonksiyonlarıyla uçan bir böcek, bir sürüngen ya da bir kuş oluşturamaz..."*** *(David M. Raup, "Conflicts Between Darwin and Paleontology", Bulletin Field Museum Of Natural History, sayı 50 (Ocak 1979), s. 26)*

Evrimcilerin "canlıların değişim içinde oldukları" hayalini yıkan en önemli bulgular ise fosil kayıtlarıdır. Resimdeki 125 milyon yaşındaki yaban arısı fosilinin de gösterdiği gibi canlılar hiç değişmemekte, yani evrim geçirmemektedir.

Planthopper (Bitki Böceği)

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yeryüzünde tanımlanmış yaklaşık 1 milyon yaşayan böcek türü, 15 bin de fosil türü bilinmektedir. Her yıl yeni birkaç bin böcek türü daha keşfedilmektedir. Bu böcek türlerinin her biri farklı sistemlere, metabolizmalara, yaşam ortamlarına sahiptir. Evrimciler tüm bu türlerin, ufak değişimlerle kademeli olarak birbirlerinden meydana geldiğini iddia ederler. Ancak böceklerin ilk sözde ilkel atasının ne olduğunu da, türler arasındaki hayali akrabalık ilişkisini de gösteremezler. Bunu gösterebilecekleri fosilleri umutsuzca ararlar. Ancak elde edilen her fosil, tüm böcek türlerinin kendilerine has özelliklerle yoktan var olduklarını, yani yaratıldıklarını; on milyonlarca hatta yüz milyonlarca yıl boyunca da hiç değişmediklerini, yani evrim geçirmediklerini gözler önüne serer. Bu durumun ispatlarından biri de resimdeki 125 milyon yaşındaki bitki böceği fosilidir. Günümüzdeki bitki böceklerinin birebir aynısı olan bu fosil, evrimi yalanlamaktadır.

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Canlıların evrim geçirdikleri iddiası doğru olsaydı bunun izlerinin fosil kayıtlarında mutlaka görülmesi gerekirdi. Fosil bulguları sürekli değişime uğrayan, sistemleri ve organları tam oluşmamış, bir canlıdan başka bir canlıya dönüşmeye çalışan varlıkların izlerini bize göstermeliydi.

Örneğin yarı çekirge yarı sinek, yarı sinek yarı kelebek ya da kanatlarının bir kısmı oluşmuş, tek gözü karnının üzerinde, tek gözü başında, ayakları başından çıkan, antenleri henüz meydana gelmemiş birçok garip canlı fosili bulunmalıydı. Ancak fosil kayıtları böyle garip mahluklara dair hiçbir örnek sunmaz. Tam tersine sayısız fosil, canlıların sahip oldukları tüm uzuv ve sistemlerle birlikte ortaya çıktıklarını ve soyları devam ettiği müddetçe hiç değişmediklerini gösterir. California Üniversitesi'nden D. S. Woodroff bu konuda şunları söyler:

"Ne var ki fosillerdeki türler tarihin büyük kısmı boyunca değişmeden durur ve kayıtlar gözle görülür bir (türler arası) geçişin örneğini sunmaz." *(Woodroff, D.S., Science, sayı 208, 1980, s. 716)*

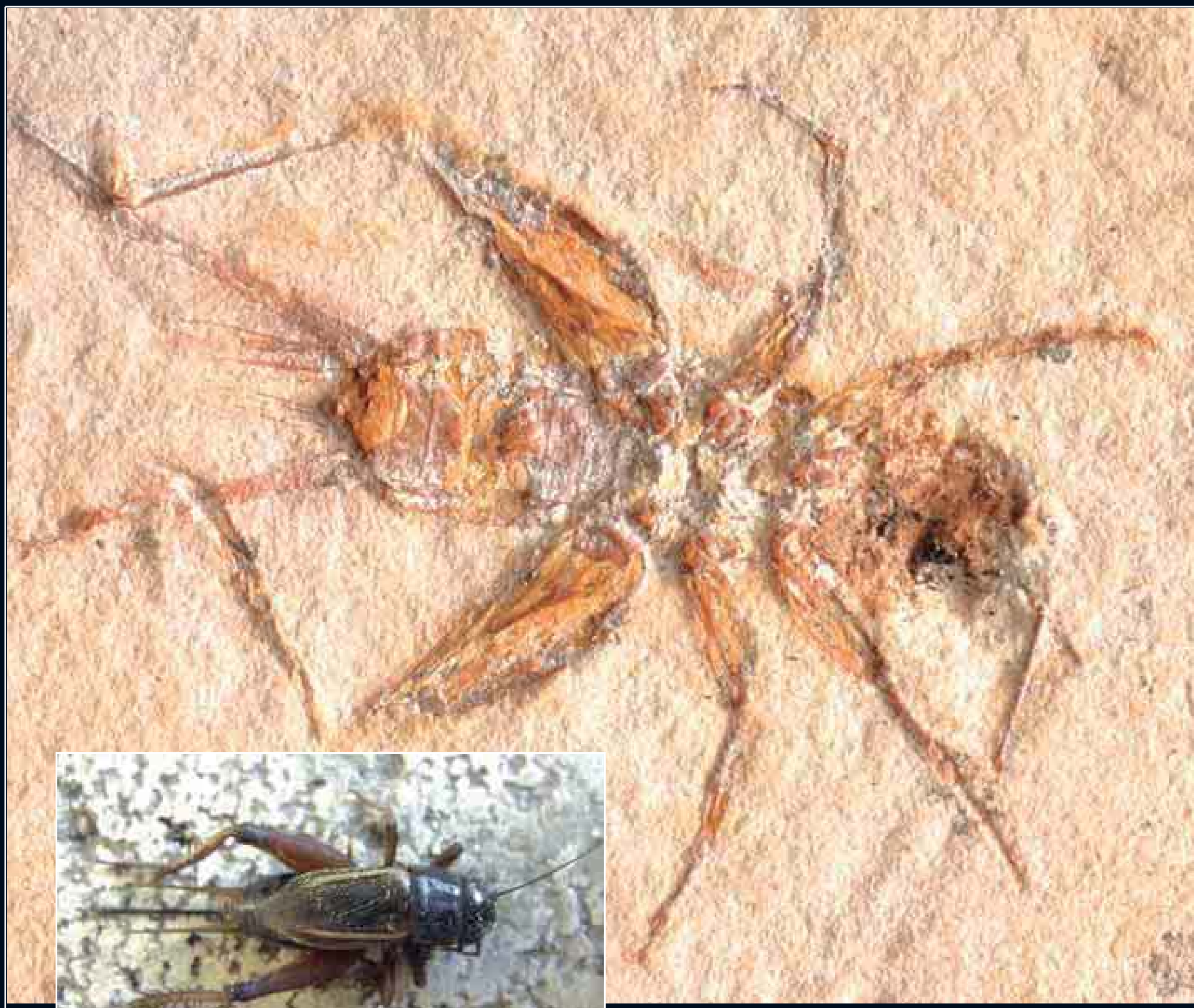

Kır Cırcırı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Evrimci yayınlarda yoğun olarak yer alan canlılar arasındaki "ata-torun" ilişkileri hayali bir kavram olmaktan öteye gitmemektedir. Canlı türleri arasında evrimsel bir bağ olduğu bugüne kadar hiçbir somut bulguyla gösterilememiştir. Fosil kayıtlarının ve diğer bulguların böyle bir soy bağı göstermediği bilim adamları tarafından şöyle ifade edilmektedir:

"Ne var ki, pek çok organizma için kesin hatlarla bir soy bağı oluşturmak mümkün değildir." *(Ayala, F. J. and Valentine J. W., Evolving: The Theory and Process of Organic Evolution, 1978, s. 230)*

Resimdeki 125 milyon yıllık kır cırcırı da herhangi bir atadan türememiş, soyu devam ettiği müddetçe herhangi bir değişime uğramamıştır.

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Mayıs sinekleri ömürlerinin büyük bölümünü larva ya da nimf olarak geçirirler. Ergin olarak birkaç saat ya da sadece bir gün yaşarlar. Bu nedenle birgün sinekleri olarak da adlandırılırlar. Resimdeki mayıs sineği fosili 125 milyon yaşındadır ve halen yaşamakta olan mayıs sineklerinin aynısıdır. Darwinistler, 125 milyon yıl boyunca aynı kalan, en küçük bir değişikliğe dahi uğramayan mayıs sineği karşısında çaresizdirler.

Örümcek

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Evrim teorisi, her türlü bilimsel kriterden yoksun, hiçbir geçerli delile dayandırılamamış, tamamen spekülatif bir iddiadır. Daha da ötesi, bütün iddiasını, var olan her canlının, gerçekleşmesi ihtimal dışı sayısız tesadüflerin ardı ardına gelmeleri sonucunda oluştuğu gibi akıl ve bilim dışı bir temel üzerine kurmuştur. Bilimsel araştırma ve incelemeler de bu durumu teyit eder. Örneğin fosil kayıtları incelendiğinde, evrimcilerin iddia ettiği gibi bir sürecin hiç yaşanmadığı görülür. Canlıların art arda gelen değişikliklerle gelişmedikleri, sahip oldukları tüm özelliklerle bir anda ortaya çıktıkları anlaşılır. Bu da canlıların evrim geçirmedikleri, yaratıldıkları anlamına gelir.

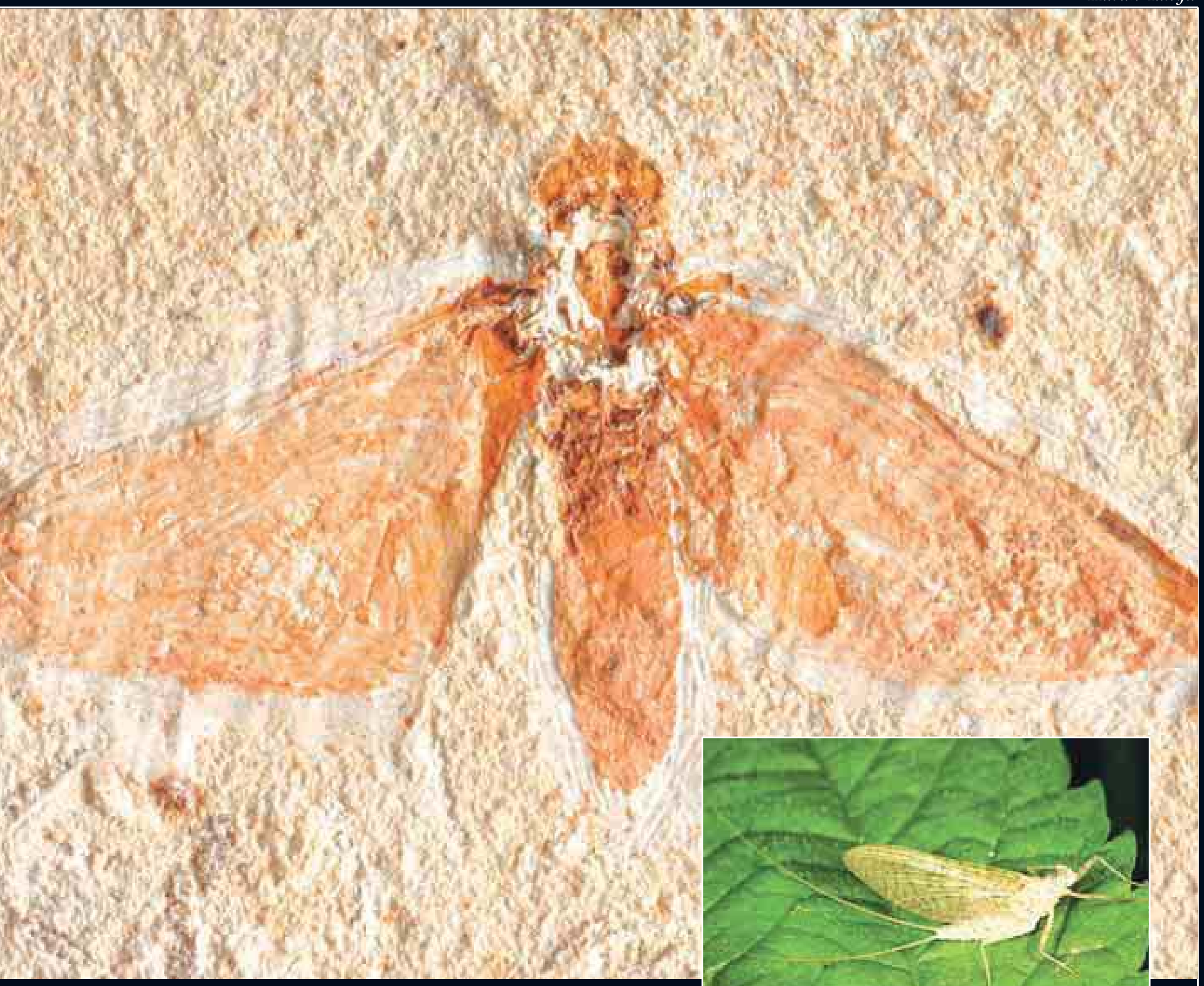

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Fosiller, canlıların evrim geçirmediklerinin en vurucu delillerinden biridir. Fosil kayıtları incelendiğinde tüm canlı türlerinin milyonlarca yıl boyunca aynı kaldıkları, soyları tükenene kadar hiç değişmedikleri görülür. Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Joel Cracraft, fosil kayıtlarına göre canlı türleri arasında geçiş olmadığını şöyle ifade eder:

"İki farklı takım arasında -morfolojik (yapısal ve görsel) olarak- geçiş özelliği taşıyan, aynı zamanda stratigrafik (kaya katmanları üzerine yapılan çalışmalar) konuma sahip bir fosil bulabilmenin olağanüstü zor olması şaşırtıcı olmamalıdır."
(Cracraft, J., "Systematics, Comparative Biology, and the Case Against Creationism," Scientists Confront Creationism, ed. L. R. Godfrey, New York: W. W. Norton & Co., 1983, s. 180)

Cracraft'ın ara form fosillerinin bulunmasını "olağanüstü zor olarak" nitelendirmesi, açıkça "Bu fosiller yok." demekten çekinmesinden kaynaklanmaktadır. Her ne kadar kendisi açıkça dile getiremese de, söz konusu fosiller hiç bulunmamıştır, bundan sonra da bulunması mümkün değildir.

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Resimdeki 125 milyon yıllık çayır çekirgesi fosili, Darwinizm'e darbe vuran delillerden biridir. Evrim teorisinin canlılığın kökenine dair iddiaları fosiller tarafından geçersiz kılınmış, teorinin gerçekçi ve bilimsel verilerle doldurulması mümkün olmayan büyük boşluklar üzerine kurulu olduğu açığa çıkmıştır. Bu önemli boşlukları, omurgalılar paleontolojisi üzerinde uzman olan C. McGowan şöyle ifade etmektedir:

"Çok hücreli organizmaların ve omurgalıların kökeni, omurgasızların kökeni konusunu saymıyorum bile, konusunda yaşamın evrimsel tarihi hakkında o kadar çok boşluğumuz var ki." *(McGowan, C., In the Beginning: A Scientist Shows Why the Creationists are Wrong, Prometheus Books, 1984, s. 95)*

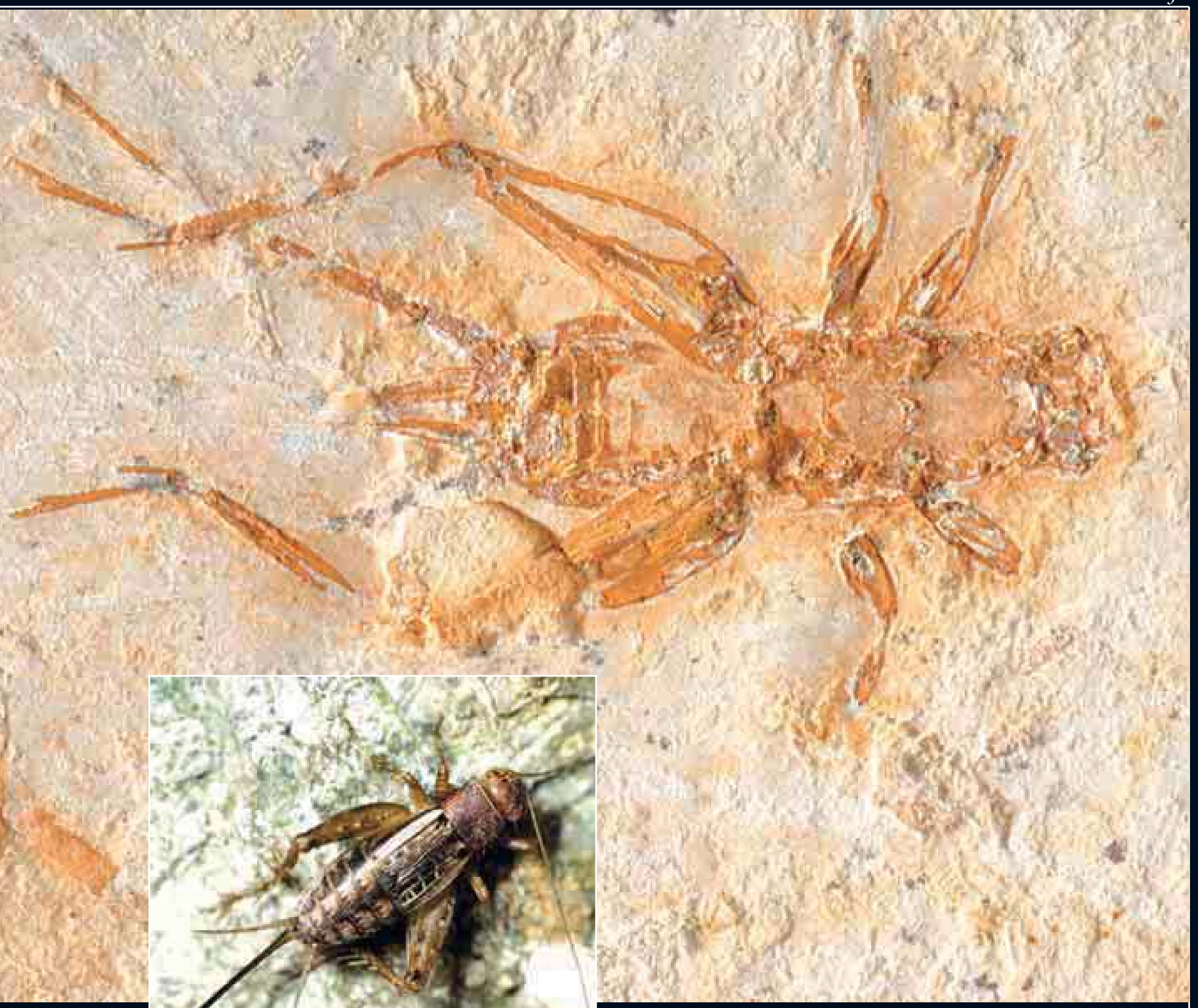

Cırcır Böceği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Eğer cırcır böcekleri, evrimcilerin iddia ettiği gibi, başka böceklerden meydana gelmişlerse, bu durumda cırcır böceğine yeni yeni dönüşmeye başlamış, "yarı cırcır böceklerinin"nin birçok fosil örneğinin bulunması gerekirdi. Oysa şimdiye kadar bulunan tüm cırcır böceği fosilleri tam ve eksiksiz yapılarıyla, günümüzde yaşayan örneklerinin aynısıdır. Canlıların ortak bir atadan türediği tezi ise bir hayal olarak kalmıştır. Paleontoloji profesörü Steven Stanley bu durumu şöyle dile getirir:

"Bir zamanlar, diğer canlılara dönüştüğüne inanılan türlerin zaman içinde hayali atalarla örtüştüğü anlaşıldı. Gerçekte ise, fosil kayıtları canlıların birbirlerine dönüştüklerini gösteren inandırıcı tek bir örnek dahi gösterememişlerdir." *(Stanley, S.M., The New Evolutionary Timetable: Fossils, Genes, and the Origin of Species, 1981, s. 95)*

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Mayıs sinekleri gibi larvaları da, soyları devam ettiği müddetçe aynı kalmışlardır. Bundan 125 milyon yıl önce yaşamış olan mayıs sineği larvasına ait resimdeki fosil bu gerçeğin kanıtıdır. Larvaları da kendileri de on milyonlarca yıl boyunca değişmeyen söz konusu canlılar evrimcileri susturmaktadır.

Çayır Çekirgesi

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Darwinistler cevabını asla veremedikleri sayısız soruya rağmen körü körüne bir bağlılıkla teorilerini savunmaya devam etmektedirler. Örneğin *"Çayır çekirgelerinin sözde atasının ne olduğu?"* sorusu cevapsızdır. *"Çayır çekirgelerinin hangi aşamalardan geçerek bu hayali atadan türediği?"* sorusu cevapsızdır. *"Çayır çekirgelerinin kademeli olarak geliştiklerini gösteren fosiller nerede?"* sorusu cevapsızdır. *"Eğer bu canlılar aşama aşama geliştilerse, 125 milyon yıl önceki çayır çekirgeleriyle günümüzdekilerin aynı olması nasıl açıklanır?"* sorusu cevapsızdır. Bu soruların sayısı daha da artırılabilir. Tüm bu cevapsız sorular, Darwinizm'in ne kadar büyük bir açmaz içinde olduğunun göstergesidir.

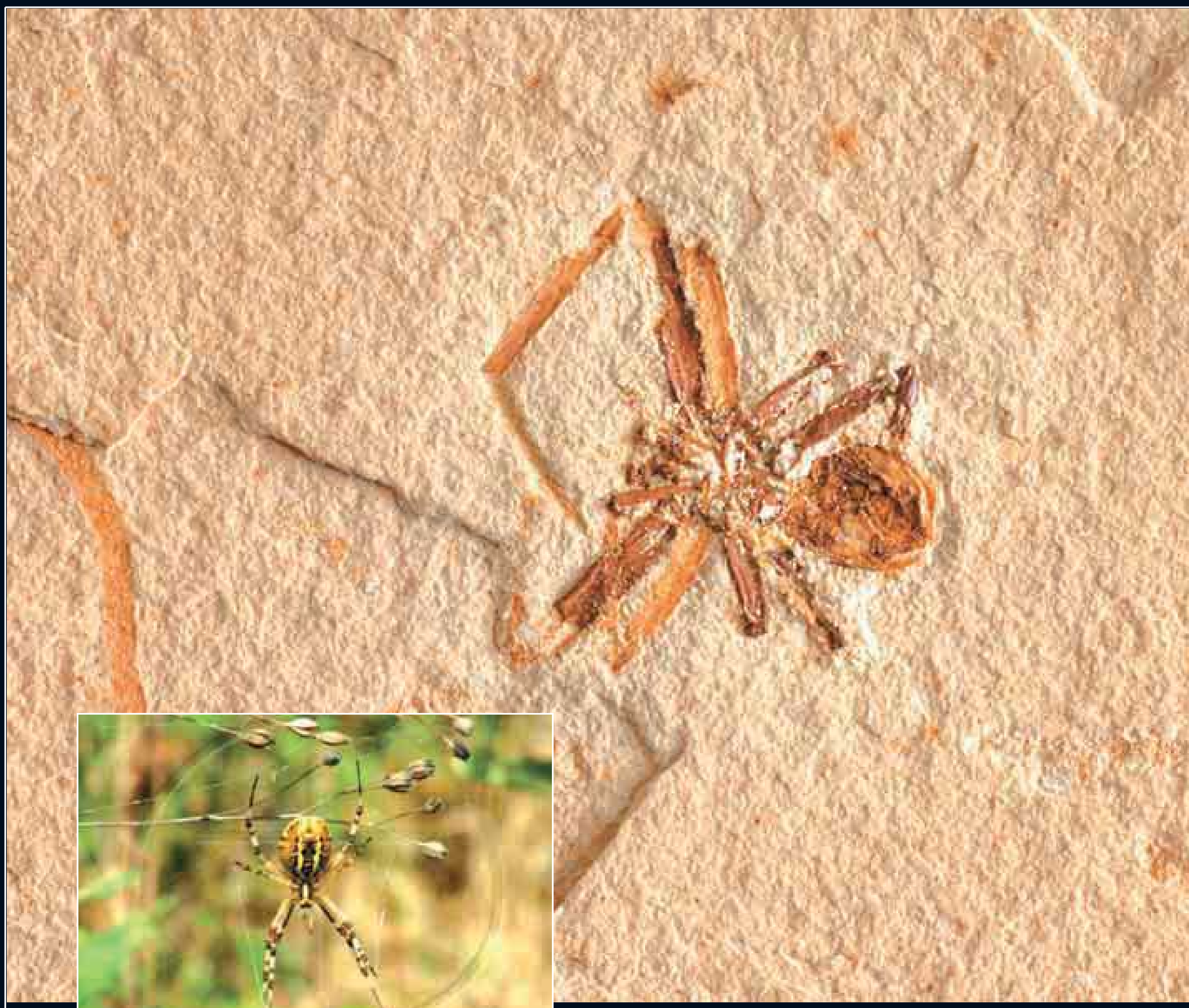

Örümcek

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Bilim adına ortaya çıktığını iddia eden insanların, bilime rağmen evrim teorisi gibi köhne bir tezi savunuyor olmaları hayret vericidir. Sayısız fosil, evrimin geçersiz olduğunu açıkça ispatlamışken, çeşitli çarpıtmalarla gerçeklerden kaçmaya çalışmak mantıklı bir davranış değildir. 125 milyon yaşındaki örümcek fosili gibi, farklı canlı türlerine ait sayısız fosil örneği, evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını net olarak ortaya koymuştur. Bilim adamlarının yapması gereken bu durumu görmezden gelmeye çalışmak değil, bilimin gösterdiği gerçeğe uymaktır. Bu gerçek ise Yaratılış'tır.

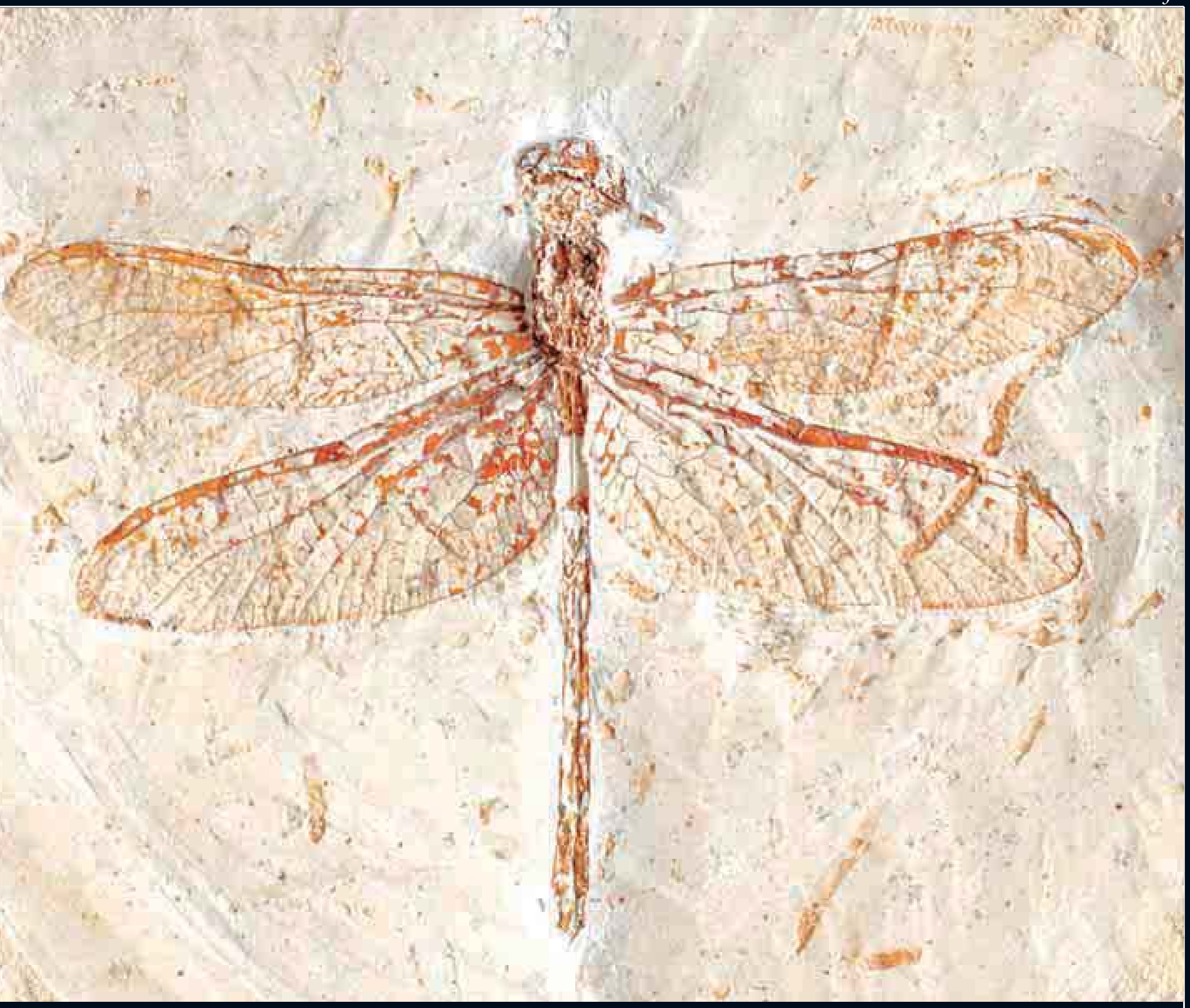

Yusufçuk

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yusufçukların kanat yapısı ve uçma mekanizmasının üstünlüğü günümüz teknolojisiyle dahi tam olarak taklit edilememektedir. Yusufçuklar bundan 125 milyon yıl önce de, bugün sahip oldukları sistemlerin aynısını kullanarak, aynı mükemmelikte uçmakta ve manevralar yapmaktaydı. Bu gerçeğin ispatı olan resimdeki fosil, Darwinistleri yalanlarken, tüm canlıların Allah'ın eseri olduğu gerçeğini bir kez daha ortaya koymaktadır.

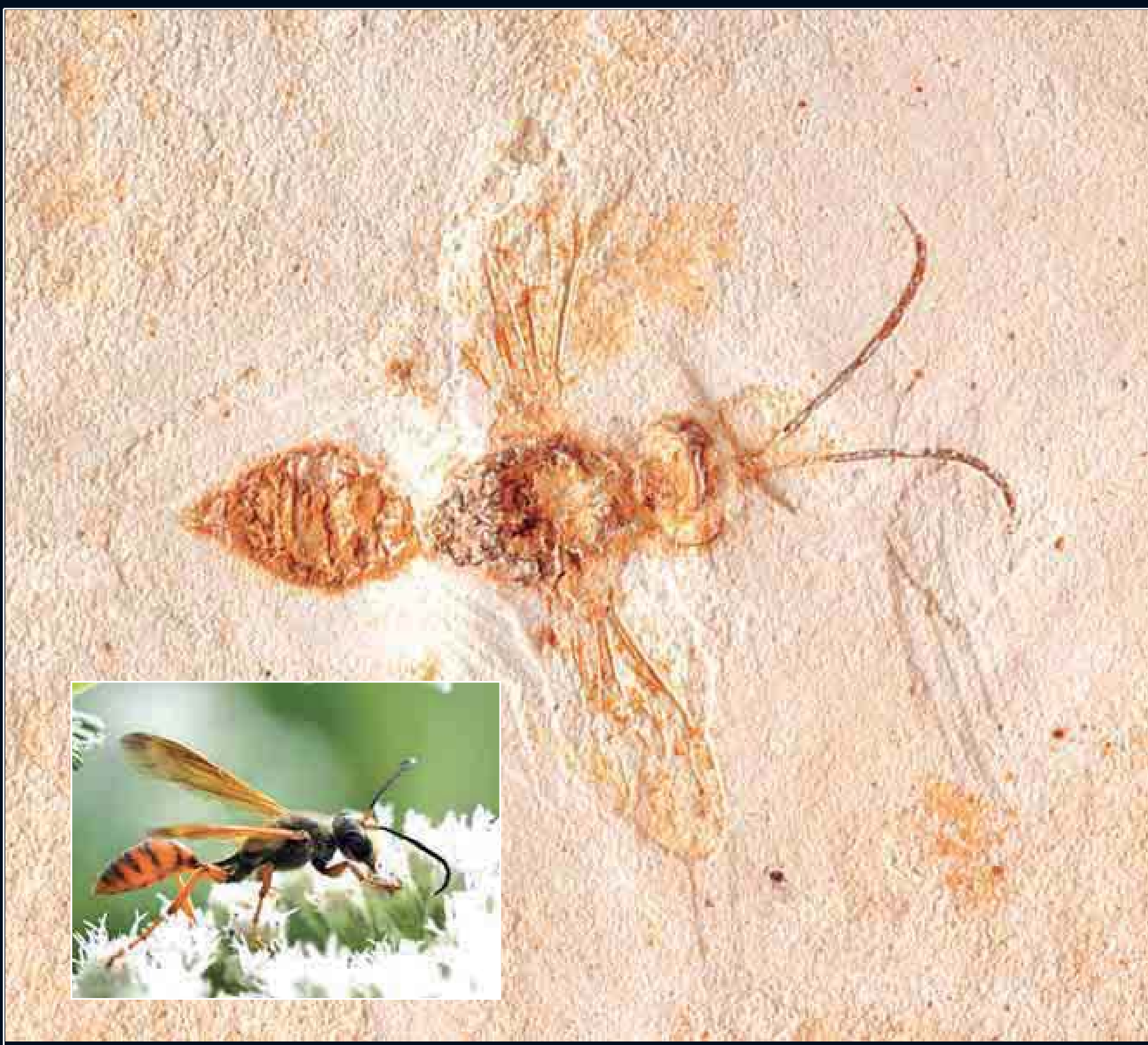

Yaban Arısı

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Genel Paleontoloji kitabının yazarı A. Brouwer, Darwinizm'in fosiller karşısında uğradığı hezimeti şöyle özetler:

"Geçtiğimiz yüzyılın en olumsuz paleontolojik sonuçlarından biri ara formların neredeyse hiç görülmemesidir. Darwin'in döneminde, bu durumun paleontolojik kayıtların yetersizliği ve bilgi eksikliğinden kaynaklandığı düşünülebilirdi. Ama o günden bu yana sayısız fosil türü elde edilmiştir. Ara formların yokluğu için bugün artık başka bir bahane bulunmalıdır." *(Brouwer, A., "General Paleontology," [1959], Transl. Kaye R.H., Oliver & Boyd: Edinburgh & London, 1967, s. 162-163)*

Evrimcilerin yapması gereken Brouwer'in ifade ettiği gibi "bahane bulmak" değil, gerçekleri görmek olmalıdır. Resimdeki 125 milyon yıllık yaban arısı fosili gibi sayısız fosil, evrimin yaşanmadığını, canlıların yaratıldığını göstermektedir.

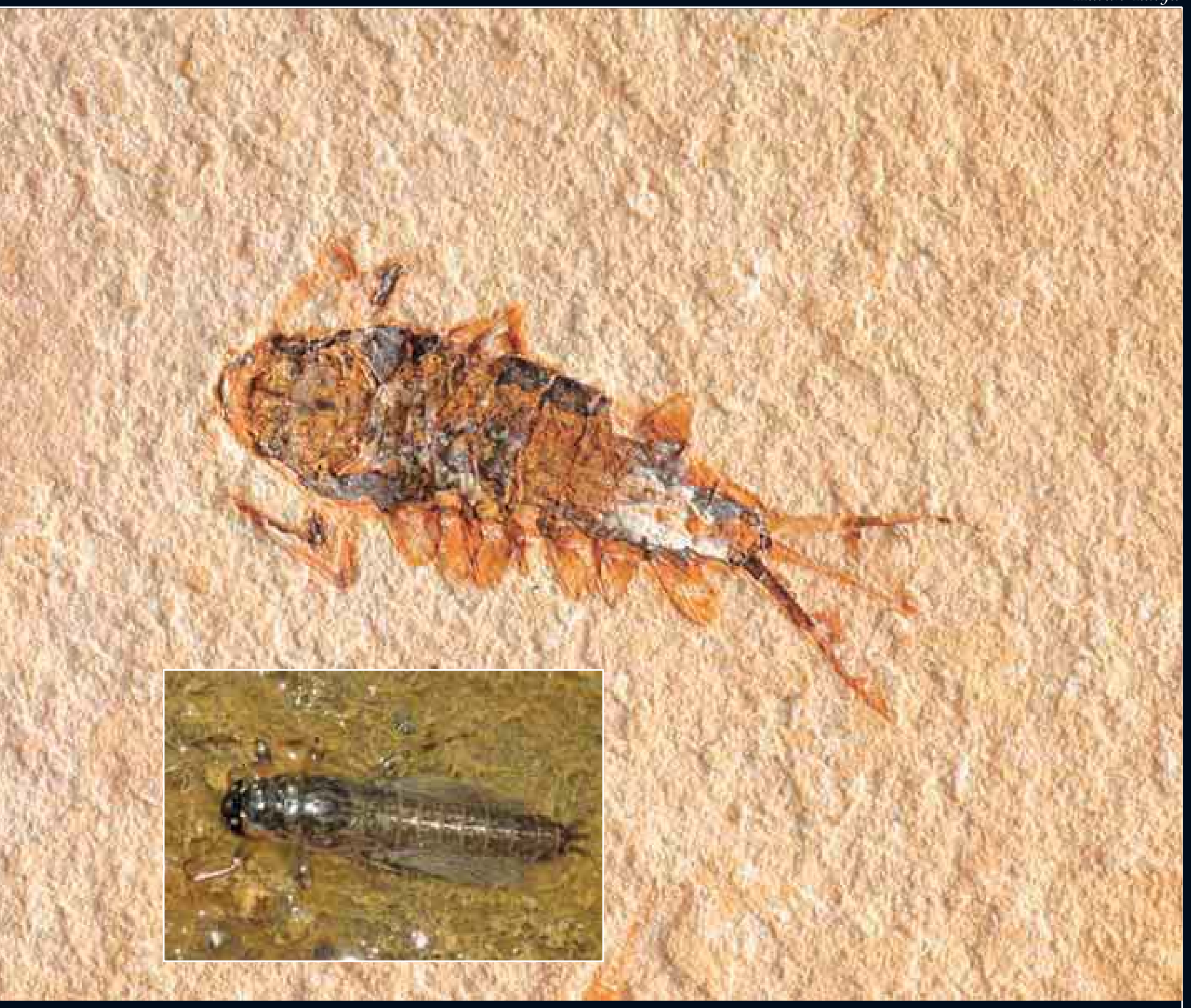

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Yeryüzünde bilinen 2500 türü olan mayıs sinekleri, *Ephemeroptera* takımına dahil olan canlılardır. Bugüne kadar bulunmuş tüm mayıs sineği fosilleri görünümleri, yapıları ve sahip oldukları sistemlerle birbirlerinin tamamen aynısıdır. Farklı dönemlerde yaşamış mayıs sinekleri arasında, aradaki milyonlarca yıllık süreye rağmen, herhangi bir değişiklik olmaması evrimcilerin öne sürdükleri varsayımları yerle bir etmektedir. Açıktır ki, canlılar art arda gelen kör tesadüflerin, sürekli devam eden değişikliklerin eseri değildir. Tüm canlıları üstün güç ve kudret sahibi olan Allah yaratmıştır.

Mayıs Sineği Larvası

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Mayıs sineklerinin bilinen ilk fosil örnekleri yaklaşık 200 milyon yıl öncesine aittir. 200 milyon yıl önce yaşamış olan mayıs sinekleri de 125 milyon yıl önce yaşamış olanlar da, günümüzde yaşayanlar da, birbirlerinin aynısıdır. Bu aynılık, canlıların evrim geçirmediklerinin önemli delillerinden biridir.

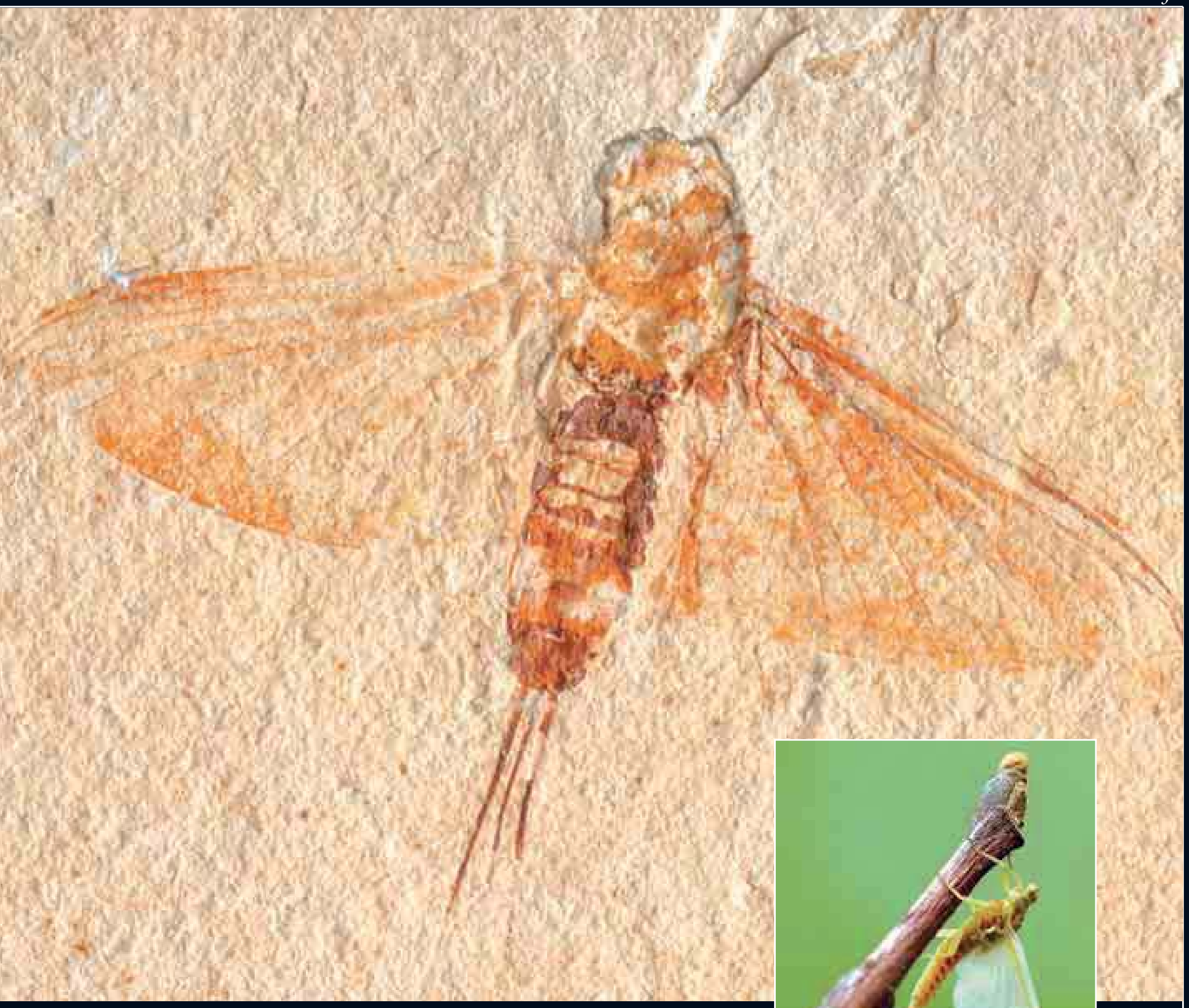

Mayıs Sineği

Dönem: Mezozoik zaman, Kretase dönemi

Yaş: 125 milyon yıl

Bölge: Santana Oluşumu, Brezilya

Evrimciler, mayıs sineklerinin yüz milyonu aşkın süredir nasıl hiç değişmediğini teorileri açısından açıklayamazlar. Canlıların evrim geçirdiğini söyleyebilmek için, sürekli değiştiklerini gözlemleyebilmek ya da fosil bulgularıyla bu iddiayı destekleyebilmek gerekir. Ancak bugüne kadar böyle bir değişim, yaşayan türlerde de fosillerde de görülmemiştir. Bu durumda evrimsel süreçten bahsetmek mümkün değildir. Canlıların yapıları ve özellikleri de fosil kayıtları da evrimin hiçbir zaman yaşanmadığını ispatlamaktadır.

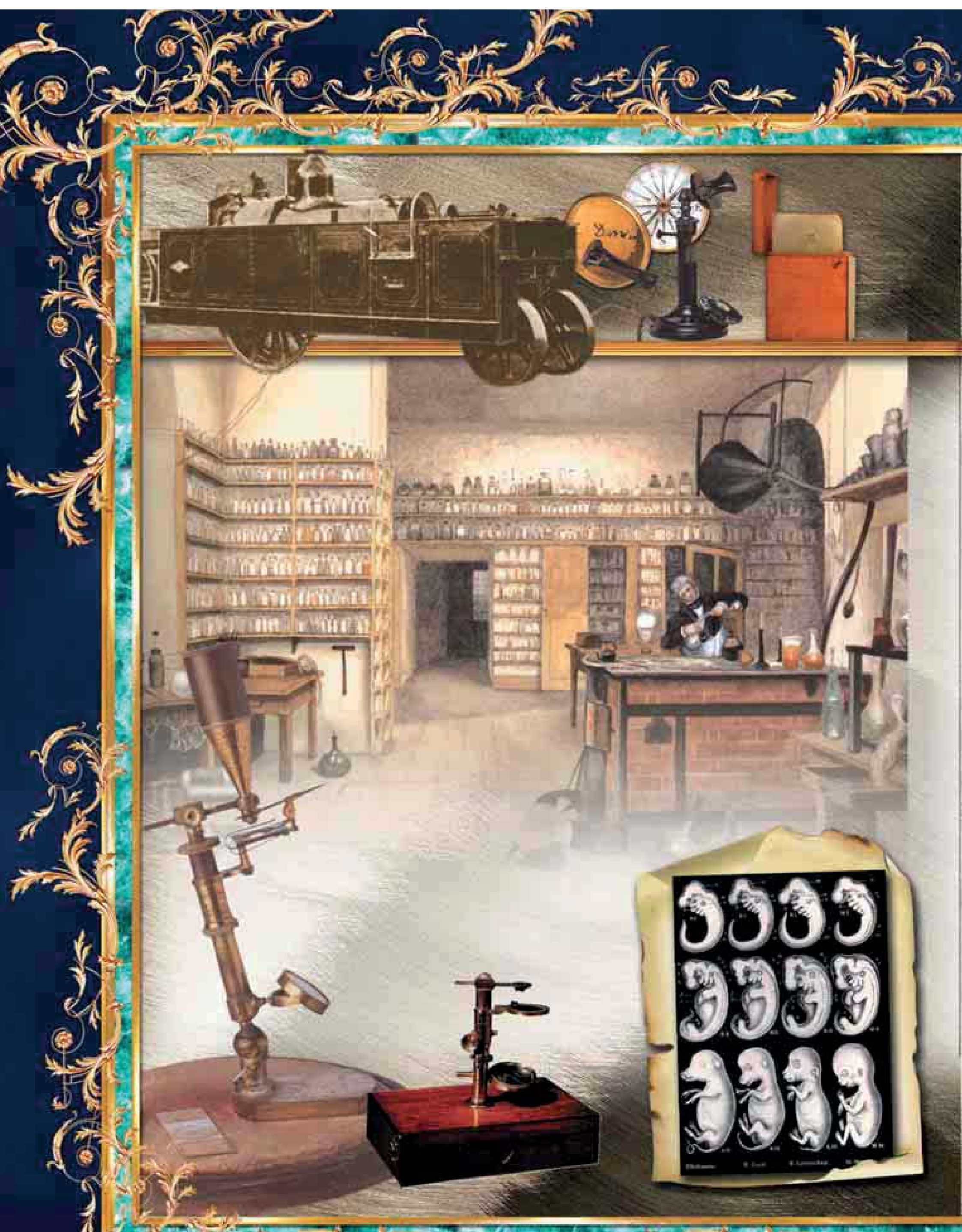

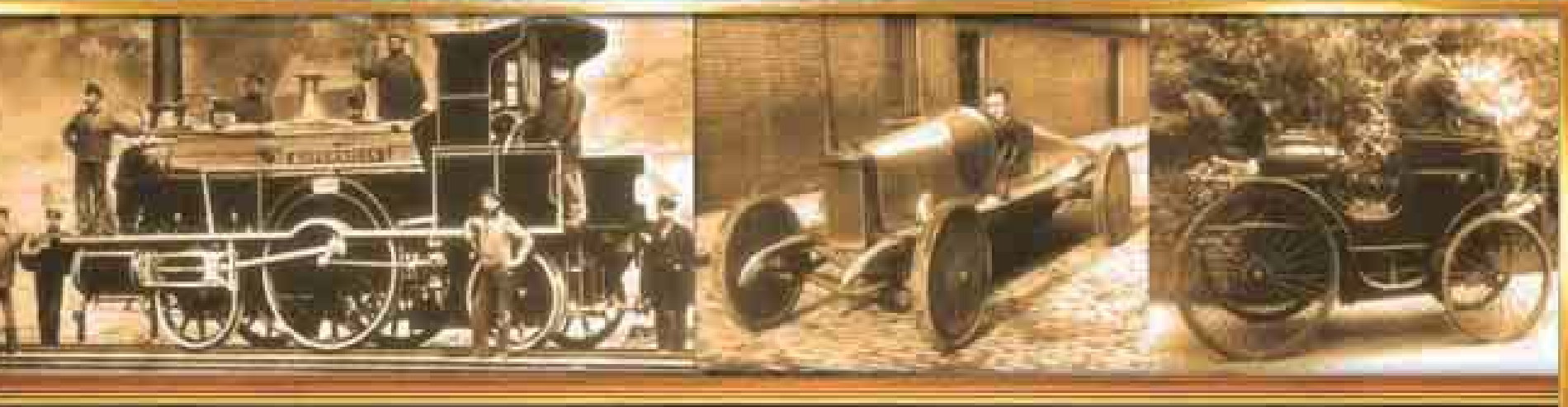

Bir Zamanlar DARWİNİZM

GİRİŞ

Tarih boyunca insanlar yaşadıkları evreni gözlemleyerek, onun sırlarını çözmeye çalıştılar. Birçok bilim adamı insanların zihinlerini meşgul eden sorulara yanıtlar bulmak için yıllarca çalıştı. Kimisi yaşadıkları dönemin şartlarına bağlı olarak çok büyük buluşlara imza atarken, kimisi de kendi dönemlerinde büyük ilgi çeken; fakat daha sonraları ise büyük bilimsel yanılgılar olarak kabul edilen iddialarda bulundu.

Batlamyus MS. 2. yy'da, o dönemin bilim merkezi olan İskenderiye'de yaşamış bir bilim adamı ve düşünürdü. İçinde bulunduğu evreni tanımak ve Dünya'nın evrendeki konumunu keşfetmek isteyen Batlamyus uzun süre gökyüzünü gözlemledi. Güneş'in, Ay'ın ve yıldızların hareketleri üzerinde düşündü. Sonunda ise bir karara vardı: **Evrenin merkezinde Dünya vardı.** Onun düşüncelerine göre, Dünya hareketsiz olarak duruyor; Güneş, Ay, gezegenler ve tüm yıldızlar ise onun çevresinde dönüyorlardı. Batlamyus'un büyük ilgi gören bu çalışmaları çeşitli dillere çevrildi ve özellikle Avrupa kültürü üzerinde büyük etki meydana getirdi. Katolik Kilisesi, Batlamyus'un Dünya merkezli evren modeli ile Hıristiyan ilahiyatını birleştirdi. Bazıları Batlamyus'un modelindeki çelişkilerin varlığını fark etmelerine rağmen, Batlamyus'a verilen büyük destek dolayısıyla susmak zorunda kaldı. Çelişkileri kısa zamanda ortaya çıkan bu fikrin terk edilmesi kolay olmadı. 15. yy'a gelindiğinde ise, bazı gelişmeler yaşanmaya başlandı. İlk olarak, Kopernik, Batlamyus'un fikirlerinde büyük yanlışlıklar olduğunu ortaya koydu. Kopernik Dünya merkezli evren inancına kesin olarak karşı çıktı ve şu gerçeği ortaya koydu: **Dünya evrenin merkezinde değildi.** İlerleyen yüzyıllarda ise, Dünya'nın Güneş çevresinde dönen bir gezegen; Güneş'in Samanyolu Galaksisinin içindeki milyarlarca yıldızdan biri ve de Samanyolu'nun ise sayısı bile tespit edilemeyen yıldız kümelerine sadece bir örnek olduğu ortaya çıktı.

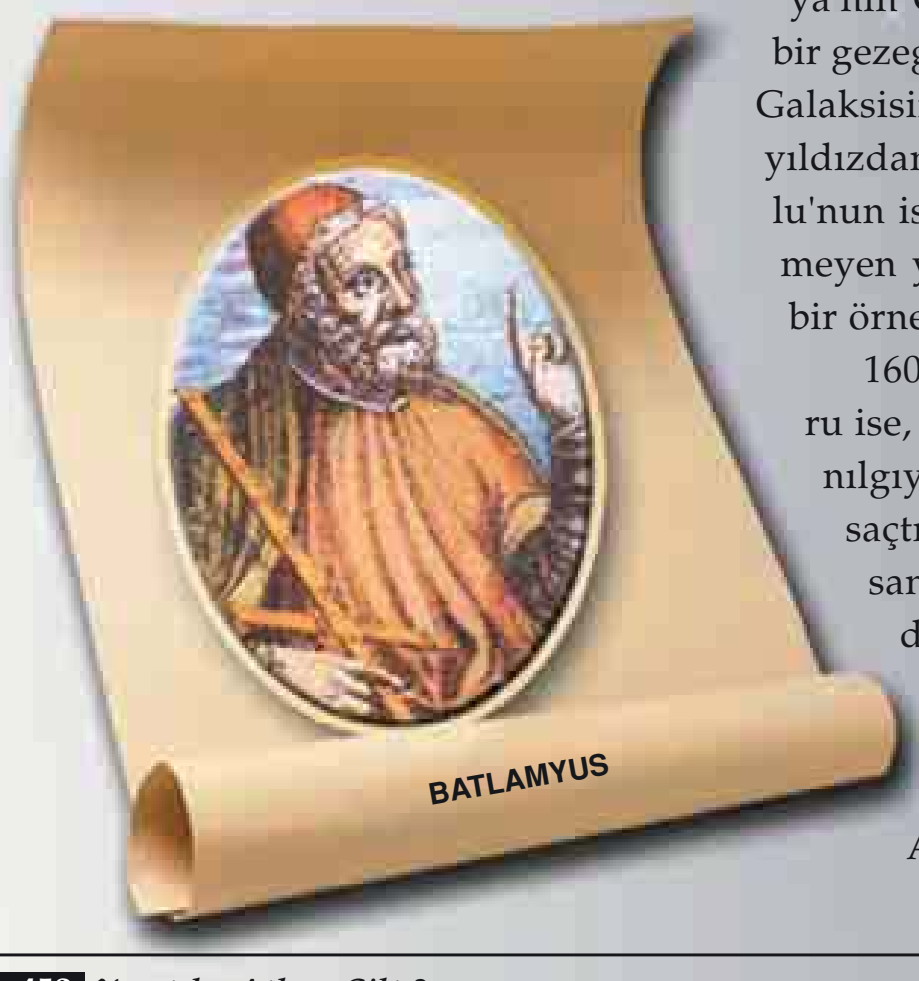

1600'lü yılların sonuna doğru ise, bilim tarihi bir başka yanılgıya sahne oldu. Ateş ve saçtığı alevler her devirde insanların ilgisini çekmişti. O döneme kadar henüz sırrı keşfedilememiş ateşin kaynağı üzerinde düşünen insanlardan biri de Alman bilim adamı G. E.

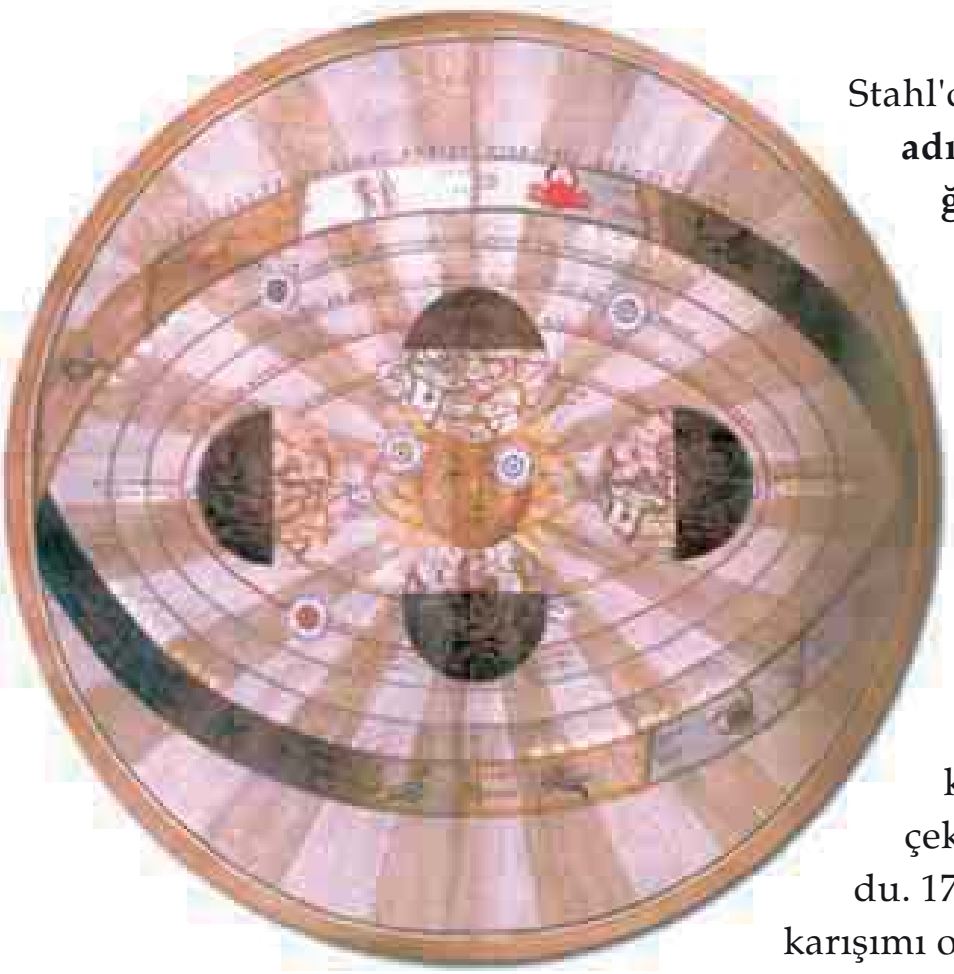

Kopernik, Batlamyus'un ortaya attığı ve Katolik Kilisesi tarafından benimsenen Dünya merkezli evren modelini yıktı. Onun tanımladığı yeni model, Dünya'nın Güneş Sistemi'nin bir parçası olduğunu gösteriyordu.

Stahl'dı. Stahl araştırmaları sonucunda, **ateşe "flojiston" adı verilen gözle görülemeyen bir maddenin yol açtığını ileri sürdü.** Stahl'a göre flojiston nesnelere girip çıkabilen bir maddeydi. Flojistona sahip bir nesne hızla yanarken, flojistonun olmadığı nesneler ise yanmıyordu. Yanan maddelerden duman çıkması, bu maddelerin yanarken küçülmeleri ve hafiflemeleri, flojistonun bu maddeleri terk etmesi olarak yorumlandı. Araştırmalarda, yanan maddelerin üzerlerinin kapatılmasıyla veya toz ve toprak atılıp söndürülmeleriyle flojistonun çıkışının engellendiği ve böylece ateşin söndüğü düşünülüyordu. Ancak zamanla, metallerin yanarken küçülmemeleri veya hafiflememeleri flojistonun gerçekliği hakkında bazı kuşkuların doğmasına neden oldu. 1700'lü yılların sonunda ise havanın farklı birkaç gazın karışımı olduğu keşfedildi. Bu farklı gazların farklı biçimlerde yanmaları da flojiston kuramıyla açıklanmaya çalışılırken, oksijen gazıyla ilgili yapılan araştırmaların biri kuramın sonunu getirdi. Antoine Lavoisier adlı bilim adamı oksijen gazı içinde yaktığı bir metali gözlemledi. Bu gözlemi sonucunda yanan metalin ağırlığının arttığını, oksijen miktarının da azaldığını fark etti. İşte bu deney insanlara ateşin kaynağını da gösterdi. **Nesneler oksijen aldıkları için yanıyorlardı.** Flojiston isimli teorik madde ise asla var olmamıştı.

Tarihteki bilimsel yanılgılara bir diğer örnek ise, elektriğin kaynağı üzerine yapılmış bir yorumdur. Doktor Luigi Galvani 1780'li yıllarda hayvanlarla ilgili araştırma yaparken, birdenbire yeni bir elektrik kaynağı bulduğunu sandı. Kurbağalar üzerinde yaptığı araştırmalarda, metal bir parçaya bağlanan kurbağa bacağındaki kasların kıpırdadığını gördü. Galvani bu canlı üzerinde yaptığı birkaç araştırma sonucunda kararını verdi: Bir metal **hayvanların kaslarından ve sinirlerinden kaynaklanan elektriğin** dışarı çıkmasını sağlıyordu. Galvani deneyi tek bacak üzerinde tek metal parçasıyla yapmıştı. Bu deneyin mantığından şüphelenen Alessandro Volta isimli bilim adamı konuyla ilgili çalışmalara başladı. Volta kurbağanın bacağına bir telin farklı iki ucunu bağladı ve bacaklardaki kasların seyirmediğini gördü. Bu deneyden sonra çalışmalarına devam eden Volta, **kurbağadan veya başka bir hayvandan kaynaklanan elektrik iddiasının gerçek olmadığını ortaya koydu.** Elektrik, elektronlardan kaynaklanan bir akımdı ve metaller elektronu daha kolay iletiyordu. Hayvansal elektrik kuramı bir dönem insanlarını şaşırtmış bir yanılgıydı.

Kurbağalar da bir zamanlar evrimcilerin kapıldıkları bilimsel bir yanılgının malzemesi olmuşlardı.

Bu örneklerde de açıkça görüldüğü gibi, günümüzde çok iyi bilinen gerçekler hakkında geçmişte çok yanlış bazı iddialarda bulunuldu. Birçok bilim adamı gerek dönemlerinin geri kalmış bilimsel düzeyleri, gerekse sahip oldukları bazı önyargıları dolayısıyla birçok bilimsel yanılgıya kapıldı. Tarihte gerçekleşmiş bu gibi bilimsel yanılgılara verilecek en büyük örnek, yaşamın kökeni üzerine ortaya atılmış iddialardan biriydi. Çünkü bu iddianın etkileri ve mantıksızlığı yukarıda örneğini verdiğimiz yanılgılardan çok daha büyük oldu. Bu yanılgı, evrim inancıyla ma-

teryalist dünya görüşünün birleştiği 'Darwinizm'di.

Bir zamanlar Darwinizm, elde yeterince bilimsel kanıt olmadığı için bazılarınca bilimsel bir teori gibi kabul ediliyordu. Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabı o dönemde bile anlaşılan tutarsızlıklarına rağmen, bazı çevrelerde yankı uyandırdı. Darwin'in genetik veya biyokimya biliminden habersiz olarak yaptığı varsayımlar, fosil kayıtlarının yetersizliğinden yararlanarak ileri sürdüğü hatalı iddialar, bu teoriyi kabul etmeye felsefi nedenlerle çok yatkın olan kişiler tarafından hararetle kabul gördü. Bu felsefi neden, Darwin'in teorisi ile materyalist felsefe arasındaki ilişkiydi. Darwin, tüm canlıların kökenini maddesel faktörlerle ve rastlantılarla açıklamaya çalışan, dolayısıyla bir Yaratıcı'nın varlığını reddeden bir teori öne sürmüştü. Akla ve mantığa tamamen aykırı olan bu teorinin yanlışlığının bilimsel olarak ortaya çıkması içinse, 20. yüzyıldaki bir dizi bulgu gerekecekti.

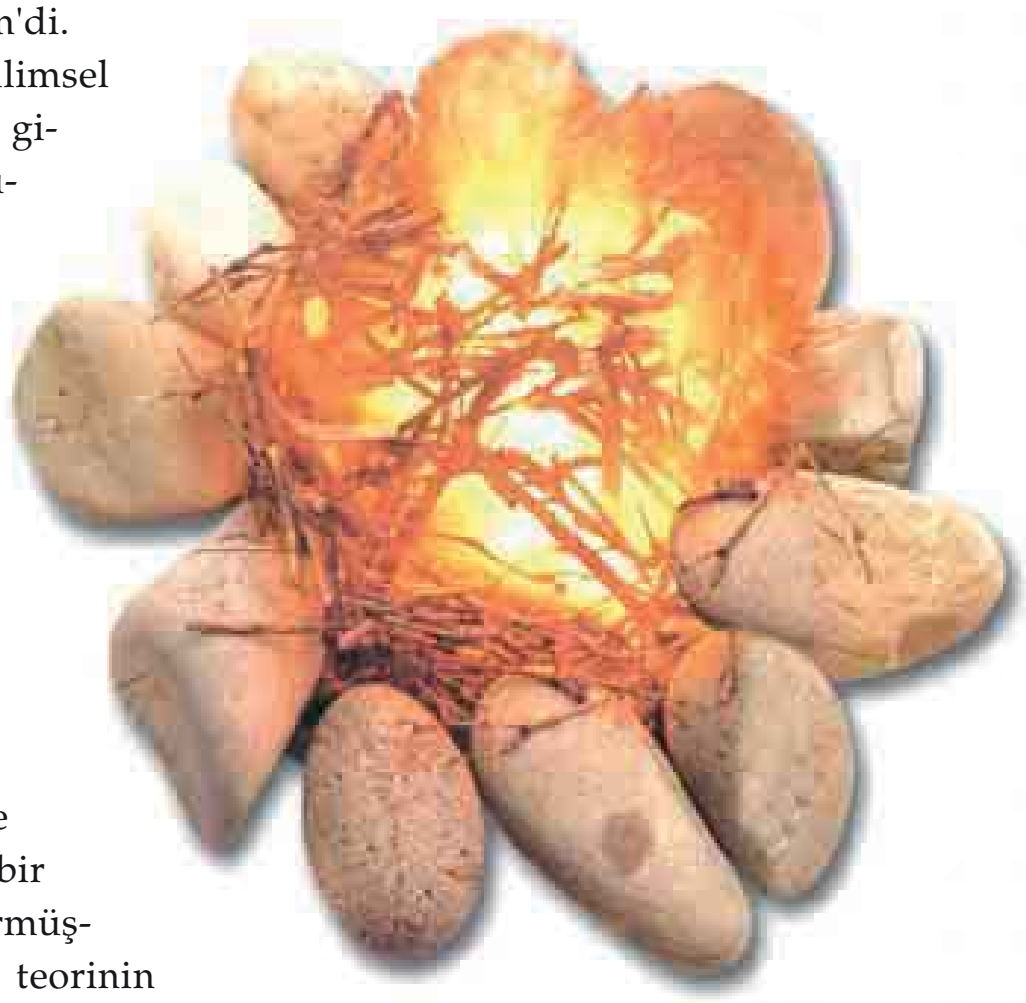

1600'lü yılların sonunda bilim adamları ateşe "flojiston" adı verilen gözle görülemeyen bir maddenin yol açtığını ileri sürdüler. Ancak ateşin kaynağının "flojiston" olmadığı, uzun bir zaman sonra anlaşıldı.

Bugün Darwinizm hala bazı saplantılı bilim çevrelerinde yaygın bir kabul görmektedir; ama bu, Darwinizm devrinin sona erdiğini kabul etmemize engel değildir. Çünkü teoriyi ayakta tutan sözde bilimsel varsayımlar birer birer çökmüştür. Teoriyi hala ayakta tutan tek neden, onun temeli olan materyalist felsefenin hala bir kısım bilim çevrelerinde fanatik bir tutkuyla savunulmasıdır. Darwinizm dünyası, 1980'li yılların ikinci yarısındaki Sovyetler Birliği'ne benzemektedir. O dönemlerde komünizmin bir ideoloji olarak iflas ettiği, varsayımlarının geçersiz olduğu ortaya çıkmıştı. Ancak komünist sistemin kurumları hala varlığını koruyordu. Komünist ideolojiyle beyni yıkanmış bir kuşak hala körü körüne bu ideolojiyi savunuyordu. Bu dogmatizm nedeniyle, pratikte çökmüş olan komünist sistem bir süre daha yaşatıldı. "Glasnost" ve "Perestroyka" denen formüllerle reforme edilip yaşatılmak istendi. Ama sonunda kaçınılmaz çöküş geldi.

Bu çöküşten önce ise, komünizmin aslında tükendiğini teşhis eden ve dile getirenler vardı. Pek çok Batılı gözlemci, bu çöküşün kaçınılmaz olduğunu, Sovyetler'deki statükonun bunu ancak bir süre geciktirebileceğini fark etmişler ve yazmışlardı.

Biz de bu kitapta, Darwinizm'in aslında bilimsel olarak çoktan çöktüğünü anlatıyoruz. Zaten hiçbir zaman gerçekçi bir bilimsel dayanağı olmayan bu teori, bilim düzeyinin yetersizliği nedeniyle, bir süre için bazılarına "ikna edici" görünmüş, ama bu ikna ediciliğin de bir aldatmaca olduğu ortaya çıkmıştır. Darwin'in evrim teorisini savunmak için son 150 yıldır öne sürülen iddiaların her biri günümüzde çürümüş durumdadır. Evrimin tüm sözde kanıtları, bir bir yıkılmıştır. Çok yakında, bilim dünyasındaki yanılgı içindeki insanlar da bu gerçeğin farkına varacak, böylesine yanlış bir teoriye nasıl kapıldıklarına şaşacaklardır. İsveçli bilim adamı Soren Løvtrup'un ifadesiyle, **"Darwinist efsane bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak nitelenecektir."**[1] Bu nitelemenin oluşması için gerekli tüm bilimsel veriler ortaya çıkmış, geriye sadece bazı bilim çevrelerinin bu gerçeği kabullenmesi kalmıştır. İlerleyen sayfalarda, evrim teorisini çürüten söz konusu bilimsel verileri inceleyecek ve Darwinizm'in, 19. yüzyılın bilim düzeyinin yetersizliğinden faydalanılarak ortaya atılmış büyük bir yanılgı olduğunu birlikte göreceğiz.

Darwin'in evrim teorisi, bilimin ve teknolojinin son derece geri olduğu bir dönemde ortaya atılmıştı. Darwinizm'in hızla yayılmasının temelinde 19. yüzyılın bilgisizliği vardı. Zamanla gelişen teknoloji, bilim alanına da yansıdı. Bilimsel inceleme ve araştırma araç gereçlerinde büyük ilerlemeler oldu. Pek çok buluş yapıldı. Bilimsel alanda yaşanan gelişmeler Darwinizm gibi köhne teorilerin gerçek yüzünü açığa çıkarmaktadır.

Darwinizm'in kabul gördüğü dönemde herşey çok geriydi. Bu gerilik, insanların Darwinizm'in saçmalıklarına kolaylıkla kapılmalarına neden oldu. Ancak Darwinizm'in maskesi 21. yüzyılda tamamen düşürülmüş, evrimin köhne ve çürük bir teori olduğu delilleriyle ortaya konmuştur.

Bir zamanlar keşfi heyecanla karşılanan siyah beyaz televizyonlar yerlerini kusursuz görüntü netliği sağlayan renkli televizyonlara bırakmıştır.

Bir zamanların en gözde müzik dinleme aleti olan gramofonlar, yerlerini modern müzik setlerine, CD çalarlara bırakmıştır.

Teknolojideki gelişmeler bilime yansımış, bilimsel ilerlemeler evrim teorisinin tüm mantıksızlıklarını gözler önüne sermiştir.

Tarihi bir fotoğraf makinesi ve yenisi.

Telefonun ilk zamanları ve bugünkü hali.

Bir zamanlar bilgisayar teknolojisi dahi bilinmezken, bugün çok modern görünümlü bilgisayarlar kullanılmakta ve internet teknolojisi gün geçtikçe ilerlemektedir.

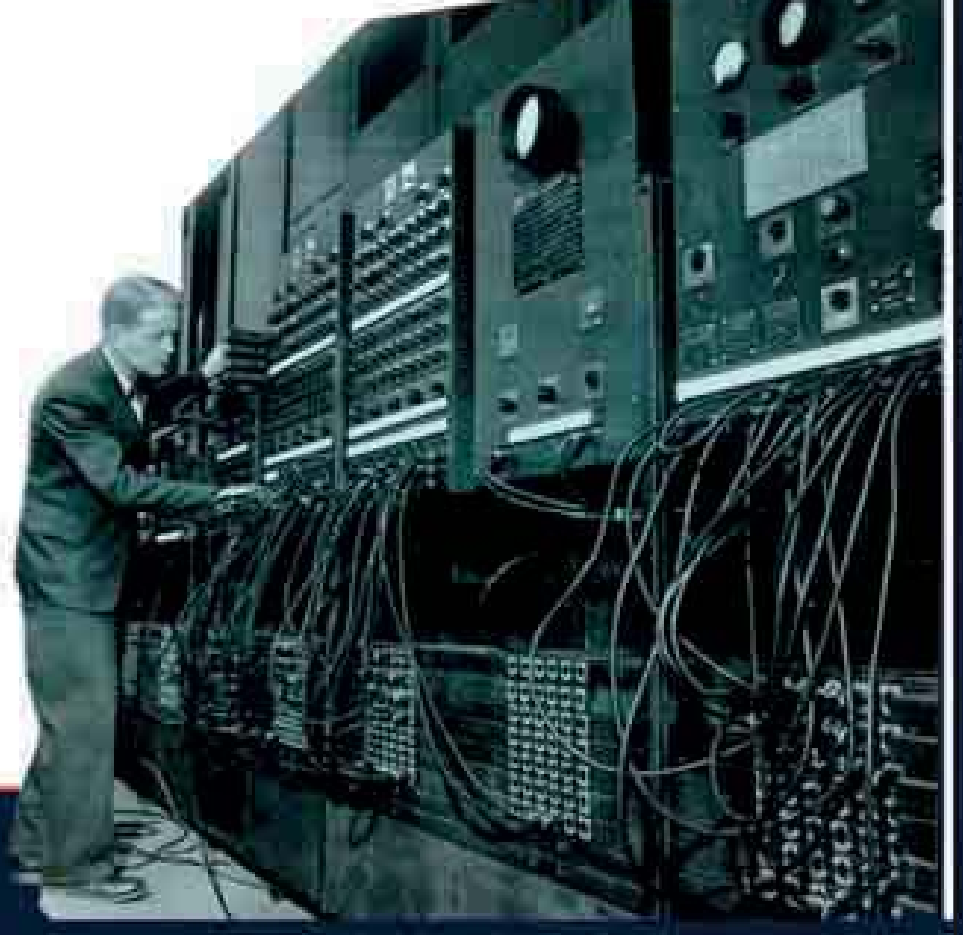

Darwinizm bilimsel olarak çökmüş bir teoridir. Hiçbir zaman gerçekçi bir bilimsel dayanağı olmayan bu teori, bilim düzeyinin yetersizliği nedeniyle, bir süre için bazılarına "ikna edici" görünmüş, ama zaman içinde gelişen bilim bu ikna ediciliğin de bir aldatmaca olduğunu ortaya çıkarmıştır.

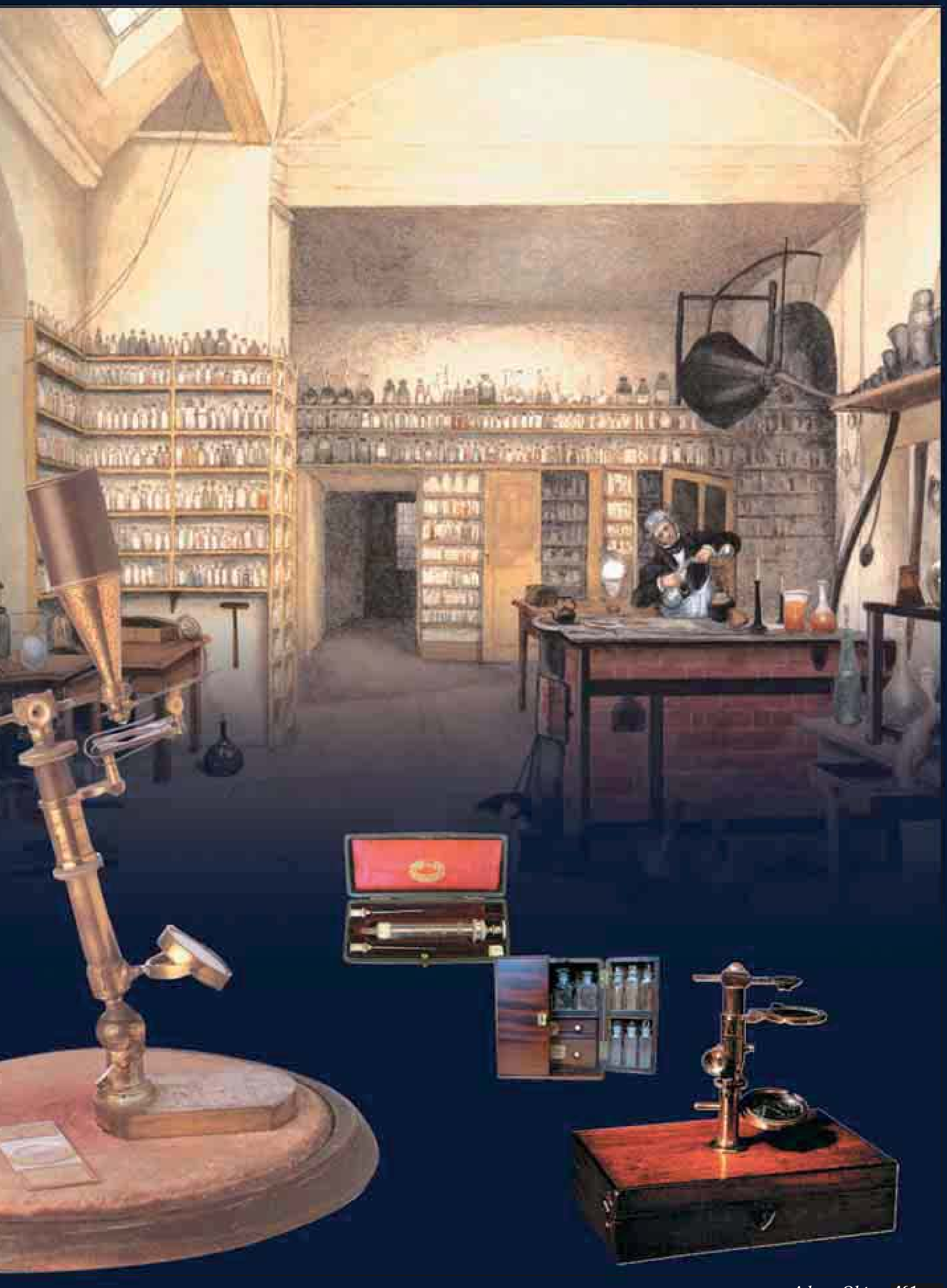

DARWINİZM'İN YIKILAN EFSANELERİ VE BİLİMİN DOĞRU TANIMI

Günümüzde evrim teorisini savunan gazeteciler, yazarlar, düşünürler, bilim adamları, akademisyenler ya da üniversite öğrencileri arasında bir anket yapılsa ve "Neden evrim teorisine inanıyorsunuz, bu teorinin kanıtları nelerdir?" diye sorulsa, çoğunluğun vereceği cevap büyük olasılıkla, gerçekte hepsi bilim dışı birer yanılgı olan bazı "efsane"ler olacaktır. Bu efsanelerin en yaygın olanları ve neden doğru olmadıkları aşağıdaki gibi sıralanabilir.

1) Evrim taraftarları, "bilim adamlarının yaptıkları deneyler, yaşamın kimyasal reaksiyonlarla kendi kendine başlayabileceğini göstermiştir" diye iddia ederler. Oysa bunu gösteren tek bir deney bile yoktur üstelik bunun teorik düzeyde bile mümkün olmadığı ortaya çıkmıştır.

2) Canlı fosillerinin, dünya üzerinde bir evrim süreci yaşandığını kanıtladığını zannederler. Ancak bunun tam tersine bütün fosiller, Darwin'in teorisiyle tamamen zıt bir "doğa tarihi" ortaya çıkarmış; canlı türlerinin evrim sürecinde kademe kademe ortaya çıkmadıklarını, bir anda kusursuz halleriyle yaratıldıklarını göstermiştir.

3) Ünlü fosil *Archaeopteryx*'in, sürüngenlerin kuşlara evrimleştiği iddialarını ispatladığını zannederler. Ancak *Archaeopteryx*'in, uçucu, gerçek bir kuş olduğu anlaşılmış ve onun atası olarak gösterilecek hiçbir sürüngen bulunamamıştır. Bu gerçeğin ortaya çıkmasıyla, evrimcilerin kuşların sürüngenlerden evrimleştiği iddiasını destekleyebildikleri tek bir delilleri dahi kalmamıştır.

4) At serileri olarak bilinen fosillerin, günümüz atının daha küçük boyuttaki memelilerden evrimleştiğini gösterdiğini sanırlar. Oysa at serilerinin tam bir bilimsel fiyasko olduğu ortaya çıkmıştır. Hatta, atın atası olarak gösterdikleri bazı canlıların gerçekte atlardan çok daha yaşlı oldukları, yani aralarında evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir geçiş olamayacağı görülmüştür. Böylece evrimcilerin klasik iddialarından biri daha çöpe atılmıştır.

Yaklaşık 55-35 milyon yıllık yengeç fosilinin, günümüzde yaşayan yengeçlerden hiçbir farkı yoktur.

5) İngiltere'nin ünlü "Sanayi Devrimi Kelebeklerinin", doğal seleksiyonla evrimin yaşanmış bir kanıtı olduğunu sanırlar. Oysa Sanayi Devrimi sırasında kelebeklerin renklerinde gerçekleşen değişimlerin doğal seleksiyonla evrim olmadığı kesin olarak ortaya çıkmıştır. Bu kelebeklerin renkleri değişmemiş, sadece beyaz kelebekler daha çok sayıdayken, değişen çevre koşulları nedeniyle beyaz kelebeklerin sayısı azalmış, koyu renk kelebeklerin sayısında artış olmuştur. Bu hikayenin de tam bir bilim sahtekarlığı olduğu anlaşıldıktan sonra evrimcilerin sözde delillerinden biri daha geçerliliğini yitirmiştir.

6) İnsanın maymunlarla ortak bir atadan geldiğini gösteren "maymun adamlara" dair fosil kalıntılarının ve izlerin olduğunu iddia ederler. Oysa bu konudaki iddiaların tümü sadece önyargıya dayanmakta, evrimciler bile "insanın evrimi konusunda kanıt yok" demek zorunda kalmaktadırlar. Örneğin evrimci bir paleoantropolog olan Richard Leakey şöyle söylemektedir:

David Pilbeam hoşnutsuzlukla şöyle der: "Farklı bir bilim dalından zeki bir bilim adamını getirseniz ve ona elimizdeki yetersiz delilleri gösterseniz, kesinlikle 'bu konuyu unutun; devam etmek için yeterli dayanak yok' diyecektir." Ne David ne de insanın atasını araştıran diğerleri elbette ki bu tavsiyeye uymayacaklardır, ancak hepimiz bu kadar yetersiz delille sonuç çıkarmanın ne kadar tehlikeli olduğunun tamamen farkındayız..[2]

Leakey'in alıntısında sözünü ettiği bir başka evrimci paleontolog olan David Pilbeam ise bu konuda şu itirafta bulunmuştur:

Benim tereddütlerim sadece bu kitabı (Richard Leakey'in Kökler isimli kitabı) değil, paleoantropolojinin bütün ilgi alanını ve metodlarını kapsıyor. Yayınlanan kitaplar şunu söylemeye çekiniyorlar ki, ben de dahil olmak üzere kuşaklar boyu insan evrimini araştıran kişiler karanlık içinde çırpınıyorlar. Elimizde olan bilgiler, teorilerimizi şekillendirmek için son derece güvenilmez ve yetersiz. [3]

Yaklaşık 135 milyon yıllık deniz yıldızı fosili ve canlı örneği, söz konusu canlıların 135 milyon yıldır hiç değişmediklerini ortaya koyuyor.

İnsanın sözde atası olduğu iddia edilen fosillerin ya soyu tükenmiş bir maymun türüne veya farklı bir insan ırkına ait olduğu ortaya çıkmaktadır. Sonuç olarak, evrimcilerin insanın maymunla ortak bir atadan evrimleştiği iddialarını delillendirebildikleri bir tek kanıtları dahi bulunmamaktadır.

7) İnsanla diğer canlıların embriyolarının anne rahminde (veya yumurtada) aynı "evrim süreci"ni geçirdiklerini, hatta insan embriyosunun sonradan kaybolan solungaçlarının olduğunu zannederler. (Bu iddianın büyük bir bilim sahtekarlığına dayandığı ve tümüyle asılsız olduğu delilleriyle gösterilmiştir. İddianın sahibi olan Haeckel adlı evrimci bilim adamı, embriyo çizimlerinde kasıtlı değişiklikler yapmış, embriyoları birbirine benzer göstermeye çalışmıştır. Artık evrimciler dahi bu iddiayı bilim dışı bir sahtekarlık olarak kabul etmektedirler.

Yaklaşık 300 milyon yıllık Karbonifer dönemine ait su akrebi fosili ve günümüzde yaşayan bir örneği.

8) İnsanda ve diğer canlılarda işlevsiz, "körelmiş" organlar olduğunu zannederler. Hatta DNA'nın bile büyük kısmının işlevsiz, "Hurda DNA" olduğunu sanırlar. Oysa bütün bu iddiaların, bilimsel cehaletten doğduğu anlaşılmış, zaman geçtikçe ve bilim ilerledikçe hem organların hem de genlerin tümünün işlevsel olduğu ortaya çıkmıştır. Bu gerçek ise, canlıların sözde evrim sürecinde kullanmadıkları için körelen organlara sahip olmadıklarını, tüm organları ve ya-

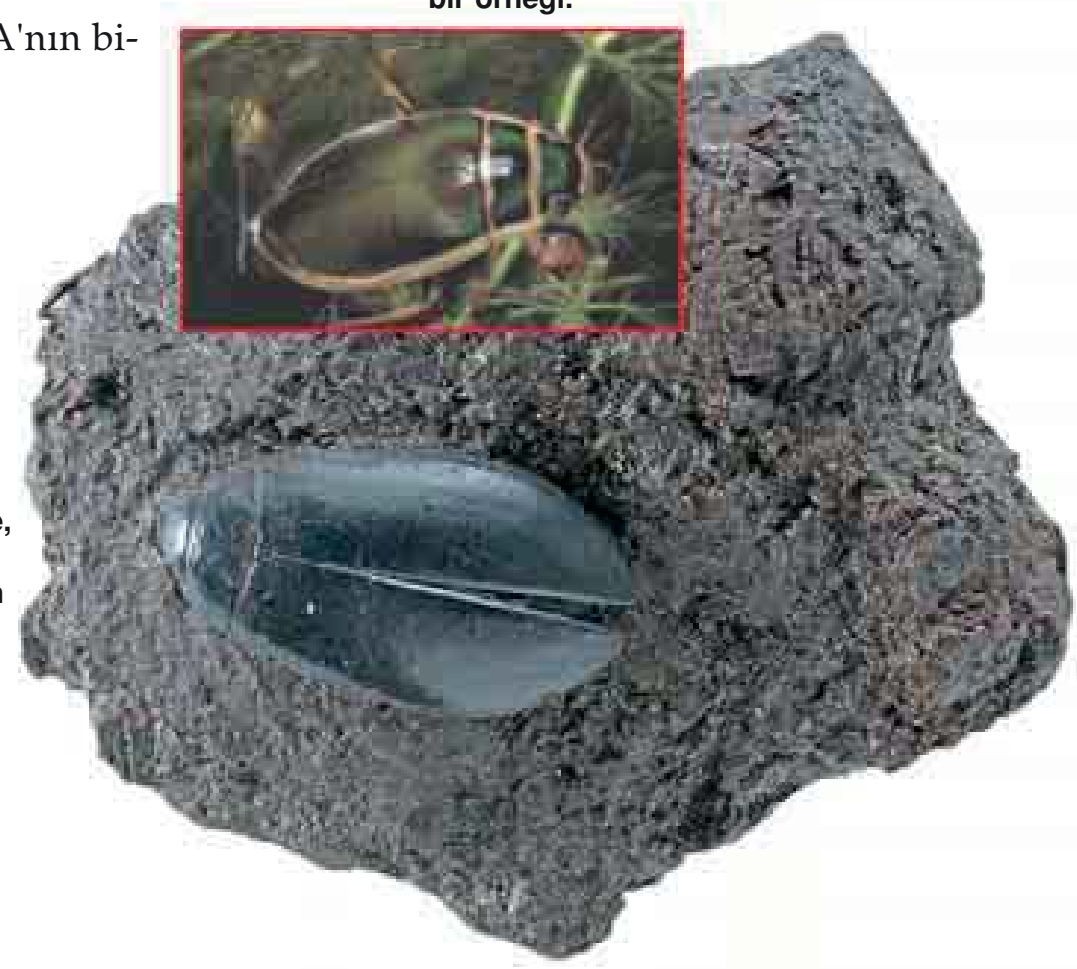

Günümüzde yaşayan örneklerinden hiçbir farkı olmayan bu 1.8 milyon – 11 bin yıllık kınkanatlı böcek fosili de, yeryüzündeki tüm canlıların Allah tarafından yaratıldığının delillerindendir.

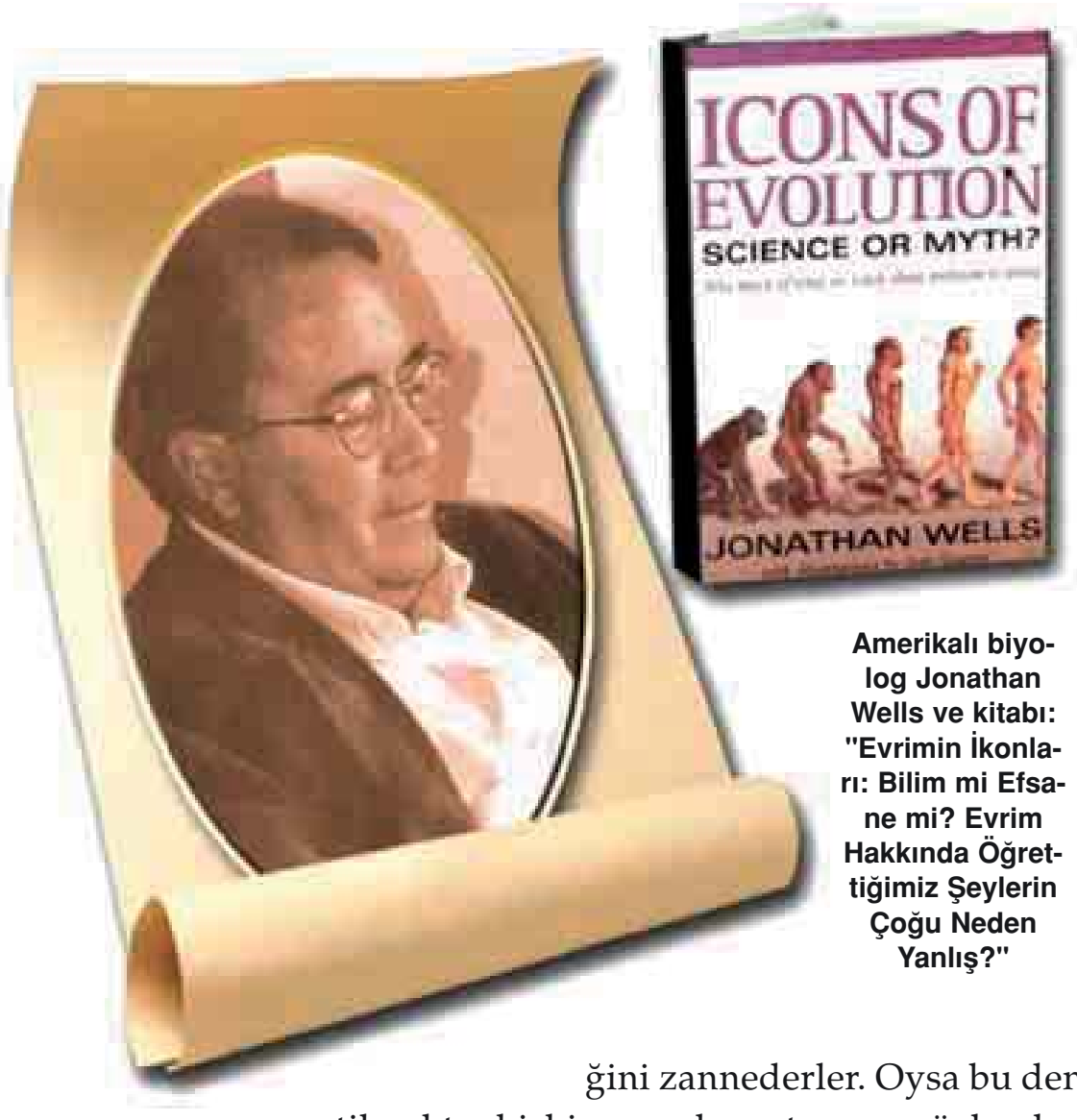

Amerikalı biyolog Jonathan Wells ve kitabı: "Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi? Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Şeylerin Çoğu Neden Yanlış?"

pıları ile, kusursuz olarak yaratıldıklarını, tesadüflerin eseri olamayacaklarını göstermektedir.

9) Bir canlı türünün kendi içinde yaşadığı "varyasyonu" (çeşitliliği) -örneğin Galapagos Adaları'ndaki ispinozların farklı gaga yapılarını- çok güçlü bir evrim kanıtı zannederler. Oysa bunun evrimin delili olamayacağı bilinmektedir. Gaga yapılarındaki farklılıklar gibi "mikro" düzeydeki değişimler yeni biyolojik bilgi, yani yeni organlar üretemez; dolayısıyla evrim sağlayamaz. Sonuç olarak bugün neo-Darwinistler dahi, bir canlı türü içindeki bazı çeşitlenmelerin evrime neden olamayacağını kabul etmektedirler.

10) Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneylerde gerçekleştirilen mutasyonlarla yeni canlı türleri üretilebildiğini zannederler. Oysa bu deneylerde sadece sakat ve kısır bireyler üretilmekte, hiçbir yararlı mutasyon gözlemlenmemektedir. Akıl ve bilgi sahibi, uzman bilim adamları kontrolündeki mutasyonlarda dahi yeni türler üretilememesi, evrimin değil, evrimin olmadığının delilidir. Dolayısıyla mutasyonların da evrimin delili olarak gösterilmesi imkansızdır.

Aslında "neden evrim teorisine inanıyorsunuz" sorusu karşısında, ankete katılanların büyük bölümü, bu saydığımız sözde delillerin de çok azını, çok yüzeysel biçimde biliyor olacaklardır. Bir zamanlar bir gazete veya dergi köşesinde okudukları, lise öğretmenlerinden dinledikleri, evrimci kaynaklarda gördükleri bu "efsane"ler onları bir kez evrimin olduğuna ikna etmiştir ve bir daha da bunları sorgulamaya gerek görmemişlerdir.

Karbonifer dönemine (354 - 290 milyon yıl) ait bir eğrelti otu fosili ve günümüzde yaşamakta olan örneği.

Oysa, üstteki sözde delillerin her biri tamamen çürüktür.

Bu bir iddia değil, evrim teorisini eleştiren bilim adamlarının somut kanıtlarla açıkça ispat ettikleri bir gerçektir. Bu kitabın ilerleyen sayfalarında da aynı gerçek yine açıklanacaktır.

Darwinizm'i eleştiren önemli isimlerden biri olan Amerikalı biyolog Jonathan Wells[4], pek çok evrim taraftarının ezbere bildiği ama aslında hepsi de kökten yanlış birer batıl inanç olan söz konusu evrim efsanelerini **"evrimin ikonları"** olarak tanımlar. İkon, bazı batıl dinlerde yer alan ve o inancın kutsal saydığı kavramları temsil

eden ve mensuplarına hatırlatan sembollere verilen isimdir. Ateist bir din olan[5] evrim teorisinin bağlılarının inançlarını ayakta tutmak için kullandığı ikonlar ise; "maymun adam" çizimleri, "insan embriyosundaki solungaçlar" gibi gerçekte birer bilim sahtekarlığından ibaret olan şekiller ve üstte saydığımız ve her biri asılsız olan efsanelerdir. Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution Is Wrong?* (Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi? Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Şeylerin Çoğu Neden Yanlış?) adlı kitabında, burada saydığımız efsanelere paralel olan 10 tane "evrim ikonu" sayar ve bunların neden çürük olduğunu detaylı olarak anlatır.

Bu efsanelerin hepsi bugün çökmüş durumdadır. Yerlerine evrimciler tarafından öne sürülen hiçbir yeni kanıt da yoktur.

Bu nedenledir ki Darwinizm, 19. yüzyılın yetersiz bilimsel düzeyi içinde "bir zamanlar" bazı insanlara ikna edici gibi görünen, ancak maskesi 21. yüzyılda tamamen düşürülmüş, köhne ve çürük bir teoridir.

Evrim teorisi 19. yüzyılın sonlarından bu yana Batılı ülkelerin eğitim sistemlerine girdi ve genç nesillere sözde bilimsel bir gerçek gibi öğretildi. Ama gerçekte öğretilenler, bilime aykırı evrim "putlarıydı."

Günümüzde de okullarda, üniversitelerde gençlere Darwinist materyalist eğitim verilmekte, televizyonlarda, gazetelerde, Darwinist materyalist zihniyet insanlara telkin edilmektedir. Küçük yaşlardan itibaren hayatın ve tüm evrenin sözde tesadüflerin eseri olduğuna, insanın sorumsuz ve başıboş bırakıldığına, hayatın bir mücadele ve savaş yeri olduğuna ve güçlü olanın haklı görüldüğüne inandırılan bu gençler, pek çok toplum için ciddi soruna dönüşmektedir. Günümüzde gençliğin yaşadığı, uyuşturucu, alkol, şiddet gibi birçok sorunun temeli Darwinist materyalist eğitimdir. Temiz ahlaklı ve topluma faydalı bir gençlik yetişmesi için Darwinist eğitime son verilmesi şarttır.

Din Bilimle Asla Çatışmaz

Darwinizm'in yıkılan efsanelerini ilerleyen sayfalarda inceleyeceğiz. Ancak bundan önce, pek çok evrim taraftarını bu teoriye bağlayan bir başka nedeni daha ele almak -ve çürütmek- gerekmektedir.

Bu neden, "din ve bilim çatışması" denen sahte şablondur. Bu gerçek dışı şablonu savunanlar evrim teorisinin, bilimsel kanıtları olan, "bilim adamları" tarafından ortak bir kanaatle kabul edilen bir gerçek olduğunu iddia ederler. Yaratılış gerçeğini ise bilimden ayrı yalnızca inancın bir gereği olarak öne sürerler. Oysa bu iddiaları tamamen gerçek dışıdır. Bu konuda örnek olarak ABD'de evrim teorisinin okullarda nasıl okutulması gerektiği konusunda sürdürülen tartışmayı verebiliriz. Bu tartışma tamamen bilimsel düzeyde geçmesine rağmen, "kiliseler ile bilim adamlarının uyuşmazlığı" gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. Türkiye'de de bir kısım medya organlarında ve yayınlarda bu konuda yayınlanan haberlere veya bu gazetelerin köşe yazarlarının bir bölümünün bu konudaki makalelerine bakıldığında, hepsinin aynı yüzeysel ve yanlış şablonu kullandıkları görülecektir.

Bu şablon, aşağıdaki nedenlerle, tamamen yanlıştır:

Öncelikle yaratılış, bilimsel delillerle savunulmaktadır. Bugün dünyada süren evrim-yaratılış tartışması, "bilim adamları ile kiliseler" arasında değil, evrim teorisine inanmakta ısrar eden bilim adamları ile bu teorinin geçersizliğini gören bilim adamları arasında geçmektedir. Mevcut bilimsel kanıtların hepsi evrim aleyhindedir. Bu kanıtların gücü sayesindedir ki, 90'lı yılların ikinci yarısından itibaren evrim teorisi ABD'de düşüşe geçmiş, sırasıyla Kansas, Georgia, Ohio gibi eyaletlerde, okullarda evrim teorisinin geçersizliğini gösteren kanıtların da öğretilmesi gerektiği karara bağlanmıştır. ABD'de evrim teorisine karşı oldukça güçlü bir muhalefet başgöstermiştir. Bu hareketin tüm üyeleri ABD'nin en büyük üniversitelerinde kariyerleri bulunan bilim adamlarıdır. Hatta 70'li yıllarda hayatın kökeni ve kimyasal evrim konusundaki

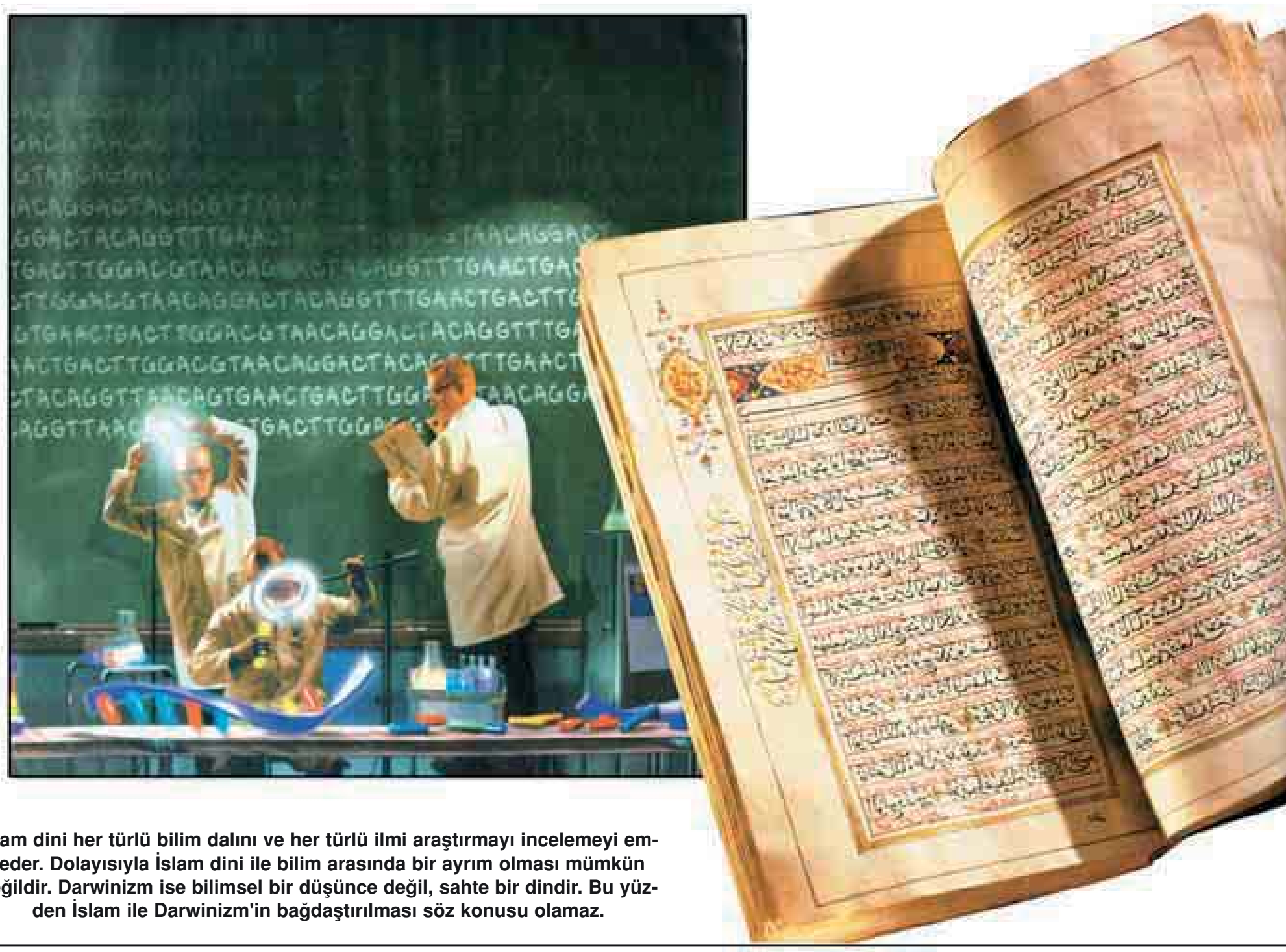

İslam dini her türlü bilim dalını ve her türlü ilmi araştırmayı incelemeyi emreder. Dolayısıyla İslam dini ile bilim arasında bir ayrım olması mümkün değildir. Darwinizm ise bilimsel bir düşünce değil, sahte bir dindir. Bu yüzden İslam ile Darwinizm'in bağdaştırılması söz konusu olamaz.

teziyle evrim teorisinin tanınmış savunucularından biri olan Prof. Dean Kenyon da, evrim teorisine karşı hareketin temsilcilerinden biri haline gelmiştir ve yaşamın kökeninin evrimle değil ancak yaratılışla açıklanabileceğini savunmaktadır.

Epikür'den Darwinizm'e Miras Kalan Dogmatizm

Franciscan Üniversitesi'nde Bilim ve Teoloji konusunda öğretim görevlisi olan Benjamin Wiker *Moral Darwinism: How We Become Hedonists?* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hedonistler Haline Geldik?) isimli kitabında, Darwin'in evrim teorisinin Eski Yunan'ın ve Roma'nın materyalist düşünürleri Epikür ve Lucretus'un felsefelerinin güncellenmiş bir versiyonu olduğunu detaylarıyla anlatır. Bu iki düşünür, sonradan Darwin'in dile getireceği:

1) Doğanın "kendi kendine işleyen bir sistem" olduğu.
2) Canlılar arasında kıyasıya bir yaşam mücadelesi yaşandığı ve bunun doğal seleksiyon yoluyla evrimi sağladığı.
3) Doğayı ve canlıları açıklarken, bir "teleolojik" açıklama yapılmaması (yani amaca yönelik olarak var oldukları fikrinden yola çıkılmaması) gerektiği gibi gerçek dışı fikirleri detaylı olarak yazmışlardır.

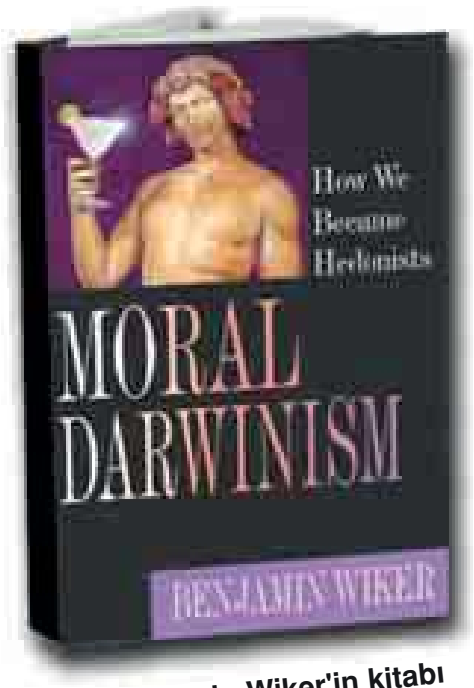

Benjamin Wiker'in kitabı

Dikkat çekici olansa, bu görüşlerin bilimsel olmayışıdır. Hem Epikür hem de Lucterus deneyler ve gözlemler yapmamış, tümüyle kendi istekleri doğrultusunda salt mantık yürütmüşlerdir. Dahası, bu mantığın çıkış noktası da çok ilginçtir. Epikür, bir Yaratıcı'nın varlığını kabul etmek istemediğini, bu gerçeğin ahiret inancını da beraberinde getirdiğini ve bu yüzden kendisini kısıtlanmış hissettiğini açıklamış ve tüm felsefesini bu kabul etmek istemediği durumdan kurtulmak için geliştirdiğini belirtmiştir. Bir diğer deyişle, Epikür, ateizmi kendisine psikolojik bir rahatlık sağladığı için tercih etmiş, sonra da bu tercihine dayalı bir dünya görüşü oluşturmaya girişmiştir. Bu nedenle evrendeki düzenin ve canlıların kökeni konularına ateist bir açıklama bulmaya çalışmış, evrime temel olan fikirleri bu amaçla benimsemiştir.

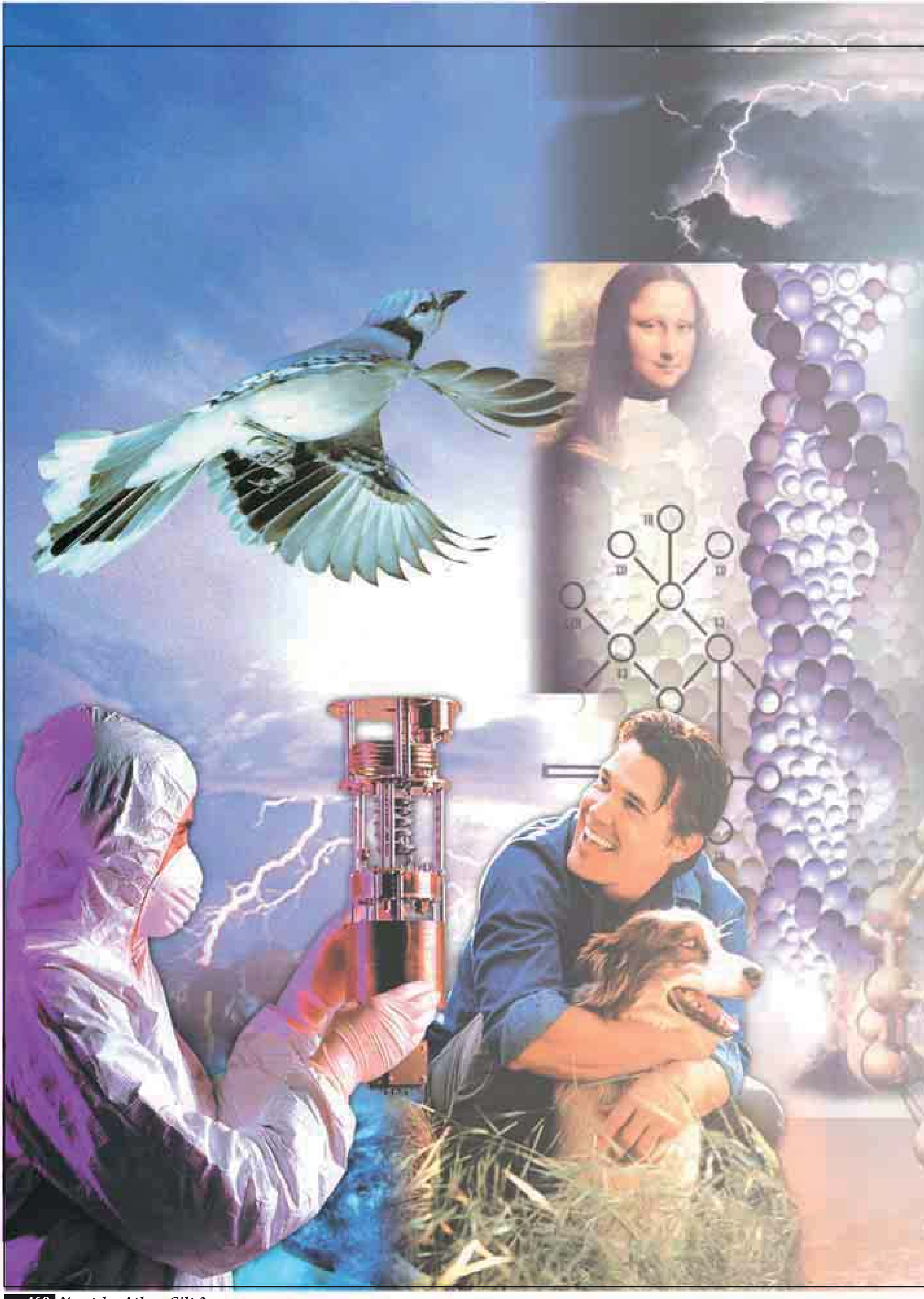

Kısaca özetlediğimiz Epikür-Darwin bağlantısını çok detaylı olarak ortaya koyan Benjamin Wiker bu konuda şu yorumu yapar

> İlk Darwinist Darwin değildi; Samos Adası'nda MÖ 341 yılında doğmuş Epikür isimli kötü şöhrete sahip bir Yunanlıydı. Darwinizm'in felsefi temellerini oluşturan oydu; çünkü tamamen materyalist, ateist kozmolojiyi o oluşturdu. Bu kozmolojiye göre, cansız maddenin amaçsız etkileşimleri, sonsuz zaman içindeki bir seri tesadüfi kazalar sonucunda, sadece Dünya'yı değil, aynı zamanda onun üzerindeki sayısız yaşam formunu oluşturmuştu. (Epikür) bu kozmolojiyi herhangi bir kanıta dayanarak değil, ama dünyayı Yaratıcı fikrinden soyutlamak isteğine dayanarak üretmişti... Dine karşı duyduğu nefret, Epikür'ü modernizme bağlamaktadır, çünkü (Darwinist) modernler de Epikür'ün mirasçılarıdırlar. Uzun ve dolambaçlı bir yol sonucunda, Epikürsel materyalizmin revize edilmiş bir şekli, günümüzdeki bilimsel materyalizmin temeli haline geldi. Bu Darwin'in Türlerin Kökeni'nde varsaydığı materyalist kozmolojiydi ve hala da doğadaki tasarımı göz ardı edenlerin fikri temelini oluşturmaktadır.[6]

Günümüzde de evrim teorisini ısrarla savunanların motivasyonu, "bilim yanlısı" olmalarından değil, "ateizm yanlısı" olmalarından gelmektedir. Ateizme olan bağlılıkları ise, aynen fikir babaları Epikür'de olduğu gibi, Allah'ın varlığını kabul etmenin, kendi bencil tutkularıyla çatışmasından kaynaklanmaktadır.

Burada hemen belirtmek gerekir ki, Allah'ın Kuran'da inkarcılar hakkında bildirdiği, **"Vicdanları kabul ettiği halde, zulüm ve büyüklenme dolayısıyla (Allah'ın ayetlerini) inkar ettiler"** (Neml Suresi, 14) ayeti, bu kişilerin durumunu tam olarak tarif eder. Bir diğer ayette ise, **"Kendi istek ve tutkularını (hevasını) ilah edineni gördün mü?..."** (Furkan Suresi, 43) buyrulmaktadır. Allah'ı, sırf O'nun varlığını kabul etmek nefislerinin istek ve tutkuları ile çatıştığı için inkar eden Epikürcü-Darwinist klan da bu ayette tarif edilen insanların konumuna girmektedirler. Dolayısıyla, evrim-yaratılış tartışmasını "bilim-din çatışması" olarak görmek, çok büyük bir aldanıştır.

Evrim ve yaratılış, evrenin ve canlıların kökeni hakkında tarihin eski çağlarından beri var olan iki farklı açıklamadır. Bu iki açıklamadan hangisinin bilimsel olarak doğru olduğunun anlaşılması için bilimsel bulgulara bakmak gerekir. Tüm bulgular, bu kitapta ve diğer eserlerimizde açıklandığı gibi, evrim teorisinin yanlış, yaratılış gerçeğinin ise doğru olduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır.

Bilimin Ateist Olmak Zorunda Olduğu Yanılgısı

Bilimin ateist olmak, yani "evren sadece maddeden ibarettir, madde ötesinde bir bilinç yoktur" şeklindeki bir dogmaya inanmak ve bunu desteklemek zorunluluğu yoktur. Bilim bulguları inceler ve doğruluğu kesin olan bulgular bizi nereye götürüyorsa onu kabul eder.

Etmelidir.

Bugün astrofizik, fizik, biyoloji gibi farklı bilim dalları, evrende ve doğada rastlantılarla açıklanması imkansız yaratılış örnekleri olduğunu açıkça göstermektedirler. Deliller, bir Yaratıcı'nın varlığını kanıtlamaktadır. Bu Yaratıcı, gökleri, yeri ve bu ikisi arasındaki canlı-cansız herşeyi yaratan sonsuz güç ve akıl sahibi Allah'tır.

Kanıtsız olan "inanç" ise ateizmdir.

Ateizmin en önemli dayanağı sanılan Darwinizm ise, ilerleyen sayfalarda inceleneceği gibi, çökmüş durumdadır.

BİR ZAMANLAR YAŞAM BASİT SANILIYORDU

Darwinizm, yeryüzündeki tüm canlılığın, herhangi bir amaç ya da plan olmadan, rastlantılar sonucunda oluştuğu iddiasıdır. Bu iddianın ilk halkasında ise, cansız maddenin içinde ilk canlının ortaya çıkışı yer alır. Bu ilk canlının gerçekten cansız maddeden tesadüfen oluşabileceği gösterilmelidir ki, doğal bir "evrim süreci" olup olamayacağı tartışılabilsin.

Peki bu ilk halka bilimsel verilerle kıyaslanınca ortaya ne çıkar? Yani cansız maddenin içinden tesadüf-

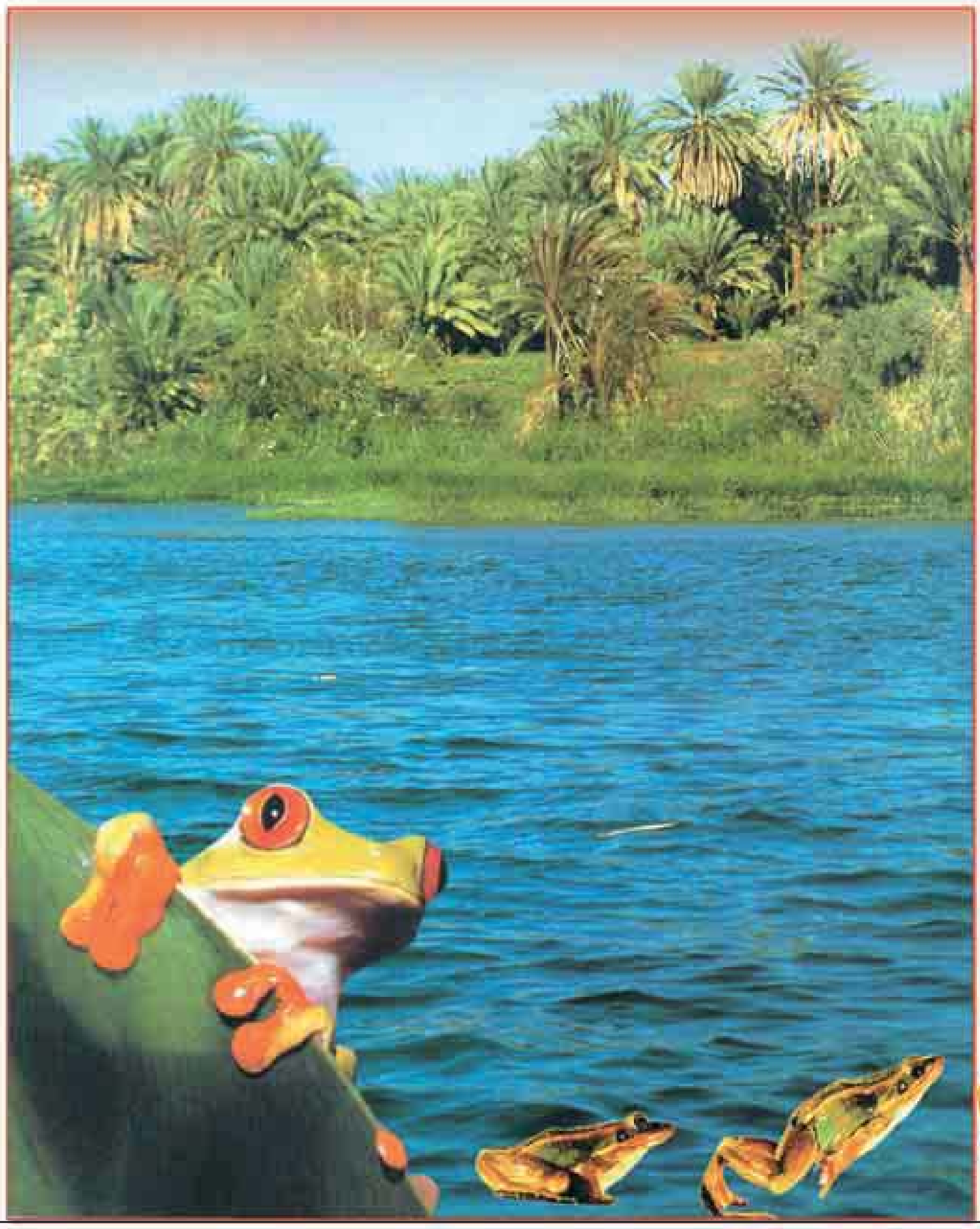

ler sayesinde canlı bir organizma çıkabilir mi?

Bir zamanlar gözlem ve deneylerin üstteki soruya olumlu cevap verdiği sanılıyordu. Yani cansız maddenin içinden, kendi kendine, canlılar türeyebileceği düşünülüyordu. Çünkü söz konusu "gözlem ve deneyler" çok ilkeldi. Bu gözlem ve deneylerin ilk sahipleri Eski Mısırlılardı. Nil nehrinin çevresinde yaşayan bu halk, yağışlı mevsimlerde Nil çevresinde çoğalan kurbağaların, nehrin etkisiyle çamurdan türediklerini sanıyordu. Sadece kurbağaların değil, yılan, solucan ve farelerin de, su baskınlarıyla taşan Nil ırmağının çamurlarından oluştuklarını düşünüyorlardı. Yaptıkları yüzeysel "gözlem", onları böylesi batıl bir inanışa sürüklemişti.

Sadece Eski Mısır'da değil, eski çağlardaki pek çok pagan toplumda da canlı ve cansız varlıklar arasındaki sınırın belli-belirsiz ve kolayca aşılabilir olduğu inancı yaygındı. Hindu felsefesine göre ise, evren "prakriti" adı verilen kocaman, yuvarlak bir maddeden oluşmuştu. Canlı cansız tüm maddeler bu ilk maddeden evrimleşerek oluşmakta ve tekrar prakritiye dönüşmekteydi. Eski Yunan felsefecilerinden Thales'in öğrencisi Anaksimenderes "Doğa" isimli şiirinde hayvanların, güneş ışığıyla buharlaşan bir balçıktan meydana geldiklerini yazdı.

Tüm bu batıl inanışların temelinde, canlılığın basit bir yapıya sahip olduğu zannı yatıyordu. Bu zan modern bilimin doğduğu Avrupa'da da uzun bir süre korundu. Modern bilim 16. yüzyıldan itibaren gelişmeye başladı, ancak bilim adamlarının canlılığın detaylarını, özellikle de gözle görülmeyen moleküler yapısını inceleme imkanı olmadığı için, en az üç yüz yıl daha canlılığın basit olduğu düşüncesi bazıları için ikna edici olmaya devam etti. Bu ikna ediciliğin temelinde yine bazı yüzeysel gözlem ve deneyler vardı. Örneğin Belçikalı kimyacı Jan Baptista von Helmont (1580–1644) kirli bir gömleğin üzerine buğday döktü ve belli bir süre bekledikten sonra gömleğin çevresinde fareler bulunca, buğday ve gömlek karışımından farelerin ürediğine inandı. Alman bilim adamı Athanasius Kircher (1601-1680) de benzer bir deney yaptı. Ölü sineklerin üzerine bal döken ve bir süre sonra bu balın çevresinde, uçuşan sineklerin bulunduğunu gören Kircher, sinek ölüleriyle birleşen balın canlı sinek ürettiğini sandı.

Ancak daha bilinçli deneyler yapan bilim adamları, bu düşüncelerin birer yanılgı olduğunu fark edebiliyorlardı. İtalyan bilim adamı Francisco Redi (1626 –1697) bu konuda ilk kez kontrollü bir deney yaptı. İzolasyon yöntemini kullanarak, etlerin üzerindeki kurtların kendiliğinden oluşmadığını, sineklerin getirip bıraktıkları larvalardan çıktığını belirledi. Redi, canlılığın cansız maddelerden değil, ancak bir başka canlıdan gelebileceğini savundu. Bu görüş "biogenez" olarak bilindi. Canlılığın kendiliğinden oluşabildiği görüşünün adı ise "abiogenez"di. Abiogenez ve biogenez taraftarları arasındaki bilimsel tartışmayı 18. yüzyılda John Needham (1713-1781) ve Lazzaro Spallanzani (1729-1799) sürdürdü. Her ikisi de bir parça eti kaynattıktan sonra izole ettiler. Needham ette yine kurtların oluştuğunu gözlemledi ve bunu abiyogeneze delil saydı. Spallanzani ise aynı deneyi tekrarladı, ama eti daha uzun süre kaynattı. Böylece üzerindeki tüm organik formları öldürmüş oluyordu. Ve bunun sonucunda et kurtlanmadı. Böylece Spallanzani abiyogenezi çürütmüş oluyordu. Ama yine de pek çok insan buna inanmadı. Spallanzani'nin "eti çok fazla kaynatarak içindeki yaşam gücünü öldürdüğünü" söylediler.

Charles Darwin teorisini geliştirirken, hayatın kökeni konusu işte bu gibi tartışmalarla belirsizdi. Pek çok insan, kurtlar gibi gözle görülür canlıların olmasa bile, bakterilerin ve diğer mikropların cansız maddeden türeyebileceğine inanıyordu. Ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, asırlardır süregiden abiyogenez iddiasını deneyleri ile 1860 yılında çürüttü, ama abiyogenez düşüncesi yine de pek çok insanın zihninde yer etmeye devam etti. Bu nedenle

Darwin ilk hücrenin nasıl ortaya çıkmış olabileceği konusu üzerinde hemen hiç düşünmedi. 1859'da yayınlanan *Türlerin Kökeni'*nde bu konuya dair herhangi bir açıklama yapmadı. Pasteur'un deneyleri bu konunun Darwinizm için büyük bir problem olduğunu ortaya koyduktan sonra bile, meseleye fazla eğilmedi. Hayatın kökeni konusundaki tek bilinen "açıklaması", ilk hücrenin "küçük sıcak bir gölde" oluşmuş olabileceği yönün-

Lazzaro Spallanzani

deydi. Darwin 1871'de Joseph Hooker'a yazdığı mektupta şöyle diyordu:

> Genellikle deniyor ki, bir yaşayan organizmanın ilk üretimi için gerekli koşullar şimdi mevcut olduğuna göre, bu koşullar her zaman mevcut olmalıydı. Ama eğer tüm amonyak ve fosforik tuzların bulunduğu, ışık, ısı, elektrik vs.nin var olduğu küçük sıcak bir gölde, bir protein bileşiği kimyasal olarak oluşsa ve daha kompleks değişimler geçirmeye hazır olsaydı, günümüzde bu madde hemen absorbe edilirdi, ama canlı yaratıkların varlığından önce bu durum böyle olmayabilirdi.[7]

Kısacası Darwin, sıcak bir gölün içinde yaşamın hammaddesi olan bazı kimyasallar bulunduğu takdirde, proteinlerin oluşabileceğini, bunların da çoğalıp, birleşip, bir hücre oluşturabileceklerini savunmuştu. Dahası, böyle bir oluşumun günümüz dünya koşullarında mümkün olmadığını, ama eski devirlerde mümkün olabileceğini ileri sürmüştü.

Louis Pasteur, yaşamın cansız maddenin içinden kendiliğinden doğabileceği dogmasını bilimsel deneylerle yıktı. Bu bulguyla birlikte, Darwinistlerin hayali "evrim süreci" daha ilk halkasında çıkmaza saplanmış oluyordu.

Darwin'in her iki iddiası da hiçbir bilimsel temeli olmayan birer spekülasyondu.

Ama bu spekülasyonlar kendinden sonra gelecek evrimcilere ilham kaynağı olacak ve yüzyılı aşkın bir süre devam edecek umutsuz bir çabayı başlatacaktı.

Bu umutsuz çaba, asırlardır varlığını koruyan ve Darwin'i de yanıltan bir yanılgıya dayanıyordu: Yaşamın, salt tesadüfler ve doğa kanunları ile ortaya çıkabilecek kadar basit olduğu yanılgısına...

O zamandan bu yana yüzyıl gibi uzun bir zaman geçti.

Binlerce bilim adamı, hayatın kökenine evrimsel bir açıklama getirmek için çaba harcadılar. Yolu açanlar, Alexander Oparin ve J. B. S. Haldane oldu. Biri Rus diğeri İngiliz -ama her ikisi de Marksist- olan bu iki bilim adamı, "kimyasal evrim" olarak bilinen teoriyi ortaya attılar. Darwin'in hayal ettiği gibi, yaşamın hammaddesi olan moleküllerin, enerji katkısı sayesinde, kendi kendilerine evrimleşip canlı bir hücre yapabileceklerini iddia ettiler.

Oparin ve Haldane'in tezleri 20. yüzyıl ortasında ivme kazandı. Çünkü yaşamın ne denli kompleks olduğu hala tam bilinmiyordu ve Stanley Miller adlı genç bir kimyacının deneyi, "kimyasal evrim" tezine göstermelik bir bilimsel destek sağlamıştı.

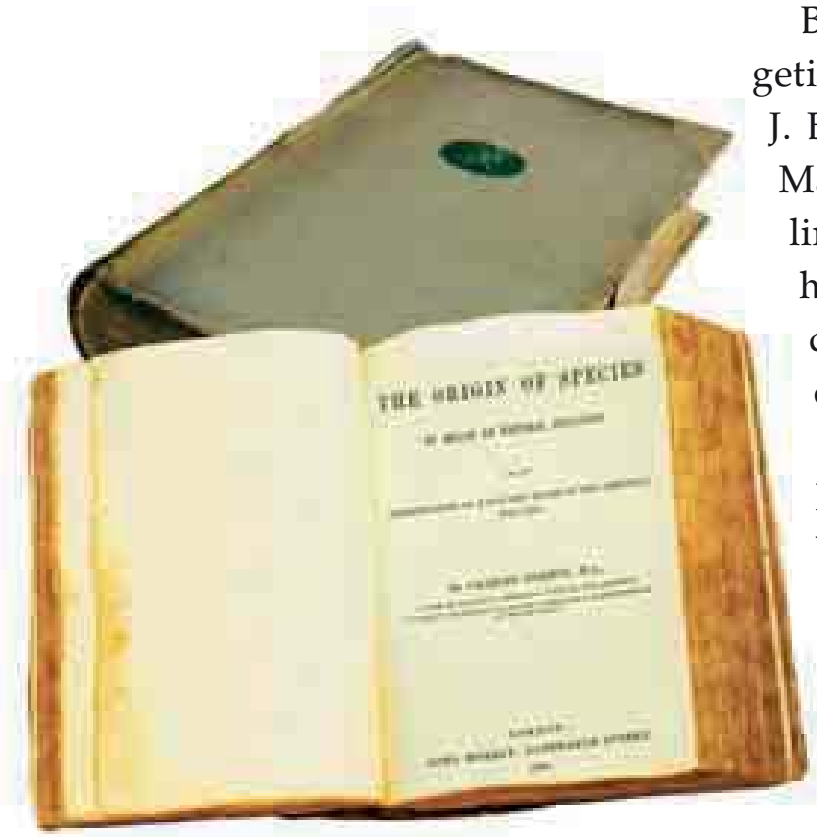

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabı

J. B. S. Haldane

Alexander Oparin

Bir Zamanlar Miller Deneyi Vardı

Bugün yaşamın kökeninden bahseden evrimci kaynaklara bakarsanız, büyük olasılıkla, savundukları tezlere en büyük kanıt olarak "Miller Deneyi"ni gösterdiklerini görürsünüz. Pek çok ülkenin biyoloji konulu ders kitaplarında öğrencilere bu deneyin ne denli önemli bir bulgu olduğu ve sözde "yaşamın kökeni sorununu nasıl aydınlattığı" anlatılır. Deneyin detayları çoğu zaman göz ardı edilir. Deneyde neyin üretildiği ve bunun yaşamın kökeni meselesinin kaçta kaçına "ışık tutmuş" olabileceği de göz ardı edilir.

Bu deneyin kendisine ışık tutmak için, daha önceki çalışmalarımızda çok detaylı olarak yer verdiğimiz gerçekleri kısaca özetleyelim.

1953 yılında, Chicago Üniversitesi Kimya bölümü öğrencisi olan Stanley Miller, hocası Harold Urey'in de gözetimi altında, ilkel dünya atmosferine benzediğini varsaydığı bir gaz karışımı oluşturdu. Sonra bu karışımın içine bir haftayı aşkın bir süre elektrik verdi ve bu sürenin sonunda canlılarda kullanılan -ve kullanılmayan- bazı aminoasitlerin sentezlendiğini gözlemledi.

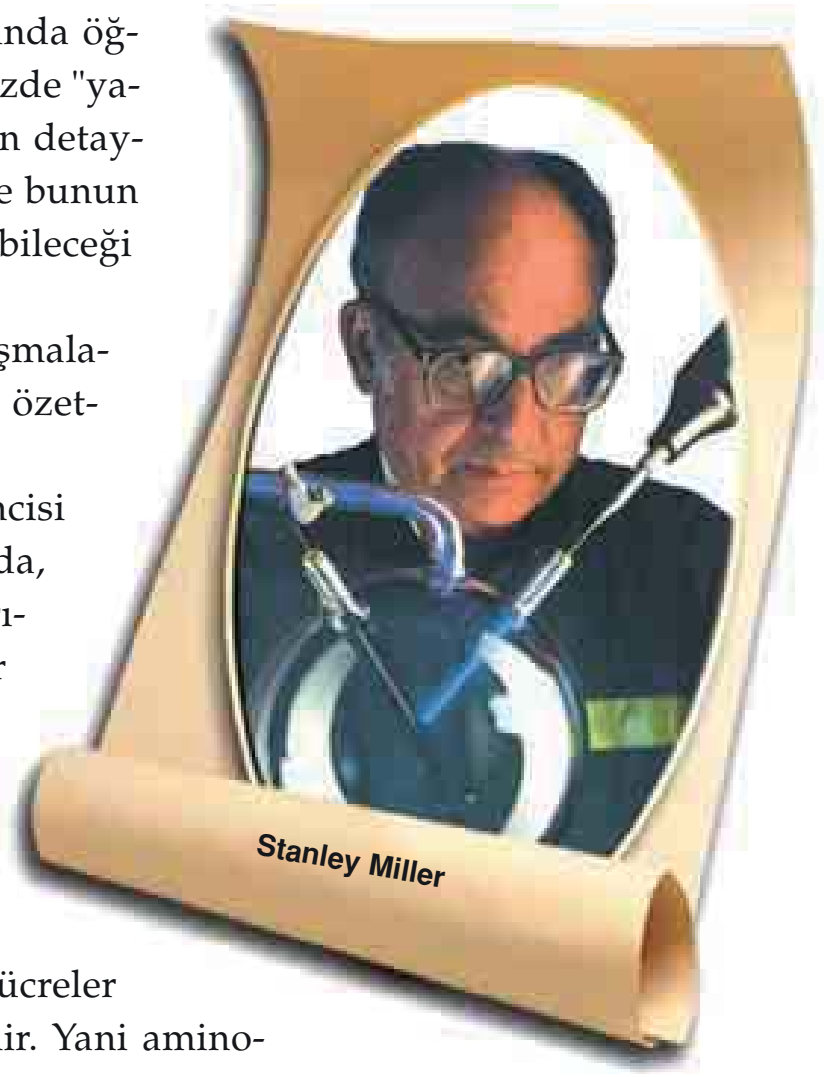
Stanley Miller

Aminoasitler, vücudun en temel malzemeleri olan proteinlerin yapıtaşlarıdır. Yüzlerce aminoasit, hücre içinde belirli bir sırayla birleştirilir ve böylece proteinler yapılır. Hücreler de ortalama birkaç bin ayrı türde proteinden meydana gelir. Yani aminoasitler, canlıların en küçük parçalarıdır.

İşte bu nedenle Stanley Miller'ın aminoasit sentezi, evrimciler arasında büyük heyecan uyandırdı. Ve on yıllar sürecek bir "Miller Deneyi efsanesi" doğmuş oldu.

Oysa efsane boştu. Geçersizdi.

Bu gerçek yavaş yavaş ortaya çıktı. 1970'lerde dünyanın ilk zamanlarındaki atmosferin, Miller'in deneyinde kullandığı metan ve amonyak gazlarını içermediği, onun yerine başlıca azot ve karbondioksit içerdiği kanıtlandı. Bu da Miller'in senaryosunu boşa çıkardı çünkü söz konusu gazlar aminoasit oluşumu için hiç de uygun değillerdi. Jeoloji dergisi *Earth*'de yayınlanan 1998 tarihli bir makalede bu gerçek şöyle özetleniyordu:

Bugün Miller'ın senaryosu şüphelerle karşılanmaktadır. Bir nedeni, jeologların ilkel atmosferin başlıca karbondioksit ve azottan oluştuğunu kabul etmeleri. Bu gazlar ise 1953'teki deneyde (Miller Deneyi'nde) kullanılandan çok daha az aktifler.[8]

Bir diğer ünlü bilim dergisi *National Geographic*'in aynı yıla ait bir makalesinde ise, konuyla ilgili şu satırlara yer veriliyordu:

Pek çok bilim adamı bugün, ilkel atmosferin Miller'in öne sürdüğünden farklı olduğunu tahmin ediyor. İlkel atmosferin, hidrojen, metan ve amonyaktan çok, karbondioksit ve azottan oluştuğunu düşünüyorlar. Bu ise kimyacılar için kötü haber! Karbondioksit ve azotu tepkimeye soktuklarında elde edilen organik bileşikler oldukça değersiz miktarlarda.[9]

John Cohen'in *Science* dergisinde yayınlanan 1995 tarihli bir makalesindeki yorum da bu konuda açıklayıcıdır. Cohen hayatın kökenini araştıran bilim adamlarının Miller Deneyi'ni dikkate almadıklarını belirtmiştir ve nedenini de şöyle özetlemiştir: *"Çünkü erken dünya atmosferi, Miller-Urey simülasyonuna hiç mi hiç benzemiyordu."*[10]

Miller Deneyi'ni geçersiz kılan bir diğer nokta, erken dünya atmosferinde bol miktarda oksijen olduğunun da belirlenmiş olmasıdır. Bu gerek Miller Deneyi'ni gerekse diğer kimyasal evrim senaryolarını çıkmaza sokmuştur, çünkü oksijenin, tüm organik molekülleri oksitleme özelliği vardır. Vücut içinde bu tehlike, çok özel enzim sistemleri ile önlenir. Doğada serbest halde gezecek bir organik molekülün oksijen tarafından okside edilmemesi yani yakılmaması imkansızdır.

Tüm bu gerçeklere rağmen, başta belirttiğimiz gibi Miller Deneyi on yıllardır yaşamın kökenini açıklayan çok önemli bir bulgu gibi gösterilir. Ders kitaplarında öğrencilere böyle sunulur. Bu sunum yapılırken de, "Miller organik bileşiklerin nasıl sentezlenebileceğini gösterdi" veya "Miller ilk hücrelerin nasıl oluştuğunu gösterdi" gibi yönlendirici ifadeler tercih edilir.

İşte bu nedenle pek çok eğitimli insan da, bu konuda yanıltılmış durumdadır. Örneğin bazı makalelerde evrim teorisinden söz edilirken, "aminoasit, protein gibi organik maddeler karıştırılıp kaynatılınca ha-

Miller'in varsayımının aksine, erken atmosfer organik moleküllerin oluşması için hiç uygun değildi.

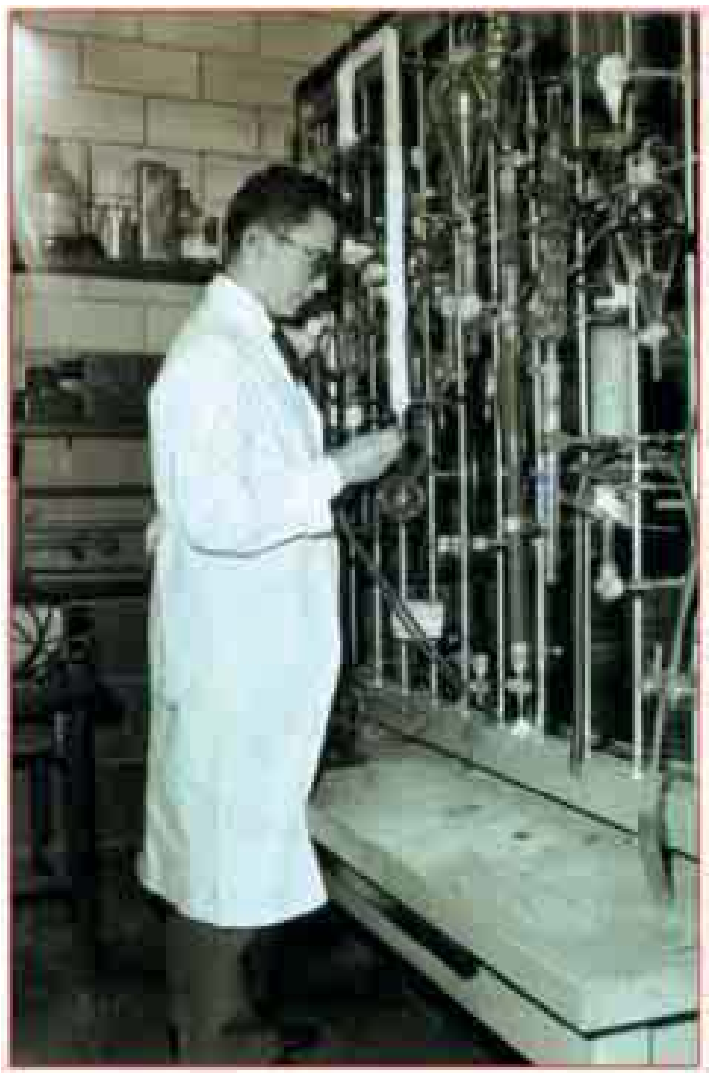

Stanley Miller

yat oluşuyor, canlılık başlıyor" gibi ifadelere rastlanabilmektedir. Bu, muhtemelen, Miller Deneyi efsanesinin zihinlerde bıraktığı batıl inançlardan biridir. Gerçekte ise, "aminoasit, protein gibi organik maddeler karıştırılıp kaynatılınca hayatın oluştuğu" hiçbir zaman görülmemiştir. Hayat bir yana, aminoasitlerin oluşumunu açıklamaya çalışan Miller Deneyi de, yukarıda açıkladığımız gibi, bilimsel geçerliliği kalmamış, köhne bir denemedir. Aynen kurtlanan etleri abiogenez kanıtı sanan Jan Baptista von Helmont'un veya Athanasius Kircher'in "deneyleri" gibi. Jeremy Rifkin, Türkçeye *Darwin'in Çöküşü* adıyla çevrilen kitabında *(Algeny: A New World)* aynı benzetmeyi yapar:

> Eğer bilim adamları azıcık şüphe duyma zahmetine katlanmış olsalardı, bu deneyin (Miller Deneyi'nin), tıpkı daha önceki yıllarda çöplerden çıkan sinek kurtlarını gözleyerek hayatın cansız maddeden çıktığını iddia eden bilim adamlarının yaptıkları gibi, kurgusal bir hikayeden ibaret olduğunu hemencecik görebilirlerdi.[11]

Miller Deneyi'ni önemli bir bulgu zannedenlerin anlayamadıkları çok önemli bir nokta da şudur: Miller kendi oluşturduğu ve erken dünya atmosferi ile ilgisi olmayan suni koşullarda deneyini gerçekleştirmiştir yani deneyin koşulları geçersizdir. Ayrıca -ve en önemlisi- bu deneyde sadece aminoasit sentezleyebilmiştir ve herhangi bir şekilde aminoasit oluşması, kesinlikle canlılık oluşması demek değildir.

Canlı hücresini dev bir fabrikaya benzetirsek, aminoasitler de bu fabrikanın birer tuğlası olabilir. Önemli olan bu tuğlaların nasıl dizilip tasarlanacağıdır. Bugüne kadar hiçbir deney, aminoasitlerin tesadüfen veya kendi kendilerine organize olup fonksiyonel bir protein oluşturduklarını göstermemiştir. Canlılığın oluşması içinse yüzlerce farklı proteinin, DNA kodlarının, bunları yorumlayan enzimlerin, seçici geçirgen bir hücre zarının vs., yani çok kompleks bir mekanizmalar bütününün oluşması gerekir. Böyle bir "kimyasal evrim"in mümkün olduğu ise hiçbir zaman gösterilememiştir. Dahası, buna inanmak tek kelimeyle imkansıza inanmaktır. Dünyaca ünlü fizikçi ve bilim yazarı Paul Davies, bu konuda şu önemli yorumu yapar:

> Bazı bilim adamları, sadece biraz enerji atalım ve kendi kendine (yaşam) oluşur diye düşünüyorlar. Bu, şunu demek gibi bir şey: Tuğla yığınlarının altına bir dinamit koyalım. Patlasın, ve bir eviniz olsun! Elbette bir eviniz olmaz, sadece karmaşa olur. Yaşamın kökenini açıklamaktaki zorluk, bu kompleks moleküllerin içiçe geçmiş kompleks organizasyonel yapısının, rastlantısal bir enerji girişiyle nasıl oluştuğunun açıklanmasındadır. Bu çok spesifik kompleks moleküller kendilerini nasıl biraraya getirmişlerdir?[12]

Jeremy Rifkin

Aslında Paul Davies'in verdiği örnek, yaşamın kökeni sorununun gerçek çözümünü de içinde barındırmaktadır. Ortada bir ev varsa, bu evin "tuğlaların dinamitle patlatılması sonucunda" oluştuğunu varsaymak ve bunun nasıl mümkün olabileceği konusunda teoriler üretmek mantıklı mıdır? Yoksa mantıklı olan, evin bir dinamit patlaması sonucunda değil de, üstün bir yaratılış ve düzenlemeyle ortaya çıktığını mı kabul etmektir? Cevap çok açıktır.

Bu nedenledir ki, yaşamın komplekşliğinin tüm detaylarıyla anlaşıldığı son 20 yılda, pek çok bilim adamı "kimyasal evrim" efsanesini terk etmiş ve yaşamın kökenine yeni bir cevap getirmeye başlamıştır: Bu cevap, yaratılış gerçeğidir.

Yaşamın Şaşırtıcı Kompleksliği

İsrailli fizikçi ve moleküler biyolog Gerald Schroeder

Yaratılış gerçeğinin açıkça fark edilmesine sebep olan en önemli çıkış noktası, yaşamın Darwin zamanında hayal bile edilemeyen kompleksliğidir. Lehigh Üniversitesi'nden biyokimya profesörü Michael J. Behe, 1996 yılında yayınlanan Darwin's Black Box (Darwin'in Kara Kutusu) adlı kitabında, canlılıktaki kompleksliğin keşfedilmesinden şöyle söz eder:

> 1950'lerin ortalarından beri biyokimya bilimi, moleküler düzeyde yaşamın çalışmalarını açıklığa kavuşturmaktadır. Darwin, 19. yüzyıldaki gelişim derecesiyle bilim; görme, bağışıklık sistemi veya hareket mekanizmaları gibi sistemlerin işleyişlerini dahi tahmin edemiyordu. Modern biyokimya ise bu ve benzeri fonksiyonları gerçekleştiren moleküllerin tanımlanmasına yol açtı. Önceleri, yaşamın temellerinin basit bir esasa dayalı olduğu düşünülmekteydi. Oysa bu beklenti artık tamamen yok olmuştur. Görme, hareket mekanizmaları ve diğer biyolojik fonksiyonların, televizyon kameraları ve otomobillerden daha az karmaşık olmadığı kanıtlanmıştır. Bilim, yaşamın kimyasının nasıl şekillendiğini anlayabilmek için oldukça büyük atılımlar yapmıştır. Fakat biyolojik sistemlerin moleküler seviyedeki hassas düzeni ve kompleksliği, bunların kökenlerinin açıklanması konusunda bilimi felce uğratmıştır... Pek çok bilim adamı kendilerine fazlaca güvenerek, açıklamaların çoktan ellerinde olduğunu öne sürmüştür. Veya çok yakında bu açıklamalara ulaşacaklarını söylemişler fakat profesyonel bilim literatüründe iddialarına bir destek bulamamışlardır. Daha önemlisi, sistemlerin kendi yapıları incelendiğinde, yaşam mekanizmalarının Darwinist bir yaklaşımla asla açıklanamayacağı ortadadır.[13]

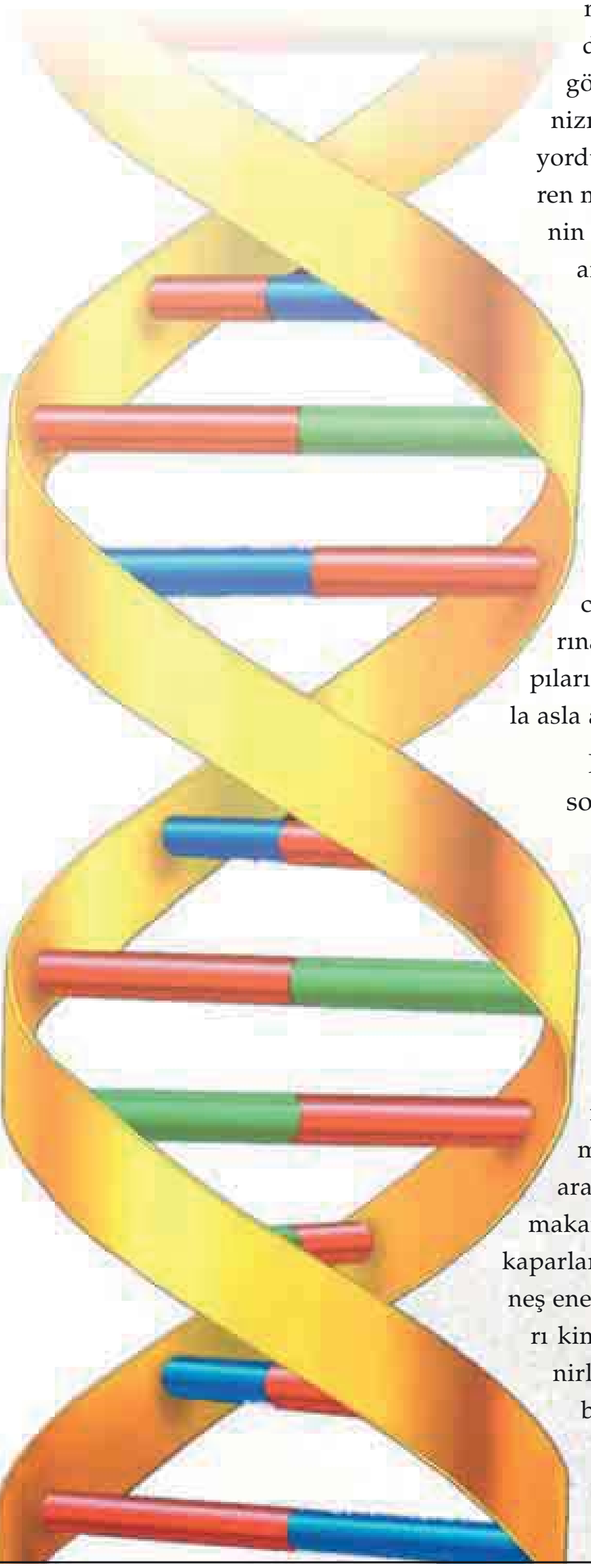

Peki hücrenin içinde bu denli kompleks olan ne vardır? Behe, sorunun cevabını şöyle özetler:

> 1950'lerden kısa bir süre sonra bilim, yaşayan organizmaları meydana getiren moleküllerin bir kısmının özelliklerini ve şekillerini belirleyebilecek bir noktaya geldi. Yavaş yavaş, uzun çalışmalar sonucu pek çok biyolojik molekülün yapısı keşfedildi ve bunların çalışma yöntemleri sayısız deney ile kanıtlandı. Toplanan sonuçlar ise yaşamın makineler üzerine kurulu olduğunu göstermektedir. Bu makineler, moleküllerden oluşmuştur! Moleküler makineler yüklerini hücre içindeki bir yerden diğerine, yine diğer moleküller tarafından meydana getirilen "anayollar" ile taşırlar. Bu arada diğerleri hücreyi bir şekilde sabit tutabilmek için kablo, ip ve makara göreviyle hareket ederler. Makineler hücreye ait şalterleri açıp kaparlar, bazen hücreyi öldürürler veya aksine gelişmesini sağlarlar. Güneş enerjisiyle çalışan makineler fotonların enerjisini ele geçirir ve bunları kimyasal maddeler içinde saklarlar. Elektrikli makineler, akımın sinirlerden geçmesini sağlar. Üretim yapan makineler kendileri gibi başka moleküler makineleri inşa ederler, ve kendilerini de.

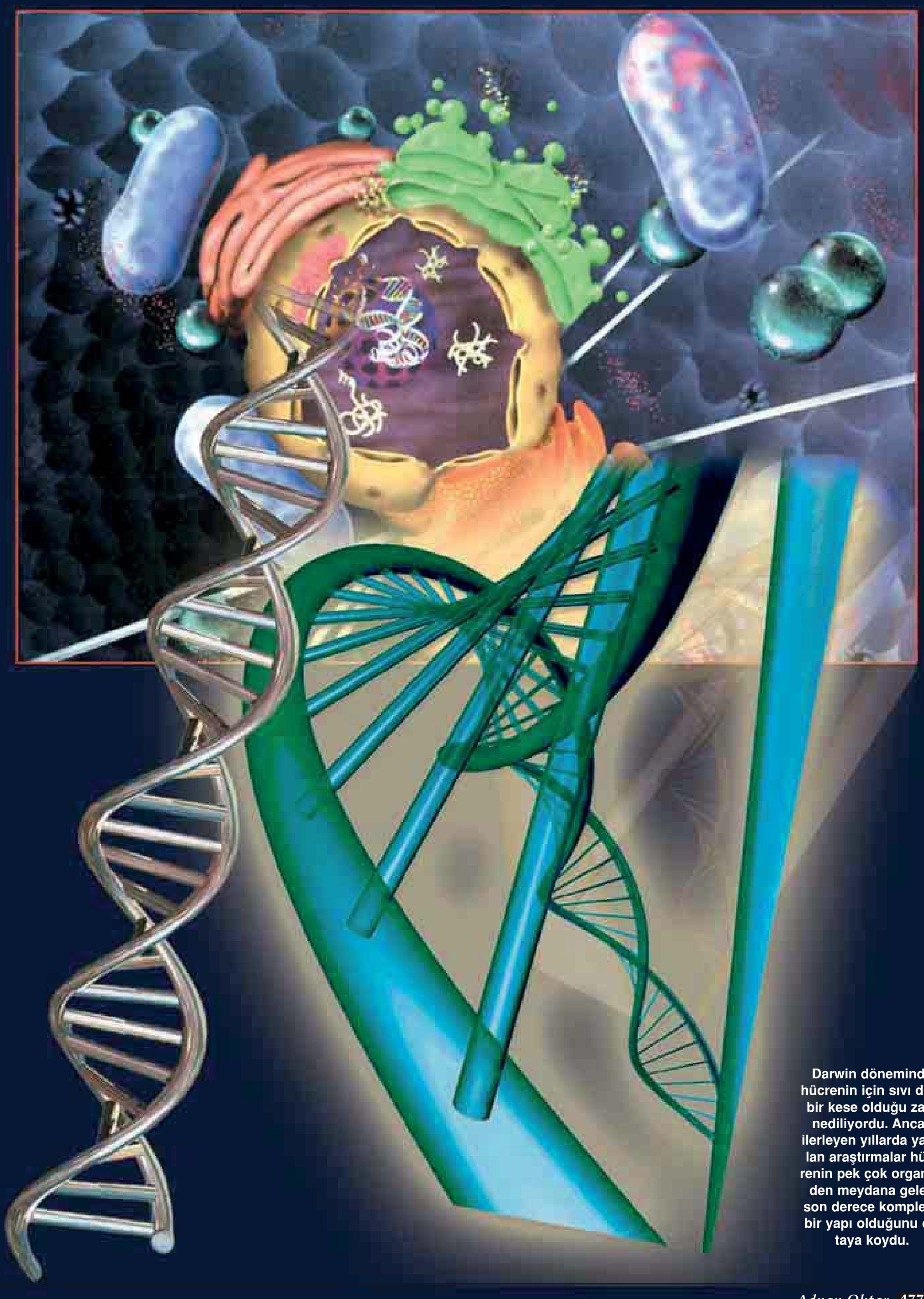

Darwin döneminde hücrenin için sıvı dolu bir kese olduğu zannediliyordu. Ancak ilerleyen yıllarda yapılan araştırmalar hücrenin pek çok organelden meydana gelen son derece kompleks bir yapı olduğunu ortaya koydu.

kinelerle beslenir. Kısacası, oldukça kompleks olan moleküler makineler her türlü hücresel işlemi kontrol ederler. Yaşamın detaylarının ince ayarı yapılmıştır ve sonuçta yaşamın makineleri oldukça komplekstir.[14]

İsrailli fizikçi ve moleküler biyolog Gerald Schroeder de hücrenin içindeki olağanüstü kompleksliğe dikkat çekmektedir:

> … Vücudunuzdaki her hücre saniyede ortalama 2000 protein oluşturmaktadır. Her saniye, her hücrede ve hiç aralık verilmeksizin. Hücreler bunu öylesine mütevazi bir tavırla yapmaktadırlar ki biz bunca faaliyeti hiç ama hiç hissetmeyiz. Protein yüzlerce aminoasitin biraraya gelerek oluşturduğu bir dizidir ve aminoasitlerde yaklaşık on milyon atomdan oluşan beş yüz kadar aminoasiti seçip bunları önceden seçilmiş olan dizilerde organize ediyor, biraraya getiriyor her bir dizinin spesifik bir şekilde kıvrılıp kıvrılmadığını kontrol ediyor ve daha sonra her bir proteini her nasılsa bu özel proteine ihtiyaç duyduğunun işaretini veren belli bir alana, bazılarını hücre içine, bazılarını hücre dışına gönderiyor. Bu işlem her saniye, her hücrede tekrarlanıyor. Bedenimiz yaşayan bir mucizedir.[15]

Bu olağanüstü kompleks yapının rastlantıların ve doğa kanunlarının ürünü olduğunu iddia etmek, Paul Davies'in belirttiği gibi, tuğlaların altına dinamit koyarak bir ev oluşabileceğini iddia etmek gibidir. Bu nedenledir ki, yaşamın kompleksliği karşısında, Darwinistler çaresizdirler. Behe, hiçbir bilimsel yayında yaşamın kökenine dair evrimsel bir açıklama bulunmadığını şöyle anlatır:

> Evrim üzerine yapılan bilimsel yayınları incelerseniz ve araştırmanızda moleküler makineler, yani hayatın temeli üzerine odaklanırsanız; gitgide artan bir korku ve kesintisiz bir sessizlikle karşılaşırsınız. Yaşamın karmaşıklığı bunu hesaplama yolundaki bilimin teşebbüslerini felce uğratmıştır, moleküler makineler Darwin'in önüne aşılamaz bir bariyer kurmuştur.[16]

Kısacası yaşamın kökeni, evrim teorisini çöküşe götüren önemli gerçeklerden biri olmuştur. Peki evrimciler neden hala Darwinizm'i savunmaktadırlar?

Miller Deneyi'nin iki mimarından biri olan Harold Urey bu konuda şu itirafta bulunmuştur.

> Yaşamın kökeni konusunu araştıran bizler, bu konuyu ne kadar çok incelersek inceleyelim, hayatın herhangi bir yerde evrimleşmiş olamayacak kadar kompleks olduğu sonucuna varıyoruz. (Ancak) Hepimiz bir inanç ifadesi olarak, yaşamın bu gezegenin üzerinde ölü maddeden evrimleştiğine inanıyoruz... Kompleksliği o kadar büyük ki, nasıl evrimleştiğini hayal etmek bile bizim için zor.[17]

Urey, kendisinin ve pek çok meslektaşının hayatın rastlantısal bir kökeni olduğuna "inandıklarını" belirtmektedir. Gerçekten de teorinin temelinde bilim değil inanç yatmaktadır. Maddeden başka bir şey olmadığı ve tüm olguların maddesel etkilerle açıklanması gerektiği yönündeki bu inancın adı da materyalist felsefedir.

Bilimsel yönden çökmüş olan Darwinizm, salt bu felsefeye olan körü körüne inanç nedeniyle savunulmaktadır. Ama bu da teoriye fazla ömür kazandıramamıştır.

Moleküler biyoloji, yaşamın Darwin zamanında hayal bile edilemeyecek kadar kompleks olduğunu ortaya çıkardı. Bugün canlı hücresinin, insanoğlunun tüm eserlerinden daha üstün olduğunu biliyoruz. Ve bu gerçek, yaşamı rastlantıların ürünü sayan Darwinizim'i yıkıyor.

Hücrenin kompleks yapısının en kapsamlı bölümünü, genetik yapısını belirleyen DNA'sı oluşturmaktadır.

Bilim adamları DNA'nın yapısı, şifrelenmesi hakkında yaptıkları uzun yılları kapsayan araştırmalara, harcadıkları büyük servetlere karşın, daha yeni yeni kayda değer bilgiler edinmektedirler. Buna rağmen hücrenin genetik yapısındaki mükemmellik de halen büyük bir sır olma özelliğini korumaktadır. DNA'nın kompleks yapısı, içerdiği hayati ve yüksek kapasitedeki bilgiler, hayatın oluşumunu tesadüflerle açıklamak isteyenleri çaresizliğe sürükleyen konuların başında gelmektedir.

BİR ZAMANLAR FOSİLLER EVRİMİN KANITI SANILIYORDU

Fosil bilimi Darwin'den çok daha önce gelişti. Bu bilimin, yani paleontolojinin kurucusu, Fransız zoolog Baron Georges Cuvier (1769-1832) idi. Cuvier, *Britannica*'nın ifadesiyle, "fosilleri ilk kez zoolojik bir sınıflandırmaya sokmuş, kaya tabakaları ve fosil kalıntıları arasındaki ilişkiyi göstermiş ve ayrıca yaptığı karşılaştırmalı anatomi çalışmaları ve fosil rekonstrüksiyonları ile, fonksiyonel ve anatomik ilişkileri göstermişti."[18]

Cuvier'nin önemli bir özelliği ise, onun döneminde Lamarck tarafından dile getirilen evrim teorisine karşı çıkması ve canlı gruplarının ayrı ayrı yaratıldıklarını savunmasıydı. Hayvan anatomilerindeki detaylı ve hassas özelliklere dikkat çeken Cuvier, bu özelliklerin rastgele değişimlere izin vermeyeceğini açıklamıştı. Ona göre, "türler hem fonksiyon hem de yapı itibarıyla o denli iyi koordine olmuşlardı ki, büyük değişimlerde hayatta kalamazlardı... Her tür kendi özel amacı ve her organ kendi özel fonksiyonu için yaratılmıştı."[19]

Charles Darwin ise fosillere farklı bir yorum getirdi. Ona göre geçmişte dünya üzerinde tek bir ortak atadan diğer canlı türlerini kademeli olarak türeten bir evrim süreci yaşanmıştı ve fosiller bu sürecin kanıtlarıydılar.

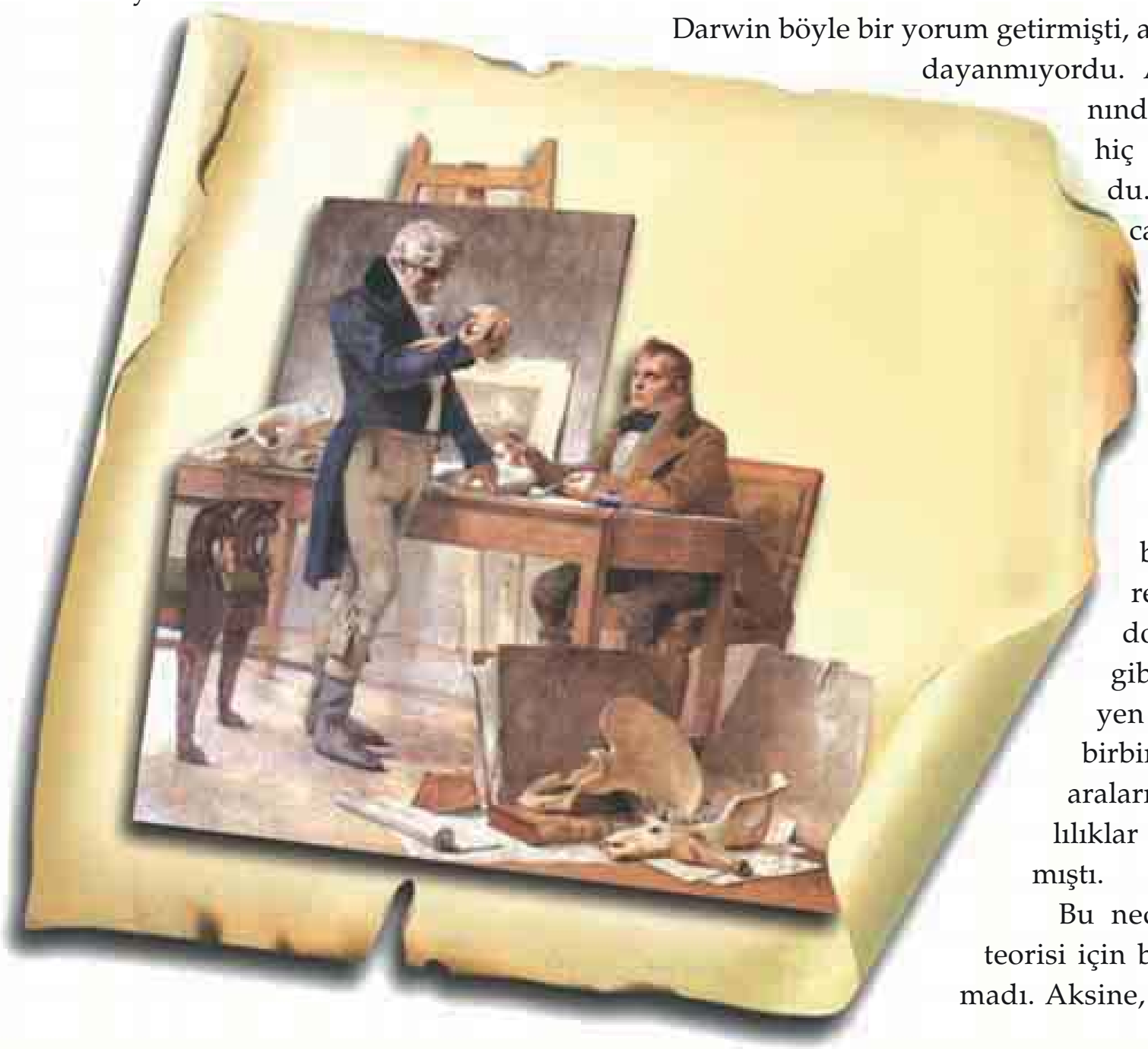

Darwin böyle bir yorum getirmişti, ama bu yorum bir kanıta dayanmıyordu. Aksine, Darwin zamanında elde bulunan fosiller hiç de evrim göstermiyordu. Soyu tükenmiş farklı canlılara ait kalıntılar vardı, ama bu kalıntılar Darwin'in teorisinin gerektirdiği gibi birbirlerine akrabalık bağı ile bağlı durmuyorlardı. Bilinen her fosil, bilinen her canlı gibi, kendine has özelliklere sahipti. Doğa tarihi, doğanın şu anki durumu gibi, birbirine çok benzeyen ve yakın türlere değil, birbirlerinden çok farklı ve aralarında büyük yapısal farklılıklar bulunan gruplara ayrılmıştı.

Bu nedenle Darwin, fosilleri teorisi için bir delil olarak kullanamadı. Aksine, teorisi için sorun oluş-

Archaeopteryx'in evrimcilerce iddia edildiği gibi "ilkel bir kuş" olmadığı, kusursuz bir uçuş yeteneğine sahip olduğu artık biliniyor.

turan bu önemli meseleyi kitabında "tevil etmeye" (yani bahaneler öne sürerek bu sorundan kurtulmaya) çalıştı. Kitabının *"Difficulties on Theory"* (Teorinin Zorlukları) başlıklı bölümünde bu konuya yer ayırdı. Bununla beraber, *"On the Imperfection of the Geological Record"* (Jeolojik Kayıtların Yetersizliği) başlıklı ve sırf fosiller ve ara formların yokluğu konusunu ele alan bir bölüm daha ekledi kitabına.

Ancak kitabın her iki bölümünde de Darwin'in sorunu çok açık bir şekilde görülüyordu. Teorisi, canlı türlerinin çok küçük ve uzun vadeli kademeli değişimlerle ortaya çıktıkları iddiası üzerine kuruluydu. Eğer bu doğru olsaydı, o zaman her türü bir diğerine bağlayan ara formlar yaşamış olmalı ve bunların izlerine de fosil kayıtlarında rastlanmalıydı. Ama fosil kayıtları hiçbir "ara form" göstermiyordu.

Darwin sonuçta bu büyük sorunu geleceğe havale etmek durumunda kaldı. Zaten fosil sorununu ele almak için yazdığı bölümün başlığı -*"On the Imperfection of the Geological Record"* (Jeolojik Kayıtların Yetersizliği)- bunu açıkça gösteriyordu. Darwin'e göre sorun fosil kayıtlarının yetersiz olmasıydı. Yeni fosiller bulundukça, teorisini destekleyen kanıtlar geleceğine kesin gözüyle bakıyordu. Şöyle yazmıştı:

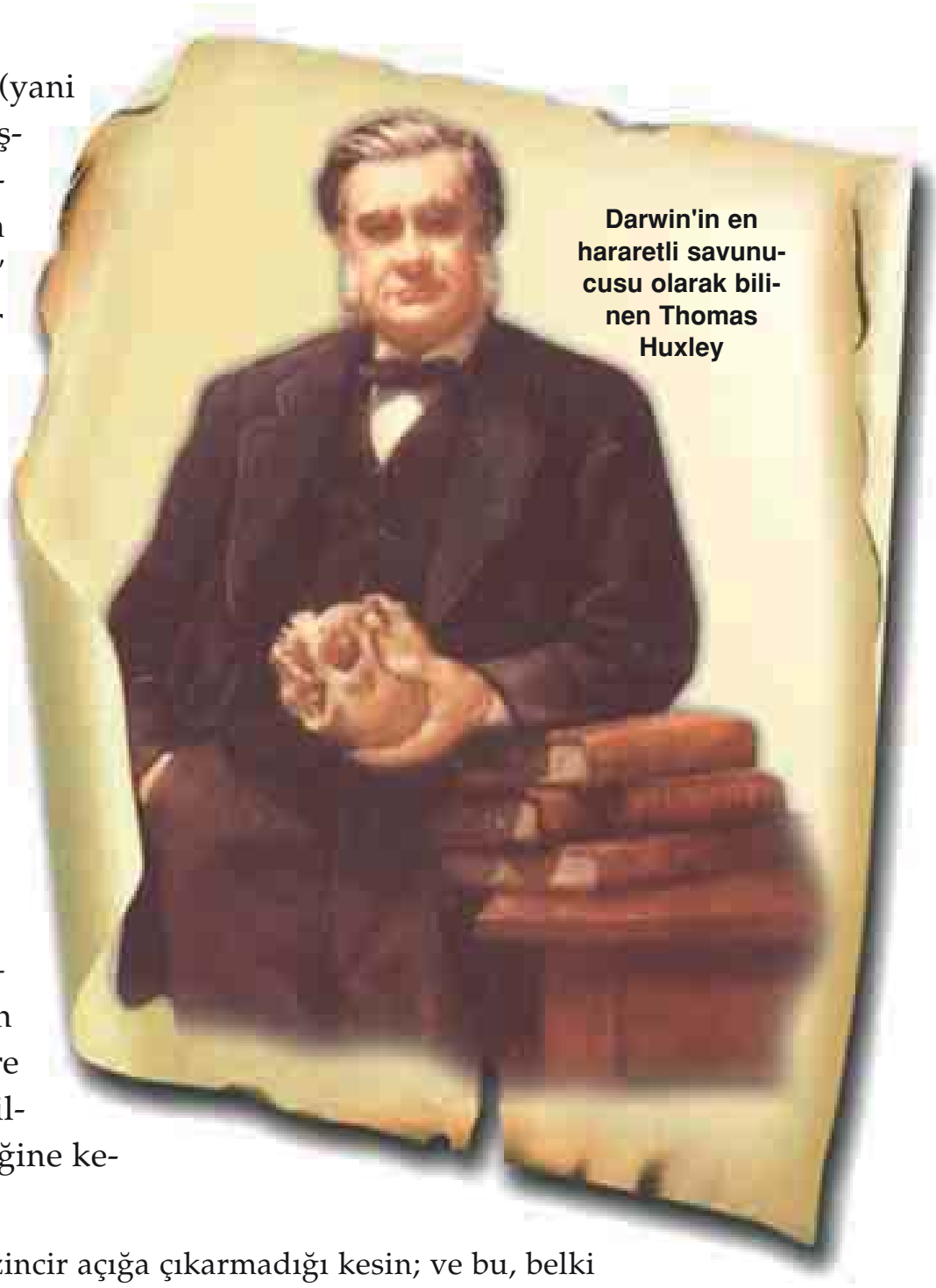

Darwin'in en hararetli savunucusu olarak bilinen Thomas Huxley

> Jeolojinin sözünü ettiğim gibi kademeli bir organik zincir açığa çıkarmadığı kesin; ve bu, belki de, benim teorime karşı öne sürülebilecek en bariz ve en büyük itiraz. Açıklamanın, jeolojik kayıtların olağanüstü derece yetersiz oluşunda yattığına inanıyorum. [20]

Archaeopteryx fosili.

O zamanlar Darwin'in bu kehaneti bazılarına inandırıcı gelmişti. Sayıları giderek artan Darwinistler yeryüzünü kazarak fosil kayıtlarını genişletmeye ve "kayıp" sandıkları ara formları aramaya başladılar. Onları heyecanlandıracak bazı bulgular da elde edildi... Ama bu heyecanlarının boşuna olduğu zamanla anlaşılacaktı.

Evrimciler adına heyecanlandırıcı bulgulardan biri, *Archaeopteryx* adı verilen bir kuş fosiliydi. 1860 yılında Almanya'nın Solnhofen kasabası yakınlarında bulunan bu fosil, bir kuşa ait olmasına karşın bazı özgün özellikler içeriyordu. Ağzında dişlerin, kanatlarında pençe benzeri tırnakların var olması ve uzun kuyruğu, fosilin bu açılardan sürüngenlere benzetilmesine neden oldu. Bu ise Darwinistler için bulunmaz bir fırsattı. Darwin'in en ateşli savunucusu olarak bilinen Thomas Huxley, *Archaeopteryx*'i yarı sürün-

gen-yarı kuş bir canlı ilan etti. Kanatlarının uçuşa elverişli olmadığı ve dolayısıyla canlının "ilkel bir kuş" olduğu yönündeki yorum, giderek büyük bir popülarite kazandı ve 20. yüzyıl boyunca da sürecek olan *Archaeopteryx* efsanesi doğmuş oldu.

Ancak bu efsanenin çok yüzeysel olduğu; canlının "ilkel kuş" olmadığı; aksine iskelet ve tüy yapısının uçmaya son derece elverişli olduğu; sürüngenlere benzetilen özelliklerinin tarihte yaşamış ve hatta günümüzde yaşayan diğer bazı kuşlarda da bulunduğu zamanla ortaya çıkacaktı.

Söz konusu bulgular sonucunda "tüm zamanların en ünlü ara form adayı" sayılabilecek *Archaeopteryx* hakkındaki evrimci spekülasyonlar günümüzde büyük ölçüde dinmiş durumdadır. Ornitoloji (kuş bilimi) uzmanı olan Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümü profesörü Alan Feduccia'nın belirttiği gibi "*Archaeopteryx*'in çeşitli anatomik özelliklerini inceleyen yeni araştırmacıların pek çoğu, bu canlının daha önce hayal edilenden çok daha kuş-benzeri olduğunu göstermiştir". *Archaeopteryx* hakkında çizilen "yarı sürüngen canlı" portresinin ise yanlışlığı ortaya çıkmıştır; yine Feduccia'ya göre "*Archaeopteryx*'in theropod dinozorlara olan benzerliği çok büyük ölçüde abartılmıştır."[21] Kısacası *Archaeopteryx*'in günümüz kuşlarından hiçbir farkının olmadığı anlaşılmıştır.

Archaeopteryx dahil olmak üzere- Darwin'den bu yana geçen bir buçuk yüzyıl içinde hiçbir ara form bulunamadığını açıkça söyleyebiliriz. Bu gerçek özellikle 70'li yıllardan itibaren reddedilemez hale gelmiş ve evrim teorisine inanan bazı paleontologlar tarafından da kabul edilmiştir. Bu paleontologlar arasında en çok dikkati çeken isimler Stephen Jay Gould ve Niles Eldredge'dir. "Sıçramalı evrim" (punctuated equilibrium) adı altında farklı bir evrim modeli ileri süren bu ikili, Darwinizm'in "kademeciliğinin" fosil kayıtları tarafından çürütüldüğünü açıkça ve ısrarla dile getirmişlerdir. Gould ve Eldredge'in detaylarıyla gösterdikleri gibi, farklı canlı grupları fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkmakta ve sonra da yüzmilyonlarca yıl değişim geçirmeden kalmaktadırlar.

Eldredge, bir başka evrimci paleontolog olan Ian Tattersall ile birlikte yazdığı bir kitapta şu önemli

Archaeopteryx'e dair bir başka rekonstrüksiyon çizim.

Kambriyen dönemine (540-495 milyon yıl öncesine) ait fosiller, canlıların yeryüzü katmanlarında -bir evrim süreci geçirmeden- kompleks özellikleriyle ortaya çıktıklarını, yani yaratıldıklarını gösterir.

tespiti yapmıştır:

Ayrı türlere ait fosillerin, fosil kayıtlarında bulundukları süre boyunca değişim göstermedikleri, Darwin'in *Türlerin Kökeni*'ni yayınlamasından önce bile paleontologlar tarafından bilinen bir gerçektir. Darwin ise gelecek nesillerin bu boşlukları dolduracak yeni fosil bulguları elde edecekleri kehanetinde bulunmuştur... Aradan geçen 120 yılı aşkın süre boyunca yürütülen tüm paleontolojik araştırmalar sonucunda, **fosil kayıtlarının Darwin'in bu kehanetini doğrulamayacağı açıkça görülür hale gelmiştir.**

Bu, fosil kayıtlarının yetersizliğinden kaynaklanan bir sorun değildir. Fosil kayıtları açıkça söz konusu kehanetin yanlış olduğunu göstermektedir. Türlerin şaşırtıcı bir biçimde sabit oldukları ve uzun zaman dilimleri boyunca hep statik kaldıkları yönündeki gözlem, **"kral çıplak"** hikayesindeki tüm özellikleri barındırmaktadır: **Herkes bunu görmüş, ama görmezlikten gelmeyi tercih etmiştir.** Darwin'in öngördüğü tabloyu ısrarla reddeden hırçın bir **fosil kaydı ile karşı karşıya kalan paleontologlar, bu gerçeğe açıkça yüz çevirmişlerdir.**[22]

Üç evrimci biyoloğun ortaklaşa kaleme aldıkları 1988 basımı *Integrated Principles of Zoology* (Zoolojinin Entegre Prensipleri) adlı kitapta aynı gerçek şöyle açıklanır:

> Pek çok tür milyonlarca yıl boyunca hiçbir değişiklik geçirmeden kalmakta, sonra ani bir şekilde yok olmakta ve onların yerine çok farklı formlar ortaya çıkmaktadır. Dahası, çoğu hayvan grubu fosil kayıtlarında, tamamen şekillenmiş biçimde, aniden ortaya çıkmaktadırlar ve onların ataları sayılabilecek bir gruptan yana keşfedilmiş hiçbir ara form fosili bulunamamaktadır.[23]

Yeni bulgular, durumu Darwinizm lehine değiştirmemekte, aksine daha da kötüleştirmektedir. Oxford Üniversitesi Zoolojik Koleksiyonlar Yöneticisi Tom Kemp, *Fossils and Evolution* (Fosiller ve Evrim) isimli 1999 basımı kitabında bu durumu şöyle kabul eder:

> Yeni canlı kategorileri hemen hemen tüm durumlarda fosil tabakalarında belirleyici karakteristikleri zaten mevcut olarak ve bilinen atasal grupları olmaksızın çıkar.[24]

Böylece, bir zamanlar Darwin'in teorisi lehinde bir kanıt gibi algılanan fosil kayıtları, teorinin aleyhinde bir kanıt haline gelmiştir. Princeton Üniversitesi'nden matematikçi ve evrim karşıtı David Berlinski, durumu şöyle özetler:

> Fosil mezarlığı boşluklarla doludur. Hiçbir paleontolog da bunu reddetmemektedir. Bu açık bir gerçektir. Darwin'in teorisi ile fosil kayıtları çelişkilidir.[25]

Bu çelişkinin en çarpıcı örneklerinden biri ise, Darwinist "hayat ağacı"nın çöküşüdür.

Bir Zamanlar "Evrim Ağacı" Var Sanılıyordu

Darwinizm'in fosil kayıtlarından aldığı en yıkıcı darbe, Kambriyen Dönemine ait fosillerin ortaya koyduğu tablodur.

Charles D. Walcott

Darwin, yeryüzündeki yaşamın tarihinin ilk başta tek bir kökten çıkan, sonra giderek yavaş yavaş dallara ayrılan bir ağaç olarak şematize edilebileceğini düşünmüştü. *Türlerin Kökeni*'nde de bu görüşü yansıtan bir şema yer alıyordu. Bu şemayla birlikte insanların zihnine yerleşen "evrim ağacı" kavramı zamanla Darwinizm'in en önemli efsanelerinden biri haline geldi. Binlerce ders kitabı, bilimsel kitap, dergi veya gazete, "evrim ağacı"nın farklı versiyonlarını yayınladı. Canlıların ortak bir kökenden küçük rastlantısal değişimlerle türedikleri fikri, "evrim ağacı" şemaları ile insanlara empoze edildi.

Oysa gerçekler çok farklıydı.

Bunun anlaşılması, en açık olarak "Kambriyen Patlaması"nın keşfedilmesiyle oldu.

Bu keşfin hikayesini öğrenmek için 20. yüzyılın başlarına, 1909 yılına gitmek gerekir. O yıl Charles D. Walcott adlı bir paleontolog, Kanada'nın Rocky Mountains (Kayalık Dağlar) bölgesinde araştırma yapmaya girişmişti. Walcott, Burgess Pass denen bölgede son derece iyi korunmuş kaya katmanlarına (İngilizce terimle "shale") rastladı. Burgess Yatağı'nda (Burgess Shale) çok sayıda fosil bulunduğunu ve bunların Kambriyen Dönemine ait olduğunu fark etmekte gecikmedi. Bundan sonraki 4 yıl boyunca Burgess Shale bölgesinden 60 ila 80 bin fosili özenle topladı ve yaptığı bu detaylı çalışmayı en ince ayrıntılarına kadar defterlerine not etti.

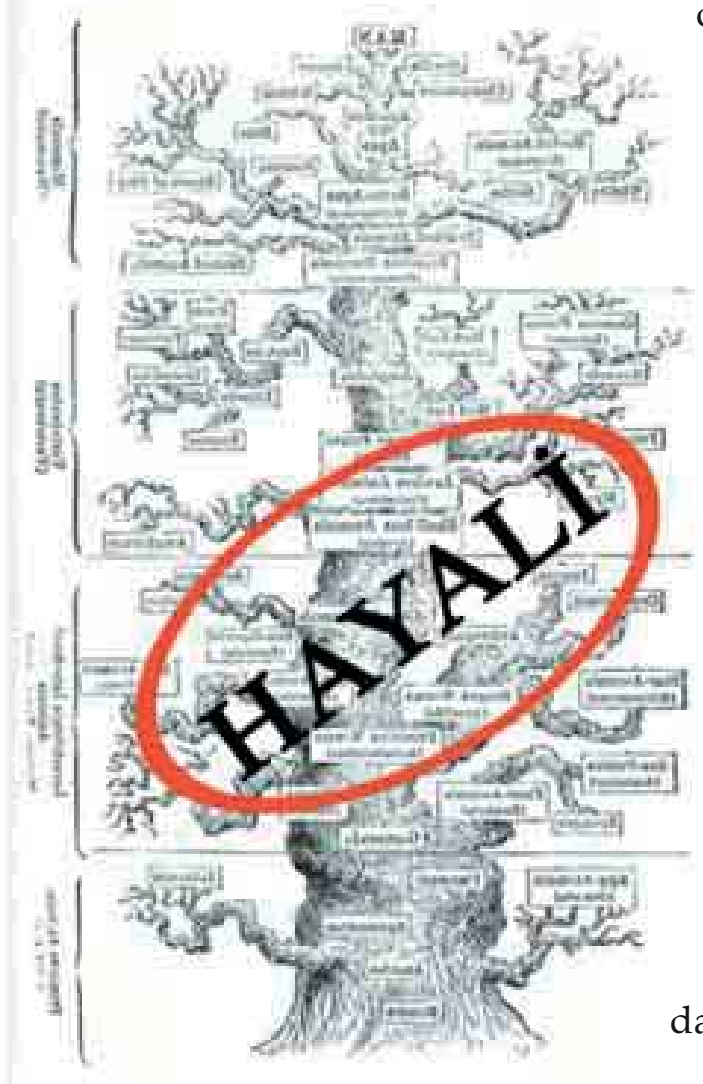

Walcott'un topladığı fosillerin çok şaşırtıcı bir özelliği vardı: Karşısında, bugün yaşayan tüm filumlara ait canlıların kalıntıları duruyordu. (Filum, hayvanlar aleminde canlıları sınıflandırmak için kullanılan en büyük kategoridir. Hayvanlar 50'nin üzerine filuma ayrılırlar ve bu filumların hepsinin kendine has vücut planları vardır. En çok bilinen filumlar arasında; omurgalıları da içeren kordata, tüm böcekleri içeren artropoda, tüm kabuklu yumuşak hayvanları içeren molluska sayılabilir.)

Marella: Hem yürüyebilen hem yüzebilen bir eklembacaklıdır.

Xystridura: Trilobitlerin bu türü çok sayıda lensten oluşan kompleks gözlere sahiptir.

Pikaia. Bilinen en eski kordota fosili

Kambriyen döneminde tüm canlı filumlarının birarada var olması, Darwinist soy ağacını temelinden yıkmaktadır.

Walcott topladığı fosillerin hangi filumlara ait olduğuna baktığında çok şaşırdı. Çünkü bulduğu fosil tabakası çok eskiydi ve bundan daha eski tabakalarda kayda değer bir yaşama rastlanmamıştı; ama

bu tabakada bilinen filumların neredeyse tamamına ait canlılar vardı. Dahası hiç bilinmeyen filumlara ait fosiller de bulmuştu. Bu, hayvanlar alemindeki tüm vücut özelliklerinin aynı jeolojik devirde, birarada ortaya çıktıklarını gösteriyordu.

Bu ise Darwin'in teorisi için yıkıcı bir darbe oluşturuyordu. Çünkü Darwin canlıların yavaş yavaş dallanan bir ağacın kolları gibi geliştiğini ileri sürmüştü. Darwin'in kurguladığı evrim ağacına göre, yeryüzünde ilk başta tek bir filum olmalı, sonra uzun zaman dilimleri içinde farklı filumlar yavaş yavaş ortaya çıkmalıydı. Oysa Walcott, tüm filumların aynı anda ve aniden ortaya çıktıklarını gösteren kanıtlarla yüzyüzeydi. Bu, "evrim ağacı"nın tepetaklak olması anlamına geliyordu.

Ancak teoriye yönelik bu büyük darbenin açığa çıkması için 70 yıl beklemek gerekecekti.

Çünkü Walcott, 4 yıl boyunca büyük bir titizlikle yürüttüğü çalışmanın sonucunda, elde ettiği fosilleri bilim dünyasına açmak yerine, gizlemeye karar verdi. Walcott Washington D.C.'deki ünlü Smithsonian Müzesi'nin müdürüydü ve koyu bir Darwinistti. Elde ettiği fosillerin evrim teorisine büyük bir sorun oluşturacağını düşündüğü için, bunları açıklamak yerine, müzenin arşivlerine kaldırdı. Burgess Shale fosillerinin gün ışığına çıkması, ancak 1985 yılında, müzenin arşivlerinin yeniden incelenmesi sayesinde oldu. İsrailli bilim adamı Gerald Schroeder bu konuda şu yorumu yapar:

> Eğer Walcott isteseydi, fosiller üzerinde çalışmak üzere bir ordu dolusu öğrenciyi görevlendirebilirdi. Ama evrim gemisini batırmamayı tercih etti. Bugün Kambriyen Dönemi fosilleri Çin'de, Afrika'da, İngiliz Adaları'nda, İsveç'te ayrıca Grönland'da da bulunmuş durumdadır. (Kambriyen Dönemindeki) Patlama, dünya çapında yaşanmış bir olaydır. Ama bu olağanüstü patlamanın doğasını tartışmak mümkün olmadan önce, bilgi gizlenmiştir.[26]

70 yılı aşkın bir süre boyunca Smitsonian Müzesi'nde kapalı kapılar ardında duran fosilleri bulan ve yeniden analiz eden, paleontologlar Harry Whittington, Derek Briggs ve Simon Conway Morris'ti. Bu bilim adamları, Walcott'un bulduğu fosillerin en eski jeolojik devirlerden biri olan Kambriyen Dönemine ait olduğunu belirlediler. Bu dönemde bu kadar farklı canlıların bir anda ortaya çıkışına da *"Kambriyen Patlaması"* adını verdiler. 1980'ler, Schroeder'in de belirttiği gibi, aynı zamanda Burgess Shale'e benzeyen iki yeni fosil bölgesinin daha keşfedildiği bir dönem oldu: Kuzey Grönland'da Sirius Passet ve Güney Çin'de Chengjiang. Tüm bu bölgelerde Kambriyen döneminde ortaya çıkan çok farklı canlıların fosilleri bulundu. Chengjiang fosilleri bunların arasında en eskileri ve en iyi korunmuşlarıydı ve ilk omurgalıları da içeriyordu. 1999 yılında bulunan 530 milyon yıllık iki balık fosili ise, Kambriyen'de omurgalılar dahil tüm vücut yapılarının var olduğunu kanıtlayacaktı. Araştırmalar Kambriyen Patlaması'nın jeolojik olarak çok kısa bir dönemi ifade eden 10 milyon yıllık bir süre içinde gerçekleştiğini ortaya koydu. Ve bu süre içinde aniden ortaya çıkan canlıların hepsinde, daha önceleri var olan tek hücreli canlılarda ve birkaç çok hücreli canlıda hiç görülmeyen, son derece kompleks organlar ve sistemler olduğu belirlendi. Science dergisinde yayınlanan 2002 tarihli bir makalede bu konuda şu bilgiler verilir:

> Fosil kayıtlarına göre yeryüzünde yaşam 3.5 milyar yıl önce küçük fotosentetik bakterilerle başladı. 3 milyar yıla yakın süre, gezegen bakteri, plankton ve mikroskobik deniz bitkilerinden daha büyük bir canlıya sahip değildi. Sonra birdenbire, 540 milyon yıl kadar önce, okyanusun karanlık derinliklerinde, çok zengin bir hayvanlar topluluğu var oldu. Uzun dikenli solucanlardan ağızları için yakalama kancaları bulunan beş gözlü yaratıklara kadar, 10 milyon yıllık bir süre için -ki bu evrimsel zaman açısından bir göz kırpması kadardır- okyanus zeminini tamamen değiştirdiler. Bunlar havyanların bilinen tüm büyük gruplarının ilk temsilcileriydiler ve hatta bazıları sonradan yok olacak daha başka gruplara dahildiler.[27]

Evrimciler Kambriyen Patlaması'na karşı çeşitli açıklamalar yapmaya çalışmaktadırlar, ama bunların hiçbiri ikna edici değildir. *Darwinizm'in Ara Formlar Çıkmazı* adlı kitabımızda da açıkladığımız gibi, Kambriyen sorunu karşısında öne sürülen evrimci tezlerin hepsi çürüktür ve bunu evrimcilerin kendi içlerindeki tartışmalar da açığa çıkarmaktadır. Ünlü bilim dergisi *Trends in Genetics* (TIG), Şubat 1999 tarihli sayısında Burgess Shale'deki fosil bulgularının evrim teorisine göre bir türlü açıklanamadığını ve "ileri sürülen tezlerin ikna edici olmadığını" şöyle anlatır:

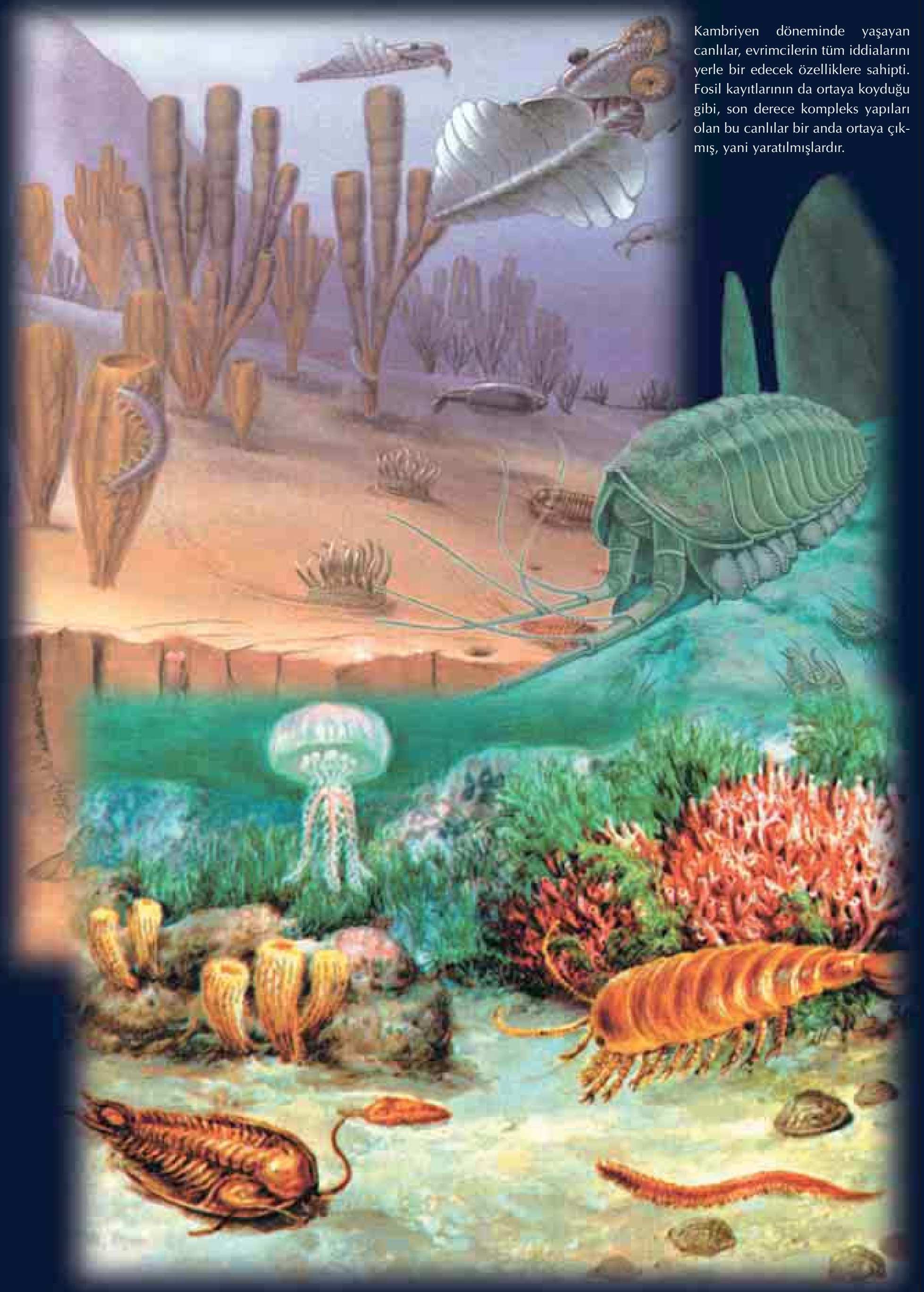

Kambriyen döneminde yaşayan canlılar, evrimcilerin tüm iddialarını yerle bir edecek özelliklere sahipti. Fosil kayıtlarının da ortaya koyduğu gibi, son derece kompleks yapıları olan bu canlılar bir anda ortaya çıkmış, yani yaratılmışlardır.

Küçük bir mekanda bulunmuş olan bu fosillerin, evrim biyolojisindeki bu büyük sorunla ilgili hararetli tartışmanın tam merkezinde yer alması oldukça garip gözükebilir. Fakat bu tartışmalara neden olan şey, Kambriyen Döneminde yaşayan hayvanların fosil kayıtlarında şaşırtıcı bir bollukta ve birdenbire belirmeleridir. Radyometrik tarihlendirmelerin daha kesin sonuçları ya da giderek artan yeni fosil bulguları ise, sadece bu biyolojik devrimin aniliğini ve alanını keskinleştirmiştir. Yeryüzünün yaşam potasındaki bu değişimin büyüklüğü bir açıklama gerektirmektedir. Şu ana kadar birçok tez ileri sürülmüş olsa da, genel fikir hiçbirinin ikna edici olmadığıdır.[28]

Amerikalı biyolog Jonathan Wells, *Icons of Evolution* adlı kitabında durumu şöyle özetlemektedir:

Evrimin tüm ikonları içerisinde hayat ağacı en yaygın olanıdır, çünkü ortak bir atadan türeme, Darwin'in teorisinin temelidir... Ama Darwin biliyordu ki -ve bilim adamları da yakın zaman önce kabul ettiler ki- erken zamanların fosil kayıtları evrim ağacını başaşağı çevirmektedir. On yıl kadar önce, moleküler kanıtların bu ağacı kurtarması umuluyordu, ama yeni bulgular bu umudu da yıkmıştır. Bunu ders kitaplarını okuyarak öğrenemezsiniz belki, ama Darwin'in hayat ağacı bugün tepetaklak olmuş durumdadır.[29]

İşte bu nedenle diyebiliriz ki;

Bir zamanlar Darwinizm vardı. Bazıları, bu teorinin fosiller tarafından desteklendiğini zannediyordu. Oysa fosil kayıtları bunun tam tersini söylüyordu. Şimdi ise Darwinizm çökmüştür. Fosillerin, yeryüzünde yaşamın evrimle değil, aniden ortaya çıktığını gösterdiği anlaşılmıştır. Aniden ortaya çıkışın anlamı ise "yaratılış"tır. Allah tüm canlıları eksiksiz bir şekilde, yoktan yaratmıştır.

Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca "Ol" der, o da hemen oluverir. (Bakara Suresi, 117)

Yüz Milyonlarca Sene Evvel Yaşamış Kompleks Canlılara Ait Fosiller, Evrim İddialarını Yalanlıyor!

Miosen dönemine (23-5 milyon yıl) ait çuha çiçeği fosili

Günümüze ait çuha çiçeği

Oligosen dönemine (37 - 23 milyon yıl) ait, akçaağacın kanatlı meyvesinin fosili

Ordovisyen dönemine (490-443 milyon yıl öncesine) ait katmanlarda dahi rastlanan deniz kestanesi fosili ve günümüze ait bir örneği.

Solda Jura dönemine (206 – 144 milyon yıl) ait bir tür karides fosili görülmektedir ve bugünkü karidesler ile aynı yapıdadır.

Fosil kayıtlarının ortaya koyduğu önemli bir sonuç "durağanlık"tır. Yüz milyonlarca yıllık fosiller ile yaşayan örnekleri arasında hiçbir fark yoktur. Hiçbir "evrim" yaşanmamıştır.

Günümüzde uçuş teknikleri açısından bilim adamları için özel bir araştırma sahası oluşturan yusufçuk, 140 milyon yıl öncesine ait fosilinde de bugünkü mükemmel görünümü ve özellikleri sergilemektedir.

25 milyon yıllık kavak ağacına ait yaprak fosili, günümüz kavak ağacının yapraklarından farksız.

BİR ZAMANLAR KAYIP HALKA ARANIYORDU

Bir önceki bölümde Darwinizm'in fosil kayıtları tarafından nasıl dayanaksız bırakıldığını inceledik. Değinmediğimiz önemli bir konu ise, insanın kökeniyle ilgili fosil kayıtlarıydı. Darwin insanın kökeni konusunu **Türlerin Kökeni**'nde değil, bundan 12 yıl sonra yayınladığı *İnsanın Türeyişi* (The Descent of Man) adlı kitabında ele aldı. İnsanoğlunun sözde evrim basamağının en üst basamağı olduğunu, bir önceki atasının ise günümüz maymunlarına benzer primatlar olduğunu ileri sürdü.

Darwin'in bu iddiasını doğrulayacak herhangi bir kanıtı yoktu. Tek yaptığı, hayvanlar aleminde fiziksel olarak insana benzetebileceği en uygun canlı olan maymunlarla insanoğlu arasında bir akrabalık ilişkisi hayal etmekten ibaretti. Kitabında ırkçı argümanlar da geliştiriyor ve dünya üzerinde yaşayan bazı sözde "ilkel ırklar"ın evrime kanıt oluşturduğunu iddia ediyordu. (Oysa günümüzdeki genetik incelemeler Darwin'in ve o dönemdeki diğer evrimcilerin savundukları bu ırkçı görüşleri haksız çıkarmıştır.)

Darwin insanın maymunlarla ortak bir atadan geldiğini ileri sürdüğüne göre, teorisine inananlara bu hayali evrimi kanıtlayacak fosiller bulma görevi düşüyordu. 19. yüzyılın son çeyreğinden itibaren neredeyse tüm bir paleoantropoloji bilimi bu amaca yöneltildi. Darwinizm'e inanan paleontologlar insanla maymun arasındaki sözde "kayıp halka"yı bulmak için kazılara giriştiler.

Umdukları büyük bulgu, 1910 yılında İngiltere'de ortaya çıktı. Bu, sonraki 43 yıl boyunca insanın evrimini kanıtlayan çok önemli bir delil olarak dünyaya sunulacak olan "Piltdown Adamı" kafatasıydı. Fosil, Charles Dawson adlı amatör bir paleontolog tarafından ortaya çıkarılmıştı ve bu nedenle kendisine *Eoanthropus dawsoni* adı verildi. *Eoanthropus dawsoni* garip bir fosildi: Kafatasının üst kısmı tam bir insan yapısına sahipken, alt çenesi ve dişleri maymunsu özellikler gösteriyordu. Buluş kısa sürede büyük ün kazandı. İngilizler, İngiltere'de bulunan fosili kendi ırklarının atası olarak görüp büyük bir gururla sahiplendiler. Kafatasının büyük oluşu, "İngiliz zekası"nın çok önceleri evrimleştiğinin bir göstergesi olarak yorumlanıyordu. İlerleyen yıllarda *Eoanthropus dawsoni* hakkında yüzlerce tez yazıldı ve fosilin sergilendiği Londra British Museum'u gezen yüzbinlerce ziyaretçi, "insanın evrimi" konusunda ikna edildi.

Oysaki bilmedikleri bir şey vardı: Fosil, bir sahtekarlık ürünüydü. Kafatası üze-

Piltdown Adamı skandalının doğum yeri olan Piltdown'da yapılan kazıyı gösteren bir çizim.

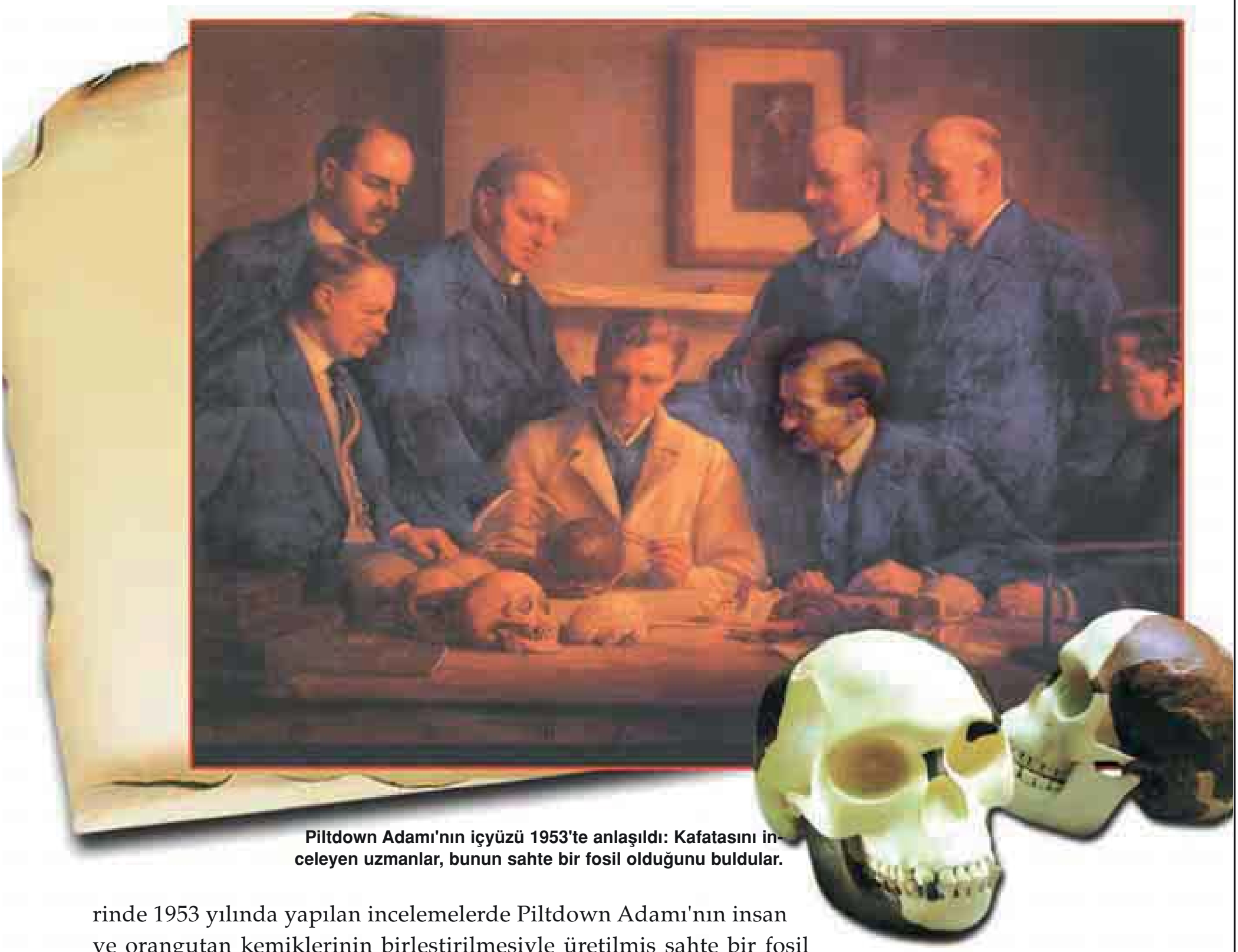

Piltdown Adamı'nın içyüzü 1953'te anlaşıldı: Kafatasını inceleyen uzmanlar, bunun sahte bir fosil olduğunu buldular.

rinde 1953 yılında yapılan incelemelerde Piltdown Adamı'nın insan ve orangutan kemiklerinin birleştirilmesiyle üretilmiş sahte bir fosil olduğu ortaya çıktı. Bir zamanların sözde en büyük evrim delili, kamuoyunun şaşkınlığı içinde, on yıllardır büyük bir itinayla sergilendiği British Museum'dan çıkarıldı.

1920'lerde Piltdown'dan daha küçük çaplı ama en az onun kadar vahim bir başka skandal daha yaşandı. 1922 yılında ABD'nin Nebraska eyaletinde bulunan bir azı dişi fosiline insan ve maymun arası bir form biçildi ve bu dişten yola çıkılarak hayali bir "Nebraska Adamı" kurgulandı. Ancak 1927'de dişin ne insana ne de maymuna ait olduğu ortaya çıktı. Diş, bir yaban domuzuna aitti.

Bu gibi fiyaskolara rağmen evrimciler insanın kökeni konusunda fosil arayışını sürdürdüler. Zamanla, *Australopithecus* adı verilen soyu tükenmiş maymunların insanın en eski atası olduğu görüşü yaygınlaştı. *Australopithecus*'un sırasıyla *Homo habilis*, *Homo rudolfensis* ve *Homo erectus* adı verilen türler tarafından izlendiği ve sonunda bu çizginin Homo sapiens'e yani günümüz insanına ulaştığı, bir evrim klişesi olarak yerleşti. Ders kitapları, bilim dergileri, magazin dergileri, günlük gazeteler, filmler ve hatta reklam filmleri bile, bu klişeyi ve onu temsil eden "giderek ayağa kalkan maymunlar dizisi" resmini benimsediler ve hiç sorgulamadan on yıllarca kullandılar.

Kısacası, 20. yüzyılın uzunca bir bölümünde, insanın kökeninin evrim teorisine göre açıklandığı düşüncesi, yaygın bir kabul gördü.

Oysa gerçekler çok daha farklıydı. Elde edilen fosiller hiçbir evrim şemasına uymuyor, oturmuyordu. Daha fazla fosil bulundukça da, sorun çözülmüyor, aksine daha karmaşıklaşıyordu. Sonunda bazı otoriteler gerçeği itiraf etmeye başladılar. ABD'nin en önde gelen paleontologları arasında yer alan Harvard Üniversitesi'nden Niles Eldredge ve Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden Ian Tattersall, bu konuda şu önemli yorumu yaptılar:

Sahte olduğu ortaya çıkana dek, Piltdown Adamı 40 yıl boyunca müzelerde sergilendi, "bilimsel" yayınların kapaklarını süsledi.

Canlıların evrimsel tarihlerinin bir keşif meselesi olduğu düşüncesi, bir efsanedir. Eğer öyle olsaydı, ne kadar çok hominid fosili bulursak, insanın evrimi hikayesinin de o kadar açık hale gelmesi gerekirdi. Oysa eğer bir şey olduysa, bunun tam tersi olmuştur.[30]

Evrim teorisinin en önde gelen isimlerinden biri olan Harvard Üniversitesi profesörü Richard Lewontin'in 1995 tarihli bir makalesindeki sözleri de Darwinizm'in bu konuda içine düştüğü umutsuz durumu ifade ediyordu:

Uzak geçmişi düşündüğümüzde, gerçek Homo sapiens türünün öncesine uzandığımızda, dağınık ve kopuk bir fosil kaydı ile karşılaşırız. Bazı paleontologlar tarafından ileri sürülen heyecanlı ve iyimser iddialara rağmen, hiçbir hominid türü bizim direkt atamız olarak kabul edilememektedir.[31]

Son yıllarda konunun uzmanı olan diğer pek çok evrimci, aslında savundukları teori hakkında son derece kötümser düşüncelere sahip olduklarını açıkladılar. Örneğin ünlü *Nature* dergisinin bilim editörü Henry Gee, bu konuyla ilgili olarak şunları söylüyordu:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama geceyarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır-eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.[32]

Klasik "insanın soy ağacı" şablonu bugün ciddi biçimde sorgulanmaktadır. Kanıtları önyargılardan sıyrılarak inceleyen bilim adamları, evrimcilerin *Australopithecus*'tan *Homo sapiens*'e doğru uzattıkları çizginin tamamen zorlama olduğunu, araya konan *Homo habilis* ve *Homo erectus* gibi ayrı türlerin ise hayali olduklarını belirtmektedirler. Evrimci paleoantropologlar Bernard Wood ve Mark Collard, 1999'da *Science*'da yayın-

lanan makalelerinde, *Homo habilis* ve *Homo rudolfensis* kategorilerinin hayali olduğunu ve bu kategorilere dahil edilen fosillerin aslında *Australopithecus* genusuna transfer edilmesi gerektiğini savunmuşlardır.[33] Michigan Üniversitesi'nden Milford Wolpoff ve Canberra Üniversitesi'nden Alan Thorne ise, *Homo erectus*'un hayali bir kategori olduğu, bu sınıflamaya dahil edilen fosillerin aslında *Homo sapiens*'in birer varyasyonu oldukları düşüncesindedirler.[34]

Gerçekte maymunlardan insana uzanan bir "evrim çizgisi" yoktur ve teorik düzeyde bile olsa kurulamamıştır.

Bunun anlamı şudur: Ortada soyu tükenmiş bir maymun cinsi olan *Australopithecus* ile, günümüz insanını ve onun farklı ırksal varyasyonlarını içine alan *Homo sapiens* türünden başka bir "hominid" yoktur. Yani, insanın evrimsel bir kökeni yoktur.

Bu gerçeği gören kimi uzmanlara göre "insanın evrimi" masalı, materyalist felsefeye inanan bir grup insanın, doğa tarihini kendi dogmatik inançlarına göre yazma çabasından başka bir şey değildir. İngiliz Bilim İlerleme Derneği'nin (British Association for the Advancement of Science) bir toplantısında, Oxford Üniversitesi tarihçisi John Durant bu konuda şu yorumu yapmıştır: *"Acaba, aynen 'ilkel' efsaneler gibi, insan evrimi teorileri de kendilerini yaratanların değer sistemlerini, onların kendileri ve toplumları hakkındaki inanışlarını geçmişe yansıtarak, güçlendiriyor olabilir mi?"*[35] Durant daha sonraki bir yazısında ise şöyle demektedir:

Darwinizm'in fosil kayıtları ile olan çelişkisini itiraf eden iki ünlü paleontolog: Niles Eldredge ve Stephen Jay Gould.

> İnsan evrimine dair düşüncelerin, gerek bilim-öncesi gerekse bilimsel toplumlarda benzer işlevler üstlenip üstlenmediği kuşkusuz sorulmaya değer bir konudur... Yakından incelendiğinde ortaya çıkmaktadır ki, her defasında, insanın kökeni hakkındaki fikirler geçmiş kadar bugünü de yansıtmaktadır, geçmişteki atalarımızın deneyimleri kadar kendi deneyimlerimizi yansıtmaktadır.... Bilimin bir an önce efsanesizleştirilmesine acilen ihtiyacımız vardır.[36]

Kısacası, insanın kökeni hakkındaki evrim teorileri, bu teorileri üretenlerin önyargılarını ve felsefi inançlarını yansıtmaktan başka bir işlev görmemektedir. Bu gerçeği kabul eden bir diğer evrimci, Arizona State Üniversitesi antropoloğu Geoffrey Clark'tır. Clark, 1997'deki bir yazısında şöyle der:

> Önümüzdeki bir grup alternatif araştırma sonucundan bir tanesini, daha önceki varsayımlarımıza ve önyargılarımıza göre seçiyoruz -bu hem politik hem de subjektif bir işlem-... Paleoantropolojinin sadece şekli bilimseldir, içeriği değil.[37]

Medya Propagandasının İçyüzü

Görüldüğü gibi insanın evrimi iddiası, bizzat bu iddianın şekillenmesinde rol oynayan kimseler tarafından dayanaksız bulunmaktadır. İddia bilime değil, teoriyi şekillendirenlerin inanç ve önyargılarına

dayalıdır. Ama ilginç olan nokta, paleoantropoloji dünyasındaki bu "itiraf"ların hiçbir zaman medyaya yansımamasıdır. Aksine Darwinizm'i savunan bir kısım medya, evrim teorisinin içine düştüğü bu çıkmazı özenle gizler ve kitlelere hep "evrim teorisinin her gün yeni bir kanıtı bulunduğu" aldatmacasını söyler. Yale ve California Berkeley Üniversitelerinde yüksek lisans ve doktora yapmış Amerikalı bir biyolog Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong?* (Evrimin İkonları: Bilim mi Efsane mi, Evrim Hakkında Öğrettiğimiz Pekçok Şey Neden Yanlış?) adlı 2000 yılı basımı kitabında bu propaganda mekanizmasını şöyle özetler:

> Toplumun geneli, insanın kökeni hakkındaki derin belirsizliğe dair bilimsel uzmanların yaptıkları açıklamalardan çok nadiren haberdar edilir. Bunun yerine, şu veya bu kimsenin en son teorisi ile besleniriz ve bize bizzat paleantropologların bunun üzerinde anlaşamadıkları gerçeği aktarılmaz. Ve tipik olarak, teori mağara adamlarının veya "bol makyajlı" insan atalarının hayali resimleri ile süslenir... Görünen odur ki, bilimin hiçbir alanında bu kadar az bir malzeme üzerine bu kadar fazla bir kurgu yapılmamıştır.[38]

Peki evrimi savunan bir kısım medyanın haberlerine manşet olan, "insanın evrimi artık kanıtlanmış bir gerçektir" gibi asılsız iddialarla gazete ve televizyonlarda yer alan bilim adamları kimlerdir? Bunlar, paleoantropolojiyi dayanaksız bulan bilim adamlarından niçin farklı düşünmektedirler?

Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir: Evrimci Greg Kirby, Biyoloji Öğretmenleri Birliği'nin toplantısında yaptığı bir konuşmada bu psikolojiyi şöyle ifade etmiştir:

> Eğer bütün hayatınızı kemik toplamak, kafatasının ve çenenin küçük parçalarını bulmak için harcıyorsanız, bu küçük parçaların önemini abartmak için çok güçlü bir istek duyarsınız.[39]

İşte bilimsel yönden bir dayanağı bulunmadığı açıkça ortada olan insanın evrimi masalını ayakta tutan etkenlerden birkaçı bunlardır. Ama her yeni bulunan fosil, insanın kökeni hakkındaki evrimsel tezleri biraz daha çıkmaza sokmaktadır.

Kayıp Halkanın Yokluğunun İtirafı

Evrimsel tezlerin çıkmazının son örneği, 2002 yazında Orta Afrika ülkesi Çad'da bulunan yeni bir kafatası fosili oldu. Fransız bilim adamı Michel Brunet tarafından keşfedilen fosile *Sahelanthropus tchadensis* adı verildi.

Ve bu fosil, Darwinizm dünyasını birbirine kattı. Dünyaca ünlü *Nature dergisi*, fosili duyuran haberinde, "bulunan yeni kafatası, insanın evrimi hakkındaki düşüncelerimizi tamamen batırabilir" itirafında bulundu.[40]

Harvard Üniversitesi'nden Daniel Lieberman, bu yeni bulgunun "küçük bir nükleer bomba kadar etkili olacağı"nı söyledi.[41]

Bunun nedeni, bulunan söz konusu fosilin 7 milyon yıl yaşında olma-

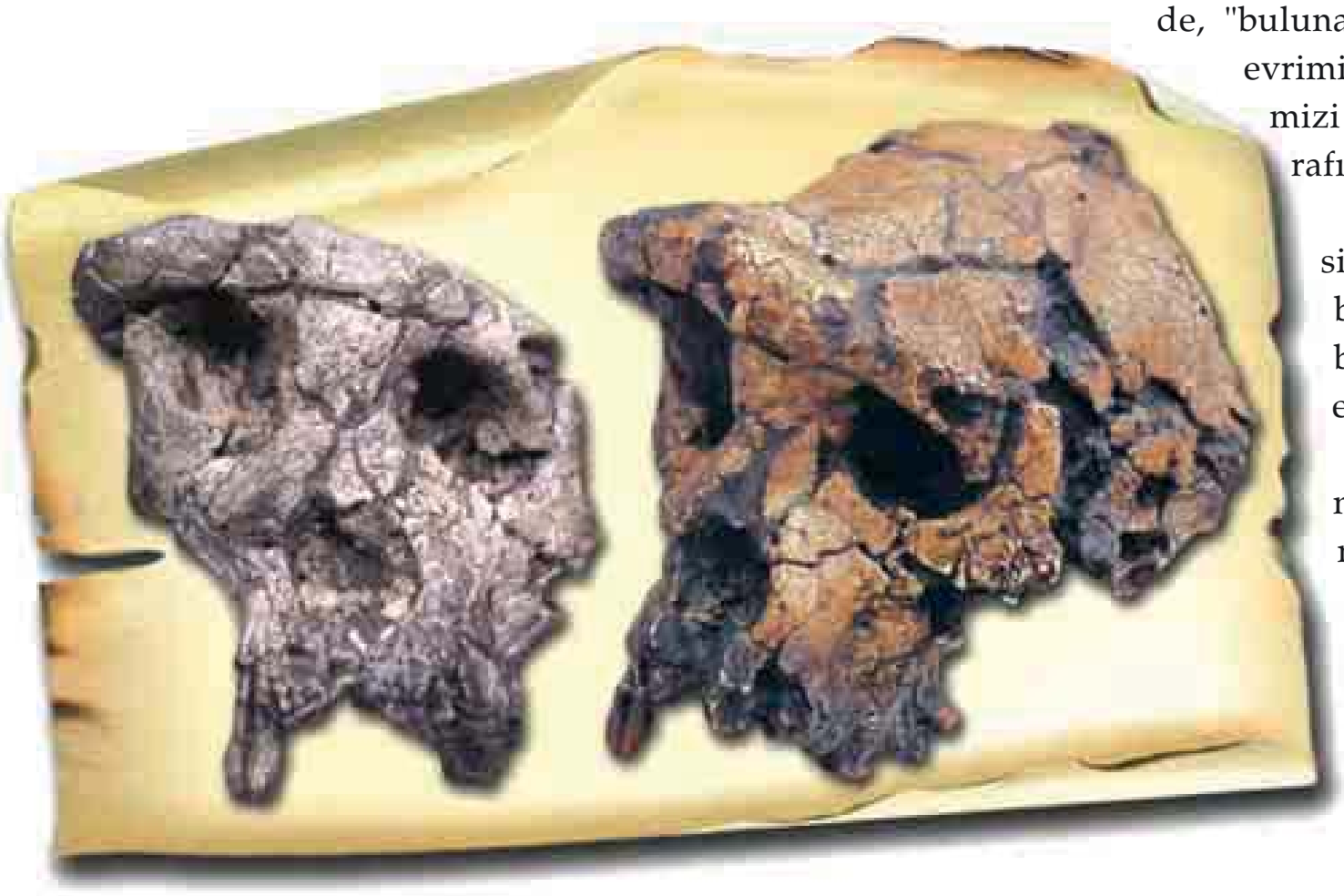

***Sahelanthropus* kafatası, Australopithecus'tan daha yaşlı olmasına rağmen daha "insansı" özellikler gösterdiği için, evrim şemasını alt-üst ediyordu.**

Sahelanthropus, evrimci medya kuruluşlarında ve bilimsel dergilerde bile, insanın kökeni konusundaki Darwinist önyargıları sarsan bir bulgu olarak yorumlandı.

sına rağmen, "insanın en eski atası" olduğu iddia edilen ve 5 milyon yıl yaşındaki *Australopithecus* türü maymunlardan (evrimcilerin bugüne kadar temel aldıkları kıstaslara göre) daha "insansı" bir yapıya sahip olmasıydı. Bu durum, zaten tam bir karmaşa durumunda olan "insanın evrimi" senaryosunu bir kez daha tutarsız hale getiriyordu.

Washington'daki George Washington Üniversitesi'nden evrimci antropolog Bernard Wood yeni bulunan fosil üzerine önemli bir açıklama yaptı. Wood, tüm 20. yüzyıl boyunca kitlelere empoze edilen "evrim merdiveni" hikayesinin artık geçerliliğinin kalmadığını, evrimin bir "çalı"ya benzetilebileceğini söylüyordu:

> Üniversiteye başladığım 1963 yılında, insanın evrimi bir merdiven gibi görülüyordu. Bu merdivenin basamakları, maymundan insana doğru ilerleyen ve her aşaması bir öncekinden daha az maymunsu olan bir seri ara formdan meydana geliyordu... Ama şimdi insanın evrimi (karmakarışık) bir çalıya benziyor... Fosillerin birbirleriyle nasıl bir ilişkisi olduğu ve herhangi birisinin gerçekten insanın atası olup olmadığı hala tartışmalı."[42]

Yeni bulunan maymun fosili konusunda *Nature* dergisinin editörü ve bir paleoantropolog olan Henry Gee'nin yaptığı yorumlar da son derece önemlidir. Gee, *The Guardian* gazetesinde yayınlanan yazısında, fosil üzerinde yapılan tartışmalara değinmekte ve şöyle yazmaktadır:

> Sonuç ne olursa olsun, bu kafatası, bir kez daha ve kesin olarak göstermiştir ki, eskiden beri kabul edilen (insanla maymun arasındaki) 'kayıp halka' düşüncesi saçmadır.... Şu an çok açık olarak görülmelidir ki, zaten her zaman için son derece sallantılı olan kayıp halka düşüncesi, artık tamamen geçerliliğini yitirmiştir.[43]

Henry Gee, 1999 basımı *In Search of Deep Time* (Zamanın Derinliğini Ararken) adlı önemli kitabında da, on yıllardır medyada ve sözde bilimsel evrimci kaynaklarda anlatılan "insan nasıl evrimleşti" hikayelerinin hiçbir bilimsel değerinin olmadığını şöyle açıklar:

> Mesela, insanın evriminin, vücudun duruşu, beyin hacmi ile ateş, alet kullanımı gibi teknolojik başarılar ve lisanın ortaya çıkmasını sağlayan el-göz koordinasyonundaki gelişmelere bağlı olarak geliştiği söylenir. Ancak bu gibi senaryolar subjektiftir. Deneylerle asla test edilemezler, öyleyse bilimsel değildirler. Genelde kullanımda olmaları, bilimsel testlere değil, iddialara ve sunuluşlarındaki otoriter yaklaşıma dayanırlar. Gazeteciler ve manşet yazarlarının, atalarımızı bulma arayışları ve kayıp bağların keşfiyle ilgili olarak dört bir yanda sürdürdüğü gevezeliği ele aldığımızda, birçok profesyonel paleontoloğun, canlılığın tarihini senaryo ve hikayelere dayanarak incelemediğini ve evrimsel tarihin hikaye anlatım şeklini, bilimdışı olması yüzünden otuz seneden de fazla bir süre önce bıraktıklarını öğrenmek bir sürpriz gibi gelebilir.[44]

Gee, fosil kayıtlarının bir "evrim şeması" ortaya çıkarmadığını, elde sadece "boşluk denizinde yüzüp duran" ilişkisiz fosiller olduğunu ise şöyle vurgulamaktadır:

> Yeni fosil bulguları, bu önceden var olan hikayeye uydurulur. Sanki atalar-nesiller zinciri, bizim gerçekten düşünmemiz gereken bir amaçmış gibi biz bu yeni bulgulara 'kayıp halkalar' deriz; aslında gerçek farklıdır: bunlar insan önyargılarıyla uyumlu olmaları için şekillendirilen, gerçeğin ardından oluşturulan, tamamen insan icadı olan şeylerdir. Her fosil, bir başka fosille bilinebilir hiçbir bağı olmayan izole bir noktayı temsil eder ve bunların tümü büyük bir boşluk denizinde yüzüp durmaktadır.[45]

Bunlar çok önemli itiraflardır. 150 yıldır dünyaya "nasıl var olduk" sorusunun bilimsel cevabı gibi gösterilen evrim teorisinin aslında sadece belirli bir "dünya görüşü"nün bilime empoze ettiği senaryo olduğunu ifade etmektedirler. Gee, "fosilleri kendimizi ne olarak gördüğümüzü yansıtan bir şekilde ayarlıyoruz. Doğruyu aramıyor, kendi önyargılarımıza uyması için, onu gerçeğin ardından yaratıyoruz" derken, bunu ifade eder. Sonuçta, 150 yıldır insanlara bilimsel bir gerçek gibi empoze edilen "insanın evrimsel soy kütüğünü"nün tamamen "insan icadı" bir hikaye olduğu, evrimciler tarafından da kabul edilme noktasına gelmiştir. California Berkeley'den evrimci biyolog F. Clark Howell'ın, 1996'daki bir yazısında belirttiği gibi; *"insanın evrimine dair kapsamlı bir teori yoktur... zaten hiçbir zaman gerçekten olmamıştır."*[46]

Gazete manşetlerinin popüler teması olan "kayıp halka"nın hep "kayıp" kalacağı, çünkü böyle bir şey olmadığı, evrimciler tarafından açıklanmaktadır. Dolayısıyla, Darwinizm'in diğer efsaneleri gibi insanın evrimi masalı da çıkmazdadır. Bunun yerine, bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, "insanın yaratılışı"nı gösteren "bilgi" gündeme gelmiştir.

BİR ZAMANLAR BİYOLOJİK BİLGİ BİLİNMİYORDU

Tüm zamanların en popüler sinema yapımlarından biri olan *The Matrix* serisinin ikincisi olan *The Matrix Reloaded*'ı izleyenler, filmdeki figüranların birer "yazılım" (software) olarak gösterildiği sahneyi hatırlayacaklardır. Söz konusu sahne aslında her cismin bir yazılım olduğu "Matriks" ortamında geçmektedir. Bir kadına ilaç verilişi gösterilirken, hem kadının hem de ilacın birer yazılım olduğunu seyircilere daha iyi açıklamak için, hem kadının bedeni hem de ilaç, yeşil dijital rakam ve harflerden oluşan bir silüet olarak gösterilmektedir. *The Matrix Reloaded*'ın çeşitli sahnelerinde tekrarlanan bu animasyon, izleyicilere, gördükleri insanların aslında sadece birer yazılım olduğunu kavratmak için kullanılan etkili bir görsel anlatımdır.

The Matrix Reloaded'ı izleyen veya izlemeyen çoğu insanın farkında olmadığı gerçek ise, gerçek dünyadaki bedenlerin de aslında bir anlamda birer "yazılım" olduğudur.

Sizin bedeniniz de çok kompleks bir yazılımdır. Eğer bu yazılımı kağıda dökmek isterseniz, büyükçe bir odanın duvarlarını kaplayacak kadar büyük bir kütüphane kurmanız gerekir. Eğer bu yazılımı, bildiğiniz başka yazılımlarla -örneğin bilgisayarınızın Windows veya Mac OS gibi işletim sistemiyle veya farklı programlarıyla- karşılaştırırsanız, sizdekinin kıyaslanamayacak kadar kompleks ve üstün olduğunu görürsünüz. Dahası, bilgisayarınızın işletim sistemi sık sık kilitlenir, donar, yeniden başlatılması gerekir, hatta bazen tüm bilgilerini yitirecek biçimde çöker. Oysa bedeninizin yazılımına siz hayatta

olduğunuz süre boyunca hiçbir şey olmaz. Bu yazılımda hata olursa, bunu düzeltmekle görevli olan başka yazılımlar sorunu giderir.

Peki nedir bedeninizdeki yazılım? *The Matrix Reloaded*'daki gibi yeşil, dijital rakamlar ve harfler mi?

Sizdeki yazılım dijital harf ve rakamlarla değil, moleküllerle yazılmıştır. Bu moleküller, vücudunuzu oluşturan trilyonlarca hücrenin her birinin çekirdeğinde yer alan "DNA" isimli dev molekül zincirinin parçalarıdır.

DNA, sizin bedeninizin bütün detaylarını içeren bir bilgi bankasıdır. Bu dev molekül, "nükleik asit" adı verilen dört farklı molekülün ardarda dizilmeleriyle oluşturulmuştur. Bu dört molekül, dört harfli bir alfabe gibi, vücutta üretilecek tüm organik moleküllerin bilgisini saklar. Yani bu moleküller rastgele değil, belirli bir bilgiye göre dizilmişlerdir. Bu bilgi kendi içinde cümlelere, paragraflara ayrılır. Bilim adamları bu parçalara "gen" adını verirler. Her gen, vücudunuzdaki farklı detayları -örneğin şeker yediğinizde bunu hücrelerin içine alacak olan insülin hormonunun formülünü veya gözünüzdeki şeffaf kornea hücrelerinin yapısını- tarif eder.

DNA'nın keşfi, bilim tarihindeki en önemli buluşlardan biri olarak kabul edilir. Bu molekülün varlığı ve yapısı 1953 yılında Francis Crick ve James Watson adlı iki genç bilim adamı tarafından belirlenmiştir. O zamandan bu yana geçen yarım yüzyılda ise, bilim dünyasının önemli bir bölümü DNA'yı anlamaya, okumaya, çözümlemeye ve kullanmaya çalışmaktadır. Bu büyük çabadaki en önemli adımlardan biri ise 90'lı yıllarda başlayan ve 2001 yılında sonuçlanan "İnsan Genomu Projesi"dir. Bu projeyi yürüten bilim adamları, "insan genomu"nu (yani insanın tüm genlerinin toplamını) okuyarak bunun eksiksiz bir "dökümünü" çıkarmışlardır.

İnsan Genomu Projesi'nin elbette başta tıp ve genetik mühendisliği olmak üzere çeşitli alanlarda insanlığa büyük yararları olabilecektir. Ama bir o kadar, hatta daha da önemli bir sonucu ise, DNA'nın kökeni hakkında bize bir mesaj vermesidir. Bu mesaj, bizzat genomu keşfedenlerden biri, yani projeyi yürüten Celera şirketinin görevlendirdiği bilim adamlarından Gene Myers tarafından açıklanmıştır.

The Matrix filminde insanların kompleks birer "yazılım" olarak gösterilmesi, aslında gerçeklerden çok da uzak bir tasvir değildir.

Myers, *San Francisco Chronicle* gazetesinde "İnsan Genomu Haritası Bilim Adamları Yaratıcı'dan Söz Ediyor" (Human Genome Map Has Scientists Talking About the Divine) başlığıyla verilen haberde şu yorumu yapmıştır:

> Moleküler düzeyde mükemmel bir biçimde kompleksiz... Henüz kendimizi bile anlayamıyoruz ki, bu çok ilginç. Burada metafizik bir element var... Beni asıl şaşırtan şey ise yaşamın mimarisi... Sistem çok kompleks. Sanki dizayn edilmiş gibi... Burada (genomda) muazzam bir akıl var.[47]

DNA'da yer alan bu bilgi, yaşamı rastlantıların ürünü sayan Darwinizm'i çürütmektedir. Çünkü bu bilgi, Darwinizm'in de temeli materyalist "indirgemeciliği" yıkmaktadır.

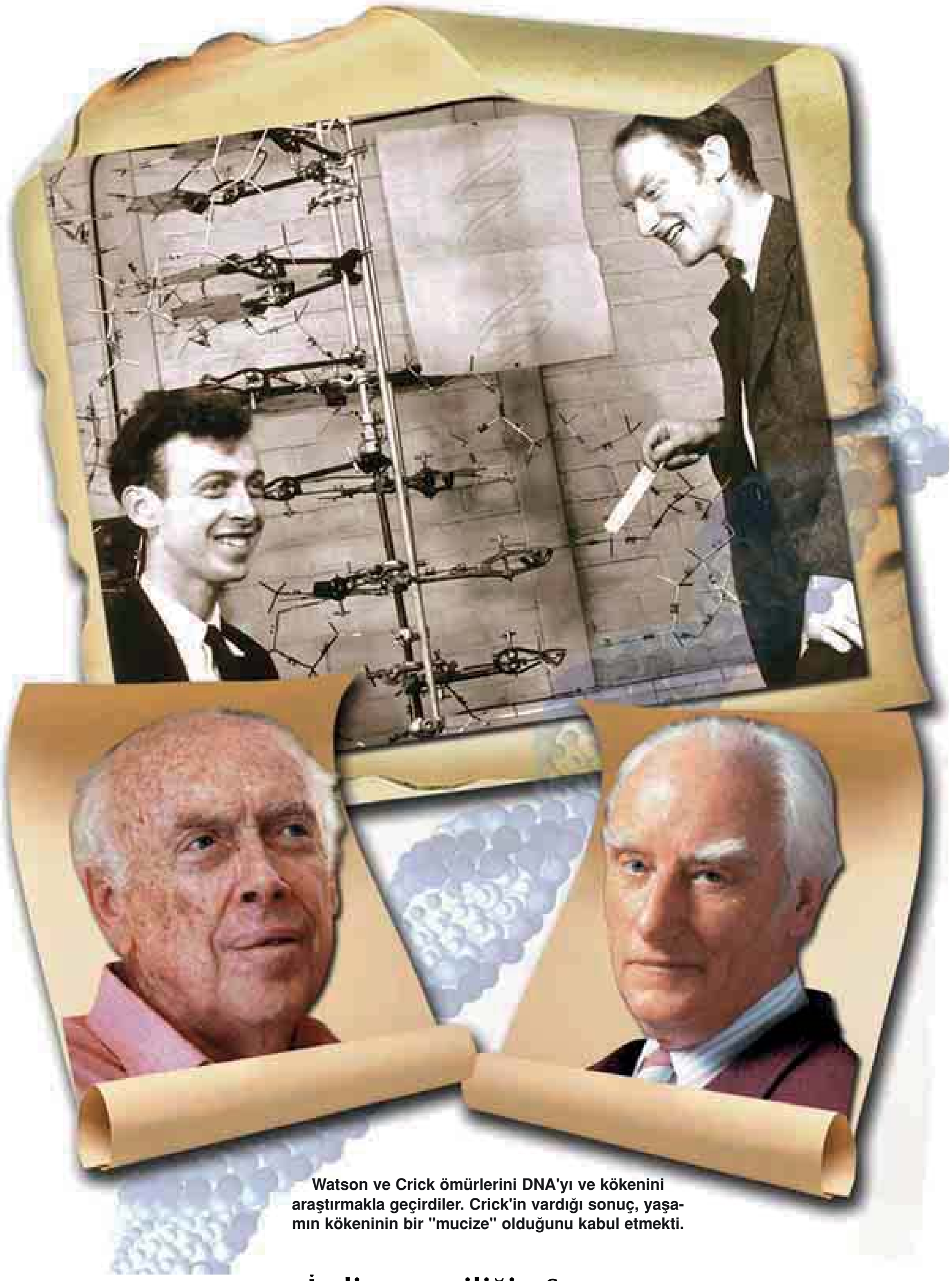

Watson ve Crick ömürlerini DNA'yı ve kökenini araştırmakla geçirdiler. Crick'in vardığı sonuç, yaşamın kökeninin bir "mucize" olduğunu kabul etmekti.

İndirgemeciliğin Sonu

Bilindiği gibi materyalist felsefe, var olan herşeyin sadece madde olduğu iddiasındadır. Bu felsefeye göre, madde sonsuzdan beri vardır, hep var olacaktır ve maddeden başka bir şey de yoktur. Materyalistler, bu iddialarına destek sağlamak için, "indirgemecilik" olarak adlandırılan bir mantık kullanırlar. İndirgemecilik, madde gibi görünmeyen şeylerin de aslında maddesel etkenlerle açıklanabileceği

düşüncesidir.

Bunu açıklamak için zihin örneğini verelim. Bilindiği gibi insanın zihni "elle tutulur, gözle görülür" bir şey değildir. Dahası insan beyninde bir "zihin merkezi" de yoktur. Bu durum bizi ister istemez, zihnin madde-ötesi bir kavram olduğu sonucuna götürür. Yani "ben" dediğimiz, düşünen, seven, sinirlenen, üzülen, zevk alan ya da acı çeken varlık, bir koltuk, bir masa ya da bir taş gibi maddesel bir varlık değildir.

Materyalistler ise, zihnin "maddeye indirgenebilir" olduğu iddiasındadır. Materyalist iddiaya göre, bizim düşünmemiz, sevmemiz, üzülmemiz ve tüm diğer zihinsel faaliyetlerimiz, aslında beynimizdeki atomlar arasında meydana gelen kimyasal reaksiyonlardan ibarettir. Bir insanı sevmemiz, beynimizdeki bazı hücrelerdeki bir kimyasal reaksiyon, bir olay karşısında korku duymamız bir başka kimyasal reaksiyondur. Materyalist filozof Karl Vogt, bu mantığı *"karaciğer nasıl öd sıvısı salgılıyorsa, beyin de düşünce salgılar"* şeklindeki sözüyle ifade etmiştir.[48] Oysa elbette öd sıvısı bir maddedir, ama düşüncenin madde olduğunu gösterecek hiçbir kanıt yoktur.

İndirgemecilik bir mantık yürütmedir. Ancak bir mantık yürütme doğru temellere de dayanabilir, yanlış temellere de. Bunu ayırt etmenin önemli yöntemlerinden biri, bilime başvurmaktır. Bu nedenle şunu sormak gerekir: Materyalizmin temel mantığı olan "indirgemecilik", bilimsel verilerle karşılaştırıldığında doğrulanabilir mi?

20. yüzyılda yapılan bütün bilimsel araştırmalar, bütün deney sonuçları ve bütün gözlemler, bu soruya kesinlikle "hayır" cevabı verilmesi gerektiğini göstermektedir.

Alman Federal Fizik ve Teknoloji Enstitüsü'nün yöneticisi Prof. Dr. Werner Gitt, bu konuda şunları söyler:

> "Bir kodlama sistemi, her zaman için zihinsel bir sürecin ürünüdür. Bir noktaya dikkat edilmelidir; madde bir bilgi kodu üretemez. Bütün deneyimler, bilginin ortaya çıkması için, özgür iradesini, yargısını ve yaratıcılığını kullanan bir aklın var olması gerektiğini göstermektedir... Maddenin bilgi ortaya çıkarabilmesini sağlayacak

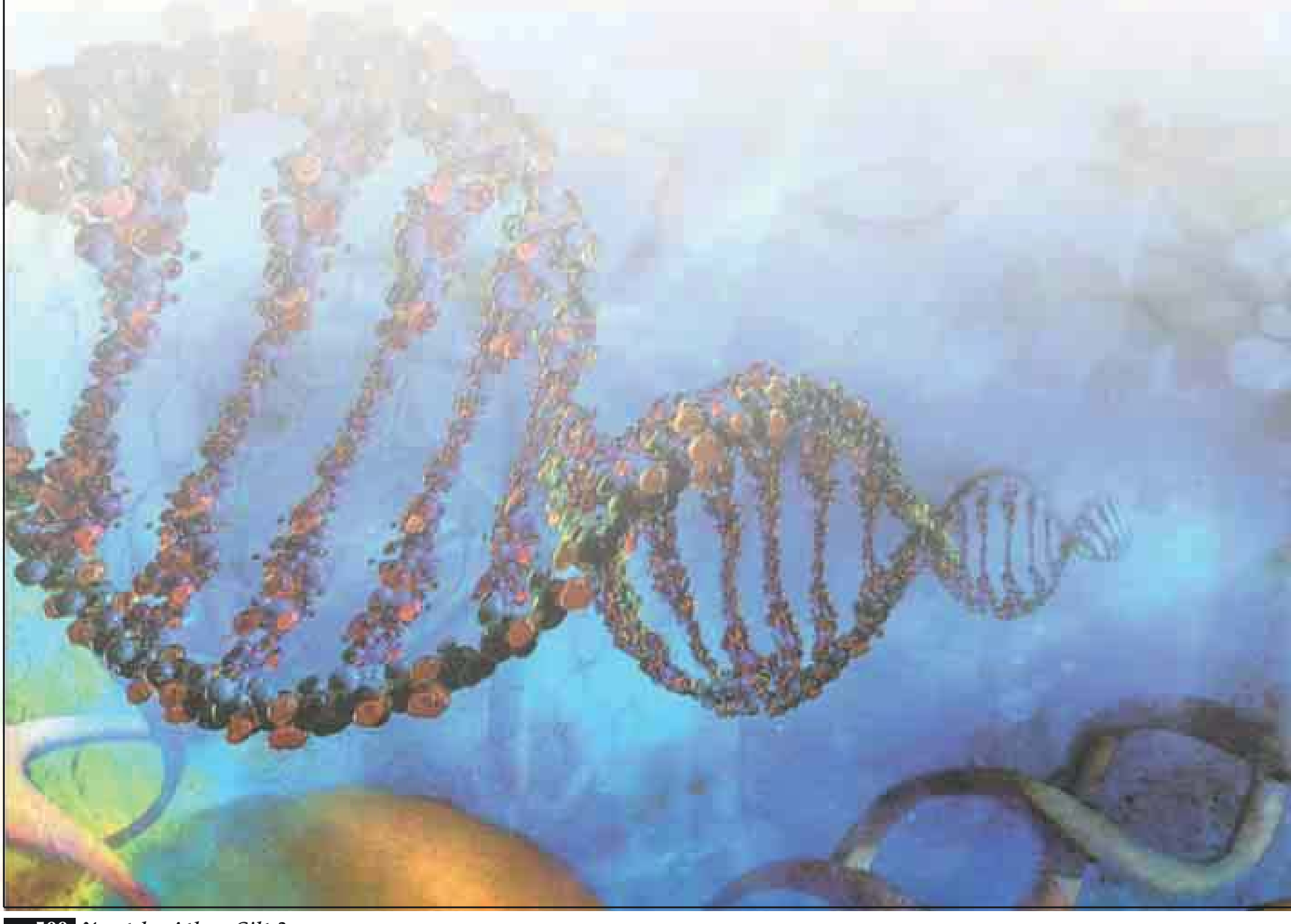

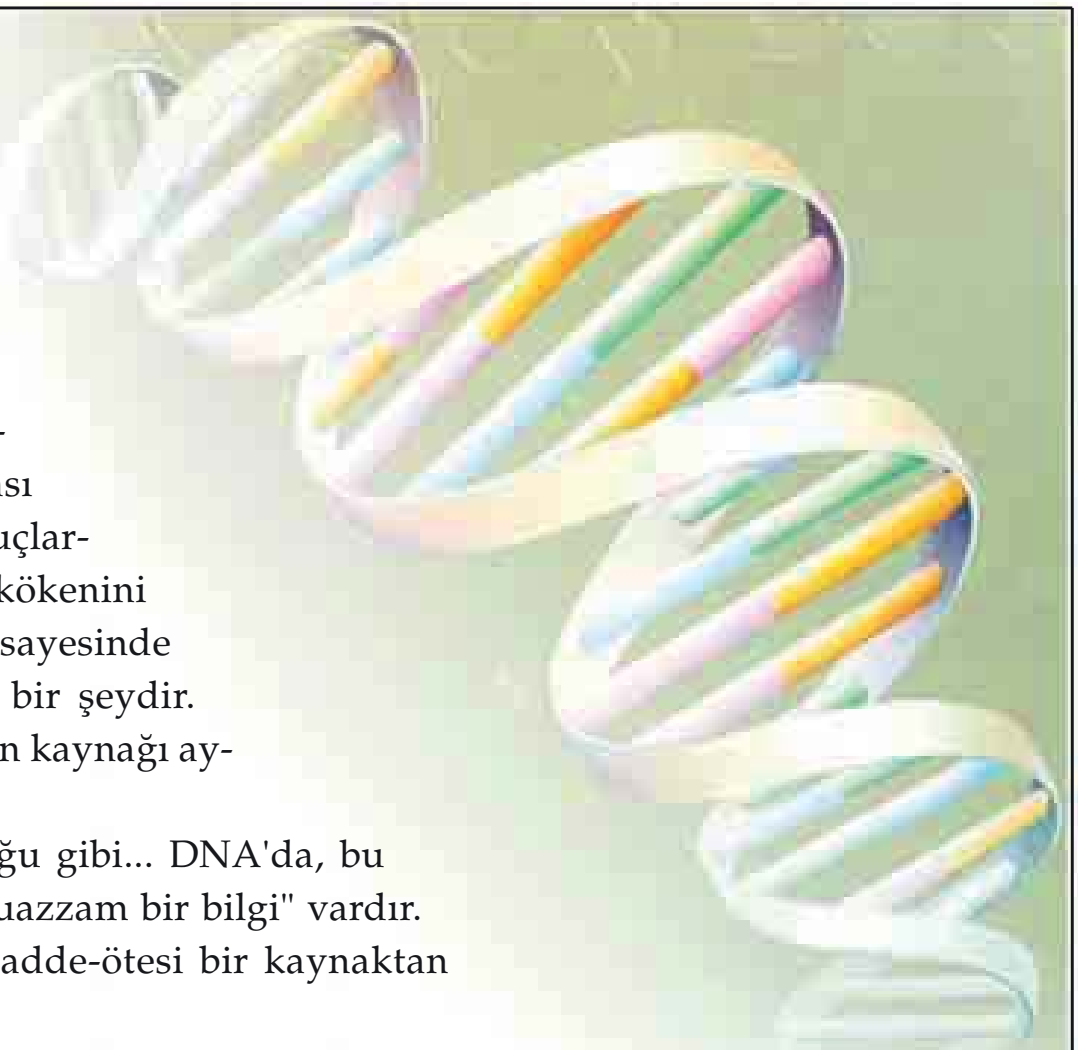

hiçbir bilinen doğa kanunu, fiziksel süreç ya da maddesel olay yoktur... Bilginin madde içinde kendi kendine ortaya çıkmasını sağlayacak hiçbir doğa kanunu ve fiziksel süreç yoktur."[49]

Werner Gitt'in sözleri, aynı zamanda, son 20-30 yıl içinde gelişen ve termodinamiğin bir parçası olarak kabul edilen "Bilgi Teorisi"nin vardığı sonuçlardır. Bilgi teorisi, evrendeki bilginin yapısını ve kökenini araştırır. Bilgi teorisyenlerinin uzun araştırmaları sayesinde varılan sonuç ise şudur: "Bilgi, maddeden ayrı bir şeydir. Maddeye asla indirgenemez. Bilginin ve maddenin kaynağı ayrı ayrı araştırılmalıdır."

Az önce incelediğimiz DNA örneğinde olduğu gibi... DNA'da, bu yapıyı inceleyen bilim adamlarının ifadesiyle "muazzam bir bilgi" vardır. Bu bilgi maddeye indirgenemeyeceğine göre, madde-ötesi bir kaynaktan geliyor olmalıdır.

Evrim teorisinin yaşayan en bilinen savunucularından biri olan George C. Williams, çoğu materyalistin ve evrimcinin görmek istemediği bu gerçeği kabul eder. Williams materyalizmi uzun yıllar boyu katı bir biçimde savunmuştur, ama 1995 tarihli bir yazısında, herşeyin madde olduğunu varsayan materyalist (indirgemeci) yaklaşımın yanlışlığını şöyle ifade etmektedir:

Doğa olaylarının genetik bilgiyi ürettiği gibi bir iddiayı kabul etmek, tam anlamıyla bir batıl inançtır.

Evrimci biyologlar, iki farklı alan üzerinde çalışmakta olduklarını şimdiye kadar fark edemediler; bu iki alan madde ve bilgidir... Bu iki alan, "indirgemecilik" olarak bildiğimiz formülle asla biraraya getirilemezler... Genler, birer maddesel obje olmaktan çok, birer bilgi paketçiğidir... Biyolojide genler, genotipler ve gen havuzları gibi kavramlardan söz ettiğinizde, bilgi hakkında konuşmuş olursunuz, fiziksel objeler hakkında değil... Bu durum, bilginin ve maddenin var oluşun iki farklı alanı olduğunu göstermektedir ve bu iki farklı alanın kökeni de ayrı ayrı araştırılmalıdır.[50]

İndirgemecilik, 18. ve 19. yüzyıldaki ilkel bilim düzeyinin bir ürünüdür. Darwinizm'in de temeli olan bu aldanış, yaşamın basit olduğu ve kökeninin rastlantılarla açıklanabileceği varsayımına dayanmıştır. 20. yüzyıl biyolojisi ise, bunun tam aksini göstermektedir. Darwinizm'in günümüzdeki en önemli eleştirmenlerinden biri olarak kabul edilen, Kaliforniya Berkeley Üniversitesi'nden emekli profesör Phillip Johnson, Darwinizm'in canlılığın temeli olan "bilgi"yi göz ardı edişini ve bunun nasıl bir yanılgıya yol açtığını şöyle açıklar:

Darwin sonrası biyoloji, materyalist dogmanın egemenliğine girdiği için, biyologlar organizmaların gerçekte olduklarından çok daha basit olduklarını varsaydılar. (Onlara göre) yaşamın kendisi sadece kimyadan ibaret olmalıydı. Gerekli kimyasalları yanyana getirin ve yaşam oluşsun. DNA'da aynı şekilde yalnızca kimyanın bir ürünü olmalıydı. New Mexico Doğa Tarihi Müzesi'ndeki bir sergi bunu şöyle ifade ediyordu: "Volkanik gazlar + yıldırımlar = DNA = Yaşam." Bu hikaye hakkında soru sorulduğunda ise, müze sorumlusu bunun basitleştirilmiş ama temelinde doğru bir hikaye olduğunu ileri sürmüştü.[51]

Oysa bu ilkel ve yüzeysel varsayımlar tümüyle boşa çıktı. Kitabın ilk bölümünde de incelediğimiz gibi, yaşamın en temel ve en küçük formu sayılan hücrede bile, daha önceden hayal dahi edilemeyen bir komplekslik ve dolayısıyla muazzam bir "bilgi" olduğu anlaşıldı. Bilgiyi maddeye indirgeme çabasının -ki " Volkanik gazlar + yıldırımlar = DNA = yaşam" formülü bunun bir ifadesiydi- ne kadar büyük bir bilgisizlik olduğu kanıtlandı. Johnson, bilgiyi maddeye indirgemeye çalışan söz konusu "indirgemeci" bilim adamlarının durumunu şöyle açıklıyordu:

İndirgemeci biyologlar gerçekliğe bakmıyorlar, sadece indirgemeci amaçların başarıya ulaşabileceği bir

program uyarınca hayata bakıyorlar. Bu, anahtarlarını çalılar arasında kaybeden ama onları sokak lambası altında arayan, kendisine sorulduğunda da "çünkü anahtarları görmek için orada ışık yok" cevabını veren bilinçsiz bir insanın hikayesine benziyor.[52]

Ve bugün giderek daha fazla bilim adamı, anahtarı yanlış yerde aramak yerine, doğru adrese gitmeyi tercih etmektedir. Yaşamın ve yaşamı oluşturan muazzam bilginin kökenini, umutsuz ve sonuçsuz bir çaba içinde, rastlantılarda ve doğa kanunlarında aramak yerine, açık olan gerçeği kabul etmektedirler: Yaşam, üstün bir yaratılışın ürünüdür. Bilginin hayatımızda çok büyük yer tuttuğu, bilgisayarların ve internetin, yaşamın bir parçası haline geldiği 21. yüzyılda, bu gerçek eskisinden daha da açık olarak ortaya çıkmıştır. Hayatı basit sanan, "biyolojik bilgi"nin varlığını bile fark edemeyen Darwinizm ise, köhne bir 19. yüzyıl fikri olarak tarihe gömülmeye mahkumdur.

Gerçek ise şudur: Dünya üzerindeki canlılığı Allah yaratmış ve hiçbir eksiği olmayacak şekilde düzenlemiştir. Bu, Allah'ın eşsiz yaratma sanatıdır. Allah, insan bedenini de kusursuzca yaratmış, ardından ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsanın sahip olduğu tüm bilinçsel özellikler, örneğin görme, işitme gibi duyular ve düşünme, hissetme, duygu gibi kavramlar, -şuursuz atomların arasındaki etkileşimlerin değil- Allah'ın ona verdiği "Ruh"un yetenekleridir. Kuran'da Allah'ın insana verdiği bu yetenekler insana şöyle hatırlatılır:

> **De ki: "Sizi inşa eden (yaratan), size kulak, gözler ve gönüller veren O'dur. Ne az şükrediyorsunuz?" (Mülk Suresi, 23)**

Her insan, Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşır ve her insan herşeyi yoktan var eden Rabbimiz'e karşı sorumludur. Allah, Kuran'da, kendilerini başıboş zannedenlere yaratılışlarını ve ölümden sonra tekrar dirileceklerini şöyle haber verir:

> **İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? Kendisi, akıtılan meniden bir damla su değil miydi? Sonra bir alak (embriyo) oldu, derken (Allah, onu) yarattı ve bir 'düzen içinde biçim verdi.' Böylece ondan, erkek ve dişi olmak üzere çift kıldı. (Öyleyse Allah,) Ölüleri diriltmeye güç yetiren değil midir? (Kıyamet Suresi, 36-40)**

BİR ZAMANLAR EVRİME "EMBRİYOLOJİK KANIT VAR" SANILIYORDU

Charles Darwin insanın kökeni hakkındaki teorisini ve buna dair bulduğunu sandığı kanıtları *The Descent of Man* (İnsanın Türeyişi) adlı kitabında açıkladı. Bu kitabın sayfalarında yer alan tek resim ise, hemen birinci bölümde yer alan, biri insan diğeri ise köpek embriyolarına ait iki çizimdi. "İnsanın Daha Aşağı Bir Formdan Gelişinin Kanıtları" isimli bölümde, Darwin şöyle yazıyordu:

> Embriyonik gelişim: İnsan 1 inçin 125'te biri büyüklüğündeki bir ovülden gelişir ve bu ovül diğer hayvanlarınkinden hiçbir farklılık taşımaz. Embriyo erken dönemlerinde omurgalıların diğer üyelerinden çok zor ayrılabilir. Bu dönemde... (insan embriyosunun) boynunun iki yanındaki yarıklar hala varlığını korur."[53]

Bunun ardından Darwin, insan embriyosunun maymun veya köpek gibi omurgalı embriyolarına çok benzediğini, ancak gelişimin (hamileliğin) ileri dönemlerinde farklılaşma olduğunu söylüyor, bunun gözlemlere dayandığını ileri sürüyordu. Dostu Asa Gray'e yazdığı bir mektupta ise, embriyolojiyi, sözde "teorisini destekleyen en önemli gerçeklerden biri" olarak tanımlamıştı.[54]

Ancak Darwin bir embriyolog değildi. Hiçbir zaman embriyoları mercek altına alıp kapsamlı bir biçimde incelememişti. Dolayısıyla bu argümanını geliştirirken bu konuda otorite saydığı kişilerden alıntı yaptı. Verdiği dipnotta özellikle bir isim dikkat çekiyordu: *Natürliche Schöpfungsgeschichte* (Doğal Yaratılış Tarihi) adlı kitabında çeşitli embriyo çizimleri vermiş ve bunlar üzerine yorumlar yapmış olan Alman biyolog Ernst Haeckel.

Nitekim Haeckel gerçekten de kısa bir süre sonra embriyolojinin evrimci yorumunun kurucusu ve asıl sahibi olarak tarihe geçecekti.

Haeckel, Darwin'in 1859'da yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabını büyük bir heyecanla okumuş, benimsemiş ve Darwin'den bile koyu bir evrimci olmuştu. Bu teoriye kendi adına "katkıda" bulunmak için bir dizi araştırma yaptı ve kitap yazdı. 1868'de yazdığı *Natürliche Schöpfungsgeschichte* (Doğal Yaratılış Tarihi) adlı kitabında ise, ona asıl ününü kazandıracak olan embriyoloji teorisini ortaya attı. Haeckel, bu kitapta, farklı hayvanların ve insanın ovüllerinin ve embriyolarının gelişimin başlangıcında birbirleri ile tamamen aynı olduklarını öne sürüyordu. Kitabın 242. sayfasına yerleştirdiği insan, maymun ve köpek embriyosu resimleri de bunun kanıtıydı. Görünürde birbirlerinin tamamen aynı olan bu resimler, Haeckel'e göre bu canlıların ortak bir kökenden geldiklerini kanıtlıyordu.

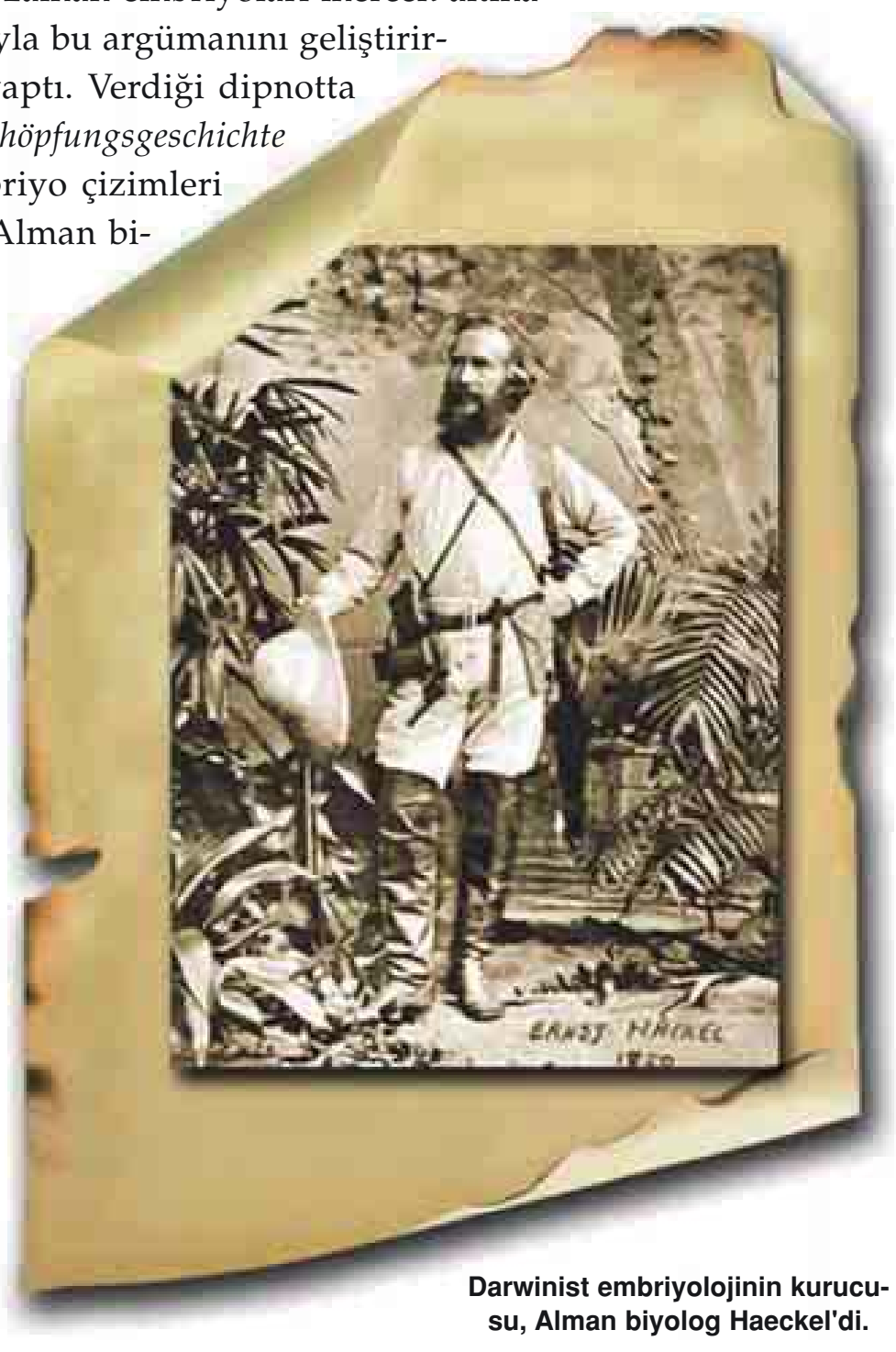

Darwinist embriyolojinin kurucusu, Alman biyolog Haeckel'di.

***Türlerin Kökeni* kitabı, Haeckel'in çok önemli yanılgılara kapılmasına neden oldu.**

Gerçekte ise söz konusu canlılar değil, ama onların çizimleri ortak bir kökenden geliyordu: Haeckel, tek bir embriyo çizimi yapmış, sonra da bunu çok küçük farklılıklara uğratarak insan, maymun ve köpek embriyosu diye yanyana yerleştirmişti! Aynı resmi yanyana basınca, doğal olarak "birbirinin aynı" duruyorlardı.[55]

İşte Darwin'in *İnsanın Türeyişi* kitabında kaynak olarak gösterdiği "çalışma" buydu. Oysa daha Darwin bu kitabı yazmadan önce, Haeckel'in "çalışma"sında çok önemli bir çarpıtma olduğunu fark eden ve bunu açıklayanlar olmuştu. Haeckel'in kitabını yayınladığı 1868 yılı içinde, *Archiv für Anthropologie* (Antropoloji Arşivi) adlı Alman bilim dergisinde yayınlanan L. Rutimeyer imzalı bir makalede, Haeckel'in sahtekarlık yaptığı gözler önüne serildi. Basel Üniversitesi'nde zooloji ve karşılaştırmalı anatomi profesörü olan Rutimeyer, Haeckel'in embriyo çizimlerinin yayınlandığı iki kitabı, *Naturliche Schöpfungsgeschichte* (Doğal Yaratılış Tarihi) ve *Über die Entstehung und den Stammbaum des Menschengeschlechts*'i (İnsan Cinsiyetinin Soyağacı ve Oluşumu Hakkında) incelemiş, bunların her ikisindeki embriyo çizimlerinin de gerçeklerden tamamen ilgisiz olduğunu göstermişti. Şöyle diyordu Rutimeyer:

> Haeckel bu çalışmaların hem bilim adamı olmayan kişiler tarafından kolayca anlaşılabileceğini, hem de bilimsel ve akademik olduklarını ileri sürüyor. Yazarın ilk yorumuna kimse karşı çıkmayacaktır, ama ikincisi pek ciddi bir biçimde savunulabilecek bir iddia değildir. Bunlar, Ortaçağ formalitesi ile sarmalanmış işlerdir. Bilimsel kanıtların (yoktan) üretildiği çok aşikardır. Ama yazar, okuyucuların bu gerçeği fark etmemesi için çok dikkatli davranmıştır."[56]

Buna rağmen Darwin ve onu destekleyen diğer biyologlar, Haeckel'in çizimlerini referans olarak kabul etmeye devam ettiler. Bu da Haeckel'e motivasyon sağladı. Embriyolojiyi Darwinizm'e güçlü bir dayanak haline getirmek için kolları sıvadı. Yaptığı gözlemler ortaya böyle bir dayanak çıkarmıyordu, ama o gözlemlerden çok, çizimlere önem veriyordu. İlerleyen yıllarda bir dizi karşılaştırmalı embriyo çizimi yaptı. Balık, semender, kaplumbağa, tavuk, tavşan ve insan embriyolarını yanyana gösteren şemalar hazırladı. Bu şemalarda dikkati çeken yön, bu farklı canlıların embriyolarının ilk başta birbirlerine çok benzemeleri, gelişim süreci sıra-

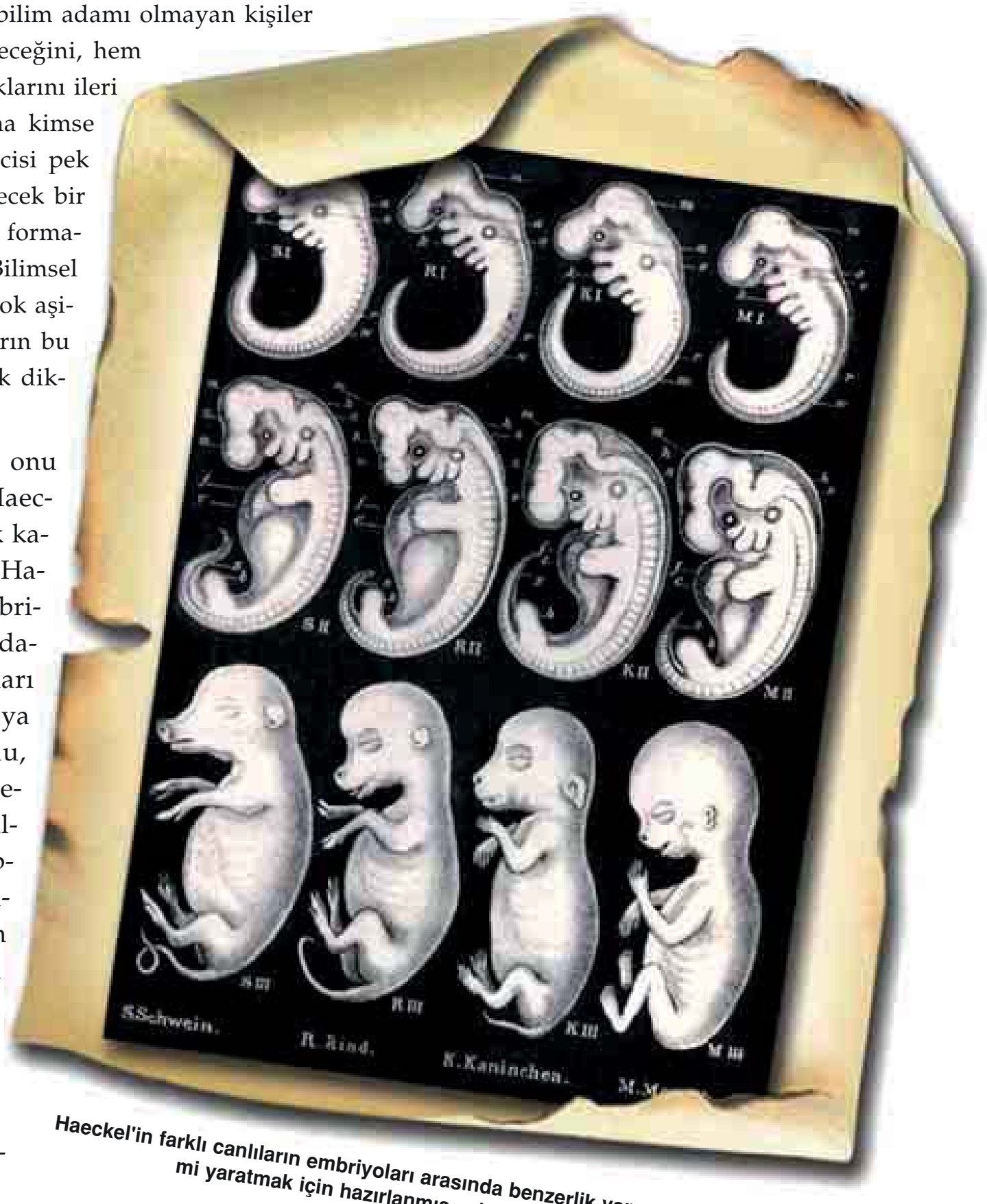

Haeckel'in farklı canlıların embriyoları arasında benzerlik varmış izlenimi yaratmak için hazırlanmış sahte şemaları.

sında yavaş yavaş farklılaşmalarıydı. Özellikle insan embriyosunun balık embriyosuna benzerliği çok dikkat çekiciydi. Öyle ki, insan embriyosu çizimlerinde, aynı balıktaki gibi "solungaç"lar bile görülüyordu, Haeckel, bu çizimlerin verdiği sözde bilimsellik görüntüsü ile "teorisini" ilan etti: Ontojeni, Filojeniyi Tekrar Eder (Bireyoluş, Soyoluşun Tekrarıdır). Bu sloganın anlamı şuydu: Haeckel'e göre, her canlı yumurtasında veya annesinin rahminde geçirdiği gelişim sırasında, kendi türünün "evrimsel tarihini" baştan yaşıyordu. Örneğin insan embriyosu anne karnında ilk başta balığa benziyor, ilerleyen haftalarda semender, sürüngen, memeli gibi aşamalardan geçtikten sonra, insana "evrimleşiyor"du.

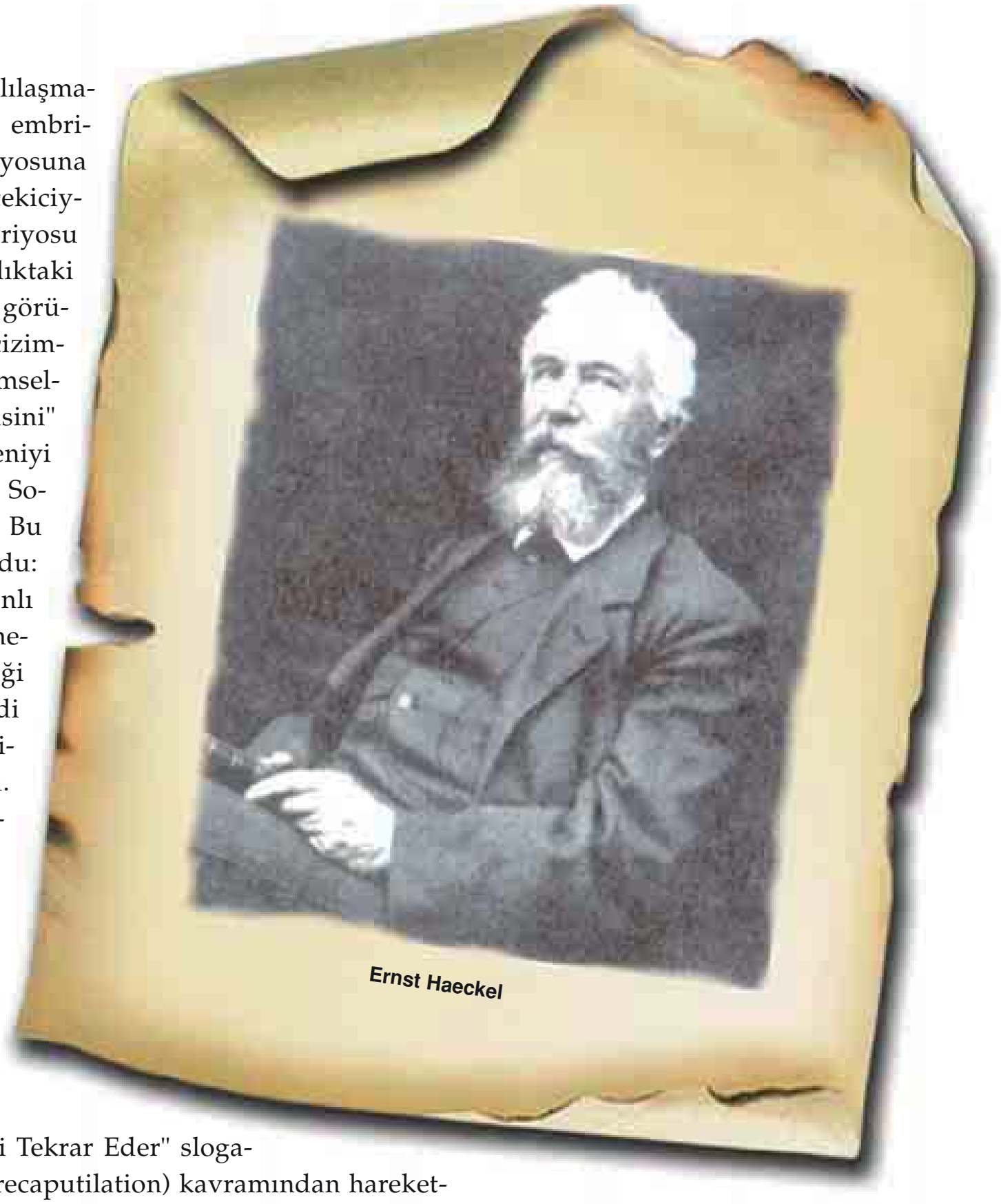

Ernst Haeckel

"Ontojeni, Filojeniyi Tekrar Eder" sloganındaki "tekrar etme" (recaputilation) kavramından hareketle "Rekapütilasyon Teorisi" olarak da bilinen bu hikaye, kısa sürede tüm zamanların en ünlü sözde evrim "kanıt"larından biri haline geldi. Tüm bir 20. yüzyıl boyunca, yüz milyonlarca öğrenci Haeckel'in balık-semender-kaplumbağa-tavuk-tavşan-insan şemalarını ders kitaplarında gördü ve "insan embriyosunda solungaçlar olduğu" hikayesiyle yetiştirildi. Bugün de hala evrim teorisine inanan pek çok kişiye sorulduğunda, akıllarına gelen birkaç "evrim kanıtı"ndan biri bu olacaktır.

Oysa tüm bu hikaye katıksız bir sahtekarlıktan ibaretti.

Embriyolar gerçekte birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Haeckel yaptığı çizimlerde olabilecek her türlü tahrifatı yapmıştı. Embriyolara hayali organlar eklemiş, bazılarından organları çıkarmış, büyüklükleri çok farklı olan embriyoları aynı boyda gibi göstermişti.

Haeckel'in insan embriyosunda "solungaç" diye gösterdiği yarıkların ise solungaçlarla hiçbir ilgisi yoktu: Bunlar, gerçekte insanın orta kulak kanalının, paratiroidlerinin ve timüs bezlerinin başlangıçlarıydı. (Haeckel'in diğer benzetmelerinin de aldatıcı olduğu anlaşıldı: Embriyonun "yumurta sarısı kesesi"ne benzetilen kısmı, gerçekte bebek için kan üreten bir keseydi. Haeckel'in ve onu izleyenlerin "kuyruk" olarak tanımladıkları kısım ise, insanın omurga kemiğiydi ve sadece bacaklardan daha önce ortaya çıktığı için "kuyruk" gibi gözüküyordu.)

Haeckel'in çizimlerde sahtekarlık yaptığı, henüz 20. yüzyılın başlarında ortaya çıkmış ve o da bu konuda hayli açık bir "itiraf"ta bulunmuştu. Ernst Haeckel şöyle söylüyordu:

> Bu yaptığım sahtekarlık itirafından sonra kendimi ayıplanmış ve kınanmış olarak görmem gerekir. Fakat be-

Haeckel'in sahtekarlığı mercek altında: 1999'da İngiliz biyolog Richardson'ın çektiği embriyo fotoğrafları, Haeckel'in çizimlerinin gerçekle hiçbir ilgisi olmadığını kanıtladı. Üstteki sırada Haeckel'in hayali çizimleri, alttaki sırada ise gerçek fotoğraflar yer alıyor.

nim avuntum şudur ki; suçlu durumda yanyana bulunduğumuz yüzlerce arkadaş, birçok güvenilir gözlemci ve ünlü biyolog vardır ki, onların çıkardıkları en iyi biyoloji kitaplarında, tezlerinde ve dergilerinde benim derecemde yapılmış sahtekarlıklar, kesin olmayan bilgiler, az çok tahrif edilmiş, şematize edilip yeniden düzenlenmiş şekiller bulunuyor.[57]

Ancak buna rağmen Darwinist sistem bu propaganda malzemesini çok beğendi ve kullanmaktan vazgeçmedi. Çizimlerin bir bilim sahtekarlığı olduğu göz ardı edildi ve on yıllar boyunca ders kitapları başta olmak üzere pek çok evrimci kaynak bu çizimleri bir gerçek gibi lanse etti.

Haeckel'in çizimlerinin bir sahtekarlık olduğu, ancak 90'lı yılların ikinci yarısında yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. Ünlü bilim dergisi *Science*, 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, Haeckel'in embriyo çizimlerinin bir sahtekarlık ürünü olduğunu açıklayan bir makale yayınladı. **"Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi"** başlıklı ve Elizabeth Pennisi imzalı yazıda şöyle denmektedir:

Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, '(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış' diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, Anatomy and Embryology dergisine yazdığı makalede, **'embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar'** diye not ediyor.[58]

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için, bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren Science dergisi, yazının devamında şu bilgileri vermektedir:

"Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, **gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünümleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor. Richardson '**(Haeckel'in çizimleri) **biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri haline geliyor'** diyor. [59]

Science'taki makalede, Haeckel'in bu konudaki itiraflarının bu yüzyılın başından itibaren her nasılsa, örtbas edildiğinden ve sahte çizimlerinin ders kitaplarında bilimsel gerçek gibi okutulmaya başlanmasından da şöyle söz edilmektedir: "Haeckel'in itirafları, çizimlerinin 1901'de *"Darwin and After Darwin"* (Darwin ve Darwin Sonrası) isimli bir kitapta kullanılmasından sonra ortadan kayboldu. Ve çizimler, İngilizce biyoloji ders kitaplarında geniş çaplı olarak çoğaltıldı."[60]

New Scientist'teki 16 Ekim 1999 tarihli bir makalede Haeckel'in embriyoloji masalının tamamen gerçek dışı olduğu şöyle anlatılıyordu:

> Haeckel, teorisini "biyogenetik yasa" olarak adlandırdı ve bu düşünce kısa zamanda "rekapitülasyon" olarak popülerleşti. Gerçekte ise, Haeckel'in keskin yasasının yanlış olduğu yakın bir zaman sonra gösterildi. Örneğin, **erken insan embriyosunun hiçbir zaman bir balık gibi solungaçları yoktur ve embriyo hiçbir zaman erişkin bir sürüngene ya da maymuna benzer evrelerden geçmez.**[61]

Böylece tüm zamanların en popüler "evrim kanıtı" sayılabilecek olan "rekapitülasyon" teorisi çürümüş oldu.

Haeckel'in sahtekarlığı da böylece ortaya çıkmış oldu. Ama Haeckel'inkine yakın bir diğer sahtekarlık, hala görmezden gelinmeye devam ediliyordu.

Bu, Darwin'in sahtekarlığıydı. Darwin, başta da belirttiğimiz gibi, Haeckel'in çizimlerini ve yorumlarını, devrin diğer bilim adamlarının aykırı görüşlerini hiçe sayarak almış ve teorisini desteklemek için kullanmıştı. Ancak Darwin'in dürüstlükten uzaklaştığı tek nokta bu değildi. Daha da çarpıcı bir nokta, dönemin en ünlü embriyoloğu sayılabilecek olan Karl Enrst von Baer'in görüşlerini tamamen çarpıtarak aktarmış olmasıydı. Jonathan Wells'in *Icons of Evolution* adlı kitabında ayrıntılarıyla açıkladığı gibi, Von Baer Darwin'in teorisine inanmıyordu ve buna şiddetle karşı çıkmıştı. Embriyolojiye getirilen evrimci yorumlara da yine kesinlikle karşıydı; "yüksek hayvanların embriyoları hiçbir zaman bir başka formun embriyosuna benzemez, sadece kendi embriyosuna benzer" diye yazmıştı.[62] Darwinistlerin ise "embriyoları incelemeden önce zaten Darwinist evrim hipotezini kabul etmiş" dogmatikler olduğunu belirtmişti.[63]

Ancak Darwin, *Türlerin Kökeni*'nin üçüncü baskısından itibaren, Von Baer'in yorumlarını ve vardığı sonuçları çarpıtarak kendi teorisi lehinde bir kanıt olarak kullandı. Jonathan Wells, bunu şöyle açıklıyor:

> Darwin von Baer'i kendi embriyolojik kanıtlarının kaynağı olarak alıntıladı, ama en önemli noktada Darwin bu kanıtları kendi teorisine uygun hale getirmek için çarpıttı. Von Baer kendi yaptığı gözlemlerin Darwin tarafından haksız biçimde kullanılmasına karşı çıkacak kadar uzun yaşadı ve 1876'daki ölümüne kadar Darwinist evrimin güçlü eleştirmenlerinden biri oldu. Ama Darwin yine de onu kaynak göstermeyi sürdürdü, onu (Baer'i) açıkça karşı çıktığı teorinin sanki bir destekçisiymiş gibi gösterdi.[64]

Kısacası Darwin, döneminin ilkel şartlarını, sadece yanlış ve önyargılı bilimsel çıkarımlar yapmak için değil, iletişim eksikliğinden yararlanarak başka bilim adamlarının çalışmalarının sonuçlarını çarpıtmak için de kullanmıştı.

Tüm bunların geç de olsa ortaya çıkması, kuşkusuz Darwinizm'e önemli bir darbedir. Darwin, Haeckel'in sahtekarlığından güç bulmuş ve embriyolojiyi, kendi ifadesiyle, teorisine "delil sağlayan en güçlü gerçekler sınıfı" olarak kabul etmişti.[65] Pek çok insan da bu hikayeye kandı, cahillik ve yüzeysellik içinde, bir zamanlar boğazında "solungaçlar" taşıdığını sanarak, evrime inandı.

Ama bu, bir zamanlardı...

Artık embriyolojinin Darwinizm'e bir kanıt sağlamadığı biliniyor. Ve artık embriyoloji alanında da aynı sloganı tekrar etmek gerekiyor:

Bir zamanlar Darwinizm vardı!...

BİR ZAMANLAR HATALI ÖZELLİKLER HİKAYESİ VARDI

Richard Dawkins günümüz dünyasının en bilinen evrimci biyologlarından biridir. Oxford Üniversitesi'nde zooloji profesörü olan Dawkins'i ünlü yapan etken ise, zooloji alanındaki çalışmaları değil, Darwinizm'i ve ateizmi savunmakta gösterdiği ısrarcılıktır.

Dawkins'in 1986'da *The Blind Watchmaker* adlı bir kitabı yayınlandı. "Kör Saatçi" anlamına gelen bu başlık altında, Dawkins, okurlarını, canlılardaki kompleks özelliklerin aslında bilinçsiz doğal seleksiyon mekanizmasının bir ürünü olduğuna ikna etmeye çalışır. Bu ikna çabası çoğu yerde spekülasyonlara, hatalı benzetmelere ve yanlış hesaplara dayalıdır ve bu da şimdiye kadar çeşitli bilim adamları ve yazarlar tarafından detaylı biçimde ortaya konmuştur.[66]

Dawkins'in iddialarından biri ise, "canlılardaki hatalı özellikler" argümanıdır. Dawkins, canlılardaki bazı yapıların verimsiz ve dolayısıyla hatalı özelliklere sahip olduğunu savunmakta ve kusursuz bir yaratılışın hakim olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaya çalışmaktadır. Bu konuda verdiği en belirgin örnek ise, insan dahil tüm omurgalı canlıların gözünde yer alan "ters-çevrilmiş retina"dır.

Ters-çevrilmiş retina kavramı, omurgalı gözünün retinasındaki "fotoreseptör" (ışık algılayıcı) hücrelerin, gözün ön tarafına, yani ışığa doğru değil de gözün arka tarafına bakacak şekilde yerleştirilmiş olmalarını ifade eder. Bu hücrelerin ışık algılayan yüzeyleri arka tarafa bakmakta, bu hücrelerden çıkan sinirler ise, ışıkla hücreler arasında bir katman oluşturmaktadır. Bu sinirler gözün belirli bir noktasında toplanır ve oradaki bir kanaldan dışarı çıkarlar. Bu kanal üzerinde fotoreseptör hücre olmadığı için de, bu noktada görüntü algılanmaz. "Kör nokta", işte bu noktadır.

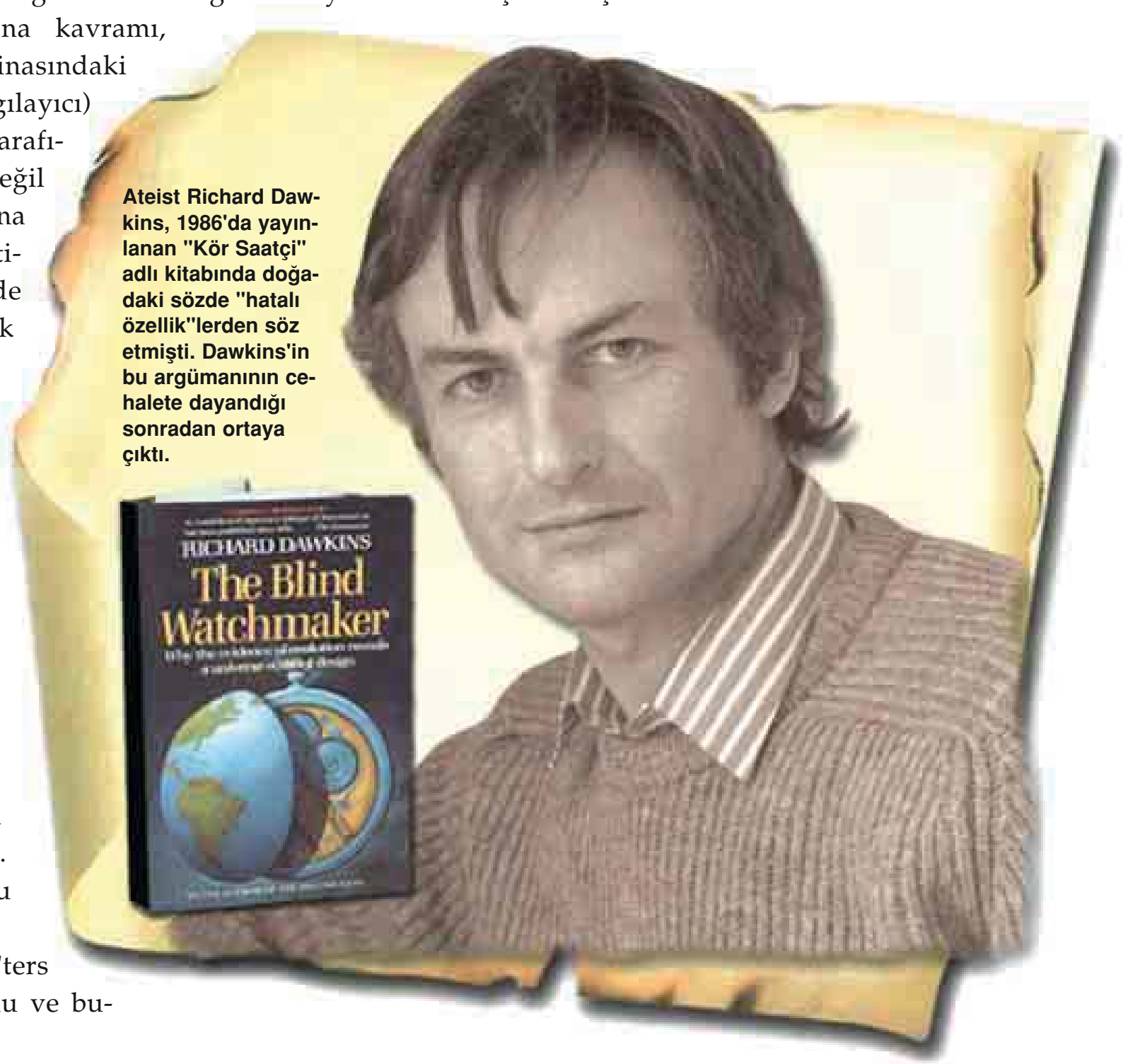

Ateist Richard Dawkins, 1986'da yayınlanan "Kör Saatçi" adlı kitabında doğadaki sözde "hatalı özellik"lerden söz etmişti. Dawkins'in bu argümanının cehalete dayandığı sonradan ortaya çıktı.

Darwinistler, bu "ters çevrilmişlik" durumunu ve bu-

nun oluşturduğu kör noktayı kendilerince malzeme edinmişler, bunun bir hata olduğunu ileri sürmüşler, dolayısıyla aslında gözün doğal seleksiyon vasıtasıyla ortaya çıktığını ve bu gibi garipliklerin beklenmesi gerektiğini iddia etmişlerdir. Richard Dawkins, başta da belirttiğimiz gibi, bu argümanı seslendiren en bilinen kişidir. Dawkins, *The Blindwatchmaker*'da şöyle yazmıştır:

Biyoloji Profesörü Michael Denton ve kitabı

> Her mühendis, fotohücrelerin ışığa doğru yöneltilmesi, kablolarının da arkaya, beyin tarafına doğru uzanması gerektiğini kabul edecektir. Fotohücrelerin ışıktan uzağa doğru bakmaları ve kablolarının ışığa en yakın durumda olmalarını gerektiren bir tasarımı yanlış bulacaktır. Ama tüm omurgalı gözlerinde tam olarak bu yaşanmaktadır.[67]

Bu iddiaları ortaya atan Dawkins ve ona inananlar yanılmışlardır. Yanılgının nedeni, Dawkins'in gözün anatomisi ve fizyolojisi hakkındaki cehaletidir.

Bu konuyu detaylı biçimde gözler önüne seren bilim adamı, Darwinizm'in günümüzdeki en önde gelen eleştirmenlerinden biri olan, Otago Üniversitesi'nden moleküler biyoloji profesörü Michael Denton'dır. Denton, *Origins&Design* dergisinde yayınlanan "The Inverted Retina: Maladaptation or Preadaptation?" (Ters Çevrilmiş Retina: Hatalı Adaptasyon mu, Önceden Belirlenmiş Bir Adaptasyon mu?) başlıklı bilimsel makalesinde, Dawkins'in "hatalı özellik" olarak gösterdiği "ters çevrilmiş retina"nın, aslında omurgalı gözü için olabilecek en verimli şekilde yaratılmış olduğunu anlatır. Denton, bunu şöyle özetlemektedir:

> Omurgalı retinasındaki fotoreseptör hücrelerin çok yüksek enerji ihtiyaçlarını düşündüğümüzde, omurgalı gözünün şaşırtıcı ters çevrilmiş tasarımının, teleolojiye yönelik bir meydan okuyuş olmadığı, aksine yüksek omurgalıların çok aktif olan fotoreseptör hücrelerine çok yüksek miktarlarda oksijen ve besin sağlayan çok özel bir çözüm olduğu ortaya çıkmaktadır.[68]

Profesör Denton'ın üzerinde durduğu, Dawkins'in ise farkında bile olmadığı bu gerçeği anlamak için, öncelikle retinadaki fotoreseptör hücrelerin ne denli yüksek bir enerji ve oksijen ihtiyacı içinde olduklarını belirlemek gerekir. Söz konusu hücreler, biz gözümüzü açık tutup ışık gördüğümüz sürece, her saniye, her salise, çok kompleks kimyasal reaksiyonlara sahne olurlar. Işığın en küçük parçacıkları olan fotonlar, bu hücreler tarafından algılanır. Bu algılama, fotonun başlattığı oldukça detaylı bir kimyasal reaksiyon sayesinde olur ve her an yeniden tekrarlanır. Bu işlem o kadar ayrıntılı ve hızlıdır ki, Denton'ın ifadesiyle, "fotoreseptör tabaka, bilinen tüm dokular içinde en büyük metabolik hızlara sahiptir."[69]

Kuşkusuz, retina hücreleri bu yüksek metabolizmayı ayakta tutabilmek için çok yüksek miktarda enerjiye ihtiyaç duyarlar. İnsan retinası hücrelerinin oksijen ihtiyacı, böbrek hücrelerinin ihtiyacının iki katı, beyindeki serebral korteks katmanındaki hücrelerin üç katı ve kalp kasını oluşturan hücrelerin ihtiyacının altı katıdır. Dahası bu karşılaştırmalar tüm retina tabakası esas alınarak yapılmıştır; bu tabakanın yarısından azını oluşturan fotoreseptör hücrelerin enerji ihtiyacı ise tabakanın genelinden daha da yüksektir. G. L. Walls *The Vertebrate Eye* (Omurgalı Gözü) adlı ansiklopedik kitabında, bu hücrelerin besin ve oksijene "ihtiraslı" şekilde ihtiyaç duyduklarını yazar.[70]

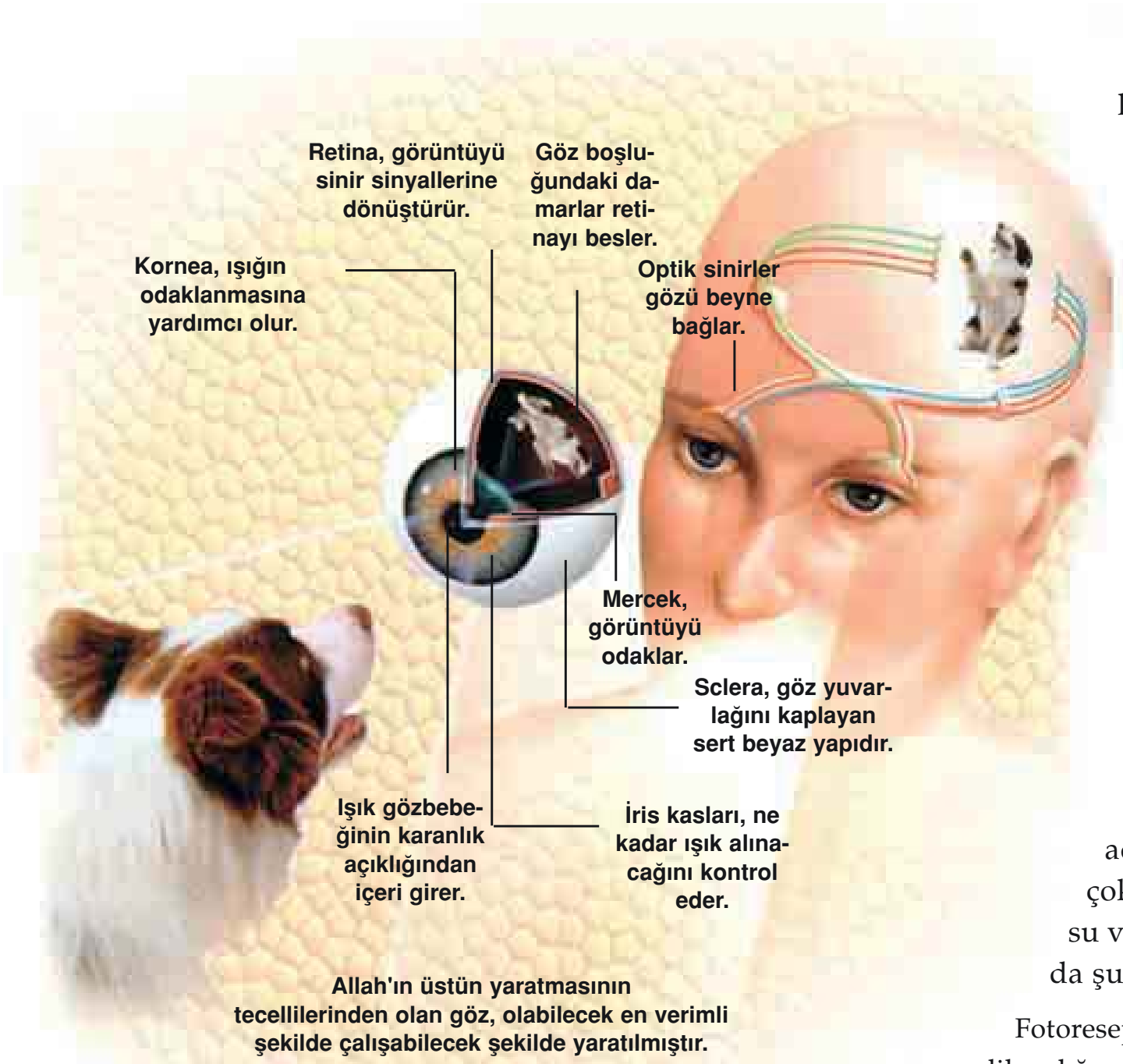

Peki görmemizi sağlayan bu hücrelerin olağanüstü derecede yüksek besin ve oksijen ihtiyacı nasıl karşılanmaktadır?

Elbette ki, tüm vücutta olduğu gibi, kan yoluyla...

Peki kan nereden gelmektedir?

İşte "ters çevrilmiş retina"nın neden çok mükemmel bir yaratılış gerçeği olduğu, bu noktada ortaya çıkar. Gözün retina tabakasının hemen arkasında, bu tabakayı adeta bir ağ gibi saran, çok özel bir damar dokusu vardır. Denton, bu konuda şunları yazmaktadır:

> Fotoreseptörlerin abartılı metabolik açlığını giderecek oksijen ve besinler, "choriocapillaris" denen çok özel bir kılcal damar yatağı tarafından sağlanmaktadır. Bu, geniş ve düzleştirilmiş kılcal damarların birleşerek oluşturduğu ve hemen fotoreseptörlerin arkasına yerleştirilmiş zengin bir damar tabakasıdır. Bu tabaka ile fotoreseptörler arasında sadece hücre duvarları ve bir de "Bruch zarı" denen özel bir zar vardır; ki bunlar sadece fotoreseptör hücrelerin ihtiyaç duydukları metabolitlerin ve besinlerin geçmesine izin veren son derece seçici bir sınır oluştururlar. Buradaki kılcal damarların çapı 18-50 mikron arasında değişir ki, bu da standart damarlardan çok daha geniş bir boyuttur. Bu özgün damar kanalları ağı, fotoreseptör tabakasını bol miktarda kanla beslemek için adapte edilmiş olduğunu gösteren bütün işaretleri taşımaktadır.[71]

Prof. James T. McIlwain, *An Introduction to the Biology of Vision* (Görmenin Biyolojisine Giriş) adlı kitabında, *"fotoreseptörlerin büyük metalobik ihtiyaçları nedeniyle" gözde "koroidi kana 'boğma' yönünde bir strateji olduğunu, böylece gerekli enerji arzında hiçbir sorun olmamasının sağlandığını"* yazar.[72]

İşte fotoreseptör hücreler bu nedenle "ters çevrilmiş" durumdadırlar. Ortada bir "strateji" vardır. Retinanın ters çevrilmiş yapısı, Dawkins'in sandığı gibi bir "hata" değil, belirli bir amaca yönelik bir yaratılış delilidir.

Denton, ilgili makalesinde retinanın başka türlü olmasının mümkün olup olmadığını da incelemektedir. Vardığı sonuç ise bunun mümkün olmadığıdır. Retinanın Dawkins'in kendince önerdiği gibi "düz" olması, yani fotoreseptör hücrelerin ışığa doğru bakması durumunda, bu hücreler onları beslemekte görevli olan damar tabakasından uzaklaşacaklar ve ihtiyaç duydukları besin ve oksijenden büyük ölçüde mahrum kalacaklardır. Damarların retina tabakasının içine uzatılması da bir "çözüm" değildir, çünkü bu pek çok kör nokta oluşturarak gözün görme yeteneğini büyük ölçüde azaltacaktır.

Denton şu yorumu yapar:

> Omurgalı retinasının tasarımı ne kadar derinlemesine incelenirse, sahip olduğu her özelliğin gerekli olduğu o kadar ortaya çıkmaktadır. Olabilecek en yüksek çözünürlüklü görüşe ve en yüksek muhtemel hassasiyete sa-

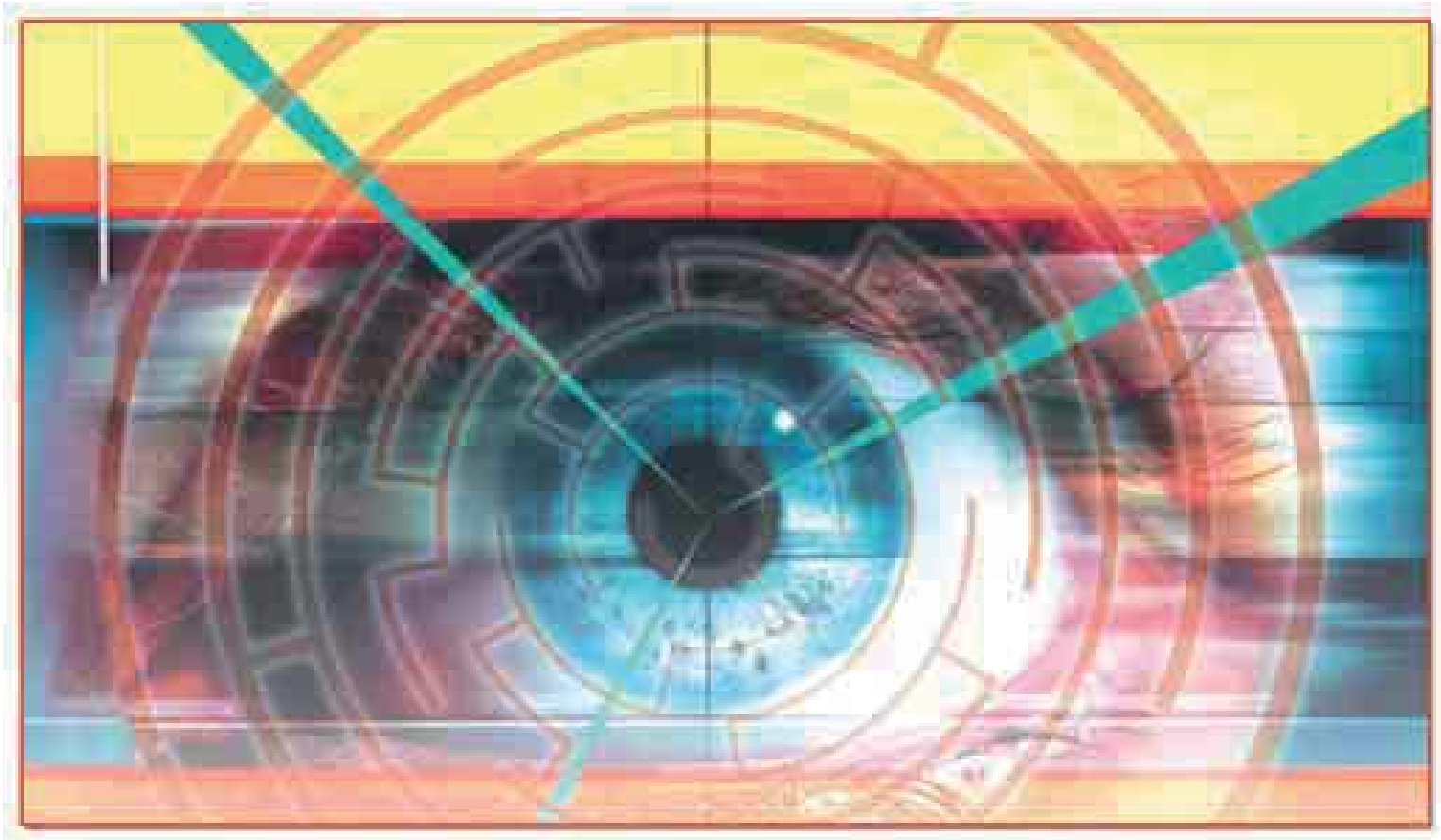

hip olacak bir gözü ilk baştan tasarlamaya kalkarsak, omurgalı gözünü aynen baştan inşa etmek durumunda kalırız- ters çevrilmiş retinasıyla birlikte... [73]

Kısacası Dawkins'in ve diğer evrimcilerin "gözdeki hata" argümanı, cehaletten kaynaklanan bir argümandır. Canlılığın detaylarının daha yüksek bilgiyle -ve bilinçle- incelenmesi sonucunda da çürümüştür. Aslında Darwinizm'in tarihinde daha pek çok "cehaletten kaynaklanan argüman" vardır. Tüm "körelmiş organlar" hikayesi böyledir.

Körelmiş Organlar Hikayesi

Apendiksini veya kuyruk sokumunun birer "körelmiş organ" olduğu, bunların daha önceki hayali "evrimsel atalarda" önemli işlevler üstlenmelerine rağmen, zaman içinde fonksiyonlarını yitirdikleri şeklinde bir hikaye duydunuz mu?

Muhtemelen duymuşsunuzdur. Pek çok insan da duymuştur. Çünkü söz konusu "körelmiş organlar" hikayesi, Darwin'den bu yana evrimcilerin en çok rağbet ettikleri propaganda malzemesidir.

Hikaye, Darwin'le başlamıştı. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde "fonksiyonlarını yitirmiş ve fonksiyonları azalmış" organlardan söz etmişti. "Rudimentary" (ilkel) kelimesiyle tanımladığı bu organları bir kelimenin içinde yazılan, ama okunmadığı için etkisi olmayan harflere benzetmişti.[74]

Ama bu Darwinizm'in diğer iddiaları gibi, o dönemin ilkel bilim düzeyinden güç bulan bir hurafeydi. Bilim ilerledikçe, Darwin'in ve onu izleyenlerin "körelmiş" saydıkları bu organların gerçekte önemli fonksiyonlara sahip oldukları yavaş yavaş ortaya çıktı. "Fonksiyonsuz" denen organlar, aslında "fonksiyonu henüz tespit edilememiş" organlardı. Fonksiyonları tespit edildikçe, evrimciler tarafından sayılan uzun "körelmiş organlar" listesi de giderek küçüldü. Alman anatomist R. Wiedersheim tarafından 1895 yılında ortaya atılan "körelmiş insan organları" listesi, apendiks, kuyruk sokumu kemiği gibi yaklaşık 100 organı içeriyordu. (Apendiks (ya da apandis), toplumda 'apandisit' olarak bilinen organdır. Yanlış kullanım sonucu dilimizde bu organı tanımlamak için kullanılan 'apandisit' gerçekte bu organın enfeksiyona uğramasına verilen addır.)[75] Bilim ilerledikçe, Wiedersheim'ın listesindeki organların hepsinin vücutta çok önemli işlevlere sahip oldukları ortaya çıktı. Örneğin "körelmiş organ" sayılan apendiksin, gerçekte vücuda giren mikroplara karşı mücadele eden lenf sisteminin bir parçası olduğu belirlendi. Bu gerçek, *"Examples of Bad Design Gone Bad"* (Kötü Tasarım Örnekleri Kötü Çıktı) başlıklı bir makalede, çeşitli temel anatomi kaynaklarına referans verilerek şöyle açıklanıyor:

> Apendiksin mikroskobik düzeyde incelenmesi, bunun oldukça önemli oranda lenf dokusu içerdiğini göstermektedir. Benzer lenf dokusu birikimleri (ki bunlara GALT, yani sindirim sistemiyle ilişkili lenf dokuları denir) bağırsak sisteminin diğer alanlarında da görülür. Bunlar, vücudun yutulan maddelerdeki yabancı antijenleri tanıma yeteneğiyle ilgilidirler. Benim kendi araştırmam, özellikle, bağırsağın bağışıklık fonksiyonları üzerine yoğunlaşmıştır.
>
> Tavşanlarda yapılan deneyler yeni doğan bireylerde apendiksin ameliyat edilmesinin mukozal bağışıklık ge-

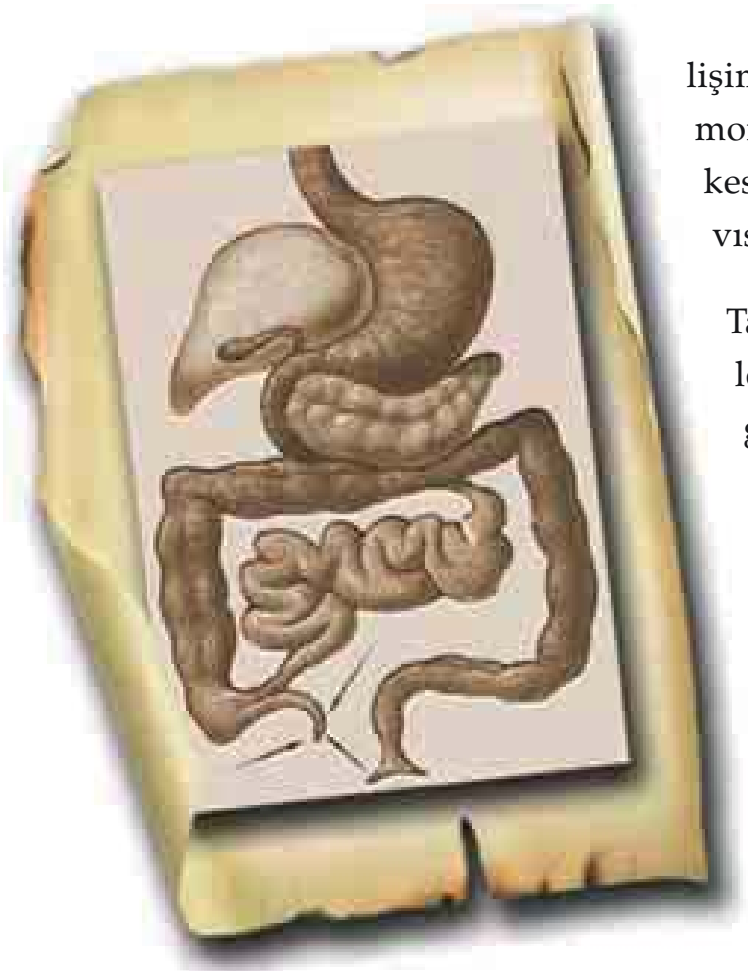

19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde, apendiks işlevsiz ve dolayısıyla "körelmiş" bir organ sanılmıştı.

lişimine zarar verdiğini göstermiştir. Tavşan apandiksi üzerine yapılan morfolojik ve fonksiyonel çalışmalar ise, apandiksin, memelilerdeki hava keseciklerine denk olduğunu göstermektedir. Bu kesecikler, kuşlardaki sıvısal bağışıklığın gelişiminde kritik bir rol oynamaktadır.

Tavşan ve insan apandiksinin mikroskobik ve mikrobağışıksal benzerlikleri, insandaki apandiksin tavşandakine benzer bir görevi olduğunu göstermektedir. İnsan apandiksi özellikle yaşamın erken dönemlerinde çok önemlidir, çünkü doğumdan kısa bir süre sonra büyük gelişim geçirmekte, sonra yaş ilerledikçe gerilemektedir, ta ki sindirim sistemi organlarına, ince bağırsaktaki peyer plakları gibi diğer bazı kısımlarına benzeyene kadar. Bu yeni çalışmalar, insan apandiksinin, bir zamanlar iddia edildiği gibi zamanla küçülmüş ve faydasını kaybetmiş bir organ olmadığını göstermektedir.[76]

Kısacası tüm zamanların en ünlü "körelmiş organı" olarak öne sürülen apendiksin körelmiş sanılmasının nedeni, Darwin ve taraftarlarının dönemin ilkel bilim düzeyine dayanan dogmatizmleriydi. Dönemin ilkel mikroskopları altında apendiksin lenf dokusu gözükmüyordu; onlar da yapısını anlayamadıkları dokuyu kendi teorileri gereğince "fonksiyonsuz" saymışlar ve körelmiş organlar listesine dahil etmişlerdi. Darwinizm, bir kez daha, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyinden güç bulmuştu.

Bu durum sadece apendiks için değil, tüm diğer sözde körelmiş organlar için geçerliydi. Wiedersheim'ın "körelmiş organlar" listesinde yer alan bademciklerin de ilerleyen yıllarda boğazı, özellikle erişkin yaşlara kadar, enfeksiyonlara karşı korumada önemli rol oynadığı keşfedildi. Omuriliğin sonunu oluşturan kuyruk sokumunun ise, leğen kemiğinin çevresindeki kemiklere destek sağladığı, bu nedenle, kuyruk sokumu kemiği olmadan rahatça oturabilmenin mümkün olmadığı anlaşıldı. Ayrıca bu kemiğin pelvis bölgesindeki organların ve buradaki çeşitli kasların da tutunma noktası olduğu belirlendi.

İlerleyen yıllarda yine "körelmiş organlar"dan sayılan timüs bezinin T hücrelerini harekete geçirerek

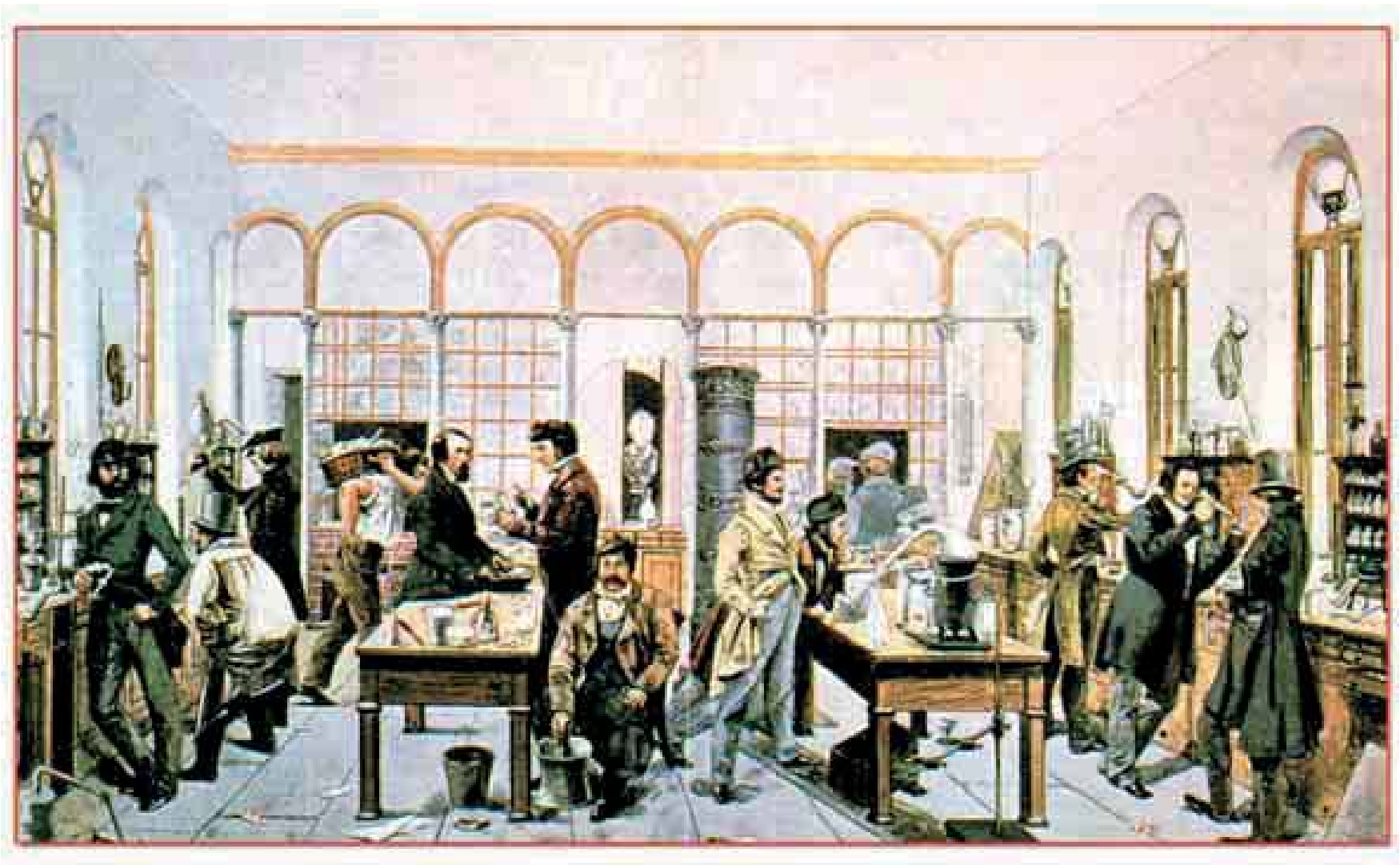

vücudun savunma sistemini aktif hale getirdiği; pineal bezin, lüteinik hormonu baskılayan melatonin gibi önemli hormonların üretilmesinden sorumlu olduğu keşfedildi. Tiroid bezinin bebeklerde ve çocuklarda dengeli bir vücut gelişimini sağladığı ve metabolizma ve vücut aktivitesinin düzenlenmesinde rol oynadığı saptandı. Pitüiter bezin de tiroid, böbrek üstü, üreme bezleri gibi birçok hormon bezinin doğru çalışmasını ve iskelet gelişimini kontrol ettiği ortaya çıktı.

Darwin tarafından "körelmiş organ" olarak nitelendirilen gözdeki yarım ay şeklindeki çıkıntının ise gözün temizlenmesi ve nemlendirilmesi işine yaradığı anlaşıldı.

Günümüzde, geçtiğimiz on yıllar içinde ileri sürülen "körelmiş organlar"ın hepsinin aslında belirli fonksiyonlar üstlendiği tespit edilmiş durumdadır. Dr. Jerry Bergman ve Dr. George Howe tarafından kaleme alınan *'Vestigial Organs' Are Fully Functional* ('Körelmiş Organlar' Tümüyle Fonksiyonel) adlı çalışmada, bu gerçek detaylarıyla ortaya konmaktadır.

Nitekim pek çok evrimci de "körelmiş organlar" hikayesinin cehaletten kaynaklanan bir argüman olduğunu kabul etmiş durumdadır. Evrimci biyolog S. R. Scadding *Evolutionary Theory* (Evrimsel Teori) dergisinde yazdığı *"Körelmiş Organlar Evrime Delil Oluşturur mu?"* başlıklı makalesinde bu gerçeği şöyle ifade eder:

> (Biyoloji hakkındaki) bilgimiz arttıkça, körelmiş organlar listesi de giderek küçüldü... Bir organın işlevsiz olduğunu tespit etmek mümkün olmadığına ve zaten körelmiş organlar iddiası bilimsel bir özellik taşımadığına göre, "körelmiş organlar"ın evrim teorisi lehinde herhangi bir kanıt oluşturamayacağı sonucuna varıyorum.[77]

Evrimcilerin bu sonuca varmaları bir buçuk asır kadar uzun bir zaman sürmüş olsa da, sonuçta Darwinizm'in bir hurafesi daha tarihe karışmıştır.

Panda'nın Baş Parmağı

Bu bölümün başında Richard Dawkins'in "gözdeki hatalı özellik" iddiasının geçersizliğini incelemiştik. Aynı fikirlere sahip bir diğer evrimci ise Stephen Jay Gould'dur. Harvard Üniversitesi paleontoloğu olan Gould, 2002 yılındaki ölümüne kadar, ABD'nin en önde gelen evrimcilerinden biri olmuştur.

Ve Gould'un da aynı Dawkins'in retina örneği gibi, bir "hatalı özellik" iddiası vardır: Pandanın baş parmağı.

Pandanın elinde, insan elinde olduğu gibi, dört parmaktan ayrı duran ve böylece cisimleri

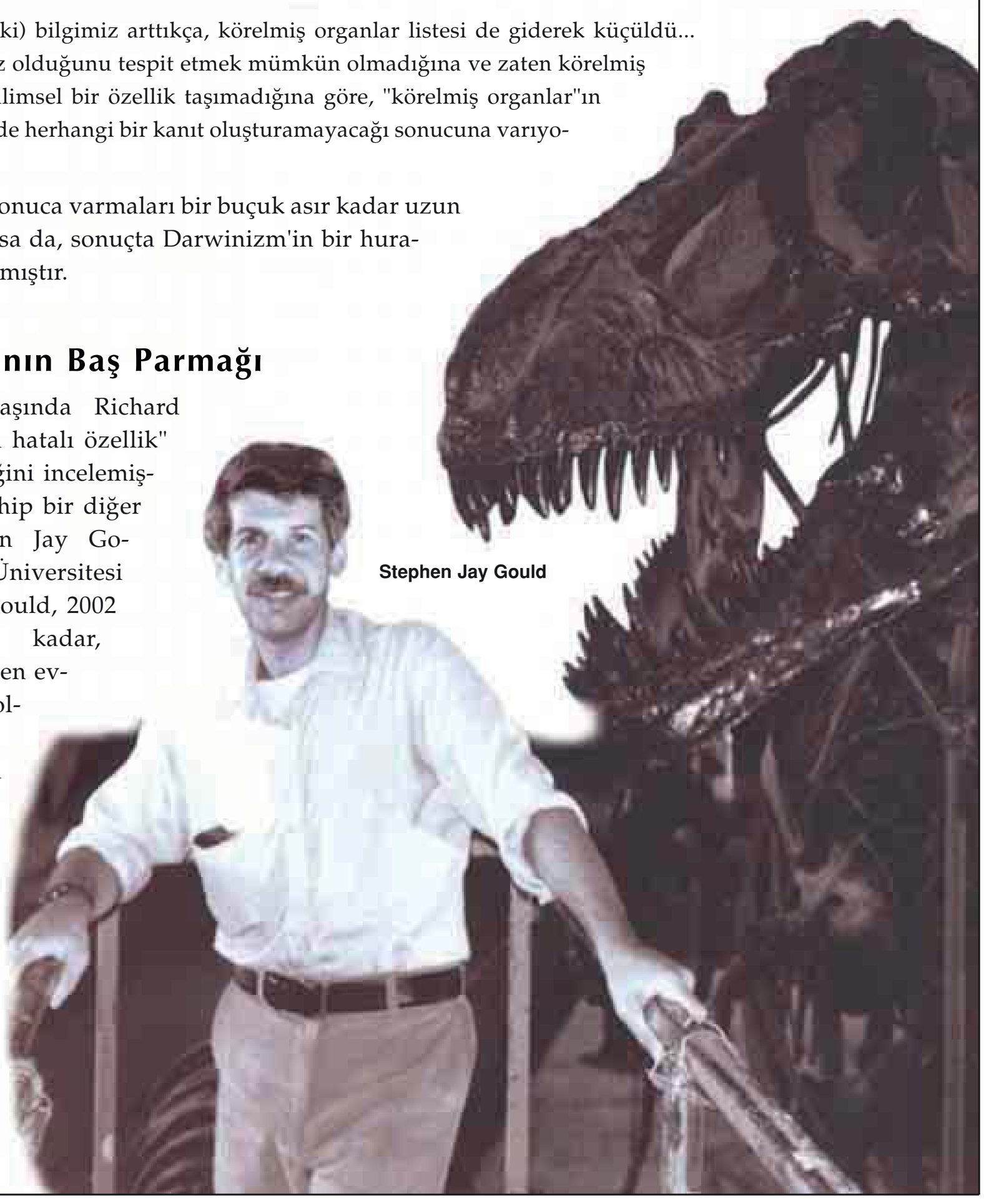

Stephen Jay Gould

tutmayı kolaylaştıran ayrı bir baş parmak yoktur. Hayvanın beş parmağı da yanyana uzanır. Ama bu beş paralel parmağının dışında, bileğinden çıkan "radyal susamsı kemik" (radial sesamoid bone) olarak isimlendirilen bir kemik çıkıntısı daha bulunmaktadır. Bunu kimi zaman bir parmak gibi kullandığı için, biyologlar buna "pandanın baş parmağı" adını vermişlerdir.

Gould'un iddiası ise, pandanın elinin bu yapısıyla verimsiz olduğudur. Bu iddiayı o kadar önemsemiştir ki, iddia 1980 yılında yayınlanan kitabının ismini oluşturmuştur: *The Panda's Thumb* (Pandanın Baş Parmağı)

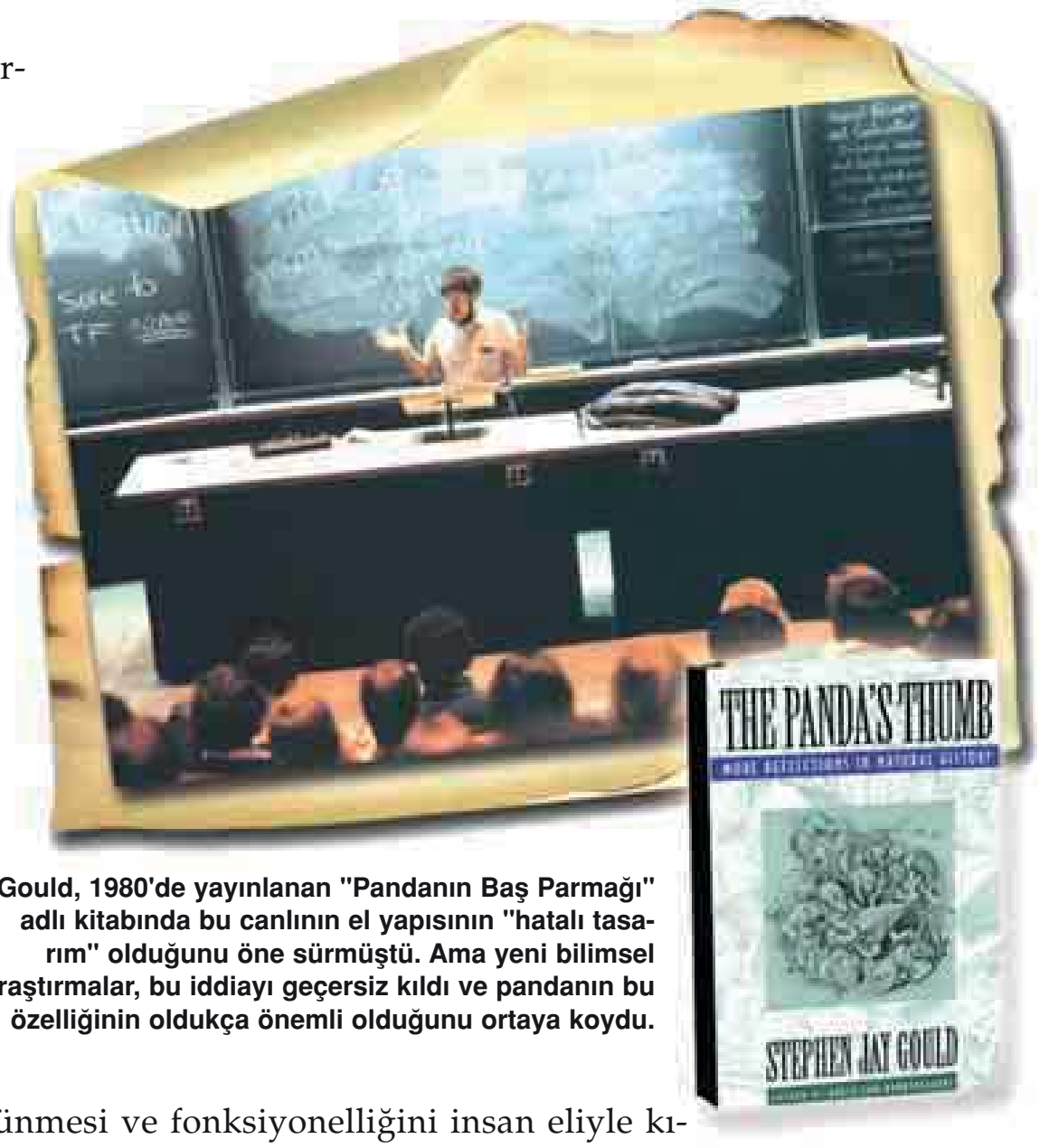

Gould, 1980'de yayınlanan "Pandanın Baş Parmağı" adlı kitabında bu canlının el yapısının "hatalı tasarım" olduğunu öne sürmüştü. Ama yeni bilimsel araştırmalar, bu iddiayı geçersiz kıldı ve pandanın bu özelliğinin oldukça önemli olduğunu ortaya koydu.

Oysa Gould'un "hatalı özellik" iddiası da, Dawkins'inki gibi yanlıştır. Gould'un hatası, pandanın baş parmağını, insan eli gibi düşünmesi ve fonksiyonelliğini insan eliyle kıyaslamasıdır. Paul Nelson, bu konuda şu yorumu yapar:

> Pandanın baş parmağı bazı işler için -örneğin klavye kullanmak gibi- optimal (ideal) olmasa da, kendi üstlendiği işlev için, yani bambu soymak için son derece uygun gözükmektedir.[78]

The Giant Pandas of Wolong (Wolong'un Dev Pandaları) adlı bilimsel inceleme kitabının yazarları ise, şu yorumu yaparlar:

> Panda, birinci parmağının çıktığı tüysüz yüzeyi ile sahte baş parmağını aynen bir maşa gibi kullanarak, bambu kamışlarını büyük bir hassasiyetle tutabilmektedir... Pandanın yaprak yemesini izlerken... tutma kabiliyeti karşısında hepimiz etkilendik. Önayaklar ve ağız büyük bir uyum içinde çalışmakta ve ona büyük bir hareket ekonomisi kazandırmaktadır.[79]

1999 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın baş parmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermiştir. Dört Japon araştırmacının ortak yürüttükleri çalışma, "kompüterize tomografi" ve "manyetik rezonans resimlendirmesi" teknikleri ile yürütülmüş ve sonuçta pandanın baş parmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır.[80] " Role of the giant panda's 'pseudo-thumb'" (Büyük Pandanın "Sahte Baş Parmağının Rolü") başlıklı makale, şu yorumla bitmektedir:

> Büyük pandanın elinin, daha önceki morfolojik modellerde ileri sürüldüğünden çok daha rafine bir tutma mekanizması olduğunu göstermiş bulunuyoruz.[81]

Kısacası, son 150 yıl içinde evrimciler tarafından ortaya atılan tüm "körelmiş organ" veya "hatalı özellik" iddiaları, sözü edilen biyolojik yapıların daha yakından incelenmesi sonucunda boşa çıkmıştır.

Evrimciler doğadaki hiçbir biyolojik yapının kökenini açıklayamaz iken, bu yapıların gerçek açıklaması olan yaratılış gerçeğine karşı öne sürdükleri itirazlar da çürümüştür.

Bu nedenle diyebiliriz ki; bir zamanlar Darwinizm vardı. Bu teori, canlıların "hatalı" veya "körelmiş" organlarla dolu olduğunu iddia ediyordu.

Bugün ise bu teori bilimsel delillerle çürütülmüştür.

Pandanın Parmağı Tümüyle İşlevseldir

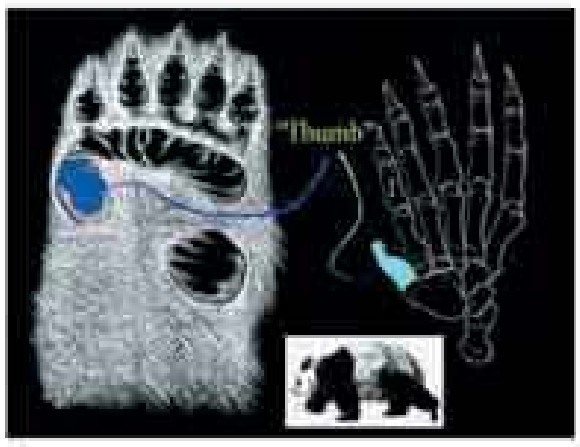

Evrimciler yaratılışı inkar etmek için doğada kusur ve uyumsuzluk ararlar. S. J. Gould'un pandaların baş parmakları ile ilgili iddiası buna bir örnektir. Oysa Gould yanılmaktadır. Çünkü bu kemiksi parmak Gould'un zannettiği gibi bir kusur değildir. Aksine hareketi kolaylaştırır ve tendonların yırtılmasını engelleyici etkiye sahiptir.

1999 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir inceleme, pandanın baş parmağının hayvanın doğal ortamı açısından son derece verimli olduğunu göstermektedir. Dört Japon araştırmacının ortak sürdürdükleri çalışma, "kompüterize tomografi" ve "manyetik rezonans resimlendirmesi" teknikleri ile yürütülmüş ve sonuçta pandanın baş parmağının "memeliler arasında bulunan en olağanüstü yönlendirme tekniklerinden biri" olduğu sonucuna varılmıştır. *(Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J. 1999. Nature 397: 309-310)* Yukarıda, çalışmayı yürüten uzmanların pandanın el yapısı ile ilgili yaptıkları bilgisayar çizimi yer alıyor.

BİR ZAMANLAR "HURDA DNA" MASALI VARDI

Bir önceki bölümde incelediğimiz "hatalı" veya "körelmiş" yapılar iddiasının son dayanağı, Hurda DNA (Junk DNA) kavramıydı. Yeni bir konu olduğu -ve çok kısa bir süre önce çöktüğü- için bu kavramı ayrı bir bölüm içinde incelemekte yarar vardır.

Körelmiş organlar efsanesi, bir önceki bölümde incelediğimiz gibi, 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren çökmeye başladı. İşlevsiz denen organların önemli işlevleri olduğu keşfedildikçe, bu efsane de savunulamaz hale geldi. Ama bu efsanenin propaganda gücünden mahrum kalmak istemeyen evrimciler bunun yeni bir versiyonuna sarıldılar. Bu yeni versiyon, vücuttaki organların değil, ama organların genetik şifresini içeren genlerin bir kısmının "körelmiş" olduğu şeklindeydi. Kullanılan kavram ise "körelmişlik" değil, "hurdaya çıkmışlık"tı.

Söz konusu "hurda" (junk) nitelemesi, tüm canlıların genetik bilgisini kodlayan dev DNA molekülünün bazı kısımları için kullanıldı. Evrimci iddiaya göre DNA'nın oldukça büyük bir bölümü işlevsizdi. Evrimciler bu işlevsiz kısımların, geçmişteki sözde evrim sürecinde bir işe yaradığını ama zamanla "hurdaya çıktığını" ileri sürdüler. İddianın Darwinizm'le olan paralelliği çok belirgindi ve bu nedenle de "Hurda DNA" (Junk DNA) kavramı, kısa sürede bilim literatürünün sık tekrarlanan terimlerinden biri haline geldi. Ancak körelmiş organlar hikayesinin bu yeni versiyonunun ömrü de fazla uzun olmadı. Özellikle 2001 yılında sonuçları açıklanan İnsan Genomu Projesi'yle birlikte, "Hurda DNA" kavramının bir yanılgı oldu-

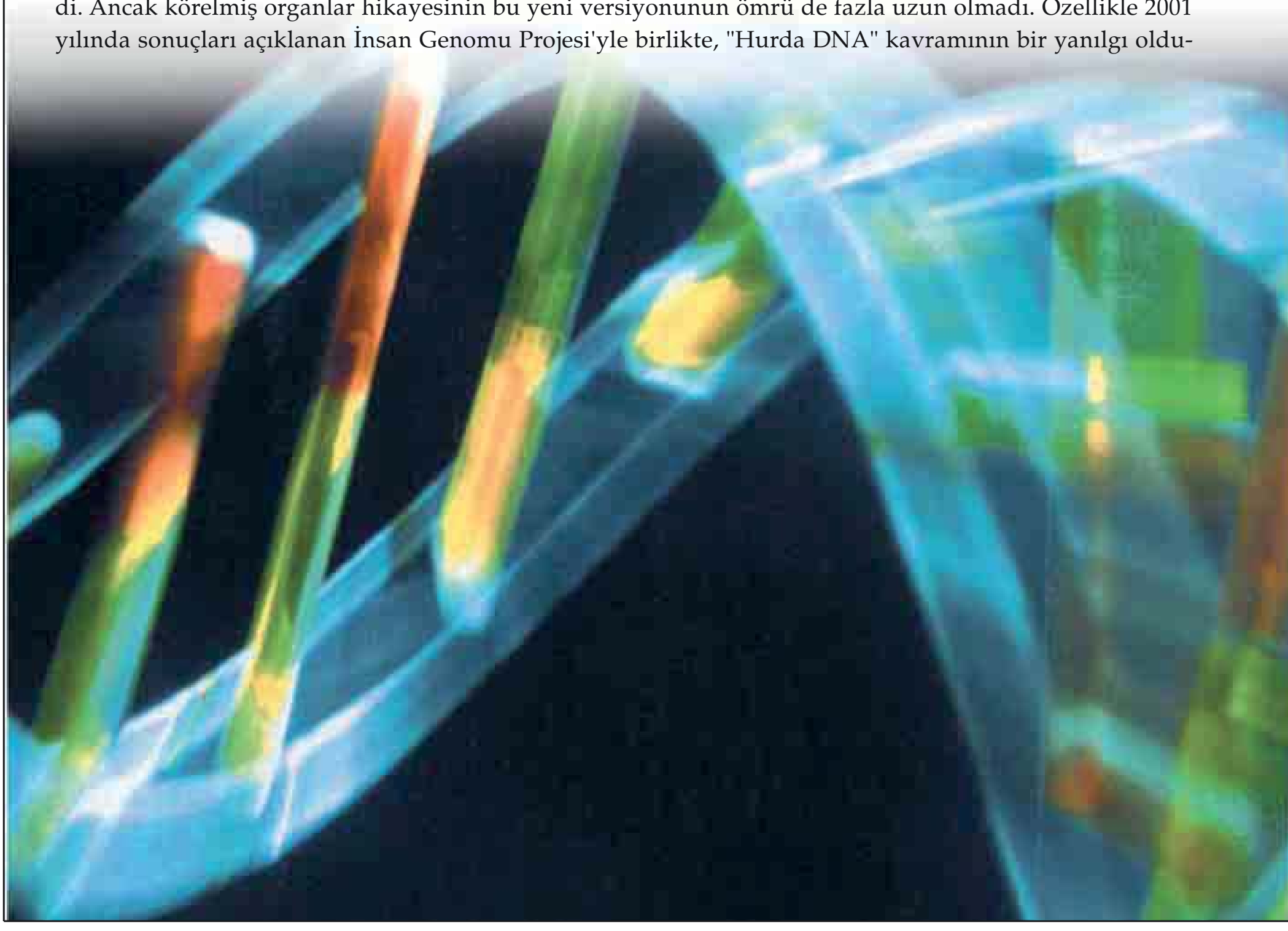

ğu bilim dünyası içinde yüksek sesle ifade edilmeye başlandı. Cleveland Üniversitesi'nden evrimci bilim adamı Evan Eichler *"Hurda DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil"* itirafında bulunuyordu. [82]

Bunun nedeni, Hurda DNA denen kısımların da işlevlerinin olduğunun yavaş yavaş anlaşılmasıydı. Şimdi, Hurda DNA efsanesinin nasıl doğduğunu ve çöktüğünü inceleyelim.

Kodlamayan DNA'nın Hurda Sanılışı

Evrimcilerin bu yanılgısının anlaşılması için öncelikle DNA'nın yapısı hakkında bilgi vermek gerekir.

Tüm canlı hücrelerinde yer alan dev bir moleküler zincir olan DNA molekülü, içerdiği genetik bilgiler yüzünden çoğu zaman "bilgi bankası" olarak anılır. Molekül aynı zamanda bu bilgilerin bedensel faaliyetlerde kullanımını düzenleyen bir genetik koda sahiptir. Daha önceki bölümlerde incelediğimiz gibi, DNA molekülünün kökenini açıklama amacıyla yapılan tüm evrimci girişimler sonuçsuz kalmış, bu moleküldeki bilginin rastlantısal olarak oluşamayacağı ortaya çıkmıştır. DNA molekülü açıkça üstün bir yaratılış örneğidir.

DNA üzerinde fiziksel özelliklerimizin ve fizyolojik faaliyetlerimizin bilgisini kodlayan belirli kısımlara "genler" denir. Bu genler farklı farklı proteinlerin kodlanmasında rol oynar ve yaşamımızın devamını sağlar. Ancak genlerimizin tamamı, DNA'mızın yaklaşık %10'unu oluşturur. DNA'nın geriye kalan daha büyük kısmı, protein kodlamadığı için "kodlamayan DNA" olarak isimlendirilir.

Kodlamayan DNA'yı da kendi içinde bazı kategorilere ayırmak mümkündür. Kodlamayan DNA, bazen genler arasına sıkıştırılmış vaziyette bulunur ve bunlara "intron" adı verilir. Bir diğer kısım kodlamayan DNA, aynı nükleotid dizisinin art arda sıralanmasıyla oluşmuş daha uzun zincirler meydana getirir. Bunlara "tekrarlı (repetitive) DNA" ismi verilir. Eğer kodlamayan DNA üzerindeki nükleotidler, tekrarlayan diziler yerine, genlerdeki kompleks dizilimi andıracak şekilde sıralanmışlarsa, bu defa "sahte gen" (pseudogene) olarak isimlendirilirler.

Evrimciler protein kodlamayan bu bölümleri genel olarak "Junk DNA" (Hurda DNA) adı altında toplamış ve bunların sözde evrimsel süreçten aktarılan gereksiz yığınlar olduğunu ileri sürmüşlerdir. Oysa bunun mantıksal açıdan hatalı bir yaklaşım olduğu açıktır. Çünkü bu DNA yapılarının protein kodlamıyor olması, bunların işlevsiz olduğunu göstermez. Bunların fonksiyonlarını öğrenmek için üzerinde yapılacak araştırmaların sonuçlarını beklemek gerekir. Bilimsel yaklaşım bunu gerektirir. Ancak evrimci önyargılar bu mantığın devreye sokulmasını engellemiş, toplumu yıllarca Hurda DNA iddialarıyla yanıltacak haberlere yol açmıştır. Ancak özellikle son on yılda yapılan araştırmalar bu iddiaların hayalden başka birşey olmadığını göstererek evrimcileri yalanlamıştır. Çünkü kodlamayan DNA kısımlarının, evrimcilerin iddia ettiği gibi "hurda" değil, tam aksine "genomik hazine" olduğu anlaşılmıştır.[83]

Chicago Üniversitesi'nden doktora sahibi ve anti-evrim hareketinin önde gelen savunucularından biri olan Dr. Paul Nelson, "Hurdacı Artık Hurda Satmıyor" (The Junk Dealer Ain't Selling That No More) başlıklı makalesinde, evrimcilerin

hurda DNA iddialarının çöküşünü şu cümlelerle açıklar:

"[Ateizmin savunucularından]*Carl Sagan, Shadows of Forgotten Ancestors* (Unutulmuş Ataların Gölgeleri) isimli kitabında, "genetik hurdalığın", DNA'daki "fazlalıkların, kekelemelerin (gereksiz tekrarlar) ve kopya edilemez saçmalıkların", hayatın temelinde derin kusurlar bulunduğunu kanıtladığını öne sürmüştü. Bu tür yorumlara biyoloji literatüründe giderek daha az rastlanmaktadır. Neden mi? Çünkü artık genetikçiler, genetik enkaz olarak bilinen kısımların fonksiyonlarını keşfediyorlar."[84]

Şimdi 'Hurda DNA'nın aslında hiç de hurda olmadığının nasıl keşfedildiğini inceleyelim...

1. Kodlamayan DNA'nın nükleotid diziliminde lisan yeteneği ile ilgili bir kodlama kriteri bulundu.

1994 yılında Harvard Tıp Fakültesi moleküler biyologları ile Boston Üniversitesi'nden fizikçilerin gerçekleştirdiği ortak çalışmada kodlamayan DNA ile ilgili çarpıcı bir sonuç elde edildi. Araştırmacılar, çeşitli canlılardan alınan ve 50.000 baz çifti içeren 37 DNA dizilimini incelemiş ve nükleotidlerin sıralamasında belirli kuralların olup olmadığını araştırmışlardı. Bu çalışma sonucunda, insan DNA'sında %90 yer tutmakta olan sözde Hurda DNA'nın, insan diline has bir özelliğe sahip olduğu ortaya çıktı.[85] Buna göre, yeryüzünde konuşulmakta olan tüm dillerde görülen ortak bir kodlama kriterine insan DNA'sında sıralanan nükleotidlerde de rastlanmıştı. Şüphesiz bu bulgu sözde Hurda DNA'daki bilginin tesadüfen biriktiği tezine değil, yaşamın üstün bir yaratılış ile var olduğu gerçeğine destek sağlıyordu.

2. Tekrarlı heterokromatin şaşırtıcı bir fonksiyonellik ortaya koydu: Kendi başlarına anlamsız gibi görünen nükleotidler birarada önemli görevleri yerine getiriyor ve mayotik bölünmede rol oynuyor.

Yakın bir geçmişte, Hurda DNA olduğu zannedilen, ancak bilim adamlarının fonksiyonlarını yeni keşfetmeye başladığı DNA dizilimlerinden biri heterokromatindir. Bu, DNA'da fazlaca tekrar edilen bir koddur. Herhangi bir proteinin üretiminden sorumlu olduğu tespit edilemediği için uzun zaman "Hurda DNA" olarak tanımlanmıştır.

Renauld ve Gasser (İsveç Deneysel Kanser Araştırma Enstitüsü) heterokromatin için şu yorumu yaparlar:

Genomda dikkat çekecek şekilde temsil ediliyor olmasına rağmen, (insan hücrelerinin %15'i ve sinek hücreleri-

nin yaklaşık %30'u), heterokromatin her zaman 'Hurda DNA', yani hücreye hiçbir faydası olmayan DNA olarak kabul edilmiştir.[86]

Ancak, son çalışmalar heterokromatinin de önemli fonksiyonel görevleri olduğunu ortaya koydu. Moleküler Tıbbi Bilimler Enstitüsü'nden Emile Zuckerland bu konuda şunları söyledi:

> Tek başına fonksiyonel olmayan nükleotidleri biraraya getirdiğinizde, fonksiyonel hale gelen nükleotidler topluluğu elde edebilirsiniz. Kromatine ait olan nükleotidler ise bunun bir örneğidir. Geçmişte heterokromatin**in hurda olduğunu iddia eden görüşlere rağmen, bugün bu alanda aktif olarak çalışan birçok kişi, DNA'nın bu bölümünün çok önemli fonksiyonel görevleri olduğundan şüphe etmiyor... Nükleotidler tek başlarına hurda olabilirler, ancak birarada iken altınlar.**[87]

Heterokromatinin bu tür "kollektif" fonksiyonlarından biri mayotik bölünmede tespit edildi. Aynı zamanda yapay kromozom çalışmaları da, DNA'nın bu bölümünün farklı fonksiyonları olduğunu ortaya çıkardı.[88]

3. Araştırmacılar kodlamayan DNA ile hücre çekirdeği arasındaki ilişkiyi ortaya çıkardılar. Bu gelişmelerin "Hurda DNA" iddiasını çürüttüğünü ifade ettiler.

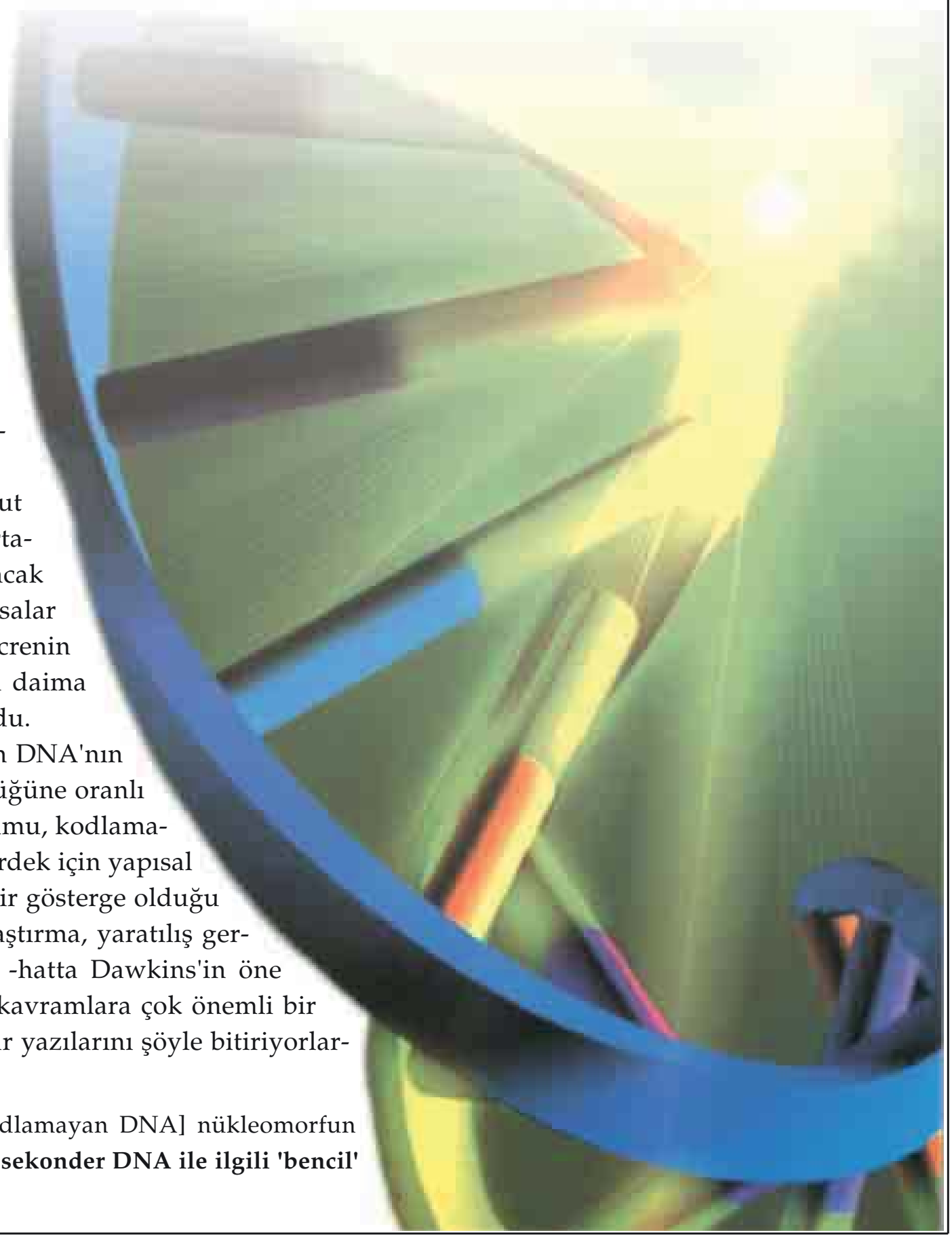

1999 yılında yapılan bir çalışma, ökaryot hücrelerdeki protein kodlamayan-DNA'nın (diğer adıyla sekonder DNA) çekirdek içinde işlevsel bir yapı olduğunu ortaya çıkardı. Bu çalışmada, *Crytomonad* isimli fotosentez yapan tek hücreli canlılar incelendi.

Bu canlıların özelliği, boyut açısından geniş bir çeşitlilik ortaya koyuyor olmalarıydı. Ancak hücreler farklı boyutlarda olsalar da, çekirdek büyüklüğü ile hücrenin (canlının) büyüklüğü arasında daima doğrusal bir orantı bulunuyordu.

Araştırmacılar kodlamayan DNA'nın miktarının, çekirdeğin büyüklüğüne oranlı olduğunu gördüler ve bu durumu, kodlamayan DNA'nın daha büyük çekirdek için yapısal olarak gerekli olduğuna dair bir gösterge olduğu sonucuna vardılar. Bu yeni araştırma, yaratılış gerçeğini reddeden Hurda DNA -hatta Dawkins'in öne sürdüğü "bencil DNA"[89]- gibi kavramlara çok önemli bir darbe oluşturdu. Araştırmacılar yazılarını şöyle bitiriyorlardı:

> "Dahası, sekonder DNA [kodlamayan DNA] nükleomorfun önemli ölçüde eksik oluşu,... **sekonder DNA ile ilgili 'bencil'**

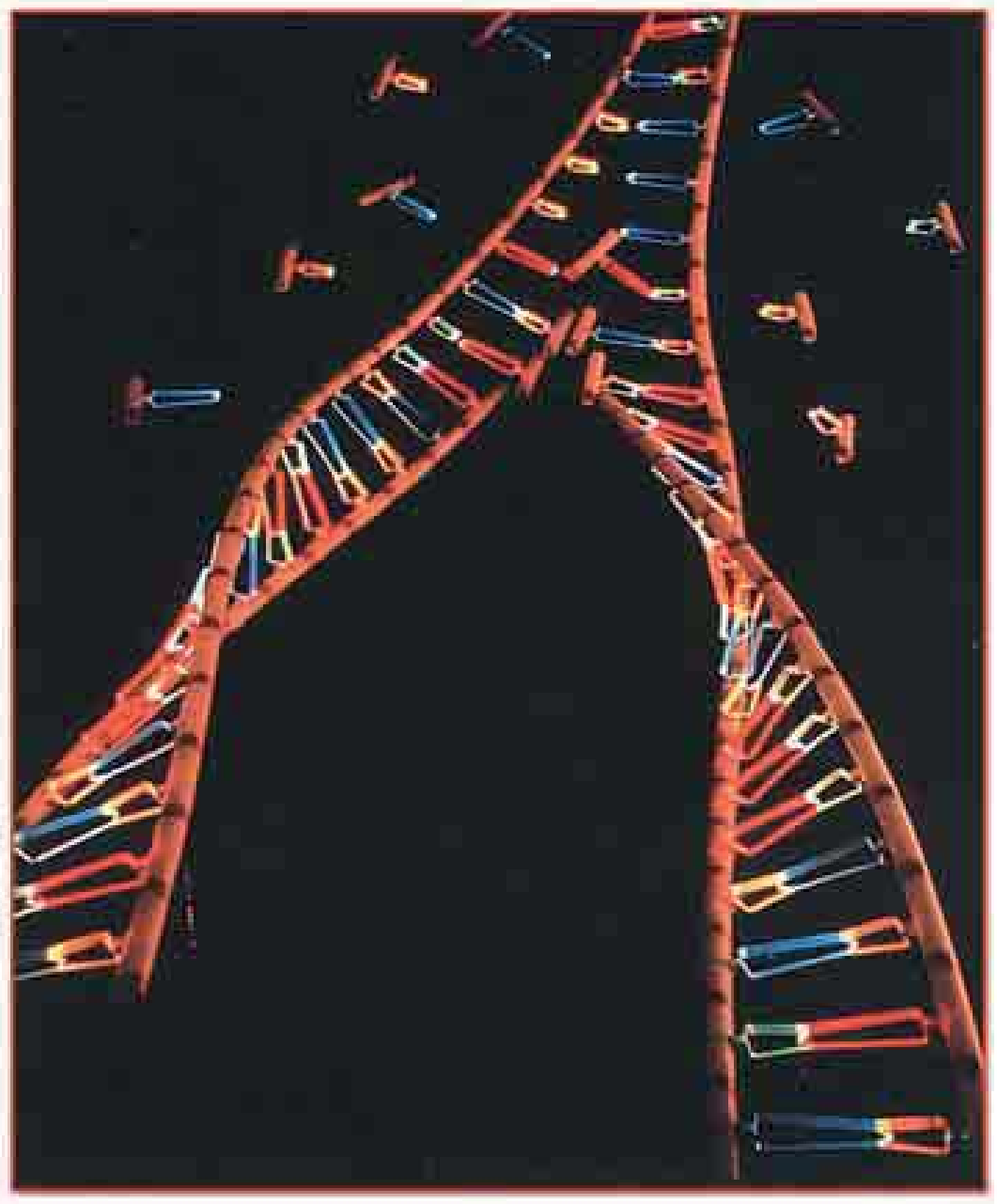

ve 'çöplük' DNA tezlerini çürütmektedir".
90

4. Kodlamayan DNA'nın, kromozom yapısı için gerekli olduğu ortaya çıktı.

Kodlamayan DNA'nın son yıllarda ortaya çıkarılan bir başka önemli rolü de kromozom yapısı ve işlevinde "kesinlikle gerekli" olmasıydı. Bu alanda yapılan çalışmalar, kodlamayan DNA'nın, DNA'nın birçok işlevi yerine getirmesini mümkün kılan yapıyı sağladığını gösterdi. Öyle ki forma sokulmuş bir yapı olmaksızın bu işlevlerin gerçekleştirilmesi imkansızdı. Bilim adamları bira mayasının kromozomlarından birinde, telomerleri (telomerler kromozomların her iki ucunda bulunan ve her hücre bölünmesi sonrası belli ölçüde kısalan DNA-protein kompleksleridir) ortadan kaldırdıklarında hücre bölünmesinin kesintiye uğradığını gördüler.[91] O halde telomerler hücrenin, sağlam kromozomları, hasar görmüş DNA'dan ayırmasına yardımcı oluyordu. Bu kesinti halinden kurtulan hücrelerde kromozom sonunda kaybediliyordu. Bu da kodlamayan DNA'ya ait telomerlerin, hücrenin kromozom sabitliğinin korunmasında gerekli olduğunu gösteriyordu.

5. Kodlamayan DNA'nın embriyonun gelişimindeki rolleri ortaya çıkarıldı.

Kodlamayan DNA'nın, gelişim sırasında gen ifadesinin (gendeki bilginin okunarak protein üretimi yapılması işleminin) düzenlenmesinde de önemli rol oynadığına dair kanıtlar elde edildi.[92] Çeşitli çalışmalarda, kodlamayan DNA'nın, fotoreseptör hücrelerinin[93], üreme bölgesinin[94] ve merkezi sinir sisteminin[95] gelişiminde rol oynadığı gösterildi. Tüm bunlar, kodlamayan DNA'nın gelişim ve embriyojenez (embriyonun gelişimi) sırasında hayati rolleri düzenlediğini gösterdi.

6. Hurda DNA kategorisine dahil edilen intronların hücre faaliyetlerinde hayati roller oynadığı ortaya çıktı.

Evrimcilerin uzun yıllar Hurda DNA zannettiği ancak önemli rolleri daha sonra keşfedilen bir başka tür kodlamayan DNA ise intronlardır. İntronların özelliği, fonksiyonel genlerin içine sıkıştırılmış olmalarıdır. İntronlar, protein üretimi ve işlevleri sırasında ayrıştırılarak elenirler.

Evrimciler, intronların ilk bakışta protein üretiminde rol oynamamasına aldanmış, bunları Hurda DNA kabul etmişlerdi. Oysa yapılan araştırmalar intronların çok önemli yaşamsal faaliyetlerde rol oynadığını ortaya çıkardı. Günümüzde intronlar artık farklı DNA'lardan meydana gelen ve hücrenin yaşamı açısından hayati derecede önemli rol oynayan kompleks bir karışım olarak kabul ediliyor.[96]

Ünlü *The New York Times* gazetesinin bilim köşesinde yayınlanan bir yazı, intronlarla ilgili evrimci yanılgıları ortaya koyması açısından ilgi çekiciydi. C. Claiborne Ray tarafından hazırlanan ve "DNA: Hurda mı, Değil mi?" başlığını taşıyan kısa yazıda, intronlar üzerinde yapılan araştırmaların sonucu şu cümlelerle özetleniyordu: *"Yıllar boyu yapılan çalışmalar, intronların hurda olmadığını, bunların aslında genlerin çalışma şeklini etkilediklerini ortaya çıkardı. ...intronlar, şüphesiz, aktif roller oynuyorlar."*[97]

New York Times gazetesindeki bu yazıda, son bilimsel gelişmeler ışığında, intronlar gibi "sözde çöplük DNA"nın gerçekte organizmalara "faydalı" olduğu vurgulanıyordu.

Maddeler halinde ele aldığımız tüm bu gelişmeler kodlamayan DNA hakkında yepyeni bilgiler ortaya koymakla birlikte önemli bir gerçeği de açığa çıkarmış oluyordu. Evrimcilerin Hurda DNA kavramı, bilgisizlikten kaynaklanan, uydurma bir kavramdı. Case Western Reserve Üniversitesi'nden Evan Eichler 2001 yılında Science'da yayınlanan bir makalede, durumu şu sözlerle özetliyordu: **"Çöplük DNA deyimi bizim bilgisizliğimizin yansımasından başka birşey değil."**[98]

Hurda DNA Efsanesinin Son Dayanağı da Çöktü: Bir "Sahte Gen"in Fonksiyonel Olduğu Ortaya Çıktı

90'lı yıllardan itibaren yaşanan tüm bu önemli bilimsel gelişmeler, Hurda DNA iddiasının bilgisizlikten kaynaklanan bir evrim yanılgısı olduğunu ortaya koydu. Genlerin içine sıkışmış intronlar ve daha uzun sıralar halinde birarada bulunan tekrarlı DNA gibi "kodlamayan DNA"ların aslında işlevsel olduğu gösterilmiş oldu. Bununla birlikte, geriye fonksiyonel olup olmadığı tam bilinmeyen tek bir tür "kodlamayan DNA" kalıyordu: "Sahte genler" anlamına gelen "pseudogenler" (pseudogenes).

Pseudogen, görünürde, mutasyona uğramış fonksiyonel genlerin işlevlerini kaybederek ortaya çıkardıkları DNA parçalarına evrimcilerce verilen isimdir. "Pseudo" kelimesi de İngilizcede "sahte, yanıltıcı" anlamında kullanılır. Pseudogenlerin evrimciler açısından özel bir önemi olduğu söylenebilir. Çünkü mutasyonların evrim meydana getireceği iddiasının geçersizliğini içten içe kabullenmiş, pseudogenlere bir tür göz boyama aracı olarak sarılmışlardır.

Kısaca hatırlayacak olursak, canlılar üzerinde yapılan sayısız deneyde, mutasyonların, etkili oldukları zaman canlılarda daima genetik bilgi kaybına neden oldukları görülmüştür. Bir saate yapılan rastgele çekiç darbelerinin saati geliştirmeyeceği gibi, mutasyonlar da organizmaları asla geliştirmemiş, bir diğer deyişle evrimleştirmemişlerdir. Evrim teorisi genetik bilgide artış gerektirdiği halde mutasyonlar hep genetik bilgiyi azaltır, tahrip ederler.

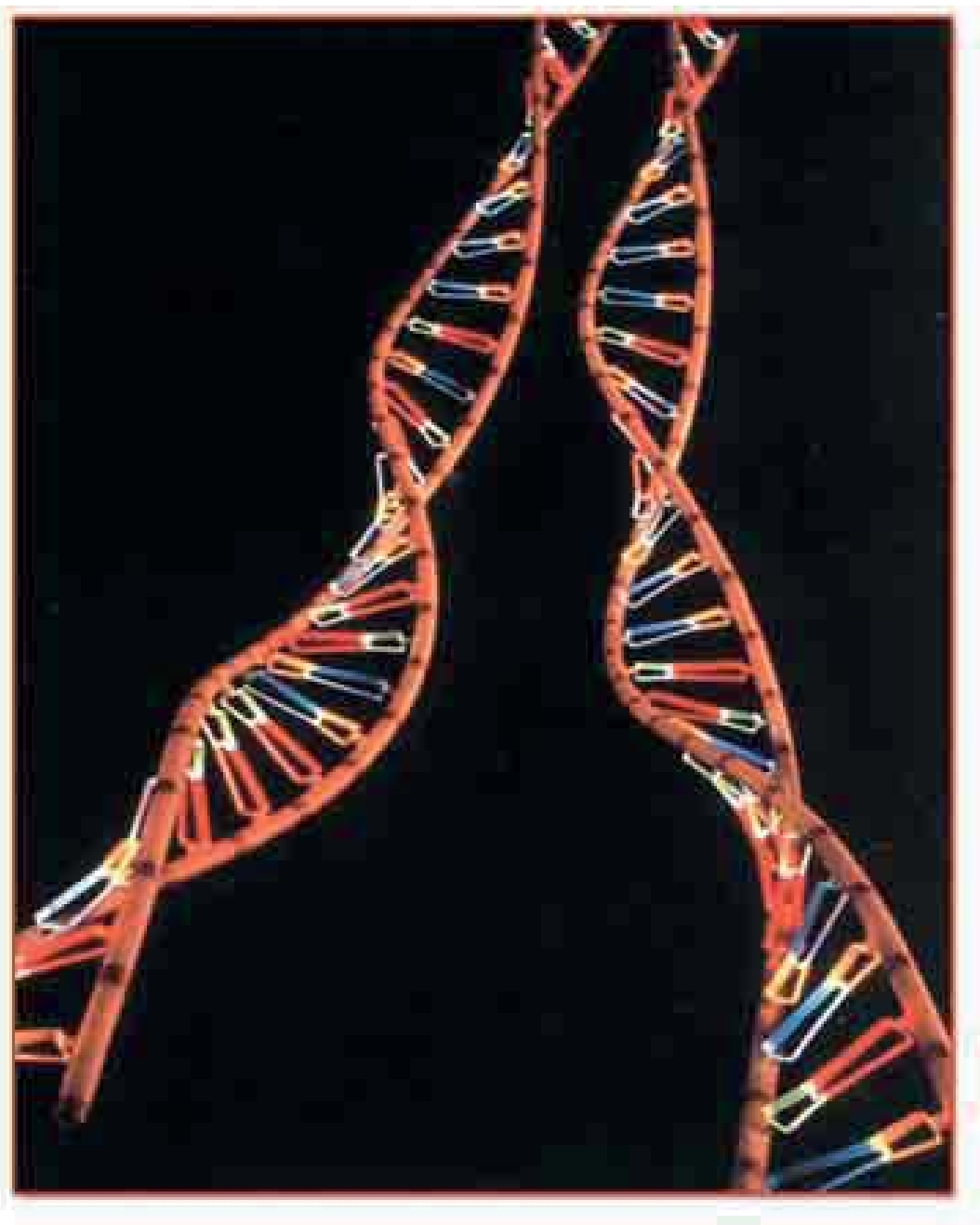

Teorilerine destek gösterebilecekleri bir mekanizmadan dahi yoksun olan evrimciler, pseudogenleri hayali evrim sürecinin "hayalet" mekanizmasının işlediğine kanıt gösterdiler. Evrimciler, protein kodlamayan bu DNA parçalarının sözde evrimin moleküler fosilleri olduğunu iddia ettiler. Bu iddianın tek dayanağı, bu genlerin herhangi bir fonksiyonunun bilinmeyişiydi.

Ta ki 2003 Mayısı'na kadar.

Pseudogenlerin fonksiyonel olduğunu gösteren bir çalışma, ünlü Nature dergisinin 1 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlandı. Araştırmacılar, *"İfade Edilmiş Bir Pseudogen, Homolog Kodlayan Geninin Mesajcı RNA Kararlılığını Düzenliyor*" (An expressed pseudogene regulates the messenger-RNA stability of its homologous coding gene) başlıklı yazılarında, bir deneye hazırlanan farelerde gözlemledikleri bir durumu haber veriyorlardı.[99] Buna göre bir dizi farenin, Makorin1-p1 ismi verilen pseudogenlerinin, genetik olarak değiştirilmesi sonucu farelerde ölümcül

mutasyonlar meydana gelmişti. Farelerin böbrek ve kemiklerinin anormal şekilde geliştiği gözlemlenmişti.

Pseudogendeki dizilimde meydana gelen bir değişimin farenin organlarını etkilemesinin açıklaması açıktı: Bu pseudogen işlevsiz değil, gerekliydi.

Nature dergisinde bu araştırmayı yorumlayan bir makalede bu çalışmanın, evrimin "moleküler fosilleri" gözüyle bakılan pseudogenler hakkındaki yaygın görüşlere meydan okuduğu yazılıyordu.[100] Yani, bir evrim efsanesi daha yıkılıyordu.

Pseudogenlerle ilgili bir fonksiyon ortaya çıkarıldıktan yalnızca üç hafta sonra, bir diğer ünlü bilim dergisi *Science*'da yayınlanan bir araştırma, Hurda DNA kavramına bir başka ağır darbe vurdu.[101] Derginin 23 Mayıs 2003 tarihli sayısında yayınlanan bir araştırma, kodlamayan DNA ile ilgili yeni bir işlev daha ortaya çıkarıyordu. Yukarıda aktardığımız tüm gelişmelerin farkında olan evrimciler için, uzun süre gündemde tuttukları "Çöplük DNA" kavramının anlamsızlığını açıkça kabul etmekten başka seçenek kalmıyordu. Çöplük DNA kavramının çöpe atılma vakti gelmişti. Pensylvannia Eyalet Üniversitesi'nden Wojciech Makalowski tarafından kaleme alınan yazının başlığı bu değişimi gösterir nitelikteydi: **"Not Junk After All" (Artık Hurda Değil).** Makalowski durumu şöyle özetliyordu:

> Özellikle tekrarlayan elemanlarla ilgili olan Hurda DNA görüşü 1990'lı yıllarda değişmeye başladı... Şimdilerde giderek daha fazla sayıda biyolog tekrarlayan elemanlara **genomik hazine** olarak bakıyor. Bu rapor gösteriyor ki tekrarlayan elemanlar 'Hurda DNA değil', ökaryotik genomların önemli, birleştirici bileşenleri. **O halde tekrarlayan DNA "Hurda DNA" olarak isimlendirilmemeli…"**. [102]

Bir zamanlar Hurda DNA kavramını ve buna dayalı evrimci spekülasyonları sık sık duyabilirdiniz.

Ama, burada özetlediğimiz gibi, Darwinistlerin son "körelmişlik" iddiası olan Hurda DNA kavramı da tarihe karıştı. Darwinizm'in bu son çırpınışları da boşa çıktı.

BİR ZAMANLAR TÜRLERİN KÖKENİ "TÜRLEŞME" SANILIYORDU

Darwinizm'e olan ısrarlı bağlılığı ile tanınan *New Scientist* dergisinin 14 Haziran 2003 tarihli sayısında *"Yeni Türler Nasıl Oluşur?"* (How Are New Species Formed?) başlıklı bilimsel bir makale vardı. Yazarı George Turner şu önemli "itiraf"ta bulunuyordu:

> Çok değil yakın zaman önce, türlerin nasıl oluştuğunu bildiğimizi sanıyorduk. İşlemin hemen her zaman popülasyonların tamamen izole olmalarıyla başladığına inanıyorduk. Genellikle popülasyonun ciddi bir "genetik darboğaz"dan geçmesinden sonra meydana geliyordu; (örneğin) hamile bir dişinin uzak bir adaya sürüklenmesinden ve onun yavrularının birbirleri ile çiftleşmesinden sonra olabileceği gibi. Bu "kurucu etki"nin güzelliği, laboratuvarda test edilebilir olmasıydı. Gerçekte, açıkçası tutmadı. Biyologların tüm çabalarına rağmen, hiç kimse, kurucu bir popülasyondan yeni bir tür yaratmanın yanına bile yaklaşamadı. Dahası, bildiğimiz kadarıyla, insanların az sayılarda organizmayı yabancı ortamlara salmaları sonucunda hiçbir yeni tür oluşmadı.[103]

Aslında bu yeni bir itiraf değildir. Darwin'den bu yana geçen bir buçuk yüzyıl içinde, onun ileri sürdüğü gibi bir "türleşme" hiçbir zaman gözlenmemiş, "türlerin kökeni"ne tatmin edici bir açıklama getirilememiştir.

Bunu açıklamak için Darwin'in nasıl bir "türleşme" öngördüğünü anlatmakta yarar vardır.

Darwin'in teorisinin dayandığı "gözlem"lerin türü, hayvan popülasyonlarındaki bazı değişimlerdi. Bunların bazıları hayvan yetiştiricilerinin çalışmalarıydı. Cins köpekler, inekler veya güvercinler yetiştiren bu kişiler, popülasyon içinde belirli bir özelliği baskın olan (örneğin iyi koşan köpekleri, iyi süt veren inekleri veya "zeki" güvercinleri) seçip birbirleriyle çiftleştirerek, birkaç nesil içinde bu seçtikleri özelliklere yüksek oranlarda sahip olan popülasyonlar oluşturuyorlardı. Normal ineklerden, çok daha fazla süt veren inekler türetiyorlardı.

Bu "sınırlı değişim", Darwin'e doğada daimi bir değişim olduğunu ve bunun uzun zamana yayıldığında sınırsız bir değişim (yani evrim) meydana getireceğini düşündürttü.

Darwin'in aynı konudaki ikinci gözlemi ise, Galapagos Adaları'nda gördüğü farklı ispinoz türleriydi. Bu ispinozların, ana karadakilerden farklı gaga yapılarına sahip olduklarını belirlemişti. Yani aynı popülasyonun içinde uzun gagalı, kısa gagalı, kıvrık gagalı, düz gagalı ispinozlar türemişlerdi ve bunlar da kendi içlerinde çiftleştikleri için ayrı türler haline gelmişlerdi.

Darwin tüm bu "değişim" olgularını biraraya getirdiğinde, doğada "sınırsız değişim" yaşandığını, yepyeni türlerin, sınıfların, takımların ortaya çıkması için sadece "uzun zaman" gerektiğini düşündü. Ancak Darwin yanılmaktaydı.

Belirli bir özelliği baskın olan canlıları seçip birbirleriyle çiftleştirerek sadece kendi türlerinin daha iyisi, daha güçlüsü canlılar yetiştirilmiş olur. Yoksa bu yöntemle bir başka canlıyı oluşturmak mümkün değildir. Örneğin bu şekilde bir kediden bir at, bir ceylandan zürafa oluşturulamaz ya da bir armuttan

bir erik meydana getirilemez. Karpuz her zaman karpuzdur, şeftaliler muza ya da karanfiller güllere dönüşemez. Kısacası herhangi bir türden hiçbir şartta bir başka tür meydana gelmez. Darwin'in bu konuda nasıl yanıldığını ilerleyen sayfalarda detaylıca açıklayacağız.

"Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları"

Darwin doğada gözlemlediği değişimin sınırsız olduğunu varsaymıştı. Eğer inekler, köpekler veya güvercinler sadece birkaç nesilde bile değişim gösterebiliyorlarsa, yeterince uzun zaman verildiğinde herşeye dönüşebilirler, diye düşünmüştü. Ancak aradan geçen 140 yıl içindeki binlerce farklı deney, deneyim ve gözlem, bu varsayımın tamamen yanlış olduğunu ortaya çıkardı.

Bitkiler ve hayvanlar üzerinde 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm yetiştirme çalışmaları, türlerin doğal "çeşitlenme" süreciyle asla aşamayacakları sınırlar olduğunu göstermiştir. Bu alandaki en ünlü isimlerden biri olan Luther Burbank, türler içindeki değişimi sınırlayan görünmez bir kanunun olduğu görüşündedir:

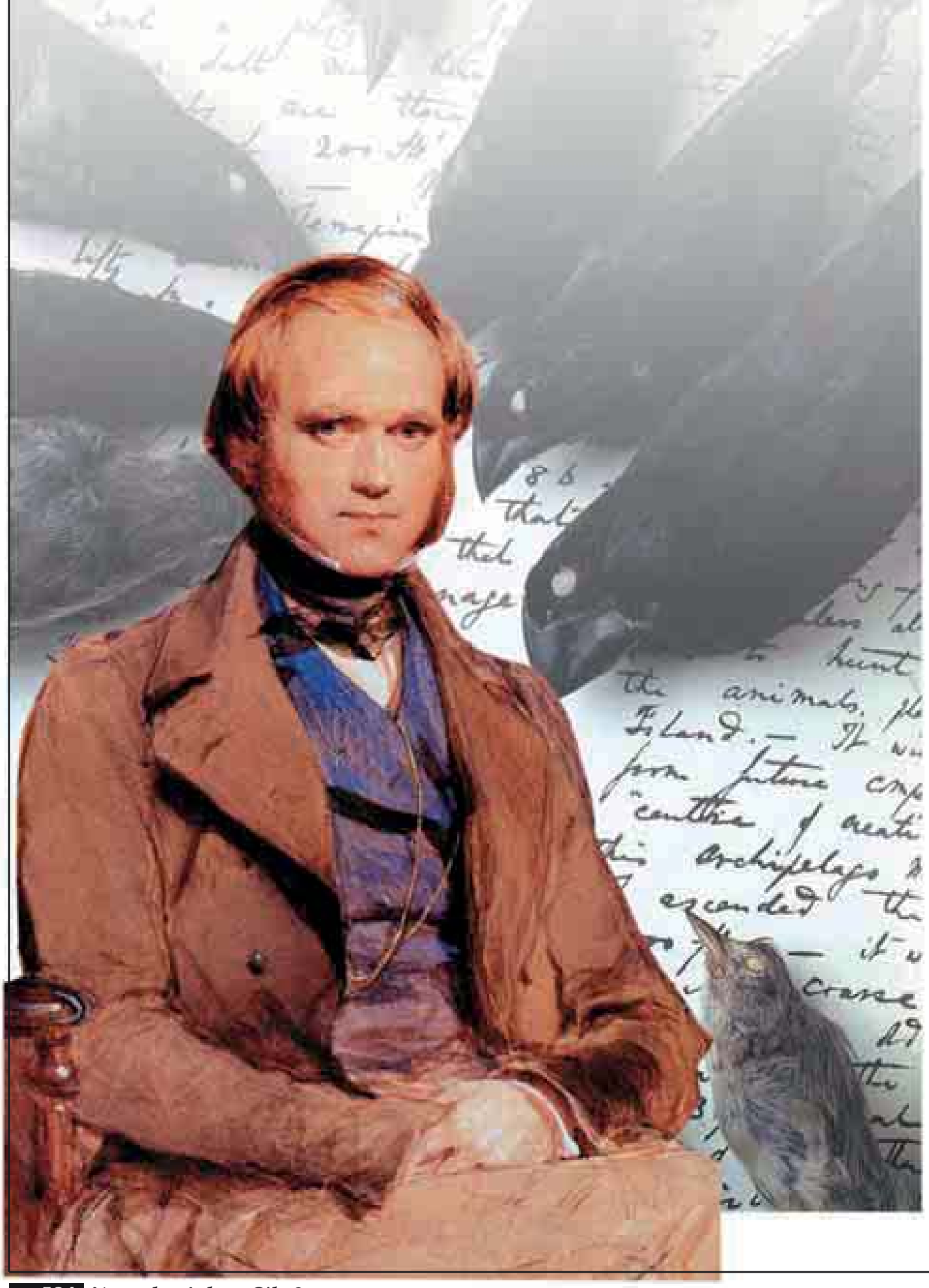

Tecrübelerimden biliyorum ki, bir buçuk ile altı santimetre arasında bir erik yetiştirebilirim. Ama itiraf edeyim ki, bir bezelye kadar küçük veya bir greyfurt kadar büyük erik elde etme çabası başarıyla sonuçlanmayacaktır… Kısacası, muhtemel sanılan gelişmelerin sınırları vardır ve bu sınırlar bir kanuna tabidir… Bu, ilk hale yani ortalama (vasat) boyuta dönme kanunudur… Geniş çaplı deneyler daha önceden gözlemle tahmin ettiğimiz sonuçları onaylayan bilimsel deliller ortaya koymuştur. Yani bitkiler ve hayvanlar sonraki nesillerde vasat boyutlarına veya yapılarına geri dönmeye eğilimlidirler… Kısacası, tüm canlıları belirli bir sınırda bulunmaya zorlayan bir çekim kuvveti vardır.[104]

Günümüzde halen bazı yapay genetik düzenlemelerle hayvanların ya da tarım ürünlerinin biyolojik yapılarında ba-

zı değişiklikler yapılabilmektedir. Daha güçlü kaslı, atlar ya da daha büyük lahanalar elde edilebilmektedir. Ama Darwin'in bunlardan yola çıkarak yaptığı çıkarımların yanlış olduğu artık açıkça ortadadır. Dünyanın önde gelen antropologlarından Loren Eisley bunu şöyle açıklar:

> Atların veya lahanaların kalitelerini yükseltmek için yapılan üretim şekli, sonsuz bir biyolojik değişime, yani evrime giden bir yol değildir. Bu tür yapay üretimlerin evrime kanıt olarak kullanılması gerçekten tuhaf bir durumdur.[105]

Florida Üniversitesi'nde hayvan bilimci olan Edward S. Deevy de, doğadaki değişimin bir sınırı olduğunu şöyle belirtir: *"Buğday yine buğdaydır, greyfurt değildir; domuzlara kanat takamayız, tavuklara silindir şeklinde yumurta yumurtlatamayız."*[106]

Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneylerde de yine "genetik sınır" duvarına çarpılmıştır. Bu deneylerin hepsinde meyve sineği belli oranlarda değişime uğramış, ama belli sınırların ötesinde bir değişim gözlemlenememiştir. Neo-Darwinizm'in bilinen isimlerinden biri olan Ernst Mayr, meyve sineği ile yapılan iki deneyle ilgili olarak şunları aktarır:

> Birinci deneyde sineğin kıllarının azaltılması, ikinci deneyde ise artırılması hedeflenmişti. Ortalama 36 olan kıl sayısını 30 kuşak sonra 25'e kadar düşürmek mümkün oldu. Ama daha sonra kısırlık meydana geldi ve o seriden elde edilen sinekler nesil üretemez oldular. İkinci deneyde ise kıl sayısı 36'dan 56'ya çıkarıldı; bu defa da yine ilk deneyde olduğu gibi kısırlık baş gösterdi.[107]

Mayr yapılan bu deneylerden sonra şu sonucu çıkarmıştır:

> Belli ki seleksiyonla gerçekleştirilen zorlayıcı ıslahlar, genetik çeşitliliğin kökünü kurutmaktadır… Tek taraflı seleksiyon, genel uyumda (çevreye uyumda) bir düşüşe neden olmaktadır. Bu da, neredeyse her üretim deneyinin baş belasıdır.[108]

Bu konuyu ele alan en önemli kaynaklardan biri, biyoloji profesörü Lane P. Lester'ın ve moleküler biyolog Raymond G. Bohlin'in birlikte kaleme aldıkları *Natural Limits to Biological Change* (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaptır. Lester ve Bohlin, kitabın girişinde şöyle yazmaktadırlar:

> Yaşayan organizmaların popülasyonlarının, belirli bir zaman dilimi içinde anatomi, fizyoloji, genetik yapı vs. açısından değişim gösterdikleri, tartışılmayan bir gerçektir. Geriye kalan zor mesele, şu sorunun cevabıdır: Ne kadar değişim mümkündür ve bu değişimler hangi mekanizma ile oluşur? Bitki ve hayvan yetiştiricileri, canlıların değiştirilebilirliği konusunda etkileyici örnekleri biraraya getirebilirler. Ama bir yetiştirici işe köpekle başladığında sonuçta yine köpek elde etmektedir, farklı ve garip görünümlü bir köpek bile olsa bu, sonuçta köpektir. Meyve sineği meyve sineği olarak kalmakta, güller gül olarak kalmaktadır.[109]

Yazarlar kitaplarında bu konuyu bilimsel gözlem ve deneylere bakarak araştırırlar. Vardıkları iki temel sonuç vardır:

1) Canlıların genlerine bir dış müdahale olmadıkça, yeni genetik bilgi edinmeleri mümkün değildir. Bu nedenle, genlere bir müdahale olmadıkça, doğada asla yeni biyolojik bilgi ortaya çıkmaz. Yani yeni canlı kategorileri, yeni organlar, yeni yapılar doğmaz. Doğal yollarla sadece belirli bir tür içinde "genetik varyasyon" oluşur. Bunlar da kısa boylu, uzun boylu, az tüylü, çok tüylü köpek cinsleri ortaya çıkması gibi "sınırlı değişim"lerdir. İsterse milyarlarca yıl geçsin, bu değişimle-

rin yeni canlı türleri ve daha üst kategoriler (sınıflar, aileler, takımlar, filumlar) oluşturması imkansızdır.

2) Doğada canlıların genlerine dış müdahale, sadece mutasyonlar yoluyla olur. Ama mutasyonlar da, hiçbir zaman, "yapıcı" etki sağlamazlar. Yeni genetik bilgi oluşturmazlar; etkileri sadece genetik bilgiyi tahrip etmektir.

Dolayısıyla;

Darwin'in sandığı gibi, doğal seleksiyon yoluyla "türlerin kökeni"nin açıklanması imkansızdır. Köpekleri ne kadar "seleksiyona" tabi tutarsak tutalım hep köpek olarak kaldıklarına göre, onların geçmişte aslında balık veya bakteri olduklarını iddia etmenin hiçbir mantığı yoktur.

Peki "genlere dış müdahale" seçeneği, yani mutasyonlar dikkate alınırsa?

Darwinist teori 1930'lardan bu yana bu seçeneğe bel bağlamaktadır ve bu nedenle de teorinin adı neo-Darwinizm olarak değişmiştir. Ne var ki mutasyonlar da teoriyi kurtaramamaktadır. Bu önemli konuyu, ayrıca incelemek yerinde olacaktır.

Galapagos'taki Canlılar Evrimi Reddediyor

Darwin'in Galapagos adalarında gördüğü farklı ispinozlar da bir varyasyon örneğidir ve diğerlerinde olduğu gibi kesinlikle evrime bir delil oluşturmazlar. Son yıllarda yapılan gözlemler, ispinozlarda Darwin'in teorisinin öngördüğü gibi sınırsız bir değişim yaşanmadığını ortaya koymuştur. Dahası, Darwin'in 14 ayrı tür olarak belirlediği farklı ispinoz tiplerinin çoğu, aslında birbirleri ile çiftleşebilen, yani aynı tü-

rün üyeleri olan varyasyonlardır. Bilimsel gözlemler, hemen her evrimci kaynakta anlatılan "ispinoz gagaları" örneğinin, gerçekte bir "varyasyon" örneği olduğunu, yani evrim teorisine delil oluşturmadığını göstermektedir. Galapagos Adaları'na "Darwinistik evrimin kanıtlarını bulmak" için giden ve adalardaki ispinoz türlerini uzun yıllar boyunca gözlemleyen Peter ve Rosemary Grant'in ünlü çalışmaları, adada bir "evrim" yaşanmadığını belgelemekten başka bir sonuç vermemiştir.[110]

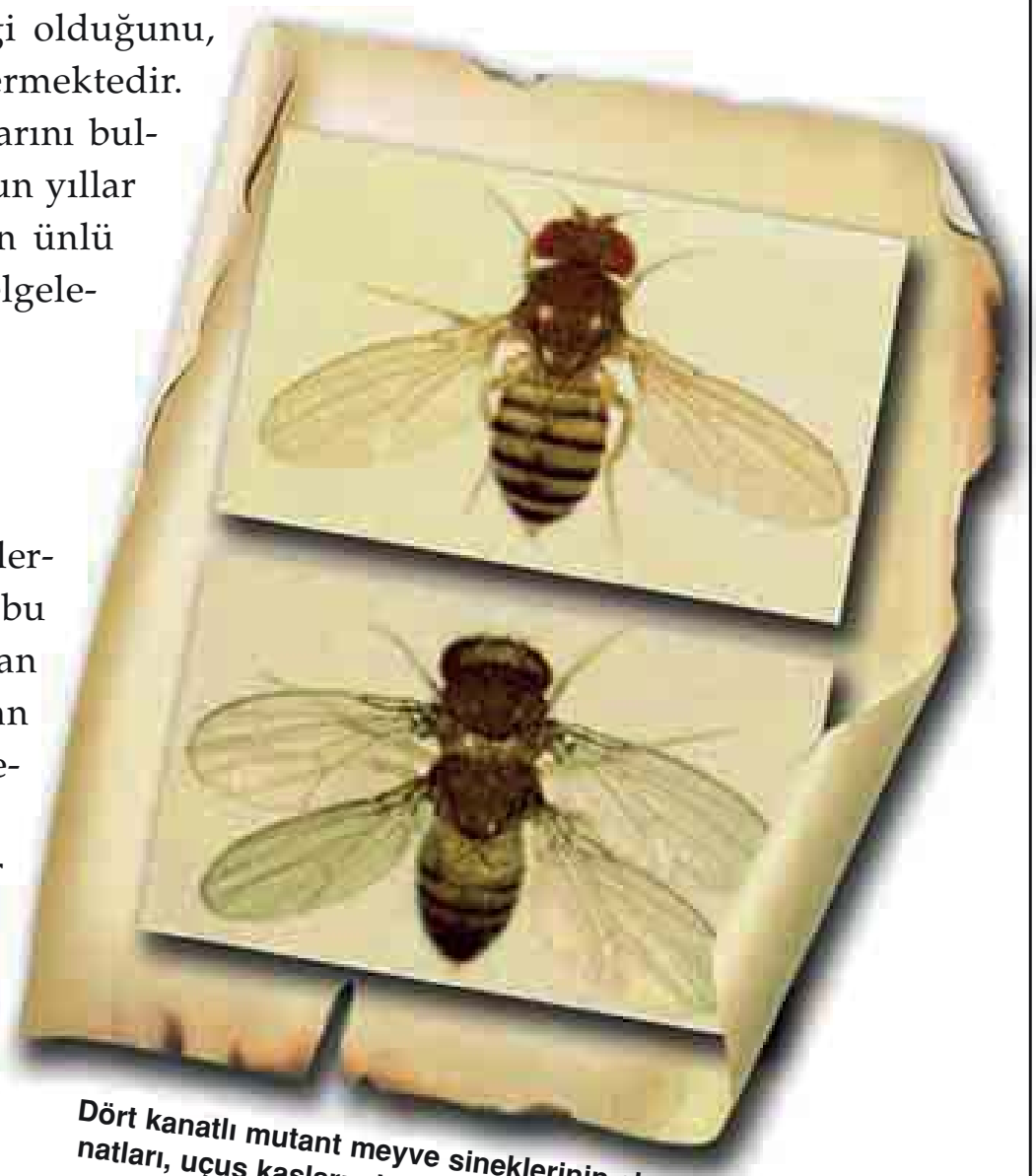

Dört kanatlı mutant meyve sineklerinin ekstra kanatları, uçuş kaslarından yoksundur; bu nedenle gelişim değil, sakatlık örneğidirler.

Mutasyonlar Ne İşe Yarar?

Genetik bilgi son derece komplekstir. Hem genlerde saklanan bilginin kendisi komplekstir, hem de bu bilgiyi kodlayan, okuyan ve buna göre üretim yapan moleküler makineler... Bu sisteme isabet edecek olan rastlantısal bir etki, yani bir kaza, hiçbir şekilde genetik bilgi artışı sağlamaz.

Mutasyon, bilgisayar yazılımı ile uğraşan bir programcının klavyesinin üzerine rastgele bir kitap düşmesi ve bu kitabın bazı tuşlara çarparak yazılımın içine rastgele harfler ve rakamlar eklemesi gibi bir şeydir. Böyle bir kaza nasıl bilgisayar yazılımını geliştirmez, aksine bozarsa, mutasyonlar da insanın genetik kodunu bozarlar. Lester ve Bohlin'in *Natural Limits to Biological Change* (Biyolojik Değişimin Doğal Sınırları) adlı kitaplarında belirttikleri gibi;

"mutasyonlar DNA replikasyonunun hassas mekanizmasında meydana gelen hatalardır" ve dolayısıyla *"mutasyonlar, aynen genetik varyasyon ve rekombinasyon gibi kendi başlarına büyük evrimsel değişim meydana getiremezler."*[111]

Canlıların yapılarına, özelliklerine ait her türlü bilginin şifreli olarak saklı bulunduğu genler, mutasyonlar sonucunda bozulmaya uğrarlar. Dolayısıyla canlıların varoluşlarında herhangi bir katkılarının olması söz konusu değildir. Mutasyonun tahrip edici, bozucu etkileri yandaki resimde açıkça görülmektedir.

Mantıksal olarak beklenebilecek olan bu sonuç, 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm deney ve gözlemler tarafından da doğrulanmıştır. Hiçbir canlıda genetik bilgisini geliştirerek köklü bir değişim meydana getiren bir mutasyon gözlemlenmemiştir.

Bu nedenle Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı Pierre-Pa-

ul Grassé, evrim teorisini kabul etmesine rağmen, mutasyonların *"yalnızca kalıtsal değişkenler olduğunu, merkez noktaya bağlı olarak sağa sola hareket eden bir sarkaç pozisyonunda olduklarını, ama hiçbir zaman evrimsel etkisi olan bir sonuç olmadıklarını… sadece daha önceden var olanı bir çeşit değişime uğrattıklarını"*[112] söyler.

Dr. Grassé evrim konusundaki problemin *"bazı çağdaş biyologların mutasyonu görür görmez evrimden bahsetmeye* başlamalarından kaynaklandığını" söyler. Ona göre bu kanı *"gerçeklerle uyuşmaz; çünkü ne kadar çok sayıda olurlarsa olsunlar, mutasyonlar herhangi bir evrim meydana getirmezler."*[113]

Türlerin mutasyonlarla yeni genetik bilgi kazanamayacakları konusunda verilebilecek en güzel örnek meyve sinekleri ile ilgilidir. Meyve sinekleri üzerinde yapılan mutasyonlar, doğadaki canlılara değişimin değil, bir dengenin hakim olduğunu göstermiştir. Meyve sineği gebelik süresi çok kısa (12 gün) olduğu için uzun yıllardır mutasyon deneylerinin gözde deneği olmuştur. Bu deneylerde sineğin mutasyon oranını 15.000 kez artırmak için röntgen ışınları kullanılmıştır. Bilim adamları meyve sineğinin doğal şartlar altında milyonlarca yılda maruz kalacağı mutasyon sayısını kısa bir süre içinde gerçekleştirerek gözlemleyebilmişlerdir. Bu kadar hızlı mutasyonlardan sonra elde edilen hiçbir yeni tür yoktur. Bilim adamları yine meyve sineğinden başka bir şey elde edememişlerdir.

Meyve sineklerindeki sözde "faydalı mutasyon"lara örnek verilen klasik vaka, dört kanatlı mutantlardır. Meyve sinekleri normalde iki kanatlıdır, ancak bazı mutantların dört kanada sahip olduğu gözlemlenmiştir. Darwinist literatür bu örneği "gelişim" olarak sunar. Oysa Jonathan Wells'in *Evrimin İkonları* adlı kitabında detaylı olarak açıkladığı gibi, bu çok yanlış bir yorumdur. Söz konusu ekstra kanatlar uçuş kaslarından yoksundur ve dolayısıyla mutant sineklere avantaj değil dezavantaj getirmektedirler. Nitekim bu mutantların hiçbiri laboratuvar dışında yaşamamıştır.[114]

Tüm bunlara rağmen evrimciler nadir de olsa "faydalı mutasyonlar" yaşandığını ve bunların doğal seleksiyon vasıtasıyla seçildiğini ve böylece yeni biyolojik yapıların ortaya çıktığını ileri sürerler. Oysa burada çok önemli bir yanılgı vardır. Bir mutasyon kesinlikle "genetik bilgi artışı" meydana getirmez ve dolayısıyla evrim sağlamaz. Lester ve Bohlin bu konuyu şöyle açıklarlar:

> (Mutasyonlar)... zaten var olanı modifiye ederler, çoğunlukla anlamsız ve yok edici bir şekilde. Bu, faydalı mutasyonların hiçbir zaman var olmadığı anlamına gelmez; pek muhtemel olmasa da, yine de oluşabilirler. Faydalı bir mutasyon, basitçe, bu mutasyona sahip olanların, kendi soylarını daha sonraki nesillere mutasyona sahip olmayanlardan daha çok aktarmalarını sağlayandır... Ama bu mutasyonların bir organizmayı bir diğerine dönüştürmekle hiçbir ilgisi yoktur...
>
> Bu açıdan Darwin Maderia'da yaşayan kanatsız böceklere dikkat çekmiştir. Rüzgarlı bir adada yaşayan böcekler için, kanatlar kesin bir dezavantaj olabilir. Uçuşun kaybolmasına neden olan mutasyonlar ise kesinlikle yararlı olacaktır. Aynı durum görme yeteneği olmayan mağara balıkları için geçerlidir. Gözler yaralanmaya çok açıktır ve tamamen karanlık bir ortamda yaşayan canlılar, gözlerini yok ederek yaralanma ihtimallerini sıfıra indiren bir mutasyondan fayda göreceklerdir. Bu mutasyonlar etkili ve yararlı bir değişim oluştursalar da, önemli olan bir nokta vardır ki, bunlar her zaman bir kayıp meydana getirmektedirler, kazanç değil. Hiçbir zaman, daha önceden gözlere veya kanatlara sahip olmayan türlerde bunların üretildiğini gözlemlemiyoruz.[115]

Dolayısıyla yazarların vardıkları sonuç şudur: "Toplamda, mutasyonlar daimi bir genetik bozulma ve

dejenerasyon nedeni olarak işlev görürler."

Etkileri hep "genetik bilgi kaybı" olan mutasyonların, doğadaki milyonlarca farklı canlı türünün olağanüstü derecede kompleks genetik kodlarını ürettiklerine inanmak ise, klavyelerin üzerlerine rastgele düşen kitapların, milyonlarca ansiklopedi yazdığına inanmak gibidir. Yani saçmadır, akıl dışıdır. Paris Üniversitesi Tıp Fakültesinde bölüm başkanlığı yapan ve bilime katkıları nedeniyle Bronz Yıldız Madalya ve Croix de Guerre Şeref Nişanı'na layık görülen Dr. Merle d'Aubigne, bu konuda şu önemli yorumu yapar:

> Kişisel olarak ben, yaşam koşullarındaki değişikliklere bağlı olarak gerçekleşen mutasyonun; beynin, ciğerlerin, kalbin, böbreklerin hatta eklem ve kasların karmaşık ve rasyonel düzenini açıklayabileceği fikrini tatmin edici bulmuyorum. Akıl sahibi ya da düzenleyici bir güç olduğu fikrinden nasıl kaçınılabilir ki?[116]

Kısacası mutasyonlar da Darwin'in meselesine, yani "türlerin kökeni"ne bir açıklama getirmemektedir. Avusturyalı evrimci biyolog Gerhard Müller bu çözümsüz durumu, "yeni morfolojik karakterlerin kökeni, çağdaş sentetik (neo-Darwinist) teori tarafından hala açıklanabilmiş değildir" şeklinde ifade etmektedir.

Neo-Darwinizm'in öne sürülen iki mekanizmasının, yani doğal seleksiyon ve mutasyonun canlıların kökenini açıklaması mümkün değildir. Çünkü doğal seleksiyon yoluyla genetik bilgi üretilemez; sadece var olan bilgi seçilir. Mutasyonlar da genetik bilgi üretmez; bu bilgiyi en iyi ihtimalle etkilemez, çoğu zaman tahrip ederler. Genetik bilginin -ve dolayısıyla yaşamın- kökeninin bu bilinçsiz doğa mekanizmaları olmadığı açıktır.

Bu köken, Dr. Merle d'Aubigne'nin de ifade ettiği gibi, "akıl sahibi ya da düzenleyici bir güç"tür. Bu güç sonsuz akıl, ilim ve kudret sahibi Yüce Allah'tır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

> **Yaratmayı başlatan, sonra onu iade edecek olan O'dur; bu O'na göre pek kolaydır. Göklerde ve yerde en Yüce misal O'nundur. O, güçlü ve üstün olandır, hüküm ve hikmet sahibidir. (Rum Suresi, 27)**

Darwinizm, bu gerçeği inkar etmeye çalışmış, ama başaramamış köhne bir teori olarak tarihe geçecektir.

"İşte Öylesine Hikayeler"in Sonu

Buraya kadar evrim teorisinin türlerin kökenini açıklama çabasının tamamen çıkmazda olduğunu inceledik. Bu çıkmaz son yıllarda evrimciler tarafından da açıklıkla itiraf edilmektedir. Evrimci biyologlar, Gilbert, Opitz ve Raff, *Developmental Biology* dergisinde yayınlanan 1996 tarihli bir makalelerinde, *"türlerin kökeni, yani Darwin'in problemi, çözümsüz kalmaya devam etmektedir"* diyerek durumu özetlerler.[117]

Ama kamuoyu bu durumdan pek haberdar edilmez. Darwinist sistem, sokaktaki insanın "türlerin kökeninin Darwinizm açısından çözümsüz kaldığını" bilmesini tercih etmez. Bunun yerine, medya ve ders kitapları gibi kanallar aracılığıyla, insanlara evrim masalları anlatılır. Bilim dünyasında "işte öylesine hikayeler" (just-so stories) denen bu masallar, evrim teorisine inanan pek çok insanın da başta gelen motivasyon kaynağıdır.

Bu "işte öylesine hikayeler"in çok ünlülerinden birini özetle anlatalım. Hemen her evrimci kaynak-

Darwin, "türlerin kökeni"ni ele almaya çalışmasına rağmen, açıklayamadı. Türlerin kökeni Darwinizm açısından çözümsüzdür.

Tarih boyunca maymunlar hep maymun, insanlar da hep insan olarak var olmuştur.

ta ufak tefek farklılıklarla rastlayabileceğiniz bu hikaye, insanın nasıl olup da "ayağa kalktığı" ile ilgilidir:

İnsanların ataları olan insanımsı maymunlar, Afrika'nın ormanlarında, ağaçlarda yaşıyorlardı. İskeletleri eğikti, elleri ve ayakları ağaçları tutmaya uygundu. Sonra bir zaman Afrika'da ormanlık alanlar azaldı ve insanımsılar savanlara doğru göç ettiler. Savanlarda yüksek otların arasında etrafı görebilmek için dik durmak, yani ayağa kalkmak gerekiyordu. Böylece atalarımız ayağa kalktılar, dik yürümeye başladılar. Elleri ise boşta kaldı. Bunun sonucunda ellerini kullanmaya başladılar. Ellerini alet yapımında kullandıkça, zekaları da gelişti. Böylece insan oldular.

Bu gibi hikayelere evrimci gazetelerde ve dergilerde sıkça rastlayabilirsiniz. Evrim teorisine inanan ve konu hakkında bilgisiz ya da yüzeysel bilgiye sahip muhabirler, bu hikayeleri okuyucularına sözde bilimsel birer gerçek gibi anlatmayı adeta kendilerine görev edinmişledir. Oysa giderek daha fazla bilim adamı bu hikayelerin hiçbir bilimsel değer taşımadığını kabul ve ilan etmektedir. Londra'daki İngiliz Doğa Tarihi Müzesi'nde uzun yıllar üst düzey paleontolog olarak çalışan Dr. Collin Patterson, şöyle yazmıştır:

> Bir formun bir diğerine nasıl dönüştüğüne dair hikayeler yazmak ve bu dönüşümün aşamalarının doğal seleksiyon tarafından nasıl seçildiğine dair nedenler bulmak kolaydır. Ama bu hikayeler bilimin bir parçası değildir, çünkü onları test etmenin hiçbir yöntemi yoktur.[118]

Evrimci paleontolog T. S. Kemp ise, 1999 basımı *Fossils and Evolution* (Fosiller ve Evrim) adlı kitabında "işte öylesine hikayeler"in bilimsel değersizliğini "kuşların evrimi" konusunda yazılmış olanlarını ele alarak şöyle açıklar:

> Kuşların kökeni hakkında bir senaryo, Geç Jura döneminde, küçük, hafif iki ayaklı dinozorlar üzerinde, gittikçe daha arboreal (ağaçlarda yaşamaya yönelik) bir adaptasyonu kayıran bir seleksiyon olduğu şeklindedir. Ağaçlarda yaşamak, onların yırtıcılardan kaçma yeteneklerini artırmış ve yeni besin kaynakları bulmalarını sağlamıştır. İlave seleksiyon baskıları sırasıyla sıçramayı, süzülmeyi ve sonuçta daldan dala ve ağaçtan ağaca güçlü şekilde uçmayı zorlamıştır. Bu ara formlar, onların yaşadıkları ekolojik koşullar ve maruz kaldıkları selektif güçler hakkındaki varsayımların hiçbiri ampirik (bulgusal) olarak test edilemez. Sonuç şudur ki bu evrimsel senaryo, eleştirel olarak ifade edersek, bir "işte öylesine hikaye"dir.[119]

Patterson'ın veya Kemp'in ifade ettiği husus, yani söz konusu "işte öylesine hikayeler"in test edilemeyecekleri ve dolayısıyla bilimsel bir değer taşımadıkları, meselenin bir yönüdür. İkinci ve belki de daha da önemli yönü ise, bu hikayelerin aynı zamanda gerçekleşmesi imkansız saçmalıklar oluşudur. Yani bu hikayeler bilimsel olmayışlarının ötesinde, zaten mümkün de değildirler.

Bunu açıklamak için, yine insanın evrimi konusunda az önce aktardığımız "ayağa kalkan insanımsılar" hikayesini ele alalım.

Bundan 150 yıl önce Jean Baptiste Lamarck, döneminin geri kalmış bilim düzeyiyle böyle bir hikaye

öne sürmüştür. Oysa modern genetik göstermiştir ki, yaşam sırasında kazanılan özellik sonraki nesle aktarılmaz. Bunun üstteki hikayeyle ilgisi şudur: Hikayede, insanın sözde atalarının, yaşam sırasında kazandıkları özelliklerle evrimleştikleri varsayımı egemendir. İnsanların "otlar arasında etrafı görebilmek için ayağa kalktıkları ve elleri boşta olduğu için bunları kullandıkları ve böylece zekalarının geliştiği iddia edilmektedir. Bu, tamamen bilim ve akıldışı bir iddiadır. Böyle bir olay hiç yaşanmamıştır. Ayrıca bir canlının dik durmaya çalışarak veya el aletleri kullanarak birtakım özellikler elde etmesi mümkün değildir. Elde ettiğini kabul etsek bile (ki bu bilimsel olarak imkansızdır), bu özellikleri sonraki nesle aktarması mümkün değildir. Dolayısıyla bir imkansız gerçekleşse ve bir maymun kendini zorlayarak iskeletini "dikleştirse" bile, bu özellik sonraki nesle geçmez ve dolayısıyla bir "evrim" gerçekleşmez.

Peki nasıl olmaktadır da bir yüzyılı aşkın bir süredir çürümüş olan Lamarckist mantıklar hala topluma empoze edilmeye çalışılmaktadır?

Evrimciler, bu "işte öylesine hikayeler"in, yaşanan asıl biyolojik evrim sürecinin bir özeti olduğunu söylerler. Onlara göre "ihtiyaçlar evrim doğurmaz"; ama "ihtiyaçlar doğal seleksiyonu belirli bir yönde yönlendirir, bu da o yönde sonuç veren mutasyonları seçtirir." Yani, "insanımsılar ayağa kalktı" dediklerinde, aslında "insanımsıların ayağa kalkması avantajlı olacaktı, işte tam bu dönemde onlara isabet eden bir mutasyon iskeletlerini dikleştirdi, dikleşenler de doğal seçilimle seçildi" demiş olurlar.

Bir başka deyişle, "işte öylesine hikayeler"de, hikayenin mutasyonla ilgili kısmının bilimsel açıklaması tamamen göz ardı edilmektedir. Çünkü bu kısım ele alınıp incelendiğinde, ortaya bilimsellikten uzak batıl bir inanç çıkacaktır.

Evrimcilerin mutasyonla ilgili "işte öylesine hikayeleri"nde bir canlı neye ihtiyaç duyuyorsa, hangi durum onu daha "avantajlı" hale getiriyorsa, o ihtiyacını karşılayacak, o durumu sağlayacak bir mutasyonun mutlaka meydana geleceği varsayılmaktadır.

Üstelik bugüne kadar genetik bilgiyi geliştiren tek bir mutasyon bile gözlemlenmemişken...

Bu senaryoya inanmak, canlılara, her ihtiyaç duydukları şeyi sağlayan sihirli bir değneğe inanmak gibi bir şeydir. Batıl inançtır.

Bu çok önemli gerçeği teşhis edenlerden biri, evrim teorisine prensipte inanmasına rağmen Darwinizm'e şiddetle karşı çıkan, Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı olan ünlü Fransız zoolog Pierre Grassé'dir. Grassé mutasyonlar hakkındaki garip Darwinist inancı şöyle tarif etmektedir:

> Mutasyonların havyanların ve bitkilerin ihtiyaçlarının karşılanmasını sağladığına inanmak, gerçekten çok zordur. Ama Darwinizm bundan fazlasını da ister: Tek bir bitki, tek bir hayvan, binlerce ve binlerce tam olması gerektiği şekilde faydalı tesadüflere maruz kalmalıdır. Yani mucizeler sıradan bir kural haline gelmeli, inanılmaz derecede düşük olasılıklara sahip olaylar kolaylıkla gerçekleşmelidir. Hayal kurmayı yasaklayan bir kanun yoktur, ama bilim bu işin içine dahil edilmemelidir.[120]

Kısacası Darwinizm hayal kurmaktır. Bilimle ilgisi yoktur. Tüm dünyaya bilimsel gerçekler gibi anlatılan "işte öylesine hikayeler"in ise, en ufak bir bilimsel dayanağı bulunmamaktadır.

Tüm bu hikayelerin ortak özelliği, canlıların belirli bir ihtiyacının tanımlanması ve sonra da bu ihtiyacın mutasyonlar tarafından karşılanmış olduğunun varsayılmasıdır. Söz konusu ihtiyaç evrimciler tarafından "evrimsel baskı" olarak nitelenir. (Örneğin savanların yüksek otları arasında ayağa kalkma ihtiyacı, "evrimsel bir baskı"dır.)

"Gerekli mutasyonların kullanıma hazır olduğunu varsaymak" ise, sadece Darwinizm'e körü körüne inanmakla mümkün olabilir. Böylesine körü körüne bir dogmatizme kapılmayan herkes, "işte öylesine hikayeler"in bilimle ilgisi olmayan uydurmalar olduğunu görecektir.

Lamarck'ın yanlış tezi bilimsel olarak çürütülmüştür, ancak buna rağmen hala kitlelerin zihnine işlenmeye çalışılmaktadır.

Nitekim "işte öylesine hikayeler"in içyüzünü artık evrimci bilim adamları da yüksek sesle ifade etmeye başlamış durumdalar. Bunun yeni bir örneği, *New York Times*'da yayınlanan tipik bir "işte öylesine hikaye" üzerine Amerikan Doğa Tarihi Müzesi Antropoloji bölümü başkanı Ian Tattersall'un yaptığı yorum oldu. *New York Times*'da yayınlanan haberde, "İnsanlar evrim sürecinde neden tüylerini yitirdiler?" diye soruluyor ve buna dair anlatılan çeşitli avantajlılık senaryoları aktarılıyordu. Tattersall ise şöyle diyordu: *"Tüy kaybının avantajlarına dair her türden fikir mevcut, ama bunların tümü 'işte öylesine hikayeler'."*[121]

Ünlü *Nature* dergisinin bilim editörü ve evrim konusundaki pek çok makale ve kitabın yazarı Henry Gee, bir evrimci olmasına rağmen, bir organın kökenini onun yararlarından bahsederek açıklamaya çalışmanın ne kadar yanlış olduğunu 1999 basımı kitabında şöyle açıklıyordu:

> ... Burunlarımız gözlük taşımak için yapılmıştır, dolayısıyla gözlüklerimiz vardır. Evet, evrimci biyologlar herhangi bir yapıyı onun mevcut yararından söz ederek açıklamaya çalıştıklarında bu mantığı kullanmış oluyorlar. Oysa söz konusu mevcut yarar, bize o yapının nasıl evrildiği hatta o yapının evrimsel tarihinin onun şeklini ve özelliklerini etkileyip etkilemediği konusunda hiçbir şey söylemez.[122]

Bu açıklamalar çok önemlidir. Çünkü muhtemelen bundan sonra da başta bir kısım medya olmak üzere evrimci kaynaklarda "işte öylesine hikayeler"e rastlayabilirsiniz. Bunların hiçbir kanıtı olmayan içi boş masallar olduğuna dikkat etmek gerekir. Bu hikayelerin oluşturulmasında hep aynı yöntem izlenir. Önce bir canlıya ait bir özelliğin avantajlı yönü veya yönleri tarif edilir. Sonra bu avantajın nasıl evrimleşmiş olabileceğine dair bir senaryo uydurulur. Elbette bu şekilde üretilecek evrimci tezlerin pratikte bir sınırı yoktur. "Filin hortumu yerden yiyecek toplamada avantaj sağlar o halde filin hortumu yerden yiyecek toplamak için evrimleşmiştir" veya "zürafanın boynu yüksekteki dallara ulaşmasını mümkün kılar o halde zürafanın boynu yüksekteki yapraklara uzanmak için evrimleşmiştir" gibi… Bunlara inanmak, doğada canlıların her ihtiyacını karşılayan bir "sihirli evrim değneği" olduğuna inanmaktır. Yani hurafeye inanmaktır.

Bu hurafenin içyüzü ise her geçen gün biraz daha ortaya çıkmaktadır.

Bölüm başından bu yana incelediklerimize bakarak diyebiliriz ki; "Türlerin Kökeni"nin rastlantısal bir evrim süreci olduğu iddiası, Darwin'in 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde yaptığı yanlış çıkarımların bir sonucudur. 20. yüzyıl boyunca yapılan tüm gözlem ve deneyler, doğada yeni türler ve daha üst kategoriler üreten bir mekanizma olmadığını göstermiştir.

Bilim, Darwinist yanılgıyı yıkmıştır. Ve türlerin gerçek kökeninin yaratılış olduğu, tüm canlıları üstün ilim sahibi Yüce Allah'ın yarattığı gerçeği açığa çıkmıştır.

BİR ZAMANLAR AT SERİLERİ SENARYOSU VARDI

Daha önce de belirttiğimiz gibi, Darwin, teorisini ortaya attığı dönemde fosil kayıtlarında teorisine destek olabilecek ara geçiş formlarının eksikliğini görmüş, ancak bunların gelecekte bulunacağını ummuştu. Darwin'e inanan paleontologlar, bu önemli eksikliği gidermek için hummalı bir arayışa giriştiler. Bunun sonuçlarından biri, Kuzey Amerika kıtasında çıkarılmış bazı fosillerin bir seri oluşturacak şekilde dizilmesi oldu. Darwinistler, görünürde, fosil kayıtlarındaki ara geçiş formu eksikliğine rağmen sözde istisnai bir başarı elde ettiklerini zannetmişlerdi. Serisi oluşturulan bu canlı, attı.

Bu serinin en önemli parçalarından biri, aslında Darwinizm'den daha önce bulunmuştu. Ünlü İngiliz paleontolog Sir Richard Owen 1841 yılında, küçük bir memeliye ait bir fosil bulmuş ve buna, Afrika'da yaşamakta olan Hyrax isimli canlıya olan benzerliğinden esinlenerek, Hyracotherium adını vermişti. Hyrax, tilki benzeri küçük bir canlıydı ve iskeleti, Owen'ın fosiliyle kafatası ve kuyruk haricinde neredeyse tıpatıp aynıydı.

Darwinizm'e inanan paleontologlar ise, diğer tüm fosillerde olduğu gibi, *Hyracotherium*'u da evrimci bir gözle değerlendirmeye başladılar. Rus paleontolog Vladimir Kovalevsky, 1874 yılında, *Hyracotherium* ile atlar arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. 1879 yılında ise dönemin ünlü evrimcileri arasında iki isim, bu girişimi daha da ileri götürerek, Darwinistlerin uzun yıllar gündemde tutacakları at serisini oluşturdular. Amerikalı fosil araştırmacısı Othniel Charles Marsh ile Thomas Huxley (Darwin'in buldogu olarak da tanınır), bazı toynaklı fosilleri, arka ve ön ayaklarındaki tırnak sayılarına ve diş yapılarına göre dizerek bir şema oluşturdular. Owen'ın *Hyracotherium*'u bu sırada evrim çağrıştıracak şekilde yeniden isimlendirilmiş ve 'Şafak Atı' anlamına gelen *Eohippus* adını almıştı. İddialarını şemalarıyla birlikte,

American Journal of Science isimli dergide yayınlayan ikili, bir yüzyıl boyunca müze ve ders kitaplarında *Eohippus*'tan günümüz atlarına doğru sıralanan -sözde evrimin kanıtı olarak gösterilecek- serinin temellerini atmışlardı.[123] Bu serinin aşamaları olarak gösterilen önemli kategoriler *Eohippus*, *Orohippus*, *Miohippus*, *Hipparion* ve nihayet günümüz atı, *Equus*'tu.

Bu seri, sonraki yüzyıl boyunca atın sözde evrimine kanıt olarak gösterildi. Tırnak sayısındaki düşüş, ebatta küçükten büyüğe doğru düzenli artış, evrimcileri ikna etmeye yetmişti. Evrimciler başka canlıların da böyle fosil serilerini oluşturabileceklerini umdular. Bu durum birkaç on yıl devam etti, ancak umdukları gibi sonuç çıkmadı. Başka canlıların atta olduğu gibi (görünürde) serilerini oluşturamadılar.

Dahası at serisi de kendi içinde çelişkiler oluşturmaya başladı. Yapılan kazılarda rastlanan ve at serisine oturtulmaya çalışılan yeni fosiller sorun oldu. Çünkü fosillerin yeri, yaşı, tırnak sayısı gibi özellikler birbirleriyle çelişkili bir durum oluşturarak seriyi bozmaya başlıyordu. At serisi bu yeni bulgular karşısında tutarsız ve anlamsız bir fosil yığınına dönüştü.

BBC televizyonu eski bilim editörü Gordon Rattray Taylor, bu durumu şöyle ifade eder:

> "Belki de Darwinizm'in en ciddi zayıflığı, paleontologların, organizmaların ikna edici filogenezlerini veya dizilerini büyük evrimsel değişimleri ortaya koyacak şekilde göstermedeki başarısızlıklarıdır… At genellikle oluşturulmuş tek örnek olarak anılır. Ancak gerçekte *Eohippus*'tan *Equus*'a olan çizgi çok düzensizdir. Ebatlarda sürekli bir artış iddiasındadır ancak gerçek şudur ki bazı varyantlar *Eohippus*'tan daha küçüktür, daha büyük değil. Farklı kaynaklardan örnekler görünürde ikna edici bir dizi oluşturacak şekilde bir araya getirilebilir ancak bunların zaman içinde bu şekilde gerçekten sıralandığına dair hiçbir kanıt yoktur". [124]

Taylor at serilerinin bir kanıta dayanmadığını açıkça itiraf etmektedir. Bunu açıkça ifade eden araştırmacılardan biri de Heribert Nilsson'dur. Nilsson bu serinin "oldukça yapay" olduğunu yazmıştır:

> Atların soy ağacı sadece ders kitaplarında güzel ve süreklidir. Gerçekte bunu oluşturan üç parçanın sadece sonuncusunun atları kapsadığı söylenebilir. İlk parçanın formları ancak günümüz damanlarının (kaya porsuğu benzeri bir canlı) at olduğu kadar küçük atlardır. Atların konstrüksiyonu oldukça yapaydır çünkü denk olmayan parçalardan meydana getirilmiştir ve bu yüzden sürekli bir geçiş serisi oluşturamaz.[125]

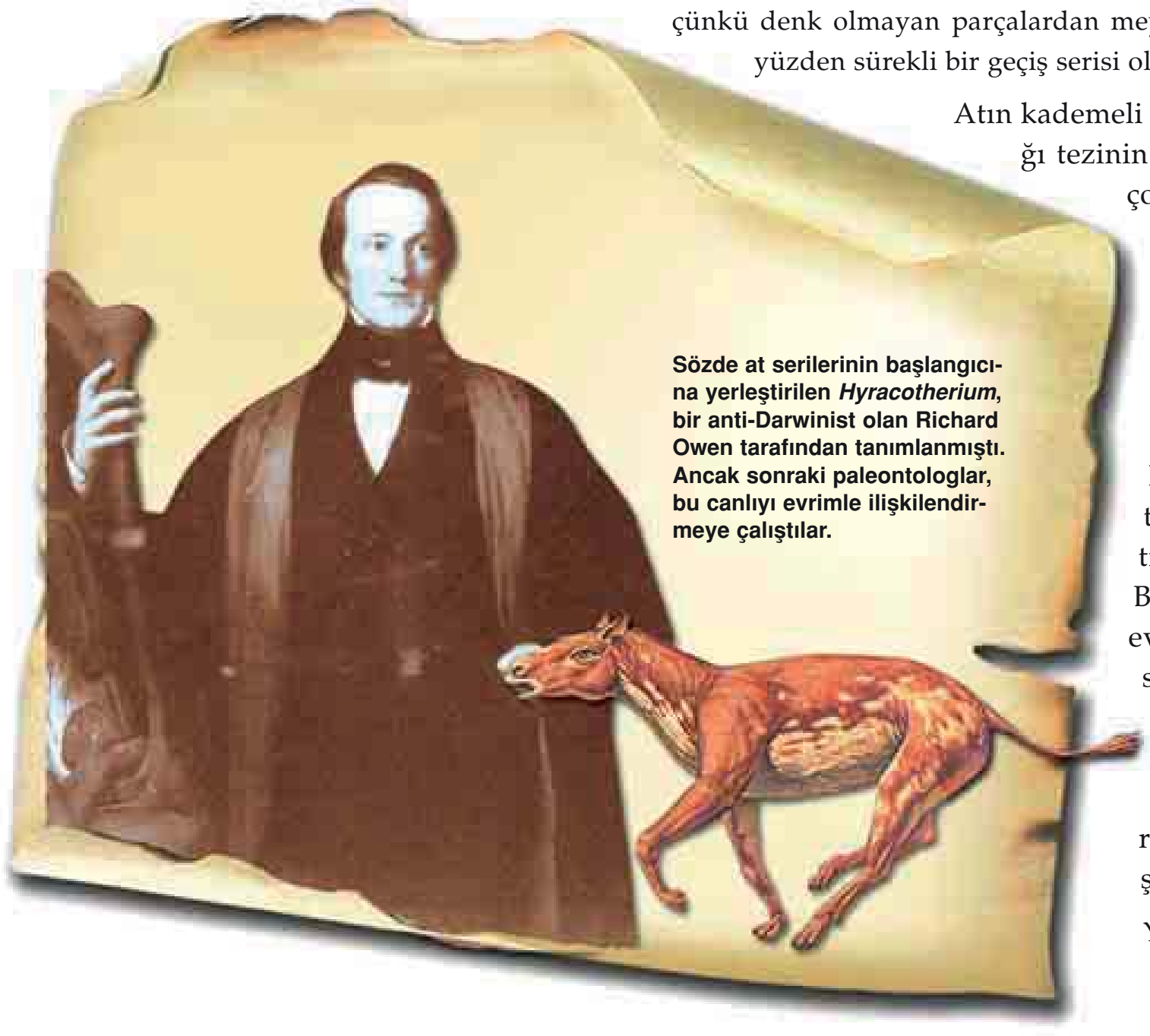

Sözde at serilerinin başlangıcına yerleştirilen *Hyracotherium*, bir anti-Darwinist olan Richard Owen tarafından tanımlanmıştı. Ancak sonraki paleontologlar, bu canlıyı evrimle ilişkilendirmeye çalıştılar.

Atın kademeli bir evrimle ortaya çıktığı tezinin geçersizliğini artık birçok evrimci kabul etmektedir. Kasım 1980'de Chicago Doğa Tarihi Müzesi'nde 150 evrimcinin katıldığı, dört gün süren ve kademeli evrim teorisinin sorunlarının ele alındığı bir toplantı yapıldı. Toplantıda söz alan evrimci Boyce Rensberger, atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı olmadığını ve atın kademeli evrimleşmesi gibi bir sürecin hiç yaşanmadığını şöyle anlatmıştır:

> Yaklaşık 50 milyon yıl ön-

ce yaşamış dört tırnaklı, tilki büyüklüğündeki canlılardan bugünün daha büyük tek tırnaklı atına bir dizi kademeli değişim olduğunu öne süren ünlü atın evrimi örneğinin geçersiz olduğu uzun zamandır bilinmektedir. Kademeli değişim yerine, her türün fosilleri bütünüyle farklı olarak ortaya çıkmakta, değişmeden kalmakta, sonra da soyu tükenmektedir. Ara formlar bilinmemektedir.[126]

Taylor, Nilsson ve Rensberger'in sözlerinden de anlaşılacağı gibi atın sözde evrimine dayanak gösterilen bu seri bilimsel kanıttan yoksun, tutarsızlıklarla dolu örneklerden ibarettir. Peki ama at serisi kanıta dayanmıyorsa neye dayanmaktadır? Bunun cevabı açıktır. Darwinizm'in diğer tüm senaryolarında olduğu gibi, atın evrimi senaryosu da hayalgücüne dayandırılmış, evrimciler buldukları bazı fosilleri kendi önyargılarına uygun şekilde dizerek, topluma bunların sözde birbirinden evrimleşen canlılar olduğu izlenimini vermişlerdir.

At serisinin mimarı denebilecek kişi olan Marsh'ın, bu izlenimi oluşturmadaki rolü tartışılmazdır. Marsh'ın "tekniği" neredeyse yüzyıl sonra evrimci Robert Milner'ın şu kelimelerinde ortaya çıkmaktadır: *"...Marsh, fosillerini günümüz at türüne ulaşacak şekilde 'sıraladı'. Bunu yaparken kendinden memnun bir şekilde çok sayıda tutarsızlığı ve aykırı kanıtı göz ardı etti."*[127]

Kısacası Marsh kendi zihninde bir senaryo oluşturmuş ve sonra, sanki bir alet çantasındaki tornavidaları boylarına göre dizermişçesine, fosilleri bu senaryoya göre dizmişti. Oysa beklenenin aksine, yeni fosiller, Marsh'ın senaryosunu karmaşık bir hale soktu. Ekolog Garret Hardin'in ifadesiyle:

"Bir zamanlar atların mevcut fosillerinin küçükten büyüğe uzanan, doğrusal bir evrim çizgisi izlenimi oluşturduğu bir dönem vardı… Daha fazla fosil ortaya çıkarıldıkça ... doğrusal bir çizgide evrimin olmadığı açıkça ortaya çıktı"[128]

Fosiller bir türlü Darwin'in öngördüğü kademeli gelişimi gösterecek şekilde düzenlenemedi. Evrimci Francis Hitching bu durumu şöyle belirtir:

"Bütün muhtemel fosiller dahil edilse bile, atların büyüklüğünde genustan genusa, herhangi geçiş formu olmaksızın, büyük sıçramalar olduğu görülmektedir" [129]

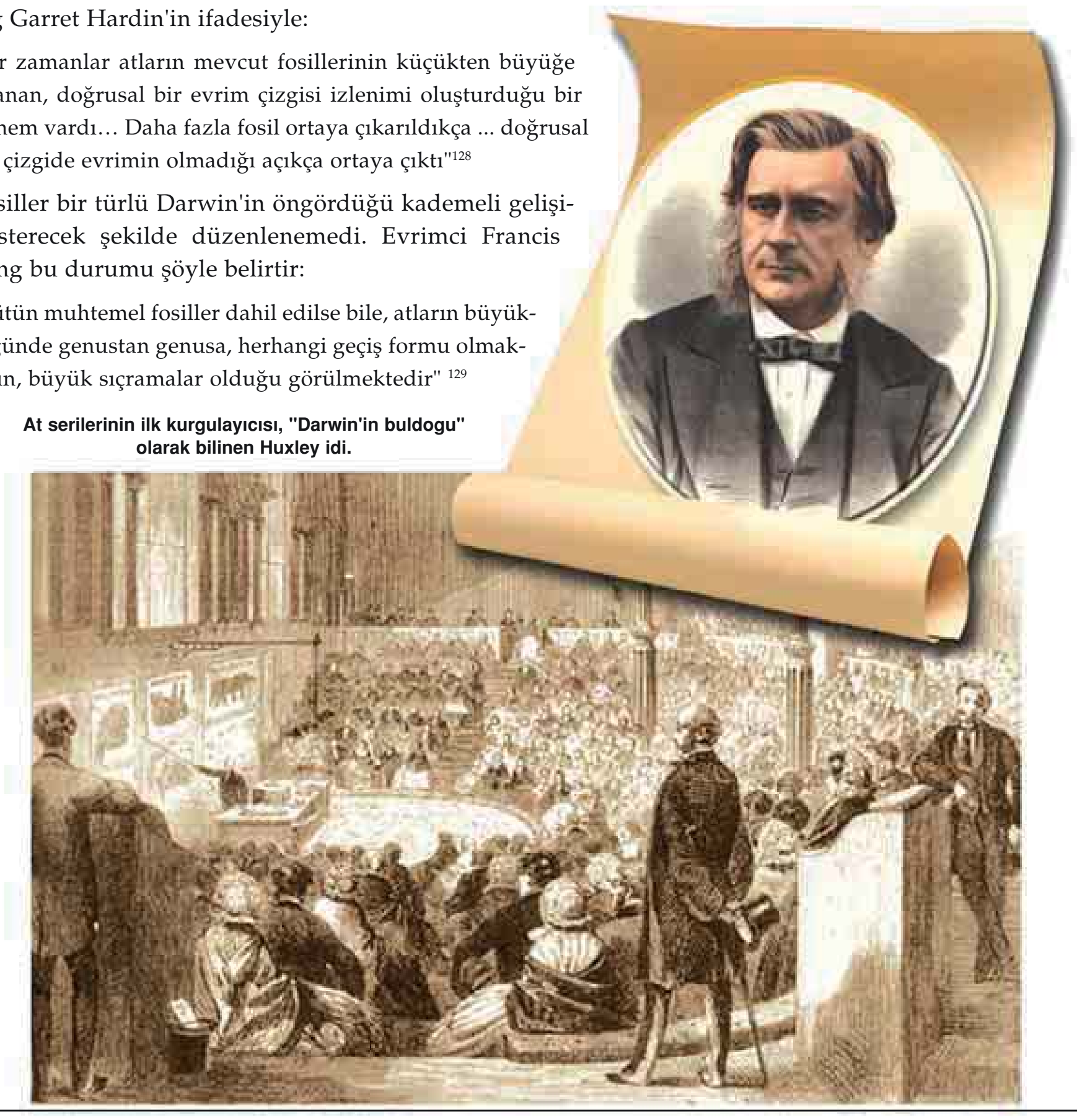

At serilerinin ilk kurgulayıcısı, "Darwin'in buldogu" olarak bilinen Huxley idi.

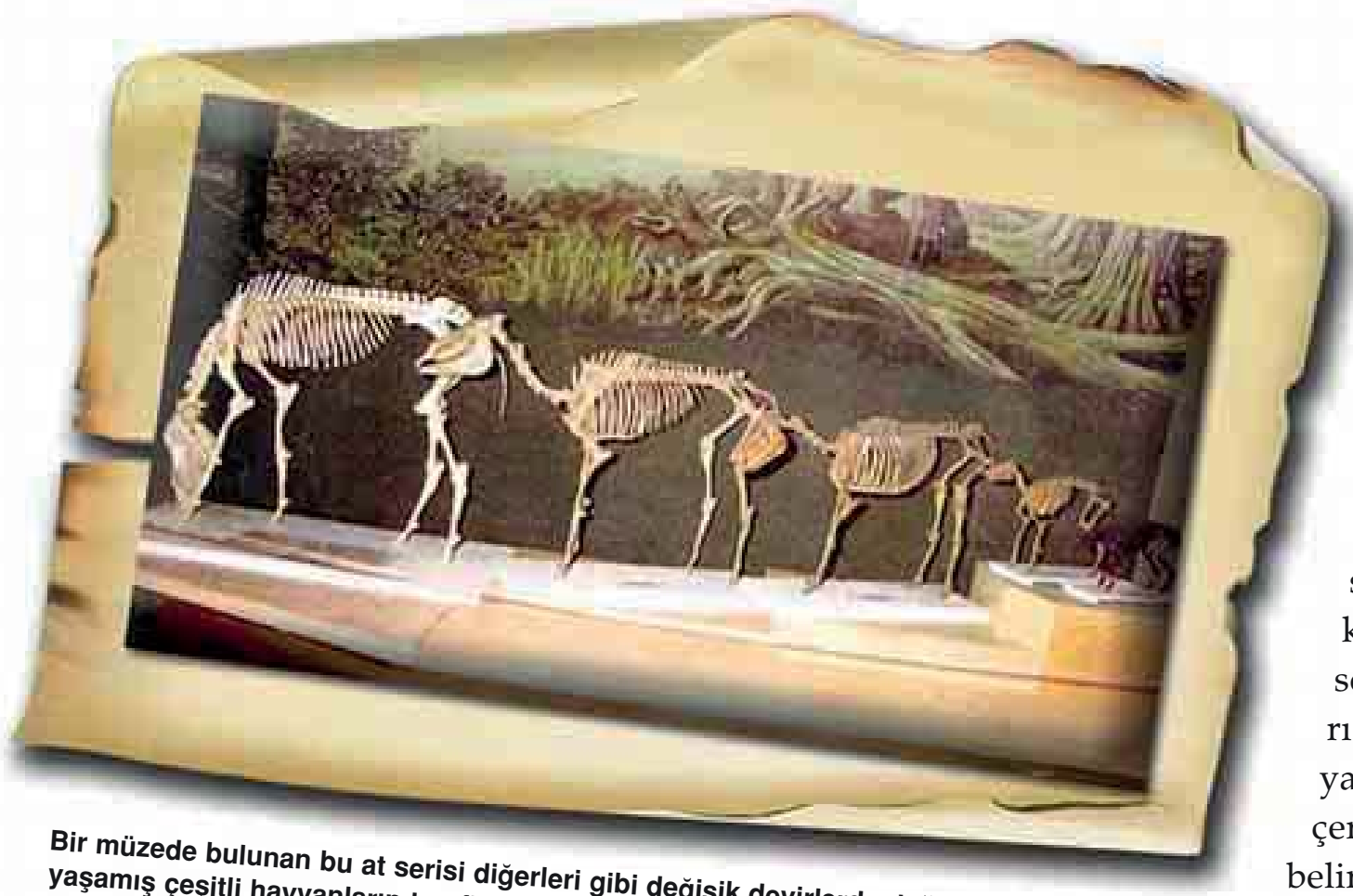

Bir müzede bulunan bu at serisi diğerleri gibi değişik devirlerde değişik coğrafyalarda yaşamış çeşitli hayvanların taraflı bir bakış açısıyla, keyfi olarak birbiri ardına dizilmesiyle oluşturulur. Atın evrimi senaryosunun fosil kayıtlarında hiçbir dayanağı yoktur.

Günümüzde at serisi evrimciler açısından tamamen umutsuz denebilecek bir durumdadır. Çünkü atın sözde evrimsel ataları-nın aynı dönemde, hatta yanyana yaşadığı ortaya çıkmış, böylece doğrusal ata-soy ilişkisiyle açıklanması mümkün olmayan bir durum söz konusu olmuştur. Ayrıca atların diş ve kemik yapılarında bu seriyi geçersiz kılan birçok özellik belirlenmiştir. Tüm bunların ortaya koyduğu açık bir gerçek vardır. At serisine oturtulan canlılar arasında evrimsel bir ilişki bulunmamaktadır. Bu türler de, diğer tüm canlılarda olduğu gibi, fosil tabakalarından aniden ortaya çıkmaktadır. Nitekim evrimciler de tüm çabalarına rağmen bu türler arasında geçişsel özellikler gösterememişlerdir. Kesin olan gerçek, at serisinin bir hurafeden ibaret olduğudur. Şimdi Darwinistlerin bir dönem ısrarla öne sürdükleri at serisiyle ilgili tutarsızlıklara daha yakından bir göz atalım.

At Serilerindeki Tutarsızlıklar ve Evrimcilerin İtirafları

Evrimcilerin müze ve ders kitaplarında yansıtılan tablonun aksine, at serisi birçok kriter açısından tutarsızdır. Öncelikle evrimciler, serinin başlangıcı olduğu ileri sürülen *Eohippus* (veya diğer adıyla *Hyracotherium*)'un, toynaklıların sözde atası kandilartlarla (condylarth) arasında hiçbir bağlantı kuramamaktadırlar.[130]

Daha sonra at serileri içindeki tutarsızlıklar gelir. Bu seriye dahil edilen canlıların bazılarının, birarada yaşadığı ortaya çıkmıştır. Bununla ilgili çarpıcı bir haber, *National Geographic* dergisinin Ocak 1981 sayısında yayınlanmıştı.

Habere göre araştırmacılar, ABD'nin Nebraska eyaletinde, bir volkan patlaması sonucu aniden lav altında kalmış ve iskeletleri günümüze kadar korunmuş binlerce canlının fosillerini ele geçirmişlerdi. Fosillerin yaşı 10 milyon yıldı. *National Geographic*'te yayınlanan bu haber, atın evrimi senaryolarıyla ilgili çarpıcı bir belge oluşturuyordu. Çünkü resimleri yayınlanan bu canlılar arasında üç tırnaklı ve tek tırnaklı atların birarada bulunduğu görülüyordu.[131] Bu bulgu at serisindeki fosillerin birbirlerinden evrimleştiği iddiasının çarpıklığını ortaya çıkarıyordu. Aynı dönemde ve aynı coğrafyada yaşamış bu canlılar hem evrim kanıtı olabilecek hiçbir geçiş göstermiyor, hem de evrimsel ata-torun gibi gösterilen canlıların gerçekte aynı dönemde yaşadığını ortaya koyuyordu. Bu keşif, evrimcilerin yıllarca ders kitaplarında ve müzelerde propagandasını yaptıkları at serisinin tamamen hayalgücü ve önyargılara göre oluşturulduğunun yeni bir göstergesiydi.

Darwinizm adına daha da büyük bir tutarsızlık, *Mesohippus* ve sözde atası arasında da mevcuttur. 1999 yılında yayınladığı *Icons of Evolution* (Evrimin İkonları) isimli kitabıyla Darwinizm'e getirdiği eleştirilerle tanınan Jonathan Wells, *Miohippus*'un fosil kayıtlarında gerçekte *Mesohippus*'tan önce ortaya çıktığı halde ondan sonra da türünü devam ettirdiğini yazar.[132]

İlginç bir şekilde, bizzat O. C. Marsh'ın kendisi, o dönemde Güneybatı Amerika'da yaşayan üç tırnak-

lı atların varlığından söz etmiş ve bunların bu açıdan soyu tükenmiş *Protohippus*'a benzediklerini yazmıştır.[133]

At serisinin çarpıklıkları, sözde evrimsel ata ile soyu olarak gösterilen türün, aynı zamanda ve coğrafyada bulunmasıyla sınırlı değildir. Dünya üzerinde atların evrimsel bir süreçte ortaya çıktığını tek başına gösterebilecek tek bir bölge bulunmamaktadır. Fosil parçaları çeşitli kıtalardan evrimci önyargılara uygun şekilde bir araya getirilmiş, bunlar daha sonra evrimci iddiaları desteklemede kullanılmıştır. Oysa bu, objektif bilimle bağdaşan bir tutum değildir.

Evrimciler at serisini oluştururken tırnak sayısı ve ebatın yanısıra diş yapısına da dayanmış, ama bu argüman aleyhlerine dönmüştür: At serisindeki sıralamada, atların sözde evrimsel atalarının, çalılarla beslenmeden otla beslenmeye geçtiği, dişlerinin de bu değişime uygun şekilde evrimleştiği iddia edilmiştir. Oysa evrimci paleontolog Bruce McFadden'in 6 at türüne ait, 5 milyon yıllık dişler üzerinde yaptığı çalışmalar, at serisindeki canlıların dişlerinde doğrusal bir değişim olmadığını göstermiştir.[134]

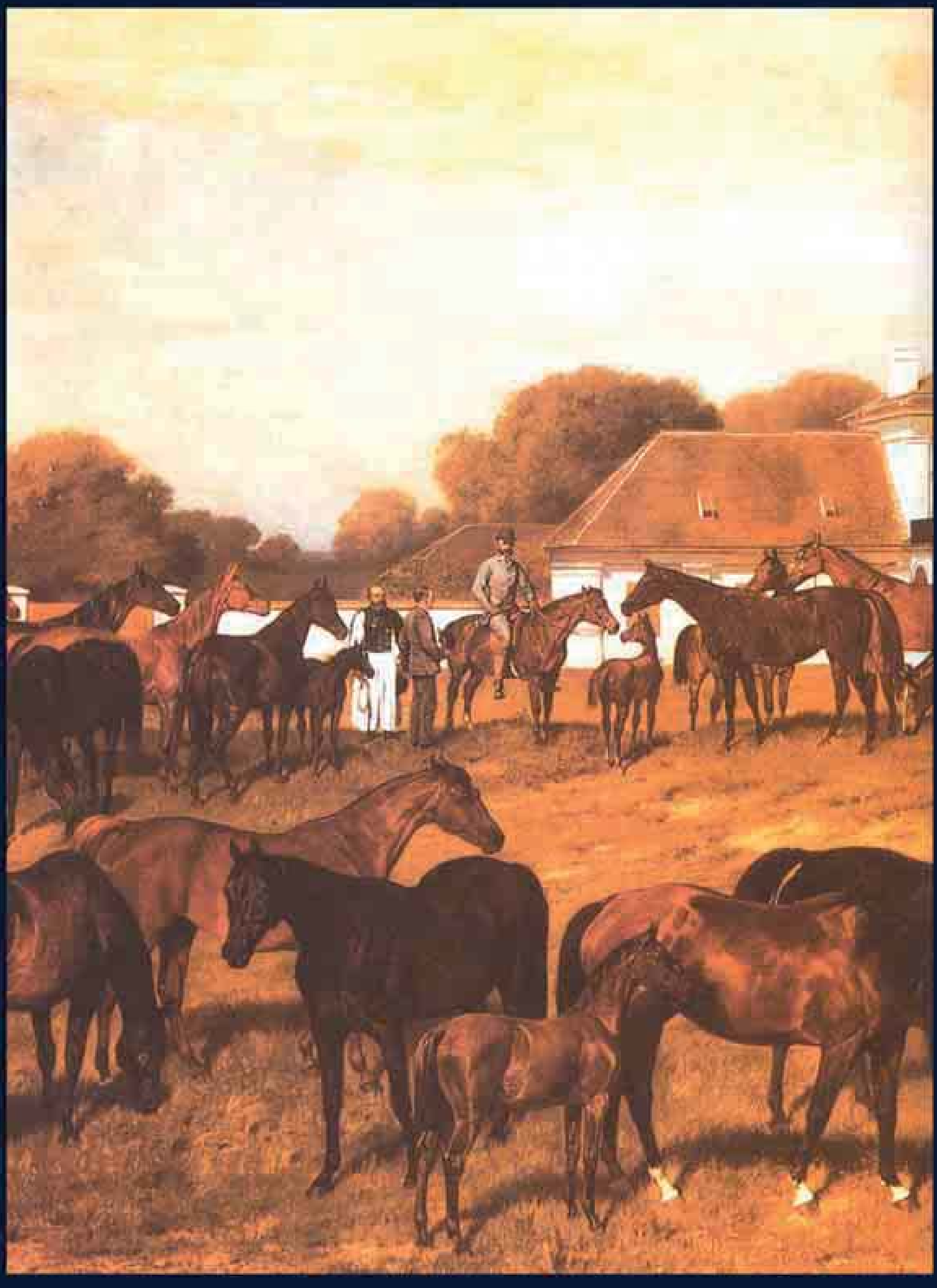

Bilimsel araştırmalar, atların evrimi iddiasının bir masaldan ibaret olduğunu, hiçbir gerçekliğinin olmadığını ortaya koymuştur. Diğer tüm canlılar gibi, atlar at olarak var olmuş ve tarih boyunca hiçbir değişime uğramamıştır.

Diğer yandan atların kaburga ve bel omurlarında bulunan kemiklerinin sayısında inişli çıkışlı bir durum, yani tam bir "evrimsizlik" görülür. Örneğin sözde evrimsel at serilerinde, kaburga kemikleri önce 15'ten 19'a yükselmekte daha sonra 18'e inmektedir. Bel omurları da sözde atalarda önce 6'dan 8'e çıkmakta, sonra yine 6'ya düşmektedir. Günümüz atlarının kaburga kemiklerinde de farklılıkların bulunduğu bilinmektedir. Ancak gerek günümüz atlarında gerek sözde evrimsel atalarında görülen bu durumun evrimsel bir sürece oturtulması imkansızdır. Çünkü söz konusu yapılar canlının hareketlerini, hatta yaşamını etkileyebilecek kritik yapılardır. Mantıksal açıdan, böyle hayati yapıların rastlantısal aşamalarla artıp azaldığı bir süreci yaşayan bir türün, soyunu sürdüremeyeceği açıktır.

At serisiyle ilgili son bir tutarsızlık, boyutta küçükten büyüğe doğru görülen artışın evrimsel bir kazanım olarak yorumlanmasıdır. Günümüz atlarının boyutlarına genel olarak göz atıldığında bu evrimci yorumun anlamsızlığı kolaylıkla anlaşılır. Günümüz atlarının en büyüğü Clydesdale, en küçüğü Fallabella'dır. Fallabella'nın yerden yüksekliği sadece 43 santimetre kadardır.[135] Günümüzde yaşayan atların boyutları arasında böyle büyük farklılıklar bulunmasına karşın, evrimcilerin geçmişteki at cinslerini salt boyutlarına göre evrimsel sıralamaya dizmeye kalkmaları elbette saçmadır.

Kısacası at serisinin önyargıya dayalı bir evrim masalı olduğu tamamen ortaya çıkmıştır. Bunu açıkça ortaya koymak ise Darwinizm'in çöküşünün sessiz tanıklarına, yani evrimci paleontologlara düştü. Onlar, evrim teorisinin gerektirdiği ara formların fosil tabakalarında var olmadığını Darwin zamanından bu yana biliyorlardı. Ernst Mayr, 2001 yılında, *"paleontologları belki de hiçbir şey fosil kayıtlarındaki boşluklar kadar etkilememiştir" derken*,[136] paleontologlar arasında Darwin'in öngördüğü sayısız ara formundan çoktan umut kesildiğini ifade ediyordu. Belki de bu yüzden at serisi diğer evrimciler tarafından heyecanla savunulduğu halde paleontologlar bu serinin geçersizliğini on yıllarca önce konuşmaya başladılar. Örneğin David Raup'un 1979'daki şu sözleri at serisinin tamamen anlamsız ve geçersiz olduğunu gösteriyordu:

> Evrim kaydı hala şaşırtıcı bir şekilde boşlukları izleyen sıçramalarla doludur ve ilginç bir şekilde, şu anda Darwin'in zamanında olduğundan daha az sayıda geçiş formu örneklerine sahibiz. Şunu demek istiyorum ki, fosil kayıtlarında Darwinci değişimin klasik örnekleri, örneğin atın Kuzey Amerika'daki evrimi, elimizdeki bilgiler arttıkça değiştirilmek veya çöpe atılmak zorunda kalmıştır. Elimizde nispeten az veri olduğu dönemlerde güzel bir gelişme gibi görünen şey artık çok daha kompleks ve çok daha az yavaş-gelişimseldir. Yani Darwin'in problemi hafiflememiştir.[137]

Dünyanın en ünlü müzelerinden biri olan Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden evrimci paleontolog Dr. Niles Eldridge, bizzat kendi müzesinde sergilenmekte olan at serileriyle ilgili evrimci iddiaların sadece hayalgücüne dayandığını yaklaşık 20 yıl önce kabul etmişti. Eldredge, bu spekülatif serinin, ders kitaplarına girecek şekilde bilimsel bir gerçek olarak gösterilmesini de eleştirmişti:

> İtiraf ediyorum ki ders kitaplarına rahatsız edici miktarda fazla şey sanki gerçekmiş gibi girdi. Mesela bunun en ünlü örneği, 50 yıl önce hazırlanmış olan ve hala alt katta sergilenmekte olan atın evrimi sergisidir. Bu, sayısız ders kitabında tartışmasız gerçek gibi gösterilmiştir. Ben şimdi bunu esef verici buluyorum çünkü, bu tür hikayeleri ortaya atan insanların, bunların [fosillerin] bir bölümünün spekülatif doğasından, bizzat kendilerinin haberdar olduğunu düşünüyorum.[138]

Tüm bu uzmanların sözleri at serisiyle ilgili iddiaların çürüklüğünü açıkça ortaya koymaktadır. Oysa günümüzde bile at serisi hala dünyanın dört bir yanında müzelerde insanlara gösterilmekte ve kendilerine atın evrimle ortaya çıkmış bir tür olduğu masalı anlatılmaktadır. Ancak ne ilginçtir ki, bilimi halka tanıtmak ve sevdirmek amacıyla oluşturulan bu binalarda sergilenen şey, gerçekte bilim tarihinin en büyük yanılgılarından biridir. Bu insanların baktıkları şey aslında on yıllarca önce yıkılmış bir Darwinizm hurafesinin sembolünden başka birşey değildir.

Atın Bacaklarıyla İlgili Körelme İddiaları ve Gerçekler

Atın tırnaklarının zamanla azaldığını iddia eden evrimciler, günümüz atının bacaklarında görülen kıymık kemiklerini bu iddialarına dayanak olarak göstermektedirler. Buna göre sözde evrimsel süreçte üç adet olan tırnak, çekilerek günümüz atının bacağındaki kıymık kemiklerini oluşturmuşlardır. Oysa kıymık kemikleri, evrimcilerin iddia ettiği gibi körelmiş bir organ değildir. Kıymık kemiklerinin bacak kemiğini sağlamlaştırarak hızlı koşu sırasında artan basıncı azaltmada rol oynadığı bilinmektedir. Ayrıca çeşitli kaslar buraya tutunmaktadır. Diğer yandan, at yürürken ağırlığını karşılayan, hayati önemdeki elastik bir kuşak şeklindeki anatomik bağı koruyan, bir oluk oluşturmaktadır.[139]

Atların bacağı mükemmel bir yaratılış delilidir. Fransız Bilimler Akademisi Eski Başkanı Pierre-Paul Grassé, at toynağındaki üstün özellikleri biraz teknik bir dille anlattıktan sonra, bunun rastlantısal bir süreçte sağlanamayacak bir süreklilik gösterdiğini belirtmiştir. Buna göre atın bacağındaki eklemlerin oluşumunda, basınç azaltıcı yastıklarda, hareketi kolaylaştıran yağlarda, anatomik bağlarda ve kemiklerin yapısında üstün bir yapı göze çarpmaktadır:

> [At toynağı], üçüncü parmak kemiğini koruyacak şekilde bacağa tutturulmuş vaziyette bulunur ve kimi zaman ağırlığı bir tonu geçen basınçları kauçuk ya da yaya sahip olmaksızın azaltabilir. Bu sadece tesadüfle ortaya çıkmış olamaz: toynak yakından incelendiğinde birçok organik yenilik ve uyumu birarada barındırdığı görülür. Boynuzumsu maddeden yapılmış olan yüzey, yani dik keratofil lamina, keratojen tabakanın podofil laminasıyla birleşir. Kemiklerin sıralı uzunlukları, bunların eklem oluşturacak şekilde biraraya getirilişi, eklemsel yüzeylerin kıvrım ve şekilleri, kemiklerin yapıları (kemikli tabakaların yönelimi ve ayarlanması); anatomik bağların, muhafazalı ve kaygan tendonların, tampon yastıkların, sandal kemiğinin, yağlayıcı serom sıvısına sahip sinoviyal zarların varlığı... **Bunların tümünün inşasında, özde kaotik ve eksik olan rastgele olayların üretip muhafaza edemeyeceği bir süreklilik görülür.** Bu tanımda, uyumların çok daha etkileyici olduğu genel yapının detaylarına da girmiyorum; bunlar tek toynaklı bacaklardaki hızlı hareketin mekaniğinde ortaya çıkacak problemlere çözümler sağlar.[140]

Grassé'nin bu ifadeleri atın bacağının ne kadar mükemmel bir yapıya sahip olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Ancak atın bacak tasarımı hakkında bilinenler, Grassé'nin dönemindekilerle sınırlı değildir. Yakın dönemde atın bacağı üzerinde yapılan çalışmalardan biri özellikle dikkat çekicidir.

Florida Üniversitesi'nden araştırmacılar, 2002 yılında gerçekleştirdikleri bir çalışmada, atların bacağındaki bir kemikte (üçüncü metakarp kemiği) son derece özel bir yapı olduğunu keşfetmişlerdir. Buna göre, yaklaşık 25 cm. boyundaki kemik üzerinde yer alan ve kan damarlarının geçi-

Batı İskoç adalarında yetişen dağlık bölge ponileri.

Shetland ponileri, en küçük atlardır.

Atlar kendi içlerinde geniş bir varyasyon kapasitesine sahiptirler ve nitekim bugün yapı ve boyut açısından son derece farklı at cinsleri yaşamaktadır. At serileri oluşturan evrimcilerin yanılgısı, bu farklı cinslerin fosillerini sözde evrimsel bir sıralama gibi göstermeye çalışmak olmuştur.

şini sağlayan, fasulye büyüklüğünde bir delik, basıncı özel olarak uzaklaştıracak şekilde ayarlanmıştır. Laboratuvar testlerinde yapay yollardan defalarca kemiği kırma girişiminde bulunan bilim adamları, tek bir denemede dahi kemiğin –normalde olması gerektiği gibi- delikten kırılmadığını gördüler. Delik civarında kemik öyle bir ayarlamaya sahipti ki, basıncı geniş bir yüzeye dağıtıyor, atın bacağının bu noktadan kırılmasını engelliyordu. Bu yapı o kadar beğeni topladı ki bir uçak mühendisi olan Doç. Dr. Andrew Rapoff, bunu uçak gövdelerinde kablo geçişlerinin sağlandığı deliklerde taklit edebilmek amacıyla NASA'dan finansman sağladı ve bu yönde çalışmalara başladı.[141]

Görüldüğü gibi atın bacağında, dünyanın en ileri teknolojilerine sahip mühendislerin normalde akıllarına gelmeyen, uçak sanayinde taklit edilebilecek nitelikte özellikler vardır. Grassé'nin de belirttiği gibi böyle özel yapıların rastlantıya dayalı bir açıklaması mümkün değildir. Açık olan gerçek, atın bacağında tesadüflerle meydana gelemeyecek üstün özelliklerin görüldüğü, yani atın tüm özellikleriyle Allah'ın yarattığı üstün bir yaratılış harikası olduğudur. Sonuçta, 20. yüzyıl boyunca pek çok evrimci kaynakta çok önemli bir delil gibi gösterilen "at serileri" bugün çökmüş durumdadır. Atlar, hiçbir "evrim" sergilemedikleri gibi, sahip oldukları kompleks anatomileriyle, yaratılış gerçeğinin önemli bir örneğini oluşturmaktadırlar.

Darwinizm'in "atın evrimi" masalı da, diğerleri gibi, çürümüştür.

BİR ZAMANLAR "BİBERLİ KELEBEKLER" HİKAYESİ VARDI

Biston betularia, belki de tüm havyvanlar aleminin en ünlü türlerinden biridir. *Geometridae* ailesine bağlı olan bu kelebek türü, ününü, Darwin'den bu yana evrim teorisinin en önde gelen sözde "gözlemlenmiş örneği" olmasına borçludur.

Biston betularia'nın bilinen iki ayrı varyantı vardır. Yaygın olan açık renkli varyant, yani *Biston betularia f. typica*, kremsi bir renktedir ve üzerinde koyu renkli küçük lekeler barındırır. Bu koyu renkli lekeler nedeniyle de kelebek, halk arasında "biberli kelebek" (peppered moth) olarak bilinir. 19. yüzyılın ortalarında ise, kelebeğin ikinci varyantı gözlemcilerin dikkatini çekmeye başlar. Bu varyant tümüyle koyu renklidir ve bu siyaha yakın rengi nedeniyle de *Biston betularia carbonaria* olarak adlandırılmıştır. *Carbonaria*, koyu rengi ifade etmektedir. Aynı form, "koyu renkli" anlamına gelen "melanik" kelimesiyle de ifade edilir.

19. yüzyıl İngilteresi'nde söz konusu koyu form giderek yaygınlaşır. Bu yaygınlaşmaya "melanizm" adı verilir. Ve buna dayanarak da, Darwinistler, en az yüzyıl boyunca büyük bir ısrarla kullanacakları bir hikaye yazarlar. Bu hikaye sözde tüm zamanların en ünlü "evrim kanıtı" olarak kayda geçer. Biyoloji kitaplarının hemen hepsinde, ansiklopedik kaynaklarda, Darwinizm'le ilgili medya yayınlarında, müzelerde, belgesel filmlerde hep bu hikaye anlatılır.

Hikayenin özeti şudur: İngiltere'de endüstri devriminin başladığı sıralarda, Manchester ve diğer endüstri ağırlıklı bölgelerdeki ağaçların kabukları açık renklidir. Bu nedenle bu ağaçların üzerlerine konan koyu renkli (melanic) güve kelebekleri, bunlarla beslenen kuşlar tarafından kolayca fark edilirler ve dolayısıyla yaşama imkanları çok azdır. Fakat elli yıl sonra endüstri kirliliğinin sonucunda ağaçların üzerindeki açık renkli likenlerin (bir tür yosun) ölmesiyle ve bir taraftan da ağaç gövdelerinin islenmesiyle birlikte kabuklar koyulaşır. Bu kez de açık renkli güveler kuşlar tarafından sık olarak avlanmaya başlarlar. Sonuçta açık renkli kelebekler sayıca azalırken, koyu renkli melanik formlar ağaçlar üzerinde fark edilip yem olmadıkları için çoğalırlar.

Evrimciler ise, bu sürecin teorilerinin büyük bir delili olduğu, açık renkli kelebeklerin zamanla koyu renkli kelebeklere dönüşüp evrimleştikleri gibi bir göz boyamaya başvururlar. Darwinist kaynaklarda anlatılan klasik hikayeye göre bu bir "iş başındaki evrim" (evolution in action) durumudur.

Oysa bu klasik Darwinist hikaye de, diğerleri gibi, günümüzde çürümüş durumdadır.

Bunu görmek için, hikayenin gelişimine bakmak gerekir.

Kettlewell'in "Yapıştırma" Kelebekleri

Biberli kelebeklerin koyu renkli (melanik) formunun İngiltere'deki Sanayi Devrimi nedeniyle ortaya çıktığı ve çoğaldığı tezi, henüz Darwin hayatta iken dile getirilmeye başlanmıştı. Hikaye 20. yüzyılın ilk yarısında da sadece bir yorum olarak gündemde kaldı. Çünkü ortada hikayeyi doğrulayacak bilimsel bir deney ve gözlem yoktu. Darwinist bir tıp doktoru ve amatör bir biyolog olan H.B.D. Kettlewell, işte bu açığı gidermek için 1953 yılında bir dizi deney yapmaya karar verdi. İngiltere'nin kırlarına giderek, biberli kelebeklerin yaşam alanlarında gözlemler ve deneyler yaptı. Kettlewell eşit sayıda açık renkli ve melanik kelebeği ağaçlıklı bölgelere saldı ve hangilerinin kuşlar tarafından daha çok avlandığını gözledi. Açık renkli likenlerin bulunduğu ağaçların üzerinde, koyu renklilerin çok avlandığını tespit etti.

Kettlewell bu hikayeyi, 1959 yılında, koyu Darwinist *Scientific American* dergisinde yayınlanan *"Dar-*

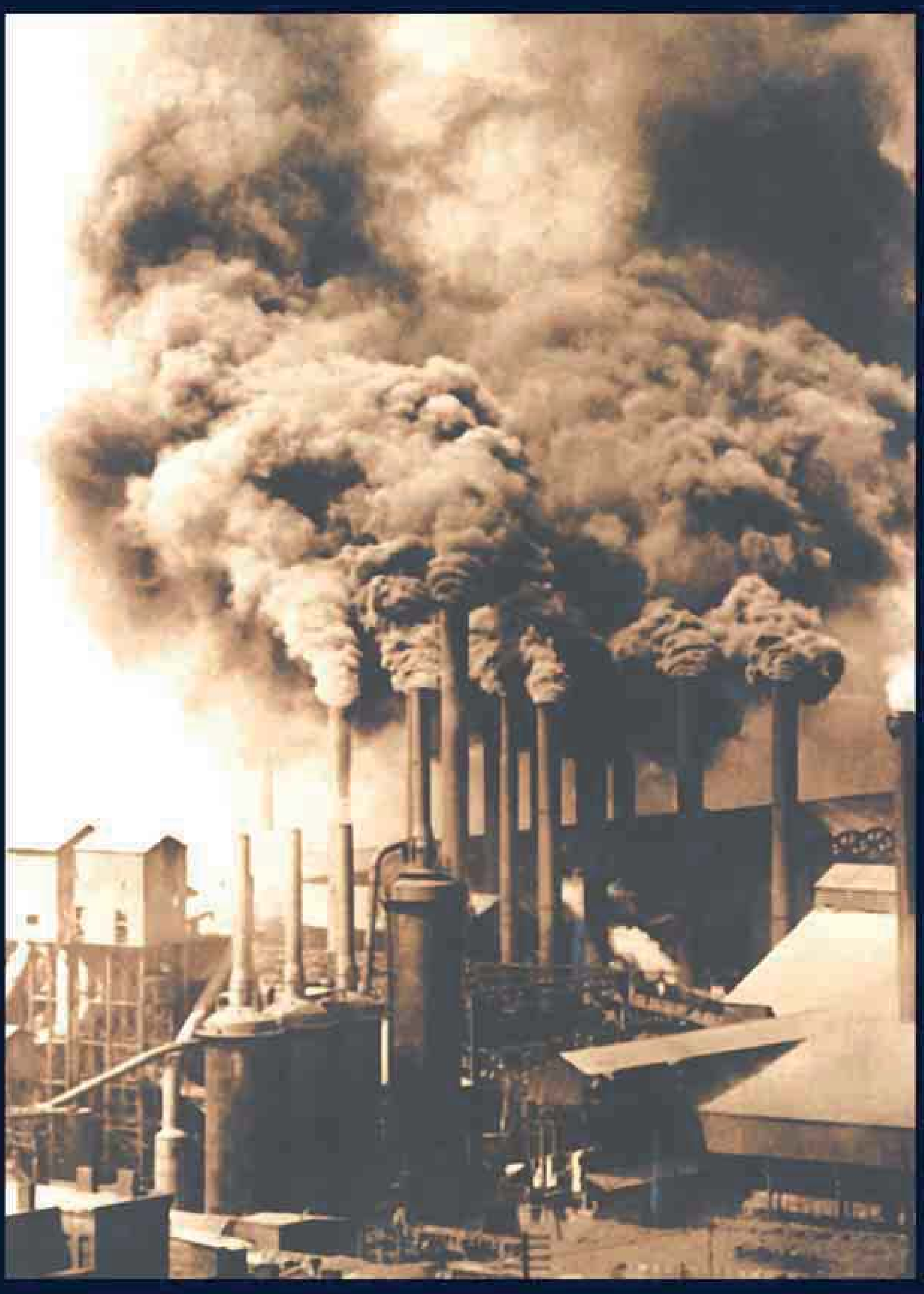

win's Missing Evidence" (Darwin'in Kayıp Kanıtı) başlıklı bir makaleyle dünyaya duyurdu. Makale, Darwinizm dünyasında büyük heyecan yarattı. Darwinist biyologlar, sözde, "iş başındaki evrim"i kanıtladığı için Kettlewell'i tebrik ettiler. Kettlewell'in kelebekleri ağaç gövdeleri üzerinde gösteren fotoğrafları her yerde yayınlandı. 1960'lara gelindiğinde, (Kettlewell'in hikayesi) bütün ders kitaplarında yerini almıştı, dört on yıl boyunca biyoloji öğrencilerinin zihinlerine etki edecekti.[142]

Bu ünlü hikayedeki garipliklerin ilk fark edilişi, 1985 yılında oldu. Craig Holdrege isimli genç bir Amerikalı biyoloji öğretmeni, yıllardır öğrencilerine öğrettiği biberli kelebekler hikayesini biraz daha araştırmaya karar vermişti. Araştırması sırasında, Kettlewell'in çok yakın arkadaşı olan ve onun deneylerine katılan Sir Cyril Clarke'ın notlarında ilginç bir ifadeye rastladı. Şöyle diyordu Clarke: *"Gözlemlediğimiz tek şey, kelebeklerin günü nerede geçirmedikleri oldu. 25 yıl içinde, ağaç gövdelerinde veya bizim kurduğumuz tuzakların yanındaki duvarlarda sadece iki tane Betularia bulabildik."*[143]

Bu çok çarpıcı bir itiraftı. *Atlantic Monthly*, *New York Times Book Review* gibi dergilerde yazarlık yapan Amerikalı gazeteci Judith Hooper, biberli kelebekler efsanesini konu alan 2002 basımı *Of Moths and Men: The Untold Story of Science and The Peppered Moth* (Kelebekler ve İnsanlar: Biberli Kelebeklerin ve Bilimin Anlatılmamış Hikayesi) adlı kitabında, Holdrege'in tepkisini şöyle anlatıyor:

> Holdrege "neler dönüyor burada" diye kendine sordu. Uzun zamandır, öğrencilerine ağaç gövdelerine konmuş kelebeklerin fotoğraflarını gösteriyor ve kuşların daha görünür olanları seçip avladığını anlatıyordu.... "Ama şimdi bu kelebeği 25 yıl boyunca araştırmış birisi, bunları ağaç gövdesine konmuş halde sadece iki kez gördüğünü bildiriyordu." Likenlere, ise, kamuflaja, kuşlara ne olmuştu? Endüstriyel melanizmin büyük hikayesine ne olmuştu? Bu hikaye, kelebeklerin hep ağaçların gövdelerine konduğu anlatımına dayanmıyor muydu?[144]

Holdrege'in ilk kez fark ettiği ve dile getirdiği bu gariplik, kısa sürede biberli kelebekler efsanesinin içyüzünü ortaya çıkardı. Judith Hooper'ın ifadesiyle, "ortaya çıktı ki, bu ikondaki (sanayi kelebekleri hikayesindeki) çatlakları fark eden tek kişi Holdrege değildi. Çok geçmeden, biberli kelebekler hararet-

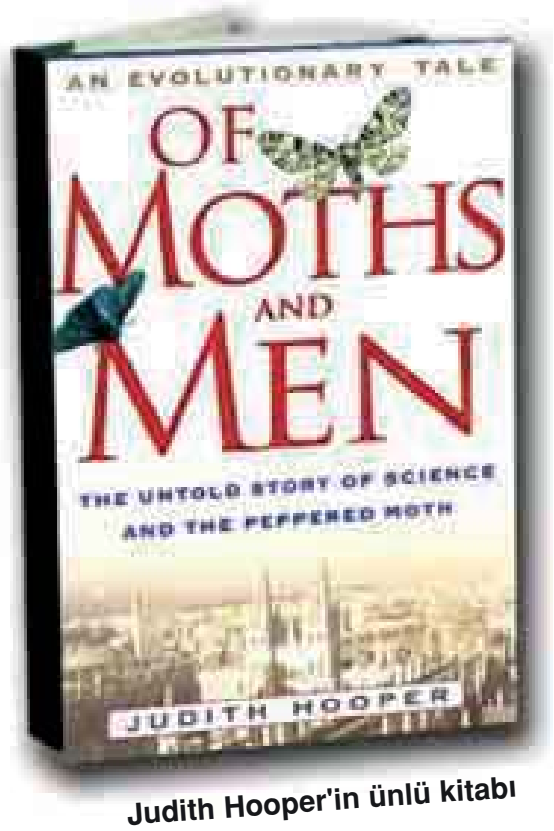

Judith Hooper'in ünlü kitabı

li bir bilimsel tartışmayı alevlendirdi."

Peki bilimsel tartışmada ortaya çıkan gerçekler nelerdi?

Bu konuyu detaylı olarak açıklayan bir diğer Amerikalı yazar, biyolog Jonathan Wells'tir. Wells, *Icons of Evolution* adlı kitabında, bu hikayeye özel bir bölüm ayırır. Kitapta, hikayenin "deneysel kanıtı" olarak bilinen Bernard Kettlewell'in çalışmasının, aslında bir bilimsel skandal niteliğinde olduğu anlatılmaktadır. Bu skandalın bazı temel unsurları şöyle sıralanabilir:

■ Kettlewell'in deneylerinden daha sonra yapılan birçok araştırma, söz konusu kelebeklerin sadece bir tipinin ağaç gövdesine konduğunu, diğer tüm tiplerin, yatay dalların alt kısımlarını tercih ettiğini ortaya koydu. 1980'li yıllardan itibaren, kelebeklerin ağaç gövdelerine çok çok nadir olarak konduğu herkesçe kabul gördü. Bu konuda 25 yıllık bir çalışma yapan Cyril Clarke ve Rory Howlett, Michael Majerus, Tony Liebert, Paul Brakefield gibi birçok bilim adamı, "Kettlewell'in deneyinde kelebeklerin doğal davranışları dışında davranmaya zorlandıklarını, deney sonuçlarının bu yüzden bilimsel kabul edilemeyeceğini" bildirdiler.

■ Kettlewell'in deneyini inceleyen araştırmacılar daha da çarpıcı bir sonuçla karşılaştılar: İngiltere'nin kirliliğe uğramamış bölgelerinde açık renkli kelebeklerin daha fazla olması beklenirken, koyuların oranı açık renklilerden dört kat fazlaydı. Yani Kettlewell'in iddia ettiği ve hemen her evrimci kaynakta tekrarlandığı gibi, kelebek nüfusundaki oranla, ağaç kabukları arasında bir ilişki yoktu.

■ İşin aslı araştırıldıkça, skandalın boyutları büyüdü: Kettlewell tarafından fotoğrafları çekilen "ağaç kabuğu üzerindeki güve kelebekleri", aslında ölü kelebeklerdi. Kettlewell bu ölü canlıları iğne ve tutkal ile ağaca tuttırmuş ve öyle görüntülemişti. Gerçekte kelebekler ağaç gövdesine değil dalların alt kısmına kondukları için, böyle bir resim elde etme imkanı pek yoktu.[145]

On yıllardır biyoloji ders kitaplarında yayınlanan "ağaç kabukları üzerindeki biberli kelebeklerin fotoğrafları, aslında Kettlewell'in ağaçlara iğnelediği veya zamkla yapıştırdığı ölü kebeleklere aitti.

Bu gerçekler 90'lı yılların sonlarında bilim dünyası tarafından öğrenilebildi. On yıllardır biyoloji derslerinin en büyük evrim malzemesi olan Sanayi Kebelekleri efsanesinin bu şekilde çökmesi, evrimciler arasında düş kırıklığı yarattı. Bunlardan biri olan Jerry Coyne benekli kelebekler konusundaki sahtekarlığı öğrendiğinde büyük bir üzüntü duyduğunu belirtmektedir.[146]

Masalın Yükselişi ve Çöküşü

Peki bu hikaye nasıl uydurulmuştu? Judith Hooper, Kettlewell'in ve onunla birlikte biberli kelebeklerin evrimi hikayesini üreten diğer Darwinistlerin, Darwinizm'e kanıt bulmak -ve böylece ünlü olmak- motivasyonu içinde kanıtları çarpıttıklarını ve "kendi kendilerini kandırdıklarını" şöyle açıklar:

> Önemli entelektüel bir argüman olabilecek kanıtları hayal ettiler, ama bunun merkezinde çarpıtılmış bilim, güvenilmez metodoloji ve önyargılı düşünce yatıyordu. Kelebeklerin etrafında, çağımızın en ünlü evrimci biyologlarının insani tutkuları ve kendi-kendini kandırmaları ile dolu bir küme birikmişti.[147]

Hikayenin çöküşündeki en önemli etkenlerden biri de, Kettlewell'in deneylerinin çarpıtıldığının anlaşılmasından sonra, diğer bazı bilim adamlarının aynı konu üzerinde yaptıkları deneyler oldu. Biberli kelebekler hikayesini son dönemde inceleyen ve geçersizliğini kabul eden evrimci biyologlardan biri, College of William and Mary Üniversitesi'nden Bruce Grant'ti. Judith Hooper, Grant'in Kettlewell'in deneylerini tekrarlayan bilim adamlarının vardıkları sonuç hakkındaki yorumunu şöyle aktarmaktadır:

> Kettlewell'in (kelebekler hakkındaki) baskınlık çalışmaları hakkında "böyle bir şey gerçekleşmiyor" diyor Bruce Grant. "David West denedi. Cyril Clarke denedi. Ben denedim. Herkes denedi. Hiç kimse bir sonuç elde edemedi." (Ağaç gövdelerindeki) Arka plan uyumu deneyleri içinse, Mikkola, Grant ve Sargent Kettlewell'in deneylerini tekrar ettiler ve onunkine zıt sonuçlara ulaştılar. "Kettlewell'i bir sahtekar olarak tanımlamamak için dikkat ediyorum" diyor Bruce Grant, "ama çok dikkatsiz bir bilim adamıydı."[148]

Biberli kelebekler hakkındaki evrimci hikayenin tümüyle yanlış olduğunu gösteren bir diğer kanıt ise, *Biston betularia*'nın Kuzey Amerika'daki popülasyonlarıdır. Bu konudaki evrimci tez, Sanayi Devrimi'nden kaynaklanan hava kirliliğinin kelebek popülasyonlarını koyulaştırdığı yönündeydi. Kettlewell'in İngiltere'deki sözde "gözlem ve deneyleri" de bunun kanıtı olarak yorumlanmıştı. Oysa aynı kelebekler Kuzey Amerika'da da yaşamaktadır ve Sanayi Devrimi'nin hava kirliliği burada da yaşanmasına rağmen hiçbir "melanizm" görülmemiştir. Judith Hooper bu durumu, konuyu inceleyen Amerikalı bilim adamı Theodore David Sargent'ın bulgularına atıfta bulunarak şöyle açıklar:

> (Evrimciler)... aynı zamanda, koyu renkli ağaç gövdeleri, likenler, hava kirliliği ve diğer konular hakkındaki klasik hikayeye karşı kayda değer sorunlar oluşturan Kuzey Amerika kıtası meselelerini de görmezden geldiler. Melanik formlar, Maine (eyaleti)nde, güney Kanada'da, Pittsburgh'da ve New York civarında da yaygındırlar... Sargent'ın görüşüne göre, Kuzey Amerika'daki durum, klasik endüstri melanizmi hipotezini çürütmektedir. Bu hipotez, endüstri (hava kirliliği, koyulaşan yüzeyler) ve melanizmin çoğalması arasında güçlü bir doğrusal ilişki olduğunu öngörmektedir. "Ama bu doğru değildi" diyor Sargent, "ne Denis Owen'in orijinal araştırmalarında ne de o zamandan bu yana herhangi bir kimse tarafından böyle bir ilişki bulunmamıştır."[149]

Tüm bu gerçeklerin ortaya çıkmasıyla birlikte, "Darwin'in kayıp kanıtı" olarak gösterilen biberli kelebekler hikayesinin dev bir aldatmacadan ibaret olduğu ortaya çıkmıştır. On yıllardır, dünyanın dörtbir yanında yüz milyonlarca insan, ağaç kabuklarına iğnelenmiş birkaç ölü kelebeğin fotoğrafı ve sürekli tekrarlanan köhne bir hikaye ile yanlış bilgilendirilmiştir. Gerçekte Darwin'in ihtiyaç duyduğu kanıtlar hala kayıptır; çünkü böyle bir kanıt yoktur.

Londra'da yayınlanan *The Daily Telegraph* gazetesinde 1999 yılında yayınlanan bir makale, biberli kelebekler efsanesinin sonunun nasıl geldiğini şöyle özetlemektedir:

> Evrim uzmanları, Charles Darwin'in teorisi hakkındaki en gözde örneklerinin, yani biberli kelebeklerin yükseliş ve çöküşünün, bir dizi bilim sahtekarlığına dayandığını sessizce itiraf ediyorlar. 1950'lerde bu kelebek üzerinde yapılan ve uzun zamandır doğal seleksiyon gerçeğini ispatladığı düşünülen deneylerin artık değersiz ol-

Sahtekarlıklar üzerine kurulu olan Sanayi Kelebekleri efsanesi tamamen çökmüştür. Bu gerçeği halktan gizlemek için sürdürülen yayınların bilimsel bir değeri yoktur ve propagandadan ibarettir.

dukları, çünkü "doğru" (istenen) cevabı vermek üzere dizayn edildikleri düşünülüyor. Bilim adamları şimdi hikayesi neredeyse evrim hakkındaki tüm ders kitaplarında anlatılan Biston betularia'nın tarihçesinin gerçek açıklamasını bilmediklerini itiraf ediyorlar.[150]

Kısacası bir zamanlar pek çok evrimcinin büyük bir hararetle savunduğu "sanayi melanizmi" efsanesi de, diğer sözde evrim kanıtları gibi, çürümüş oldu.

Bir zamanlar, bilgi eksikliği sebebiyle ve tutuculuktan ötürü, bilim dünyası biberli kelebeklerin evrimi gibi masallara kanabiliyordu.

Ama artık bu gibi Darwinist efsanelerin tümü çöktü.

SAHTE KELEBEKLER, HALA DOĞA TARİHİ MÜZESİ'NDE

Kettlewell'in "biberli kelebekleri evrimi" hikayesinin tamamen gerçek dışı olduğunun ortaya çıkmasına rağmen, Darwinist kaynaklar hala bu sahtekarlığı insanlara bilimsel bir kanıt olarak sunmaya devam ediyorlar. Londra'daki Doğa Tarihi Müzesi'nde Ekim 2003'te çekilen bu görüntüler, "biberli kelebekler" hikayesinin müzenin "Darwin salonu"nda hala sergilendiğini gösteriyor.

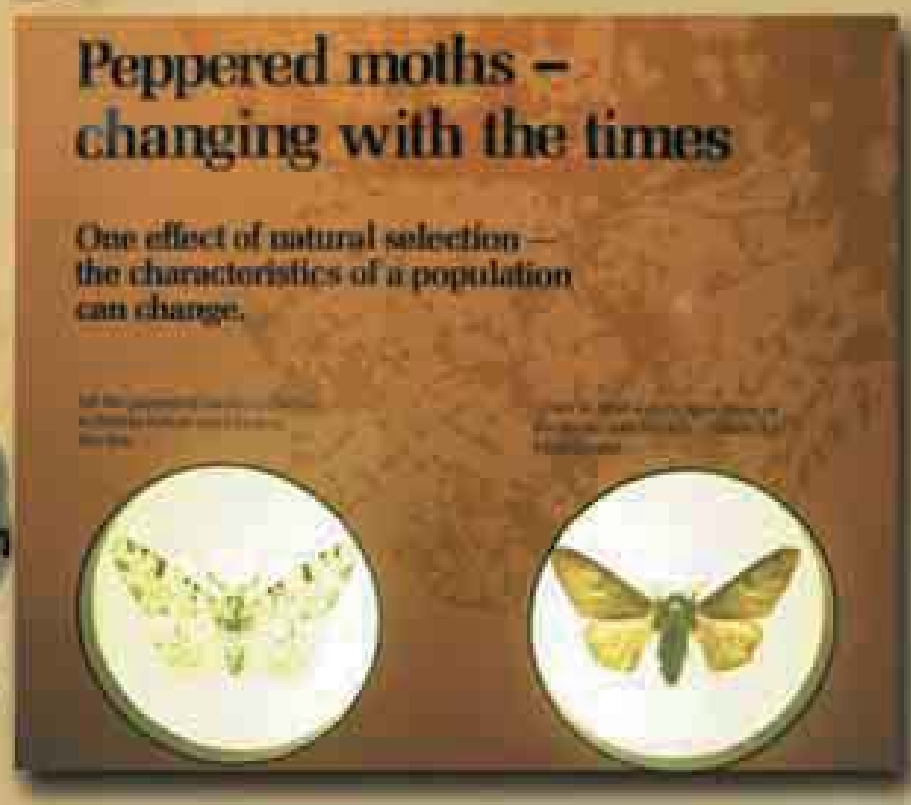

Londra, Doğa Tarihi Müzesi

YAKIN ZAMANA KADAR DİNOKUŞ MASALLARI VARDI

Kuş tüylerine sahip dinozorlar veya diğer bir isimle hayali "dino-kuşlar", geçtiğimiz 10 yıl içinde Darwinist medyanın en gözde propaganda malzemelerinden biri oldu. Birbiri ardına manşetlere "dino-kuş" haberleri, çizilen rekonstrüksiyonlar ve evrimci "uzman"ların yaptıkları iddialı açıklamalar, geçmişte yarı kuş yarı dinozor canlıların yaşadığı konusunda pek çok insanı ikna etti.

Bu teorinin en son ve en detaylı savunuluşu ise, Scientific American dergisinin, Mart 2003 sayısında ünlü ornitologlar (kuşbilimciler) Richard O. Prum ve Alan Brush tarafından kaleme alınan *"Kuş Tüyü mü Kuş mu? Hangisi Önce Geldi?"* (The Feather or The Bird? Which Came First?) başlıklı bir makalede ortaya kondu. Prum ve Brush, o kadar iddialıydılar ki, kuşların kökeni hakkında evrimciler arasında süregelen tartışmayı artık noktaladıklarını düşünüyor, bulguların sözde "çarpıcı bir sonuç" ortaya koyduğunu ileri sürüyorlardı. Buna göre, "kuş tüyleri, kuşların ortaya çıkmasından önce, dinozorlarda evrimleşmişti." Prum ve Brush kuş tüylerinin uçuş değil, "insülasyon, su yalıtımı, karşı cinsi cezbetmek, kamuflaj ve savunma" gibi amaçlar için evrimleştiğini, en son olarak uçuş için kullanıldığını öne sürüyorlardı.

Ancak bu tez gerçekte bilimsel kanıtlardan yoksun bir spekülasyondan ibaretti. Prum ve Brush tarafından geliştirilen ve *Scientific American* dergisi tarafından sahiplenilen yeni tez, son birkaç on yıldır bir furya halinde, gözü kapalı bir fanatizmle savunulan "kuşlar dinozordur" teorisinin yeni ama içi boş bir versiyonundan başka bir şey değildi. Ve gerçekte, evrimin diğer ikonları gibi, o da çürüktü.

Bu konuda görüşlerine başvurulabilecek bir kişi de Kuzey Carolina Üniversitesi Biyoloji Bölümü'nden Alan Feduccia'dır. Dr. Feduccia, kuşların kökeni konusunda dünyanın en bilinen otoritelerinden biridir. Dr. Feduccia evrim teorisini kabul etmekte ve kuşların evrimle ortaya çıktıklarına inanmaktadır. Ancak onu Prum ve Brush gibi "dino-kuş" taraftarlarından ayıran yön, evrim teorisinin bu konuda içinde bulunduğu belirsizliği kabul etmesi ve kasıtlı olarak sürdürülen gerçekte ise hiçbir dayanağı olmayan "dino-kuş" furyasına itibar etmemesidir.

Alan Feduccia'nın *The American Ornithologists' Union* (Amerikan Ornitologlar Birliği) tarafından yayınlanan ve ornitolojinin en teknik tartışmalarına zemin olan *The Auk* dergisi için kaleme aldığı, Ekim

Medyadaki "dino-kuş" furyasının hiçbir bilimsel temeli yok. *(Scientific American, Mart 2003)*

2002 tarihli "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem" (Kuşlar Dinozordur: Kompleks Bir Soruna Basit Bir Cevap) başlıklı yazıda çok önemli bilgiler verilmektedir. Dr. Feduccia, John Ostrom tarafından 1970'lerde gündeme getirilen ve o zamandan bu yana da hararetle savunulan kuşların dinozorlardan evrimleştiği teorisinin bilimsel kanıtlardan yoksun olduğunu, böyle bir evrimin mümkün olmadığını detaylarıyla anlatmaktadır.

Feduccia, Çin'de bulunduğu öne sürülen "dino-kuş"lar hakkında ise çok önemli bir gerçeği açıklamaktadır: Tüylü dinozor olarak ileri sürülen sürüngen fosillerinin üzerinde bulunan "tüyler"in ilkel bile olsa kuş tüyü olduğu net değildir. Aksine "dino-fuzz" denen bu fosil izlerinin kuş tüyleri ile ilgisi bulunmadığını gösteren pek çok kanıt vardır. Feduccia şöyle yazmaktadır:

> İlkel kuş tüylerine sahip olduğu ileri sürülen fosillerin çoğunu çalışmış kişiler olarak, ben ve diğer pek çok uzman, bu yapıların ilkel kuş tüyleri (protofeathers) olduğuna dair inandırıcı bir kanıt görmemekteyiz. Pek çok Çin fosili, "dinofuzz" olarak adlandırılagelen garip birer haleye sahiptir ama her ne kadar bu materyal kuş tüyleri ile homolog (benzer) sayılsa da, bu yöndeki argümanlar ikna edicilikten çok uzaktır.[151]

Feduccia, bu tespitinin ardından, *Scientific American*'daki makalenin yazarı Prum'un bu konuda önyargılı davrandığını da şöyle belirtmektedir:

> Prum'un görüşü pek çok paleontolog tarafından paylaşılmaktadır: kuşlar dinozordur; dolayısıyla dromaeosaurlar (theropod dinozorlar) üzerinde korunmuş herhangi bir ipliksi yapı, mutlaka ilkel kuş tüyü olmalıdır.[152]

Feduccia'ya göre bu önyargıyı çürüten nedenlerden biri, kuşlarla hiçbir ilgi kurulamayacak fosillerde de söz konusu "dino-fuzz" izlerine rastlanmasıdır. Aynı makalede Feduccia şöyle söylemektedir:

> En önemlisi, dino-fuzz şimdi artık çok sayıda kategoride keşfedilmektedir. Bunların bazıları henüz yayınlanmamıştır ama özellikle Çin'de bulunmuş bir *pterosaur*'da (uçan sürüngen) ve bir *therizinosaur*'da (etobur bir dinozor grubu) bunlar bulunmuştur. En şaşırtıcı durum ise, dino-fuzza çok benzeyen deri fiberlerinin Jurassic devre ait bir *ichthyosaur*'da da bulunmuş ve detaylı olarak tarif edilmiş olmasıdır. (*Ichthyosaurlar*, soyu tükenmiş deniz sürüngenleridir.) Söz konusu canlılardaki dallanmış fiberlerin bazıları, morfoloji açısından, "ilkel kuş tüyleri" (*protofeather)* denen ve (Çinli paleontolog) Xu tarafından tanımlanan yapılara çok benzerdir. Sözde "ilkel kuş tüylerinin" *archosaur*larda (Mesozoic döneme ait sürüngenlerde) böyle geniş bir dağılıma sahip olması, bunların kuş tüyleri ile hiçbir ilgileri olmadığını tek başına gösteren bir delildir.[153]

Feduccia, geçmişte de fosillerin çevresinde bazı yapılar bulunduğunu, ancak fosile ait sanılan bu yapıların sonradan inorganik maddeler olduğunun belirlendiğini hatırlatmaktadır:

> İnsanın aklına, Solnhofen fosillerinde bulunan ve dendritler olarak bilinen çalı benzeri izler gelmektedir. Bitkiye benzer şekillerine rağmen, bu yapıların aslında, fosil yataklarında, çatlaklardan veya fosillerin kemiklerinden oksitlenerek sızan manganez solüsyonunun etkisiyle oluşan inorganik ya-

Ünlü ornitolog Feduccia, "dino-kuş" masalına karşı.

pılar olduğu artık bilinmektedir.[154]

Bu konuda dikkat çekici bir diğer nokta ise, "tüylü dinozor" olarak gündeme getirilen fosillerin tümünün Çin'de bulunmuş olmasıdır. Acaba bu fosiller neden dünyanın başka hiçbir yerinde değil de Çin'de ortaya çıkmaktadır? Hem de Çin'deki fosil yatakları, sadece "dino-fuzz" gibi belirsiz bir yapıyı değil, aynı zamanda kuş tüylerini de son derece iyi şekilde saklayabilecek bir yapıya sahipken... Feduccia da aynı garipliğe dikkat çekmektedir:

> Aynı zamanda, neden vücudun dış yüzeyinin saklanabildiği başka yataklarda bulunan başka theropodların ve diğer dinozorların hiçbir "dino-fuzz"a sahip olmadıkları, aksine herhangi bir kuş tüyü benzeri yapıdan tamamen yoksun gerçek sürüngen derisine sahip oldukları da açıklanmalıdır. Ve neden dino-fuzza sahip Çinli dromaeosaur fosilleri, normalde bekleneceği şekilde kuş tüyü sapı sergilememektedirler -eğer bunlar gerçekten var olsa, kolaylıkla korunmuş olabilecekken?[155]

Peki Çin'de bulunan tüm bu sözde "tüylü dinozorlar" nedir? Sürüngenler ile kuşlar arasında ara geçiş formları gibi gösterilen bu canlıların gerçek kimliği nedir?

Feduccia, "tüylü dinozor" olarak gösterilen canlıların bir kısmının "dino-fuzz" sahibi soyu tükenmiş sürüngenler, bazılarının da gerçek kuşlar olduğunu açıklamaktadır:

> Açıktır ki, aslında, Çin'in Yixian ve Jiufotang bölgelerindeki Cretaceous devrine ait göl yataklarında iki farklı fosil olgusu vardır; birisi "dino-fuzz" kalıntıları sergileyen -ki bunun iyi bir örneği sözde "tüylü dinozor"ların ilk bulunan örneği olan Sinosauropteryx'tir- gruptur. Diğeri ise gerçekten kuş tüylerine sahip olanlardır. *Nature* dergisinin kapağında gösterilen ve tüylü dinozorlar olarak sunulan ancak sonradan önemsiz, uçucu olmayan kuşlar olduğu anlaşılan fosiller gibi.[156]

Yani tüm dünyaya "tüylü dinozor" veya "dino-kuş" olarak gösterilen fosiller, ya tavuklar gibi uçamayan bazı kuşlara ya da "dino-fuzz" denen ancak kuş tüyleri ile ilgisi bulunmayan organik bir yapıya sahip olan sürüngenlere aittir. Ortada kuşlar ve sürüngenler arasında "ara form" oluşturacak tek bir fosil bile yoktur. (Feduccia üstte saydığı bu iki temel grubun yanında bir de "sık rastlanan gagalı kuş *Confusiusornis*", bazı enantiornithinesler ve yeni tanımlanan bir tohum-yiyici kuş olan *Jeholornis* prima'dan söz etmektedir ki, bunların da hiçbiri "dino-kuş" değildir.)

Dolayısıyla Richard O. Prum ve Alan Brush'ın *Scientific American* dergisinde yayınlanan makalelerinde öne sürülen, "kuşlar dinozordur" tezinin fosillerle kanıtlandığı iddiası, gerçeklere tümüyle aykırıdır.

Evrimcilerin Gizlemek İstediği Yaş Sorunu ve "Cladistics" Yanılgısı

Gerek Richard O. Prum ve Alan Brush'ın *Scientific American* dergisinde yayınlanan makalelerinde, gerekse "dino-kuş" furyasını körükleyen tüm evrimci kaynaklarda ısrarla göz ardı edilen, hatta gizlenen çok önemli bir gerçek vardır:

Yanıltıcı bir biçimde "dino-kuş" ya da "tüylü dinozor" dedikleri fosillerin yaşları, 130 milyon yıl öncesinden geriye gitmemektedir. Oysa "yarı kuş" olarak göstermek istedikleri bu canlılardan en az 20 milyon yıl daha yaşlı olan, gerçek bir kuş zaten vardır: *Archaeopteryx*. Bilinen en eski kuş olma özelliği taşıyan *Archaeopteryx*, kusursuz uçuş kaslarına, uçuş tüylerine ve normal bir kuş iskeletine sahip gerçek bir kuştur. 150 milyon yıl önce dünya göklerinde başarılı bir biçimde süzülmüştür. Durum bu iken, *Archaeopteryx*'ten çok daha sonraki tarihlerde yaşamış canlıların kuşların ilkel ataları olarak gösterilmesi tek kelimeyle saçmalıktır.

Peki evrimciler böyle bir safsatayı nasıl savunabilmektedirler?

Darwinistler bunu savunmak için kendilerince bir "yöntem" bulmuşlardır: Bu yöntemin ismi "Cladistics"tir. Bu terim, son 20-30 yıldır paleontoloji dünyasında sıkça kullanılan yeni bir fosil yorumlama yöntemidir. Cladistics yöntemini savunanlar, bulunan fosillerin yaşlarının tamamen göz ardı edilmesini, sadece eldeki fosillerin karakteristik özelliklerinin birbiri ile karşılaştırılmasını ve bu karşılaştırma sonucunda ortaya çıkan benzerliklere göre evrimsel soy ağaçları kurulmasını savunurlar.

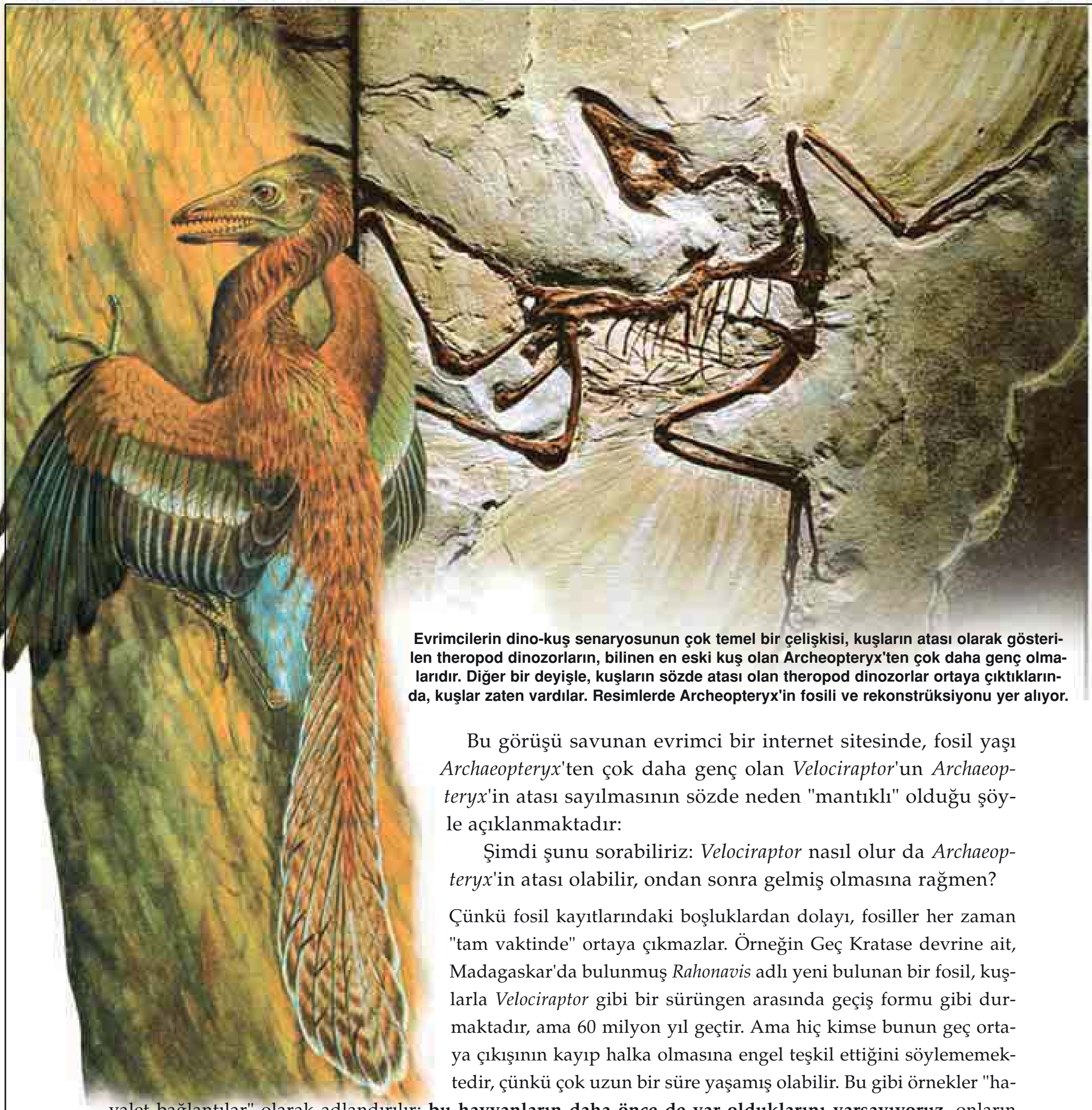

Evrimcilerin dino-kuş senaryosunun çok temel bir çelişkisi, kuşların atası olarak gösterilen theropod dinozorların, bilinen en eski kuş olan Archeopteryx'ten çok daha genç olmalarıdır. Diğer bir deyişle, kuşların sözde atası olan theropod dinozorlar ortaya çıktıklarında, kuşlar zaten vardılar. Resimlerde Archeopteryx'in fosili ve rekonstrüksiyonu yer alıyor.

Bu görüşü savunan evrimci bir internet sitesinde, fosil yaşı *Archaeopteryx*'ten çok daha genç olan *Velociraptor*'un *Archaeopteryx*'in atası sayılmasının sözde neden "mantıklı" olduğu şöyle açıklanmaktadır:

Şimdi şunu sorabiliriz: *Velociraptor* nasıl olur da *Archaeopteryx*'in atası olabilir, ondan sonra gelmiş olmasına rağmen?

Çünkü fosil kayıtlarındaki boşluklardan dolayı, fosiller her zaman "tam vaktinde" ortaya çıkmazlar. Örneğin Geç Kratase devrine ait, Madagaskar'da bulunmuş *Rahonavis* adlı yeni bulunan bir fosil, kuşlarla *Velociraptor* gibi bir sürüngen arasında geçiş formu gibi durmaktadır, ama 60 milyon yıl geçtir. Ama hiç kimse bunun geç ortaya çıkışının kayıp halka olmasına engel teşkil ettiğini söylememektedir, çünkü çok uzun bir süre yaşamış olabilir. Bu gibi örnekler "hayalet bağlantılar" olarak adlandırılır; **bu hayvanların daha önce de var olduklarını varsayıyoruz**, onların muhtemel atalarına sahip olduğumuz ve muhtemel torunlarına da sahip olduğumuz zaman.[157]

Cladisticsin özeti olan bu açıklama, bu yöntemin ne kadar büyük bir çarpıtma olduğunu da göstermektedir. Öncelikle şunu belirtmeliyiz: Yukarıdaki alıntıda belirtilen *Velociraptor*, kuşların dinozorlardan evrimleştiği masalında sözde ara-geçiş formu olarak sunulan fosillerden biridir. Ancak bu fosil de diğerleri gibi, evrimcilerin taraflı yorumlarından başka bir şey değildir. Hayali *Velociraptor* çizimlerinde görülen tüyler tamamen evrimcilerin hayalini yansıtmaktadır; gerçekte ise bu canlının tüyleri olduğuna dair hiçbir delil bulunmamaktadır. Ayrıca yine yukarıdaki alıntıda gördüğümüz gibi, evrimciler, açıkça, fosil kayıtlarının sonuçlarını, kendi teorilerinin gereklerine göre çarpıtmaktadırlar. 70 milyon yıllık bir fosilin sahibi olan bir türün, aslında 170 milyon yıl önce de yaşadığını varsaymanın ve buna göre bir evrimsel akrabalık ilişkisi kurmanın, gerçekleri çarpıtmaktan başka bir anlamı yoktur. Cladistics, evrim teorisinin fosil kayıtları karşısındaki yenilgisinin gizli bir itirafı ve yeni bir boyutudur aslında. Özetlemek gerekirse;

80 milyon yıllık Velociraptor fosili ve yanda hayali Velociraptor çizimi. Velociraptor, kuşların dinozorlardan evrimleştiği masalında sözde ara-geçiş formu olarak sunulan fosillerden biridir. Ancak bu fosil de diğerleri gibi, evrimcilerin taraflı yorumlarından başka bir şey değildir. Çizimde görülen tüyler tamamen evrimcilerin hayalini yansıtmaktadır; gerçekte ise bu canlının tüyleri olduğuna dair hiçbir delil bulunmamaktadır.

1) Darwin, fosil kayıtları detaylı olarak incelendiğinde, bildiğimiz türlerin hepsinin arasını dolduracak "ara formların" bulunacağını öne sürmüştür. Teorinin beklentisi budur.

2) Ancak 150 yıllık paleontoloji çabası, ara formları ortaya koymamış, bu canlıların izine rastlanamamıştır. Bu, teori adına büyük bir yenilgidir.

3) Ara formlar bulunamadığı gibi, evrimcilerin, sadece benzerliklerinden dolayı birbirlerinin atası olduğunu ilan edebilecekleri canlıların da yaşları çelişkilidir. Daha "ilkel" gibi görünen bir canlı, daha "olgun" gibi gözüken bir canlıdan daha geç ortaya çıkmaktadır.

İşte bu son nokta, evrimcileri cladistics denen tutarsız yöntemi geliştirmeye zorlamıştır.

Cladisticsle birlikte, Darwinizm, "bilimsel bulgulara dayanan, bunlardan yola çıkan" bir teori olma özelliğini açıkça yitirmiş, aksine "bilimsel bulguları çarpıtan, bu bulguları kendi varsayımlarına göre değiştiren" bir dogma haline gelmiştir. Bir zamanlar Sovyetler Birliği'nde uygulanan Lysenkoizm (Genetik kanunlarını reddeden ve kalıtımın Lamarck'ın teorisine göre gerçekleştiğini savunan Trofim Lysenko tarafından geliştirilen ve Stalin döneminde SSCB'nin resmi bilim doktrini olan safsata) gibi. Bununla birlikte Darwinizm'in Lysenkoizm gibi bilimsellikten uzak olduğu da anlaşılmıştır.

Kuşlar ile Dinozorlar Arasındaki Aşılmaz Farklar

Sadece Prum ve Brush'un tezi değil, "kuşlar dinozordur" teorisinin her versiyonu çürüktür. Çünkü kuşlar ve dinozorlar arasında hiçbir evrimsel süreçle kapatılamayacak bir "dizayn farklılığı" vardır. Birçok kitabımızda ayrıntılı olarak incelediğimiz bu farkların bazılarını, kısaca özetleyelim:

1) Kuşların akciğer yapısı, sürüngenlerden ve tüm diğer kara omurgalılarından tamamen farklı bir yapıdadır. Kuşlarda, kara omurgalılarının aksine, hava akciğer içinde tek yönde hareket eder ve böylece kuş daima oksijen alıp karbondioksit verebilir. Kuşlara özgü bu yapının standart kara omurgalı akciğerinden evrimleşmiş olması imkansızdır, çünkü ara bir yapıda canlının nefes alması ve dolayısıyla yaşamını devam ettirmesi mümkün değildir.[158]

2) Alan Feduccia ve Julie Nowicki tarafından geçtiğimiz 2002 yılında, kuşlar ve sürüngenlerin embriyoları arasında yapılan karşılaştırmalar, iki canlı grubunun ayak yapılarının çok büyük farklılık gös-

Kuşların tüyleri, bu canlılar ile sürüngenler arasına aşılmaz bir sınır koyan yapılardan biridir. Sürüngen pulları ile tamamen farklı yapıdaki kuş tüylerinin bu pullardan türemesi imkansızdır.

terdiğini ve aralarında evrimsel bir ilişki kurulmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştır.[159]

3) İki canlı grubunun kafatası arasındaki en son karşılaştırmalar da aynı sonucu vermektedir. Andre Elzanowski 1999 yılında yaptığı bir inceleme sonucunda "dromaeosauridlerin çenelerinde ve üst çenelerinde hiçbir spesifik kuş benzerliği bulunamamıştır" sonucuna varmıştır.[160]

4) Dişler, kuşlar ile sürüngenleri birbirinden ayıran farklardan biridir. Geçmişte yaşamış bazı kuşların gagalarında dişler olduğu bilinmektedir. Uzun zaman evrime bir kanıt gibi gösterilen bu durumun hiç de öyle olmadığı, çünkü kuş dişlerinin çok özgün olduğu ise zamanla anlaşılmıştır. Feduccia bu konuda şöyle yazar:

> Belki de theropodlar ve kuşlar arasındaki en çarpıcı benzerlik, dişlerinin yapısı ve dişlerin çıkışının doğasıdır. Kuş ve theropod dişleri arasındaki dramatik farklılıklara dikkat edilmemesi oldukça şaşırtıcıdır; özellikle de memeli paleontolojisinin büyük ölçüde diş morfolojisiyle ilgili olduğunu hatırladığımızda. Kısaca ifade etmek gerekirse, kuş dişleri (örneğin *Archaeopteryx, Hesperornis, Parahesperornis, Ichthyornis, Cathayornis* ve tüm diğer Mesozoic kuşlarda görüldüğü gibi) birbirlerine dikkat çekici biçimde benzer ve theropodlarınkinden belirgin bir biçimde farkılıdır... Form, gelişim ve yenilenme açısından, kuşların ve theropodların diş yapıları arasında hiçbir ortak, aktarılmış özellik yoktur.[161]

5) Kuşlar sıcakkanlı, sürüngenler ise soğukkanlı canlılardır. Bu, son derece farklı iki ayrı metabolizma demektir ve aradaki dönüşümün rastlantısal mutasyonlarla gerçekleşmesi mümkün değildir. Dinozorların sıcakkanlı oldukları yönündeki tez ise, bu zorluğu giderebilmek için ortaya atılmıştır. Ancak herhangi bir kanıta dayanmayan bu tezin geçersizliğini gösteren pek çok delil vardır.[162]

Tüm bunlar, kuşların kökeni hakkındaki evrimci tezin hiçbir bilimsel dayanağı olmadığını göstermektedir. Darwinist medya belki kısa bir süre daha "dinokuş" furyasını sürdürebilir, ama bunun tümüyle bilim dışı bir propaganda kampanyası olduğu ortaya çıkmış durumdadır. Kuşların ve doğadaki tüm canlıların kökenine materyalist dogmadan sıyrılarak bakan herkes ise, açık bir gerçeği görecektir: Canlılar, doğal etkenlerle ve rastlantılarla asla açıklanamayacak son derece kompleks özelliklere sahiptirler. Bunun tek açıklaması, yaratılış gerçeğidir. Tüm canlıları her türlü yaratmayı bilen, üstün bir ilim sahibi olan Allah bir anda ve kusursuz olarak yaratmıştır. Allah Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

> **İnsan, Bizim kendisini bir damla sudan yarattığımızı görmüyor mu? Şimdi o, apaçık bir düşman kesilmiştir. Kendi yaratılışını unutarak Bize bir örnek verdi; dedi ki: "Çürümüş-bozulmuşken, bu kemikleri kim diriltecekmiş?" De ki: "Onları, ilk defa yaratıp-inşa eden diriltecek. O, her yaratmayı bilir." (Yasin Suresi, 77-79)**

SONSÖZ

Ünlü bilim felsefecisi Thomas Kuhn, *The Structure of Scientific Revolutions* (Bilimsel Devrimlerin Yapısı) adlı eserinde "paradigma" kavramı üzerinde durur. Paradigma, bilim dünyasının belirli bir dönemde kabul ettiği "kavramsal dünya görüşü"dür. Bilim adamları kimi zaman bir paradigmaya sıkıca bağlanırlar; ama bunun yanlış olduğu zamanla, yeni bilimsel bulgularla anlaşılır. Örneğin bir zamanlar bilim dünyasının ortak görüşü olan dünya merkezli Batlamyus evren modeli, çok güçlü bir paradigma olmasına karşın, Kopernik'in bulguları sonucunda yıkılmış ve yerine farklı bir paradigma kabul edilmiştir. Thomas Kuhn'a göre bilim dünyasında zaman zaman böyle büyük paradigma değişimleri yaşanır ve bunun adı "bilimsel devrim"dir.

Kuhn, bilim adamlarının büyük bölümünün mevcut bir paradigmayı korumak için çabalayacaklarına, diğer bir deyişle tutucu davranacaklarına da dikkat çeker. Bu nedenledir ki, bilimsel devrimleri gerçekleşti-

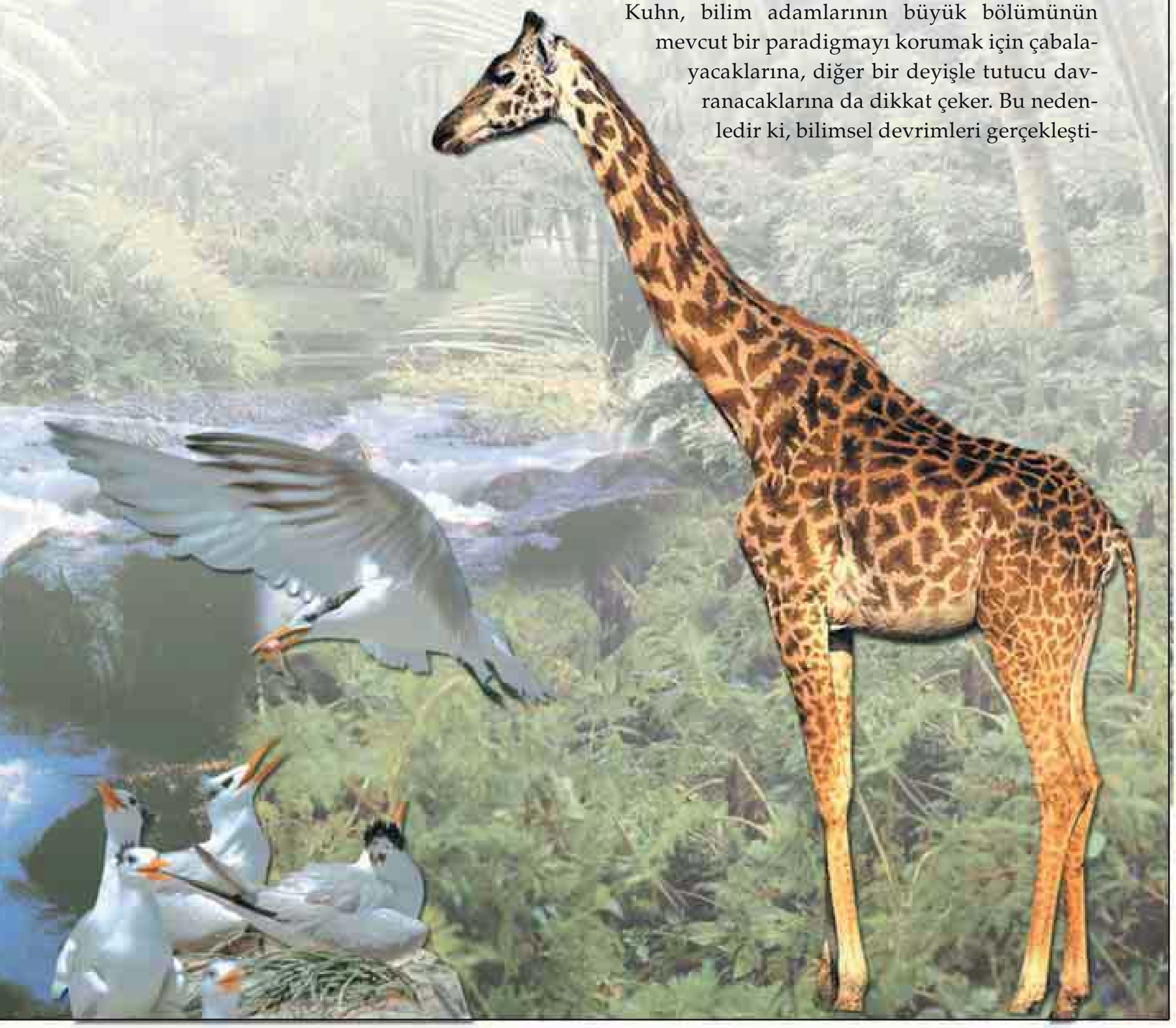

renler, Kuhn'a göre, "bilimsel otorite" sayılan kişiler değil, bilim dünyasının daha dışında kabul edilenler veya bu dünyaya yeni giren genç beyinlerdir. Kuhn, ünlü bilim adamı Max Planck'ın bir sözüne de atıfta bulunur: Planck'a göre "bilimsel bir gerçek, rakiplerini ikna ederek ve onların ışığı görmesini sağlayarak zafer kazanmaz; aksine bu rakipler ölür ve onların yerine gelen yeni nesiller (yeni bilimsel gerçeğe) aşina olur."

Bugünün bilim dünyasında da bir devrim yaşanmaktadır. Darwinizm bilimsel olarak çökmüştür, ama "bilim dünyasının otoriteleri" olarak görülen kimselerin çoğu bunu kabul etmemek, "ışığı görmemek" için direnmektedirler. Tümüyle ideolojik ve dogmatik bir direniştir bu. Ama giderek zayıflamaktadırlar ve kamuoyu bunu fark etmektedir. Bilim dünyasının önüne açılan ışığın ismi ise "yaratılış gerçeğidir". Bu konuyu araştıran bilim adamları yaşamın Darwinizm'in iddia ettiği gibi rastlantısal doğa güçlerinin ürünü olmadığını, aksine çok üstün bilgi sahibi bir Yaratıcı'nın eseri olduğunu savunurlar. Bu üstün yaratıcı, tüm alemlerin Rabbi olan Yüce Allah'tır. Bu gerçek, her geçen gün daha fazla bilim adamı tarafından kabul edilmekte ve Darwinizm'in bilimsel çöküşü daha da açık şekilde ortaya konmaktadır.

ABD'deki evrim karşıtı hareketin en önemli isimlerinden biri olan California Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip E. Johnson, Darwinizm'in çok yakında tarihin çöplüğüne atılacağından emindir. Johnson, ABD'nin farklı eyaletlerinde Darwinizm aleyhindeki bilimsel delillerin de ders kitaplarına dahil edilmesine izin veren yeni kanunsal düzenlemelerden söz ettikten sonra, şu yorumu yapar:

> (Ancak) olayları değiştirecek büyük dönüm noktası, okul müfredatlarında değil, kanıtları bilen ve az çok bağımsız bir zihne sahip olan insanların düşüncelerinde ve yazılarında gerçekleşiyor. Darwinistler deliller açısından kaybettiklerini, kazanmadıklarını biliyorlar ve aynı zamanda kamuoyu desteğini yitirdiklerinin de farkındalar. Umutsuz bir biçimde, çöküşlerini, örneğin, biberli kelebeklerin ağaç gövdelerine konmadıklarını (ve asıl) doğal seleksiyonun genetik bilgide artış sağlamadığını kabul etmeyi ertelemeye çalışıyorlar. Bir taraftan da yenilgilerini gizlemekte tecrübe kazanıyorlar. [163]

Türkiye'deki Darwinistler de, inandıkları teorinin nasıl ve neden eleştirildiğini düşünmelidirler. Batı'daki meslektaşları, bu kitapta incelediğimiz tüm delillerin farkına varmaya başlamışlardır ancak yine de kimileri bir şekilde bunları göz ardı etmek, Darwinizm'i bunlara rağmen ayakta tutabilmek için çaba harcamaktadırlar. 1950'lerin dünyasında, bilimsel gelişmelerden habersiz şekilde, Darwinizm'in hayali "eski güzel günleri"nde yaşamaya çalışan bazı kişiler kendilerine evrim kanıtı sorulduğunda, hala, çok hararetli bir biçimde; geçersizliği kanıtlanmış Miller Deneyi'nden, insan embriyosundaki sözde "solungaçlar"dan, biberli kelebekler hikayesinden veya hayali at serilerinden söz edebilmektedirler. Kambriyen Patlaması, indirgenemez komplekslik, genetik bilginin kökeni gibi gerçekleri ise gözardı etmek için çalışmaktadırlar. 50'li, 60'lı yıllarda okunmuş olan köhne kitapların ve Darwinist propaganda materyallerinin etkisiyle, hala bu çürük teoriye inanmakta ısrarcı davranmanın hiçbir faydası yoktur. Türkiye'deki Darwinistleri de böyle bir duruma düşmekten sakınmaya, bilimsel delilleri göz ardı etmeden, ön yargılardan kurtulurak, doğruları görmeye davet ediyoruz.

Darwinizm'in bağlılarının yapmaları gereken, bu teoriye körü körüne inanmaktan vazgeçmektir. Bilimin sonuçlarını incelemeli ve bu sonuçları önyargısız olarak değerlendirmelidirler. Eğer evrim teorisi lehinde kanıtları varsa, bunu açıklamalıdırlar. Ama bu açıklamalarının geçersizliği ortaya çıktığında, körü körüne evrim teorisine bağlı kalmamalı ve gerçeği görmelidirler.

Eğer bu arayışlarında samimi olurlarsa, Darwinizm'in en koyu savunucuları da, bu teorinin büyük bir aldanış olduğunu göreceklerdir. Bu, bilimsel olarak ortaya çıkmış bir gerçektir.

Ve Darwinizm'in bu bilimsel çöküşü, aslında, bizlere Kuran'da haber verilen Adetullah'ın (Allah'ın kanunlarının) bir tecellisidir. Allah Kuran'da "batıl"ın (yani yalanın ve sahtenin) "hak"kın gelmesiyle (yani gerçeğin ortaya konmasıyla) yok olacağını haber verir:

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)

Darwinizm de batıl, yani yanlış, sahte ve aldatıcı bir öğretidir. Bir zamanlar, bilgi eksikliğini, bilim düzeyinin zayıflığını kullanarak etkili olmuş ve pek çok insanı aldatabilmiştir. Ama gerçeğin ortaya konması, bilimin gerçek bulgularının önyargısız insanlar tarafından incelenmesiyle birlikte, bu aldatmaca çökmüştür.

Darwinistlerin bugün yapmaya çalıştıkları şey, batılı ayakta tutabilmek için hakkı reddetmek, gizlemek veya göz ardı etmektir. Ama bu yanlış bir yoldur; bu şekilde kendilerini hem aldatmış, hem de küçük düşürmüş olurlar. Allah'ın Kuran'da, bildirdiği ayetten Darwinistler de ders almalıdırlar:

Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)

Gerçeği gördükten sonra direnmemek ve doğru olana yönelmek doğru bir harekettir. Bir insan şimdiye kadar bilgi eksikliğinden ya da kendisine yapılan telkinlerden dolayı evrim yalanına inanmış olabilir. Ama eğer samimi bir insansa, bir aldatmacanın peşinden giderek dünyada ve ahirette küçük düşeceğine, doğruyu araştırıp bulmalı ve ona uymalıdır. Unutulmamalıdır ki samimiyet ve dürüstlük dünyada da ahirette de güzel bir karşılık görecektir.

DİPNOTLAR

1- Søren Løvtrup , Darwinism: The Refutation of A Myth, Croom Helm, New York, 1987, s.422
2- Robert D. Martin, *Primatların Orijini ve Evrim*, Princetown Üniversitesi Yayınları, 1990, s.82
3- David Pilbeam, *American Scientist*, Sayı 66, Mayıs-Haziran, 1978, s.379
4- Jonathan Wells, California Berkeley Üniversitesi'nde biyoloji lisansı ve moleküler biyoloji doktorası yapmış bir bilim adamıdır. Ayrıca Yale Üniversitesi'nde 19. yüzyıldaki Darwinizm tartışmalarının tarihi Halen Seattle'daki Discovery Institute'da çalışmalarını sürdürmektedir.
5- Evrimin bir din olarak tanımlanması bazı okuyuculara garip gelebilir, ama son derece yerindedir. Din, bir insanın inandığı ve hayata bakışını belirleyen temel prensipleri ifade eder. İnsana materyalist bir bakış veren ve bilime değil inanca dayanan evrim teorisi de bir dindir. Bu teoriyi din olarak tanımlayanlar arasında Julian Huxley veya Pierre Teilhard de Chardin gibi bazı evrimcilerin de yer aldığını belirtmek gerekir.
6- Benjamin D. Wiker, *"Does Science Point to God? Part II: The Christian Critics",* The Crisis Magazine, Temmuz-Ağustos 2003, http://www.crisismagazine.com/julaug2003/feature1.htm
7- CHARLES DARWIN TO J.D. HOOKER, Down [March 29, 1863]. http://ibiblio.org/gutenberg/etext00/2llcd10.txt
8- "The Crucible of Life", *Earth*, Şubat 1998
9- "Origin of Life on Earth", *National Geographic*, Mart 1998
10- Jonathan Wells, *Icons of Evolution, Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, Washington, DC, Regnery Publishing, 2000, s. 21
11- Jeremy Rifkin, *Darwin'in Çöküşü,* Ufuk Kitapları, İstanbul 2001, s.133
12- Paul Davies, C.W. [renouned physicist] & Adams Phillip [journalist], "More Big Questions," ABC Books: Sydney, Australia, 1998, ss.53-54, 47-48, 48
13- Michael J. Behe, *Darwin'in Kara Kutusu, "Evrim Teorisi"ne Karşı Biyokimyasal Zafer,* Aksoy Yayıncılık, 1998, s.8
14- Michael J. Behe, *Darwin'in Kara Kutusu,* s.14
15- Gerald L. Schroeder, *Tanrı'nın Saklı Yüzü,* Gelenek Yayıncılık, Nisan 2003, İstanbul, ss.67-68
16- Michael J. Behe, *Darwin'in Kara Kutusu,* s.15
17- W. R. Bird, *The Origin of Species Revisited,* Nashville: Thomas Nelson Co., 1991, s. 325
18- *Encyclopedia Britannica 2002,* Expanded Edition DVD-ROM, "Cuvier, Georges, Baron"
19- *Encyclopedia Britannica 2002,* Expanded Edition DVD-ROM, "Cuvier, Georges, Baron"
20- Charles Darwin, *The Origin of Species by Means of Natural Selection*, The Modern Library, New York, s. 234
21- Alan Feduccia, *The Origin and Evolution of Birds,* Yale University Press, 1999, s. 81
22- N. Eldredge, and I. Tattersall, *The Myths of Human Evolution*, Columbia University Press, 1982, s. 45-46
23- Hickman, C.P. [Professor Emeritus of Biology at Washington and Lee University in Lexington], L.S. Roberts [Professor Emeritus of Biology at Texas Tech University], and F.M. Hickman. 1988. *Integrated Principles of Zoology*. Times Mirror/Moseby College Publishing, St. Louis, MO. 939; (s. 866)
24- *Fossils and Evolution,* Dr TS Kemp - Curator of Zoological Collections, Oxford University, Oxford Uni Press, s.246, 1999
25- David Berlinksi, *Commentary* , Sept. 1996 s. 28
26- Gerald Schroeder, "Evolution: Rationality vs. Randomness", http://www.geraldschroeder.com/evolution.html
27- Richard A. Kerr, "A Trigger for the Cambrian Explosion?", *Science*, 298, Nov 22 2002: 1547
28- Gregory A. Wray, "The Grand Scheme of Life", *Review of The Crucible Creation: The Burgess Shale and the Rise of Animals by Simon Conway Morris, Trends in Genetics*, February 1999, vol. 15, no. 2
29- Jonathan Wells, *Icons of Evolution,* s. 31
30- Niles Eldredge, Ian Tattersall, *The Myths of Human Evolution,* ss.126-127
31- Lewontin, Richard C., *Human Diversity,* Scientific American Library: New York NY, 1995, s.163
32- Henry Gee, *In Search of Deep Time,* New York, The Free Press, 1999, s. 116-117
33- Bernard Wood, Mark Collard, "The Human Genus", *Science*, vol. 284, No 5411, 2 April 1999, ss. 65-71
34- Pat Shipman, "Doubting Dmanisi", *American Scientist*, November- December 2000, s.491
35- Roger Lewin, *Bones of Contention,* s.312
36- John R. Durant, *"The Myth of Human Evolution",* New Universities Quarterly 35 (1981), ss. 425-438
37- G. A. Clark, C. M. Willermet, *Conceptual Issues in Modern Human Origins Research,* New York, Aldine de Gruyter, 1997, s. 76
38- Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth, Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong*, s. 225
39- Paul S. Taylor, *Origins Answer Book,* 5. baskı, 1995, s. 35
40- John Whitfield, "Oldest member of human family found", *Nature*, 11 July 2002
41- D.L. Parsell, "Skull Fossil From Chad Forces Rethinking of Human Origins", National Geographic News, 10 Temmuz 2002
42- John Whitfield, "Oldest member of human family found", *Nature*, 11 Temmuz 2002
43- "Face of Yesterday: Henry Gee on the dramatic discovery of a seven-million-year-old hominid", *The Guardian,* 11 Temmuz 2002
44- Henry Gee, *In Search Of Deep Time, Beyond the Fossil Record to a New Hıstory of Life*, s. 5
45- Henry Gee, *In Search Of Deep Time,* s.32
46- F. Clark Howell, "Thoughts on the Study and Interpretation of the Human Fossil Record," ss.1-39 in W. Eric Meikle, F. Clark Howell & Nina G. Jablonski (editors), *Contemporary Issues in Human Evolution* , Memoir 21 (San Francisco: California Academy of Sciences, 1996), ss. 3, 31
47- Tom Abate, San Francisco Chronicle, 19, Şubat 2001. http://www.sfgate.com/cgi-bin/article.cgi?file=/chronicle/archive/2001/02/19/BU141026.DTL
48- *Encyclopædia Britannica*. "Modern Materialism"
49- Werner Gitt. *In the Beginning Was Information*. CLV, Bielefeld, Germany, ss. 107, 141
50- George C. Williams. *The Third Culture: Beyond the Scientific Revolution*. (ed. John Brockman). New York, Simon & Schuster, 1995. ss. 42-43
51- Phillip Johnson's Weekly Wedge Update, "DNA Demoted" April 30, 2001, http://www.arn.org/docs/pjweekly/pj_weekly_010430.htm
52- Phillip Johnson's Weekly Wedge Update, "DNA Demoted" April 30, 2001 , http://www.arn.org/docs/pjweekly/pj_weekly_010430.htm
53- Charles Darwin, *The Origin of Species & The Descent of Man,* The Modern Library, New York, s. 398
54- Charles Darwin, *Letter to Asa Gray,* Sept. 10, 1860, in Francis Darwin (editor), *The Life and Letters of Charles Darwin* , Vol. II (New York: D. Appleton and Company, 1896), s.131
55- "HAECKEL'S FRAUDULENT CHARTS"; http://www.path-lights.com/ce_encyclopedia/17rec03.htm
56- L. Rutimeyer, "Referate," *Archiv fur Anthropologie,* 1868
57- Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong,* New York: Ticknor and Fields 1982, s. 204
58- *Science*, 5 Eylül 1997
59- *Science*, 5 Eylül 1997
60- Elizabeth Pennisi, "Haeckel's Embryos: Fraud Rediscovered", *Science*, 5 Eylül 1997
61- Ken McNamara, "Embryos and Evolution", *New Scientist*, 16 Ekim 1999
62- Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth?,* s. 84
63- Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth?,* s. 85
64- Jonathan Wells, *Icons of Evolution: Science or Myth?,* s. 86
65- Charles Darwin, Letter to Asa Gray, Sept. 10, 1860, in Francis Darwin (editor), *The Life and Letters of Charles Darwin* , Vol. II (New York: D. Appleton and Company, 1896), s.131
66- Dawkins'in "kör saatçi" tezinin çürülmesi için bkz. Lee Spetner, *Not By Chance: Shattering the Modern Theory of Evolution*, Judaica Press, 1997; Michael J. Behe, *Darwin's Black Box: The Biochemical Challange to Evolution*, The Free Press, 1996; Phillip E. Johson, *Darwin on Trial*, 199, 2nd.ed., InterVarsity Press, 1993
67- Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker,* London: Penguin Books,1986; s.93-94
68- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999
69- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999
70- Walls, G.L. (1963). *The Vertebrate Eye* . New York: Hafner Publishing Company; s.652
71- Michael Denton, "The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?", *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999
72- McIlwain, T.J. (1996). *An Introduction to the Biology of Vision*. Cambridge: Cambridge University Press; s. 14
73- Michael Denton, “The Inverted Retina: Maladaptation or Pre-adaptation?”, *Origins & Design*, 19:2, Issue 37, 1999
74- Charles Darwin, *The Origin of Species, III. ed. Chapter 13: Mutual Affinities of Organic Beings: Morphology: Embryology: Rudimentary Organs*
75- http://www.cerrah.net/apandist.htm
76- www.geocities.com/CapeCanaveral/Lab/6562/evolution/designgonebad.html
77- S. R. Scadding, *"Do 'Vestigial Organs' Provide Evidence for Evolution?", Evolutionary Theory,* Cilt 5, Mayıs 1981, s. 173
78- Paul A. Nelson, "Jettison the Arguments, or the Rule? The Place of Darwinian Theological Themata in Evolutionary Reasoning", *Access Research Network*, 1988, http://www.arn.org/docs/nelson/pn_jettison.htm
79- George Schaller, H. Jinchu, P. Wenshi, and Z. Jing, *The Giant Pandas of Wolong* , Chicago: University of Chicago Press, 1986, s.4, 58
80- Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y, and Kimura, J., *Nature*, vol. 397, 1999, ss. 309-310
81- Endo, H., Yamagiwa, D., Hayashi, Y. H., Koie, H., Yamaya, Y., and Kimura, J., *Nature*, vol. 397, 1999, ss. 309-310
82- Gretchen Vogel, "Objection #2: Why Sequence the Junk?", *Science*, 16 Şubat 2001
83- Wojciech Makalowski, "Not Junk After All", *Science*, Volume 300, Number

5623, 23 Mayıs 2003,
84- http://www.arn.org/docs/odesign/od182/ls182.htm#anchor569108
85- "Does nonsense DNA speak it's own dialect?", *Science News*, Vol. 164 , 24 Aralık,1994
86- Hubert Renauld and Susan M. Gasser, "Heterochromatin: a meiotic matchmaker," *Trends in Cell Biology 7* (May 1997): ss. 201-205
87- Emile Zuckerkandl, "Neutral and Nonneutral Mutations: The Creative Mix-Evolution of Complexity in Gene Interaction Systems,' *Journal of Molecular Evolution 44* (1997): S2-8.
88- Hubert Renauld and Susan M. Gasser, "Heterochromatin: a meiotic matchmaker," *Trends in Cell Biology 7* (May 1997): 201-205.
89- Bencil DNA tezi: Evrimcilerin, kodlamayan DNA'nın sözde evrimsel oluşumunu açıklamada başvurduğu bir tez. Bu tez, canlıların işlevini yitirmiş DNA parçaları arasında bir tür rekabet olduğunu savunan hayali iddiadır. Bu yazıda da gösterildiği gibi, Crytomonad'lar üzerinde yapılan bu çalışmayla çürütülmüştür.
90- Beaton, M.J. and T. Cavalier-Smith. 1999. Eukaryotic non-coding DNA is functional: evidence from the differential scaling of cryptomonal genomes. *Proc. R. Soc. Lond. B.* 266:2053-2059
91- Sandell LL, Zakian VA. 1994. Loss of a yeast telomere: arrest, recovery, and chromosome loss. *Cell* **75**: 729-739.
92- Ting SJ. 1995. A binary model of repetitive DNA sequence in Caenorhabditis elegans. *DNA Cell Biol.* **14**: 83-85.
93- Vandendries ER, Johnson D, Reinke R. 1996. Orthodenticle is required for photoreceptor cell development in the Drosophila eye. *Dev Biol* **173**: 243-255.
94- Keplinger BL, Rabetoy AL, Cavener DR. 1996. A somatic reproductive organ enhancer complex activates expression in both the developing and the mature Drosophila reproductive tract. *Dev Biol* **180**: 311-323.
95- Kohler J, Schafer-Preuss S, Buttgereit D. 1996. Related enhancers in the intron of the beta1 tubulin gene of Drosophila melanogaster are essential for maternal and CNS-specific expression during embryogenesis. *Nucleic Acids Res* **24**: 2543-2550.
96- R. Nowak, "Mining Treasures from 'junk DNA ", *Science* 263 (1994): 608.
97- "DNA; Junk or Not", *The New York Times,* 4 Mart 2003
98- Gretchen Vogel, "Objection #2: Why Sequence the Junk?", *Science*, 16 Şubat 2001
99- Hirotsune, S., Yoshida, N., Chen, A., Garrett, L., Sugiyama, F., Takahashi, S., Yagami, K., Wynshaw-Boris, A., and Yoshiki, A. 2003. An expressed pseudogene regulates the messenger-RNA stability of its homologous coding gene. *Nature* 423: 91-96.
100- Lee, J. T. 2003. Molecular biology: Complicity of gene and pseudogene [News and Views]/78 Emile Zuckerkandl, "Neutral and Nonneutral Mutations: The Creative Mix-Evolution of Complexity in Gene Interaction Systems,' *Journal of Molecular Evolution 44* (1997): S2-S8.*ature* 423: 26-28.
101- "The Birth of an Alternatively Spliced Exon: 3' Splice-Site Selection in Alu Exons ", Galit Lev-Maor, et al. *Science*, Volume 300, Number 5623, Issue of 23 May 2003, ss. 1288-1291
102- *Science*, 23 Mayıs 2003
103- George Turner, "How Are New Species Formed?", *New Scientist*, June 14, 2003, s.36
104- Norman Macbeth, *Darwin Retried,* Boston, Gambit INC., 1971, s.36.
105- Norman Macbeth, Darwin Retried, ss.35-36
106- Edward S. Deevy, *"The Reply: Letter from Birnam Wood",* Yale Review, 56 (1967), s.636
107- Ernst Mayr, *Animal Species and Evolution,* Cambridge, Harvard University Pres, 1963, ss.285-286.
108- Ernst Mayr, *Animal Species and Evolution,* ss.290.
109- Lane P. Lester, Raymond G. Bohlin, *Natural Limits to Biological Change*, s.13-14
110- Jonathan Wells, *Icons of Evolution*, ss.159-175
111- Lane Lester, Raymond G. Bohlin, *Natural Limits to Biological Change*, 2nd ed, Probe Books, 1989, ss.67,70
112- Garry E. Parker, *Creation: The Facts of Life,* San Diego, Creation of Life Publishers, 1980, s.76
113- Pierre-Paul Grassé, *Evolution of Living Organisms,* Academic Press, New York, 1977, s. 88
114- Jonathan Wells, *Icons of Evolution* (Regnery, 2000), s. 178
115- Lane Lester, Raymon G. Bohlin, *Natural Limits to Biological Change,* Probe Books, 1989, s. 170-171
116- Henry Morgenau & Roy Abraham Varghese, *Kosmos Bios Teos,* Gelenek Yayıncılık, Ekim 2002, İstanbul, s.161.
117- Scott Gilbert, John Opitz, and Rudolf Raff, "Resynthesizing Evolutionary and Developmental Biology", *Developmental Biology 173,* Article No. 0032, 1996, s. 361
118- Personal letter (written 10 April 1979) from Dr. Collin Patterson, Senior Paleontologist at the British Museum of Natural History in London, to Luther D. Sunderland; as quoted in *Darwin's Enigma* by Luther D. Sunderland, Master Books, San Diego, USA, 1984, s. 89
119- T. S. Kemp, *Fossils and Evolution*, Oxford University Press, 1999, s. 19
120- Pierre-P Grassé, *Evolution of Living Organisms,* New York: Academic Press, 1977, s.103
121- Nicholas Wade, "Why Humans and Their Fur Parted Ways", *The New York Times,* 19 Ağustos 2003
122- Henry Gee, *In Search Of Deep Time: Beyond The Fossil Record To A New Hıstory Of Life*, The Free Press, A Division of Simon & Schuster, Inc., 1999, s. 103
123- 0. C. Marsh, "Recent Polydactyle Horses", *American Journal of Science* 43, 1892, ss. 339-354
124- Gordon Rattray Taylor, *"The Great Evolution Mystery"* New York, Harper & Row, 1983, sf. 230
125- Heribert Nilsson, *Synthetische Artbildung* Lund, Sweden: Vertag CWE Gleenrup, 1954, ss. 551-552
126- Boyce Rensberger, *Houston Chronicle,* 5 Kasım 1980, Bölüm 4, s. 15.
127- Milner, *The Encyclopedia of Evolution*, 1993, s. 222
128- Garret Hardin, *Nature and Man's Fate,* (New York, Mentor, 1961), ss. 225-226.
129- Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe-Where Darwin Went Wrong,* NY: Ticknor and Fields, 1982, ss. 16-17, 19, 28-30
130- Kofahl, R.E., *Handy Dandy Evolution Refuter, Beta Books, San Diego, California, 1997, s.159*
131- Voorhies M.R., "Ancient Ashfall Creates a Pompei of Prehistoric Animals," *National Geographic*, Vol. 159, No. 1, January 1981, ss.67-68,74 ; "Horse Find Defies Evolution" Creation Ex Nihilo 5(3):15, January 1983, http://www.answersingenesis.org/docs/3723.asp
132- Jonathan Wells, *"Icons of Evolution: Science or Myth? Why much of what we teach about evolution is wrong",* s.199; Royal Truman, "A review of Icons of Evolution" www.answersingenesis.org/home/area/magazines/tj/docs/tj_v15n2_icons_review.asp
133- O.C. Marsh, 'Recent polydactyle horses,' *American Journal of Science,* 43:339–354, 1892.
134- Bruce J. MacFadden *et al.*, Ancient diets, ecology, and extinction of 5-million-year-old horses from Florida, *Science* **283**(5403):824–827, 5 February 1999.
135- Horse and horsemanship,' *Encyclopædia Britannica,* 20:646655, 15th ed. 1992
136- Ernst Mayr, *What Evolution Is*, New York: Basic Books, s. 163
137- D.M. Raup, 'Conflicts between Darwin and paleontology,' *Field Museum of Natural History Bulletin* **50**:22, 1979
138- Sunderland L.D., Darwin's Enigma, 1988, s.78
139- J. Bergman and G. Howe, 'Vestigial Organs' Are Fully Functional Creation Research Society Books, Kansas City, s.77, 1990;
140- Paul-Pierre Grasse., Evolution of Living Organisms, s. 51-52
141- Florida Üniversitesi: "From the Bone of a Horse, a New Idea for Aircraft Structures, 2 Aralık 2002, http://www.napa.ufl.edu/2002news/horsebone.htm ; "Uzay ve Havacılık Mühendisleri Atın Kemik Tasarımını Taklit Ediyor" http://www.harunyahya.net/V2/Lang/tr/Pg/WorkDetail/Number/969
142-Judith Hooper, Of Moths and Men, W.W. Norton & Company, Inc., New York, 2002, s.xvii
143- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.xviii
144- Judith Hooper, Of Moths and Men, s. xviii
145- Jonathan Wells, Icons of Evolution: Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution is Wrong, ss. 141-151
146- Jerry Coyne, "Not Black and White", a review of Michael Majerus's Melanism: Evolution in Action, Nature, 396 (1988), ss. 35-36
147- Judith Hooper, Of Moths and Men, s. xviii
148- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.296
149- Judith Hooper, Of Moths and Men, s.293
150- Robert Matthews, "Scientists Pick Holes in Darwin's Moth Theory", The Daily Telegraph, London, 18 Mart 1999
151- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
152- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
153- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
154- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
155- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
156- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
157- http://www.geocities.com/CapeCanaveral/Hall/2099/DinoKabin.html
158- Michael J. Denton, Nature's Destiny, Free Press, New York, 1998, s. 361
159- David Williamson, "Scientist Says Ostrich Study Confirms Bird 'Hands' Unlike Those Of Dinosaurs", EurekAlert, 14-Aug-2002, http://www.eurekalert.org/pub_releases/2002-08/uonc-sso081402.php
160- A Elzanowski 1999. "A comparison of the jaw skeleton in theropods and birds, with a description of the palate in the Oviraptoridae". Smithsonian Contributions to Paleobiology 89:311–323
161- Alan Feduccia, "Birds are Dinosaurs: Simple Answer to a Complex Problem", The Auk, Ekim 2002, vol. 119 (4), s. 1187–1201
162- MORELL, V.."A Cold, Hard Look at Dinosaurs", Discover, 1996, 17(12):98–108.++
163- Phillip Johnson, “A Step Forward in Ohio”, Touchstone, Volume 16, Issue 1,Ocak-Şubat 2003, sf. 11;http://www.touchstonemag.com/docs/issues/16.1docs/16-1pg11.html

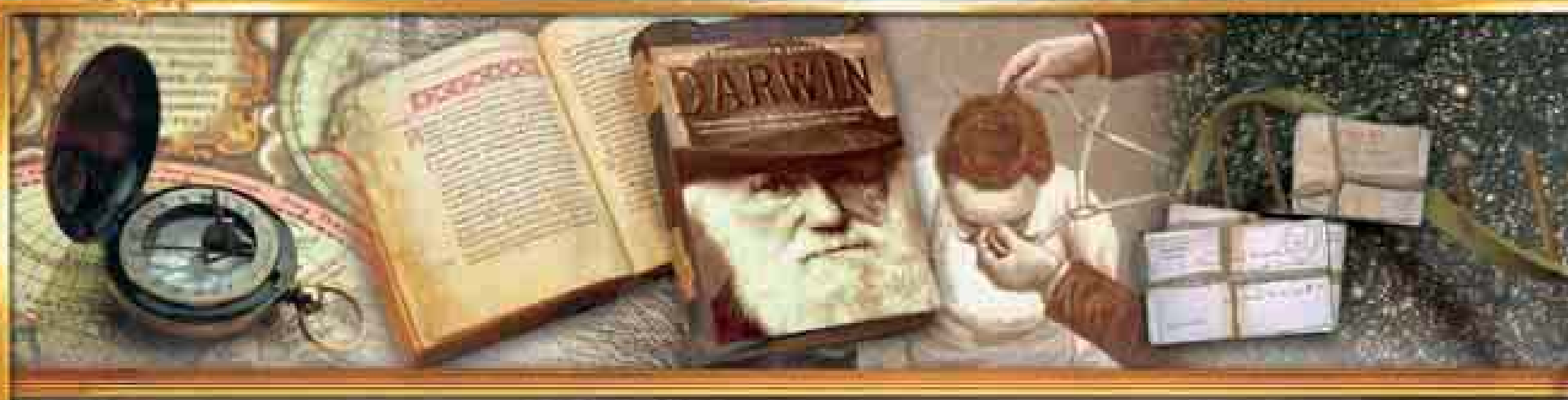
DARWIN

SOSYAL SİLAH DARWİNİZM

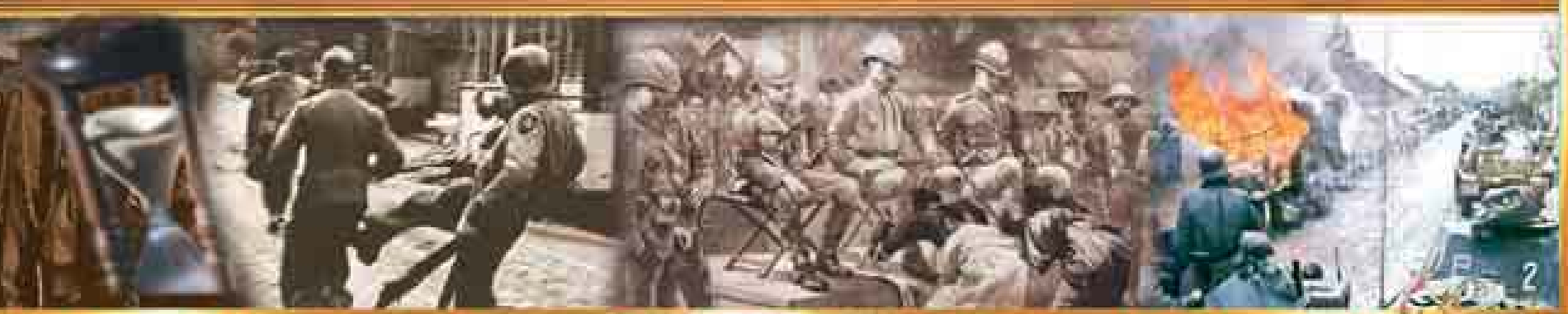

GİRİŞ

Yirminci yüzyılın insanlık tarihinin en karanlık, en tehlikeli, en çok kan dökülen, insanların en fazla korku ve şiddete maruz kaldığı yüzyıllardan biri olduğu herkesçe bilinmekte ve kabul edilmektedir. Hitler, Stalin, Pol Pot, İdi Amin gibi diktatörlerin zalimliğini, milyonlarca insanı nasıl soykırıma uğrattıklarını, Hitler'in kendi halkından dahi kendince "işe yaramaz" gördüğü insanları nasıl gaz odalarında öldürttüğünü; İngiltere'den Almanya'ya, ABD'den İsveç'e kadar birçok Batı ülkesinde yüz binlerce insanın sadece hasta, sakat veya yaşlı olduğu için nasıl zorla kısırlaştırıldığını veya ölüme terk edildiğini; acımasız rekabet nedeniyle dünyanın her yanında insanların ezildiklerini ve sömürüldüklerini; ırkçılığın kimi devletlerin ideolojisi haline geldiğini ve bazı ırkların insan bile sayılmadığını; Doğu ile Batı, komünist ile kapitalist, sağ ile sol arasında çatışmalar, sıcak ve soğuk savaşlar yaşandığını; bu nedenle aynı ülke halklarının, hatta kardeşlerin bile birbirlerine düşman hale geldiğini herkes bilmektedir.

Ancak çoğu zaman fark edilmeyen, 20. yüzyılı böylesine çalkantıların, karmaşa, savaş ve çatışmaların içine iten, insanlar arasında kin ve düşmanlığa sebep olan ideolojik temeldir. Bu ideolojik zeminin temelleri 19. yüzyılda İngiliz ekonomist Thomas Malthus ile atılmıştır. Din ahlakından uzak yaşayan bazı insanlar tarafından kabul gören bu çarpık fikri temel, yine bir İngiliz olan sosyolog Herbert Spencer ile güçlendirilmiş ve bir üçüncü İngiliz olan Charles Darwin'in evrim teorisi ile yaygınlaştırılmıştır.

Bu üç isim, din ahlakının özelliklerinden olan dayanışma, fedakarlık, yoksulların ve zayıfların korunması, tüm insanların eşit sayılması gibi erdemleri tamamen göz ardı ettiler. Bunun yerine hayatın bir mücadele alanı olduğu; zayıf olanların, yoksul olanların, kendilerince "aşağı ırktan" olanların ezilmelerinin ve hatta yok edilmelerinin meşru olduğu; kıyasıya mücadele sonucunda "en uygun" olanların hayatta kalarak diğerlerinin yok olacağı, insanlığın böylece "ilerleyeceği" yalanını ortaya attılar.

Charles Darwin, evrim teorisi ile, temeli bencillik olan bu felsefeyi doğa bilimlerine uygulamaya çalıştı. Allah'ın doğada var ettiği dayanışma ve yardımlaşma örneklerini göz ardı ederek, sözde tüm canlıların acımasız bir yaşam mücadelesi sürdürdüklerini öne sürdü. Hatta hiçbir bilimsel delile dayanmadan, aynı acımasızlığın insan toplumları için de geçerli olduğunu iddia etti. Darwin'in evrim teorisi, toplumlara uygulandığında ortaya sosyal Darwinizm çıktı.

Her ne kadar kimileri sosyal Darwinizm'in 19. yüzyılın ikinci yarısında doğmuş, 20. yüzyılın ilk yarısında da etkisini yitirmiş bir sosyal teori olduğunu ileri sürse de, gerçekte bu teorinin toplumların ve bireylerin kültürü üzerindeki olumsuz etkisi çok daha kalıcı ve zarar verici oldu. Hayatın sözde bir "mücadele alanı" olduğu, insanın bu mücadeleyi kazanmak ya da en azından bu vahşi ortamda "ayakta kalmak" için yaşaması gerektiği sapkınlığı, din ahlakına tümüyle aykırı, çarpık bir "dünya görüşü" olarak yaygınlaştı. İnsanlığa felaket getiren yeni yaşam biçimleri ortaya çıkardı. Bu yeni yaşam biçimleri; ko-

münizm veya faşizm gibi totaliter ve kanlı ideolojilerin, sosyal adaleti göz ardı eden vahşi kapitalizmin, ırkçılığın, etnik çatışmaların, ahlaki dejenerasyonun ve daha pek çok "bela"nın kaynağı oldu.

Sosyal Darwinizm, mevcut kötülüklere, acımasız politika ve uygulamalara bir anda sözde bilimsel bir geçerlilik kazandırdı. Hiçbir bilimsel dayanağı bulunmayan bu akımla birlikte, acımasızlık, vahşet ve zulüm din ahlakını yaşamayan pek çok kimse tarafından olağan karşılanmaya başlandı. İnsanlar ve toplumlar arası ilişkilerde merhamet, şefkat, anlayış, özveri, yardımlaşma ve dayanışma gibi din ahlakının gereği olan erdemler göz ardı edildi. Zulmün uygulayıcıları -kendilerince- zalimliklerinin bilimsel bir temele sahip olduğunu iddia ediyor, yaptıkları vahşetin bu şekilde makul karşılanabileceğini zannediyorlardı. Elbette bu iddiaları ve zanları, çok büyük bir yalan ve yanılgıdan ibaretti. Bu kitapta özellikle iki konuyu açıklığa kavuşturacak ve inceleyeceğiz:

İlk olarak, Darwinizm'in toplumların ve bireylerin yaşamı için neden ciddi bir tehlike olduğunu anlamayan veya anlamazlıktan gelenlere, bu teorinin geniş çapta kabul görmesinin ve özellikle genç nesillerin bu teoriyle eğitilmesinin tehlikelerini göstereceğiz.

İkinci olarak da, Darwin'in ve her evrimcinin sosyal Darwinistler ile aynı görüşte olmadığını savunanlara bir cevap verecek; her evrimcinin, evrim teorisini kabul etmekle aslında sosyal Darwinizm'i de kabul ettiğini açıklayacağız.

Kitap boyunca da sık sık yer vereceğimiz şu gerçeğin unutulmaması gerekir: İnsanları bir tür hayvan gibi görme yanılgısına kapılmış olan evrim teorisinin ortaya koyduğu yaşam modeli acımasızlık, sevgisizlik, bencillik, çıkarcılık üzerine kuruludur. Darwinizm, insanların hayvanlar gibi yaşadığı ve davrandığı bir dünya kurma özlemindedir. Sosyal Darwinizm'in öğretileri ve uygulamaları da bu gerçeği gözler önüne sermektedir. Sosyal Darwinizm'in sapkın görüşlerine göre, yaşlı ve yardıma muhtaç konumdaki bir insanın bir akşam evinde otururken hiçbir gerekçe olmadan sürüklenerek evinden çıkarılıp katledilmeye götürülmesi olağandır. Özürlü insanların, toplama kamplarında biraraya getirilip ölüme terk edilmeleri normal karşılanır. İnsanların kafataslarının ölçülüp, bu ölçümlere göre sınıflandırılmaları gerekir. Bu çarpık düşünceye göre sözde alt sınıflarda olanlar acımasızca ezilir, sömürülür ve ortadan kaldırılır. İnsanların ve toplumların ancak bu vahşeti uyguladıkları takdirde ilerleyeceğine inanan bu kişiler için, bu yolda yapılan katliamlar, soykırımlar, zulümler, acımasızlıklar bir tür başarı olarak kabul edilir. Bu başarıyı elde edemeyen insanlar, toplumlar, kültürler ve milletler ise yok olmalıdırlar.

Şüphesiz bu çok sapkın ve tehlikeli bir düşünce yapısıdır. Bu tehlikenin farkında olmak, söz konusu teori ve bu teoriye dayalı ideolojilere karşı gerekli fikri önlemlerin alınması açısından son derece önemlidir. Unutmamak gerekir ki, Darwinizm ve Darwinizm'i temel alan tüm toplum modelleri insanlığı büyük felaketlere sürükleyecek modellerdir. Allah'ın insanlara emrettiği ve Kuran'da bildirilen ahlak ise, toplumları her zaman için refaha, huzura ve barışa götürecek bir ahlaktır.

Sosyal Darwinizm birçok acımasızlığa, özellikle de zavallı insanların hayatlarını önemsiz gören uygulamalara sözde bilimsel bir meşruiyet kazandırmıştır.

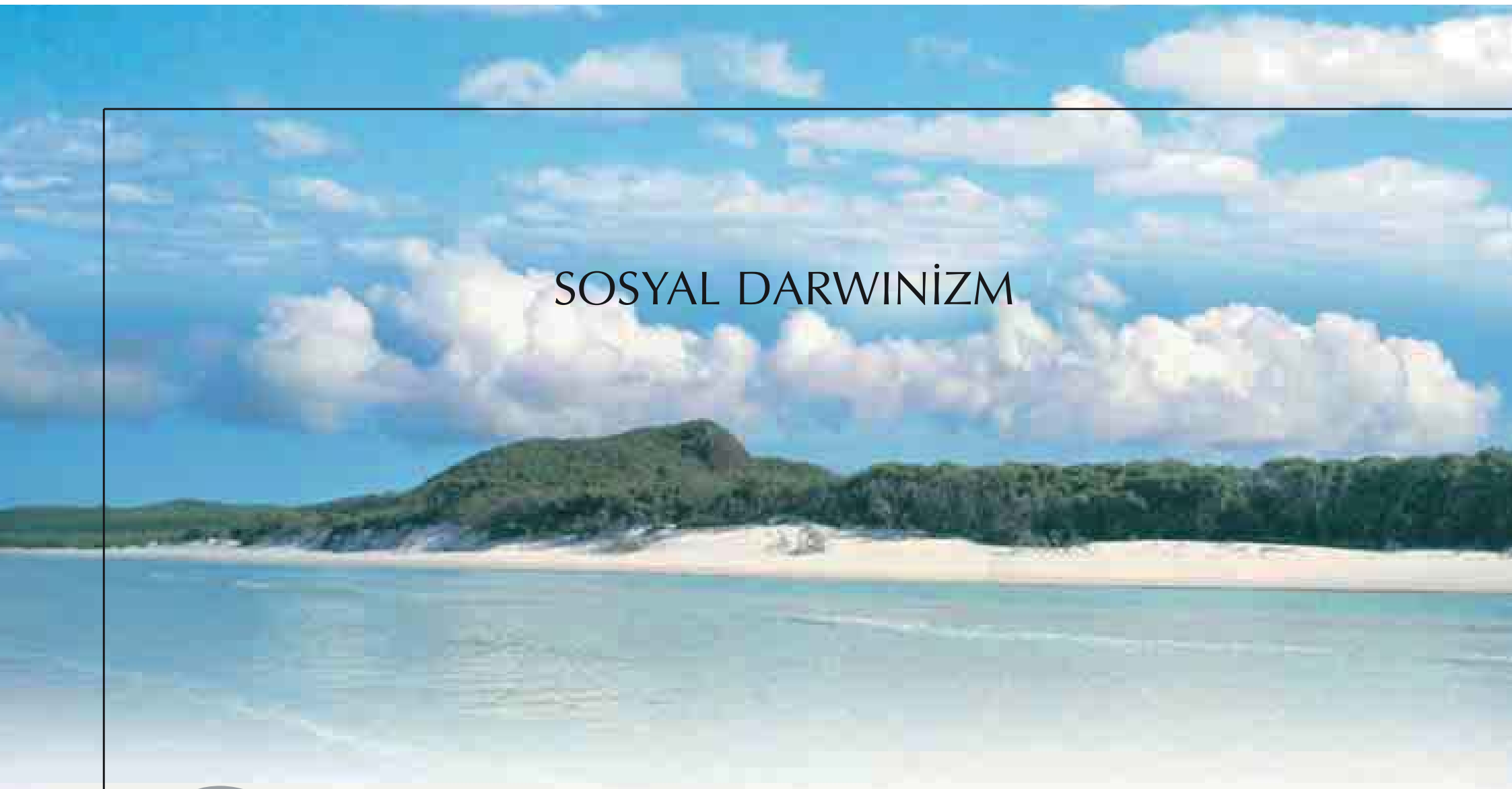

SOSYAL DARWINİZM

Güçlünün haklı sayılması, eşitsizlik, ırk veya etnik temelli ayrımcılık, zulüm, haksız rekabet ve çekişme, fakirlerin ezilmesi, güçlünün zayıf olanı sömürmesi toplumların tarih boyunca yaşadığı kötülükler ve zorluklardandır. Binlerce yıl öncesinde bile, örneğin Hz. Musa'nın döneminde yaşayan Firavun'un yönetiminde, tüm bunları görmek mümkündür. Firavun, zenginliği ve güçlü ordusu nedeniyle, daima kendini üstün görmüştür. Doğru söyledikleri çok açık olan Hz. Musa ve Hz. Harun'u tüm gücüyle yalanlamış, hatta onları öldürmek istemiştir. Firavun ayrıca ayrılıkçı bir politika sürdürmüş, halkını sınıflara ayırmış, bazılarını "aşağı sınıf" olarak nitelendirmiş, tebasındaki İsrailoğulları'na türlü işkenceler yapmış, onların erkeklerini öldürüp, kadınlarını sağ bırakmıştır. Böylece İsrailoğulları'nın soyunun kesilmesini hedeflemiştir. Allah Kuran'da Firavun'un bu sapkınlıklarını şöyle bildirir:

Gerçek şu ki, Firavun yeryüzünde (Mısır'da) büyüklenmiş ve oranın halkını birtakım fırkalara ayırıp bölmüştü; onlardan bir bölümünü güçten düşürüyor, erkek çocuklarını boğazlayıp kadınlarını diri bırakıyordu. Çünkü o, bozgunculardandı. (Kasas Suresi, 4)

Yoksa ben, şundan daha hayırlı değil miyim ki o, aşağı (sınıftan) bir zavallı ve neredeyse (sözü) açıklamadan yoksun olan (biri)dir. (Zuhruf Suresi, 52)

Böylelikle kendi kavmini küçümsedi, onlar da ona boyun eğdiler... (Zuhruf Suresi, 54)

Bereketler kıldığımız yerin doğusuna da, batısına da o hor kılınıp-zayıf bırakılanları (müstaz'afları) mirasçılar kıldık... (Araf Suresi, 137)

Sadece güçlünün haklı sayıldığı, insanların sınıflara ayrıldığı, "aşağı" görülenlerin ezilerek yok edilmek istendikleri, bazı insanların diğerlerine insanlık dışı muamelelerde bulunduğu tek azgın toplum Firavun egemenliğindeki eski Mısır değildi. Binlerce yıl öncesinden günümüze kadar bu tür yönetimlerin ve uygulamaların birçok örneği bulunmaktadır.

Ancak, 19. yüzyılda tüm bu kötülükler çok daha farklı bir boyut kazandı. 19. yüzyıla kadar zalimlik, saldırganlık, acımasızlık olarak nitelendirilen bu tür uygulama ve politikaların, bir anda sözde "doğanın gerçeklerine dayanan bilimsel uygulamalar" olduğu yalanı savunulmaya başlandı. Peki tüm bu acımasızlıklara birdenbire sözde bir meşruluk kazandıran neydi?

Charles Darwin'in evrim teorisi... Darwin, 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabında ortaya attığı evrim teorisi ile, hayatın kökenine dair bazı spekülasyonlarda bulunuyordu. Bu spekülasyonları, son derece aldatıcı bir dünya görüşünün, Allah'ın varlığını inkar eden ve tesadüfleri "yaratıcı" sayan (Allah'ı tenzih ederiz), insanı hayvan olarak kabul eden, hayatı bir mücadele ve kıyasıya rekabet yeri olarak gören sapkın bir felsefenin sözde bilimsel bir gerçek gibi kabul edilmesine neden oldu.

Darwin, bilimsel bir delili olmayan, 19. yüzyılın köhne bilim anlayışının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu teoriyi tek başına geliştirmiş değildi. Kendisinden yaklaşık 50 yıl önce 1798 yılında Thomas Malt-

hus, *Essay on the Principle of Population* (Nüfus İlkesi Üzerine Deneme) adlı çalışmasında Darwin'in teorisine temel oluşturacak, gerçekle ilgisi olmayan bazı fikirler ortaya atmıştı. Malthus, günümüzde bilimsel bir değeri olmadığı ispatlanmış olan çalışmasında, nüfusun besin kaynaklarından daha hızlı arttığını, bunun için nüfus üzerinde bir kontrol olması gerektiğini iddia ediyordu. Savaşların, salgın hastalıkların nüfus üzerinde doğal bir kontrol sağladığını ve bu nedenle faydalı olduklarını iddia eden Malthus, ilk kez "hayatta kalma mücadelesi"nden söz eden kişi oldu. Malthus'un insani değerlerden uzak bu tezine göre, fakirler korunmamalı, mümkün olduğunca kötü şartlarda yaşatılmalıydılar ki, çoğalmaları engellensin ve üst sınıflara yeteri kadar besin kaynağı kalabilsin. (Detaylı bilgi için bkz. "Malthus'tan Darwin'e Merhametsizliğin Tarihi" bölümü.) Vicdan ve sağduyu sahibi her insanın şiddetle karşı çıkacağı bu vahşetin kabul görmesi hiç şüphesiz büyük bir zulümdür. Din ahlakının fakirlere, muhtaçlara yardım elinin uzatılmasını gerektirmesine rağmen, Malthus ve onu takiben Darwin bu mazlumların acımasızca ölüme terk edilmelerini söylüyordu.

Malthus'un insanlık dışı bu fikirlerini hemen benimseyerek geliştiren kişilerin başında İngiliz sosyolog ve felsefeci Herbert Spencer geliyordu. Darwinizm'in temel iddiasını özetleyen "en uygun olan hayatta kalır" ifadesi Spencer'a aitti. "Uygun olmayanlar"ın ise elenmeleri yani ölmeleri gerektiğini iddia eden Spencer, "insanlar eğer yaşamak için yeteri kadar tamamlarsa yaşarlar ve yaşamaları da iyidir. Eğer yaşamak için yeteri kadar tamam değillerse ölürler ve en iyisi ölmeleridir" diyordu.[1] Yani Spencer'a göre fakir, eğitimsiz, hasta, sakat, başarısız her insan ölmeliydi. Tüm bunlar Spencer'ın ne kadar ürkütücü, zalim ve hasta bir ruh haline ve dünya görüşüne sahip olduğunun göstergeleriydi. Acıma, şefkat ve koruma hissi duyması gereken insanlara karşı büyük bir merhametsizlik duyuyor, aynı Malthus gibi onları eziyet yoluyla yok etmenin yollarını arıyordu. Devletin fakirleri koruyan yasalar çıkarmasını da engellemeye çalışan Spencer için Amerikalı tarihçi Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında şu yorumda bulunur:

> Spencer sadece yoksullar için hazırlanan yasalara değil, aynı zamanda devletin desteklediği eğitim, sağlık denetimi, barındırma koşullarının düzenlenmesi ve hatta sahte doktorlara karşı cahil kişilere devlet koruması sağlanması ile ilgili yasalara da karşı çıkıyordu. [2]

Darwin'in bilim dışı teorisiyle pekiştirilen "zayıf ve güçsüz olanların ezilmesi gerektiği" yanılgısı, eşitsizliğin, haksızlığın ve adaletsizliğin yaygınlaşmasındaki en temel faktörlerden biridir.

Malthus ve Spencer'ın merhametsiz dünya görüşlerinden yoğun olarak etkilenen Darwin ise, *Türlerin Kökeni* adlı kitabında türlerin doğal seleksiyon ile evrimleştikleri masalını ortaya attı. Darwin bir bilim adamı değildi, biyoloji ile sadece amatör olarak ilgilenmişti. Bunun dışında Darwin'in dönemindeki mikroskoplar dahi son derece ilkeldi. O dönemde hücre, henüz sadece bir leke gibi görülüyordu, kalıtım kanunları ise keşfedilmemişti bile. Darwin, bilimsel açıdan son derece yetersiz bu koşullarda, kısıtlı bilgisiyle geliştirdiği teorisinde, doğanın hep avantajlı ve en uygun olanları seçtiğini, diğerlerini ise elediğini, canlılığın da bu şekilde geliştiğini iddia etti. Darwin'in daha en baştan yanlış bir temel üzerine inşa ettiği bilim dışı teorisine göre, canlılık tesadüflerin eseriydi; bu şekilde Darwin, canlılığı Allah'ın yarattığı gerçeğini de reddetmiş oluyordu. (Allah'ı tenzih ederiz.) Darwin, *Türlerin Kökeni* kitabından sonra, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında bilim dışı teorisini insanlara da uygulamaya kalkıştı. Kitabında, sözde geri kalmış ırklar olduğundan, bu ırkların yakın bir gelecekte eleneceklerinden, böylece üstün olanların gelişerek ilerleyeceklerinden bahsediyordu. Darwin'in, bu kitabında ve bazı yazışmalarında evrim teorisini insanlara da uygulamasıyla, sosyal Darwinizm şekillenmiş oldu.

Bundan sonrasını ise koyu Darwin taraftarları devam ettirdi. İngiltere'de Spencer ve Darwin'in kuzeni Francis Galton, Amerika'da William Graham Sumner gibi bazı akademisyenler ve bazı kapitalistler, Almanya'da ise Ernst Haeckel gibi Darwinistler ve ardından 20. yüzyılın kanlı diktatörü Adolf Hitler gibi faşist ırkçılar sosyal Darwinizm'in acımasız ve merhametsiz kurallarının önde gelen savunucu ve uygulayıcıları oldular.

Sosyal Darwinizm kısa sürede vahşi kapitalizm adı altında haksız rekabeti en acımasız şekliyle uygulayanların; ırkçıların; emperyalistlerin; fakirleri ve yardıma muhtaçları koruma görevini yerine getirmeyen yöneticilerin kendilerini sözde savunma aracı haline geldi. Sosyal Darwinistler, zayıfların, fakirlerin, sözde "aşağı" ırktan insanların ezilmelerini; özürlülerin sağlıklı insanlar, küçük işletmelerin ise büyük şirketler karşısında yok olmalarını doğanın bir kanunu ve insanlığın ilerlemesinin tek yolu gibi göstermeye çalıştılar. Vicdansızlık olduğu kabul edilmesine rağmen, insanlık tarihi boyunca süregelen bu haksızlıkları bir anda sözde bilimsellik kılıfı altında meşru göstermek istediler. Sosyal Darwinizm merhametsizliği, bir doğa kanunu ve insanlığın sözde evriminin en önemli yoluymuş gibi anlatıyordu

Özellikle Amerikalı bazı kapitalistler oluşturdukları kıyasıya rekabet ortamını sosyal Darwinist söylemlerle kendilerince meşrulaştırdılar. Oysa bu, büyük bir aldatmacadan başka bir şey değildi. Haksız ve acımasız rekabeti, sözde bilimsel bir dayanağı varmış gibi göstermeye çalışanlar sadece yalan söylüyorlardı. Örneğin Amerika'nın en büyük sermaye sahiplerinden Andrew Carnegie de bu yanılgıya kapılanlardan biriydi ve 1889'daki bir konuşmasında şöyle diyordu:

> Rekabet kanunu için toplumun ödediği bedel, ucuz konforlar ve lüksler için ödediği bedel gibi büyüktür; ancak bu kanunun avantajları bedelinden daha fazladır –çünkü bu kanun sayesinde maddi gelişim mükemmeldir ve bu bize daha gelişmiş koşullar sağlamaktadır... Bu kanun kişi için bazen zor olsa da, ırk için en iyisidir, çünkü her alanda en uygun olanın hayatta kalmasını garanti etmektedir. Bu nedenle, büyük çevresel eşitsizlikler, iş imkanlarının, endüstri ve ticaretin birkaç kişinin elinde toplanması ve bunların arasında rekabet kanunu gibi koşulları kabul etmekte ve hoş karşılamaktayız. Bunlar sadece faydalı değil, aynı zamanda ırkın gelişimi için esastır.[3]

Görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'e göre tek hedef ırkın fiziksel, ekonomik ve politik açıdan gelişmesidir. Bireylerin mutluluğu, refahı, huzuru ve güvenliği önemli görülmemektedir. Acı çeken, yardım için feryat eden, çocuklarına, ailesine, yaşlı anne babasına yemek, ilaç, barınak bulamayan, zavallı, güçsüz insanlara hiçbir şekilde merhamet duyulmaz. Örneğin bu sapkın düşünceye göre, fakir ama güzel ahlaklı bir insan değerli görülmez, bu kişinin ölmesinin toplumun yararına olduğu dahi iddia edilir. Bunun yanında ise, kötü ahlaklı ama zengin bir insan "ırklarının gelişimi" için son derece önemli görülür, koşullar ne olursa olsun o kişiye büyük değer verilir. Sosyal Darwinizm'in ortaya koyduğu bu çarpık mantık örgüsü, bu düşünceyi savunanları ahlaki ve manevi çöküntüye sürüklemektedir. Bir başka sosyal Darwinist William Graham Sumner ise 1879'da bu sapkın akımın aldatmacalarını şöyle ifade etmiştir:

> Bu alternatifin dışına çıkamayacağımız artık anlaşılsın: eşitsizlik, en uygun olanın hayatta kalması; eşitlik, uygun olmayanın hayatta kalması. İlk sayılan özellikler bir toplumu ileriye götürürken, toplumun tüm en iyi üyelerinin lehindedir; sonrakiler ise toplumu geriye götürür ve tüm en kötü üyelerin lehindedir.[4]

Sosyal Darwinizm'in en vahşi uygulayıcıları ise ırkçılardı. Darwinist ırkçılar arasında en tehlikelisi de elbette Nazi ideologları ve hareketin lideri olan Adolf Hitler'di. Naziler, Darwin'in teorisini kendilerine temel alarak, hem öjeni (Darwin'in kuzeni Francis Galton'un, kötü genlerin ayıklanmasıyla toplumun daha nitelikli bireylerden oluşturulabileceğine ilişkin iddiası) kanunlarını uyguladılar, hem de soykırım cinayetlerini gerçekleştirdiler. Sosyal Darwinizm'in en ağır bilançosu Nazizm eliyle oldu. Naziler, Darwinist söylemleri sanki kendilerine bir haklılık kazandıracakmış gibi paravan olarak kullandılar; Darwinist bilim adamlarının da danışmanlığı ile, aşağı ırk saydıkları Yahudileri, Çingeneleri, Doğu Avrupalıları soykırıma uğrattılar; akıl hastalarını, özürlüleri, yaşlıları gaz odalarında katlettiler. Tüm bu cinayetleri en acımasız yöntemlerle gerçekleştirdiler. 20. yüzyılda, dünyanın gözü önünde sosyal Darwinizm adına milyonlarca cinayet işlendi.

Darwin'in kuzeni Francis Galton'un önderliği ile başlayan öjeni hareketi ise, sosyal Darwinizm'in ayrı bir felaket ürünü olarak ortaya çıktı. Doğal seleksiyonu hızlandırmak için, insan eliyle bir seçilim olması gerektiğini öne süren ve böylece insan türünü daha hızlı geliştireceklerini sanan öjeni taraftarları, Amerika'dan İsveç'e kadar birçok ülkede kendilerince "gereksiz" gördükleri insanları zorla kısırlaştırdılar. Ailelerinin haberi ve izni olmadan yüz binlerce insan, kendi rızası dışında, insan yerine konmayarak ameliyat edildi. Öjeninin en zalim uygulamaları ise Nazi Almanyası'nda gerçekleşti. Naziler önce toplumdaki sakat, zeka özürlü veya kalıtsal hastalıkları olan insanları kısırlaştırdılar; sonra bununla yetinmeyerek bu mazlum insanları topluca öldürmeye başladılar. Yüz binlerce suçsuz insan, sadece eli, parmağı, bacağı olmadığı veya yaşlandığı için öldürüldü.

Hiç şüphesiz bu, din ahlakında kesinlikle yeri olmayan çok büyük bir zulüm ve vahşettir. Allah insanlara, ihtiyaç içinde olanları koruyup kollamalarını emretmiştir. Fakirlerin ihtiyaçlarını karşılamak; özürlü insanlara karşı şefkatli ve merhametli olmak, onların haklarını gözetip korumak; toplum içinde yardımlaşma ve dayanışmayı sağlamak din ahlakının gereği olan güzel ahlak özellikleridir. Allah'ın emrettiği ahlakı göz ardı edenler ise, hem kendilerini hem de içinde yaşadıkları toplumları büyük felekatlerin içine sürüklemektedirler. Sosyal Darwinizm'in neden olduğu belalar bu gerçeğin en çarpıcı örneklerindendir.

Sosyal Darwinizm'in sözde geçerlilik kazandırdığı felaketlerden bir diğeri ise sömürgeciliktir. Sömürgeci devletlerin o dönemki bazı yöneticileri, sömürgelerine karşı takındıkları acımasız tutumlarını sosyal Darwinizm'in bilim, akıl ve mantık açısından hiçbir tutarlılığı ve geçerliliği olmayan tezleriyle kendilerince haklı göstermeye çalıştılar. "Aşağı ırk"ların "üstün ırk" tarafından kontrol altında tutulması gerektiğini, bunun doğanın bir kanunu olduğunu iddia ederek zulme dayalı emperyalist politikalarını sözde bilimsel bir temele yerleştirdiler.

20. yüzyılda meydana gelen iki büyük dünya savaşında ise taraflar sosyal Darwinizm'in çarpık mantıklarını kullanarak, savaşları kaçınılmaz olaylar gibi göstermeye çalıştılar. Masum ve zavallı insanların katledilmelerini; evlerinin, işlerinin, tarlalarının, hayvanlarının yakılıp yıkılmasını; milyonlarca insanın evlerinden, yurtlarından olmalarını; bebeklerin ve çocukların dahi umursuzca öldürülmelerini son derece mantıksız sosyal Darwinist iddialarla insanlığın gelişmesinin bir yoluymuş gibi tanıtmaya çalıştılar.

Naziler, zihinsel veya kalıtsal hastalığı olan çocukları önce kısırlaştırdılar, sonra gaz odalarında öldürmeye başladılar. Sadece başparmağı olmayan çocuklar dahi öjenist uygulamaların hedefi haline geldiler

Sonuç olarak sosyal Darwinizm 19. ve 20. yüzyılda ırkçılığın, sömürgeciliğin, haksız ve acımasız rekabetin, güçlünün güçsüzü ezmesinin ve on milyonlarca

insanın öldüğü savaşların arka planındaki kışkırtıcı güç oldu. Sosyal Darwinizm'le birlikte yüzyıllardır süregelen birçok kötülük sözde bilimsellik kisvesine büründü. Nitekim evrimci paleontolog Stephen Jay Gould'un, *The Mismeasure of Man* (İnsanın Yanlış Ölçümü) adlı kitabında, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabı için yaptığı aşağıdaki yorum da bu gerçeği bir kez daha gözler önüne sermektedir:

> 1859 yılında *Türlerin Kökeni*'nin yayınlanmasından sonra esaret, kolonileşme, ırk farklılıkları, sınıfsal yapılar ve cinsel roller hakkındaki tartışmalar bilim bayrağı altında yürütülmeye başlandı.[5]

Darwin de Bir Sosyal Darwinistti

Her ne kadar günümüzde evrimciler Darwin'in adını, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyılda doğurduğu acı sonuçlara karıştırmamaya çalışsalar da, Darwin açıkça bir sosyal Darwinistti. Özellikle *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında ve özel yazışmalarında net olarak sosyal Darwinist ifadeler kullanıyordu. Darwin daha 1869'da yazar Hugo Thiel'e yazdığı bir mektupta teorisinin toplumlara uygulanmasında bir sakınca görmediğini belirtmişti:

> Türlerin değişimiyle ilgili bakış açıma benzer bazı fikirlerin, ahlaki ve sosyal sorunlar üzerinde uygulandığını görüyorum. Bu konuyla çok ilgilendiğime inanmalısın. [6]

Fransiscan Üniversitesi'nde bilim ve ilahiyat konusunda dersler veren, *Moral Darwinism: How We Became Hedonists* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcı Olduk?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, kendisiyle yapılan bir röportajda, Darwin'in ilk sosyal Darwinist olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedir:

> Beğenin ya da beğenmeyin, Darwin'in *İnsanın Türeyişi* adlı kitabı okunduğunda aslında ilk sosyal Darwinistin ve modern öjeni hareketinin babasının kendisi olduğu açıkça anlaşılır. Sosyal Darwinizm ve öjeni, doğrudan onun doğal seleksiyon prensibini temel alır.
>
> Bana göre, insanların Darwinizm ve öjeni gibi konular arasında bağlantılar kuran bir kişiye itiraz etmelerinin gerçek nedeni, teorinin ahlaki çıkarımlarla lekelenmesini istememeleridir. Ancak bu çıkarımlar sadece metnin içerisinde değil, Darwinizm'in ortaya çıktığından bu yana geçen bir buçuk yüzyıllık dönemde bıraktığı sosyal ve ahlaki etkilerin içinde kanıtlanmış durumdadırlar.[7]

Kitabın ilerleyen bölümlerinde de görüleceği gibi, Darwin'in birçok ifadesi ve açıklaması, onun sosyal Darwinist görüşlerin ilk kaynağı olduğunu açıkça göstermektedir. Günümüzde evrimciler, sosyal Darwinizm'in 20. yüzyıldaki ürkütücü sonuçlarından dolayı bu görüşleri açık açık kabul etmekten kaçınmaktadırlar. Ancak sosyal Darwinizm'in temel ögeleri olan rekabet, ırkçılık, ayrımcılık evrim teorisinin temelinde de yer almaktadır. Evrimciler kabul etsin veya etmesinler, Darwinizm'in benimsenmesiyle doğacak sonuçlar bunlardır. İnsanları tesadüflerin eseri olarak gören; onların biraz daha gelişmiş bir hayvan türü olduğunu zanneden, bazı ırkların diğerlerine göre daha az geliştiklerini dolayısıyla hayvanlara daha yakın olduklarını, doğanın bir mücadele, kıyasıya rekabet edilen bir yer olduğunu, güçlülerin zayıfları ezmesiyle insanlığın gelişeceğini iddia eden bir teorinin trajik sonuçlar getirmesi kaçınılmazdır. Evrimcilerin sosyal Darwinizm'i reddediyor gibi görünmeleri bir çözüm değildir. Çözüm, evrim teorisinin bilimsel olarak geçersiz olduğunun kabul edilmesindedir. Temennimiz, bu teorinin yanılgılarına aldanmış olanların da bu gerçeği görmeleridir.

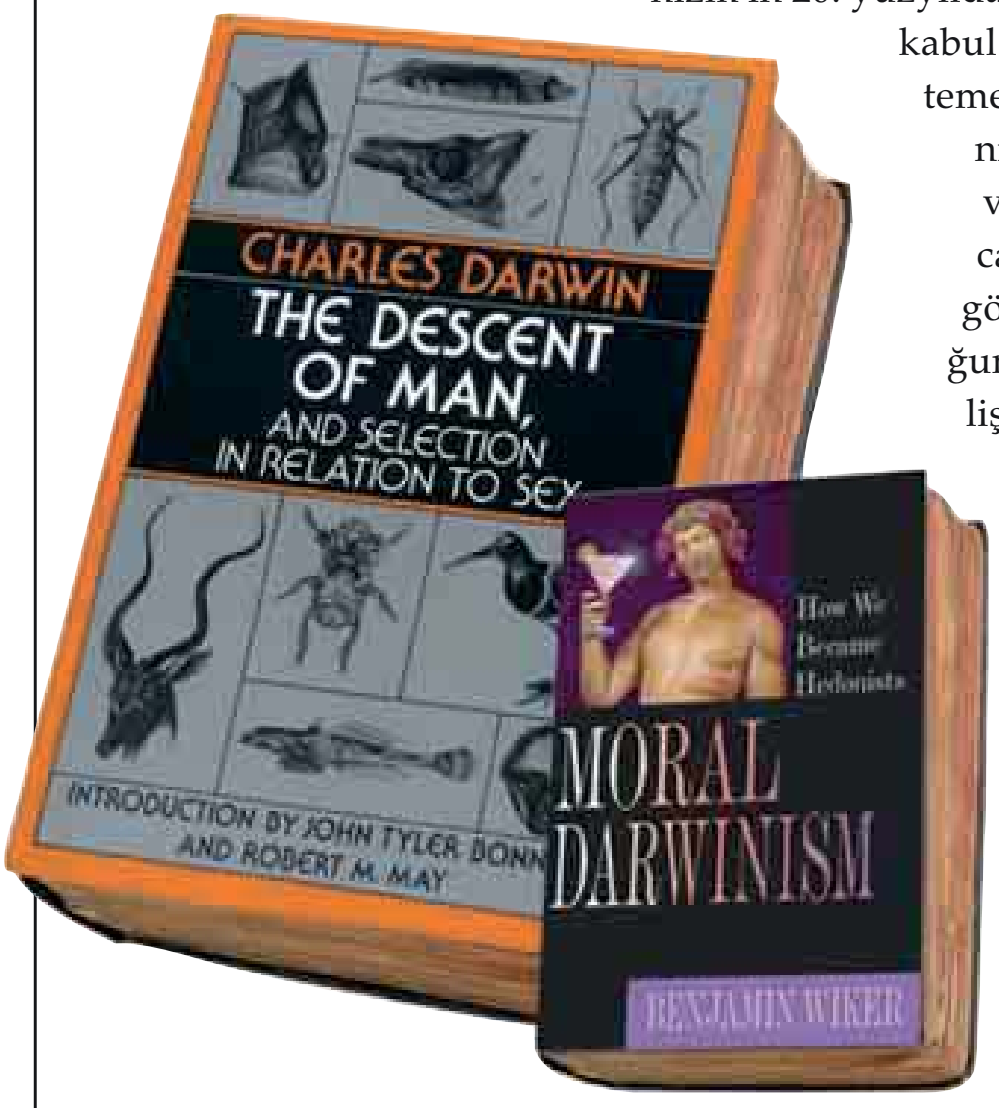

Benjamin Wiker'ın *Moral Darwinism* adlı kitabıve Darwin'in *İnsanın Türeyişi* adlı kitabı

Savaşın, ırkların ya da milletlerin gelişmesini sağlayan bir gereklilik olarak algılanması, Darwinist felsefenin yıkım getiren sonuçlarından biridir. En kanlı savaşlardan biri olan 2. Dünya Savaşı'nda harabeye dönmüş Fransız sokakları, bu yıkımı gözler önüne sermektedir.

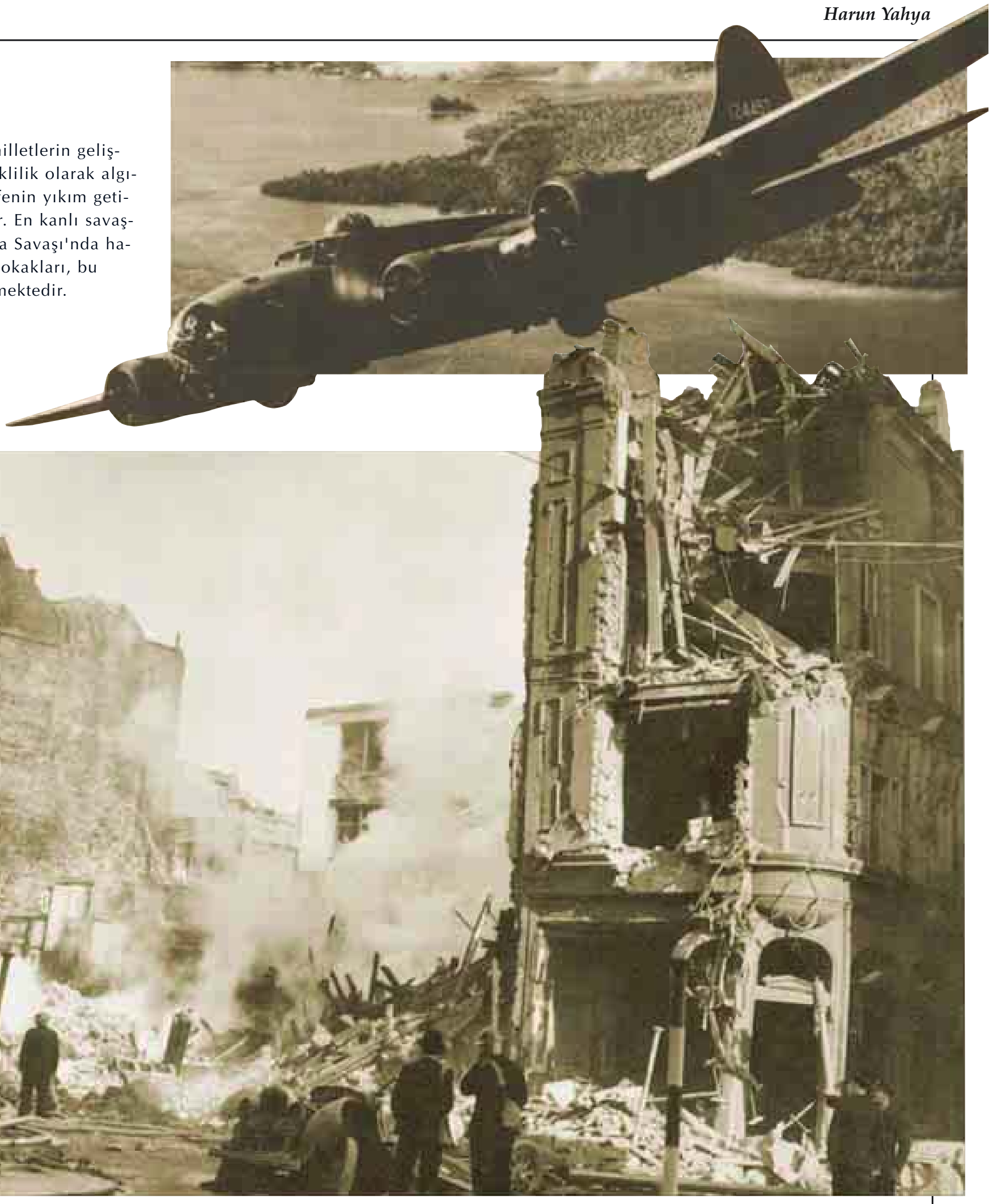

Doğa Kanunlarını İnsanlara Uygulama Hatası

Darwin, evrim teorisini ortaya attığında, bilim dünyası birçok açıdan oldukça geri durumdaydı. Henüz elektron mikroskobu yoktu, dolayısıyla organizmaların detayları bilinmiyordu. Hücre basit bir leke olarak görülüyor, birçok organelden oluşan, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip olduğu bilinmiyordu. Genetik bilimi henüz yoktu, kalıtım kanunları daha keşfedilmemişti. Birçok biyolog ve bilim adamı –bunlara Darwin de dahildir– kazanılan özelliklerin bir sonraki nesle aktarılabileceğini zannedecek kadar yanlış bilgilere sahipti. (Örneğin nalbantlık yaptığı için kol kasları güçlenen bir babanın güçlü kol kaslarına sahip oğulları olacağı gibi cahilce bir inanca sahiplerdi.) Darwin, teorisini böylesine bilimsel olarak ilkel bir ortamda geliştirdi. Evrim teorisinin materyalist ve ateist düşünceye bir zemin sağlaması, bu teorinin bilimsel zayıflığına rağmen bilim dünyasının bir kısmı tarafından hemen benimsenmesine neden oldu. Ne Darwin ne de taraftarı olan bir başka evrimci, evrim teorisi için paleontoloji,

Darwin'in döneminde kullanılan ilkel mikroskoplar hücreyi basit bir leke gibi gösteriyordu.

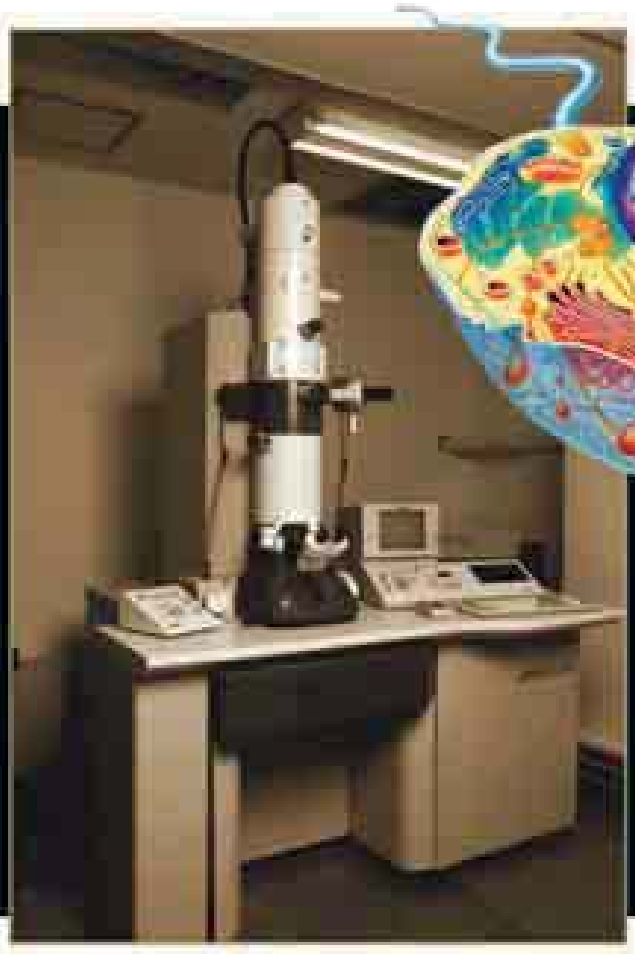

Günümüzde kullanılan mikroskoplar ise, hücrenin ne kadar kompleks ve olağanüstü kusursuz bir yapıya sahip olduğunu göstermiştir.

biyoloji veya anatomi gibi bilim dallarının hiçbirinden bir delil sunmamıştı. Dahası, ilerleyen yıllarda ve özellikle 20. yüzyılın ikinci yarısında yapılan gözlem ve deneyler, elde edilen yeni bulgular bu teorinin tamamen yanlış olduğunu açıkça ortaya koydu.

Ancak evrim teorisi, bilimsel bir dayanağı olmadığı halde, içerdiği ideolojik mesajlar nedeniyle, bazı çevreler tarafından toplumsal alana da uygulandı. Soykırımlar, kitle katliamları, kardeşin kardeşi vurduğu iç savaşlar, onlarca ülkeyi yakıp yıkan büyük dünya savaşları ile geçen 20. yüzyılın simgesi haline gelen felaketlerin temelinde yer aldı. Din ahlakının insanlara kazandırdığı merhamet, şefkat, yardımlaşma, sevgi, fedakarlık gibi erdemler yerini sadece güçlülerin kazandığı, zayıfların ezilerek ortadan kaldırıldığı orman kanunlarına bıraktı. Bilimsel açıdan hiçbir geçerliliği olmayan bir teori, bütün bir yüzyılı etkisi altına aldı.

Sosyal Darwinistlerin en büyük yanılgılarından biri, bilimsel delili olmayan bir teoriyi toplumsal alana uygulamaya kalkışmalarıydı.

Sosyal Darwinistlerin bir diğer büyük yanılgıları ise, hayvanlar için geçerli olan kanunların insanlar için de geçerli olduğunu sanmalarıdır. İnsanlar, hayvanlardan farklı olarak şuur, akıl, vicdan ve yargı yeteneğine sahiptirler. Dolayısıyla, sosyal Darwinistlerin iddia ettiği gibi, orman kanunlarına hiçbir şekilde tabi değildirler. Allah insanı akıl, şuur ve muhakeme yeteneği ile birlikte yaratmıştır ve her insan yaşamı boyunca bu yeteneklerini en iyi şekilde kullanmakla sorumludur. Allah her insanı belli bir ömür ile yaratmıştır. Rabbimiz'in kendisi için takdir ettiği süre sona erdiğinde her insan ölecek, sonra da dünyada yaptığı her tavrın hesabını vermek üzere yeniden diriltilecektir.

Doğada, bazı canlılar, içinde bulundukları koşullara uyum sağlayamadıklarında ölebilirler veya nesilleri tükenebilir. Örneğin koyu renk tüylü bir tavşan, karla kaplı bir ormanda kolaylıkla fark edilebileceği için, kısa sürede başka bir hayvanın avı olup ölebilir. Ama bu durum, Darwinistlerin iddia ettiği gibi yeni bir türün oluşmasını sağlamaz. Yani, ölen koyu renk tüylü tavşanların yerine başka bir tür, örneğin açık renk tüylü geyikler meydana gelmez. Ayrıca insanlar hayvanlardan çok farklıdırlar. İnsanlar yaşamak için doğa koşullarına adapte olmak zorunda değildirler. Bilakis, bulundukları ortamı kendi istek ve ihtiyaçlarına göre değiştirme imkan ve yeteneğine sahiptirler. Örneğin soğuk bir iklimde binalarını, ısıtma donanımlarını, kıyafetlerini iklime uydurabilirler. İnsan toplumlarında doğal seleksiyon olmaz, çünkü insan, aklı ve yetenekleriyle bu tür bir elemeyi engeller.

Bu büyük yanılgılar sosyal Darwinistlerin toplumları insanlık dışı bir bakış açısıyla değerlendirmelerine neden olmuştur. Zayıfların, bakıma muhtaç olanların, güçsüzlerin, sakatların kendi başlarına terk edilmeleriyle toplumların ilerleyeceğini düşünmeleri, bu akıl ve vicdan dışı bakış açısının önemli bir örneğidir. Oysa bencillik, zayıf ve muhtaç insanlara yardım etmemek, ilerleme değil gerileme getirir. Çünkü sosyal Darwinizm'in bakımsız ve muhtaç durumda bıraktıkılması gerektiğini iddia ettiği kişiler akledebilen, düşünebilen bilinç sahibi insanlardır. Bu insanlar, haksızlıkla, zulümle karşı karşıya geldiklerinde, ihtiyaç içinde bırakıldıklarında -eğer din ahlakının insanlara kazandırdığı sabır, affedicilik, anlayış gibi erdemlere de sahip değillerse- kendilerine bu muameleyi yapanlara karşı büyük bir öfke ve kin duyabilirler. Öfkelerini dindirebilmek içinse yakın tarihte de birçok örneği görüldüğü gibi şiddete başvurabilirler. Bu da büyük çatışmalar ve kavgalar doğurabilir. Bunun neticesinde, tüm maddi ve manevi imkanlar bu tür çatışmaları yatıştırmaya harcanacağı için ilerleme değil, aksine sanattan teknolojiye, ekonomiden bilime kadar her alanda gerileme yaşanır.

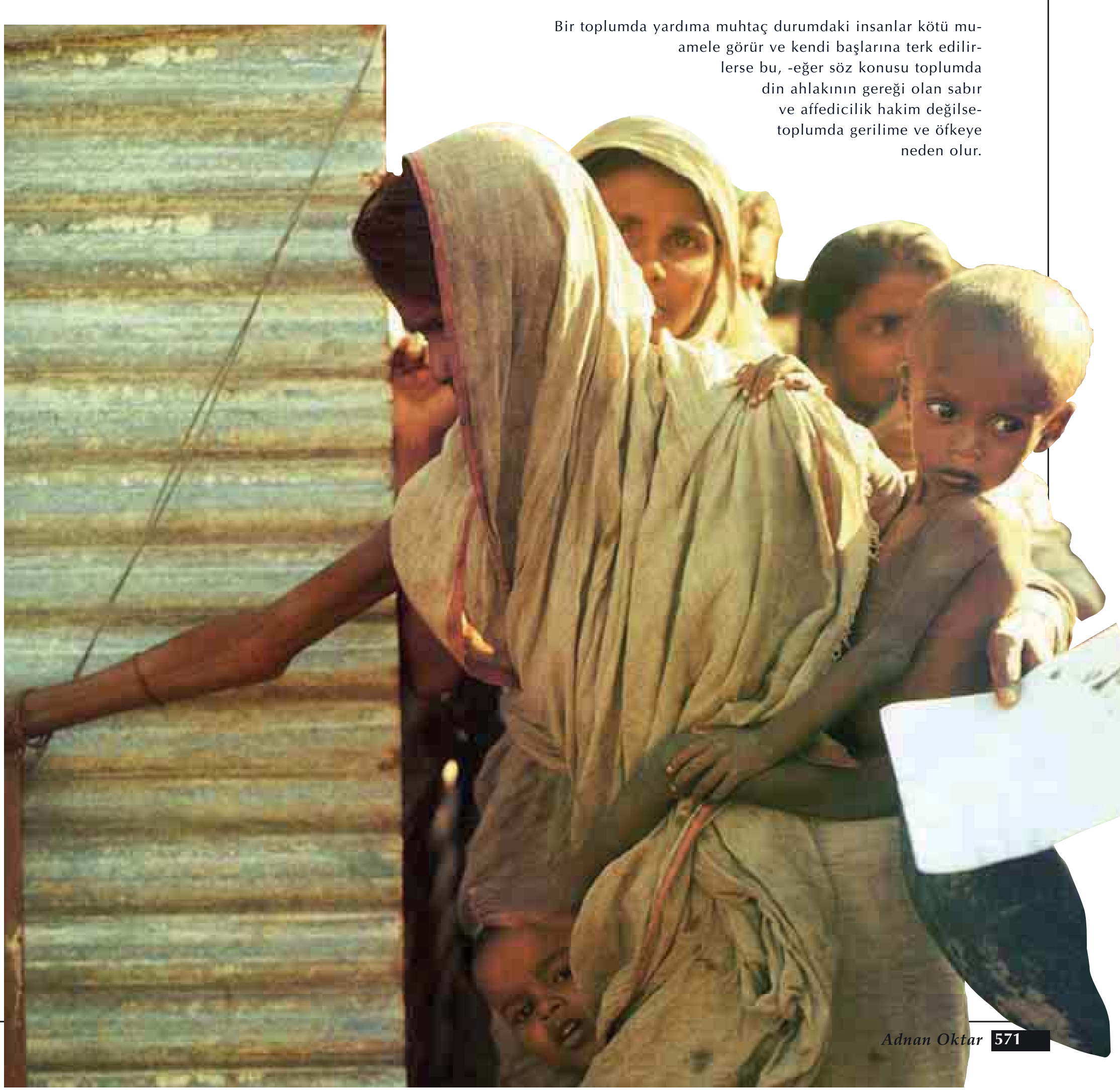

Bir toplumda yardıma muhtaç durumdaki insanlar kötü muamele görür ve kendi başlarına terk edilirlerse bu, -eğer söz konusu toplumda din ahlakının gereği olan sabır ve affedicilik hakim değilse- toplumda gerilime ve öfkeye neden olur.

Ayrıca, öjeni taraftarlarının yaptıkları gibi, hasta veya özürlü insanların öldürülmeleri hem çok büyük bir vahşettir, hem de bu vahşetin toplumun ilerlemesine katkı sağlaması hiçbir şekilde mümkün değildir. Cinayetin bu kadar açık bir şekilde işlenmesinin ve kabul görmesinin, toplumda oluşturacağı yıkım çok büyük kayıplar getirecektir. Günümüzde dünya nüfusunun yaklaşık %6'sı özürlüdür. Bu çok büyük bir sayıdır –yaklaşık yarım milyar insan. Böyle bir durumda her insan ailesinden veya çevresinden birçok kişiyi kaybedecek, yakınlarından en az birkaç kişinin öldürülmesine izin vermiş olacaktır. Bunun getireceği ağır manevi yaralar, insanların ruh sağlığını ve dengesini bozacak, büyük bir ahlaki çöküntüyü beraberinde getirecektir. Annenin çocuklarına, çocukların anne babalarına, kardeşin kardeşe güvenemediği, her an birinin diğeri hakkında ölüm izni verebileceği bir toplumda çok ciddi bir dejenerasyon ve bunalım yaşanacağı açıktır. Ayrıca, insanların sadece özürlü oldukları için öldürüldükleri bir toplum, aslında korkunç bir ahlaki çöküntü yaşıyor demektir. Böyle bir toplumun tüm manevi değerlerden yoksun olması, insanlığını tamamen yitirmiş olması gerekir. Cinayet yoluyla insanlığı geliştirdiğini iddia etmek, hiç şüphesiz, çok ciddi zihinsel ve ruhsal sorunlar yaşandığının çok önemli bir göstergesidir.

Kuşkusuz, en büyük felaketlerden biri de, "elemeye" maruz tutulan insanların çekeceği büyük acılardır. Bu acılar diğer insanların da vicdanlarında büyük yaralar oluşturur.

İlerleyen sayfalarda da görüleceği gibi, Charles Darwin'in oldukça geri bir bilim anlayışı ile ortaya attığı evrim teorisinin toplumlara uygulanması ile gelişen sosyal Darwinizm, tamamen insan doğasına ters, uygulandığında insanlığı gerileten, aşağılayan, bunalıma ve kaosa iten, kargaşa, kin ve nefret getiren, savaşlara, cinayetlere, çatışmalara sebep olan bir dünya görüşüdür. Sosyal Darwinizm her ne kadar 19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılda gerçek anlamda hakim olmuşsa da, günümüzde hala birçok alanda olumsuz etkisini göstermektedir. Evrimsel psikoloji, genetik determinizm gibi adlar altında toplumlar hala Darwinizm'in yanılgılarına göre değerlendirilmeye çalışılmaktadır. 21. yüzyılın yeni felaketlerden korunabilmesi için, sosyal Darwinizm'in tehlikeleri her yönüyle insanlığa gösterilmeli, ayrıca bu felsefeye temel oluşturan evrim teorisinin hiçbir bilimsel delili olmadığı dünyaya anlatılmalıdır.

Sosyal Darwinist uygulamalar insanlığa kin, öfke, çatışma, kavga, cinayetler ve savaştan başka bir şey getirmemiştir. Geride bıraktığımız yüzyılda yaşanan acıların, 21. yüzyılda tekrarlanmaması ve bu yüzyılın barış ve huzur dolu olması için insanların Darwinizm'in aldatmacaları ve tehlikeleri konusunda bilinçlendirilmeleri şarttı

MALTHUS'TAN DARWIN'E MERHAMETSİZLİĞİN TARİHİ

Daha önce de belirtildiği gibi, *Türlerin Kökeni* adlı kitabı yazarken, Darwin'in görüşlerinden en çok etkilendiği kişilerin başında İngiliz ekonomist ve nüfus bilimci Thomas Robert Malthus geliyordu.

Malthus ilk baskısı 1798 yılında yayınlanan *Essay on the Principle of Population, as it Affects the Future* (Toplumun Gelecekteki Gelişimine Etkileri Açısından Nüfus İlkesi Üzerine Bir Deneme) adlı kitabında, insan nüfusunun her 25 yılda geometrik oranda (2, 4, 8, 16, 32, 64, 128, 256...), yiyecek kaynaklarının ise aynı süre içinde aritmetik oranda (1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9...) arttığını iddia etmişti. Yani Malthus'a göre, nüfus her 25 yılda iki katına çıkarken, yiyecek kaynakları çok daha az bir artış gösteriyordu. Malthus, üç yüzyıl içinde nüfusun yiyecek kaynaklarına oranının 4.096'ya 13 olacağını iddia etti. Yani Malthus'un bu bilimsel olmayan iddiasına göre kaynaklar, hızla artan nüfus için yetersiz kalıyor ve hayatta kalmak için ciddi bir mücadele içinde olmak sözde kaçınılmaz hale geliyordu. Darwin'in kitabının alt başlığında ifade edilen iddia da buydu: *Türlerin Kökeni.... Kayırılmış Irkların Hayat Mücadelesinde Korunması...*

Malthus, *Deneme'*sinde nüfusun bu hızlı artışının önlenmesi gerektiğini belirterek kendince bazı çözümler öne sürdü. Malthus'a göre nüfus artışını kontrol eden iki temel faktör vardı: Izdıraplar ve kötü ahlak. Kıtlık ve salgın hastalık gibi olaylar nüfusu kontrol eden ızdıraplardı. Savaş, yeni doğan bebeklerin öldürülmesi gibi olaylar ise nüfusu kontrol eden diğer faktörlerdi. Malthus, savaş, kıtlık, hastalık ve bebek cinayetleri gibi olaylarla nüfusun hızla artışının kontrol altına alınabileceğini ve bu sayede nüfusun besin kaynakları ile dengeli bir hale gelebileceğini yazmıştı. Sağduyu ve vicdan sahibi her insanın hemfikir olacağı gibi, bu hem akıl ve mantık dışı hem de son derece vahşi bir iddiadır. Toplumların refah ve huzuru düşünülerek, gelir ve geçim kaynaklarının doğru planlanması, elbette toplumların geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. Ancak bir toplumun geleceğini, savaşlarla, katliamlarla, cinayetlerle planlamaya kalkışmak elbette kabul edilebilir bir durum değildir. Ve bunun toplumlara acı ve gözyaşı dolu felaketler getireceği açıktır.

Thomas Malthus

Bunların yanı sıra Malthus'un başka mantık dışı önerileri de vardı. Örneğin işçi sınıfından veya yoksul kesimden evli çiftlerin çocuk sahibi ol-

mamaları için gerekli tüm tedbirlerin alınması gerektiğini öne sürmüştü. Malthus'un görüşleri 1834 yılında, İngiltere'de fakirler için özel "çalışma evleri" kurulmasını sağlayan yeni bir yasayla zirveye ulaştı. Bu yasayla, çalışma evlerindeki nüfus artışını azaltmak için evli çiftlerin kesin kurallarla ayrı kalmaları sağlanıyordu.

Aslında bu uygulamaların altında yatan nedenlerden biri eskiden beri gelen sözde "aşağı sınıf"ların sürekli artan nüfusunun, daha medeni insanları "tüketeceği" korkusuydu. Elbette bu korku son derece yersizdir ve çok büyük bir yanılgının ürünüdür. Öncelikle, bir insanın, maddi durumu, toplum içindeki konumu veya dili, ırkı, cinsiyeti nedeniyle bir diğerine üstünlük kazanması söz konusu değildir. Allah, tüm insanları eşit olarak yaratmıştır. İnsanları değerli kılan sahip oldukları çeşitli imkanlar veya fiziksel özellikleri değil, gösterdikleri güzel ahlak özellikleridir.

Ne var ki Fransız Devrimi'nin ardından, eski itibar ve gücünü elinde tutamayacağı endişesinde olan İngiliz burjuvazisi, yoksulların sayıca artışını engelleyebilmek için Malthusçuluğa büyük bir destek vermiş ve bu yönde radikal önlemler almaktan çekinmemiştir. Bu durum, din ahlakından uzaklaşan insanların kapıldıkları yanılgıların neticelerinden biridir. Dönemin önde gelenleri, toplumlarının geleceğinin varlıklı insanların sayıca çok olmasında ve yoksul olanların ise azalmasında olduğunu sanmışlardır. Elbette bir toplumda varlıklı insanların sayısının artması, refah seviyesinin yükselmesi istenilen bir durumdur. Ancak, refah seviyesini yükseltmek için uygulanacak yöntemlerin neler olduğu son derece önemlidir. Sosyal Darwinizm'in öne sürdüğü gibi fakirleri katlederek, yoksullara zulmederek varlıklı insanların sayısını artırmaya çalışmak asla kabul edilemeyecek bir yöntemdir. Ayrıca bir toplumun gelişmesi sadece varlıklı insanların sayısının artması ile de sağlanamaz. Varlıklı, ama din ahlakının gereği olan dürüstlük, fedakarlık, tevazu, samimiyet, sabır, hoşgörü, akılcılık, çalışkanlık gibi erdemlerden yoksun olan insanların sayıca çoğalmalarının topluma fayda yerine zarar getireceği açıktır. Bu nedenle, toplumları ileri götürmek için yapılan planların hedefine ulaşması, o toplumun maddi olarak gelişirken manevi değerlere olan bağlılığının da güçlendirilmesi ile mümkündür.

Ancak Malthus'la aynı dönemde yaşayan pek çok kişi, bu açık gerçeğin farkına varmamış ve toplumlarını sonraki yıllarda büyük bir ahlaki çöküntünün içine itecek bu sapkın görüşlere destek vermiştir.

Malthus'un yoksul nüfusun artışını önlemek için öne sürdüğü acımasız önerilerinden bazıları şunlardı:

Yoksul kesime temizliği tavsiye etmek yerine onları aksi alışkanlıklar yönünde cesaretlendirmeliyiz. **Şehirlerimizdeki yolları daha dar yapmalı, evleri daha kalabalık oturulan yerler haline getirmeli ve vebanın geri dönmesi için çaba harcamalıyız. Kırsal kesimde köylerimizi durgun su kenarlarında inşa etmeli, yerleşimlerin bataklık alanlarında ve sağlıksız koşullarda da olsa yapılmasını teşvik etmeliyiz.** Ancak herşeyin ötesinde, zararlı hastalıklar için alınan özel önlemleri ve bazı hastalıkları kökünden yok etmek için projeler düzenleyerek in-

Sosyal Darwinizm'in sapkın telkinlerine göre zayıf, güçsüz, zavallı insanlar ölüme terk edilmelidirler. Bu, dünya tarihinin gördüğü en acımasız felsefelerdendir.

sanlığa hizmet ettiklerini düşünen hayırseverleri -ki bu insanlar hataya düşmüşlerdir- kınamalıyız.[8]

Malthus bebek cinayetlerini de teşvik etmekteydi:

> Adalet ve takdir konularıyla usulen meşgul olmamızın nedeni, yoksulun destek isteme hakkını reddetmek içindir. Bu amaçla, hiçbir yeni doğan çocuğun yardım talep etme hakkına sahip olmaması gerektiğini açıklayarak gerekli düzenlemelerin yapılmasını teklif etmeliyim. Kıyas yapılması gerekirse, (gayrimeşru) olarak doğan çocuk toplum içinde çok az bir değere sahiptir, diğerleri ise zaman içerisinde onun yerini alacaktır. **Nüfusu bu (arzu edilen) seviyede tutmak için gerekenin ötesinde doğan bütün çocuklar, yetişkinlerin ölümleri ile onlara yer açılmadığı müddetçe, ölmelidirler.**[9]

Malthus, toplumların geleceği için yeni doğan bebeklerin katledilmesini makul görebilecek derecede sapkın bir mantık örgüsüne sahipti. Bu satırları okuyan bazı kimseler Malthus'un görüşlerinin geçmişte kaldığını ve günümüzde artık böylesine sapkın fikirlerin kabul göremeyeceğini düşünüyor olabilirler. Ama bu bir yanılgıdır. Günümüzde Çin'de nüfus planlamasının yeni doğan bebeklerin öldürülmesi yoluyla yapıldığı göz önünde bulundurulduğunda, Malthus'un ve onun takipçisi olan Darwin'in sapkın görüşlerinin toplumlar üzerindeki kalıcı ve tahrip edici etkileri daha iyi anlaşılacaktır. Komünist Çin'de, din ahlakının yaşanması devlet eliyle engellenmeye çalışılmakta, devlet halkını Darwinist bir dünya görüşü ile değerlendirmektedir. Bu nedenle de yaşanan büyük toplumsal ve ahlaki çöküntünün yanı sıra; Çin'de insanlar çalışma kamplarında tüm insani koşullardan yoksun olarak zorla çalıştırılmakta; devletin izin verdiği sayıdan fazla çocuğa sahip olan ailelerin çocukları zorla toplatılıp öldürülmekte; fikir suçu nedeniyle dahi insanlar idam edilmekte, idam sahneleri toplumsal bir tören haline getirilmektedir. Çin'de yaşanılanlar, Darwinist görüşlerin etkisi altında kalan bir toplumun içine düşeceği durumun günümüzden bir örneğidir.

Malthus'un tezleri, İngiltere'de yoksulların durumunu daha da kötüleştirecek baskıcı bir yasanın hazırlanmasıyla kalmadı, sosyal sorunları daha da karmaşık ve içinden çıkılamaz bir hale getirdi. Günümüzde hala bazı çevrelerce savunulan, Darwinizm gibi 20. yüzyıla kargaşa, savaş, ırkçılık ve dinsizlik gibi belalar getiren bir teoriye öncülük eden bu tez, hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Hatta Malthus tezini ortaya koyarken, keçiler ve köpekler hakkında anlatılan, ne kadarı doğru olduğu dahi bilinmeyen bir hikayeden esinlenmiştir.

Keçilerin ve Köpeklerin Hikayesinden Darwinizm'e

Deneme'yi yazarken Malthus'a asıl esin kaynağı olan olay Pasifik Okyanusu'ndaki bir adaya İspanyol denizci Juan Fernandez tarafından bırakıldığı söylenen keçiler ile ilgili bir hikayedir. Hikayeye göre, bu keçiler zamanla adada çoğalmışlar ve adaya uğrayan denizciler için yiyecek kaynağı haline gelmişlerdir. Keçiler bir yandan da hızla çoğalarak adadaki besin kaynaklarını tüketmeye başlamışlardır. İspanyollar ise, kendilerine saldırarak ticaretlerini engelleyen İngiliz askerlerinin bu adadaki keçilerden faydalanmalarını engellemek için adaya dişi ve erkek köpekler bırakmışlardır. Bu kez köpekler zaman içinde çoğalmışlar ve keçilerin birçoğunu öldürmüşlerdir. Fransız matematikçi ve devrimci Condorcet Townsend bu şekilde doğanın dengesinin kurulduğunu yazmış ve şöyle demiştir:

> İki türün de en zayıfları doğaya borç ödeyenlerin ilki oldular; en faal ve güçlü olanlar hayatlarını korudular. İnsan türünün de sayısını düzenleyen, yiyecek miktarıdır.[10]

Daha önce de belirttiğimiz gibi birtakım doğal koşullar hayvanların sayısının artması veya çoğalması, neslinin tükenmesi veya korunması gibi konular üzerinde etkili olabilir. Ancak bunun insan toplumları için de geçerli olabileceğini sanmak çok ciddi bir yanılgıdır. Böyle bir yanılgıyı uygulamaya koymanın ise ne kadar korkunç sonuçlara yol açabileceği, yaşanan tecrübelerle kanıtlanmıştır.

Townsend de bu düşüncelerini yürürlükte olan Yoksul Yasası'na uygulamak istedi. İngiltere'deki Yoksul Yasası'na göre fakirler aç kalmıyorlar, ancak çok fazla çalışmak zorunda bırakılıyorlardı. Townsend ise fakirleri çalışmaya zorlayan bu yasanın daha fazla zorluk ve gürültüye neden olduğunu öne sürdü. Bunun yerine fakirleri "açlıkla yola getirmenin" kendince daha makul olacağını iddia etti. Town-

send'e göre, "Açlık en vahşi hayvanı dahi daha uysallaştıracak, onlara medeniyeti ve kontrol altına girmeyi öğretecek ve onları çalışmaya teşvik edecek"ti.[11] Elbette bu, çok acımasız ve vicdansızca bir yaklaşımdır. Bu acımasızlığın temelinde, insanları maddi imkanlarına ve fiziksel özelliklerine göre sınıflandırma yanılgısı yer almaktadır. Din ahlakına hiçbir şekilde uygun olmayan bu ayrımcılık, tarih boyunca toplumsal düzeni bozan, kargaşa, anarşi ve çatışmaya neden olan bir unsur olmuştur.

Keçilerin ve köpeklerin hikayesi, Townsend'in ardından Malthus'un tezlerinin de temelini oluşturdu. Malthus'tan sonra Herbert Spencer tarafından ortaya konulan "en uygun olan hayatta kalır" cümlesiyle ifade edilen aldatmacanın ve ardından Darwin'in öne sürdüğü "doğal seleksiyonla evrim" yanılgısının ilham kaynağı da yine bu hikayedir.

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, hayvanlar için geçerli olan bazı kanunları insanlara uygulamak Townsend ile başlayan, Malthus, Spencer ve Darwin'le devam eden zincirdeki kişilerin en büyük hatalarından biri olmuştur. Bu kişiler, insanları ancak radikal ve şiddete dayalı tedbirlerle dizginlenebilen, açlık, savaş ve sefalet gibi etkenlerle kontrol altında tutulabilen vahşi varlıklar gibi görmüşlerdir. Oysa insan, akıl, sağduyu, mantık sahibi bir varlıktır. Hayvanlar gibi içgüdüleri ile değil, akıl ve vicdanıyla hareket eder.

Malthus'un İddiaları Bilimsel Verilere Dayanmamaktadır

Malthus'un teorisi tüm çarpıklıklarına rağmen, dönemin koşulları içinde bazı çevreler tarafından kabul görmüştür. Ve sonraki yüzyılı etkisi altına alan bazı sapkın ideoloji ve akımlara da temel oluşturmuştur. Bununla birlikte hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır ve çelişkilerle doludur. Bunlardan bazıları şöyledir:

1. Malthus, kitabını yazdığı sırada elinde nüfus artışı ile ilgili kullanabileceği hiçbir veri bulunmamaktaydı. Çünkü İngiltere'deki ilk ulusal nüfus sayımı 1801 yılında, yani Malthus *Deneme*'sini yazdıktan 3 yıl sonra yapılmıştı. Ayrıca Malthus, 1801 yılında yapılan nüfus sayımını da kullanamazdı, çünkü nüfus artış oranını hesaplayabilmek için önceki yıllara ait nüfus ölçümlerine de ihtiyacı vardı. Dolayısıyla nüfus artış oranını belirleyebileceği güvenilir istatistiklere sahip değildi. İddialarını tamamen varsayımlar üzerine dayandırmıştı.

2. Malthus, yiyecek kaynaklarının artış hızını hesaplayabileceği verilere de sahip değildi. Ne kadar arazinin ekili olduğunu, ne kadarından ne miktarda ürün elde edildiğini hesaplayabileceği bir yöntem o dönemde yoktu. Bu konuda da sadece tahminlerde bulunmuştu.

3. Malthus'un öne sürdüğü kural kendi içinde çelişkiliydi. Malthus, nüfusların geometrik olarak arttığını öne sürmüştü. O zaman, hayvan ve bitki nüfusu da geometrik olarak artmaktaydı ki bilindiği gibi her ikisi de insan yaşamı için temel oluşturmaktadırlar. Pratikte ne insanlar, ne hayvanlar, ne de bitkiler geometrik olarak çoğalmazlar. Artış oranları çevre koşullarına göre değişebilmektedir. İnsan dahil olmak üzere tüm ekosistem, son derece dengeli bir uyum içindedir. Doğadaki düzen, Malthus ve Darwin'in iddia ettiği gibi "ye veya yem ol" şeklinde özetlenebilen, sözde hayat mücadelesi iddiasından son derece uzaktır.

Kısacası Malthus'un ortaya attığı iddialar hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır, tam tersine yanlışlıkları ve mantıksızlıkları ispatlanmıştır. Darwin ise evrim teorisini, Malthus'un sadece birtakım varsayımlara dayalı, hayali iddiaları üzerine kurmuştur.

Allah, insanlara muhtaç olanları koruyup kollamayı, şefkatli ve merhametli olmayı emretmiştir. Allah'ın emrettiği ahlakın yaşanması pek çok sorunun çözümü olacaktır.

HAYAT KAVGADIR İDDİASI DOĞRU DEĞİLDİR

Malthus'a ve Darwin'e olan bağlılıkları nedeniyle bazı Darwinistler "hayat kavgadır" düşüncesini en uç noktalara kadar taşıdılar. Bir kısmı, sadece hayvanların değil iç organlardan moleküllere kadar tüm varlıkların rekabet içinde olduklarını iddia etti. Örneğin T. H. Huxley her organizmanın moleküllerinin birbiri ile rekabet içinde olduğunu ileri sürdü. Alman embriyolog Wilhelm Roux ise organların besin için birbirleri ile mücadele ettiklerini, böbreklerin ciğerlere, kalbin beyne karşı savaştığını iddia etti.[1]

20. yüzyılda biyoloji alanında elde edilen bulgular ise doğada böyle bir hayat mücadelesi olmadığını göstermektedir. Bugün biyolojide esas olarak organizma içindeki rekabetten değil iş birliğinden söz edilmektedir. Örneğin biyolog Lewis Thomas Lives of Cells (Hücrelerin Hayatı) adlı kitabında şöyle yazmaktadır:

Bildiğimiz kadarıyla, canlı varlıklar arasındaki birlikteliklerin büyük çoğunluğu gerçekte yardım maksatlı, bir dereceye kadar simbiyotiktir (ortak yaşam); genelde düşmanları ile karşılaştıklarında, birbirlerine sinyaller ve uyarılar yolladıkları, beraber hareket ettikleri bir ilişki...[2]

Darwin Retried: An Appeal to Reason (Darwin Yeniden Yargılandı: Akla Başvuru) kitabının yazarı Norman Macbeth ise Malthus ve Darwin'in yanıldıklarını ve doğada kıyasıya bir mücadele olmadığını şöyle açıklamaktadır:

Darwin, biyolog olmaktan çok (acımasız bir) sosyolog olan Malthus'tan bu fikri devraldı. Bu fikir bitkilere ve hayvanlara yönelik sevgi dolu derin bir düşüncenin sonucu olarak ortaya çıkmadı. Bu tip bir düşünce... her organik varlığın geometrik oranla çoğalmak için büyük çaba harcadığını ya da süregelen bir mücadelenin var olduğunu göstermez...[3]

Evrimci Peter Kropotkin de hayvanların aralarındaki dayanışmayı konu edindiği Mutual Aid: A Factor in Evolution (Karşılıklı Yardımlaşma: Evrimde Bir Faktör) isimli kitabında Darwin ve taraftarlarının içine düştükleri yanılgıyı şöyle dile getirmektedir:

Darwin ve onu izleyenler, doğayı canlıların sürekli olarak birbirleriyle savaştıkları bir yer olarak tanımladılar. Huxley'e göre hayvanlar alemi gladyatörlerin şovuna benziyordu. Hayvanlar birbirleriyle savaşmakta, en hızlı ve en kurnaz olanı ertesi gün savaşabilmek için hayatta kalmaktaydı. Ancak ilk bakışta, Huxley'in doğaya bakış açısının bilimsel olmadığı anlaşılmaktadır…[4]

Bilim ve Teknik dergisinde yayınlanan bir makalede ise doğanın mücadele yeri olduğu iddiasındaki yanılgı şöyle itiraf edilmektedir:

Sorun, canlıların niye birbirlerine yardım ettikleridir. Darwin'in teorisine göre; her canlı kendi varlığını sürdürmek ve üreyebilmek için bir savaş vermektedir. Başkalarına yardım etmek, o canlının sağ kalma olasılığını bağlı olarak azaltacağına göre, uzun vadede evrimde bu davranışın elenmesi gerekirdi. Oysa canlıların özverili olabilecekleri gözlenmiştir.[5]

Tüm bu bilgiler bir kez daha göstermektedir ki, Darwin'in ilkel bilim koşulları altında ortaya koyduğu teorisi pek çok yanılgı ve aldatmaca ile doludur. Bilimin hemen her alanında yaşanan pek çok gelişme, Darwin'in evrim teorisinin geçersizliğini gözler önüne sermektedir. Bu yanılgıyı sözde bilim adına benimseyenler de, aslında bilim dışı ilkel bir teorinin savunuculuğunu üstlendikleri gerçeğini göz ardı etmemeli ve bu yanılgıdan bir an önce vazgeçmelidirler.

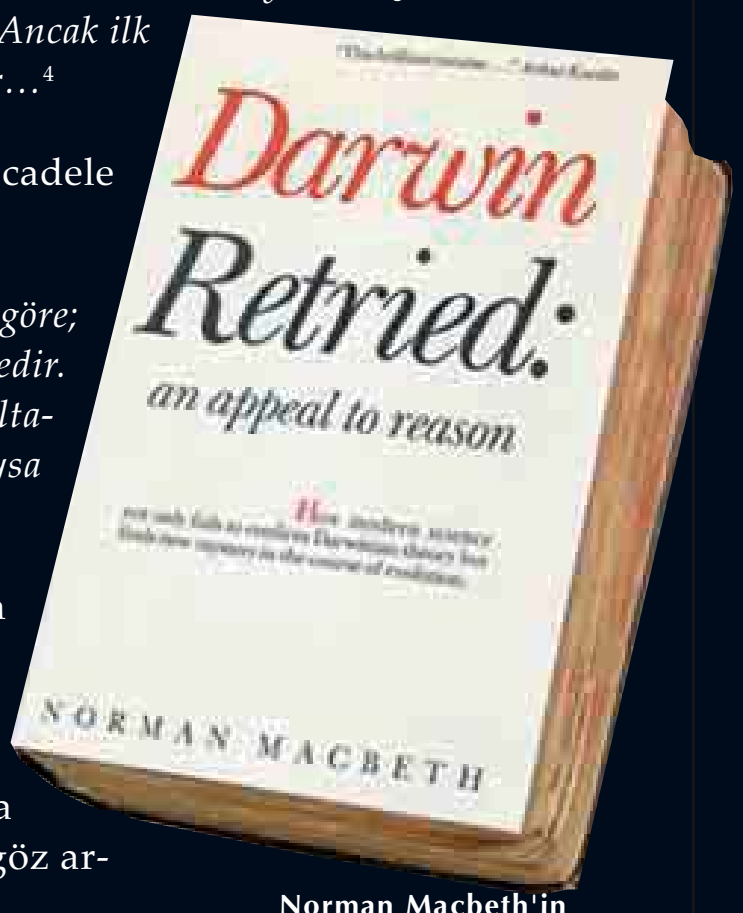

Norman Macbeth'in *Darwin Yeniden Yargılandı: Akla Başvuru* adlı kitabı

1. http://www.trufax.org/avoid/manifold.html
2. L. Thomas, The Lives of a Cell, New York: Bantam Books INC., (1974)
3. www.trufax.org/avoid/manifold.html
4. Peter Kropotkin, Mutual Aid: A Factor of Evolution, 1902, I. Bölüm.
5. Bilim ve Teknik, sayı 190, s.4

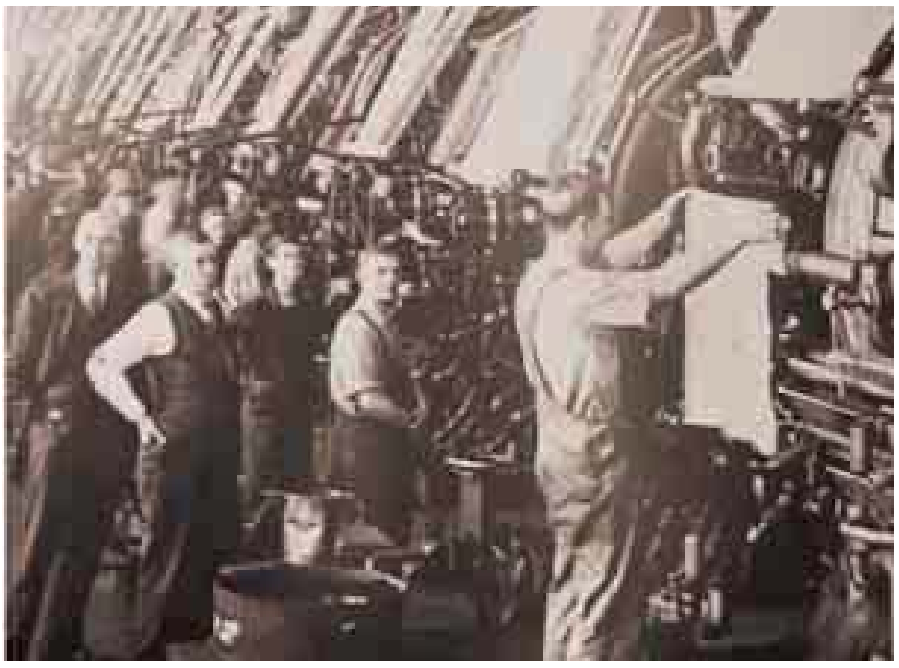

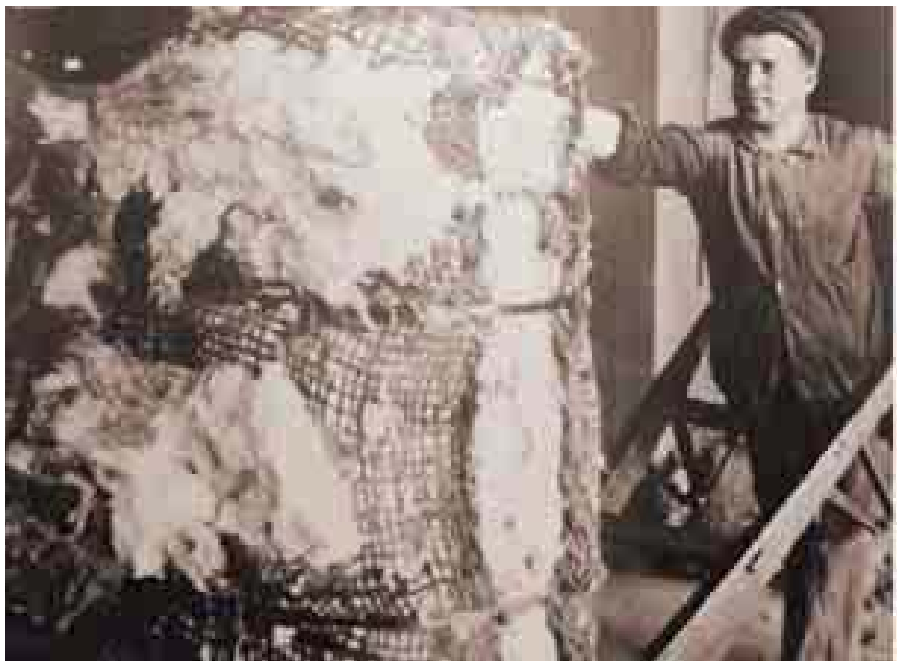

Malthus'a göre "aşağı sınıf" kontrol altına alınmalı, ezilmeli, güçlendirilmemeli ve çalıştırılmalıydı. Bu çarpık görüş benimsendi ve işçi sınıfı en ağır şartlarda çalıştırılmaya başlandı.

Malthusçu Darwin

Darwin, Malthus'un *Deneme*'sini 1838 yılında okudu ve not defterine şöyle yazdı:

> Ekim 1838'de, yani sistematik bir şekilde araştırmalarıma başladıktan 15 ay sonra, sırf merakımdan Malthus'un nüfusla ilgili çalışmasını okumaya başladım. Ve hayvanlarla bitkilerde sürekli gözlemlediğim hayatta kalma mücadelesini düşündüğümde, bir an farkına vardım ki, bu koşullar altında uygun varyasyonlar korunacak ve uygun olmayanlar yok edilecekti. Bunun sonucunda ise yeni türler ortaya çıkacaktı. Burada, sonradan üzerinde çalışabileceğim bir teoriyi sonunda elde etmiştim.[12]

Darwin'in notlarından da anlaşıldığı üzere, doğal seleksiyonla evrim ve hayat mücadelesi kavramları Darwin'in zihninde Malthus'u okuduktan sonra şekillenmiştir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde Malthus'un iddialarını tamamen benimsediğini ise şu sözleriyle kabul ediyordu:

> Doğal olarak, yüksek bir hızla çoğalan her organik varlık, eğer yok edilmezse, dünya kısa süre içinde tek bir çiftin soyu ile kaplanırdı. Bu istisnasız bir kuraldır. Yavaş çoğalan insan nüfusu dahi, son yirmi beş yıl içerisinde ikiye katlanmıştır ve bu oran göz önünde bulundurulduğunda, önümüzdeki birkaç bin yıl içerisinde insan soyu için gerçekten de ayakta duracak yer kalmayacaktır...[13]

Darwin, Malthus'un teorisi ve doğal seleksiyon tezi arasındaki ilişkiyi ise şöyle açıklıyordu:

> Hayatta kalabilen birey sayısından daha fazlası dünyaya geldikçe, tek bir bireyin aynı türün diğer bireylerine karşı, ya da farklı türlerin bireyleri arasında veya fiziksel şartlara karşı, her halikarda bir hayat mücadelesi olmalıdır. Bu, Malthus'un öğretisinin çeşitli derecelerde tüm hayvan ve bitki alemine uygulanmasıdır...[14]

Darwin'in, Malthus'un sapkın görüşlerinden destek bulan bu düşünceleri ciddi bir yanılgıdır ve bilimsel hiçbir değere sahip değildir. Bunun da ötesinde, nüfus planlamasını zayıfları ve fakirleri ortadan kaldırarak sağlamayı öne süren, yeterince güçlü olmayanların yok olmaları gerektiğini ifade eden bu bakış açısı büyük bir zalimliktir. Nitekim yaşamı; huzuru, güvenliği ve anlayışı temel alan bir saha olarak değil de yalnızca hayatta kalmayı, bunun için de amansızca mücadele etmeyi gerektiren bir alan olarak gören bu bakış açısı, toplumlara büyük felaketler getirmiştir.

Malthus'tan Acımasız Dünya Görüşüne

Malthus ve Darwin'in görüşleri bilimsel delillere dayanmamasına rağmen büyük bir destek gördü. Bunun nedenini, her ikisinin de yaşadıkları dönemde aramak gerekir. Malthus ve Darwin, Sanayi Devrimi sonrasındaki dönemde İngiltere'de yaşamaktaydılar. İngiltere aristokrasisi, Sanayi Devrimi ile birlikte konumunu ve gücünü işçi sınıfına karşı kaybetmekten korkuyordu. Bir yandan da ucuz iş gücüne fazlasıyla ihtiyaçları vardı. Bu ikilem sonucunda yönetici sınıfın kendi çarpık anlayışı ile vardığı sonuç şu oldu: İngiltere'de "aşağı sınıf" kontrol altına alınmalı, ezilmeli, güçlendirilmemeli ve çalıştırılmalıydı. Malthus ise,

hızla artan nüfusa karşı yetersiz kalan besin kaynakları tezini öne sürerken, çözümü "aşağı sınıf"ın çoğalmasını durdurmakta göstererek, hem yoksulları tehdit etmiş oluyor hem de onlara karşı katı tedbirler alınmasına neden oluyordu. Darwin Malthus'un tezini doğa bilimine ve biyolojiye uygulayarak, bu iddiaya sözde bilimsel bir görünüm kazandırmıştı.

Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşüncesinde Sosyal Darwinizm) adlı kitabında Darwin'in, Malthus'un tezine verdiği destek için şöyle demiştir:

> Malthusçuluk İngiltere'de çok popüler hale geldi... Bu akım aynı zamanda zenginleri, fakirlerin çektikleri acılara yönelik olarak yerine getirmeleri gereken görevlerinden kurtarmıştır. Olayların akışı içerisinde Malthus'un yanlışlığı kanıtlandı ve teori tam siyasi ekonomide yavaş yavaş ortadan kalkıyordu ki, ona Darwin'in biyolojik yaklaşımından taze destek geldi.[15]

Araştırmacı yazar Ian Taylor ise Malthus'la ilgili bir makalesinde, Malthus'un tezinin içerdiği dejenere fikirler için şöyle demektedir:

> Tüm bunlardan alınacak ders, Allah'ı, O'nun takdirini ve müdahalesini reddeden Darwin ve diğerlerinin, Malthus'un prensibinde, ağıza alınmayacak ve saçma bilimsel önerilere yönelten, dehşet verici bir felaket ve çaresizlik bulmuş olmalarıdır. Malthus'un argümanındaki son derece belirgin zayıflıklara ve yetersizliklere rağmen, bu böyledir.[16]

Malthus'un "acımasız, umutsuzluk veren, saçma" iddiası bilim tarafından yalanlansa da günümüze kadar etkisini devam ettirebilmiştir. Ian Taylor *In The Minds of Men* (İnsanların Zihninde) adlı kitabında Malthus'la başlayan ve Hitler ile son bulan bu acımasızlık zincirini şöyle özetler:

> Malthus düşüncesini, daha sonradan "en uygun olan hayatta kalır" teması halini alan kurala dayandırdı. Bu kavram, Condorcet'ten Malthus'a, Spencer'a, Wallace'a ve Darwin'e kadar uzanır. En sonunda, Adolf Hitler gibi kişileri etkilemek amacıyla hızlıca gelişti. Ancak unutmamalıyız ki herşeyin başında keçilerin ve köpeklerin hikayesi vardı.[17]

Görüldüğü gibi, Malthus'un zalim görüşlerinin destek görmesinin temelinde bunları, kendi acımasızlıklarına, menfaatlerine, sapkınlıklarına bir tür kılıf olarak kullanmayı isteyen bazı yöneticilerin ve liderlerin, ideolojik kaygılar taşıyan birtakım kanaat önderlerinin önemli bir payı olmuştur. Söz konusu çevrelerin kendi çıkarları uğruna destek verdikleri bu acımasız dünya görüşünün neden olduğu felaketler ise, tarihte eşi görülmemiş büyüklükte olmuştur. İlerleyen sayfalarda, Malthus'la başlayan bu merhametsiz ve acımasız dünya görüşünün, sosyal Darwinizm ismi altında nasıl güçlendirildiğini ve insanlığa nelere mal olduğunu inceleyeceğiz.

Malthus'un çarpık mantığı çocuklar üzerinde de uygulanmış ve pek çok çocuk zor şartlar altında çalıştırılmıştır.

DARWIN'İN TAKİPÇİSİ "HIRSIZ BARONLAR"

On dokuzuncu yüzyıl sonlarında başlayan ve günümüze kadar devam eden birçok tehlikeli fikir akımının, ideoloji ve uygulamanın ardında Darwinizm'in olması son derece ilginçtir. Darwinizm, birbirine zıt kutuplarda olan ideolojilerin dahi temel dayanak noktasını oluşturmaktadır. Nazizmin, faşizmin ve komünizmin doğuşunda ve yayılışında, ırkçı ve komünist katliamların sözde meşrulaştırılmasında önemli bir rol oynayan Darwinizm, "vahşi kapitalizm"in de sözde bilimsel temelini oluşturmuştur. Özellikle Viktorya dönemi İngilteresi'nde ve "hırsız baronlar" olarak adlandırılan acımasız bazı kapitalistlerin Amerikası'nda Darwinizm, kapitalizmin merhametsiz yönüne verdiği destek nedeniyle büyük bir rağbet görmüş ve güçlendirilmiştir.

Vahşi kapitalizmin en önemli özelliği, daha zayıf işletmelerin ve daha zayıf insanların hiçbir sınırlandırma olmadan ezilebilecekleri, sömürülebilecekleri ve yok edilebilecekleri yanılgısıdır. Hiç şüphesiz bu, büyük bir zalimlik ve acımasızlıktır ve hiçbir şekilde kabul edilemez. Günümüzde bu yanılgı "büyük balık küçük balığı yutar" deyimiyle özetlenmektedir. Yani küçük işletmeler daima büyük işletmeler tarafından ortadan kaldırılır. Bu, Darwinizm'in iş dünyasına uyarlamasıdır.

Bunu eleştirirken, bazı kavramları netleştirmek de yerinde olacaktır. 20. yüzyılda, dünya üzerinde özellikle iki farklı ekonomik model denenmiştir: Özel mülkiyet ve serbest girişime dayalı liberal ekonomi ve devlet mülkiyetine ve planlı ekonomiye dayalı sosyalist ekonomi. Dünyanın her yerinde sosyalist ekonomiler başarısızlığa uğramış, toplumlara fakirlik ve sefalet getirmiştir. Liberal ekonomi ise, tartışılmaz bir biçimde başarı göstermiş, toplumlara ve bireylere daha fazla refah sağlamıştır.

Ancak liberal ekonomi toplumun geneline refah getirmek için tek başına yeterli değildir. Liberal ekonomi sayesinde çoğu kez toplumdaki genel ekonomik düzey yükselir, ama toplumun hepsi bu yükselişten payını alamaz. Toplumun bir kısmı fakir olarak kalır ve sosyal adaletsizlik tehlikesi baş gösterir. İşte bu tehlikenin önlenmesi ve sosyal adaletsizliğin ortadan kaldırılması için iki şey gereklidir:

1) Devletin "sosyal devlet" anlayışı gereğince fakirlere, düşkünlere, işsizlere sahip çıkması. Onlar yararına düzenlemelerde bulunması.

2) Toplumun genelinde, din ahlakının gereği olan "yardımlaşma ve dayanışma" duygularının egemen olması.

Bu iki maddeden özellikle ikincisi hayatidir, çünkü birinci maddeyi -yani devletlerin anlayışını- belirleyen de sonuçta toplumların eğilimleridir. Eğer bir toplum güçlü dini ve ahlaki değerler nedeniyle sosyal adalete önem verirse, o toplumda uygulanacak liberal ekonomi hem ekonomik kalkınma hem de sosyal adalet sağlar. Zenginler, elde ettikleri servetin bir kısmını fakirlere yardım etmek, zayıflara destek vermeye yönelik sosyal programlar düzenlemek için kullanırlar. (Nitekim Allah'ın Kuran'da bildirdiği ekonomi modeli de bu şekildedir. İslamiyet'te özel mülkiyet vardır, ama mülk sahipleri fakirlere yardım etmekle, mallarının bir kısmını "zekat" ve "sadaka" şeklinde, ihtiyaç sahiplerine yardım için kullanmakla yükümlüdürler.)

Eğer bir toplumun ahlaki değerleri dejenere olmuşsa, işte o zaman liberal ekonomi; fakirlerin ve düşkünlerin hiçbir yardım görmedikleri, aksine ezildikleri, herhangi bir sosyal yardım programının olmadığı, sosyal adaletsizliğin bir sorun değil "doğal bir durum" olarak görüldüğü "vahşi kapitalizm"e dönüşür.

Burada eleştireceğimiz ekonomi modeli de, liberal ekonomi yani özel mülkiyet ve rekabete dayalı serbest ekonomik model- değil, vahşi kapitalizmdir. Vahşi kapitalizmin ilham kaynağı ise, ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz gibi, sosyal Darwinizm'dir.

Darwinist uygulamayı iş dünyasına ilk getirenler, Amerika'nın "hırsız baronlar" olarak anılan kesimiydi. "Hırsız baronlar", Darwinizm'e inanıyorlardı ve Darwinizm'in "en uygun olanlar hayatta kalırlar" iddiasının, kendi acımasız uygulamalarını sözde meşrulaştırdığını sanıyorlardı.[18] Sonuç ise, iş dünyasında cinayetlere kadar varabilen acımasız bir rekabetin başlaması oldu. "Hırsız baronlar"ın tek hedefi daha çok para ve güç kazanmaktı. Toplumun refahıyla hiç ilgilenmiyorlar, hatta kendi işçilerine dahi hiç değer vermiyorlardı. Darwinizm'in ekonomiye girmesiyle, milyonlarca insanın hayatı mahvoldu. Son derece düşük ücretler, çok ağır çalışma koşulları, çok uzun çalışma saatleri ve hiçbir güvenlik önleminin olmaması, işçilerin hastalanmalarına, yaralanmalarına ve hatta ölmelerine neden oluyordu.

Açlık çeken ya da savaş ve çatışmaların fakirleştirdiği ülkelerdeki mağdur halk, varlıklı kesimlerin yardımlarına muhtaçtır. Ancak sosyal Darwinist ahlakta insanların birbirine yardım etmesi, ihtiyaç içinde olanların gözetilmesi teşvik edilmez.

Darwinist İşverenlerin Zalimlikleri

19. yüzyılda İngiltere'de başlayarak tüm dünyaya yayılan Sanayi Devrimi ile birlikte, yeni fabrikalar kurulmuş ve bu fabrikalarda makinalar kullanılmaya başlanmıştı. Ancak, insan hayatına, özellikle de işçilerin hayatına hiç değer vermeyen bazı işletme sahipleri, gerekli güvenlik önlemlerini almadıkları için çok sık yaralanmalar oluyordu. Bu yaralanmaların çoğu ölümle ya da ellerin, parmakların veya kolların kopması gibi ciddi sakatlıklarla sonuçlanıyordu. 1900'lerde yılda bir milyon işçinin öldüğü, yaralandığı veya hastalandığı belirlenmişti.[19]

Hayatı boyunca fabrikada çalışan bir işçi için bir organını kaybetmek neredeyse kaçınılmaz bir sondu. İşçiler arasında yapılan araştırmalar, yarısından çoğunun çalışma hayatları boyunca, kol ve bacak kaybından, görme veya işitme kaybına kadar çok ciddi yaralanmalar geçirdiklerini veya hastalandıklarını ortaya çıkarmıştı. Örneğin sert siperlikli şapka imal eden işçiler civa zehirlenmesine uğruyorlardı. Radyumlu boya kullanan işçilerin neredeyse tamamı eninde sonunda kanser oluyorlardı.[20]

Bazı işverenler ise çalışma koşullarının ve yaşanan kazaların tamamen farkında olmalarına rağmen, koşulları iyileştirmek için hiçbir önlem almıyorlardı. Çelik imal eden dökümhanelerde çalışan birçok işçi 12 saatlik vardiyalarda, 40-50 derece sıcaklıkta ve çok düşük ücretlerle çalışıyordu.[21] 1892 yılında ABD Başkanı Benjamin Harrison ortalama bir Amerikan işçisinin her gün savaştaki bir asker kadar tehlike ile karşı karşıya olduğunu söyleyerek işçilerin maruz kaldıkları insanlık dışı muameleyi özetlemişti.[22]

Bazı kapitalist iş adamları insan hayatını kolay harcanabilir olarak görüyorlardı. Sadece demir yolu inşaatları sırasında, kötü koşullar nedeniyle yüzlerce insan hayatını kaybetmişti.[23] İnsan hayatına hiç değer verilmediğini gösteren en çarpıcı örneklerden biri de, Amerikalı iş adamı J. P. Morgan'ın acımasızlığıdır. J.P. Morgan tanesi 3.5 dolardan 5000 adet bozuk tüfek alıp bunları tanesi 22 dolara ABD

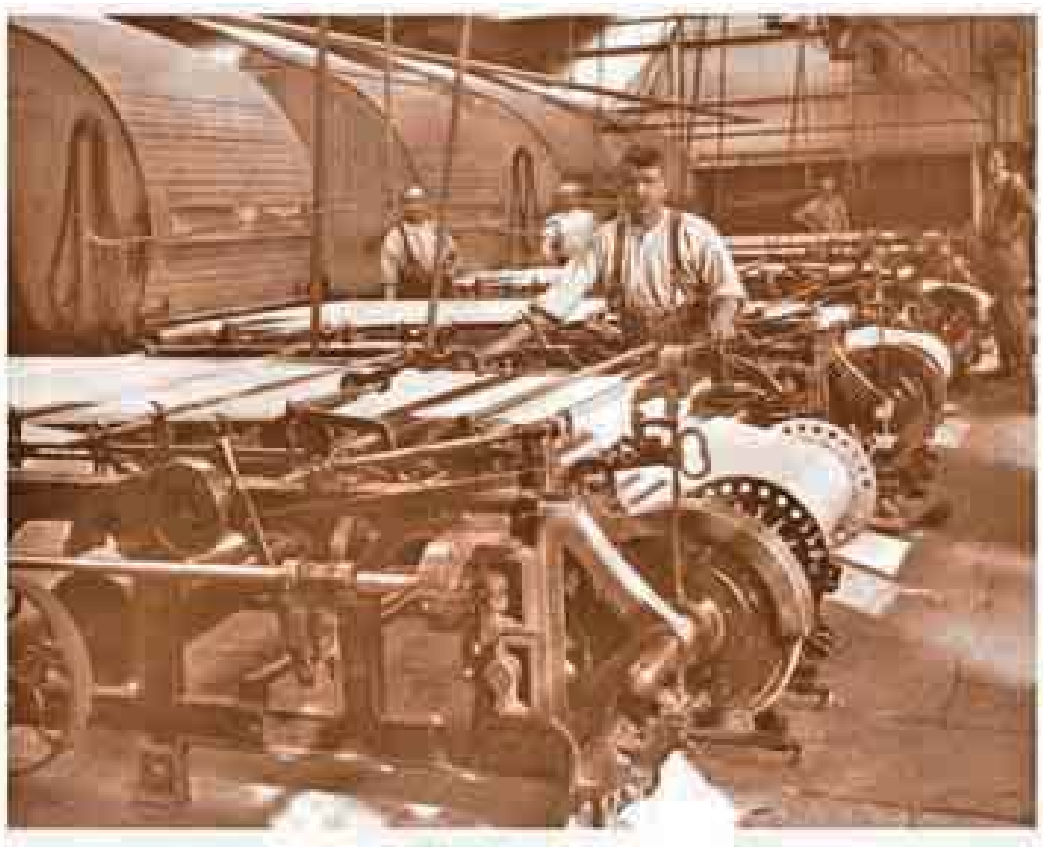

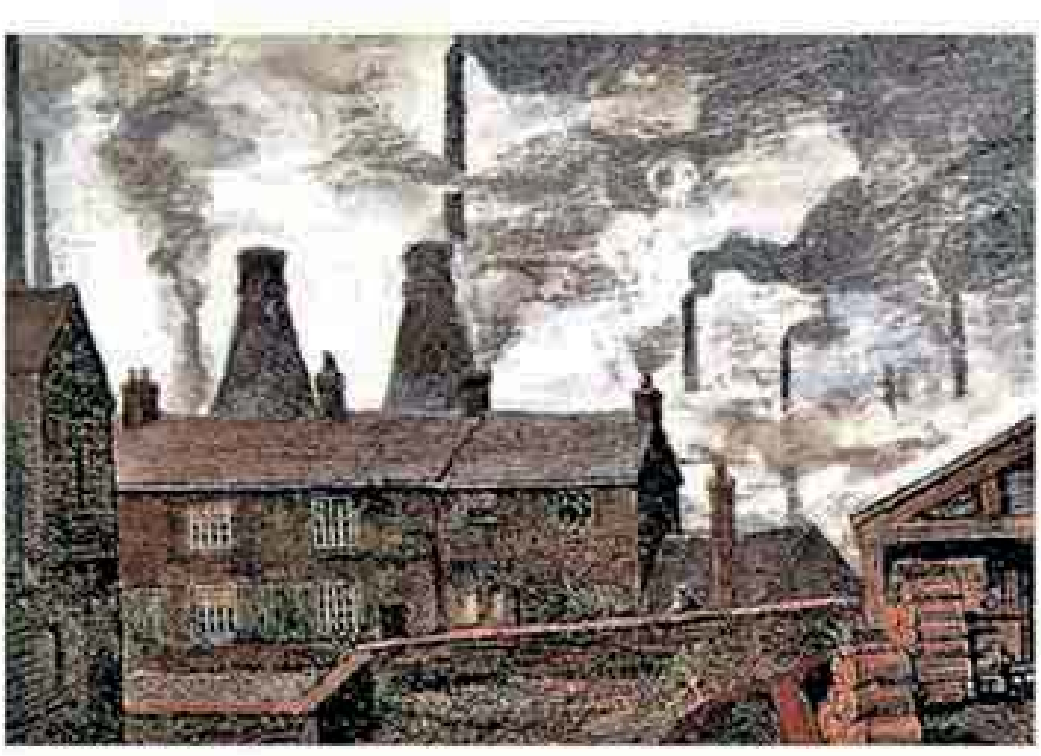

19. yüzyılda fabrikalar ve diğer sanayi işletmeleri sosyal Darwinist ve vahşi kapitalist ahlakın en şiddetli uygulamalarının gerçekleştiği yerlerdi. Bu sapkın ahlaka sahip iş verenler, işçilerinin hayatını çok değersiz görüyor, sadece kendi menfaatlerini düşünüyorlardı.

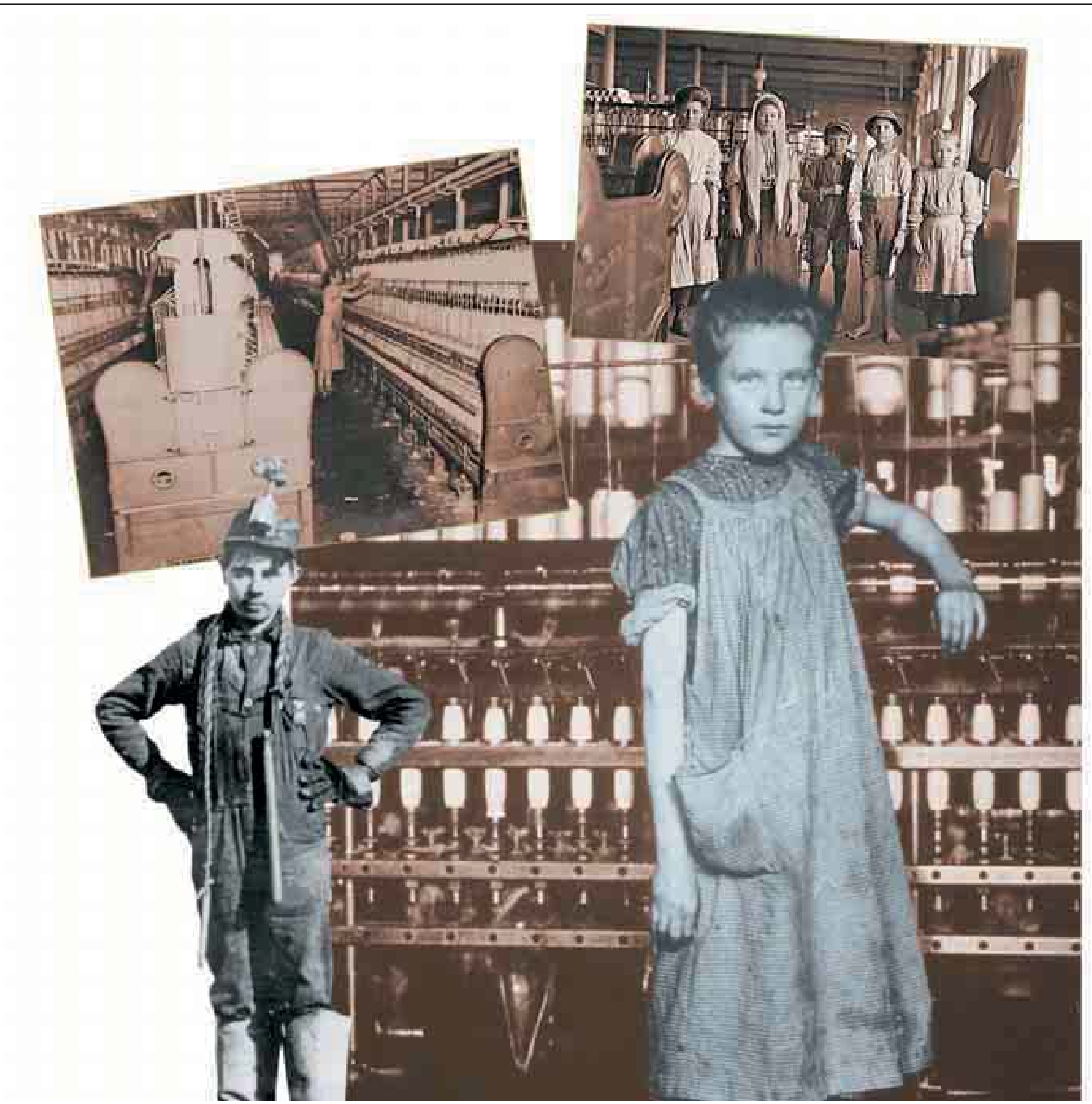

ordusuna satmıştı. Yani kendi devletinin ordusunu aldatacak, kendi askerlerinin hayatını tehlikeye atacak kadar ahlaki değerlerini yitirmişti. Tüfeklerdeki bozukluk nedeniyle onları kullanan askerlerin başparmakları kopuyordu.[24] Bu tüfekler yüzünden yaralanan askerler J. P. Morgan aleyhine dava açtılar, ancak kaybettiler. Çünkü o dönemde mahkemeler genellikle "hırsız baronlar"ın lehinde karar vermekteydi. [25]

Dönemin kapitalist işverenlerinden birinin, kendisine işçileri için koruyucu bir dam inşa etmesini söyleyenlere, "işçilerin kiremitlerden daha ucuz olduğu" cevabını vermesi dönemin merhametsizliğine bir başka örnektir. [26]

Tüm bu zalimliğin temeli incelendiğinde, Darwinizm'in etkisi açıkça görülür. İnsanı kendilerince bir hayvan türü olarak kabul eden, bazı insanların daha az gelişmiş oldukları, hayatın mücadele yeri olduğu ve sadece gücün kazandığı yalanını kabul eden bir dünya görüşünün sonuçları elbette ki acımasızlık, merhametsizlik ve eziyettir.

Darwinizm'in İş Dünyasındaki Tahribatı

Vahşi kapitalizmin savunucuları olan iş adamlarının birçoğu aslında Allah'a inanan kişiler olarak yetiştirilmişlerdi. Ancak sonradan, Darwinizm'in sahte telkinlerinin etkisi altında kalarak, inançlarını terk etme hatasına düştüler. Örneğin 19. yüzyılda çelik endüstrisinin önde gelen isimlerinden ünlü Amerikalı iş adamı Andrew Carnegie, ilk başta Hıristiyanlığa bağlı idi, ancak sonradan Darwinizm'in aldatmacalarına kanmıştı. Carnegie otobiyografisinde kendisinin ve birçok arkadaşının nasıl Darwinizm'in etkisi altında kaldıklarını açıkça ifade ediyordu.

Oysa Carnegie'nin bir gerçek gibi gördüğü evrim teorisi baştan sona büyük bir aldatmaca ve sahtekarlıktan ibaretti. İlerleyen yıllarda bilim dünyasında yaşanan gelişmeler bu aldatmacanın gerçek yüzünü gözler önüne serdi. Ne var ki o dönemde, pek çok insan gibi bazı iş adamları da henüz bu gerçeği anlayamamışlardı. Carnegie ile aynı hataya düşen başka iş adamları da Darwinist telkinler neticesinde vahşi kapitalizmi kabullenmişlerdi. Bu durum, daha çok para kazanmak için acımasızca rekabet etmeyi, insanların hayatlarına değer vermemeyi, fedakarlıktan kaçınmayı makul görmelerine neden oldu.

Darwinizm yanılgısına kapılmış olan Carnegie, rekabeti hayatın vazgeçilmez bir kanunu sanmış ve tüm hayat felsefesini bu yanılgının üzerine kurmuştu. Rekabet kanununun, bazı insanlar için zor olsa da, ırk için en iyisi olduğunu ve bu sayede sadece uygun olanların hayatta kaldıklarını iddia ediyordu.[27]

Carnegie'i ilk olarak Darwinizm'le tanıştıranlar ise New York Üniversitesi'nden bir profesörün evinde karşılaştığı "yeni bir 'insanlık dini' arayışında olan sözde hür ve aydınlanmış düşünürler"di.[28] Carnegie'in yakın çevresindeki kişilerden biri de, Darwin'in takipçilerinden ve sosyal Darwinizm'in en önemli isimlerinden Herbert Spencer idi. Spencer, birçok önde gelen Amerikalı iş adamını etkisi altına almıştı. Söz konusu iş adamları, içinde bulundukları koşulların etkisiyle Spencer ve Darwin'in sapkın düşüncelerini benimsiyor, bunun kendilerini ve içinde yaşadıkları toplumu nasıl bir çıkmazın içine sürükleyeceğini hesaba katamıyorlardı.

Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'nden antropolog ve *The Encyclopedia of Evolution* (Evrim Ansiklopedisi)'ın yazarı Richard Milner, dönemin iş adamlarının Darwinizm'in etkisi altında kalışlarını anlatırken, Carnegie'in Darwinizm ile olan bağlantısını şöyle dile getirir:

> ... Carnegie ticaret hayatında, insanı ve dünyayı sömüren, rekabette ezip geçen ve yaptıklarını sosyal Darwinizm felsefesi ile meşru hale getiren, güçlü ve acımasız bir iş adamı olma yolunda yükseldi. Girişimci rekabetin, zayıfları ortadan kaldırarak topluma bir hizmette bulunduğuna inanıyordu. İş yaşamında, hayatta kalmayı başaranlar "uygundu" ve bu yüzden statülerini ve ödüllerini hak ediyorlardı. Carnegie, kapitalist etiği bir doğa kanunu haline getirdi.[29]

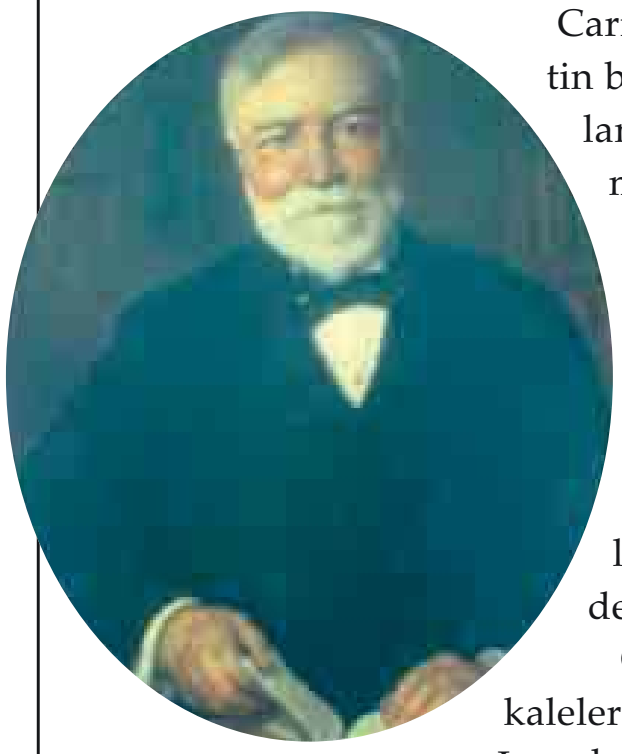

Andrew Carnegie

Carnegie ve onun gibi düşünen iş adamlarının, güçlü ve acımasız olmayı ticaretin bir parçası olarak görmeleri çok büyük bir hatadır. İnsanların geçimlerini sağlamaları, rahat ve konforlu bir yaşam sürebilmeleri için ticari faaliyette bulunmaları son derece doğaldır. Ancak bu esnada, diğer insanların zarar görmelerine neden olmak, kendi menfaatleri uğruna diğer insanların zor durumda kalmalarına göz yummak, kendi gücünü artırmak için daha zayıf olanları iyice ezmeye kalkışmak hiçbir şekilde kabul edilebilir değildir. Allah insanlara her konuda olduğu gibi ticarette de dürüst ve doğru davranmalarını, ihtiyaç içinde olanların haklarını koruyup kollamalarını emretmiştir. Güçsüz olanları ezerek ve hatta onları tamamen ortadan kaldırmayı hedefleyerek toplum yararının amaçlandığını öne sürmek ise büyük bir yalandan başka birşey değildir.

Carnegie, ilerleyen yıllarda da sohbetlerinde, demeçlerinde, kitaplarında, makalelerinde ve kişisel yazışmalarında hep Darwinist ifadelere yer vermiştir. Tarihçi Joseph F. Wall, *Andrew Carnegie* adlı kitabında bu konuda şöyle der:

> Carnegie, yalnızca yayınlanan makale ve kitaplarında değil, aynı zamanda döneminin iş adamlarına yazdığı özel mektuplarında da sosyal Darwinist inanç sistemine sık sık atıflarda bulundu. "En uygun olanın hayatta

kalması", "ırkın gelişmesi" ve "yaşam mücadelesi" gibi cümleler kaleminden kolaylıkla dökülüyordu. Ticareti büyük bir rekabetçi mücadele olarak değerlendiriyordu.[30]

Sosyal Darwinizm'in telkinleri altında kalan kişilerden biri de ünlü Amerikalı sanayici John D. Rockefeller idi. Rockefeller'ın "Ticaretin büyümesi sadece uygun olanın hayatta kalması... bir doğa kanununun işlemesidir..."[31] sözleri de bu durumun göstergelerinden biridir.

Darwinizm'in iş dünyası üzerindeki etkisinin en belirgin örneklerinden birini Spencer'ın Amerika seyahatinde görmek mümkündür. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Amerikan Düşünce Yapısında Sosyal Darwinizm) adlı kitabında bu olayı şöyle anlatmaktadır:

> Her ne kadar konukları, Spencer'ın düşüncesindeki ayrıntıları tam olarak anlayamasalar da, resmi ziyafetler onun Birleşik Devletler'de ne kadar popüler olduğunu gösteriyordu. Spencer, İngiltere'ye dönmek üzere gemi güvertesindeyken, Carnegie ve Youmans'ın ellerini tutarak gazetecilere şöyle seslendi: "İşte Amerikalı en iyi iki arkadaşım." Spencer'a göre bu hareket, hissettiği kişisel sıcaklığın nadir olarak tekrarlanacak bir göstergesiydi. Ancak bunun da ötesinde, ticari medeniyetin bakış açısı ile yeni bilimin (sosyal Darwinizm'in) uyumunu simgeliyordu.[32]

Bazı kapitalistlerin sosyal Darwinizm'i benimsemelerinin nedenlerinden biri de, bu akımın sapkın telkinlerinin fakirlerin sorumluluğunu varlıklı insanların üzerlerinden almasıydı. Ahlaki değerlerin korunduğu toplumlarda, zengin olanların fakir ve korunmaya muhtaçlara ilgi göstermesi, onlara yardımda bulunması beklenirken, sosyal Darwinizm'in merhametsiz uygulamaları ile bu erdem ortadan kaldırılmaya çalışılıyordu. Bilim yazarı Isaac Asimov, *The Golden Door: The United States from 1876 to 1918* (Altın Kapı: 1876'dan 1918'e Birleşik Devletler) adlı kitabında sosyal Darwinizm'in bu acımasız yönü için şu yorumda bulunmuştur:

> Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı ve örneğin 1884'de, çalışamayacak kadar vasıfsız ya da toplum üzerine yük olan kişilerin birer yardım ve hayırseverlik objesi yapılmalarındansa öldürülmelerine izin verilmesi gerektiğini savundu. Bunu yapmak için de, uygun olmayan bireyleri ayıklamak ve ırkı güçlendirmek gerekiyordu. Bu, insanoğlunun en kötü güdülerini meşrulaştırmak için kullanılabilecek korkunç bir felsefeydi.[33]

Vahşi kapitalizmi uygulayan isimler Darwinizm'i desteklerken, Darwinistler de söz konusu kişileri desteklemişlerdir. Örneğin sosyal Darwinizm'in önde gelen sözcülerinden William Graham Sumner milyonerlerin toplumdaki "en uygun kişiler" oldukları iddiasını ortaya atmıştır. Ve bu nedenle özel imtiyazlara hakları olduğu, onların rekabet potasında doğal olarak seçildikleri gibi mantık dışı çıkarımlarda bulunmuştur.[34] Felsefe profesörü Stephen Asma, sosyal Darwinizm'le ilgili *The Humanist* dergisindeki yazısında, Spencer'ın kapitalistlere verdiği desteği şöyle açıklamaktadır:

> Spencer, "en uygun olan hayatta kalır" ifadesini ortaya attı, Darwin de bu ifadeyi benimseyerek *Türlerin Kökeni* kitabının sonraki baskılarında kullandı... Spencer'ın Amerikalı taraftarları olan girişimciler John D. Rockefeller ve Andrew Carnegie'e göre sosyal hiyerarşi, doğanın sarsılmaz ve evrensel kanunlarını yansıtıyordu. Doğa, güçlünün hayatta kaldığı, zayıfın ise yok olduğu şekilde gelişiyordu. Buna göre, hayatta kalan ekonomik ve sosyal yapılar diğerlerine oranla "daha güçlü" ve daha iyiydiler. Bu yapıların yeterince güçlü olmayanları ise açıkça yok olup gittiler.[35]

Oysa daha önce de vurguladığımız gibi, toplumların ilerlemesini sağlayan ana unsur manevi değerler ve bu değerlerin korunmasıdır. Yardımlaşma ve dayanışma ruhunun güçlü olduğu, insanların birbirine sevgi, merhamet ve saygıyla yaklaştığı toplumlarda ekonomik koşullardaki zorluklar birlik ruhu içinde kolaylıkla aşılabilir. Ama insani ilişkilerin ortadan kalktığı, herkesin bir diğerini sadece rakip olarak gördüğü, merhametin ve anlayışın olmadığı bir toplumda, ekonomik yönden bir gelişme olsa dahi, yıpratıcı ve yıkıcı çok daha büyük sorunlar başgösterecektir. Bu nedenle yapılması gereken, toplumdaki tüm bireylerin refah seviyesini ve yaşam kalitesini artıracak çözümler oluşturmak, insanların yalnız ekonomik olarak değil manevi olarak da güven içinde olabilecekleri bir ortam meydana getirmektir. Bunun ise ancak gerçek din ahlakının yaşanmasıyla mümkün olabileceği açıktır. Din ahlakına uygun olmayan hiçbir akım ve ideoloji, geçmişte ve günümüzde pek çok örneği ile ispatlandığı üzere, insanlara özlemi içinde oldukları refah, huzur ve güveni asla sağlayamazlar.

Sosyal Darwinizm'in ve Dinsizliğin Ortak Ürünü: Vahşi Kapitalist Yapı:

Buraya kadar anlatılanlardan görüldüğü gibi, 19. yüzyılda ortaya çıkan acımasız kapitalistler, uygulamalarını Darwinizm'e dayandırmışlardır. Sadece güçlü ve zengin olanların yaşama hakkı olduğunu savunan, fakirlerin, zayıfların, sakatların, hastaların "işe yaramaz ağırlıklar" olduklarını ve dolayısıyla mümkün olduğunca sömürülmeleri gerektiğini iddia eden Darwinist kapitalistler, 19. yüzyıldan itibaren birçok ülkede zulüm sistemi kurmuşlardır. Bu acımasız rekabet ortamında insanları ezmek, sindirmek, korkutmak, yaralamak, hatta öldürmek dahi meşru sayılmış, her türlü ahlak ve kanun dışı eylem, "doğanın kanunlarına uygun" sayıldığı için engellenmemiş veya kınanmamıştır.

Bu sistem günümüzde de din ahlakının yaşanmadığı birçok ülkede devam etmektedir. Zengin ile fakirin arasındaki farkın giderek artan bir hızla açıldığı bu ülkelerde, ihtiyaç içinde olan insanların yaşadıkları koşullar görmezden gelinmektedir. Sosyal Darwinizm'in batıl telkinlerine göre fakirlerin korunması ve bakılması doğa kanunlarına aykırı kabul edildiği ve bu insanlar topluma yük olarak görüldükleri için, düşkünlere ve fakirlere yardım eli uzatılmamaktadır.

Sadece bir ülke içindeki insanların refah seviyeleri değil, ülkeler arası refah seviyesi de büyük farklılıklar göstermektedir. Özellikle Batı ülkelerinde refah seviyesi giderek artarken, birçok Üçüncü Dünya ülkesinde açlık, hastalık, sefalet ve yoksulluk hüküm sürmekte, insanlar bakımsızlıktan ve açlıktan ölmektedirler. Oysa, akılcı ve vicdanlı bir şekilde kullanıldığı takdirde, dünyanın kaynakları tüm insanlara refah sağlamaya yetecek kadar boldur.

Dünya kaynaklarının adaletli bir biçimde kullanılması, fakir ve bakıma muhtaçların, açlığa ve yoksulluğa terk edilmiş olanların insani koşullarda yaşamalarının sağlanabilmesi için, Darwinizm'in tüm dünyadaki fikri etkisinin yok edilmesi şarttır. Darwinist görüş ve anlayışın yerini, Kuran ahlakını benimseyen bir anlayış aldığında bu tür sorunlar doğal olarak çözülecektir. Çünkü sosyal Darwinizm zayıfların ezilmesini, "büyüklerin küçükleri yutmasını", acımasızca rekabet etmeyi insanlara telkin ederken, din ahlakında merhamet, koruma, yardımlaşma, dayanışma, paylaşma vardır. Örneğin Peygamber Efendimiz (sav) bir hadis-i şeriflerinde "Yanıbaşındaki komşusu açken tok olarak geceleyen kişi (olgun) mümin değildir" diye buyurmaktadırlar.[36] Peygamber Efendimiz (sav)'in bu hikmetli sözleri, Müslümanların şefkat ve merhametlerinin göstergelerinden biridir.

Allah, birçok ayetinde insanlara sevgi, merhamet, şefkat ve fedakarlığı emretmiş, Müslümanların güzel ahlaklarından örnekler vermiştir. Sosyal Darwinizm'de zengin, varlıklı olanların yoksulları ve muhtaçları ezmeleri, onların üzerlerine basarak yükselmeleri gibi bir zulüm varken, İslam ahlakında varlıklı olanların muhtaç olanları korumaları emredilmektedir. Rabbimiz'in bu konuda bildirdiği ayetlerden bazıları şöyledir:

Sizden, faziletli ve varlıklı olanlar, yakınlara, yoksullara ve Allah yolunda hicret edenlere vermekte eksiltme yapmasınlar, affetsinler ve hoşgörsünler... (Nur Suresi, 22)

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır... (Bakara Suresi, 215)

... Artık bunlardan yiyin ve zorluk çeken yoksulu da doyurun. (Hac Suresi, 28)

Ki onlar, namazlarında süreklidirler. Ve onların mallarında belirli bir hak vardır: Yoksul ve yoksun olan(lar)için. (Mearic Suresi, 23-25)

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz." (İnsan Suresi, 8-10)

Allah, Kuran'da yoksula ve zayıfa yardım etmeyenlerin cehennemle karşılık göreceklerini de bildirmektedir:

Suçlu-günahkarları; "Sizi şu cehenneme sürükleyip-iten nedir?"

Onlar: "Biz namaz kılanlardan değildik" dediler.

"Yoksula yedirmezdik." (Müddessir Suresi, 41- 44)

Daha sonra onu, uzunluğu yetmiş arşın olan bir zincire vurup gönderin. Çünkü, o, büyük olan Allah'a iman etmiyordu. Yoksula yemek vermeye destekçi olmazdı. Bundan dolayı bugün, kendisine hiçbir sıcak dost yoktur. (Hakka Suresi, 32-35)

Şu önemli gerçeği de unutmamak gerekir: Herkese kazancını ve başarısını veren, tüm varlığın sahibi ve tüm kainatın hakimi olan Yüce Allah'tır. Bir insan, "hayat mücadelesinde" kıyasıya rekabet ettiği, güçsüzleri ezerek güçlendiği için zengin olmaz. Her insana tüm mal varlığını veren Allah'tır. Allah, zenginliği insanlar arasında, onları denemek için dağıtmaktadır. Zengin bir insan, gerçekte bu mal varlığı ile denenmektedir. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirir:

Şüphesiz Biz, yeryüzü üzerindeki şeyleri ona bir süs kıldık; onların hangisinin daha güzel davranışta bulunduğunu deneyelim diye. (Kehf Suresi, 7)

Bu durumda insana düşen sorumluluk, Allah'ın kendisine bir nimet olarak verdiği tüm imkanları Allah'ın kendisinden razı olacağı şekilde en güzeliyle değerlendirmektir. Samimi olarak iman eden bir kimse, sahip olduğu her türlü imkanın Allah'ın bir lütfu olduğunun, Rabbimiz dilediği takdirde sahip olduğu herşeyi kendisinden alabileceği gibi isterse çok daha fazlasını da verebileceğinin bilinciyle hareket etmelidir.

Dünyanın kaynakları tüm insanlar için yeterlidir. Ancak bu kaynaklar akılcı ve vicdanlı bir şekilde kullanılmamaktadır. Dünyanın birçok yerinde yiyecekler israf edilirken, birçok ülkede insanlar açlık ve sefaletten ölmektedirler. Bu insanların adalet, sevgi ve şefkat görebilmeleri için sosyal Darwinist anlayışın tamamen ortadan kaldırılması gerekir.

19. yüzyıl

19. yüzyılın ikinci yarısında İngiltere'den insan manzaraları. Bir kesim refah ve zenginlik içindeyken, bir başka kesim büyük bir sefalet yaşıyordu.

20. yüzyıl

Aradan bir yüzyıl geçmesine rağmen değişen bir şey olmadı. Oysa dünyanın imkanları tüm insanların refah içinde yaşayacakları kadar geniştir. Yapılması gereken, din ahlakının gereği olan fedakarlık, yardımlaşma ve dayanışmanın yaygınlaşmasını sağlamaktır.

SOSYAL DARWINİZM VE KAYIRILMIŞ IRKLAR YALANI

Dünya tarihinin pek çok döneminde ırkçı toplumlara, yöneticilere ve uygulamalara rastlamak mümkündür. Ancak ırkçılığa ilk kez sözde bilimsel bir geçerlilik kazandıran kişi Darwin olmuştur. Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabının alt başlığı *The Preservation of Favored Races in the Struggle for Life* (Hayat Mücadelesinde Kayırılmış Irkların Korunması) idi. Darwin'in "kayırılmış ırkların korunması" hakkında yazdıkları ve özellikle *İnsanın Türeyişi* kitabındaki bilim dışı iddiaları, Almanların Aryan ırkının, İngilizlerin ise Anglo Saksonların üstün oldukları yanılgılarını desteklemekteydi. Ayrıca, Darwin'in doğal seleksiyon teorisi, kıyasıya bir hayatta kalma mücadelesinden söz ediyordu. Bu "orman kanunu" insan toplumlarına uygulandığında, ırklar ve milletler arasında çatışma ve savaşların baş göstermesi kaçınılmazdı. Nitekim öyle oldu. Irkçı ve savaşçı yöneticilerden felsefecilere, politikacılardan bilim adamlarına kadar dönemin önde gelen birçok ismi, Darwin'in teorisini sahiplendi. North Carolina Üniversitesi Tarih Bölümü'nden Prof. Karl A. Schleunes *The Twisted Road to Auschwitz* (Auschwitz'e Giden Dolambaçlı Yol) adlı kitabında, ırkçıların Darwin'in teorisini hemen kabullendiklerini şöyle açıklar:

> Darwin'in hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçılar tarafından hızla kabul edildi... En son (sözde) bilimsel görüşlerin meşru kıldığı bu tip bir mücadele, ırkçıların savunuculuğunu yaptıkları yüksek ve aşağı insan kavramının doğruluğunu kanıtladı... ve bunlar arasındaki mücadeleyi geçerli kıldı.[37]

Schleunes'in kitabında söz ettiği, "Darwin'in kuramının ırkçıların insan sınıfları ile ilgili görüşlerini doğrulaması" konusu elbette ırkçıların bakış açısını yansıtmaktadır. Irkçı fikirleri savunanlar Darwin'in ortaya attığı iddialarla, sapkın görüşlerine kendilerince bilimsel bir dayanak bulduklarını sanmışlardır. Oysa, Darwin'in iddiaları hiçbir bilimsel temele dayanmadığı gibi, kısa süre sonra teorinin geçersizliğinin bizzat bilim tarafından gözler önüne serilmesi, ırkçıların ve Darwin'in cehalet dolu görüşlerini temel alan daha pek çok akımın yanılgı içinde olduklarını göstermiştir.

20. yüzyılda, Darwinizm'den aldığı destekle, ırkçılığı en şiddetli şekilde uygulamaya koyan güç, elbette ki Nazi Almanyası'dır. Fakat sözde "bilimsel" ırkçılığın geliştiği tek yer Almanya olmadı. Başta İngiltere ve Amerika olmak üzere birçok ülkede ırkçı görüşe sahip yöneticilerin ve entelektüellerin sayısı giderek artarken, bir yandan da ırkçı yasalar ve düzenlemeler baş gösterdi.

19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında evrimcilerin neredeyse tamamı ırkçı görüşlere sahipti. Birçok bilim adamı, ırkçı görüşlerini açıkça savunmaktan çekinmiyordu. O dönemde yazılmış olan kitaplar ve makaleler bunun en somut örnekleridir. Southern Illinois Üniversitesi'nde tarih profesörü olan John S. Haller, *Outcasts from Evolution: Scientific Attitudes of Racial Inferiority* (Evrimden Mahrum Bırakılanlar: Irksal Aşağılanmaya Bilimsel Bakış) adlı kitabında 19. yüzyılda evrimcilerin tamamının beyaz ırkın üstünlüğü ve diğer ırkların ise aşağı ırk oldukları yalanına inandıklarını anlatır. *Scientific American* dergisinde bu kitap hakkında yazılan bir makalede şöyle denmektedir:

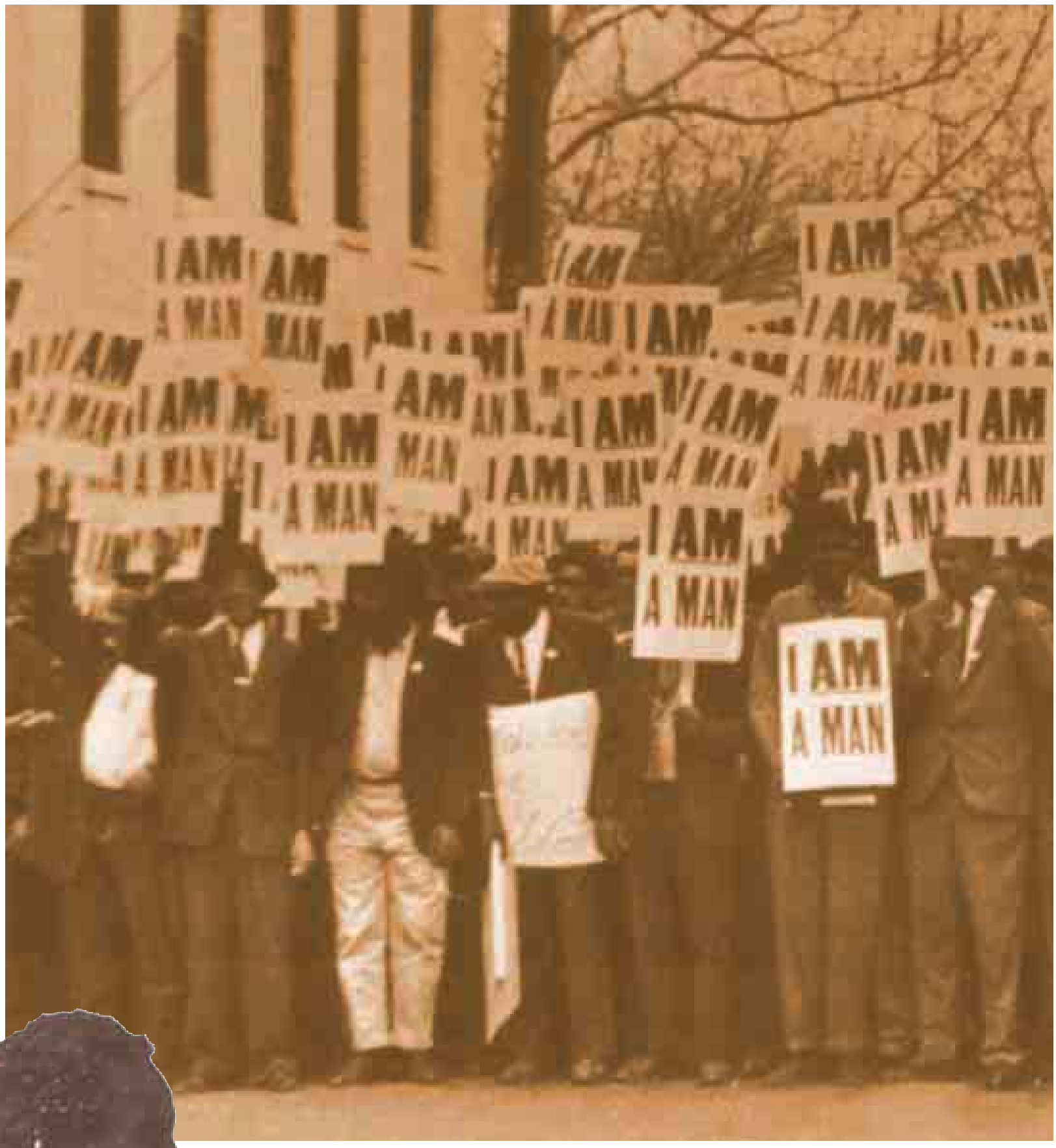

1863 yılında, kırbaçlanarak işkence gören ve sonra kaçmayı başaran bir zenci köle. Bu yıllarda Amerika'da köleler genellikle kırbaçlanarak veya daha ağır yöntemlerle işkence görüyorlardı.

Bu, uzun süredir hakkında şüpheler olan bir konuyu delillendiren son derece önemli bir kitaptır: Kuzey Amerikalı bilim adamlarının, 19. yüzyıl boyunca (ve 20. yüzyılda da) köklü ve katı bir şekilde, neredeyse ittifakla kabul ettikleri ırkçılık... Daha en başından, Afrika kökenli Amerikalılar, bu entelektüeller tarafından bazı yönlerden ıslah edilemez, değiştirilemez ve kesinlikle aşağı olarak değerlendiriliyorlardı.[38]

Science dergisinde yayınlanan bir başka yazıda ise aynı kitaptaki bazı iddialar için şu yorumda bulunuluyordu:

Viktorya döneminde yeni olan şey Darwinizm'di... 1859 öncesinde, birçok bilim adamı siyahların beyazlarla aynı türden olup olmadığını sorgulamıştı. 1859'dan sonra, evrimsel plan -özellikle Afrikalı Amerikalıların beyazlarla olan yakın ilişkilerindeki mücadelelerinde hayatta kalıp kalamayacakları gibi- yeni soruların ortaya atılmasına neden oldu. Son derece önemli olan cevap her yerde yankılanan bir "hayır"dı... Afrikalı aşağı idi, çünkü maymunlarla Cermenler arasındaki "kayıp halkayı" temsil ediyordu.[39]

Kuşkusuz bu, hiçbir gerçeklik payı olmayan bir iddiadır. İnsanların derilerinin farklı renklerde olması, farklı ırk veya etnik kökenlere mensup olmaları, birini diğerinden daha üstün veya daha zayıf kılan bir durum değildir. 19. yüzyılda bu yanılgının hakim olmasının temel nedenlerinden biri ise, dönemin ilkel bilimsel koşulları nedeniyle çoğunluğa hakim olan cehalettir.

19 ve 20. yüzyılın ırkçı görüşleriyle tanınan bilim adamlarına verilebilecek örneklerden bir diğeri Princeton Üniversitesi'nden Amerikalı biyolog Edwin G. Conklin'dir. Conklin, diğer ırkçı Darwinistler gibi sapkın fikirlerini açıkça belirtmekten çekinmemiştir:

> Herhangi bir modern ırkın Neandertal ya da Heidelberg tipleri ile karşılaştırılması şunu gösterir... Zenci ırklar, beyaz ve sarı ırklardan çok orijinal ırka (maymunsu atalara) benzemektedir. Her faktör, beyaz ırkın üstünlüğüne inananları, ırkın saflığını korumak, diğerlerinden ayrımını pekiştirmek ve sürdürmek için çaba harcamaya yöneltmelidir. [40]

Oxford Ünversitesi'nden paleontoloji ve jeoloji profesörü William Sollas da 1911 yılında yayınlanan *Ancient Hunters* (Eski Avcılar) adlı kitabında ırkçı görüşlerini şöyle ifade etmişti:

> Adalet güçlünün elindedir ve her ırka gücü oranında paylaştırılmıştır. Bir toprağı işgal için öncelik anlamı taşımamasına rağmen, orada hak talep etmeyi sağlayacak olan güç kullanımıdır. Bu nedenle, mümkün olan her yolu deneyerek güç artırımına gitmek, her ırkın olduğu kadar insan soyunun da kendine karşı bir görevidir. İster bilim, ister eğitim, ister savunma örgütlenmesi alanlarında olsun, organik dünyanın güçlü fakat lütufkar hükümdarı olan doğal seleksiyonun, bunu hızla ve sonuna kadar gerçekleştirmemesi bir ceza, doğrudan doğruya bu görevin yerine getirilmemesi olacaktır.[41]

Şunu belirtmek gerekir ki, adaletin güçlü olana ait olduğunu söylemek toplumsal ve toplumlar arası büyük kaoslara yol açacak ciddi bir yanlıştır. Adalet, koşulları ve imkanları her ne olursa olsun, rengine, diline ve cinsiyetine bakılmadan tüm insanların eşit olarak yararlanmaları gereken bir kavramdır. Gerçek adalet de budur. Darwinist ırkçıların öne sürdüğü gibi "adaletin yalnızca güçlü olanlar için geçerli olduğu" iddiası doğruyu hiçbir şekilde yansıtmayan bir haksızlık ve adaletsizliktir. Ayrıca unutmamak gerekir ki, her birey kendisi ve içinde yaşadığı toplum için herşeyin daha güzelini, daha iyisini, daha kalitelisini elde etmek isteyebilir. Bunun için özel emek de sarfedebilir. Ama bunu yaparken başkalarına zarar vermeyi göze almak hiçbir şekilde doğru değildir. Bunun aksini iddia etmek hem akla hem de vicdana aykırıdır.

İlerleyen tarihlerde de, ırkçı olmadıklarını söyleyen evrimcilerin dahi yazılarında -evrime olan inançlarının doğal bir sonucu olarak- ırkçı görüşlere rastlanmaktadır. Bunlardan biri olan evrimci paleontolog George Gaylord Simpson, her ne kadar kendisine ırkçı denmesine kesinlikle karşı çıksa da, *Science* dergisinde yayınlanan bir makalesinde evrim sonucunda ırksal farklılıklar oluştuğunu ve bazı ırkların diğerlerine göre daha gelişmiş veya daha ilkel olduklarını iddia etmiştir:

20. yüzyılın ortalarına doğru, ırkçılık ABD'nin bazı bölgelerinde yeniden tırmanışa geçti. Şiddete dayalı bir ideolojiye sahip olan Klu Klux Klan örgütü, ABD'de ırkçılığın önde gelen savunucularındandı. Beyaz ırkın üstünlüğü yalanını savunan ve siyahların sözde ikinci sınıf insan oldukları gibi yanılgılar öne süren bu örgütün faaliyetleri pek çok masum insanın hayatını kaybetmesine neden oldu.

> Evrim, farklı topluluklarda farklı hızlarda ilerler. Bu nedenle birçok hayvan grubunda bazı türler daha yavaş evrimleşirler. Dolayısıyla bu türler bugün bazı özellikleri ve hatta genel yapıları açısından daha ilkeldirler. Birçoklarının sorduğu gibi, insan ırkları içerisinde, benzer şekilde, bir yönden ya da genelde, ilkel olanların olup olmadığını sormak doğaldır. Aslında, bir ırkta bir özelliğin diğerine oranla daha gelişmiş ya da daha ilkel olduğunu bulmak mümkündür.[42]

Simpson tarafından ifade edilen bu batıl görüş hiçbir bilimsel dayanağı olmamasına rağmen farklı çevreler tarafından ideolojik kaygılarla benimsendi. Dönemin diğer bilim adamları da yazılarında, konuşmalarında ve kitaplarında evrim teorisinin bilim dışı iddialarını savunurken, bir yandan da ırkçılığa destek veriyorlardı. 20. yüzyılın ilk yarısının önde gelen ırkçı ve evrimci antropologlarından ve o dönemin Amerikan Doğa Tarihi Müzesi başkanı Henry Fairfield Osborn da "The Evolution of Human Races" (İnsan Irklarının Evrimi) başlıklı yazısında ırklar arasında kıyaslar yaparak hiçbir bilimsel delile dayanmayan birtakım çıkarımlar öne sürmüştür:

> Ortalama yetişkin bir zencinin zeka standardı, Homo sapiens (insan) türüne ait on bir yaşındaki bir genç ile benzerdir.[43]

Bu bilim adamlarının ifadelerinde de görüldüğü gibi, 19. ve 20. yüzyılda evrimci bilim adamları çoğunlukla ırkçıydılar ve bu sapkın görüşlerinin taşıdığı tehlikeler görmezden geliniyordu. Amerikalı bilim adamı James Ferguson, 19. yüzyılda başlayan sözde bilimsel evrimsel ırkçılığın dünya üzerindeki tahrip edici etkisi hakkında şunları söylemektedir:

> 19. yüzyıl Avrupası'nda ırk kavramı, gelişen beşeri bilimler için bir endişe unsuruydu... İlk fiziksel antropologlar, 1930'larda Almanya'da ve günümüzde Güney Afrika'da geleneksel ırkçılığı körükleyen -Aryan üstünlüğü- kavramının gelişmesine yardımcı oldular.[44]

Evrimci Stephen Jay Gould ise, bir makalesinde evrimci antropologların ırkçı görüşleri için şöyle demektedir:

> Irkların tanımlanması ve derecelendirilmesi konusundaki tutkusunu değerlendirmedikçe... 19. yüzyıl sonu ve 20. yüzyıl başı antropoloji tarihini yeterince anlayamayız.[45]

Evrim teorisinin sözde bilimsel geçerlilik kazandırmasıyla, 19. ve 20. yüzyıl bilim adamları hiçbir çekinme ve tereddüt duymadan, "aşağı" ırklar, insanlardan çok maymunlara daha yakın olan ırklar gibi hayali kavramlardan söz edebilmişlerdi. Hitler gibi zalim ırkçı diktatörler ise, bu ortamı fırsat bilerek milyonlarca insanı kendince "aşağı", "yetersiz", "kusurlu", "hasta" oldukları için katlettiler.

Darwin de Irkçıydı

20. yüzyıl ırkçılığın acımasızlığına ve merhametsizliğine birçok kereler şahit olduğu için, günümüzde evrimcilerin büyük bir çoğunluğu, 19. yüzyıl evrimcilerinin aksine ırkçılığa karşı olduklarını söylerler. Darwin'in adını da ırkçılık iddialarından kendilerince temizlemeye çalışırlar. Darwin'le ilgili yazıların birçoğunda Darwin'e sözde köleliğe karşı çıkan, müşfik, iyi niyetli, merhametli bir insan olduğu izlenimi verilmek için özel bir çaba harcandığı görülür. Oysa, Darwin gerçek anlamda ırkçıdır ve doğal seleksiyon teorisinin insanlar arasında ırk ayrımına ve ırklar arasındaki çatışmaya bilimsel bir gerekçe olduğu yanılgısına inanmaktadır. Darwin'in kitaplarında, bazı mektuplarında ve özel notlarında ırkçılığına dair açık ifadeler bulunmaktadır. 19. yüzyıl evrimcilerinin neredeyse tamamının ırkçı olmalarının en önemli nedenlerinden biri, fikri önderleri olan Darwin'in de ırkçı görüşlere sahip olmasıdır. Örneğin Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında zenciler ve Aborijinler gibi bazı ırkların sözde aşağı ırklar olduklarını ve hayatta kalma mücadelesi içinde, gelecekte elenerek ortadan kalkacaklarını iddia etmiştir:

> Belki de yüzyıllar kadar sürmeyecek yakın bir gelecekte, medeni insan ırkları, vahşi ırkları tamamen yeryüzünden silecekler ve onların yerine geçecekler. Öte yandan insansı maymunlar da kuşkusuz elimine edilecekler. Böylece insan ile en yakın akrabaları arasındaki boşluk daha da genişleyecek. Bu sayede ortada şu anki Avrupalı ırklardan bile daha medeni olan ırklar ve şu anki zencilerden, Avustralya yerlilerinden ve gorillerden bile daha geride olan babun türü maymunlar kalacaktır.[46]

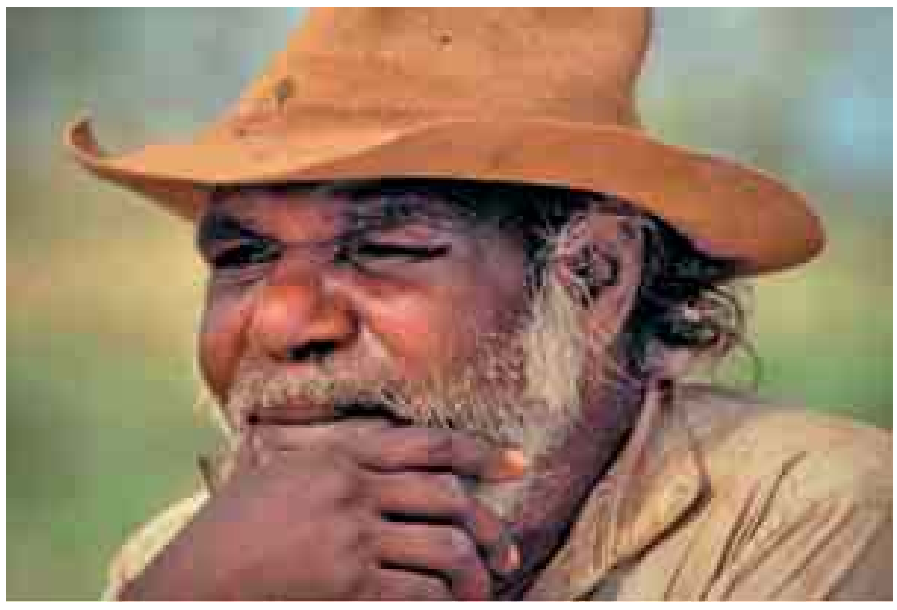

Darwinistlerin aşağı ırk olarak gördükleri Aborijinler, diğer insanlardan farkı olmayan bir ırktır. Sağda 2000 Olimpiyat ateşini yakan Aborijin kökenli ünlü atlet Cathy Freeman.

Darwin, yukarıdaki sözlerinde bazı ırkları gorillerle bir tutmuş, "medeni insan ırkları"nın "vahşi ırkları" yok edeceklerini, onları yeryüzünden tamamen sileceklerini iddia etmiştir. Yani Darwin yakın bir gelecekte meydana gelecek olan soykırımlardan, ırk katliamlarından söz etmektedir. Nitekim Darwin'in bu felaket dolu "öngörüleri" gerçekleşmiş, evrim teorisini kendilerine sözde bilimsel bir destek olarak gören ırkçılar, 20. yüzyılda büyük katliamlar yapmışlardır. Nazilerin II. Dünya Savaşı'nda yaklaşık 40 milyon insanı katletmeleri, Güney Afrika'daki apartheid sistemi (Güney Afrika hükümetince uygulanan Avrupalı ırkların diğerlerine göre ayrıcalıklara sahip olması sistemi), Avrupa'da Türklere ve diğer yabancılara yönelik ırkçı saldırılar, ABD'de zencilere, Avustralya'da ise Aborijinlere yönelik ırk ayrımcılığı, Avrupa'nın birçok ülkesinde zaman zaman tırmanışa geçen neo-Nazi hareketleri hep Darwinizm'in ırkçılığa verdiği sözde bilimsel desteği kullanarak güç bulmuştur. (Faşizm, ırkçılık ve Darwinizm bağlantısı hakkında daha detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Darwinizm'in Kanlı İdeolojisi: Faşizm*, Vural Yayıncılık, Mayıs 2001)

Darwin'in ırkçı ifadeleri bunlarla da sınırlı değildir. Örneğin *Türlerin Kökeni*'nden önce yayınlanan *The Voyage of the Beagle* (Beagle'ın Yolculuğu) adlı kitabında, Beagle adlı gemiyle yaptığı yolculuk sırasında karşılaştığı Tierra del Fuego yerlilerinden, az gelişmiş, geri kalmış insan ırkları olarak söz etmekte ve şöyle demektedir:

> Bu istisnasız, hayatım boyunca gözlemlediğim en tuhaf ve en ilginç manzaraydı (Tierre del Feugo yerlilerini ilk kez görmek). Bir vahşi ile medeni insan arasındaki farklılığın bu denli büyük olacağına inanmazdım. Fark, vahşi bir hayvanla evcil bir hayvan arasındaki farktan çok daha büyük. Eminim ki tüm dünya aransa, daha aşağı seviyede bir insan bulunamazdı.[47]

Darwin, kendince "barbar" olarak nitelendirdiği Patagonia yerlilerini ise şöyle tarif etmektedir:

> ... Belki de hiçbir şey, insanda bir barbarı kendi ininde görmek kadar büyük şaşkınlık uyandıramaz – bu insanın en aşağı ve en vahşi halidir. İnsanın aklı geçmiş yüzyıllara doğru gidiyor ve sonra soruyor, atalarımız bunlar gibi insanlar olabilir mi? Hareketleri ve ifadeleri, evcilleştirilmiş hayvanlardan daha az anlaşılırdı... Vahşi ve medeni insan arasındaki farkı tarif etmenin veya tasvir etmenin mümkün olduğuna inanmıyorum.[48]

Darwin, yazdığı bir mektubunda ise yine Tierre del Feugo yerlileri için şu tanımlamada bulunmuştur:

> Tierra del Feugo'da, çıplak, boyalı, tir tir titreyen ve görünüşü insanı adeta afallatan vahşi adamı ilk gördüğümde, atalarımın az çok buna benzer varlıklar olmaları gerektiğini düşündüm. O zaman bu bana çok iğrenç gelmişti. Hatta bu bana, şu anki inancım olan kıyas götürmeyecek kadar uzak atalarımın tüylü vahşi hayvanlar olduğu fikrinden bile daha iğrenç gelmişti. Maymunlar temiz kalpli hayvanlardır. (Darwin'in Charles Kingsley'e Mektubu) [49]

Tüm bu sözler Darwin'in ırkçılığının önemli göstergeleridir. Darwin, bazı insan ırklarını olabildiğince aşağılarken, maymunları "temiz kalpli hayvanlar" ifadesiyle

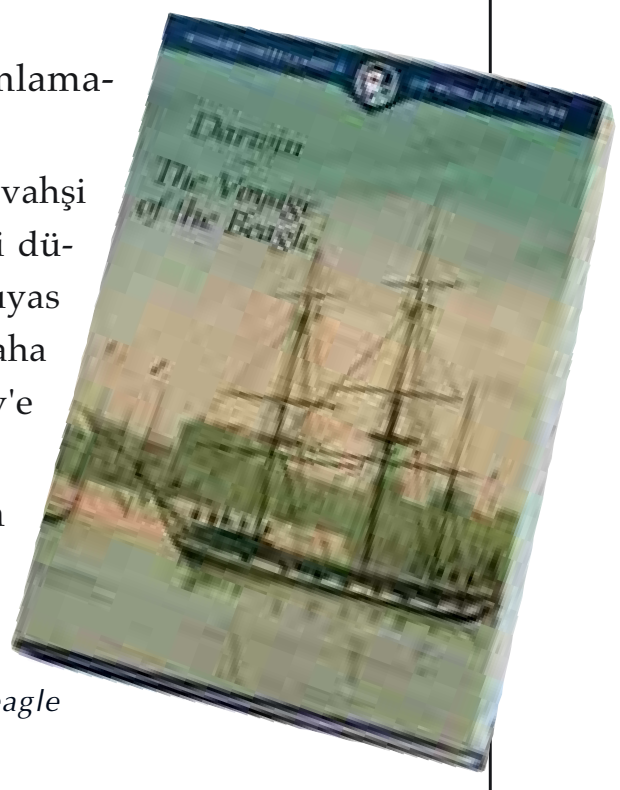

Darwin'in *The Voyage of the Beagle (Beagle'ın Yolculuğu)* adlı kitabı

insanlaştırmakta ve övmekteydi. Darwin'in ırkçılığının göstergeleri sadece bunlar da değildi; "aşağı" ırkların yok edilmeleri gerektiğini, bunun doğal seleksiyonun bir sonucu olduğunu ve medeniyetin ilerleyişine büyük katkı sağladığını açıkça savunuyordu. Darwin bu akıl ve vicdan dışı düşüncelerini Temmuz 1881 tarihinde W. Graham adlı bir bilim adamına yazdığı mektubunda şöyle dile getiriyordu:

> Doğal seleksiyona dayalı kavganın, medeniyetin ilerleyişine sizin zannettiğinizden daha fazla yarar sağladığını ve sağlamakta olduğunu ispatlayabilirim. Düşünün ki, birkaç yüzyıl önce Avrupa, Türkler tarafından işgal edildiğinde, Avrupa milletleri ne kadar büyük risk altında kalmıştı, ama artık bugün Avrupa'nın Türkler tarafından işgali bize ne kadar gülünç geliyor. Avrupa ırkları olarak bilinen medeni ırklar, yaşam mücadelesinde Türk barbarlığına karşı galip gelmişlerdir. Dünyanın çok da uzak olmayan bir geleceğine baktığımda, bu tür aşağı ırkların çoğunun medenileşmiş yüksek ırklar tarafından yok edileceğini görüyorum."[50]

Görüldüğü gibi Darwin'in ırkçı hezeyanları, yüksek bir ahlaka ve şanlı bir tarihe sahip Türk Milleti'ne kadar uzanmıştır. (Darwin'in Türk Milleti ile ilgili asılsız ve düşmanca açıklamalarının, tarihi ve bilimsel açıdan nasıl geçersiz kılındığını Harun Yahya'nın *Evrim Teorisinin Irkçı Yüzü: Darwin'in Türk Düşmanlığı* adlı kitabından okuyabilirsiniz. Kültür Yayıncılık, İstanbul, Ekim 2001)

Darwin, kendi sapkın düşüncelerine göre "aşağı ırk" olarak gördüğü milletlerin yok edilmesini öngörerek, hem evrim teorisinin ırkçılığa verdiği desteği gösteriyor, hem de 20. yüzyılda meydana gelecek olan ırk savaşlarının, katliamların ve soykırımların sözde bilimsel temelini oluşturuyordu.

Evrimciler büyük bir çaba ile Darwin'in adının ırkçılıkla birlikte anılmasını engellemeye çalışsalar da, Harvard Üniversitesi'nden Stephen Jay Gould, *Türlerin Kökeni* kitabına atıfta bulunarak, Darwin'in ırkçılığa verdiği desteği kabul etmektedir:

> 1859'dan önce ırkçılık hakkında biyolojik tartışmalara rastlanıyor olabilir, ancak evrim teorisinin kabul edilmesiyle bunlar büyük bir önem kazanarak arttılar.[51]

Sadece Darwin değil, Thomas Huxley gibi evrim teorisinin en önde gelen savunucuları da ırkçıydı.

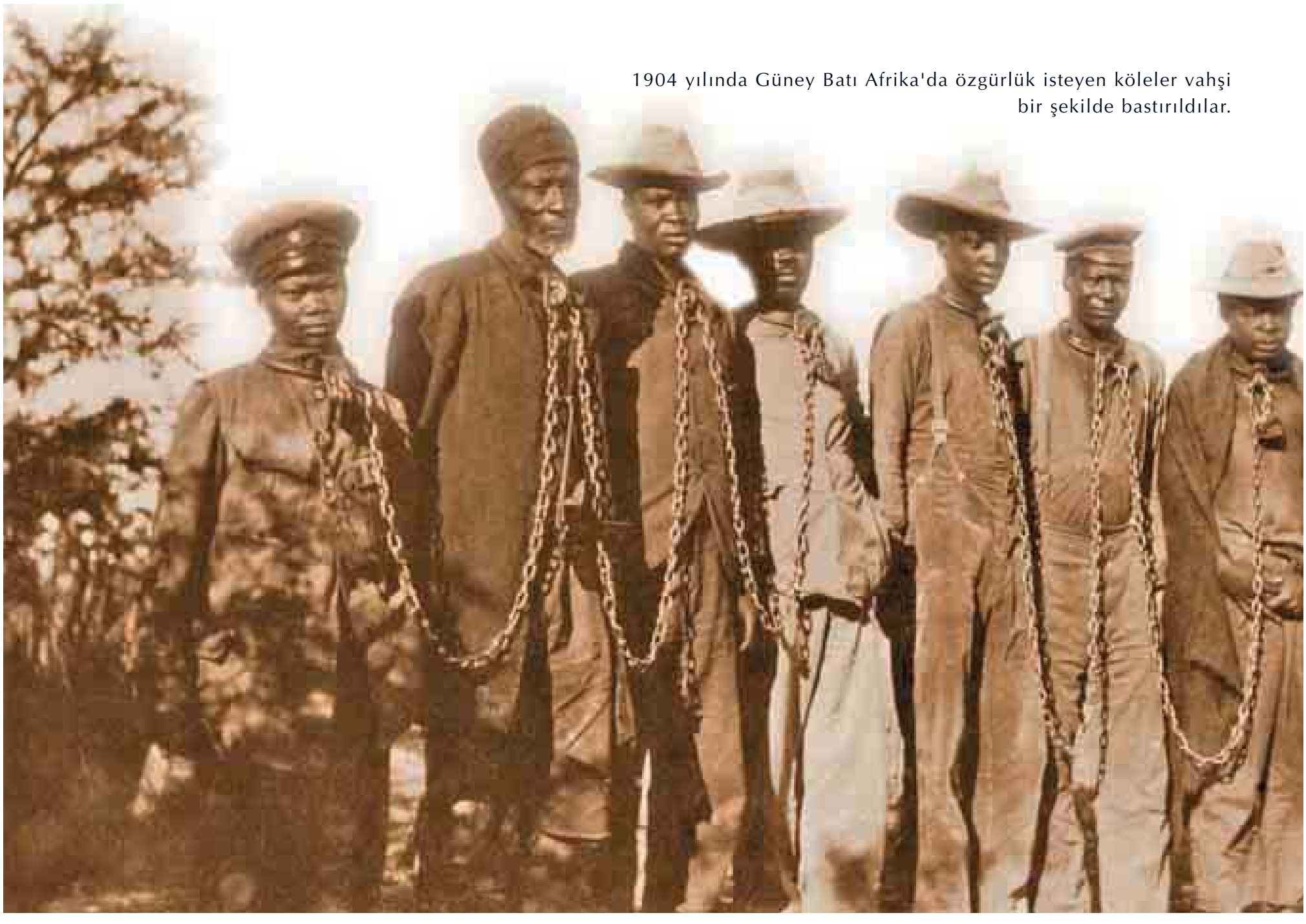

1904 yılında Güney Batı Afrika'da özgürlük isteyen köleler vahşi bir şekilde bastırıldılar.

Huxley, Amerikan İç Savaşı'ndan kısa süre sonra, zenci kölelerin özgürlüklerine kavuşmalarının ardından şöyle yazmıştı:

> Çevresindeki olayların farkında olan mantıklı hiçbir insan, ortalama bir zencinin beyaz insan ile eşit ya da ondan biraz aşağı olduğuna inanmaz. Tüm bu yetersizlikler çıkarıldığında, çıkık çeneli akrabamızın -kayırmanın ve zalimliğin olmadığı eşit bir ortamda, ısırıkların değil de düşüncelerin kullanıldığı bir yarışmada olduğumuzu varsayarsak- büyük beyinli ve küçük çeneli rakibine karşı başarıyla mücadele edebileceğini düşünmek gerçekten de aklın almayacağı bir düşüncedir.[52]

Huxley, kendince zenci ırkından kendince insanlardan değil de hayvanlardan söz eder gibi bahsetmekte, zencilerin düşünce yarışında mutlaka geri kalacakları gibi asılsız ve defalarca aksi ispatlanmış bir iddiada bulunmaktadır. Bu da evrim teorisinin gerçek yüzünü göstermesi açısından son derece önemlidir.

1800'lerin ortalarında evrim teorisiyle birlikte ortaya atılan ırkçılık tohumları, 1900'lerin ortalarına doğru asıl sonuçlarını vermeye başladı. En şiddetli olarak Almanya'da Nasyonel Sosyalizm ile birlikte kendini gösterdi. Darwin'in çağdaşı ve evrim teorisinin ateşli bir savunucusu olan Friedrich Nietzsche, Almanya'da "süper insan" ve "efendi ırk" gibi asılsız kavramları popüler hale getirdi. Nazizm ise kaçınılmaz bir sondu. Hitler ve Naziler, Darwin'in orman kanununu, milli politika haline getirdiler ve arkalarında 40 milyon ölü bıraktılar. (Bu konu "Darwin-Nazizm Koalisyonunun Sonucu: 40 Milyon Ölü" başlıklı bölümde detaylarıyla incelenecektir.)

Genetik Açıdan İnsanlar Arasında Irk Ayrımı Yoktur

Özellikle son 10 yıldır genetik biliminde elde edilen bulgular, biyolojik açıdan insanlar arasında ırksal farklılıklar olmadığını ortaya çıkardı. Bilim adamlarının birçoğu ise bu konuda hemfikirdiler. Örneğin Atlanta'da yapılan Bilimin İlerlemesi Kongresi'nde (Advancement of Science Convention) bilim adamları şöyle bir açıklamada bulundular:

> Irk, tarihe geçmiş olaylarla şartlandırılmış algılarımızın ürünü olan sosyal bir kurgudur. Hiçbir biyolojik gerçekliği yoktur.[53]

Genetik araştırmalarda, ırklar arasındaki genetik farklılıkların çok küçük olduğu, genlere bakılarak ırkların ayırt edilemeyeceği ortaya çıktı. Konu hakkında araştırma yapan bilim adamları aynı grup içinde yer alan insanlar arasında dahi genetik olarak %0.2 fark olduğunu belirtmektedirler. Irksal farklılıkları belirleyen deri rengi, göz şekli gibi özellikler ise bu %0.2'nin sadece %6'sını oluşturmaktadır. Bu da genetik olarak ırklar arasında sadece %0.012 fark olduğu anlamına gelmektedir.[54] Diğer bir deyişle ırksal farklılıklar kesinlikle önemsiz denecek kadar azdır.

New York Times gazetesinin 22 Ağustos 2000 tarihli sayısında Natalie Angier imzasıyla yayınlanan "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows" (Irklar Farklı mı? DNA'nın Gösterdiğine Göre Pek Değil) başlıklı yazıda bu son bulgular şöyle özetlenmektedir:

> Bilim adamları uzun yıllar boyunca, toplum tarafından kabul edilen ırksal kategorilerin genetik düzeye yansımadığından şüphe ettiler.
>
> Ancak, araştırmacılar -insan vücudunun- neredeyse her hücresinin kalbinde saklanan ve genetik materyalin tamamlayıcısı olan insan genomunu daha yakından inceledikçe, insanları "ırk" yoluyla birbirinden ayırt etmek için kullanılan standart etiketlerin çok az veya hiçbir biyolojik anlam ifade etmediğine daha fazla ikna oldular.
>
> İlk bakışta bir kişinin Kafkasyalı, Afrikalı ya da Asyalı olup olmadığını söylemenin kolay olduğunu ancak, görünenin altındaki özelliklere inildiğinde ve genom, 'ırkın' DNA özellikleri için tarandığında bu kolaylığın ortadan kalktığını söylüyorlar.[55]

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten Celera Genomics Şirketi'nin başkanı J. Craig Venter da ırkın bilimsel değil sosyal bir kavram olduğunu söylemektedir.[56] Dr. Venter ve National Institutes of Health'de çalışan bilim adamları, insan genomunun tüm dizisinin (sekansının) taslağını biraraya getirdiklerini ve sadece tek bir insan ırkı olduğu sonucuna vardıklarını belirtmektedirler.

Yanıldın Hitler!

Âri ırk projesi masal çıktı... DNA haritasına göre, beyaz, zenci, sarı ırktan insanların yüzde 99'unun genleri birbirinin tıpa tıp aynısı...

BEYSAL ELEVLİ

Erkeklerde risk fazla

35 bin gen bulduler

1902 yılında asılarak öldürülen iki zenci genç. Bu gençler farklı ırktan oldukları için ırkçılar tarafından öldürülmüşlerdi. Oysa 21. yüzyılda anlaşıldı ki, biyolojik açıdan insanlar arasında ırksal farklılıklar bulunmamaktadır.

Manhattan North General Hospital'ın başkanı Dr. Harold P. Freeman ise, biyoloji ve ırk konusundaki çalışmalarının sonucunu şöyle özetlemektedir:

> Irk açısından konuştuğumuzda, genlerinizin yüzde kaçının dış görünümünüze yansıdığını sorarsanız, buna verilecek cevap %0.01 civarında olacaktır. Bu genetik yapınızın çok çok düşük düzeydeki bir yansımasıdır.[57]

Aynı sonuca varan bilim adamlarından bir diğeri ise Washington Üniversitesi'nden biyoloji profesörü Alan R. Templeton'dır. Templeton farklı halklardan insanların DNA'larını analiz etmiştir. Analizler sonucunda, insan türünde çok fazla genetik varyasyon varken, bu varyasyonların çoğunun bireysel olduğunu gözlemlemiştir. Her ne kadar halklar arasında bazı varyasyonlar varsa da, bu varyasyonların çok küçük olduklarını belirlemiştir. Templeton vardığı sonuçları -evrime olan önyargılı inancını korumakla birlikte- şöyle özetlemektedir:

> **Irk**, toplumda kültürel, politik ve ekonomik bir kavramdır, **ancak biyolojik bir kavram değildir.** Ne yazık ki birçok insan –genetik farklılıkların– insan ırkının özü olduğu gibi yanlış bir kanıya sahiptir... Ben konuya biraz objektiflik katmak istedim. Bu oldukça tarafsız analiz sonucuna göre, insanlığın birbirinden gerçekten farklı alt gruplara bölünmesi gibi birşey söz konusu değildir. [58]

Templeton'ın elde ettiği sonuçlara göre, Avrupalılarla Aşağı Saharalı Afrikalılar arasında ve Avrupalılarla Melanezyalılar (Kuzey Doğu Avustralya adalarının sakinleri) arasındaki genetik benzerlik, Afrikalılarla Melanezyalılar arasında olduğundan daha fazladır. Oysa Aşağı Saharalı Afrikalılarla Melanezyalılar siyah derili olmaları, saçlarının cinsi, kafatası ve yüz şekilleri ile birbirlerine daha çok benzemektedirler. Bunlar bir ırkı tanımlarken kullanılan özelliklerdir, ancak genetik olarak bu insanlar birbirlerine daha az

Do Races Differ? Not Really, DNA Shows

by NATALIE ANGIER; New York Times Aug. 22, 2000

New York Times gazetesinde yayınlanan "Irklar Farklı mı? DNA'nın Gösterdiğine Göre Pek Değil" başlıklı yazı.

benzerler. Templeton bu bulgunun gösterdiği gibi, "ırksal özelliklerin" genlerde görülmediğini belirtmektedir.[59]

Popülasyon genetikçileri Luca Cavalli-Sforza, Paolo Menozzi ve Alberto Piazza tarafından yazılan *İnsan Genlerinin Tarihi ve Coğrafyası* adlı kitapta da şu sonuca varılmaktadır:

Boy ya da deri rengi gibi dış özelliklerden sorumlu olan genler dışta tutulursa, insan "ırkları" derilerinin altında olağanüstü benzerdirler. Bireyler arasındaki çeşitlenmeler, gruplar arasındaki çeşitlenmelerden çok daha büyüktür. [60]

Kitap hakkında bir değerlendirmenin yer aldığı *Time* dergisinde ise konuyla ilgili olarak şunlar söylenmektedir:

> Aslında bireyler arasındaki farklılık o denli büyüktür ki, ırk kavramının tümü genetik düzeyde anlamsız hale gelmektedir. Otoriteler, herhangi bir popülasyonun bir başkası karşısında genetik üstünlüğünün çığırtkanlığını yapan teorilerin "hiçbir bilimsel temeli" olmadığını söylüyorlar. Zorluklara rağmen bilimciler, efsane yıkıcı birtakım keşiflerde bulundular. Bunlardan biri daha kitabın kapağında yer alıyor: Dünyanın genetik çeşitliliğinin renkli haritasında, yelpazenin bir ucunda Afrika vardır, diğer ucunda da Avustralya. Avustralyalı Aborijinler ve Orta-Sahralı Afrikalılar deri rengi ve vücut biçimi gibi dış özellikleri paylaştıkları için, onların çok yakından ilintili oldukları geniş ölçüde kabul gördü. Ama genleri, farklı bir öykü anlatıyor. Avustralyalılar tüm insanlar içinde Afrikalılardan en uzak olanlardır ve komşuları olan Güneydoğu Asyalıları çok andırırlar.[61]

Rabbimiz bir ayette insanlar arasındaki soya göre üstünlük iddiasının bir fayda sağlamayacağını bir ayette şöyle bildirmektedir: "**Böylece Sur'a üfürüldüğü zaman artık o gün aralarında soylar (veya soybağları) yoktur ve (üstünlük unsuru olarak soyluluğu veya birbirlerine durumlarını) soruşturmazlar da." (Müminin Suresi, 101)**

IRKÇI UYGULAMALARDAN ÖRNEKLER

Nijeryalı Küçük Kobay Kız

Bazı ilaç firmalarının Afrika, Doğu Avrupa, Asya ve Güney Amerika ülkeleri vatandaşları üzerinde yeni ürettikleri ilaçları denedikleri ve bu deneyler esnasında ahlak ve meslek kurallarının ihlal edildiği bilinen bir gerçektir. Bunun geçtiğimiz yıllarda ortaya çıkan örneklerinden biri dünyaca ünlü bir ilaç firması tarafından gerçekleştirilen bir uygulama oldu. 1996 yılında Nijerya'nın Kano şehrinde yaşayan 10 yaşında ve sadece 18.5 kilo ağırlığındaki küçük bir kız, menenjitten dolayı korkunç ağrılar çekiyordu. Söz konusu Amerikan ilaç firmasının kurduğu kampta henüz izni alınmamış bir antibiyotik çocuklar üzerinde deneniyordu. Denenen ilaç, bu firma için çok önemliydi; borsa analizlerinde, öngörülen tüm kullanım alanları için izin alınması halinde, ilacın şirkete her yıl 1 milyar dolar getireceği tahminde bulunuluyordu. Deneyler için Amerika'da hasta bulamayan şirket, Kano'ya gelmişti. Küçük kız bu firmanın uzmanları tarafından bir tür kobay olarak kullanıldı.

Doktorlar, küçük kıza günde 56 miligram bu ilaçtan vermeye başladılar. İlaca başladıktan bir gün sonra küçük kız öldü. *Washington Post* gazetesi yaptığı araştırmalar neticesinde, Afrika, Asya, Doğu Avrupa ve Güney Amerika'da ticari çıkar amacıyla yürütülen ilaç denemelerinin giderek yaygınlaştığını gösterdi. Bazı Amerikan firmaları, Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi'nin sıkı kurallarından kaçmak için bu ülkelerdeki doktorlarla iş birliğine gidiyor ve on binlerce Üçüncü Dünya ülkesi vatandaşını deneylerde kullanıyorlardı. Nijerya'daki menenjit deneyinde olduğu gibi, söz konusu firmanın sözcüleri deneylerin gerekli izinler alınarak gerçekleştiğini söylese de uzmanlar olayın birçok bakımdan tıp ahlakına ve geçerli kurallara sığmadığını belirttiler. Örneğin bu tür deneylerin genelde en az 1 yıl sürmesi gerekirken Nijerya'daki deney sadece 6 hafta sürmüştü. Öte yandan Amerika'da menenjit hastalarına, ilaçlar genellikle etkisini çok çabuk gösteren damar içi enjeksiyon yoluyla verilirken, Nijerya'daki deneylerde bu ilacın ağızdan alınan ve daha önce çocuklar üzerinde hiç denenmemiş bir türü kullanılmıştı. Yine, bu tür deneylerde, ilacın olumlu etki göstermemesi durumunda hemen kesilmesi ve başka bir ilaca geçilmesi gerekirken, ilacı üreten firmanın uzmanları küçük kıza, ölene kadar bu ilaçtan vermeye devam etmişlerdi.

Söz konusu ilacın çocuklarda kullanılmasına hiçbir zaman izin çıkmaması, yetişkinlerde kullanılmasının ise karaciğer rahatsızlıkları ve ölümlere yol açtığı gerekçesiyle Amerika'da kısıtlanması ve Avrupa'da tümden yasaklanması, ilacın ne kadar tehlikeli olduğunu göstermektedir.[1]

Darwin'in Mezar Hırsızları

Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabının yayınlanmasından sonra, bazı hevesli Darwinistler, insanın sözde evrimindeki "kayıp halkaları" aramaya başladılar. Irkçı evrimciler, Avustralyalı Aborijin yerlilerinin insanın evrimindeki ilkel aşamalardan biri olduklarına inanıyorlardı. Kendilerince bu yanılgılarını kanıtlamak için, Aborijinlerin cesetleri mezarlarından kaçırılmaya, Amerika ve Avrupa'daki müzelere satılmaya başlandı. 1991 yılında Avustralya'da yayınlanan haftalık *The Bulletin*'da David Monaghan imzası ile şok edici bilgiler yayınlandı.[2] Monaghan 18 ay bu konu üzerinde çalışmış, Londra'da araştırmalar yapmış ve 8 Ekim 1990 tarihinde İngiltere'de yayınlanan "Darwin's Body-Snatchers" (Darwin'in Mezar Hırsızları) isimli bir belgesel hazırlamıştı. Gazeteci Monaghan'ın, The Bulletin'da yayınlanan yazısında verilen bilgilerden bazıları şöyleydi:

• İngiliz ve Amerikalı evrimciler, sözde "aşağı insan" örnekleri toplama işini oldukça genişletmişlerdi. Washington'daki Smithsonian Enstitüsü'nde farklı ırklardan 15.000 insana ait kalıntı vardı. (Elbette topladıkları bu örnekler, hiçbir şekilde onların iddia ettikleri gibi aşağı ırktan insanlar değildi. Bunlar, farklı fizyolojik yapılara sahip farklı etnik köken ve ırka ait olan insanlardı.)

• Müze müdürlerinin yanı sıra, İngiliz biliminin önde gelen isimleri de bu mezar hırsızlığı ticaretine karışmışlardı.[3] Anatomist Richard Owen, antropolog Sir Arthur Keith ve Darwin'in kendisi bu kişilerin arasındaydı. Darwin, bir mektubunda, eğer bu isteği onları kızdırmazsa, dört tam kan Tazmanyalı Aborijin'in kafatasını istediğini söylüyordu. Müzeler sadece iskeletlerle değil, derilerle de ilgileniyorlardı. Bunları sergilenecek ilginç malzemeler olarak görüyorlardı.

• Tuzlanmış Aborijin beyinlerine de büyük bir rağbet vardı, bu beyinleri kendilerince Aborijinlerin aşağı ırk olduklarını kanıtlamak için istiyorlardı.

• Aborijinlere ait kafataslarının, bu insanlar öldürülerek elde edildiğine dair hiçbir şüphe bulunmamaktadır.

• 1874 yılından itibaren 20 yıl boyunca Sidney'deki Avustralya Müzesi'nde müdürlük yapan Edward Ramsay, yayınladığı müze kitapçığında Aborijinlerden "Avustralya hayvanları" olarak söz ediyordu. Kitapçıkta mezarlardan nasıl Aborijinlere ait cesetlerin çalınacağını anlatmakla kalmıyor, aynı zamanda yeni öldürülen Aborijinlerin kafataslarındaki kurşunların nasıl çıkarılacağını anlatıyordu. Birçok kafatası koleksiyoncusu onun tavsiyelerine göre çalıştı. Bungee Siyahlarının kafataslarını istedikten dört hafta sonra, genç bir bilim öğrencisi ona iki kafatası yolladı ve bu kafataslarının kabilelerinin son iki üyesi olduğunu ve yeni vurulduklarını söyledi.[4]

• Alman evrimci Amalie Dietrich Avustralya'ya geldiğinde benzin istasyonu sahiplerine Aborijinleri vurmalarını tavsiye etti ve vurdukları Aborijinleri müzesi için almak istediğini söyledi. 5

Aborijinlere uygulanan katliamları ve kötü muameleyi belgeyen bir başka çalışma ise, Avustralya Çevre ve Kültür Mirası Bakanı Sharman Stone tarafından yazılan *Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973* (Avustralyalı Aborijinlere Yönelik Resmi Politikayı Etkileyen Yaklaşımların Dokümanter Tarihi, 1697-1973) adlı kitaptır. Yazarın birkaç yorumu dışında kitap parlamento tutanakları, mahkeme kayıtları, editörlere gelen mektuplar, antropolojik raporlar gibi belgelerden oluşmaktadır.

Sharman Stone, kitapta, Darwin'in teorisi ile Aborijinlerin katledilmesi arasında şöyle bir bağlantı kurmaktadır:

Günümüzde de Aborijinlere yönelik ayrımcı uygulamalar devam etmektedir. Yukarıda Aborijinler elinden topraklarının alınmasını protesto ederken görülmektedir.

1859'da, Charles Darwin'in kitabı Türlerin Kökeni ile birlikte biyolojik (ve dolayısıyla sosyal) evrim halkın anlayabileceği şekilde anlatılmaya başladı. Eğitimli kişiler kendi aralarında medeniyetin tek doğrusal süreç olduğunu ve ırkların bu doğrunun üzerinde aşağı ya da yukarı hareket ettiğini tartışmaya başladılar. Avrupalı adam "hayatta kalmaya en uygundu... (Aborijinler ise,) doğa kanunu gereği dinozorlar ve dodo kuşu gibi eninde sonunda yok olacaklardı. Ellerindeki olaylarla destekledikleri bu teori, siyah ırkın çoğaldığının fark edildiği yirminci yüzyılın belli bir bölümüne kadar kabul görmeye ve anılmaya devam etti. Bu zamana kadar, ihmal ve cinayeti haklı göstermek için kullanılabiliyordu.[6]

Yazarın da belirttiği gibi, bazı Avrupalı Darwinistler, Aborijinlerin sürekli ölmesini, bu ırkın "doğa kanun-

Sir ünvanı alan ilk Aborijin, Sir Douglas Nicholls ve eşi.

larının bir gereği olarak" yok olmaya mahkum olduğunun delili olarak gösteriyorlardı. Ancak, 20. yüzyılda bu sözde delillerinin geçersiz olduğu anlaşıldı. Çünkü Aborijinlerin ölme nedenleri doğa kanunları değil, gördükleri kötü muamele idi. Ayrıca, siyah derili insanların sayısının oldukça hızla arttığının görülmesi ile, Darwinistlerin bu iddialarının da doğru olmadığı anlaşıldı.

1861 yılında, Yüksek Heyet'in yaptığı bir soruşturmada bir polis memurunun verdiği cevaplar, Aborijinlere kötü muamelenin Darwinist ve ırkçı temellerini ve o dönemde bunun son derece doğal karşılandığını görmek açısından önemlidir. Bu görevli şöyle demektedir:

Eğer biz siyahları cezalandırmazsak, onlar bunu bir zayıflık göstergesi olarak görürler... Bu hangi ırkın en güçlü olduğu ile ilgili bir konu –eğer onlara boyun eğersek bunun için bizi küçük görebilirler.[7]

Stone'un aktardığına göre, 1880 yılında yayınlanan bir gazete haberinde de şöyle deniyordu:

Yapabileceğimiz hiçbir şey, bu dünyadaki gelişimimizi yöneten gizemli ve değişmez kanunları değiştirmeyecektir. Bu kanunlar sayesinde Avustralya'nın yerli ırkı, beyaz adamın oraya varışı ile birlikte ölüme mahkum olmuştur. Bize düşen ve yapmamız gereken tek şey ise bunların oluşmasına olabilecek en az vahşeti kullanarak yardımcı olmaktır. Siyahları korku ile yönetmeliyiz...[8]

Bu satırlar, sosyal Darwinist bakış açısının temelinde yer alan acımasızlığı bir kez daha gözler önüne sermektedir. Yalnızca derilerinin renkleri farklı olduğu ve birtakım farklı fizyolojik özelliklere sahip oldukları için bu insanları, kendilerince bir tür hayvan olarak görmeleri ve bu insanlara hayvanlara dahi layık görülmeyecek bir muamelede bulunmaları sosyal Darwinistlerin zalimliğinin delillerinden yalnızca biridir. Yine 1880 yılında bir gazeteye yazılan mektupta, sosyal Darwinistlerin Aborijinlere yaptığı zulüm şöyle anlatılıyordu:

Açıkça söylemek gerekirse, bu bizim Aborijinlerle nasıl mücadele ettiğimizi gösteriyor: Aborijin yerlilerinin oturdukları yeni bölgeleri işgal ettikten sonra, onlara o bölgede rastlanabilecek vahşi hayvanlar ya da kuşlar gibi davrandık. Yaşamları ve malları, ağları ve kanoları, Avrupalılar tarafından, tamamen kendi istekleri doğrultusunda kullanılmak üzere ellerinden alındı. Yiyecekleri alındı, çocukları zorla çalındı, kadınları tamamen beyaz adamların kaprisi nedeniyle götürüldü. En küçük bir direnişe silahlarla karşılık verildi... Eğlenmek isteyenler, yerli siyahları hiçbir engellemeye maruz kalmaksızın öldürdüler, onlara tecavüz ettiler ve onları soydular. Bunlar kontrolden çıkmıştı ve sömürge yönetimi işledikleri suçların sonuçlarından onları kurtarmak için her zaman yanı başlarındaydı.[9]

Burada anlatılanlar, Darwinist ırkçılığın karanlık ve acımasız yüzünün sadece çok küçük bir parçasıdır. Ancak dinsizliğin kabusunu, Darwinizm'in insanlığa getirdiği felaketleri görmek açısından oldukça yeterlidir.

---

1. *Yeni Binyıl* Gazetesi, 20.12.2000
2. David Monaghan, 'The Body-snatchers', *The Bulletin*, November 12. 1991, s. 30-38
3. David Monaghan, 'The Body-snatchers', *The Bulletin*, November 12. 1991, s.33
4. David Monaghan, 'The Body-snatchers', *The Bulletin*, November 12. 1991, s.34.
5. David Monaghan, 'The Body-snatchers', *The Bulletin*, November 12. 1991, s.33
6. Sharman Stone, *Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973*, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974
7. Sharman Stone, *Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973*, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974, s. 83
8. Sharman Stone, *Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973*, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974, s.96
9. Sharman Stone, *Aborigines in White Australia: A Documentary History of the Attitudes Affecting Official Policy and the Australian Aborigine 1697–1973*, Heinemann Educational Books, Melbourne, 1974, s.93

REKAPİTÜLASYON TEORİSİ VE IRKÇILIK

Alman ateist ve evrimci biyolog Ernst Haeckel tarafından ortaya atılan rekapitülasyon teorisine göre, canlı embriyoları gelişim süreçleri boyunca sözde atalarının geçirmiş oldukları evrimsel süreci tekrarlamaktadırlar. Bu akıl dışı iddiaya göre örneğin insan embriyosu anne karnındaki gelişimi sırasında önce balık, sonra sürüngen özellikleri göstermekte, en son olarak da insana dönüşmektedir. Uzun yıllar boyunca evrim teorisinin bir delili gibi gösterilen bu iddianın bilimsel olmadığı, tamamen hayal ürünü bir senaryo olduğu anlaşılmıştır.[1]

Ernst Haeckel, ortaya attığı bilim dışı teorisini kendince desteklemek için sahte çizimler yapmış; balık ve insan embriyolarını birbirine benzetmeye çalışmıştır. Sahtekarlığının ortaya çıkmasından sonra yaptığı savunma ise, diğer evrimcilerin de benzeri sahtekarlıklar yaptığını belirtmekten başka bir şey olmamıştır.[2]

Ancak Haeckel'in ortaya attığı ve çizim sahtekarlıkları yaparak savunduğu bu hayal ürünü senaryo, başta Almanya olmak üzere birçok ülkede ırkçılığa sözde bilimsel bir zemin hazırlamıştır.

Rekapitülasyon teorisinin bilim dışı iddialarına göre, insanın embriyo döneminde veya çocukluğunda sahip olduğu özellikler, sözde evrimsel atalarının yetişkinlerinden kalan özelliklerdir. Örneğin Haeckel ve takipçileri "medeni" bir insanın çocukluğunun, "vahşi" insanın yetişkinleri ile aynı zeka ve tavır özelliklerine sahip olduğunu iddia etmişler ve bu iddialarını kendilerince beyaz ırkın üstünlüğünü kanıtlamak için kullanmışlardır. Stephen Jay Gould *Ever Since Darwin* (Darwin'den Beri) adlı kitabında rekapitülasyon teorisinin ırkçılığa verdiği desteği şöyle özetler:

Rekapitülasyon, Haeckel'in en gözde görüşüydü... Haeckel ve meslektaşları rekapitülasyonu, Kuzey Avrupa'lı beyazların ırksal üstünlüğünü onaylamak amacıyla da gündeme getirdiler... Herbert Spencer, "uygarlaşmamış toplumların zihinsel özelliklerinin... medeni toplumların çocuklarında yeniden ortaya çıkan özellikler" olduğunu yazdı. Carl Vogt, 1864 yılında bunu daha sert şekilde ifade ederek şöyle dedi: "Yetişkin bir zenci, zihinsel yetenekleri açısından çocukla aynı özellikleri taşır..."[3]

Elbete Spencer, Vogt ve benzerlerinin ortaya attıkları bu iddia hiçbir şekilde gerçeği yansıtmamaktaydı. Hiçbir bilimsel dayangı olmayan bu iddialar, zaman içinde bizzat bilimin kendisi tarafından çürütüldü ve tarihin tozlu sayfaları arasına terk edildi. Gould, *Natural History* dergisinde yayınlanan "Dr. Down's Syndrome" (Dr. Down Sendromu) adlı yazısında ise şöyle demiştir:

Bu teori genellikle, "birey oluş soy oluşun tekrarıdır" sözleriyle ifade edilir. Anlamı, daha yüksek hayvanların, embriyolarının gelişim süreçlerinde ataları olan aşağı canlıların yetişkin formlarını temsil eden bir dizi aşamadan geçtikleridir. Rekapitülasyon beyaz bilim adamlarının yaygın ırkçılığına uygun bir odak noktası sağlamıştır. [4]

Air War College International Security Studies Core (Uluslararası Güvenlik Çalışmaları Merkezi) başkanı Profesör George J. Stein ise American Scientist dergisinde yayınlanan "Biological Science and the Roots of Nazism" (Biyolojik Bilim ve Nazizmin Kökleri) başlıklı makalesinde, "Aslında Haeckel ve sosyal Darwinist meslektaşları nasyonel sosyalizmin temel önermeleri olan fikirleri geliştirmişlerdir" diyerek, Haeckel-sosyal Darwinizm–ırkçılık arasındaki tehlikeli ilişkiyi özetlemektedir. [5]

---

1. Keith S. Thompson, "Ontogeny and Phylogeny Recapitulated", *American Scientist*, vol 76, Mayıs/Haziran 1988, s.273
2. Francis Hitching, *The Neck of the Giraffe: Where Darwin Went Wrong*, New York: Ticknor and Fields 1982, s.204
3. Stephen Jay Gould, "Racism and Recapitulation," *Ever Since Darwin* adlı kitabın 27. bölümü, (New York, W.W. Norton & Co., 1977), s. 217
4. Stephen Jay Gould, "Dr. Down's Syndrome", *Natural History*, vol.89, Nisan 1980, s.144
5. George J. Stein, "Biological Science and the Roots of Nazism," *American Scientist*, Vol. 76, Jan/Feb. 1988, s. 56.

Yeni Emperyalizm ve Sosyal Darwinizm

Sömürgecilik, Darwin'den çok daha önce, 16. yüzyılda Avrupa ülkelerinde gelişmeye başlamıştı. Ancak ırkçılık gibi, sömürgecilik de Darwin'in teorisinden güç buldu ve farklı bir hedef edindi. 16. yüzyıl ve sonrasında, özellikle de Sanayi Devrimi'nin ardından, Avrupa devletlerinin farklı kıtalara ve ülkelere yayılmalarındaki amaç daha çok ticari idi. Avrupalılar ürettikleri mallar için pazar arayışına girmişlerdi ve çözümü farklı kıtalardaki ülkelere hakim olmakta görmüşlerdi. 19. yüzyıldaki emperyalist girişimler ise daha farklı nedenler içeriyordu. Bu nedenle bu dönemdeki emperyalist hareketler "Yeni Emperyalizm" olarak anılmaktadır.

Sosyal Darwinist telkinler yeni emperyalizmin dünya görüşüne tamamen hakimdi. Yeni emperyalizme yol açan Darwinist nedenlerden biri üstünlük yarışıydı. Birbirleriyle rekabete giren İngilizler, Fransızlar, Almanlar ve diğerleri, sözde "hayat mücadelesinde" üstün gelmek ve "en güçlü" millet olabilmek için daha çok toprak edinmeleri gerektiği yanılgısına kapılmışlardı.

İkinci neden ise, diğer ırklara karşı üstünlüğün kanıtlanması yanılgısı idi. "Üstün ırk" olduklarını iddia eden Anglo-Saksonlar ve Aryanlar, "aşağı ırk" saydıkları Afrikalıları, Asyalıları veya Avustralya yerlilerini kontrolleri altına almayı, onların iş güçlerini, zenginlik kaynaklarını ve imkanlarını sömürmeyi kendilerince doğal hakları olarak görüyorlardı. Böylece, ekonomik kaygılardan çok Darwinist hedefler sonucunda 19. yüzyıl emperyalizmi gelişti.[62]

Britannica Ansiklopedisi'nin 1946 baskısında yeni emperyalizmin sosyal Darwinist kökenleri için şöyle denmektedir:

> 19. yüzyıl sonundaki bu yeni emperyalizm dönemi, manevi desteğini, tüm Avrupa'yı kasıp kavuran Bismarkçılık, sosyal Darwinizm ve güç ve başarıyı yücelten benzer tüm teorilerden aldı. Irkçı teoriler, geleneksel ahlaki değerlere (Hıristiyanlık gibi) karşı, dönemin neredeyse en baskın inancı haline gelmekte olan bu yeni düşünceye "bilim" ve "doğa" yoluyla meşruiyet kazandırmış gibi görünmektedir. [63]

Sosyal Darwinizm'in, 19. yüzyıl yeni emperyalizminin gerçek kökeni olduğu birçok araştırmacı ve yazar tarafından kabul edilmektedir. Örneğin tarih profesörü Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution* (Darwin ve Darwinci Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in ırkçılık ve emperyalizm ile olan yakın bağlantısı için şunları söylemektedir:

Adam Willaerts'in bir İngiliz gemisinin Doğu Hindistan'a hareketini gösteren tablosu.

Üstte, İngiliz sömürgesi altındaki Hindistan'da, İngiliz Kraliyet ailesinin geçişi görülmektedir. Altta ise, Osmanlı İmparatorluğu'nun ardından Filistin topraklarını işgal eden İngiliz kuvvetlerinin gelişi görülmektedir. Osmanlı yönetimi altında asırlarca huzur ve güvenliğin hakim olduğu Filistin topraklarında, sömürge yönetimiyle birlikte kargaşa, çatışma ve zulüm başlamıştır.

Sosyal Darwinizm genelde şöyle anlaşılmıştır: rekabeti, gücü ve şiddeti, gelenek, töre ve din ahlakının üzerinde yücelten bir felsefe. Böylece, radikal milliyetçiliğin, emperyalizmin, militarizmin, diktatörlüğün, kahramanlık kültlerinin, üstün insan ve "efendi ırk" inancının bir çeşit bavulu haline gelmiştir.[64]

Ünlü Alman tarihçi Wehler de sosyal Darwinizm'in bu yönünü şu sözleri ile ifade etmektedir:

Sosyal Darwinizm, işçi veya sömürge halklarının özgürlük isteklerinin, var olma mücadelesi içerisindeki ikinci sınıf insanların gereksiz protestosu olarak algılanıp bir kenara atılmasına imkan verdi. Sosyal Darwinizm'e, yönetenlerin çıkarlarıyla bağlantısındaki bu gücü kazandıran şey, "reddedilemez" bir bilimsel hava içerisinde sunulan uygulama çeşitliliğiydi. Bir ideoloji olarak emperyalizmi desteklediği için, endüstrileşmiş milletler içerisindeki taraftarlarınca canlı tutuluyordu. [65]

Alman General Bernhardi'nin 1912 yılında *Britain as Germany's Vassal* (Almanya'nın Tebası olarak Britanya) adlı kitapta Alman emperyalizmi için yazdığı satırlarda sosyal Darwinist görüşleri görmek mümkündür:

> Dünya medeniyeti yararına, Almanya'nın sömürge imparatorluğunu genişletmek bizim görevimizdir. Yalnızca bu şekilde, dünya genelinde Alman medeniyetini politik ya da en azından ulusal olarak birleştirebiliriz. Ancak bu şekilde Alman medeniyetinin insanlığın gelişiminde en gerekli faktör olduğu kabul görecektir. Dünya çapında yeni bölgeler elde etmek için tüm gücümüzle çaba harcamalıyız çünkü Almanya'yı gelecekte doğacak milyonlarca Alman için korumalı, onlar için yiyecek ve iş sağlamalıyız. Onlar Alman göğünün altında, Alman hayatı yaşamalıdırlar.[66]

Darwinist telkinlerin etkisiyle güç bulan emperyalizmin neden olduğu daha çok toprak ele geçirme hırsı, emperyalist ülkeler arasında çatışmalara neden oldu. Yine Darwizm'in yanılgılarına dayanılarak ele geçirilen topraklarda yerli halkların sözde "aşağı ırk"dan insanlar olarak değerlendirilmeleri nedeniyle büyük zulümler yaşandı. Söz konusu topraklara sözde medeniyet götürmek için yola çıktıklarını öne süren emperyalistler, Darwinizm temelli sapkın bakış açıları yüzünden, pek çok acı ve göz yaşına neden oldular.

Sosyal Darwinizm ve Irklar Arası Çatışma

Allah'ın yeryüzünde farklı ırklar, kabileler, uluslar yaratmasının hikmetlerinden biri, bunlar arasında kültürel alışveriş ve dolayısıyla küresel bir kültürel zenginlik olmasıdır. Allah, farklı insan topluluklarını **"birbirleri ile tanışmaları için"** yaratmış olduğunu Kuran'da haber vermektedir. (Hucurat Suresi, 13)

Sosyal Darwinizm'in batıl dünya görüşüne göre ise insanlar tanışmak için değil çatışmak için vardır. Buna göre, insanlığın ilerlemesinin en önemli yolu ırklar ve uluslar arasındaki çatışmadır. Sosyal Darwinistlerin mantık dışı öngörülerine göre, ırklar arasındaki çatışmada üstün gelebilmek için yeni buluşlar yapılacak, sonuçta da daha "medeni" ve "üstün" olanlar galip gelecek ve böylece insanlık gelişecektir. İnsanların savaşarak, cinayet işleyerek, katliam yaparak, diğerlerini ezerek ve onlara zulmederek ilerleyeceklerini öne sürmek vahşetin savunuculuğunu yapmaktan başka bir şey değildir. İnsanlar veya toplumlar arasında zaman zaman çeşitli anlaşmazlıklar veya sorunlar başgösterebilir. Ancak tüm sorunlar barışçıl yöntemler izlenerek rahatlıkla çözüme kavuşturulabilir. Şiddete başvurarak çözümün oluşabileceğini düşünmek, sorunun daha da içinden çıkılmaz bir hal almasından başka birşeye yaramayacaktır. Ya da -daha önce de belirttiğimiz gibi- milletlerin kendi menfaatlerini ve geleceklerini koruyacak tedbirler almak istemeleri, haklı bir taleptir. Ancak diğer milletlerin haklarını yok sayarak veya kendi mefaatlerinin diğerlerini yok etmekte olduğuna inanarak bir politika belirlenmesi hem mantık hem de vicdan dışıdır.

Günümüz evrimcilerinin "insancıl" ve ırkçılığa karşı biri olarak tanıtmaya çalıştıkları Darwin de ırklar arası çatışmayı savunmuş ve bu çatışmada üstün gelecek olanların kendince "medeni" olanlar olacağı yalanını ortaya atmıştır. Darwin'in ve diğer evrimcilerin bahsettikleri medeniler ise elbette ki "beyaz ırk"tır. Darwin'in *İnsanın Türeyişi* kitabındaki bazı ifadeleri şöyledir:

> Medeni uluslar barbarlarla karşılaştıklarında, ölümcül iklimin yerli ırka yardım ettiği yerler dışında, mücadele kısa sürecektir... Birbirleriyle rekabet eden ulusların başarıya ulaşmasındaki en önemli faktör medeniyet düzeyleri gibi gözükmektedir. [67]

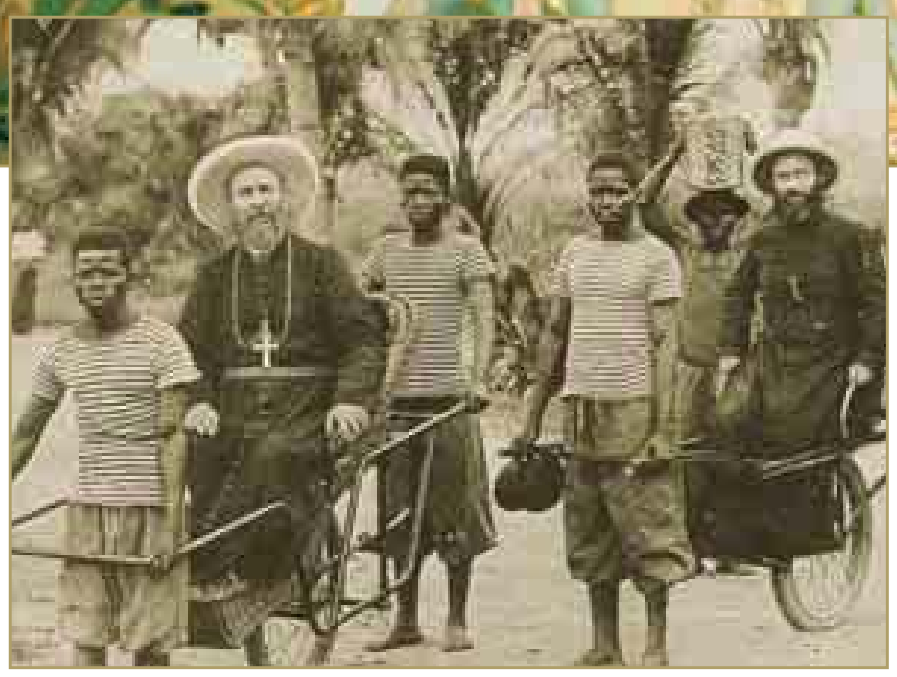

Afrikalı halklar, Darwinist yanılgıları benimseyen Batılılar tarafından yıllarca sömürüldü.

Amerikan tarihindeki en buhranlı iki dönemden biri 1861-65 yılları arasında gerçekleşen Kuzey-Güney Savaşı'dır. Savaş, köleliğin kaldırılmasını isteyen Kuzey eyaletleriyle köleliğin sürmesini savunan Güney eyaletleri arasında olmuştur. Beyaz ırkın üstünlüğü iddiası, insanları sadece diğer bir ırkla değil kendi ırkıyla da dört yıl boyunca savaşacak konuma getirmiştir. Kuzey eyaletlerinin savaşı kazanmasıyla Amerika'da kölelik yasaklanmıştır.

Darwin kitabının başka yerlerinde olduğu gibi, bu ifadelerinde de "barbarlar" ile "medeniler"in çatışmasından söz etmekte ve üstünlüğün medenilere ait olacağını iddia etmektedir. Bu hayal ürünü varsayımları nedeniyle de neredeyse bir asır boyunca devam edecek kaos ve acılara zemin hazırlamıştır.

Darwin'den sonra da pek çok Darwinist, ırklar arası çatışmayı adeta bilimsel bir gerçekmiş gibi dile getirmişlerdir. Örneğin 19. yüzyılın evrimci teorisyenlerinden ve Francis Galton'ın takipçisi olarak kabul edilen Karl Pearson'ın *National Life from the Standpoint of Science* (Bilim Açısından Milli Hayat) adlı kitabından alınan aşağıdaki ifadeleri, 19. yüzyıl Darwinistlerinin ırklar arası çatışmalara bakış açılarını ve yeni emperyalizmin ardındaki nedenleri görmek açısından önemlidir. Pearson, diğer sosyal Darwinistler gibi, ırklar arası çatışmanın gerekli olduğunu iddia etmekte, bir ırk içindeki mücadelenin evrim için yeterli olmayacağını sanmaktadır. Pearson'ın hiçbir bilimsel doğruluğu olmayan bu iddialarından bazıları şöyledir:

> Kötü ırk hakkında söylediklerim bana göre aşağı insan ırkları için geçerli. Kaç yüzyıldır, kaç bin yıldır, zenci Afrikalılar Afrika'da beyaz adam tarafından rahatsız edilmeden büyük topraklara sahip oldular? Buna rağmen aralarındaki kabile çatışmaları Aryan ırkı ile biraz bile kıyaslanabilecek bir medeniyet oluşturmadı. İstediğiniz gibi onları eğitip yetiştirin, ırkı değiştirme konusunda başarılı olabileceğinize inanmıyorum. Tarih bana yüksek seviyede medeniyet oluşturmak için sadece ve sadece tek bir yol gösteriyor, ırkın ırkla mücadelesi ve fiziksel ve zihinsel olarak uygun olan ırkın hayatta kalması...[68]

Pearson ve benzerlerinin bu tür sapkın açıklamaları, emperyalistlere sözde bilimsel bir destek sağlamıştır. Afrika kıtasını, Asya'nın önemli bir bölümünü işgal eden, Avustralya yerlilerine türlü zulümde bulunan bazı Avrupa devletleri, işgallerinin doğanın bir kanunu ve insanoğlunun gelişmesinin tek yolu olduğunu iddia etmişlerdir. (Bu iddianın bilimsel hiçbir dayanağı olmadığı ise bilim dünyasında yaşanan ilerlemeler ile bizzat bilim tarafından ispatlanmıştır.) Pearson'a göre, tarih boyunca bilinçsizce yapılan savaşlar artık bilinçli ve önceden planlı olarak yapılmalıdır:

> ... Irkın ırka ve milletin millete karşı bir mücadelesi var. İlk zamanlarında bu mücadele barbar kabilelerin kör ve bilinçsiz bir mücadelesiydi. Günümüzde, medeni beyaz adamın durumunda, çok daha bilinçli ve milleti sürekli değişen çevreye daha uygun hale getirecek şekilde dikkatlice yönlendirilmiş bir mücadele var. Ulus, mücadelenin nasıl ve nereye doğru yürütüleceğini önceden görebilmelidir...

> Sizden ulusa, diğer uluslarla gerek ordu gerek ticaret ve gerekse ekonomik süreçleri kullanarak sürekli bir mücadele içinde bulunan organize bir bütün olarak bakmanızı istemiştim. Ve sizden her türlü mücadeleye tamamen kötü bir şey olarak bakmamanızı istemiştim. Çünkü mücadele dünya tarihi boyunca insanın ilerleyişinin kaynağı olmuştur.[69]

Irklar ve milletler arasındaki çatışmaların, savaşların ve kavgaların ilerlemenin bir yolu olduğuna inanan, kendi ırkı ve milleti dışındaki ırk ve milletleri "aşağı" gören bu sapkın mantık, 19. yüzyılda dünyanın dört bir yanında büyük toprakları egemenliği altına aldı. Bazı emperyalist Avrupa devletleri, işgal ettikleri topraklardaki halklara karşı son derece acımasız davrandılar. Uygulamalarında bu halkları insan olarak görmedikleri, küçümsedikleri, aşağı ve zayıf gördükleri, kendileriyle eşit haklara sahip olmalarını kabul etmedikleri açıkça görülüyordu. 19. yüzyılda gelişen yeni emperyalizm, sosyal Darwinizm'in dünya çapında bir uygulaması oldu.

Darwinizm'in telkinlerinin bu kadar destek görmesinin nedenlerinden biri de dönemin Avrupa ülkelerinde insanların din ahlakından uzaklaşmış olmalarıdır. Din ahlakı insanların barış içinde yaşamalarını gerektirir. Allah insanlara birbirlerine karşı affedici ve hoşgörülü olmalarını emretmiştir. Yeryüzünde düzeni bozmak, savaşı ve çatışmaları kışkırtmak ise Allah Katında büyük sorumluluğu olan kötülüklerdir. Allah Kuran'da, yeryüzünde bozgunculuğu, insanlara zarar verilmesini sevmediğini haber vermiştir:

> **O, iş başına geçti mi (ya da sırtını çevirip gitti mi) yeryüzünde bozgunculuk çıkarmaya, ekini ve nesli helak etmeye çaba harcar. Allah ise, bozgunculuğu sevmez. (Bakara Suresi, 205)**

Sömürgelerdeki Acımasız Uygulamalar

Sömürgeci devletlerin önde gelenlerine hakim olan sosyal Darwinist görüşler, onların sömürgelerindeki halklara uyguladıkları politikalarda da kendini gösteriyordu. Bu halkları insan saymayan, kendilerince ilkel birer ara geçiş formu olarak gören bu yönetimler, hakim oldukları ülkelere çoğu zaman acı, yıkım, mutsuzluk getirdiler. Bu ülkelerin acımasız politikalarında sosyal Darwinizm en önemli etmenlerden biridir. Daha önce de belirtildiği gibi, bazı milletlerin mevcut üstün ırk iddiaları ve kibirleri ile gelen saldırgan, acımasız, diğer milletleri aşağı gören uygulamaları sosyal Darwinizm ile sahte bir meşruiyet kazanmıştır. Söz konusu ülkeler bu tür politikalarında kendilerince yaptıklarını haklı görüyorlar, bu da hırs ve saldırganlıklarını artırıyordu.

Afyon Savaşı bunun ilginç bir örneğiydi. İngiltere daha 19. yüzyılın başlarında Çin'e afyon satmaya başlamıştı. Oysa, İngiltere'de afyon üretilmesi, satışı ve kullanımı yasaktı. Kendi insanlarını böyle bir beladan titizlikle koruyan dönemin İngiliz yöneticileri, kısa sürede bu ülkenin insanlarını afyon bağlımlısı haline getirdiler. İmparatorun oğlu dahi aşırı afyondan ölünce, İmparator İngilizlerin ülkeye afyon sokmalarına bir son vermeye karar verdi. Hükümet görevlisi Lin Zexu (Lin Tse-Hsü) Doğu Hindistan Şirketi'nin en büyük ticaret limanı olan Canton'a, afyon ithalatına bir son vermeleri için görüşmek üzere gönderildi. İngiliz tüccarlar iş birliğine yanaşmadıkları için Zexu afyon depolarını kapattırdı. Bu, hemen ardından askeri bir müdahale getirdi. Çinliler kesin bir yenilgiye uğradılar ve çok aşağılayıcı bir anlaşmayı kabul etmek zorunda kaldılar: Bu anlaşmaya göre Çin'de afyon ticareti yasal sayılacaktı. Lin Zexu ise hükümetteki görevinden alındı ve sürgüne gönderildi.

Portekizliler ise sözde "üstünlüklerini" Angola halkını köleleştirerek gösterdiler. Bu bölgede yaşayan halkın büyük bölümünü gemilerle kaçırdılar ve beş yıllığına "sözleşmeli" işçiler olarak deniz aşırı yerlere gönderdiler. Ancak "işçilerin" çok az bir kısmı sözleşmenin sonunu görebilecek kadar yaşadı.[70] İşgal edilen yerlerin hemen hemen hepsinde işgalci devletler uygun gördükleri topraklara ve kaynaklara el koydular, kendi ülkelerinden gelen yerleşimcilere veya şirketlere bu yerleri verdiler. Yerlerinden edilen yerli halka ise hiç ilgi gösterilmedi. Bu halkların paraları, iş güçleri, malları ve maden kaynakları sonuna kadar sömürüldü.

İngilizler, sömürgelerinden aldıkları pamuk, çay, maden cevherleri gibi ham maddeleri İngiltere'ye getiriyorlardı. Daha sonra bu ham maddelerle üretilen mallar tekrar sömürgelere getirilerek çok yüksek fiyatlara satılıyordu. Hindistan'dan alınan pamuk İngiltere'de işleniyor ve tekrar Hindistan'a satılıyordu.

Asıl ilginç olan ise Hindistan'da Hint pamuğunun satışının yasaklanmış olmasıydı, yani sadece İngilizlerin sattığı pamuk kullanılabiliyordu. Ayrıca Hintliler, sadece İngilizlerin ürettikleri tuzu satın alabiliyorlardı.

Yeni emperyalizmin bir başka haksız uygulaması da, egemenlik altına alınan ülkelerin yöneticilerine saygısız davranılması, bu kişilerin önemsenmemesidir. Oysa önceki dönemlerde, Kraliçe Elizabeth'ten Napoleon'a kadar tüm yöneticiler yabancı liderlere eşit şekilde davranmışlardı. Ne var ki, 19. yüzyılda Avrupalılarda giderek güçlenen "kendini üstün görme saplantısı", kabalık ve küstahlık getirdi.

Asıl ilginç olan ise Darwinist emperyalistlerin, başka milletleri sömürürken, bunu kendilerince "aşağı ırkların" ve "geri kalmışların" yükünü üstlenmek olarak göstermeleriydi. İddialarına göre dünyanın gelişmesi için, üstün ırkın düzeninin tüm dünyaya yayılması, aşağı olanların kalkındırılmaları gerekiyordu. Diğer bir deyişle, sömürgeci güçler işgal ettikleri topraklara "medeniyet" götürdükleri iddiasındaydılar. Ancak uygulamaları ve politikaları onların bu sözde "iyi niyetli" iddialarının gerçekleri yansıtmadığını gösteriyordu. Sosyal Darwinist düşüncelere sahip 19. ve 20. yüzyıl sömürgeci devletleri, gittikleri ülkelere refah, mutluluk, kültür ve medeniyet değil, kargaşa, kavga, korku ve aşağılanma getirdiler. Sömürgeciliğin sömürge ülkelere bazı yararlar sağladığı kabul edilse de, zararları çok daha fazlaydı..

Karl Pearson'ın aşağıda yer alan acımasız, insanlıktan, merhametten uzak sözleri sosyal Darwinizm'e dayalı ırkçı ve emperyalist görüşlerin tam bir özeti niteliğindedir:

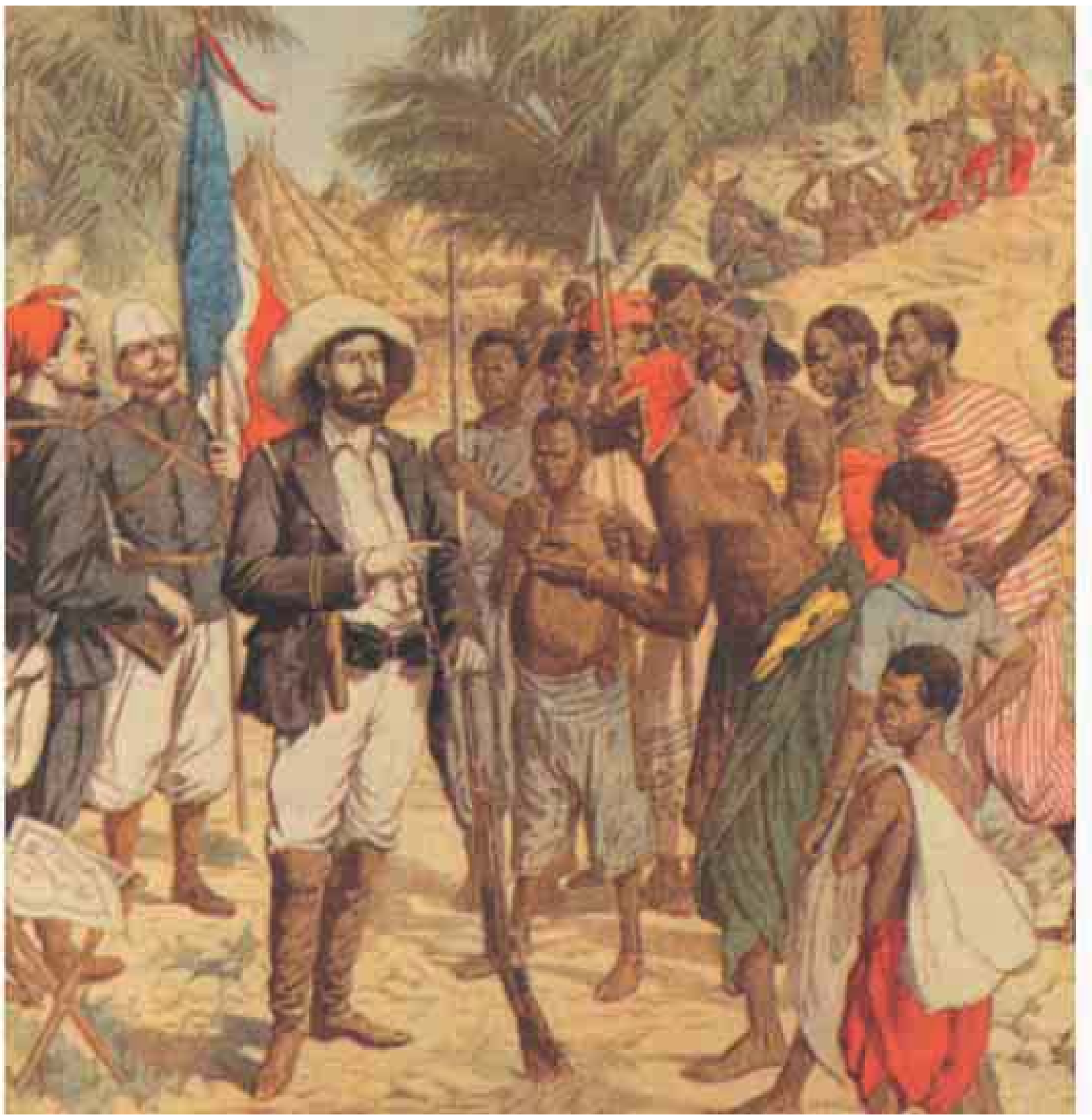

Fransız sömürgesi Kongo'yu resmeden bir tablo. Kongo ormanlarındaki yerliler, onları bir tür hayvan gibi görme yanılgısına kapılmış olan "beyaz adam" tarafından katledilmişlerdi.

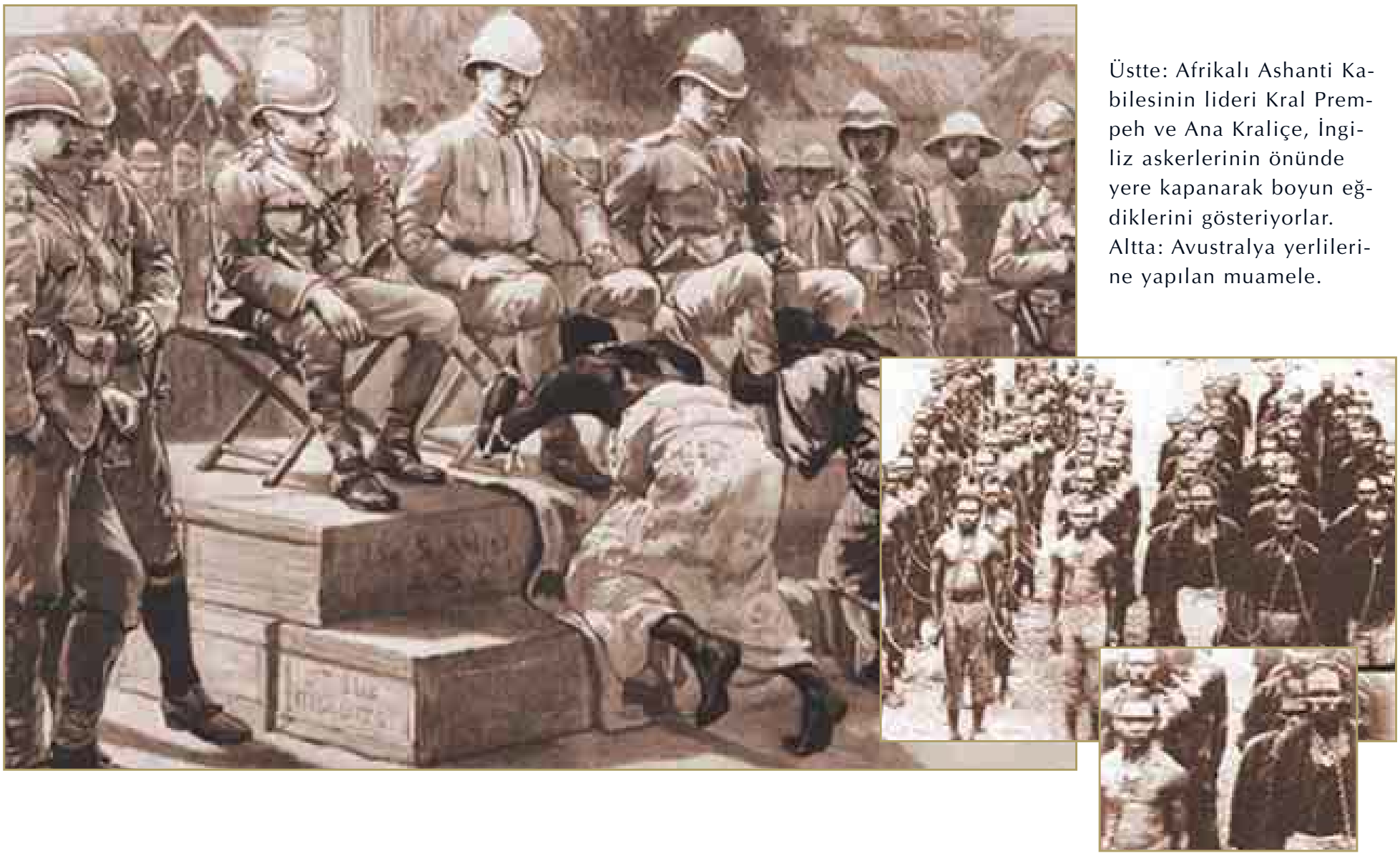

Üstte: Afrikalı Ashanti Kabilesinin lideri Kral Prempeh ve Ana Kraliçe, İngiliz askerlerinin önünde yere kapanarak boyun eğdiklerini gösteriyorlar. Altta: Avustralya yerlilerine yapılan muamele.

Mücadele acı çekmektir, ciddi anlamda acı çekmek demektir. Ancak mücadele ve acı, beyaz adamın şu anda eriştiği gelişimin aşamaları olmuştur. Artık mağaralarda yaşamıyor, köklerle ve kabuklu yemişlerle beslenmiyor olması gerçeği bunu açıklıyor. Gelişimin, en uygun olan ırkın hayatta kalmasına bağlı olması -bu bazılarınıza aşırı derecede karanlık geliyor olabilir- hayatta kalma mücadelesine kendini affettiren özellikleri kazandırmaktadır. İyi metal, kızgın metal potasından çıkar. Kılıcın sabana dönüşeceği, Amerikalı, Alman ve İngiliz tacirlerin dünya pazarlarında artık ham madde ve yiyecek için rekabet etmeyecekleri, beyaz adamla siyah adamın aralarındaki toprağı paylaşacakları ve her birinin toprağı istediği gibi işleyebileceği bir zamanı ümit edebilirsiniz. Ancak bana inanın ki, o gün geldiğinde insanoğlu artık ilerlemeyecektir. Aşağı ırkın doğurganlığını kontrol edecek hiçbir şey olmayacaktır; acımasız kalıtım kanunu doğal seleksiyon tarafından kontrol edilmeyecek ve yönlendirilmeyecektir. İnsanoğlu durağanlaşacaktır... Gelişim yolu ulusların enkazları ile kaplandı; mükemmeliyete giden dar yolu bulamayan aşağı ırkların ve mağdurların izleri her yerde. Yine de bu ölü insanlar, doğrusu, insanoğlunun günümüzdeki daha yüksek entelektüel seviyesine ve daha derin duygusal yaşamına yükselmesinde işe yarayan atlama taşlarıdır.[71]

Dünyadaki ulusların çoğunu aşağı gören, onların acılarını, ölümlerini sözde evrimleşme yolunda bir basamak olarak kabul eden bu "dünya görüşü"nün tüm insanlık için ne kadar büyük bir tehlike olacağı açıktır. Bu kitap boyunca dikkat çekilen tehlike de budur. Eğer bir fikri, ne kadar tehlikeli olursa olsun veya ne kadar bilim ve mantık dışı olursa olsun, birileri el birliği ile bilimsel bir gerçek gibi sunar ve yoğun propagandasını yaparsa, o zaman bu fikir ve ürünleri, bir süre sonra konu hakkında yeterince bilgi sahibi olmayan insanlar tarafından kabul görmeye başlayacaktır. İşte Darwinizm'in tehlikesi bunda gizlidir. 19. ve 20. yüzyılda "hayatta kalma mücadelesi", "üstün ve aşağı ırklar arası çatışmalar" gibi kavramların doğruluğuna inanan insanlar, bu iddiaları kendilerine siper ederek her türlü acımasızlığı yapmışlar veya yapanlara ses çıkarmamışlardır. Bunun sonucunda ise Hitler, Mussolini, Franco gibi hasta ruhlu, ırkçı, saldırgan, öfkeli, merhametsiz diktatörler ortaya çıkmış, milyonlar bu insanların sözlerine alkış tutmuş, on milyonlar ise bu zalimlerin ideolojileri yüzünden acı, sefalet ve korku içinde yaşamış ve ölmüştür.

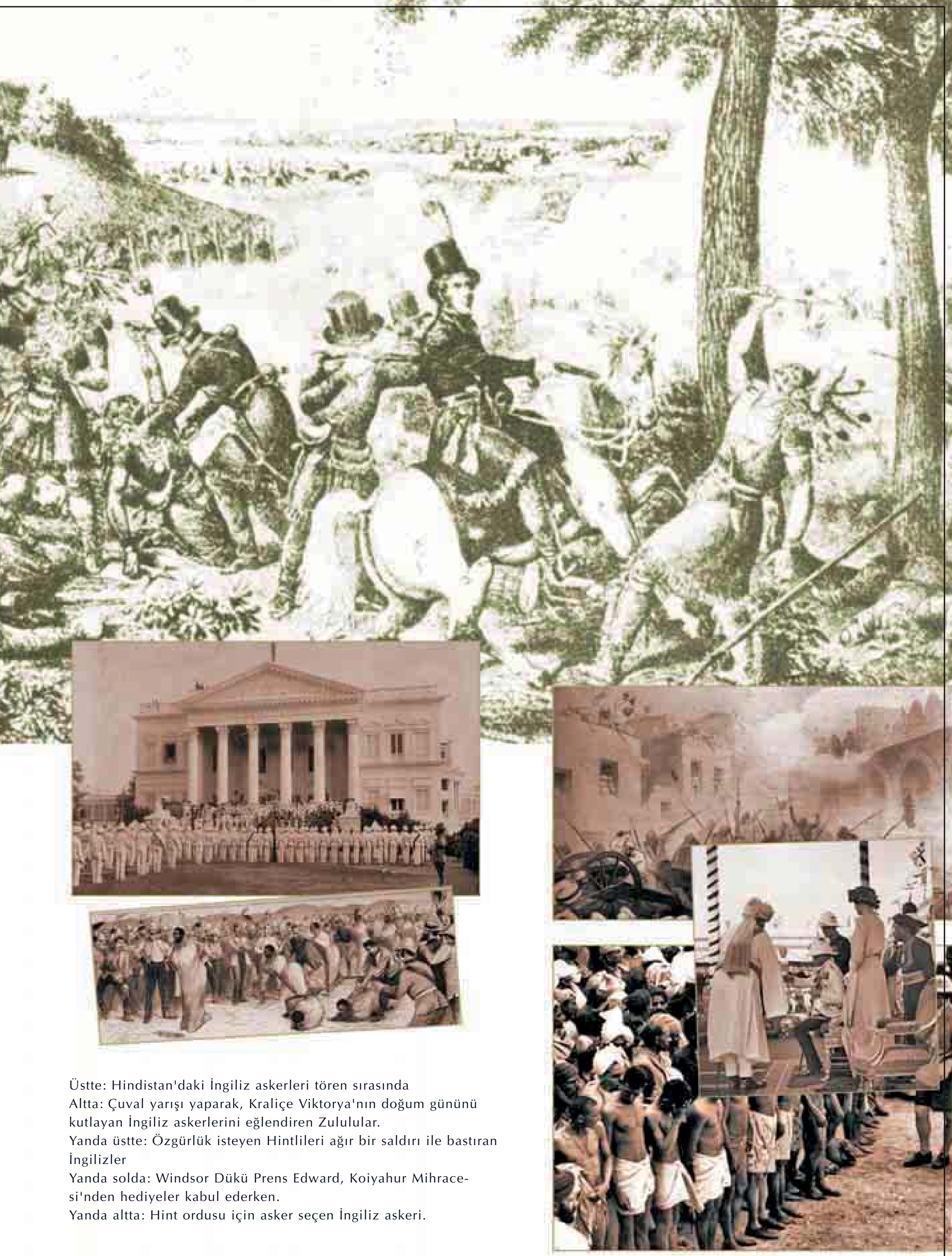

Üstte: Hindistan'daki İngiliz askerleri tören sırasında
Altta: Çuval yarışı yaparak, Kraliçe Viktorya'nın doğum gününü kutlayan İngiliz askerlerini eğlendiren Zulululer.
Yanda üstte: Özgürlük isteyen Hintlileri ağır bir saldırı ile bastıran İngilizler
Yanda solda: Windsor Dükü Prens Edward, Koiyahur Mihrace-si'nden hediyeler kabul ederken.
Yanda altta: Hint ordusu için asker seçen İngiliz askeri.

Soldaki küçük resim: 1919 yılında, Nebraska'da 5.000 kişilik beyaz bir güruh, adliye sarayını kuşatarak siyah bir tutukluyu ele geçirdiler. Güruh, siyah adamı sakatlayana kadar dövdü, daha sonra 1000 kereden fazla ateş etti ve son olarak cesedini yaktı.
Büyük resim: Indiana'da 1930 yılında Thomas Shipp ve Abraham Smith adlı iki siyah genç linç edildiler. Binlerce silahlı, beyzbol sopalı beyaz, iki genci öldürene kadar dövdüler ve sonra astılar.
1930'larda Ku Klux Klan giderek daha da yaygınlaşmaya başlamıştı. Bu linç olayları, ırkçılığın getirdiği kin ve acımasızlığı gösteren sayısız örnekten ikisidir.

Fransızlar 1827 yılında Cezayir'i işgale başladılar. Sömürgecilik anlayışının bir gereği olarak kendileri dışındaki milletleri ikinci sınıf insanlar olarak gören dönemin Fransızları, Cezayir'de baskıya ve şiddete dayanan bir sistem kurdular. İlk önce Arapça konuşmak ve eğitim görmek yasaklandı. Resmi konuşma dili sadece Fransızca olarak kabul edildi. Daha sonra Cezayir ekonomik olarak tam anlamıyla Fransa'ya bağımlı hale getirildi. Direnişler ise çok kanlı bir şekilde bastırıldı.
Cezayir halkına yapılan işkence ve kötü muamelenin bir resmi.

Sosyal Darwinizm ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in ırklar arası çatışmanın milletlerin ilerlemesini sağlayacağı aldatmacası, savaşlara da zemin hazırlamıştır. Sosyal Darwinizm'in yaygın olduğu Birinci Dünya Savaşı öncesi dönemde, savaş, zayıfların elenmesi, güçlülerin hayatta kalması, insan ırkının gelişebilmesi, ağırlık ve yük olarak görülen insanların yok edilmesi için sözde "en uygun yol" olarak görülüyordu.

Tarih boyunca insanlık birçok savaş yaşamıştır. Ancak bu savaşlar, genellikle sınırlarda, sivil halk doğrudan hedef alınmaksızın, savaşan ülkelerin orduları arasında gerçekleşirdi. Sosyal Darwinist amaçlarla yapılan savaşlarda ise asıl hedef halktı. Çünkü amaç sözde "uygun" olmayan, kendilerince "aşağı" olan halkı yok etmek ve "gereksiz fazla olan nüfusu" azaltmaktı.

Birinci Dünya Savaşı öncesinde, savaşın Darwinist dayanaklarının anlatıldığı yazılara ve konuşmalara sık sık rastlanıyordu. New York Amerikan Doğa Tarihi Müzesi dergisi *Natural History*'nin baş editörü Richard Milner, Birinci Dünya Savaşı'nda Alman entelektüellerin Darwinci ve savaşçı görüşleri için şöyle demektedir:

> Birinci Dünya Savaşı sırasında, Alman aydınlar doğal seleksiyonun karşı konulamaz bir güç, onları hakimiyet için kanlı mücadeleye mecbur bırakan bir doğa kanunu olduğuna inandılar. Siyasi ve askeri ders kitapları, Darwin'in teorilerini, dünya hakimiyeti için yapılan araştırmanın "bilimsel" bir temeli olarak geliştirdiler. Alman bilim adamları ve biyoloji profesörleri ise buna tam destek verdiler.[72]

General F. von Bernhardi de aynı yıllarda *The Next War* (Bir Sonraki Savaş) adlı kitabında sosyal Darwinizm propagandası yapmış ve savaşı övmüştü. Savaşın biyolojik bir zorunluluk olduğunu iddia eden Bernhardi, dünyayı uygun olmayanlardan temizlemenin en iyi yolunun savaş olduğunu iddia etmişti. Bernhardi "Savaş, öncelikli önemi olan biyolojik bir zorunluluktur, insanlığın hayatında vazgeçilemez bir düzenleyici unsurdur. Savaş, gücü artırır ve insanın ilerleyişini teşvik eder" diyordu.[73]

Savaşın "düzenleyici bir unsur" olduğunu öne sürmek ne akıl ve mantıkla ne de bilimsel verilerle açıklanabilir bir durum değildir. Savaş büyük can ve mal kayıplarına sebep olan, toplumların geleceği üzerinde telafi edilmesi zor tahriplere neden olan yıkıcı bir güçtür.

Buna rağmen sürekli savaşmayı, katliamlar yapmayı sözde medeniyetin bir gerekliliği olarak görenler, savaş çığırtkanlığı yapmaya devam ediyorlardı. Örneğin Bernhardi kitabının bir başka yerinde şöyle yazıyordu:

> Savaş, yalnızca ulusların yaşamları için gerekli bir unsur değil aynı zamanda, gerçekten medenileşmiş bir ulusun en yüksek güç ve canlılık bulduğu kültürün vazgeçilmez bir parçasıdır... Savaş biyolojik açıdan haklı kararlar verir, çünkü kararları nesnelerin doğasına dayanmaktadır... Bu yalnızca biyolojik bir kanun olmaktan öte, ahlaki bir yükümlülük ve uygarlığın vazgeçilmez bir parçasıdır![74]

Hiç şüphesiz bu telkinlere aldananların en büyük yanılgılarından biri insanın yapısının savaşmaya uygun olduğunu ve savaşmanın insanlar için kaçınılmaz olduğunu düşünmeleriydi. Onlara göre insanlar savaştıkça enerji ve canlılık kazanmaktaydılar. Oysa bu büyük bir yalandır. Allah insanları, barıştan huzur bulacak bir yapıda yaratmıştır. Kaos ve çatışma insanın ruhunda büyük gerilim ve tedirginliklere neden olur. İnsanın sosyal, ekonomik ve kültürel açıdan en hızlı ilerleyişi huzur ve güvenliğin hakim olduğu ortamlarda mümkündür. Savaş ve çatışma ise yalnızca yıkım ve kayıp getirir. Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution* (Darwin ve Darwinci Devrim) adlı kitabında, sosyal Darwinizm'in savaşa bakış açısı için şu yorumda bulunur:

Çatışmanın, insanın doğasında olduğunu öne süren Darwinist mantık, barış ve huzur içinde yaşamak yerine, milletleri savaşa teşvik etmektedir. Ancak savaşın masum sivil halk üzerindeki sonuçları ortadadır.

> Generaller için, öncelikli olan savaş ihtiyaçlarıydı, emperyalist maceralar ve ulusal deneyler ardından geliyordu. Diğerleri için ise durum tam tersiydi: Emperyalist ve milliyetçi tutkular savaşı ve militarizmi getirdi. Hatta öyleleri de vardı ki, savaşın üstünlüklerini, militarizm ve milliyetçilik gibi sorumluluklar olmaksızın da seviyorlardı; bu en saf ve en ön yargısız haliyle sosyal Darwinizm idi.[75]

Evrimci antropolog ve Darwin'in yaşam öyküsünün yazarı Sir Arthur Keith de, savaş taraftarı olduğunu açıkça ifade etmiş, kişisel olarak barışı sevmesine rağmen böyle bir deneyimin, yani barışın sonuçlarından korktuğunu söyleyerek oldukça çarpık bir bakış açısı sergilemiştir. Beş yüzyıl devam eden barış döneminden sonra dünyanın, "kaç sonbahar boyunca budanmamış ve sonsuz yıllar boyunca kontrol edilmeyen aşırı bir büyüme ile isyan etmiş bir meyve bahçesi"ne dönüşeceği gibi mantık dışı bir öngörüde bulunmuştur.[76]

Keith'in sözleri, Darwinist telkinlerin insanları ne kadar acımasızlaştırabildiğinin bir gös-

tergesidir. Keith, dünyanın zaman zaman "budanması" gerektiğine, yani dünyanın güçlenmesine sözde engel olan "unsurların" kesilip atılması gerektiğine inanıyordu. Açıkça vahşetin savunuculuğunu yapıyordu. Keith'in sözünü ettiği "budama" savaşlardı. Savaşlarda ölenler, yani Keith'in "atılması gerekenler" olarak gördükleri ise zavallı kadınlar ve erkeklerle, masum çocuklardı. Darwinizm'in aldatmacalarına kananların, bu masumlar için acıma, sevgi, şefkat duymaları mümkün değildir. Çünkü inandıkları teori, onlara beyaz ırkı geliştirip güçlendirmek için gerekirse, zayıf görülenlerin yok edilebileceği vicdansızlığını telkin etmektedir. Bu da tarih boyunca eşine az rastlanır zalimliklerin yaşanmasında neden olmuştur.

İşte sosyal Darwinizm'in savaş hakkındaki bu sapkın yorumları, 19. yüzyıldan itibaren aralıksız devam eden savaşların, iç çatışmaların, kavgaların ve katliamların temel nedenlerindendir. Sosyal Darwinizm hakkında hiçbir şey bilmeyen bazı insanlar bile, temeli bu teoriye dayanan savaş çığırtkanlığının sonucunda, sosyal Darwinizm'in etkisi altına girmişlerdir.

20. yüzyılın başlarında ise sadece bir grup marjinal ideolog değil, gazetecilerden akademisyenlere ve politikacılardan bürokratlara kadar birçok kişi savaşın gerekliliğine inanma yanılgısına kapılmıştı.[77] Yani kadınların, çocukların, yaşlıların, muhtaç durumdaki insanların yok edilmeleri, genç insanların umursuzca cepheye sürülmeleri sözde "insanlık yararına" teşvik ediliyordu.

Bu görüşler en üst makamlar tarafından da paylaşılıyordu. Örneğin Alman Şansölyesi Bethmann-Hollweg, Birinci Dünya Savaşı başladığında orta sınıf arasında yaygın olan Slavlar ve Cermenler arasında bir çatışmanın kaçınılmaz olduğu hakkındaki görüşü paylaşıyordu.[78] Kaiser'in de aynı görüşleri paylaştığı bilinmekteydi. Birçok tarihçinin de kabul ettiği gibi, savaşın kaçınılmaz olduğu, aşağı ırkların temizlenmesi için doğal ve faydalı olduğu yönündeki vicdan dışı iddia, Birinci Dünya Savaşı'nın en önemli nedenlerinden biriydi.

Faşizmin öncüsü sayılan Alman felsefeci Nietzsche, Almanya'da sosyal Darwinizm'in en önde gelen savunucularından biriydi. Nietzsche'nin sözlerinde de, Bernhardi ile aynı nedenlerden savaş taraftarı olduğu açıkça görülüyordu. Nietzsche'ye göre ideal toplumsal sistem, savaşı merkez almalıydı: "Erkekler savaş için eğitilecekler ve kadınlar ise sa-

Sosyal Darwinist mantık, acımasız Nazi sömürüsünün de dayanağı olmuştur. Nazi işgali döneminde, Rus halkından milyonlarca kişi köle işçi olarak sınır dışı edilirken, milyonlarca kişi de keyfi olarak idam edilmişti.

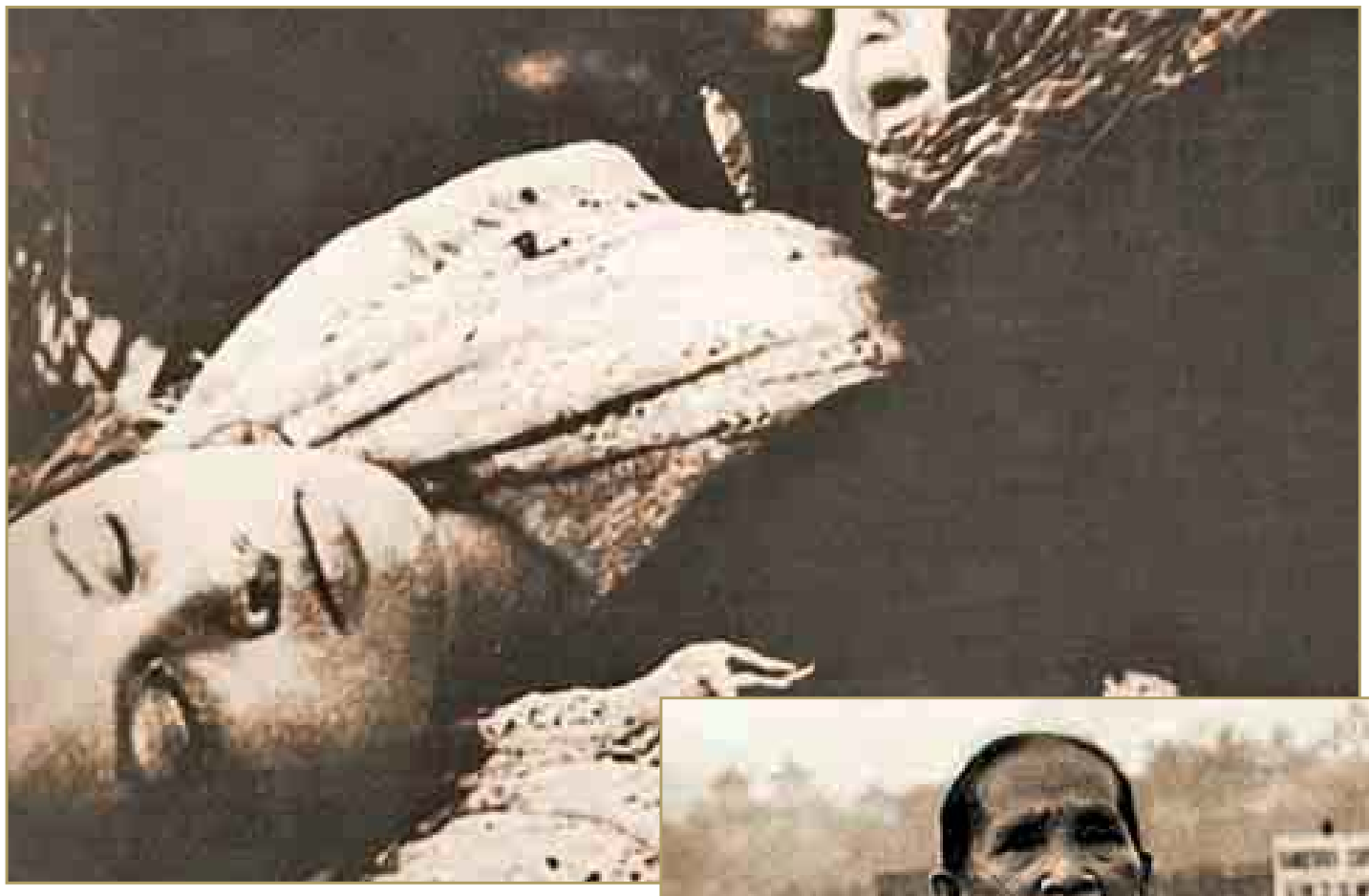

Sosyal Darwinizm'in şiddeti ve çatışmayı teşvik eden telkinleri dünyanın dört bir yanında milyonlarca insana acı veren savaşların yaşanmasına neden oldu. Öldürülen annesinin cesedi üzerinde ağlayan bebekler, savaşlarda yaşanan büyük acıların sadece bir bölümüdür.

vaşçıların tekrar dünyaya gelmesi için çalışacaklar; bunun dışındaki herşey ahmaklıktır."[79] Nietzsche'nin sapkın bakış açısına göre hayat sadece savaştan ibaretti ve herşey savaş içindi.

Hem Darwin'in hem de Nietzsche'nin büyük bir hayranı olan Hitler de, onların savaşçı fikirlerini uygulamaya koyan fanatik bir sosyal Darwinistti. Hitler, militarist düşüncelerini evrim teorisi ile birleştirerek şöyle demişti:

> Doğanın tamamı güç ve zayıflık arasındaki sürekli çatışma ve güçlünün zayıf üzerindeki sonsuza kadar süren zaferidir.[80]

Hitler ve benzerlerinin iddia ettikleri bu fikirler, aslında büyük bir cehaletin ürünüydü. Militarist ve saldırgan düşüncelerini, kendilerince evrim teorisiyle birlikte bilimsel bir zemine oturttuklarını zannedenler sadece kendilerini aldatmaktaydılar. Ne var ki bu aldanışa peşlerinden sürükledikleri on binlerce insanla, dünya tarihinde eşine az rastlanır bir yıkımın mimarı oldular.

Yazar -ve Siyonist hareketin öncülerinden- Max Nordau "*The Philosophy and Morals of War*" (Savaşın Felsefesi ve Ahlakı) adlı makalesinde Darwin'in, savaş taraftarlarının en önde gelen ismi olduğunu söyler:

1939 yılında ablası Naziler tarafından öldürülen Polonyalı bir kız.

Sosyal Darwinist felsefenin hakim olduğu 20. yüzyıl, savaşların ve çatışmaların yüceltildiği bir yüzyıl oldu. Ve işte bu nedenle tarihe kanlı bir yüzyıl olarak geçti. Dünyanın pek çok yerinde milyonlarca insanın yüzünden acı ifadesi on yıllarca eksilmedi.

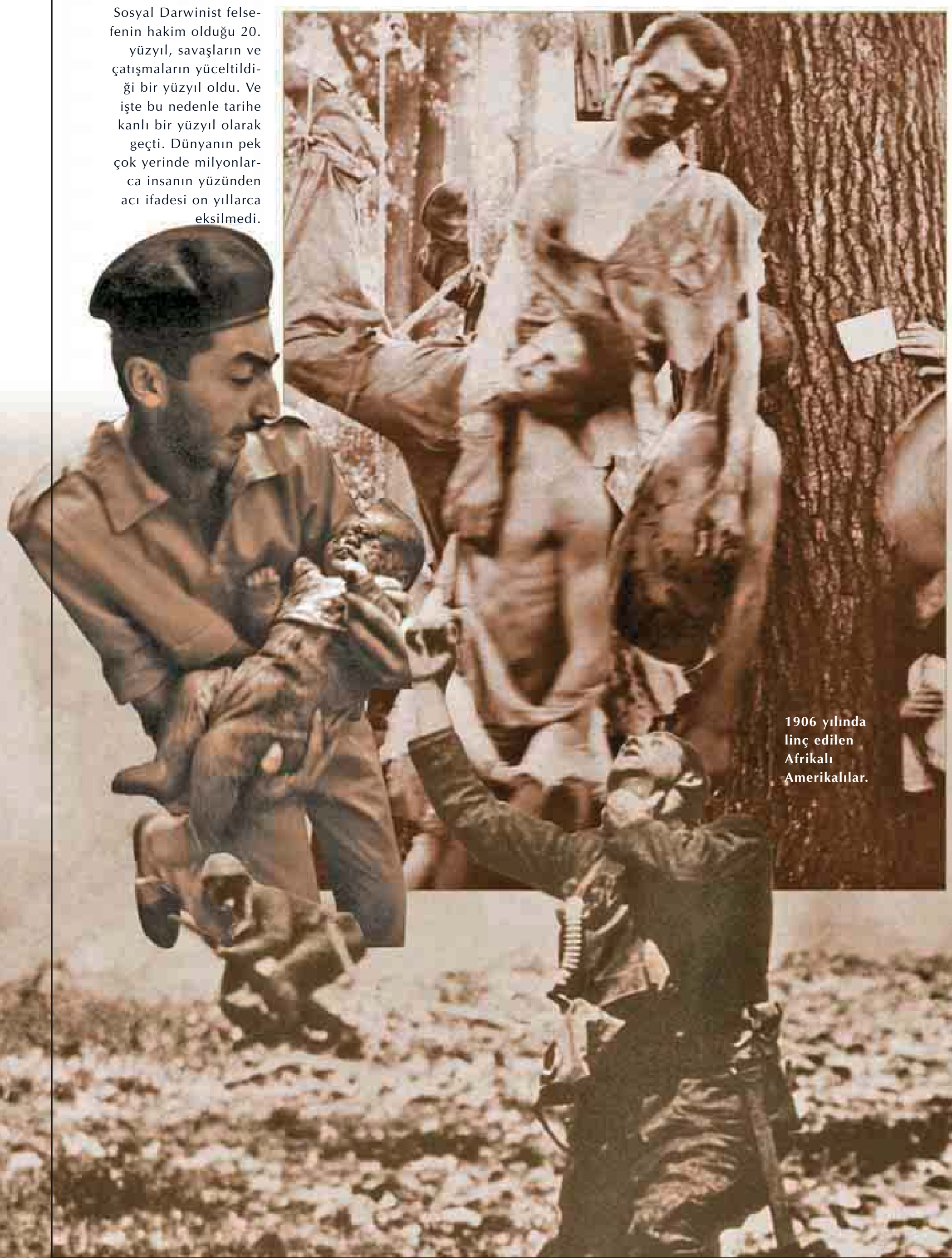

1906 yılında linç edilen Afrikalı Amerikalılar.

Tüm savaş taraftarları arasındaki en büyük otorite Darwin'dir. Evrim teorisinin ilanından sonra, doğal barbarlıklarını Darwin'in ismi ile gizleyebiliyorlar ve kalplerinin derinlerindeki zalim içgüdülerini bilimin son sözü olarak gösterebiliyorlardı.[81]

Columbia Üniversitesi'nde tarih dersleri veren Jacques Barzun ise, *Darwin, Marx, Wagner* adlı kitabında Darwinizm'in ulaştığı her yerde militarizmi ve savaşçılığı ateşlediğini ve savaşı bir sembol haline getirdiğini belirtmiştir:

Savaş, dünyadaki insani işlerin sembolü, imajı, teşviği, sebebi ve dili haline gelmiştir. 1870-1914 dönemi edebiyatının önemli bir kısmını incelememiş olan bir kişi, kan dökmek için yapılan bitmez tükenmez gayretin bu boyutlarda olduğunun farkına varamaz. Yüzyılın ikinci yarısında ortaya çıkan militanlar savaşı adeta şiirleştirmiş, savaş beklentisinden büyük haz duymuşlardır. İnsanlığın varoluş amacının sadece hayat mücadelesi olduğunu ve bu mücadelede kaybedenlerin ölmesinin de doğal karşılanması gerektiğini savunmuşlardır....[82]

Barzun yine aynı kitabında sosyal Darwinizm'in ırkçı, savaşçı ve çatışmacı yönünün 19. yüzyıl sonlarından itibaren özellikle Avrupa'yı nasıl etkisi altına aldığını şöyle açıklamıştır:

1870 ve 1914 yılları arasında her Avrupa ülkesinde silahlanmayı isteyen bir savaş partisi, acımasız bir rekabet isteyen bireyci bir parti, geri kalmış insanlar üzerinde serbest bir el isteyen emperyalist bir parti, yabancılara karşı içten tasfiyeyi sağlayacak olan sosyalist bir parti vardı… Bu partilerin tümü zaferi kutladıklarında ya da yenildiklerinde hatta daha önce, bilimin tekrar canlanması anlamına gelen Spencer (sosyal Darwinizm'in kurucusu) ve Darwin'i desteklemişlerdi. Irk biyolojikti, sosyolojikti; Darwinciydi.[83]

Pek çok akademisyen ve yazarın eserlerinde tespit edip dile getirdiği bu Darwinist aldatmacalar, 20. yüzyılın neden savaşların, katliamların, soykırımların yüzyılı olduğunu açıklayan ifadelerdir.

Almanlar, 1. Dünya Savaşı'ında savaş düzenlemelerini ihlal ederek, hardal gazı kullanmışlardır. Resimde bu gaz ile ölen bir İngiliz askeri görülmektedir.

Allah Katında Üstünlük Irka Göre Değil Takvaya Göredir

Irkçılığın dehşeti sadece Naziler ile sınırlı değildir. Dünyanın birçok yerinde ırkçılık nedeniyle büyük felaketler yaşanmış, yüzbinlerce insan ırkçılık yüzünden öldürülmüş, aşağılanmış, evlerinden, ailelerinden zorla alınarak köleleştirilmiş ve sözde hayvan muamelesi görerek sonunda ölüme terk edilmiş, ilaç deneylerinde kobay olarak kullanılmış, hayatları hiçe sayılmıştır. Bu kitapta verilen örnekler, ırkçılığa dayalı vahşetin ve acımasızlığın belgelenebilmiş olan örneklerinden sadece birkaçıdır.

Materyalist bir teori olan Darwinizm'in öngördüğü toplum yapısının nasıl olduğunun iyi tespit edilmesi gerekir. Sosyal Darwinizm, diğer tüm materyalist toplumsal teoriler gibi, insanın sadece kendisine karşı sorumlu ve kendi çıkarları için yaşayan bencil bir varlık olduğunu öne sürdüğü için, hiçbir zaman bireylere ve topluma güzel ahlak ve mutluluk kazandıramaz. İnsanın güzel ahlak ve mutluluk kazanması için, bencil hırslarından vazgeçmesi gerekir. Bunun nasıl olacağını insana öğreten ise Rabbimiz'in emri olan din ahlakıdır. Kuran'da, insana Allah'a karşı olan sorumlulukları ve O'nun rızası için uyması gereken ahlaki değerler bildirilmiştir.

Eğer bir insan Allah'ın emirlerine, Allah'ın indirdiği Kitap'a iman eder ve uyarsa, o zaman insanlara karşı sevgi, merhamet, şefkat duyguları ile dolu olur.

Allah'tan korkan, Allah'ı seven ve O'nun emirlerine itaat eden kişiler, insanları Allah'ın yarattığı birer varlık olarak sever, onlar arasında ırklarına, milletlerine, tiplerine, renklerine, dillerine göre bir ayırım yapmazlar. Her birinde Allah'ın yarattığı bir güzellik görür, bu güzellikten zevk alırlar. İnançları nedeniyle sevecen, merhametli, koruyucu insanlar olurlar. Ne var ki Darwinizm'in yalanları ile beyni yıkanan bir insan diğer ırklardan, milletlerden nefret eder, onları ezmekten, hatta yok etmekten zevk alır, çevresine daima gerilim, mutsuzluk ve korku getirir. İşte 19. ve 20. yüzyılda görülen ırkçılık ve emperyalizm, Darwinist dünya görüşünün bir sonucudur. Allah, Kuran'da ırklara göre ayırım yapılmasını yasaklamış, insanların ahlakları ve imanları ile Allah Katında üstünlük elde edebileceklerini bildirmiştir:

Ey insanlar, gerçekten, Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık ve birbirinizle tanışmanız için sizi halklar ve kabileler (şeklinde) kıldık. Şüphesiz, Allah Katında sizin en üstün (kerim) olanınız, (ırk ya da soyca değil) takvaca en ileride olanınızdır. Şüphesiz Allah, bilendir, haber alandır. (Hucurat Suresi, 13)

Siyah bir avukata saldıran beyaz öğrenciler. Irkçılık; öfke, kin, saldırganlık ve çatışma sebebidir. Bu öğrenciler, hiç suçu olmayan bir insanı sadece derisinin rengi yüzünden öldürebilecek kadar insanlıktan çıkmışlardır. Onları bu hale getiren ise, bilerek veya bilmeden, telkini altında yaşadıkları sosyal Darwinizm'dir.
Üstte, 1930 yılında Alabama'da bir yolcu otobüsü. Beyaz olmayanlar için "Colored Passengers" (beyaz olmayan yolcular) ifadesi ile belirtilerek ayrı bir bölüm yapılmış.

DARWINİZM-NAZİZM KOALİSYONUNUN SONUCU: 40 MİLYON ÖLÜ

Sosyal Darwinizm hakkında buraya kadar anlatılanlardan sonra, dünya tarihinin en büyük soykırımlarından birinin mimarı olan ve tarihe en acımasız ve zalim hükümetlerden biri olarak geçen Nazilerin de sosyal Darwinizm'e sıkı sıkıya bağlı olduklarını söylemek şaşırtıcı olmayacaktır.

Hitler'in ve Nazi ideologlarının yazıları, konuşma metinleri ve diğer dokümanlar incelendiğinde, ırkçı, saldırgan ve savaşçı politikalarını Darwinizm üzerine kurdukları açıkça görülmektedir.

Hitler'in aynı hayvan yetiştiricileri gibi insan soyunu ıslah edebileceğini sanması; Aryan ırkını "kirlettiğini" düşündüğü ırkların, kalıtımsal hastalığı olanların ve zayıfların yok edilmeleri gerektiğini iddia etmesi; milyonlarca insanın katlini acımasızca emretmesi onun insanları hayvan gibi gördüğünün ve Darwinizm'e olan bağlılığının delillerinden birkaçıdır. Nazi soykırımından sağ olarak kurtulan kişilerden biri olan Alexander Kimel, "Nazi Terörü" başlıklı makalesinde, sosyal Darwinizm ve Nazi bağlantısını vurgular ve sosyal Darwinizm'e inanan Nazilerin, insanlara nasıl olup da acımadan hayvan muamelesi yapabildiklerini şöyle açıklar:

> Nazizm, sosyal Darwinizm'i kabul ederek insanları hayvanlarla eşit hale getirdi, ellerindeki bireysel seçim yapma özgürlüğünü, kendileri için düşünebilme yeteneğini aldı. Acımasızlık, terör, yalan ve insanın insan tarafından acımasızca istismar edilmesi bir davranış normu haline geldi. Eğer insanları hayvanlar gibi aynı doğal seleksiyon kanunları yönetiyorsa, insanın bilincindeki ilahi kıvılcım alındığında insanlara hayvanlar gibi davranılabilir: Suni olarak üretilebilir ve büyükbaş hayvanlar gibi muamele görebilirler. Örneğin savaş ve savaşın umursamaz idaresi çok büyük kayıplar getirmişti. Hitler ise, durumu kayıpları engelleyerek değil, üreme metodlarını geliştirerek düzeltmeye çalışmıştı. Ausschwitz'de (Nazi Doktoru) Mengele, ikizler üzerinde, onları öldürerek, kesip biçerek, üreme metodlarının nasıl geliştirileceğine, Alman kadınlarının doğum randımanının nasıl iki katına çıkartılabileceğine dair "bilimsel" deneyler yürüttü. Almanlar üreyen hayvanlar gibi görüldü, S.S. onların çobanları ve Führerleri de eğitici efendileri idi. Almanlar ödül kazanmış büyükbaş hayvanlar, diğer uluslar sıradan büyükbaş hayvanlar ve Yahudiler ise zararlı böcekler olarak kabul edilmiş ve öyle muamele görmüşlerdir..[84]

Nazilerin asırlar boyunca örneği görülmemiş bir soykırım gerçekleştirirken temel aldıkları sapkın bakış açısı buydu. Hitler'in savunduğu "üstün ırk" aldatmacası, bir biyolojik "tür"ün içinde yer alan grupların eşitsizliği yalanına dayanıyordu. Yani Hitler'e ve taraftarlarına göre, bazı türler evrimde ilerlemiş ama bu türler içindeki bazı bireyler veya gruplar geri kalmışlardı. Irkçılığın zeminini oluşturan bu sapkın iddia Darwin'in teorisinin en temel noktalarından biriydi.

Prof. Karl A. Schleunes, Ausschwitz hakkındaki kitabında Darwin'in teorisinin, ırkçılığa sözde bilimsel bir destek sağladığını şöyle kabul eder:

Darwin'in, hayatta kalma mücadelesi fikri, ırkçıların üstün ve aşağı insan ve millet kavramını haklı gösterdi ve bunlar arasındaki mücadeleyi onayladı.[85]

Evrimci bilim adamları tam da Nazilerin istedikleri gibi teorik bir çerçeve çiziyorlardı. Örneğin hayvan davranış biliminin kurucusu sayılan evrimci Konrad Lorenz, ırkların arındırılmasını biyolojik yapılarla kıyaslıyor ve şöyle diyordu:

> Aynı kanserde olduğu gibi, en iyi tedavi asalakların kökünü en kısa sürede kurutmaktır. Her zaman toplum için sorun olan aşağı halkların olumsuz sosyal etkilerine karşı öjenist korunma yöntemlerin uygulanması zorunludur... Bu aşağı unsurlar, (sağlıklı) bir toplumun içinden etkin bir biçimde ayıklanmadıklarında -tıpkı kötü huylu bir tümörün hücrelerinin tüm insan vücudunda hızla çoğalmasına izin verilmesi gibi– hem kendilerini hem de onları barındıran bünyeyi yok ederler.[86]

Farklı ırkları veya toplum içindeki zayıf ve

muhtaç insanları bir tür "kanser" gibi görmek ve onları amansızca temizlemek istemek, açıklanması mümkün olmayan bir ilkellik ve vahşettir. Nazi ideologları bu vahşeti, Darwinizm'in aldatmacalarını öne sürerek sözde bilimsellik maskesi altına gizlemeye çalışmışlardır. *Race and Reich* (Irk ve Kral) adlı kitabın yazarı J. Tenenbaum, Nazi politikalarının Darwinizm ile nasıl şekillendiğini şöyle özetler:

1945 Almanyası'ndan bir görüntü

> Mücadele, seleksiyon ve en uygun olanın hayatta kalması... tüm bu kavramlar ve gözlemler Darwin tarafından ortaya atıldı. Ancak daha önce de, on dokuzuncu yüzyıl Alman sosyal felsefesinde bu kavramlar kabul görmeye başlamıştı... Bunun bir neticesi olarak, Almanların üstün ırk oldukları inancına dayalı tüm dünyaya hakim olma doktrini gelişti. Bu doktrin aynı zamanda Alman Devleti ile zayıf uluslar arasındaki "çekiç ve örs" ilişkisine dayandırılmıştı.[87]

Tenenbaum, Nazilerin, politik sistemlerini, hiçbir noktasını eksik bırakmadan tamamen Darwinizm'e göre belirlediklerini açıkladıktan sonra şöyle devam eder:

> Siyasi sözlükleri, toprak, mücadele, seleksiyon ve neslin tükenmesi gibi kelimelerle doluydu. Mantıklarının kıyası açıkça şöyle ifade edilmişti: Dünya, farklı ulusların toprak için mücadele ettiği balta girmemiş bir ormandır. Daha güçlü olan kazanır, daha zayıf olan ölür ya da öldürülür...[88]

Hitler, 1933 yılında Nuremberg mitinginde, "üstün ırkların aşağı ırkları idare ettiğini... bunun doğada görülen bir hak olduğunu ve tek mantıklı hak olduğunu" ileri sürerken, bunu bir doğa kanunu olarak gördüğünü iddia ediyordu.[89] Ama elbette bu iddiası ile, tarihin en büyük yalanlarından birinin savunuculuğunu yapıyordu.

Hitler'in, "Ulusun Kaderi Hakkında" başlıklı konuşmasındaki sözleri de Darwinist görüşlerinin bir özetidir:

> Yaşamın en temel motivasyon faktörleri arasında, kendi kendini muhafaza ve gelecek nesillerin korunması yer alır. Siyaset, insanların hayatta kalabilmek için verdikleri mücadeleden başka bir şey değildir. Bu şiddetli yaşama arzusu evrenseldir ve tüm ulusu yönlendirir. Yaşamak için duyulan istek, çatışmaya sürüklemelidir, çünkü bu istek tatmin edilemez olmakla birlikte yaşamın temelidir. Yaşanacak alan sınırlıdır. Bu, yüzden insaniyetten ziyade acımasızlık yaşamda esastır! İnsan, ihtilaflar ve süregelen mücadele sonucunda dünyanın sahibi olmuştur. Bu insanlığın değil, güç ve hakimiyeti kazanan kuvvetin üstünlüğüdür. Irklar arasında farklılıklar vardır. Dünya, kültürünü seçkin sınıftan (elitlerden) almıştır. Bugün ne görüyorsak hepsi Aryanların çalışmalarının ve başarılarının birer sonucudur. Ancak her ırkın içinde sonuca götüren asıl faktör, yetiştirmeyi başardığı önemli şahsiyetlerdir. İnsanlığın şeklini demokratik çoğunluklar değil, önemli şahsiyetler belirlemiştir.[90]

Hitler'in hezeyanlarının açıkça görüldüğü bu sapkın fikirler, o dönemde pek çok kişiyi etkisi altına almıştı. Cehaletin de etkisiyle on binler, Hitler'in hayal ürünü bu varsayımların takipçisi oldu. Daha önce de vurguladığımız gibi, toplumları ilerleten, çatışma dürtüsü veya hayatta kalabilmek için verilen acımasız mücadele değildir. Her toplum daha varlıklı ve güzel bir yaşam için gayret eder, ama bu gayretin başarıya ulaşması, söz konusu toplumun manevi ve ahlaki değerlere olan bağlılığı ile doğru orantılıdır. Başkalarını yok etmeye çalışmak, bitmek bilmeyen şiddet ve saldırganlık her zaman tüm taraflara yıkım

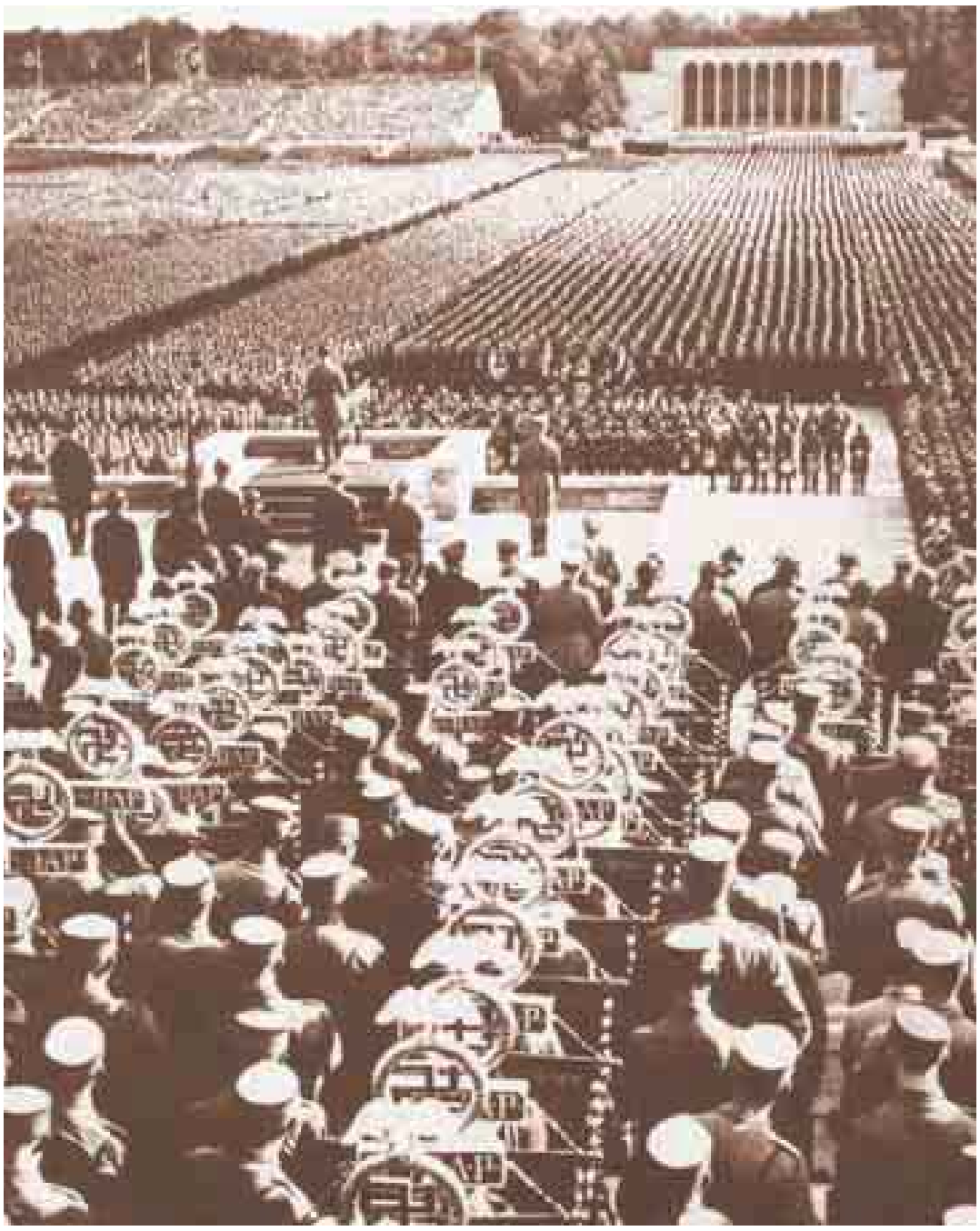

Hitler, Nuremberg mitingi sırasında

getirir. Irklar arasındaki fiziksel veya kültürel farklılıklar ise bunların birini diğerine üstün kılacak özellikler değildir. Tam tersine bu farklılıklar, barış ve güvenliğin hakim olduğu ortamlarda kültürel zenginliği sağlayan değerli unsurlardır.

Din ahlakı da bu farklılıkları kültürel bir zenginliğe dönüştürmeyi gerekli kılar. Allah, insanlara koşullar ne olursa olsun affedici olmayı, adaletten asla ayrılmamayı, diğer insanlara şefkatle ve merhametle yaklaşmayı emretmiştir. İman edenler, Allah'ın farklı ırklar ve milletler yaratmasının pek çok hikmeti olduğunu bilir, kardeşlik ve dayanışma ruhuyla hareket ederler. İnsanları ırklarına göre sınıflandırmaya kalkışmak, mensup olduğu ırk nedeniyle –hiçbir haklı gerekçesi olmamasına rağmen- övünüp kibirlenmek ise iman etmeyenlerin ve şirk koşanların özellikleridir. Bir ayette inkar edenlerin, kendi soylarını öfke ile koruma tutkuları şu şekilde bildirilir:

Hani o inkar edenler, kendi kalplerinde, 'öfkeli soy koruyuculuğu'nu (hamiyeti), cahiliyenin 'öfkeli soy koruyuculuğunu' kılıp-kışkırttıkları zaman... (Fetih Suresi, 26)

Hitler ise ruhsal dengesizliğinin de etkisiyle bu sapkın görüşlerini savunmaya devam etmiş, Darwin'in teorisinin kendi görüşleri ile bu derece paralel olmasını batıl fikirlerini yaymak için sözde iyi bir malzeme olarak görmüştür. Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı daha 1925 yılında yayınlanan *Kavgam* adlı kitabında görülmektedir. Örneğin kitabının 4. bölümünde, Darwinizm'in, başarılı bir Almanya için tek temel olduğunu belirtmiştir. *Darwin: Before and After* (Darwin: Önce ve Sonra) kitabının yazarı Clarck, Hitler'in Darwinizm'e olan bağlılığı için şu yorumda bulunur:

Evrimsel fikirler -oldukça açık bir şekilde– *Mein Kampf*'ın (Kavgam) en kötü bölümlerinin ve (Hitler'in) halka yaptığı konuşmaların kaynağıdır. Hitler, üstün ırkın her zaman aşağı ırka üstün geleceği sonucuna varmıştır.[91]

The Day Nazi Germany Died (Nazi Almanyası'nın Öldüğü Gün) adlı kitabın yazarı Beate Wilder-Smith de, Nazi doktrininin temel unsurunun ne olduğunu şöyle açıklar:

Nazi teorisinin ve doktrininin en önemli prensiplerinden biri... evrim teorisinin (ve) ...tüm biyolojinin yukarıya doğru evrimleştiği ve daha az gelişmiş türlerin faal bir şekilde kökünün kurutulması gerektiği (ve) ...doğal seleksiyona yardımcı olunabileceği ve olunması gerektiğidir... bu yüzden (Naziler), "az gelişmiş" olarak değerlendirdikleri Yahudileri ve... siyahları yok etmek için siyasi yasaları uygulamaya koydular...[92]

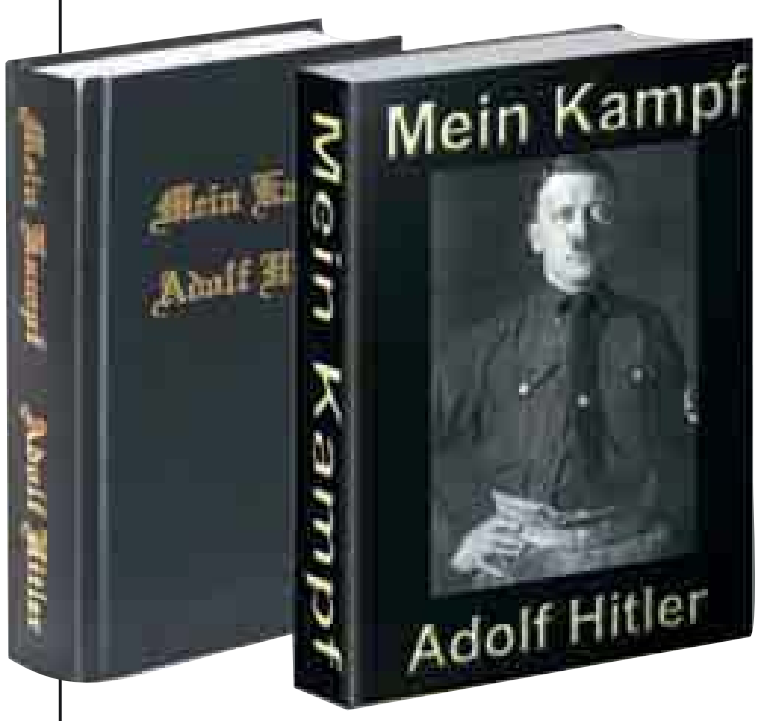

Hitler'in sosyal Darwinist açıklamalara sıkça yer verdiği kitabı: *Kavgam*

Prof. George J. Stein ise, *American Scientis*t dergisindeki "Biological Science and the Roots of Nazism" (Biyolojik Bilim ve Nazizmin Kökleri) başlıklı yazısında, Hitler'in sosyal Darwinist görüşleri hakkında şöyle yazar:

> ... Alman sosyal Darwinizm'i Almanya'nın her yerinde yaygın biçimde biliniyor ve kabul ediliyor, bundan daha önemlisi bilim adamları da dahil olmak üzere çoğu Alman tarafından bilimsel açıdan doğru olduğu düşünülüyordu. Daha yakın zamanda nasyonal sosyalizm ve Hitler üzerine yapılan akademik çalışmalar bu gerçeği fark etmeye başladı... (Darwin'in teorisini uygulamaları) Nazizm'in en belirgin özelliğiydi. Nasyonal sosyalist "biyo-politika"... Radikal eşitsizliğe dair mistik-biyolojik bir politikadır; var olmak için sonsuz bir mücadeleye dayanır ve en uygun olanın hayatta kalmasını doğa kanunu olarak kabul eder ve doğal seleksiyonu bir kamu politikası haline getirmek için devlet gücünü kullanır...[93]

Hitler ve Naziler, ruhsal dengesizliklerinin ürünü olan sapkın fikirlerini, sosyal Darwinist söylemlerle güçlendirerek, dünya tarihinin en büyük katliamını yapmışlardır.

Prof. Stein, yazısında, Alman sosyal Darwinizmi'nin temelinde, insanın hayvandan farklı bir canlı olmadığı iddiasının bulunduğunu belirtir ve şöyle der:

> Alman sosyal Darwinizmi'nin ana hatlarıyla özeti şöyleydi... insan, üstün veya insani özelliklere sahip değildi ve sadece doğanın bir parçasıydı. Diğer yandan, Almanlar biyolojik açıdan daha üstün bir topluluğun üyeleriydiler... Siyaset, biyoloji kanunlarının yalın bir uygulamasıydı. Aslında, Haeckel ve yandaşları olan sosyal Darwinistler, nasyonal sosyalizmin temel varsayımları halini alacak olan fikirleri geliştirdiler... Devletin kurum olarak işi, öjeni ve yapay seleksiyondu...[94]

Stein'ın yazısında açıkça ifade ettiği Nasyonel Sosyalistlerin bu yanılgıları, onlarca ülkenin dahil olmak zorunda kaldığı bir dünya savaşına zemin hazırladı. Darwin'in hayal ürünü teorilerinin desteğiyle gelişip güç bulan Nazizm, dünya tarihinde eşine az rastlanılır bir felaketin mimarı oldu. Bu öylesine büyük bir felaketti ki, milyonlarca insan hayatını kaybetti, şehirler haritalardan silindi. En büyük zararı ise, Nazi ideologların propagandalarında daha çok güç kazanacağını ve ilerleyeceğini iddia ettikleri Alman toplumu aldı. Çatışmanın, savaşın, acımasızlığın, diğer milletleri yok etmeye kalkışmanın bir milleti asla ilerletmeyeceği bir kez daha görülmüş oldu.

Hitler ise yaşadığı süre boyunca Nazilerin kendilerine ve diğer insanlara bakış açısını özetleyen, "Biz Naziler... barbarız. Barbar olmak istiyoruz. Bu onurlu bir ünvan ve bununla dünyayı gençleştireceğiz."[95] sözleriyle yanılgılarından hiç vazgeçmedi.

Sir Arthur Keith'in ifadesiyle, evrimci olan Hitler, Almanya'nın deneyimini evrim teorisine uydurmak için bilinçli olarak çabalamıştı.[96] Keith ayrıca evrim teorisi, Hitler ve savaş üçgeni için şunları söyler:

> Eğer savaş evrimin çocuğu ise –ve böyle olduğuna inanıyorum– bu durumda evrim, "çıldırmış" ve kabilelerin, ulusların ve farklı ırkların birbirleriyle rekabetlerinde öylesine acımasız olmuştur ki, ilerlemeyi engelleyici bir rol üstlenmiştir. Evrimsel kanunların insan doğasına zorla kabul ettirdiği yaptırımlardan onu kurtarmak dışında, savaştan kurtulmanın hiçbir yolu yoktur.[97]

Üstte, Nazilerin ve Hitler'in üstün ırk oluşturma saplantıları, milyonlarca masum insanın ölümüne neden oldu. Milyonlarcası ise, yıllarca insanlık dışı muamele gördüler.

Altta,19 Ağustos 1942: Fransız sahili Dieppe'deki Nazi garnizonu tarafından katledilen insanlar.
Yanda (sağda), Norveç cephesindeki yoğun savaş ortamında ağır silah taşıyan Almanlar. Sosyal Darwinist mantık, geçtiğimiz yüzyılda pek çok insanın savaşlarda ölmesine, pek çok ülkenin de yıkıma uğramasına sebep olmuştur.

Peter Hoffman ise, *Hitler's Personal Security* (Hitler'in Kişisel Güvenliği) adlı kitabında Hitler'in Darwinist görüşleri için şöyle demektedir:

> Hitler mücadeleye, her insanı diğerlerine üstün gelmek için çabalamaya zorlayan Darwinci bir prensip olarak inandı; mücadele olmaksızın çürür ve yok olurlardı... Nisan 1945'te aldığı yenilgide bile Hitler, güçlünün hayatta kalmasına olan inancını dile getirdi ve Slavların daha güçlü olduklarını ispatladıklarını duyurdu.[98]

Kısacası birçok tarihçinin ve araştırmacının görüşlerinden anlaşıldığı, aynı zamanda Hitler'in yazılarında ve konuşmalarında da açıkça görüldüğü gibi Nazizm, Darwinizm'den güç ve kaynak bulmuştu. Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri, birçok sözde bilimsel argüman kullanarak, tüm kişisel psikopatlık, acımasızlık ve zalimliklerini, Darwinizm'e dayandırarak kendilerince meşrulaştırmışlardı. Aslında böylesine bir ideoloji ve psikoloji geliştirmelerine neden olan kültürel ortam da, büyük ölçüde sosyal Darwinizm'in izlerini taşıyordu. İlerleyen sayfalarda da inceleyeceğimiz gibi, Ernst Haeckel gibi koyu Darwinistlerin eliyle Almanya'ya giren sosyal Darwinizm, 20. yüzyılın ilk yarısında tüm Alman toplumunu derinden etkilemiş, dejenere etmiş ve Nazizme kapılmalarına neden olan en önemli zihinsel temeli oluşturmuştu.

Nazi Almanyası'nda Evrim ve Savaş

Sosyal Darwinizm'in sapkın telkinlerine göre savaş, toplumları ilerleten ve en uygun olanların seçilmesini, zayıfların ise elenmesini sağlayan bir yoldur. Bu çarpık akım, savaşı sadece zayıf ırkları yok ettiği için değil, aynı zamanda "üstün ırk" içindeki zayıf üyeleri yok ettiği için de pozitif bir güç olarak kabul eder. Bu nedenle sosyal Darwinizm, savaşı onaylar ve teşvik eder. Naziler de aynı sosyal Darwinist mantıkla savaşçılığı benimsemişlerdir. Robert Clark, *Darwin: Before and After* (Darwin: Öncesi ve Sonrası) adlı kitabında, Hitler'in savaşa bakış açısı ile ilgili olarak *Kavgam*'ı kaynak göstererek aşağıdaki bilgileri aktarmaktadır:

> Hitler'in Milletler Cemiyeti'ne, savaşa ve barışa yaklaşımı aynı prensiplere dayanmaktadır. "Bir dünya mahkemesi... bir şaka olurdu.... Doğa tamamen gücün ve zayıfın kuvvetli bir mücadelesidir, güçlünün zayıf üzerindeki sonsuz zaferidir. Eğer böyle olmasaydı, doğanın genelinde çürüme (bozulma) dışında bir şey olmazdı. Bu en temel kanunu ihlal eden devletler bozulmaya uğrar. Yaşayacak olan savaşmalıdır. Daimi mücadelenin yaşamın bir kanunu olduğu bu dünyada, savaşmak istemeyen ise yaşama hakkına sahip değildir." Başka türlü düşünen, doğayı "aşağılamış" olur. "Keder, mutsuzluk ve hastalık da aldığı sert karşılıktır".[99]

Çatışmacı ideoloji ve savaş histerisi, sosyal Darwinizm'le birlikte güçlenmiş, Darwinist telkinler, bu eğilimleri körükleyen ve tüm bir toplum tarafından benimsenmesine neden olan çok güçlü ve etkili bir katalizör olmuştur. Irkçılık, çatışma ve savaş özlemi, böylece ilk kez sözde bilimsel bir dayanak bulmuş ve bilimin otoritesine dayanarak topluma reddedilemez bir gerçek gibi sunulmuştur. Nazi döneminin evrimci teorisyenlerinden Dr. Albert Edward Wiggam'ın, 1922 yılında yayınlanan kitabında yazdıkları, o sıralar Alman fikir dünyasında oldukça sık rastlanan "aldatmacalar"dan birini yansıtması açısından dikkat çekicidir:

> Bir zamanlar insanların beyinleri, kuzenleri olan insanımsı canlılardan çok az daha büyüktü. Ama tekmeleyerek, ısırarak, savaşarak... ve düşmanlarını kurnazlıkla alt ederek ve bunları yapacak kapasiteye sahip olmayanları öldürerek insanların beyinleri büyüdü ve hacim olarak olmasa da çeviklik ve akıl bakımından gelişti.[100]

Tamamen hasta bir zihnin ürünü olan bu hayali "evrimsel tarih"ten çıkarılan sonuç ise açıktı: Nazilerin batıl bakış açılarına göre, savaş uzun vadede olumlu bir şeydi, çünkü evrimciler insanoğlunun yalnızca ölümcül çekişmelerle ilerlediğini iddia ediyorlardı. Hitler ve Rosenberg gibi diğer Nazi ideologları da, günümüz medeniyetinin sürekli savaşlarla meydana geldiğini iddia etmişlerdi. Dönemin bazı sözde bilim adamları da bu çarpık görüşün kendilerince savunuculuğunu üstlenmişlerdi. Örneğin Darwinizm'in Almanya'daki bilinen savunucularından, Berlin Üniversitesi profesörü Haeckel, özellikle Eski Yunan'ın savaşçı şehir devleti olan Sparta'yı övmüş, Spartalıların seçilmiş bir ırk olduklarını ve bu yüzden başarılı ve üstün olduklarını iddia etmiştir. "Olağanüstü derecede sağlıklı ve güçlü çocuklar dışın-

3-4 milyon insanın öldüğü Auschwitz kampında açlıktan ölen veya ölmek üzere olan insanlar. Nazilerin sosyal Darwinizm ile destekledikleri sözde üstün ırk saplantıları, milyonlarca masum insanın bu şekilde ölmesine neden oldu.

dakileri öldürmelerinin, Spartalılara sürekli bir güç ve dinçlik verdiğini" söylemiştir.[101] Spartalıların acımasız ve vahşet dolu bu uygulamalarını dahi makul gören Haeckel'e göre, Almanya da "Sparta geleneğini izlemeliydi, çünkü fiziksel olarak bozukluğu olan ve hastalıklı bebeklerin öldürülmesi, hem öldürülen bebeklerin hem de toplumun yararına bir uygulama" idi. Haeckel'in vicdan dışı ve son derece zalimane bu önerileri, Darwinizm'in bilim dışı iddialarının nasıl sapkın bir mantık örgüsüne temel teşkil ettiğini göstermesi açısından önemli bir örnektir. Haeckel ve Darwinizm'e göre, tüm hayatların eşit değerde olduğu ya da korunması gerektiği yalnızca "geleneksel bir dogma" idi ve sözde bilimsel gerçeklere aykırı düşüyordu.[102] Akıl ve mantık sahibi hiç kimsenin kabul edemeyeceği bu iddialar, bir dönem Almanyası'nın önde gelenleri tarafından şiddetle benimsenmişti.

Sosyal Darwinizm, sadece Almanya'da değildi, dünyanın pek çok yerinde, İlahi dinlerin öğrettiği güzel ahlakı, bu ahlakta yer alan merhamet, koruma, yardımlaşma, acıma, sabır gösterme gibi erdemleri reddediyordu. Bu erdemlerin yerine ise, çıkarına uymayanı öldürmek, yok etmek, acımasız ve merhametsiz olmak gibi -gerçekte insanlığın en büyük saptırıcısı olan şeytana ait- özelliklerin üstün olduğunu iddia ediyordu. Nazilerin Yahudi düşmanlığının kökeninde de, İlahi dinlere duydukları nefret vardı.

Neo-Nazizmin dünyada sürmekte olan varlığı, bizlere bu hastalıklı ideolojinin halen büyük bir tehlike olmaya devam ettiğini göstermektedir. Unutmamak gerekir ki, her ne isim altında olursa olsun, sosyal Darwinizm'in insanlık için uygun gördüğü yaşam şeklinde sadece çatışma, kavga, mücadele, çekişme, kan dökme, savaş, acı çekme ve korku vardır. Auschwitz gibi ölüm kampları, sosyal Darwinizm'in uygulama alanlarıdır; Darwinizm kaçınılmaz olarak sosyal Darwinizm'i getirir. Sosyal Darwinizm'in yeniden egemen olduğu bir dünyada ise, yeni Auschwitzler görmek kaçınılmazdır.

Hitler, Sosyal Darwinist Olduğu İçin Zalimdi

Koyu bir Darwinist olan Hitler ve diğer Nazi önde gelenleri yaptıkları katliamlardan, insanlara yıllar boyunca yaşattıkları dehşetten dolayı bir suçluluk duymuyorlar, hatta kendilerini sözde birer kahraman olarak görüyorlardı. Çünkü insanoğlunun evrimini sağlayan, gelecekte "evrimleşerek gelişmiş nesillerin" müteşşekkir olacağı birer kurtarıcı olduklarını zannediyorlardı. Oysa bu bir yalan ve aldatmacaydı. Hitler'in sapkın ideolojisine göre toplama kampları, masum insanların katledildikleri, işkence gördükleri yerler değil, üstün ırkın korunması için hastalıklı, zayıf, kötü unsurların izole edildikleri karantina yerleriydi. Hitler, hastalıklı bir ruha ve düşünce yapısına sahipti. Bu hastalıklı zihnin ürünü olan tehlikeli fikirlerini, sosyal Darwinizm'in telkinleri ile genişletip uygulamaya koymuştu. Böylece Darwinizm, tarihin en büyük yıkımını getiren, insanlara en büyük acıları ve korkuları yaşatan bir soykırımın ve yıllar süren bir savaşın temel felsefesini oluşturan sahte bir bilim olarak tarihe geçti. Hitler ise bu sahte bilimin uygulayıcısı bir zalim olarak.

1940 yılında Alman işgalciler tarafından asılarak, halka teşhir edilen üç Yugoslav.

ÜÇLÜ FAŞİZM KOALİSYONU: DARWIN-HAECKEL-HITLER

Tarihe, Charles Darwin'in ve sosyal Darwinizm'in Almanya'daki bir numaralı temsilcisi olarak geçen Ernst Haeckel, Darwin'in *Türlerin Kökeni* kitabını okuduktan sonra şu yorumu yapmıştı:

Darwin'in mükemmel bir şekilde birleştirilmiş doğa kavramında ve evrim doktrininin güçlü temelinde, biyolojik çalışmalarımın başlangıcından beri beni rahatsız eden tüm şüphelerimin çözümünü buldum.[1]

Darwin'in kitabı ile şüphelerinden arındığını sanan Haeckel, elbette yanılıyordu. Dönenim ilkel bilim koşulları içinde şekillenen evrim teorisi, hayatın başlangıcı başta olmak üzere hiçbir konu hakkında geçerli, tutarlı ve daha da önemlisi bilimsel bir bilgi ortaya koyamamıştır. Haeckel, *The Wonders of Life* (Hayatın Mucizeleri) adlı kitabında, Darwinizm'e dayalı olarak geliştirdiği insan ırkları hakkındaki batıl görüşlerini şöyle özetlemişti:

Her ne kadar, üstün ve aşağı ırklardaki insanların zihinsel yaşamları ve medeniyetleri arasında büyük farklılıklar biliniyorsa da, bunlar genelde, bir kural olarak, önemsenmezler ve bu yüzden de farklı seviyelerdeki yaşam değeri yanlış olarak hesaplanır. Aşağı ırklar, (Veddahlar veya Avustralya zencileri) psikolojik bakımdan, Avrupalılardan ziyade memelilere (maymun ve köpekler) daha yakındırlar. Bu yüzden, onların yaşamları için tamamen farklı bir değer saptamamız gerekir... Medeni adamın derin düşünen zihni ile vahşinin düşüncesiz hayvan ruhu arasındaki uçurum çok büyüktür, vahşiyi köpeğin ruhundan ayıran uçurumdan da büyüktür.[2]

Haeckel'ın bu iddiaları hiçbir bilimsel delile dayanmıyordu. Buna rağmen çarpık ve sapkın inanışları olan pek çok insan tarafından adeta bilimsel bir gerçekmiş gibi sahiplenildi. Öte yandan Haeckel, evrim teorisinden, monizm adını verdiği bir çeşit materyalist bir inanış oluşturdu. Monizm denilen bu sapkın düşünce, ruhun varlığını tamamen reddediyor ve herşeyi maddeye indirgiyordu. Haeckel, şöyle diyordu:

İlk kez doğanın birliğini kavrayabildik, böylece artık en karmaşık organik olaylara bile mekanik-nedensel bir açıklama getirebiliriz. Sonuç olarak "canlı ve cansız bedenler arasında herhangi bir fark yoktur." Tüm doğal olaylar, havaya atılan bir taş veya sülüğen (boya, kozmetik ve ecza sanayinde kullanılan bir tür maden) oluşturmak için birleşen kükürt veya civa, bitkilerin büyümesi ve çiçek açması, hayvanların çoğalmaları veya hareketleri, insanın düşünmesi ve olayları algılaması birbirinden farkı olmayan mekanik olaylardır.[3]

Materyalist bir bakış açısıyla pek çok sorunun cevabını bulduğunu sanan Haeckel aslında sadece kendini kandırıyordu. Canlı ve cansız bir beden arasında bir fark olmadığını, herşeyin mekanik bir açıklaması olduğunu öne süren materyalist görüş, 21. yüzyılda ilerleyen bilim ve yapılan araştırmalarla çok büyük bir darbe almış ve materyalizmin sözde bilimsel dayanaklarının her biri yerle bir olmuştur. Ya-

Nazi doktorları, öjenist uygulamaları gözleri kapalı yerine getiriyor, hayat kurtarmaları gerekirken, milyonlarca insanın ölümüne aracı oluyorlardı.

pılan her yeni buluş, bilimsel her ilerleme bir kez daha evrenin kusursuz bir tasarımın eseri olduğu gerçeğini ortaya koymuştur. Evren materyalistlerin iddia ettiği gibi, ezeli ve ebedi değildir, mekanik gelişimler ve etkileşimler sonucu ortaya çıkmamıştır. Evreni ve içindekileri kusursuz bir denge ile yoktan yaratan Allah'tır ve Rabbimiz'in takdir ettiği vakit geldiğinde tüm insanlar ve varlıklar gibi evrenin de sonu olacaktır.

Ancak koyu materyalist olan Haeckel, sapkın düşünce yapısı nedeniyle, İlahi dinleri ve din ahlakının gereği olan insancıllığı ve merhameti reddediyordu. Daha önce de belirttiğimiz gibi öjeni vahşetini savunarak Spartalılar (M.Ö. 9. yüzyılda kurulmuş, sanatı, felsefeyi ve edebiyatı reddeden, sadece askeri güce dayanan bir Yunan şehir devletiydi) tarafından uygulanan "insanın suni seleksiyonu"nu kendince övüyordu. Spartalılar döneminde, özel bir kanun uyarınca tüm yeni doğan çocuklar dikkatli bir incelemeye ve seçilime tabi tutuluyorlardı. Zayıf, hasta veya fiziksel olarak kusurları olanları acımasızca katlediyorlardı. Sadece sağlıkları mükemmel olan ve güçlü çocukların yaşamalarına izin veriliyordu. Haeckel de Spartalıların masum bebekleri katletmeyi öngören bu vahşi uygulamalarını destekliyordu.[4]

Haeckel kendisini eleştirenlere ise şöyle karşılık veriyordu:

Her yıl, tedavi edilemez hastalıkların kalıtsal yüküyle doğan binlerce sakat, sağır-dilsiz ve geri zekalı çocuğa, suni olarak bakmanın ve yetiştirmenin insanlığa ne gibi bir faydası var?[5]

Kuşkusuz Haeckel'in öne sürdüğü, son derece çarpık bir mantık örgüsüdür. Sevgi, merhamet ve şefkat hislerini yalnızca kendilerine fayda getirecek olanlara yöneltmek insanlık dışı bir yaklaşımdır. Bu, materyalizmin ve Darwinizm'in insanlara verdiği telkinlerin neticesinde oluşan çok bencilce bir tutumdur. Din ahlakı yaşandığında ise insanlar, hiçbir menfaatleri olmasa dahi ihtiyaç içinde olana şefkat duyar, onu sevgi ve merhamet hisleri ile koruyup kollarlar. Gerçek insaniyet de budur. Örneğin Kuran'da müminlerin kendilerinden önce yoksulları, esirleri, ihtiyaç içinde olanları düşünüp yemeklerini onlara verdikleri ve bunu yalnızca Allah'ın rızasını kazanmak için yaptıkları bildirilmektedir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. "Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür." (İnsan Suresi, 8-9)

Öte yandan Haeckel'in öncülüğünü yaptığı monistler, yalnızca fiziksel olanların değil, bazı karakteristik özelliklerin de genetik kusurlardan kaynaklanabileceğini iddia ediyor ve kusurlu buldukları herkesin suni seleksiyon ile ortadan kaldırılmaları gerektiğini savunuyorlardı.

Haeckel'in kitapları, Nazi öjeni programının kabul edilmesinde önemli rol oynadı. Özellikle, Haeckel'in öğrencisi olan ve hayat hikayesini yazan Wilhelm Bölsche, Hitler'e Haeckel'in sosyal Darwinist fikirlerini doğrudan aktardı. Ayrıca, 1904'ten 1944'e kadar yayınlanan ve öjeni aldatmacaları ile sahte Nazi bilimini yaymak için kullanılan en temel organ haline gelen *Archiv für Rassen und Gesellschaftsbiologie* (Irksal ve Sosyal Biyoloji Arşivi) düzenli olarak Haeckel'in, eserlerindeki tehlikeli fikirlerinden alıntılar yaptı.[6]

Tarihçi Daniel Gasman'ın ifadesiyle, "Hitler'in tarih, politika, din, Hıristiyanlık, doğa, öjeni, bilim, sanat ve evrim hakkındaki görüşlerinin büyük bölümü, eklektik (seçmeci) ve farklı birçok kaynaktan olmalarına karşın, Haeckelinkiler ile uyuşuyordu ve sıkça aynı dilde ifade ediliyorlardı." [7]

Haeckel'in sapkınlıklarından biri de, intihar ve ötenaziyi savunuyor olmasıydı. Haeckel'in hezeyanlarına göre insan, sadece anne ve babasının arasındaki cinsel bağlılığın bir sonucu olarak var olmuştu ve bu yüzden de yaşam çok külfetli bir hal aldığında bu kişi yaşamdan ayrılabilirdi. Haeckel bu çarpık düşüncelerini şöyle ifade etmekteydi:

Eğer bu durumda yaşam koşulları, döllenmiş yumurtadan kendi hatası olmaksızın gelişmiş zavallı varlığın üzerine çok fazla baskı yaparsa, eğer iyi olarak ümit edilen yerine sadece bakım ve ihtiyaç, hastalık ve her türlü sefalet gelirse, bu kişinin tartışmasız olarak ölüm yoluyla ızdıraplarına son verme hakkı vardır... Bir kişinin dayanılmaz acılarına gönüllü bir ölümle son vermesi gerçek bir kurtuluş eylemidir.[8]

Oysa insan kör tesadüfler sonucu meydana gelmiş bir varlık değildir. İnsanı yaratan Allah'tır ve insanın yaratılışının bir amacı vardır. Bu amaç Kuran'da şöyle bildirilmiştir:

Ben, cinleri ve insanları yalnızca Bana ibadet etsinler diye yarattım. (Zariyat Suresi, 56)

İnsan, yaşamı boyunca yaptığı her hareketten sorumludur. Ve yaşadığı her anın ahirette hesabını verecektir. Haeckel gibi, insanları intihara, ölüme, cinayete sürükleyenler ise kuşkusuz hesabını veremeyecekleri büyük bir sorumluluk yüklenmektedirler.

Haeckel yine *Wonders of Life* (Yaşam Mucizeleri) adlı kitabında, yeni doğan bebeklerin sağır ve bilinçsiz doğduklarını (ki bu doğru değildir) ve bu yüzden insan ruhu taşımadıklarını iddia etmişti. Bu bilim dışı iddiasına dayanarak da "anormal olarak doğan bebeklerin öldürülmelerini" savunmuş ve sözde bunun "mantıksal olarak bir cinayet gibi kabul edilemeyeceğini" öne sürmüştü. Görüldüğü gibi Haeckel açıkça cinayeti savunuyor, çevresindeki insanları da katil olmaya yönlendiriyordu.

Haeckel sadece kişinin isteğine bağlı ötenazinin değil, rıza dışındaki ötenazinin de savunuculuğunu yapacak kadar gaddardı. Bu konudaki öfkesini şu sözlerle ifade ediyordu: "Yüzlerce, binlerce tedavi edilemez insan –deliler, cüzzamlılar, kanserliler vs.– kendilerine ve genel olarak topluma en küçük bir fayda sağlamaksızın suni olarak hayatta tutuluyorlar."[9] Haeckel'in bu duruma getirdiği acımasız "çözüm" ise şöyleydi:

Bu kötülükten kurtulmanın yolu, tek dozluk acısız ve hızlı etki eden zehirin... yetkili bir kurulun gözetimi altında kullanılmasıdır.[10]

Haeckel'in savunduğu vahşetin Almanya üzerinde çok yıkıcı etkileri oldu. Çalışmaları, Almanya'da yaklaşık 300 bin ruh hastasının, fiziksel sakatlığı olan insanların, tedavisi mümkün olmayan hastaların ve kendilerince diğer "istenmeyen" insanların acımasızca katledildiği T4 adlı ötenazi programının öncülüğünü yaptı.

Haeckel ve Hitler'in zalimliklerinin, teşvik ettikleri ve izin verdikleri cinayetlerin tek bir kaynağı vardı: Sosyal Darwinizm.

Darwin-Haeckel-Hitler koalisyonunun sonucunda ortaya çıkan öjeni, ötenazi, zorla kısırlaştırma, toplama kampları, ırk hijyeni, gaz odaları ile 20. yüzyılın ortalarında insanlık tarihinin en büyük ve acımasız zulümleri yaşandı.

---

1. Daniel Gasman, *Scientific Origins*, s. 6; Benjamin Wiker, Moral Darwinism: How We Became Hedonists, Intervarsity Press, 2002, s. 257
2. Ernst Haeckel, *The Wonders of Life: Popular Study of Biological Philosophy*, Çeviri: Joseph McCab (New York: Harper & Brothers, 1905), s.390-91; Daniel Gasman, *The Scientific Origins of National Socialism: Social Darwinism in Ernst Haeckel and the German Monist League*, (London: MacDonald, 1971), s.39-40
3. Ernst Haeckel, *The History of Creation*, s. 1.23
4. Ernst Haeckel, *The History of Creation*, s. 1.75-76
5. Benjamin Wiker, *Moral Darwinism*, s. 260
6. Robert Jay Lifton, *The Nazi Doctors*, New York: Basic Books, 1986, s.441, 161
7. Daniel Gasman, *Scientific Origin*, s. 161
8. Ernst Haeckel, *Wonders of Life*, s.112-14
9. Benjamin Wiker, *Moral Darwinism*, s. 262; Ian T. Taylor, *In The Minds of Men: Darwin and the New World Order*, 3. baskı, TFE Publishing, 1991, s.409
10. Ernst Haeckel, *The Wonders of Life*, New York: Harper, 1904, s. 119

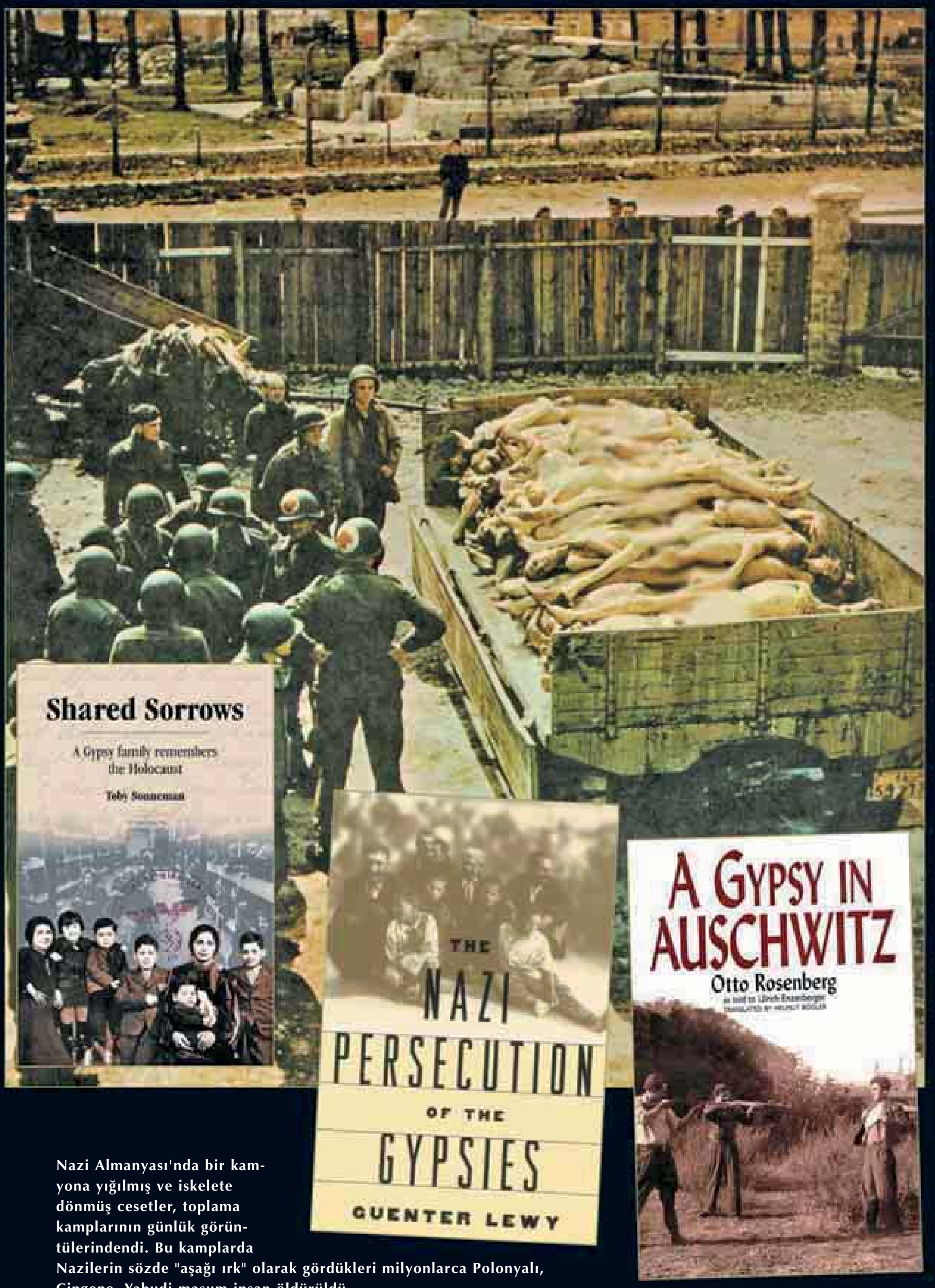

Nazi Almanyası'nda bir kamyona yığılmış ve iskelete dönmüş cesetler, toplama kamplarının günlük görüntülerindendi. Bu kamplarda Nazilerin sözde "aşağı ırk" olarak gördükleri milyonlarca Polonyalı, Çingene, Yahudi masum insan öldürüldü.
Auschwitz'de Bir Çingene, Paylaşılan Acılar: Bir Çingene Ailesi Soykırımı Hatırlıyor, Nazilerin Çingene Katliamı gibi kitaplar, Nazilerin çingenelere yaptıkları zulmü gün ışığına çıkaran eserlerden sadece birkaçıdır.

SOSYAL DARWINİSTLERİN KISIRLAŞTIRMA VE ÖLDÜRME YASALARI

Sosyal Darwinizm'in en geniş çaplı ve en acımasız uygulamalarından bir diğeri de öjenidir. (İnsan ırkının kalıtım yoluyla ıslahına çalışan sözde bilim dalı.) İlk olarak Charles Darwin'in kuzeni Francis Galton tarafından 1883 yılında kullanılan öjeni (eugenics) terimi, Yunanca iki kelimenin birleşmesinden oluşur; eu (iyi) ve genet (doğum). İki kelime biraraya geldiğinde "doğuştan iyi oluş", "kalıtımsal soyluluk" anlamlarında kullanılmaktadır. Ancak bu kavram, anlamında yer aldığı gibi iyilik değil, tam tersine büyük bir vahşet ve zalimlik içermektedir.

Öjeni taraftarları sadece kendi ırklarının veya kendi sınıflarının korunmaları ve geliştirilmeleri gerektiğini iddia etmişler ve diğer ırktan veya sınıftan insanların "suni seleksiyon"a tabi tutulmaları gerektiğini sanmışlardır. Örneğin öjeni teorisinin kurucusu sayılan İngiliz Francis Galton'a göre, korunması gerekenler sadece İngiltere'nin yüksek sınıfıdır. Bunun için de Galton, yoksul, hasta, güçsüz, yeteneksiz insanların çoğalmalarının engellenmesi gerektiğini öne sürmüştür.

Naziler ise, Aryan ırkına mensup sağlıklı insanlar dışındaki insanların devlete ve topluma yük olduklarını ve kısırlaştırma veya öldürme yoluyla ortadan kaldırılmaları gerektiğini iddia etmişler ve bu düşüncelerini uygulamaya koymuşlardır. Naziler, öjeni politikası dahilinde yüz binlerce insanı kısırlaştırırken, hasta, sakat, zihinsel özürlü, yaşlı, yeteneksiz, kimsesiz olduğu için yüz binlerce insanı da gaz odalarına göndererek, aç bırakarak veya ilaç vererek öldürmüşlerdir.

Öjeni savunucularının en ciddi yanılgılarından biri, insanların karakterlerine has özelliklerin büyük bir çoğunluğunu kalıtımsal sanmaları veya kasıtlı olarak bu iddiada bulunmalarıdır. Örneğin Galton dahil olmak üzere öjeni taraftarlarına göre tembellik, yoksulluk gibi istenmeyen özellikler kalıtımsaldır. Tembel insanların tembel çocukları olacağını sandıkları için, bu insanların evlenmelerine ve çocuk sahibi olmalarına engel olmaya çalışmışlardır. Evrimcilerin bu derece mantık dışı ve saçma bir iddiayı dahi sözde bilim adına savunabilmeleri oldukça ilginçtir.

Darwinistlerin sözde bilim adına savundukları öjeni, pek çok insanın büyük acılar yaşamasına neden olmuştur. Bu zalimliğin tarihi gelişiminin incelenmesi, söz konusu vahşeti savunanların temel dayanaklarının daha iyi anlaşılmasını sağlayacaktır. Darwin'in öjeniyi nasıl kendince sözde bilim adına savunup teşvik ettiğinin kendi sözleriyle ortaya konulması bu açıdan son derece önemlidir. Aslında Öjeni sapkınlığının temeli Platon'un *Devlet* adlı eserine kadar uzansa da, Darwinizm ile birlikte sözde bilimsel bir görünüm kazanmış, hatta neredeyse bir bilim dalı haline gelmiştir. Galton'dan büyük ölçüde etkilenen ve önceki sayfalarda ırkçı görüşlerine yer verdiğimiz Karl Pearson, öjeninin kaynağının evrim teorisi olduğunu şöyle ifade etmektedir:

> ... Modern öjeni düşüncesi yalnızca 19. yüzyılda uyandı. Bu yüzyıl sırasında öjeniye ilginin artmasının birkaç nedeni vardır. En önemli neden ise evrim teorisidir. Öjeni terimini de keşfeden Francis Galton, fikirlerini kuzeni Charles Darwin'in doktrinine dayandırıyordu.[103]

1914' deki öjeni eğitim sınıfından bir fotoğraf

Darwin'den Kuzeni Galton'a Kalan Miras: Öjeni

Öjeni sapkınlığının temelleri aslında Malthus ve Darwin ile atılmıştı. Darwin'e de esin kaynağı olan Malthus'un Deneme'sinde, öjeniye temel oluşturacak batıl telkinler bulunuyordu. Örneğin Malthus insanların damızlık hayvanlara uygulanan yöntemlerle çoğalabileceklerini iddia ediyordu:

> Üreme konusuna gösterilecek dikkatle, tıpkı hayvanlarda olduğu gibi insanlar arasında da belli bir dereceye kadar ilerleme kaydetmek mümkün görünüyor. Zekanın aktarılıp aktarılamayacağı şüphelidir ancak boy, güç, güzellik, ten rengi ve belki uzun ömür bile belli bir dereceye kadar nakledilebilirdir.[104]

Diğer pek çok açıklamasında olduğu gibi, bu sözlerinde de Malthus'un, insanları bir tür hayvan olarak değerlendirdiği açıkça görülmektedir. Malthus'un bu sapkın bakış açısı Darwin'i de etkilemiş ve Darwin de öjeni ile ilgili felaket dolu bazı öngörülerde bulunmuştu. *İnsanın Türeyişi* kitabında, bazı sosyal uygulamalar nedeniyle zayıf olanların elenmediklerini ve bunun da biyolojik gerilemeye neden olabileceğine dair endişelerini dile getirmişti. Darwin'in sapkın düşüncelerine göre, "yabani insanlar" ve hayvanlar arasında kusurlular hızla elenirken, medeni toplumlarda bu insanların tıp ve hayırseverler tarafından korunmaları büyük hataydı. Darwin'e göre, hayvan yetiştiricileri nasıl suni seleksiyon yoluyla soy ıslahı yaparak daha iyi özelliklere sahip hayvanlar yetiştiriyorlar, zayıf ve güçsüzleri eliyorlarsa, insan toplumlarında da öyle yapılmalıydı:

> Böylelikle uygar bir toplumun zayıf üyeleri kendi türlerini çoğaltırlar. Evcil hayvanların üremeleri ile ilgilenen herkes, bunun insan ırkı için son derece zararlı olduğundan kesinlikle emindir. Bakım talebinin ya da yanlış yönlendirilmiş bakımın ne kadar kısa sürede evcil bir ırkı dejenerasyona sürükleyeceği şaşırtıcıdır. Ancak insanın durumu hariç, hiç kimse, en kötü hayvanların üremesine izin verecek kadar cahilce davranamaz.[105]
>
> Yabani insanların vücutça ve kafaca zayıf olanları eleniverir ve sağ kalanlar, çoğunlukla, gerçekten sağlıklı kimselerdir. Öte yandan biz uygar insanlar, elenme sürecini engellemek için elimizden geleni yaparız; geri zekalılar, sakatlar ve hastalar için bakım evleri kurarız; yoksulları koruma yasaları çıkarırız; tıp uzmanlarımız, her hastayı yaşatmak için en son ana dek bütün ustalıklarını gösterir… Böylece uygarlaşmış toplumların zayıf bireyleri kendi soylarını sürdürmektedir. Evcil hayvan yetiştiriciliği yapmış hiç kimse bunun insan ırkına büyük bir zarar vereceğinden kuşku duymaz.[106]

Hastalıklı bir zihnin ürünü olan bu hezeyanlar, ırkçıların, öjeni savunucularının, savaş çığırtkanlarının ve insanlığı büyük belalara sürükleyen pek çok ideoloğun temel düsturu olmuştur. Darwin, *İnsanın Türeyişi*'nin sonunda, "hayatta kalmak için mücadele"nin insanlık için faydalı olduğu, aksi takdirde, insanın tembelleşeceği ve hayat mücadelesinde daha yetenekli insanların daha az yeteneklilere göre üstün konuma gelemeyecekleri gibi daha pek çok bilim dışı iddia öne sürmüştür. [107]

Öjenistlere göre, yaşlılar da elenmesi gereken zayıf bireylerdi. Bu nedenle, yaşlılara saygı ve sevgi gösterilmiyor, toplumdan uzaklaştırılmaları gerektiğine inanılıyordu.

Darwin, tüm bu çarpık teorileri ile öjeni uygulamalarına zemin hazırlamıştır. Evrim teorisinin sözde bilimsel bir gerçek gibi görülmesi ise, öjenist ve ırkçı politikaların kabul edilip uygulamaya geçirilmesine neden olmuştur.

İngiltere'de Öjeni

İngiltere'de öjeni vahşetinin öncüsü, Darwin'in daha önce de sözünü ettiğimiz kuzeni Francis Galton'dı. Darwin'in oğlu Leonard Darwin de öjeni sapkınlığının İngiltere'deki savunucularından ve uygulayıcılarındandı. Ayrıca Winston Churchill de öjeni hareketine destek verenler arasındaydı.[108]

Galton, "güçlü olan hayatta kalır" ilkesine uyulması ve sadece en güçlü insanların dünyaya katılmasına izin verilmesi gerektiğini iddia etmişti. Galton'un bu bilim ve mantık dışı tezine göre insanoğlu, insanın sözde evrimini kontrol altında tutabilecek ve hatta daha üstün bir ırk meydana getirebilecek bir konumdaydı. Galton, "yüksek sınıf"ın ve "yüksek ırk"ın üstünlüğü gibi sapkın fikirlere inandığını açıkça belirtmekten çekinmiyordu. Öte yandan zenci ırkının düşük zeka seviyesine sahip olduğunu da iddia etmiş ve şöyle demiştir:

> ... Zenciler arasında, yarım akıllı olarak adlandırmamız gerekenlerin sayısı oldukça fazladır. Amerika'da zenci kölelerden bahseden her kitap bunun örnekleriyle doludur. Ben de, Afrika'ya yaptığım seyahatler sırasında gördüğüm bu gerçek karşısında çok etkilenmiştim. Zencilerin kendileriyle ilgili konularda yaptıkları hatalar o kadar çocukça, aptalca ve basitti ki kendi türümden utanmama neden oldu.[109]

Bazı köpek cinslerinin bazı insan ırklarına oranla daha üst zeka seviyesine sahip olduğu[110] yalanını savunacak kadar ileri gidebilen Galton, zencileri ve köleleri değerlendirirken, çok açık bir gerçeği görmezden gelmişti; kölelerle ilgili kitapların birçoğu köle sahipleri tarafından yazılmıştı. Ayrıca köleler, kendilerine tamamen yabancı bir toplum içinde, hiç bilmedikleri bir kültürde yaşamaya başladıkları için, birçok davranışı ve uygulamayı yabancılamaları son derece doğaldı. Afrika'nın bir köyüne yaşamaya giden herhangi bir Avrupalının da, onların yaşam şekillerine ve kültürlerine uyum sağlamaya çalışırken, benzer beceriksizlikler yapacağı son derece açıktır.

Daha da önemlisi, Galton'un zenciler veya diğer ülkelere göç eden kendi vatandaşları için ileri sürdüğü iddialar hiçbir bilimsel dayanağa da sahip değildir. Bunlar, dönemin ilkel koşulları içinde, materyalist dünya görüşüyle zihinleri yıkanmış bazı sözde bilim adamlarının ve düşünürlerin hayal ürünü varsayımlarına dayanılarak oluşturulmuştur.

Galton'ın ön yargılı ve tutarsız tezleri bunlarla da sınırlı değildi. Örneğin sosyal gelişmenin gerçekleşebilmesi için, zekası ve entelektüel seviyesi düşük kişilerin çoğalmalarının durdurulması ve diğerlerinin çoğalmalarının teşvik edilmesi gerektiğini de öne sürmüştü. Aksi takdirde sosyal bir çöküş olacağını iddia ediyordu. Oysa asıl sosyal çöküşün Galton ve benzerlerinin ortaya koydukları, katliamlara, çatışmalara ve şiddete dayalı yaşam modelinin uygulamaya konulmasıyla yaşanacağı açıktır. Galton, 1907 yılında Huxley Üniversitesi'nde verilen bir konferans sırasında, "ulusumuzun beyinleri, üst seviyeli sınıflarımızdaki insanlar arasında bulunuyor" iddiasında bulundu.[111] Galton ayrıca, üst sınıfa ait çocukların doğum sırasında belirlenmelerini ve ailelerine bu çocuklar için 1000 pound ödenmesini önerdi. Üst sınıfın kadınlarına, kendi isteklerinin dışında bir erkek ve bir kız çocuk daha doğurmalarını teklif etti.[112]

Galton'un, kendince üst sınıf olarak gördüğü kimselerin sayıca çoğalmasının toplumu ilerleteceğine inanması akıl ve mantıkla çelişen bir düşüncedir. Üstelik bilimsel de değildir. Bir toplumu ilerleten pek çok unsur vardır. Ama bunların en önemlisi, toplumu oluşturan fertlerin ahlakı ve karakterleridir. Güzel ahlaka, güçlü bir karaktere sahip bireylerden oluşan bir toplumun ilerlemesi hızlı ve kalıcı olacaktır. Bu özelliklerin, kalıtsal olarak bireyden bireye aktarılması ise mümkün değildir. İçinde yaşadığı toplumun gerçekten ilerlemesini isteyen kişinin öncelik vermesi gereken asıl konu, çeşitli kültürel ve eğitsel programlarla bireylerin manen güçlenmesini sağlamak olmalıdır. Galton ve benzerlerinin, etkin oldukları ülkelerde, insanlara adeta hayvan muamelesi yaparak zenginleri çoğaltmak fakirleri azaltmak istemeleri, bunun için cinayeti dahi meşrulaştırmaya çalışmaları hem büyük bir zalimlik hem de tarifi mümkün olmayan bir cehalettir. Buna rağmen, Galton'ın da yönlendirmesiyle, İngiltere'de öjeni hareketinin ilk faaliyeti doğum kontrolü üzerine olmuştur. Bu, sadece evrim teorisinin yanılgılarına kapılanlar tarafından sözde "aşağı insanlar" olarak görülen "fakir" halkı ve yine kendilerince "aşağı" ırktan insanları hedef alan bir çalışmadır.

1920'ler ve 30'larda, fakir halkın nüfusunun sürekli artarken, orta ve yüksek sınıfın nüfus artışının azaldığı ve bunun büyük bir tehlike olduğu düşünülüyordu. Örneğin Julian Huxley, 1925 yılında *Nature* dergisinde şöyle yazmıştı:

> İstenilenlerin oranı düşerken, istenilmeyenlerin oranı artıyor. Bu durum ele alınmalıdır.[113]

Öjenistlere göre "istenilenler" ile "istenilmeyenler"in arasındaki dengeyi kurmak için atılacak ilk adım sözde "ırk hijyeni" idi. Irk hijyeni için öncelikle kimlerin istenilen kimlerin istenilmeyen olduğunu belirlemek gerekiyordu. Bu ayrımı yapmak için oldukça ilkel ve akılalmaz yollara başvuruluyordu. Örneğin, İngiltere ve ABD'de insanların kafatasları ölçülmeye başlandı. Galton'ın da önderliğinde başlatılan kampanyalarla insanların kafataslarının büyüklüğü ölçülüyor, buna göre sözde zekaları belirleniyordu. Ancak,

Galton, parmak izlerinden ve yüz şekillerinden, suçluların ortak genetik özelliklerini tespit etmek gibi mantıksız ve sonuçsuz bir çalışma yapmıştı.

kafatası ölçülerinin zeka ile doğrudan bir bağlantısının olmadığı bilim tarafından sonradan ortaya konacaktı.

Kafatası ölçümlerinden sonra zeka testleri kullanılmaya başlandı. Zeka testlerinin sonuçlarına göre insanların kısırlaştırılmalarına, hayat boyu gözetim ve kontrol altında tutulmalarına karar verildi. Ancak ilerleyen yıllarda, kullanılan zeka testlerinin de güvenilir sonuçlar vermediği anlaşıldı. Dahası, bu test sonuçları değerlendirilirken kişilerin yetiştikleri çevrenin koşulları, aldıkları eğitim gibi faktörler hiç göz önünde bulundurulmuyor, sadece o kişilerin kalıtımsal olarak zeki olup olmadıkları sonucuna varılıyordu. Bunlar, hiçbir güvenilirliği olmayan, dönemin bilimsel cehaletini yansıtan değerlendirmelerdi. Zaten amaç da aslında güvenilir sonuçlar elde etmek değil, bir şekilde "istenilmeyen" kitleyi, yani fakirleri, hastaları ve "aşağı" görülen ırkları ortadan kaldırmak veya izole etmekti.

ABD'de Öjeni

Galton'un ölümüyle birlikte öjeni hareketinin öncülüğü Amerika'ya geçti. Henry Goddard, Henry Fairfield Osborn, Harry Laughlin ve Madison Grant, Galton'ın Amerikalı varislerinden sadece birkaçıydı.

Öjeni vahşetini ABD'de destekleyenlerin başında Rockefeller Enstitüsü ve Carnegie Vakfı gelmekteydi. Rockefeller Enstitüsü, Almanya'da öjeni hareketinin öncülerinden Kaiser Wilhelm Enstitüsü'nü finanse etti ve ırk hijyeni konusunu takıntı haline getirmiş olan Prof. Dr. Ernst Rüdin'e 1920'lerde genetik araştırmaları için özel bir bina tahsis etti. Alman Akıl Hastalarını Temizleme Hareketi büyük ölçüde Rockefeller Enstitüsü tarafından desteklendi. Ayrıca Rockefeller Enstitüsü'nden Nobel Ödüllü Dr. Alexis Carrel, Almanların yaptığı bu katliamı coşkuyla alkışlamış ve akıl hastaları ile mahkumların topluca katledilmeleri gibi bir vahşeti hiç çekinmeden savunmuştur.[114]

Öjeni sapkınlığı, Amerika'da pek çok eyalette zorunlu kısırlaştırma yasalarının kabul edilmesine neden olmuştur. ABD'de toplam 100 bin kişi –çoğu rızası olmadan– kısırlaştırıldı. 20. yüzyılın başında Virginia'da 8.000 kişinin "uygun" olmadıkları gerekçesi ile kısırlaştırılmaları, öjeni vahşetinin ABD'de boyutlarını gösteren sadece bir örnektir. Bu insanlık dışı uygulama 1974 yılına kadar birçok eyalette yasaldı.[115]

Amerika'daki öjeni sapkınlığının en önde gelen isimlerinden biri, genetikçi Charles B. Davenport idi. Davenport, kalıtım kanunlarıyla Darwinizm'i birleştirmeye çalışan makaleleri ile tanınıyordu. Ne var ki bu makalelerde öne sürülen iddialar birer varsayım olmaktan öteye gitmiyordu. 1906 yılında, American Breeders Association'a (Amerikan Yetiştiriciler Birliği) öjeni üzerine çalışmalar yapmaları için ısrar etti. 1910 yılında Eugenics Record Office (ERO – Öjeni Kayıt Ofisi)'i kurdu. ERO, Station for Experimental Evolution (Deneysel Evrim Merkezi) için ayrılan bütçenin %13-29'unu alıyordu. Bu, ERO'nun dönemin diğer bilimsel kuruluşlarına göre daha fazla finanse edildiğini göstermektedir. Bu kuruluş, öjeni vahşetini yaygınlaştırmak için çalışacak birçok insana eğitim verdi. Verilen derslerin başında evrim teorisi ve öjeni kanunları geliyordu. Öğrencilere ayrıca Stanford-Binet gibi öjeni uygulamalarında yoğun olarak kullanılan bazı zeka testlerinin nasıl uygulanacağı ve değerlendirileceği de öğretildi.[116]

ERO tarafından eğitilen kişiler, alan çalışmaları yaparak veriler toplamakla görevlendirildiler. ERO topladığı bu verilerle, uygun olmadığını düşündüğü kişilerin evlenerek çocuk sahibi olmalarını engellemeyi hedefliyordu. 1924 yılında ERO tarafından, kısırlaştırma yasasının metni hazırlandı. Bu metinde hastalıklar suç sayılıp kişilerin kısırlaştırılmaları öneriliyordu.

6 Americans Honored
At Heidelberg's Fete

43 Foreigners Get 550th Anniversary Degrees

HEIDELBERG, June 30 (UP)—Six Americans were among forty-three distinguished foreigners who received honorary degrees from the University of Heidelberg on its 550th anniversary today. They were:

Professor Kirsopp Lake, of Harvard; Professor Harry H. Laughlin, of the Carnegie Institution, Cold Spring Harbor; Ferdinand Thun, of Reading, Pa.; William May Garland, of Los Angeles; Professor Reginald Aldworth Daly, of Harvard, and Henry K. Jurasen, of Reading Pa.

Jean Sibelius, Finnish composer, was among a group of European, South American, Chinese, Turkish and Japanese statesmen and intellectuals honored by the university.

Transfer Jersey National Guard

Special to the Herald Tribune

TRENTON, N. J., June 30.—Transfer

Öjeninin önde gelen isimlerinden H. Laughlin, "ırksal temizlik bilimi" konusunda yaptığı çalışmalar nedeniyle Heidelberg Üniversitesi'nden onur ödülü almıştı. Söz konusu haberi yayınlayan gazete küpürü.

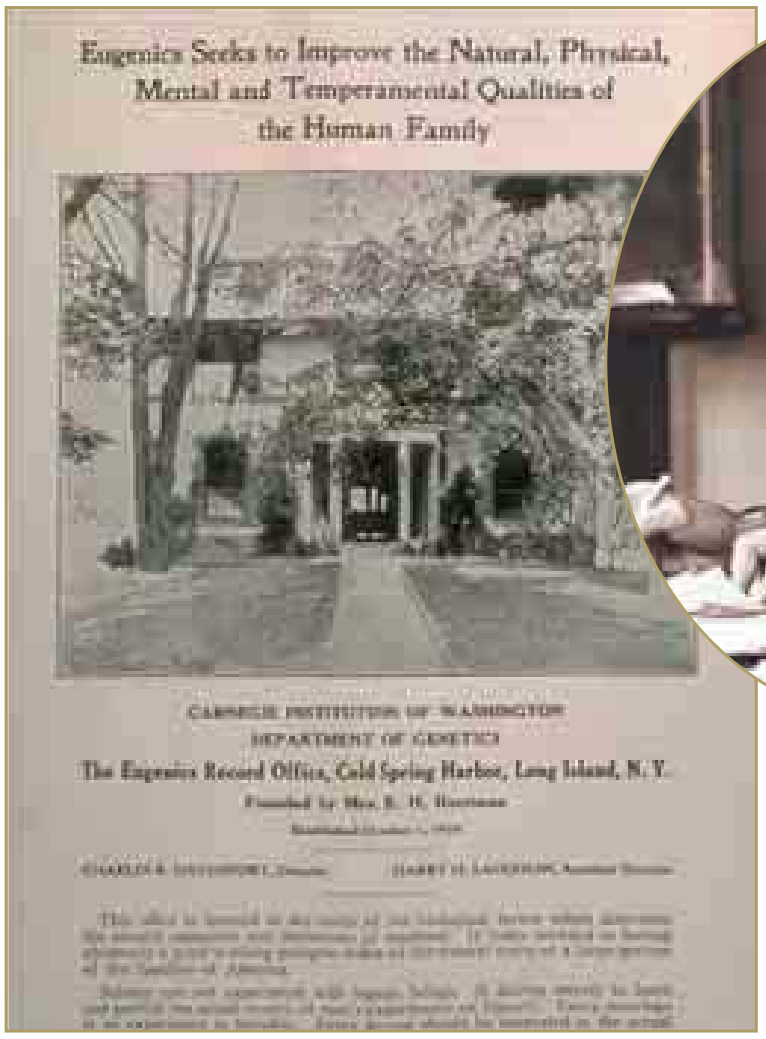

New York'taki Öjeni Kayıt Ofisi (ERO) ve Charles B. Davenport

İnsanların kendi istekleri dışında, zorla kısırlaştırılmaları aklın ve vicdanın kabul edebileceği bir durum değildir. Genetik bozuklukları olanlar, farklı hastalıklara sahip olan insanlar, fiziksel özürleri olanlar, akli dengesi yerinde olmayan kişiler şefkat ve merhamet duyulması gereken mazlumlardır. Din ahlakının hakim olduğu toplumlarda bu insanlar korunup gözetilir, ihtiyaçları en iyi şekilde karşılanmaya çalışılır. Öjeni vahşetini savunanlarınkendilerince "suça eğilimli" olarak tanımladıkları kişileri zorla kısırlaştırmaya çalışmaları veya onları yok etmeyi hedeflemeleri de zalimlikten başka birşey değildir. Bu insanlar gerekli kültür programlarına dahil edilerek eğitilebilir, topluma yararlı bir hale getirilebilirler. Söz konusu kişilerin ıslah edilmelerinin zor olduğu durumlarda bile, yapılması gereken bu kişileri yok etmeye çalışmak değil, olabilecek en vicdani ve adilane çözümü oluşturabilmek olmalıdır.

Nitekim ilerleyen dönemlerde Amerikalı kanaat önderleri ve toplum içindeki sağduyu sahibi insanlar, öjeninin tam anlamıyla bir vahşet olduğu gerçeğinin farkına varmışlar ve gerekli önlemleri alarak bu vahşetin uygulamadan kaldırılmasını sağlamışlardır. Ne var ki bu esnada Naziler, kısırlaştırma ile ilgili ilk uygulamalarında Amerikan yasalarını örnek almışlar ve 2 milyon kişiyi zorla kısırlaştırmışlardır.[117]

Buraya kadar ele alınan örneklerde de açıkça görüldüğü gibi, sosyal Darwinizm'in yalan ve aldatmacalarla dolu telkinleriyle, insanlar birbirlerine karşı duyarsızlaştırılmakta, acıma, merhamet hisleri tamamen kaldırılarak, insanların birbirlerine adeta birer hayvan gibi muamele etmeleri sağlanmaya çalışılmaktadır. Bu, din ahlakının insanlara kazandırdığı güzel özelliklere ve erdemlere tamamen zıttır. Kuran'da emredilen ahlakta, zayıf, bakıma muhtaç, kimsesiz veya hasta insanların bakılması, şefkat ve fedakarlıkla korunmaları vardır. Allah, iman edenlere her koşulda, kendilerinden önce diğer insanların rahatını sağlamalarını, daima sabır göstermelerini ve hep fedakarlıkta bulunmalarını emretmektedir. Allah Kuran'da, sabır göstererek iyilikte bulunanları şöyle müjdelemektedir:

Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler.
Biz size, ancak Allah'ın yüzü (rızası) için yediriyoruz; sizden ne bir karşılık istiyoruz, ne bir teşekkür. Çünkü biz, asık suratlı, zorlu bir gün nedeniyle Rabbimiz'den korkuyoruz.
Artık Allah, onları böyle bir günün şerrinden korumuş ve onlara parıltılı bir aydınlık ve bir sevinç vermiştir. Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. (İnsan Suresi, 8-12)

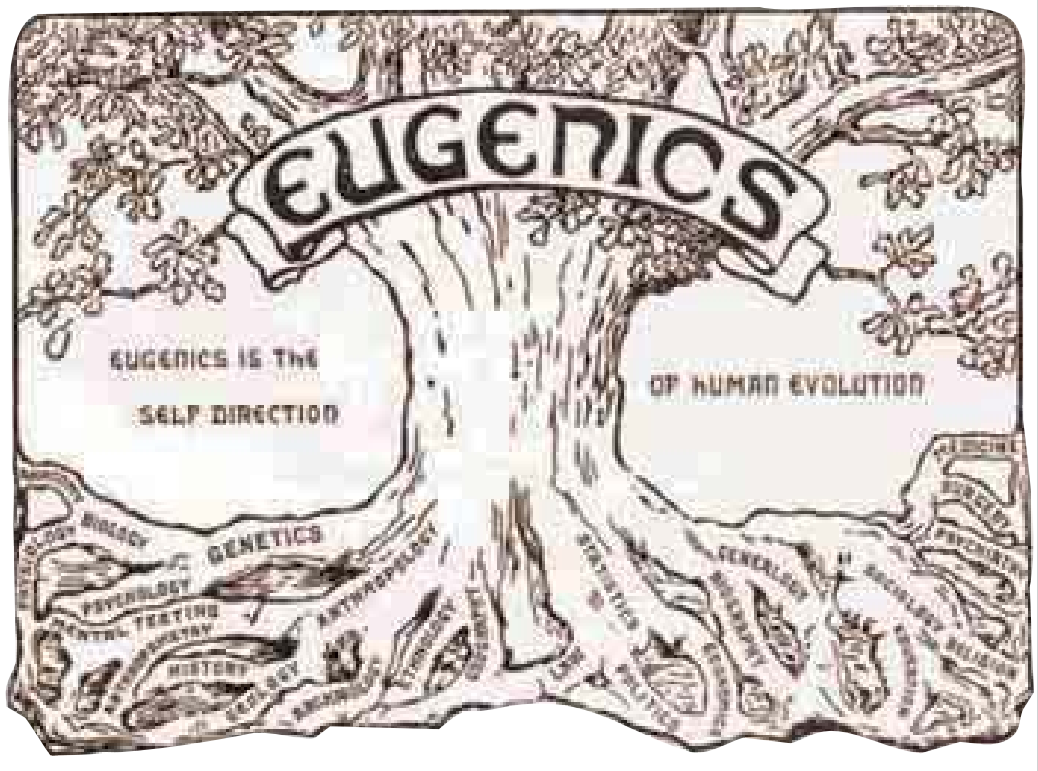

Öjeninin sözde bilimsel dayanağı evrim teorisidir. Öjenistlerin, evrim ve öjeni bağlantısını vurguladıkları bir poster. Posterde, "Öjeni, İnsanın Evrimini Kendisinin Yönlendirmesidir" ifadesi yer alıyor.

Amerikan Öjeni Cemiyeti, eyalet panayırlarında, öjeni dersleri veriyor ve sözde "en uygun" ailenin seçildiği yarışmalar düzenliyordu.

Nazi Almanyası'nda Öjeni

Ian Kershaw tarafından yazılan ve 1998 yılında yayınlanan Adolf Hitler'in biyografisinde, 1920'lerin Almanyası'nda sosyal Darwinizm'in, öjeninin ve faşizmin iç içe geçtikleri belirtilmekte ve şöyle denilmektedir:

> Entegral nasyonalizm, nasyonal sosyalizm, sosyal Darwinizm, ırkçılık, biyolojik anti-semitizm, öjeni, seçkincilik (elitizm) farklı ölçülerde birbirleriyle karıştılar...[118]

Bilim tarihindeki yanlışlar üzerine çalışmalar yapan Dr. Robert Youngsonise, yaptığı bir değerlendirmede, Nazilerin katliamlarının temelinde öjeni fikrinin yer aldığını ve öjeninin tarihin en büyük bilimsel yalanlarından biri olduğunu şöyle ifade eder:

> Öjeninin bu karanlık yönünün sonucu, Adolf Hitler'in saf 'Aryanlar'ın evlenmelerini teşvik ederek ve az gelişmiş genlere sahip olduklarını iddia ettiği altı milyon insanı öldürerek 'efendi ırk'ı üretmeyi denemesiydi. Galton'u soykırım nedeniyle, hatta bu konuyu savunmasının getireceği sonuçları öngörmedeki başarısızlığı nedeniyle suçlamak pek adil olmayacaktır. Fakat yine de Galton kesinlikle öjeninin başlıca mimarıydı ve Hitler'de bu fikir saplantı halini almıştı. Dolayısıyla, sonuçları açısından bu görüş tüm zamanların en büyük bilimsel hatalarından birisi olarak nitelendirilebilir.[119]

Youngson, Galton'un akla ve bilime aykırı görüşlerini, yalnızca "bilimsel bir hata" olarak nitelendirmekle aslında çok "iyi niyetli" bir yaklaşım sergilemektedir. Galton ve benzerlerinin öne sürdükleri iddialar, dünya tarihinde eşine az rastlanır vahşet ve katliamın temelini oluşturmuş korkunç bir dünya görüşüdür. Nazi Almanyası, sosyal Darwinist dünya görüşü toplumlara tam olarak uygulandığında, ne büyük felaketlerin yaşanacağını görmek açısından tarihi bir ibret vakasıdır.

Naziler, kendilerince Aryan ırkını "kirleten" her ırkı, her "aşağı", "eksik", "kusurlu" ve "hasta" insanı öldürmeyi bir devlet politikası olarak kabul etmişlerdi. Hitler bu acımasızlığın nedenini kendince şöyle açıklıyordu:

> Çürüyecek insanlar... doğa uzun vadede zararlı öğeleri ortadan kaldırır. İnsan, tüm canlıların karşılıklı olarak

birbirlerini yok etmelerini isteyen bu doğa kanunu karşısında tiksintiye kapılabilir. Kuş, bir yusufçuk tarafından kapılır, yusufçuk ise daha sonradan kendinden daha büyük bir kuş tarafından yutulacak diğer bir kuş tarafından yutulur... Doğanın kurallarını bilmek onlara uymamıza olanak sağlar. [120]

Hitler doğadaki ekolojik dengeyi sağlayan bazı olaylara bakarak, bunun insanlar için de geçerli olduğunu öne sürerken büyük bir yanılgıya kapılmıştı. Hayvanların bir diğerini yem olarak görmesi, insanların da kendilerinden güçsüz gördüklerini acımasızca yok etmeleri anlamına gelmez. Hayvanlar şuuru olmayan varlıklardır. İnsanlar ise akıl, şuur ve vicdan sahibidirler ve iyiyle kötüyü, doğruyla yanlışı birbirinden ayırt etmek yeteneğine, olayları değerlendirme kabiliyetine sahiptirler. İnsanların hayvani bir yaşam sürmesi gerektiğini iddia edenler ise ancak Hitler gibi ruhsal dengesizliklerine kendilerince meşru zemin oluşturmaya çalışanlardır. Nitekim Hitler, bu aldatmacaları ne kadar büyük bir saplantı haline getirdiğini şu sözleri ile de ifade ediyordu:

Eğer kutsal bir emri kabul edebilirsem o şu olacaktır: "Sen türleri koruyacaksın." Bireyin yaşamına çok yüksek bir fiyat biçilmemelidir. Eğer birey doğanın gözünde önemliyse, doğa onu korumak için gerekli ilgiyi gösterecektir. Bir sineğin bıraktığı milyonlarca yumurta içerisinden, çok azı yumurtadan çıkar, ama yine de sinek ırkı gelişir.[121]

Oysa her insan hayatı, ırkı, cinsiyeti ve dili ne olursa olsun değerlidir. Vicdan sahibi bir insanın yapması gereken de, ırkına veya sahip olduğu fiziksel özelliklerine bakmadan tüm insanları korumak için elinden geleni yapmasıdır. Hitler'in ve diğer Nazi ideologlarının insan hayatını bu derece değersiz görmelerinin ve diğer milletlere karşı duydukları kin ve intikam duygularının insanlığın başına ne büyük felaketler getirdiğini ise II. Dünya Savaşı tüm insanlara göstermiştir. Ayrıca Hitler'in sapkın dünya görüşü yalnızca diğer ırklar için değil, Hitler'in kendi vatandaşları için de büyük bir belaya dönüşmüştür. Almanya'da yaygın bir şekilde uygulamaya geçirilen öjeni bunun örneklerinden biridir.

Aryan ırkından olmadıkları için birçok çocuk ilgisiz, sevgisiz bırakılıyor, hatta türlü bahanelerle öldürülmeye veya kısırlaştırılmaya çalışılıyordu.

Almanya'da Öjeni Hareketinin Tırmanışı

1900 yılında, Alman sanayici Alfred Krupp tarafından en iyi makale yarışması düzenlendi. Yarışmada, "İç Politikayı Geliştirmek ve Yasalara Uygulamak İçin Darwinizm'in İlkelerinden Neler Öğrenebiliriz?" konusu üzerine yazılan en iyi makaleye ödül verilecekti.

Yarışmayı Wilhelm Schallmeyer kazandı. Schallmeyer, kültür toplumunu, ahlakı ve hatta "doğru" ve "yanlış"ı kendince yaşam mücadelesi kavramı ile açıklamaya çalışıyordu. Tüm kanunların bu kavramlara uygun hale getirilmesi gerektiğini; böylece beyaz ırkın Avustralya Aborijinleri ile aynı seviyeye düşmesinin engelleneceğini; toplum, fiziksel ve zihinsel açıdan zayıf insanları korudukça, gerilemenin kaçınılmaz olduğunu iddia ediyordu. Irksal hijyen vahşetinin Almanya'daki kurucusu ve sosyal Darwinist Dr. Alfred Ploetz, Schallmeyer'in çarpık fikirlerinin tamamını desteklediğini ve beyaz ırkın korunması gerektiğini açıkladı. Örneğin savaş zamanlarında ırkın korunabilmesi için, sadece ırksal açıdan aşağı olan kişilerin ön cepheye gönderilmesini ısrarla savundu. Ön safta savaşan askerler genellikle öldürüldükleri için, sözde "işe yaramayan zayıflar" ölürken, üstün olanların hayatta kalacaklarını iddia ediyordu. Daha da ileri giderek, doğumlar sırasında bir doktor grubunun hazır bulunmasını ve bebeğin yaşamak için yeteri kadar uygun olup olmadığına karar vermelerini, eğer uygun değilse çocuğu öldürmelerini önerdi.[122]

Yukarıdaki dehşet verici öneriler, Nazi iktidarından önce öjeni hareketinin atılmış ilk adımlarıydı. 14 Temmuz 1933 tarihinde, Nazi partisini iktidara getiren Mart seçimlerinden sadece 4 ay sonra, öjeni ve sözde "zihinsel hijyen" hareketi gittikçe yaygınlaşmaya başladı. O tarihten önce, öjenik amaçlarla kısırlaştırma uygulansa dahi kanuna aykırı idi. Ancak artık "Gelecek Nesillerde Kalıtımsal Hastalıkların Önlenmesi Yasası", daha da iyi bilinen adı ile "Kısırlaştırma Yasası" kapsamında öjenik vahşetin serbestçe uygulanmasına izin veriliyordu. Bu zorbalığın baş mimarı, Münih Üniversitesi'nde psikiyatri profesörü olan Kaiser-Wilhelm Enstitüsü Başkanı profesör Ernst Rudin idi. Rudin, Kısırlaştırma Yasası kabul edildikten kısa süre sonra, Nazi partisinden bazı avukat ve uzmanlarla birlikte, yasanın anlamını ve amaçlarını anlatan bir açıklama yayınladı. Yasanın amacı özetle, Alman idealine ulaşabilmek için ulusun, "saf olmayan ve istenmeyen" unsurlardan temizlenmesinin sağlanmasıydı.

Zavallı ve korunmaya muhtaç konumdaki bu insanların, öjeni dehşetinin ön gördüğü insanlık dışı muamelelere tabi tutulmaları ancak sosyal Darwinizm'in yalanları ile aldanmış kimseler tarafından kabul edilebilir bir durumdur. Bu insanların her biri yardım görmesi gereken hastalıklara ve acizliklere sahiptir. Aciz konumdaki insanlara diledikleri gibi davranabileceklerini düşünen Naziler, iktidarda oldukları dönem boyunca dehşet verici sahnelerin yaşanmasına neden olmuşlardır.

Almanya'da uygulamaya konulan bu ilkel yasaya göre, kısırlaştırma kişinin rızası olmadan da yapılabiliyordu. Resmi bir doktor, polisin yardımı ile, gerekirse zor kullanarak kısırlaştırmaya kanunen hak sahibiydi. Amerikalı sosyal Darwinist, ırkçı ve Nazi taraftarı Lothrop Stoddard, *Into the Darkness – Nazi Germany Today* (Karanlığa Doğru – Günümüzde Nazi Almanyası) adlı kitabında, Almanya'ya yaptığı bir ziyareti sırasında öjeni mahkemeleri hakkındaki izlenimlerinden söz etmektedir. Stoddard, halk sağlık hizmetlerinin verem bölümünden bir görevli ile yaptığı bir sohbette kendisine şunların söylendiğini ifade eder:

Veremli bir hastaya uygulanan tedavi o kişinin sosyal değerine göre belirleniyor. Eğer değerli bir vatandaş ise ve tedavisi mümkünse hiçbir

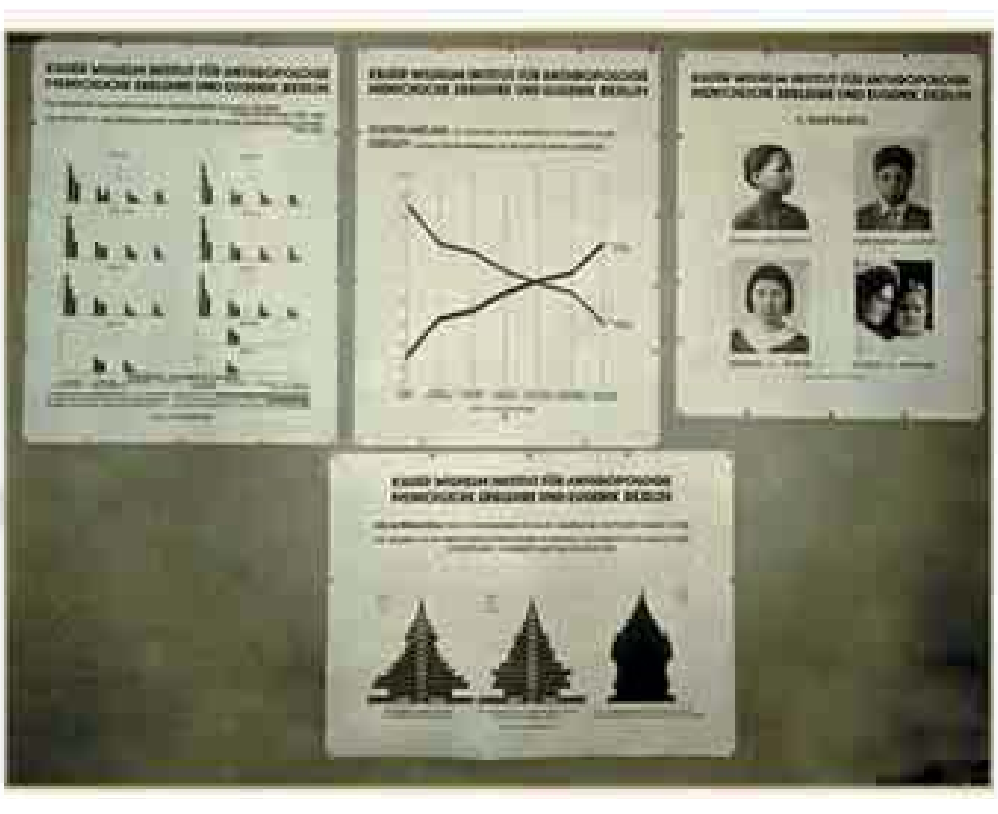

Kaiser-Wilhelm Enstitüsü'nün öjeni ile ilgili çalışmalarından bir örnek

Nazilerin ari ırk tanımına uygun olarak tasarlanan propaganda posterleri. Bu posterlerde yer alan insanlar, ari ırk tanımına uygun olarak sarışın, uzun kafataslı, kemerli dar burunlu, mavi gözlü...

harcamadan kaçınılmıyor. Eğer tedavi edilemez olduğuna karar verilirse yaşatmaya yönelik hiçbir şey yapılmıyor. Çünkü onu yaşatmak ne kendisine ne de topluma bir yarar getirmeyecek. Almanya ancak belli sayıda insanı doyurabilir. Biz Nasyonel Sosyalistler sadece sosyal ve biyolojik değeri olan insanlara bakmakla sorumluyuz.[123]

İslam ahlakında ise insanlar, maddi imkanları, mevkileri ve konumları ne olursa olsun tedavi olanaklarından eşit olarak faydalanma hakkına sahiptirler. Bir insanı fiziksel olarak bazı kusurları olduğu ya da varlıklı olmadığı için ölüme terk etmek, açıkça cinayet işlemektir. Bunu toplumsal alanda uygulamaya kalkışmak ise toplu katliam yapmak anlamına gelir.

Nazi Almanyası'nda, Kısırlaştırma Yasası giderek daha da genişletildi. 24 Kasım 1933 tarihinde, "kamu ahlakına karşı gelmeyi alışkanlık haline getirenler"in de kısırlaştırılmalarına karar verildi. Nazilerin "ırksal kirlenme tezleri", böylece "kamu ahlakına karşı gelme suçu"nu da kapsıyordu. İlerleyen yıllar, Nasyonel Sosyalistlerin korkunç planlarının sadece kısırlaştırmadan ibaret olmadığını da gösterecekti.

- **Nuremberg Yasaları**

Nazilerin asıl hedefi için, Kısırlaştırma Yasası yeterli değildi. Sözde "arındırılmış Aryan ırkı"nı oluşturabilmek için, 1935 yılında Nuremberg Yasaları çıkartıldı. Bu yasalar, vahşetin ve ilkelliğin tescillenmiş haliydi. Söz konusu yasalarla, Aryan ırkının sözde arındırılacağı saplantısı kabullenilmişti.

Kafatası ölçümleri, saç renginin tespiti, ciğer hacmi ölçümleri ve parmak izleri öjenist amaçlar için kullanılıyor, "üstün" olmadığı düşünülen kişiler bu şekilde tespit ediliyordu.

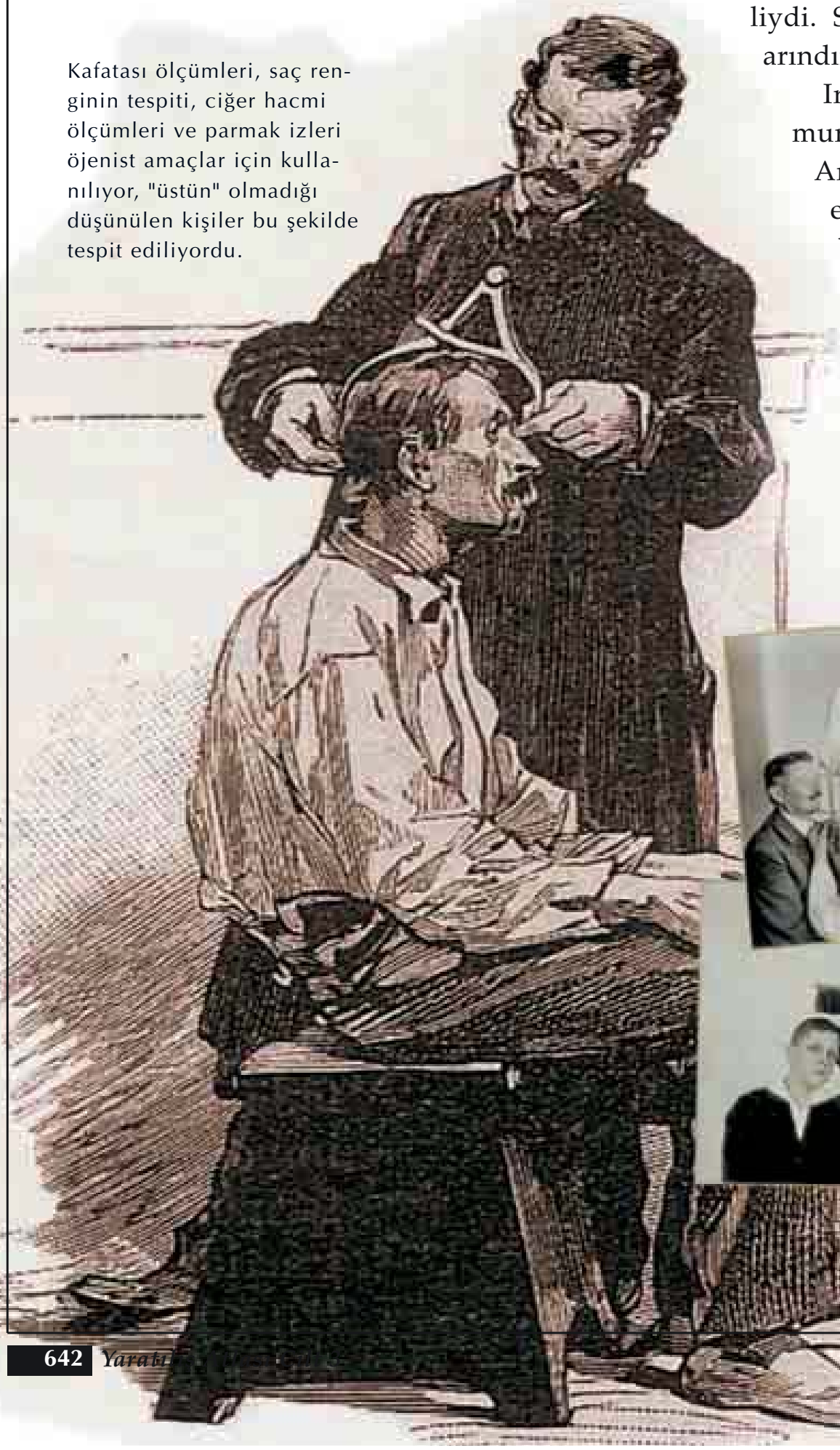

Irk arındırma çalışmaları, ilk olarak devlet memurlarının soylarının araştırılması ile başladı. Aryan ırkına ait olmadığı düşünülen memurlar emekli olmaya mecbur edildiler. Nuremberg Yasaları Alman halkını ikiye ayırıyordu; devlete tabi olanlar ve siyasi haklar da dahil olmak üzere tam vatandaşlık hakkına sahip olanlar. Yahudiler, Çingeneler ve diğer ırklardan kişiler ise sadece tabi olanlardı, vatandaşlık haklarına sahip değillerdi. Nuremberg Yasaları'nın ikincisi olan "Alman Kanını ve Alman Onurunu Koruma Yasası" (kısaca "Kan Koruma Yasası" olarak bilinir) ulusun

Hitler, Nazi Almanyası için, gençlerin taşıdığı önemin farkındaydı. Nazizmin sapkın telkinleri ile yetişen yeni nesilin, Hitler'in takipçisi olması planlanıyordu. Bu nedenle, Hitler'in propaganda mühendislerinin özel ihtisas alanlarından biri de gençler oldu. Üstün fiziksel özelliklere sahip bazı gençler özel öjeni kamplarında biraraya toplanıyor ve bu kamplar özel üreme çiftlikleri gibi kullanılıyordu. Son derece sapkın ve ahlak dışı bu yöntemle, Alman halkının daha saf ve daha üstün bir hale geleceğine inanılmıştı. Öte yandan genç beyinler, Nazizmin sapkın fikirleri ile yıkanıyor, gençler körü körüne bu ideolojiye bağlanıyorlardı. Daha çocuk yaşlarından itibaren, Nazizmin batıl telkinleri ile zehirlenen bu gençler, neyin doğru neyin yanlış olduğunu dahi ayırt edemez bir hale getiriliyorlardı.

sözde ırk saflığını garanti altına almayı amaçlıyordu. Yeni yasaya göre, Alman vatandaşları ile Alman tabileri arasında evlilik yapılması suç sayılıyordu. Bunun da ötesinde bu yasa, "istenmeyen bireyler"in izole edilmeleri için gelecekteki uygulamalara bir temel oluşturmaktaydı.

- **Üstün Irkı Belirleme Programları**

Öjeni programında ilk adım, Nazilerin yanılgılarına göre üstün ve korunacak olan ırkın hangi özelliklere sahip olduğunu belirlemekti. Buna göre üstün ırkın özellikleri şöyleydi:

> Sarışın, uzun boylu, uzun kafataslı, dar yüzlü, güçlü çeneli, yüksek kemerli dar burunlu, yumuşak saçlı, aralıklı açık renkli gözlü ve pembe-beyaz cilt rengine sahip.[124]

Hastalıklı ve saplantılı bir zihnin ürünü olduğu hemen anlaşılan bu ve benzeri kıstaslar hem bilime aykırıdır hem de ahlaken kabul edilebilir değildir. Daha önce de vurguladığımız gibi, insanları tenlerinin, gözlerinin, saçlarının rengine göre ayrıma tabi tutmak hiçbir mantıki veya ahlaki değer ile açıklanamaz.

Belirlenen bu akıl dışı kıstaslara rağmen, Nazilerin, ırkları birbirinden ayırmaları o kadar kolay olmuyordu. Bunun için kafatası ölçmek, bilimsel değeri olmayan bazı zeka testleri uygulamak dahil olmak üzere pek çok ilkel metodla insanlar üzerinde çeşitli ölçümler yaptılar. Gerekli üstün ırk özelliklerine sahip olduklarını düşündükleri kadınlar özel evlerde tutuldular ve bu ilkellik devam ettiği süre boyunca Nazi subayları tarafından hamile bırakıldılar. Bu gayri ahlaki "insan yetiştirme çiftlikleri"nde, babaları belli olmayan çocuklar dünyaya geldi. Bu çocuklar sözde üstün Alman ırkının gelecek nesli idi. Ancak, bu çiftliklerde hiç beklenmedik bir sonuç elde edildi. Bu çiftliklerde doğan çocukların IQ ortalamaları, anne babalarının ortalamalarından daha düşüktü.[125]

T4 Ötenazi Programı: "Bilimsel" Cinayetler

Naziler tüm bu yasalarla birlikte çok daha inanılmaz uygulamaların temellerini atmış oldular. İnsanlık için utanç verici olan bu uygulamalardan biri de "zihinsel hastaların toplu katliamı" olarak açıklanabilecek olan "T4 Ötenazi Programı"ydı. Program adını, uygulamanın yürütüldüğü merkezin Berlin'deki adresinin baş harflerinden almaktaydı: Tiergartenstrasse 4.

Nazi Almanyası'nda ötenazi, sözde ırk temizliğini sağlamak için kısırlaştırmadan sonra başvurulan ikinci yöntem haline gelmişti. T4 ötenazi programı dahilinde, tedavisi mümkün olmayan, fiziksel veya zihinsel özürlü, ruhsal sorunları olan insanlar ve yaşlılar öldürüldüler. Bir yanda gaz odalarında masum bebekler, kadınlar, yaşlılar yalnızca farklı ırktan oldukları için soykırıma tabi tutulurken, diğer yanda aynı ırktan olmalarına rağmen zayıf ve güçsüz görüldükleri için binlerce mazlum acımasızca katlediliyordu. Hitler bu acımasız programı 1939 yılında başlattı ve 1941 yılına kadar resmi olarak bu uygulama devam etti. Ancak cinayetler 1945 yılında Nazilerin yenilgisine kadar gayri resmi olarak sürdürüldü.

Hitler'in her türlü politikasının, insanları ölüme ve vahşete götürdüğünü temsil eden 1945 yılına ait bir karikatür

T4, "Geheime Reichssache" (Gizli Alman Hükümeti Meseleleri) olarak bilinen emir ve önlemleri de içeriyordu ve bunların yerine getirilmesinde görevli olan kişiler sessiz kalmaya mecburdular. Nazi dönemindeki ötenazi uygulamaları konusunda fazla bilgi edinilememesinin en önemli nedenlerinden biri, bu program dahilinde eğitilen ve kullanılan personelin daha sonra savaşın en tehlikeli cephelerine asker olarak gönderilmeleriydi. Bunlardan biri Yugoslavya cephesiydi. Bu ülkedeki direnişi yürüten Partizanlar, esir almak yerine tüm düşman askerlerini öldürmeleriyle tanınıyorlardı. Ötenazi tanıklarının büyük bir çoğunluğu da bu cepheye gönderilerek ortadan kaldırılmıştı.

Almanya'da sözde "Irksal Temizlik"in kurucusu olan Alfred Ploetz, *Fundamental Outline of Racial Hygiene* (Irksal Temizliğin Temel Taslağı) adlı kitabında, hastaların ve engellilerin öldürülmesinden ilk bahseden kişilerden biri oldu. Ploetz'in sapkın mantık örgüsüne göre, zayıfların ve hastaların korunmaları ve bakılmaları "ırkın korunması ve temizliği" açısından son derece yanlıştı. Bu sapkın düşünceye göre, zayıflar elenmeleri gereken yerde korunup yaşatılıyorlardı. (Oysa sağlıklı bir toplumda yapılması gereken budur. Zayıf olanlar korunur ve kollanır.) Ploetz, özürlü veya kusurlu doğan bir bebeğin, Doktorlar Kurulu tarafından verilecek az dozda morfinle hemen öldürülmesi gerektiğini öne sürecek kadar da zalimdi.

Ploetz'i diğerleri de izledi. 1922 yılında hukukçu Karl Binding ve psikiyatrist Alfred Hoche *The Release of the Destruction of Life Devoid of Value* (Değersiz Hayatın Yok Edilme İzni) adında ötenaziyi savunan bir kitap yayınladılar. Kitapta, hastaların ve özürlülerin hem kendilerine hem de topluma yük olduklarını ve ölmelerinin büyük bir kayıp olmayacağını, bu "işe yaramaz" insanları hayatta tutmanın maliyetinin çok yüksek olduğunu ve devletin bu parayı çok daha verimli konulara harcayabileceğini iddia ettiler. Kendilerince çözüm olarak fiziksel ve zihinsel özürlülerin öldürülmeleri gerektiğini ileri sürdüler ve bunun için dini ve kanuni engellerin ortadan kaldırılmasını istediler.[126] Hoche'un akıl dışı varsayımlarından biri de, insan hayatının korunması ile ilgili ahlaki değerlerin yakında yok olacağı, "gereksiz" hayatların yok edilmesinin toplumun hayatta kalabilmesi için bir zorunluluk haline geleceği idi.[127]

Bunun ne derece korkunç bir öneri olduğunu daha iyi anlamak için, söz konusu kimselerin öne sürdükleri modellerin uygulamaya konulduğu bir toplumda bulunduğunuzu düşünmek yeterli olacaktır. Kulakları duymayan bir kız kardeşiniz, gözleri görmeyen anneniz, ruhsal sorunları olan bir komşunuz, ayakları tutmayan büyükbabanız, tedavisi mümkün olmayan bir hastalığa sahip olan büyükanneniz, yaşlanan babanız gözlerinizin önünde ölüme götürülse ve bu vahşeti yapanlar bunu sözde bilim adına, toplumun iyiliği için yaptıklarını iddia etseler ne düşünürdünüz? Hiç şüphesiz bu iddialarının hiçbir bilimsel yanı olmadığını gayet iyi anlar, sevdiğiniz ve değer verdiğiniz insanların katledilmelerinin büyük bir zalimlik olduğunu bilirdiniz. Bu iddiaların, bunalımlı zihinlerin ürünü hezeyanlar olduğunu kavramanız hiç de zor olmazdı. Uygulanan vahşetin size ve tüm tanıdıklarınıza tarifi mümkün olmayan acılar yaşatacağı da açıktır. İşte başta Nazi Almanyası olmak üzere öjeni histerisine kapılan pek çok toplumda bu tarz acılar yaşanmış, bu cinayetler söz konusu toplumların vicdanlarında derin yaralar açmıştır.

Unutulmamalıdır ki, evrimcilerin yaşanan zulümlerin büyüklüğünü göz ardı edip insanlara unutturmaya çalışmaları veya bu cinayetleri yok saymak için gayret etmeleri boşunadır. Üstü ne kadar örtülmeye çalışılırsa çalışılsın, gerçekler ortadadır. Darwinizm'in aldatmacalarının oluşturduğu ideolojik zemin nedeniyle insanlık çok büyük acılar yaşamış, büyük kayıplar vermiştir.

Aynı dönemde ötenazi vahşeti sadece Almanya'da değil başta ABD olmak üzere birçok ülkede yaygınlaşmaya başladı. ABD'de Rockefeller Enstitüsü'nden, Dr. Alexis Carrel'in, 1935 yılında *Man The Unknown* (Bilinmeyen İnsan) adlı kitabı yayınlandı ve bu kitap üç yıl içinde 9 ayrı dile çevrildi. Carrel, kitabının "The Remaking of Man" (İnsanın Yeniden Yapılması) adlı son bölümünde, toplumsal sorunlara sözde çözüm olarak öjeni ve ötenaziyi gösterdi. Zihinsel hastaların ve suçluların, uygun gazların bulundurulduğu küçük ötenazi enstitülerinde öldürülmeleri gerektiğini söyleyerek cinayeti şu sözlerle savunmaya çalışıyordu:

Öjeniciler, tıp literatüründe yeri olmayan özel terimler dahi geliştirmişlerdi. Örneğin farklı ırklardan kimseleri veya akıl hastalarını, "zayıf zihin durumu" teşhisi ile damgalıyor ve sonra da ölüme terk ediyorlardı. Yukarıda, bu dönemde ABD'deki akıl hastaları görülmektedir.

Çok sayıda özürlü ve suçlu olması çözülmemiş bir sorundur. Bunlar, normal nüfus için büyük bir yüktür. Daha önce de dikkat çektiğim gibi, hapishanelerin ve akıl hastanelerinin bakımını sağlamak ve halkı gansgterlerden ve akıl hastalarından korumak için çok büyük meblağlara gerek vardır. Neden bu gereksiz ve zararlı varlıkları koruyoruz? Anormal olanlar, normal olanların gelişimini engellemektedir. Bu gerçekle dürüstçe yüzleşmek gerekir. Toplum neden suçlulardan ve akıl hastalarından daha ekonomik bir yaklaşımla kurtulmuyor? Sorumluyu sorumsuzdan ayırmaya çalışmaya, suçluyu cezalandırmaya, suç işlemesine rağmen ahlaki olarak masum olduğu düşünülenleri ayrı tutmaya devam edemeyiz.
Biz insanları yargılayacak yeterlilikte değiliz. Ancak toplum, sorun çıkaran tehlikeli unsurlara karşı korunmalıdır. Bu nasıl yapılabilir? Elbette, gerçek sağlığın daha büyük ve bilimsel açıdan daha gelişmiş hastaneler yaparak sağlanamayacağı gibi, daha büyük ve daha rahat hapishaneler inşa ederek bunu başaramayız. Almanya'da Hükümet aşağı türlerin, akıl hastalarının ve suçluların çoğalmasına karşı etkin önlemler almıştır. İdeal çözüm, bu tipteki tüm bireylerin tehlikeli oldukları ispat edildikten hemen sonra ortadan kaldırılmalarıdır...
Bu arada suçlulara karşı da çok etkin bir mücadele vermek gerekiyor. Belki de hapishaneler kaldırılmalıdır. Daha küçük ve az maliyetli kurumlar bunların yerini alabilir. Önemsiz suçlardan hüküm giymiş suçluların –daha sonrasında kısa süreli hastanede kalmaları şartıyla- kamçılanarak ya da başka bilimsel yöntemlerle ıslah edilmeleri düzenin sağlanması için büyük olasılıkla yeterli olacaktır. Daha büyük suçlar işleyenler gerekli gazların bulundurulduğu küçük ötenazi kurumlarında insanca ve az masraflı yöntemlerle yok edilmelidirler. Benzer yöntem, ceza gerektiren bir suçu bulunan, akli dengesi yerinde olmayan kişilere de uygulanabilir. Modern toplum kendini normal bireylere uygun olacak şekilde organize etme konusunda tereddüte kapılmamalıdır. Felsefi sistemler ve duygusal ön yargılar böyle bir gereksinime yol açmamalıdır. İnsan kişiliğinin gelişimi uygarlaşmanın niha-
i amacıdır.[128]

Dr. Carrell, kitabında suçluların ve topluma zarar verdiği düşünülen insanların katledilmelerinin en iyi ve en "ekonomik" çözüm olduğunu iddia etmektedir. Daha önce de belirtildiği gibi, sosyal Darwinizm, toplumun sorunlarına çözüm ararken, olayların insani boyutlarını göz önünde bulundurmamakta, son derece mekanik, insaniyetsiz, acımasız ve zalim, insan vicdanıyla asla bağdaşmayan önlemler öne sürmektedir. İnsanların, özellikle de sözde "istenmeyen" insanların, hayvan veya eşya gibi kabul edilmesi gerektiğini iddia etmektedir.

Burada şu konuya açıklama getirmek gerekir: Suçla ve suç işleyenlerle mücadele, toplumlar için son derece önemlidir. Bu mücadele muhakkak fikri alanda yürütülmelidir. Hem suç işlemeye zemin hazırlayan ortamlar ortadan kaldırılmalı hem de suç işleyen insanlar çeşitli kültürel ve eğitsel programlar ile topluma kazandırılmaya çalışılmalıdır. Darwinizm'in insanı bir tür hayvan olarak gösteren yalanları, her türlü suça zemin hazırlamakta; cinayeti, hırsızlığı, tecavüzü, saldırganlığı ve her türlü kötülüğü sözde meşrulaştırmaktadır. İnsanlara önce suç işlemeyi kendilerince makul göstermek, sonra da suç işledikleri için onları katlederek cezalandırmayı öne sürmek, açıklaması olmayan bir durumdur. Bu nedenle, yeterince bilgi sahibi olmadıkları ya da bu iddiaların neden olabileceği felaketleri düşünmedikleri için evrim teorisini savunmaya devam edenlerin tehlikenin boyutlarının farkına varmaları son derece önemlidir. Suç işleyenleri "öldürmek" yoluyla topluma refah getirmeye çalışmak son derece vahşi, ilkel ve barbar bir yöntemdir. Suç oranını ve suçlu insanların sayısını azaltmanın en etkin ve kalıcı yolu, toplumu manevi açıdan güçlendirmek, bilgilendirmek, yaşam koşullarını geliştirmek, refah düzeyini artırmaktır. En önemlisi, toplumun dini inancını, Allah korkusunu ve sevgisini güçlendirmektir. Allah'tan korkan, öldükten sonra, dünya hayatında yaptıklarının karşılığını ceza veya mükafat olarak alacağını bilen, Allah'ı seven bir insan, Allah'ın yarattıklarını da sever. Diğer insanlara sevgi ve saygı duyar, daima güzel ahlak gösterir. Bu anlayış bir toplumda ne kadar yerleşik olursa, o toplum o kadar çok refah ve huzur içinde olur, gelişip ilerler.

- **Hitler'in Cinayetlere İzin Veren Gizli Emri**

Nazi Almanyası'nda çıkartılan ırkçı yasalardan sonra, sıra, halka öjeni uygulamalarını, özellikle ötenaziyi kabul ettirebilmeye gelmişti. Bunun için çok çeşitli propaganda yöntemleri kullanıldı. Bu yöntemlerin başında filmler geliyordu. Amaç, insanları "bu kadar çok işe yaramaz insanı yaşatmak için neden bu kadar

çok çaba harcansın ki" yalanına inandırabilmekti. Gazetelerde, zihinsel özürlüler için ne kadar para harcandığına ve bu paranın başka hangi yararlı işlerde kullanılabileceğine dair haberler ve yazılar yayınlandı. Başlatılan kampanya o kadar büyüktü ki, okul kitaplarına kadar ulaştı.[129]

1938'lerin sonunda Almanya'da ilk ötenazi uygulamaları başladı. 1938'in sonlarına doğru Leipzig'den Knauer adında bir adam Adolf Hitler'e bir mektup gönderdi. Mektupta, kör, geri zekalı ve eksik uzuvları ile doğan çocuğunun hayatına son vermek için bir doktor istediğini yazdı. Mektubuna cevap olarak Hitler özel doktoru Profesör Karl Brandt'i Leipzig'e yolladı ve sonuç olarak çocuk, doktorlar tarafından öldürüldü.[130]

Hitler, Dr. Karl Brandt ve Philip Bouhler'e özel durumlarda ötenaziye izin verme yetkisi verdi. "**Hitler'in Emri**" olarak anılan yetki belgesinde şöyle deniyordu:

> Bouhler ve Dr. Brandt, ismen belirlenecek olan bazı doktorların yetkilerini genişletmekten sorumludurlar. Buna göre, hastalık durumlarının tetkik edilmesi sonrasında insan sağduyusu –bu hastalar için- merhametli bir ölüm için karar verebilecektir. İmza, A. Hitler. [131]

Cinayeti günlük hayatın bir parçası haline getiren bu yetki, Nazi Almanyası'nın psikiyatristleri tarafından işlenen suçlara "yasal" temel oluşturmakla kalmamış, daha sonra Nuremberg davalarında ve diğer bazı davalarda, sanıkların bu yetkiyi bir emir olarak yorumlamaları, yaptıkları katliamları sözde hafifleten bir neden olarak öne sürülmüştür.

T4 Ötenazi Programı Nasıl Uygulandı?

1939 yılının ortalarında ötenazi programı ile ilgili hazırlıkların son safhası başlatılmıştı. Psikiyatri komitesi ve danışmanlar tarafından hazırlanan anketler Ekim ayında, akıl hastalıkları ile ilgili hastane ve kuruluşlara gönderildi. Anketteki sorular şunları içeriyordu: "Hastanın ismi, medeni durumu, milliyeti, en yakın akrabası, düzenli olarak ziyaret ediliyor mu, ziyaretçileri kimler, finansal sorumluluğu kime ait, ne kadar zamandır hastanede kalıyor, ne kadar zamandır hasta, teşhis, başlıca belirtiler, yatalak mı, zapt altında mı, tedavisi mümkün olmayan bir hastalıktan veya şikayetten dolayı mı yatıyor, savaş yaralısı mı? Ve hastanın ırkı." Bu anketler T4 programı içinde görev yapan öncü gruplar tarafından dağıtılıyordu.

T4 sisteminde, 4 öncü grup kurulmuştu ve herhangi bir soruşturma durumunda bu gruplar asıl kaynağı gizlemiş olacak-

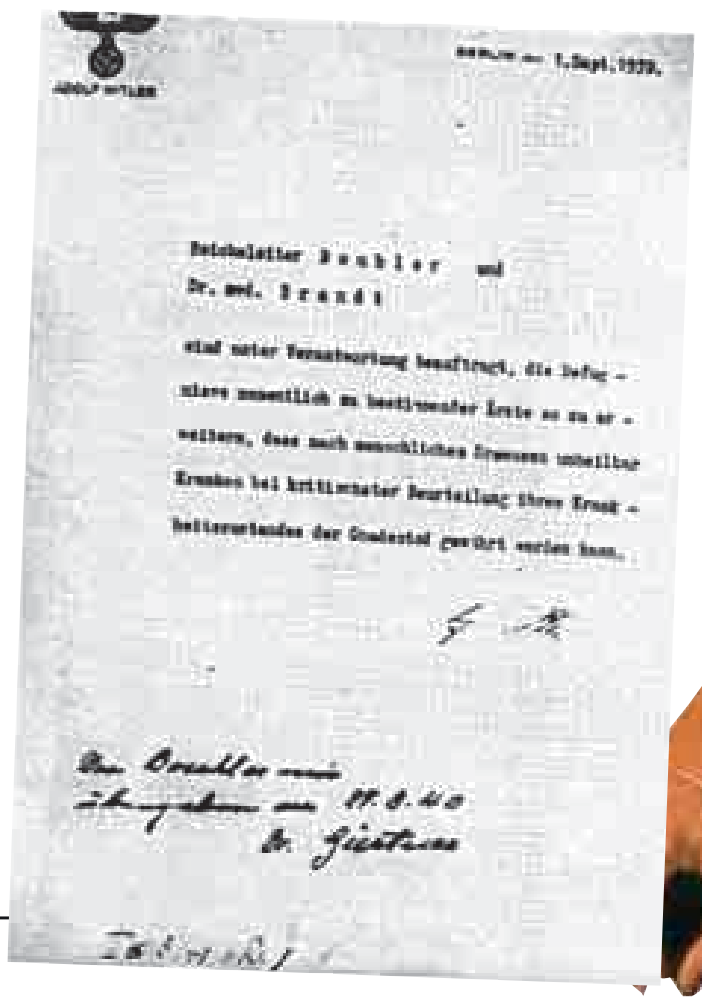

Reichsleiter Bouhler und
Dr. med. Brandt

sind unter Verantwortung beauftragt, die Befugnisse namentlich zu bestimmender Ärzte so zu erweitern, dass nach menschlichem Ermessen unheilbar Kranken bei kritischer Beurteilung ihres Krankheitszustandes der Gnadentod gewährt werden kann.

"Hitler'in Emri" olarak anılan bu yetki belgesinde, Hitler, Nazi doktorlarına gerekli gördükleri hastaları öldürme yetkisi vermektedir. Bu yetki, Nazi doktorlarının işledikleri suçlara sözde "yasal" bir temel oluşturmuştur.

Hadamar Öldürme Merkezi'n-deki insan yakan fırınların tüten bacası.

Bernburg Öldürme Merkezi'nin farklı açılardan çekilmiş fotoğrafları.

lardı. T4'ün asıl ekibinden gelen emirleri bu öncü gruplar uyguluyorlardı. Herhangi bir hastane veya aile, ölüm emrini veya şeklini araştırdığında bu asıl gruba ulaşması, 4 öncü grubun ardında herhangi birini bulması mümkün değildi.

Bu dört gruba paralel olarak çalışan bir başka grup daha vardı ki, bunlar özellikle çocukların öldürülmesi konusunda uzmanlaşmışlardı. Bu grubun adı *Realms Committee for Scientific Approach to Severe Illness due to Heredity and Constitution* (Kalıtımsal ve Bünyeye Bağlı Olan Ciddi Hastalıklara Bilimsel Yaklaşım için Halk Komitesi) idi ve bu kuruluşa bağlı olarak çalışan iki alt grup daha vardı. *Charitable Company for the Transport of The Sick* (Hastaların Taşınması için Yardımseverler Birliği) adında olan organizasyon hastaları, öldürme merkezlerine taşımakla görevliydi. *Charitable Foundation for Institutional Care* (Kurumsal Bakım için Yardımseverler Vakfı) adındaki organizasyon ise son hazırlık ve düzenlemeleri yapmakla görevliydi.

Nazilerin insafsız uygulamalarından biri de, öldürülen hastaların ailelerinden "cinayetin masrafları"nın alınmasıydı; ancak aileler ödemeleri yakınlarının öldürülmeleri için yaptıklarını bilmiyorlardı.

Gelen anketler, akıl hastanesinde o hastalardan sorumlu olan doktor veya psikiyatristler tarafından dolduruluyordu. Anketler geri geldiğinde T4'ün psikiyatristleri ve diğer uzmanları tarafından değerlendiriliyordu. Hiçbir hasta muayene edilmiyor ve görülmüyordu. Bir hastanın öldürülüp öldürülmeyeceğine, bu anketlerdeki bilgilere göre karar veriliyordu.

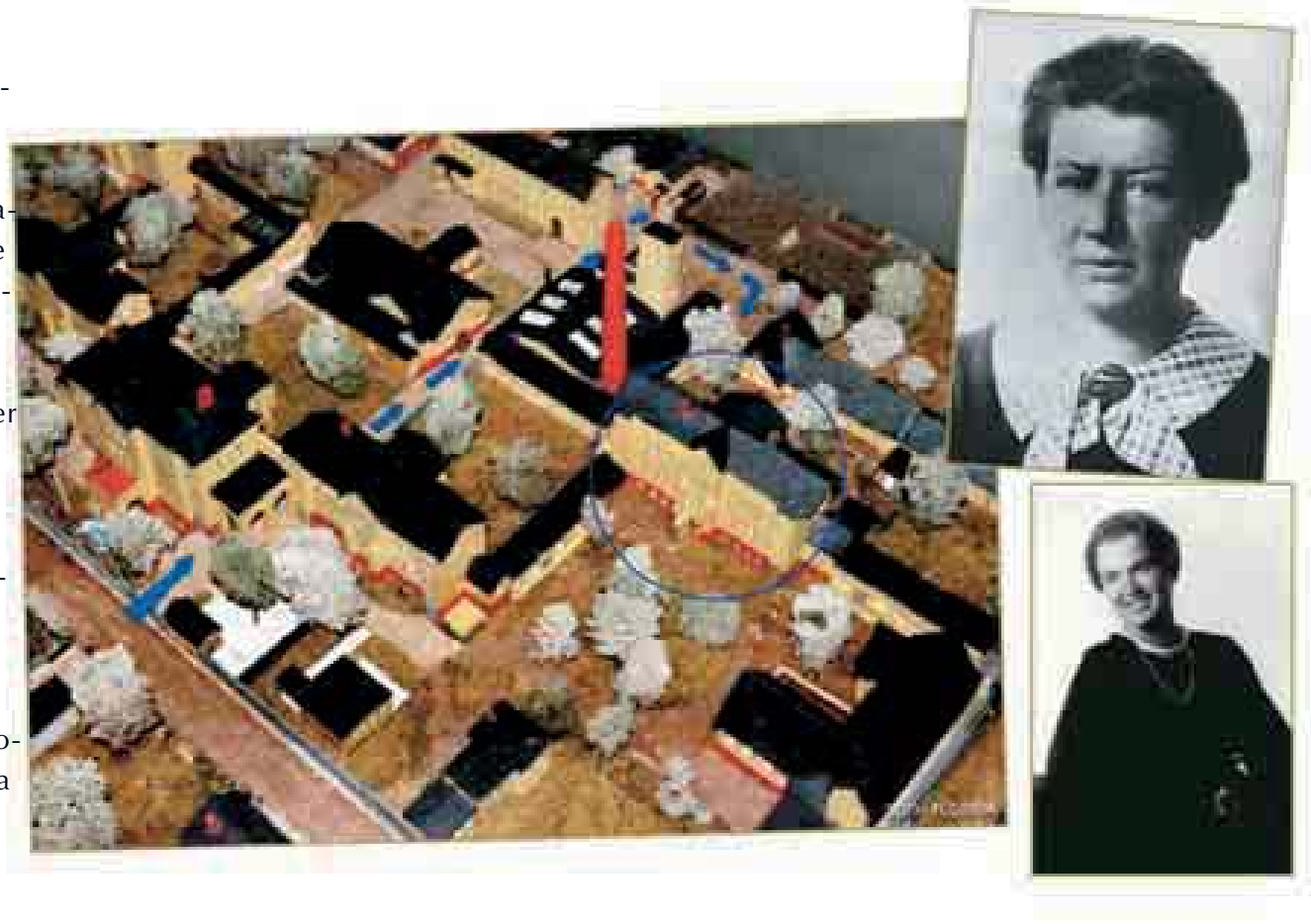

Büyük resimde, Bernburg Psikiyatri Hastanesi'nin maketi görülmektedir. Mavi oklar, ölüm bölgesine giden hastaların taşındığı yolu, daire içine alınan bina ise ölülerin yakıldığı yerleri ve gaz odalarını göstermektedir.
Sağdaki resim: Sosyal bilimler alanında profesör olan Dr. Käthe Leichte 1940'ta Ravensbrück toplama kampına sevk edildi ve 1942'de gestapolar tarafından Bernburg Ötenazi Enstitüsü'nde zehirli gaz verilerek öldürüldü.
Soldaki resim: Bir zooloji profesörünün kızı olan Margarita Singer ötenazi programı çerçevesinde öldürüldü.

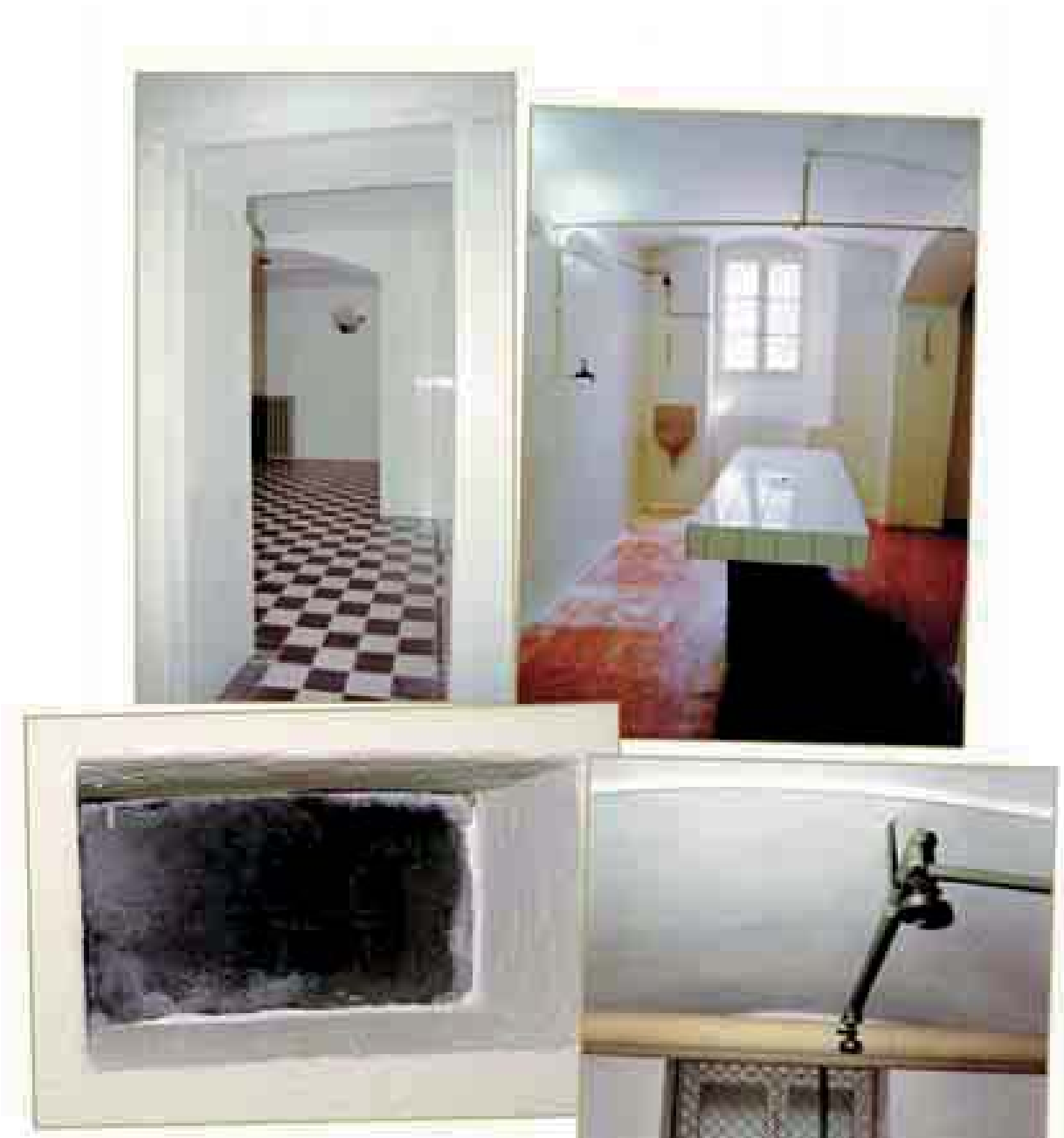

Sol üstte: Gaz odalarına giden yol.
Sağ üstte: Cesetlerin incelendiği ve deneyler için kullanıldığı yer.
Sol altta: Tüm hastaların öldüğünü tespit etmek için kullanılan gözlem camı.
Sağ altta: Hastaların gaz odasına geldiklerinde duş alacaklarını sanmaları için konan duşlar.

Anketler gönderilmeye başlandığında bazı akıl hastaneleri ve uygun binalar, öldürme merkezleri ve cinayet eğitim okulları olarak kullanılmak üzere yeniden düzenlendiler. Binaların içindeki ölüm odaları, duş yerleri gibi kamufle edildiler.

Bu dehşet verici sistem şöyle işliyordu: Anket cevapları geldikten sonra, ölümüne karar verilen hastaların kaldıkları kuruma bir bildirge gönderiliyor ve savaş yaralılarına yer açılması veya bu hastaların daha iyi tedavi edilebilmeleri için başka yere alınacakları bildiriliyordu. Bu hastalar, öncü organizasyonlardan biri olan ve hastaları taşımakla görevli olan kuruluş tarafından toplanıyor ve öldürme merkezlerinden birine götürülüyorlardı. Bu merkezlere gelişlerinden sonraki birkaç saat içinde ise öldürülüyorlardı.

Öldürülenler sadece zihinsel açıdan tedavisi mümkün olmayan hastalar değildi. Ötenazi uygulaması hız kazandıkça, Naziler diğer kendilerince "istenmeyen" bireyleri de bu uygulamaya dahil ettiler. Ruhsal bozukluğu olanlar, şizofrenler, yaşlılıktan dolayı halsizlik çekenler, saralılar, felç, parkinson, doku sertleşmesi ve beyin

tümörü gibi diğer organik nörolojik hastalığı olanlar için de ölüm emirleri verildi. Çocuklar da aynı şekilde öldürülüyorlardı, yetimhaneler ve ıslahevleri, katledilecek yeni adaylar için detaylıca araştırılıyordu.

Şu önemli noktayı belirtmek gerekir ki, öldürülen hastaların %50'si eğer yaşamalarına izin verilseydi iyileşme imkanı olan hastalardı.[132]

Daha önce de belirtildiği gibi, T4 operasyonlarını ve ölüm merkezlerini gizlemek için bunların sıradan akıl hastaneleri gibi görünmesine büyük bir önem verilmişti. Bu gerçek, Nuremberg davalarında KdF'nin (bu terim Führer'in Şansölyesi anlamında kullanılmaktadır) II. biriminin şefi ve ötenazi programının infazından sorumlu asıl kişilerden biri olan Viktor Brack tarafından itiraf edilmişti. Brack, Nuremberg davalarında, ölüm odalarına girerken hastaların ellerinde havlu ve sabun olduğunu ve gerçekten duş alacaklarını sandıklarını belirtti. Duşlardan ise, su yerine öldürücü gaz veriliyordu.

Cinayetleri gerçekleştiren öğrencileri, Hitler'e bağlı yüksek rütbeli Nazi subayları seçiyordu ve bu kişiler çok katı bir şekilde eğitiliyorlardı. İlk başlarda cinayetleri izliyorlar, eğitimleri ilerledikçe hastaları odalara taşımaya ve ölüm gazını hastaların bulunduğu odaya vermeye başlıyorlardı. Bunun ardından hastaların can çekişmelerini izliyor ve öldüklerine emin olduktan sonra odaları havalandırıp cesetleri kaldırıyorlardı. Bu şekilde binlerce masum insanı katlettiler.

Tüm bu cinayetler çok sıkı güvenlik önlemleri altında gerçekleştiriliyor, dışarı en küçük bilgi sızdırılmaması için her türlü tedbir alınıyordu. Çünkü bu binalarda öldürülen kişiler, "başka ırktan" insanlar da değillerdi. Çoğu Alman veya Avusturyalı idi. Eğer Alman halkı, kendi vatandaşlarının bu şekilde öldürüldüklerini öğrenirse, Nazilerin bunu açıklamaları zor olacağı için her türlü güvenlik önlemi alınıyordu.

Bir tür cellat haline gelen öğrenciler, bir süre sonra cinayet işlemeye alışıyorlar, bu insanların yalvarışlarından, çığlıklarından ve can çekişmelerinden etkilenmemeye başlıyorlardı. Bu süreç içinde ise eğitmenleri tarafından çok dikkatli olarak gözlemleniyorlar, reaksiyonları not ediliyor ve buna göre haklarında rapor yazılıyordu. Ayrıca, bu öğrenciler kendi milletlerinden insanları sadece hasta oldukları için bu kadar kolay öldürebiliyorlarsa, sözde "aşağı ırktan" insanları daha kolay öldürebilecekleri hesaplanarak, ilerideki "daha geniş çaplı" uygulamalar için eğitiliyorlardı. Bu cinayetleri işlemeye dayanamayan veya tepki gösteren öğrenciler ise savaşın ön cephlerine gönderiliyorlar ve dahil oldukları bölüğün komutanı tarafından "intihar mangasına" alınıyorlardı.

Cellat olmak için eğitilen öğrenciler, yanık insan eti kokusuna, ölmekte olan insanların çığlıklarına ve can çekişmelerine karşı dayanıklı, ölüme götürdükleri insanlarla sanki duşa gidiyorlarmış gibi rahatça konuşabilen, soğukkanlı, "kusursuz katiller" olarak yetiştiriliyorlardı. Öğrenciler çeşitli şekillerde ödüllendiriliyor ve böylece teşvik ediliyorlardı. "Çeşitli ödüllerin" dışında, 2. Sınıf Alman Demir Haç Nişanı alıyorlardı. Bu nişanın verilme nedeni olarak ise, "Alman Hükümetinin Gizli Meseleleri" gösteriliyordu.

Halk zaman içinde bu enstitülerde neler olduğunu anlamaya başlayınca protestolar başladı. Bunun üzerine Hitler'in cinayetleri durdurma emri verdiği bildirildi. Ancak cinayetler durmadı, sadece yöntem değişikliğine gidildi. Artık öldürücü iğne veya aç bırakma gibi yöntemler kullanılıyor ve ölüler toplu olarak gömülüyordu. Bu şekilde ötenazi vahşeti savaş boyunca devam etti.

Özel Hareket 14f13

Pek çok "istenmeyen" akıl hastası ve sözde "faydasız insan" katledildikten sonra T4 programı, 14f13 kodu altında çalışma alanını genişletti. Program, akıl hastaneleri ve araştırma enstitüleri ile sınırlıyken şimdi, genellikle kaldıkları yerlerdeki koşullardan dolayı hastalanan Alman ve Avusturyalı mahkumlar ile toplama kamplarındaki Yahudilere, Polonyalılara ve Çingenelere yönelmişti. 14f13 operasyonunun başlangıç tarihi Aralık 1941'dir. Psikiyatristlerden oluşan özel komisyonlar T4 Berlin ekibine eklenmişti ve bu kişiler, hasta ve kendilerince istenmeyen şahısları seçerek, tıbbi bölümlerin ve hasta karargahlarının temizlenmesi amacıyla toplama kamplarına göndermişlerdi. Seçilen hastalar genellikle altı ölüm merkezinden birine yollanıyor ve orada öldürülüyorlardı. Toplama kamplarından seçilen insanlar genellikle çalışma kapasitelerine göre ayrılıyor, çalışamayacak durumda olanlar ölüme gönderiliyordu.

1943 yılında, öldürme istasyonlarından biri olan Hadamar'da çocuklar da öldürülmeye başlandı. Ancak bunların arasında kötürüm ya da zihinsel olarak engelli olanların dışında, barınaklarda, genç evlerinde ve yetimhanelerde kalanlar da vardı.[133]

1925 yılında Almanya'daki bir psikiyatri hastanesi.

(üstte) Hadamar Öldürme Merkezi'ndeki mezarlık.

(yanda) Ötenazi programı dahilinde öldürülenlerin anısına inşa edilen bir anıt.

Naziler, 200 bin de 'hasta' katletmiş

Almanya'da yapılan yeni bir araştırma, İkinci Dünya Savaşı sırasında, Nazilerin, hastalarına ölçüsüz gördükleri 'akıl hastası, engelli ve diğer hastalardan' 200 bin kişiyi katlettiğini ortaya çıkardı.

Almanya, Avusturya, Polonya ve Çek Cumhuriyeti'ndeki yüksek bilimsel ve klinigi tamamlayan 3 yıllık araştırmanın verileri, Almanya Federal Arşivi'nde toplanıldı. Buna göre, söz konusu yıllarda Nazilerin, 'sosyal olarak uygun görmediği' kişileri gaz ve ilaçla zehirlendikleri veya aç bırakarak öldürdükleri. ■ DIŞ HABERLER SERVİSİ

Milliyet gazetesi, 10 Ekim 2003 tarihli haber.

Merhametsizliğin ve Acımasızlığın Kökeni Dinsizliktir

Nazi Almanyası, sosyal Darwinist düşüncelerin pratikte uygulanması ile, bir toplumun ne hale geleceğinin, insanların ne tür zalimliklere maruz kalacağının açık bir göstergesidir. Irkçı teorileri eleştiren *The Emperor's New Clothes* (İmparator'un Yeni Kıyafetleri) isimli kitabın yazarı evrimsel biyoloji profesörü Joseph L. Graves Jr., Darwinizm'in yol açtığı Nazi Almanyası trajedisi için şu yorumda bulunur:

> Nazi Almanyası'nın yaşadığı trajedi, öjeninin, ırksal hiyerarşinin ve sosyal Darwinizm'in iddialarının benimsenmesi durumunda neler olabileceğinin en açık örneğidir.[134]

Bu kimselerin nasıl olup da bu kadar büyük bir kin, nefret, duyarsızlık, acımasızlık ile dolu oldukları, nasıl olup da insan düşmanı katillere dönüştükleri, üzerinde düşünülmesi gereken bir konudur. Bu sorunun cevabı açıktır: Darwinist öğretiye göre eğitilmiş, insanı değersiz bir hayvandan farksız gören, yaşamın bir mücadele alanı olduğunu zanneden ve bu mücadelede ayakta kalmak için her türlü kötülüğü kendince meşru gören insanların acımasız bir toplum düzeni oluşturmaları kaçınılmazdır. İnsanı, Allah'ın yarattığı ve ruhundan üflediği, vicdan ve akıl sahibi, değerli bir varlık olarak görmeyi reddeden, insanın hayvan ve bitkilerden farksız bir organizma olduğunu sananların, toplu cinayetler işlemeleri, zavallı insanların yalvarışlarından ve çektikleri acılardan hiç etkilenmemeleri son derece doğaldır. Böyle bir insan kendisine veya çıkarlarına bir zarar geleceğini düşündüğünde diğerlerini hiç acımadan, merhamet etmeden kolaylıkla öldürebilir, onları mutsuzluk, fakirlik, yokluk ve zulüm içinde bir hayata terk edebilir. Bu kadar zalim birinin, hastaları koruması, düşkünlere yardım etmesi, fedakarlıkta bulunması beklenemez. Böyle biri hasta ve yaşlı olan anne-babasını dahi korumayacaktır. Sakat kardeşine bakmayı gereksiz bir zaman, enerji ve para kaybı olarak görebilecektir. Bu sapkın dünya görüşü yaygınlaşırsa, yöneticilerden aile bireylerine, doktorlardan eğitim görevlilerine kadar her insan, bu sapkınlığın etkisi altında davranacaktır. Din ahlakının yaşanmadığı toplumlarda, fedakarlık, sabır, merhamet, şefkat, sevgi, saygı, vefa gibi erdemlerin yaşanması mümkün değildir. Gerçek din ahlakının hakim olmaması her topluma benzer yıkım ve felaketler getirmiştir.

Sol başta: Varşova gettosunu şehrin diğer kısmından ayıran duvarın inşası.
Soldan ikinci: Belzec Toplama Kampı'na gönderilen zavallı insanlar.
Sol altta: Belzec Toplama Kampı'nda Çingene bir çift.
Sağ altta: Deniz suyunun içilebilirliğini deneyen Nazi doktorları tarafından denek olarak kullanılan bir Çingene.

TÜRK-İSLAM AHLAKINDA MERHAMET

Türk-İslam ahlakının hakim olduğu Osmanlı İmparatorluğu'nda, hastalar sadece aileleri değil, çevrelerindekiler tarafından dahi korunup kollanıyorlar, özel kliniklerde bakılıyorlar hatta çeşitli yöntemlerle tedavi edilmeye çalışılıyorlardı. Fakir halka ücretsiz sağlık hizmetleri sunuluyor, hatta fakirlerden para talep eden hekim veya hastane görevlileri cezalandırılıyordu. 1871 yılında halkın sağlık hizmetlerini düzenlemek amacıyla "Sıhhiye Müfettişlikleri" ile "Memleket Tabiplikleri" kurulmuştu. Bu düzenleme ile öngörülen uygulamalardan bazıları şöyleydi:

• Doktorlar haftanın belirli gün ve saatlerinde, belirli bir yerde, zengin, fakir ayrımı gözetmeksizin başvuran tüm hastaları ücret almadan muayene edecektir. Gerekli aşılar da ücretsiz yapılacaktır.

• Muayeneye gelemeyecek durumda olanları doktorlar evlerinde muayene edecek, ödeme gücü olanlardan, önceden belirlenen bir ücret alınacaktır. Yoksul olanlardan ücret alınmayacak, zorunlu giderler belediye sandığından doktora ödenecektir.

• Önemli bir gerekçe olmadan hastalara bakmamak, yoksullardan ücret almak işten uzaklaştırma nedenidir.[135]

Osmanlı'da akıl hastalarına da özel tedavi yöntemleri uygulanıyordu. Osmanlı'da 15. yüzyılda dahi akıl hastaları için imar edilmiş darüşşifalar vardı. Hastalar, hastalıklarına göre seçilmiş özel Türk müziği makamlarıyla tedavi edilmeye çalışılırdı. Ayrıca özel yemekler, çiçekler ve manzaralar ile de tedavi uygulanıyordu. Hastalara özellikle kuş eti veriliyordu. Her hastanın odasında iki pencere bulunuyordu. Pencereler tercihen gül bahçesine bakıyordu.[136]

Osmanlı İmparatorluğu'ndan çok daha önce de, diğer Müslüman devletlerde de fiziksel ve ruhsal yönden hasta olanların tedavisi için özel yöntemler kullanılıyordu. Özellikle Abbasi Halifeliği döneminde İslam dünyası, tüm dünyadaki en ileri tıp ve psikiyatri düzeyine erişmişti. Dünyanın ilk hastaneleri İslam dünyasında kuruldu, akıl hastalarının telkinle tedavisi de yine ilk kez İslam dünyasında uygulanmaya başladı. Kuran ahlakı, Müslümanlara bu çalışmaları yapacak merhameti, şefkati, aklı ve anlayışı kazandırmıştı.

İslam ahlakında inananlar fakirlere, zayıflara, düşkünlere, muhtaç insanlara, kendi bakımına güç yetiremeyenlere şefkat duymaya, merhamet etmeye, özveride bulunmaya, bakmaya, koruyup kollamaya teşvik edilir. Allah'ın Kuran'da, zayıflara, fakirlere, yaşlılara karşı nasıl davranılması gerektiğini bildirdiği ayetlerden bazıları şöyledir:

... Allah'tan başkasına kulluk etmeyin, anneye-babaya, yakınlara, yetimlere ve yoksullara iyilikle davranın, insanlara güzel söz söyleyin, namazı dosdoğru kılın ve zekatı verin... (Bakara Suresi, 83)

Yüzlerinizi doğuya ve batıya çevirmeniz iyilik değildir. Ama iyilik, Allah'a, ahiret gününe, meleklere, Kitab'a ve peygamberlere iman eden; mala olan sevgisine rağmen, onu yakınlara, yetimlere, yoksullara, yolda kalmışa, isteyip-dilenene ve kölelere (özgürlükleri için) veren; namazı dosdoğru kılan, zekatı veren ve ahidleştiklerinde ahidlerine vefa gösterenler ile zorda, hastalıkta ve savaşın kızıştığı zamanlarda sabredenler(in tutum ve davranışlarıdır). İşte bunlar, doğru olanlardır ve muttaki olanlar da bunlardır. (Bakara Suresi, 177)

Sana neyi infak edeceklerini sorarlar. De ki: "Hayır olarak infak edeceğiniz şey, anne-babaya, yakınlara, yetimlere, yoksullara ve yolda kalmışadır. Hayır olarak her ne yaparsanız, Allah onu şüphesiz bilir." (Bakara Suresi, 215)

Allah'a ibadet edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne-babaya, yakın akrabaya, yetimlere, yoksullara, yakın komşuya, uzak komşuya, yanınızdaki arkadaşa, yolda kalmışa ve sağ ellerinizin malik olduklarına güzellikle davranın. Çünkü, Allah, her büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Nisa Suresi, 36)

KADINLARI AŞAĞI GÖREN BİR TEORİ

Sosyal Darwinizm'in ırkçılığa, faşizme ve emperyalizme -ve diğer yandan da komünizme- sağladığı sözde bilimsel destek genelde bilinen ve çokça yazılan bir konudur. Pek bilinmeyen bir gerçek ise, Charles Darwin de dahil olmak üzere pek çok Darwinist'in, kadınların hem biyolojik hem de zihinsel olarak erkeklerden aşağı oldukları yanılgısına inanmasıdır. Darwinistlerin erkekler ile kadınlar arasında var olduğunu iddia ettikleri zihinsel fark o kadar önemli boyutlardadır ki, bazı evrimciler kadın ve erkeği iki farklı fiziksel türe ayırmışlardır; erkekler Homo frontalis, kadınlar ise *Homo parietalis.*[137]

Darwin'in, kadınları kendince "aşağı" bir tür olarak tanımlamasının nedeni, doğal seleksiyona dayalı bir dünya görüşüne sahip olmasıdır. Darwinistlerin bu bilim ve akıl dışı görüşüne göre erkekler kadınlara oranla, savaşmak, eş bulmak, yiyecek ve giyecek edinmek için rekabet etmek gibi konularda daha çok seçilime uğramaktadırlar; kadınlar ise tarih boyunca bu tür seçilimlerden uzak kalmışlardır. Bu bilimsel dayanağı olmayan çıkarıma göre, doğal seleksiyon erkekler üzerinde çok büyük bir güç uyguladığı için, erkekler her alanda daha üstün konuma gelmişler, kadınlara göre daha çok evrimleşmişlerdir. İlerleyen sayfalarda da inceleneceği gibi, Darwin'in bu çıkarımı bilimsel bulgulara dayanmamaktadır, tamamen evrimci ön yargıların sonucunda hayali olarak ortaya atılmıştır.

Birçok araştırmacı, Darwin'in doğal seleksiyon hakkındaki görüşlerinin cinsiyet ayrımcılığını teşvik ettiğini ortaya koymaktadır. Örneğin tarih ve felsefe profesörü Evelleen Richards, "Darwin'in kadınların doğası hakkındaki görüşlerinin evrim teorisine de yansıdığı ve bu nedenle nesiller boyunca (sözde) bilimsel kadın ayrımcılığını beslediği" sonucuna varmıştır.[138] Evrimci bilim yazarı Elaine Morgan ise, Darwin'in biyoloji, etnoloji ve diğer bazı bilim dallarını kullanarak, erkekleri, kadınların "aşağı ve değiştirilemez şekilde ikinci sınıf olduklarını" düşünmeleri için teşvik ettiğini belirtir.[139]

Evrimci bilim adamı John R. Durant'ın belirttiği gibi, ırkçılık ve cinsiyet ayrımı evrim teorisinin belli başlı sonuçlarından ikisidir:

> Darwin, görüşünü hayvan ve insanların görünümleriyle ilgili bazı gözlemlere dayandırdı. Küçük beyinleri ve kavrayışı daha kuvvetli kollarıyla mantıktan çok içgüdünün hakim olduğu bir yaşam sürdükleri söylenen vahşiler, doğa ve insan arasında orta bir konuma yerleştirilmişlerdir. Daha sonra Darwin bu sıralamayı, çocukları ve doğuştan geri zekalı kişileri ve aynı zamanda kadınları da dahil etmek amacıyla genişletmiştir. Darwin, kadınların sezgi, hızlı algılama ve belki taklit gibi güçlerinin, aşağı ırkların, dolayısıyla eski ve aşağı medeniyet düzeyinden insanların özelliklerine benzer olduğunu düşünüyordu.[140]

Durant'ın söz ettiği Darwin'in yanılgıları, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında şöyle geçmektedir:

> Genellikle kadınlarda, sezgi, hızlı kavrama ve belki taklit gücü gibi özelliklerin, erkeklere oranla çok daha belirgin olduğu itiraf edilir; ancak bu yeteneklerden -en azından- bazıları, aşağı ırklara ve bu nedenle de eski ve aşağı medeniyet düzeyine ait özelliklerdir.[141]

Darwin'in kadınlar ve evlilik hakkındaki genel düşünceleri de göz önünde bulundurulduğunda, kadınları ikinci sınıf varlıklar olarak gördüğü ve onları küçümsediği açıkça görülmektedir. Darwin bu bilim dışı görüşünü teorisine de yansıtmıştı. Evliliğin neden yararlı olduğunu kendince şöyle açıklıyordu:

> Çocuklar, daimi bir arkadaş, ilgi gösterecek (ileri yaşta arkadaş), sevilecek ve oyun oynanacak biri... Herşeye rağmen bir köpekten daha iyi bir şey. Ev ve evle ilgilenecek bir kişi. Müzik ve havadan sudan konuşmalar. Bunlar sağlık için iyi şeylerdir.[142]

Kısacası Darwin, evliliği "bir kadının arkadaşlığı ne de olsa bir köpeğin arkadaşlığından daha iyidir" mantığı ile gerekli görüyordu. Darwin evlilikle ilgili ifadelerinde, bütün hayatını birlikte geçirecek iki insanın arasındaki dostluk, sevgi, saygı, bağlılık, sadakat, yakınlık, samimiyet ve güven gibi özelliklerden hiç söz etmiyordu. Darwin evlilik için ayrıca şunları söylemekteydi:

> Zaman kaybı; akşamları okuyamazsın, şişmanlık ve tembellik, endişe ve sorumluluk, kitaplar vs. için daha az para ayırmak, eğer çok çocukluysanız geçim sağlama baskısı... belki karım Londra'yı sevmeyecek, o zaman ceza, uyuşuk ve tembel bir aptalla sürgün hayatı olacak.[143]

İnsanların hayvanlardan temel bir farkı olmadığını, özellikle kadınların ve çocukların hayvanlara daha yakın varlıklar olduğunu sanan bir insan için bu akıl ve vicdan dışı ifadeler son derece doğaldır. Eşini ve çocuklarını aşağı bir tür olarak gören bir insan elbette ki onlara sevgi, saygı duymayacak; onlar için fedakarlıkta bulunmak, onlara güzellikler sunmak istemeyecek; menfaatine uygun olmadığı sürece onlarla ilgilenmeyecektir. Aslında Darwin'in ifadeleri, Darwinist ahlakta insan sevgisinin, yakınlık ve dostluğun yaşanamayacağını bir kez daha göstermektedir.

Darwin, kendince erkeklerin kadınlara göre daha üstün oldukları iddiasını ise şöyle ifade etmiştir:

> İki cinsin zihinsel güçleri arasındaki en temel farklılığı, erkeklerin derin düşünme, mantık, hayal gücü veya sadece duyu ve ellerin kullanımını gerektiren her işte kadınlardan daha yüksek mevkilere ulaşmaları göstermektedir. Şiir, resim, heykeltraşlık, müzik, tarih, bilim ve felsefe konularında önde gelen kadın ve erkeklerin listesi yapılmış olsaydı, iki listeyi karşılaştırabilmek mümkün olmazdı. Bay Galton'un, *Hereditary Genius* (Kalıtsal Dahi) adlı kitabında çok iyi ifade ettiği gibi, eğer erkekler, birçok konuda, kadınlar üzerinde tartışılmaz bir üstünlüğe sahip iseler, o zaman erkeklerin ortalama zihin gücünün kadınlarınkinden yüksek olması gereklidir sonucunu, ortalamalardan sapma kanunundan çıkarabiliriz.[144]

Kuşkusuz Darwin bu yanılgıyı öne sürerken, hiçbir bilimsel delile dayanmıyordu. Darwin'in kadınlar hakkındaki bu taraflı ve ön yargılı iddiaları, hızla Darwin'in çağdaşı bilim adamları arasında yayıldı.

Darwin, evliliği "bir köpeğin arkadaşlığındansa bir kadınınki daha iyidir" düşüncesiyle kabul ettiğini belirtmiştir. Bu sözleri Darwin'in kadınlara bakış açısının bir özetidir. Aşağıda Darwin ve eşinin bulunduğu bir resim görülmektedir.

Allah kadınlarla erkekleri eşit olarak yaratmıştır. İmanın kendisine kazandırdığı akılla hareket eden bir kişi, kadın olsun erkek olsun güzel başarılar kazanabilir.

Cenevre Üniversitesi'nde doğa tarihi profesörü olan materyalist Carl Vogt, Darwin'in vardığı bütün sonuçları –hiçbir bilimsel değerlendirmeye tabi tutmadan- kabul ediyor ve "çocuk, kadın ve bunak beyazın yetişkin bir zenci ile aynı zihinsel özelliklere ve kişiliğe sahip olduğunu, dolayısıyla bunların aşağı sınıftan olduklarını iddia ediyordu.[145] Vogt daha da ileri gitmiş ve kadınların erkeklerden çok, aşağı hayvanlara daha yakın oldukları yalanını öne sürmüştü. Vogt'un yanılgılarına göre, kadın, evrimi erken durduğu için "gelişimi engellenmiş bir erkekti".[146] Vogt'un bir başka sapkın iddiasına göre de, medeniyet ilerledikçe kadınla erkek arasındaki uçurum daha da açılıyordu, örneğin Avrupa'nın ileri toplumlarında bu fark çok daha büyüktü.[147] Darwin, Vogt'un hezeyanlarından oldukça etkilenmişti ve onu en önemli taraftarları arasında saymaktan onur duyuyordu.[148]

Tarihin pek çok devrinde ve Darwin'in yaşadığı dönemde, -toplumların cehaleti ve geri kalmışlığı nedeniyle- kadınların birçok alanda geri planda tutulmaya çalışıldıkları ve bunun büyük oranda gerçekleştiği doğrudur. Ancak bu tamamen yerleşik kültürden, toplumun ve çevrenin etkisinden kaynaklanan bir durumdur. Darwin ve taraftarlarının iddia ettikleri gibi asla biyolojik bir geride kalma değildir. Allah, kadını ve erkeği eşit olarak yaratmıştır. Erkeğin kadına üstün olduğunu iddia edip, kadınları bu yolla baskı altına alıp onlara ikinci sınıf insan muamelesi yapmak, din ahlakının yaşanmadığı toplumlara has bir ilkelliktir. Günümüzde, eşit fırsatlar verildiğinde kadınların da en az erkekler kadar başarılı, zeki ve yetenekli oldukları bilinmektedir ve bunun sayısız örneği bulunmaktadır.

Kafatası Ölçümlerine Dayanan Cinsiyet Ayrımcılığı

Bazı evrimci bilim adamları, kadınların daha "aşağı" olduklarını göstermek için kendilerince kadınların beyin kapasitelerinin daha küçük olduğunu kanıtlamaya çalıştılar. İlk önceleri, kadınların kafatası ölçülerini almak gibi son derece aşağılayıcı ve mantık dışı yöntemlere başvurdular. Beyin ne kadar büyükse zekanın da o kadar gelişmiş olduğunu sandıkları için (bunun bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün kesin olarak bilinmektedir), kafataslarını kıyaslayarak kadınların aşağı olduklarını kanıtlayacaklarını iddia ettiler. Bu, aslında Darwin'in kitabında söz ettiği bilim dışı yöntemlerden biriydi:

> Farklı zihinsel yetenekler aşamalı olarak kendi kendilerine geliştiklerinde, beynin büyüyeceği neredeyse kesindir... İnsan beyninin vücuduna göre büyük oranı -aynı oran goril ve orangutanınki ile kıyaslandığında- insanın gelişmiş zihinsel güçleriyle yakından bağlantılıdır... İnsan beyninin büyüklüğü ile zihinsel yeteneklerin gelişimi arasında -vahşilerin ve medeni ırkların, eski ve günümüz insanlarının kafataslarının karşılaştırılması ve tüm omurgalı serisinin benzerlikleriyle desteklenen- bir çeşit yakın ilişki bulunur.[149]

Darwin'in içinde bulunduğu ilkel bilim koşullarında öne sürdüğü iddiasına göre, kafatası ölçüleri ve beyin hacimleri üzerine yapılan çalışmaların neticeleri evrim teorisini destekleyen veriler ortaya koyacaktı. Ne var ki, bilimsel veriler ve araştırmalar bu iddianın tam tersini ortaya koydu. Farklı kafatası ölçüleri ya da beyin hacimleri hiçbir şekilde evrimi destekleyici bilgi sunmuyordu. Nitekim bu ölçümlerin bilimsel açıdan geçerli bir kıyas olmadığı bugün artık kesin olarak kabul edilmektedir.

Kadınların sözde aşağı cins olduklarını kraniyolojiyi (kafatası bilimini) kullanarak kendince ispatlayabileceğini sanan bilim adamlarından biri de Paul Broca'ydı. Fiziksel antropolojinin kurucularından sayılan Broca, insan gruplarının kafataslarını ölçerek onlara değer biçmek gibi ilkel yöntemler kullanan ve bu ilkelliği savunan biriydi.[150] Broca, yaptığı sözde bilimsel ölçümlerin ardından şu çarpık mantığı öne sürmüştü: Genel olarak beyin, yaşlılara oranla yetişkinlerde, vasat bir erkeğe göre seçkin bir erkekte ve aşağı ırklara göre üstün ırklarda daha büyüktür... Diğer şeyler eşit olduğu durumda, zekanın gelişmesiyle beynin hacmi arasında önemli bir ilişki bulunmaktadır.[151]

Broca özellikle kadınlarla erkekler arasındaki zihin ve kafatası yapısı farklılıkları ile de ilgileniyordu. Topladığı kafatası ölçümlerini ön yargılı yorumlarla değerlendirmiş ve kadınların zihinsel olarak daha aşağı oldukları varsayımını ortaya koymuştu.[152] Broca ayrıca, kadınlarla erkekler arasındaki beyin farklılığının kendi döneminde dahi giderek daha büyük hale geldiğini iddia etmişti. Oysa bu iddiasını delillendirebileceği bilimsel bir verisi yoktu. Bu iddiasını kendince destekleyebilmek için bir başka bilim dışı varsayım ortaya atmıştı: Ona göre bu artan farklılığın nedeni, baskın erkekle pasif kadın üzerinde farklılaşan evrimsel baskıydı.[153]

Broca'nın ortaya koyduğu sonuçların bilimsel bir değer taşımadığı günümüz evrimcileri tarafından da itiraf edilmektedir. Gould, Broca'nın bilimsel olmayan bu sonuçları için şu yorumu yapmıştır:

> Broca'nın verileri özenle seçilerek biraraya getirilmiş ve daha sonra, önceki sonuçlar doğrultusunda bilinçsizce kullanılmışlardır.[154]

Başka bir deyişle Broca, elde ettiği verileri evrim teorisinin aldatmacalarına göre "bilinçsizce" ve ön yargıyla yorumlamıştı.

Kafatası ölçülerini kullanarak kadınları kendince aşağı gören evrimciler arasında sosyal psikolojinin kurucularından Gustave Le Bon da vardı. Le Bon şöyle diyordu:

> En zeki ırklarda... çok sayıda kadının beyninin büyüklüğü, en gelişmiş erkek beyninden çok gorillerinkine daha yakındır. Bu aşağılık o kadar belirgindir ki, hiç kimse bir an için bile buna karşı çıkmaz; tartışmaya değecek olan sadece bu durumun derecesidir... Kadınlar... insan evriminin en aşağı formlarını temsil ederler ve... yetişkin, medeni bir erkekten çok, çocuklara ve vahşilere daha yakındırlar. Kararsızlık, tutarsızlık, düşüncesizlik, mantıksızlık ve muhakeme yetersizliği gibi konularda üstünlük sergilerler. Şüphesiz ki, seçkin kadınlar da vardır... ancak onlara, çift başlı bir goril gibi ucubelerin doğumu kadar ender rastlanır; sonuç olarak, onları tamamen göz ardı edebiliriz.[155]

Darwinistler, diğer pek çok iddialarında olduğu gibi kadınlar hakkındaki iddialarında da yanılmaktadırlar. Kadınların müşfik, sevecen, merhametli, ince düşünceli yapıları onları evrimcilerin sandığı gi-

bi geri bırakan değil tam tersine daha da üstün kılan özelliklerdir. İnsanı bir tür hayvan gibi görmeye kodlanmış olan evrimciler, bu tarz insani özellikleri kendilerince geri kalmışlık olarak değerlendiriyor olabilirler. Ancak bunlar insanın yaşam kalitesini artıran çok önemli ve güzel özelliklerdir. Sanat, edebiyat, teknoloji gibi pek çok alanda gelişmeyi ve ilerlemeyi sağlayan, evrimcilerin varlığını asla kabul etmek istemedikleri söz konusu insani özelliklerdir.

Bilim Darwin'i Bir Kez Daha Yalanlıyor

Her ne kadar Darwin ve bazı çağdaşları, kafatası ölçümleri yaparak insanları ırklarına ve cinsiyetlerine göre "aşağı" veya "üstün" diye sınıflandırmış olsalar da, Darwin'in pek çok iddiası gibi bu da günümüzde bilim tarafından geçersiz kılınmıştır. Kafatası ve beyin büyüklüğünün zeka veya zihinsel kapasite ile bir ilgisinin olmadığı anlaşılmıştır.

Beyin büyüklüğü ile zekanın doğru orantılı olmadığı aslında doğada açıkça görülmektedir. Örneğin fillerin ve balinaların beyinleri insana göre çok daha büyüktür. Ancak insanın tüm bu canlılardan daha zeki olduğu açıktır. Bunun dışında günümüzde insanların kafatası hacimleri 700 cc ile 2.200 cc arasında değişiklik göstermektedir.[156] Fakat bu farklılıklar, insanların zekaları arasındaki farklılığı belirler nitelikte değildir.

Kafatası ölçümleri dışında, genetik bilimi de Darwin'in kadın ve erkek arasındaki farklılıklarla ilgili iddialarının doğru olmadığını ortaya çıkarmıştır. Kalıtım kanunlarına göre erkek, hem kız hem de erkek çocuklarına genlerini aktarabilmektedir. Eğer erkek, Darwin'in iddia ettiği gibi biyolojik olarak "üstün" özelliklere sahipse, o zaman onun kız çocuğu da biyolojik olarak aynı üstün özelliklere sahip olabilecek, dolayısıyla hem kadınlar hem de erkekler aynı özellikleri paylaşabilecektir. Ancak Darwin ve çağdaşları genetik bilimi hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Hatta Darwin, bir türün elde ettiği özelliklerin sadece bir cinsten geldiğini öne sürebilecek kadar bu

Aryan olup olmadıklarının anlaşılması için pergel ve cetvel kullanılarak kafatasları ölçülen Almanlar.

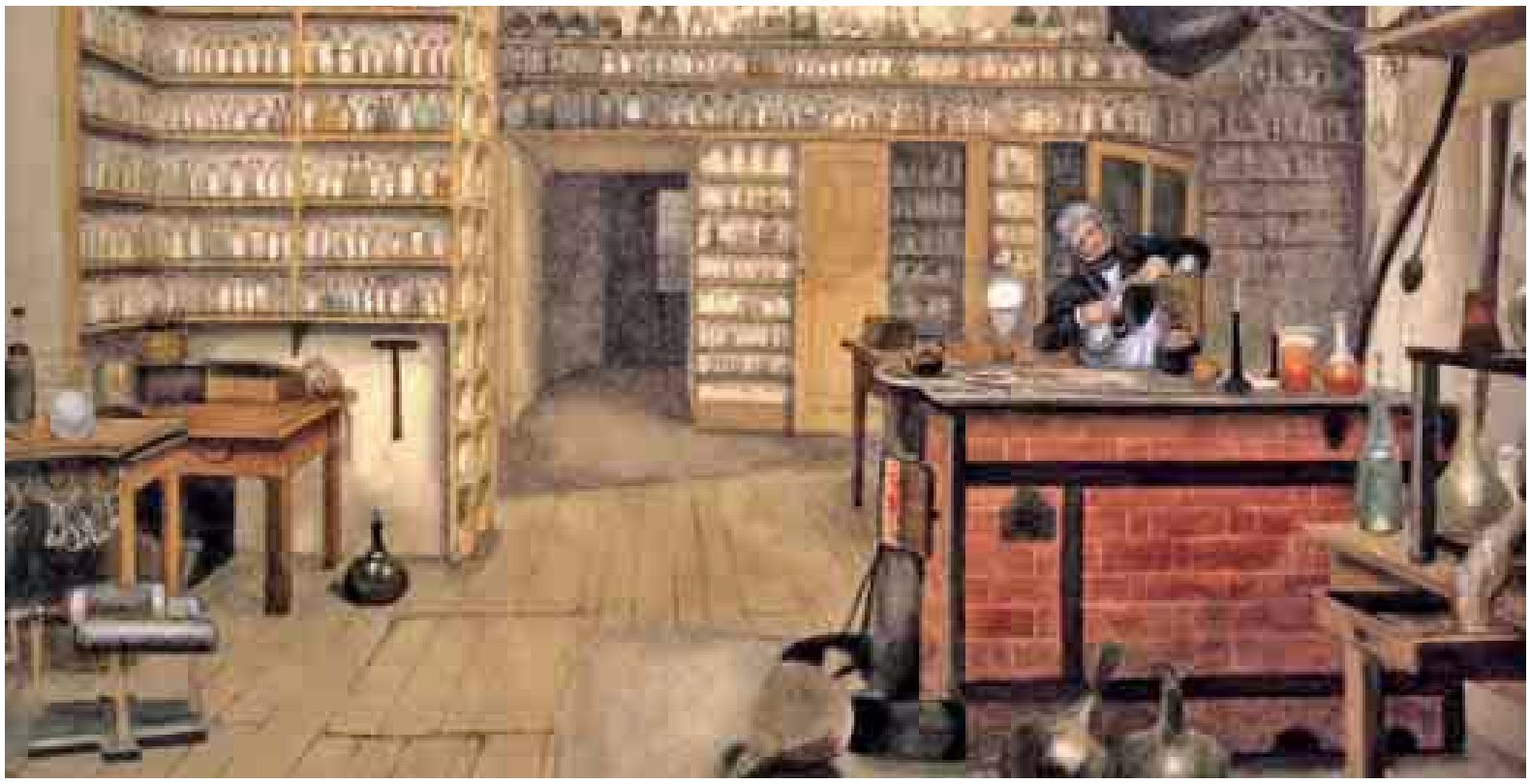

Darwin'in tezleri bilimsel bulgulara değil, yaşadığı Viktorya döneminin kültürüne ve ilkel bilim anlayışına dayanıyordu.

konuda bilgisizdi.[157] Darwin ayrıca dahilik, hayal gücü ve mantık gibi üstün özelliklerin kızdan çok erkek çocuğa aktarıldığını öne sürecek kadar cahilce açıklamalarda bulunmuştu.[158]

Kuran Ahlakına Göre Kadın ve Erkek Eşittir, Üstünlük Ahlaka Göredir

Kuran ahlakında, erkek ve kadın arasında hiçbir fark yoktur. Allah Kuran'da kadınlara ve erkeklere eşit sorumluluklar yüklemiş, hepsini aynı konulardan sorumlu tutmuştur. Bir insanı Allah Katında üstün kılan, kadın veya erkek olması değil, Allah korkusu, Allah'a olan derin sevgi ve bağlılığı ve güzel ahlakıdır. Rabbimiz bir ayetinde, kadın olsun erkek olsun iyi ve güzel davranışlarda bulunan kimselerin en güzel şekilde ahlaklarının karşılığını alacaklarını şöyle haber vermiştir:

Erkek olsun, kadın olsun inanmış olarak kim salih bir amelde bulunursa, onlar cennete girecek ve onlar, bir 'çekirdeğin sırtındaki tomurcuk kadar' bile haksızlığa uğramayacaklardır. (Nisa Suresi, 124)

Allah Kuran'da kadın olsun erkek olsun iman eden bir kimsenin sahip olması gereken özellikleri şöyle açıklamıştır:

Mümin erkekler ve mümin kadınlar birbirlerinin velileridirler. İyiliği emreder, kötülükten sakındırırlar, namazı dosdoğru kılarlar, zekatı verirler ve Allah'a ve Resulü'ne itaat ederler. İşte Allah'ın kendilerine rahmet edeceği bunlardır. Şüphesiz, Allah, üstün ve güçlüdür, hüküm ve hikmet sahibidir. (Tevbe Suresi, 71)

Allah'ın ayette bildirdiği gibi her insanın, cinsiyeti göz önünde bulundurulmaksızın, sorumlulukları aynıdır. Bu sorumlulukları eksiksiz yerine getiren, yalnızca Allah'a yönelip dönen ve Allah'tan korkup sakınan erkek ve kadınları Allah şu şekilde müjdelemiştir:

Nitekim Rableri onlara (dualarını kabul ederek) cevab verdi: "Şüphesiz Ben, erkek olsun, kadın olsun, sizden bir işte bulunanın işini boşa çıkarmam"... (Al-i İmran Suresi, 195)

Darwinistlerin kıstas olarak aldıkları zihinsel özellikler de, Allah'ın insanlara cinsiyet ayrımı olmaksızın verdiği yeteneklerdir. Allah bir ayette **"Ey iman edenler, Allah'tan korkup-sakınırsanız, size doğruyu yanlıştan ayıran bir nur ve anlayış (furkan) verir..."** (Enfal Suresi, 29) buyurmaktadır. Allah'ın ayette bildirdiği gibi, muhakeme yeteneği ve dolayısıyla akıl, cinsiyete göre değil, Allah korkusuna göre gelişir.

İmanın kendisine kazandırdığı akıl ile hareket eden her insan, kadın olsun erkek olsun, pek çok konuda başarı elde edebilir, üstün özellikler kazanabilir. Samimi olarak iman eden bir kişi ise en çok Allah'ın rızasını, rahmetini ve cennetini kazanmak için çaba harcar.

DARWINİZM VE AHLAKİ ÇÖKÜNTÜ

Ahlaki dejenerasyonda sürekli artış; birkaç jenerasyon önce ayıplanan, kötülenen, yasaklanan, onaylanmayan davranışların zaman içinde yavaş yavaş kabul görmeye başlaması, hatta bir süre sonra özenilen, yaygınca uygulanan bir davranış haline gelmesi çoğu insanın fark etmediği ama son derece önemli bir sorundur. Toplum içinde saldırganlığın, sahtekarlığın artması, eşlerin birbirlerini kolayca aldatabilmeleri, hatta kimi zaman her iki tarafın bunu kabul etmesi, boşanmaların artması, yakın zamana kadar ahlaksızlık olarak bilinen yaşam şekillerinin ve davranışların "farklı seçim", "marjinallik" adı altında sözde meşru görülüp yaygınlaşması, homoseksüellik gibi sapkınlıkların kabul görmesi, uyuşturucu ve alkol bağımlılığında ciddi bir artış olması, soygun, dolandırıcılık, yankesicilik gibi olayların sayısının artması, insanların daha kolay cinayet işler hale gelmeleri, suç oranlarının ve suça eğilimin artması, insanların birbirlerine sevgi ve saygılarının kalmaması, dedikodunun yaygınlaşması, ahlaki dejenerasyonun ortaya çıkış şekillerinden sadece birkaçıdır. Özellikle bazı Batılı ülkelerin içinde bulunduğu durum, söz konusu dejenerasyonun ne derece tehlikeli olduğunu açıkça göstermektedir.

Tüm bu olumsuzlukların kökeninde, insanların niçin var oldukları sorusuna verdikleri yanlış cevaplar yatmaktadır. İnsan gerçekte, kendisini yoktan yaratmış olan Yüce Allah'ı tanımak için vardır. İnsanın kalbi, ancak Allah'ı anarak huzur bulur; Allah **"... Haberiniz olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur"** (Rad Suresi, 28) buyurarak, insanların yanlış yerlerde aradıkları huzurun tek gerçek kaynağını bildirmektedir. İnsana dünya üzerinde mutluluk ve huzur verecek olan yaşam biçimi de, Allah'ın insanlara emrettiği din ahlakıdır.

İşte bu gerçeğin göz ardı edilmesi, ahlaki dejenerasyon meydana getirmekte, bu da mutsuz, ümitsiz, depresif insanlar oluşturmaktadır.

Bu ahlaki çürümeyi meydana getiren en büyük etkenlerden biri de, insanı Allah'ın kulu olarak değil, tesadüfen ortaya çıkmış bencil bir hayvan olarak tanımlayan Darwinist ideolojidir. Bu bilim ve akıl dışı iddiaya göre, insanın, hayvanlardan farklı kanunlara ve ahlaki değerlere sahip olması beklenmemelidir. Hayat bir mücadele yeridir ve insan hayatta kalabilmek ve başarılı olabilmek için diğer insanlarla kıyasıya mücadele etmeli, acımasız olmalıdır. Bu ise güzel ahlaka dair özelliklerin hiçe sayılması demektir. California Berkeley Üniversitesi profesörü Phillip E. Johnson, *Defeating Darwinism* (Darwinizm'i Yenmek) adlı kitabında, 1960'lı yıllardan itibaren, dini inançların zayıflaması ve materyalist dünya görüşünün hakim olmasıyla, toplum hayatında ortaya çıkan olumsuzluklardan şöyle söz etmektedir:

> 1960'ların İkinci Amerikan Bağımsızlık Bildirgesi'ni oluşturduğunu söylemek neredeyse doğru olacaktır; bu bazı insanların2 Allah'tan kopup ayrılmalarının bildirgesidir. Bu tür bir bildirimin arkasından çok daha ileri boyutlarda ahlaki ve hukuki sorunlar doğması beklenmelidir, gerçekten de böyle oldu... [159]

Michael Denton ise, 20. yüzyıla damgasını vuran belaların Darwinizm göz önünde bulundurulmadan değerlendirilemeyeceğini belirtir ve şöyle der:

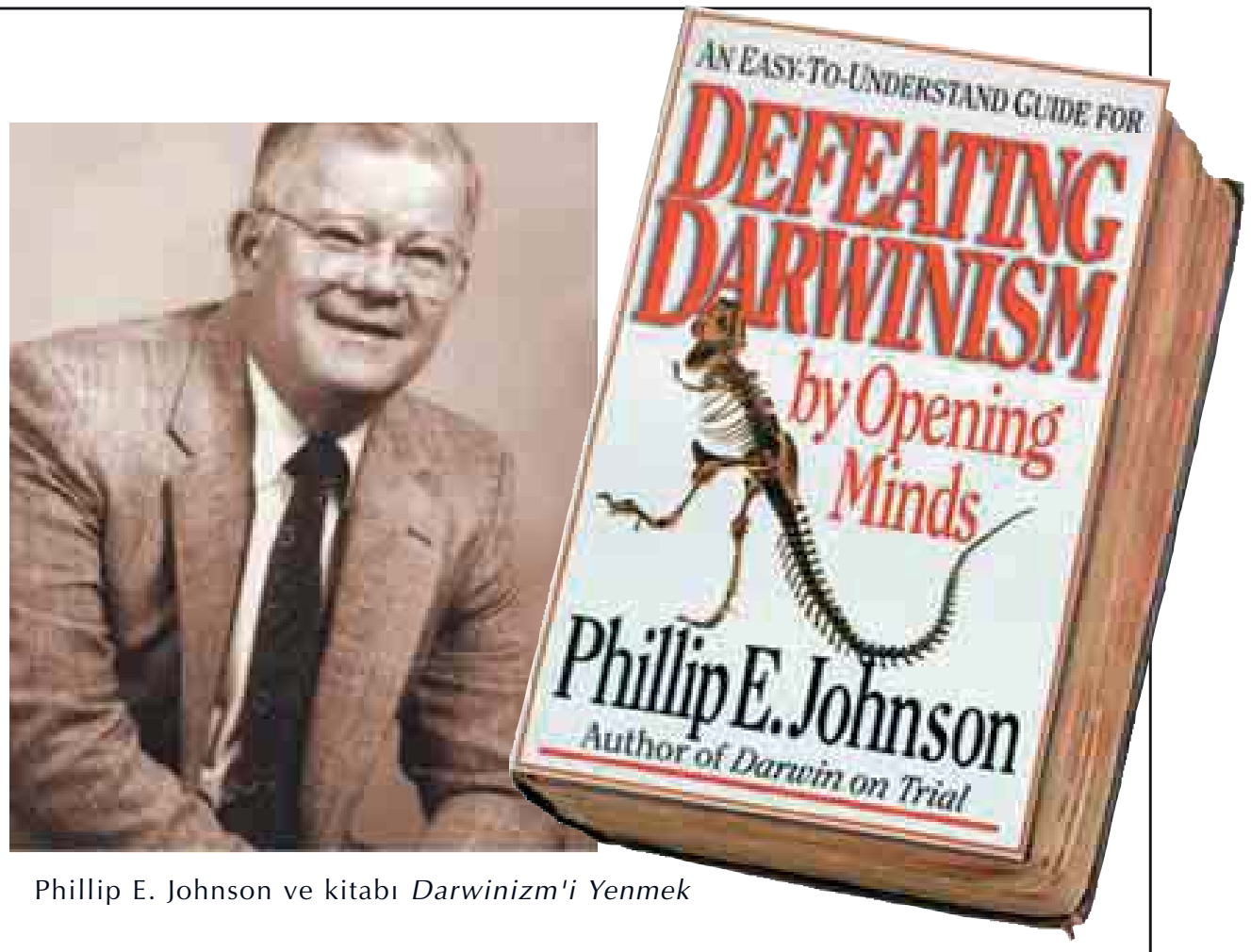

Phillip E. Johnson ve kitabı *Darwinizm'i Yenmek*

Darwinist devrim olmadan yirminci yüzyıl anlaşılamaz. Son seksen yıl içinde dünyayı etkisi altına alan negatif sosyal ve politik akımlar, Darwinizm'in entelektüel yaptırımı olmaksızın gerçekleşemezdi. On dokuzuncu yüzyılda giderek artan seküler bakış açısının, başlangıçta evrimin kabulünü kolaylaştırdığını söylerken, günümüzde yirminci yüzyılın agnostik (bilinemezci) ve şüpheci bakış açısından, büyük olasılıkla herşeyden çok Darwinizm'in sorumlu olduğunu hatırlamak yerinde olacaktır. Bir zamanlar materyalizmin sonucu olan (teori), günümüzde onun dayanak noktası halini almıştır.[160]

Bu noktada, Darwinizm'in ahlaki çöküntü ve dejenerasyona zemin hazırlayan iddialarının maddeler halinde incelenmesi yerinde olacaktır.

Darwinizm Ateizme Temel Oluşturur

Darwinizm'in materyalist çevreler tarafından büyük bir kararlılıkla savunulmasının en önemli nedeni, Darwinizm'in ateist yönüdür.

Ateizm, eski çağlardan beri var olmuştur. Ancak Darwinizm ile birlikte, ateistler asırlardır cevap veremedikleri "canlılar ve insan nasıl var oldu" sorusuna, sözde bilimsel bir cevap bulduklarını sandılar. Evrendeki düzen ve dengenin tesadüflerin sonucu olduğunu ileri sürüyor, kainatta hiçbir amaç bulunmadığını iddia ediyorlardı. Oysa bu görüşlerin her biri, 20. yüzyıldaki bilimsel, siyasi ve toplumsal gelişmelerle yıkıldı. Astronomiden biyolojiye, psikolojiden toplumsal ahlaka kadar pek çok farklı alandaki bulgu, tespit ve sonuçlar evrim teorisinin tezlerini ve ateizmin tüm varsayımlarını temelinden çökertti.

Darwinizm'in kaçınılmaz olarak ateizmle sonuçlandığını birçok evrimci ve materyalist de kabul etmektedir. Bunu ilk kez açık bir şekilde Thomas Huxley ifade etmiş, evrim teorisi tamamen kabul edildiğinde, dine inanılmayacağını söylemişti.

Cornell Üniversitesi'nde tarih profesörü olan William Provine, aynı zamanda bir evrimcidir. Provine, evrim teorisine inanan birinin hayat görüşünün dinle tamamen çeliştiğini açıklar.[161]

American Association for the Advancement of Atheism (Ateizmin İlerletilmesi İçin Amerikan Birliği) başkanı Charles Smith ise, "Evrim Ateizmdir" diyerek aynı gerçeği kabul eder.[162]

Berkeley Üniversitesi profesörlerinden Phillip Johnson, evrim teorisinin ateist ve din ahlakına uygun olmayan fikir akımları için taşıdığı önemi şöyle açıklamaktadır:

> … Darwinizm'in kabul edilmesi Allah'ın varlığının inkar edilmesi anlamına geliyordu ve sonuç olarak Allah'ın vahyine dayalı dinin yerine evrimsel natüralizme (materyalizme) dayalı sapkın bir inanç oluşturuldu. Bu sapkın inanç sadece bilimin değil, hükümetlerin, hukukun ve ahlakın da temel inancını oluşturdu, modernizmin temel felsefesi sayıldı.[163]

Johnson'ın da belirttiği gibi, Darwinizm'e ve materyalizme körü körüne inanan birçok bilim adamı, kendilerince bilimi, Allah'ı inkar etmenin bir aracı olarak kullanmayı kendilerine en önemli hedef olarak belirlemişlerdir. Oysa bilim, Allah'ın varlığının delillerini insanlara gösteren değerli bir araçtır. Bunun en önemli göstergelerinden biri de, özellikle son yirmi yıl içinde bilim dünyasında, yaratılış gerçeğini savunan bilim adamlarının sayısında büyük artış olmasıdır. Yapılan her araştırma, inceleme ve buluş, elde edilen her yeni bilgi tüm evrende son derece hassas ve bir o kadar da kusursuz bir dengenin

varlığını göstermekte, kainatın üstün ve yüce bir Aklın eseri olduğunu ortaya koymaktadır. Bu Akıl, her türlü eksiklikten ve noksanlıktan münezzeh, üstün güç sahibi Yüce Allah'tır.

Moleküler biyolog Michael Denton, Darwinizm'in dinsizliği getirdiğini ve insanın kendisine bakış açısında büyük tahribata neden olduğunu ise şöyle açıklar:

> Darwinist teori, insanın Allah ile bağını kopardığı ve onu amacı ve sonu olmayan bir evrenin içinde başıboş bıraktığı için etkisi bu derece derinden yıpratıcı olmuştur. Günümüzde, insanların insanlığa bakış açılarını ve evrendeki yerlerini bu derece derinden, olumsuz yönde etkileyen başka bir fikir bulunmamaktadır.
>
> Darwin'in yeni ve devrimci (aynı zamanda akıl ve bilim dışı) görüşü, dünya üzerindeki yaşamın tüm çeşitliliğinin –daha önceden inanıldığı gibi Allah'ın yaratmasının değil- doğal ve gelişigüzel süreçlerin sonucunda meydana geldiğini ileri sürmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Bu sapkın iddianın kabulü... Batı toplumunun sekülerizasyonunda kesin bir rol oynamıştır...[164]

Toplumların Allah'a olan inançlarının kaybolması veya zayıflaması, o toplumlar için en büyük manevi yıkımdır. Allah korkusu olmayan, ölümden sonra gerçek sonsuz hayatlarına kavuşacaklarını, dünyada yaptıklarına göre cennet veya cehennem ile karşılık göreceklerini inkar eden insanlar, son derece tehlikeli, güvenilmez, saldırgan, suça eğilimli, merhametsiz ve çıkarcı olabilmektedirler. Allah'tan korkmayan bir insan için hiçbir konuda sınır yoktur. Yasalar tarafından cezalandırılmayacağını veya bir şekilde bu tür cezalardan kurtulacağını düşündüğü sürece her türlü ahlaksızlığı ve kanunsuzluğu yapabilir, toplum içinde her türlü huzursuzluğa neden olabilir, insanları dolandırabilir, canlarını yakabilir ve benzeri birçok zulümde bulunabilir.

Allah korkusu ve Allah sevgisi ise, insanların güzel ahlakı yaşamalarını, Allah'ın hoşnut olacağı şekilde davranmalarını sağlar. Bu bir toplumu hem ilerletir, hem de güçlendirir. Aksi durumda ise çatışmalar, kavgalar, savaşlar, acımasızlıklar, adaletsizlikler son bulmaz.

Allah, insanlara iyiliği, güzelliği, adaleti, dürüstlüğü ve düzeni emreder. Allah, Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

Din ahlakının yaşanmadığı toplumlarda öfke, saldırganlık, şiddet artar. İnsanlar, şefkat, merhamet, affedicilik, sabır, hoşgörü gibi Allah'ın emri olan ahlaki özelliklerden uzaklaşırlar.

Medyen (toplumuna da) kardeşleri Şuayb'ı (gönderdik. Şuayb onlara:) Dedi ki: "Ey kavmim, Allah'a kulluk edin, sizin O'ndan başka İlahınız yoktur. Size Rabbinizden apaçık bir belge gelmiştir. Ölçüyü ve tartıyı tam tutun, insanların (hakları olan mallarını) eşyasını değerinden düşürüp-eksiltmeyin ve düzene konulmasından sonra yeryüzünde bozgunculuk çıkarmayın. Bu sizin için daha hayırlıdır, eğer inanıyorsanız." (Araf Suresi, 85)

O'na iman edenleri tehdit ederek, Allah'ın yolundan alıkoymak için ve onda çarpıklık arayarak (böyle) her yolun (başını) kesip-oturmayın. Hatırlayın ki siz azınlıkta (ve güçsüz) iken O, sizi çoğalttı. Bozgunculuk çıkaranların nasıl bir sona uğradıklarına bir bakın. (Araf Suresi, 86)

Darwinizm İnsanın Başıboş ve Amaçsız Olduğu Yalanını Öne Sürer

Evrimci George Gaylord Simpson'ın aşağıdaki sözleri, Darwinizm'in insan hakkındaki tamamen yanılgılar üzerine kurulu bakış açısını en açık şekilde özetlemektedir:

> İnsan, evrende anlama kapasitesine ve potansiyeline sahip tek varlıktır. Ama bilinçsiz ve akılsız maddelerin bir ürünüdür. Böylece dünyaya gelişini kendisi başarmış olan insan, sadece kendisine karşı sorumludur.[165]

Klasik Darwinist yalanlarından biri olan bu iddia, toplumsal çöküntünün temelinde yer alan önemli nedenlerden biridir. Darwinistler, insanın dünyaya gelişini kendisinin başardığı yanılgısını öne sürerken tek bir bilimsel delil dahi sunamamakta, ideolojik nedenlerle bu aldatmacayı ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Bu gerçek dışı iddiaya göre, insanın varlığının önceden belirlenmiş hiçbir amacı yoktur. Bu sözde amaçsız varlık, zaten bir gün ölecek ve yok olacaktır. Oysa gerçek böyle değildir.

Allah insanı yoktan yaratmıştır. İnsanın yaratılışının belirli bir amacı vardır ve bu amaç Kuran'da bildirilmiştir. Allah insanları Kendisi'ne kulluk etmeleri için yaratmıştır. Her insan dünyada kaderinde

belirlenmiş olan süre kadar kalacak ve bu süre bitip öldükten sonra da yeniden diriltilecektir. Ve her insan ahiret gününde, dünyadayken yaptıklarından sorguya çekilecektir. Evrimcilerin tüm güçleri ile bu gerçeği reddetmeye, unutmaya ve unutturmaya çalışmaları da bu gerçeği hiçbir şekilde değiştirmez. Dünyadayken bu hatalarından dönmedikleri müddetçe, Allah'ı ve ahiret gününü inkar edenlerin, insanın amaçsız bir varlık olduğunu öne sürenlerin hesap günü geldiğinde yaşayacakları pişmanlık çok büyük olacaktır. Rabbimiz bu pişmanlığı Kuran'da şöyle haber vermiştir:

> **Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: "Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimiz'in ayetlerini yalanlamasaydık ve mü'minlerden olsaydık." (Enam Suresi, 27)**

İnsanlara amaçsız olduklarının telkininin verilmesi, onları büyük bir bunalıma ve boşluğa sürüklemektedir. Bu yalana inananlar hayatı çok anlamsız ve gereksiz görmekte, bu ise büyük bir manevi çöküntüye neden olmaktır. Günümüzün önde gelen evrim savunucularından Richard Dawkins'in akıl ve mantık dışı iddiaları da, söz konusu materyalist bakış açısının tipik bir örneğidir. Dawkins, insanların birer gen makinası olduklarını ve varoluşlarının tek amacının bu genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğunu iddia eder. Dawkins'e göre, ne evrenin ne de insanın varoluşunun başka bir amacı yoktur. Bu sapkınlığa göre tüm evren ve insanlar rastlantıların ve kaosun ürünüdürler. Bu batıl inancın insanları ümitsizliğe ve mutsuzluğa sürükleyeceği çok açıktır. Ölümle birlikte yok olup gideceğini düşünen bir insan için dünyadaki hiçbir şeyin bir anlamı kalmaz. Dostlukların, sevginin, yaptığı iyiliklerin, yaşadıklarının hiçbir karşılığı ve devamı olmayacağını zanneden bir insana hiçbir güzellik zevk vermeyecektir.

Bunun da ötesinde, bu çarpık mantık örgüsü nedeniyle insanlar işledikleri kötülüklerin de karşılığını almayacaklarını düşüneceklerdir. Bu da insanların bir şekilde örtbas edebileceklerini düşündükleri ya da cezalandırılmayacağını sandıkları kötülükleri hiç sakınmadan işlemelerine neden olacaktır. Yalan söylemekten, ikiyüzlü davranmaktan, dedikodu yapmaktan, haksız kazanç sağlamaktan, acımasızlıktan, hırsızlıktan ve hatta cinayet işlemekten dahi sakınmayacak hale geleceklerdir. Böyle sapkın bir düşünceye kapılmış olan insanların sayıca arttığı toplumlarda ise düzenden ve istikrardan söz etmenin mümkün olmayacağı açıktır.

Darwinist telkinlerin insan ruhunun üzerinde yaptığı tahribatın en dikkat çekici örneklerinden biri, Dawkins'in, *Unweaving The Rainbow* (Gökkuşağını Sökmek) isimli kitabının önsözünde şu sözlerle ifade edilmektedir:

> İlk kitabımın yayımcısı, kitabı okuduktan sonra, verdiği soğuk ve kasvetli mesajdan çok bunaldığını ve üç gece boyunca uyuyamadığını itiraf etti. Bazıları da bana sabahları uyanmaya nasıl katlanabildiğimi soruyor. Uzak bir ülkeden bir öğretmen ise bana sitem dolu bir mektup gönderdi. Mektubunda, aynı kitabı okuyan bir öğrencisinin kendisine gözyaşları içinde geldiğini ve hayatın boş ve amaçsız olduğu düşüncesinin onu olumsuz yönde etkilediğini yazıyordu. Öğretmen, diğerlerinin de aynı "hiçlik karamsarlığı"ndan etkilenmemeleri için, öğrencisine kitabı başkalarına göstermemesini tavsiye etmiş. [166]

Dawkins'in bu itirafında da görüldüğü gibi, Darwinizm'in insanlara telkin ettiği karamsarlık ve amaçsızlık, toplumlar için büyük bir tehlikedir. Bu tehlikenin en önemli yönlerinden biri, insanlara sadece Dawkins'in öne sürdüğü gibi "kasvet verici gerçeği" sunması değil, aksine "kasvet verici bir yalan" sunması ve onları "neşe verici gerçekten" koparmaya çalışmasıdır. Bu neşe, mutluluk ve huzur verici gerçek, insanın yalnız, başıboş, terk edilmiş, amaçsız bir varlık olmadığı, kendisini yaratmış olan Allah'ın belirlediği bir amaca sahip olduğu gerçeğidir. Allah'ın insanları bir amaç için yarattığını unutan toplumlar ise ahlaki ve manevi çöküntüye uğramaya mahkumdurlar. Uyuşturucu ve alkol bağımlılarının, intihara teşebbüs edenlerin, içine kapanarak adeta "hayata küsenlerin", depresyon, stres gibi psikolojik rahatsızlıkları olan insanların büyük bir kısmı, hayatlarının gerçek amacını bilmeyen insanlardır. Prof. Fred Hoyle bir evrimci olmasına rağmen, *Türlerin Kökeni* ile gelen nihilistik (hayatın amaçsız ve insan değerlerinin önemsiz olduğu yanılgısı) felsefenin tehlikesi için şöyle der:

> *Türlerin Kökeni*'nin yayınlanmasının ardından sözde eğitimli görüşlerin benimsemeyi tercih ettiği nihilist felsefenin insanlığı otomatik olarak kendini yok etme sürecine teslim ettiği düşüncesi hiç aklımdan çıkmıyor. O zaman felaketler için geri sayım başlamıştı.[167]

Allah her insanı Kendisi'ne kulluk etmesi için yaratmış ve ona Kendi ruhundan üflemiştir. İnsan, cansız maddelerden rastlantılar sonucunda oluşmuş bir varlık değildir. İnsan, Yüce Allah'ın yarattığı, akıl ve vicdan verdiği, türlü nimetler bahşettiği bir varlıktır. Darwinistlerin ve materyalistlerin amaçsız ve başıboş sandıkları insanın aslında çok önemli, çok üstün ve değerli bir amacı vardır: Kendisini yaratan, yoktan var eden, bir hiçken kendisine can ve bilinç veren Yüce Rabbimiz'i hayatının her anında hoşnut etmek, Rabbimiz'in emirlerine büyük bir titizlikle ve şevkle uymak, bunun karşılığında ise Allah'ın rahmetini ve sonsuza kadar sürecek olan cennetini kazanmayı umut etmektir. İnsanın asıl hayatı ölümünden sonra başlayacak olan ahiret hayatıdır. İnsan dünyada, cenneti kazanmak için yaşar.

Allah insanların başıboş olmadıklarını Kuran ayetlerinde şöyle bildirir:

İnsan, 'kendi başına ve sorumsuz' bırakılacağını mı sanıyor? (Kıyamet Suresi, 36)

Bizim, sizi boş bir amaç uğruna yarattığımızı ve gerçekten Bize döndürülüp getirilmeyeceğinizi mi sanmıştınız? (Müminun Suresi, 115)

Sosyal Darwinizm'in 'İnsan Hayvandır' Yalanı

Darwinizm'e göre, insan bir hayvan türüdür. Bu akıl ve bilim dışı iddiaya kananlar da, insanın tüm özelliklerinin sözde "hayvan ataları"ndan miras kaldığını öne sürerler. Bu ise, bir insanın kendisine ve diğer insanlara bakış açısı üzerinde çok tehlikeli etkiler yapar. İnsan, bir hayvan türü olarak gördüğü diğer insanlara değer vermez, düşüncelerini önemsemez, hayatlarını değersiz görür. Bir insanın ölümünü bir sineğin veya köpeğin ölümünden daha önemli görmez. Bir insanın aç veya muhtaç konumda olması, onu hayvan olarak gören ve hayvanların da zaten çatışma ve rekabet yoluyla geliştiğini düşünen bir insanı rahatsız etmez. Böyle korkunç bir bakış açısı insanların birbirlerine olan sevgi ve saygılarını da tamamen ortadan kaldırır. İşte bu nedenlerdir ki, Darwinizm'in yanılgılarına aldanmış olanların bir kez daha düşünmeleri ve bu aldatmacanın nelere malolabileceğini göz ardı etmemeleri önemlidir.

George Gaylord Simpson, Darwinizm'in insana bakış açısı hakkında şöyle der:

Darwin'in dünyasında, insanın, farklı bir hayvan türü olarak tanımlanmasının dışında özel hiçbir statüsü

Sosyal Darwinist telkinlere göre, bir insanın ölümü, bir sineğin ölümünden farksızdır. Darwinizm, insanlara değer vermez. Bu küçük çocukların durumu dahi, Darwinist telkinlere aldanmış kişilerin vicdanlarında bir etki meydana getirmeyebilir.

yoktur. Kelimenin tam anlamıyla doğanın bir parçasıdır ve ondan ayrı değildir. Yaşayan her türlü canlıya –amip, bağırsak kurdu, pire, deniz yosunu, meşe ağacı veya maymun– ilişki dereceleri farklı bile olsa, benzerlik göstermektedir. Karşılaştırmak gerekirse, maymunlar gibi kardeşlere sahip olmaktansa, bağırsak kurdu gibi kırk iki kuzene sahip olmak bize daha az empati (duygu paylaşımı) hissettirebilir.[168]

Oysa bu hem bilim hem de akıl ve mantık dışı bir iddiadır. İnsanlar ve hayvanlar Allah'ın yarattığı iki farklı varlıktır. Hayvanlar, hayvani iç güdülerle hareket ederler ve şuursuzdurlar. İnsan ise muhakeme yeteneği olan, şuur sahibi bir varlıktır. İnsanın bir tür hayvan olduğunu iddia edenlerin yapmaya çalıştıkları ise, orman kanunlarını insan toplumlarına uygulamaya çalışmaktır. Bu ise, insanların huzur ve refahını sağlayan her türlü güzelliği ortadan kaldıran korkutucu bir kaosa neden olur. Darwin de mektuplarından birinde bu çarpık bakış açısını ifade etmiş ve insanın hayvanlardan evrimleşmesi yalanına dayanarak fikirlerinin herhangi bir değeri olup olmayacağını sorgulamıştır. Darwin'in sözleri şöyledir:

Aşağı hayvanlardan gelişmiş olan insan zihninin inandığı şeylerin, herhangi bir değeri ya da güvenilirliği olup olmadığı konusunda aklıma her zaman korkunç bir şüphe gelir. Bir maymunun zihnindeki inançlara –tabi eğer varsa- hiç kimse güvenir miydi?[169]

Darwin'in sözleri, evrimcilerin insana bakış açılarının ne kadar dehşet verici olduğunun bir özeti niteliğindedir. Darwin'in bu hezeyanı Batı dünyasının önemli bir kesiminde giderek egemen olmuştur ve günümüzde pek çok ülkede, hatta okullarda okutulan ders kitaplarında dahi, insanlara hayvan oldukları telkini verilmektedir. Örneğin 1994 basımı *Biology*, *Visualizing Life* (Biyoloji: Yaşamı Hayal Etmek) adlı ders kitabında şöyle denmektedir:

Siz bir hayvansınız, yer solucanları, dinozorlar, kelebekler ve deniz yıldızları ile ortak bir mirası paylaşıyorsunuz.[170]

Bilim ve teoloji konularında üniversitede dersler veren ve *Moral Darwinism: How We Became Hedonists?* (Ahlaki Darwinizm: Nasıl Hazcılar Haline Geldik?) adlı kitabın yazarı Benjamin Wiker, Darwin'den önce ve sonra insana bakış açısında nasıl büyük bir sapma olduğunu belirtir. İnsanlarla hayvanlar arasındaki aşılmaz farklılıkların göz ardı edilerek, insanların hayvanlarla bir tutulma yanılgısının nasıl yaygınlaştığını ise şöyle anlatır:

... Geleneksel ahlakın tümü olmasa bile çoğunluğu, insanların farklı bir tür olduğu varsayımına dayandırılır. Bu nedenle, cinayetin yasaklanması insan doğası açısından tanımlanmaktadır. Öldürmeyin! Neyi öldürmeyin? Aphidleri mi (küçük bir böcek türü)? Karınca yiyenleri mi? Orangutanları mı? Hayır, başka bir masum insanı öldürmeyin. Ancak Darwinizm'le birlikte, insanoğlu ve diğer hayvanlar arasındaki tür ayrımı tamamen bulanıklaşır. Artık çizilmesi gereken ahlaki bir çizgi yoktur, çünkü türlerin çizgisi silinmiştir.

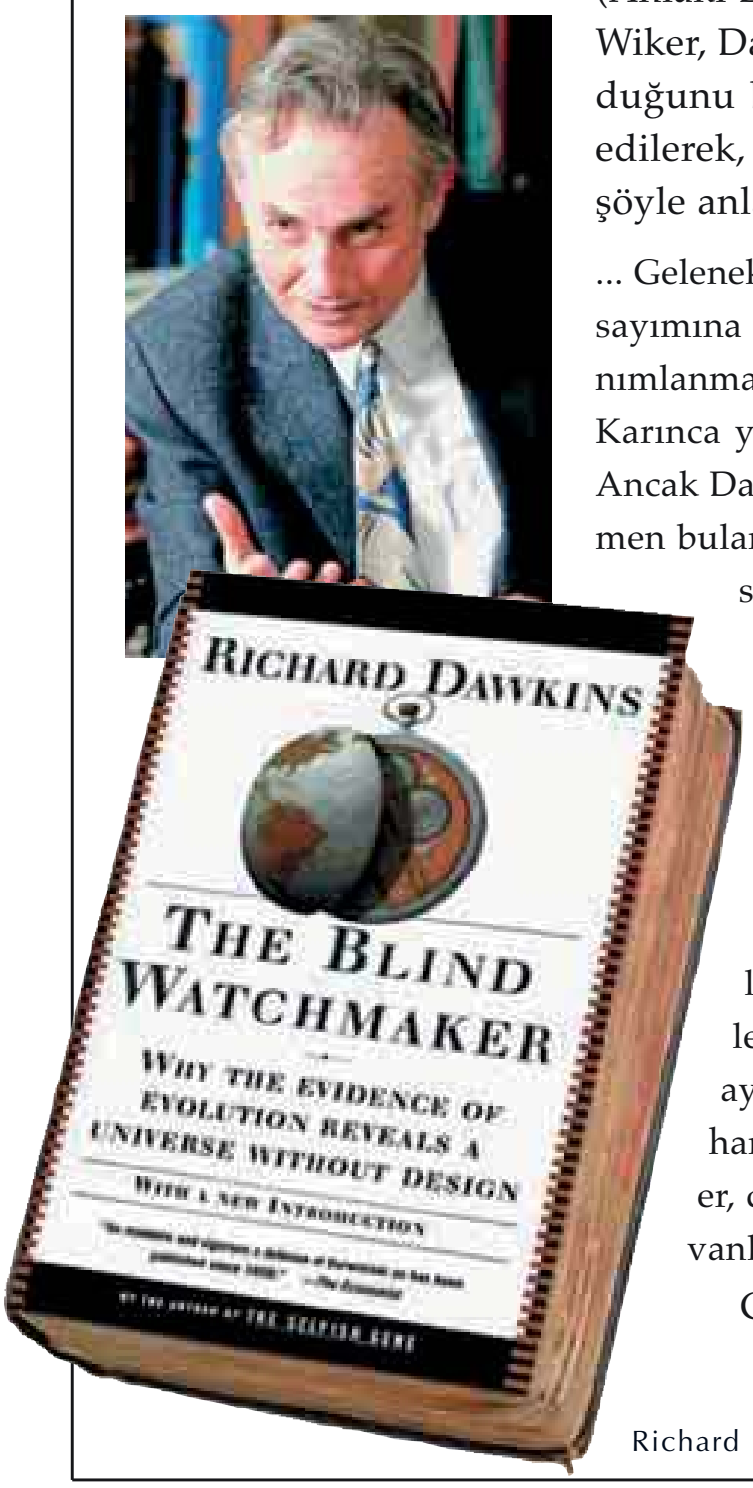

Richard Dawkins'in *Blind Watchmaker* (Kör Saatçi) adlı kitabı

Richard Dawkins ve Peter Singer gibi Darwinistler bu sapkınlığı tüm detaylarıyla itiraf etmekte ve propagandasını yapmaktadırlar. Dawkins, *Blind Watchmaker* (Kör Saatçi) adlı kitabında şunları söylemektedir:

Kendimizi evrimsel yelpazede yer alan bir hayvan olarak gördüğümüzde, artık ahlakımızın ya tüm canlılar için geçerli olduğunu kabul etmeliyiz ya da ahlakımızın herhangi bir temeli olduğunu reddetmeliyiz. Genellikle Darwinistler, her ikisi için de tutarsız bir durum sunarlar. Bazı hayvanların insanlar ile aynı ahlaki düzeyde olduklarını düşünürler. Bazı açılardan ise insanoğlunu herhangi bir hayvan olarak ele alırlar. Bir taraftan, hayvan hakları için mücadele eder, diğer bir taraftan ise deforme olmuş, yaşlı ve güçsüz insanoğlunun, evcil hayvanlara gösterdiğimiz şefkatin "dışında tutulması" gerektiğini iddia ederler.[171]

Görüldüğü gibi evrim teorisini insanı bir tür hayvan olarak sunmak iste-

mesinin ana nedenlerinden biri, tüm ahlaki değerlerin ortadan kalktığı bir dünya özlemidir. Eğer insan, Darwinizm'in iddia ettiği gibi bir hayvan türü ise, ki bu hiçbir şekilde doğru değildir, o zaman ahlaki hiçbir değerin hatta ahlak kavramının dahi insanlar için bir önemi kalmamaktadır. Bunun bir topluma vereceği zararın boyutları ise tahmin edilenin ötesinde olabilir. İşte bu nedenle, tüm insanlık Darwinizm'e ve bu bilim sahtekarlığının aldatmacalarına karşı son derece dikkatli olmalıdır.

Darwinizm, sözde insanların hayvanlardan farksız olduklarını öne sürdüğünde, bunu sadece fiziksel ve biyolojik anlamda iddia etmemekte, insan ve hayvan davranışlarının da birbirinden farksız olduğunu kabul ettirmeye çalışmaktadır. Bu durumda insana sözde hayvan atalarından miras kaldığı iddia edilen şiddet, saldırganlık, bencillik, acımasız rekabet, tecavüz, homoseksüellik gibi kötü özellik ve davranışlar, insan için adeta "doğal davranışlar" statüsüne getirilmektedir. Örneğin evrimci bilim adamı J. P. Darlington şöyle demektedir:

Sosyal Darwinist felsefe nedeniyle mağdur halkın yaşadıklarına bir örnek. Günümüzde yaşanan terör olayları da Darwinist ahlakın bir sonucudur. Ruh sahibi insanları hayvanlarla eş tutan Darwinizm, insanlığa kan, acı ve gözyaşından başka bir şey getirmemiştir.

> Birinci nokta; bencillik ve şiddet doğuştandır, en uzak atalarımızdan bize miras kalmıştır. O zaman şiddet insanlar için doğaldır; evrimin bir ürünüdür.[172]

Bu durumda insanların her türlü suçu işlemesi normal karşılanmakta, suç işlemek mazur görülmekte, hatta çoğu zaman cezalandırılmaması gerektiği iddia edilmektedir. Gould, *Ever Since Darwin* (Darwin'den Bu Yana) adlı kitabında, kriminoloji uzmanı İtalyan profesör Cesare Lombroso ile başlayan bu görüş için şöyle der:

> Suçluluğa ilişkin biyolojik kuramlar pek yeni sayılmazdı, ama Cesare Lombroso (İtalyan bir hekim) bu tartışmaya yepyeni, evrimsel bir yön verdi. Doğuştan suçlular sadece zihinsel dengesi bozuk ya da hasta değillerdi; daha önceki bir evrimsel aşamaya geri düşmüş, sözcüğün tam anlamıyla soya çekmişlerdi. İlkel ve maymunsu atalarımızın kalıtsal özellikleri genetik repertuarımızda korunur. Bazı bireyler normalden çok fazla atasal özelliğe sahip olarak doğar. Davranışları geçmişin bazı yabanıl toplumları için uygun olsa bile, bugün bu davranışlara suç diyoruz. Doğuştan suçluya acıyabiliriz çünkü kendine hakim olamaz. [173]

Lombroso'nun fikrini açıklayan evrimci Gould'un ifadelerinde açıkça görüldüğü gibi, suç işlemek tamamen insanın iradesi dışında olan, insanlara sözde hayvan atalarından miras bir davranış gibi kabul edilmektedir. Oysa bu gerçek dışı bir iddiadır. Allah her insanı, kendisine sürekli kötülüğü emreden nefsi ve o kötülükten korunup sakınmasını, iyilikte bulunmasını emreden vicdanı ile birlikte yaratmıştır. Ayetlerde şöyle buyurulmuştur:

> **Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene', sonra ona fücurunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı ilham edene (andolsun). Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu (isyanla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da elbette yıkıma uğramıştır. (Şems Suresi, 7-10)**

Dolayısıyla her insan, yaptığı hareketin iyi mi kötü mü, davranışının güzel mi çirkin mi olduğunun bilincindedir. Ve her insan kötü olandan sakınmak, iyi olanı yapmakla sorumludur. İyilikte bulunan insanlar güzel tavırlarının karşılığını en güzel şekilde alacakları gibi, kötülükte bulunanlar da yaptıkları kötülüğün cezasını mutlaka çekeceklerdir. Her türlü suçu ve ahlaksızlığı meşru gösteren evrim teorisi ise, insanları hem dünyada hem de ahirette büyük bir felaketin içine sürüklemektedir.

İnsan hayvan değildir. İnsan, Allah'ın kendisine ruhundan üflediği, akla, iradeye, vicdana, sağduyuya, doğruyu yanlıştan ayırma anlayışına sahip, düşünebilen, karar verebilen, yargılayabilen, ceza ve mükafat verebilen, yaşadıklarından ders çıkarabilen, Allah'ın imtihan ettiği bir varlıktır. Bu özelliklerin hiçbiri diğer canlılarda bulunmamaktadır ve bulunamaz da. Çünkü bunlar insanın fiziksel yapısı ile, genleri ile ilgili özellikleri değildir. Tüm bunlar insanın ruhuna ait özelliklerdir.

Öyleyse, ruh ve akıl sahibi olan insan bu gerçeği hissetmeli, ona göre onurlu, iradeli ve vicdanına uygun bir yaşam sürmelidir.

"Hayat Mücadelesi" Yalanının Getirdiği Kötü Ahlak

Daha önce de belirttiğimiz gibi Darwinizm'in en temel yanılgılarından biri, "hayat mücadelesi" ve "güçlü olanın hayatta kalması" ifadeleriyle özetlenen iddiadır. Evrimcilerin gerçek dışı iddialarına göre, hayat, insan dahil tüm canlılar için bir mücadele, kavga ve rekabet yeridir. Böyle bir dünyada sevgi, saygı, iş birliği, fedakarlık gibi güzel ahlak özelliklerine yer yoktur.

Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında insanın bugünkü konumuna mücadele ile geldiği ve ilerlemek için mücadeleye devam etmesinin şart olduğu, hiçbir kanun ile bu ilerlemenin durdurulmaması gerektiği yalanını öne sürmüştür:

> İnsanoğlu, diğer tüm hayvanlar gibi, günümüzdeki yüksek durumuna şüphesiz ki hızlı üremesinin sonucunda yaşam mücadelesi vererek gelmiştir ve eğer daha yükseğe doğru ilerleyecekse, zorlu bir mücadelenin içinde yer alması gerekmektedir.
>
> Aksi takdirde, kısa süre içinde uyuşukluğa kapılacak ve daha yüksek yeteneklere sahip olan insanlar bu savaşta yeterince başarılı olamayacaklardır. Bundan dolayı, doğal artma oranımız hiçbir yöntem ile yok edilmemelidir. Bu bizi çeşitli kötülüklere yönlendirse de. Tüm insanlar için açık rekabet olmalıdır.[174]

Darwinizm'in getirdiği karanlık dünyada önemli olan, bir insanın hayatı boyunca kıyasıya bir mücadele içinde olmasıdır. Oysa bu ne bilimsel geçerliliği olan ne de akla ve mantığa uygun olan bir iddiadır. Bu tehlikeli telkinlerin uygulamaya geçirilmesiyle meydana gelecek ortamda dürüstlük, kahramanlık, fedakarlık, sadakat yerine; sahtekarlık, egoistlik, yalancılık, vefasızlık gibi özellikler geçerli olacaktır ve ancak bu kötü özelliklere sahip olanlar kazanacaktır. Darwinizm'in bu çarpık dünya ve ahlak anlayışının dayandırıldığı temeller evrimciler tarafından satır aralarında sık sık dile getirilmekte ve insanlara telkin edilmektedir.

Örneğin Yale Üniversitesi'nden biyoloji doktoru Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life" (Hayatın Merkezi) adlı bir makalesinde evrimci hayat görüşünde merhamet ve acımaya yer olmadığını açıkça itiraf etmektedir:

> Evrim, sert ve kaçınılmazdır. Merhamete veya dürüst bir mücadeleye yer yoktur. Çok fazla organizma doğar, bu yüzden de, bunların birçoğunun ölmesi gerekecektir. Önemli olan, ayrılan bir sonraki kişiden daha çok sizin genlerinizi taşıyan çocuk bırakıp bırakmadığınızdır.[175]

Kitabın diğer bölümlerinde incelenen ırkçılık, vahşi kapitalizm, öjeni gibi sosyal Darwinizm'in güçlendirdiği sapkın ve tehlikeli düşünce ve uygulamaların hepsi, Darwinizm'in hayatta kalma mücadelesi ve güçlü olan yaşar yanılgılarının birer sonucudurlar. Oysa hayat bir mücadele yeri değildir. İnsanın tek mücadelesi kendi nefsiyle ve diğer kötülüklerle olmalıdır. İnsan kendi kişiliğindeki ve çevresindeki kötülüklerle mücadele ederek hem kendinde hem de insanlar arasında sevgi, merhamet, şefkat, barış, güven, saygı, sadakat, neşe, huzur gibi güzellikleri hakim etmeye çalışmalıdır. Allah'ın hoşnut olduğu ve insanlar için seçtiği din ahlakı da bunu gerektirmektedir.

Sosyal Darwinizm İnsan Hayatına Değer Vermez

Darwinizm'in "hayat mücadelesi" dogması ve insanların birer hayvan oldukları yalanı, uygulamaya konulduğunda, insan hayatı değersizleşir. Herhangi bir sebeple insan öldürmek, bir insanı açlığa, ölüme terk etmek, savaş çıkarmak, katliam yapmak, terör eylemi gerçekleştirmek, akıl hastası, özürlü olduğu veya başka bir ırktan olduğu için insanları yok etmek, "makul" ve kolay hale gelir.

Bu sapkın mantığa uyarak insan hayatına değer vermeyenlerden biri, Amerikalı sosyal Darwinist profesör E. A. Ross'tur. Ross'un çarpık iddialarına göre, "Hıristiyanlığın ortaya attığı toplumsal yardımlaşma ve hayırseverlik kültü, gerizekalıların ve aptalların üremelerine ve çoğalmalarına yarayan koruyucu bir kalkanın gelişmesine" neden olmuştur. Ve yine Ross'a göre, "Devlet, sakatları, örneğin sağır dilsizleri koruma altına almakta, sonra da bunlar üreyerek sakat bir ırk oluşturmakta"dır. Tüm bunlara sözde doğal evrimsel gelişmeyi engelledikleri için karşı çıkan Ross'a göre, "dünyayı düzeltmenin yegane yolu, tüm aptalları, beceriksizleri ve sakatları" kendi hallerine bırakarak, doğal seleksiyon süreci içinde ayıklanmalarını beklemektir.[176]

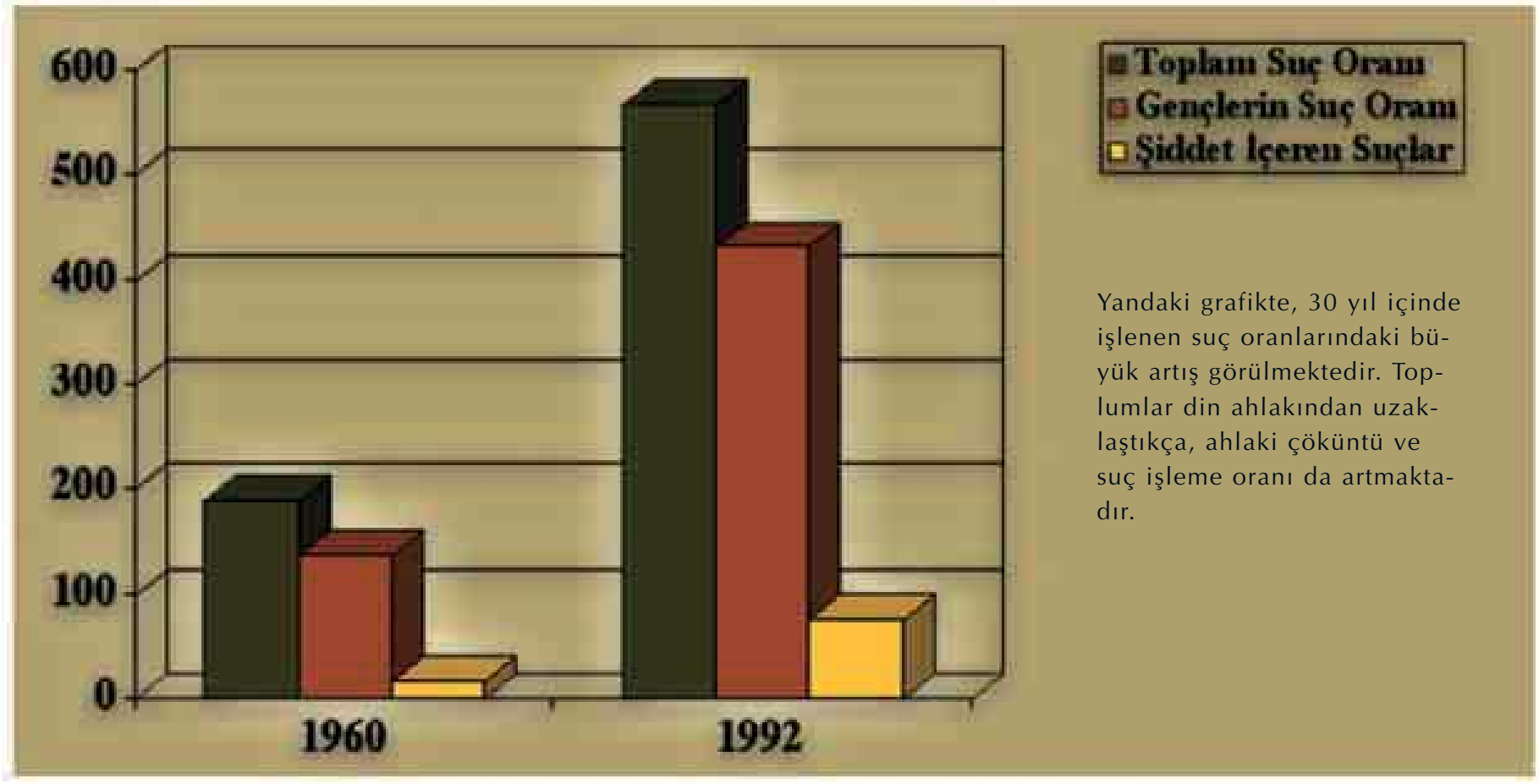

Yandaki grafikte, 30 yıl içinde işlenen suç oranlarındaki büyük artış görülmektedir. Toplumlar din ahlakından uzaklaştıkça, ahlaki çöküntü ve suç işleme oranı da artmaktadır.

Bunun ne kadar acımasız bir düşünce olduğu açıkça ortadadır. İnsan vicdan sahibi bir varlıktır ve vicdanı zayıfları, düşkünleri, fakirleri, muhtaçları korumasını emreder. Aksi takdirde, eğer insan "insan gibi düşünme" yeteneğini yitirirse, bu kez gerçekten hayvandan daha aşağı bir konuma gelir. Çünkü hayvanlar arasında dahi büyük bir dayanışma ve yardımlaşma vardır. (Detaylı bilgi için bkz. *Canlılarda Fedakarlık ve Akılcı Davranışlar*, Harun Yahya, Araştırma Yayıncılık)

Ross, insana değer vermeyen tek sosyal Darwinist değildir. Onun dehşet verici düşüncelerine sahip çıkan pek çok Darwinist bulunmaktadır. Örneğin Princeton Üniversitesi'nde biyoetik profesörü olan evrimsel psikolog Peter Singer, ciddi fiziksel sakatlığı olan insanların yaşama değer görülmemeleri gerektiğini söyleyecek kadar ileri gitmiştir. Bu zalimliğini de şu acımasız sözleri ile ifade etmiştir: "Eğer ciddi şekilde sakat bir insan çocuğunu insan olmayan bir hayvanla örneğin köpek veya domuzla kıyaslarsak... insan olmayanın her zaman daha üstün özellikleri olduğunu görürüz... Sadece insan çocuğun Homo sapiens türüne ait olması gerçeği, bu çocuğun bir domuzdan veya köpekten daha farklı muamele görmesine neden olur. Ancak türün bir üyesi olmak tek başına ahlakla ilgili değildir."[177]

Singer, Darwinist vahşette daha da ileri gitmiş ve zihinsel özürlülerin yiyecek amaçlı veya bilimsel deneyler için öldürülebileceğini söylemiştir. Şüphesiz bu çok iğrenç bir vahşettir. Ancak Darwinist mantıkta bu tarz iğrençlikler ve vahşet dahi savunulabilmektedir. Singer'ın sözleri şöyledir:

> Zihinsel özürlülerin yaşam hakları yoktur ve bu yüzden- insan etine yönelik bir istek geliştirmemiz gerekirse- yiyecek için ya da bilimsel deney amaçlı olarak öldürülebilirler.[178]

Right To Die Society (Ölme Hakkı Cemiyeti) eski başkanı Joseph Fletcher da, zihinsel özürlüler için benzer iddialarda bulunmaktadır:

> En düşük düzeyde zekaya ya da zihinsel yeteneğe sahip olmayan kişiler, kaç organı çalışırsa çalışsın, her ne kadar yaşam fonksiyonları otomatik olarak yerine gelirse gelsin, insan değildirler... Zeka özürlülerin herhangi bir sorumlulukları yoktur, hiç olmamıştır ve olmayacaktır. Bu, zeka özürlü kişilerin insan olmadığı anlamına gelir.[179]

Yeni doğan bebeklerin öldürülmesi ise, insan hayatına değer vermeyen Darwinizm'in makul gördüğü acımasız, vahşi uygulamalardan bir diğeridir. Darwinizm, eğer yeni doğan bebeğe bakmak o anne baba için güçlük ise, onları hayat mücadelesinde geriletecekse, evrimsel açıdan bu bebeğin öldürülmesinin gerekli olduğunu ileri sürebilecek kadar vicdansızca bir düşünceyi savunmaktadır. Örneğin Darwin, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin hayvanlarda sıkça görüldüğünü ve bunun nüfus kontrolün-

de önemli bir faktör olduğunu iddia etmiştir. Evrimci Barbara Burke, *Science* dergisindeki bir yazısında bu konu hakkında şöyle der:

> Bazı hayvan türleri içerisinde, çocuk öldürme doğal bir davranış olarak görülür. Bu, insanlar için de, primat atalarımızdan kalma bir özellik olarak doğal görülebilir mi?... Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında, yeni doğan bebeklerin öldürülmesinin, insan tarihi boyunca, nüfus artışının önlenmesi için kullanılan tüm yöntemlerin arasında muhtemelen en önemlisi olduğunu yazmıştır.[180]

Haeckel gibi Darwinistler ise, öjeni bölümünde de incelendiği gibi intiharı teşvik etmişler, hayatın dayanılmaz olduğunu düşünenlerin, intihar ederek hayatlarını sona erdirme hakkına sahip olduklarını iddia etmişlerdir. Ancak Allah, insanlara canlarına kıymayı haram kılmıştır.

Öjeni, ötenazi ve ırkçılık gibi bölümlerde de incelediğimiz tüm bu vahşi uygulama ve inançlar, Darwinizm'in insan hayatına hiç önem vermeyen bir ideoloji olduğunu gösteren örneklerdir. Ve bilimsel hiçbir değeri olmayan hezeyanlar üzerine inşa edilmiştir.

Oysa her insanın hayatı büyük bir önem taşır. Kuran ahlakında insanlar birbirlerini çok değerli ve önemli görürler ve birbirleri için fedakarlıklarda bulunurlar. Bir mümin, kendi ihtiyacı olsa dahi, yemeğini diğerine verir:

> **Kendileri, ona duydukları sevgiye rağmen yemeği, yoksula, yetime ve esire yedirirler. (İnsan Suresi, 8)**

Müslümanlar yoksulları ve yetimleri korumakla, onların mallarını adaletle onlara vermekle, yolda kalmışlara yardım etmekle, zayıf bırakılmış kadınları, erkekleri, çocukları ve yaşlıları korumakla yükümlüdürler. Allah, örneğin, bir ayetinde anne babaya "öf" bile denmemesini emretmiş (İsra Suresi, 23) ve bütün insanlara birbirlerine sözün en güzelini söylemelerini buyurmuştur. (İsra Suresi, 53) Bir başka ayette ise Allah "**... Kim bir nefsi, bir başka nefse ya da yeryüzündeki bir fesada karşılık olmaksızın (haksız yere) öldürürse, sanki bütün insanları öldürmüş gibi olur. Kim de onu (öldürülmesine engel olarak) diriltirse, bütün insanları diriltmiş gibi olur...**" (Maide Suresi, 32) buyurmaktadır.

Herkesin birbirini ruh ve akıl sahibi, değerli, önemli insanlar olarak gördüğü bir toplumun barış, huzur, güvenlik, sevgi ve saygı ile dolacağı açık bir gerçektir.

İnsanları bir hayvan türü olarak gören Darwinist anlayışa göre, insanların hiçbir değeri yoktur. Sosyal Darwinist mantıkta, acı çeken, zorluk ve korku içinde olan insanların kurtarılması için hiçbir şey yapılmaz. Bu insanlar yardımsız ve korumasız bırakılırlar. İslam ahlakında ise, her mümin diğer insanların huzuru, güvenliği ve refahı için çaba göstermekle sorumludur.

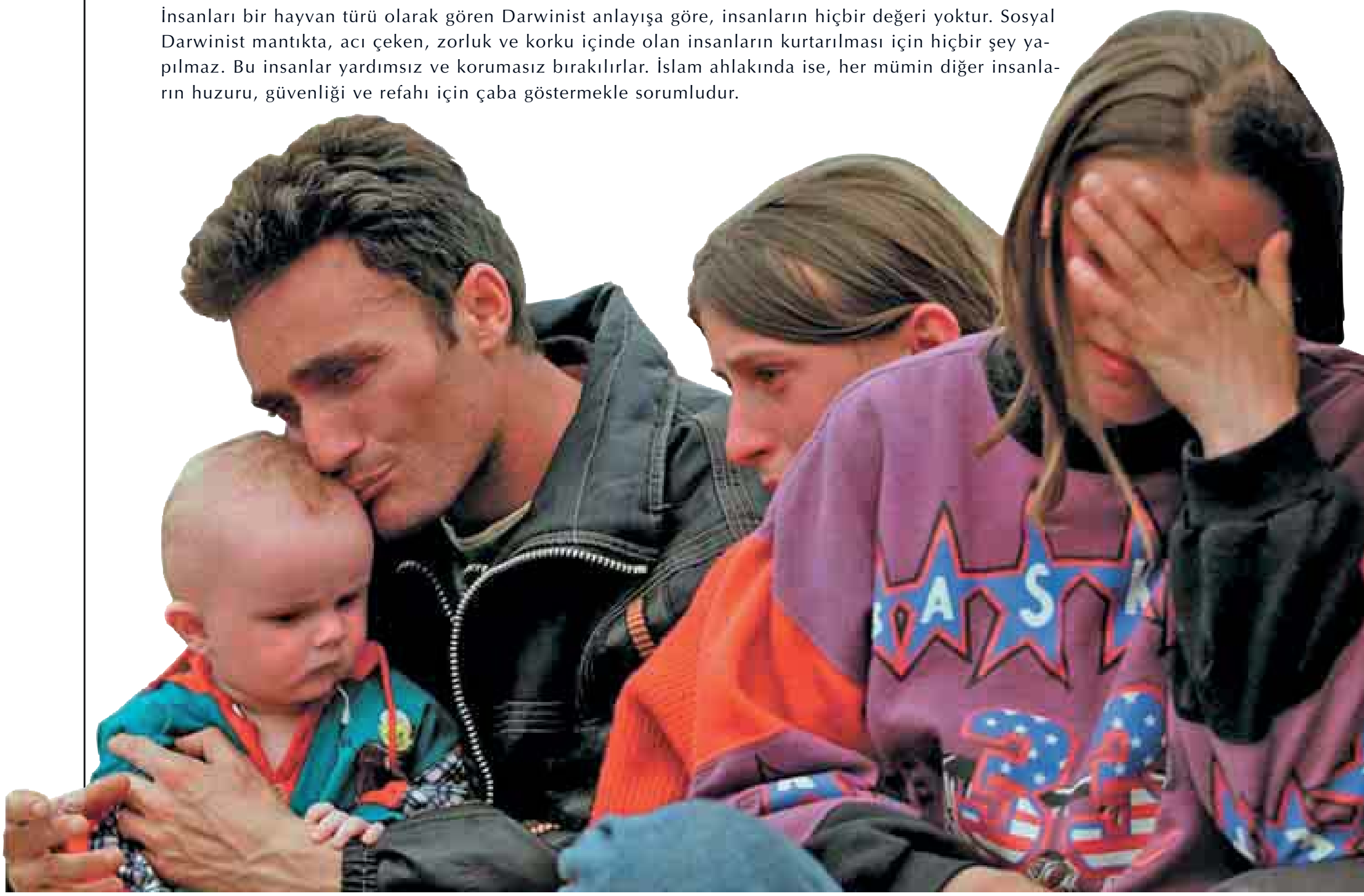

"DOĞAL SELEKSİYON UYGULAYACAĞIZ" DİYEREK YAPILAN KATLİAM

20 Nisan 1999 tarihinde ABD'nin Colorado eyaletinde Columbine Lisesi'nin iki öğrencisi, 18 yaşındaki Eric Harris ve 17 yaşındaki Dylan Klebold, okullarına silahlı ve bombalı saldırıda bulundular; 12 öğrenciyi ve 1 öğretmeni 30 dakika içinde öldürdükten sonra intihar ettiler.

Olaydan hemen sonra iki saldırgan öğrencinin evlerinde yapılan araştırmalarda çok ilginç belge ve bilgilere ulaşıldı. İkisi de bu saldırıyı en az bir yıl öncesinden planlamışlardı. Denver'daki Westword adlı bir internet gazetesinde yayınlanan 26 Nisan 1998 girişli yazılarından birinde Eric Harris, kendisinin ve Klebold'un okulda "doğal seleksiyon uygulayacaklarını" yazıyordu:

Nisan (1999 yılının) ayı içinde bir gün ben ve V (arkadaşı Klebold'u yazılarında Vodka takma adıyla isimlendiriyor) intikam alacağız ve doğal seleksiyonu birkaç aşama daha yukarıya çekeceğiz. Şu silahları kullanacağız; gürültülü cırcır böceği silahı, WD40 tenekelerine yapıştırılmış gürültülü cırcır böcekleri, şarapnel yüklü boru bombaları, alev bombaları, klor gazı bombaları ve sis bombaları ile dolu bir terörist çantası.[1]

Bunların yanı sıra saldırı anında Harris'in üzerindeki t-shirt'ün üzerinde "DOĞAL SELEKSİYON" yazıyordu.[2]

Harris ve Klebold'un yazdıklarından anlaşıldığına göre, bu saldırı Columbine Lisesi'ndeki "daha aşağı" gördükleri öğretmenlere ve öğrencilere yönelik bir intikam saldırısıydı.[3]

Yazılarının çoğunda Eric sürekli olarak doğal seleksiyon ve üstünlük hislerinden söz ediyordu. Bu saldırı için önceden hazırladıkları üç video çekiminde ise ikisi de kendilerinin nasıl diğerlerine göre "daha evrimleşmiş" olduklarından ve "insanlığın üstünde" olmanın nasıl bir duygu olduğundan söz ediyorlardı.[4]

Gerçekten de bunları yazdıktan tam bir yıl sonra, Harris ve Klebold bahsettiklerine benzer silahlarla birlikte Columbine Lisesi'ne girdiler ve öğrencileri öldürmeye başladılar. Her ikisi de okulda Hitler'e olan hayranlıkları ile tanınıyor, t-shirtlerinin üzerinde swastika amblemleri (gamalı haç) yer alıyordu. Ayrıca saldırıyı gerçekleştirdikleri gün Hitler'in 110. doğum günüydü.

Burada sözü edilen çocuklar, o güne kadar bu tür bir saldırı eyleminde bulunacakları tahmin edilmeyen, sıradan gibi görünen, iyi ailelere mensup iki lise öğrencisidir. Ayrıca günlüklerinden anlaşıldığı üzere bu kişiler aileleri ile iyi geçinmekte, onlarla hiçbir sorunları bulunmamaktadır.

Bu gençleri böyle psikopatça bir saldırı düzenlemeye iten, karakterlerindeki saldırgan, anormal yapıyı, aldıkları eğitimle destekleyebilmiş olmalarıdır. Kendilerini dışladıklarını düşünen arkadaşları ile sorunlarını çözmek için, okulda öğrendikleri "doğal seleksiyon" kavramına başvurmuşlardır. Hayatın kıyasıya bir mücadele yeri olduğu, hayatta kalmak için savaşmak gerektiği, güçlülerin zayıfları ezdiği, insan hayatının bir değeri olmadığı, insanın hayvandan farksız olduğu gibi gerçek dışı telkinlerle "eğitilen" insanların bu tür eylemler yapmaları ve bunu doğal seleksiyona bağlamaları şaşırtıcı olmayan bir sonuçtur.

Aldıkları eğitim neticesinde elde ettikleri hayat görüşü, Darwinizm'in insanlara empoze ettiği hayat görüşüdür. Ders kitaplarında ve sınıflarında doğal seleksiyonu, acımasız rekabeti öğrenen ve bunu hayatta kalmanın tek yolu zannedenler, kin, nefret, acımasızlık, düşmanlık, insanları korkutma gibi ahlak ve akıl dışı hislerini makul görebilmektedirler. Ve buna bağlı olarak benzer eylemlerde bulunabilmektedirler.

"Doğal Seleksiyon yapacağız" diyerek arkadaşlarını katleden bu çocuklar, günlüklerine kendilerinin daha çok evrimleştiklerini ve bu yüzden diğerlerinden daha üstün olduklarını yazmışlardı.

"Doğal seleksiyon" gibi dogmalar yerine, Kuran ahlakının öğrettiği değerlerle eğitildiklerinde ise, gençler -ve tüm toplum- nefret, kin, çatışma, kavga yerine, affedici olmayı, sevgi ve şefkat duymayı, dost olmayı, barışçılığı, huzuru kendilerine hedef edineceklerdir. Ahlaki dejenerasyonun çözümü, dejenerasyona neden olan felsefeyi fikren ortadan kaldırmak ve yerine Kuran'ın emrettiği ahlaki değerleri yerleştirmektir.

---

1. CNN, "Columbine Killer Envisioned Crashing Plane in NYC, 6 Aralık 2001, http://edition.cnn.com/2001/US/12/05/columbine.diary/
2. Denver Rocky Mountain News, 25 Haziran 1999, s. 4A, 14A
3. Antonio Mendoza, "High School Armageddon", http://www.mayhem.net/Crime/columbine.html
4. Antonio Mendoza, High School Armageddon, http://www.mayhem.net/Crime/columbine.html

EVRİMSEL PSİKOLOJİ YANILGISI

Darwin'in *Türlerin Kökeni* ve *İnsanın Türeyişi* adlı kitaplarının yayınlanmasının ardından pek çok evrimci, insanın sosyal davranışlarının, hislerinin, yargılarının, fikirlerinin, kısacası insan ruhuna ait özelliklerin evrim tarafından nasıl şekillendirilmiş olabileceği üzerine spekülasyonlar yapmaya başladı. Darwin de bu evrimciler arasındaydı. En yaygın yanılgıya göre, eğer bedenlerimizin görünümü ve işleyişi evrimle şekillendirildiyse, o zaman bu bedenle gösterdiğimiz davranışlar da evrimle şekillendirilmiş olmalıydı. Böylece, canlıların biyolojik yapılarının dahi evrimle nasıl meydana geldiğini açıklayamayan evrimciler, insan ruhuna ait özelliklerin sözde evrimine dair hikayeler uydurmaya başladılar.

Darwin daha *Türlerin Kökeni'*nde gelecekte psikolojinin temelinin evrime dayanacağını iddia ediyor ve bu hayali iddiasını şöyle ifade ediyordu:

> Uzak gelecekte çok daha önemli araştırmalara açık alanlar görüyorum. Psikoloji yeni bir temel üzerine kurulacak; zihinsel güç ve kapasitenin, kademe kademe kazanılmasına dayanan bir temel. İnsanın kökeni ve tarihi aydınlanacak.[181]

Hayvan ve insan davranışlarının kökenini evrimsel olarak açıklamak için ilk kapsamlı girişim Harvard Üniversitesi'nden böcek bilimci Edward O. Wilson'dan geldi. Wilson bu girişimi tüm başarısızlığına rağmen, "sosyobiyoloji" olarak adlandırdı.

Wilson, 1975 yılında yayınladığı *Sociobiology: The New Synthesis* (Sosyobiyoloji: Yeni Sentez) adlı kitabında, hayvan davranışlarının tamamının biyolojik bir temeli olduğunu iddia etti. Bu yanılgısını biyolojik evrime dayandıran Wilson, hayvanların ve insanların davranışlarını kontrol eden özel genler bulunduğunu sanıyordu. Wilson'ın asıl uzmanlık konusu böceklerdi ve kitabının ilk 26 bölümünde böceklerden söz ediyordu. Kitabın 27. bölümünde ise bu iddialarını insanlara uyarlamaya kalkışmıştı. 1978 yılında *Human Nature* (İnsan Doğası) adlı kitabında da, kin, saldırganlık, yabancı korkusu, uyumluluk, homoseksüellik, erkeklerle kadınlar arasındaki karakteristik farklılıklar gibi insan davranışlarından sorumlu genler olduğuna dair spekülasyonlara geniş yer verdi. Wilson'ın kitaplarında ve yazılarında ortaya koyduğu bu iddialar hiçbir zaman bir spekülasyon olmaktan ileriye gidemedi. Wilson ve takipçilerinin iddiaları bilimsel bulgular tarafından hiçbir zaman desteklenmedi. Tam tersine, bilimsel veri ve bulguların her biri Wilson ve onunla aynı fikirde olanların yanıldıklarını ortaya koydu.

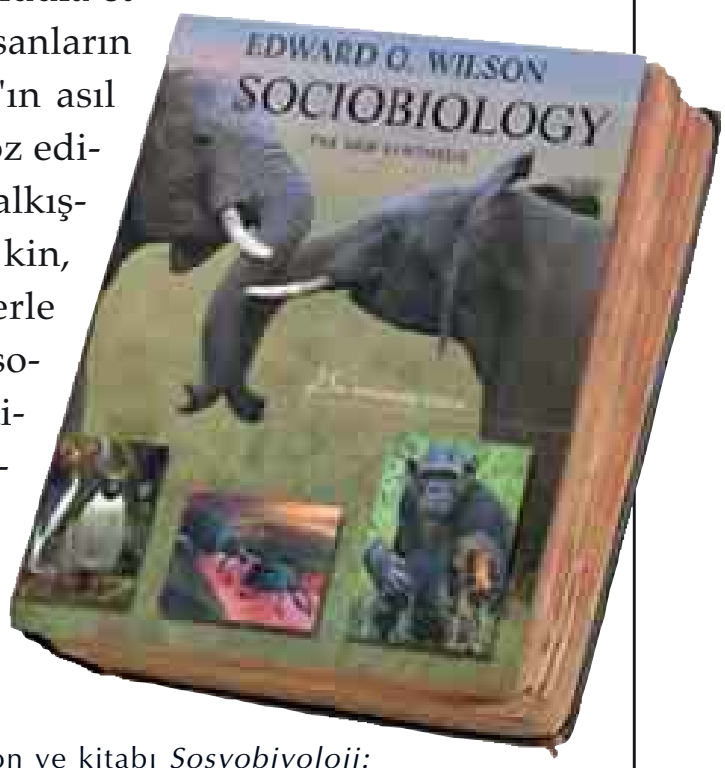

E. O. Wilson ve kitabı *Sosyobiyoloji: Yeni Sentez*

Wilson'ın, bir diğer bilim dışı iddiası da, canlıların sadece gen taşımakla sorumlu araçlar oldukları ve en önemli görevlerinin bu genleri taşıyıp gelecek nesillere aktarmak olduğuydu. Wilson'ın bilim dışı görüşlerine göre, evrim genlerin evrimiydi, doğal seleksiyon genleri seçiyordu, dolayısıyla en önemli şey genlerdi. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis* (Sosyobiyoloji; Yeni Sentez) adlı kitabında, hiçbir bilimsel değer taşımayan bu iddiasını şöyle ifade ediyordu:

> Darwinist anlamda, canlı kendisi için yaşamaz. Temel fonksiyonu başka canlılar üretmek dahi değildir; genleri üretir ve genlerin geçici taşıyıcısı olarak hizmet verir. Eşeysel üreme ile meydana gelen her canlı, o türü oluşturan genlerin özgün ve tesadüfi bir alt kümesidir. Doğal seleksiyon, bazı genlerin aynı kromozomdaki diğer genlere üstün gelerek, gelecek nesillerde temsilcilik kazandığı bir süreçtir. Bu araç, mümkün olan en az biyokimyasal karmaşayla genleri koruyacak ve yayacak olan makinenin bir parçasıdır. Samuel Buler'ın ünlü, "bir tavuk sadece bir yumurtanın başka bir yumurta üretme yoludur" deyişi modernize edilmiştir: organizma sadece DNA'nın daha fazla DNA üretmesinin bir yoludur. [182]

Wilson'ın iddialarının hiçbir bilimsel dayanağı yoktu. İddiaları evrimci ön yargılarının bir sonucuydu sadece. Evrimciler arasında dahi Wilson'ın spekülasyonlarına itiraz edenler oldu. Bunlardan biri Stephen Jay Gould idi:

> Ancak Wilson çok daha güçlü iddialarda bulunuyor. 27. Bölüm... insan davranışlarındaki –kindarlık, saldırganlık, yabancı düşmanlığı, uyumluluk, homoseksüellik ve batı toplumunda kadın ve erkek arasındaki karakteristik özellikler gibi- tipik ve değişken nitelikler için genlerin bulunduğu hakkında geniş çaplı bir spekülasyondur. [183]

Wilson ile başlayan insan davranışları hakkındaki evrimci spekülasyonlar, Richard Dawkins ile en akıl almaz ve mantık dışı noktalara kadar ulaştı.

Dawkins ve "Bencil Gen"leri Taşıyan Robotlar

Sosyobiyolojinin ve günümüzdeki uzantısı olan evrimsel psikolojinin genler hakkındaki bilim dışı iddialarının sonucunda, Oxford Üniversitesi'nden evrimci zoolog Richard Dawkins tarafından popülerleştirilen "bencil gen" aldatmacası ortaya çıktı.

Dawkins gibi evrimcilere göre, bir canlının en önemli hedefi hayatta kalmak, üremek ve böylece genlerini koruyarak gelecek nesillere aktarabilmektir. Bu iddianın temeli ise tamamen hayali bir senaryoya dayanmaktadır.

Evrim teorisinin bu senaryosuna göre, bir zamanlar cansız kimyasal maddeler, her nasıl olduysa kendilerini organize etmişler ve kendi kendini kopyalayabilen DNA bazlı bir sistem oluşturmuşlardır. Bu hayali kimyasal çorbadan çıkan ilk organizma ise çoğalmak dışında pek bir işe yaramayan bir gendir. Bu gen nasıl olduysa kendini kopyalamaya "karar vermiş", bu işe başlamış ve yeni genler üretmiştir. Bu kopyalamalar sırasında meydana gelen hatalar sonucunda ise farklı özelliklere sahip genler oluşmuştur. Bir zaman sonra ise, her nasıl olduysa bu genetik malzemeler çeşitli bedenler geliştirmeyi "öğrenmişler" ve böylece kendilerini taşıyacak ve daha etkili şekilde üretebilecek makineler üretmişlerdir. En iyi bedeni kodlayan genler, bu sayede diğerlerine göre daha etkili olacak şekilde kopyalanmışlardır. Evrimciler nedenini ve nasılını hiçbir şekilde açıklayamadıkları bu masalın sonucunda, bu bedenlerin zaman içinde, şekil ve fonksiyon açısından daha da geliştiğini iddia ederler. Hiçbir bilimsel delili olmayan, gerçekleşmesi imkansız olan bu hikaye modern Darwinizm'in temel iddialarından biridir. Oysa evrimciler de gayet iyi bilmektedirler ki, değil insan bedeninin tek bir organı, bu organı meydana getiren hücrelerin, bu hücrelerin yapı taşlarının tek bir parçasının dahi kendi kendine oluşması mümkün değildir.

Dawkins ise, evrim teorisinin bu masalından yola çıkarak, evrimin, aslında genler arasındaki rekabet olduğunu iddia etmiş ve buna bağlı olarak insana karşı olan sapkın bakış açısını *The Selfish Gene* (Bencil Gen) adlı kitabında şöyle özetlemiştir:

> Bizler, genler olarak bilinen bencil molekülleri korumak için gözü kapalı olarak programlanmış, hayatta kalan makineler, robot araçlarız. Bu, beni hala hayret içinde bırakan bir gerçektir. Bunu yıllardır biliyor olmama rağmen, hiçbir zaman bu fikre tamamen alışamadım. Arzularımdan biri, başkalarını da hayret içinde bırakmayı başarabilmektir.[184]

Yukarıda da görüldüğü gibi Dawkins'in mantık dışı iddiasına göre, insan sadece "gen taşıyan bir robot"tur. Bu dünyadaki tek varoluş amacı ise, taşıdığı genlerini çoğaltmak, onu diğer genlerle rekabetinde desteklemek ve sonraki nesillere aktarmaktır. İnsan ruhunun varlığını görmezden gelerek insanı mekanik bir araca benzeten bu iddianın hiçbir gerçekçi yönü olmadığı açıkça ortadadır.

Buna karşı insana materyalist bir açıklama getirmek isteyen çoğu evrimci, Dawkins'in hiçbir bilimsel geçerliliği olmayan bu teorisini desteklemiştir. Wilson da *Human Nature* adlı kitabında insanın sadece genleri ile bir önem ve amaç kazandığını iddia etmektedir:

> ... Bizimki de dahil olmak üzere hiçbir tür, genetik tarihi (yani evrim) tarafından oluşturulan zorunluluklar dışında bir amaca sahip değildir... Bir tür kendi biyolojik doğası dışında herhangi bir amaca sahip değildir.[185]

Bilimsel dayanağı olmayan bu materyalist inanca göre eğer tek amaç genlerin devamı ise, genleri korumakla görevli insanın hiçbir ahlaki değeri olamaz. Genlerinin çıkarları için olabildiğince bencil ve acımasız olmalıdır. Dawkins ve taraftarlarına göre, bu rekabette kazanacak olan bencil olanlardır. Dawkins bu sapkın Darwinist görüşü *Bencil Gen* adlı kitabında şöyle özetler:

> Biz ve diğer tüm hayvanlar, genlerimiz tarafından oluşturulan makineleriz. Başarılı Chicago gangsterleri gibi genlerimiz, bazı durumlarda milyonlarca yıldır, oldukça rekabetçi bir dünyada, hayatta kaldılar... Bu bize genlerimizden bazı nitelikler bekleme hakkı kazandırıyor. Başarılı bir genden beklenen en önemli niteliğin zalim bir bencillik olduğunu iddia ediyorum. Bu gen bencilliği, insanların davranışlarında da bencilliğe neden olacaktır. Yine de, göreceğimiz gibi, bir genin bencil amaçlarına sınırlı bir fedakarlık göstererek de ulaşabileceği bazı özel durumlar vardır. Son cümledeki 'özel' ve 'sınırlı' kelimeleri önemlidir. Her ne kadar aksine inanmak istesek de, türlerin evrensel sevgi ve yardımlaşması evrimsel açıdan anlam ifade etmeyen kavramlardır.[186]

Vahşet ve saldırganlık, insanlara sözde hayvan atalarından miras kalan ve genlerinde kodlu olan davranışlar değildir. Bunlar, vicdansızlığın, dinsizliğin getirdiği kötü ahlak özellikleridir.

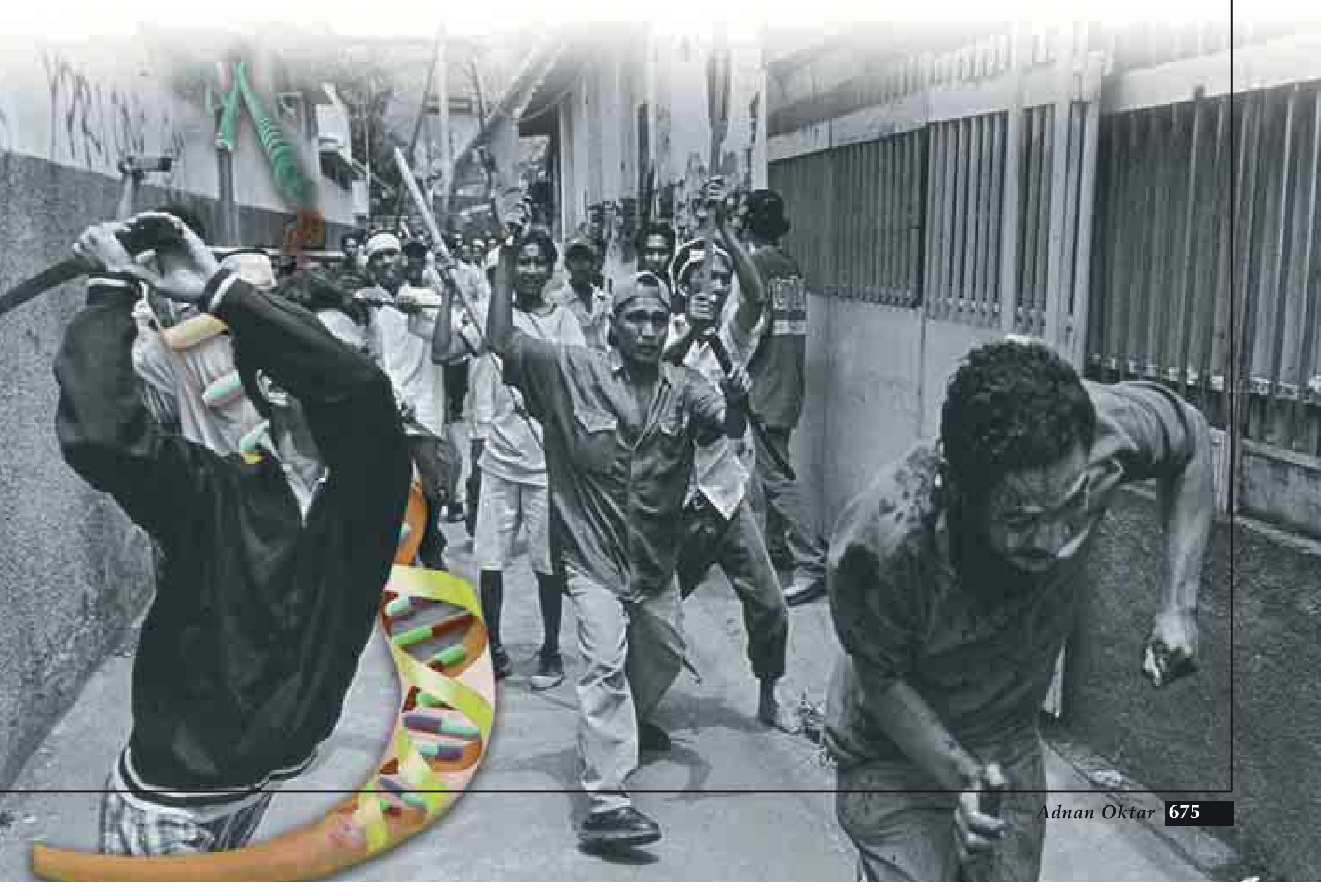

Dawkins'in cehalet ürünü bu teorisine göre, insanın taşıdığı genler bencil olduğuna göre, insan da bencildir. Bu durumda "bencil robotların", bencil genlerini korumak ve çoğaltmak için her türlü yolu denemeleri beklenecektir. Bu tür varlıkların çıkarları için cinayet işlememeleri, hırsızlık yapmamaları, tecavüz etmemeleri için hiçbir neden kalmamaktadır. "Bencil makinelerin" ahlak kuralları olması, sağduyulu, vicdanlı davranmaları beklenemez. Örneğin bir insanın çıkarı için bir başkasını öldürmesi, bu durumda bir suç veya ahlaksızlık değil, genetik bir zorunluluktur. Genler bencil olduğu için davranışlar da bencildir. Görüldüğü gibi Dawkins'in insana bakış açısı son derece önemli tehlikeler, toplum ahlakını parçalamaya yönelik korkunç telkinler içermektedir.

Oysa ki, bencil gen iddiası son derece mantıksız ve saçmadır. Dawkins ve benzerleri genleri adeta bilinç, irade ve güç sahibi varlıklar olarak anlatmaktadırlar. Oysa genler, uzun DNA zincirleridir. DNA ise fosfat ve şeker ile birbirine tutturulmuş uzun bir nükleik asit merdivenidir. Yani uzun bir moleküldür. Nasıl H_2O veya H_2SO_4 (sülfürik asit) birer molekülse, DNA da öyle bir moleküldür. Nasıl "bencil su", "bencil tuz" veya "kıskanç sülfürik asit"ten söz edemezsek, bencil genlerden de söz edemeyiz.

Evrimciler, insanı bir madde yığınından ibaret gibi göstermeye ve bu madde yığınının bir yerine bir şekilde şuur atfetmeye çalışmaktadırlar. Genlere şuur atfedecek kadar tutarsız bir iddia ileri sürmeleri ise, evrim teorisinin içinde düştüğü durumu göstermesi açısından ibret vericidir. Eskiden tahtadan veya taştan yapılma putlarda akıl ve bilinç olduğunu zanneden putperestliğin yerini, günümüzde moleküllerde, bu molekülleri oluşturan cansız atomlarda akıl ve bilinç olduğunu iddia eden Darwinizm almıştır.

Evrimin Bir Başka Çıkmazı: Fedakar "Genler"

Evrim teorisinin yalanlarına göre doğada sadece güçlülerin hayatta kaldığı, kıyasıya bir mücadele ortamı vardır. Ancak doğadaki canlılar gözlemlendiklerinde, birçoğunun birbirlerine yardımcı oldukları, birbirleri için fedakarlıkta bulundukları, hatta diğerlerinin iyiliği için kendi hayatlarını dahi tehlikeye attıkları görülmektedir. Wilson, evrim teorisinin temel iddiası ile çelişen bu gerçeği açıklamak için bazı temelsiz varsayımlar öne sürmüş ve bu sözde açıklamaları sosyobiyolojinin temelini oluşturmuştu. Wilson açıklamalarını, W. D. Hamilton'ın, "akraba seçilimi" adını verdiği bir başka aldatmacaya dayandırmıştı. Bu aldatmacaya göre, yavrusunu veya kendi sürüsünden bir başka canlıyı koruyan, onun için fedakarlıkta bulunan bir canlı, aslında kendi "bencil genlerini" korumaktadır. Amaç, genleri bir sonraki nesle aktarmak olduğuna ve bir annenin genleri yavrusunda da bulunduğuna göre, yavrusunu hayatı pahasına koruyan anne, aslında kendi genlerini korumuş olur. Yani fedakarlığı aslında bencilliğindendir!

Bu son derece saçma bir iddiadır. Herşeyden önce, doğadaki hiçbir hayvan genlerinin farkında olabileceği bir şuura sahip değildir, dolayısıyla onları korumak gibi bir fikre de sahip olamaz. Dahası, yavrusunda veya kuzenlerinde de kendisine ait genlerden olduğunu bilmesi mümkün değildir ki, bunun için hayatını feda etsin. Genlerin, bir canlıyı bu yönde yönlendirmesi asla mümkün değildir. Genler, önceki sayfalarda da belirtildiği gibi şuursuz molekül zincirleridir.

Ayrıca, hayvanlar sadece kendi genlerini taşıyan hayvanlara değil, diğerlerine de yardım edebilmektedirler. Doğada bunun birçok örneği bulunmaktadır. Bu ise evrimci iddialarla açıklanamayacak bir davranıştır; çünkü fedakarlıkta bulunan canlının, genlerini koruduğu iddiası tamamen anlamsız kalmaktadır.

Kaldı ki genleri koruma hissinin bu canlıların genetik yapılarında kodlu olduğunu iddia etmek de evrimcilerin sorunlarını çözmez. Çünkü bu kez, böylesine kompleks bir davranışın genlere nasıl kodlandığı sorusu gelecektir. Evrim teorisi tesadüf mekanizmaları ile tek bir genin dahi nasıl oluştuğunu açıklayamazken, bu genlere kodlanan bilgilerin nasıl olup da tesadüfen oluştuğunu açıklaması kesinlikle mümkün değildir. Canlıların genlerinde kodlanmış olan her bilgi bir bilincin eseridir. Bu, sonsuz bir ilim ve akıl sahibi olan Allah'ın yaratmasıdır.

Sosyobiyologlar doğadaki canlıların özverili davranışlarıyla ilgili iddianın aynısını insanlara da uygulamaya kalkışmaktadırlar. Yani evrimcilerin hayal ürünü iddialarına göre, bir anne çocuğunu tehlikelerden koruduğunda, gerektiğinde onun için canını hiç düşünmeden feda ettiğinde, bu anne aslında genlerini koruma endişesi taşımaktadır. Evrimcilerin insan ruhuna ait özelliklerin varlığını kabul etmemeleri, tüm bunları evrim teorisiyle açıklamaya çalışmaları hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır. Evrimciler bu mantık dışı iddiaları ile insan ruhunu, bilincini ve vicdanını yok saymaktadırlar. Oysa insan, ruha, akla, vicdana, düşünme ve yargı yeteneklerine sahip, doğru ve yanlışı birbirinden ayırt edebilen şuurlu bir varlıktır. Bir anne ise, çocuğu için fedakarlıkta bulunduğunda, çocuğunu sevdiği, ona şefkat ve merhamet duyduğu, onu zayıf gördüğü ve koruma sorumluluğunu üstlendiği için fedakarlıkta bulunmaktadır. Örneğin bir anne, çocuğu acı çektiğinde, kendisini onun yerine koyar ve bu onu üzer, endişelendirir, çocuğunun acısını dindirebilmek için her türlü fedakarlığa hazır olur. Bunlar -bazı evrimcilerin hikayelerinde iddia ettikleri gibi- "gen taşıyan bir makine"nin veya bir "robot"un sahip olamayacağı özelliklerdir.

Aslında evrimciler de, insan ruhuna ait özellikleri evrim teorisinin tezleri ile açıklayamayacaklarının farkındadırlar. Örneğin evrimci Robert Wallace, *The Genesis Factor* (Başlangıç Faktörü) adlı kitabının sonunda şöyle demektedir:

> İnsanın, sadece genetik olarak üremeyi hedefleyen akıllı bir egoist olduğuna inanmıyorum. İnsan budur. Ancak sadece bu değildir. Açıkça çok daha fazladır. Bunun kanıtı çok basit ve boldur. İnsan ruhunun ölçülemez bir derinliği olduğunu görebilmek için birinin Johann Pachelbel'in "D Majör Canon" adlı bestesini dinlemesi yeterlidir...[187]

Wallace'ın dikkat çektiği nokta son derece önemlidir. Evrimcilerin gerçek dışı insan tanımına göre, insan sadece gen taşımakla görevli bir makinedir. Böyle bir varlığın dinlediği müzikten zevk alması, bir film izlediğinde eğlenmesi, hatta böyle bir film meydana getirmesi, kitap yazması, kitap okuması, okuduklarını öğrenmesi, fikir alışverişinde bulunması imkansızdır. İnsanın, evrimcilerin anlattıklarından çok daha farklı bir yaratılışta olduğu çok açıktır ve her insan bunun delilini kendisinde görmektedir. İnsan gibi derin bir düşünce kapasitesine sahip, ruhunda yüzlerce duygu ve zevki yaşayabilen bir varlığın nasıl var olduğu ve özelliklerinin kökeninin ne olduğu, evrimcilerin bilim dışı iddialarla asla cevaplayamayacakları sorulardır.

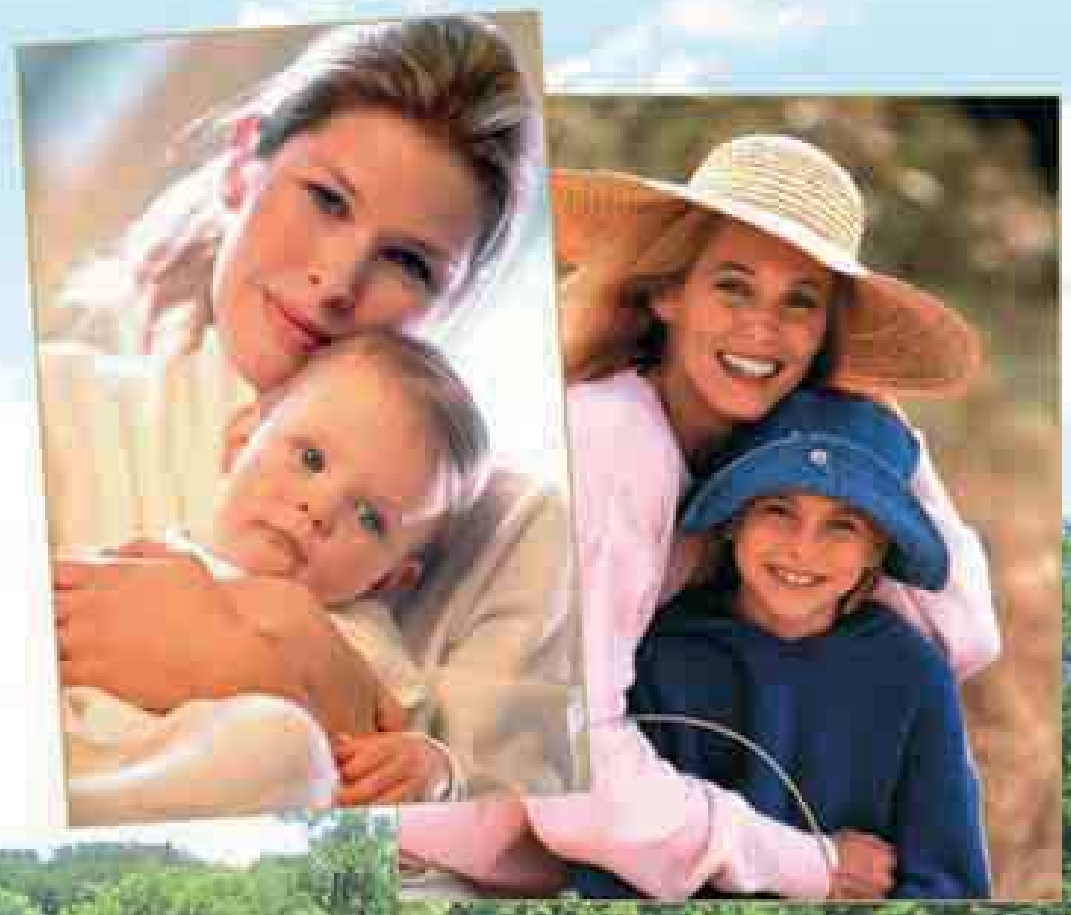

Anneler, evrimcilerin iddia ettiği gibi genlerini korumak için değil, sevgi, şefkat ve koruma duygularıyla çocukları için fedakarlıkta bulunurlar.

Doğada sadece ölümüne rekabet yoktur. Birçok canlı hem yavrularına hem de diğer hayvanlara karşı son derece özverili davranışlar göstermektedir.

EVRİMSEL PSİKOLOJİNİN SAVUNDUĞU VAHŞET: BEBEK CİNAYETLERİ

Gazeteler 1996-1997 yıllarında bebek cinayetleriyle ilgili şok edici iki vakayı bildiriyordu. Birinde on sekiz yaşında iki kolejli genç bir otel odasında bebeklerini dünyaya getirdiler, onu öldürdüler ve sonra cesedi çöpe attılar. Diğerinde ise on sekiz yaşındaki genç kız, okul balosunu bırakarak banyoda doğum yaptı, bebeği ölü olarak bir çöp kutusuna attı ve dans salonuna geri döndü. İki olay da cinayet suçlamasıyla yargıya intikal etti.

Çoğunluk bu olayların nedenini ahlaki çöküntüye veya zihinsel bozukluğa bağlarken, Massachussetts Enstitüsü Psikoloji kürsüsünde psikoloji profesörü olan Steven Pinker'ın korku verici bir açıklaması vardı: Genetik zorunluluk. *New York Times*'da makalesi yayınlanan Pinker, bebeği doğduğu günde öldürmenin zihinsel bir hastalık olmadığını, çünkü "tarih boyunca bunun birçok kültürde uygulandığını ve kabul edildiğini" iddia etti:

Bir bebeği öldürmek ahlak dışı bir eylemdir ve genellikle ahlaksızlığa karşı öfkemizi, ona hastalık diyerek ifade ederiz. Ancak normal insan güdüleri her zaman ahlaki değildir. Bebek öldürmek sinirsel devrelerin bozuk olmasının veya kötü yetiştirilmenin bir sonucu olmak zorunda değil...[1]

Pinker'ın yukarıdaki sözlerinde en çok dikkat çeken kısım, "normal bir insan davranışı her zaman ahlaka uygun olmak durumunda değildir" ifadesidir. Bu, Pinker'ın olaylara bakış açısındaki anormalliği göstermektedir. Yani Pinker'a göre bazı davranışlar ahlak dışı olsalar da, insanlara özgü "normal" davranışlar oldukları için mazur görülebilmelidir. Elbette bu kabul edilebilir bir iddia değildir. Çünkü bu durumda, yeni doğan bebeğin öldürülmesi Pinker'a göre –şartlar gerekli kıldığında- sözde "normal" bir insan davranışıdır. Evrimcilerin tamamen hayal ürünü olan iddialarına göre, ilkel koşullar altında annelerin mevcut yavrularına yeterli bakımı sağlamak ve yeni doğan bebeklerini beslemek arasında zor bir tercih yapmaları gerekmekteydi. Buna göre "eğer bebek hasta doğduysa ve hayatta kalması pek muhtemel değil ise, o zaman kusurluları ortadan kaldırarak tekrar denemeye devam edebilirler"di. Halbuki bu varsayım ne bilimseldir ne de gerçeği yansıtmaktadır. Bu rağmen Darwinist zihniyet, Pinker'ı bu vahşeti savunmaya itmektedir.

Pinker ve benzerlerin öne sürdükleri iddianın toplum düzeninde ne büyük bir tahribata yol açacağı açıktır. Ahlaki olaylarda genetik zorunluluk kavramı ortaya konduğunda, o zaman cinayet işleyen bir insan "bunu yapmak zorundaydım, genlerim bana bunu yaptırdı" diyecektir. Böyle bir durumda ise, genler cezalandırılamayacaklarına göre, ortada suç ve suçlu kalmayacaktır. Pinker, iddialarında insan aklını ve vicdanını yok saymakta, herşeyi genlere göre açıklayabileceğini zannetmektedir. Toplumdan tepki aldığında ise, ifadelerinde bazı değişiklikler yapmakta ancak bu kez kendi içinde çelişmektedir.

Pinker'ı eleştiren kişilerden biri olan Andrew Ferguson, *The Weekly Standard* adlı gazetede şöyle yazmaktadır:

Bizim bunu ahlaki bir dehşet olarak değil de,... genetik olarak kodlanmış evrimsel bir adaptasyon olarak görmemizi sağlıyorlar.[2]

Önemli olan, Pinker'ın söz konusu iddialarını hiçbir bilimsel delile dayanmamasına rağmen savunabilmesidir. Bunlar sadece evrimcilerin batıl dünya görüşlerine dayalı spekülasyonlardır. Nitekim Pinker'ın iddialarına getirilen eleştirilerden biri de budur. Örneğin Andrew Ferguson, Pinker'ın mantığını eleştirmiş ve iddialarına hiçbir delil veremediğini belirtmiştir. Aslında evrimsel psikolojinin tamamı delilsiz spekülasyonlara, hayal gücüne dayalı hikayelerden oluşmaktadır. Philip Johnson *The Wedge of Truth* adlı kitabında şöyle der:

Temel olarak, evrimsel psikoloji, ilkel kültürler hakkındaki bölük pörçük kanıta dayanarak yapılan bir spekülasyon dağı ile sürdürülüyor.[3]

Andrew Ferguson ise, eleştirisinde bu konu hakkında şu tespiti yapmaktadır:

Varsayım gerçek haline getiriliyor; daha sonra gerçek daha fazla varsayımda bulunmak için bir temel oluşturuyor, bu da bir başka gerçeğe dönüşüyor ve bu böyle devam ediyor.[4]

---

1. Steven Pinker, "Why They Kill Their Newborns", *New York Times*, 2 Kasım 1997
2. Andrew Ferguson, "How Steven Pinker's Mind Works", *The Weekly Standard*, 12 Ocak 1998, s. 16
3. Philip Johnson, *The Wedge of Truth*, Intervarsity Press, Illinois, 2000, s. 113
4. Andrew Ferguson, "How Steven Pinker's Mind Works", *The Weekly Standard*, 12 Ocak 1998, s. 16

Genetik Determinizmin Çöküşü

İnsan genomunun diziliminin ve analizinin yayınlanması ile birlikte, DNA'nın çok büyük bir güce sahip olduğuna ve genlerin kim olduğumuzun belirlenmesinde çok önemli bir rolü bulunduğuna dair yaygın bir kanaat oluştu. Neredeyse her gün gazetelerde genlerimizin sözde kontrol ettiği bir özelliğimizin haberi ile karşılaşmaya başladık. "Bilim Adamları Dahilik Genine Nişan Alıyor"; "Kennedy Trajedileri Risk Alma Genine Bağlandı"; "Bilim Adamları Erkek Kardeşler Üzerindeki Araştırmaların 'Homoseksüel Geni' Olduğunu Kanıtladığını Söylüyor"... Şizofreniden kıskançlığa, alkolizmden televizyon seyretme alışkanlığına kadar herşeyin geninin bulunduğuna dair haberler sık sık bilimsel ve bilimsel olmayan yayınlarda yer alıyor.

Tüm bu haber başlıklarına bakan insanlar ise, insan genomu hakkında bir şeyler öğrendikçe, insanın zekasından karakterine, başarılarından başarısızlıklarına kadar her türlü özelliğinin genlerinde kodlu olduğunu göreceğimizi sandılar. Bazı kimseler, hayatlarımızın bir formülden ibaret olduğu yanılgısına inanmaya başladı.

Şunu belirtmek gerekir ki, insan genomu üzerine yapılan çalışmalar son derece değerli çalışmalardır. Ayrıca insanın genetik yapısı üzerinde yürütülen incelemeler, bazı fiziksel hastalıklar hakkında önemli bilgilerin elde edilmesine de aracı olmuştur. Ancak, İnsan Genomu Projesi'ni yönetenler ve konuyla ilgilenen bilim adamlarının da açıkça ifade ettikleri gibi, bu durum, genlere gerçek dışı bazı roller yüklemeye kalkışmayı hiçbir şekilde açıklayamaz. Yapılan araştırmalar insanların karakterlerinde, davranışlarında ve akıl yürütmelerinde genlerin dikkate alınmayacak kadar küçük bir rolü olduğunu, her karakter için bir gen olmasının ise imkansız olduğunu ortaya koymaktadır. Örneğin Institute of Science in Society'den (Cemiyette Bilim Enstitüsü) Mae-Wan Ho, "The Human Genome Map, The Death of Genetic Determinism and Beyond" (İnsan Genom Haritası, Genetik Determinizmin Sonu ve Sonrası) başlıklı makalesinde şöyle diyor:

> Genlerin sayısı, son on yıldır ileri sürülen, genlerin sadece vücudumuzun yapısını ve hangi hastalıklara yakalanacağımızı değil aynı zamanda davranışlarımızı, zihinsel yeteneklerimizi, cinsel tercihlerimizi ve suça eğilimi de belirlediği yönündeki aşırı derecede mantıksız iddiayı destekleyebilecek kadar yeterli değildir.[188]

İnsan Genomu Projesi'ni yürüten iki kuruluştan biri olan National Human Genome Research Institute (Ulusal İnsan Genomu Araştırma Enstitüsü) başkanı Francis S. Collins de, insanı insan yapanın, genleri olmadığını çok açık ve kesin bir dille açıklamaktadır. Collins, "Have No Fear. Genes Aren't Everything" (Korkmayın. Genler Herşey Değildir) başlıklı yazısında şunları söylemektedir:

> Neyse ki, insan genomu üzerindeki on yıllık yoğun çalışma, genetik determinizm ile ilgili korkuların yersiz olduğunu gösteren yeteri kadar delil sundu. Açık olarak gösterdi ki, biz insanlar genetik parçalarımızın toplamından çok daha fazlasıyız. Söylemeye gerek yok, genlerimiz insanın gelişiminde ve birçok insan hastalığının ortaya çıkmasında önemli bir rol oynamaktadır. Ancak, tek yumurta ve çift yumurta ikizleri üzerinde, düşük ve yüksek teknoloji ile yapılan moleküler çalışmalar, insan tecrübesinde genlerin herşeyi belirleyen faktör olmadığını kesinleştirdi.[189]

Collins aynı makalesinde, genlerin insan davranışları üzerinde de önemli bir etkisi olmadığını belirtmektedir. Bir suçlunun DNA'sına bakılarak, "genetik olarak suça eğilimli mi" diye incelenmesinin ve buna göre ceza belirlenmesinin ise haksız sonuçlar ortaya çıkarabildiğini açıklamaktadır:

> Peki zeka ve saldırgan davranış gibi hastalıklarla ilgili olmayan özellikler?... Şiddetle ilgili bir genin bulunmasının bin yıllık özgür irade anlayışımız üzerinde çok derin bir etkisi olabilirdi ve adalet terazisini iki tehlikeli yönde eğebilirdi. Eğer şiddet içeren bir suç işleyen biri bu gene sahipse, avukatı DNA savunmasını kullanabilirdi ("eğer bu suç genlerdeyse, kişi temizdir!") ve savunma, hakim ve jüri tarafından eylemlerinden sorumlu görülmeyebilirdi. Bununla birlikte, hiç şiddet eyleminde bulunmamış ancak şiddet geni bulunan birinin hayatının geri kalan bölümünde suç zanlısı olarak görüldüğü (hatta modern cüzzamlılar kampına gönderildiği) bir senaryo da düşünülebilir.
>
> Eğer genler gerçekten davranışları kontrol etselerdi, kaybettiğimiz tek şey adalet sistemimiz ve bu sistemin en önemli kuralı olan eşit koruma olmayacaktı. Bu durumda eşit fırsat kavramımız nasıl ayakta kalırdı? Peki ya

erdem düşüncesi ne olurdu? Gattaca adlı filmde betimlenen ürkütücü "genotokrasi"yi düşünün. Çocukların, doğduklarından hemen sonra, DNA'larında yazılı zihinsel yeteneklerine ve meslek potansiyellerine göre kastlara ayrıldıkları bir dünya.[190]

Collins makalesinde, insanlara ait davranışların genlerde kodlu olduğu iddiasının mantıksızlığını, biyolog John Joe McFadden'dan alıntı yaptığı bir benzetme ile şöyle anlatmaktadır:

Biyolog John Joe McFadden tarafından sunulan bir benzetmeyi kullanırsak; özgün davranışlarımızı ve zihnimizin diğer ürünlerini kodlayan genleri aramak, İmparator Konçertosunu bulmak için bir kemanın tellerini veya piyanonun tuşlarını incelemeye benzemektedir. Aslında, insan genomu, yaklaşık 30 bin genimizden her birinin, moleküler biyoloji olarak bilinen fevkalade ve muazzam konserde çalan özel bir enstrümanı temsil ettiği en büyük orkestralardan biri olarak düşünülebilir. Her enstrüman önemlidir ve her biri doğru (ve oldukça karmaşık) sesi oluşturmak için ahenk içinde olmalıdır. Benzer şekilde, genler de beynin gelişmesi için son derece önemlidir ve fonksiyonel nöronlar ve sinir ileticiler üretebilmek için "ahenk içinde" olmalıdırlar. Ancak bu kesin olarak genlerin akıl oluşturduğu anlamına gelmemektedir, aynı bir viyola veya pikolonun (küçük flüt) sonat yapamaması gibi.[191]

Collins, yazısının sonunu ise çok önemli bir gerçeğe ayırmaktadır. İnsanı insan yapan özelliklerin DNA'dan kaynaklanmadığını bilmemizin başka bir önemli nedeni daha var diyen Collins, Allah'ın üstün yaratışına dikkat çekmektedir:

Birçoğumuz için, DNA'nın insanlığımızın esas maddesi olduğu fikrini reddetmek için bilimin mekaniğinin dışında çok güçlü bir neden daha var. Bu, çok büyük bir gücün varlığına olan inançtır... bazı bilim adamları ve yazarlar manevi eğilimi tamamen hurafe olarak kabul etmektedirler. (Hiç şüphesiz bu onların çok büyük bir yanılgısıdır.) Nitekim Richard Dawkins, "bizler DNA tarafından inşa edilmiş ve amacı aynı DNA'nın kopyalarını üretmek olan makineleriz. Bu her canlı nesnenin yaşamak için tek nedenidir" tespitinde bulunmuştur. Gerçekten öyle mi? İnsan olmayı, bir bakteri veya böcek olmaktan ayıran bir şey yok mu?

Genetik ve moleküler biyoloji, her çağda ve tüm insan kültürlerinde ortak olan evrensel doğru ve yanlış anlayışının nasıl ortaya çıktığını açıklayabilir mi? Yunanca'da agape (merhamet-sevgi) denen bencil olmayan sevginin nedenini açıklayabilir mi? DNA'mız riske girecek olsa bile başkaları için fedakarlıkta bulunmanın nedenini açıklayabilir mi? Evrimsel psikologlar genlerin etkin olarak yayılmasını engelleyen insan davranışları için çeşitli açıklamalar sunarken, bu iddialar bize gerçek dışı geliyor.

Bilimin varlığımızın sırlarını tek başına elinde bulundurduğu fikri tek başına bir din haline geldi... Bilim elbette ki doğayı anlamanın doğru yolu; ancak bilim bize, insan kimliğinin, doğanın ve bununla beraber bilimin alanı dışında kalan başka yönleri olduğunu inkar etmemiz için hiçbir sebep vermez.[192]

Collins'in de dikkat çektiği gibi, şekerden, fosfattan ve karbon-hidrojen-azot-oksijen bileşiklerinden oluşan molekül zincirlerinin insana sevgi, bağlılık, sanattan zevk alma, sevinme, annelik hissi, sahiplenme, hırs, fedakarlık gibi hisler kazandırmaları imkansızdır. İnsan, ruhu yok sayıldığında, sadece bir et ve kemik yığınıdır. Bu et ve kemik yığınının düşünmesini, matematik hesapları yapmasını, yediği yemeğin lezzetinden zevk almasını, görmediği bir dostunu özlemesini, gördüğü bir güzellikten hoşlanmasını sağlayan, kendileri de maddesel varlıklar olan genler değildir. İnsan, Allah'ın yarattığı, bedeninden ayrı olarak ruh verdiği bir varlıktır. İnsan, bedeninden, genlerinden, beyninden ve hücrelerinden çok daha ayrı, farklı bir varlıktır. İnsanın ruh sahibi bir varlık olduğu Kuran'da şöyle haber verilmiştir:

Ki O, yarattığı herşeyi en güzel yapan ve insanı yaratmaya bir çamurdan başlayandır. Sonra onun soyunu bir özden (sülale'den), basbayağı bir sudan yapmıştır. Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona Ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 7-9)

İnsanın ruhu, Allah'ın Kendisi'nden üflediği ruhtur. Allah'ın varlığını ve insanın sahip olduğu metafizik özellikleri kabul etmek istemeyen evrimci materyalistler, "herşey genlerde kodlu" yalanını öne sürerek insanları bu gerçekten uzak tutmak istemektedirler. Oysa, genlerin insan ruhunu yaratamayacakları açıkça ortadadır; buna körü körüne saplanmışlardır.

Bu sapkın inanç aslında yeni de değildir. Tarih boyunca "putperestlik" olarak bilinmiştir. Antik put-

perestler nasıl tahtadan oydukları putların, kendi ilahları olduğunu iddia ediyorlarsa, evrim teorisi de genleri sahte ilahlar olarak kabul etmekte, herşeyin amacı ve yaratıcısı olduğunu iddia etmektedir. (Allah'ı tenzih ederiz.) Ancak bu son derece ilkel ve dogmatik bakış açısı -evrim teorisine dayanak sağlaması umulan- bilimsel bulgularla çürütülmüştür. Genlerle ilgili en önemli ve tarihi araştırmanın başındaki bilim adamı olan Collins dahi, evrimcilerin sözde ilah ilan ettikleri genlerin hiçbir güçleri olmadığını ve insanın genlerin ötesinde metafizik bir varlığı olduğunu açıkça belirtmektedir.

Putperestlik, yani hiçbir gücü olmayan maddesel varlıklara ilahlık atfetmek, tarih boyunca süregelen bir inkarcı geleneğidir. Günümüzde ise bu geleneği evrimci zihniyet ile sürdürmektedirler. Allah Kuran'da, hiçbir gücü olmayan varlıkları ilah edinenler için şöyle bildirmektedir:

O'nun dışında, hiçbir şeyi yaratmayan, üstelik kendileri yaratılmış olan, kendi nefislerine bile ne zarar, ne yarar sağlayamayan, öldürmeye, yaşatmaya ve yeniden diriltip-yaymaya güçleri yetmeyen birtakım ilahlar edindiler. (Furkan Suresi, 3)

Allah, inkarcıların kapıldıkları bu inancın sapkınlığını bir başka ayette şöyle açıklamaktadır:

De ki: "O'nun dışında (ilah olarak) öne sürdüklerinizi çağırın, onlar sizden ne zararı uzaklaştırabilirler, ne de (onu yararınıza) dönüştürebilirler. (İsra Suresi, 56)

Allah'ın akıl sahibi insanlara emri ise şudur:

Allah'tan başka, sana yararı da, zararı da olmayan(ilahlar)a tapma. Eğer sen (bunun aksini) yapacak olursan, bu durumda gerçekten zulmedenlerden olursun. (Yunus Suresi, 106)

SONUÇ

Ahlaki Çöküntü, Ekonomik Çöküntüyü de Geçti!...", "Çocuk Fahişeler...", "Genç İngilizlere Göre Tecavüz Doğal", "Finlandiya'da 400 Eşcinsel ve Lezbiyen Çift Evlendi", "Gay Düğünü", "Öfke Dinmiyor" "Yolsuzlukların Ardı Arkası Kesilmiyor", "Yolsuzluk Bunalımı", "Uyuşturucuya Başlama Yaşı 13 Oldu", "Bırakın Uyuşturucu Serbest Kalsın!", "Zulüm Her Yerde", "Kıtlıkta Savaş", "Kabusa Dur Diyen Yok", "Savaş, Skandal, Ayaklanmalar Yılı", "Sırplar Nazilere Özendi", "Sivilleri Tankla Ezdiler", "Yeryüzü Barut Fıçısı Gibi", "Dünya Ateş ve Gözyaşına Boğuldu", "Suç Patlaması", "Su Gibi Alkol Tüketiliyor", "Avrupa Gençliği Alkole Teslim", "ABD Şiddeti Önleyemiyor", "İnsanlık Kalmamış", "Manevi Çöküş", "Amerikalı Gençler Ahlaki Çöküntüde", "İnsanlık Yalnızlığa Koşuyor" ...

Bunlar farklı tarihlerde farklı gazetelerdeki manşetlerden bazı örnekler; hemen her gün gazete ve televizyon haberlerinde karşılaştığımız türden bazı haberler. Bunlar ve benzeri haberlerin sayısı o kadar fazla ki, artık insanların büyük bir çoğunluğu bu tür olaylara alışmış durumda. Pek çok insan, dünyanın dört bir yanında sürekli kargaşa, çatışma, anarşi olmasını, aynı ülkenin insanlarının dahi birbirleriyle çekişme içinde olmalarını, ardı arkası kesilmeyen yolsuzlukları, fakir ve muhtaçlara yardım elinin uzatılmamasını, stres, depresyon gibi ruhsal sıkıntıların giderek yaygınlaşmasını, intiharların sayısının artmasını yadırgamıyor. Sanki neredeyse tüm dünya; çatışmacı, kavgacı, uzlaşmaz, sıkıntı ve gerilim dolu, haksızlığın, adaletsizliğin hüküm sürdüğü bir yaşamı benimsemiş ve herkes bunu kabullenmiş gibi.

Bu kabullenmişliğin temel nedenlerinden biri, tüm bu olumsuzlukların sözde "doğal" sanılması, "insan doğası"nın adeta kaçınılmaz sonuçları gibi görülmesidir. Oysa gerçekte bunlar insanlığa egemen olan batıl bir "dünya görüşünün" getirdiği sonuçlardır. Bu batıl görüş materyalist ve Darwinist dünya görüşüdür. Bu kitapta incelediğimiz sosyal Darwinizm ise bu görüşün çok önemli bir bölümünü oluşturmaktadır.

İnsanların çoğu farkında olsalar da olmasalar da, Darwinist-materyalist bir yaşama yönlendirilmektedirler. Fakir insanların veya "Üçüncü Dünya Ülkeleri" halklarının sefaletine karşı üzüntü veya kaygı duyulmaması, zulme maruz kalan insanlara karşı duyarsız olunması, bencil bir yaşam şeklinin hakim olması, kindar, intikamcı, kavgacı, rekabetçi ahlakın yaygınlaşması, hatta özellikle iş dünyasında bunların makbul sayılması, insanların diğer insanlara sevgi ve saygı duymamaları bu dünya görüşünün başlıca belirtileridir. Kitap boyunca da incelendiği gibi, Darwinist-materyalist görüş tecavüzden savaşa kadar her türlü vicdansızlığı meşru göstermekte ve bu yolla teşvik etmektedir.

Aslında hemen her insan, Darwinist-materyalist görüşün acısını bir şekilde çekmektedir. Irkçı saldırılara maruz kalan zenci bir öğrenciden bencil ve duyarsız çocukları tarafından bakımsız ve mahrumiyet içinde bırakılan yaşlı bir anne-babaya, işvereni tarafından sağlıksız koşullarda düşük ücretle uzun saatler çalıştırılan işçilerden hayatın boş ve amaçsız olduğunu zanneden, sorumsuz ve başıboş bir hayat

yaşayarak kendini maddi ve manevi bunalıma sürükleyen genç insanlara kadar, pek çok insan mutsuz, sıkıntı ve gerilim dolu bir hayat yaşamaktadır.

Bu kısır döngünün sona ermesi, insanlığın barışa, huzura ve mutluluğa, sevgi ve saygı dolu bir dünyaya yönelmesi için gereken şey, materyalist dünya görüşünün fikren yenilgiye uğratılmasıdır. Bunun için insanların materyalizmin dayanak noktası olan Darwinizm'in bilimsel olarak çökmüş olduğunu ve Darwinizm'in uygulamaya konulması durumunda ne büyük belalara neden olacağını öğrenmeleri son derece önemlidir.

Bununla birlikte Darwinizm yanılgısına kapılmış olanların da önemli bir gerçeğin farkına varmaları gerekir. Tüm eksiklikleri ve yanlışlıklarına rağmen ısrarla savunmaya çalıştıkları evrim teorisinin bilimsel olarak hiçbir geçerliliği kalmamıştır. Bugün bilim dünyasında yaşanan her gelişme bu gerçeği bir kez daha pekiştirmekte, evrim teorisi tarihin tozlu sayfalarına gömülmektedir. Üstelik tarihi pek çok tecrübe –kitap boyunca örnekleri ile açıklandığı gibi- göstermektedir ki, evrim teorisinin ortaya koyduğu yaşam modeli, zulüm, haksızlık, acımasızlık, adaletsizlik ile eşanlamlıdır ve insanlara acı, gözyaşı ve kayıptan başka birşey getirmez. Bu nedenle Darwinistlerin de evrim teorisinin teşvik ettiği kötülüklerin farkına varmaları, ön yargılarından kurtularak akıl ve bilim dışı bu teorinin savunuculuğundan bir an önce vazgeçmeleri gerekir. Umarız, bu eser söz konusu yanılgıya kapılmış olanların ne kadar ciddi bir hata içinde olduklarını kavramalarına aracı olur.

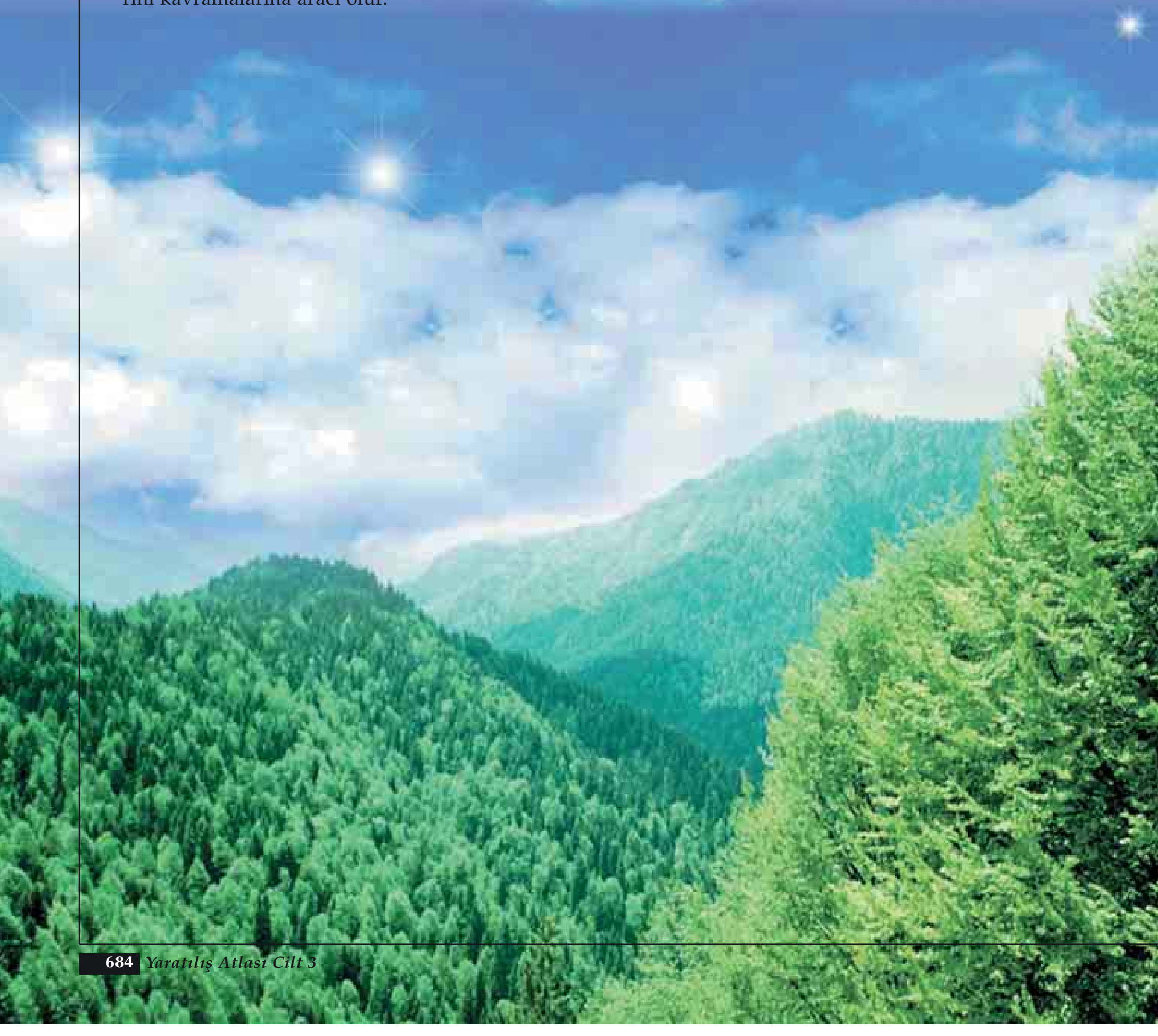

DİPNOTLAR

1. Herbert Spencer, *Social Status*, 1850, s. 414-415
2. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, Rev. Ed., Boston, Beacon Press, 1955, s.41
3. Mark Kingwell, "Competitive States of America, Microsoft proves it: we're still wrestling with that treasured national ideal", *New York Times*, 25 Haziran 2000; http://www.spaceship-earth.org/Letters/Editor/Competitive_States_of_America.htm
4. http://www.allston.org/josh/socialdarwinismf99.htm
5. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, W.W. Norton and Company, New York, 1981, s. 72
6. *The Life and Letters of Charles Darwin*, Editör: Francis Darwin, D. Appleton and Co., 1896, Vol. 2, s . 294
7. http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html
8. Thomas R. Malthus, *An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society*., Reprint, London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s. 412
9. Thomas R. Malthus, *An essay on the principle of population as it affects the future improvement of society*., Reprint.London:Reeves and Turner, (1798) 1878, s.411, 430-431.
10. Karl Polanyi, *The Great Transformation*, Boston, Beacon Press, 1957, s.112
11. Karl Polanyi, *The Great Transformation*, Boston, Beacon Press, 1957,s.112.
12. Sir Gavin de Beer, *Charles Darwin*, London: Thomas Nelson & Sons, 1963
13. Charles Darwin, *On the Origin of Species By Means of Natural Selection*, London, 1859, (tekrar baskı 1964, Harvard University Press, Cambridge) s.64
14. Charles Darwin, *On the Origin of Species*, s. 117
15. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 88
16. http://www.creationism.org/csshs/v04n3p18.htm
17. Ian Taylor, *In the Minds of Men*, s. 65
18. Matthew Josephson, *The Robber Barons*, New York, Harcourt and Brace, 1934
19. Robert Hunter, *Poverty*, New York: Torchbooks, 1965
20. Jeanne Stellman, Susan Daum, *Work is Dangerous to Your Health*, New York, Random House Vintage Books, 1973
21. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, New York, Random House, 1974, s. 68
22. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s. 70
23. Howard Zinn, *A People's History of the United States*, New York, Harper Collins, 1999, s. 255
24. Howard Zinn, *A People's History of the United States*, s. 255
25. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s. 71
26. Otto Bettmann, *The Good Old Days! They Were Terrible!*, s.71
27. Kenneth Hsu, *The Great Dying; Cosmic Catastrophe, Dinosaurs and the Theory of Evolution*., New Yokr, Harcourt, Brace, Jovanovich, 1986, s. 10
28. Joseph F Wall, *Andrew Carnegie,* New York, Oxford University Press, 1970, s. 364
29. Richard Milner, E*ncyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin*, New York, Facts on File, 1990, s. 72
30. Joseph F Wall, *Andrew Carnegie*, s.389
31. William Ghent, *Our Benevolent Feudalism*, New York, Macmillan, 1902, s. 29
32. Richard Hofstadtler, *Social Darwinism in American Thought*, s. 49
33. Isaac Asimov, *The Golden Door: The United States from 1876 to 1918*, Boston, Houston Mifflin Company, 1977, s.94
34. Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution*, 1990, s.412
35. Stephen T. Asma, "The New Social Darwinism: Deserving Your Destitution.", *The Humanist*, 1993, 53(5), s. 11
36. Ibn Ebi Şeybe, Kitabü'l-İman (neşr:el-bani) s.33; El-Bânî, Silsiletü'l-ehâdisis'sahîha, I, 69-71; Hakim ve Beyhaki, 250, H.no:190.
37. Karl A. Schleunes, *The Twisted Road to Auschwitz* (Urbana, Illinios, University of Illinois Press, 1970), s. 30, 32; Jerry Bergman, *Eugenics and Nazi Racial Policy*, s. 118
38. Sidney M. Mintz, *American Scientist*, vol.60, Mayıs/Haziran 1972, s. 387
39. John C. Burham, *Science*, vol.175, 4 Şubat 1972, s. 506
40. Edwin G. Conklin, *The Direction of Human Evolution*, New York, Scribner's, 1921, s. 34
41. http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm
42. George Gaylord Simpson, "The Biological Nature of Man", *Science*, vol.152, 22 Nisan, 1966, s. 475
43. Henry Fairfield Osborn, "The Evolution of Human Races," *Natural History*, Ocak/Şubat 1926; ikinci kez yayınlanışı *Natural History*, vol. 89, Nisan 1980, s. 129
44. James Ferguson, "The Laboratory of Racism", *New Scientist*, vol. 103, 27 Eylül 1984, s. 18
45. Stephen Jay Gould, "Human Equality is a Contingent Fact of History", *Natural History*, vol.93, Kasım 1984, s. 28
46. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2. baskı, New York, A L. Burt Co., 1874, s. 178
47. Charles Darwin, *The Voyage of the Beagle*, (edited David Amigoni, London: Wordsworth, 1997), Bölüm 10, "Tierra Del Fuego"
48. Charles Darwin, *The Voyage of the Beagle*, s.477
49. http://www.ncl.ac.uk/lifelong-learning/distrib/darwin/08.htm
50. Francis Darwin, *The Life and Letters of Charles Darwin*, Vol. I, 1888. New York, D. Appleton and Company, s.285-286
51. Stephen Jay Gould, *Ontogeny and Phylogeny*, Cambridge, Mass: Harvard University Press, 1977, s. 12752.
52. Thomas Huxley, *Lay Sermons, Addresses and Reviews*, New York, NY:Appleton, 1871, s. 20
53. Robert Lee Hotz, "Race has no basis in biology, researchers say," *Los Angeles Times*, 20 Şubat 1997
54. Susan Chaves Cameron, *Journal of Counseling and Development*, 76:277-285, 1998
55. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
56. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
57. Natalie Angier, "Do Races Differ? Not Really, DNA Shows", *New York Times*, 22 Ağustos 2000
58. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php
59. Genetically Speaking, Race Doesn't Exist In Humans http://www.eurekalert.org/pub_releases/1998-10/WUiS-GSRD-071098.php
60. *Time*, 16 Ocak 1995
61. *Time*, 16 Ocak 1995
62. Jim Knapp, *Imperialism: The Struggle to Be Superior*, http://www-personal.umich.edu/~jimknapp/papers/Imperialism.html
63. *Encyclopedia Britannica*, 1946 edition, volume 12, page 122A
64. Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, Chicago, Elephant Paperbacks, Ivan R. Dee, Publisher, 1996, s. 416
65. Hans-Ulrich Wehler, *The German Empire*, s.180, http://www.geocities.com/Area51/Rampart/4871/Darwin.html
66. T. D. Hall, *The Scientific Background of the Nazi "Race Purification" Program, US & German Eugenics, Ethnic Cleansing, Genocide, and Population Control*, http://www.trufax.org/avoid/nazi.html
67. Charles Darwin, *The Decent of Man*, s. 297
68. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
69. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, Cambridge, Cambridge University Press, 1900, s. 11-16, 20-23, 36-37, 43-44
70. John Merriman, *A History of Modern Europe*, Volume Two: From the French Revolution to the Present, s.990-991
71. Karl Pearson, *National Life from the Standpoint of Science*, 1900
72. Richard Milner, *Encyclopedia of Evolution: Humanity's Search for Its Origin*, s. 59
73. Oscar Levy, *Complete Works of Nietzsche*, 1930, Vol. 2, s. 75
74. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 197; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
75. Richard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought*, s. 197; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
76. Arthur Keith'in, *Machin'in Darwin's Theory Applied to Mankind* adlı kitabına yazdığı önsözden, s. Viii; Gertrude Himmelfarb, *Darwin and the Darwinian Revolution*, s. 417
77. W. Carr, *A history of Germany 1815-1990*, 4. Baskı, s. 205; Ernst Haeckel, *Der Kamkpf um den Entwicklungs-Gedanken*, 1905
78. W. Carr, *A History of Germany 1815-1990*, 4. Baskı, s. 208
79. Oscar Levy, *Complete Works of Nietzsche*, 1930, Vol. 2, s. 75
80. H. Enoch, *Evolution or Creation*, 1966, s. 147-148
81. Max Nordau, "The Philosophy and Morals of War", *North American Review*, 169 (1889), s. 794
82. Jacques Barzun, Darwin, Marx, Wagner, Garden City, New York, Doubleday, 1958, s. 92, 93

83. Jacques Barzun, *Darwin, Marx, Wagner*, s. 92-95
84. http://www.kimel.net/terror.html
85. Karl A. Schleunes, *The Twisted Road to Auschwitz*, University of Illinois Press, Urbana, Illinois, 1970. s.30-32
86. A. Chase, *The Legacy of Malthus; The Social Costs of the New Scientific Racism*, Alfred Knopf, New York, 1980, s. 349
87. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 230
88. *The Nuremberg Trials*, Vol. 14, U.S. Government Printing Office, Washington, D.C., s. 279
89. J. Tenenbaum, *Race and Reich*, Twayne Pub., New York, 1956, s. 211
90. Adolf Hitler, *Um das Schicksal der Nation'*, in B. Dusik (ed.), Hitler. Reden Schriften Anordnungen. Februar 1925 bis Januar 1933, vol. 2(2), Munich, 1992, Doc 245.
91. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115
92. Beate Wilder-Smith, *The Day Nazi Germany Died*, Master Books, San Diego, CA, 1982, s. 27
93. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50–58, 1988, s.51
94. George J. Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50–58, 1988, s. 56
95. Rauschning, H., *The Revolution of Nihilism*, Alliance Book Corp., New York, 1939
96. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 230
97. Arthur Keith, *Evolution and Ethics*, G.P. Putnam's Sons, New York, 1946, s. 105
98. Peter Hoffman, *Hitler's Personal Security*, London, Pergamon Press, 1979, s. 264
99. Robert Clark, *Darwin: Before and After*, Grand Rapids International Press, Grand Rapids, MI, 1958, s. 115-116
100. A. E. Wiggam, *The New Dialogue of Science*, Garden Publishing Co., Garden City, NY, 1922, s. 102
101. Ernst Haeckel, *The History of Creation: Or the Development of the Earth and Its Inhabitants by the Action of Natural Causes*, Appleton, New York, 1876, s. 170
102. George Stein, "Biological science and the roots of Nazism", *American Scientist* 76(1):50–58, 1988., s. 56; Ernst Haeckel, *The Wonders of Life; A Popular Study of Biological Philosophy*, Harper, New York, 1905, s. 116
103. K. Ludmerer, *Eugenics, In: Encyclopedia of Bioethics*, Edited by Mark Lappe, The Free Press, New York, 1978, s.457
104. Thomas Robert Malthus, *An Essay On The Principle of Population*, Sixth Edition, 1826, based on the second edition (1803)
105. Charles Darwin, *The Descent of Man*, 2nd Ed., s. 133–134, 1887
106. Charles Darwin, *İnsanın Türeyişi*, s. 171
107. Charles Darwin, *The Descent of Man*, s. 945
108. Allan Chase, *The Legacy of Malthus*, Chicago:University of Illinois Press, 1980, s.136).
109. Francis Galton, *Hereditary Genius: An Inquiry into its Laws and Consequences*, London:Macmillan, 1892, s. 330
110. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 96
111. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
112. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 98
113. *Nature*, 116 (1925), s. 456
114. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 18
115. http://www.politicalamazon.com/pioneerfund.html
116. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 116-117
117. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 119
118. Ian Kershaw, *Hitler,* volume 1, 1998, s. 134
119. R. Youngson, *Scientific Blunders; A Brief History of How Wrong Scientists Can Sometimes Be*, Carroll and Graf Pub., New York, 1998
120. A. Hitler, *Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler* by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
121. A. Hitler, *Hitler's Secret Conversations 1941–1944, With an introductory essay on The Mind of Adolf Hitler* by H.R. Trevor-Roper, Farrar, Straus and Young, New York, 1953, s. 116
122. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 11
123. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s.22
124. J.C. Fest, *The Face of the Third Reich*, Pantheon, NY, 1970, s. 99–100
125. Jerry Bergman, *Darwinism and the Nazi Race Holocaust*, http://www.trueorigin.org/holocaust.asp
126. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 17
127. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 17
128. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, II. Bölüm
129. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World,* http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 32
130. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 32
131. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 33
132. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 40
133. Bernhard Schreiber, *The Men Behind Hitler - A German Warning to the World*, http://www.toolan.com/hitler/Hitler, s. 40
134. Joseph L. Graves Jr., *The Emperor's New Clothes*, Rutgers Universtiy Press, 2001, s. 128
135. Doç. Dr. Haydar Sur, *Sağlık Hizmetlerinin Geçmişi ve Gelişimi*, http://www.merih.net/m1/whaysur12.htm
136. http://www.mihr.com/mihr/osm/sistem/ilim.htm
137. Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority", http://www.rae.org/women.html
Birçok bilimsel dergi ve gazetede 400'den fazla yazısı yayınlanan, 20 kitabı olan ve Darwinizm'i eleştiren çalışmalarıyla tanınan Jerry Bergman, "The History of Evolution's Teaching of Women's Inferiority" adlı makalesinde, Darwin'in ve çağdaşı evrimcilerin kadınlara bakış açılarını incelemiş ve kadınları aşağılayan ifadelerinden bazılarını bir araya getirerek, Darwin'in ve Darwinizm'in bilinmeyen bir yönünü oldukça çarpıcı delillerle ortaya koymuştur.
138. Evelleen Richards, "Will the Real Charles Darwin Please Stand Up?", *New Scientist*, (Dec. 22/29 1983): 887
139. EIaine Morgan, *The Descent of Woman*, New York: Stein and Day, 1972, s.1
140. John R. Durant, *"The Ascent of Nature in Darwin's Descent of Man" in The Darwinian Heritage*, Ed. by David Kohn, (Princeton, NJ: Princeton University Press, 1985), s.295
141. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.326
142. Charies Darwin, *The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882* (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
143. Charies Darwin, *The Autobiography of Charles Darwin 1809-1882* (Ed. by Nora Barlow), New York: W. W. Norton & Company, Inc., 1958, 232-233
144. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.564
145. Carl Vogt, *Lectures on Man: His Place in Creation, and the History of Earth*, edited by James Hunt, London: Paternoster Row, Longman, Green, Longman, and Roberts, 1864, xv, 192
146. Stephanie A. Shields, "Functionalism, Darwinism, and the Psychology of Women; A Study in Social Myth," *American Psychologist*, no. 1 (1975): 749
147. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 75
148. Evelleen Richards, "Darwin and the Descent of Women," in David Oldroyd and Ian Langham (Eds.), The Wider Domain of Evolutionary Thought (Holland: D. Reidel, 1983), 74 49
149. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.54
150. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.83
151. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s. 83, 188
152. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104
153. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104
154. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.85
155. Stephen Jay Gould, *The Mismeasure of Man*, s.104-105

156. Wayne Jackson, *More Skull-Duggery*, 7 Ekim 2002, http://www.christiancourier.com/penpoints/skullDuggery.htm
157. John Hurrell Crook, "Sexual Selection, Dimorphism, and Social Organization in the Primates," in Campbell (Ed.), *Sexual Selection and the Descent of Man* 1871-1971 Chicago: Aldine Publishing Company, 1972
158. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s.565
159. Phillip E. Johnson, Defeating Darwinism, Intervarsity Press, 1997, s.103-104
160. Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis*, 1988, s. 358
161. William Provine, "Evolution and the Foundation of Ethics", *MBL Science*, (A Publication of Marine Biological Laboratory at Woods Hole, Massachusetts), vol. 3, no. 1, s. 25-29; *The Scientist*, 5 Eylül 1988
162. H. Epoch, *Evolution or Creation*, (1988), s. 148-149
163. Phillip E. Johnson, *Defeating Darwinism*, Intervarsity Press, 1997, s.99
164. http://www.trufax.org/avoid/manifold.html
165. George Gaylord Simpson, *Life of The Past:An Introduction to Paleontology*, New Haven: Yale University Press, 1953
166. Richard Dawkins, *Unweaving The Rainbow*, Houghton Mifflin Company Newyork, 1998, s. ix
167. Sir Fred Hoyle, *The Intelligent Universe*, 1983, s. 9
168. George Gaylord Simpson, "The World into Which Darwin Led Us," *Science* 131 (1960), s. 970
169. Francis Darwin (ed.), *Life and Letters of Charles Darwin* (1903; 1971 reprint), Volume 1, s. 285
170. George B. Johnson, *Biology: Visualizing Life*, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1994, s. 453
171. http://www.touchstonemag.com/docs/issues/15.8docs/15-8pg43.html
172. P.J. Darlington, *Evolution for Naturalists*, 1980, s. 243-244
173. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, s. 223
174. Charles Darwin, *The Descent of Man and Selection in Relation to Sex*, New York: D. Appleton and Company, 1871 (1896 baskısı), s. 403
175. Lorraine Lee Larison Cudmore, "The Center of Life," in *Science Digest*, Kasım 1977, s. 46
176. Thomas F. Gossett, *Race: The History of an Idea in America*, Dallas: Southern Methodist University Press, 1963, s. 170
177. Peter Singer, "Sanctity of Life or Quality of Life?, *Pediatrics*, Temmuz1983, s. 128-129
178. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", *Fundamentalist Journal*, 7 Haziran 1988:61
179. Martin Mawyer, "Death Act Dies in California", *Fundamentalist Journal*, 7 Haziran 1988:61
180. Barbara Burke, "Infanticide", *Science* 84, Mayıs 1984, s. 29
181. Charles Darwin, *On the Origin of Species*, 1859, s.449
182. E. O. Wilson, *Sociobiology: The New Synthesis*, Cambridge, 1975, s.3
183. Stephen Jay Gould, *Ever Since Darwin*, New York, W.W. Norton & Co., 1977
184. Richard Dawkins, *The Selfish Gene*, 1976 baskısının önsözü, Oxford: Oxford University Press
185. E.O. Wilson, *On Human Nature*, Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1978, s. 2-3
186. Richard Dawkins, *The Selfish Gene*, İkinci Baskı,1989, Oxford: Oxford University Press., s.2
187. Robert Wallace, *The Genesis Factor*, New York: Morrow and Co.,1979, s.217-218
188. Mae-Wan Ho, The Human Genome Map, the Death of Genetic Determinism and Beyond, *ISIS Report*, 14 Şubat 2001; http://www.i-sis.org.uk/HumangenTWN-pr.php
189. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
190. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
191. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001
192. Francis S. Collins, Lowell Weiss ve Kathy Hudson, "Have no fear. Genes aren't everything", *The New Republic*, 06/25/2001

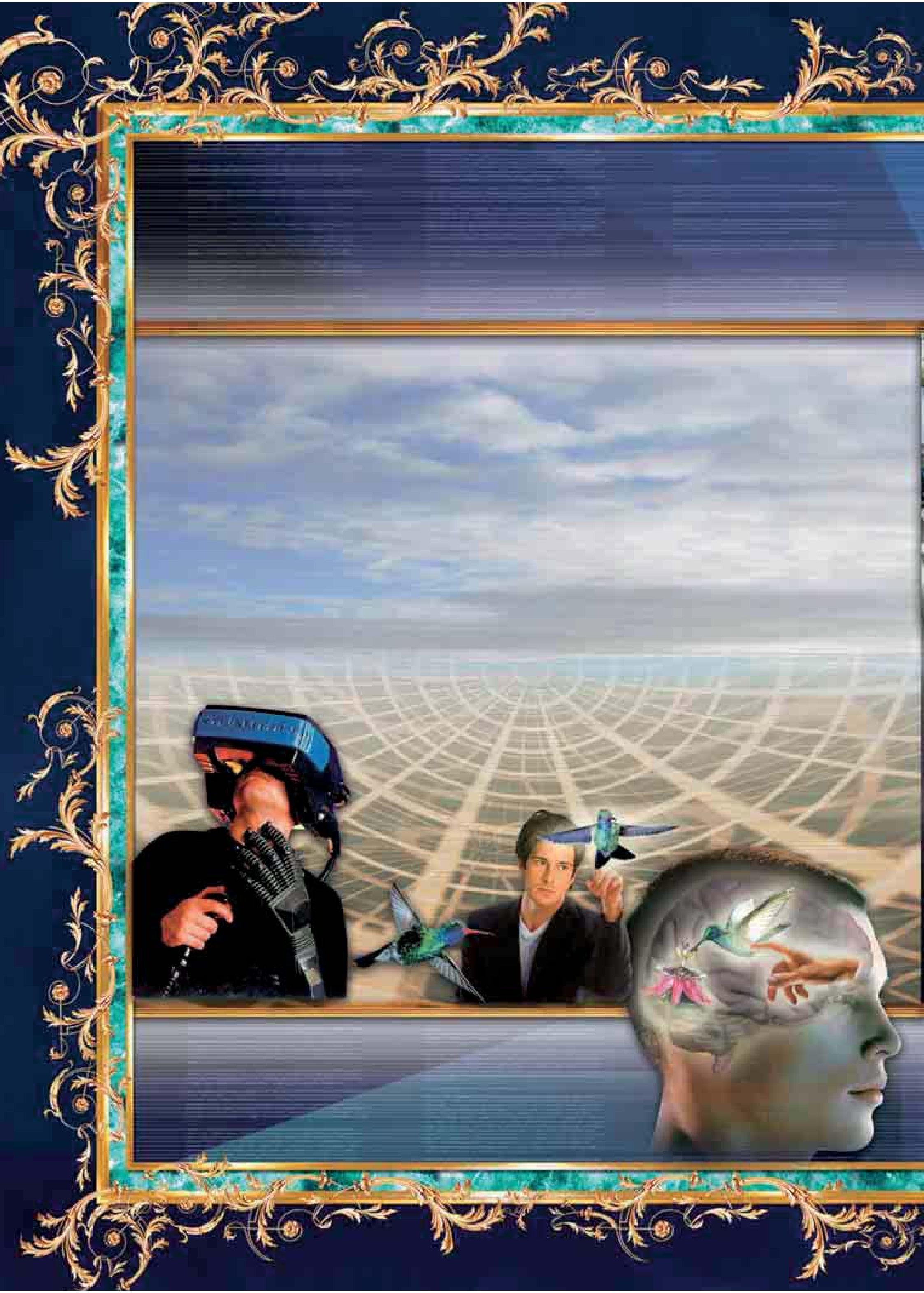

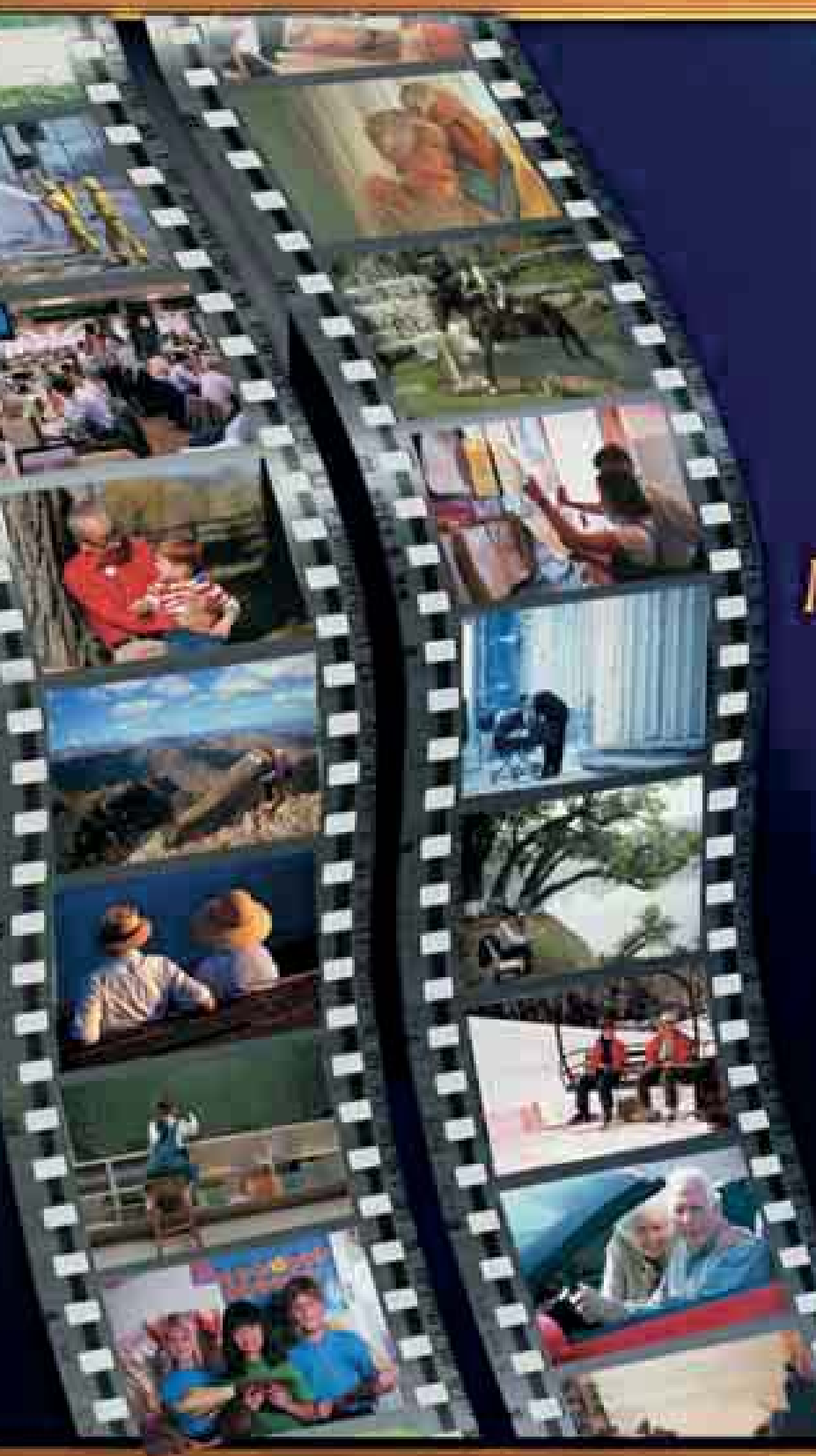

GÖRÜNTÜ NASIL
MADDE ZANNEDİLİR?

HAYALİN DİĞER ADI: MADDE

ÖNSÖZ

Bu kitapta anlatılanlar, bugüne kadar pek çok insanı olağanüstü derecede şaşırtan, hayata bakış açılarının tamamen değişmesine sebep olan, son derece önemli ve büyük bir gerçektir. Bu gerçeği şöyle özetleyebiliriz: **"Dünyada yaşadığımız hayatın birer parçası olan tüm olaylar, insanlar, binalar, şehirler, arabalar, mevkiler, kısacası hayatımız boyunca gördüğümüz, tuttuğumuz, dokunduğumuz, kokladığımız, tattığımız, dinlediğimiz herşey, gerçekte beynimizde oluşan görüntü ve hislerdir."**

Biz, bize verilen telkinle bunların, beynimizin dışındaki bir dünyada sabit olduklarını, her birinin maddesel varlıklar olduklarını ve bizim bu nedenle bunların asıllarını gördüğümüzü, hissettiğimizi zannederiz. Oysa, **biz hiçbir varlığın aslını asla göremeyiz ve bu varlıkların asıllarına asla dokunamayız.** Kısacası bizim hayatımız boyunca madde sandığımız herşey aslında bir hayal olarak beynimizde meydana gelen görüntülerden oluşmaktadır.

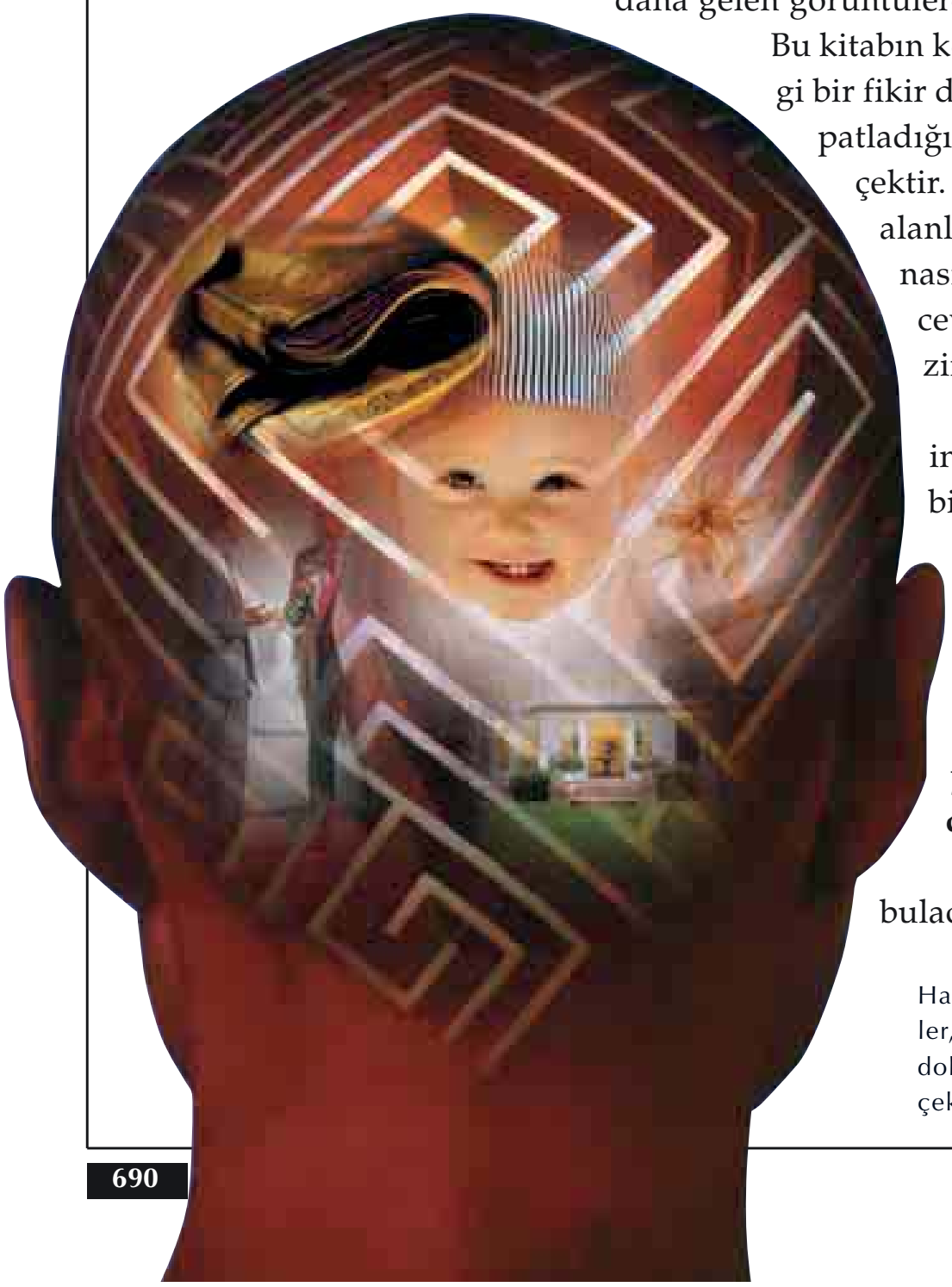

Bu kitabın konusunu oluşturan bu gerçek, bir felsefe veya herhangi bir fikir değildir. Aksine bugün modern bilimin kesin olarak ispatladığı ve inkarı kesinlikle mümkün olmayan teknik bir gerçektir. Bugün tıp, biyoloji, fizik, nöroloji, beyin ve ilgili tüm alanlarda uzman olan hangi bilim adamına "biz dünyayı nasıl ve nerede görüyoruz?" diye sorulsa, verdikleri tek cevap vardır: tüm dünyayı beynimizdeki görme merkezinde görürüz.

21. yüzyılda bilimin kesin olarak ortaya çıkardığı, insanda büyük bir şaşkınlık ve hayret uyandıran bu bilginin bizi ulaştırdığı en önemli sonuçlardan biri ise şu iki sorunun cevabıdır:

"Eğer tüm dünya hayatımız, beynimizde meydana gelen görüntüler ise, bu görüntüleri beynimizde oluşturan kimdir? Beynimizde oluşan bu görüntüleri beynimizin içinde bir gözü olmadan izleyen ve izlediklerinden zevk alan, sevinen, heyecan duyan kimdir?"

Bu kitapta bu çok önemli iki sorunun da cevabını bulacaksınız.

Hayatımızın birer parçası olan tüm olaylar, insanlar, binalar, şehirler, arabalar, kısacası hayatımız boyunca gördüğümüz, tuttuğumuz, dokunduğumuz, kokladığımız, tattığımız, dinlediğimiz herşey, gerçekte beynimizde oluşan görüntü ve hislerdir.

MADDENİN ARDINDAKİ SIR KONUSU, VAHDET-i VÜCUT DEĞİLDİR

Maddenin ardındaki sır konusu, bazı kişilerin itirazlarına neden olmaktadır. Sözkonusu kişiler, bu konunun özünü yanlış anladıkları için, bu konunun vahdet-i vücut öğretisi ile aynı olduğunu iddia etmektedirler.

Öncelikle şunu belirtelim ki, bu eserlerin yazarı ehl-i sünnet inancına sıkı sıkıya bağlıdır ve vahdet-i vücud öğretisini savunmamaktadır. Ayrıca unutmamak gerekir ki, vahdet-i vücut öğretisi Muhyiddin İbn Arabî gibi çok büyük İslam alimleri tarafından savunulmuştur.

Vahdet-i vücud düşüncesini anlatan birçok önemli İslam aliminin, geçmişte, bu kitaplarda yer alan bazı konuları tefekkür ederek anlattıkları doğrudur. Ancak bu eserlerde anlatılanlar vahdet-i vücud düşüncesi ile aynı değildir.

Örneğin vahdet-i vücud düşüncesini savunanların bir kısmı yanlış fikirlere kapılarak, Kuran'a ve ehl-i sünnet inancına aykırı bazı iddialarda bulunmuşlar; örneğin Allah'ın yarattığı varlıkları tamamen yok saymışlardır. Oysa, maddenin ardındaki sır konusu anlatılırken kesinlikle böyle bir iddiada bulunulmamaktadır. Bu konu, Allah'ın tüm varlıkları yarattığını, ancak yarattığı varlıkların aslını Allah'ın gördüğünü, insanların ise bu varlıkların beyinlerinde oluşan görüntülerini görebildiklerini açıklamaktadır.

Gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası **gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu, yoktan var ettiğini belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır.** Ancak, insanlar bu varlıkların asıllarını duyu organları yoluyla göremez veya hissedemez veya duyamazlar. Gördükleri ve hissettikleri, bu varlıkların beyinlerindeki kopyalarıdır. Bu ilmi bir gerçektir ve bugün başta tıp fakülteleri olmak üzere tüm okullarda öğretilen bilimsel bir konudur. Örneğin şu anda bu yazıyı okuyan bir insan, bu yazının aslını göremez, bu yazının aslına dokunamaz. Bu yazının aslından gelen ışık, insanın gözündeki bazı hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülür. Bu elektrik sinyali, beynin arkasındaki görme merkezine giderek, bu merkezi uyarır. Ve insanın beyninin arkasında bu yazının görüntüsü oluşur. Yani siz şu anda gözünüzle, gözünüzün önündeki bir yazıyı okumuyorsunuz. Bu yazı sizin beyninizin arkasındaki görme merkezinde oluşuyor. Sizin okuduğunuz yazı, beyninizin arkasındaki "kopya yazı"dır. Bu yazının aslını ise Allah görür.

Sonuç olarak, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması onu "yok" hale getirmez. Ancak bize, insanın muhatap olduğu maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin aslı ile hiçbir insanın muhatap olamadığı gerçeğidir.

Bu gerçek *İdealizm, Matrix Felsefesi ve Maddenin Gerçeği* isimli kitabımızda şu şekilde dile getirilmiştir:

Dışarıda Madde Vardır, Ancak Biz Maddenin Aslına Ulaşamayız!

Madde hayaldir demek, madde yoktur demek değildir. Aksine biz görsek de görmesek de maddesel bir dünya vardır. Ancak biz bu dünyayı beynimizin içinde bir kopya -diğer bir deyişle algılarımızın yorumu olarak- görürüz. Dolayısıyla madde, bizim için hayaldir.

Kaldı ki dışarıda maddenin varlığını, bizden başka gören varlıklar da vardır. Allah'ın melekleri, yazıcı olarak tayin ettiği elçileri de bu dünyaya şahitlik etmektedirler:

> **Onun sağında ve solunda oturan iki yazıcı kaydederlerken O, söz olarak (herhangi bir şey) söylemeyiversin, mutlaka yanında hazır bir gözetleyici vardır. (Kaf Suresi, 17-18)**

Herşeyden önemlisi, en başta Allah herşeyi görmektedir. Bu dünyayı her türlü detayıyla Allah yaratmıştır ve Allah her haliyle görmektedir. Kuran ayetlerinde şöyle haber verilmektedir:

> **... Allah'tan korkup-sakının ve bilin ki, Allah yaptıklarınızı görendir. (Bakara Suresi, 233)**
>
> **De ki: "Benimle aranızda şahid olarak Allah yeter; kuşkusuz O, kullarından gerçeğiyle haberdardır, görendir." (İsra Suresi, 96)**

Ayrıca unutmamak gerekir ki, Allah tüm olayları "Levh-i Mahfuz" isimli kitapta kayıtlı tutmaktadır. Biz görmesek de bunların tamamı Levh-i Mahfuz'da vardır. Herşeyin, Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

> **Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)**
>
> **... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)**
>
> **Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)**

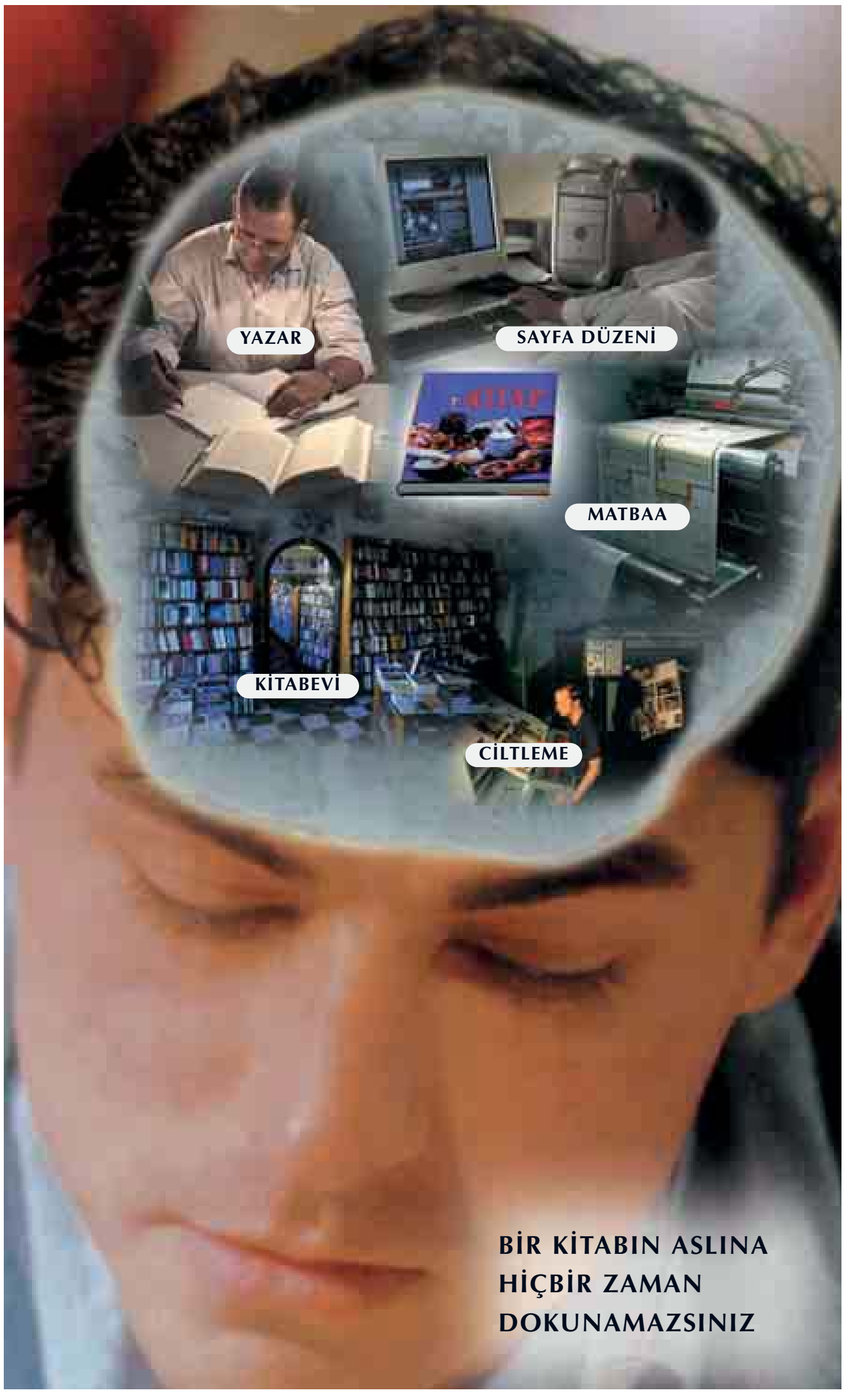

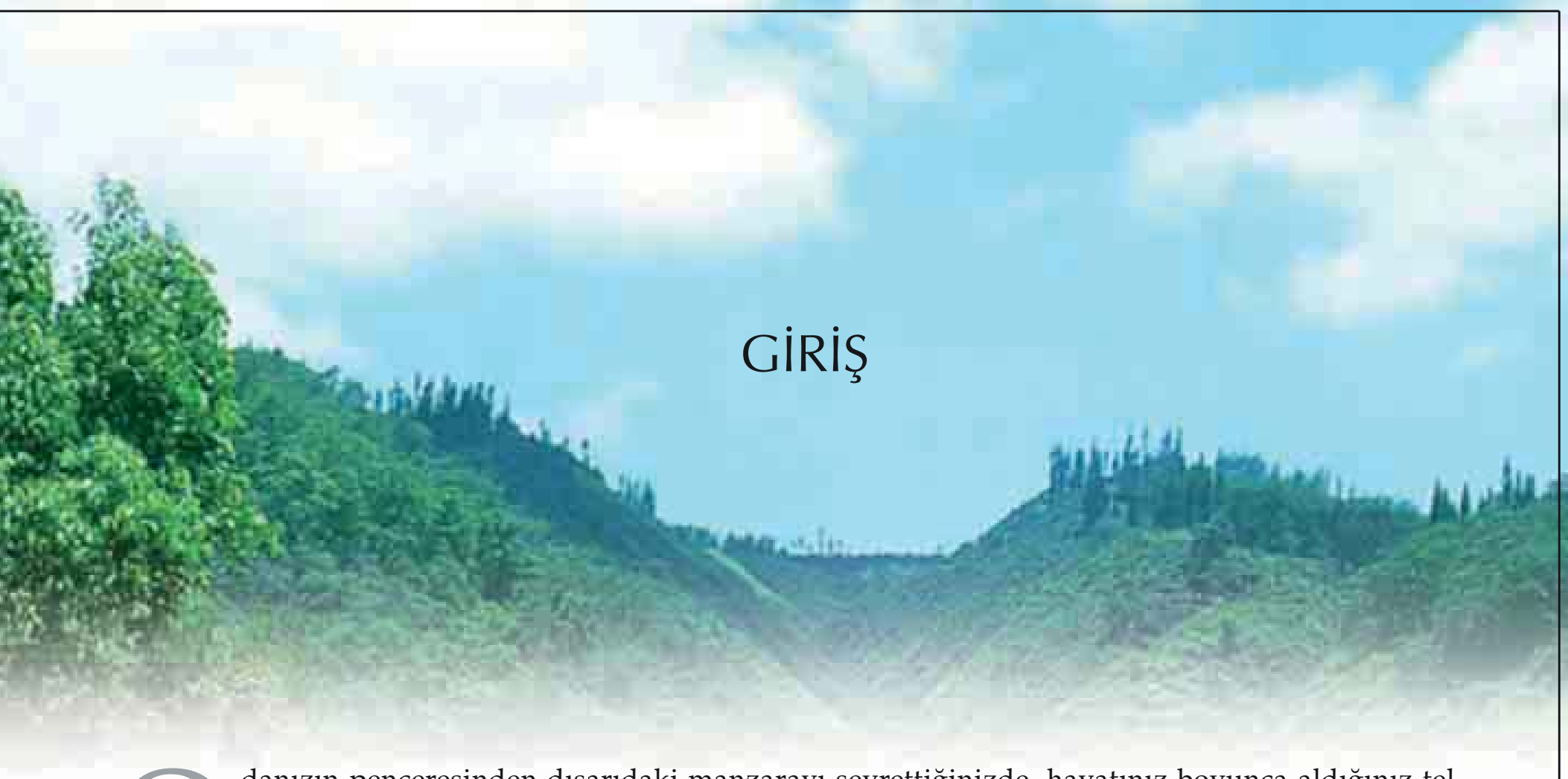

GİRİŞ

Odanızın penceresinden dışarıdaki manzarayı seyrettiğinizde, hayatınız boyunca aldığınız telkinden dolayı, bu manzarayı gözlerinizle gördüğünüzü zannedersiniz. Oysa gerçek böyle değildir. Çünkü siz gözlerinizle dışarıdaki bir manzarayı görmezsiniz. Siz, beyninizin içinde oluşan manzaraya ait görüntüyü görürsünüz. Bu bir tahmin ya da bir felsefe değil, bilimsel bir gerçektir.

Görme olayının nasıl gerçekleştiği hatırlandığında bu konu daha açık olarak anlaşılacaktır. Göz, sadece, kendisine ulaşan ışığı, retinasındaki hücreler sayesinde elektrik sinyaline çevirmekle görevlidir. Bu elektrik sinyali ise, beyninizdeki görme merkezinize ulaşır. Daha sonra bu elektrik sinyalleri, pencerenizden gördüğünüz manzaranın görüntüsünü oluştururlar. Sonuç olarak, görüntünün oluştuğu yer beyninizdir. Ve siz beyninizin içindeki manzarayı görürsünüz, evinizin dışındaki manzarayı değil.

Örneğin yan sayfadaki resimde, pencereden bakan insanın gözüne dışarıdan "ışık" ulaşmaktadır. Bu ışık, gözdeki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülerek, bu insanın beyninin arka kısmında yer alan küçücük görme merkezine gelir. Ve bu elektrik sinyalleri, beyinde bir manzara görüntüsü oluşturur. Gerçekte, beynimizin içi açılsa, burada bu manzaraya ait bir görüntü bulamayız. Ancak, beynimizin içindeki bir şuur, beyne gelen elektrik sinyallerini manzara olarak algılar. Peki beynin içinde, gözü, göz hücreleri, retinası olmadan, elektrik sinyallerini bir manzara olarak algılayan şuur nedir, kime aittir?

Aynı durum şu anda okumakta olduğunuz kitap için de geçerlidir. Gözlerinize gelen ışığın elektrik sinyallerine çevrilerek beyninize ulaşması sonucunda, beyninizde bu kitabın görüntüsü oluşur. Yani kitap şu anda sizin dışınızda değil, içinizde, beyninizin arka kısmındaki görme merkezinizdedir. Belki kitabın sertliğini elinizde hissediyor olduğunuz için kitabı dışınızda zannedebilirsiniz. Oysa, bu sertlik hissi de aynı görme algısında olduğu gibi beyninizde meydana gelmektedir. Parmak uçlarınızdaki sinirler uyarıldığında, bu uyarı elektriksel bir bilgiye dönüşerek, bu kez beyninizdeki dokunma merkezinize ulaşır. Ve siz beyninizde kitaba dokunduğunuza ve onun sertliğini, sayfalarının kayganlığını, kapağındaki kabartmaları, kağıt kenarlarının keskinliğini algıladığınıza dair hislere sahip olursunuz.

Gerçekte ise, **hiçbir zaman bu kitabın aslına dokunamazsınız.** Dokunduğunuzu sandığınızda, aslında beyninizin içindeki dokunma hissini algılarsınız. Üstelik bu kitap, bir madde olarak sizin beyninizin dışında var mıdır, bunu da bilemezsiniz. Siz sadece beyninizde oluşan kitap görüntüsü ile muhatap olabilirsiniz. Bu kitabın bir yazar tarafından yazılmış olması, bir bilgisayarda sayfa düzeninin yapılmış olması veya bir matbaada basılmış olması sizi yanıltmasın. Çünkü birazdan anlatılacaklar, bu kitabın her aşamasında yer alan insanların, matbaanın, bilgisayarların gerçekte, sizin beyninizde oluşan görüntüler olduğunu ve asıllarının dışarıda olup olmadığını asla bilemeyeceğinizi size gösterecektir.

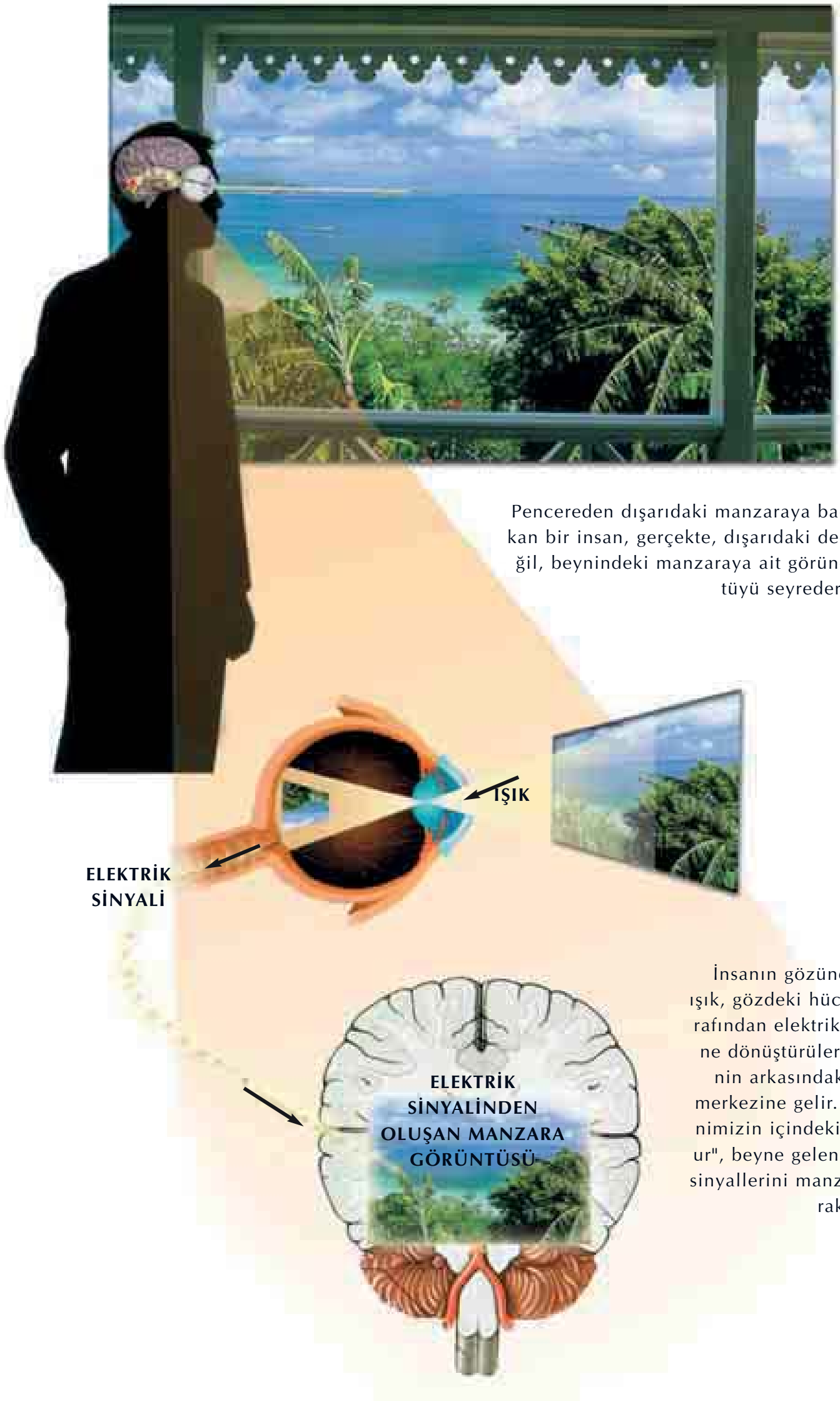

Pencereden dışarıdaki manzaraya bakan bir insan, gerçekte, dışarıdaki değil, beynindeki manzaraya ait görüntüyü seyreder.

İnsanın gözüne ulaşan ışık, gözdeki hücreler tarafından elektrik sinyaline dönüştürülerek, beynin arkasındaki görme merkezine gelir. Ve beynimizin içindeki "bir şuur", beyne gelen elektrik sinyallerini manzara olarak algılar.

Sonuç olarak, biz gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz herşeyi beynimizin içinde yaşarız. Bu teknik bir gerçektir ve bilimsel deliller neticesinde itiraza veya tartışmaya açık bir konu değildir. Asıl önemli olan nokta ise, bu teknik gerçeğin bizi ulaştırdığı ve yukarıda sorulan sorudur:

Beynimizin içinde bir gözü olmadan, pencereden görünen manzarayı izleyen, bu manzaradan zevk alan, heyecan duyan kimdir? Bu önemli sorunun cevabı da ilerleyen sayfalarda verilecektir.

DÜNYA HAYATININ BEYNİMİZDE OLUŞTUĞU, TEKNİK BİR GERÇEKTİR

Yaşadığımız dünyaya ait her türlü niteliği, her özelliği ve bildiğimiz herşeyi duyu organlarımız aracılığıyla öğreniriz. Duyu organlarımız aracılığı ile bize ulaşan bilgiler, bir dizi işlem sonucunda elektrik sinyallerine dönüşür ve bu sinyaller beynimizin ilgili noktalarında yorumlanır. Beynimizin bu yorumları sonucunda biz örneğin bir kitap görürüz, çileğin tadını alırız, ıhlamur ağaçlarını koklar, ipek bir kumaşın dokusunu bilir veya rüzgarda sallanan yaprakların hışırtısını duyabiliriz.

Aldığımız telkinle, hep bedenimizin dışındaki kumaşa dokunduğumuzu, bizden 30 cm uzaklıktaki kitabı okuduğumuzu, metrelerce uzaktaki ıhlamur ağaçlarının kokusunu aldığımızı ve çok yüksekler-deki yaprakların hışırtısını duyduğumuzu zannederiz. Oysa, bu saydıklarımızın hepsi bizim içimizde gerçekleşen olaylardır. Kitabın görüntüsünden yaprakların hışırtısına kadar herşey içimizde, beynimizde meydana gelir.

Bu noktada şaşırtıcı bir gerçekle daha karşılaşırız: Beynimizde, gerçekte ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beynimizde bulabileceğiniz tek şey elektrik sinyalleridir. Bu, felsefi bir görüş değildir; algılarımızın işleyişi ile ilgili bilimsel bir açıklamadır. Örneğin *Mapping The Mind* (Zihnin Haritasını Çıkarmak) isimli kitabında bilim yazarı Rita Carter, dünyayı nasıl algıladığımızı şöyle açıklar:

> Her bir duyu organı kendine uygun uyarıya cevap verecek şekilde yaratılmıştır. Bu uyarılar ise, moleküller, dalgalar veya titreşimler şeklindedir. Tüm bu çeşitliliklerine rağmen duyu organları temelde aynı görevi görürler: kendilerine özgü uyarıları elektrik sinyallerine dönüştürürler. **Bir uyarı ise sadece bir uyarıdır. Kırmızı renk değildir, veya Beethoven'ın Beşinci Senfonisinin ilk notası değildir – sadece bir elektrik enerjisidir.** Aslında, bir duyuyu diğerlerinden farklı hale getirmek yerine, duyu organları hepsini benzer hale, yani elektrik sinyallerine dönüştürürler.
>
> **Öyle ise, tüm duyulara ilişkin uyarılar, birbirinden tamamen farksız bir formda beyne elektrik akımları şeklinde girerler** ve buradaki sinir hücrelerini uyarırlar. Tüm olan budur. **Bu elektrik sinyallerini tekrar ışık dalgalarına veya moleküllere dönüştüren bir geri dönüşüm sistemi yoktur.** Bir elektrik akımının görüntüye ve bir diğerinin kokuya dönüşmesi ise, bu elektrik akımının hangi sinir hücrelerini etkilediğine bağlıdır.[1]

Yukarıdaki açıklamalar çok önemli bir konuya dikkat çekmektedir: Bizim dünya hakkında algıladığımız tüm hisler, görüntüler, tadlar ve kokular, aslında aynı malzemeden, yani elektrik sinyallerinden meydana gelmektedirler. Elektrik sinyallerini bizim için anlamlı hale getiren, bu sinyalleri koku, tat, görüntü, ses veya dokunma olarak yorumlayan ise beyindir. Beyin gibi ıslak bir etten oluşan bir maddenin, hangi elektrik sinyalini koku, hangisini görüntü olarak yorumlayacağını bilmesi, aynı malzemeden birbirinden çok farklı duyular ve hisler meydana getirmesi ise büyük bir mucizedir.

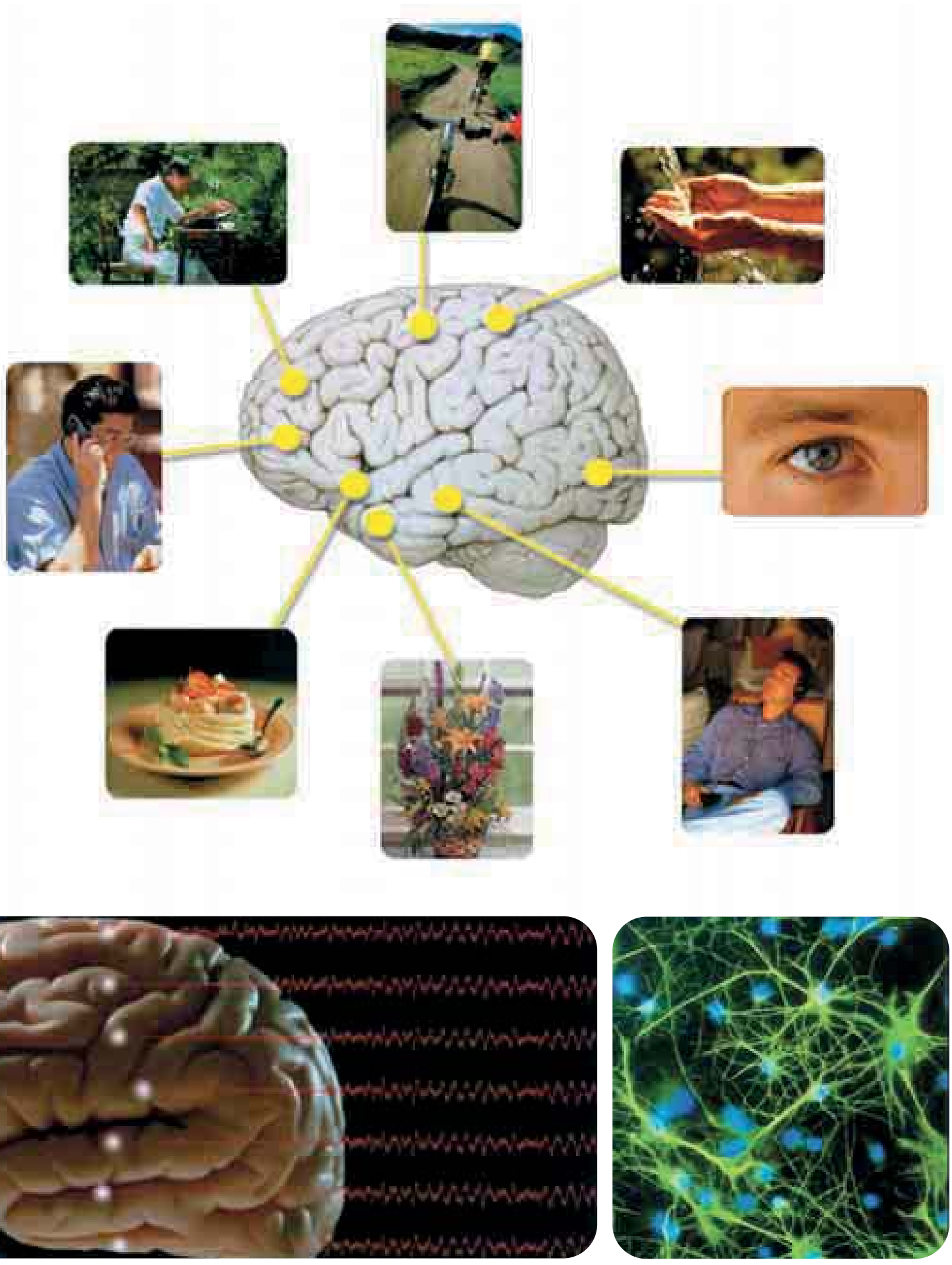

Bütün hayatımızı beynimizin içinde yaşarız. Gördüğümüz insanlar, kokladığımız çiçekler, dinlediğimiz müzik, tattığımız meyveler, elimizde hissettiğimiz sıcaklık... Bunların hepsi beynimizde oluşur. Gerçekte ise beynimizde, ne renkler, ne sesler, ne de görüntüler vardır. Beyinde bulunabilecek tek şey elektrik sinyalleridir. Kısacası biz, beynimizdeki elektrik sinyallerinin oluşturduğu bir dünyada yaşarız. Bu bir görüş veya varsayım değil, dünyayı nasıl algıladığımızla ilgili bilimsel bir açıklamadır.

Şimdi bu büyük mucizenin nasıl gerçekleştiğini, yani "dünyayı nasıl algılıyoruz?" sorusunun cevabını tüm algılarımız için tek tek inceleyelim.

Gören Gözlerimiz Değildir, Görüntü Beynimizde Oluşur

Hayatımız boyunca aldığımız telkinle, tüm dünyayı gözlerimizle gördüğümüzü zannederiz. Hatta "gözlerimiz dünyaya açılan pencerelerimizdir" diye biliriz. Oysa, görmenin bilimsel açıklamasına göre gerçek böyle değildir; çünkü biz **gözlerimizle görmeyiz.** Gözlerimiz ve gözlerimize bağlı olan milyonlarca si-

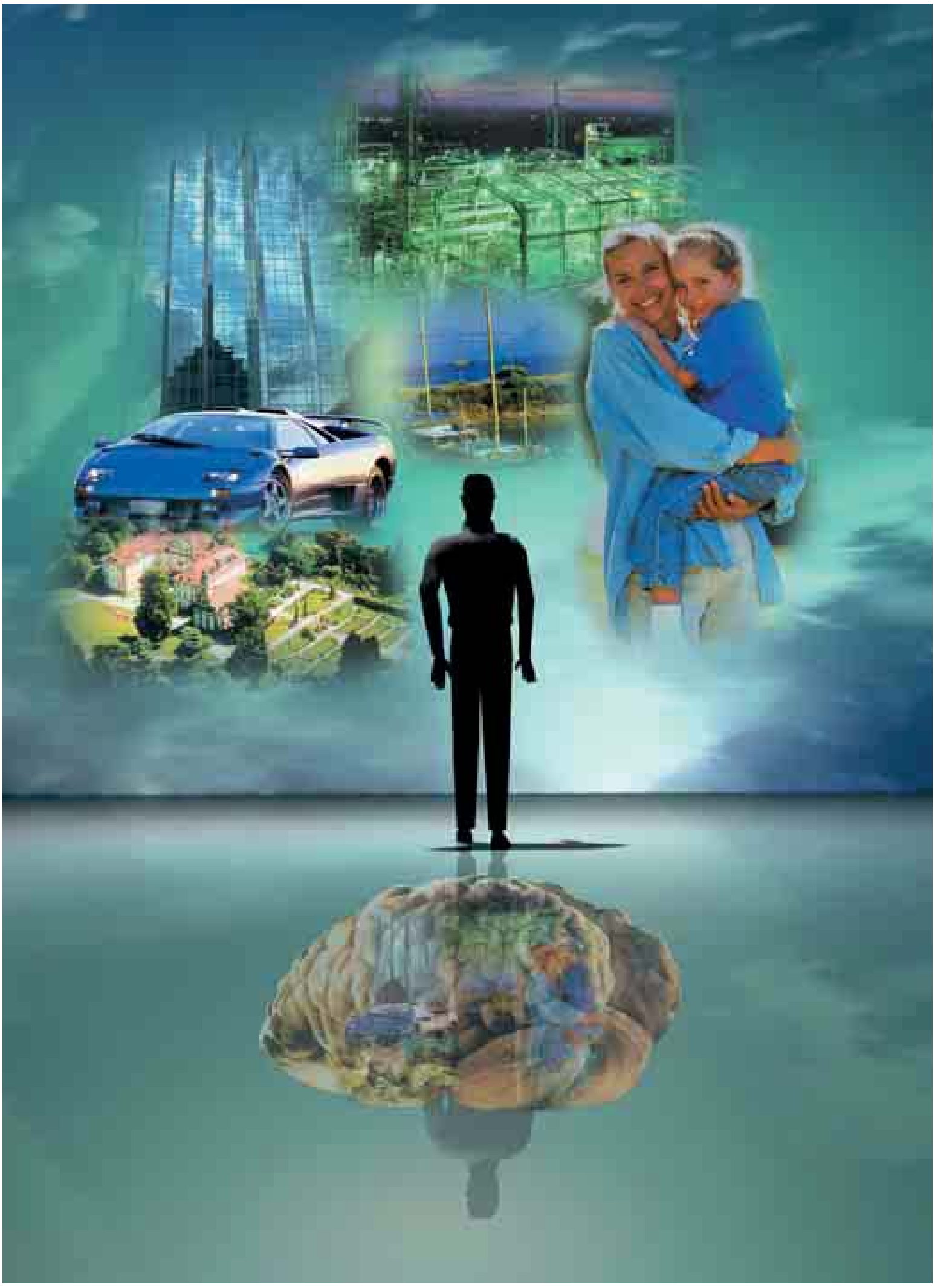

nir hücremiz, sadece "görme olayının" gerçekleşmesi için beyne mesaj ileten kablo görevine sahiptirler. Görme olayının nasıl gerçekleştiğini lise bilgilerimizden hatırlayacak olursak bu gerçeği daha kolay fark edebiliriz.

Bir cisimden gelen ışık, göz merceğinden geçer ve gözün arka tarafındaki ağ tabakanın üzerine baş aşağı ve iki boyutlu bir görüntü bırakır. Ağ tabakadaki çubuk ve koni hücreler, bazı kimyasal işlemlerden sonra bu görüntüyü elektriksel akıma dönüştürür. Bu elektriksel akımlar, göz sinirleri aracılığı ile beynin arka kısmında yer alan görme merkezine götürülür. Beyin ise bu gelen sinyali anlamlı ve üç boyutlu görüntüler haline getirir.

Örneğin biz bir çocuk parkında oyun oynayan çocukları izlediğimizde, bu çocukları ve parkı gözle-

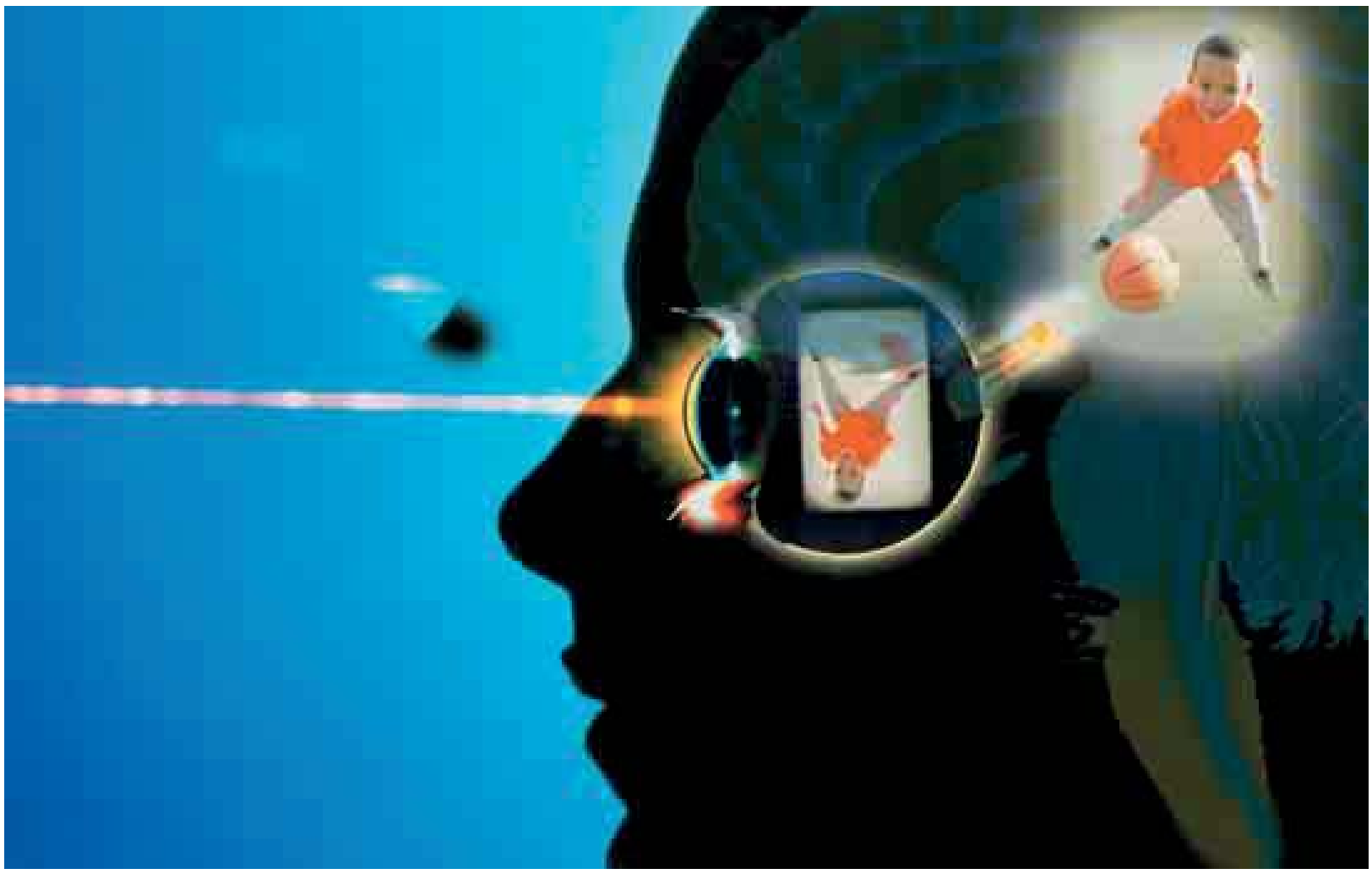

Top oynayan bir çocuğu izleyen bir insan, bu çocuğu aslında gözleriyle görmez. Gözler sadece ışığı gözün arka kısmına iletmekle sorumludurlar. Işık retinaya geldiğinde, retinada çocuğun ters ve iki boyutlu görüntüsü oluşur. Daha sonra bu görüntü, elektrik akımına dönüşerek beynin arkasındaki görme merkezine ulaşır ve çocuğun düz, üç boyutlu ve kusursuz görüntüsü burada görülür. Peki beynin arkasında çocuğun üç boyutlu, kusursuz netlikteki görüntüsünü gören kimdir? İşte burada karşımıza çıkan beynin ötesinde bir varlık olan Ruh'tur.

rimizle görmeyiz; çünkü bu manzaraya ait görüntü gözümüzün önünde değil, beynimizin arka tarafında oluşur.

Burada çok yüzeysel olarak anlattığımız görme, gerçekte son derece olağanüstü bir işlemdir. Işık demetleri anında ve kusursuz şekilde elektrik sinyallerine dönüştürülmekte ve sonra bu elektrik sinyalleri, üç boyutlu, rengarenk, ışıl ışıl bir dünya olarak bize görünmektedir. *Eye and Brain* (Göz ve Beyin) kitabının yazarı R. L. Gregory bunu fark etmiş kişilerden biri olarak görme sistemindeki muhteşem yapıyı şöyle ifade eder:

> Gözlerimize minik tepetaklak olmuş görüntüler veriliyor ve biz çevremizde bunları sağlam nesneler olarak görüyoruz. Retinaların üzerindeki uyarıların sonucunda nesneler dünyasını algılıyoruz ve bu bir mucizeden farksız aslında.[2]

Tüm bunlar bizi hep aynı gerçeğe götürmektedir: Biz hayatımız boyunca, dünyayı bizim dışımızda zannederiz. Oysa, **dünya herşeyiyle bizim içimizdedir.** Biz, dışımızda sandığımız dünyayı aslında içimizde, beynimizdeki küçücük bir noktada görürüz. Örneğin, bir holding patronu, holding binasını, şehir dışındaki fabrikasını, otoparktaki arabasını, deniz kıyısındaki yalısını, marinadaki yatını, emrinde çalışan yüzlerce insanı, avukatlarını, ailesini, dostlarını hep kendi bedeninin dışında bulunan varlıklar olarak düşünür. Oysa bunların hepsi, bu kişinin kafatasının içinde, beyninin arka tarafındaki küçücük bir bölgede oluşan görüntülerdir.

Söz konusu kişi bu gerçeği bilmez, bilse de düşünmek istemez. Ama son model arabası ile geldiği holdinginin önünde gururla dururken esen hafif bir rüzgar gözüne toz kaçmasına neden olsa, bu gerçeği hemen anlayabilir. Tozdan dolayı kaşınan sağ gözünü, gözü açıkken hafifçe kaşıdığında holding binasının yukarı aşağı veya sağa sola doğru gidip geldiğini görecektir. İşte o zaman düşünen bir insan, gördüğü görüntünün kendi dışında sabit bir varlık olmadığını anlar. Çünkü gözünü kaşımasıyla görüntü gidip gelmektedir.

GÖRDÜĞÜMÜZ VE SAHİP OLDUĞUMUZ HERŞEY BEYNİMİZDE OLUŞAN BİRER GÖRÜNTÜDÜR

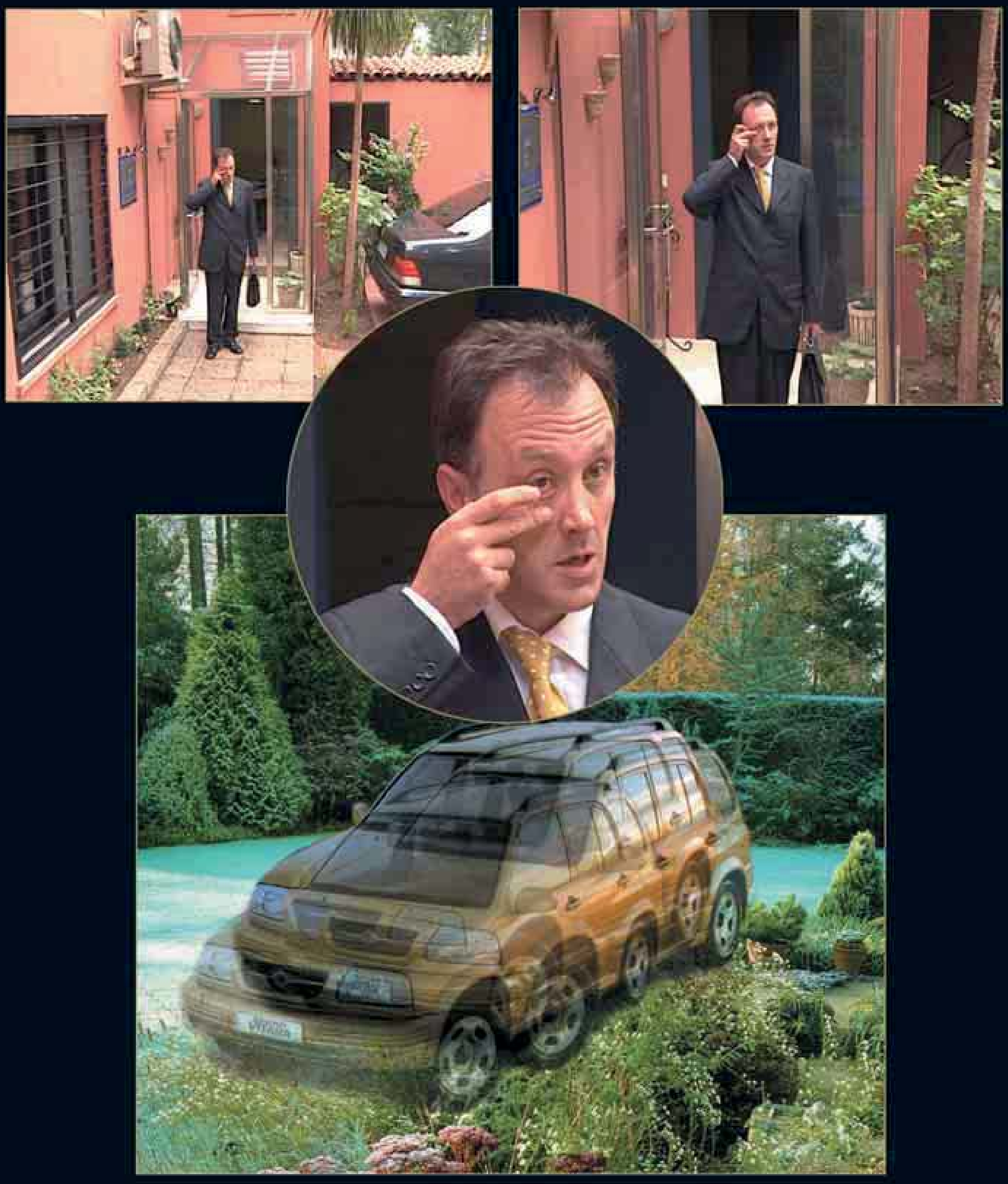

Gözünü kaşıyan bir insan, arabasının aşağı yukarı doğru kaydığını görecektir. Bu da gördüğü bu arabanın dışarıdaki sabit aslı ile değil, beyninde oluşan görüntüsüyle muhatap olduğunun bir delilidir.

Sonuç olarak şu bir gerçektir ki, **her insan hayatı boyunca gördüğü herşeyi beyninde görür ve hiçbir zaman gördüklerinin asıllarına ulaşamaz. Gördükleri, dışarıda var olduğunu varsaydığı görüntülerin beyninde oluşan birer kopyasıdır. Bu kopyanın aslına uygun olup olmadığı, dahası bir aslının var olup olmadığı ise bizim bilgimizin dışındadır.**

Bir materyalist olmasına rağmen, Alman psikiyatri ve nöroloji profesörü Hoimar von Ditfurth, bu bilimsel gerçek hakkında şunları söyler:

> Argümanlarımızın hareket ettirici kolunu nereye yerleştirirsek yerleştirelim, sonuç değişmiyor: Etiyle kemiğiyle karşımızda duran, **gözümüzün gördüğü şey, "dünya" değildir, sadece onun imgesidir; bir benzeridir; orjinalle ne kadar örtüştüğü tartışılır bir izdüşümüdür.**[3]

Örneğin şu anda başınızı kaldırıp içinde bulunduğunuz odaya baktığınızda gördüğünüz, sizin dışınızdaki oda değildir. Siz odanın, beyninizin içinde oluşan kopya görüntüsünü görürsünüz. Ve hiçbir zaman bu odanın aslını duyularınız aracılığı ile görmenize imkan yoktur.

BEYNİMİZİN DIŞINDA IŞIK, SES, RENK YOKTUR, SADECE ENERJİ VARDIR

Algıladığımız herşeyin beynimizde meydana geldiği bilimsel olarak kanıtlanmış bir gerçek olmasına rağmen, bazı insanlar, beynimizin dışında bu görüntülerin asılları olduğunu zan ve iddia ederler. Bu, hiçbir zaman ispatlayamayacakları bir iddadır. Ayrıca, maddeyi dışarıda var zannetseler bile, daha önce de belirtildiği gibi beynimizin dışında ne ses, ne ışık, ne de renkler bulunmaktadır. Işık, dışarıda enerji dalgaları veya enerji paketçikleri şeklinde bulunur ve ancak retinaya çarptığında bildiğimiz ışık kavramı ile karşılaşırız. Benzer şekilde dışarıda ses de yoktur. Sadece enerji dalgaları vardır. Bu dalgaların bazıları da kulağımıza ve oradan beynimize geldiğinde ses oluşur. Dışarıda renk de yoktur. Renk yoktur derken insanların aklına siyah, beyaz veya gri bir görüntü gelebilir. Oysa bunlar da birer renktirler. Beynimizin dışındaki dünyada ise siyah, beyaz, gri dahi yoktur. Sadece farklı şiddet ve frekanslara sahip enerji dalgaları bulunur ve bu enerji dalgaları sadece göz hücrelerimiz ve beynimiz aracılığı ile renklere dönüştürülürler.

Madde vardır diye ısrar edenlerin iddialarını geçersiz kılan bilim dallarından bir diğeri ise kuantum fiziğidir. Kuantum fiziğinin bize gösterdiği en önemli gerçeklerden biri, materyalistlerin, dokunduklarında sertliğini hissettikleri için mutlak bir varlık sandıkları maddenin, aslında % 99.9999999'unun boşluk olduğudur. Fizik ve psikoloji alanında yaptığı çalışmalarla tanınan ve özellikle insan bilinci hakkındaki açıklamaları ile birçok kitaba sahip olan Peter Russel, From Science To God (Bilimden Allah'a) isimli kitabından derlenerek hazırlanan bir makalesinde bu gerçeği şöyle açıklamaktadır:

Örneğin madde ile ilgili düşüncelerimizi ele alın. 2000 yıldır, atomların katı maddeyi oluşturan küçük toplar oldukları-na inanıldı. Daha sonra, fizikçiler atomların daha küçük atomaltı parçacıklardan (elektronlar, protonlar ve nötronlar gibi) oluştuğunu buldular. Model, ortada bir çekirdek ve çevresinde dönen elektronlara dönüştü.

Bir atom çok küçüktür. Çapı 25.4 milimetrenin milyarda biri kadardır. Ancak atomaltı parçacıklar, atomdan yüz binlerce kez daha küçüktür. 20. yüzyılın başlarında İngiliz fizikçi Sir Arthur Eddington "madde bir hayalet gibi boş bir mekan" diyerek bu durumu açıklamıştır. Daha açık konuşmak gerekirse, maddenin % 99.9999999'u boştur. Kuantum teorisinin ilerlemesi ile, bu küçük atomaltı parçaçıkların dahi katı maddeler olamayacakları bulundu. Hatta maddeye benzer hiçbir yönleri yok. Daha çok bulut kümeleri gibiler. Çoğunlukla parçacık şeklinde değil de dalga şeklinde görünüyorlar. (Peter Russell, The Mystery of Consciousness and the Meaning of Light (Bilincin Gizemi ve Işığın Anlamı), 12 Ekim 2000, http://www.arlingtoninstitute.org/ futuredition/From_Science_To_God.htm)

Görüldüğü gibi insanlar her ne kadar beyinlerinde gördükleri görüntülerin dışarıda asılları var diye ısrar etseler de, bilimsel bulgular, beynimizin dışanda sadece enerji dalgalarının, enerji paketçiklerinin bulunduğunu bizlere göstermektedir. Beynimizin dışında ne ışık, ne ses, ne de renkler vardır. Dahası, maddeyi oluşturan atomlar ve atomaltı parçacıklar da gerçekte boşluktan meydana gelen enerji kümeleri gibidirler. Sonuçta bazı insanlar maddeyi var zannetseler bile, madde boşluktan oluşmaktadır.

Gerçekte Allah maddeyi bir görüntü olarak, bu özellikler ile yaratmaktadır.

Kapkaranlık Beyninizin İçinde Aydınlık ve Rengarenk Bir Görüntü Nasıl Oluşur?

Gözden kaçırılmaması gereken çok önemli bir nokta daha vardır; kafatası ışığı içeri geçirmez. Yani beynin bulunduğu yer kapkaranlıktır, dolayısıyla beynin, ışığın kendisiyle muhatap olması asla mümkün değildir. **Ancak siz, mucizevi bir şekilde bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyredersiniz.** Rengarenk bir doğa, ışıl ışıl bir manzara, yeşilin her tonu, meyvelerin renkleri, çiçeklerin desenleri, güneşin parıltısı, kalabalık bir sokaktaki tüm insanlar, trafikte hızla yol alan araçlar, bir alışveriş merkezindeki yüzlerce çeşit kıyafet olmak üzere herşey bu zifiri karanlık yerde oluşur.

BEYİNDE OLUŞAN, SON DERECE GERÇEKÇİ "KOPYA GÖRÜNTÜLER"

Aşağıdaki tabloda binlerce elektronik mühendisinin, üzerinde yüz yıla yakın çalışarak ürettikleri ve çok yüksek bir teknolojiye sahip olan televizyonda ortaya çıkan görüntü ile insan gözünde elde edilen görüntü kıyaslanmaktadır.

GÖZÜ OLUŞTURAN MALZEMELER		TELEVİZYONU OLUŞTURAN PARÇALARDAN BAZILARI
Proteinler Yağ Su		Katot ışın tüpü, kontrol düğmeleri, saptırma sarımı, hoparlör kapasitör, transformatör, direnç odaklama sarımı, elektron tabancası, anot ve diğerleri....
SONUÇ		SONUÇ
Aslı ile ayırt edilemeyecek kadar aynı, net, canlı, derinlikli, karlanma ve kayma olmayan, ışıl ışıl 3 boyutlu bir görüntü		Aslıyla birebir benzemeyen, bazen puslu, karlı olan, bazen görüntünün kaydığı, derinlik hissinin tam verilmediği bir görüntü

Bu tabloda da görüldüğü gibi insanlar on yıllarca çaba harcamalarına rağmen, gözdeki kadar kusursuz netlikte ve kalitede bir görüntü elde edememişlerdir. Ancak onların gerçekleştiremediklerini sadece protein, yağ ve sudan oluşan gözünüz, üstelik son derece gerçekçi bir görüntü şeklinde meydana getirir. Bu, öylesine kusursuz bir netliktir ki, her insan gördüğü görüntünün asıl olduğunu zanneder. Gördüğü herşeyin beyninde oluştuğunu fark edemez. Aslını seyretmediği halde asıl görüntüye baktığına emindir, çünkü beyninde oluşan görüntünün kalitesi mükemmeldir. Görüntüyü gören, beyindeki proteinler, moleküller ve atomlar değil, Allah'ın insana Kendi'nden üflemiş olduğu RUH'tur.

Beynin içi kapkaranlıktır. Işık beynin içine ulaşmaz.

Buradaki ilginç durumu bir örnekle açıklayalım. Karşımızda alev alev yanan bir mangal ateşi olduğunu düşünelim. Bu mangalın karşısına geçip onu uzun süre izleyebiliriz. Ama bu süre boyunca beynimiz, mangaldan gelen ışığın, parıltının ve sıcaklığın aslı ile hiçbir zaman muhatap olamaz. Mangaldaki alevin ışığını ve sıcaklığını hissettiğimiz anda bile kafamızın ve beynimizin içi kapkaranlıktır ve ısısı hiç değişmez. Kapkaranlık beynin içinde, elektrik sinyallerinin, rengarenk, ışıltılı, aydınlık bir görüntüye dönüşmesi olağanüstü büyük bir mucizedir. Bu olayın üzerinde derin düşünen insan, karşılaştığı harikuladelik karşısında büyük bir hayranlık duyacaktır.

Işık da beynimizde oluşur

Görme olayının nasıl gerçekleştiğini anlatırken, hep dışarıdan gelen ışığın, gözümüzdeki hücreleri harekete geçirdiğini ve bu hareketlenmenin görüntünün oluşmasına neden olduğunu belirttik. Ancak, burada belirtilmesi gereken çok önemli bir nokta daha bulunmaktadır. Gerçekte, **beynimizin dışında, bizim tanıdığımız anlamda ışık da yoktur. Bizim bildiğimiz, tanıdığımız ışık, yine beynimizde oluşur**. Dış dünyada, yani beynimizin dışında ışık olarak tanımladığımız şey, elektromanyetik dalgalar ve fotonlardır (fotonlar tanecik şeklindeki enerjidir). Bu elektromanyetik dalgalar veya fotonlar, retinayı uyardığında, bizim bildiğimiz "ışık" oluşur. Fizik kitaplarında ışığın bu özelliği şöyle ifade edilmektedir:

> Işık kelimesi fiziksel veya objektif bir manada, elektromanyetik dalgalarla veya fotonlarla ilgili olarak kullanıldı. Aynı kelime psikolojik bir manada elektromanyetik dalgalar ve fotonlar, göz retinasına çarptığı vakit insanda uyanan hisle ilgili olarak da kullanılmaktadır. Işık kelimesinin hem objektif hem de subjektif kavramlarını

birlikte ifade edelim: Işık, bir insan gözüne, retinanın uyarımından doğan görme etkileriyle varlığını gösteren bir enerji şeklidir.[4]

Sonuç olarak, ışık gözümüze gelen bazı elektromanyetik dalgaların veya parçacıkların bizde oluşturduğu etki ile meydana gelmektedir. Yani dışarıda, beynimizdeki görüntüyü oluşturacak bir ışık da yoktur. Sadece bir enerji vardır. Ve bu enerji, gözümüze ulaştığında biz rengarenk, ışıl ışıl, parlak, aydınlık bir dünya görürüz.

Renkler de beynimizde oluşur

Biz doğduğumuz andan itibaren çevremizde renkli bir dünya görür, rengarenk bir ortamla muhatap oluruz. Oysa evrende tek bir renk dahi yoktur. Renkler beynimizin içinde oluşur. Dışarıda sadece farklı dalga boylarına sahip elektromanyetik dalgalar vardır. Gözümüze ulaşan, bu farklı dalga boylarındaki enerjidir. Yukarıda da belirtildiği gibi biz buna ışık deriz, ancak bu bizim bildiğimiz anlamda parlak, aydınlık bir ışık değildir, sadece bir enerjidir. Beynimiz, bu farklı dalga boylarına sahip enerjiyi yorumladığında biz bunları "renkler" olarak görürüz. Oysa ne denizler mavi, ne çimenler yeşil, ne toprak kahverengi, ne de meyveler renklidir. Onlar, sadece beynimizde öyle algıladığımız için öyledirler. Bilinç ve beyin konusunda yazdığı kitapları ile tanınan Daniel C. Dennet, bu gerçeği şöyle özetler:

> Ortak kanıya göre bilim, renkleri fiziksel dünyadan kaldırmış ve yerine sadece renksiz, farklı dalga boylarındaki elektromanyetik ışınları bırakmıştır.[5]

Dennet, beyinle ilgili bir kitabında, renklerin meydana gelişi hakkında ise şunları söylemektedir:

> **Dünyada renk yoktur; renk sadece bakanın gözünde ve beyninde oluşur.** Nesneler ışığın farklı dalga boylarını yansıtırlar, ancak bu ışık dalgalarının rengi yoktur.[6]

Dış dünyada renkler yoktur. Renkler sadece bakan kişinin gözünde ve beyninde oluşur. Dış dünyada sadece farklı dalgaboylarında enerji bulunmaktadır. Bu enerjiyi renge dönüştüren beynimizdir.

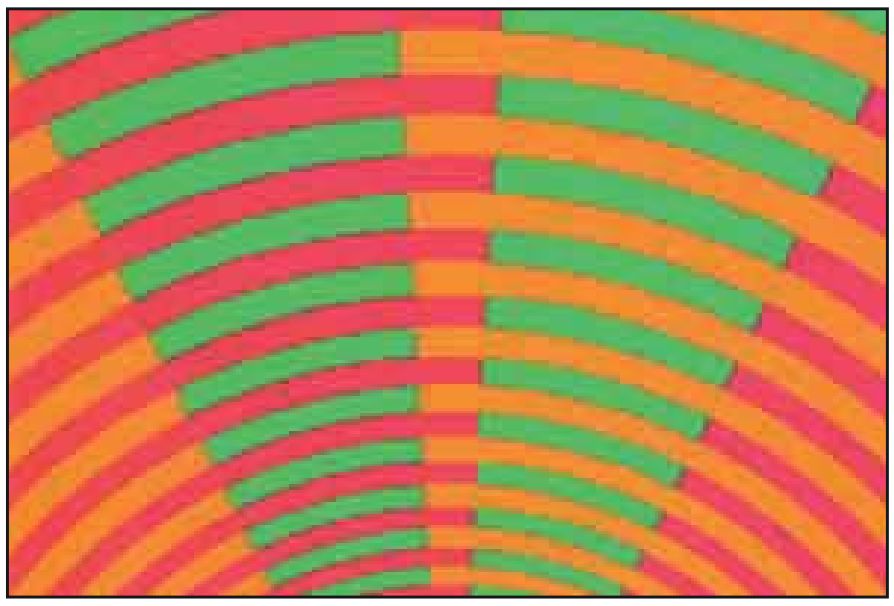

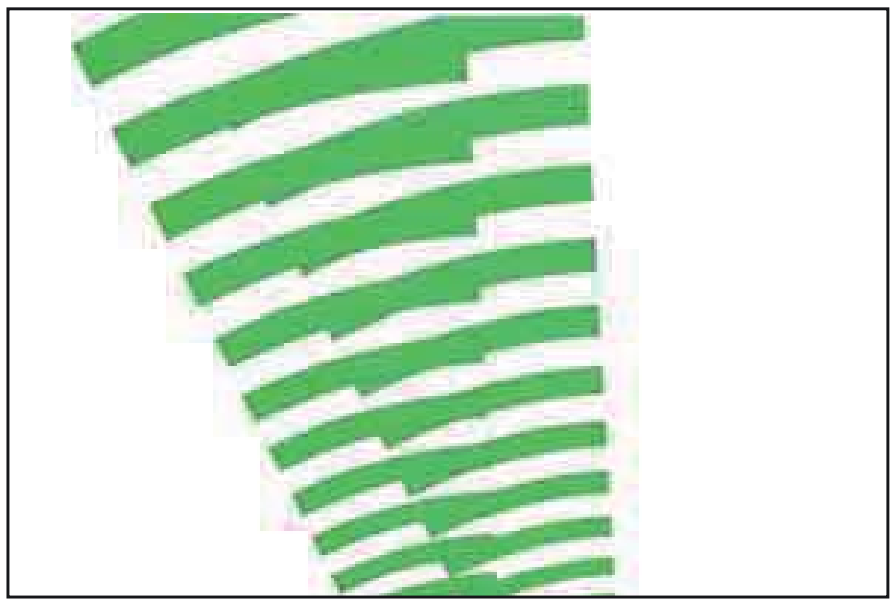

Üstteki resimde sol taraftaki yeşil alanlar daha koyu, sağdakiler daha açık yeşil olarak görülmektedir. Oysa her iki taraftaki yeşilin tonu -sağda da da göreceğiniz gibi- birbirinin aynısıdır. Ancak yeşillerin arasındaki kırmızı ve turuncu renkler, gözümüzü aldatmakta ve renklerin tonlarını olduğundan farklı görmemize neden olmaktadır. Bunun gösterdiği önemli gerçek şudur: Biz maddenin aslını değil, sadece beynimizdeki yorumunu görürüz.

Bu bilimsel gerçeğin daha iyi anlaşılması için renkleri nasıl gördüğümüzü kısaca inceleyelim.

Güneşten gelen ışıklar bir cisme çarptıklarında, her cisim ışığı farklı dalga boyunda yansıtır. Bu farklı dalga boylarındaki ışık göze ulaşır. (Burada ışık olarak bahsedilenin, aslında elektromanyetik dalgalar ve fotonlar olduğunu, bizim tanıdığımız ışığın sadece beynimizde oluştuğunu unutmamak gerekir.) Rengin algılanması gözün retina tabakasındaki koni hücrelerinde başlar. Retinada, ışığın belli dalga boyuna tepki veren üç ana koni hücre grubu vardır. Bu hücre gruplarının birincisi kırmızı, ikincisi mavi, üçüncüsü ise yeşil ışığa hassastır. Bu üç farklı koni hücresinin farklı oranlarda uyarılmaları sonucunda milyonlarca farklı renk tonu ortaya çıkar. Ancak, ışığın koni hücrelerine ulaşması renklerin oluşması için yeterli değildir. Johns Hopkins Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden araştırmacı Jeremy Nathans, gözdeki hücrelerin renkleri oluşturmadığını şöyle belirtir:

> Bir koni hücresinin tek yapabildiği, ışığı yakalayıp yoğunluğu hakkında bilgi vermektir. Renk hakkında size hiçbir şey söylemez.[7]

Koni hücreleri algıladıkları bu renk bilgilerini, sahip oldukları pigmentler sayesinde elektrik sinyallerine dönüştürürler. Bu hücrelere bağlı olan sinir hücreleri de elektrik sinyallerini beyindeki özel bir bölgeye iletirler. İşte hayatımız boyunca gördüğümüz rengarenk dünyamızın oluştuğu yer beyindeki bu özel bölgedir.

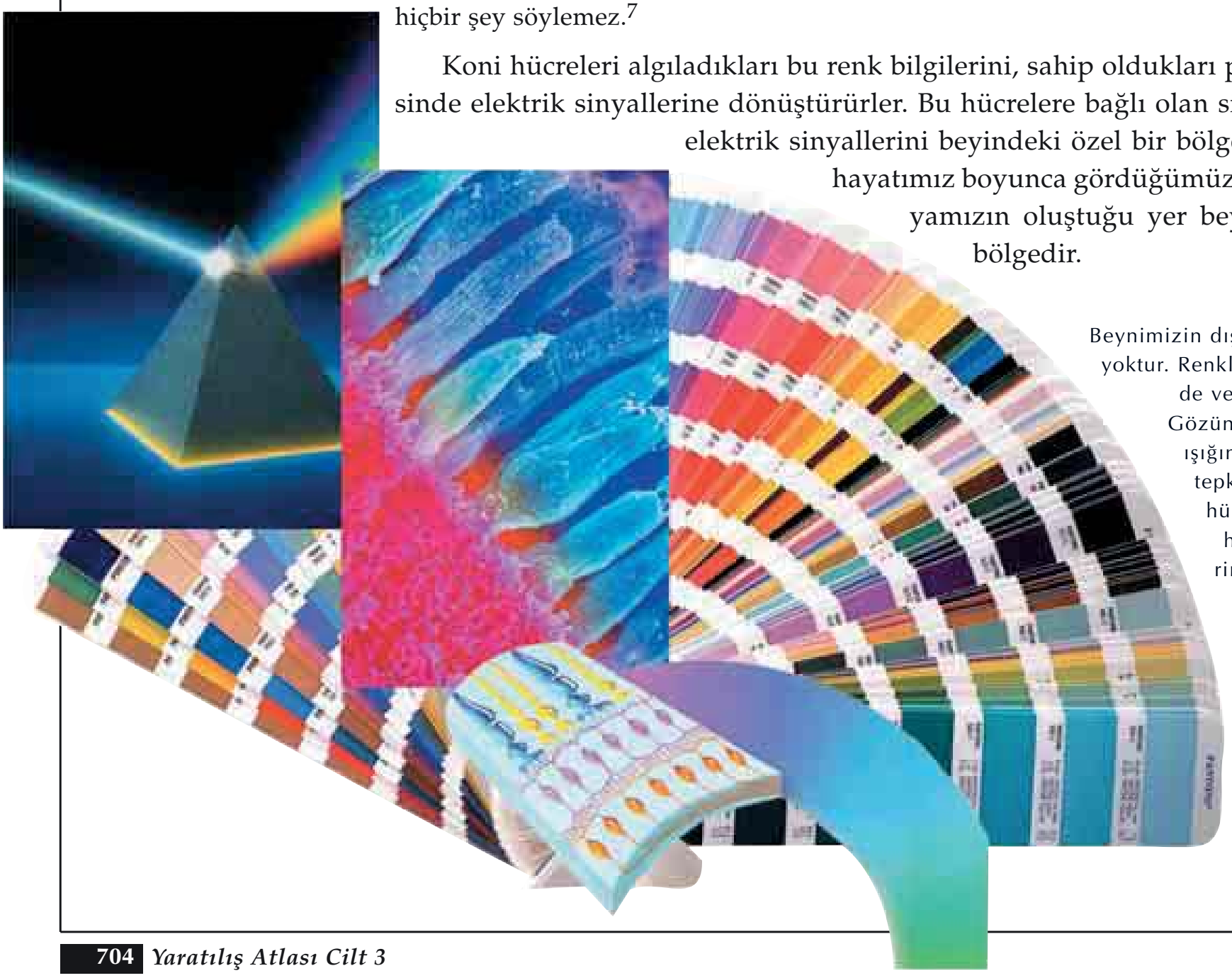

Beynimizin dışında ışık ve renkler yoktur. Renkler ve ışık gözümüzde ve beynimizde oluşur. Gözün retina tabakasında, ışığın belli dalga boyuna tepki veren üç ana koni hücre grubu vardır. Bu hücre gruplarının birincisi kırmızı, ikincisi mavi, üçüncüsü ise yeşil ışığa hassastır. Bu üç farklı koni hücresinin farklı oranlarda uyarılmaları sonucunda biz milyonlarca farklı renk tonuna sahip bir dünya görürüz.

Dolayısıyla beynimizin dışında renkler yoktur, ışık da yoktur. Sadece elektromanyetik dalgalar veya parçacıklar şeklinde hareket eden bir enerji vardır. Hem renkler hem de ışık sadece bizim beynimizdedir. Yani biz bir gülü kırmızı olduğu için kırmızı renkte görmeyiz. Bizim bir gülü kırmızı görmemizin nedeni, retinamıza çarpan enerjinin, beynimiz tarafından kırmızı olarak yorumlanmasıdır.

Renk körlüğü, renklerin beynimizde oluştuklarının önemli delillerindendir. Bilindiği gibi gözdeki retinada oluşan küçük bir bozukluk renk körlüğüne sebep olur. Bu durumda birçok insan yeşil ile kırmızıyı birbirinden ayırt edemez. Bu durumda dışarıdaki nesnenin "renkli" olup olmaması önemli değildir. Çünkü biz nesneleri onlar renkli olduklarından dolayı renkli görüyor değiliz. Burada varmamız gereken sonuç şudur: Varlıklara yüklediğimiz tüm nitelikler, "dış dünyada" değil beynimizdedir. Bizler hiçbir zaman algılarımızı aşıp, dışarıya ulaşamayacağımız için maddelerin ya da renklerin varlığını da bilemeyiz. Ünlü düşünür Berkeley de bu gerçeğe şu sözleriyle dikkat çeker:

> Kısaca, aynı şeyler, aynı zamanda bazıları için kırmızı, bazıları için sıcak başkaları için tam tersi olabiliyorsa, bu demektir ki biz yanılsamaların etkisindeyiz ve 'şeyler' ancak bizim zihnimizde vardır...[8]

Bütün Sesleri Beynimizde Duyarız

Duyma işlemi de aynı görme gibi gerçekleşir. Diğer bir deyişle dış dünyaya ait görüntüleri nasıl beynimizin içinde görüyorsak, sesleri de beynimizin içinde duyarız. Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi ile toplayıp orta kulağa iletir. Orta kulak ise aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır. İç kulak da bu titreşimleri sesin yoğunluğuna ve sıklığına göre elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Beyinde birkaç konaklamadan sonra mesajlar, son olarak bu sinyallerin işleme koyulup yorumlandığı duyma merkezine iletilirler. Böylece duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Dolayısıyla, beynimizin dışında sesler değil, ses dalgaları olarak bilinen fiziksel titreşimler vardır. Bu ses dalgalarının sese dönüştüğü yer ise dışarısı veya kulağımız değil, beynimizin içidir. Yani gören gözlerimiz olmadığı gibi, duyan da kulaklarımız değildir. Örneğin, en yakın arkadaşınızla sohbet ederken, arkadaşınızın görüntüsünü beyninizde izler, sesini de beyninizin içinde dinlersiniz. Ve nasıl beyninizdeki görüntü üç boyutlu, derinlik hissi ile oluşursa, arkadaşınızın sesi de size derinlik hissini onaylayacak şekilde gelir. Örneğin arkadaşınızı sizden uzakta görüyorsanız veya arkanızda bir yerde oturuyorsa, sesinin de yerine göre derinden veya çok yakınınızdan ya da arkanızdan geldiğini zannedersiniz. Oysa arkadaşınızın sesi ne arkanızda ne de uzağınızdadır. Arkadaşınızın sesi, sizin içinizde, beyninizdedir.

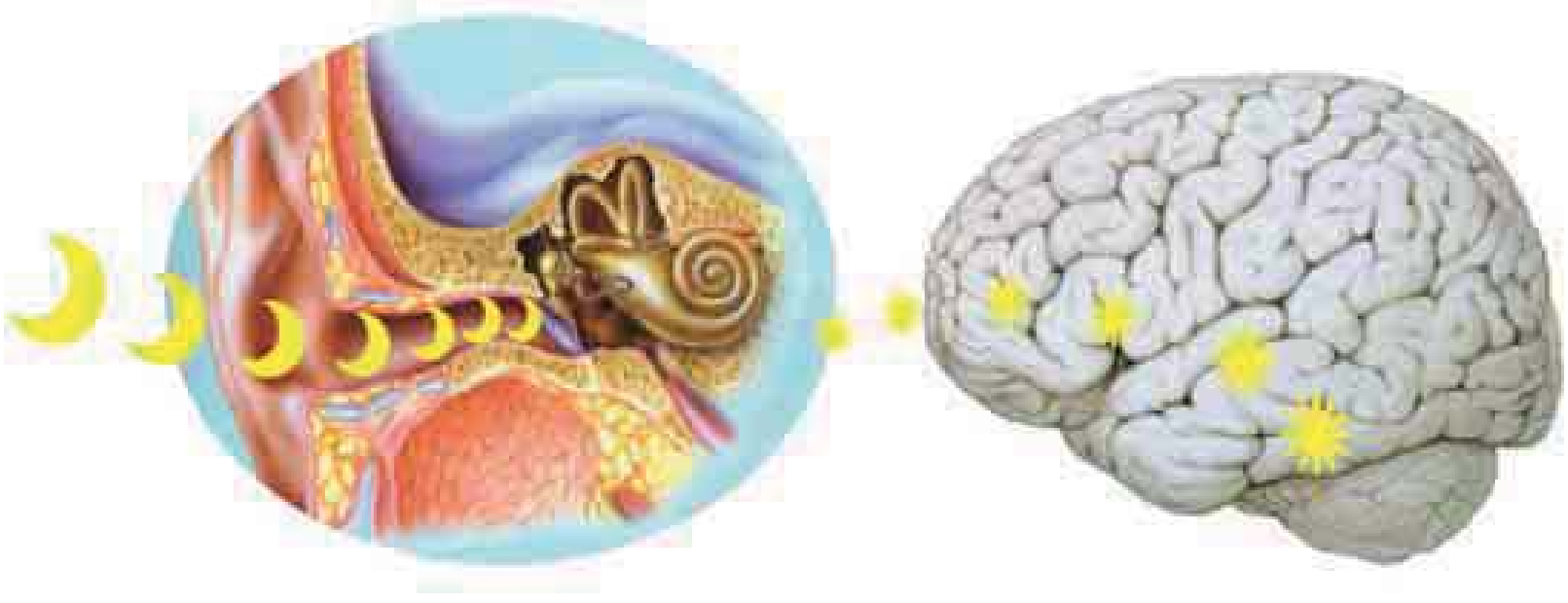

Dış kulak, çevredeki ses dalgalarını kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir. Orta kulak ise aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır. İç kulak da bu titreşimleri sesin yoğunluğuna ve sıklığına göre elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir.

TÜM SESLER BEYNİMİZDE OLUŞUR, DIŞ DÜNYADA SES YOKTUR

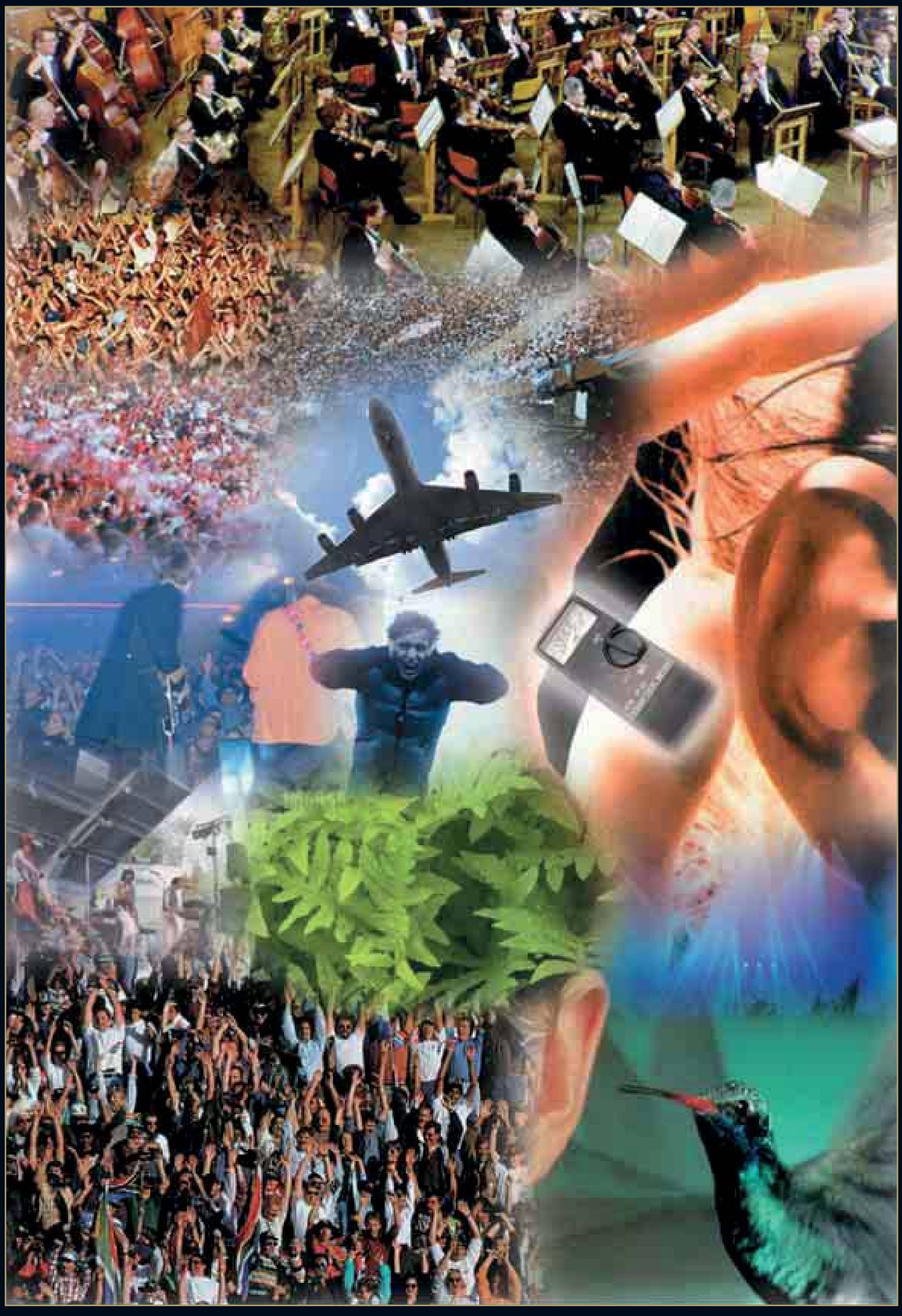

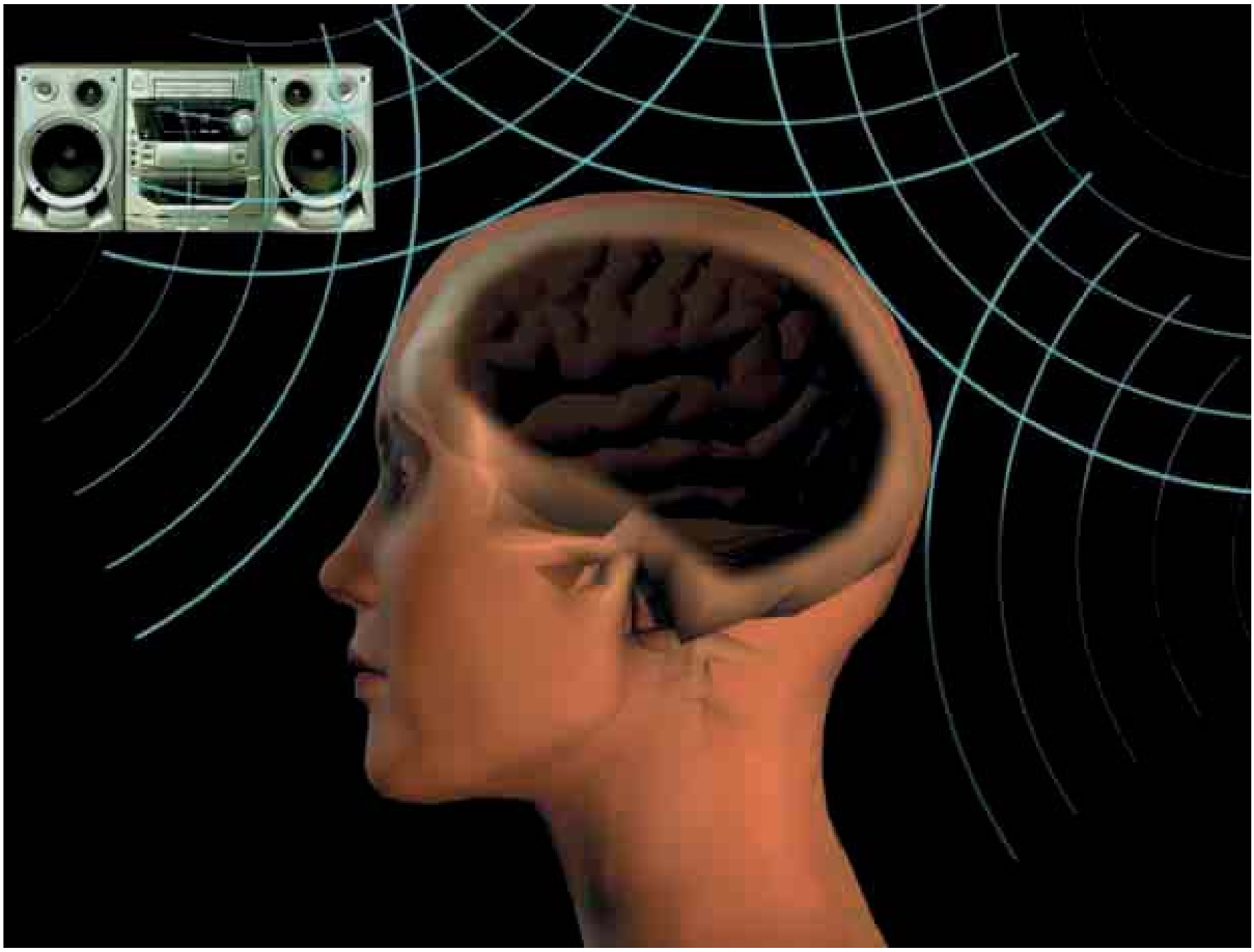

Beyin ışığı geçirmediği gibi, sesi de geçirmez. Dolayısıyla biz ne kadar yüksek bir gürültülü duyarsak duyalım, beynimizin içi sessizdir. Ancak bu sessizlikte, elektrik sinyallerini, sevdiği bir müzik, dostunun sesi veya telefonun zili olarak yorumlayan bir şuur vardır.

Duyduğunuz sesin aslı konusundaki olağanüstülükler bu kadar da değildir. Beyin nasıl ışığı geçirmiyor ise, sesi de geçirmez. Yani beyne hiçbir zaman hiçbir ses ulaşmaz. Dolayısıyla duyduğunuz sesler ne kadar gürültülü de olsa beyninizin içi tamamen sessizdir. Oysa bütün bu gürültüyü, en net sesleri, beyninizde dinlersiniz. Öylesine bir netliktir ki bu, sağlıklı bir insan kulağı hiçbir parazit, hiçbir cızırtı olmaksızın herşeyi duyar.

Ses geçirmeyen, derin bir sessizliğin hakim olduğu beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız, bir yaprağın hışırtısından jet uçaklarının gürültüsüne dek geniş bir frekans ve desibel aralığındaki tüm sesleri algılayabilirsiniz. Sevdiğiniz bir sanatçının konserine gittiğinizde tüm salonu çınlatan o güçlü ses de aslında beyninizdeki derin sessizliğin içinde oluşur. Kendi kendinize yüksek sesle şarkı söylediğinizde de bunu yine beyninizde dinlersiniz. Oysa o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada tamamen sessizliğin hakim olduğu görülecektir. Bu, çok olağanüstü bir durumdur. Beyninize gelen elektrik sinyalleri, ses olarak, örneğin bir stadyum dolusu insanın eşlik ettiği bir grubun konseri olarak beyninizde dinlenmektedir.

Tüm Kokular Beynin İçinde Meydana Gelir

Bir insana kokuları nasıl hissettiği sorulsa, muhtemelen "burnumla" diyecektir. Oysa bazı insanların kesin bir gerçek olarak gördüğü bu cevap doğru değildir. Yale Üniversitesi'nden nöroloji profesörü olan Gordon Shepherd *"Burnumuzla kokladığımızı düşünürüz, ama bu sanki 'kulak memesi ile duyuyoruz' demek gibi bir şeydir"* sözleriyle bunun doğru olmadığını açıklamaktadır.[9]

Koku algımızın işleyişi diğer duyu organlarımızın işleyişine benzer. Aslında burnumuzun dışarıdan görünen bölümünün görevi sadece bir kanal gibi, havadaki koku moleküllerini içeri almaktır. Vanilya veya gül kokusu gibi uçucu moleküller, burnun epitelyum denilen bölgesindeki titrek tüylerde bulunan alıcılara gelir ve bu alıcılarda etkileşime girer. Koku moleküllerinin epitelyum bölgesindeki etkileşimleri beynimize elektrik sinyali olarak ulaşır. Bu elektrik sinyalleri ise beynimizde koku olarak algılanır.

Sonuçta bizim güzel ya da çirkin diye adlandırdığımız kokuların hepsi, uçucu moleküllerin etkileşimlerinin elektrik sinyaline dönüştürüldükten sonra beyindeki algılanış biçimlerinden başka birşey değildir. Bir parfümü, bir çiçeği, sevdiğiniz bir yemeğin ya da denizin kokusunu, hoşunuza giden ya da gitmeyen

her türlü kokuyu beyninizde algılarsınız. Fakat aslında koku molekülleri beyne hiçbir zaman ulaşamaz. **Ses ve görüntüde olduğu gibi koku algısında da beyninize ulaşan yalnızca elektrik sinyalleridir.**

Bu durumda kokunun yönü de olmaz, çünkü tüm kokular beyninizdeki koku alma merkezinde algılanır. Örneğin kekin kokusu fırından, yemeğin kokusu mutfaktan, hanımelinin kokusu bahçeden, denizin kokusu metrelerce uzağınızdaki denizden gelmez. Hepsi tek bir noktada, beyninizdeki ilgili yerde algılanır. Bu algı merkezinin dışında sağ, sol, ön, arka gibi bir kavram yoktur. Bunların her biri ilk bakışta farklı etkilerle oluşuyor ve farklı yönlerden geliyor gibi gözükse de, aslında hepsi beyinde oluşmaktadır. Koku alma merkezinizde oluşan etkileri, dışarıdaki maddelerin kokusu zannedersiniz. Oysa bir gülün görüntüsü nasıl ki görme merkezinizin içindeyse, o gülün kokusu da aynı şekilde koku alma merkezinizin içindedir. Dışarıda gerçek bir koku varsa da, sizin bunun aslına ulaşmanız asla mümkün değildir.

George Berkeley, bu önemli gerçeği fark etmiş bir düşünür olarak, *"Önce, renklerin, kokuların vb. gerçekte var olduğu sanıldı; ama daha sonra, bu çeşit görüşler reddedildi ve görüldü ki bunlar ancak duyumlarımız sayesinde vardır."* demektedir.

Kokunun bir algı olduğunu anlamak için rüyaları düşünmek de faydalı olabilir. İnsanlar rüyalarında nasıl tüm görüntüleri son derece gerçekçi bir şekilde görebiliyorlarsa aynı şekilde rüyalarında bütün kokuları da gerçekte olduğu gibi hissederler. Örneğin rüyasında restorana giden bir kişi yemeğini menüdeki yiyeceklerin kokuları arasında yemekte, deniz kenarına gezintiye çıkan biri denizin kendine has kokusunu duymakta, papatya bahçesine giren birisi o mükemmel kokulardan haz duymaktadır. Ya da bir başkası parfümeri mağazasına girip kendisine parfüm seçebilmekte ve hatta tek tek bu parfümlerin kokusunu ayırt edebilmektedir. Herşey öylesine gerçekçidir ki kişi, uykusundan uyandığında bu duruma şaşırabilmektedir.

Bu konuyu anlayabilmek için rüyalara kadar gitmeye de gerek yoktur aslında. Saydığımız tasvirleri şu an hayal edip düşünmeniz dahi yeterlidir. Örneğin şimdi bir papatyanın kokusunu düşünün. Elinizde kokladığınız bir papatya olmamasına rağmen eğer konsantre olursanız papatya kokusunu hissedebilirsiniz. Koku şu anda beyninizde oluşmaktadır. Nasıl ki şu an annenizi gözünüzün önüne getirmek istediğinizde, anneniz yanınızda olmamasına rağmen onu zihninizde görebiliyorsanız, benzer şekilde papatyanın kokusunu da zihninizde duyabiliyorsunuz.

Bahçesindeki gülün kokusunu duyan bir insan gerçekte hiçbir zaman güllerin aslını koklamaz. Hissettiği, elektrik sinyallerinin beyni tarafından yorumlanışıdır. Ancak bu koku o kadar gerçekçidir ki, insan hiçbir zaman gülün aslını koklamadığını anlamaz. Hatta bu gerçekçilikten dolayı dünya üzerindeki insanların bazıları gerçek gülü kokladıklarını zanneder. Bu, Allah'ın yarattığı çok büyük bir mucizedir.

TÜM KOKULAR BEYNİMİZDE OLUŞUR, DIŞ DÜNYADA KOKU YOKTUR

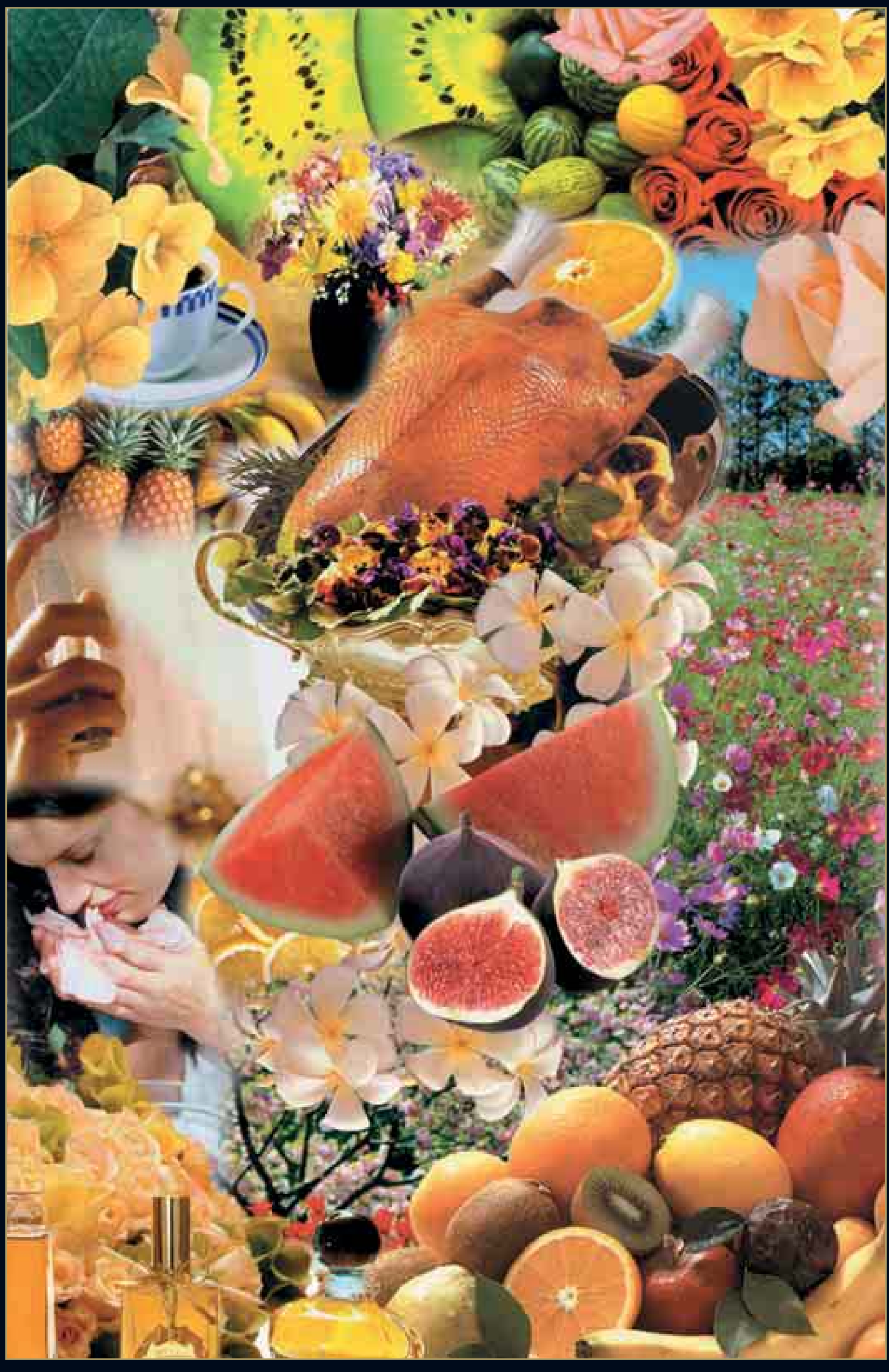

Burnun görevi sadece kokuya ait uyarıları beyne taşımaktır. Çorbanın veya gülün kokusu beyinde hissedilir. Nitekim insan, ortada bir gül veya bir tabak çorba olmasa da rüyasında her ikisinin kokusunu algılayabilir. Allah, beynin içinde tadıyla, kokusuyla, görüntüsüyle, dokunma hissi ve sesi ile o kadar inandırıcı bir hisler bütünü meydana getirir ki, insanlara bu hislerin beyinde oluştuğunu, gördüğü şeylerin hiçbirinin aslı ile muhatap olamadığını anlatmak için bir hayli açıklama yapmak gerekir. İşte bu, Allah'ın muhteşem bir ilmidir.

Washington Üniversitesi'nden psikolog Michael Posner ve nörolog Marcus Raichle, dışarıdan bir uyarı gelmediği halde görüntü veya bir başka algının nasıl oluştuğu konusunda şu yorumu yapmaktadırlar:

> Gözlerinizi açın, bir manzara hiç çaba göstermeden sizin görüntünüzü doldurmaktadır; gözlerinizi kapatın ve o manzarayı düşünün. Bu şekilde o manzaranın bir görüntüsünü çağırabilirsiniz, kesinlikle sizin gözlerinizle gördüğünüz manzara kadar canlı, kesintisiz ya da eksiksiz değildir. Fakat hala manzaranın temel özelliklerine sahip olan niteliktedir. Her iki durumda da manzaranın bir görüntüsü zihinde oluşmaktadır. Gerçek görsel deneyimlerle oluşan görüntü, hayal edilen bir görüntüden ayırt edilebilmesi bakımından "algı" olarak adlandırılmaktadır. Algı retinaya çarpan ve daha sonra beyinde işlemden geçirilecek olan sinyalleri gönderen ışığın ürünü olarak oluşmaktadır. **Fakat bu sinyalleri göndermek için hiçbir ışık retinaya çarpmadığında bir görüntüyü nasıl oluşturabilmekteyiz?**[10]

Görüldüğü gibi bir görüntünün zihnimizde oluşması için, dışarıda bir kaynak olmasına ihtiyaç yoktur. Aynı durum koku algısı için geçerlidir. Nasıl ki rüyanızda veya hayalinizde olmayan bir kokuyu duyabiliyorsanız, gerçek hayatta da kokusunu duyduğunuz nesnelerin dışınızda mevcut olup olmadıklarından emin olamazsınız. Dışınızda bu nesnelerin var olduğunu düşünseniz de, asla onların asılları ile muhatap olamazsınız.

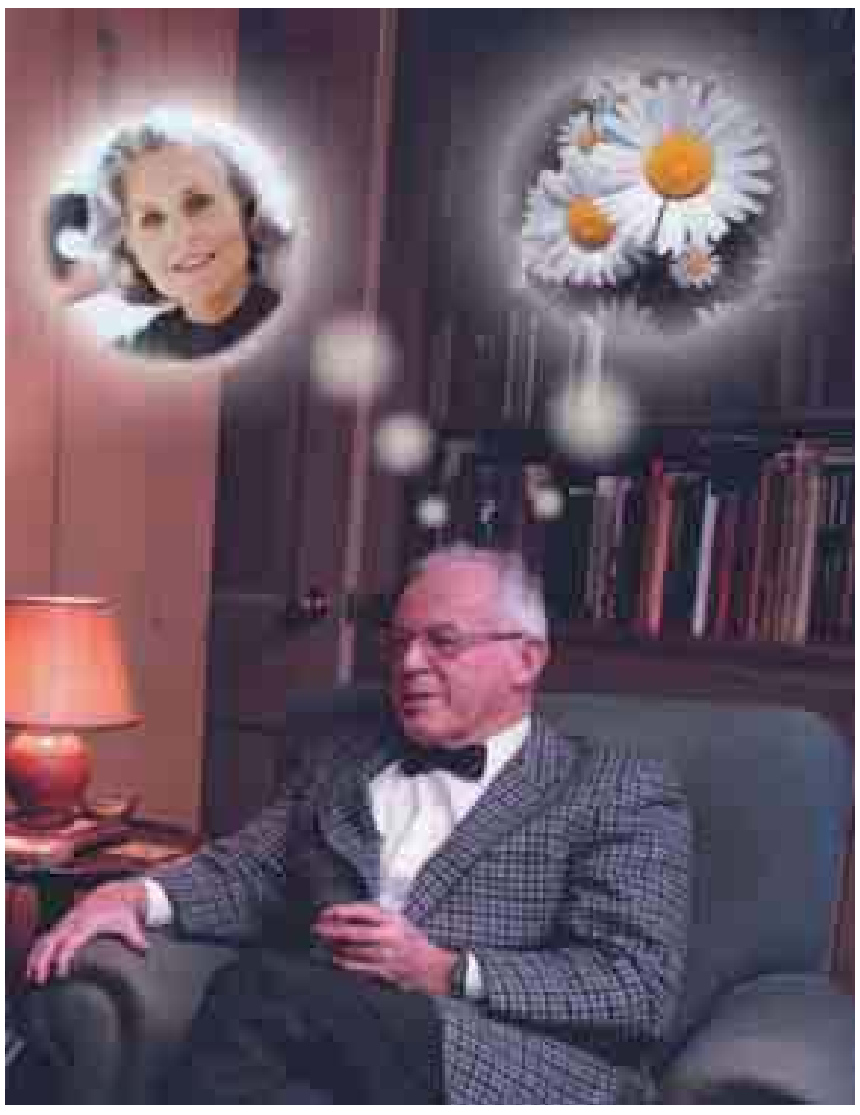

Bir insan, çok az konsantre olarak annesinin görüntüsünü veya bir papatyanın kokusunu zihninde canlandırabilir. Peki yanında olmadığı halde, bir göze ihtiyaç duymadan bu görüntüyü gören, bir burna ihtiyaç duymadan kokuyu alan kimdir? Bu varlık, insanın ruhudur.

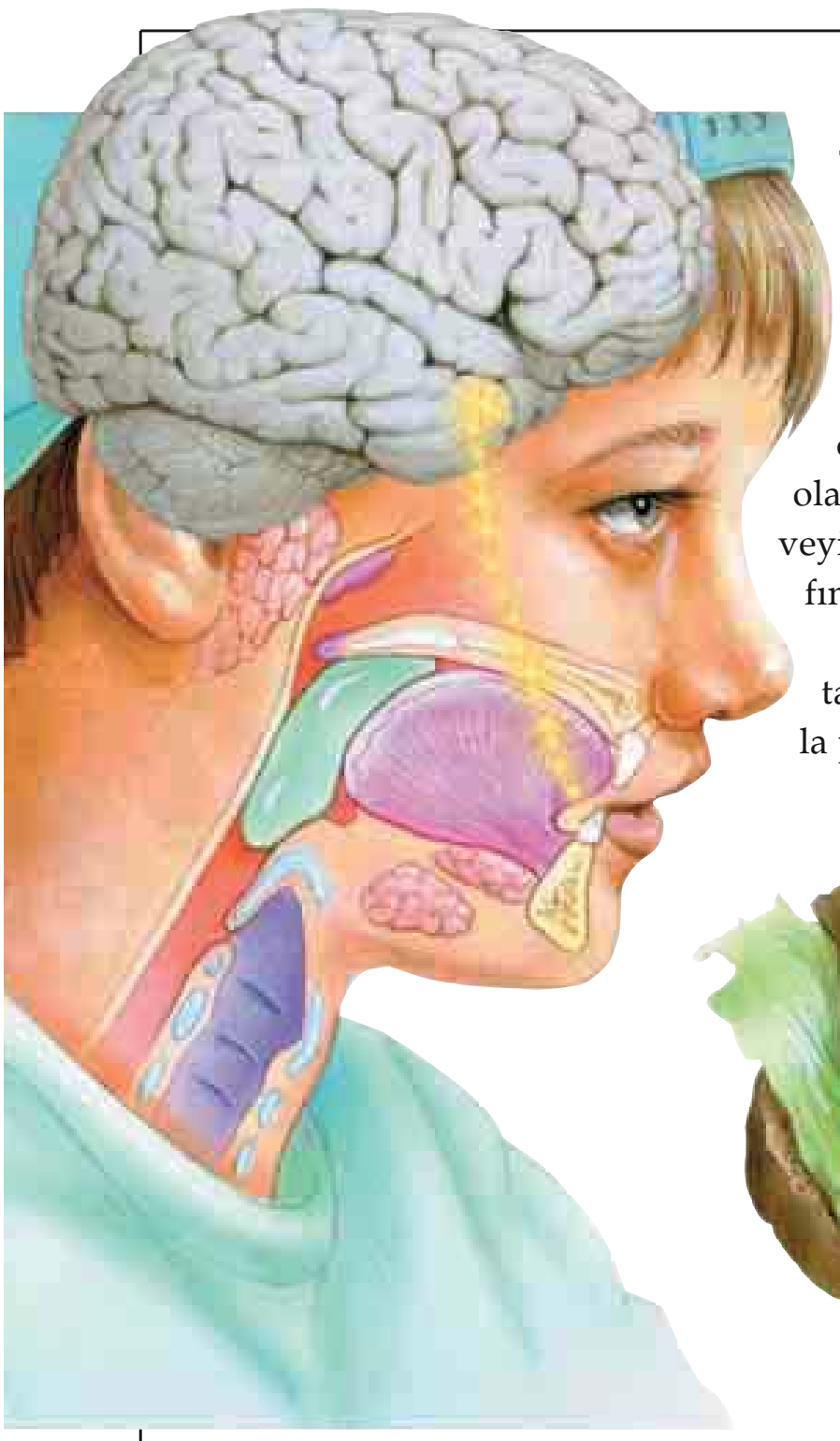

Tüm Lezzetler Beyinde Oluşur

Tat alma algısı da diğer duyu organlarına benzer şekilde açıklanabilir. İnsan dilinin ön tarafında dört farklı tip kimyasal alıcı vardır; bunlar tuzlu, şekerli, ekşi ve acı tatlarına karşılık gelir. Tat alıcılarımız bir dizi işlemden sonra bu algıları elektrik sinyallerine dönüştürür ve beyne iletirler. Ve bu sinyaller de beyin tarafından tat olarak algılanır. Bir pastayı, yoğurdu, limonu ya da sevdiğiniz bir meyveyi yediğinizde aldığınız tat, gerçekte elektrik sinyallerinin beyin tarafından yorumlanmasıdır.

Beyninizde oluşan bir pasta görüntüsüne beyninizde oluşan şeker tadı eklenir ve pasta hakkında herşey sevdiğiniz hale gelir. Siz iştahla pastanızı yediğinizde aldığınız tat aslında elektrik sinyallerinin beyninizde meydana getirdiği bir etkiden başka birşey değildir. Beyniniz dışarıdan gelen uyarıları nasıl yorumlarsa siz ancak onu bilirsiniz. Yoksa dışarıdaki nesneye asla ulaşamazsınız; örneğin çikolatanın kendisini göremez, koklayamaz ve tadamazsınız. Ya da beyninize giden tat alma sinirleri kesilse, o an yediğiniz herhangi birşeyin tadının beyninize ulaşması mümkün olmaz; tat duyunuzu tamamen yitirirsiniz. Aldığınız tatların olağanüstü gerçekçi olması, üstelik bunlara ait görüntüleri de seyrediyor olmanız sizi kesinlikle aldatmasın. Konunun bilimsel açıklaması bu şekildedir.

Dokunma Duyusu da Beyinde Oluşur

İnsanların, yukarıda anlatılan gerçeklere, yani görme, duyma, tat alma gibi hislerin tamamının beyinde oluştuğu hissine kanaatlerinin gelmesini engelleyen en önemli etkenlerden biri dokunma hissidir. Örneğin bu kitabı beyninde gördüğünü söylediğiniz bir insan, dikkatli düşünmediği takdirde, "beynimde görüyor olamam, bak elimle dokunuyorum" diyecektir. Veya "bu kitabın dışarıda maddesel olarak aslı var mı yok mu bilemeyiz, biz sadece kitabın beynimizin içindeki görüntüsünü görebiliriz" dediğimizde yine aynı yüzeysel düşünceye sahip bir insan, "hayır, bak elimle tutuyorum ve sertliğini hissediyorum demek ki bir algı değil, maddesel gerçekliği olan bir varlık" diye cevap verecektir.

Oysa bu insanların anlayamadıkları veya anlamazlıktan geldikleri gerçek şudur: **Diğer tüm duyu organlarımız gibi, dokunma hissi de beyinde oluşur. Yani siz bir cisme dokunduğunuzda onun sert, yumuşak, ıslak, yapışkan veya ipeksi olduğunu beyninizde algılarsınız.** Parmak uçlarınıza gelen etkiler, beyninize yine elektrik sinyali olarak ulaştırılır ve beyninizde bu sinyaller dokunma hissi olarak algılanır. Örneğin siz pürüzlü bir yüzeye dokunduğunuzda, onun gerçekte pürüzlü olup olmadığını veya pürüzlü bir zeminin gerçekte nasıl bir his uyandırdığını asla bilemezsiniz. Çünkü siz pürüzlü bir yüzeyin aslına hiçbir zaman dokunamazsınız. Sizin pürüzlü zemini hissetmek konusunda bildikleriniz, beyninizin belli uyarıları yorumlama şeklidir.

Çay içerek yakın bir dostu ile sohbet eden bir insan, sıcak çay bardağından eli yanınca hemen bardağı elinden bırakır. Ancak burada da söz konusu kişi, bardağın sıcaklığını gerçekte elinde değil beyninde hisseder. Aynı insan çayın tadını ve kokusunu da beyninde algılar, görüntüsünü ise beyninde seyreder. Fakat insan, zevkle içtiği çayın aslında beyninde bir algı olduğunu hiç fark etmeksizin, bardağı kendi dışında ve maddesel bir gerçek zannederek yine görüntüsü beyninde oluşan arkadaşı ile sohbet eder. Aslında bu, çok olağanüstü bir olaydır. Kişinin bardağın sertliğinden, ısısından, çayın kokusundan, tadından etkilenerek

TÜM TATLAR BEYNİMİZDE OLUŞUR

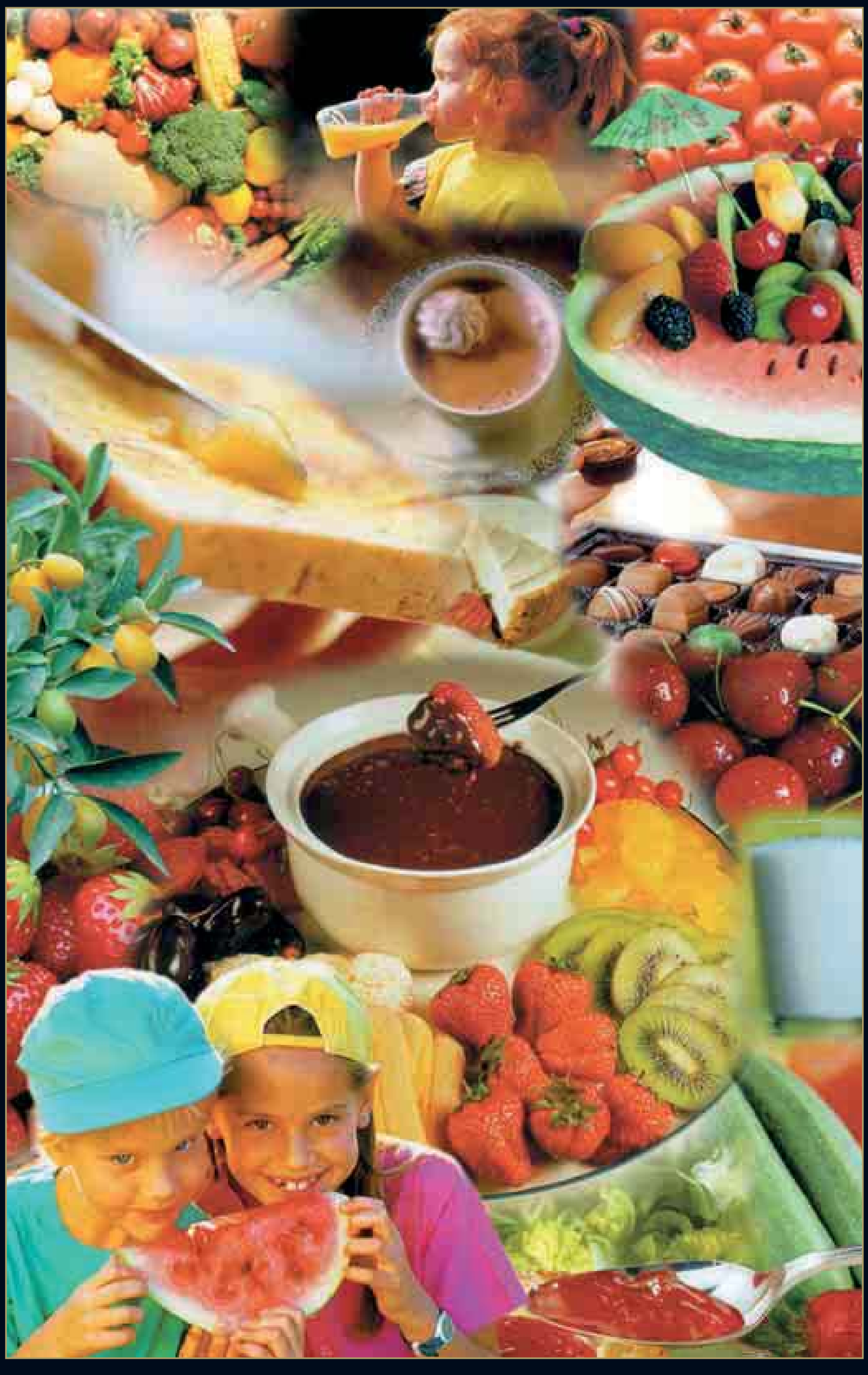

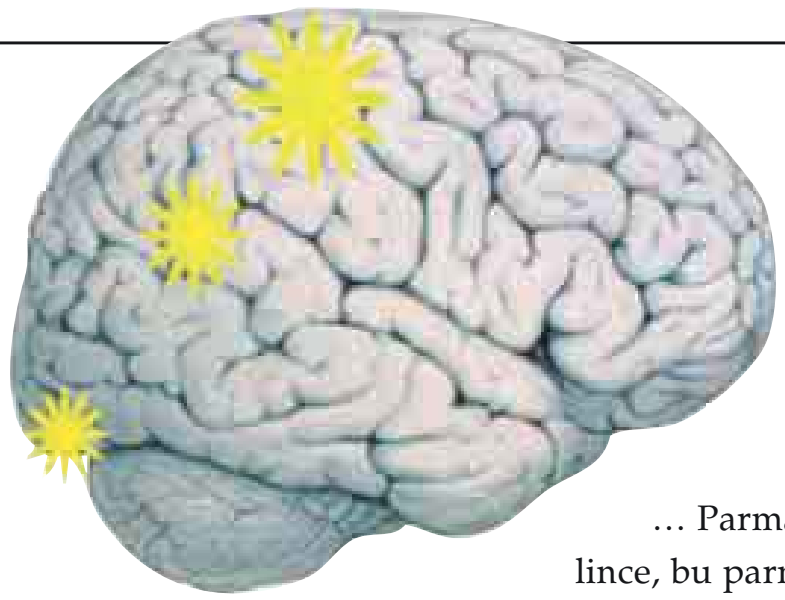

bardağın aslına dokunduğunu, çayın aslını içtiğini sanması, bu kişiye beyninde yaşatılan hislerin hayret verici netliğini ve mükemmelliğini göstermektedir. Üzerinde dikkatle düşünülmesi gereken bu önemli gerçeği 20. yüzyılın ünlü düşünürü Bertrand Russell şöyle ifade etmiştir:

> … Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince, bu parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik.[11]

Russell'ın dikkat çektiği nokta son derece önemlidir. Gerçekten de, eğer parmak uçlarımıza başka bir yolla bir uyarı verilse, çok farklı hisleri algılayabiliriz. Nitekim ilerleyen sayfalarda detaylı görüleceği gibi, günümüzde simülatörler aracılığı ile bu yapılmaktadır. Ele takılan özel bir eldiven ile bir insan, ortamda olmadığı halde bir kediyi sevdiğini, bir insanla tokalaştığını, suyun altında elini yıkadığını veya sert bir cisme dokunduğunu hissedebilmektedir. Gerçekte ise, dokunduğunu hissettiği bu varlıkların hiçbiri bulunmamaktadır. Tüm bunlar, insanın, yaşamındaki tüm hisleri beyninde algıladığının kesin bir delilidir.

Beynimizde Oluşan Dünyanın Aslına Asla Ulaşamayız

Buraya kadar anlatılanlardan açıkça görüldüğü gibi hayatımız boyunca yaşadığımız, gördüğümüz, hissettiğimiz herşey beynimizde meydana gelmektedir. Örneğin, koltuğunda oturarak camdan dışarıyı seyreden bir insan, koltuğun sertliğini, döşemesinin kayganlığını beyninde hisseder. Mutfaktan gelen kahve kokusu gerçekte mutfakta, yani uzağında değil, beyninin içindedir. Camdan gördüğü deniz manzarası, kuşlar, ağaçlar ise yine beyninde oluşan görüntülerdir. Kendisine kahve ikram eden dostu ve kahvenin güzel tadı da yine beyninde oluşur. Kısacası, evinin salonunda oturduğunu ve camdan dışarısını seyrettiğini zanneden bir insan gerçekte, beyninin içindeki ekrandan salonunu, camdan görünen manzarayı izlemektedir. İşte **insan, beynindeki ekranda izlediği, anlamlı şekilde biraraya getirilen algılarının tamamına "yaşamım" der ve hiçbir zaman beyninin dışına çıkamaz.**

Bu izlediğimiz ekranın dışında maddenin gerçeği nasıldır, bunu hiçbir zaman bilemeyiz. Gerçeği de bizim gördüğümüz gibi mi, örneğin bir yaprağın yeşili dışarıda da böyle mi, bilemeyiz. Veya yediğimiz şekerin tadı gerçekte bu şekilde mi yoksa beynimiz mi onu böyle algılıyor, bunu kesinlikle öğrenme imkanımız yoktur. Örneğin daha önce gördüğünüz bir manzarayı gözünüzde canlandırın. Manzara karşınızda değildir ama onu beyninizde görmektesinizdir. Bu konuyla ilgili bilim yazarı Rita Carter şöyle söylemektedir:

> Bir yüz veya manzara gördüğümüzde, tam aslını görmeyiz, gördüğümüz orijinalinin bir yorumu veya tamamen yeni inşa edilmiş bir versiyonudur... Bunlar her ne kadar çok iyi kopyalar olsa bile orijinalinden eksik veya farklıdır.[12]

DOKUNMA HİSSİ DE BEYNİMİZDE OLUŞUR

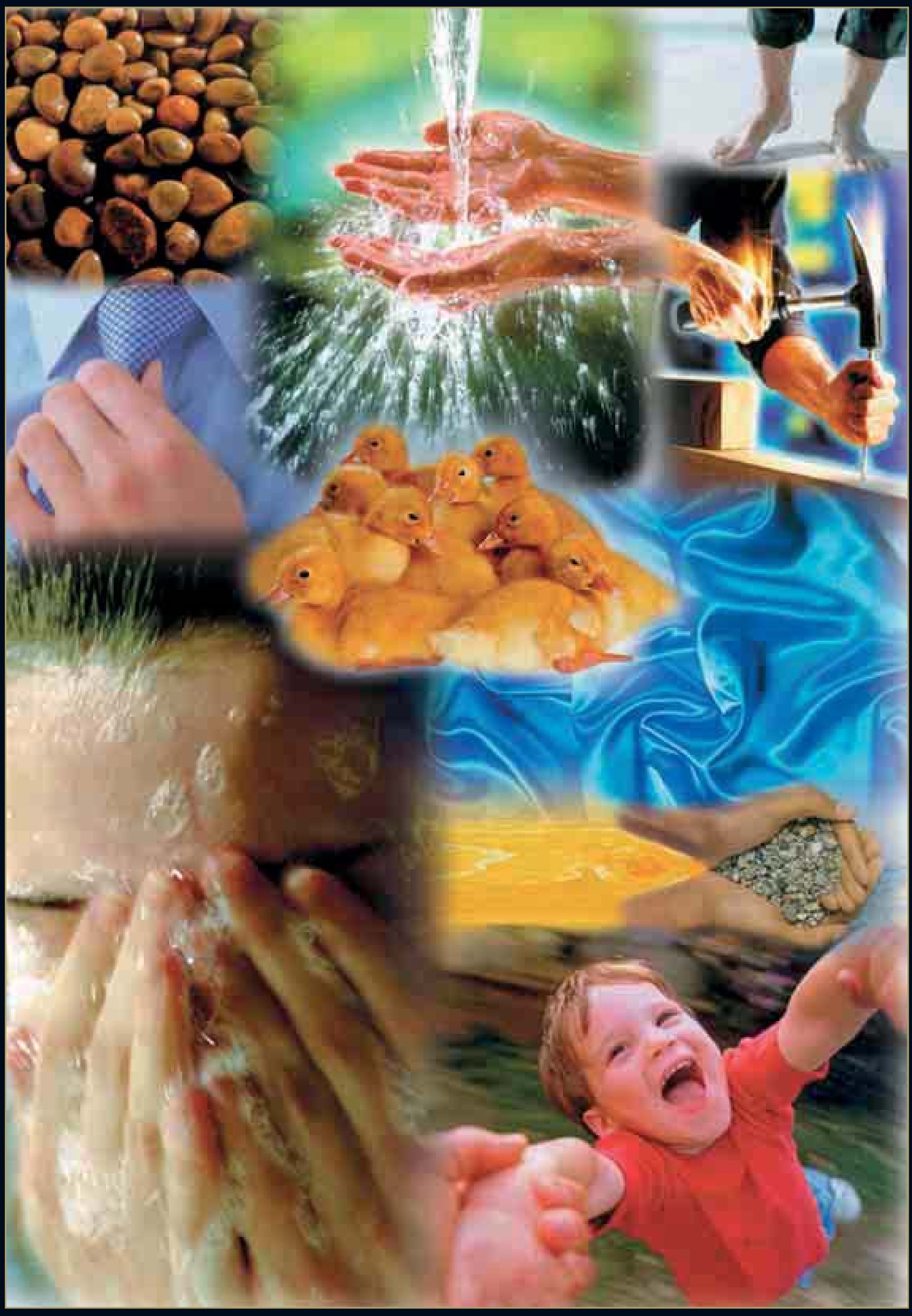

Şu anda okumakta olduğunuz kitabı elinizde hissediyor olmanız, bu kitabın beyninizde bir görüntü olduğu gerçeğini değiştirmez. Çünkü kitabın görüntüsü gibi, kitaba dokunma hissi de beyninizde oluşmaktadır.

Aynı durum o manzaraya baktığınız an için de geçerlidir. Manzarayı uzak bir yerden gözünüzde canlandırmanızla önünde durup ona bakmanız arasında aslında bir fark yoktur. Dolayısıyla manzarayı izlerken de aslında onun aslını değil beyninizde inşa edilmiş bir versiyonunu görmektesinizdir.

Bu konu üzerinde biraz düşünen bir insan bu gerçeği bütün netliği ile görecektir. Bu insanlardan biri olan George Berkeley *İnsan Bilgisinin İlkeleri Üzerine İnceleme* adlı yapıtında bu gerçeği şöyle ifade eder:

> … Görme yoluyla ışık ve renk, onların çeşitli dereceleri ve farklılıkları düşüncesine sahip oluyorum. Dokunma ile yumuşağı ve serti, sıcağı ve soğuğu, hareketi ve direnci algılıyorum… Koku alma bana kokuları, tat alma tatları, işitme ise sesleri öğretiyor… Bu duyumlardan bazıları birarada gözlemlendikleri için, onlara ortak bir ad verilir ve onlar bir şey sayılırlar. Böylece örneğin belli bir düzenleniş içerisinde, bir renk, bir tat, bir koku, bir biçim ve bir sertlik birlikte gözlemlendiğinde elma sözcüğüyle belirlenen ayrı bir şey olarak tanınır; öteki düşünce dermeleri, taş, ağaç, kitap ve öteki duyumlanabilir şeyleri meydana getirirler…[13]

Berkeley'in bu sözlerinde ifade ettiği gerçek şudur: Beynimizde yaşadığımız çeşitli duyuların bütünleşmesi ile bir nesneyi tanımlarız. Bu örnekte olduğu gibi elmanın tadı, kokusu, sertliği, kırmızı rengi, yuvarlaklığı ve diğer özellikleriyle ilgili algılar beynimizde bir bütün olarak algılanır ve biz bu bütüne "elma" deriz. Ama biz hiçbir zaman bir elmanın aslı ile muhatap olmayız. Bizim tek görebildiğimiz, koklayabildiğimiz, tadabildiğimiz, dokunabildiğimiz veya duyabildiğimiz beynimizdeki kopyalardır.

Buraya kadar anlatılanları tekrar düşündüğümüzde bu gerçek bütün açıklığı ile ortaya çıkacaktır. Örneğin;

■ Işığın olmadığı beyinde, rengarenk ışıklarla donatılmış bir caddeyi, bütün renkleri, canlılığı ve parlaklığı ile seyredebiliyorsak, o zaman bu caddenin, ışıklı panoların, vitrinlerin, sokak lambalarının, arabaların farlarının beynimizde elektrik sinyallerinden oluşan kopyalarını görürüz.

■ Beynimize hiçbir ses giremediğine göre, o zaman biz hiçbir zaman yakınlarımızın seslerinin asıllarını duyamayız. Duyduklarımız hep kopyalarıdır.

■ Veya biz hiçbir zaman denizin serinliğini, güneşin sıcaklığını hissedemeyiz. Biz hep beynimizde bunların kopyalarını yaşarız.

■ Aynı şekilde, bugüne kadar hiçbir insan nanenin aslının tadına bakmamıştır. Nane olarak algıladığı tat, beyninde oluşan bir algıdır sadece. Çünkü nanenin aslına ne dokunabilir, ne onun aslını görebilir, ne aslının kokusunu veya tadını alabilir.

Sonuç olarak, biz hayatımız boyunca bize gösterilen kopya algılarla yaşarız. Ancak bu kopyalar o kadar gerçekçidir ki, hiçbir zaman kopyalarını yaşadığımızı fark etmeyiz. Örneğin, şu anda başınızı kaldırın ve bulunduğunuz odada gözünüzü gezdirin. Kendinizi içinde mobilyalar bulunan bir odanın içinde gibi görüyorsunuz. Oturduğunuz koltuğun kollarına dokunduğunuzda, sanki gerçekten bu kolların asıllarına dokunuyormuş gibi sertliğini hissediyorsunuz. Gösterilen görüntülerin gerçekçiliği, bu görüntülerin yaratılışında kullanılan sanatın mükemmelliği sizi ve sizin gibi milyarlarca insanı, bunların "madde" olduğuna ikna etmeye yetiyor. Hatta insanlar o kadar kesin olarak ikna oluyorlar ki, dünyaya ait her hissin beyinlerinde oluştuğunu lise çağlarından itibaren kitaplarda okumalarına, hatta biyoloji kitapları bu gerçekle dolu olmasına rağmen, bunların beyinlerinde bir hayal olduğuna zorlukla ikna olabiliyorlar. Bunun nedeni, görüntünün muhteşem bir sanatla, son derece gerçekçi ve kusursuz yaratılıyor olmasıdır.

Bazı insanlar ise, görüntünün beyinlerinde oluştuğunu kabul etmekte ancak, gördükleri görüntünün asıllarının dışarıda olduğunu iddia etmektedirler. Oysa, bu hiçbir zaman ispatlayamayacakları bir iddiadır. Çünkü bugüne kadar hiçbir insan, beyninin dışındaki algılarının dışına çıkamamıştır. Her insan, beynindeki hücresinin içinde yaşamaktadır ve algılarının kendisine gösterdikleri dışında hiçbir şey yaşayamaz. Dolayısıyla algılarının dışındaki dünyada, neler olduğunu hiçbir zaman bilemez. Bu nedenle "dışarıda asılları var" demek büyük bir ön yargı olur, çünkü hiçbir insanın buna getirebileceği tek bir delil dahi bulunmamaktadır. Kaldı ki dışarıda asılları olsa dahi, insan yine bu "asıl"ları beyninde görecektir, yani yine beyninde oluşan hayal ile muhatap olacaktır. Dolayısıyla insanlar, bu varsaydıkları "maddesel karşılıklara" hiçbir zaman ulaşamayacakları için, bu iddiaları son derece dayanaksızdır.

Ayrıca şunu da belirtmeliyiz ki, teknolojinin veya bilimin ilerlemesi de bu konuda herhangi bir değişikliğe sebep olamaz. Çünkü her bilimsel bulgu veya teknolojik buluş yine insanların beyinlerinde oluşacaktır, dolayısıyla bu yöntemle de dış dünyaya ulaşmak mümkün olamayacaktır. Bu önemli gerçekle ilgili olarak B. Russel ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozoflar şöyle demektedirler:

Manzarayı seyreden bir insan, gözleriyle, gözünün önündeki manzarayı seyrettiğini zanneder. Oysa onun gördüğü manzara, beyninin arkasındaki görme merkezinde oluşmaktadır. Bu manzarayı izleyen ve bu manzaradan zevk alan protein ve yağdan oluşan beynin kendisi olamayacağına göre, kimdir?

BEYNİNİZİN İÇİNDEKİ ODADAN ÖMÜR BOYU ÇIKAMAZSINIZ

İçinde büyük bir televizyon ekranı olan kapkaranlık bir odaya girdiğinizi düşünün. Dışarıdaki dünyayı yalnızca bu odanın içindeki ekrandan seyredecek olsanız, doğal olarak bir süre sonra sıkılıp dışarı çıkmak istersiniz. Bir an düşünün, şu anda da bulunduğunuz mekan farklı değil. Bir kutu gibi kapkaranlık ve küçük kafatasınızın içinde dış dünyaya ait görüntüleri bir ömür boyu seyredersiniz. Ama beyninizdeki ekranda oluşan görüntüleri, bu dar yerden hiç çıkmadan ve hiç sıkılmadan izlersiniz. Üstelik size herşeyi bir ekrandan seyrettiğinizi söyleseler buna kesinlikle inanmazsınız. Gördüğünüz görüntü, o kadar inandırıcıdır ki, binlerce yıldır milyarlarca insan bu büyük gerçeğin farkına varamamıştır.

… örneğin bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle var olduğu sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez.[14]

Ünlü filozof George Berkeley ise, algılarımızın sadece zihnimizde yer aldığını ve dış dünyada var olduklarını kabul ettiğimizde yanıldığımızı çok açık olarak ifade etmektedir:

Kendilerini gördüğümüz ve dokunduğumuz için ve bize algılarımızı verdikleri için nesnelerin varlığına inanırız. Oysa algılarımız sadece zihnimizde var olan fikirlerdir. Şu halde algılar aracılığıyla ulaştığımız nesneler fikirlerden başka bir şey değildirler ve bu fikirler, zihnimizden başka yerde bulunmazlar zorunlu olarak… Bütün bunlar madem ki sadece zihinde var olan şeylerdir, öyleyse evreni ve şeyleri zihnin dışında varlıklar olarak hayal ettiğimizde, yanılmaların içine düşmüş oluyoruz demektir…[15]

Ayrıca, hiçbir zaman ulaşamayacakları, göremeyecekleri, dokunamayacakları varlıkların olmasının veya olmamasının insanlar için hiçbir önemi yoktur. Çünkü **madde dünyası olsa da olmasa da, insan sadece beynindeki algılar dünyasını izler. Maddelerin asılları ile hiçbir zaman karşılaşamaz.** Dahası, her insana kopyasını görüyor olmak yetmektedir. Örneğin, rengarenk çiçeklerle bezenmiş bir bahçeyi gezen bir insan, gerçekte bu bahçenin aslını değil, beynindeki kopyasını görür. Ancak, bu bahçe o kadar gerçekçidir ki, her insan bu hayalinde oluşan bahçeden gerçekmiş gibi aynı zevki alır. Hatta bugüne kadar milyarlarca insan, bu bahçe gibi gördüğü herşeyin aslını gördüğünü sanmıştır. Dolayısıyla, "dışarısı"nın insanı ilgilendirmesi için ortada hiçbir neden bulunmamaktadır.

Uzaklık Hissi de Beyinde Oluşan Bir Algıdır

Caddedeki kalabalık, arabalar, korna sesleri, mağazalar, binalar... Bir caddeye baktığınızda gördüğünüz bu tablo size çok net, çok gerçek gibi gelir. Bu nedenle, insanların büyük bir bölümü bu gördükleri tablonun beyinlerinde meydana geldiğini kavrayamaz, hepsini gerçek zannederek yanılırlar. Bu tablo o kadar mükemmel bir şekilde yaratılmıştır ki, insanın bunun dış dünyanın aslı olmadığını, sadece kendi zihninde yaşadığı bir kopya görüntü olduğunu anlaması mümkün değildir.

Görüntüyü bu kadar inandırıcı ve etkileyici yapan şeyler ise mesafe, derinlik, renk, gölge, ışık gibi unsurlardır. Bu malzemeler o kadar kusursuzca kullanılmıştır ki, beynimizde üç boyutlu, renkli ve canlı bir görüntü haline gelirler. Sonsuz sayıdaki ayrıntı bu görüntüye eklenince, ortaya, hiç farkına varmadan bütün bir ömür boyunca gerçek zannederek içinde yaşadığımız ama aslında sadece zihnimizde muhatap olduğumuz bir dünya çıkar.

Şimdi kendinizi bir araba kullanırken düşünün. Arabanın direksiyonunu kendinizden bir kol mesafesi uzaklıkta, trafik lambalarını ise birkaç yüz metre ileride görürsünüz. Önünüzdeki arabayla aranızda yaklaşık 10 metre bulunmaktadır. Ufukta gözüken dağlar ise, hesaplarınıza göre kilometrelerce uzaktadırlar. Oysa bu tahminlerinizin hepsi yanlıştır! Ne dağlar, ne de önünüzdeki araba o kadar uzakta değildir. Aslında bütün görüntüler bir sinema perdesi gibi beyninizde tek bir yüzeyde, iki boyutlu olarak yer alırlar. Gözümüze yansıyan görüntüler, televizyon ekranındaki görüntüler gibi iki boyutludur. O halde bu mesafe ve derinlik duygusu nasıl oluşmaktadır?

Mesafe dediğimiz algı, bir çeşit üç boyutlu görme şeklidir. Görüntülerde mesafe ve derinlik hissini uyandıran şeyler ise perspektif, gölge ve hareket dediğimiz unsurlardır. Optik biliminde mekan (space) algısı denilen bu algı şekli, çok karmaşık sistemlerle sağlanır. Bu sistemi en basit şekliyle şöyle anlatabiliriz: Aslında gözümüze gelen görüntü sadece iki boyutludur. Yani yükseklik ve genişlik ölçülerine sahiptir. Göz merceğine gelen görüntülerin boyutları ve iki gözün aynı anda iki farklı görüntü görmesi derinlik ve mesafe hissini oluşturur. Bizim her bir gözümüze düşen görüntü, diğer göze gelen görüntüden açı, ışık gibi unsurlar açısından farklıdır. Beyin bu iki farklı görüntüyü tek bir resim haline getirerek derinlik ve mesafe hissini oluşturur.

Bunu daha iyi anlamak için bir deney yapabiliriz. Önce sağ kolunuzu iyice ileri uzatın ve işaret parmağınızı kaldırın. Şimdi gözlerini parmağınıza odaklayıp sırayla sağ ve sol gözlerini kapa-

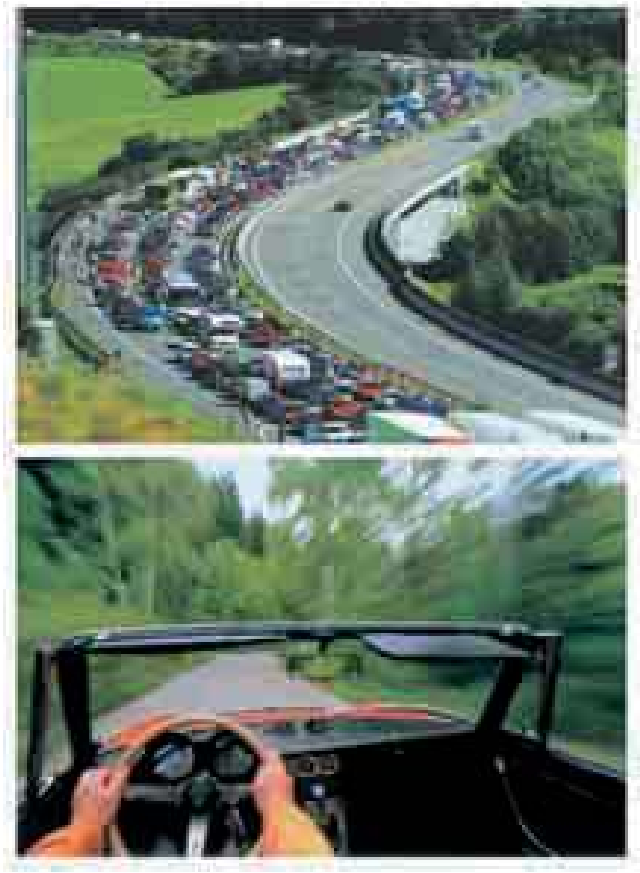

Araba kullanan bir insan direksiyonun, önündeki yolun ve ağaçların kendinden uzakta olduğunu zanneder. Oysa tüm bu gördükleri, aynı bir fotoğrafta olduğu gibi, beyninde tek bir satıh üzerindedir.

KENDİNİZDEN UZAK OLDUĞUNU SANDIĞINIZ NESNELERİN HEPSİ GERÇEKTE BEYNİNİZİN İÇİNDEDİR

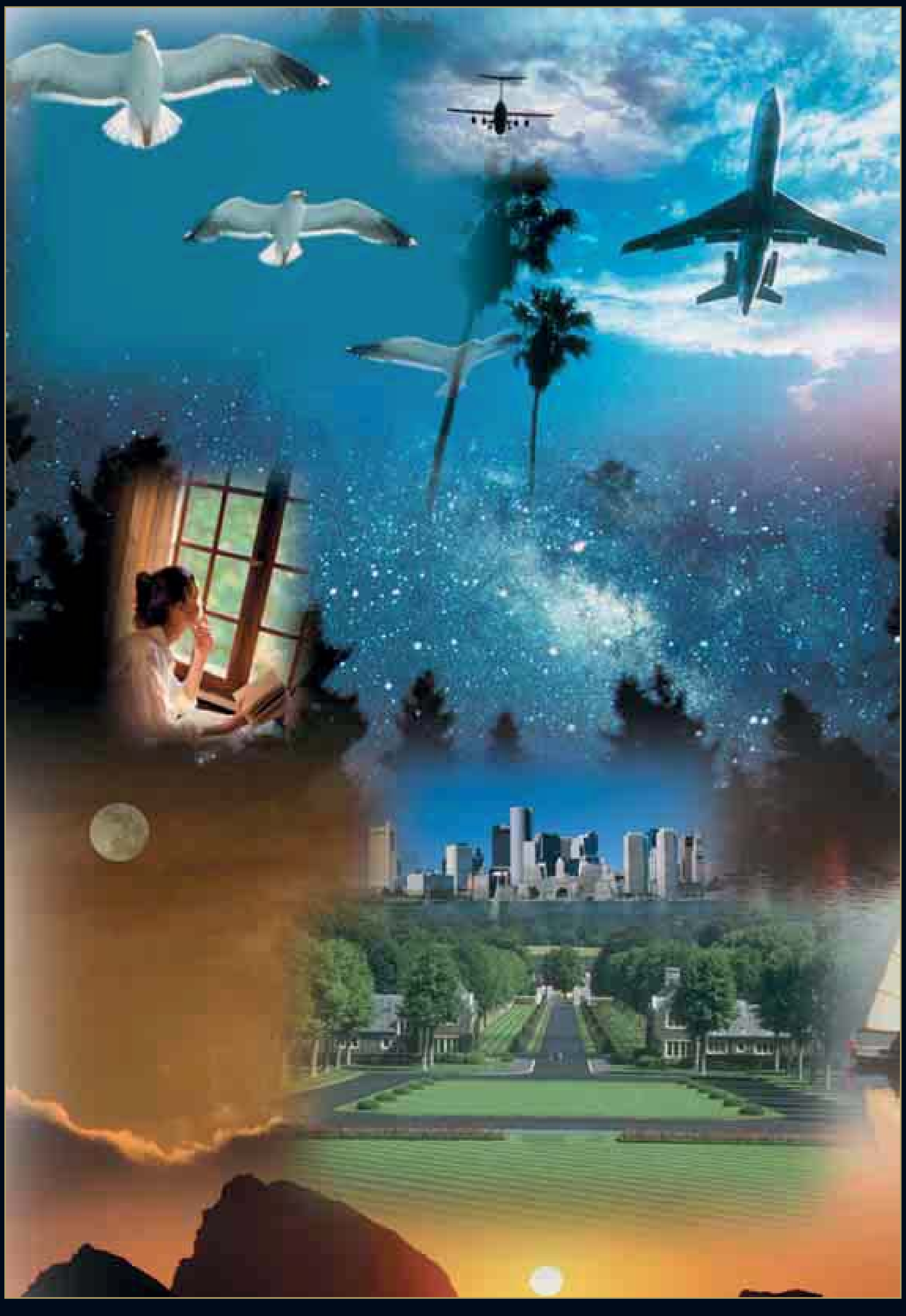

tıp açın. İki göze farklı iki görüntü geldiği için parmağın hafifçe yer değiştirdiğini veya kaydığını göreceksiniz. Şimdi iki gözünüzü de açıp sağ işaret parmağında odaklamaya devam ederken sol işaret parmağını mümkün olduğu kadar gözlerinize yaklaştırın. Yakında olan parmağın çift görüntü oluşturduğunu fark edeceksiniz, bu ise algı sisteminde uzaktaki parmaktan farklı bir derinlik oluşması nedeniyledir. Şimdi bu durumdayken gözlerinizi sırayla kapatıp açarsanız yakındaki parmağın daha fazla yer değiştirdiğini göreceksiniz, çünkü iki göze düşen görüntülerin farkı artmıştır.

Üç boyutlu film yapılırken de bu teknik kullanılır; iki farklı açıdan çekilen görüntü aynı ekran üzerine yansıtılır. Seyirciler renk filtresi veya polarize filtreli özel gözlükler takarlar. Gözlüğün camındaki filtreler iki görüntüden birini yakalar, beyin bunları birleştirip üç boyutlu görüntü haline getirir.

İki boyutlu bir retinada derinlik hissinin oluşması, iki boyutlu bir resim tuvalinde gerçekçi bir derinlik hissi oluşturmaya çalışan ressamların kullandığı tekniğe çok benzer. Derinlik hissini oluşturan bazı önemli unsurlar vardır. Bunlar; nesnelerin üst üste yerleşmesi, atmosfer perspektifi, doku değişimi, doğrusal perspektif, boyut, yükseklik ve harekettir. Örneğin doku değişimi derinlik hissinin oluşumunda son derece önemlidir. Üzerinde dolaştığımız yüzey, örneğin bir yol ya da çiçeklerle dolu bir tarla aslında bir dokudur. Bize yakın olan dokular daha detaylı, uzakta kalanlar ise daha silik gözükür. Bu yüzden bir doku üzerine yerleştirilen nesnelerin mesafesi hakkında yargıda bulunmak daha kolaydır. Ayrıca burada gölge ve ışık unsurları da devreye girerek üç boyutlu görüntüyü tamamlarlar.

Nitekim başarılı ressamların yaptığı resimleri hayranlıkla seyretmemizin nedeni, gölge ve perspektif unsurlarını kullanarak resme verdikleri derinlik ve gerçeklik hissidir.

Perspektif, uzaktaki şeylerin, gören kişiye göre yakındaki şeylere oranla daha küçük olarak gözükmesinden kaynaklanır. Örneğin bir manzara resmine baktığımızda uzaktaki ağaçlar küçük, yakındaki ağaçlar büyük gözükür ya da arka plandaki dağ görüntüsü ön planda duran insan görüntüsünden daha küçük çizilir. Doğrusal perspektifte ise ressamlar paralel çizgileri kullanırlar. Örneğin, tren rayları ufuk çizgisinde birleşerek mesafe ve derinlik hissini oluştururlar.

Ressamların tablolarında kullandıkları yöntem, beynimizde meydana gelen görüntü için de geçerlidir. Beynimizdeki iki boyutlu bir mekanda derinlik, ışık, gölge aynı metodla meydana gelir. Bir görüntüde ayrıntılar, yani ışık, gölge ve boyutlar ne kadar ayrıntılı işlenirse, o görüntü o kadar gerçekçi olur ve duyularımızı aldatır. Böylece biz üçüncü boyut olan derinlik ve mesafe varmış gibi hareket ederiz. Halbuki gördüğümüz bütün görüntüler bir film karesi gibi tek bir satıh üzerinde bulunur. Beynimizdeki görme merkezi son derece küçüktür! Bütün o uzak mesafeler, uzaktaki evler, gökteki yıldızlar, Ay, Güneş, havada uçan uçaklar, kuşlar gibi görüntüler bu küçük mekana sığdırılır. Yani sizin bakıp binlerce kilometre

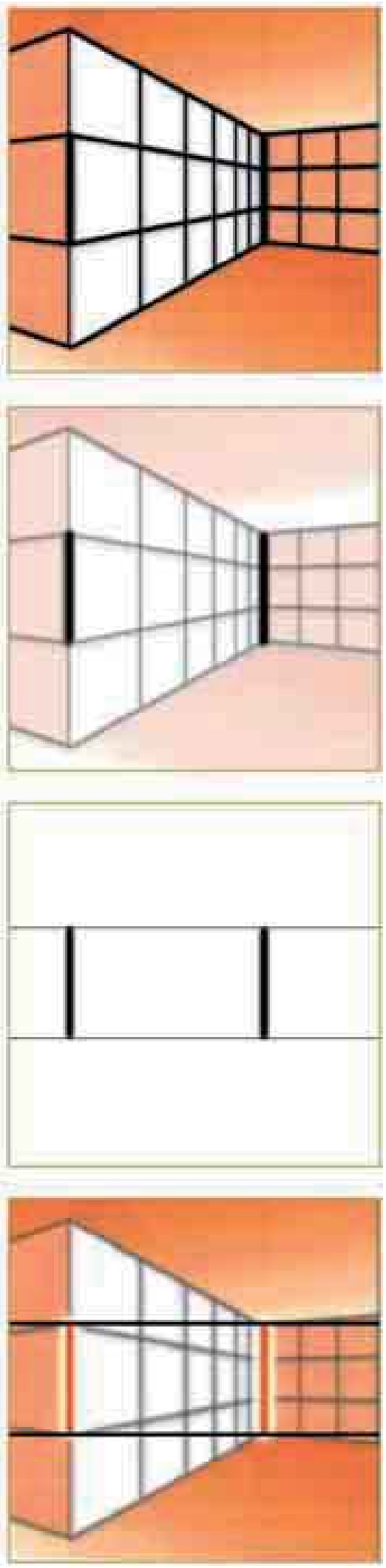

Bu resimde arkadaki çizgi öndeki çizgiden neredeyse iki kat daha uzun duruyor. Oysa her iki çizgi de aynı boyda. Bu örnekte de görüldüğü gibi, çizgilerin kullanımı, perspektif, ışık, gölge gibi unsurlar insanların bazı nesneleri olduğundan farklı görmelerine neden olabilmektedir. Ama aslında tüm nesneler tek bir yerde, beynimizdeki görüntü merkezinde algılanmaktadır.

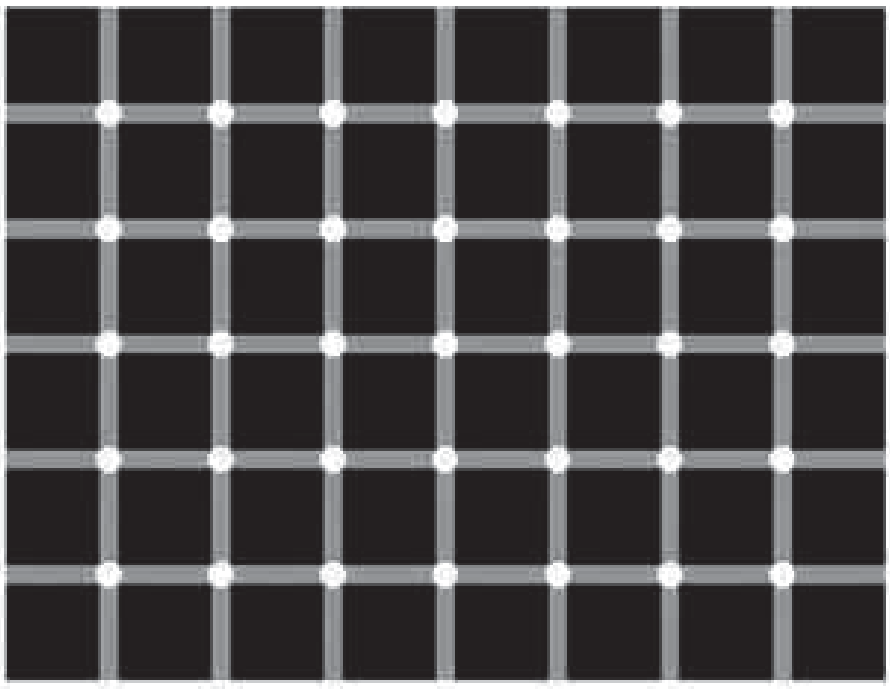

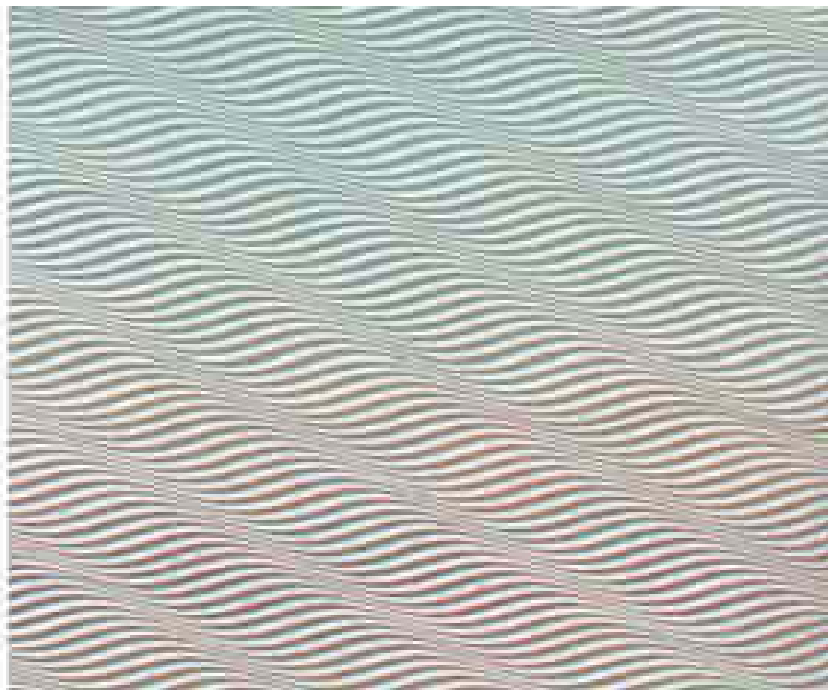

Derinlik hissini oluşturan unsurlardan biri doku değişimidir. Bize yakın olan dokular daha detaylı, uzakta kalanlar ise daha silik gözükür. Örneğin yandaki resimde de görüldüğü gibi renk, gölge ve ışık kullanılarak, düz bir kağıt üzerinde, üç boyutlu, derinlik hissi olan, kabarık olduğu izlenimi veren bir doku oluşturulmuştur. Soldaki resimde tüm noktalar beyaz olmasına rağmen, siyah beyaz olarak yanıp sönüyor görülmektedirler.

Altta sağda ise, bir binanın duvarına yapılmış üç boyutlu bir resim görülmektedir.

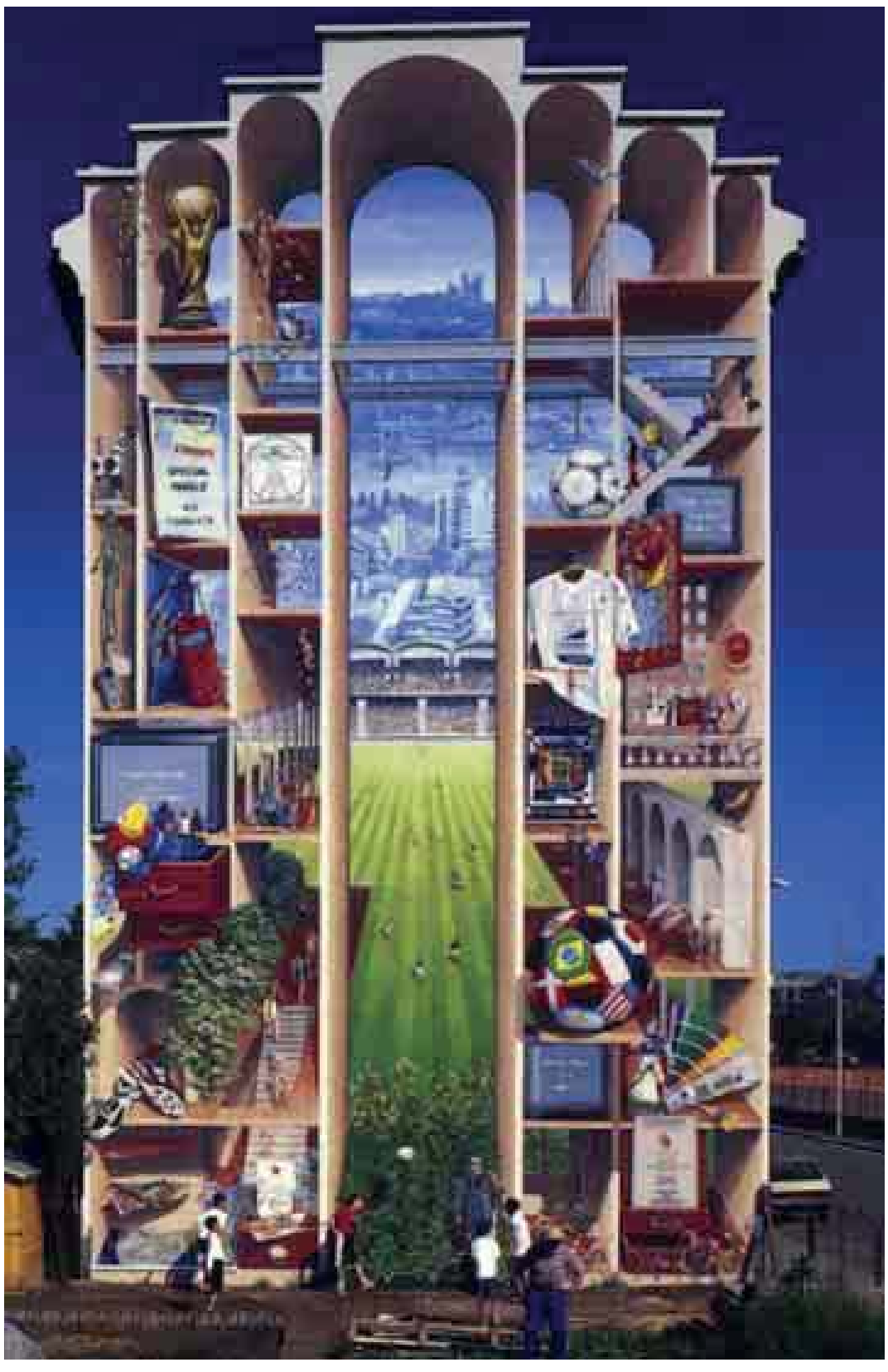

yukarıda dediğiniz bir uçakla, elinizi uzatıp tutabildiğiniz bardak arasında teknik olarak bir mesafe yoktur, tümü beyninizdeki algı merkezinde tek bir yüzey üzerindedir.

Örneğin, ufukta kaybolmakta olan bir gemi, aslında sizden kilometrelerce uzakta değildir. Gemi sizin beyninizin içindedir. Baktığınız camın pervazları, camın önündeki kavak ağacı, evinizin önünden geçen yol, deniz ve denizde yol alan gemi de dahil olmak üzere beyninizdeki görme merkezinde, yani aynı iki boyutlu mekanda oluşmaktadır. Nasıl ki bir ressam, büyüklük küçüklük gibi oranları, renk, gölge ve ışık gibi malzemeleri ve perspektifi kullanarak, uzaklık hissini iki boyutlu bir tabloda gösterebiliyorsa, bizim beynimizde de benzer şekilde, uzaklık algısı oluşur. Sonuç olarak, gördüklerimizi kendimizden uzakta gibi algılamamız, gördüklerimizle aramızda bir mesafe olması bizi yanıltmamalıdır. Çünkü mesafe de diğerleri gibi bir algıdır.

İKİ BOYUTLU BİR ZEMİNDE DERİNLİĞİ OLAN GÖRÜNTÜ MEYDANA GETİRMEK

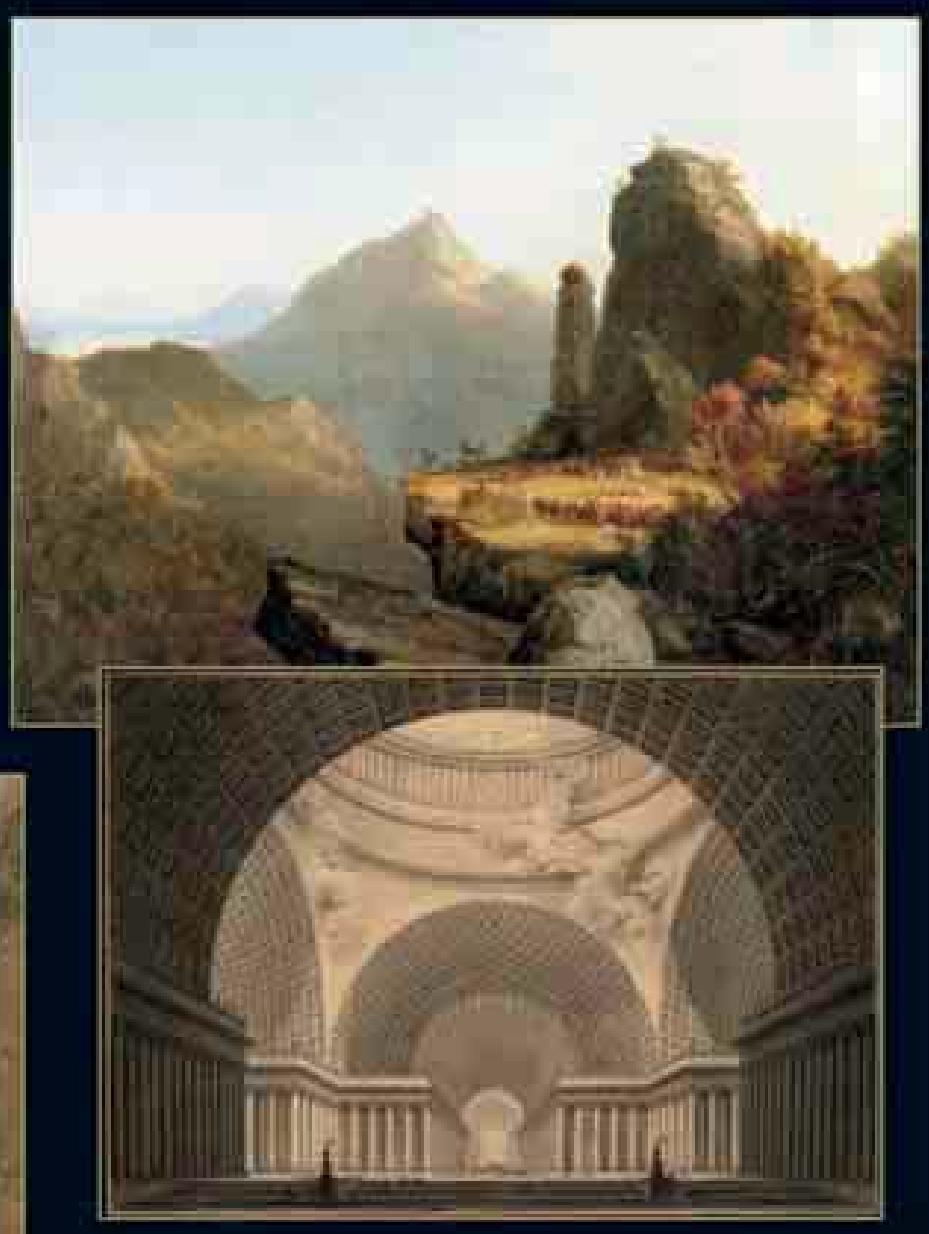

Bu sayfada görülen resimlerin hepsinde son derece gerçekçi bir derinlik fark edilmektedir. İki boyutlu bir tuvalin üzerinde gölge, perspektif ve ışık kullanılarak, üç boyutlu, derinliği olan bir görüntü oluşturulabilmektedir. Ressamın yeteneğine göre, bu gerçekçilik daha da artmaktadır. Benzer bir durum bizim görme algımız için de geçerlidir. Çünkü gözün retina tabakasına düşen görüntü iki boyutludur. Ancak her iki göze düşen görüntü daha sonra tek bir resim haline getirilir ve 3 boyutlu, derinliği olan bir görüntü olarak beynimizde algılanır.

Siz mi odanın içindesiniz, oda mı sizin içinizde?

İnsanların, gördüklerinin beyinlerinde bir algı olduğunu kavramalarını engelleyen nedenlerden biri de, bedenlerini de bu görüntünün içinde görmeleridir. "Ben bu odanın içinde olduğuma göre, demek ki bu oda benim beynimde oluşmuyor" gibi yanlış bir sonuca varmaktadırlar. Onları bu yanlış sonuca götüren yanılgıları ise kendi bedenlerinin de bir görüntü olduğunu unutmalarıdır. Nasıl ki, çevremizde gördüğümüz herşey beynimizde oluşan bir görüntü ise, kendi bedenimiz de aynı şekilde beynimizde oluşan bir görüntüdür. Örneğin şu anda oturduğunuz koltukta, boynunuzdan aşağıda kalan kısmınızı görüyorsunuz. Bu görüntü de diğerleri ile aynı sistemle meydana geliyor. Elinizi bacağınızın üzerine koyduğunuzda bu dokunma hissi yine beyninizde oluşuyor. Yani siz şu anda beyninizde oluşan bedeninizi görüyor ve bedeninize dokunduğunuzu beyninizde hissediyorsunuz.

Bedeniniz de beyninizde bir görüntü olduğuna göre, oda mı sizin içinizde siz mi odanın içindesiniz? Bu sorunun doğru cevabının, "oda sizin içinizde" olduğu çok açıktır. Ve siz beyninizdeki oda görüntüsünün içindeki bedeninizin görüntüsünü görürsünüz.

Bunu bir örnekle daha açıklayalım. Farz edin ki, asansörü çağırdınız ve asansör geldiğinde üst kat komşunuz da asansörün içinde. Asansöre bindiniz. Gerçekte, siz mi asansörün içindesiniz, yoksa asansör mü sizin içinizde? Gerçek olan şudur: Asansör, içindeki komşunuzun ve kendi bedeninizin görüntüsüyle birlikte beyninizde oluşmaktadır.

Sonuç olarak biz hiçbir şeyin "içinde" olmayız. Herşey bizim içimizde, yani beynimizde oluşur. Güneş'in, Ay'ın, yıldızların veya gökte giden bir uçağın bizden milyonlarca kilometre uzaklıkta olmaları da bu gerçeği değiştirmez. Güneş ve Ay da aynı, elinizde tuttuğunuz bu kitap gibi sizin beyninizin içindeki küçücük görme merkezinizde oluşan görüntülerdir.

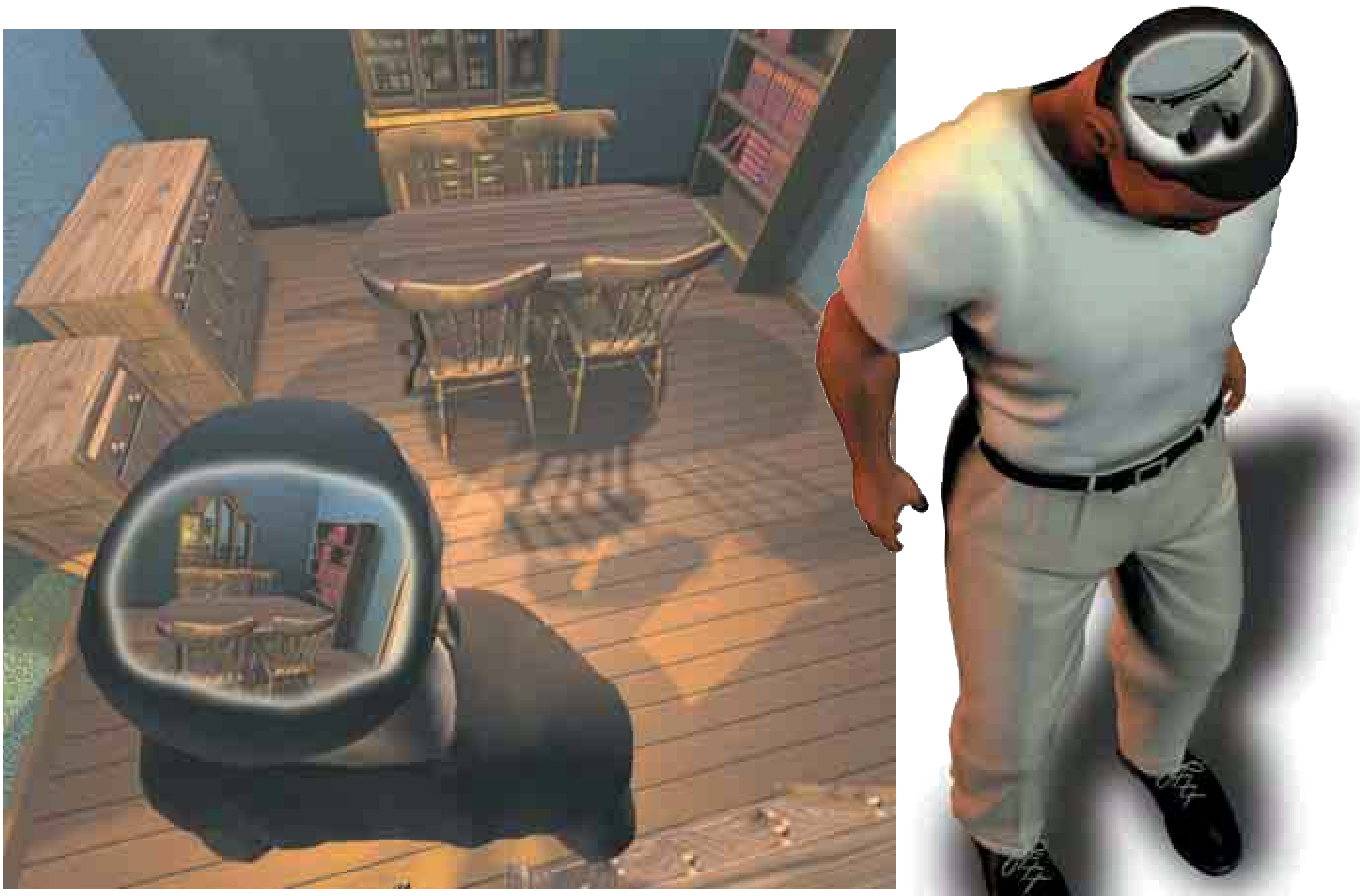

Bedeniniz de beyninizde gördüğünüz bir görüntü olduğuna göre, içinde bulunduğunuz oda mı sizin içinizdedir yoksa siz mi odanın içindesiniz? Bu sorunun cevabı açıktır: Elbette ki oda sizin içinizde, beyninizdeki görme merkezindedir.

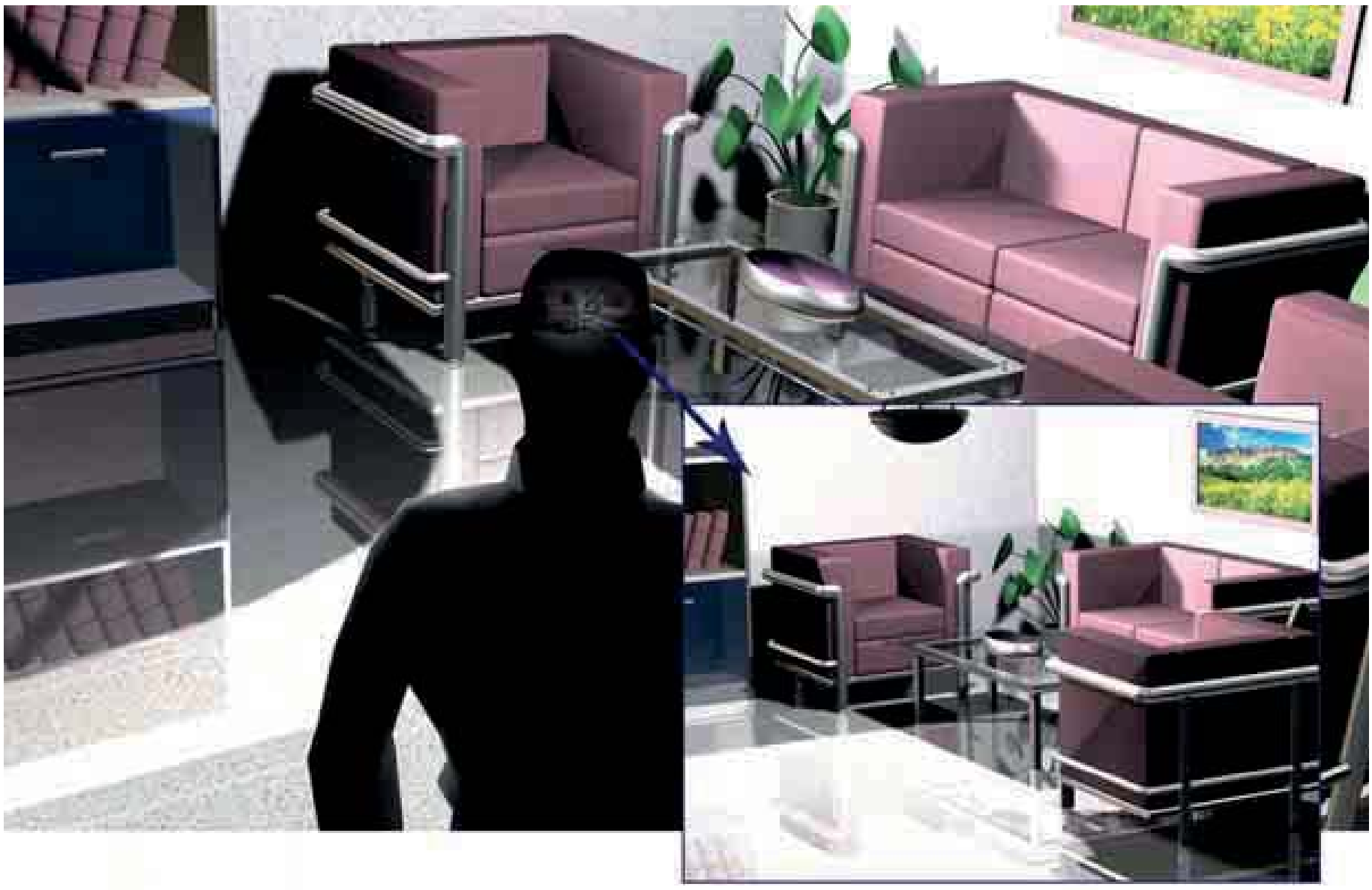

Dış Dünya Olmadan da Algılar Dünyası Meydana Gelebilir

Gördüğümüz algılar dünyasının maddesel bir karşılığı olduğu iddiasını çürüten gerçeklerden biri de, beynimizde algıların oluşması için dış dünyaya ihtiyacımız olmamasıdır. Bugün simülatörler gibi birçok teknolojik gelişme ve ayrıca rüyalarımız bu gerçeğin en önemli delilleridir.

Bilim yazarı Rita Carter, Mapping The Mind isimli kitabında, **"görmek için gözlere ihtiyaç yoktur"** diyerek, bilim adamları tarafından gerçekleştirilen önemli bir deneye yer vermektedir. Deneyde görme özürlü kişilere, video resimlerini titreşimlere dönüştüren bir cihaz takıldı. Bu kişilerin gözlerinin yanına takılan bir kamera ise uyarıları bu kişinin beynine gönderiyordu. Böylece bu kişi sürekli olarak görsel dünyadan uyarı alabiliyordu. Hastalar bir süre sonra gerçekten görüyormuş gibi davranmaya başladılar. Örneğin, cihazlardan birinde görüntüyü yaklaştırmak için bir lens vardı. Bu lens hasta uyarılmadan çalıştırıldığında, hasta görüntü büyüyerek üzerine geliyormuş gibi gördüğü için iki kolu ile kendini koruma ihtiyacı hissetmiştir.[16]

Bu deneyde de görüldüğü gibi, algılarımızın oluşması için dış dünyada maddi bir karşılıklarının bulunması şart değildir. Tüm uyarılar yapay olarak da oluşturulabilmektedir.

Bir deneyde, görme özürlü kişilerin, gözlerinin yanına takılan bir cihaz ile bazı görüntüler görmeleri sağlandı. Bu kişiler cihazdan dış dünyaya ait olmayan, yapay olarak üretilen uyarılar almalarına rağmen, son derece gerçekçi görüntüler görüyorlardı. Hatta bir cismin üstlerine doğru geldiğini zannederek, kendilerini korumak için geri çekiliyorlardı.

Rüyalarda yaşadığımız "algılar dünyası"

İnsan dış dünya olmadan da tüm algıları bütün canlılığı ile yaşayabilir ve buna verilebilecek en açık örnek, daha önce de bahsettiğimiz gibi rüyalardır. Bir insan rüyası sırasında gözleri kapalı olarak yatağında yatar. Ancak buna rağmen, gerçek hayatında karşılaştığı olayların, yaşadığı hislerin, uyarıların tamamını rüyalarında, gerçeklerinden ayırt edilemeyecek kadar gerçekçi olarak algılar. Bu gerçeğe, bu kitabı okuyan insanların tamamı bizzat kendi uykularında sık sık şahit olurlar. Örneğin, gece yatağında sessiz ve sakin bir ortamda, çevresinde ikinci bir kişi dahi yokken yatan bir insan, rüyasında kendisini çok kalabalık bir mekanda, bir tehlike içinde görebilir. Can havliyle bu tehlikeden kaçtığını, bir duvarın arkasına sığındığını gerçekmiş gibi yaşayabilir. Hatta rüyasında gördükleri o kadar gerçekçidir ki, korku ve panik duygusunu gerçekten tehlikeli bir ortam varmış gibi aynısı ile hisseder. Her gürültüde yüreği ağzına gelir, korkudan titrer, kalbi hızla atar, terler, insan bedeni tehlike anlarında neler hissederse, fiziksel olarak ne tepkiler verirse hepsini aynen yaşar. Oysa, zihninin dışında, gördüklerinin hiçbirinin bir karşılığı yoktur.

Rüyasında yüksek bir yerden aşağı düşen bir insan da bunu bütün vücudu ile hisseder. Oysa o anda yatağında hiç kıpırdamadan yatmaktadır. Ya da, rüyasında ayağı kayıp su birikintisinin içine düştüğünü gören bir insan, tüm kıyafetlerinin ıslandığını, çıkan rüzgar nedeniyle üşüdüğünü hissedebilir. Ancak bulunduğu yerde ne bir su birikintisi, ne de rüzgar yoktur. Hatta çok sıcak bir odada uyuyor olmasına rağmen ıslaklığı ve üşümeyi, aynı uyanıkken olduğu gibi yaşar.

Veya rüyasında maddenin aslı ila muhatap olduğunu iddia eden bir kişi kendinden son derece emin olabilir. Kendisine "maddenin hayal olduğunu", "dış dünyanın aslıyla muhatap olmanın mümkün olmadığını" anlatan arkadaşının omzuna elini koyarak "Şimdi ben bir hayal miyim? Sen elimi omzunda hissetmiyor musun? O zaman nasıl hayal olabiliyorsun? Nereden çıkarıyorsun bu iddiaları? Gel seninle bir Boğaz turu yapalım, hem bu konuyu konuşuruz, bir de böyle bir konuya neden inanıyorsun bana anlatırsın" diyebilir. Derinleşen uykusunda gördüğü bu rüya o kadar nettir ki, keyifle arabanın kontağını açıp motora yavaş yavaş gaz verir ve sonra aniden pedala basıp arabayı adeta sıçratır. Yolda hızla giderken ağaçlar ve yol çizgileri süratten adeta blok bir görüntü oluşturur. Bir yandan da temiz Boğaz havasını alır. Tam arkadaşına itiraz etmeye, o anda yaşadıklarının hayal olmadığını anlatmaya hazırlanırken saatinin ziliyle uyanır. Ancak ne ilginçtir ki, rüyasında gördüklerinin hayal olduğuna itiraz eden bu insan, uyanıkken de gördüklerinin zihninde oluşan kopya görüntüler olduğunu anlatan bir arkadaşı yanında olsa, ona da aynı şekilde itiraz edecektir.

Rüyasında soğuk bir kış sabahı bahçede oturduğunu gören bir insan, esen rüzgar nedeniyle üşüdüğünü, hatta titrediğini hissedebilir. Oysa bulunduğu yerde ne rüzgar ne de soğuk bir hava vardır. Hatta çok sıcak bir odada uyumaktadır. Buna rağmen üşüme hissini bütün gerçekçiliği ile yaşar. Gerçek dünyada yaşadığı üşüme hissi ile rüyasında yaşadığı arasında bir fark yoktur.

HAYATINIZI, RÜYALARINIZ GİBİ BAMBAŞKA BİR YERDE İZLİYOR OLABİLİRSİNİZ

Rüyasında kahve içen bir insan, kahvenin şekerini, kıvamını, içindeki sütün tadını, gerçekten kahve içiyormuş gibi hisseder. Ancak ortada ne kahve, ne de içecek birşey vardır. Ne var ki, rüyasında kahve içen bir insana biri gelip, "şu anda rüyadasın ve bu kahve aslında bir görüntü" dese, hemen itiraz eder. "Görüntü olur mu? Bak sıcaklığını hissediyorum. Birden içince dilim yanıyor. Hatta kahveyi içince susuzluğum geçti. Görüntü olsa susamamı geçirir miydi?" der. İçtiğini sandığı kahvenin aslında beyninde oluşan bir görüntü olduğunu, içerken hissettiği sıcaklık, susuzluk gibi hislerin de yine beyninde oluşan algılar olduğunu ancak uykusundan uyandıktan sonra anlar.

Rüyalarımızda yaşadıklarımızla, gerçek hayatta yaşadıklarımız aynı mantıkla oluşur. Rüyalarımız nasıl zihnimizde yaşanıyor ise, gerçek hayatımız da zihnimizde yaşanır. Rüyalarımıza "hayal" dememizin tek nedeni, sabah uyandığımızda bedenimizi yatağımızda bulmamız ve "demek ki ben yatıyordum ve bunları rüyamda gördüm" sonucuna varmamızdır. Peki rüyanızdan hiç uyanmadan yaşamaya devam etseniz, rüya içinde yaşadığınızın, gördüklerinizin hiçbirinin aslı ile muhatap olmadığınızın farkına varabilir misiniz? Kesinlikle hayır. Uyanıp, kendinizi yatağınızda uyuyorken bulmadığınız sürece, hiçbir zaman rüyada olduğunuzu anlayamazsınız ve koskoca bir ömrü gerçek hayatınızı yaşadığınızı zannederek geçirirsiniz. Öyle ise, gerçek hayat dediğimiz hayatımızın da bir rüya olmadığını nasıl ispatlayabiliriz? Bir gün bu gördüğümüz hayattan çıkıp kendimizi bambaşka bir yerde, bu hayatımıza dair görüntüleri izlerken bulmayacağımıza dair bir bilgimiz var mıdır?

Bir insan gerçekte evindeki kanapesinde huzur içinde uyuyorken, rüyasında kendisini bir savaşın içinde görebilir. Hatta savaşın tüm gerilimini, korku ve paniğini son derece gerçekçi olarak yaşayabilir. O esnada ise tek başına, sessiz ve sakin bir yerde yatmaktadır. Rüyasında gördüğü son derece inandırıcı görüntü ve sesler ise beyninde meydana gelmektedir.

İnsanlar rüyalarından uyandıklarında o ana kadar görmüş olduklarının hayal olduğunu anlarlar, ama "uyanma" görüntüsüyle başlayan ve adına "gerçek hayat" dedikleri hayatın bir hayal olabileceğinden nedense hiç kuşkulanmazlar. Oysa, "gerçek hayatımız" dediğimiz görüntüleri algılayış şeklimiz, rüyalarımızı algılayış şeklimizle tamamen aynıdır. Her ikisini de zihnimizde görürüz. Ve rüyalarımızdan uyandırılmadığımız sürece, onların bir hayal olduğunu anlamayız. Ancak uyandığımız zaman "demek ki gördüklerim bir rüyaymış" deriz. Öyle ise **şu anda gördüklerimizin bir rüya olmadığını nasıl ispatlayabiliriz?** Sadece henüz uyandırılmamış olduğumuz için, içinde bulunduğumuz anı gerçek zannediyor olabiliriz. Her gece gördüğümüz rüyalardan daha uzun süren bu rüyadan bir gün uyandırıldığımızda, bu gerçekle karşılaşacak olabiliriz. Ve bunun aksini söyleyerek ispatlayabileceğimiz hiçbir delilimiz yoktur.

Dünya hayatının bir rüya gibi olduğu, bu rüyadan "büyük bir uyanış" ile uyanıldığında ancak insanların rüya gibi bir alemde yaşadıklarını anlayacakları, İslam alimleri tarafından da dile getirilen bir gerçektir. Üstün ilmi nedeniyle Şeyh-i Ekber (En Büyük Şeyh) olarak anılan büyük İslam alimi Muhyiddin Arabi, bir sözünde, Peygamber Efendimizin bir hadisini aktararak, dünya hayatını rüyalarımıza şöyle benzetmiştir:

> Hazreti Muhammed Aleyhisselam "insanlar uykudadır, öldükleri vakit uyanırlar" buyurmuştur. Demek ki, dünya hayatında gördüğü şeyler uyuyan kimsenin rüyasında gördüğü şeyler gibidir. Yani hayaldir.[17]

Bir ayette ise Allah insanların kıyamet gününde tekrar diriltildiklerinde şöyle diyeceklerini bildirmektedir:

Rüyası sırasında maddenin aslını gördüğünü iddia eden kişi, "maddenin hayal olduğunu" anlatan arkadaşının omzuna elini koyar ve "Şimdi ben bir hayal miyim? Sen elimi omzunda hissetmiyor musun? O zaman nasıl hayal olabiliyorsun?" der.

Arkadaşıyla boğazda giderken, denizin kokusunu, dalgaların sesini, hafif esen rüzgarı gerçekmiş gibi hissetmektedir.

Sonra arkadaşını arabasıyla dolaşmaya çağırır. "Gel seninle bir Boğaz turu yapalım. Hem sen böyle şeyleri nereden çıkarıyorsun, onu anlatırsın" der.

Yolda hızla giderken ağaçlar ve yol çizgileri süratten blok bir görüntü oluşturur ve arabanın yanından hızla akıp geçer. Bu görüntülerin gerçek hayatında gördüklerinden hiçbir farkı yoktur.

Gördüğü bu rüya o kadar nettir ki, keyifle arabanın kontağını açıp motora yavaş yavaş gaz verdiğini ve arabayı sıçratarak kaldırdığını aslının aynısı gibi görür ve hisseder.

Tam arkadaşına itiraz etmeye, o anda yaşadıklarının hayal olmadığını anlatmaya hazırlanırken saatinin ziliyle uyanır. Uyandığında ise, bir an önce gerçekliğinden emin olduğu olayların ve görüntülerin aslında bir rüya olduğunu anlar. Peki ya bu insan şu anda da biraz sonra uyanacağı başka bir rüyanın içinde ise?

Demişlerdir ki: "Eyvahlar bize, uykuya-bırakıldığımız yerden bizi kim diriltip-kaldırdı? Bu, Rahman (olan Allah)ın va'dettiğidir, (demek ki) gönderilen (elçi)ler doğru söylemiş". (Yasin Suresi, 52)

Ayette de görüldüğü gibi, insanlar kıyamet günü aynı bir rüyadan uyanır gibi uyanmaktadırlar. Bir insan, ağır bir uykuya daldığı ve rüya gördüğü sırada aniden uyandırıldığında kendisini uyandıranın kim olduğunu nasıl sorgularsa, bu insanlar da aynı şekilde kendilerini kimin uyandırdığını sormaktadırlar. Bu ayette de dikkat çekildiği gibi dünya hayatı gördüğümüz bir rüya gibidir ve her insan bu rüyadan uyandırılacak ve gerçek hayatı olan ahiret hayatına dair görüntüleri görmeye başlayacaktır.

Yapay olarak oluşturulan dünyalar

"Dış dünya" veya "madde" olmadan, algıların çok gerçekçi olarak yaşanabileceğine dair günümüz teknolojisinde de çok önemli örnekler bulunmaktadır. Özellikle son yıllarda büyük bir gelişme gösteren "sanal gerçeklik" kavramı, bu konuda fikir vericidir.

Sanal gerçeklik, en basit şekliyle, bilgisayarda canlandırılan üç boyutlu görüntülerin, bazı aygıtların yardımıyla insanlara "gerçek bir dünya" gibi gösterilmesidir. Bugün birçok alanda farklı amaçlarla kullanılan bu teknolojiye, bu nedenle "yapay gerçeklik", "sanal dünyalar", "sanal ortamlar" gibi isimler de verilmektedir.

Sanal gerçekliğin en önemli özelliği, özel aletler kullanan bir kişinin gördüğü görüntüyü gerçek zannetmesi hatta kendisini bu görüntüye kaptırmasıdır. Bu nedenle son yıllarda sanal gerçeklik ifadesinin İngilizce karşılığının başında "immersive" kelimesi de kullanılmaktadır ve bu kelimenin anlamı "dalmak, kaptırmak"tır. (Immersive Virtual Reality: Kaptıran Sanal Gerçeklik)

Sanal bir dünya oluşturmak için kullanılan aletler; görüntü sağlayan bir ekranı olan kask, dokunma hissi veren elektronik bir eldiven gibi aletlerdir. Kaskın içindeki bir alet ise sürekli olarak başın hareketlerini ve açısını kontrol ederek görüntünün, başın açısı ve duruşu ile orantılı olarak ekrana gelmesini sağlar. Bazen bir oda büyüklüğündeki bir kübün tüm duvarlarına ve zeminine stereo görüntüler yansıtılır ve bu odaya giren kişiler, taktıkları stereo gözlüklerle, odada dolaşıp kendilerini bambaşka mekanlarda, örneğin bir şelale kenarında, bir dağın zirvesinde, denizin ortasındaki bir geminin güvertesinde güneşlenirken görebilirler. Başa takılan kasklar üç boyutlu, derinlik ve mekan algısı olan görüntüler oluştururlar. Görüntüler insan boyutları ile orantılı olarak verilir ve eldiven gibi bazı aletlerle dokunma hissi sağlanır. Böylece bu aletleri kullanan kişi gördüğü sanal dünyadaki eşyalara dokunabilir, onların yerlerini değiştirebilir. Bu mekanlarda insanın gördüğü görüntüdeki sesler de son derece inandırıcıdır. Ses her yönden, farklı derinliklere sahip olarak verilebilmektedir. Bazı uygulamalarda, dünyanın çok farklı yerlerindeki birkaç kişiye aynı sanal ortam gösterilebilmektedir. Böylece örneğin dünyanın farklı ülkelerinden, hatta farklı kıtalarından üç insan, kendilerini diğerleri ile birlikte bir sürat motoruna binerken görebilirler.

Sanal dünyanın oluşturulması için gerekli olan aletlerde kullanılan sistem, beş duyumuz için geçerli olan sistemle aynıdır. Örneğin, kullanıcının eline taktığı eldivenin içindeki mekanizmanın etkisiyle, parmak uçlarına bazı sinyaller verilir ve bu sinyaller beyine iletilir. Beyin bu sinyalleri yorumladığında bu kişi, çevresinde hiç olmadığı halde ipek bir halıya veya yüzeyinde birçok girinti ve çıkıntı bulunan, kabarık desenli bir vazoya dokunduğunu hissedebilmektedir.

Sanal gerçeklik için kullanılan simülatörler. Yukarıdaki resimdeki kişi kullandığı cihazlar nedeniyle, hareketli bir suya dokunduğunu sanmaktadır. Alttaki kişiler ise kendilerini, gösterilen filmin kahramanları olarak izlemekte ve yaşadıklarından dolayı heyecan duymaktadırlar.

Sanal gerçekliğin kullanılmaya başlandığı önemli alanlardan biri tıptır. Michigan Üniversitesi'nde geliştirilen bir teknikle doktor adayları ve özellikle acil servis personeli yapay bir ameliyathane ortamında eğitilmektedir. Bu uygulamada, bir odanın zeminine ve duvarlarına ameliyathane ile ilgili görüntüler, ameliyathanenin ortasına ise bir ameliyat masası ve bir "hasta"nın görüntüsü yansıtılmaktadır. Doktor adayları ise üç boyutlu gözlüklerini takarak bu sanal hasta üzerinde ameliyata başlamaktadırlar. Resimlerde de görüldüğü gibi, bu resmi gören bir insan, hangisinin gerçek hangisinin sanal olduğunu anlayamayacaktır.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, yapay uyarılarla bir insana gerçek olmayan bir dünya gerçek gibi gösterilebilmektedir. Son yıllarda çekilen bazı ünlü filmlerin bu konuyu ele alması da son derece dikkat çekicidir. Örneğin, *The Matrix* isimli Hollywood filminde, filmin iki kahramanı, bir koltukta yatar vaziyette iken sinir sistemlerine bir bilgisayar bağlandığında kendilerini bambaşka mekanlarda görmektedirler. Bir sahnede, uzak doğu sporları yaparken bir başka sahnede ise kendilerini bambaşka kıyafetler içinde çok kalabalık bir caddede yürürken bulmaktadırlar. Filmin kahramanı, yaşadıklarının gerçekçiliği karşısında bunların bir bilgisayar tarafından oluşturulan görüntüler olduğuna inanamadığını söylediğinde ise, bilgisayar tarafından görüntü dondurulmakta ve bu kişi gerçek sandığı dünyanın aslında bir görüntü olduğu konusunda ikna edilmektedir.

Sonuç olarak günümüz teknolojisi ile, yapay uyarılar ile yapay görüntüler, diğer bir deyişle yapay bir dünya oluşturmak mümkündür. Bu yapay görüntülerin gerçeklerinden hiçbir farkı olmadığı, deneyen kişiler tarafından ifade edilmektedir. O halde, biz de her an gördüğümüz "yaşam görüntüsü"nün, dışarıda asıllarının mutlaka var olduğunu ve muhatap olduklarımızın da bu "asıllar" olduğunu iddia edemeyiz. Çünkü bu algılarımızın nedeni çok daha farklı bir kaynak olabilir.

SANAL ORTAMLARDA OLUŞTURULAN DÜNYALAR

Günümüzde ilerleyen teknoloji ile birikte simülatör denen sistemler pek çok alanda kullanılmaya başlandı. Gözlüklü bir başlık ve eldiven ile, bunları kullanan kişiye çok farklı görüntüler üç boyutlu olarak gösterilmekte ve bu kişi kendisini bu görüntünün içinde zannetmektedir.

Araba tasarımcıları, yeni araba modellerini sanal ortamlarda denemektedirler.

Bu teknolojinin kullanıldığı alanlardan biri de pilot eğitimidir. Küçük bir kabinin içinde bulunan kişiler bu aletler sayesinde kendilerini gerçekten bir uçak kullanırken, gökyüzünde uçarken veya havaalanına iniş yaparken görebilmekteler.

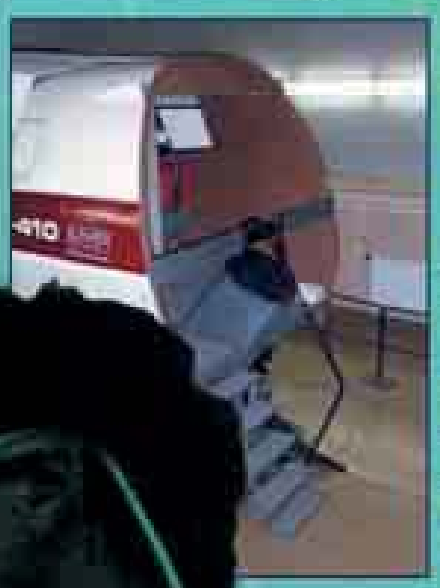

YAPAY AMELİYATHANEDE YAPAY AMELİYAT

Michigan Üniversitesi'nde geliştirilen bir teknikle doktor adayları ve özellikle acil servis personeli yapay bir ameliyathane ortamında eğitilmektedir. Bu uygulamanın ilk aşamasında, bir odanın zeminine ve duvarlarına ameliyathane ile ilgili görüntüler yansıtılmaktadır. Bu sayfada görülen ameliyathane ortamında üç doktor dışındaki tüm görüntüler, hasta da dahil olmak üzere sanaldır. Simülatör cihazları ile, doktor adayları ilk ameliyatlarını sanal bir ameliyathanede, sanal hastalara yapmaktadırlar.

MADDENİN GERÇEĞİ KONUSU FİLMLERDE

Maddenin gerçeği konusunun gündeme getirilmesi ve birçok vesile ile dünyaya anlatılmasıyla yaşanan dikkat çekici gelişmelerden biri, birçok Hollywood filminin içeriğinde bu önemli gerçeğe yer verilmesi olmuştur.

1

2

3

Bu karelerin alındığı 13. Kat isimli filmin konusu özetle şöyledir: Filmin iki başrol oyuncusu, bilgisayar ile, sanal bir dünya meydana getirmişlerdir. Bu sanal dünyada 1937 yılı canlandırılmaktadır. Gerçekte ise, bu kişiler 2000 yılında yaşamaktadırlar.

4

5

6

Bu bilgisayar programına bağlanan kişi, bir yatağa uzanır ve beynine bu programdaki bilgiler ve 1937 yılının yaşandığı sanal dünyadaki kimliği ile ilgili ayrıntılar yüklenir. Örneğin bu kişi 2000 yılında yaşayan Douglas Hall isimli, zengin ve başarılı bir bilgisayar şirketi yöneticisi iken, hafızasına 1937 yılında yaşayan John Ferguson isimli bir banka veznedarının bilgileri yüklenmektedir.

7

8

9

Bu kişi kendini bir anda 1937 yılının ortamında bulur. Binalar, arabalar, kıyafetler tamamen o yıla özgüdür. Bu kişiyi şaşırtan ise, her iki yaşamının da birbiri ile aynı gerçeklikte olmasıdır. İkisinde de suyun ıslaklığını, dışarıdaki rüzgarı, karşılaştığı olaylarda hissettiği korku ve heyecanı tüm gerçekliği ile yaşamaktadır.

10

11

12

Bu kişi daha sonra, gerçek hayatı zannettiği hayatının da aslında bir bilgisayar programı olduğunu, o güne kadar gerçek sandığı herşeyin, şirketinin, makamının, arabasının, dostlarının tümünün bir hayal olduğunu anlar. Gerçekte 2000 yılından çok daha ileri bir zamanda yaşamakta ve tüm bu hayatını bir simülatörde izlemektedir. Filmde asıl olarak vurgulanan konu ise, hayal olarak yaşananların gerçek sanılan hayattan ayırt edilemeyecek kadar gerçekçi olabilmesidir.

1

2

3

T*he Matrix* filminde ise, başrol oyuncusu, o güne kadar cam bir fanusun içinde beynine verilen elektrik sinyallerinden oluşan hayali bir dünyada yaşadığını anlar. Kendisini bir bilgisayar programcısı zannederken, gerçekte yukarıda görülen mekanda uyumaktadır. Yani hayatı sandığı erşey gerçekte bir hayaldir.

4

5

6

Filmde, başrol oyuncusunun beynine bilgisayar kablosu bağlanır ve bu kablo aracılığı ile beynine bazı programlar yüklenir.

7

8

9

Bilgisayar programı yüklendikten sonra, gerçekte başka bir yerde, kötü giysiler ile, oldukça eski bir koltukta oturan bu kişi, kendisini bambaşka kıyafetlerle bambaşka bir yerde görür. Kötü görünümlü giyisileri değişmiştir, saçı uzamıştır. Aslında oturmakta olduğu simülatörün koltuğundaki görüntüsünden tamamen farklı bir görünüme sahiptir.

10

11

12

Bu kişi, gördüklerinin hayal olamayacak kadar gerçekçi olmasından dolayı gerçeği kabullenmek istemez ve koltuğa dokunarak "Bu gerçek değil mi?" diye sorar. Aldığı cevap ise şöyledir: "Gerçek nedir? Gerçeği nasıl tanımlarsın? Eğer hissedebildiğin, koklayıp, tadıp, görebildiğin şeylerden söz ediyorsan, "gerçek" beyine iletilen elektrik sinyallerinin yorumlanmasıdır."

13 14 15

Kendisine bildiği dünyanın tamamının bir simülasyondan oluştuğu gösterilir. Buna gördüğü her ayrıntı dahildir. Arabalar, şehir gürültüsü, trafik, gökdelenler, okyanus, insanlar, kısacası herşey sadece bilgisayar programı ile zihninde meydana gelen bir canlandırmadan ibarettir.

16 17 18

Ona gerçekleri gösteren kişi, bir hayal dünyasında yaşadığını ve yaşadıklarını gerçek sandığını söyler. Dünyanın o anki gerçek hali ise bambaşkadır. Yıkılmış, harap olmuş bir dünya vardır. Gördüğü gökdelenler, modern görünüm, arabalar ve diğerleri ise zihnindeki algılardır sadece.

1 2 3

Bugüne kadar gerçek olduğunu sandığı tüm tarihin de hayal olduğunu ve aslında bambaşka bir zamanda yaşadığını öğrenir.

1 2 3

***The Matrix* filminden bir başka sahne. Bu sahnedeki kişi, tüm hayatının bir bilgisayar programı tarafından beyninde gösterildiğini bilmektedir. Bu nedenle yediği bifteğin lezzetinin gerçekte var olmadığını, bunu sadece beyninde algıladığını söylemekte ancak yine de bu lezzetten gerçekmiş gibi zevk aldığını belirtmektedir.**

Arnold Schwarzenegger'in başrolünü oynadığı *Total Recall* isimli filmde ise, başrol oyuncusu gerçek hayatı sandığı yaşamının aslında beynine yüklenmiş olan bilgilerden oluştuğunu anlamaktadır. Ancak hangisi gerçek, hangisi hayal ayırt edememektedir.

Hipnozun gösterdiği önemli gerçek

Yapay uyarılarla bir dünya oluşturulabileceği gerçeğine verilebilecek en iyi örneklerden biri de hipnoz tekniğidir. Bilindiği gibi hipnozda, hipnotize edilen kişiye bir dizi telkin yapılır ve bu kişinin, gerçeğinden ayırt edilemeyecek derecede inandırıcı birtakım olayları yaşaması sağlanır. Söz konusu kişi, bulunduğu odada olmayan görüntüleri, kişileri veya manzarayı görür, sesleri duyar, kokuları ve tatları alır. Bu sırada yaşadığı olaylardan dolayı sevinir, üzülür, heyecanlanır, sıkılır, endişelenir, telaşlanır. Hatta hipnoz altındaki kişinin yaşadığı olayların etkileri dışarıdan fiziksel olarak da izlenebilir; yapılan telkinle doğru orantılı olarak kişide nabız artışı, tansiyon artışı, cildinde kızarıklık oluşması, ateşinin yükselmesi, mevcut ağrıyı veya acıyı hissetmemesi gibi belirtiler meydana gelebilmektedir.[18]

Örneğin hipnoz uygulanan bir deneyde, bir kişiye bir hastanede bulunduğu ve bu hastanenin 10. katında ölmek üzere olan bir hasta olduğu söylenmiş ve ancak kendisinin hızlı bir şekilde elindeki ilacı yetiştirirse hayatının kurtulabileceği telkin edilmiştir. Bu kişi hipnoz sırasındaki telkinin etkisiyle, son derece hızlı olarak 10 katı çıkmaya başladığını sanmıştır. Bu sırada nefes nefese kalmış, iyice yorulduğu için de nefesini kontrol edemeyecek hale gelmiştir. Bunun üzerine artık en üst kata geldiği, ilacı yetiştirdiği söylenmiş ve rahat bir yatağa uzanabileceği telkin edilmiştir. Ve böylece hipnoz uygulanan kişi rahatlamaya başlamıştır.[19] Hipnoz yapılan kişi, kendisine telkin edilen mekanı ve ortamı tüm gerçekliğiyle yaşamasına rağmen, ortada ne bahsedildiği gibi bir mekan, ne insanlar, ne de olaylar vardır.

Bir diğer deneyde ise normal bir odada bulunan kişiye bir hamamda olduğu ve hamamın çok sıcak olduğu telkin edilmiş, ardından bu kişi aşırı derecede terlemeye başlamıştır.[20] Burada çok önemli bir nokta dikkat çekmektedir. İnsan vücudunda terlemenin oluşması için bazı etkilerin meydana gelmesi gerekir. Bu hipnoz olayında karşımıza çıkan gerçek ise şudur: Hipnotize edilen kişi, dışarıda terlemeye sebep olacak hiçbir etken bulunmadığı halde terlemiştir. Bu örnek açıkça göstermektedir ki, bir mekanda bulunmak ya da bir ortamı hissetmek için o ortamın ya da mekanın fiziki varlığı şart değildir. Suni uyarılar veya telkin yoluyla, benzer etkilerin oluşturulması mümkündür.

Ulusal Hipnoterapi Derneği, Ulusal Psikoterapistler Derneği, Profesyonel Hipnoterapistler Merkezi, Hipnoterapi Araştırma Derneği gibi birçok kuruluşun üyesi olan İngiliz hipnoterapi uzmanı Terrence Watts da, bir makalesinde, hipnoz sırasında geçmişteki bir olayı hatırlayarak anlatan kişilerde, anlattıkları olayla bağlantılı olarak bazı fiziksel değişimler gözlendiğini belirtmektedir. Örneğin kişinin anlattığı olayda, nefes alamama durumu oluşmuşsa, olayı hipnoz altında anlattığı sırada yine nefesi daralmakta, hatta bir süre için tamamen durmaktadır. Watts, hipnoz altındayken küçükken dövüldüğü bir anı anlatan kişinin yüzünde tokat izlerinin belirdiğini belirtmektedir. Ayrıca Watts bunun bir gizem olmadığını, vücudun acı algısına tepki verdiğini belirtmektedir.[21]

Bu kişi hipnoz sırasındaki telkinin etkisiyle, son derece hızlı olarak 10 katı çıkmaya başladığını sanmıştır. Bu sırada nefes nefese kalmış, iyice yorulduğu için de nefesini kontrol edemeyecek hale gelmiştir. Hipnoz yapılan kişi, kendisine telkin edilen mekanı ve ortamı tüm gerçekliğiyle yaşamasına rağmen, ortada ne bahsedildiği gibi bir mekan, ne insanlar, ne de olaylar vardır.

Hipnoz uygulamalarında görülen en çarpıcı örneklerden biri de, hipnoz yapılan kişinin cildinde telkin sonucu yaralar dahi oluşabilmesidir. Örneğin Paul Thorsen isimli bir araştırmacı, hipnoz altındaki bir kişinin koluna sadece bir kalemin ucunu değdirmiş ve bunun kızgın bir şiş olduğunu telkin etmiştir. Kısa bir süre sonra kalemin ucunun değdiği noktada bir yanık kabarcığı belirmiştir. Yine aynı araştırmacı, Anne O. isimli kişiye, hipnoz esnasında kolunun A harfi şeklinde kanırtırcasına çizildiğini telkin etmiştir. Başka hiçbir şey yapılmadığı halde, o bölgede A harfi şeklinde kızarıklık belirmiştir.[22] Bourru ve Burot isimli araştırmacılar ise, hipnoz altındaki bir kişiye kolunun kesildiğini telkin ederek, yumuşak bir kalemle çizilen hafif bir çizginin ardından kan sızdığını görmüşlerdir.[23]

J. A. Hadfield ise, hipnotize ettiği bir denizciye, koluna kızgın bir demir bastığını ve o bölgenin yanacağını söylemiştir. Halbuki, sadece parmağının ucunu şöyle bir dokunmuştur. Ardından da üzerini sarmıştır. 6 saat sonra sargılar açıldığında, o bölgede gerçekten hafif bir kızarıklık ve kabarıklık görülmüştür. Hadfield, "ertesi gün kabarık hayli büyümüştü ve tıpkı yanık yeri gibi su toplamıştı" diye belirtmiştir.[24]

Hipnoz sırasında insan vücudunda meydana gelen bu değişiklikler, görme, duyma, dokunma, işitme, acı, ağrı gibi algılarımızın oluşması için dış dünyaya ihtiyacımızın olmadığını göstermektedir. Örneğin dış dünyada kızgın bir demir olmamasına rağmen, bu telkini alan kişinin kolunda yanık izi oluşabilmektedir.

Tüm bu örneklerden de anlaşıldığı gibi, hem görüntünün nasıl oluştuğunu incelediğimizde, hem teknolojik gelişmeleri takip ettiğimizde, hem de hipnoz gibi telkin yöntemlerini bu bilgilere eklediğimizde ortaya kesin bir gerçek çıkmaktadır: İnsan, ömrü boyunca bedeninin dışındaki bir dünyada yaşadığını zanneder. Halbuki dünya dediğimiz herşey algı merkezlerimize ulaşan sinyalleri beynimizin yorumlamasıdır. Yani biz beynimizin içinde oluşan dünyadan başka bir dünyayla hiçbir zaman muhatap olamayız. Dışımızda ne var bunu asla bilemeyiz. Beyne ulaşan sinyallerin kaynağının dışarıda mevcut bulunan maddi varlıklar olduğunu iddia edemeyiz. Bugün bu konu, en temel bilimsel kitaplarda yer alan ve lise çağlarından itibaren insanlara öğretilen, kesin bir gerçektir. Sorun, insanların bu gerçek üzerinde düşünmemeleridir.

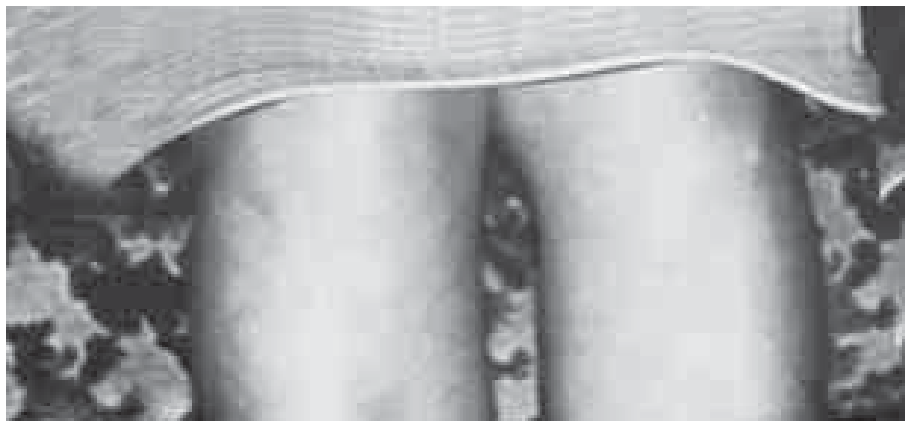

Hipnozla cilt hastalıklarının düzeltildiği bilinen bir gerçektir. Soldaki resimde, hipnozla tedavi edilmeden önceki yaralar görülmektedir. Sağda ise, hipnozla tedaviden sonra yaraların iyileştiği gözlemlenmektedir. *(D. Waxman, Hypnosis, s. 113)*

Tüm Bu Algıları Yaşayan Kim?

Buraya kadar olan bölümlerde, yaşantımıza ait tüm algıların beynimizde oluştuğunu ve bu algıların oluşması için bir dış dünyaya ve maddi varlıklara ihtiyaç olmadığını inceledik. Bu noktada, biraz dikkatli düşünen her insanın soracağı çok önemli bir soru ile karşılaşırız.

Bilindiği gibi, gözümüzdeki hücrelerden gelen elektrik sinyalleri, beynimizde görüntüye çevrilir. Örneğin, beyin, görme merkezine gelen bazı elektrik sinyallerini bir ayçiçeği tarlası olarak yorumlar. Öyle ise gören göz değildir.

Peki, gören gözlerimiz değilse, beynin arka kısmında, kapkaranlık bir mekanda, bir göze, retinaya, merceğe, göz sinirlerine, göz bebeğine ihtiyaç duymadan, elektrik sinyallerini rengarenk bir ayçiçeği tarlası olarak gören, bu gördüğü manzaradan zevk alan kimdir?

Veya hiçbir sesin giremediği beyinde, bir kulağa ihtiyaç duymadan, elektrik sinyallerini en yakın dostunun sesi olarak duyan, bu sesi duyduğunda sevinen, duymayınca özleyen kimdir?

Beynin içinde bir ele, parmaklara, kaslara ihtiyaç duymadan kedisinin tüylerini okşadığını hisseden kimdir?

Sıcaklık, soğukluk, kıvam, biçim, derinlik, uzaklık gibi dokunma duyularını aslının aynısı olarak beyinde kim yaşamaktadır?

Hiçbir kokunun giremediği beynin içinde, limon, lavanta, gül, kavun, karpuz, portakal, ızgara kokusunu aynısı ile koklayan ve ızgaranın kokusunu duyduğunda iştahlanan kimdir?

Buraya kadar sürekli algılarımızın beynimizde meydana geldiğinden bahsettik. Öyle ise, beynin içinde oluşan bu görüntüleri, bir televizyon ekranından izler gibi izleyen, izledikleri ile sevinen, üzülen, heyecanlanan, hoşnutluk duyan, telaşlanan, merak eden kimdir? Tüm gördüklerini ve hissettiklerini yorumlayacak bilinç kime aittir?

Hayatı boyunca, kapkaranlık, sessiz kafatasının içinde kendisine gösterilen görüntüleri izleyen, düşünen, sonuç çıkaran, karar veren bilinç sahibi varlık kimdir?

Bütün bunları algılayan, bilinci meydana getiren varlığın, şuursuz atomların oluşturduğu, su, yağ protein gibi maddelerden meydana gelen beyin olamayacağı açıktır. Beynin ötesinde, çok daha farklı bir varlık olmalıdır. Daniel Dennet, bir materyalist olmasına karşın, kitabında bu soruyu şöyle ifade eder:

> Bilinçli düşüncelerim ve özellikle de güneş ışığından, Vivaldi'den, hafifçe kıpırdayan dallardan aldığım zevk – nasıl olur da tüm bunlar sadece beynimde oluşan fiziksel şeylerdir? Nasıl olur da, beynimdeki elektrokimyasal oluşumların bir kombinasyonu nasıl bu yüzlerce ince dalın zaman içinde müzikle diz çökmesinin hoş şekline varıyor? Beynimdeki bir bilgi işleme olayı, nasıl olup da üzerime düşen güneş ışığının yumuşak ılıklığı olabiliyor? Hatta, beynimdeki bir olay nasıl beynimdeki bir başka bilgi işlem olayının taslak olarak görselleştirilmiş zihinsel görüntüsü olabilir? Bu imkansız görünüyor. Benim bilinçli düşüncelerim ve deneyimlerim olan olaylar, beyin olayları olamayacakmış gibi görünüyor, fakat başka birşey olmalı, şüphesiz beyin olaylarının sebep olduğu ya da bunlar tarafından üretilen, fakat buna ek olarak farklı maddeden oluşan farklı bir mekana yerleştirilmiş birşey. Evet, neden olmasın?[25]

BEYNİNİZDEKİ DERİN SESSİZLİKTE, BİR KONFERANSI DİNLEYEN RUHUNUZDUR

Büyük bir salonda can kulağıyla bir konuşmayı dinleyen kişilerin tümü konuşmacının ağzından çıkan her sesi duyduklarını zannederler. Konuşmacı da aynı eminlikte düşüncelerini anlatır ve dinleyicilerin kendisini duyduklarını zanneder. Oysa gerçek çok farklıdır ve o anda salondaki hiç kimsenin farkında olmadığı, olağanüstü bir mucize gerçekleşmektedir.

Konuşmayı yapan kişi, beynindeki dinleyicilere bir şeyler anlatmakta, aynı şekilde dinleyiciler de anlatılanları beyinlerinde dinlemektedirler. O anda salonun içinde olduklarından son derece emin olan onlarca kişi, bütün bunları aslında beyinlerinde yaşamaktadır. Ve salondaki dinleyicilerin her birinin beyninde, elektrik akımlarını konuşmacının sesi olarak bir kulağa ihtiyaç olmadan duyan bir varlık vardır.

Bu varlık herşeyi o kadar gerçekçi yaşar ki, hiç kimse duyduğu sesin aslı ile muhatap olmadığını fark edemez. Bu varlık, Allah'ın benzersiz bir ilimle yarattığı RUH'tur. Beynin içindeki derin sessizliğe rağmen ruh, herşeyi kusursuz bir netlikte ve gerçeğinin aynısı olarak duyar.

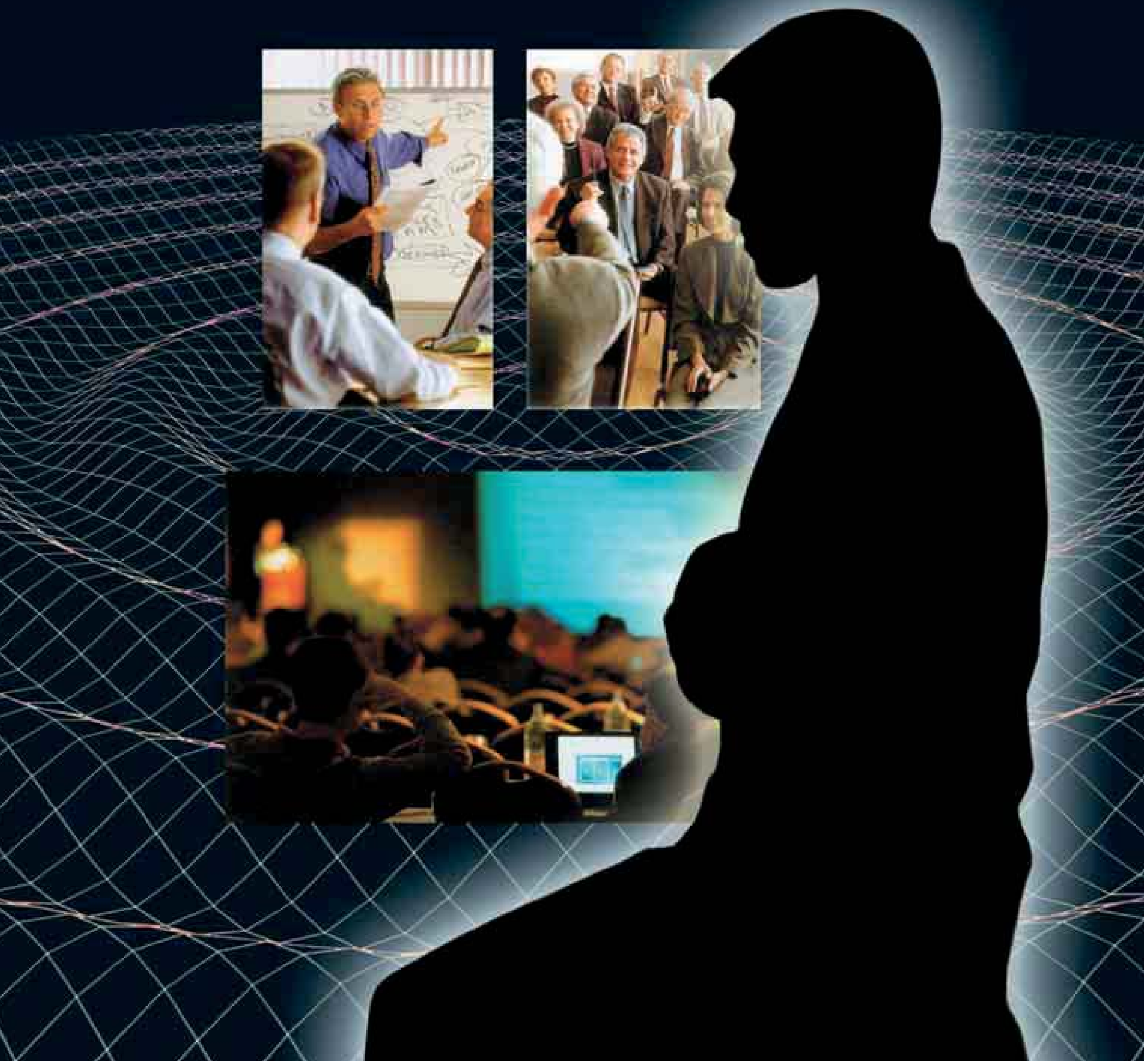

R.L.Gregory ise beynin gerisinde bulunan ve bütün bu görüntüleri gören bu varlığı şöyle sorgular:

> Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz.[26]

Maddeden başka bir varlığı kabul etmeyen materyalistlerin içinden çıkamadıkları asıl nokta işte burasıdır. Gören, gördüğünü algılayan ve tepki veren "içteki göz" kime aittir? Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa şöyle dikkat çekmiştir:

> Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. "Ben" -yani beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim? Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."[27]

Pek çok insan, bu konuyu düşünerek gerçeğin kıyısına kadar geldiği halde "gören kim" sorusunun cevabını vermekte, düşüncede bundan daha ileriye gitmekte tereddüt eder. Yukarıdaki örneklerde de görüldüğü gibi benliğimizi meydana getiren varlık için kimileri "küçük insan", kimileri "makinenin içindeki hayalet", bazıları "beyni kullanan varlık", bazıları ise "içteki göz" tabirini kullanmışlardır. Tüm bu tabirler, beynin ötesinde bilinç sahibi olan varlığı tanımlayabilmek ve ona ulaşabilmek için yapılmıştır. Ancak bu insanlar materyalist görüşleri nedeniyle gerçekten görenin, duyanın kim olduğunu dile getirememişlerdir.

Bu gerçeğin cevabını bize veren yegane kaynak, dindir. Allah Kuran'da insanı önce bedenen yarattığını, sonra da ona "ruhundan üfürdüğünü" bildirmiştir:

> **Hani Rabbin meleklere demişti: "Ben, kuru bir çamurdan, şekillenmiş bir balçıktan bir beşer yaratacağım. Ona bir biçim verdiğimde ve ona ruhumdan üfürdüğümde hemen ona secde ederek (yere) kapanın." (Hicr Suresi, 28 - 29)**
>
> **Sonra onu 'düzeltip bir biçime soktu' ve ona ruhundan üfledi. Sizin için de kulak, gözler ve gönüller var etti. Ne az şükrediyorsunuz? (Secde Suresi, 9)**

Yani insanın, bedeni dışında bir başka varlığı daha vardır. Beyninin içindeki görüntüyü "görüyorum" diyen, beyninin içinde duyduğu sesleri "duyuyorum" diyen, kendi varlığının şuurunda olan ve "ben benim" diyen bu varlık Allah'ın insana vermiş olduğu ruhtur.

Akıl ve vicdan sahibi her insan, hayatı boyunca yaşadığı her olayı beyninin içindeki ekranda izleyen varlığın, ruhu olduğunu hemen anlayacaktır. **Her insan göze ihtiyaç duymadan görebilen, kulağa ihtiyaç duymadan duyabilen, beyne ihtiyaç duymadan düşünebilen bir ruha sahiptir.**

Tek mutlak varlığın madde olduğunu iddia eden, insan bilincinin de yalnızca beyindeki kimyasal olayların bir sonucu olduğunu zanneden materyalist düşünce ise bu konuda çıkmaz içindedir. Bunu görmek için, herhangi bir materyaliste şu soruları sorabilirsiniz:

■ Görüntü beynimizde oluşuyor, ama bu görüntüyü beynimizde kim seyrediyor?

■ Şu anda yanınızda bulunmayan alt kat komşunuzu gözünüzün önüne getirin. Onu bütün netliği ile görüyorsunuz. Kıyafetinin detayları, yüzündeki çizgiler, saçlarındaki beyazlar, sesinin tonu, konuşma üslubu, yürüyüşü ile hayalinizde çok net olarak canlandırdığınız bu insanı kim izliyor?

İşte bu ve benzeri soruları materyalistlere sorduğunuzda hiçbir cevap alamazsınız. Çünkü bu soruların tek cevabı, Allah'ın insana vermiş olduğu ruhtur. Materyalistler ise madde dışında hiçbir varlığı kabul etmezler. İşte bu nedenle bu kitapta anlatılan olağanüstü gerçek, Allah'ın varlığını inkar eden materyalist düşünceye en büyük darbeyi vuran, materyalistlerin düşünmekten ve konuşmaktan en çok çekindikleri konudur.

Bu Görüntüleri Ruhumuza İzlettiren Kimdir?

Bu aşamada sorulması gereken bir soru daha vardır: Ruhumuz, beynimizde oluşan görüntüleri izlemektedir. Peki bu görüntüleri oluşturan kimdir? Kapkaranlık beynimizin içinde, ışıklı, rengarenk, aydınlık, gölgeli görüntüleri oluşturan, elektrik sinyallerinden, küçücük bir mekanda koskoca bir dünyayı mey-

Bir et parçası üzerinde bu kalitede bir görüntü meydana gelebilir mi?

dana getiren beyin olabilir mi? Beyin, ıslak, yumuşak, kıvrımlı bir et parçasıdır. Böyle bir et parçası, en ileri teknoloji ile üretilmiş televizyonlardan daha net, hiçbir kayması veya karlanması olmayan, renkleri son derece canlı olan pussuz bir görüntü oluşturabilir mi? Bir et parçasının üzerinde bu kalitede bir görüntü meydana gelebilir mi? Veya bu ıslak et parçası, en gelişmiş müzik setinden daha kaliteli, daha net, cızırtısız, stereo bir ses meydana getirebilir mi? Beyin gibi yaklaşık 1,5 kilo ağırlığındaki bir et parçasının bu kadar kusursuz algılar oluşturabilmesi elbette imkansızdır.

Bu noktada, bir gerçekle daha karşılaşırız. Çevremizde gördüğümüz herşeyle birlikte, sahip olduğumuz bedenimiz, elimiz, kolumuz, yüzümüz bir gölge varlık olduğuna göre, beynimiz de bir gölge varlıktır. Öyle ise görüntü olan bir varlığın görüntü meydana getirdiğini söyleyemeyiz.

Bertrant Russel *Rölativite'nin Alfabesi* isimli eserinde, *"Kuşku yok ki, madde genel olarak bir oluşlar grubu olarak yorumlanacaksa, bunu göze, optik sinire ve beyine de uygulamak gerekir."*[28] diyerek bu gerçeğe dikkat çekmektedir.

Bu gerçeğin farkına varan ünlü felsefeci Bergson ise, *Madde ve Bellek* isimli kitabında, *"dünya imgelerden yapılmıştır, bu imgeler ancak bizim bilincimizde vardır;* ***beynin kendisi de bu imgelerden birisidir****"*[29] der. O zaman ruhumuza bu görüntüleri gösteren, ona gerçeğiyle aynı netlikte görüntü ve algılarla bir hayat yaşatan, üstelik bu görüntüleri kesintisiz olarak devam ettiren kimdir?

Ruhumuza, tüm görüntüleri gösteren, tüm sesleri duyuran, ruhumuzun zevk alması için tüm tatları ve kokuları yaratan, tüm alemlerin Rabbi, herşeyin Yaratıcısı olan Allah'tır.

Materyalizmin En Önemli Çıkmazlarından Biri: İnsan Bilinci

Materyalist felsefe, insan bilincini yani insanın ruhuna ait özelliklerin kaynağını asla açıklayamaz. Çünkü, materyalist felsefede sadece maddenin varlığına inanılır. İnsan ruhuna ait bilinç, düşünme, karar verme, sevinme, heyecanlanma, özleme, zevk alma, neşelenme, muhakeme ve yargıda bulunabilme gibi özellikler hiçbir maddesel kavram ile açıklanamazlar. Materyalistler bu konuyu "insan bilinci beyinsel faaliyetlerin bir ürünüdür" diyerek geçiştirmeye çalışırlar. Bu materyalist bilim adamlarından biri olan Francis Crick, söz konusu materyalist iddiayı şöyle özetler:

> Sevinçleriniz, üzüntüleriniz, hatıralarınız ve tutkularınız, kişiliğinizle ilgili hisleriniz ve iradeniz, aslında çok sayıda sinir hücresinin ve onlara bağlı moleküllerin birarada gerçekleştirdiği hareketlerden başka bir şey değildir.[30]

Oysa bu, ne bilimsel ne de mantıksal açıdan savunulabilecek bir iddia değildir. Materyalistlerin insan ruhuna ait özelliklere böyle bir açıklama getirmelerini zorunlu kılan, onların maddeci ön yargılarıdır. Maddenin ötesinde bir varlığın mevcut olduğu gerçeğini kabul etmemek için, insan zihnini maddeye "indirgemeye" çalışmakta ve bu amaçla akıl ve mantıkla bağdaşmayan iddialara yönelmektedirler. Bilim yazarı John Horgan, "indirgemecilik" adı verilen söz konusu materyalist düşünceye bağlı olmasına karşın, Francis Crick'in bu iddiasının kabul edilemez olduğunu ve içine düştüğü çelişkiyi şöyle itiraf eder:

> Bir bakıma Crick haklı. Biz nöron paketinden başka bir şey değiliz. Aynı zamanda, ne tuhaftır ki nörolojinin yetersiz olduğu anlaşıldı. Aklı nöronlarla açıklamak, aklı kuark ve elektronlarla açıklamaktan daha fazla bir kavrayış ve fayda getirmedi. Birçok alternatif indirgemecilik (reductionism) var. "Biz özel gen paketinden başka bir şey değiliz". "Biz doğal seleksiyonla şekillenen adaptasyonlardan başka bir şey değiliz". "Biz farklı konular için ayrılmış bilgisayar makinalarından başka birşey değiliz". Crick'in iddiasına benzeyen **bu duyuruların hepsi savunulabilir, ancak hepsi yetersizdir.**[31]

Bu açıklamaların elbette hepsi yetersiz, hatta bunun yanı sıra tamamen mantıksızdır. En koyu materyalistler dahi bu gerçeğin çok iyi farkındadırlar aslında. Nitekim, Darwin'in en yakın destekçisi olarak bilinen materyalist Thomas Huxley de, **"Bilinç gibi bu kadar olağanüstü birşey nasıl olup da si-**

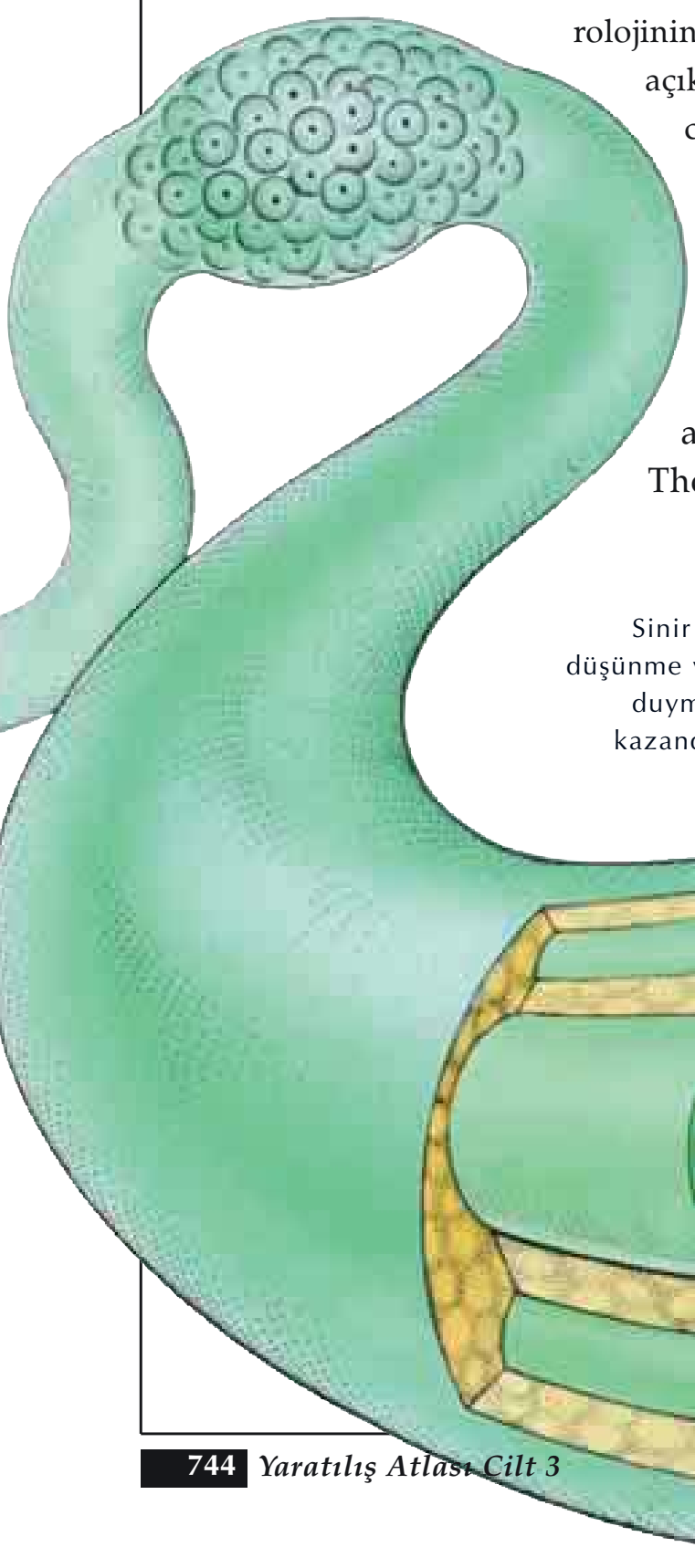

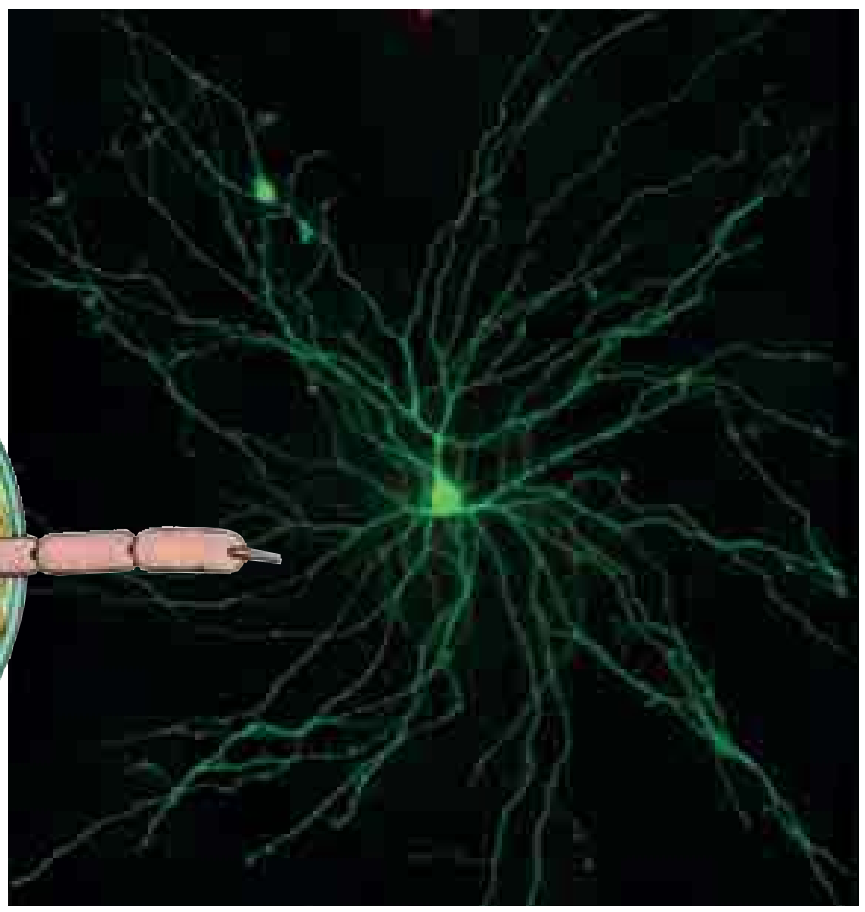

Sinir hücrelerinin bir insana bilinç, akıl, düşünme ve konuşma yeteneği, sevme, şefkat duyma, acıma, özlem duyma gibi hisleri kazandıramayacağı çok açık bir gerçektir.

nir dokularının birbiriyle etkileşiminden meydana gelmiştir? Bu, Alaaddin'in lambasını oğuşturduğunda içinden Cin'in çıkması kadar açıklanamazdır." diyerek, bilincin nöronlar arası iletişimle açıklanamayacağını ifade etmiştir.[32]

Huxley'den günümüze, insan bilincinin nöronlarla açıklanamaz olduğu gerçeği değişmemiştir. Ancak bunun nedeni, bilimin bu konudaki bulgularının yetersizliği değildir. Aksine, nöroloji konusunda 20. yüzyılın özellikle sonlarında çok gelişmeler yaşanmış, pek çok karanlık nokta aydınlığa kavuşmuştur. Ancak bunlar, insan bilincinin asla maddeye indirgenemeyeceğini, maddenin ötesinde bir gerçeğin aranması gerektiğini ortaya koyan çalışmalardır. Nitekim, Almanya'nın önde gelen Darwinist-materyalist yazarlarından biri olan Hoimar Von Ditfurth, kabul ettikleri yöntem ile bilincin açıklanamayacağını şöyle itiraf eder:

> **İzlediğimiz doğa tarihi ve genetik gelişme yolu üzerinde, bilincin, ruhun, zekanın ve duygunun ne olduklarına ilişkin bir yanıt veremeyeceğimiz gün gibi aşikardır.** Çünkü psişik-bilinçsel boyut, en azından bu dünyada, şu anda, evrimin gelip gelebildiği en üst boyuttur. Dolayısıyla da evrimin öteki aşama ve basamaklarına, gene bilincimiz yardımıyla, dıştan, onların üstüne yükselerek bakabildiğimiz halde, bilincin (ruhun) kendisine böyle bir yaklaşım yapabilme olanağından yoksunuz. Çünkü elimizde bilincin kendisinden daha gelişmiş bir üst merci bulunmamaktadır.[33]

Amerikalı felsefe ve matematik doktoru William A. Dembski, *Converting Matter into Mind* (Maddeyi Zihne Çevirmek) adlı bir makalesinde, insan beynindeki nöronların biyokimyasal işleyişinin anlaşıldığını ve bunun hangi zihinsel faaliyetlerle ilgili olduğunun tespit edildiğini, ama karar vermek, istemek, akıl yürütmek gibi özelliklerin "maddeye indirgenemediğini" ve bilinci araştıran uzmanların bu indirgemeciliğin hatasını gördüğünü şöyle yazar:

> **... Bilinç bilimcilerinin bu olguyu (bilinci) nörolojik düzeyde anlamak ümidinden zaten vazgeçmiş oldukları görülür...** Materyalizme olan bağlılık sürse de, insan aklını nöron düzeyinde açıklama ümidi artık ciddi bir düşünce değildir...[34]

Bilincin, maddeci dünya görüşü ile açıklanması, bilim ne kadar ilerlerse ilerlesin mümkün değildir, çünkü beyin hakında ne kadar detay ortaya çıkarsa, zihnin maddeye indirgenemeyeceği de o kadar ortaya çıkmaktadır. Materyalistler, insan bilincini gerçekten kavramak istiyorlarsa, ön yargılarını ve saplantılarını bırakarak düşünmeli ve araştırmalıdırlar. Çünkü bilincin gerçek manasını madde ile açıklamak mümkün değildir. Bilinç, Allah'ın insanlara verdiği ruhun bir fonksiyonudur.

Materyalistlere Sorular

İnsanların düşüncelerinin, muhakeme ve yargı yeteneklerinin, karar alma mekanizmalarının, sevinç, heyecan, hayal kırıklığı gibi duygularının, beyinlerindeki nöronların birbirleriyle etkileşimi olduğunu öne sürmek son derece mantıksız bir iddiadır. Konuyu biraz kapsamlı düşünen materyalistler de bunun farkındadırlar. Ünlü materyalist Karl Lashley, insan bilincinin maddeye indirgenebileceğini uzun yıllar savunmasına rağmen, kariyerinin sonlarına doğru şu yorumu yapmıştır:

> Zihin-beden ilişkisi ister gerçek bir metafizik konu ister sistematik bir aldanış olarak ele alınsın, bu konu psikologlar ve insan sorunuyla ilgilenen nörologlar için bir sorun olmaya devam etmektedir**... Nasıl olur da beyin, bir fiziko-kimyasal sistem olarak, bir şeyi algılayabilir veya bilebilir;** ya da bunu yaptığına dair bir aldanış geliştirebilir?[35]

Lashley, söz konusu çelişkiyi tek bir soru ile ifade etmiştir. Oysa bu konuda materyalistlerin kendilerine sormaları ve üstünde düşünmeleri gereken daha pek çok detay vardır. Aşağıdaki açıklamalar, maddeci yaklaşımın çıkmazını gözler önüne sermesi bakımından üzerinde düşünülmesi gereken konulardan birkaçıdır:

■ Düşüncelerin, heyecan ve duyguların nöronların bir ürünü olduğunu söylemek, tüm bunların aslında nöronları meydana getiren şuursuz atomların hatta atomların alt parçacıkları olan kuarkların,

elektronların ürünü olduğunu iddia etmek ile aynıdır.

■ Şuursuz atomlar, sevinmeyi, acıyı, heyecanı, müzikten zevk almayı, lezzeti, dostluğu, sohbet zevkini bilemezler.

■ Şuursuz atomlar Darwinist ve materyalist olup, biraraya gelip kitap yazamazlar.

■ Şuursuz atomlar, elektron mikroskobunun altında kendilerini veya kendilerinin biraraya gelip oluşturduğu sinir hücrelerini inceleyip, bu incelemelerinden bilimsel sonuçlar çıkartamazlar.

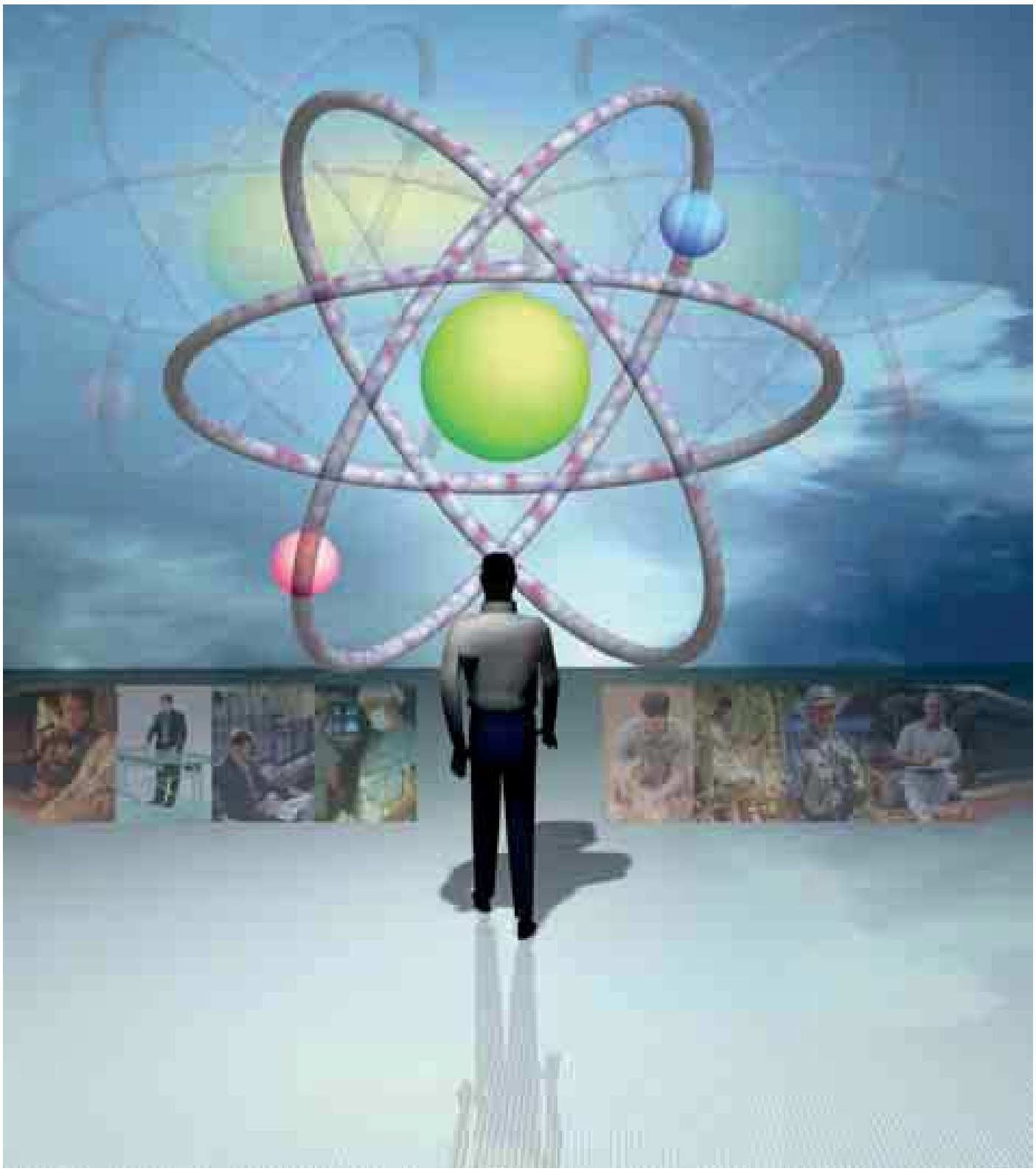

■ Acaba, "bilinç beynimizdeki nöronlarda" derken tam olarak ne kast etmektedirler? Nöronlar da diğer hücreler gibi hücre zarı, mitokondri, DNA, ribozom gibi materyallerden oluşur. Acaba bilinç, materyalistlere göre, bunların neresindedir? Bilincin, nöronlar arasındaki kimyasal reaksiyonlar ve elektrik sinyallerinden doğduğunu zannediyorlarsa, yanılmaktadırlar. Çünkü bize bildikleri bir "bilinçli kimyasal reaksiyon" söyleyemezler. Veya belirli bir voltajda "düşünmeye" başlayan bir "elektrik akımı" gösteremezler.

Materyalistler, bu konular üzerinde samimi olarak düşündüklerinde, kendilerinin de, diğer tüm insanların da nöron yumağından veya atom yığınından çok daha farklı varlıklar olduğunu kavrayacaklardır. Beyin uzmanı Wolf Singer, bir materyalist olmasına rağmen, karşı karşıya kaldığı bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

> Evrenin bu en karmaşık maddesinde kendisini "Ben" olarak algılayan bir "şey" var.[36]

Bu bilim adamının ifade ettiği "şey", Allah'ın insana verdiği ruhtur. İnsan, sahip olduğu bu ruh ile, düşünebilen, sevinebilen, heyecanlanabilen, fikirler üreten, aksi fikirlere karşı çıkabilen, onur, saygı, sevgi, dostluk, vefa, samimiyet, dürüstlük gibi kavramları bilen bir varlıktır. Nöronlar ve onları oluşturan atomlar ise düşünemezler, karar veremezler, felsefi fikirler öne süremezler, sevgi, şefkat hislerini bilemezler. Bunu, materyalistlerin çoğu da tek başlarına kaldıklarında bilmekte ve kabul etmektedirler. Ancak maddeci ön yargılarını, bilimselliğin ve aklın gereği sanma yanılgısında oldukları için bu apaçık gerçeği kabullenmemektedirler. Oysa, materyalizmi savunmak uğruna içine düştükleri durum ve kabul ettikleri akıl dışı mantıklar, onlara çok daha büyük bir zarar vermektedir. "Düşüncelerimiz atomlarımızın, sadece nöronlarımızın ürünüdür" diyen bir insanın, düşlerini gerçek zanneden veya akıl almaz masallar uydurup sonra bunlara kendi inanan bir insandan hiçbir farkı yoktur.

Gerçek olan ise şudur: İnsan, Allah'ın kendisine verdiği ruhu taşıyan, bu ruh ile düşünen, konuşan, sevinen, kararlar alan, medeniyetler kuran, ülkeler yöneten bir varlıktır.

MADDENİN GERÇEĞİ NEDEN ÖNEMLİ BİR KONUDUR?

İnsanların madde olarak algıladıkları ve mutlak varlık sandıkları herşeyin gerçekte birer algılar bütünü olması, tıpkı kainatın yoktan var olması, sonsuzluğun varlığı, öldükten sonra sonsuz bir hayat için yeniden diriltilecek olmamız gibi olağanüstü bir durumdur. Allah, kusursuz ve saymakla bitmeyecek kadar çok detaya sahip olan evreni, her an, eksiksiz olarak yaratmaktadır. Üstelik bu yaratış o kadar kusursuzdur ki, yeryüzünde bugüne kadar var olmuş pek çok insan bu evrenin ve gördükleri herşeyin bir hayal olduğunu anlayamamışlar, hep maddenin aslı ile muhatap olduklarını sanmışlardır.

21. yüzyılda, bilimsel bulguların maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamayacağımızı kesin olarak kanıtlaması ile bu gerçek daha da ortaya çıkmıştır. Ancak, bazı insanlar hala bu durumu anlamazlıktan gelmektedir. Oysa bu, anlamazlıktan veya görmezlikten gelinecek, önemsenmeyecek veya reddedilecek bir bilgi değildir. Aksine, **maddenin ne olduğunu bilmek gerçekçi olmanın önemli bir şartıdır.** Bu nedenle, bu konu ile karşılaşan insanların, bu konunun önemini düşünmeleri ve kavramaları çok önemlidir. Maddenin gerçek mahiyetini okuyan bazı insanlar, bu konuya neden bu kadar çok önem verildiğini anlayamadıklarını belirtmektedirler. Hatta, bu konunun iman ile bir ilgisi olmadığını, neden her imani konunun arkasından bu konunun anlatıldığını sormaktadırlar. Oysa, bu konunun önemi ortadadır. Materyalistleri ürküten, onların tüm fikirlerini yerle bir eden bu gerçeğin önemini, tüm Müslümanlar anlamalı ve onu insanlara da duyurmaya çalışmalıdırlar.

Maddenin gerçek mahiyetinin bilinmesi, insanların bazı imani konuları anlamaları açısından da büyük bir önem taşımaktadır ve diğer imani konular kadar önemle anlatılmalıdır. Herşeyden önce, maddenin gerçek yönünün anlaşılması ile, insanlar hem dünyaya olan hırs dolu bağlılıklarından arınmakta ve yalnızca ahirete yönelmekte, hem büyük bir yanılgıdan kurtulmakta, hem de bu yanılgıları nedeniyle bir türlü kavrayamadıkları bazı gerçekleri rahatlıkla kavrayabilmektedirler. Örneğin Allah'ın nerede olduğu, cennet ve cehennemin varlığı, ruhun mahiyeti, ölümden sonraki yaşam, sonsuzluk gibi konular, materyalist bir dünya görüşüne sahip veya bu görüşün telkini altında yetişmiş insanlar tarafından kavranamamaktadır. Ancak, maddenin bir hayal olarak algılanıyor olması, bu soruların cevaplarının doğal olarak verilmesini sağlamaktadır. Böylece insanlar Allah'ın tek mutlak varlık olduğunu açıkça görebilmektedirler.

Maddenin ne olduğunun anlaşılması ile, insanlar dünya hayatında bağlandıkları herşeyin, hırslarının, tutkularının, kendilerine Allah'ı ve ahireti unutturan herşeyin boş ve aldatıcı olduğunu kuvvetle hissetmektedirler. Bu ise, dünya hırslarından kurtulup, katıksız olarak, ihlasla Allah'a yönelmelerine ve şirkten kurtulmalarına vesile olmaktadır.

İnsanların kibir ve azametle her türlü insanlık ve ahlak dışı davranışa eğilim gösterdiği bir yüzyılda, insanlar kendilerinin ve gözlerinde büyüttükleri insanların birer gölge varlık olduklarını anladıklarında, kibir ve azametlerinin yerini tevazu ve yumuşak başlılık alacaktır.

Tüm bu gelişmeler ise, huzur ve güvenliğin olduğu, cimriliğin ve bencilliğin, acımasız rekabetin ortadan kalktığı toplumlar oluşmasına vesile olacaktır.

Maddenin aslına ulaşamıyor olmamız ve madde sandıklarımızın aslında birer görüntü olduğu gerçeğinin yaygın olarak kabul edilmesiyle meydana gelecek en önemli gelişmelerden biri ise şüphesiz, materyalist felsefenin çöküşü olacaktır.

Şimdi, maddenin mutlak olmadığı gerçeğinin neden tarihin en önemli konularından biri olduğunu detaylarıyla görelim.

Maddenin Gerçeği, Tek Mutlak Varlığın Allah Olduğunu Gösterir

Bu ilmin gösterdiği en önemli konulardan biri, tek mutlak varlığın Allah olduğu gerçeğidir. Materyalist felsefelerin etkisinde kalarak maddeyi mutlak varlık zanneden bazı insanlar, Allah'ın varlığını ve nerede olduğunu anlatırken, son derece sapkın ve cahilce bir üslup kullanırlar. Örneğin, "Allah nerede" sorusuna "Bana aklını göster, gösteremezsin. İşte Allah akıl gibi bir gerçektir, ama görünmez" diyerek cevap verirler. Bazıları ise, (Allah'ı tenzih ederiz) Allah'ı hayal olarak gösterir, Allah'ın varlığını radyo dalgalarına benzetir. Onların görüşüne göre, kendileri ve sahip oldukları herşey mutlak varlıklardır ve Allah'ın varlığı ise, bu maddesel varlıkları radyo dalgaları gibi sarmaktadır. **Oysa hayal olan kendileri ve sahip oldukları dır. Tek mutlak varlık ise Allah'tır.** Allah'ın varlığı her yeri kuşatmıştır. İnsan ise hiçbir şekilde mutlak varlık olamayacağı için, her halikarda görüntüdür.

Bu gerçeği Rabbimiz bir ayette şöyle bildirir:

> **Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun Katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek Yücedir, pek büyüktür. (Bakara Suresi, 255)**

Bu gerçeğin kavranmasıyla, şirk koşmadan, Allah'ı birleyerek iman tam anlamıyla oluşur. Çünkü Allah'tan başka tüm varlıkların gölge varlıklar olduklarını bilen bir insan, kesin bir imanla (hakkel yakin derecesinde) "yalnızca Allah vardır, O'ndan başka ilah (güç sahibi varlık) yoktur" der.

Allah'ı gözleriyle görmediği için Allah'ın varlığına inanmayanların maddeci iddiaları da, maddenin gerçek mahiyeti öğrenildiğinde tamamen yıkılır. Çünkü bu gerçeği öğrenen kişi, kendi varlığının bir hayal niteliğinde olduğunu anlar. Hayal olan bir varlığın ise, mutlak olan bir varlığı göremeyeceğini kavrar. Nitekim Kuran'da, insanların Kendisi'ni göremediği, ama Kendisi'nin onları gördüğünü Rabbimiz şöyle açıklar:

> **Gözler O'nu idrak edemez; O ise bütün gözleri idrak eder... (En'am Suresi, 103)**

Elbette ki biz insanlar Allah'ın varlığını gözlerimizle göremeyiz. Ama biliriz ki, Allah bizim içimizi, dışımızı, bakışlarımızı, düşüncelerimizi tam olarak kuşatmıştır. Bu nedenle Allah Kuran'da Kendisi'nin **"kulaklara ve gözlere malik olan"** (Yunus Suresi, 31) olduğunu bildirmektedir. Allah'ın bilgisi dışında biz tek bir söz söyleyemeyiz, hatta tek bir nefes dahi alamayız. Bundan dolayı Allah bizim yaptığımız herşeyi bilir, bu durum Kuran'da da şöyle belirtilmiştir:

> **Şüphesiz, yerde ve gökte Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. (Al-i İmran Suresi, 5)**

Allah'ın her an bizi izlediği, gördüğü, işittiği çok önemli bir gerçektir. Bu gerçeğin farkında olan bir insan, Allah'ı gözleriyle görmese bile, O'nun her anında kendisinden haberdar olduğunu bilir. Bu nedenle her ne iş üzerinde olursa olsun, Allah'ın izlediğini bilerek, Allah'ın hoşnut olmayacağı bir davranıştan, konuşmadan, bakıştan veya düşünceden sakınır. Allah, her işimizde bize yakın olduğunu, bizi izlediğini ve hiçbir şeyin O'ndan uzak olmayacağını şöyle bildirir:

> **Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kur'an'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta saklı kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta olmasın. (Yunus Suresi, 61)**

Çocuğunu kucağında taşıyan, eşine sarılan, annesi ile sohbet eden bir insan bu kişilerin kendisine en yakın insanlar olduklarını zanneder. Oysa, insana bir dostundan, eşinden, çocuklarından, hatta kendisinden de daha yakın olan Allah'tır. Bir Kuran ayetinde bildirildiği gibi, Allah, insana "şah damarından daha yakın"dır. (Kaf Suresi, 16)

Tek mutlak varlık olan Allah, elbette ki bir hayal olarak yarattığı insanı her yönüyle bilmektedir. Bu, Allah için çok kolaydır. Fakat kimi insanlar cehaletleri nedeniyle, bunu anlamakta zorlanırlar. Oysa "dış dünya" sandığımız algıları seyrederken, yani hayatımızı sürdürürken, bize en yakın olan varlığın, herhangi bir algı değil, Allah'ın Kendisi olduğu apaçık bir gerçektir. Kuran'da yer alan, **"Andolsun, insanı Biz yarattık ve nefsinin ona ne vesveseler vermekte olduğunu biliriz. Biz ona şah damarından daha yakınız"** (Kaf Suresi, 16) ayetinin sırrı da bu gerçekte gizlidir. Ama bir insan kendi bedeninin "madde"den oluştuğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Çünkü kendisine en yakın olanın yine kendi bedeni olduğunu zannetmektedir. Örneğin bu insan kendi varlığını "beyni" olarak algılıyorsa, ona şah damarından daha yakın bir varlık olabileceğine ihtimal vermez. Oysa madde diye bir şeyin var olmadığını, herşeyin zihninde yaşadığı kopyalar olduğunu kavradığında, artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramların bir anlamı kalmamıştır. Şah damarı da, beyni, eli, ayağı da, kendi dışında zannettiği evi, arabası ve hatta çok uzakta sandığı Güneş, Ay, yıldızlar da tek bir satıhtadır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

Allah insanlara "sonsuz yakın" olduğunu, **"kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım..."** (Bakara Suresi, 186) ayeti ile de bildirir. Bir başka ayette geçen, **"Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** (İsra Suresi, 60) ifadesi de yine aynı gerçeği haber verir. Buna rağmen insan kendisine en yakın olan varlığın yine kendisi olduğunu sanarak yanılır. Oysa Allah bize, kendimizden bile daha yakındır. **"Hele can boğaza gelip dayandığında, ki o sırada siz (sadece) bakıp-dursunuz, Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz."** (Vakıa Suresi, 83-85) ayetleriyle de insana en yakın varlığın Allah olduğu gerçeğine bir kez daha dikkat çekilmiştir. Gerçekten de ölüm döşeğindeki ya da hasta yatağındaki bir insan büyük bir yanılgıyla, o an kendisine en yakın varlığın baş ucundaki doktoru veya ona sarılan annesi ya da elini tutan, kendisine dokunan bir yakını olduğunu düşünebilir. Ancak ayette de bildirildiği gibi Allah o sırada kendisine hepsinden daha yakındır. Üstelik yalnızca o an değil, insan ilk var olduğu andan itibaren kendisine en yakın olan yegane varlık Allah'tır. Fakat insanlar gözleriyle görmedikleri için bu gerçekten habersiz yaşarlar.

Allah'ın mekandan münezzeh olduğu ve her yeri çepeçevre kuşattığı gerçeği bir başka ayette de şöyle belirtilmektedir:

Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir. (Bakara Suresi, 115)

Allah bir başka ayetinde ise bu gerçeği şöyle açıklar:

Gökleri ve yeri altı günde yaratan, sonra arşa istiva eden O'dur. Yere gireni, ondan çıkanı, gökten ineni ve ona çıkanı bilir. Her nerede iseniz, O sizinle beraberdir, Allah, yaptıklarınızı görendir. (Hadid Suresi, 4)

Tüm bu anlatılanlardan çıkan sonuç; tek ve gerçek mutlak varlığın Allah olduğudur. Allah ilmiyle, bir gölge varlık olan insanı ve diğer herşeyi kuşatmıştır. Bir ayette de, **"Sizin ilahınız yalnızca Allah'tır ki, O'nun dışında ilah yoktur. O, ilim bakımından herşeyi kuşatmıştır."** (Taha Suresi, 98) denilerek bu gerçeğe işaret edilmektedir. Allah Kuran'da yer alan diğer bir ayette ise insanları böyle bir gaflete karşı şöyle uyarmıştır:

Dikkatli olun; gerçekten onlar, Rablerine kavuşmaktan yana derin bir kuşku içindedirler. Dikkatli olun; gerçekten O, herşeyi sarıp-kuşatandır. (Fussilet Suresi, 54)

İnsanların Yaptıkları da Allah'a Aittir

Allah'ın yarattığı gölge bir varlık olan insan, Allah'tan bağımsız olarak bir güç ve iradeye de sahip olamaz. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirir:

Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz... (İnsan Suresi, 30)

Bazı insanlar bu çok önemli gerçekten gafil olarak yaşarlar. Kendilerini yaratanın Allah olduğunu kabul eder, ancak yaptıklaarı işlerin kendilerine ait olduğunu zannederler. Oysa, insanın her yaptığı fiil Allah'ın izniyle yaratılır. Örneğin, bir kitap yazan insan Allah'ın izniyle o kitabı yazar. O kitaptaki her cümle, her fikir, her paragraf Allah'ın dilemesiyle meydana gelir. Allah bu çok önemli gerçeği birçok ayeti ile bildirmektedir. Bu ayetlerden biri, **"... sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır"** ayetidir. (Saffat Suresi, 96) Allah, **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** (Enfal Suresi, 17) ayetiyle ise, her yaptığımızın Kendisi'ne ait fiiller olduğunu bildirmektedir.

Allah başka ayetlerde de peygambere müminlerden sadaka almalarını bildirir. Ancak, ayetin devamında sadakaları alanın gerçekte Kendisi olduğunu açıklar:

Onların mallarından sadaka al, bununla onları temizlemiş, arındırmış olursun. Onlara dua et. Doğrusu, senin duan, onlar için 'bir sükûnet ve huzurdur.' Allah işitendir, bilendir. Onlar bilmiyorlar mı ki, gerçekten Allah kullarından tevbeleri kabul edecek ve sadakaları alacak olan O'dur. Şüphesiz, tevbeleri kabul eden, esirgeyen O'dur. (Tevbe Suresi, 103-104)

Büyük İslam alimi Muhyiddin Arabi, yaptığımız fiillerin de Allah'a ait olduğunu şöyle açıklar:

> Ruhlara gelince, onlardan meydana gelen fiillerin kaynağı da onların zatında değildir. **Ruh ve cisimleri devamlı olarak harekete sevk eden kuvvet ancak Cenab-ı Hakk'tır.** Hal böyle ise, yani alemde bir müessirden başka bir şey yok ise hakikatta bir varlıktan başka bir şey yok demektir. Ruh ve maddeler mütemeyyiz varlıklardan ve müteayyin hakikatlerden değildirler. İlahi fiillerden, yüce varlığın muhtelif suretlerindendirler. Yine bunun gibi, sonlu ve sonsuz denilen şeyler de, gerçekte başka başka şeyler olmayıp, değişik iki noktadan öyle görünen bir tek şeyden ibarettirler.[37]

Muhyiddin Arabi'nin sözünde de açıkladığı gibi tüm fiileri yaratan, ruhlara bu fiilleri işleyenin kendisi olduğu hissini veren Allah'tır. Allah, tüm ruhlarda bu hissi o kadar gerçekçi olarak yaratır ki, örneğin taşı atan insan gerçekten o taşı atanın kendisi olduğunu zanneder. Oysa, gölge bir varlık olan insan atma eylemini yapamaz. Ancak Allah, insana bu eylemleri kendisi yapıyormuş gibi hissettirir. Allah'ın yaratışındaki mucizenin ve kusursuzluğun bir sonucu olarak, insan bu hissi çok yoğun hisseder ve gerçekten taşı tuttuğunu, kolunu geriye uzatarak hız ve güç aldığını ve taşı attığını zanneder.

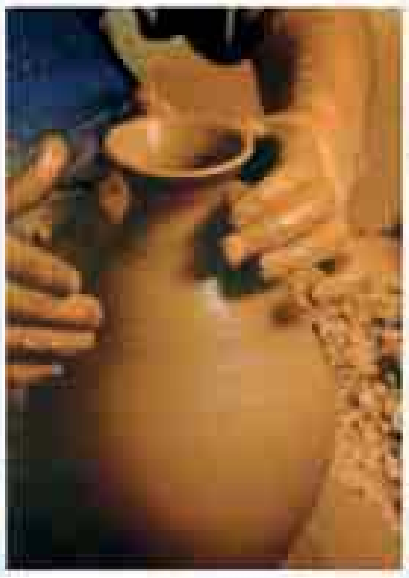

İnsanların yaptıkları tüm fiiller Allah'a aittir. Örneğin bir çocuğun okuyabilmesi, bir mimarın meydana getirdiği bir proje, bir bilim adamının buluşu, mutfakta pişen yemek, bir sanatçının eseri... Tüm bunları yaratan ve yaptıran Allah'tır.

İnsan her anında, Allah'a bağımlı olarak yaşar, bilse de bilmese de, kabul etse de etmese de aslında Allah'a boyun eğmiştir. Allah bir ayetinde bunu şöyle bildirir:

Göklerde ve yerde her ne varsa -isteyerek de olsa, istemeyerek de olsa- Allah'a secde eder. Sabah akşam gölgeleri de (O'na secde eder). (Ra'd Suresi, 15)

Yeryüzünde tanıdığınız, bildiğiniz, tarihte yaşamış, günümüzde var olan kim varsa, hangi mevkide olursa olsun, neye sahip olursa olsun veya ne kadar inatçı bir inkarcı olursa olsun, bu gerçek değişmez. Her insan Allah'a boyun eğen, Allah'ın yarattığı, ruhundan üflediği, gölge bir varlıktır. Bunu bilen bir insanın zenginliği, sahip olduğu ilim, ünvan veya şöhret, mevki veya makam ile, yetenekleri veya işyerindeki başarılar ile övünüp büyüklenmesi imkansız hale gelir. Buna rağmen kibirlenenler ise, aslında büyük bir acizlik içindedirler. Çünkü Allah insanların kendi attıklarını sandıkları taşı dahi gerçekte atmadıklarını, bunu yapanın Kendisi olduğunu bildirmişken, halen daha insanın başarılarından dolayı kendisine pay çıkarması çok büyük cehalettir.

Allah her insanı bu şekilde imtihan etmekte ve aynı zamanda eğitmektedir. Bugün bu gerçeğe akıl erdiremeyen, çok açık olmasına rağmen kabul etmeyenler, ölümden sonra tekrar diriltildiklerinde herşeyi tüm açıklığı ile görecekler ve hiçbir şeye güç yetiremediklerini anlayacaklardır. Allah, Kendisi'ni inkar edenlerin acizliğini bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

Rablerini inkar edenlerin durumu şudur: Onların yaptıkları, fırtınalı bir günde rüzgarın şiddetle savurduğu bir kül gibidir. Kazandıklarından hiçbir şeye güç yetiremezler. İşte uzak bir sapıklık (içinde olmak) budur. (İbrahim Suresi, 18)

Allah ise herşeye güç yetiren tek varlıktır:

Göklerde ve yerde olanların tümü Allah'ı tesbih eder. Mülk O'nundur, hamd (övgü) de O'nundur. O, herşeye güç yetirendir. (Teğabün Suresi, 1)

Her insanın yaptığı tüm işler, kazandığı tüm başarılar, sahip olduğu yeteneklerin tamamı Allah'a aittir. Bu kişi büyük bir devletin başkanı, dünyanın en zengin insanı, herkesin sevdiği bir sanatçı veya önemli buluşlar yapan bir bilim adamı da olsa, bu gerçek değişmez. Her insan Allah'a boyun eğmiş olarak O'nun dilediği şeyleri yapar.

Maddenin Gerçeğinin Kavranması İnsanları İman Etmeye Yöneltecektir

Hayatı boyunca ruhuna gösterilen görüntüleri izlediğini fark eden insanlar, hem ruhlarını hem de kesintisizce devam eden bu görüntüleri yaratanın Allah olduğuna kesin olarak inanacaklardır.

Bazı insanların, maddenin sırrını kabul etmemekteki ısrarlarının bir nedeni de, Allah'ın büyüklüğünü ve azametini kavrayıp kendi hiçliklerini kabul etmek istemeyişleridir. Ama bu insanlar kabullenmek istemeseler de ortada tartışmasız bir gerçek vardır: Göklerde ve yerde olanların hepsi Allah'ındır ve O'nun tecellisidir. Tek mutlak varlık Allah'tır ve Allah'ın yarattığı diğer varlıklar mutlak değildir, birer görüntüdür. Allah'ın yarattığı görüntüleri seyreden "ben"ler, yani insanlar, Allah'tan birer ruhturlar.

Bu ilim ve bu büyük sır kavrandığı takdirde insanların bilinçleri keskin bir netliğe kavuşacak, üzerlerindeki manevi pus ortadan kalkacaktır. Anlayan herkes Allah'a gönülden teslim olacak, Allah'ı çok sevecek ve O'ndan çok korkacaktır. Bununla birlikte insanların üzerindeki kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve mahcubiyet alacaktır. Allah'ın insanlardan istediği de budur. Bu çarpıcı gerçeği anlayanlar yeni bir bakış açısı kazanacak, yepyeni bir hayata başlayacaklardır. Böylece Allah'ın kudretini gereği gibi takdir edecekler ve **"Onlar, Allah'ın kadrini hakkıyla takdir edemediler. Oysa kıyamet günü yer, bütünüyle O'nun avucundadır; gökler de sağ eliyle dürülüp-bükülmüştür. O, şirk koştuklarından münezzeh ve yücedir."** (Zümer Suresi, 67) ayetinde söz edilen kişilerden olmaktan uzaklaşacaklardır.

Maddenin Gerçeğini Bilmek Dünya Hırsını Ortadan Kaldırır

Buraya kadar anlattığımız konu, yaşamınız boyunca size anlatılmış en büyük gerçeklerden biridir. Çünkü tüm maddesel dünyanın gerçekte bir "gölge varlık" olduğunu ispatlayan bu konu, Allah'ın varlığı-

nın ve yaratışının kavranmasının, O'nun yegane mutlak varlık olduğunun anlaşılabilmesinin anahtarıdır. Aynı zamanda hem insanın ne kadar aciz olduğunun ilmi ve reddedilemez bir ispatıdır, hem de Allah'ın muhteşem sanatının bir tecellisidir. Bu nedenle de bu ilim insanları iman etmeye mecbur etmekte, iman etmemeyi imkansız hale getirmektedir. Bazı insanların bu gerçekten kaçmalarının ana sebebi de budur.

Burada anlatılanlar, tıpkı bir fizik kanunu veya bir kimya formülü kadar kesin gerçeklerdir. İnsanlar yeri geldiğinde en zor matematik problemlerini bile çözebilmekte, anlaşılması çok zor görülen pek çok konuyu kavrayabilmektedirler. Ama aynı kişilere, maddenin, insanların zihinlerinde oluşan bir görüntüden ibaret olduğu, maddenin aslıyla hiçbir şekilde muhatap olamayacakları anlatıldığında, bunu bir türlü anlamaya yanaşmamaktadırlar. Bu, son derece "abartılı" bir anlayışsızlık durumudur. Çünkü burada anlatılan konunun kavranması, tıpkı bir insanın, "iki çarpı iki kaç eder?", "kaç yaşındasın?" gibi sorulara vereceği cevaplar kadar kolaydır. Dünyayı nerede gördüğünü hangi bilim adamına, hangi nöroloji profesörüne sorsanız size "tabii ki beynimde" diye cevap verecektir. Hatta, bu gerçeği lise biyoloji kitaplarında dahi bulabilirsiniz. Ancak tüm bu açıklığa rağmen, maddesel dünyayı beynimizde algıladığımıza dair bilgi ve bu bilginin insanı ulaştırdığı sonuçlar görmezlikten gelinebilmektedir. Bilim tarafından ispatlanmış en önemli gerçeklerden birinin insanların gözünden bu kadar büyük bir titizlikle saklanması büyük bir olaydır aslında.

Bir insanın sahip olduğunu sandığı herşeyi, evi, arabası, ailesi, işi ve tüm dostları beyninin içinde meydana gelen his ve görüntülerden ibarettir. Bu gerçeği kavrayan bir insan, herşeyin tek sahibinin, bu görüntüleri beyninde yaratan Allah olduğunu anlar. Dünya hayatına hırsla bağlı olan insanlar bu nedenle bu gerçekten çok büyük bir korku duyarlar.

İnsanların, bütün bilimsel gerçekleri kolaylıkla kabul edip, bu gerçekten bu kadar çok korkup kaçmalarının temel sebebi ise, maddenin gerçeğini öğrenmenin tüm insanların hayata bakış açılarını temelinden değiştirecek olmasıdır. Maddeyi ve kendilerini mutlak varlık olarak kabul edenler ve tüm hayatlarını buna bağlı olarak kuranlar, bir anda kendilerinin, eşlerinin, çocuklarının, sahip oldukları tüm servetin bir hayal olduğunu anlayacaklardır. İşte insanların bu gerçekten bu kadar korkmalarının, anladıkları halde anlamazlıktan gelmelerinin, bir ilkokul çocuğunun dahi kolaylıkla kavrayabileceği bir gerçeği son derece anlamsız itirazlarla yok etmeye çalışmalarının ardında yatan neden, bu dünya hırslarını kaybetme korkusudur.

Mallara, oğullara, dünyanın geçici süslerine hırsla bağlı olan biri için bu gerçekten de büyük bir korku sebebidir. Çünkü bu gerçeği anladığında, daha ölmeden ölmüş, malını ve canını teslim etmiş olacaktır. Allah **"Eğer sizden onları(n tümünü) isteyip sizi çıplak bırakacak olursa, cimrilik edersiniz ve sizin kinlerinizi de ortaya çıkarmış olur."** (Muhammed Suresi, 37) ayetiyle, insanlardan tüm mallarını istediğinde onların nasıl direneceklerini ve cimrilik ederek kinleneceklerini bildirmektedir. Bir insan maddenin gerçeğini öğrendiğinde ise, zaten malının, canının Allah'a ait olduğunu, verecek veya vermemekte direnecek bir şeyi olmadığını anlayacak, ölmeden önce herşeyiyle Allah'a teslim olacaktır. Samimi iman edenler için bu bir güzellik, şeref ve Allah'a yakınlığa bir vesiledir. İmansız veya zayıf imanlı insanlar ise, bu güzelliği fark edemedikleri için bu gerçeği büyük bir ısrarla reddederler.

MAL HIRSINA KAPILAN İNSANLARIN EN BÜYÜK KORKUSU

Çevrenizdeki mal hırsına kapılmış insanların en çok nelere değer verdiklerini bir düşünün: İyi bir ev, lüks eşyalar, gösterişli mücevherler, son model bir araba, bankalarda yüksek miktarda para, yat... İşte bu nedenle de bu insanlar, sahip oldukları tüm bu maddeleri beyinlerindeki bir ekrandan izledikleri ve asıllarıyla asla karşılaşamayacakları gerçeğinden çok korkarlar.

Oysa kabul etmek istemeseler de beyinlerinde oluşan bir kopya dünya içinde yaşamaktadırlar. Dışarıdaki dünya ile muhatap olmaları mümkün değildir. Çünkü sesi, ışığı ve kokuyu hiçbir şekilde geçirmeyen kafataslarının içine girebilen sadece bu maddelerden gelen elektriksel bilgilerdir. Resimdeki gibi para verip, arkada görülen muhteşem villayı satın alan insanın içinde bulunduğu durum da böyledir. Kendini bir villa satın alıyor ve para sayıyor zannederken, aslında beyninde oluşan bir görüntüyü satın almakta, karşısındaki kişiye de paranın kendisini değil, görüntüsünü vermektedir. Parayı alan kişi de gerçekte bir görüntü almaktadır. Yani ortada bir "görüntü alışverişi" vardır.

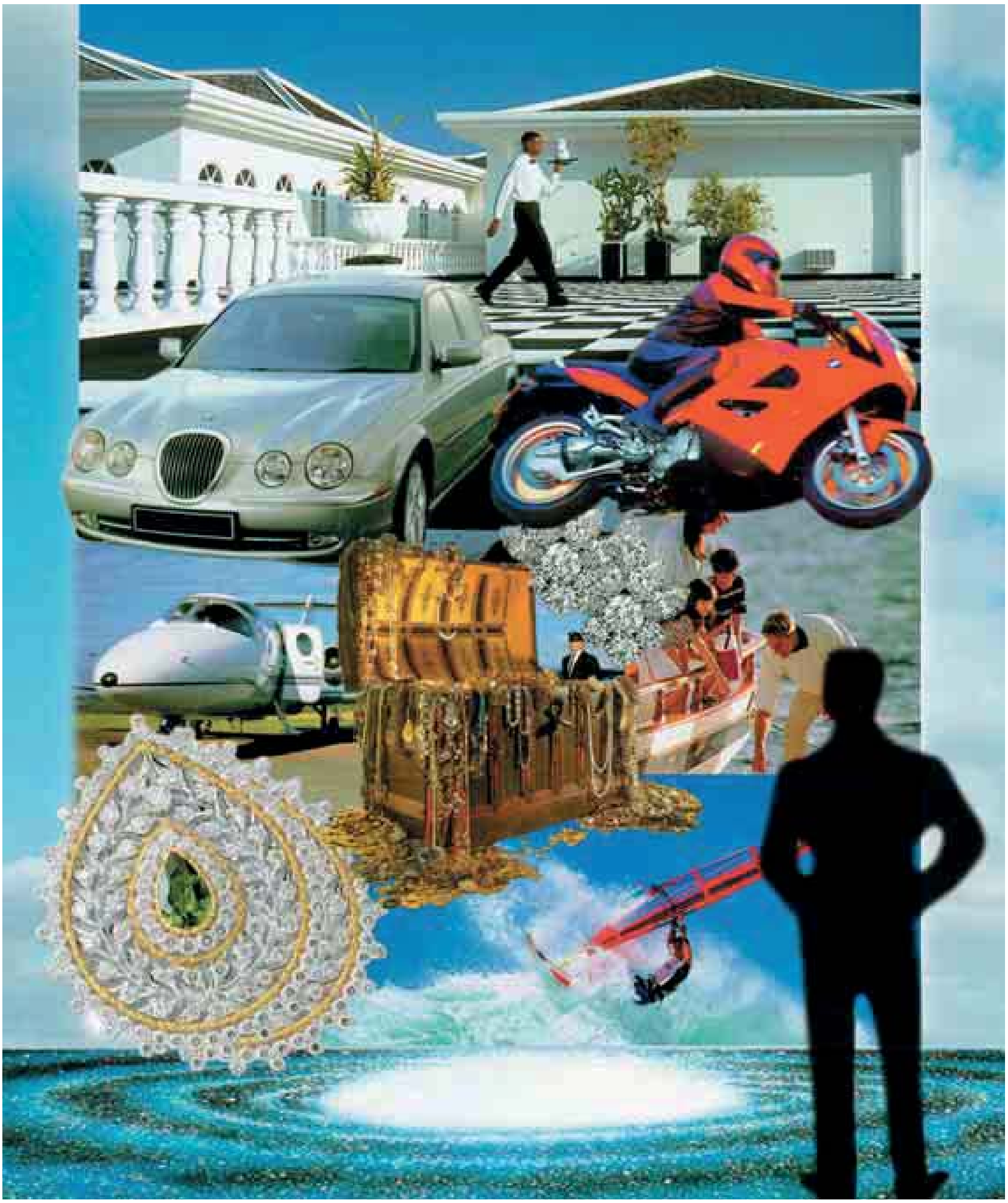

Beyinde Bir Görüntü Olan Fabrika, Yat ve Arsaların, Kendilerini Boşa Üzen Sahipleri

Bu bölümde, hayatı boyunca zengin olmanın hırsını yaşamış, genç yaşından itibaren gece gündüz çalışmış, "herşeyi alnımın teriyle kazandım" diyen bir fabrika sahibinin içinde bulunduğu gafil durumdan örnekler vererek çok önemli bir gerçeği anlatacağız.

Burada söz edeceğimiz kişi orta yaşlarını geçmiş, iyi okullarda okuttuğu kız ve erkek çocukları olan, birkaç araba, yat, birçok ev ve arsanın sahibidir. Bu adam, dünya hayatında –kendince- övünebileceği herşeye sahiptir. Yine kendi düşüncesine göre, dünya hayatında bir insanın amaç edinebileceği herşeyi elde etmiştir. Maddi zenginliği ile birlikte büyük bir itibar görür. Sabahları kendisine hizmet eden hizmetçilerinden arabasının kapısını açarak önünde eğilen şoförüne, şirket binasına girerken kendisini saygıyla selamlayan güvenlik görevlilerinden şirketten içeri girdiği andan odasına gidene kadar "hazırola

geçen" şirket çalışanlarına kadar kendisini tanıyan herkesin gözünde büyük bir itibar, mevki ve makam sahibidir. Çok yüksek mevkilerde ve önemli yerlerde çok yakın dostları ve çevresi vardır. Her gün toplantıdan toplantıya koşar, birçok derneğin ve kuruluşun üyesi ve hatta başkanıdır. Bir gün içinde yüzlerce kişiye emir verir. Bankasında ve özel kasasında sayamayacağı kadar çok parası, hisse senedi, tahvili bulunur. Ara sıra bunları sayarak, daha da çok tatmin bulur, gururlanır, övünür. Özellikle herşeyi tek başına, çalışarak elde ediyor olması, bütün hayatını adamış olduğu kazançlara ulaşmış olması ona büyük bir tatmin ve güven duygusu verir.

Bir gün, arkadaşlarıyla bir yat gezisindeyken, bir kişi yanına gelir ve ona şunları söyler: *"Şu anda burada gördüğün bütün insanlar, bu yat, deniz, fabrikaların, evlerin, emrinde çalışan insanlar... Bunların hepsi senin beyninde meydana gelen görüntülerdir. Bunların senin beyninin dışında asılları var mı, yok mu, bilemezsin. Beynine giden sinirler kesilse, bu yat, yattaki insanlar, onların sesleri, konuşmaları, denizin kokusu, içtiğin meyve suyunun tadı, kısacası herşey bir anda yok olur. Bunların hepsi ve senin dünya hayatın boyunca sahip olduğun herşey, zihninde meydana gelir. Evlerinin, arabalarının, yatının, fabrikanın, şirketinin rüyanda sahip olduğun mallardan hiçbir farkı yoktur. Tıpkı, gece rüyanda özel uçağınla Avrupa'ya gittiğini görmen, ancak sabah uyandığında ne bir uçağının olup ne de Avrupa'da bulunup, kendini yatağında bulman gibi. Peki, bu hayatım dediğin uykundan da bir gün uyanıp, kendini bambaşka bir yerde, bu hayatına dair görüntüleri izlerken bulmayacağından nasıl emin olabilirsin?"*

Bu zengin adam, kendisine anlatılanlara şiddetle karşı çıkacaktır. Kendisine bu gerçeğin bilimsel delilleri bütün açıklığı ile anlatılsa ve kendisi de bunu anlasa dahi, gerçeği kabullenmekten kaçacaktır. Çünkü, kendi aklına göre, sahip olduğu herşeyin rüya gibi bir hayal olduğunu kabul etmesi, bütün hayatı boyunca bir hayalin peşinden gittiğini kabul etmesi demek olacaktır. O zaman, bu insanın övündüğü, böbürlendiği, kibir yaptığı herşey bir hayaldir. Bu, bir insanın rüyasında zengin olup, bu hayali zenginliği ile insanlara hava atması kadar insanı küçük ve akılsız duruma düşürecek bir durumdur. O zaman bu insan, artık şirketine girdiğinde, gördüğü saygı ve itibardan dolayı büyüklüğe kapılamaz. Çünkü kendisine saygı gösterenlerin, önünde eğilenlerin hepsi zihninde meydana gelen kopya varlıklardır. Veya kendisine bunlar anlatılırken içinde bulunduğu yatı ile misafirlerine kendi deyimiyle "hava atamayacak"tır. Çünkü yat da yattaki misafirleri de beyninde meydana gelen hayallerdir.

Kendisine maddenin bir hayal olduğu, maddi bir varlığın aslı ile hiçbir zaman hiçbir şekilde muhatap olamayacağı anlatılırken, aklına bir gün önce satın aldığı çiftliği gelir. Öyle ise, satıcıya tek tek sayarak verdiği para, satışı yapan kişi, satın aldığı çiftlik, o çiftlikteki tüm mal varlığı, bunu satın alarak gösteriş yaptığı çevresi, hepsi zihnindedir. Nasıl bir gece önce rüyasında önemli bir ihaleyi kazandığını ve bundan dolayı büyük bir kazanç elde ettiğini gördüyse ve uyandığında bunlardan elinde hiçbir şey kalmadıysa, bu gerçek zannettikleri de bir rüya gibidir.

Öyle ise şu anda o yatının içinde değildir. Yatı onun içinde, beyninde meydana gelen bir görüntüdür. Son model mobilyalarla döşediği evine girdiğini sandığında, gerçekte beyninin içindeki büyük bahçe kapısını açar ve beyninin içindeki eve girer. Ev de, mobilyalar da, bahçe de, bahçe kapısı da zihnindedir.

Kendisine anlatılanların son derece açık gerçekler olduğunun farkında olan bu insan, bir anda elindeki herşeyin aslında bir gölge varlık olduğunun farkına varır. Tüm bunlar, kendisini yaratan Allah'ın ona gösterdiği görüntülerdir. Allah, onu denemek için ona tüm bunlara sahip olduğunu zannedeceği bir görüntü, bir yaşam yaratmıştır. O da kendisine bunları verenin, bu görüntülerle nimetlendirip zengin edenin Allah olduğunu unutup, bunlarla şımarmış, böbürlenmiş, insanlara "hava atıp" onları küçük, kendini ise üstün görmüştür. O zaman, hayatı boyunca bir hayal için, rüya gibi bir alem için boş yere hırs yapmıştır. Ama bir gün, bu hayallere kendini kaptırdığı, onlarla oyalanıp durduğu bir günde, bunların hiçbirinin mutlak varlığı olmadığını, sadece Allah'ın var olduğunu anlamıştır.

Dünya hayatı boyunca bu gerçeği kabullenmekten kaçanlara, görmezlikten gelenlere Allah bir ayetinde şöyle dikkat çekmiştir:

> **İnkar edenler ise; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir. (Nur Suresi, 39)**

Büyük bir holdingin sahibi, evleri, son model arabaları, önünde eğilen, kendisine saygı duyan çalışanları olan bir insan, gerçekte sahip olduğu herşeyi beyninin içinde bir görüntü olarak görür. Sahip olduğu itibarı da yine beyninde meydana gelmektedir. Çok ciddi ve önemli olduğunu düşündüğü, zamanının büyük bir kısmını ayırdığı işi, iş arkadaşlarıyla yaptığı toplantılar, aldığı kararlar da yine beyninde meydana gelen görüntülerdir.

Aynı insan parasını büyük bir hırsla saydığında aslında beynindeki paraları sayar. Gururla ve gösteriş yaparak yatıyla gezerken, gösteriş yaptığı insanların, yatının ve gördüğü manzaranın beyninde oluşan görüntüler olduğunu farkedemez. Kendisine bu gerçek anlatıldığında ise, sahip olduğu tüm varlığını ve itibarını kaybetmemek için bu gerçeğe şiddetle itiraz eder. Oysa, aynı kişi rüyasında da bunların hepsine sahip olduğunu görebilir ve rüyasında bunların gerçekliğinden asla şüpheye düşmez. Rüyasında da kendisine bunların gerçek sahibi olmadığı söylense buna itiraz eder. Ancak uyandığında hepsinin bir hayal olduğunu anlar.

HAYALLERLE GÖSTERİŞ YAPTIĞININ FARKINDA OLMAYAN İNSANIN DURUMU

Pahalı arabasıyla çevresindeki insanlara gösteriş yapan zengin bir adam, gerçekte beyninde oluşan araba görüntüsüyle gösteriş yapmaktadır. O anda zengin adam, çok övündüğü arabasının aslı ile muhatap olamadığına ihtimal dahi vermez. Oysa gerçekte kendi beyninde oluşan araba görüntüsü, o anda gösteriş yaptığı etrafındaki diğer insanların beyinlerinde de ayrı ayrı oluşmaktadır.

O halde, eğer ortamda beş kişi varsa ve her birinin beyninde de arabanın görüntüsü ayrı ayrı oluşuyorsa,

- Gerçek araba nerededir?
- Zengin adamın arabası bu beş araba görüntüsünden hangisidir?
- Zengin adam hangi araba görüntüsünü sahiplenecek ve hangisiyle çevresine gösteriş yapacaktır?
- Gösteriş yaptığı diğer kişiler de neticede zengin adamın beyninde oluşan birer algı değil midir?

Sahip oldukları mal ve mülkleriyle, evleriyle, arabalarıyla diğer insanlara gösteriş yapanlar aslında "beyinlerinde oluşan hayallerle, yine beyinlerinde oluşan hayallere" gösteriş yapmış olurlar. Bazı insanlar bu çok önemli gerçeğin farkında bile değildir.Elbette bu, son derece küçük düşürücü bir durumdur. Çünkü sahip olduklarıyla övünen kişi ne gösteriş yapılacak bir arabanın, ne de gösteriş yapılacak insanların asılları ile hiçbir zaman muhatap olamaz.

Ayette görüldüğü gibi Allah, inkar edenlerin yaptıkları işleri bir seraba, hayale benzetmektedir. Ve o insanlar bu hayallere bağlanıp onlardan medet umduklarında, bunların gerçek olmadığını, tek gerçek ve mutlak olanın Allah olduğunu anlamaktadırlar. İnsanların bu gerçekten bu kadar korkmalarının ve kabullenmek istememelerinin ardında yatan en önemli nedenlerden biri, işte bu örnekte anlatılan kişi gibi ellerindeki tüm varlıklarının, itibarlarının, zenginliklerinin bir anda gideceğini anlamalarıdır. Burada bir noktaya dikkatinizi çekmek istiyoruz: Bu anlatılanlarda, "insanın sahip olduğu herşey ölümü ile birlikte arkasında kalacak ve ona hiçbir şey sağlamayacak" denmemektedir. Burada "insanın sahip olduğu herşey bir hayaldir" denilerek, daha yaşarken elindeki herşey bir anlamda alınmaktadır. Tüm hayatı boyunca gösterdiği hırsın, kendisini üzerek, sıkıntıya sokarak, insanları kırıp onları ezmeye çalışarak elde ettiklerinin bir hayal olduğunu gördüğünde boş bir aldanış içinde olduğunu anlamaktadır. Gafil insanların bu aldanış içinde yaşadıkları Kuran'da birçok ayette insanlara bildirilmektedir. Örneğin Allah bir ayetinde insanların mala düşkünlüklerini ve sahiplenme hırslarını şöyle bildirmektedir:

> **Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah Katında olandır. (Al-i İmran Suresi, 14)**

Bir başka ayette ise Allah dünya hayatının bir oyun, oyalanma ve aldanış olduğunu şöyle haber vermektedir:

> **Bilin ki, dünya hayatı ancak bir oyun, 'tutkulu bir oyalama', bir süs, kendi aranızda bir övünme, mal ve çocuklarda bir 'çoğalma-tutkusu'dur. Bir yağmur örneği gibi; onun bitirdiği ekin ekicilerin hoşuna gitmiştir, sonra kuruyuverir, bir de bakarsın ki sapsarı kesilmiş, sonra o, bir çer-çöp oluvermiştir. Ahirette ise şiddetli bir azab; Allah'tan bir mağfiret ve bir hoşnutluk (rıza) vardır. Dünya hayatı, aldanış olan bir metadan başka bir şey değildir. (Hadid Suresi, 20)**

İnsanlar, dünya hayatında sahip olduklarını sandıkları bu görüntülerin gerçekte bir hayal olduğunu anladıklarında, boşa üzülüp hırslandıklarını, boşa vakit geçirip oyalandıklarını, anlamaktadırlar. Sahip oldukları için hırslanan, onlar için insanlara kızıp bağıran, sinirlenenler, masaları yumruklayanlar, maddenin aslı ile hiçbir şekilde muhatap olamadıklarını anladıklarında, rüyasında insanlara saldıran, kızan, bağırıp çağıran insan konumuna gelecekleri için bundan çok utanmakta ve şiddetle pişman olmaktadırlar. Asıl olanın kendilerine bu görüntüleri gösteren Allah'ın razı olacağı şekilde davranmak olduğunu hemen anlamaktadırlar. Bu gerçeği kavrayanlar yani müminler ise şöyle demektedirler:

> **De ki: "Şüphesiz benim namazım, ibadetlerim, hayatım ve ölümüm alemlerin Rabbi olan Allah'ındır." (En'am Suresi, 162)**

Şu önemli noktayı hiç unutmamak gerekir: Bu gerçeği hayatının herhangi bir anında kavrayan bir insan hiçbir zaman geç kalmış sayılmaz. Çünkü hemen hayata bakış açısını ve tüm yaşantısını bu gerçeğe göre düzenleyip, artık hayaller için değil, tek mutlak varlık olan Rabbimiz için yaşamaya başlayabilir. Allah, her zaman kulları için affedici olandır.

Bu gerçeği görmezden gelerek, kendilerince kurnazlık yapıp, tek mutlak varlığın Allah olduğunu kabullenmeyenler ise, kendi kendilerini büyük bir tuzağın içine düşürmüş olurlar. Allah onların bu durumunu şöyle haber verir:

> **... Onların onda (dünyada) bütün işledikleri boşa çıkmıştır ve yapmakta oldukları şeyler de geçersiz olmuştur. (Hud Suresi, 16)**

İnsan bu gerçeği şu an kabul etmek istemese ve tüm sahip olduklarını mutlak varlıklar olarak kabul ederek kendini aldatsa bile, sonuçta ölümünün ardından yeniden diriltildiğinde, yani ahirette herşey çok net ortaya çıkacaktır. O gün, ayette bildirildiği gibi insanın **"görüş gücü keskinleşecek"** (Kaf Suresi, 22) ve herşeyi çok daha açık fark edecektir. Ama eğer dünyadaki yaşamını hayali amaçlar peşinde koşarak harcamışsa, orada hiç yaşamamış olmayı dileyecektir. **"Keşke o (ölüm herşeyi) kesip bitirseydi. Malım bana hiçbir yarar sağlayamadı. Güç ve kudretim yok olup gitti"** (Hakka Suresi, 27-29) diyerek helak olacaktır.

Maddenin Gerçeğini Görenlerin Kaybolan Kibri

Bu açık gerçeği fark eden bazı kimselerin –kendi ifadeleriyle- "keyifleri kaçmakta"dır. Fabrikalarının, evlerinin, arabalarının, mallarının, oğullarının, eşlerinin, yakınlarının, makamlarının beyinlerinde yaşadıkları görüntüler olduğunu anladıklarında, Allah karşısındaki acizlikleri ve güçsüzlükleri de açıkça ispat edilmiş olmaktadır. Hem kendileri, hem sahip oldukları şeyler hatta tüm evren bir hayal olmakta, kendileri de bir "hiç" olduklarını anlamaktadırlar. Geriye sadece "ben" dedikleri ruhları kalmaktadır. Bu ruhu da onlara veren Allah olduğu için, bu kişi önceden imansız dahi olsa Allah'a iman etmeye ve O'na teslim olmaya mecbur kalmaktadır.

İnsan, bu gerçekleri kavradığında, gurur, kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve aczini çok iyi anlama hissi almaktadır. Böyle bir insana dünyanın bütün zenginliği, en önemli mevkisi de verilse bu insan şımarmayacak, kibirlenip zalimleşemeyecektir. Hiçbir zaman, Allah'ın kendisine gösterdiği görüntüleri izlediğini unutmayacak ve kendini hayallere kaptırmayacaktır. Bu olağanüstü gerçek, hırs, büyüklük, azametin yanı sıra, kin, nefret, öfke gibi olumsuz duyguları da kaldıracaktır. Herşeyin bir hayal olduğunu bilen insanlar, hayaller için birbirleri ile kıyasıya bir rekabet içinde olmayacak, birbirlerine bu yüzden düşmanlık ve kin beslemeyeceklerdir. Herkesin kendini sadece Allah'a teslim ettiği bir ortamda tevazu, teslimiyet, şefkat, hürmet, sevgi ve samimiyet oluşacaktır.

Bu nedenle insanların bu gerçeği anlamazlıktan gelmeleri, bu gerçekten ürküp kaçmaları çok mantıksızdır. İmansız bir insanı bu gerçekler ürkütebilir. Çünkü bu gerçekleri kabul ettiğinde Allah'ın varlığını da kabul edecektir. Ancak imanlı insanların, maddenin, zihinde Allah'ın yaşattığı bir kopya görüntü olduğu, tek mutlak varlığın ise Allah olduğu gerçeğine büyük bir sevinç ve coşku ile sarılmaları gerekmektedir. İmanlı bir insanın, Allah'ın bu muhteşem sanatından korkup bunu anlamazlıktan gelmesi akılsızca bir tavır olur. Çünkü gerçek apaçık ortada iken, akla getirmeyerek, düşünmeyerek, gölge görüntünün netliğine ve üç boyutlu oluşuna aldanmaya devam etmek anlamsızdır. Mümin, gerçeklerden korkmaz, gerçeğin güzelliğini ve derinliğini, Allah'ın kusursuz sanatının bu sistem içinde nasıl daha da mucizevi hale geldiğini düşünür.

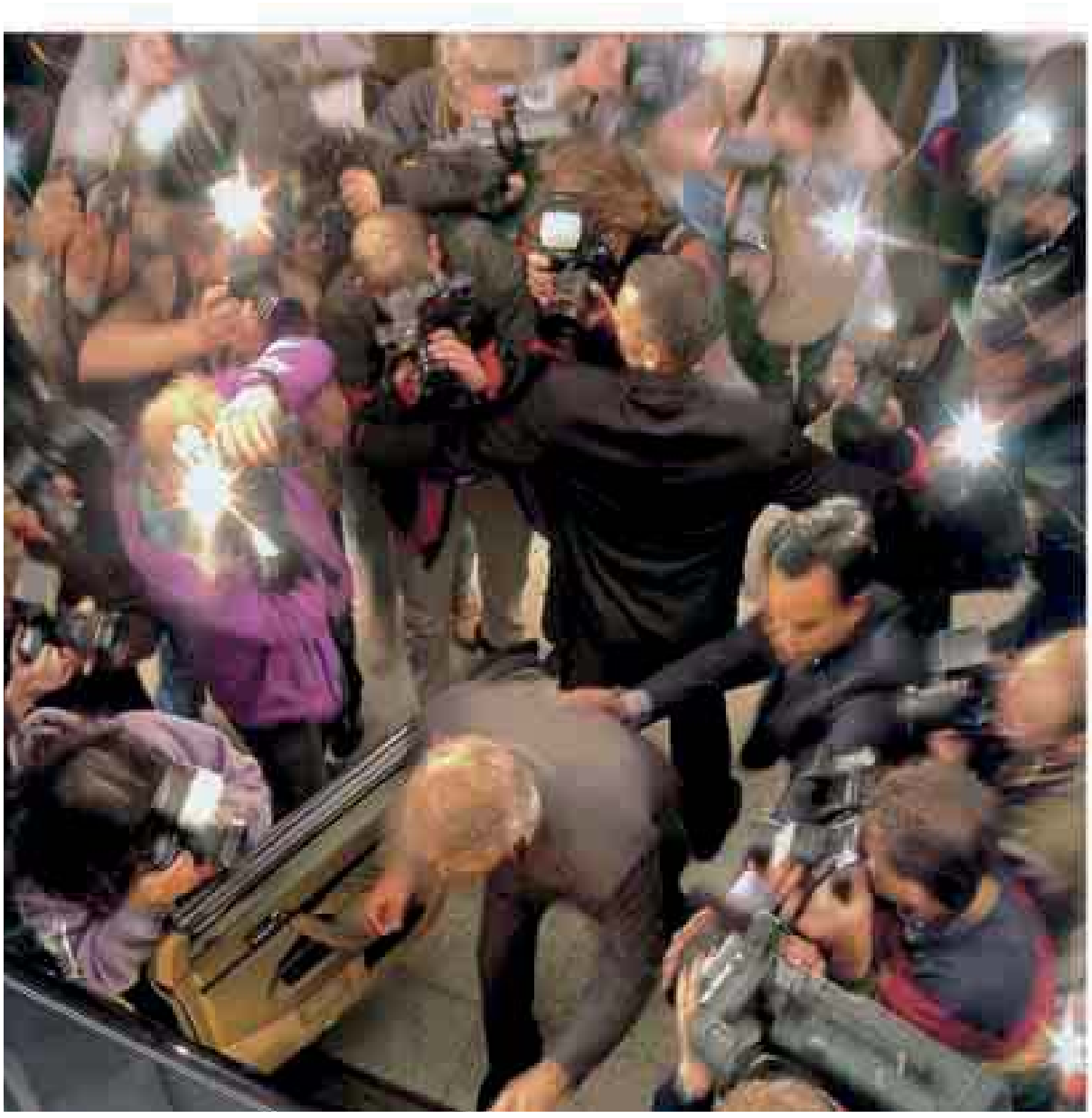

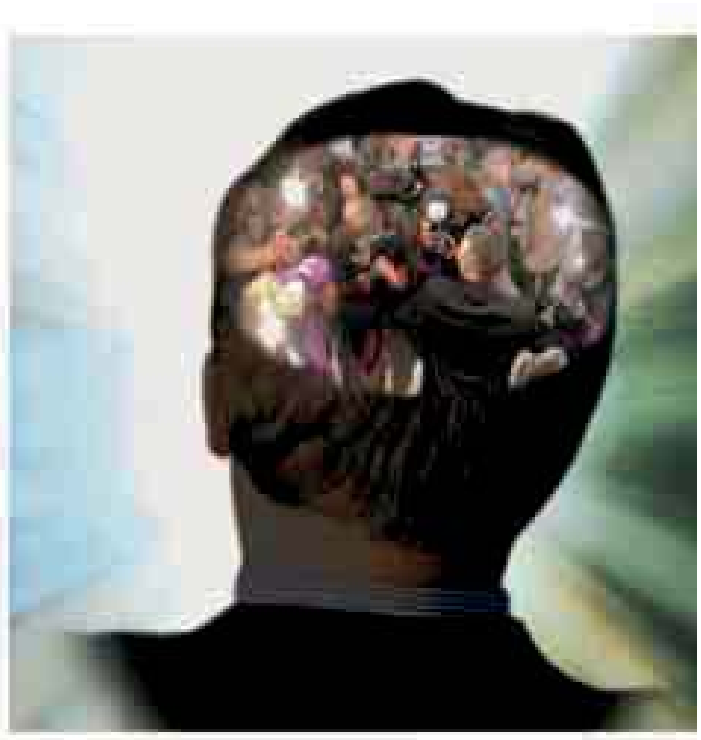

Sahip olduğu ünü ile kibirlenen, insanların kendisine gösterdiği ilgi ile şımaran bir insan, peşinden koşanların, kendisine ilgi gösterenlerin gerçekte beyninde oluşan görüntüler olduğunu öğrendiğinde bütün keyfi kaçar. Kibrinin hiçbir anlamı olmadığını görür.

Başarısından dolayı ödül alan bir insan, beyninin içindeki ödülü alır ve beyninin içinde oluşan insan görüntüleri tarafından alkışlanır.

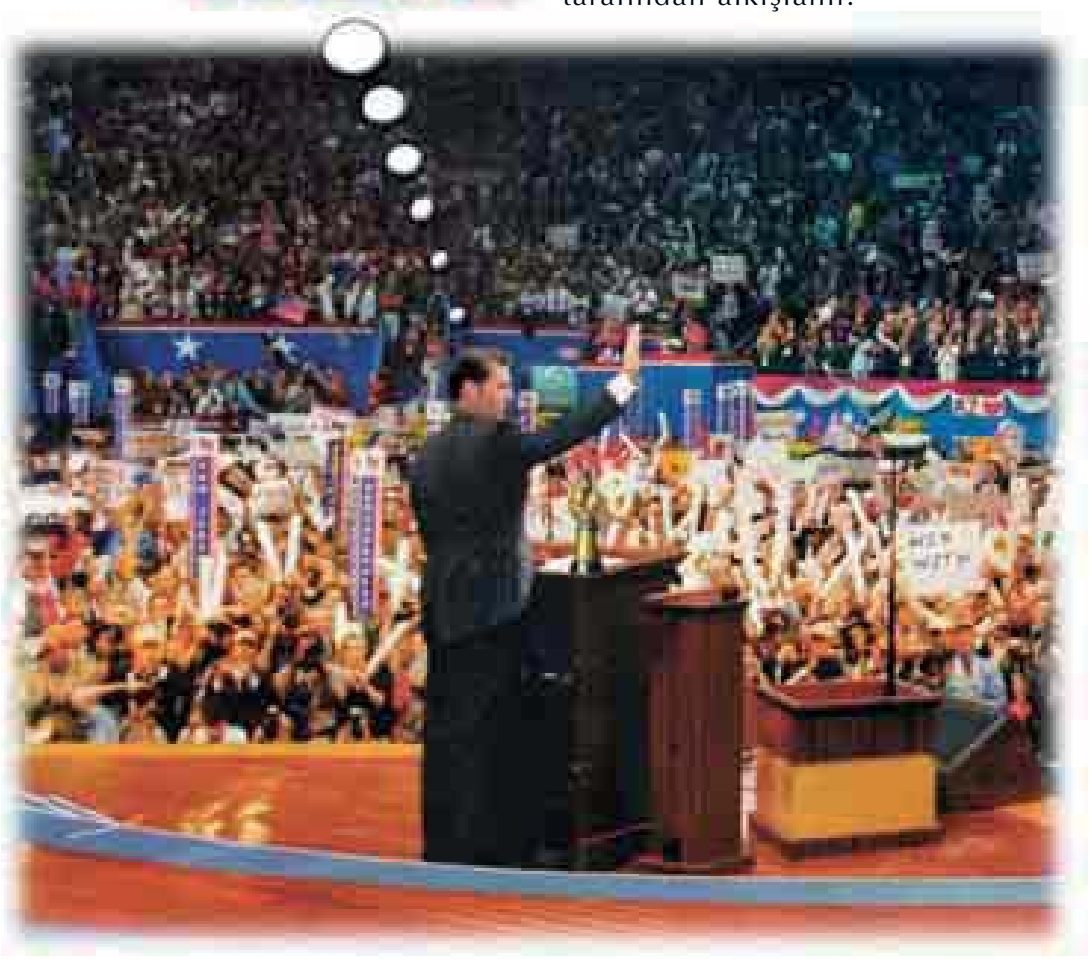

Bu Gerçek Dünyaya Hırsla Bağlananları Korkutmaktadır

Yaptığı işten dolayı ödül alan bir adam, beynindeki ödülü alır. Ödülünü alırken onu alkışlayarak kutlayan insanlar, aslında beyninde oluşan insan görüntüleridir.

İnsan, beynindeki küçük ekranda oluşan bu ödül törenini izlerken, salondaki insanların, ödülün ve salonun asılları ile beyninin dışında muhatap olamaz. Çünkü kafatasının dışına çıkamaz. Bu, bir insanın kendisine verilen ödülü video kasetten seyretmesi gibidir.

İşte insanların, bu gerçekten büyük bir dehşetle kaçmalarının nedeni budur. Dünya hayatına hırsla bağlananlar, mevki ve makamlarının, kazandıkları ödüllerin, banka hesaplarının, yatlarının, gayri menkullerinin, kendilerini öven, takdir eden insanların, beyinlerindeki birer görüntü olduğunu anladıklarında müthiş bir öfkeye kapılmaktadırlar. Bu şekilde, elde ettikleri itibar, şöhret ve malların hırsla bağlanmaya değmeyeceğini fark etmekte, tüm kibirleriyle bu gerçekten kaçmaktadırlar. Ancak gerçekten ne kadar kaçarlarsa kaçsınlar, yine de tüm hayatlarını kafataslarının içinde geçirdikleri gerçeğini değiştiremezler.

Sıkıntı ve Zorluklar da Rüyada Görülen Hayaller Gibidir

Bazı insanlar, sadece belli konuların beyinlerinde meydana gelen görüntüler olduğunu düşünüp, bazı olaylar karşısında ise bu gerçeği unutma eğilimindedirler. Oysa olayın ne olduğu gözetilmeksizin, insanın hayatının tamamı beyninde meydana gelen bir görüntüdür. Örneğin, iflas eden bir iş adamı, gerçekte beynindeki iş yeri görüntüsünde, yine beyninde oluşan insan görüntüleri ile muhatap olur. Ticaretini yaptığı eşyanın, bu eşya karşılığında aldığı paranın tamamı zihninde meydana gelen algılardır. Bu insan bütün parasını kaybettiğinde aslında para görüntüsünü kaybeder. İş yerine ve tüm eşyalarına haciz konan bir insan, beyninde oluşan eşya ve iş yeri görüntülerini kaybetmiştir. Veya arabası çalınan bir insan da yine zihninde izlediği araba hayalini kaybetmiştir. Hayatı boyunca tek bir an bile aslı ile muhatap olamadığı ama buna rağmen sahiplendiği bir görüntüyü artık görememektedir.

Sadece bunlar da değil, hayatı boyunca yaşadığı tüm zorluklar insanın beyninde oluşur. Örneğin, iç karışıklıkların hakim olduğu bir ülkede, her an ölüm tehlikesi altında yaşayan, düşman askerlerinin saldırıları ile her an karşı karşıya gelen bir insan, aslında beyninde oluşan düşman askerleri görüntüsü ile karşı karşıyadır. Bir saldırı sırasında yara alan, kolunu kaybeden bir insan da beynindeki kol görüntüsünü kaybeder, tüm acı hissi beyninde bir algı olarak oluşur. Düşmanlarının tehdit dolu anlatımları, kinli ve saldırgan sözleri beyninde oluşan seslerden ibarettir.

Sonuç olarak, zorluklar, sıkıntılar, korku meydana getiren olaylar da insanın beyninde meydana gelen hayallerdir. Gördüğü görüntülerin gerçek yönünü bilen bir insan, içinde bulunduğu zorluktan dolayı sıkıntı duymaz, bunlardan şikayet etmez. Veya en saldırgan ve tehlikeli düşmanın karşısında dahi, beynindeki hayallerle karşı karşıya olduğunu bilerek korku ve ümitsizliğe kapılmaz. Her birinin Allah'ın oluşturduğu görüntüler olduğunu ve Allah'ın bunları hikmetle yarattığını bilir. Her ne ile kar-

Bir insan her ne zorluk ile karşılaşırsa karşılaşsın her olay beyninde meydana gelir. Bir insan geçmişini, örneğin çocukluğunda içinde bulunduğu fakirliği nasıl düşünüp zihninde canlandırıyorsa, yaşadığı an da beyninin içinde meydana gelmektedir.

İnsanların hayatları boyunca yaşadıkları tüm zorluk ve sıkıntı sebebi olaylar da, gerçekte beyinlerinin içinde meydana gelmektedir. Bu gerçeği bilen bir insan karşılaştığı her olaya güzel bir sabırla sabır gösterir. Allah'ın herşeyi hayırla yarattığını bilir ve tevekküllü olur.

şılaşırsa karşılaşsın, Rabbimize olan teslimiyet ve güvenin verdiği bir huzur içinde olur. Nitekim Allah birçok ayetinde inananlar için korku ve hüzün olmayacağını bildirmiştir:

> **Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra doğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); artık onlar için korku yoktur ve onlar mahzun olmayacaklardır. (Ahkaf Suresi, 13)**

Hayatı boyunca gördüğü tüm olayları, duyduğu tüm sesleri Allah'ın beyninde bir görüntü olarak yarattığını bilen bir insan, korkmak, boş yere sıkılıp üzülmek, paniğe kapılmak yerine, bu görüntülerin ve kendisinin Yaratıcısı olan, sonsuz merhametli ve şefkatli olan Allah'a tevekkül eder.

Maddenin Gerçeği Gizlenmediğinde Oluşacak Ortam

Maddenin aslı ile muhatap olmadıklarını, yalnızca Allah'ın kendilerine izlettirdiği görüntüler ile iç içe olduklarını bilen insanların tüm yaşamları, hayata bakış açıları ve değer yargıları değişecektir. Bu, hem kişisel hem de toplumsal anlamda faydalı bir değişim olacaktır. Çünkü bu gerçeği gören insan, Allah'ın Kuran'da bildirdiği üstün mümin ahlakını hiç zorlanmadan yaşayacaktır.

Dünyaya önem vermeyen, maddenin hayal olduğunu anlayan insanlar için önem verilmesi gereken şey maneviyat olacaktır. Allah'ın her an kendisini işittiğini ve gördüğünü bilen, yaptığı her hareket nedeniyle ahirette hesap vereceğini idrak eden bir kişi doğal olarak güzel ahlaklı olacak, Allah'ın emir ve yasaklarına titizlik gösterecektir. Böylece toplumda herkes birbirine karşı sevgi ve saygı dolu olacak, iyi ve güzel davranışlarda herkes birbiriyle yarışacaktır. İnsanlar arasındaki değer yargıları değişecek, madde değerini yitirecek böylece insanlar arasında üstünlük, mevki ve makama göre değil, ahlaka ve takvaya göre olacaktır. Kimse, aslı hayal olan şeylerin peşinden koşmayacak, herkes gerçeğin peşinden gidecektir. İnsanlar "kim ne düşünür?" zihniyetiyle değil "Allah ne yaparsam benden hoşnut olur?" düşüncesiyle hareket edeceklerdir. Mal, mülk, makam ve mevkiden kaynaklanan gurur, kibir, kendini beğenmişlik hislerinin yerini tevazu ve aczini çok iyi anlama hissi alacaktır. Dolayısıyla insanlar Kuran'da bahsedilen bütün güzel ahlak örneklerini severek ve isteyerek yaşayacaklardır. Bu sayılan değişimler ise günümüz toplumlarının pek çok sorununu doğal olarak ortadan kaldıracaktır.

Küçük çıkarları için bile sinirlenen, öfkelenen, saldırganlaşan insanların yerini, her gördüğünün hayal olduğunu bilen, bu nedenle öfke, kızgınlık, bağırıp çağırma gibi tepkilerin kendisini küçük düşüreceğini bilen insanlar alacaktır. Bu sayede insanlara ve toplumlara huzur ve güven hakim olacak, herkes yaşamından ve sahip olduklarından hoşnut olacaktır. İşte insanlardan gizlenen bu gerçeğin, insanlara ve toplumlara kazandıracağı nimetlerin bir kısmı bunlardır. Bu gerçeğin bilinmesi, düşünülmesi ve yaşanmasıyla beraber insanlar daha pek çok güzelliklere kavuşacaklardır. Bu güzelliklere kavuşmak isteyen kişilerin yapması gereken şey ise bu büyük gerçeği iyice düşünmek ve anlamaya gayret etmektir. Allah bir ayetinde şöyle bildirmiştir:

> **Gerçek şu ki size Rabbinizden basiretler gelmiştir. Kim basiretle-görürse kendi lehine, kim de kör olursa (görmek istemezse) kendi aleyhinedir... (En'am Suresi, 104)**

Maddenin Gerçeğinin Bilinmesi Materyalizmin Sonudur

Maddenin ruhumuza gösterilen bir algı olduğu ve zihnimiz dışında bir varlığının olup olmadığını bilemeyeceğimiz gerçeğinden en çok korku ve endişe duyanlar, elbette ki materyalist felsefenin bağlılarıdır. Bunun nedenini daha iyi görmek için materyalizmin genel bir tanımına bakmak yeterli olacaktır. Örneğin materyalistlerin kendi kaynaklarında materyalizm şöyle tarif edilir:

> Materyalizm, dünyanın ezeli ve ebediliğini (öncesiz ve sonrasızlığını), Tanrı tarafından yaratılmış olmadığını ve de zaman ve mekanda sonsuzluğunu kabul eder.[38]

Meydan Larousse Ansiklopedisinin 8. cildinde ise maddeci felsefe şöyle tarif edilir:

> Maddecilik, 'madde'den başka bir cevherin varlığını kabul etmeyen öğretidir. Bütün gerçekliklerin cevherini ve özünü ruhun meydana getirdiğini söyleyen 'ruhçuluk'un karşıtıdır...

Bu kısa tanımlarda da görüldüğü gibi, materyalist felsefe maddeyi tek mutlak varlık olarak kabul eder ve madde dışında hiçbir varlığı veya kavramı kabul etmez. Örneğin, maddeci felsefe ruhun varlığını kabul etmez, insan bilincini beynin faaliyetlerinin bir ürünü olarak görür. (Materyalistlerin bu iddialarının geçersizliğine *"Materyalizmin En Büyük Çıkmazlarından Biri: İnsan Bilinci"* başlıklı bölümde yer verilmiştir). Bu kitap boyunca anlatılanların en önemli ve tarihi yönü ise, materyalist felsefeyi tamamen geçersiz kılmasıdır. Çünkü, bugün artık açıkça bilinmektedir ki, madde dediğimiz şeyler zihnimizde algılanmaktadır. Ve bu algıların zihnimiz dışında maddesel karşılıkları olduğunu bilimsel olarak göstermemiz imkansızdır. Çünkü zihnimizin dışına çıkıp madde dediğimiz şeyin aslı ile muhatap olmamız

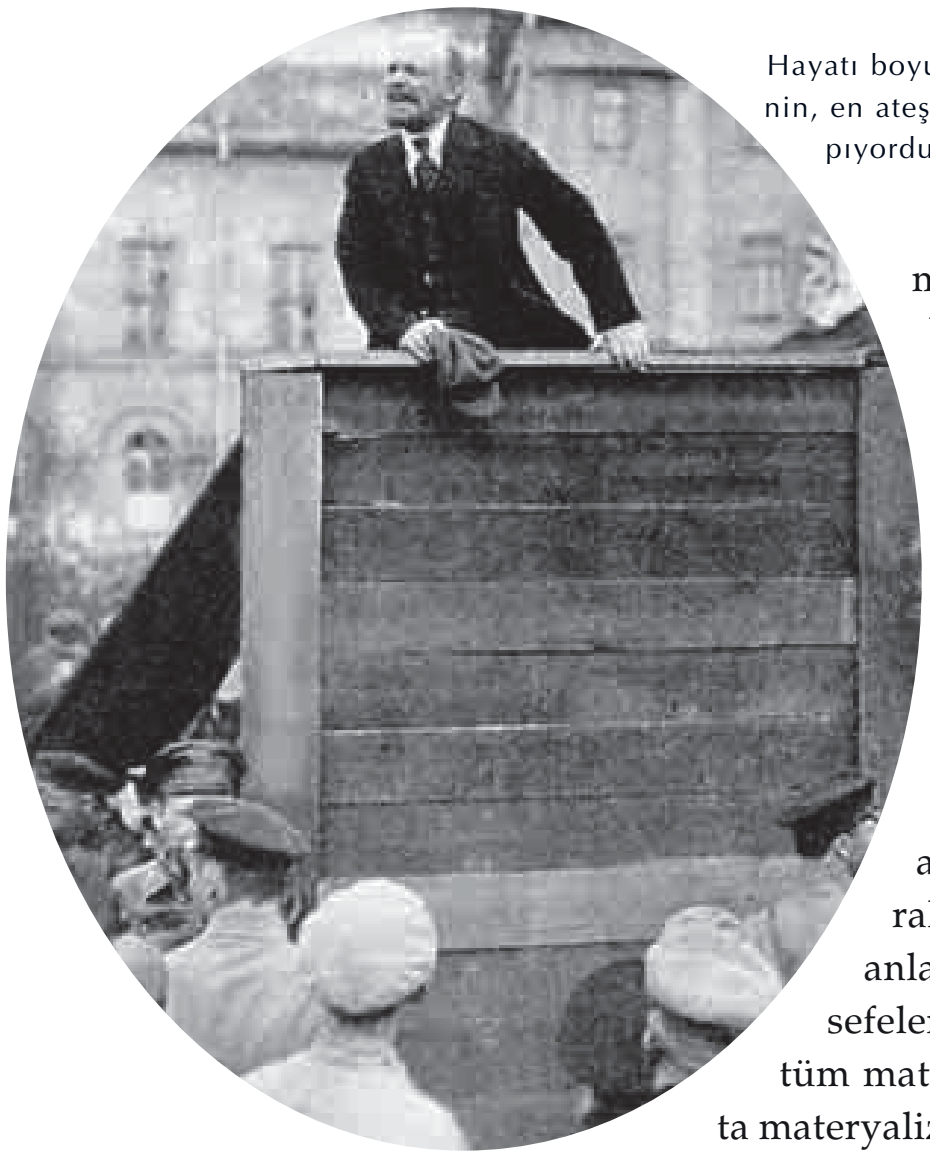

Hayatı boyunca taraftarlarına maddenin mutlak gerçek olduğunu anlatan Lenin, en ateşli konuşmalarını aslında beyninde oluşan insan görüntülerine yapıyordu. Güç bulduğu taraftarları ise yine beyninde oluşan görüntülerdi.

mümkün değildir. İki cümle ile özetlenen bu gerçeği kabul ettikten sonra, artık ortada ne madde, ne maddecilik, yani materyalizm kalmamaktadır. Algılarımızın, zihnimizin dışında maddesel karşılıkları olduğunu farz etsek bile, bu maddelere hiçbir zaman ulaşamayacağımıza göre, hiçbir zaman görmeyeceğimiz, üstelik varlıkları bile şüpheli olan maddeler üzerine felsefe yapmanın, bunlar üzerine bir hayat görüşü bina etmenin mantıksızlığı ve gereksizliği de açıkça ortadadır.

İşte materyalist felsefenin bağlılarının, maddenin ardındaki bu önemli sırrın açıklanmasından son derece rahatsız olmalarının, bu sır çok açık olmasına rağmen onu anlamazlıktan gelmelerinin temel nedeni, bu konunun felsefelerinin sonunu getirdiğini anlamalarıdır. Tarih boyunca tüm materyalistler maddenin gerçeğinin açıklanmasından, hatta materyalizm taraftarlarının bu gerçeği anlatan kitapları okumalarından büyük rahatsızlık duymuşlar ve bunu dile getirmişlerdir. Örneğin Rusya'daki kanlı komünist devrimin liderlerinden biri olan Vladimir I. Lenin, neredeyse bir asır önce yazdığı Materyalizm ve Ampiryokritisizm isimli kitabında taraftarlarını bu gerçeğe karşı şöyle uyarmaktadır:

> Duyularımızla algıladığımız nesnel gerçekliği bir kere yadsıdın mı, kuşkuculuğa (agnostisizm) ve öznelciliğe (subjektivizme) kayacağından, fideizme (dini inanca) karşı kullanacağın tüm silahları yitirirsin; bu da fideizmin istediği şeydir. **Parmağını kaptırdın mı, önce kolun sonra tüm benliğin gider**. Duyuları nesnel dünyanın bir görüntüsü olarak değil de, özel bir öğe olarak aldığında, diğer bir deyişle materyalizmden ödün verdiğinde, benliğini fideizme kaptırırsın. Sonra duyular hiç kimsenin duyuları olur, us hiç kimsenin usu, ruh hiç kimsenin ruhu, istenç hiç kimsenin istenci olur.[39]

Bu satırlar, Lenin'in büyük bir korkuyla fark ettiği ve hem kendi kafasından hem de "yoldaş"larının kafalarından silmek istediği gerçeğin, materyalistleri ne kadar tedirgin ettiğini göstermektedir. Ancak günümüz materyalistleri Lenin'den daha da büyük bir tedirginlik içindedirler; çünkü bu gerçek bundan 100 yıl öncesine göre çok daha açık, kesin ve güçlü bir biçimde ortaya konmaktadır.

Geçmişte bir felsefe veya bir yorum olarak düşünülen bu konu, tüm dünya tarihinde ilk kez bu kadar karşı konulamaz bir biçimde ve bilimsel bulgulara dayanılarak anlatılmaktadır. Bilim yazarı Lincoln Barnett, bu konunun sadece "sezilmesinin" bile materyalist bilim adamlarını korku ve endişeye sürüklediğini şöyle belirtmektedir:

> Filozoflar tüm nesnel gerçekleri algıların bir gölge dünyası haline getirirken, bilim adamları insan duyularının sınırlarını **korku ve endişe ile sezdiler.**[40]

Ülkemizde ve tüm dünyada, bu konu ile karşı karşıya gelen her materyalistte bu "korku ve endişe" çok güçlü olarak görülmektedir. Örneğin ülkemizde, felsefelerinin sözde temeli olan evrim teorisinin bilimsel yönden çökertilmesiyle zaten ciddi bir şok yaşamakta olan materyalistler, şimdi de Darwinizm'den çok daha önemli bir dayanaklarını, bizzat maddenin kendisini kaybettiklerini anlamaya başlamışlardır. Bu nedenle, konunun önemine dikkat çekip, bu konunun kendileri açısından "en büyük tehlike" olduğundan, kendi "kültürel dokularını tamamen yıktığından" söz etmektedirler.

Aslında bu, Allah'ın Kuran'da inananlara bildirdiği bir vaadinin de tecellisidir. Hakkın ortaya çıktığı yerde batıl olan fikirler yok olmaya mahkumdur:

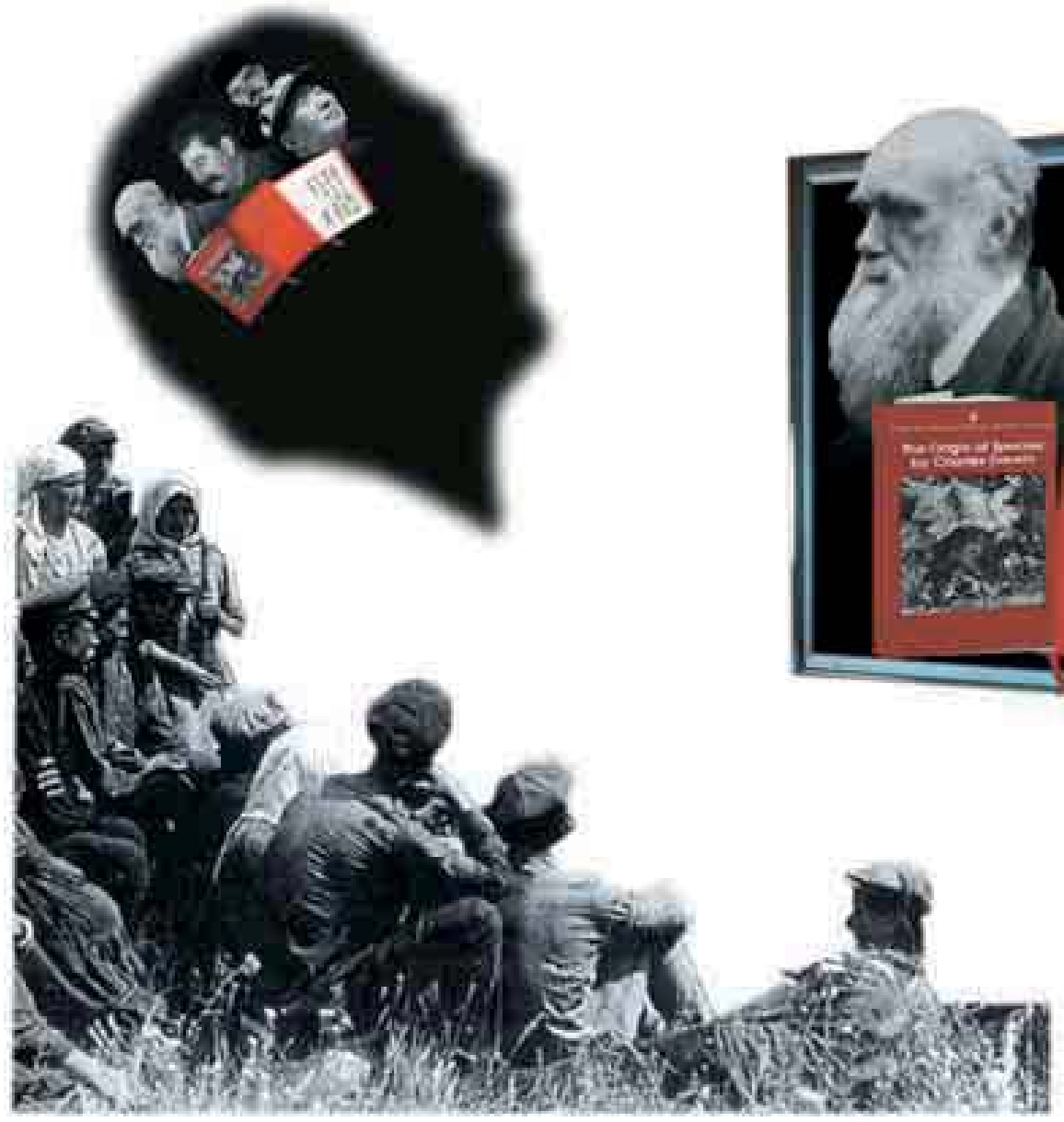

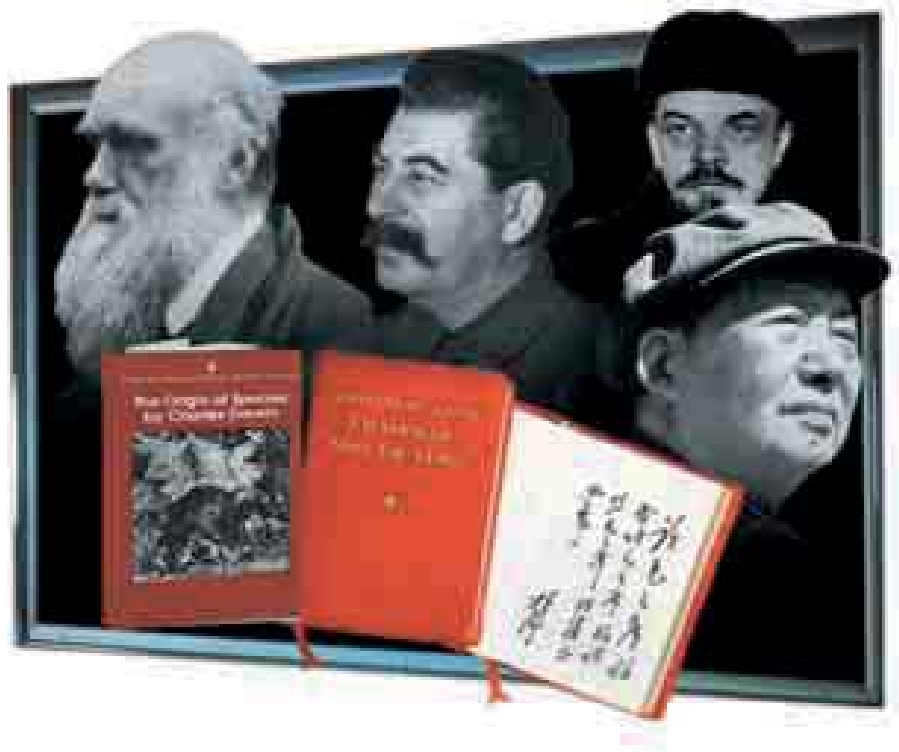

Lenin, Mao ve Stalin gibi komünist liderlerin peşinden gidenler, onları güçlü önderler olarak görenler, nutuklarını büyük bir dikkat ve coşku ile dinleyenler, bu insanların kendilerine ait güçleri olan varlıklar olduğunu zannederler. Oysa her biri beyinlerinde oluşan hayali varlıklardır.

De ki: "Hak geldi, batıl yok oldu. Hiç şüphesiz batıl yok olucudur." (İsra Suresi, 81)
Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)

Materyalizm, insanlık tarihi boyunca var olmuş ve bu felsefenin savunucuları, maddeyi kendilerine sözde delil alarak, kendilerini yoktan var eden, bir hiç iken kendilerine can veren içinde yaşayabilecekleri bir evren yaratan Allah'a başkaldırmışlardır. "Madde var ise, Allah bu maddenin neresinde olabilir?" gibi yüzeysel ve anlayışsız mantıklarla Allah'ın varlığını inkar eden ve insanların da inkar etmeleri için çaba harcayan bu kişiler, günümüzde en büyük dayanaklarının yıkıldığına şahit olmaktadırlar. Çünkü burada anlatılan gerçek, felsefelerini temelden yıkıp atmakta, üzerinde tartışmaya dahi imkan bırakmamaktadır. Tüm düşüncelerini, hayatlarını, kibirlerini ve inkarlarını üzerine bina ettikleri madde, ellerinden bir çırpıda uçup gitmiştir.

Materyalistler, tarih boyunca birbirlerine inkarı ve inkarın metotlarını miras bırakmışlardır. Örneğin Lenin'in yukarıdaki sözlerini bugün birçok materyalist kullanmakta ve taraftarlarına bu gerçeği dinlememelerini, okumamalarını tavsiye etmektedirler. Ancak bilimin, maddenin mahiyeti ile ilgili bu gerçeği açıkça ortaya çıkarması ve internet gibi teknolojik imkanlarla tüm dünyaya bilginin ulaştırılmasının son derece kolay ve hızlı olması, onların bu çabalarını boşa çıkarmaktadır. Çünkü insanlar büyük bir hızla bu gerçeği okumakta, öğrenmekte ve kavramaktadır. Yakın bir geçmişe kadar materyalizmi en geçerli dünya görüşü olarak kabul edenler, bugün büyük bir hayret ve şaşkınlıkla dünya hayatının ve maddenin gerçek yönünü öğrenmektedirler. İşte bu, Allah'ın inkarcılara kurduğu muhteşem bir tuzaktır. İnkarcılar nasıl tarih boyunca sadece Allah'ı inkar etmek için maddeyi ilah edinerek dine karşı tuzak kurduklarını sandılarsa, Allah karşılığında onların ilahlarını ellerinden alacak bir ortam yaratmış ve onların tuzaklarını başlarına geçirmiştir. Allah, tarih boyunca inkarcıların tuzaklarına verdiği bu karşılığı şöyle bildirir:

... Onlar bu tuzağı tasarlıyorlarken, Allah da bir düzen (bir karşılık) kuruyordu. Allah, düzen kurucuların hayırlısıdır. (Enfal Suresi, 30)

Allah, insanlara maddenin aslı ile muhatap oldukları hissini vererek, materyalistleri tuzağa düşürmüş ve onları, tarihte benzeri görülmemiş şekilde küçültmüştür. Mallarını, mülklerini, mevkilerini, ünvanlarını, içinde bulundukları toplumu, tüm dünyayı ve aslında birer hayalden ibaret olan herşeyi mutlak varlık sanmışlar, üstelik bunlara güvenerek Allah'a karşı büyüklenmişlerdir. Böbürlenerek Allah'a isyan etmiş ve inkarda ileri gitmişlerdir. Bunları yaparken de güç aldıkları tek şey madde olmuştur. Ama öyle bir anlayış eksikliği içine düşmüşlerdir ki, Allah'ın kendilerini çepeçevre sarıp kuşattığını hiç düşünmemişlerdir. Allah inkarcıların anlayışsızlıkları sonucunda düşecekleri durumu Kuran'da şöyle haber vermiştir:

Yoksa hileli-bir düzen mi kurmak istiyorlar? Fakat (asıl) o inkar edenler hileli-düzene düşecek olanlardır. (Tur Suresi, 42)

Materyalistler, tarihin en büyük yenilgisine adım adım yaklaşırken, bunun farkına da varamamışlardır. Örneğin, tüm görüntülerin beyinde algılandığını keşfederken, bunun kendi inançlarını temelinden çökerteceğini hesaplayamamışlardır. Materyalist bir bilim adamı, yaptığı araştırmalar sonucunda, tüm gördüğü şeylerin gerçekte sandığı gibi madde olmadığını, aksine beyninde meydana gelen bir görüntü olduğunu ispatlayarak, materyalist inancına kendi elleriyle darbe vurmuştur. Allah, inkarcıların kendi kurdukları tuzağa kendilerinin şuursuzca düştüğünü bir ayette şöyle bildirir:

Böylece Biz, her ülkenin önde gelenlerini -orada hileli- düzenler kursunlar diye- oranın suçlu günahkarlarını kıldık. Oysa onlar, hileli-düzeni ancak kendilerine kurarlar da bunun şuuruna varmazlar. (Enam Suresi, 123)

Kuşkusuz bu gerçeğin farkına varmak materyalistler için olabilecek en dehşet verici olaydır. Çünkü sahip oldukları herşeyin bir hayalden ibaret olması, kendi tabirleri ile onlar için henüz dünyadayken, "ölmeden bir ölüm" hükmündedir.

Bu gerçekle birlikte, bir Allah, bir de kendileri kalmıştır. Nitekim Allah, **"Kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adam)ı Bana bırak."** (Müddessir Suresi, 11) ayetiyle, her insanın Kendi Katında aslında yapayalnız olduğu gerçeğine dikkat çekmiştir. Bu olağanüstü gerçek daha pek çok ayetle haber verilmiştir:

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın' (bir tarzda) Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız... (En'am Suresi, 94)

Ve onların hepsi, kıyamet günü O'na, 'yapayalnız, tek başlarına' geleceklerdir. (Meryem Suresi, 95)

Allah bir başka ayetinde ise, ahiret gününde inkarcılara şöyle sesleneceğini bildirir:

Onların tümünü toplayacağımız gün; sonra şirk koşanlara diyeceğiz ki: "Nerede (o bir şey) sanıp da ortak koştuklarınız?" (En'am Suresi, 22)

Bunun ardından inkarcılar, dünyada var zannederek Allah'a şirk koştukları mallarının, evlatlarının, çevrelerinin kendilerinden uzaklaştığına ve tamamen yok olduklarına şahit olacaklardır. Allah bu gerçeği de, **"Bak, kendilerine karşı nasıl yalan söylediler ve düzmekte oldukları da kendilerinden kaybolup-uzaklaştı."** (En'am Suresi, 24) ayetiyle haber vermiştir.

21. yüzyıl, bu gerçeğin tüm insanlar arasında yayılacağı, materyalizmin ise yeryüzünden silineceği tarihi bir dönüm noktasıdır. Bu gerçeği görebilen insanların, geçmişte neye inandıkları, neyi niçin savundukları hiç önemli değildir. Önemli olan, gerçeği gördükten sonra, buna direnmemek, ölümle birlikte zaten apaçık anlaşılacak olan bu gerçeği geç olmadan anlamaktır. Unutmamak gerekir ki, gerçeklerden kaçılmaz.

HAYALLERLE GÖSTERİŞ YAPTIĞININ FARKINDA OLMAYAN İNSANIN DURUMU

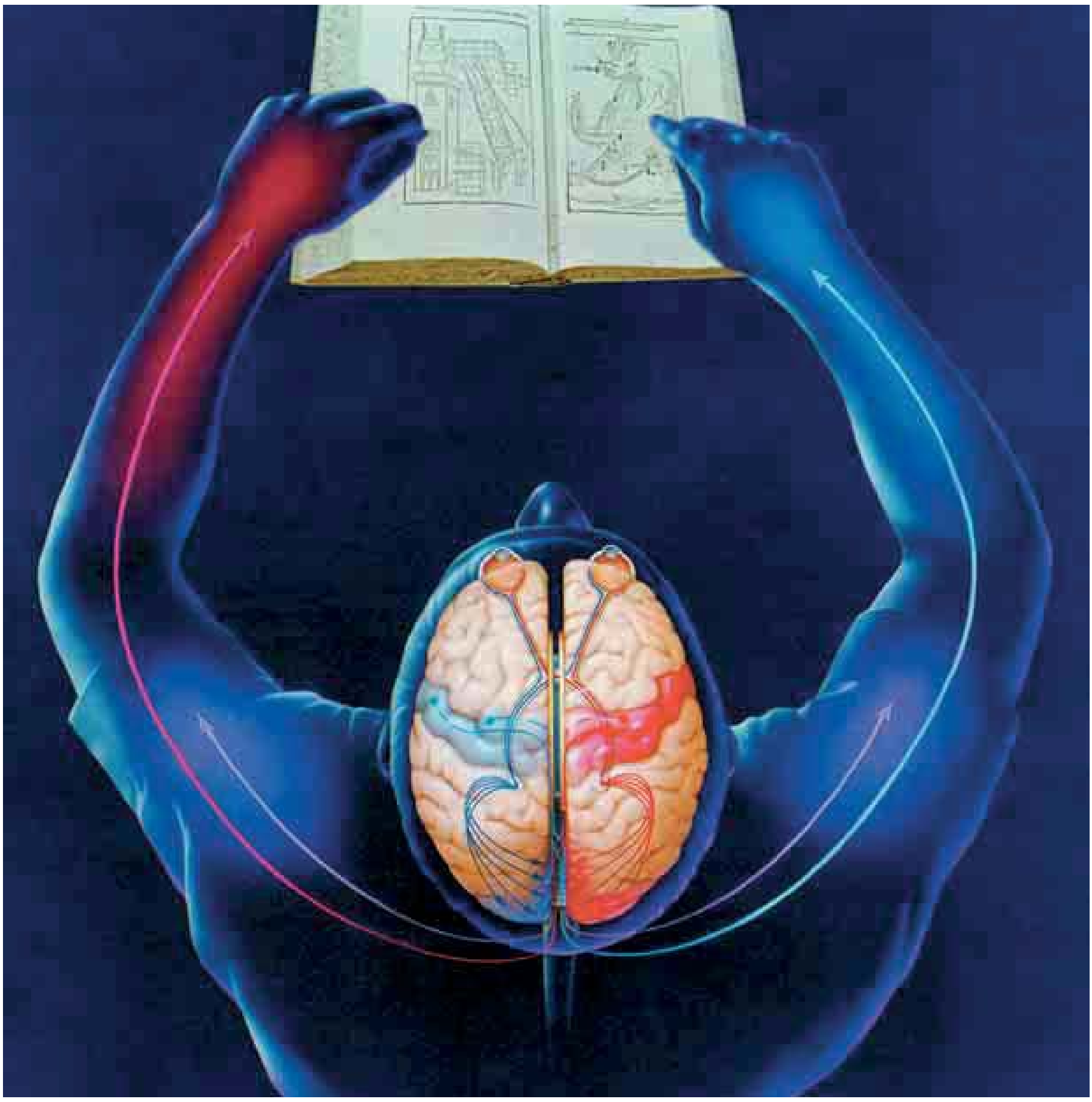

Şu anda kitabı tutan, kitabın kağıdının kenarını ve kalınlığını hisseden eliniz değil. Kitabı tutma hissi, sinir uyarıları vasıtasıyla beyindeki dokunma merkezinde oluşturulan bir histir. Bu dokunma hissini idrak eden bilinç, beyindeki yağlar ve sinirler olamaz. O halde insanın beyninde, eli ve parmakları olmadan kitabı tuttuğunu hisseden varlık kimdir?

İşte bu madde-ötesi varlık, insanın ruhudur. Allah çok büyük bir mucize olarak insan ruhuna, hiçbir uzvu bulunmadığı halde tüm hisleri idrak ettirir. Örneğin ruh, parmakları olmadığı halde kitaba, pamuğa, taşa veya bir hayvanın tüylerine dokunduğunu hissedebilir. İşte materyalistlere büyük korku veren gerçek budur. Tüm hayatlarının maddeye bağlı olarak geçtiğini zanneden materyalistler, hayatları boyunca maddenin aslına bir kez bile dokunamadıklarını, onu göremediklerini, beyinlerinin dışına kesinlikle çıkamadıklarını düşündükçe, büyük bir çıkmazın içinde olduklarını anlarlar. Bu yüzden bu olağanüstü önemli mucizeyi insanların gözlerinden uzak tutmak için var güçleriyle çaba sarf ederler.

Ancak Allah, 21. yüzyılda insanların her an yaşadıkları bu önemli gerçeği kavramaları için gereken ortamı yaratmış ve bilimsel gelişmeleri de bunun anlaşılması için önemli bir destek kılmıştır.

ZAMAN DA BİR ALGIDIR

Kitabın buraya kadar olan bölümünde, mutlak bir varlık zannedilen maddenin, aslında bir algılar bütünü olduğu, her insanın beyninde izlediği bir görüntü olduğu açıklandı. Ve bu olağanüstü gerçeğin, tüm dünyada Allah sevgisi ve korkusunun artması, maneviyatın ve güzel ahlakın yayılması, materyalizmin çöküşü için ne kadar büyük bir öneme sahip olduğu belirtildi.

Materyalistlerin, madde gibi ezeli ve mutlak sandıkları bir başka kavram ise, zamandır. Ancak, madde gibi zaman da bir algıdır ve ezeli değildir, yaratıldığı bir an vardır. Günümüzde, bilimsel delilleri ile ortaya konan bu gerçek, Kuran'da birçok ayet ile de bildirilmiştir.

Zaman, Bir Anı Diğer An ile Kıyasladığımızda Ortaya Çıkan Bir Kavramdır

Zaman, tamamen bizim algılarımıza ve algılarımız arasında yaptığımız kıyasa dayalı bir kavramdır. Örneğin, siz şu anda bu kitabı okuyorsunuz. Varsayalım ki, kitabı okumadan önce mutfakta yemek yiyordunuz. İşte mutfakta yemek yediğiniz "an" ile "şu an" arasında bir süre olduğunu düşünür ve buna "zaman" dersiniz. Gerçekte ise, mutfakta yemek yediğiniz "an" sizin hafızanızdaki bir bilgidir. Ve siz içinde bulunduğunuz "şu an" ile, hafızanızdaki bilgi arasında bir kıyas yapar ve bunu "zaman" olarak nitelendirirsiniz. Bu kıyası yapmadığınız takdirde zaman kavramı da kalmayacak, insan için sadece içinde bulunduğu an mevcut olacaktır.

Örneğin, bir insanın lise mezuniyet töreni hafızasındaki bir bilgidir. İnsan, o lise töreninden itibaren hafızasındaki diğer bilgileri de içinde yaşamakta olduğu an ile kıyaslayınca, zaman algısını elde eder ve hafızasındaki bilgiler doğrultusunda bu zamanın uzunluğunu veya kısalığını tayin eder. Oysa bu "uzunluk" ve "kısalık"da tamamen beyninde oluşan ve bu kıyastan kaynaklanan bir histir.

Aynı şekilde bir kişi, yere düşen kalemi eğilip alan ve masanın üzerine bırakan birini gördüğünde kıyas yapar. Gördüğü insan kalemi masaya bıraktığı anda, o kişinin kalemi eğilip alması ve masaya doğru yürümesi, seyreden kişinin beyninde yer alan bilgilerdir. Zaman algısı, kalemi masaya bırakan insan ile bu bilgiler arasında kıyas yapılarak ortaya çıkar.

Ünlü fizikçi Julian Barbour, zamanın tarifini şöyle yapmaktadır:

> Zaman eşyaların pozisyonlarını değiştirme ölçüsünden başka birşey değil. Bir sarkaç sallanır, saatin kolları ilerler.[41]

Kısacası zaman, beyinde anı olarak saklanan **birtakım bilgiler, daha doğrusu görüntüler arasında kıyas yapılmasıyla var olmaktadır.** Eğer bir insanın hafızası olmasaydı, o insan sadece içinde bulunduğu anı yaşayacak, beyni bu tür yorumlar yapamayacak ve dolayısıyla zaman algısı da oluşmayacaktı.

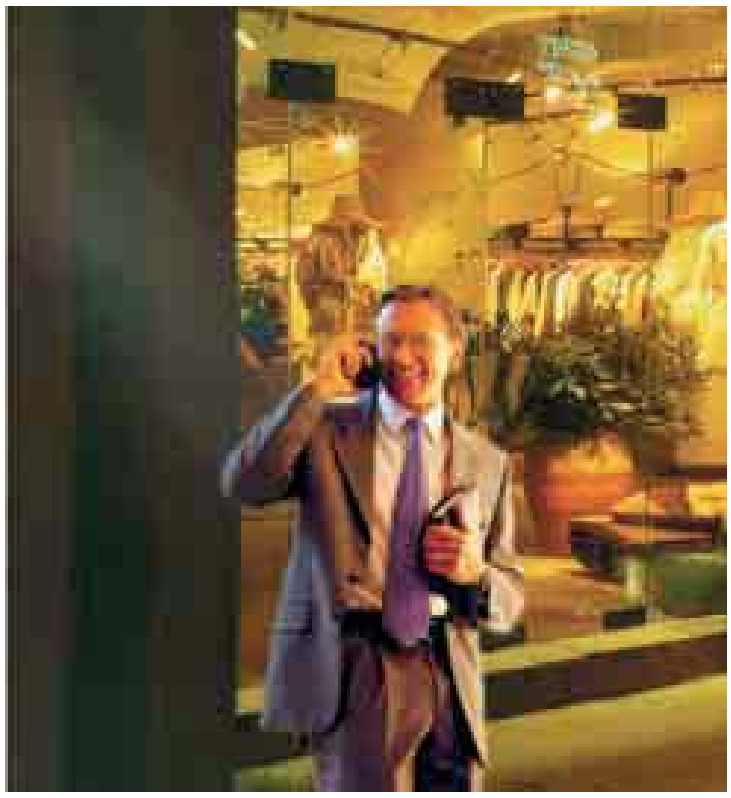

Telefon çaldığı an ile, telefonda bir dostun sesinin duyulduğu an arasında bir süre olduğunu düşünür ve buna "zaman" deriz. Zaman, "o an" yaşananlar ile, geçmiş arasında yapılan kıyas ile ortaya çıkan bir algıdır.

Zaman, bizim yaşadığımız olaylar arasında yaptığımız kıyasa dayalı bir kavramdır. Örneğin, bir kişi odaya girer. Sonra yerde duran kalemi görür ve eğilip onu alır. Bundan sonra bu kalemi masaya götürür ve oraya bırakır. Kişi, tüm bu eylemler arasında kıyas yapar. Her biri arasında bir süre geçtiğini düşünür ve böylece zaman algısını elde eder.

Zamanın Bir Algı Olduğu Konusunda Bilim Adamlarının Görüşleri

Zamanın, hareket eden cisimler ve meydana gelen değişimler arasında yaptığımız belirli bir sıralamadan doğan bir kavram olduğu gerçeği, bugün bilimsel olarak da kabul edilmiştir. Bu konuda görüş belirten düşünür ve bilim adamlarından örnekler vererek konuyu daha iyi açıklamaya çalışalım.

The End of Time (Zamanın Sonu) isimli kitabında zamansızlık ve sonsuzluk hakkındaki açıklamaları ile bilim dünyasında büyük yankı uyandıran fizikçi Julian Barbour, zamanın bir algı olmasının, birçok insan için kabullenilmesi zor bir gerçek olduğunu belirtmektedir. *Discover* dergisinde, Barbour ile yapılan bir röportajda zaman algısı için şu yorumlar yapılmaktadır:

> Ben hala kabullenmekte zorlanıyorum" diyor (Barbour). Ancak, sağ duyu evreni anlamak için hiçbir zaman güvenilir bir yol gösterici olmadı. Copernicus Güneş'in Dünya çevresinde dönmediğini ilk söylediğinden be-

Bir insanın geçmişi hafızasına verilen bilgilerden oluşur. Hafıza silindiğinde insanın geçmişi de silinir. Geleceği ise düşüncelerinden ibarettir. Bu düşünceler olmadığında ise insanın sadece yaşadığı "an" kalır.

ri fizikçiler algılarımızı şaşırttılar. Herşeye rağmen, Dünya 67,000 mil/saat hız ile boşlukta dönerken en ufak bir hareket bile hissetmiyoruz. **Barbour zamanın geçtiğine dair hissimizin, "Düz Dünya Cemiyeti"nin (Flat Earth Society) batıl inancı kadar yanlış olduğunu iddia ediyor.**"[42]

Yukarıda da görüldüğü gibi, ünlü fizikçi Barbour, zamanın mutlak olduğuna dair sahip olduğumuz inancın batıl olduğunu belirtmektedir. Ve günümüzde fizik alanındaki araştırmalar bu gerçeği açıkça göstermektedir. **Zaman mutlak değildir, meydana gelen olaylara göre farklı algılanan göreceli bir kavramdır.**

Nobel ödüllü ünlü genetik profesörü ve düşünür François Jacob ise, *Mümkünlerin Oyunu* adlı kitabında zamanın geriye akışı ile ilgili şunları anlatır:

> Tersinden gösterilen filmler, zamanın tersine doğru akacağı bir dünyanın neye benzeyeceğini tasarlamamıza imkan vermektedir. Sütün fincandaki kahveden ayrılacağı ve süt kabına ulaşmak için havaya fırlayacağı bir dünya; ışık demetlerinin bir kaynaktan fışkıracak yerde bir tuzağın (çekim merkezinin) içinde toplanmak üzere duvarlardan çıkacağı bir dünya; sayısız damlacıkların hayret verici işbirliğiyle suyun dışına doğru fırlatılan bir taşın bir insanın avucuna konmak için bir eğri boyunca zıplayacağı bir dünya. Ama zamanın tersine çevrildiği böyle bir dünyada, beynimizin süreçleri ve belleğimizin oluşması da aynı şekilde tersine çevrilmiş olacaktır. Geçmiş ve gelecek için de aynı şey olacaktır ve dünya tastamam bize göründüğü gibi görünecektir.[43]

Beynimiz belirli bir sıralama yöntemine göre işlediği için şu anda dünya üstte anlatıldığı gibi işlememekte ve zamanın hep ileri aktığını düşünmekteyiz. Oysa bu, beynimizin içinde verilen bir karardır ve dolayısıyla tamamen izafidir. Eğer hafızamızdaki bilgiler geriye doğru oynatılan filmlerdeki gibi dizilse, zamanın akışı da bizim için geriye doğru oynatılan filmlerdeki gibi olacaktır. Böyle bir durumda, geçmişi gelecek, geleceği de geçmiş olarak algılamaya başlar, hayatı şimdiki düzeninin tam tersi bir düzende yaşarız.

Gerçekte ise zamanın nasıl aktığını, ya da akıp akmadığını asla bilemeyiz. **Bu da zamanın mutlak bir gerçek olmadığını, sadece bir algı biçimi olduğunu gösterir.**

Zamanın bir algı olduğu, 20. yüzyılın en büyük fizikçisi sayılan Einstein'ın ortaya koyduğu Genel Görecelik Kuramı ile de doğrulanmıştır. Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein* adlı kitabında bu konuda şunları yazar:

> Salt uzayla birlikte Einstein, sonsuz geçmişten sonsuz geleceğe akan şaşmaz ve değişmez bir evrensel zaman kavramını da bir yana bıraktı. Görecelik Kuramı'nı çevreleyen anlaşılmazlığın büyük bölümü, insanların **zaman duygusunun da renk duygusu gibi bir algı biçimi olduğunu kabul etmek** istemeyişinden doğuyor... Nasıl uzay maddi varlıkların muhtemel bir sırası ise, **zaman da olayların muhtemel bir sırasıdır.** Zamanın öznelliğini en iyi Einstein'in sözleri açıklar: "Bireyin yaşantıları bize bir olaylar dizisi içinde düzenlenmiş görünür. Bu diziden **hatırladığımız olaylar 'daha önce' ve 'daha sonra' ölçüsüne göre sıralanmış gibidir**. Bu nedenle birey için bir ben-zamanı, ya da **öznel zaman vardır**. Bu zaman kendi içinde ölçülemez. Olaylarla sayılar arasında öyle bir ilgi kurabilirim ki, büyük bir sayı önceki bir olayla değil de, sonraki bir olayla ilgili olur.[44]

Einstein'ın bu sözlerinden, zamanın ileriye doğru aktığı fikrinin tamamen bir şartlanma olduğu anlaşılmaktadır.

Einstein, Barnett'in ifadeleriyle, *"uzay ve zamanın da sezgi biçimleri olduğunu, renk, biçim ve büyüklük kavramları gibi bunların da bilinçten ayrılamayacağını göstermiş"*tir.[45]

Genel Görecelik Kuramı'na göre "zaman mutlak değildir, onu ölçtüğümüz olaylar dizisinden ayrı, bağımsız bir varlığı yoktur."

Rüyalarımız, zamanın göreceliğinin anlaşılması açısından oldukça önemlidir. Biz uykumuzda günlerce sürdüğünü düşündüğümüz olaylar yaşarken, aslında sadece birkaç dakika hatta birkaç saniye süren bir rüya görmüşüzdür.

Konuyu biraz daha açıklamak için bir örnek üzerinde düşünelim. Özel olarak dizayn edilmiş tek pencereli bir odaya konup, burada belirli bir süre geçirdiğimizi düşünelim. Odada, geçen zamanı görebileceğimiz bir de saat bulunsun. Aynı zamanda odanın penceresinden güneşin belirli aralıklarla doğup-battığını görelim. Aradan birkaç gün geçtikten sonra, o odada ne kadar kaldığımız sorulduğunda vereceğimiz cevap; hem zaman zaman saate bakarak edindiğimiz bilgi, hem de güneşin kaç kere doğup battığına bağlı olarak yaptığımız hesaptır. Örneğin, odada üç gün kaldığımızı hesaplarız. Ama eğer bizi bu odaya koyan kişi bize gelir de, "aslında sen bu odada iki gün kaldın" derse ve pencerede gördüğümüz güneşin aslında suni olarak oluşturulduğunu, odadaki saatin de özellikle hızlı işletildiğini söylerse, bu durumda yaptığımız hesabın hiçbir anlamı kalmaz.

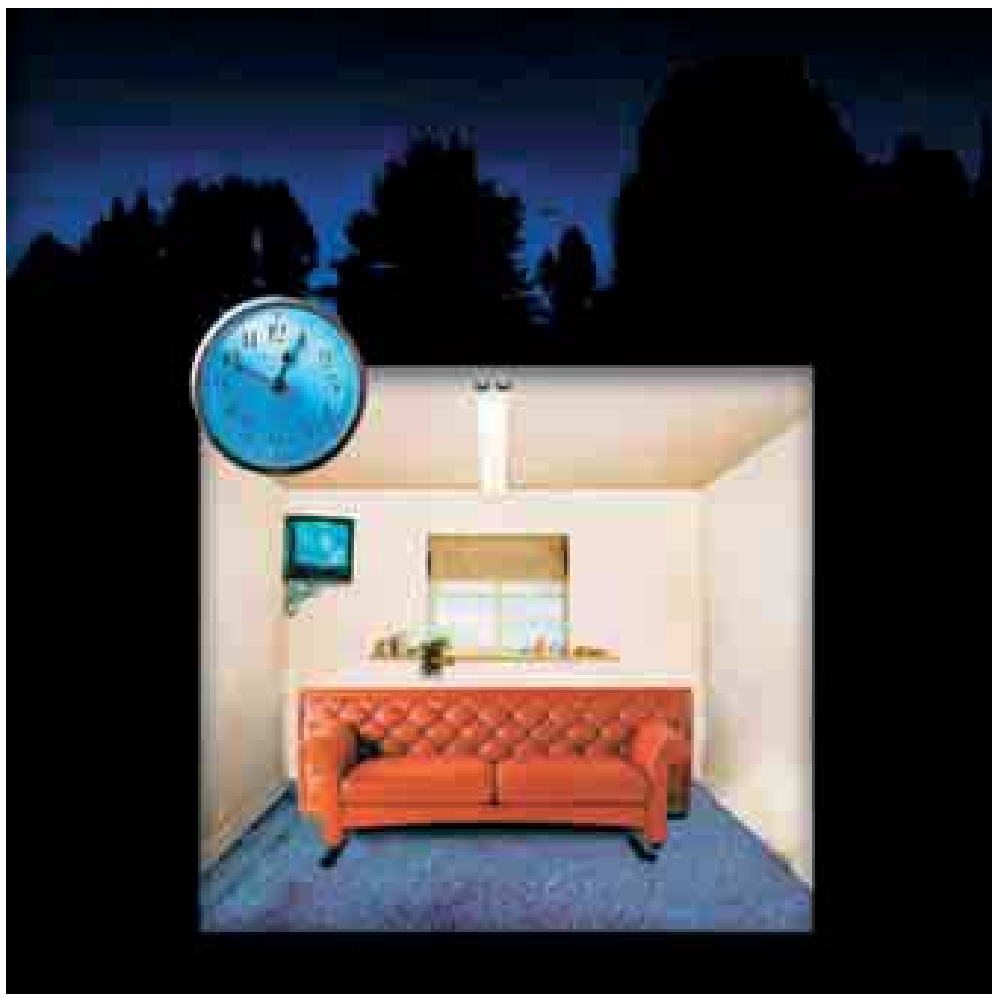

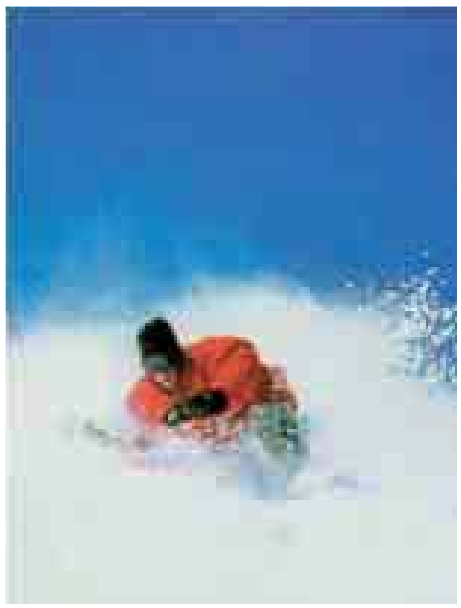

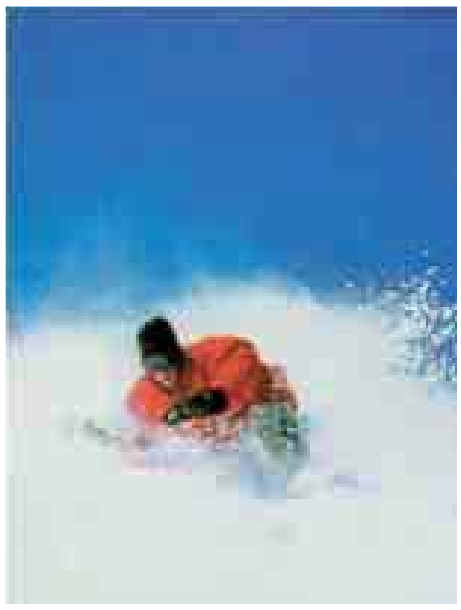

Tüm olaylar bize belli bir sıralama yöntemi ile gösterildiği için, zamanın hep ileri doğru aktığını düşünürüz. Örneğin bir kayakçı hep dağdan aşağı doğru kayar, yukarı doğru kaymaz veya bir su damlası su birikintisinden yukarı doğru çıkmaz, hep aşağı doğru düşer. Bu durumda bir kayakçının tepedeki hali geçmiş iken, aşağıya ulaştığı hali gelecektir. Oysa eğer hafızamızdaki bilgiler, bir filmin başa sarılması gibi tersine doğru gösterilmeye başlarsa bizim için gelecek, yani aşağı inmiş hali geçmiş olur, geçmiş ise yani tepedeki hali ise gelecek olur.

Bu örnek de göstermektedir ki, zamanın akış hızıyla ilgili bilgimiz, sadece algılayana göre değişen referanslara dayanmaktadır.

Farklı koşullarda, insanların aynı zaman dilimini, daha uzun veya daha kısa algılamaları da bunun bir örneğidir. Örneğin, ameliyattaki kardeşinin çıkmasını bekleyen bir insan için, bir saatlik süre aradan saatler geçmiş kadar uzun gelir. Ancak aynı kişi çok zevk aldığı bir işi yaparken, bir saatin nasıl geçtiğini anlamaz.

Einstein'ın Genel Görecelik Kuramı'nın bilimsel olarak ortaya koyduğu bir gerçek şudur: Zamanın hızı, bir cismin hızına ve çekim merkezine olan uzaklığına göre değişmektedir. Hız arttıkça zaman kısalmakta, sıkışmakta; daha ağır daha yavaş işleyerek sanki "durma" noktasına yaklaşmaktadır.

Bunu Einstein'ın bir örneği ile açıklayalım. Bu örneğe göre ikiz kardeşlerden biri Dünya'da kalırken, diğeri ışık hızına yakın bir hızda uzay yolculuğuna çıkar. Uzaya çıkan kişi, geri döndüğünde ikiz kardeşini kendisinden çok daha yaşlı bulacaktır. Bunun nedeni uzayda seyahat eden kardeş için zamanın daha ya-

Işık hızına yakın bir hızla uzay yolculuğuna çıkan ikiz kardeşlerden biri, 30 yıl sonra geri döndüğünde, dünyada kalan kardeş diğerine göre çok daha yaşlı olacaktır.

vaş akmasıdır. Aynı örnek, ışık hızının yüzde doksan dokuzuna yakın bir süratle hareket eden roketle uzayda yolculuk yapan bir baba ve Dünya'da kalan oğlu için de düşünülebilir. Einstein'e göre, "Eğer babanın yaşı 27, oğlunun yaşı 3 olsa, 30 dünya senesi sonra baba dünyaya döndüğünde oğul 33 yaşında, baba ise 30 yaşında olacaktır."[46]

Zamanın izafi oluşu, saatlerin yavaşlaması veya hızlanmasından değil; tüm maddesel sistemin atomaltı seviyesindeki parçacıklara kadar farklı hızlarda çalışmasından ileri gelir. Zamanın kısaldığı böyle bir ortamda insan vücudundaki kalp atışları, hücre bölünmesi, beyin faaliyetleri gibi işlemler daha ağır işlemektedir. Böylelikle kişi zamanın yavaşlamasını hiç fark etmeden günlük yaşamını sürdürür.

Zamanın İzafi Bir Kavram Olduğu Kuran'da Bildirilmiştir

Önceki sayfalarda da belirtildiği gibi, zamanın mutlak bir gerçek değil, izafi bir algı olduğu modern bilimin bulguları ile kesinlik kazanmıştır. Bilimin 20. yüzyılda keşfettiği bu gerçeğin, Kuran'da 1400 sene önce bildirilmiş olması ise çok büyük bir mucizedir.

Örneğin Allah, birçok ayetinde dünya hayatının çok kısa olduğunu vurgulamaktadır. Bir insanın ortalama 60 yıllık ömrünün, ayetlerde "günün bir saati" kadar kısa olduğunu Rabbimiz şöyle belirtmektedir:

Sizi çağıracağı gün, O'na övgüyle icabet edecek ve (dünyada) pek az bir süre kaldığınızı sanacaksınız. (İsra Suresi, 52)

Gündüzün bir saatinden başka sanki hiç ömür sürmemişler gibi onları birarada toplayacağı gün, onlar birbirlerini tanımış olacaklar... (Yunus Suresi, 45)

Bazı ayetlerde ise, zamanın insanların sandıklarından çok daha kısa olduğunu Allah şöyle bildirir.

Dedi ki: "Yıl sayısı olarak yeryüzünde ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün ya da bir günün birazı kadar kaldık, sayanlara sor." Dedi ki: "Yalnızca az (bir zaman) kaldınız, gerçekten bir bilseydiniz." (Mü'minun Suresi, 112-114)

Kuran'da başka ayetlerde ise, farklı boyutlarda zamanın daha farklı bir hızla aktığı haber verilmektedir. Örneğin Allah'ın Katındaki bir günün insanların bin yılına eşit olduğu belirtilmektedir. (Hac Suresi, 47) Bu konu ile ilgili diğer ayetler şöyledir:

Melekler ve Ruh (Cebrail), ona, süresi elli bin yıl olan bir günde çıkabilmektedir. (Mearic Suresi, 4)

Gökten yere her işi O evirip düzene koyar. Sonra (işler,) sizin saymakta olduğunuz bin yıl süreli bir günde yine O'na yükselir. (Secde Suresi, 5)

Kuran'ın daha pek çok ayetinde kullanılan üslup zamanın bir algı olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Örneğin Allah Kuran'da bahsedilen mümin bir topluluk olan Kehf Ehlini 300 yılı aşkın bir süre derin bir uyku halinde tutmuştur. Daha sonra uyandırdığında ise bu kişiler, zaman olarak çok az bir süre kaldıklarını düşünmüşler, ne kadar uzun uyuduklarını tahmin edememişlerdir:

Böylelikle mağarada yıllar yılı onların kulaklarına vurduk (derin bir uyku verdik). Sonra iki gruptan hangisinin kaldıkları süreyi daha iyi hesap ettiğini belirtmek için onları uyandırdık. (Kehf Suresi, 11-12)

Böylece, aralarında bir sorgulama yapsınlar diye onları dirilttik (uyandırdık). İçlerinden bir sözcü dedi ki: "Ne kadar kaldınız?" Dediler ki: "Bir gün veya günün bir (kaç saatlik) kısmı kadar kaldık." Dediler ki: "Ne kadar kaldığınızı Rabbiniz daha iyi bilir..." (Kehf Suresi, 19)

Aşağıdaki ayette anlatılan durum da zamanın aslında psikolojik bir algı olduğunun önemli bir delilidir.

Ya da altı üstüne gelmiş, ıssız duran bir şehre uğrayan gibisini (görmedin mi?) Demişti ki: "Allah, burasını ölümünden sonra nasıl diriltecekmiş?" Bunun üzerine Allah, onu yüz yıl ölü bıraktı, sonra onu diriltti. (Ve ona) Dedi ki: "Ne kadar kaldın?" O: "Bir gün veya bir günden az kaldım" dedi. (Allah ona:) "Hayır, yüz yıl kaldın, böyleyken yiyeceğine ve içeceğine bak, henüz bozulmamış; eşeğine de bir bak; (bunu yapmamız) seni insanlara ibret-belgesi kılmamız içindir. Kemiklere de bir bak nasıl biraraya getiriyoruz, sonra da onlara et giydiriyoruz?" dedi. O, kendisine (bunlar) apaçık belli olduktan sonra dedi ki: "(Artık şimdi) Biliyorum ki gerçekten Allah, herşeye güç yetirendir." (Bakara Suresi, 259)

Görüldüğü gibi bu ayetler zamanın izafi olduğunu, mutlak olmadığını açıkça bildirmektedir. Yani zaman, algıya ve algılayana göre değişmektedir; algılayan dışında kendi başına bir varlığı olan sabit bir varlık değildir.

Zamanın İzafiyeti, Kader Gerçeğini de Açıklamaktadır

Zamanın izafiyeti ile ilgili açıklamalardan ve ayetlerden görüldüğü gibi, zaman algıya değişkenlik gösteren, sabit olmayan bir kavramdır. Örneğin bizim için milyarlarca yıl süren bir zaman dilimi, Allah Katında bir andır. Bizim için 50 bin yıllık bir süre melekler ve Cebrail için bir gündür.

Bu gerçeğin bilinmesi, kader konusunun kavranması için çok önemlidir. Çünkü kader, Allah'ın geçmiş ve gelecek tüm olayları "tek bir an" içinde yaratmış olmasıdır. Bu da, Allah Katında evrenin yaratılış anından kıyamete kadar olan her olayın yaşanmış ve bitmiş olması demektir. İnsanların önemli bir bölümü, Allah'ın henüz yaşanmamış olayları önceden nasıl bildiğini, Allah Katında geçmiş ve gelecek tüm olayların nasıl yaşanıp bittiğini ve kaderin gerçekliğini bir türlü kavrayamazlar. Oysa "yaşanmamış olaylar" bizim açımızdan yaşanmamış olaylardır. Çünkü biz Allah'ın yarattığı zamana bağlı olarak yaşamımızı sürdürürüz ve hafızamıza verilen bilgiler olmadan hiçbir şey bilemeyiz. Allah, dünyadaki imtihan ortamı gereği "gelecek" olarak isimlendirdiğimiz olayları hafızamıza vermediği için, gelecekte ne olacağını da bilemeyiz. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten bunların tümünü yoktan yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup bitmiştir. Allah bir olayın sonunu görmek için beklemez. Zaten bir olayın başı da sonu da O'nun Katında tek bir anda yaşanır. Örneğin Firavun'un nasıl bir sona uğradığını Allah daha Hz. Musa'yı Firavun'a göndermeden. Hz. Musa daha doğmadan, hatta Mısır devleti daha kurulmadan önce bilir ve tüm bu olaylar Firavun'un sonu ile birlikte Allah Katında tek bir an olarak yaşanmıştır. Ayrıca Allah için geçmişi hatırlama diye bir şey de yoktur. Geçmiş ve gelecek hazır olarak Allah'ın daima karşısındadır, hepsi aynı anda mevcuttur.

Bir insan tüm hayatını bir film şeridi olarak düşünürse, biz bu şeridi video kasetten seyreder gibi seyrederiz ve kasedi ileri almak gibi bir imkanımız yoktur. Allah ise, bu film şeridinin tamamını aynı anda görür ve bilir. Zaten bu filmi tüm detaylarıyla tespit etmiş ve yaratmış olan O'dur. Biz nasıl bir cetvelin başını, ortasını ve sonunu bir kerede görebiliyorsak, Allah bizim bağlı olduğumuz zamanı başından sonuna

kadar tek bir an olarak sarıp kuşatmıştır. İnsanlar ise sadece zamanı gelince bu olayları yaşayıp, Allah'ın onlar için yarattığı kadere tanık olurlar. Bu, dünya üzerindeki bütün insanların kaderleri için bu şekildedir. Bugüne kadar yaratılmış ve bugünden sonra da yaratılacak olan bütün insanların dünya ve ahiretteki hayatları, her anları ile Allah'ın Katında hazır ve yaşanmış olarak bulunmaktadır. Allah'ın sonsuz "hıfzı"nda, milyarlarca insanla birlikte tüm canlıların, gezegenlerin, bitkilerin, eşyaların kaderinde yazılı olaylar da hiç eksilmeden veya kaybolmadan durmaktadır. Kader gerçeği, Allah'ın Hafız (Muhafaza eden, Koruyan) sıfatının, sonsuz gücünün, kudretinin ve büyüklüğünün tecellilerinden biridir.

"Geçmiş" Kavramı Hafızamızdaki Bilgilerden Dolayı Oluşur

Biz, bize verilen telkinden dolayı, geçmiş, şu an ve gelecek gibi bölümlere ayrılmış zaman dilimlerini yaşadığımızı zannederiz. Oysa, "geçmiş" gibi bir kavrama sahip olmamızın tek nedeni, -daha önce de belirttiğimiz gibi- hafızamıza bazı olayların verilmesidir. Örneğin, ilkokula kaydolduğumuz an hafızamızda bulunan bir bilgidir ve biz bu nedenle bunu geçmiş bir olay olarak algılarız. Gelecekle ilgili olaylar ise hafızamızda bulunmaz. Bu nedenle biz henüz haberdar olmadığımız bu olayları "yaşanacak", "gelecekte meydana gelecek" olaylar olarak kabul ederiz. Oysa geçmiş nasıl bizim için yaşanmış, tecrübe edilmiş, görülmüş olaylar ise, gelecek de aynı şekilde yaşanmıştır. Ancak bu olaylar bizim hafızamıza verilmediği için biz bunları bilemeyiz.

Eğer Allah, gelecekle ilgili olayları da hafızamıza vermiş olsaydı, o zaman gelecek de bizim için geçmiş olurdu. Örneğin, 30 yaşındaki bir insanın hafızasında 30 yıllık hatıralar, olaylar bulunur ve bu nedenle bu insan 30 yıllık bir geçmişi olduğunu düşünür. Eğer bu insanın hafızasına 30 ile 70 yaş arasındaki geleceğine dair olaylar da verilecek olsa, o zaman 30 yaşındaki bu insan için hem 30 yılı hem de 30 ile 70 yaşı arasındaki "geleceği" geçmişi haline gelir. Çünkü, bu durumda geçmişi de geleceği de hafızasında mevcut bulunacak, her ikisi de onun için yaşanmış, görülmüş, tecrübe edilmiş olaylar olacaktır.

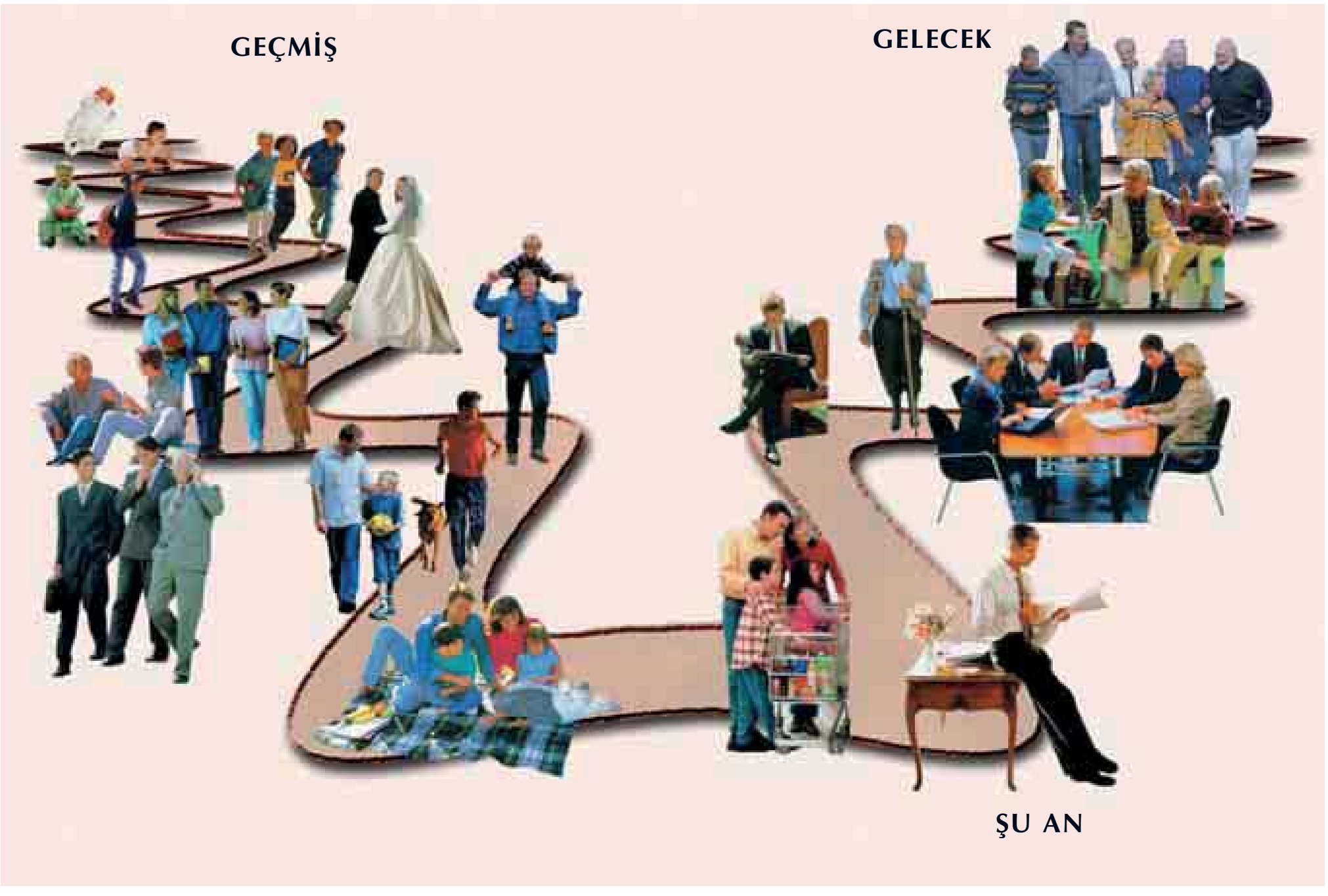

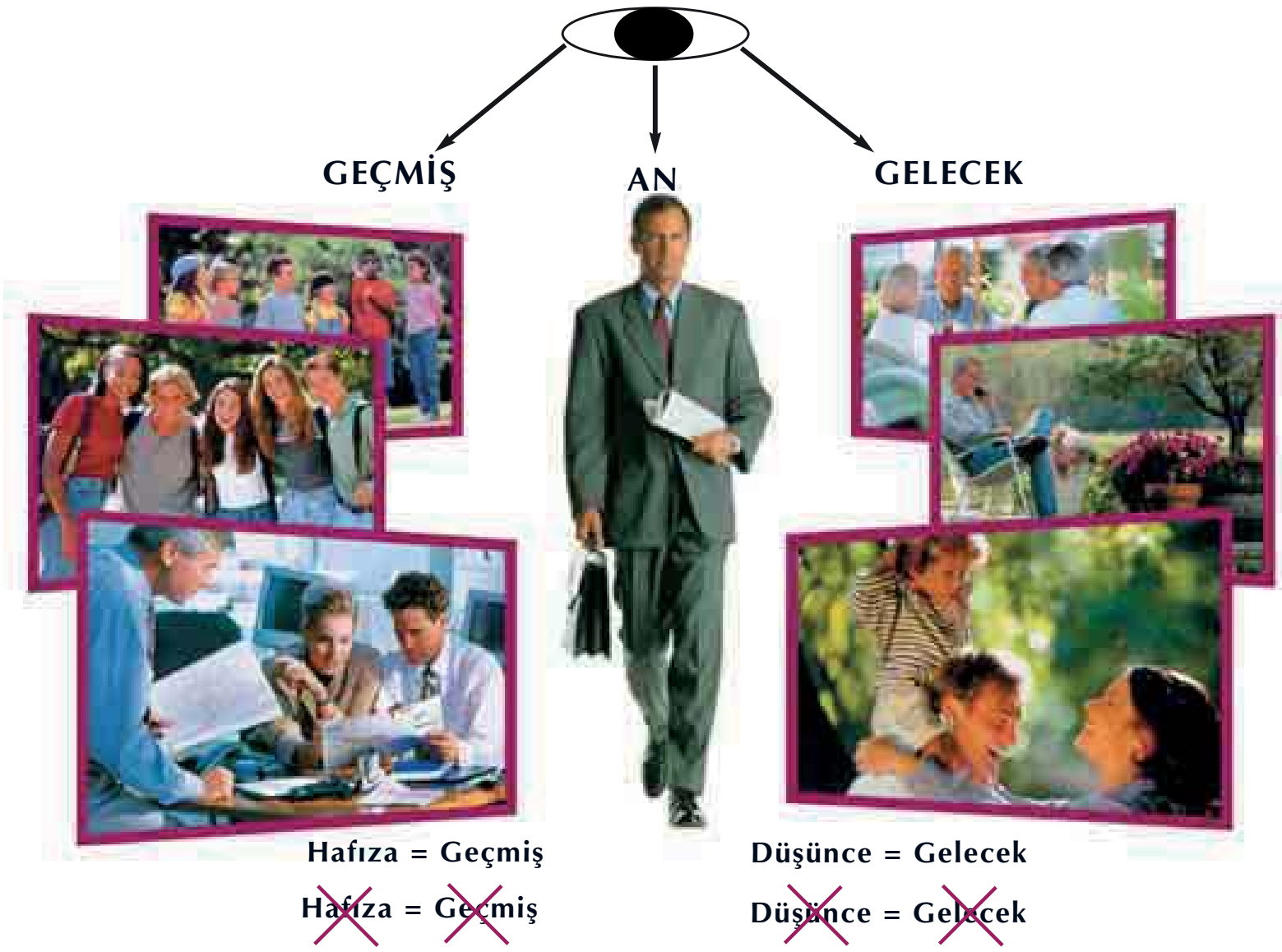

Bir insanın geçmişi, aslında o insanın hafızasında yer alan bilgilerden ibarettir. Eğer bu insanın hafızası silinse, geçmişi kalmayacaktır. Gelecek ise insanların düşüncelerinden ibarettir. İnsan, geleceği için plan yapar, geleceğini düşünür. Ancak insanın düşünceleri de ortadan kaldırılsa, bu kez gelecek diye bir kavram da kalmayacaktır. Hafızası ve düşünceleri alınan bir insan için sadece içinde yaşadığı "an", yani "şu an" kalacaktır.

Ancak Allah, bize olayları belli bir sıra içinde, küçükten büyüğe doğru akacak şekilde, sanki geçmişten geleceğe akan bir zaman varmış gibi algılattığı için, bize geleceğimizle ilgili olayları bildirmez, bunların bilgisini hafızamıza vermez. Gelecek bizim hafızamızda yoktur, ancak Allah'ın sonsuz hıfzında, tüm insanların geçmişleri ve gelecekleri bulunmaktadır. Bu, daha önce de belirtildiği gibi, bir insanın hayatını, zaten mevcut olan bir filmden izlemesi gibidir. Film, zaten çekilmiş ve bitmiştir. Ancak, bu filmi ileri sarma imkanı bulunmayan insan, kareleri teker teker seyrettikçe hayatını görür. Henüz seyretmediği karelerin ise geleceği olduğunu zannederek yanılır.

Geçmiş ve Gelecek Gayb Haberidir

Allah Kuran'ın birçok ayetinde gaybı, yani görünmeyeni, bilinmeyeni, şahit olunmayanı bilenin yalnızca Kendisi olduğunu bildirmektedir:

De ki: "Ey gökleri ve yeri yaratan, gaybı ve müşahede edilebileni bilen Allah'ım. Anlaşmazlığa düştükleri şeylerde, kullarının arasında sen hüküm vereceksin." (Zümer Suresi, 46)

De ki: "Elbette sizin kendisinden kaçtığınız ölüm, şüphesiz sizinle karşılaşıp-buluşacaktır. Sonra gaybı da, müşahede edilebileni de bilen (Allah)a döndürüleceksiniz; O da size yaptıklarınızı haber verecektir." (Cuma Suresi, 8)

(Allah:) "Ey Adem, bunları onlara isimleriyle haber ver" dedi. O, bunları onlara isimleriyle haber verince de dedi ki: "Size demedim mi, göklerin ve yerin gaybını gerçekten Ben bilirim, gizli tuttuklarınızı ve açığa vurduklarınızı da ben bilirim." (Bakara Suresi, 33)

Genelde gaybın sadece geleceğe ait bilinmeyen bilgiler olduğu düşünülür, oysa hem geçmiş hem de gelecek gaybtır. Geçmişte yaşananlar da gelecekte yaşanacak olanlar da Allah Katında saklı bulunan bilgilerdir. Ancak Allah, Kendi Katında bulunan gayb bilgilerinden bazılarını insanların hafızalarına vererek, bunları bilinir, yani müşahede edilir hale getirmektedir. Örneğin Allah Kuran'da geçmişe yönelik bilgiler vererek, Peygamberimiz (sav)'e bunların gayb haberleri olduğunu haber verir:

Bunlar: Sana vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Bunları sen ve kavmin bundan önce bilmiyordun. Şu halde sabret. Şüphesiz (güzel olan) sonuç takva sahiplerinindir. (Hud Suresi, 49)
Bu, sana (ey Muhammed) vahyettiğimiz gayb haberlerindendir. Yoksa onlar, (Yusuf'un kardeşleri) o hileli-düzeni kurarlarken, yapacakları işe topluca karar verdikleri zaman sen yanlarında değildin. (Yusuf Suresi, 102)

Allah Peygamberimiz (sav)'e henüz yaşanmamış bazı olaylardan da haberler vermiştir ki, bunlar geleceğe dair gayb haberleridir. Örneğin Mekke'nin fethi (Fetih Suresi, 27) ve Rum'un putperestlere karşı galibiyeti (Rum Suresi, 3-4), bu olaylar henüz yaşanmadan önce Peygamberimiz (sav)'e bildirilmiştir. Peygamberimiz (sav)'in kıyamet alametleri, ahir zaman gibi konulardaki hadisleri de, o dönem tüm insanlar için gayb olan bu bilgileri, Allah'ın kendisine öğrettiğini göstermektedir. Kuran'da peygamberlere ve diğer bazı salih müminlere de gaybtan haberler verildiği açıklanmaktadır. Örneğin Hz. Yusuf'a kardeşlerinin tuzaklarının boşa çıkacağı haber verilmiş (Yusuf Suresi, 15), Hz. Musa'nın annesine, bebek yaştaki oğlunun Firavun zulmünden kurtulacağı ve peygamber olacağı vahiyle açıklanmıştır. (Kasas Suresi, 7)

Sonuç olarak, bizim geçmiş ve gelecek olarak isimlendirdiğimiz olay ve bilgilerin tamamı, Allah Katında saklı duran gayb haberleridir. Allah dilediği zaman dilediği kişinin hafızasına bu haberlerden bazılarını vererek, gaybın bir kısmını bilinir hale getirmektedir. İşte müşahade edilebilir yani görülebilir, şahit olunmuş hale gelen bu olaylar, insanlar tarafından geçmiş olarak nitelendirilir.

Kadere Teslimiyetin Önemi

Geçmiş ve geleceğin gerçekte Allah Katında yaratılmış ve yaşanmış olarak saklı ve hazır olaylar olmaları bize çok önemli bir gerçeği gösterir: **Her insan kayıtsız ve şartsız kaderine teslim olmuştur.** İnsan nasıl geçmişini değiştiremezse, geleceğini de değiştiremez. Çünkü geçmişi gibi geleceği de yaşanmıştır; geleceğindeki tüm olaylar, ne zaman, nerede, ne yemek yiyeceği, kiminle ne konuşacağı, ne kadar para kazanacağı, hangi hastalıklara yakalanacağı, nihayetinde ne zaman, nasıl, nerede öleceği hepsi bellidir ve bunları değiştiremez. Çünkü bunlar zaten Allah Katında, Allah'ın hafızasında yaşanmış olarak bulunmaktadır. Sadece bunların bilgisi henüz kendi hafızasında değildir.

Dolayısıyla başlarına gelen olaylara üzülen, sinirlenen, bağırıp çağıranlar, geleceği için kaygılananlar, hırslananlar aslında kendilerini boş yere üzmektedirler. Çünkü, nasıl olacağından kaygı ve korku duydukları gelecekleri, zaten yaşanmıştır. Ve ne yaparlarsa yapsınlar bunları değiştirme imkanları bulunmamaktadır.

İnsan nasıl geçmişini değiştiremezse, geleceğini de değiştiremez. Bu nedenle olaylar karşısında gerilime düşenler, sinirlenenler, kadere teslim olmamanın sonuç getirmeyen sıkıntı ve zorluğunu yaşarlar.

Bu noktada belirtilmesi gereken çok önemli bir nokta, yanlış bir kader anlayışından kaçınmak gerektiğidir. Bazı insanlar, "nasıl olsa kaderimde ne varsa o olacak, o zaman benim hiçbir şey yapmama gerek yok" diyerek çarpık bir kader anlayışı geliştirirler. Her yaşadığımızın kaderimizde belli olduğu bir gerçektir. Biz daha o olayı yaşamadan önce o olay Allah Katında yaşanmıştır ve bilgisi de tüm detayları ile Allah Katındaki Levh-i Mahfuz isimli kitapta yazılıdır. Ancak, Allah her insana sanki olayları değiştirmeye, kendi karar ve seçimine göre hareket etmeye imkanı varmış

Bu resimdeki insanlar arabayı görmedikleri gibi arabadakiler de yoldaki bu insanları görmemektedirler. Her ikisi de birbirlerinden "şu an" için habersizdir. Ancak bu resme uzaktan, farklı bir yerden bakan bir insan, her iki tarafı da kolaylıkla ve tüm detaylarıyla aynı anda görebilmektedir. İnsanın hayatı için de aynı durum söz konusudur.
Bizim için geçmiş ve gelecek vardır ve biz zamana bağlı olduğumuz için geleceğimizi ancak zaman geçince görebiliriz. Ancak Allah zamandan ve mekandan münezzeh olduğu için bizim geçmişimizi, geleceğimizi ve içinde bulunduğumuz anı, tek bir anda, tüm canlılığı ve netliği ile görmektedir. Örneğin bir an sonra, yoldaki insanları gören şoförün ani bir frenle duruşu da Allah Katında önceden bilinmekte ve görülmektedir.

gibi bir his verir. Örneğin insan, su içmek istediğinde bunun için "kaderimde varsa içerim" diyerek oturup beklemez. Bunun için kalkar, bardağı alır ve suyunu içer. Gerçekten de kaderinde tespit edilmiş bardakta, tespit edilmiş miktarda suyu içer. Ancak, bunları yaparken kendi iradesi ve isteği ile yaptığına dair bir his duyar. Ve hayatı boyunca bu hissi her yaptığı işte yaşar. Allah'a ve Allah'ın yarattığı kaderine teslim olmuş bir insan ile bu gerçeği kavrayamayan bir insan arasındaki fark şudur: Teslimiyetli olan insan, kendi yaptığı hissini yaşamasına rağmen, bunların tümünü Allah'ın dilemesi ile yaptığını bilir. Diğeri ise, her yaptığını kendi aklı ve gücü ile yaptığını zannederek yanılır.

Örneğin, bir hastalığı olduğunu öğrenen teslimiyetli bir insan, bunun kaderinde olduğunu bildiği için son derece tevekküllü davranır. "Allah bunu kaderimde yarattığına göre, mutlaka büyük bir hayır vardır" diye düşünür. Ama "nasılsa kaderimde iyileşmek varsa iyileşirim" diyerek tedbir almadan beklemez. Aksine, olabilecek tüm tedbirleri alır. Doktora gider, beslenmesine dikkat eder, ilaçlarını alır. Ancak gittiği doktorun, doktorun uyguladığı tedavinin, aldığı ilaçların, bunların kendi üzerinde ne kadar etkili olacağının, iyileşip iyileşmeyeceğinin, kısacası her detayın kaderinde olduğunu unutmaz. Bunların hepsinin, Allah'ın hafızasında, daha kendisi dünyaya gelmeden önce hazır olarak bulunduğunu bilir. Allah, Kuran'da, insanların yaşadıkları herşeyin önceden bir kitapta yazılı bulunduğunu şöyle bildirir:

> **Yeryüzünde olan ve sizin nefislerinizde meydana gelen herhangi bir musibet yoktur ki, Biz onu yaratmadan önce, bir kitapta (yazılı) olmasın. Şüphesiz bu, Allah'a göre pek kolaydır. Öyle ki, elinizden çıkana karşı üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri dolayısıyla sevinip-şımarmayasınız. Allah, büyüklük taslayıp böbürleneni sevmez. (Hadid Suresi, 22-23)**

İşte bu yüzden, kadere iman eden bir insan, başına gelen hiçbir olaydan dolayı üzülmez, ümitsizliğe kapılmaz. Aksine son derece tevekküllü, teslimiyetli ve daima huzurlu olur. Çünkü Allah insanların başlarına gelen herşeyin önceden belli olduğunu, bu nedenle başlarına gelen zorluklara üzülmemelerini ve kendilerine verilen nimetlerle şımarmamalarını emretmiştir. İnsanın karşılaştığı zorluklar da, elde ettiği

başarı ve zenginlikler de Allah'ın takdiri iledir. Bunların hepsi Rabbimizin insanları denemek için kaderlerinde önceden belirlediği olaylardır. Bir ayette bildirildiği gibi, **"... Allah'ın emri, takdir edilmiş bir kaderdir".** (Ahzab Suresi, 38)

Allah bir başka ayetinde ise **"Hiç şüphesiz, Biz herşeyi kader ile yarattık."** (Kamer Suresi, 49) diye bildirmektedir. Sadece insanların değil, tüm canlıların, eşyanın, Güneş'in, Ay'ın, dağların, ağaçların, her varlığın Allah Katında belirlenmiş bir kaderi vardır. Örneğin kırılan bir antika vazo, kaderinde tespit edilen anda kırılmıştır. Birkaç yüzyıllık bu vazo, daha ilk imal edilirken, kimlerin kullanacağı, hangi evin hangi köşesinde, hangi eşyalarla birlikte duracağı belli olarak üretilir. Vazonun her deseni, üzerindeki her renk kaderde önceden tespit edilmiştir. Vazonun hangi gün, hangi saat, hangi dakika, kim tarafından nasıl kırılacağı da Allah'ın hıfzında yaşanmış olarak durmaktadır. Hatta, vazonun ilk imal edildiği an, ilk kez satılmak üzere vitrine konduğu an, bir evin köşesinde durduğu an ve kırılarak parça parça olduğu an, kısacası antika vazonun yüzyıllarca içinde bulunduğu her an, Allah Katında tek bir an olarak mevcuttur. Vazoyu kıran kişi, birkaç saniye önce bile bundan habersizken, Allah Katında o an yaşanmıştır ve bilinmektedir. Bu nedenle Allah, insanlara ellerinden çıkanlara üzülmemelerini bildirir. Çünkü, ellerinden çıkanlar kaderlerinde çıkmıştır ve o insanların bunu değiştirmeye güçleri yoktur. Ancak insanlar kaderlerinde meydana gelen olaylardan bir ders almalı, bunlarla eğitilmeli, bu olaylardaki hikmet ve hayırları görerek, daima, kaderlerini yaratan sonsuz merhametli, şefkatli, adaletli, kullarını esirgeyen ve koruyan Rabbimize yönelmelidirler.

Bu önemli gerçekten gafil yaşayan insanlar, hayatları boyunca hep endişe ve korku içinde olurlar. Örneğin çocuklarının geleceği için çok endişelenirler. Hangi okulda okuyacağı, nasıl bir meslek sahibi olacağı, sağlığının nasıl olacağı, nasıl bir hayat süreceği gibi konularda tevekkülsüz bir gayret içindedirler. Oysa, her insanın, daha tek bir hücre olduğu halinden ilk okuma yazma öğrendiği ana, üniversite sınavında verdiği cevaplardan hayatı boyunca hangi şirkette ne iş yapacağına, hangi kağıtlara kaç kez imza atacağına, nerede ve nasıl öleceğine kadar her anı Allah Katında bellidir. Bu olayların tümü, Allah'ın hıfzında saklı olarak durmaktadır. Örneğin **şu anda**, her insanın cenin hali, ilkokuldaki hali, üniversitedeki hali, 35. yaş gününü kutladığı anı, işine başladığı ilk günü, öldüğünde melekleri gördüğü an, yakınları tarafından defnedildiği ve ahirette Allah'a hesap verdiği anlar, **tek bir an** olarak Allah'ın Katın-

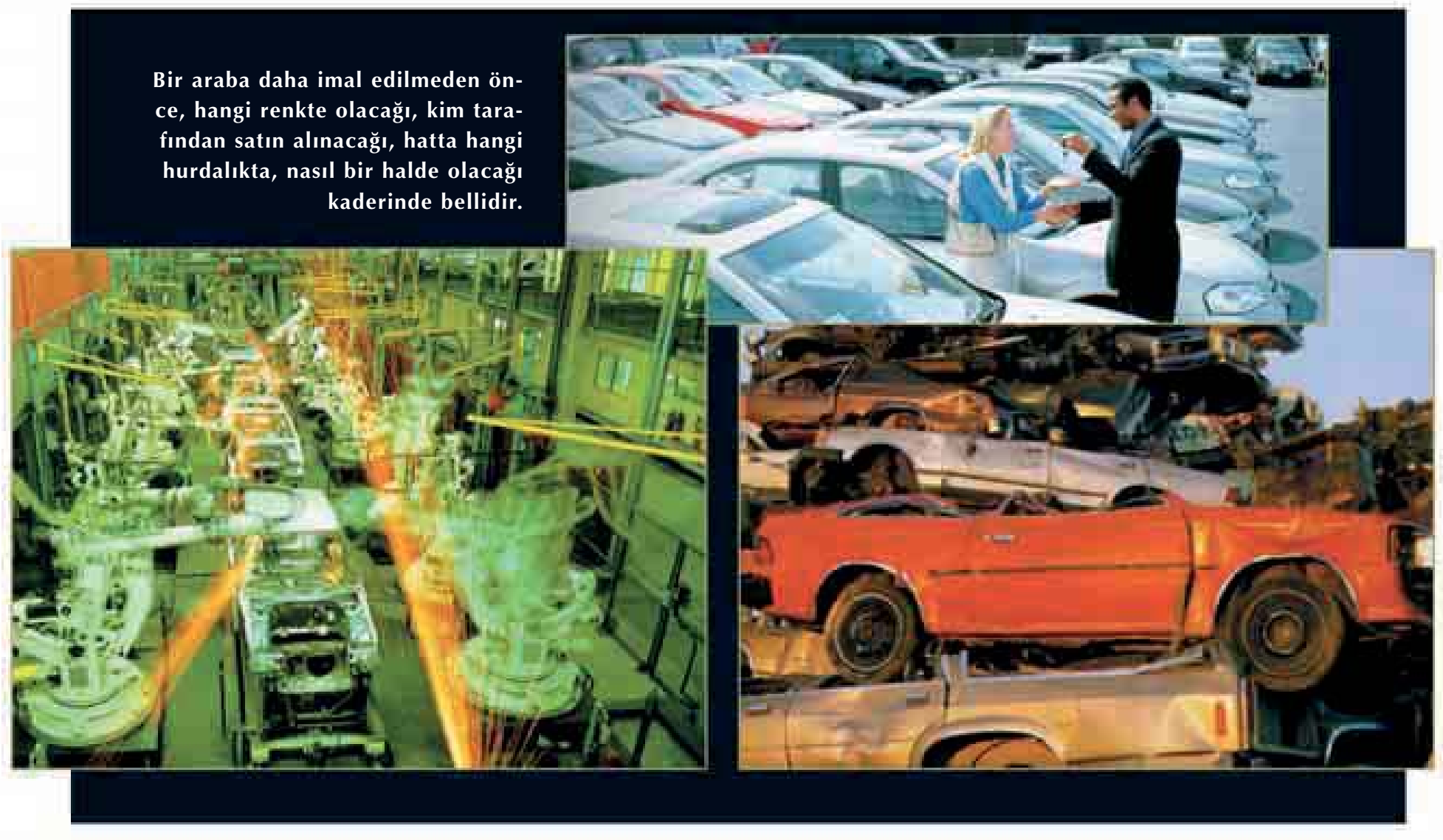

Bir araba daha imal edilmeden önce, hangi renkte olacağı, kim tarafından satın alınacağı, hatta hangi hurdalıkta, nasıl bir halde olacağı kaderinde bellidir.

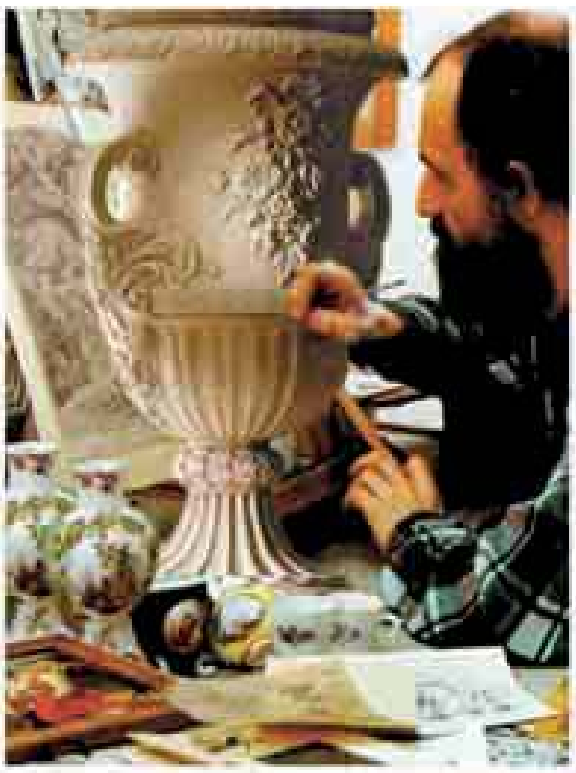

Her varlık bir kader ile yaratılır. Bir vazonun daha imal edilmeden önce, kim tarafından hangi modelde imal edileceği, kim tarafından nereden satın alınıp, hangi evin hangi köşesine yerleştirileceği ve hangi gün hangi anda nasıl düşüp kırılacağı Allah Katında bellidir.

da bulunmaktadır. O halde, her anı Allah'ın Katında yaşanmış, görülmüş ve halen Allah'ın hafızasında hazır bulunan bir hayat için endişelenmek, korku duymak, üzülmek büyük bir gaflettir. Ne kadar çabalarsa çabalasın, ne kadar kaygılanırsa kaygılansın bir insanın kendisi de, çocuğu da, eşi ve yakınları da kendileri için Allah Katında hazır bulunan hayatlarını yaşayacaklardır.

Öyle ise, akıl ve vicdan sahibi bir insanın bu gerçeği kavrayarak, Allah'a ve Allah'ın yarattığı kadere gönülden teslim olması gerekir. Aslında her insan zaten Allah'a teslim olmuş ve boyun eğmiş olarak yaratılmıştır. Çünkü, istese de istemese de Allah'ın kendisi için yarattığı kadere boyun eğerek yaşar. Kaderi inkar eden insan da kaderinde "kaderi inkar etmek" olduğu için inkarcıdır.

Allah'a gönülden teslim olarak boyun eğenler ise, hem Allah'ın hoşnutluğunu, rahmetini ve cennetini kazanmayı umabilirler, hem de dünyada ve ahirette, güven ve mutluluk içinde bir huzurlu yaşam sürerler. Çünkü, Allah'a teslim olan, Allah'ın yarattığı kaderin kendisi için en hayırlısı olduğunu bilen bir insanı üzecek, korkutacak, endişelendirecek hiçbir şey yoktur. Bu insan, elinden gelen her çabayı gösterir, ancak bu çabanın da kaderinde olduğunu, ne yaparsa yapsın kaderinde yazılı olanları değiştirmeye güç yetiremeyeceğini bilir.

Mümin, Allah'ın yarattığı kadere teslim olacak, bununla birlikte karşılaştığı olaylar karşısında elinden geldiğince sebeplere sarılacak, tedbir alacak, olayları hayır yönünde yönlendirmek için çalışacak, ama tüm bunların kader içinde gerçekleştiği ve Allah'ın en hayırlısını önceden takdir ettiğinin bilinci ve rahatlığı içinde olacaktır. Kuran'da bu tavra örnek olarak Hz. Yakub'un çocuklarının güvenliği için almış olduğu bir tedbirden söz edilir. Hz. Yakup, kötü niyetli insanların dikkatini çekmemeleri için oğullarına şehre ayrı ay-

rı kapılardan girmeyi öğütlemiş, ama bunun Allah'ın belirlemiş olduğu kaderi asla etkilemeyeceğini de onlara hatırlatmıştır:

Ve dedi ki: "Ey çocuklarım, tek bir kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin. Ben size Allah'tan hiçbir şeyi sağlayamam (gideremem). Hüküm yalnızca Allah'ındır. Ben O'na tevekkül ettim. Tevekkül edenler de yalnızca O'na tevekkül etmelidirler." (Yusuf Suresi, 67)

Allah, insanların ne yaparlarsa yapsınlar kaderlerini değiştiremeyeceklerini bir ayette şöyle bildirir:

Sonra kederin ardından üzerinize bir güvenlik (duygusu) indirdi, bir uyuklama ki, içinizden bir grubu sarıveriyordu. Bir grup da, canları derdine düşmüştü; Allah'a karşı haksız yere cahiliye zannıyla zanlara kapılarak: "Bu işten bize ne var ki?" diyorlardı. De ki: "Şüphesiz işin tümü Allah'ındır." Onlar, sana açıklamadıkları şeyi içlerinde gizli tutuyorlar, "Bu işten bize bir şey olsaydı, biz burada öldürülmezdik" diyorlar. De ki: "Evlerinizde olsaydınız da üzerlerine öldürülmesi yazılmış olanlar, yine devrilecekleri yerlere gidecekti. (Bunu) Allah, sinelerinizdekini denemek ve kalplerinizde olanı arındırmak için (yaptı). Allah, sinelerin özünde saklı duranı bilendir. (Al-i İmran Suresi, 154)

Ayette de görüldüğü gibi, bir insan ölmemek için hayır ve ibadet olan bir işten kaçsa bile, eğer kendine ölüm yazılmışsa zaten ölecektir. Hatta, ölümden kaçmak için başvurduğu yollar ve yöntemler de kaderinde bellidir ve her insan kaderindeki olayı yaşayacaktır. Allah, bu ayette de, insanlara kaderlerinde yarattığı olayların amacının onları denemek ve onların kalplerini temizlemek olduğunu belirtmektedir. Fatır Suresi'nde ise, her insanın ömrünün Allah Katında belli olduğu, rahimlere düşen bebeklerin de Allah'ın izniyle olduğu bildirilir:

Allah sizi topraktan yarattı, sonra bir damla sudan. Sonra da sizi çift çift kıldı. O'nun bilgisi olmaksızın, hiçbir dişi gebe kalmaz ve doğurmaz da. Ömür sürene, ömür verilmesi ve onun ömründen kısaltılması da mutlaka bir kitapta (yazılı)dır. Gerçekten bu, Allah'a göre kolaydır. (Fatır Suresi, 11)

Kamer Suresi'nin aşağıdaki ayetlerinde ise, insanın her yaptığının satır satır yazılı olduğu bildirilirken, cennet halkının yaşadıkları da yaşanmış olaylar olarak anlatılmaktadır. Daha önce de belirtildiği gibi, cennetteki gerçek hayat bizim için gelecektir. Ancak, cennette olanların yaşantıları, sohbetleri, ziyafetleri şu anda Allah'ın hıfzında bulunmaktadır. Biz doğmadan önce de tüm insanlığın dünyadaki ve ahiretteki geleceği Allah Katında bir an içinde yaşanmıştır ve Allah'ın hıfzında muhafaza edilmektedir:

Onların işlemiş oldukları herşey kitaplarda (yazılı)dır.
Küçük, büyük herşey satır satır (yazılı)dır.
Hiç şüphesiz muttakiler, cennetlerde ve nehir (çevresin)dedirler.
Çok kudretli, mülkünün sonu olmayan (Allah)ın yanında doğruluk makamındadırlar. (Kamer Suresi, 52-55)

Allah Katında zamanın tek bir an olduğunu, Allah için geçmiş ve gelecek olmadığını Kuran'da kullanılan bu üsluptan da anlarız. Görüldüğü gibi bizim için gelecek zamanda olacak bazı olaylar, Kuran'da çoktan olup bitmiş bir olay gibi anlatılmaktadır. Çünkü Allah geçmişi de geleceği de, bir an olarak zaten yaratmıştır. Bu nedenle gelecekte olacağı anlatılan bir olay zaten olup bitmiştir. Ama biz görmediğimiz için onu gelecek zannederiz. Örneğin, ahirette insanların Allah'a verecekleri hesabın belirtildiği ayetler, bunu çoktan olup bitmiş bir olay gibi anlatmaktadır:

Sur'a üfürüldü; böylece Allah'ın diledikleri dışında, göklerde ve yerde olanlar çarpılıp-yıkılıverdi. Sonra bir daha ona üfürüldü, artık onlar ayağa kalkmış durumda gözetliyorlar. Yer, Rabbi'nin nuruyla parıldadı; kitap kondu; peygamberler ve şahidler getirildi ve aralarında hak ile hüküm verildi, onlar haksızlığa uğratılmazlar. Her bir nefse yaptığının tam karşılığı verildi. O, onların işlediklerini daha iyi bilendir. İnkar edenler, cehenneme bölük bölük sevkedildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cehennemin) bekçileri dedi ki: "Size Rabbinizin ayetlerini okuyan ve bugünle karşılaşacağınızı (söyleyip) sizi uyaran elçiler gelmedi mi?" Onlar: "Evet." dediler. Ancak azap kelimesi kafirlerin üzerine hak oldu. Dediler ki: "İçinde ebedi kalıcılar olarak cehennemin kapılarından (içeri) girin. Büyüklüğe kapılanların konaklama yeri ne kötüdür." Rablerinden korkup-sakınanlar da, cennete bölük bölük sevk edildiler. Sonunda oraya geldikleri zaman, kapıları açıldı ve onlara (cennetin) bekçileri dedi ki: "Se-

lam üzerinizde olsun, hoş ve temiz geldiniz. Ebedi kalıcılar olarak ona girin." (Zümer Suresi, 68-73)

Bu konudaki diğer örnekler ise şöyledir:

(Artık) Her bir nefis yanında bir sürücü ve bir şahid ile gelmiştir. (Kaf Suresi, 21)

Gök yarılıp-çatlamıştır; artık o gün, 'sarkmış-za'fa uğramıştır.' (Hakka Suresi, 16)

Ve sabretmeleri dolayısıyla cennetle ve ipekle ödüllendirmiştir. Orada tahtlar üzerinde yaslanıp-dayanmışlardır. Orada ne (yakıcı) bir güneş ve ne de dondurucu bir soğuk görürler. (İnsan Suresi, 12-13)

Görebilenler için cehennem de sergilenmiştir. (Naz'iat Suresi, 36)

Artık bugün, iman edenler, kafir olanlara gülmektedirler. (Mutaffifin Suresi, 34)

Suçlu-günahkarlar ateşi görmüşlerdir, artık içine kendilerinin gireceklerini de anlamışlardır; ancak ondan bir kaçış yolu bulamamışlardır. (Kehf Suresi, 53)

Yukarıdaki ayetlerde, ölümümüzden sonra yaşanacak olan olaylar, yaşanmış ve bitmiş olaylar olarak anlatılmaktadır. Çünkü Allah, bizim bağlı olduğumuz izafi zaman boyutuna bağlı değildir. Allah tüm olayları zamansızlıkta dilemiş, insanlar bunları yapmış, tüm bu olaylar yaşanmış ve sonuçlanmıştır. Küçük büyük her türlü olayın, Allah'ın bilgisi dahilinde gerçekleştiği ve bir kitapta kayıtlı olduğu gerçeği ise aşağıdaki ayette şöyle haber verilir:

Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kuran'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, Biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın. (Yunus Suresi, 61)

SONSUZ ZAMAN ALLAH'IN HAFIZASINDA SAKLIDIR

Maddenin, beynimizde oluşan bir algılar bütünü olduğu gerçeğini tam olarak kavrayamayan bazı insanlar, bazı yanılgılara düşmekte, bu gerçekten yanlış sonuçlar çıkarmaktadırlar. Örneğin bir kısmı, maddenin hayal olduğuna dair izahları "madde yok" denmiş gibi algılamaktadır. Bir kısmı ise, maddenin ancak biz gördüğümüz zaman hayal olarak var olduğunu, ancak görmediğimizde yok olduğunu sanmaktadır. Bunların hiçbiri doğru değildir.

Öncelikle, "madde yok" veya "insanlar, ağaçlar, kuşlar... bunların hiçbiri yok" demek kesinlikle doğru değildir. Çünkü bunların hepsi vardır, ve hepsini Allah yaratmıştır. Ancak Allah tüm bu varlıkları kitabın başından beri anlattığımız gibi bir görüntü, algı olarak yaratmıştır. Yani Allah, bu varlıkları yarattıktan sonra onları, kendi başlarına var (kaim) olan sabit varlıklar kılmamıştır. Her birini her an yaratmaya devam etmektedir.

Biz görsek de görmesek de bu varlıklar Allah'ın hafızasında sonsuza kadar bulunmaktadırlar. Bizden öncekiler gibi bizden sonraki varlıkları da Allah tek bir an içinde zaten yaratmıştır. Zamanın bir algı olduğu konusunda anlatıldığı gibi, zamanı da Allah yaratmıştır ve Allah zamana bağımlı değildir. Dolayısıyla bizim için gelecekte var olacak olan varlıklar da aslında Allah Katında "tek bir an" içinde yaratılmışlardır ve şu anda vardırlar. Ancak biz zamana bağımlı olduğumuz için onları henüz görmeyiz.

Gelecekte görebileceğimiz veya bizim için gelecekte var olacak varlıklar nasıl Allah'ın hafızasında her an mevcut iseler, geçmiştekiler de aynı şekilde, hiç kaybolmadan Allah'ın hafızasında mevcutturlar. Örneğin, sizin cenin olarak anne rahmindeki haliniz, okuma yazmaya başladığınız günkü haliniz, ilk karnenizi elinize aldığınız an, ilk araba kullandığınız an, bir gün otobüste yer verdiğiniz yaşlı hanımın yüzündeki gülümsemenin olduğu an gibi geçmişte yaşadığınız tüm anlarla birlikte gelecekte yaşayacağınız tüm anlar da şu anda Allah'ın hıfzındadır ve hiç kaybolmadan sonsuza kadar kalacaklardır.

Söz gelimi yolda yürürken ayağınıza takılan bir taş parçası, kaderde, siz daha doğmadan önce, ayağınıza takılacağı zaman belirlenmiş şekilde yaratılmıştır. O taşın daha büyük bir kayadan parçalandığı, bütün girinti ve çıkıntılarının oluştuğu her aşama Allah Katında, siz daha o taş ayağınıza takılmadan önce mevcuttur. Aynı şey bir çöp kutusu içinde gördüğünüz ölü bir kelebek veya başınıza ağaçtan düşen kuru bir yaprak için de geçerlidir. Kelebeğin, daha tırtıl halinden, kozadan çıkışına, kanatlarını kuruttuğu andan yerdeki çöpe karıştığı ana kadar hepsi, kaderde sonsuz evvelden bellidir. Allah Katında bu kelebeğin canlı halleri ve ölü hali hiç kaybolmadan durmaktadır ve sonsuza kadar durmaya devam edecektir.

YAŞADIĞIMIZ HER AN ALLAH KATINDA SAKLIDIR, KAYBOLMAZ, CANLI OLARAK DURUR

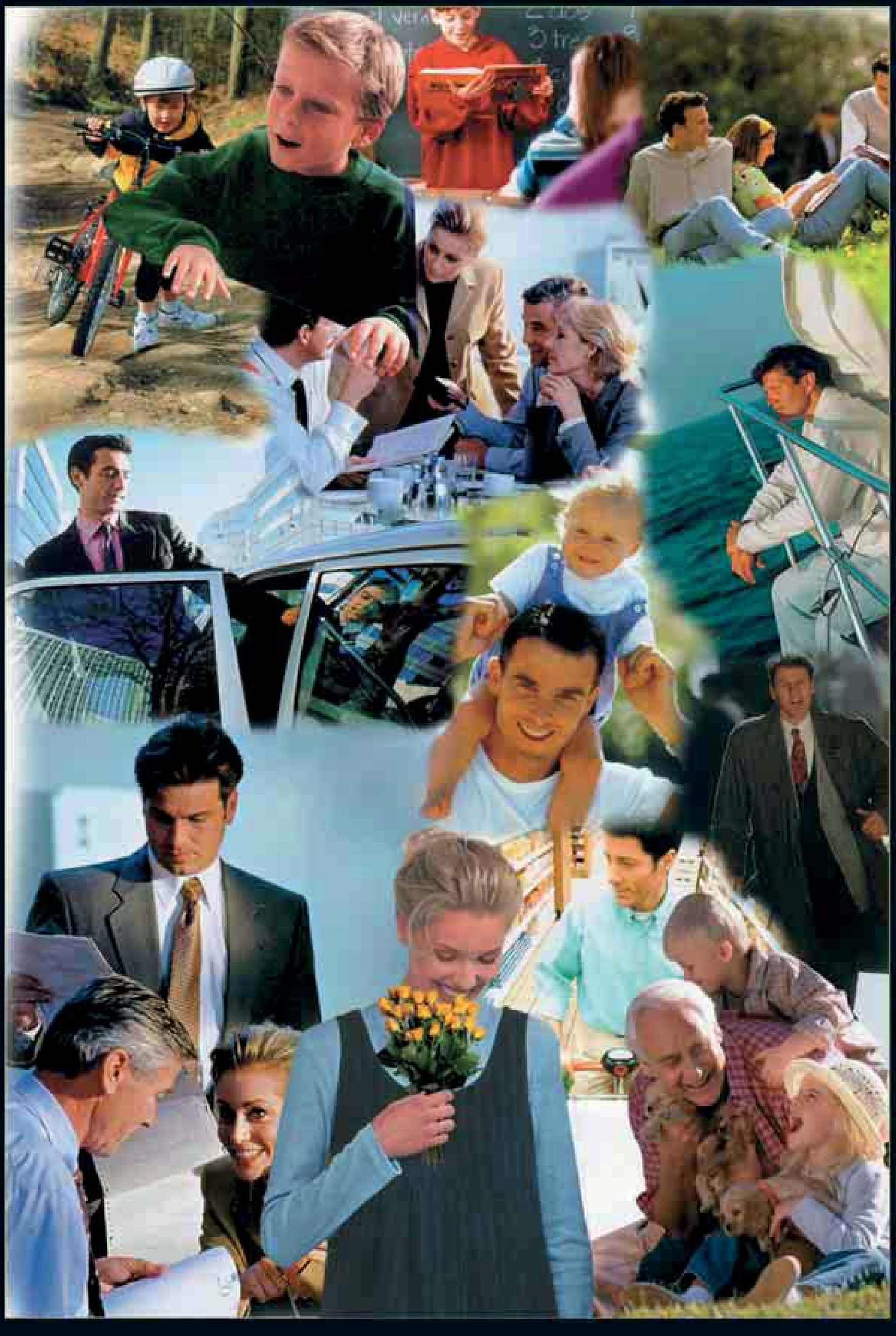

Tüm Olaylar "Levh-i Mahfuz" İsimli Kitapta Kayıtlıdır

Önceki bölümde de anlattığımız gibi Allah, bizim için geçmiş ve gelecek olan tüm olay ve varlıkları, tek bir anda yaratmıştır. Kuran'da, tüm insanların ve varlıkların kaderlerinin Allah'ın Katında, Levh-i Mahfuz olarak isimlendirilen "Ana Kitap"ta saklandığı şöyle bildirilmektedir:

Şüphesiz o, Bizim Katımızda olan Ana Kitap'tadır; çok yücedir, hüküm ve hikmet doludur. (Zuhruf Suresi, 4)

... Katımızda (bütün bunları) saklayıp-koruyan bir kitap vardır. (Kaf Suresi, 4)

Gökte ve yerde gizli olan hiçbir şey yoktur ki, apaçık olan bir kitapta (Levh-i Mahfuz'da) olmasın. (Neml Suresi, 75)

Allah, başka ayetlerinde de göklerde ve yerde olan herşeyin bu kitapta olduğu gerçeğini şöyle haber verir:

İnkar edenler, dediler ki: "Kıyamet-saati bize gelmez." De ki: "Hayır, gaybı bilen Rabbime andolsun, o muhakkak size gelecektir. Göklerde ve yerde zerre ağırlığınca hiçbir şey O'ndan uzak (saklı) kalmaz. Bundan daha küçük olanı da, daha büyük olanı da, istisnasız, mutlaka apaçık bir kitapta (yazılı)dır." (Sebe' Suresi, 3)

Ayetlerde de bildirildiği gibi, evren yaratıldığından beri var olan canlı cansız herşey, gerçekleşen her olay Allah'ın yaratmasıdır ve dolayısıyla O'nun bilgisindedir; yani tüm bunlar "Allah'ın hafızası"ndadır. Levh-i Mahfuz da Allah'ın Hafız sıfatının bir tecellisidir.

Resimde gördüğünüz kelebeğin daha yumurta olduğu anından koza haline, kozadan çıkıp uçmaya başladığı andan ölüp çöplere karıştığı haline kadar her hali, şu anda Allah Katında canlı olarak mevcuttur. Kelebek, Allah'ın hafızasında şu anda kozadan çıkmakta, şu anda uçmaya başlamakta ve şu anda ölerek yere düşmektedir.

Geçmiş ve Gelecek Aslında "Şu An" Yaşanmaktadır

Allah Katında zaman olmadığı için, bütün olaylar tek bir anda gerçekleşmektedir ve o "şu an"dır. "Şu anda" bizim için geçmiş ve gelecek olan tüm olaylar Allah Katında, bizim olayları gördüğümüz netlikten çok daha net ve canlı olarak yaşanmaktadır. Örneğin, Hz. Yunus şu anda gemideki kura sonucunda denize atılmaktadır, Hz. Yusuf şu anda kardeşleri tarafından kuyuya atılmaktadır, şu anda zindandaki ilk yemeğini yemekte, zindandan şu anda çıkarak yürümektedir. Hz. Meryem şu anda Cebrail ile konuşmakta, Hz. İsa şu anda doğmaktadır. Hz. Nuh, gemisinin ilk çivisini şu anda çakmakta, Hz. Nuh ve ailesi şu anda gemiden Allah'ın kendileri için seçtiği topraklara inmektedirler. Hz. Musa'nın annesi onun beşiğini şu anda suya bırakmakta, Hz. Musa şu anda çalılıkta Allah'tan ilk vahyini almakta, deniz şu anda ikiye yarılmakta, inananlar şu anda denizden geçerken, Firavun şu anda ordusuyla birlikte boğularak ölmektedir. Hz. Musa şu anda Hızır ile buluşup görüşmektedir, Hızır da yetim çocukların duvarını şu anda onarmaktadır. Hz. Zülkarneyn'den kendilerini korumak için bir set inşa etmelerini isteyenler, taleplerini şu anda ona iletmektedirler ve Hz. Zülkarneyn kıyamete kadar delinemeyecek ve aşılamayacak olan seddi şu an inşa etmektedir. Hz. İbrahim babasına şu anda nasihat etmekte, putperest kavminin putlarını şu anda kırmaktadır ve kavminin kendisini attığı ateş Hz. İbrahim'e şu anda serinlik vermektedir. Hz. Muhammed (sav) şu anda Cebrail'den vahiy almakta, tam şu anda Mescid-i Haram'dan Mescid-i Aksa'ya götürülmektedir. Lut kavmi şu anda yerle bir olmaktadır. Cennet ehli şu anda tahtlarda oturmuş karşılıklı sohbetler etmektedir. Cehennem ehli ise şu anda ateşe sunulmakta, büyük bir azap ve telafisi olmayan bir pişmanlık içinde acı çekmektedir.

Allah bu görüntülerin tamamını, "şu anda", bizim bilemeyeceğimiz daha keskin bir netlikte görmekte ve duymaktadır. Allah bizim duyamadığımız dalgaboyundaki sesleri de duymakta ve göremediğimiz görüntüleri de görmektedir. Bizim şahit olduğumuz ve olmadığımız tüm olaylar ve tüm sesler Allah Katında her an hazırdır ve tüm canlılığı ile her an yaşanmaktadır. Bunların hiçbiri hiçbir zaman kaybolmaz, her zaman Allah'ın hafızasında tüm detayları ile yaşanır.

Geçmişte kalmış olan olaylar, "şu anda" Allah'ın hafızasında çok canlı ve net olarak yaşanmaktadır. Örneğin, piramitleri inşa eden işçiler malzemeleri şu anda taşımaktadırlar, şu anda yorulmakta, şu anda susayarak su içmektedirler.

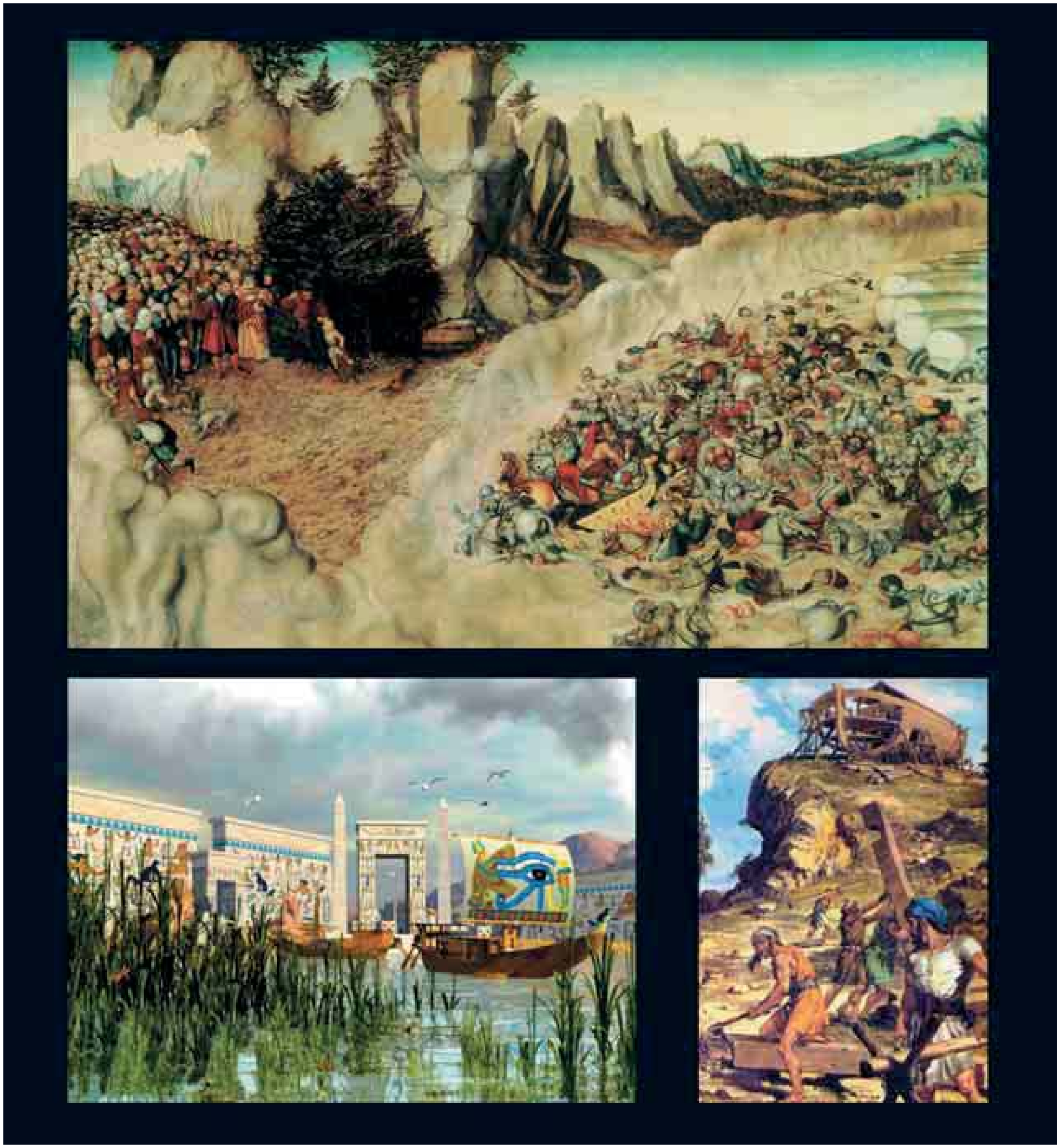

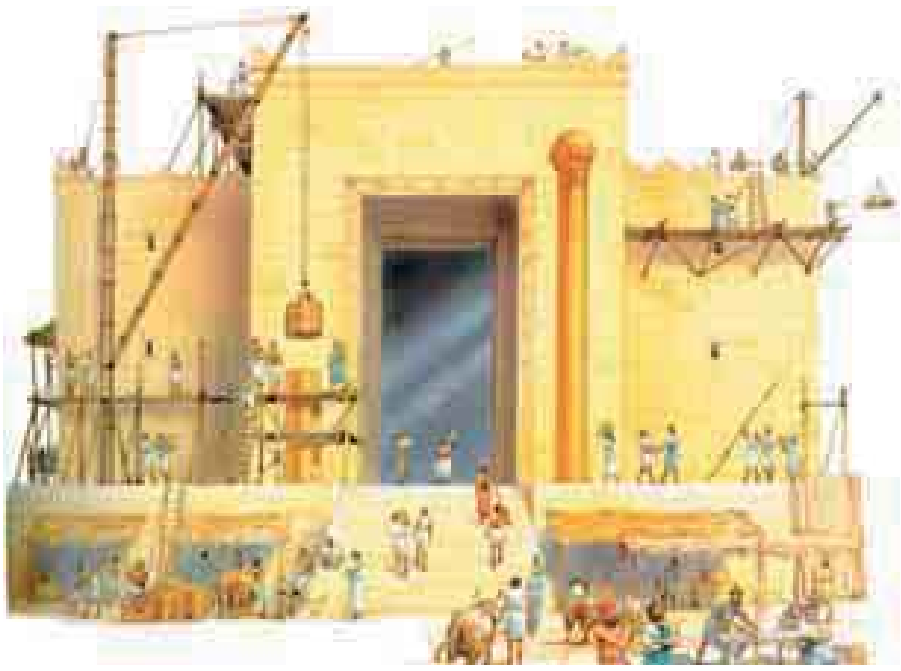

Hz. Musa ve yanındakiler şu anda yarılan denizden kaçarak kurtulmaktadırlar. Firavun'un ordusu şu anda kapanan denizin içinde boğulmaktadır. Hz. Nuh'un gemisi ve Hz. Süleyman'ın sarayı şu anda inşa edilmektedir. Ve tüm bu olaylar bizim bildiğimizden çok daha net ve canlı olarak şu anda Allah'ın hafızasında mevcut bulunmaktadırlar.

Bir muz ağacının tohumunun toprağa düşmesinden muzların ağaçtan toplanmasına, o muzların paketlenerek markete getirilmesine, marketten satılıp nihayet bir evin meyve sepetine yerleştirilmesine kadar her anı, tek bir an olarak Allah'ın hafızasında saklıdır. Her anı Allah'ın Katında canlı olarak yaşanmaktadır. Muzun hiçbir hali Allah Katında yok olmaz, sonsuza kadar saklı durur.

Bu gerçek sizin hayatınız için de geçerlidir. Örneğin dedenizden size kalan evin temeli aslında şu anda atılmaktadır. Babanız bu evde şu anda doğmaktadır. Sizin ilk konuşmaya başladığınız an da şu andır. Bugününüzden tam 10 sene sonra yediğiniz yemeği aslında şu anda yemektesiniz.

Tüm bu örneklerin karşımıza bir kez daha çıkardığı gerçek şudur: Hiçbir an, hiçbir kare, hiçbir olay, hiçbir varlık yok olmamıştır ve olmayacaktır. Nasıl televizyonda izlediğimiz bir film, film şeridine kaydedildiyse, çeşitli karelerden oluşuyorsa ve bu kareleri bizim görmememiz onların olmadığı anlamına gelmiyorsa, bizim "geçmişte yaşanmış" veya "gelecekte yaşanacak" dediğimiz olaylar için de aynı şey geçerlidir.

Fakat bir noktanın yanlış anlaşılmaması çok önemlidir: Bu sahnelerin hiçbiri bir hatıra ya da bir anı gi-

Bu yıkılan binanın her anı Allah'ın hafızasında her an hazır durmaktadır. Binanın ilk temelinin atıldığı andan, yıkılıp yerle bir olduğu ana kadar her anı sonsuza kadar kaybolmadan hazır duracaktır.

bi veya hayal gibi değildir. Bunların tümü, aynen şu an yaşadığınız an gibi canlıdır. Herşey diri olarak korunmaktadır. Biz yalnızca Allah bize bu algıları vermediği için onları geçmiş, bitmiş olaylar olarak görürüz. Ve Allah dilediği an bize bu görüntüleri gösterebilir, bu olaylara ait algıları vererek bize de bu olayları yaşatabilir.

Bu örneklerde de görüldüğü gibi, Allah için geçmiş, gelecek, şimdi hepsi birdir. İşte bu nedenle Allah'a hiçbir şey gizli kalmaz. Nitekim ayette de Rabbimiz bu gerçeğe şöyle dikkat çekmiştir:

> **Ey oğlum, (yaptığın iş) gerçekten bir hardal tanesi ağırlığında olsa da, (bu,) ister bir kaya parçasından ya da göklerde veya yer(in derinliklerinde) de bulunsa bile, Allah onu getirir (açığa çıkarır). Şüphesiz Allah, latif olandır, (herşeyden) haberdardır. (Lokman Suresi, 16)**

İNSAN YAŞADIĞI HER ANI, BİR FİLMİN KARELERİ GİBİ SIRASI GELDİKÇE İZLER

Allah, Cennette Dileyene Geçmişi Aynısı ile Gösterebilir

Cennetteki bir kul eğer isterse, Allah ona dünya hayatından olayları, aynısı ile gösterebilir. (En doğrusunu Allah bilir) Örneğin cennetteki bir insan Allah'tan ölmüş olan köpeğinin canlı halini, yanmış olan evinin yanmadan önceki halini, Titanik gemisinin batmadan önceki halini görmek istediği takdirde Allah ona bunların hepsini gösterecektir. Hem de o anki en canlı halleriyle. Örneğin Titanik, denizde yol alırken, o anda civarında bulunan tüm balıklar yine aynı yerlerinde olacak, içinde bulunan insanlar yine aynı konuları, aynı kelimelerle konuşuyor olacaktırlar. Veya geçmişte yaşamış büyük uygarlıklar, en ihtişamlı dönemleriyle, yapılarıyla, zenginlikleri ile bir bütün olarak görülebileceklerdir. İnka medeniyetini merak eden bir insan, bu medeniyetin her dönemini istediği an görebilecektir. Allah'ın hafızasında her olay sonsuza kadar aynı canlılıkta yaşanmaya devam ettiği için, insan merak ettiği herşeyi aynısı ile hazır bulacaktır.

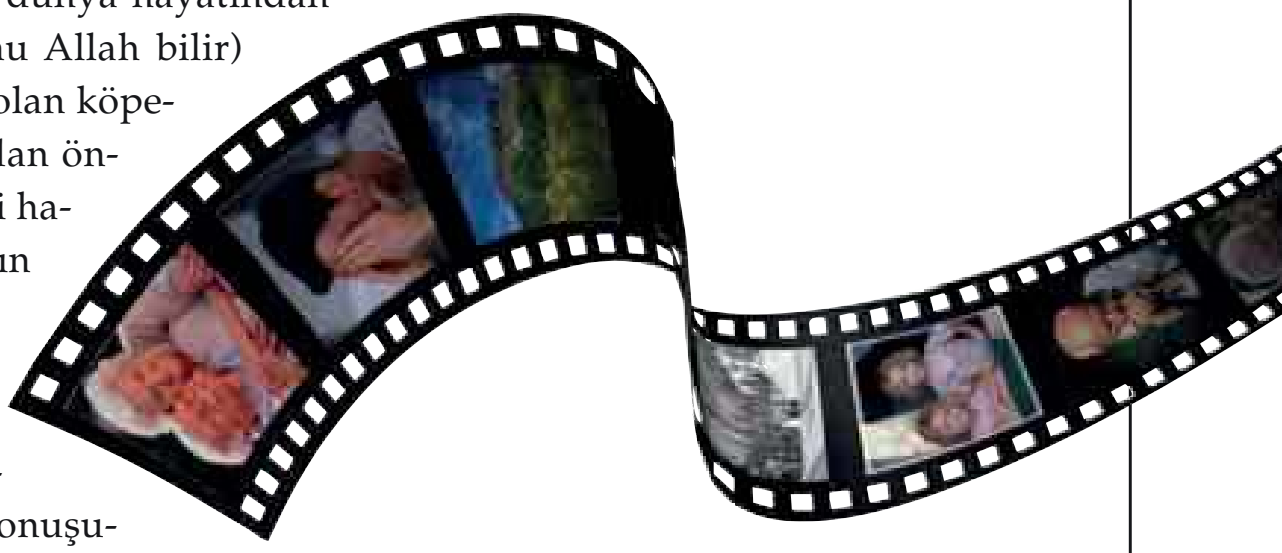

Allah bir ayetinde **"... Orda nefislerinizin arzuladığı herşey sizindir ve istediğiniz herşey de sizindir."** (Fussilet Suresi, 31) diyerek cennette insanın dilediği herşeye sahip olacağını bildirmektedir. İnsanlara üzüntü vermeyecek, onları neşelendirip keyiflendirecek, dünyaya ait her görüntüyü ve olayı, Allah, cennetteki kullarına diledikleri takdirde gösterecektir. Bu, Rabbimizin cennete layık kulları için hazırladığı büyük bir nimetidir.

Bu Konunun İnsanlar için Önemi

Bu konu, insanlar için büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü, bizim gün içinde yaşadığımız ve hatta akşam olduğunda dahi unuttuğumuz her konuşmamız, her tavrımız, her bakışımız, aklımızdan geçirdiğimiz her düşünce, Allah Katında unutulmaz ve aynısı ile muhafaza edilir. Örneğin, bir arkadaşıyla sohbet ederken, dedikodu yapan bir insan bunu önemsemez, hatta unutur. Ancak onun dedikodu yaptığı an Allah Katında sonsuza kadar kalır. Veya, içinden Müslümanlar aleyhine bir düşünce geçen bir insanın o düşüncesi, onu düşündüğü andaki yüz ifadesi, içinden geçirdiği cümleler, Allah Katında sonsuza kadar durur. Veya, kendisi aç olmasına rağmen fedakarlık yaparak bir dostunu doyuran bir insanın fedakarlığı, o anki durumu, bakışı, düşünceleri de Allah Katında kaybolmadan sonsuza kadar kalacaktır. Ya da karşısına çıkan bir zorluğa Allah rızası için sabreden, kendisine sıkıntı veren bir kişiye güzel söz söyleyen kişinin güzel ahlaklı davranışı da hiçbir zaman kaybolmadan sonsuza kadar muhafaza edilir. Ve Allah, ahiret gününde, herkesi yaptığı bu iyi ve kötü davranışlardan sorguya çekecektir. İnsanların, kendileri yaptıkları halde unuttukları şeyler, hiç unutulmadan veya bir değişikliğe de uğramadan karşılarına çıkacaktır. Hatta bazı kimseler, sorgulama sırasında kendisine verilen kitabın ne kadar detaylı olduğuna şaşıracak ve şöyle diyeceklerdir:

> **(Önlerine) Kitap konulmuştur; artık suçlu-günahkarların, onda olanlardan dolayı dehşetle-korkuya kapıldıklarını görürsün. Derler ki: "Eyvahlar bize, bu kitaba ne oluyor ki, küçük büyük bırakmayıp herşeyi sayıp-döküyor?" Yapıp-ettiklerini (önlerinde) hazır bulmuşlardır. Rabbin hiç kimseye zulmetmez. (Kehf Suresi, 49)**

Bu nedenle, bu gerçeğin farkında olan bir insan, her tavrının ve düşüncesinin sonsuza kilitlendiğini, sonsuza kadar Allah'ın hafızasında var olmaya devam edeceğini hiç unutmamalı ve ahiretteki sorgulamadan korkup sakınmalıdır.

ZAMANSIZLIĞI VE SONSUZLUĞU ANLATAN BİR FİZİKÇİ

The End of Time (Zamanın Sonu) kitabının yazarı ünlü fizikçi Julian Barbour, Discover dergisi tarafından yapılan bir röportajında, bu bölümde değindiğimiz konuların bilimsel gerçekler olduğuna dikkat çekmektedir. Julian Barbour'un "Buradan Sonsuzluğa" başlığı ile yayınlanan röportajında belirttiği konular ve yazıyı hazırlayan Discover dergisi yazarı Tim Folger'ın yorumlarından bazıları şöyledir:

Barbour'a göre bu an ve içerdikleri -Barbour'ın kendisi, Amerikalı ziyaretçi ve uzak galaksilere kadar olan herşey- hiç değişmeyecek. ***Ne geçmiş var ne de gelecek. Aslında zaman ve hareket illüzyondan başka birşey değil. Barbour'ın evreninde her bireyin yaşamındaki her an -doğum, ölüm ve bunların arasında olan herşey- sonsuza kadar var olmaktadır.*** *Barbour şöyle diyor, "Yaşadığımız her an aslında sonsuz."*

Evrenin mümkün olan her konfigürasyonu, geçmiş zaman ve gelecek, ayrı ayrı ve sonsuza kadar var oluyorlar. Zamanda yolculuk eden tek bir evrende yaşamıyoruz. Aksine bizler -veya kendimizin farklı versiyonları- herhangi bir zamanda, herşeyi içeren evrende, birçok statik ve sonsuza kadar süren tabloda aynı zamanda bulunuyoruz. Barbour bunların her birine olası durağan yaşam konfigürasyonları yani "şimdi" diyor. Her "şimdi" eksiksiz, kendi kendini içeren zamansız, değişmeyen bir evren. Aslında her biri sonsuza dek sürüp giderken bizler yanlışlıkla "şimdi"leri çabucak geçip gidiyor gibi algılıyoruz, çünkü evren kelimesi tüm olası "şimdi"leri kapsamak için fazlasıyla ufak. Barbour bunun için yeni bir kelime türetti: Platonia. Bu isim, duyularımızla algıladığımız fiziksel dünya sabit olarak akıyor gibi gözükse de, gerçekliğin sonsuz ve değişmeyen şekillerden meydana geldiğini iddia eden eski bir Yunan filozofunu şereflendiriyordu.

(Barbour) Gerçeklik anlayışını sinema filminin şeritlerine benzetiyor.

Her kare, ince uzun çimenleri, mavi gök yüzündeki bulutları, Julian Barbour'ı, şaşkınlık içindeki bir Discover yazarını, uzaktaki galaksileri içeren olası bir "şimdi" yi içeriyor. Ve herhangi bir karedeki hiçbir şey hareket etmiyor ve değişmiyor.

"Bu hayatınızın önemli anlarını hatırlamaya benziyor" diyor. "Bazı sahneleri enstantane fotoğraf gibi çok net hatırlarsınız. Bir keresinde kendini vuran bir adama gitmek zorunda kaldığımı hatırlıyorum. Hala kapıyı açtığımda adamın merdivenlerin dibinde elinde silah kanlar içinde yerde yatarken gördüğüm sahneyi hatırlamakta hiç zorlanmıyorum. Hala bir fotoğraf gibi aklımda basılı durumda. Bu şekilde hatırladığım daha birçok anım var. İnsanların güçlü görsel hafızaları vardır. Eğer bu bir enstantane fotoğraf değilse o zaman hatırladığınız bir filmden birkaç sahne de olabilir. Belki de en önemli hatıralarınızı düşünürsünüz. Bunları bir saniyede düşünüp, bitirmezsiniz. Hepsini aklınızın gözünden enstantane fotoğraflar olarak geçirirsiniz, öyle değil mi? Yavaş yavaş yok olmazlar. Herhangi bir süreklilikleri varmış gibi de görünmezler. Sadece oradadırlar, tıpkı bir kitabın sayfaları gibi. Bir sayfanın kaç saniye sürdüğünü soramazsınız. Salise veya saniye sürmez; sadece oradadır."

Barbour sakince kaçınılmaz itirazları bekliyordu. O zaman bir nevi bir kareden diğerine geçmiyor muyuz? Hayır. Evrenin bir statik düzeninden diğerine geçiş yoktur. Evrenin bazı konfigürasyonları sadece "şimdi"yi oluşturan geçmiş diye nitelendirilen hatıralarla, bilinç parçaları içerir. Hareket illüzyonu meydana gelir çünkü bizlerin çok az farklı birçok versiyonumuz -ki bunların hiçbiri hareket etmez- aynı anda maddenin çok az farklılık gösteren düzenlemeleriyle birlikte bu evrenlerde bulunurlar.

Her versiyonumuz farklı bir kare görür benzersiz, hareketsiz, sonsuz bir "şimdi".Benim görüşüme göre herhangi iki anda hiçbir zaman aynı değiliz." diyor Barbour. "Barbour'un evinin yanındaki kilisede, İngiltere'de çok nadir bulunan duvar resimlerinden bazıları var. 1340 yılında tamamlanan bir resimde, 12 yy.'da yaşamış olan ve inançları Kral II. Henry ile çatışan başpiskopos Thomas à Becket'ın öldürülüşü canlandırılmış. Duvar resmi kralın kılıcının Becket'in kafasını vücudundan ayırdığı anı yakalamış. Kan kesilen yerden fışkırıyor.

Eğer Barbour'ın teorisi doğruysa, o zaman Becket'in şehit edildiği an, tıpkı kendi ölümümüz gibi hala sonsuz bir 'şimdi' olarak evrenin herhangi bir konfigürasyonunda var olmakta; anlaşılamayacak kadar muazzam bü-

yüklükteki, donmuş bir yapının sayısız parçasından bir tanesi. Yaşadığımız tüm deneyimler sonsuza kadar sabit kalacaklar, tıpkı ölümsüz bir mücevherdeki kristaller gibi. Arkadaşlarımız, ailemiz, çocuklarımız, her zaman oradalar.

***"Her zaman tek bir ana kilitleniyoruz"** diyor Barbour. Zamanın içinden geçmiyoruz. Aksine her yeni an tamamen farklı bir evren. Tüm bu evrenlerde hiçbir şey hareket etmiyor veya yaşlanmıyor çünkü hiçbirinde zaman yok. **Evrenlerden biri sizin bebekken annenizin yüzüne bakarkenki halinizi saklıyor. Bu evrendeki durağan görüntüde hiçbir yere hareket etmiyorsunuz. Diğer bir evrende ise sonsuza dek ölümden bir nefes uzakta olacaksınız. Tüm bu evrenler ve daha birçoğu, yan yana hayal edilemeyecek bir boyut ve çeşitteki kozmozda daima var olmakta. Böylece de ölümsüz sizden sadece bir tane yok, aksine birçok var: emeklemeye başlarken, havalı züppe, iyice yaşlanıldığında. Trajik olan -belki de hayırlı olan- bu versiyonların hiçbirinin kendi ölümsüzlüğünün farkında olmaması. Sonsuza kadar 14 yaşında olup yurttaşlık dersinin bitmesini beklemeyi ister miydiniz?"** *(Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa, Discover, Aralık 2000, s.54)*

Julian Barbour'un yukarıdaki açıklamaları, bu bölümde anlatılanların bilimsel yönünü son derece iyi vurgulamaktadır. Bu açıdan kitabın konusu ile büyük bir paralellik içindedir. Ancak belirtilmesi gereken önemli bir nokta şudur: Barbour, geçmişte yaşanan hiçbir anın kaybolmadığını, ancak bu olayların kare kare fotoğraflar gibi şu anda mevcut olduklarını belirtmektedir.

Gerçekten de geçmiş ve gelecek, Allah'ın hafızasında her an hazır bulunmaktadır. Ancak bunlar kare kare fotoğraflar gibi değildir; şu anda fiilen yaşanmaktadırlar. Örneğin şu anda Hz. Yusuf'un kardeşleri fiilen Hz. Yusuf'u kuyuya bırakmaktadırlar. Mısır piramitleri şu anda fiilen inşa edilmekte, işçiler taşları yerleştirmektedirler. Nasıl biz şu anı fiilen, canlı olarak yaşamaktaysak, yine bu an içinde, Allah Katında tüm geçmiş ve gelecek canlı olarak fiilen yaşanmaktadır.

Günümüzde fizik alanındaki gelişmelerle bilimsel olarak da ispatlanan bu gerçekler, Kuran'da zamansızlık ve sonsuzluk hakkında bildirilen ayetlerle büyük bir uyum içindedir. Allah'ın yaratışındaki bu büyük mucize, Allah'ın sonsuz kudretini ve yüceliğini gösteren olağanüstü bir bilgi, üzerinde önemle düşünülmesi ve kavranılması gereken büyük bir hakikattir.

Fizikçi Julian Barbour, insanın her anının hiçbir zaman kaybolmadığını ve sonsuza kadar diğerleri ile birlikte yaşamaya devam ettiğini söylüyor. İnsanın hayatının sonsuza kadar yaşanmaya devam ettiği yer ise Allah'ın hafızasıdır.

MADDENİN GERÇEĞİ KONUSUNA GELEN İTİRAZLARA CEVAPLAR

Maddenin gerçeği konusu, son derece açık, net ve anlaşılır olmasına rağmen, daha önceki konularda da değinildiği gibi, bazı insanlar birçok nedenle bu gerçeği kabul etmekten kaçınmakta ve anlamazlıktan gelmektedir.

Bu gerçeğin ulaştığı birçok insan "maddenin ardındaki sır"rı öğrenmekten dolayı yaşadığı olağanüstü heyecanı dile getirmiş, bu gerçeğin hayatını ve tüm düşüncelerini temelinden değiştirdiğini belirtmiştir. Birçok kişi ise, bu gerçeği daha iyi kavrayabilmek için daha detaylı sorular sorarak, konuyu daha derinlemesine anlamaya çalışmışlardır. Bu kişilerden bazılarının yorumlarını "Maddenin Sırrını Öğrenenler Büyük Bir Heyecan Yaşıyorlar" bölümünde görebilirsiniz.

Bazı çevreler ise, bu konuyu körü körüne reddetmekte ve kendilerince bazı mantıklar öne sürerek, bu olağanüstü gerçeği inkar edebilmenin yollarını aramaktadırlar. Oysa, bu konunun reddi bilimsel olarak mümkün değildir. Bu konuyu reddeden insanın, görüntünün veya seslerin, beyninin içinde oluşmadığını bilimsel olarak ispat etmesi gerekir. Ama gelen itirazların hiçbirinde, hiçbir bilim adamı, nöroloji profesörü, beyin uzmanı, psikolog, psikiyatrist veya biyoloji profesörü olsun, hiç kimse, tüm algılarımızın beynimizde oluştuğunu reddetmemektedir. Çünkü bu, bilimsel olarak kesinliği bilinen bir gerçektir.

Buna rağmen bazı kimseler, "görüntü beyninizde oluştuğuna göre..." diye başlayan bir cümlenin ardından gelecek olan apaçık gerçekten kaçabilmek için, bazı laf oyunları yapmakta, bu gerçeğin üzerini kelime oyunları veya ağdalı bilimsel bir üslupla kapatmaya çalışmaktadır. Bunun en açık örneklerinden biri, kendisine "görüntü beyinde mi oluşur" diye sorulan bazı bilim adamlarının verdikleri cevaplardır.

Bu bilim adamlarından biri söz konusu soruya şöyle bir cevap vermektedir: "Hayır, beyinde görüntü oluşmaz. Gelen uyarılar görsel bir deneyimin içeriğini oluşturan bir temsil oluştururlar".

Şimdi bu bilim adamının, gerçekleri göz ardı etmek için kullandığı yöntemi inceleyelim. Bu bilim adamı, "görüntü beyinde mi oluşur?" sorusuna, önce kesin bir "hayır" demektedir. Ardından ise, gelen uyarılar ile görüntüyü görmemizi sağlayan bir temsili görüntü oluştuğunu belirtmektedir. Sonuçta, sorulan soruya aslında "evet" demektedir. Beyinde oluşan görüntü elbette ki "temsili bir görüntü"dür. Yani beynin içinde hiçbir zaman masanın, güneşin veya gökyüzünün kendisi olmaz. Temsili veya başka bir deyişle kopyası olan bir görüntüsü olur. Biz de, "dünyayı görüyoruz" derken, bu "temsili dünyayı", "kopya dünyayı" veya "hayal olan dünyayı" görürüz. Bunların hepsi, aynı gerçeğin farklı şekillerde ifadesidir. Bu bilim adamının yaptığı, "beynimizde gördüğümüz dünya temsili bir dünya mıdır?" sorusuna "kesinlikle hayır, beynimizde gördüğümüz dünyanın kopyasıdır" gibi bir cevap vermektir. Yani sorulan soruyu önce kesinlikle reddedip, ardından da farklı bir anlatımla, biraz daha karışık cümlelerle aslında beynimizde gördüğümüzü onaylamaktadır. Bu, bazı bilim adamlarının, bu gerçeği kabul ettiklerinde, tek mutlak varlık olarak kabul ettikleri maddeyi kaybetmenin getirdiği korku ve endişe ile başvurdukları samimiyetsiz bir yöntemdir.

Bazıları ise, görüntünün beynimizde oluştuğunu inkar edememekte ama yine "evet tüm dünyayı bey-

nimin içinde görüyorum" demekten kaçınmak için, "Beyin sadece gelen uyarıları işler ve sinirsel aktiviteleri ayarlar, böylece görüntüyü görür, sesi duyarsınız" diyerek dolambaçlı bir cevap vermektedirler. Zaten, asıl konu, beyin tüm işlemleri yaptıktan sonra görüntünün nerede oluştuğudur. Bu bilim adamının verdiği cevap, sorunun bir cevabı değil, görüntü oluşmadan önceki aşamanın kısa bir anlatımıdır. Beyin gelen uyarıları işler, ama sonra bu işlediklerini tekrar göze veya kulağa geri göndermez. Dolayısıyla gören göz, duyan da kulak değildir. Öyle ise, beyin gelen uyarıları işledikten sonra ne yapar? Bu işlenen bilgi nerede kalır, bu bilgi görüntüye veya sese nerede dönüşür? Bu bilgiyi görüntü olarak gören, ses olarak duyan kimdir? Bu bilim adamlarından istenen cevaplar bunlarken, onlar birçok dolambaçlı cevapla, gerçeği itiraf etmekten kaçınmaktadırlar. Aslında bu kadar açık bir gerçeğin tartışılması büyük bir mucizedir.

Ancak bu itiraz veya kaçış yöntemlerinin hepsi geçersiz ve zayıftır. Burada anlatılanları inkar edecek kişinin, tüm algılarımızın beynimizde oluştuğu gerçeğini reddedecek bilgilerle gelmedikçe, söyleyeceklerinin bir değeri olmayacaktır. Görüntünün ve tüm hislerimizin beynimizde oluştuğu gerçektir. Ancak bir insan açık gerçeği kavradığı halde bu görüntüleri oluşturanın Allah olduğunu inkar edebilir, "bu konuyu düşünmek ağzımın tadını kaçırıyor" diyebilir, "maddenin aslını hiçbir zaman göremediğimi düşündükçe içim sıkılıyor", "hayatımın hiçbir anlamı kalmadı" diyebilir. Hiçlik haline gelip, Allah'tan başka hiçbir varlık kalmıyor olması bu insanın ağırına gidiyor olabilir. Ancak, "gördüklerimi gözlerimle görüyorum" veya "gördüklerimin dışarıda asılları var" diyemez. Çünkü bunları kanıtlayacak hiçbir bilimsel delile veya gözleme sahip değildir, olamaz da. Zaten, en koyu materyalist dahi tüm görüntüyü beyninde gördüğünü kabul etmektedir.

Bu bölümde, genelde bu gerçeği kabul etmeye yanaşmayan kişilerden gelen itirazlara verilen cevaplara yer verilecektir. Aşağıdaki itirazları ve cevaplarını okuduğunuzda, samimi ve ön yargısız olarak düşünüldüğünde aslında bu soruların cevaplarının çok açık olduğunu siz de göreceksiniz.

İtiraz: "Yolda otobüs gördüğünüzde ezilmemek için kaçarsınız. Demek ki otobüs var. Eğer beyninizde görüyorsanız neden kaçıyorsunuz?"

Cevap: Bu ve benzeri soruları soranların yanıldıkları ve anlayamadıkları nokta, "algı" kavramının sadece görme duyusu ile ilgili olduğunu sanmalarıdır. Oysa sadece görme değil, dokunma, çarpma, darbe, sertlik, acı, sıcaklık, soğukluk, ıslaklık gibi tüm hisler, aynı görme gibi insanın beyninde oluşan algılardır. Örneğin otobüse binmek için otobüsün kapısının soğuk metalini elinde hisseden bir insan, aslında bu "soğuk metal hissini" beyninde algılar. Bu çok açık ve bilinen bir gerçektir. Dokunma duyusu, daha önce de belirtildiği gibi, bir insanın -örneğin parmaklarından gelen sinir uyarılarının- beyninin belli bir noktasında oluşturduğu bir histir. Hisseden parmaklarımız değildir. İnsanlar bunu bilimsel olarak da açıklandığı için kabul etmektedirler. Ancak, konu otobüsün kapısını tutmak değil de, otobüsün insana çarpması olunca, yani bu dokunma hissi daha şiddetli ve acı verici olunca, bu gerçeğin geçerli olmadığını sanmaktadırlar. Oysa, acı veya darbe de beyinde hissedilir. Bir otobüsün çarptığı bir insan darbenin şiddetini ve tüm acıyı beyninde hisseder.

Bunu daha iyi anlamak için rüyaları düşünmek faydalı olacaktır. İnsan rüyasında da kendisine otobüs çarptığını, kazadan sonra gözünü hastanede açtığını, ameliyata alındığını, doktorların konuşmalarını, ailesinin telaş ile hastaneye gelişini, sakat kaldığını veya canının çok yandığını görebilir. Rüyasında yaşadığı tüm bu olayların görüntülerini, seslerini, sertlik hissini, acıyı, ışığı, hastanedeki renkleri, her türlü hissi çok berrak ve net olarak algılamaktadır. Ve bunların hepsi gerçek yaşamdakiler kadar doğal ve inandırıcıdır. O an, rüyanın içindeki biri ona rüya gördüğünü, gördüklerinin bir hayal olduğunu söylese ona inanmaz. Oysa, gördüklerinin hepsi bir hayaldir ve ne otobüsün, ne hastanenin, ne de rüyasında gördüğü bedeninin dış dünyada maddi karşılığı yoktur. Rüyasında gördüğü bedenin ve otobüsün maddi karşılıkları olmamasına rağmen, "gerçek bir bedene" "gerçek bir otobüs" çarpmış gibi hissedebilmektedir.

Öyle ise materyalistlerin "maddenin varlığını tokat yiyince anlarsın", "dizine bir tekme gelince, maddenin varlığından şüphen kalmaz", "köpek görünce kaçarsın ama", "otobüs çarpınca beyninde mi değil

Bazı insanlar, otobüse dokunduklarında, soğuk metal hissinin beyinlerinde oluştuğunu kabul ederler. Ancak otobüs çarptığında meydana gelecek olan acı hissinin de beyinde oluştuğunu kabul etmezler. Oysa, insan rüyasında da kendisine otobüs çarptığını görse aynı acıyı hissedecektir.

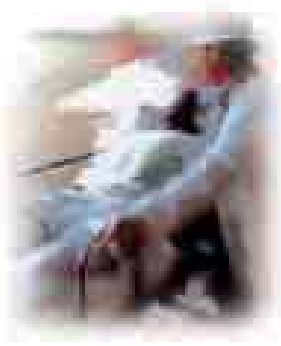

mi anlarsın", "madem algı o zaman otobana çıkıp arabalardan kaçmadan ortada dur" gibi itirazlarının hiçbir anlamı ve geçerliliği yoktur. Hızlı bir darbe, can acıtan köpeğin dişleri, şiddetli bir tokat, maddenin aslı ile muhatap olduğunuzun kanıtı değillerdir. Çünkü bahsedildiği gibi bunların aynısını rüyanızda da, maddi karşılıkları olmadığı halde yaşayabilirsiniz. Ayrıca, bir hissin şiddetli olması, o hissin beyinde oluştuğu gerçeğini de değiştirmemektedir. Bu, bilimsel olarak ispatı olan çok açık bir gerçektir.

Bazı insanların otobandan hızla geçen bir otobüsü veya bu otobüsün sebep olduğu bir kazayı, maddenin fiziksel varlığı ile muhatap olduklarının çarpıcı bir delili sanmalarının nedeni, görüntünün insanı aldatacak kadar gerçekçi görülmesi ve hissedilmesidir. Mekan görüntülerindeki, örneğin otobandaki derinlik ve perspektifin kusursuzluğu, mekanda görülen cisimlerin renk, şekil, gölge olarak mükemmelliği, ses, koku ve sertlik hislerinin çok net olması ve görüntünün içinde bir mantık bütünlüğü bulunması kimilerini yanıltabilmektedir. Ve bazı insanlar bu olaylar neticesinde bunların algı olduğunu unutabilmektedir. Ama zihinde meydana gelen algılar ne kadar eksiksiz ve mükemmel olursa olsun, bunların birer algı olduğu gerçeği değişmeyecektir. İnsan otobanda yürürken bir kaza yaşasa da, depremde yıkılan bir evin altında kalsa da, yangında alevler tarafından sarılsa da, merdivenlere takılıp düşse de tüm bu olayları zihninde yaşar ve asla gerçekleri ile muhatap olamaz.

Bir insan otobandaki bir otobüsün önüne atladığında, zihnindeki otobüs, zihnindeki bedenine çarpar. O insanın bu kaza sonucunda hayatını yitirmesi, bedeninin parçalanması da bu gerçeği değiştirmez. Eğer insanın zihninde gördüğü bu olay ölüm ile sonuçlanırsa, Allah o insana gösterdiği görüntüyü bir perdenin kaldırılması gibi kaldırır ve o kişiye başka bir görüntü, ahirete ait görüntüleri gösterir. Bu gerçeği şimdi samimiyetle düşünüp anlamayanlar, ölümleriyle birlikte hemen anlayacaklardır.

İnsan bir köpeğin saldırısına uğrasa da, tüm bunları beyninde gördüğü gerçeği değişmez. Çünkü insan aynı olayı rüyasında da tüm gerçekliği ile görebilir, aynı heyecan ve korkuyu rüyasında da yaşayabilir.

İtiraz: "Tüm nesneleri beynimde gördüğüm doğru, ancak ben dışarıda aslı olan nesneleri beynimde görüyorum."

Cevap: Tüm dünyayı beynimizde algıladığımız, bilimin kesin olarak ispatladığı ve bilgi sahibi hiç kimsenin aksini iddia edemeyeceği bir gerçektir. Ancak insanların asıl kavrayamadıkları konu şudur: "Biz tüm nesneleri zihnimizde algılıyorsak, zihnimizin dışında bu nesnelerin varlığından nasıl emin olabiliriz?" Bu şüphe doğrudur; biz hiçbir zaman zihnimizde algıladıklarımızın dışarıda maddesel karşılıkları olup olmadığından emin olamayız. Çünkü biz, beynimizin dışına çıkıp da dışarıda ne olduğunu göremeyiz. Beyindeki görüntülerin dış dünyada karşılığı bulunduğunu iddia etmek, işte bu yüzden mümkün değildir. Çünkü ne bu iddiayı öne süren kişi, ne bir nörolog, ne bir beyin cerrahı, ne bir felsefeci, ne de herhangi bir başka insan bugüne kadar beyninin dışına çıkamamıştır ki, beyninin dışında ne olduğunu bilebilsin.

İnsanın hayatına dair bildiği herşey, beynine gelen elektrik sinyallerinin beyni tarafından algılanış şeklinden kaynaklanır. Yani insan, daima kendi beyninin içinde oluşan dünyasında yaşar. Gökyüzüne baktığımızda gördüğümüz kuşlar, caddenin öbür ucunda gözden kaybolmak üzere olan bir araba, odamızdaki eşyalar, elimizdeki bu kitap, dostlarımız, akrabalarımız, bunların hepsi beynimize ulaşan kopya görüntülerdir. Ve kimse beyninin içinde oluşan bu hayatın dışına çıkamaz. Bu, ne bilimle ne de teknoloji ile ulaşılması imkansız bir durumdur. Çünkü bir bilim adamı ne icat ederse etsin, yine onu beyninin içindeki görüntünün içinde icat edecektir. Dolayısıyla, o "dış dünyayı görmek için icat ettiği şey" de beyninin içinde kalacaktır.

Bu gerçek çok açık olmasına rağmen bazı insanlar gördükleri görüntünün dışarıda maddesel karşılıkları olduğunu iddia ederler. Bugüne kadar hiç kimsenin aslını görmediği "madde" denen bir varlığa inanırlar. Oysa madde, insanların gördükleri hayallere taktıkları bir isimden başka birşey değildir. Hiçbir insanın bir maddenin aslının neye benzediğini bilmesi mümkün değildir; çünkü hiçbir insan maddenin aslı ile hiçbir zaman muhatap olmamıştır. İlk insandan bu yana yeryüzünde bir sesin aslını duyan, bir manzaranın aslını gören veya bir gülün aslını koklayan tek bir insan bile yaşamamıştır.

Ayrıca şunu da hatırlatmak gerekir: Algıları dışında maddenin, yani dış dünyanın var olduğunu söyleyen biri, yine bu dünyayı görmek için bir göze ihtiyaç duyacaktır. Ve bu dış dünya gözlerinin içinden geçip bir elektrik sinyaline dönüşecek ve elektrik sinyalleri beyninde görüntü meydana getirecektir. Sonuçta bu kişi yine beynindeki dünyayı görecektir. Eğer bu kişinin beynine giden sinirler kesilse, "dışarıda var" dediği görüntü de bir anda kesilecektir. O halde hiçbir zaman, hiçbir şekilde aslını göremeyeceği, aslı olsa bile kendisine bir fayda sağlamayacağı için bu konuda bu kadar ısrar etmenin anlamı nedir?

İtiraz: "Madde beynimin dışında vardır. Bıçağı biraz kaydırdığımda elimde hissettiğim acı, sızlama, elimden akan kan bir görüntü değil. Ayrıca bunu yanımdaki arkadaşım da gördü."

Cevap: Aslında bu konuyu bundan önceki itirazların cevaplarında detaylandırmıştık. Ancak konunun önemi açısından burada bir kez daha vurgulamakta yarar vardır.

Bu itirazı getirenlerin en önemli yanılgısı, görüntü dışında ses, koku, dokunma gibi diğer hislerin de beyinde oluştuğunu göz ardı etmeleridir. Bu nedenle "bıçağı beynimde görüyor olabilirim, ama bıçağın keskinliği bakın gerçek, çünkü elimi kesti" demektedirler. Oysa bu kişinin elindeki acı, akan kanın verdiği sıcaklık ve ıslaklık hissi ve tüm diğer algıları yine beyninde oluşur. Yanındaki arkadaşının bu olaya şahit olması bu gerçeği değiştirmez, çünkü arkadaşı da, bıçakla aynı yerde yani beynindeki görme merkezinde oluşmaktadır. Bu kişi aynı hisleri, bıçakla elini kestiğini, elindeki acıyı, kanın görüntüsünü ve sıcaklığını aynısı ile rüyasında da yaşayabilir. Elini kestiğini gören arkadaşını da yine rüyasında görür. Ama arkadaşının varlığı, bu rüyada gördüklerinin maddesel karşılıkları olduğunun bir kanıtı olmaz.

Hatta rüyasında elini kestiği sırada biri gelip, "bu gördüklerin bir algı, bu bıçak gerçek değil, elinden akan kan, hissettiğin acılar da gerçek değil, bunların hepsi şu an zihninde izlediğin olaylar" dese, kişi buna inanmayacak ve yine itiraz edecektir. Hatta belki "Ben materyalistim. Böyle iddialara inanmam. Şu anda gördüklerimin hepsinin maddesel gerçekliği var, bak kanı görmüyor musun?" diyecektir.

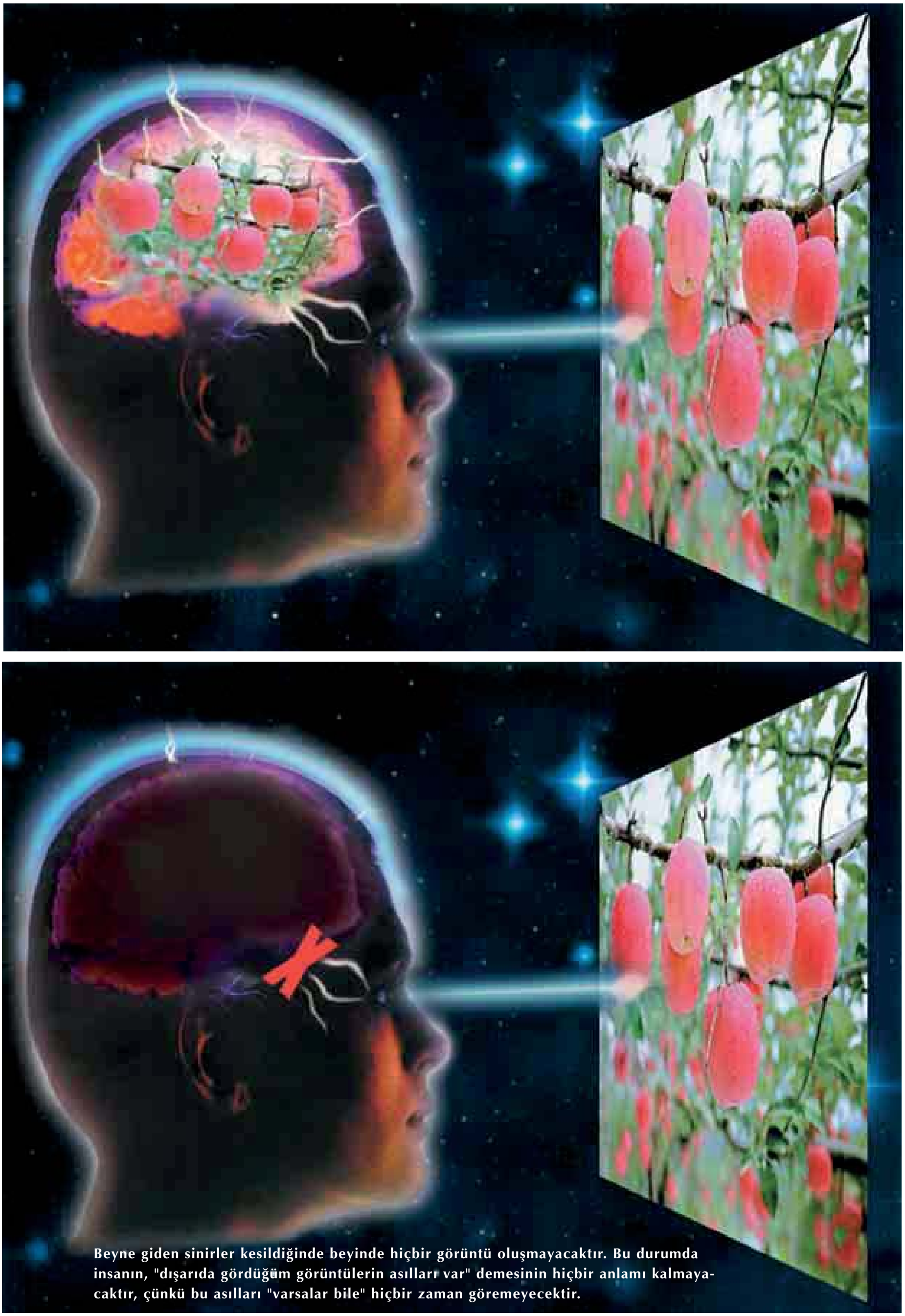

Beyne giden sinirler kesildiğinde beyinde hiçbir görüntü oluşmayacaktır. Bu durumda insanın, "dışarıda gördüğüm görüntülerin asılları var" demesinin hiçbir anlamı kalmayacaktır, çünkü bu asılları "varsalar bile" hiçbir zaman göremeyecektir.

Bir insan elini kestiğinde hissettiği acı, ıslaklık, sızı hissi de beyninde oluşur. Aynı insan, rüyasında da elini kestiğini görebilir ve aynı hisleri rüyasında da yaşayabilir. Oysa rüyasında sadece bir hayal görüyordur, ortada ne bir bıçak, ne de kanayan bir yara bulunmaktadır. O halde acı hissi, tüm hayatımızı beynimizin içinde bir görüntü olarak gördüğümüz gerçeğini değiştirmemektedir.

İşte, maddenin dışarıda aslı vardır diye ısrar edenler, yukarıdaki örnekte görülen kişi gibidirler. İçinde yaşadıkları algılar dünyasında "tüm bunlar bir algı, ve bu algıların aslına asla ulaşamazsın, asılları var mı yok mu bilemezsin" denmekte, ancak onlar bu gerçeğe şiddetle karşı çıkmaktadırlar.

Ancak şunu da unutmamak gerekir ki, bir insan, eli kesildiğinde, "bu nasılsa bir görüntü" diyerek tedbir almadan oturmaz. Çünkü Allah, bu görüntüler içinde insanları bazı sebeplere bağlı olarak yaratmıştır. Örneğin eli kesilen insan bunun için gerekli ilaçları kullanır, elini sarar veya doktora gider. Ancak bu işlemlerin hepsi yine beyninde bir görüntü olarak meydana gelir. Sargı bezi de, kullandığı ilaçlar da beyninde oluşan görüntülerdir.

İtiraz: "Maddenin zihnimizde gördüğümüz bir hayal olduğunu söylemek İslam dini ile bağdaşır mı?"

Cevap: Bazı Müslümanlar, maddenin bir hayal olduğu gerçeğinin İslam dini ile bağdaşmadığını öne sürmekte ve geçmişte din alimlerinin bu gerçeği kabul etmediklerini iddia etmektedirler. Oysa bu doğru değildir. Aksine burada anlatılanlar Kuran ayetleri ile tamamen mutabıktır; hatta birçok ayetin, cennet ve cehennem, sonsuzluk, zamansızlık, ölümden sonra diriliş, ahiret gibi Kuran'da bildirilen konuların kesin bir kavrayışla anlaşılması açısından da son derece önemlidir.

Elbette ki bu konu bilinmese de, bir insan gerçek imanı yaşayabilir. Allah'ın Kuran'da bildirdiği herşeye gönülden ve hiçbir şüphe duymadan iman edebilir. Ama şunu belirtmek gerekir ki, bu konu insanın imanda ve yakinde derinleşmesini sağlar ve nitekim geçmişte birçok önemli İslam alimi de, bu gerçeği bu yönde açıklamışlardır. Yalnızca yaşadıkları dönemde bilimin bu konuyu henüz açığa çıkarmamış olması ve konuyu yanlış anlamaya müsait akımların varlığı, onların bu anlattıklarının yayılmasını ve geniş kitlelerce bilinmesini engellemiştir.

Maddenin gerçek mahiyetini açıklayan İslam alimlerinden biri ve en önemlisi "hicri onuncu asrın müceddidi" sayılan ve asırlardır tüm İslam dünyasının büyük saygısını kazanmış olan **İmam Rabbani**'dir. İmam Rabbani'nin, *Mektubat* adlı eserinde bu konuyla ilgili çok detaylı izahlar bulunmaktadır. İmam Rabbani, Allah'ın, kainatı "his ve vehim mertebesinde", yani algı derecesinde yarattığını bir mektubunda şöyle açıklamaktadır:

> Yukarıda şöyle bir cümle kullandım: 'Sübhan Hak'kın halkı (Allah'ın yaratışı), his ve vehim mertebesindedir.' Bunun manası şu demeye gelir: 'Allah-u Teala, eşyayı öyle bir mertebede yaratmıştır ki, o mertebede eşya için his ve vehimden gayrı bir yerde sübut (sabitlik) ve husul (varlık) yoktur.[47]

Dikkat edilirse, İmam Rabbani, bizim gördüğümüz alemin, yani tüm varlıkların "his ve vehim mertebesinde", yani algı düzeyinde yaratıldığını özellikle vurgulamaktadır. Bu vehim mertebesindeki alemin dışında (hariçte) ise sadece Allah'ın Zatı vardır. Gerçekte bu "dışta" (hariçte) kavramı da farazi bir kavramdır; çünkü bir vehmin vücudu yoktur, hacim kaplamaz. İmam Rabbani, "eşyanın" (yani şeylerin, tüm maddelerin) hariçte bir varlığı olmadığını şöyle anlatır:

> **Hariçte Yüce Hak'tan başka mevcut değildir... Belki de şanı büyük Allah'ın yaratması ile vehim mertebesinde sübut (sabitlik) bulmuştur...** Eşya, hariçte nasıl kendisinin vücudu olmayan birşey ise, hariçte onun gözükmesi dahi, kendi renksizliği iledir... **Eğer onun için bir görüntü sabit olur ise, o vehim mertebesinde-**

dir. Eğer onun bir sübutu (sabitliği) var ise, o dahi, **yüce Allah'ın vehim mertebesindeki sanatı iledir.** Hulasa, onun sabitliği ve görüntüsü tek mertebede olmaktadır. Sübutu bir yerde, görüntüsü dahi ayrı bir yerde değildir... Onun hariçte bir nişanı yoktur ki, orada görünür ola..."[48]

Sonuç olarak, İmam Rabbani'nin de izahlarından açık bir şekilde anladığımız gibi, biz bilimsel olarak da, akıl ile düşündüğümüzde de, **algıladığımız görüntülerin dışımızda bir aslı var mı yok mu asla bilemeyiz**. Biz sadece zihnimizde bize gösterilen görüntüyü görürüz. Bu görüntüyü tüm detayları ile yaratan ve bize izlettiren ise alemlerin Rabbi olan Allah'tır.

Yegane mutlak varlığın Allah olduğunu, Allah'ın tüm kainatı vehim mertebesinde yarattığını açıklamış olan bir diğer büyük İslam alimi, **Muhyiddin Arabi**'dir. İlimdeki derinliği nedeniyle "Şeyh-i Ekber" (en büyük şeyh) olarak da anılmış olan Muhyiddin Arabi, *Fusüs-ül Hikem* (Hikmetlerin Özü) adlı kitabında kainatın Allah'ın tecellilerinden oluşan bir gölge varlık olduğunu şöyle açıklamıştır:

Biz diyoruz ki, bilmelisin ki, Hak'tan başka varlıklar, yahut alem adıyla anılan şey, Hak'ka nispetle bir şahsın gölgesi gibidir. Böyle olunca masiva, yani Allah'tan başka olan varlıklar, Allah'ın gölgesidir... **Gölge şüphesiz histe mevcuttur.**[49]

Muhyiddin Arabi'nin aşağıdaki sözleri ise, kendisini Allah'tan müstakil bir varlık olarak gören, kendisini mutlak bir varlık zanneden insanlara verilmiş açık bir cevaptır:

İş benim sana anlattığım gibi olunca alem, mefhumdur. Onun gerçek bir varlığı yoktur. Bu ise hayalin manasıdır. Yani sen kendi nefsinde zannettin ki alem zait bir şeydir. Kendi nefsi ile var olmuştur. Hak'tan hariç bir varlıktır. Halbuki kendi nefsinde böyle değildir. Görmez misin ki, gölge sahibinden peyda olmuş ve ona bitişik olduğu halde zahiri görünüşte sahibinden ayrılması imkansızdır... Mesele sana anlattığımız gibi olunca **bil ki, sen hayalsin. Bütün idrak ettiğin ve "o Hak'tan ayrıdır" yahut "o ben değilim" dediğin varlıklar da hep hayaldir. Şu varlığın hepsi de hayal içindedir. Gerçek varlık, zatı ve aynı itibarıyla ancak Allah'tır.**[50]

Muhyiddin Arabi'nin bu sözlerinde belirttiği gibi, insan Allah'ın Kendisi'nden üflediği ruhu taşıyan, Allah'ın tecellisi olan bir varlıktır. Tek mutlak varlık Allah'tır. İnsan ise hayal olandır. Bu çok önemli bir gerçektir ve aksi düşünüldüğünde insan büyük bir yanılgının içine düşmüş olur.

İmam Rabbani ve Muhyiddin Arabi'nin yanı sıra **Mevlana Cami** de, Kuran'ın işaretleri ve akıl yoluyla bulduğu bu hayret verici gerçeği, **"kainatta ne varsa hepsi vehim ve hayaldir. Ya aynalardaki akislerdir, ya da gölgeler gibidir"** diyerek dile getirmiştir.

Görüldüğü gibi, büyük İslam alimleri bu gerçeği bütün açıklığı ile açıklamışlardır ve dolayısıyla bu konunun Kuran'a ve sünnete karşı olduğunu iddia etmek veya İslam alimlerinin kabul etmediğini öne sürmek inandırıcı değildir. Ayrıca, şu da unutulmamalıdır ki, tüm görüntüleri beynimizde gördüğümüz kimsenin inkar edemediği kesin olarak ispatlanmış bir gerçektir. Geçmişte bu gerçek bilimsel olarak bilinemeyeceği için, bazı İslam alimlerinin bu gerçeği ortaya koymamış olmaları doğaldır. Ayrıca, maddenin hayal olduğu gerçeğini bazı çevreler sapkın bir inançla açıklamışlar ve dinin hükümlerini ve kurallarını ortadan bu şekilde kaldırmaya çalışmışlardır. Bu tür sapkın ve samimiyetsiz akımlar nedeniyle de, bazı İslam alimleri Müslümanları bu tür tehlikelere karşı uyarmışlardır. Fakat bunlar bu gerçeğin sapkın yorumlarıdır. Burada anlatılanlarla karıştırılmamalıdır.

Nitekim İmam Rabbani, maddenin aslı konusunu yanlış yorumlayarak sapan filozoflardan da bahsetmiş, kendisinin anlattığı gerçek ile bu filozofların sapkın görüşlerinin çok farklı olduğunu özellikle vurgulamıştır. *Mektubat*'ında bu konuda şu yorumu yapmıştır:

Alem için 'mevhum' sözümüz, şu manaya değildir: 'O vehmin yapması ve yontmasıdır.'... Elbette, **o sözümüzün manası şudur: Sübhan Hak, alemi vehim mertebesinde yarattı...** Vehim, oluşu olmayan bir zuhurdan ve vücuddan ibarettir. Bir noktanın cevelanla (hızla) dönmesinden doğan bir daire misalidir. Onun da zuhuru vardır, amma vücudu yoktur...

Bu arada, **mecnunlar güruhu sofestaiyenin (felsefecilerin) kail olduğu (söylediği) mevhum ise, bir başkadır.** Bunların kail oldukları (söyledikleri) vehmin icadı ve hayalin yontmasıdır. **İki mana arasında çok fark vardır.**"[51]

İmam Rabbani'nin belirttiği gibi, Eski Yunan'daki sofistler "madde kendi kendimize yarattığımız bir al-

gıdır" demişlerdir. Bu görüş, akli ve ilmi yönlerden saçma ve dinen de sapkındır. Doğrusu ise, baştan beri vurguladığımız gibi, maddenin Allah'ın yarattığı bir algı olduğudur.

Felsefecilerin bu sapkın görüşleri ile bizim tarafımızdan açıklanan ve İslam alimleri tarafından haber verilmiş olan "madde, Allah'ın yarattığı bir vehim"dir açıklamasını karıştırmak ise çok büyük bir hata olur.

İtiraz : "Herşey hayal ise Allah'ın bazı sıfatlarını nasıl açıklayabileceğiz?"

Cevap: Bazı inananlar, maddenin gerçek mahiyetinin kabul edilmesi ile Allah'ın birçok ismine "perde çekildiğini", maddenin hayal olması ile Allah'ın bazı isimlerinin tecellisinin açıklanamayacağını zannetmektedirler. Bu da yine derin düşünmemekten ve anlatılanları tam kavrayamamaktan kaynaklanan bir hatadır.

Herşeyden önce, Allah'ın isimlerine hiçbir düşünce, hiçbir güç perde çekemez. Hiçbir bilimsel gerçek, Allah'ın isimlerinin tecelli etmesini engelleyemez. Zaten bu bilimsel gerçekleri yaratan da Allah'tır. Allah Kendi yarattığı varlıklardan ve kanunlardan münezzehtir. Dolayısıyla, yeryüzünde var olan hiçbir güç veya hiçbir bilgi, Allah'ın isimlerinin tecellilerini ortadan kaldırmaz. Böyle birşeyi düşünebilmek, Allah'ın sonsuz kudretini takdir edememek olur.

Ayrıca, maddenin, zihnimizde oluşan bir algılar bütünü olduğu gerçeği, bu kişilerin zanlarının aksine Allah'ın isimlerinin her an her yerde durmaksızın tecelli ettiğini gösteren önemli bir delil niteliğindedir. Çünkü tıpkı bir film görüntüsü gibi, vehim ve hayal mertebesinde oluşan bir görüntü, kendi kendine meydana gelemeyeceğine, mutlaka onu gösteren bir varlık olması gerektiğine göre, bunu var eden bir Yaratıcı var demektir.

Görüntünün kesintisiz, sürekli olması ise, Yaratıcımızın her an yaratmayı sürdürüyor olduğunun açık delilidir. Nitekim, göklerin ve yerin, yani evrenin sabit ve kararlı olmadığı, sadece Allah'ın yaratmasıyla varlık buldukları ve Allah yaratmayı durdurduğunda yok olacakları bir ayette şöyle ifade edilir:

> **Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, Kendisi'nden sonra artık kimse onları tutamaz. Doğrusu O, Halim'dir, bağışlayandır. (Fatır Suresi, 41)**

Allah Neml Suresi'nin 64. ayetinde ise **"halkı sürekli yaratmakta olan"** olduğunu haber vermiştir. **"Kendileri yaratılıp dururken, hiçbir şeyi yaratamayan şeyleri mi ortak koşuyorlar?"** (A'raf Suresi, 191) ayetinde ise yine insanların her an yaratılıp durduklarına dikkat çekilmektedir.

Yani gördüğümüz görüntülerin **kesintisiz, sürekli olmasının nedeni, bu görüntülerin maddesel ve sabit bir varlıklarının olması değil, Allah'ın onları her an yaratıyor olmasıdır.** Dolayısıyla, insan her anında, her gördüğü, hissettiği varlıkta, Allah'ın sürekli yaratışının bir tecellisini görür.

Sonuç olarak bu gerçek, Allah'ın sıfatlarının kainat üzerindeki tecellilerinin görülmesini daha da netleştirmektedir. Örneğin bir bahçeye girdiğinde, bahçedeki meyvelerin, çiçeklerin, ağaçların, aslında zihninde kendisine gösterilen bir hayal olduğunu bilen bir insan, hemen bu hayali kendisine gösteren, kendisine sayısız nimeti ve güzelliği sunan, **Rezzak** olan Allah'ı anar. Çok güzel bir ev sahibi olan, ancak bu evin, içindeki tüm eşyaların, antikaların, altınların, gümüşlerin gerçek mahiyetini bilen, yani tamamının beyninde bir görüntü olduğunun farkında olan bir insan bu mülk ile şımarıp böbürlenmez. Aynı Hz. Süleyman gibi, kendisine bu mülkün güzelliğini gösteren, onu bununla zengin eden **Vehhab** (bağışı çok olan, karşılıksız armağan eden) olan Allah'ı tesbih eder. Veya, bir insana Allah'ın varlığını, birliğini, Allah'ın tek mutlak varlık olduğunu, cennetin ve cehennemin varlığını anlatan bir insan, karşısındaki insan iman ettiğinde Allah'ın **Hadi** (Hidayet lütfeden, doğru yola ulaştıran) isminin bir tecellisini görür.

Şu gerçeği tekrar hatırlatmak gerekir ki, her insanın beyninde oluşan görüntüleri izlediği, bu görüntülerin seslerini beyninde duyduğu, beynindeki görüntülere dokunduğu kesin bilimsel bir gerçektir. Ve biz, sahip olduğumuz algılarımızla, beynimizin dışında ne olduğunu, bunların asıllarının olup olmadığını asla bilemeyiz. Öyle ise, bize bu görüntüleri gösteren, bu sesleri dinleten ve görüntüyü daima bir

TÜM GÜZELLİKLER ALLAH'IN YARATIŞININ ESERİDİR

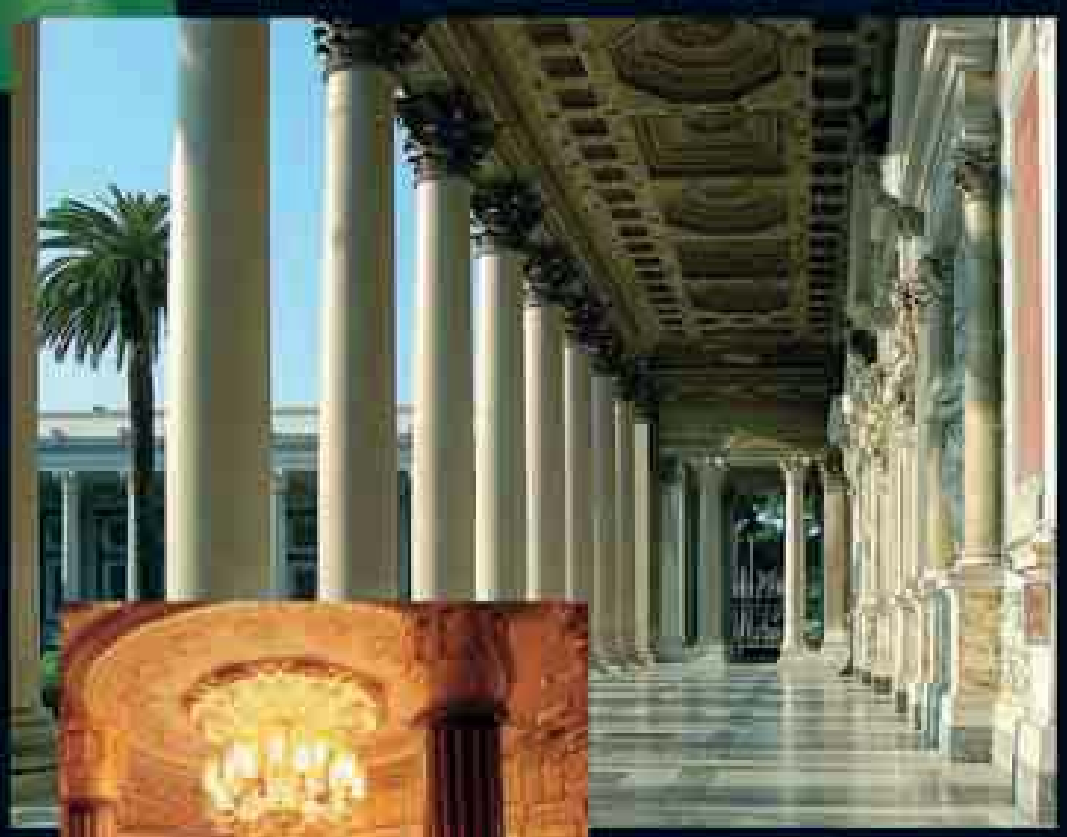

Sahip olduğumuz veya çevremizde gördüğümüz tüm güzellikler ve nimetler Allah'ın Vehhab (bağışı çok olan, karşılıksız armağan eden) sıfatının bir tecellisidir.

sebep sonuç ilişkisi içinde yaratan bir gücün varlığından emin oluruz. Bu güç Allah'tır. Ve Allah, bizim için bu görüntüleri yaratmadığında bizim için dünya hayatı, yaşam olmaz. Öyle ise bizim her anımızda, Allah'ın yaratışı ve Allah'ın isimlerinin tecellileri kesintisiz devam eder. Örneğin bu kitabı okuyan kişi için Allah kesintisiz olarak bu kitabın ve üzerindeki yazıların, resimlerin görüntülerini yaratmaya devam etmektedir.

Bu bize Allah'ın Halık sıfatını ve yaratmadaki gücünü gösterir. Allah şu anda, yeryüzündeki milyarlarca insana milyarlarca ayrı görüntüyü izlettirmektedir. Ve bu görüntülerin her biri kesintisiz olarak, büyük bir uyumla, en ince detayına kadar yaratılmaktadır. Hiçbir insanın görüntüsünde en küçük bir ayrıntı dahi eksik kalmadan kendisine gösterilmektedir. Bu hakikati düşünmek, insanlara Allah'ın sonsuz gücünü, alemlerin tek hakimi olduğunu gösterecektir.

İmam Rabbani maddenin hayal mertebesinde yaratıldığını anlatırken, Allah'ın isimlerini his ve vehim mertebesinde tecelli ettirdiğini şöyle açıklamıştır:

> ... Sübhan Hak, kemal-i kudreti ile, **adem (yokluk) aleminde isimlerden her bir isim için mazharlardan bir mazhar tayin etti. Ve onu, his ve vehim mertebesinde yarattı.** Hem de dilediği vakitte ve istediği şekilde... **Alemin sübutu (sabitliği), his ve vehim mertebesinde olup hariç mertebede değildir..** Hariçte (dışarıda) dahi, yüce Vacib Zat'ın (Allah'ın) zat ve sıfatlarından başkası da sabit ve mevcud olmaya...[52]

Bu gerçeğin farkında olan bir insanın başarılarını, elde ettiği zenginliği, eşyalarını, ünvanlarını kendisinden bilmesi, bunları sahiplenerek böbürlenmesi de imkansız hale gelir. Çünkü her an, her yerde Allah'ın isminin bir tecellisini, Allah'ın kendisine algılattığı bir görüntüyü izlediğini çok iyi bilir. Allah'a karşı ne kadar muhtaç ve aciz olduğunu asla unutmaz. Allah'ın aşağıdaki ayetinde de bildirdiği gerçeğe, "hakku'l-yakin" (kesin bir gerçek olarak) iman eder:

> **Ey insanlar, siz Allah'a (karşı fakir olan) muhtaçlarsınız; Allah ise, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır, Hamid (övülmeye layık)tır. (Fatır Suresi, 15)**

İtiraz: "Bu, geçmişte idealistlerin öne sürdüğü eski bir felsefedir."

Cevap: Bazı çevreler, maddenin gerçeğinin anlatılmasından büyük bir rahatsızlık duydukları için, maddenin beynimizde gördüğümüz bir hayal olduğu gerçeğini, geçmişte öne sürülmüş felsefelerden biri olarak göstermeye çalışmaktadırlar. Oysa bilimsel gelişmeler, bu konunun bir felsefe değil, bilimsel bir gerçek olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla söz konusu kişilerin çabaları boşunadır.

Kaldı ki, bir fikrin daha önceki devirlerde de başka düşünürler tarafından savunulmuş olması o fikri ne geçersiz kılar ne de değersizleştirir. Maddenin bir algı olduğu gerçeği geçmişte de çağımızda da kimi insanlar tarafından anlaşılmış ve ifade edilmiştir.

Ayrıca geçmişte yaşamış olan idealistlerin fikirleri, onlara karşı çıkmış olan materyalistler tarafından çürütülebilmiş değildir ki, "geçmişte de bu konu söylendi" diyenlerin bir haklı tarafı olsun.

Dünyayı Beynimizde Gördüğümüz Konusu Bir Felsefe Değildir:

Maddenin aslı hakkındaki gerçekler, ilk defa keşfedilmiş bir konu değildir, geçmişte bu gerçeğin sadece bir felsefe olarak anlatıldığı doğrudur. Ancak günümüzde bu gerçek bilimsel olarak ispatlanmıştır.

Tarih boyunca birçok düşünür, din ve bilim adamı bu konuyu gündeme getirmiş, maddenin gerçekte bir algılar bütünü olduğunu anlatmıştır. Örneğin Eski Yunan felsefecilerinden Pisagor, Elea okulu, özellikle "Mağara İdesi" ile Eflatun gibi birçok düşünür bu konuyu bir yönüyle açıklamıştır. Zerdüştlük, Budizm, Taoizm, Yahudilik ve Hıristiyanlık gibi dinlerin elde kalan metinlerinde de bu konudan bahsedildiği görülür. İmam Rabbani, Muhyiddin Arabi, Mevlana Cami gibi büyük İslam alimleri de maddenin hakikati konusunu bütün açıklığı ile anlatmışlardır. Bu konuda görüşlerine yer verilmesi gereken en önemli isim, İrlandalı bir din adamı ve filozof olan Berkeley'dir.

Maddenin bir algılar bütünü olduğunu açıklayan Berkeley, döneminde yaşayan ve maddeyi mutlak bir varlık olarak kabul eden materyalistler tarafından ağır saldırılara uğramış, hakaret ve iftira yoluyla susturulmaya çalışılmıştır. Bu materyalistlerden biri, Bertrand Russell'dır. Ancak Russell, maddeci çev-

relerin en güvendikleri düşünür olmasına ve bu görüşün en güçlü savunucusu olarak görülmesine rağmen, Berkeley'in anlattığı bu gerçeği çürütememiş, *Felsefenin Problemleri* adlı eserinde durumu şöyle değerlendirmiştir:

> … Berkeley, herhangi bir mantıksızlığa düşmeden, maddenin varlığını reddetmenin mümkün olduğunu ve eğer bizden bağımsız olarak birşey mevcut olsa bile duyularımız tarafından algılanamayacağını, ispatlama onuruna sahiptir.[53]

Ancak ne Berkeley ne de diğer düşünürler, yaşadıkları dönemde mevcut bilimsel bulguların yetersizliği nedeniyle, bu görüşlerini bilimsel deliller ile destekleyememişlerdir. Bu nedenle, karşıt görüşlerin baskısının da etkisiyle, konunun tam olarak anlaşılması veya yaygınlaşması mümkün olmamıştır. Bir kısmı ise keşfettikleri bu önemli gerçeği yanlış değerlendirmiş, gerçeğe yakınlaşsa bile en doğru sonuçları çıkaramamıştır. Bazı art niyetli çevreler de bu gerçeği sapkın bir yöne çekmeye çalışmışlardır.

Maddenin Aslı Konusu Teknik Bir Gerçektir:

Ancak günümüzde, "maddenin zihinde algılandığı", felsefi bir konu olmaktan çıkmış, bilimsel delillerle ispatlanan teknik bir gerçeğe dönmüştür. Bilim dünyasındaki gelişmeler, insanın duyu organlarının işleyişini çözmüştür. Bu işleyiş, kitabın başında da anlattığımız gibi, her duyu organı için aynıdır: Dış dünyadan duyu organlarına gelen etkenler, hücrelerimiz tarafından elektrik uyarılarına dönüştürülür ve sinirler aracılığı ile beyindeki algı merkezlerine ulaştırılır. Ve insan, dış dünyayı beynindeki küçücük algı merkezlerinde görür, duyar, koklar, tadar veya hisseder.

Bu teknik gerçekler, bugün herhangi bir fizyoloji kitabında veya lise biyoloji kitaplarında dahi bulunabilecek son derece açık gerçeklerdir. Görüntünün ve hislerin beyinde nasıl oluştuğu, bütün tıp fakültelerinde detaylı biçimde okutulmaktadır. Gelişen bilimle beraber fizik, kuantum fiziği, psikoloji, nöroloji, biyoloji, tıp gibi bilimler bu gerçeğin teknik yönlerini açıkça ortaya çıkarmıştır.

Örneğin yaptığı çalışmaları ile büyük ilgi toplayan, hepsi ödüllü sekiz kitabın yazarı, teorik fizikçi Dr. Fred Alan Wolf, bilimsel gelişmelerin, özellikle de kuantum fiziğinde elde edilen sonuçların insanlara görünen dünyanın aslında bir hayal olduğunu gösterdiğini şöyle açıklamaktadır:

> Tüm materyalizmin, fiziksel dünyanın, bildiğimiz gerçekliğin, tüm varlığın ötesinde birşey var. Bu geleneksel dualizmi de dışlayacaktır. Ben bunu mistik bir görüş olarak değil, kuantum fiziği olarak görüyorum. Bizim en modern fiziksel dünya anlayışımıza göre, tanımlanamaz bir dünya, mistik bir dünya, "hayali" bir dünya olabilir. Alman fizikçi ve kuantum mekaniğinin önderlerinden Werner Heisenberg'in öne sürdüğü gibi, bilinci fiziğe getirdiğinizde, görüneni oluşturan bakan kişidir. Yani görünen, bakıldığı için oluşur... Ben gerçekliği daha farklı görüyorum. Gerçek, daha çok bir rüya gibidir, ben rüyada bir gerçeklik görüyorum. **Hepimizin bir parçası olduğu, bu rüyayı oluşturan bir varlığı veya büyük bir Ruh'un varlığını kabul ediyorum. Ve bu bilimsel açıklamalarla varabileceğimiz bir sonuç.**[54]

Bu bilim adamı, maddesel dünyanın gerçekte algılanan bir "hayal" olduğu gerçeğini bilimsel bulgular ışığında görmüş ve kavramış birçok bilim adamından yalnızca biridir. Bu çok açık bilimsel gerçeği kabul etmeyenlerin, reddedişlerindeki sebep ise bilimsel değil, ideolojiktir. Çünkü, bu bilim adamları, büyük bir tutuculukla bağlı oldukları materyalizmi temelinden çökertecek olan bu gerçeği göz göre göre kabul etmek istemezler. Nitekim, Dr. Wolf, bu gerçeğin materyalizmi dışlayacağını belirtmektedir.

21. yüzyılda varılan bilimsel sonuçlar göz önünde bulundurulduğunda, dış dünyanın beyinde algılandığı gerçeğini bir felsefe olarak kabul etmek hiç inandırıcı değildir. Çünkü **bu bir felsefe değildir ve bilimsel buluşların açıkça gösterdiği teknik bir gerçektir.** Bu, insanların bizzat içinde yaşadıkları, inkar edilemez bir konudur. Dinsiz de olsa dindar da olsa her kişi bu konuyu kayıtsız şartsız bilir, zaten reddetse de bunun bir anlamı olmaz.

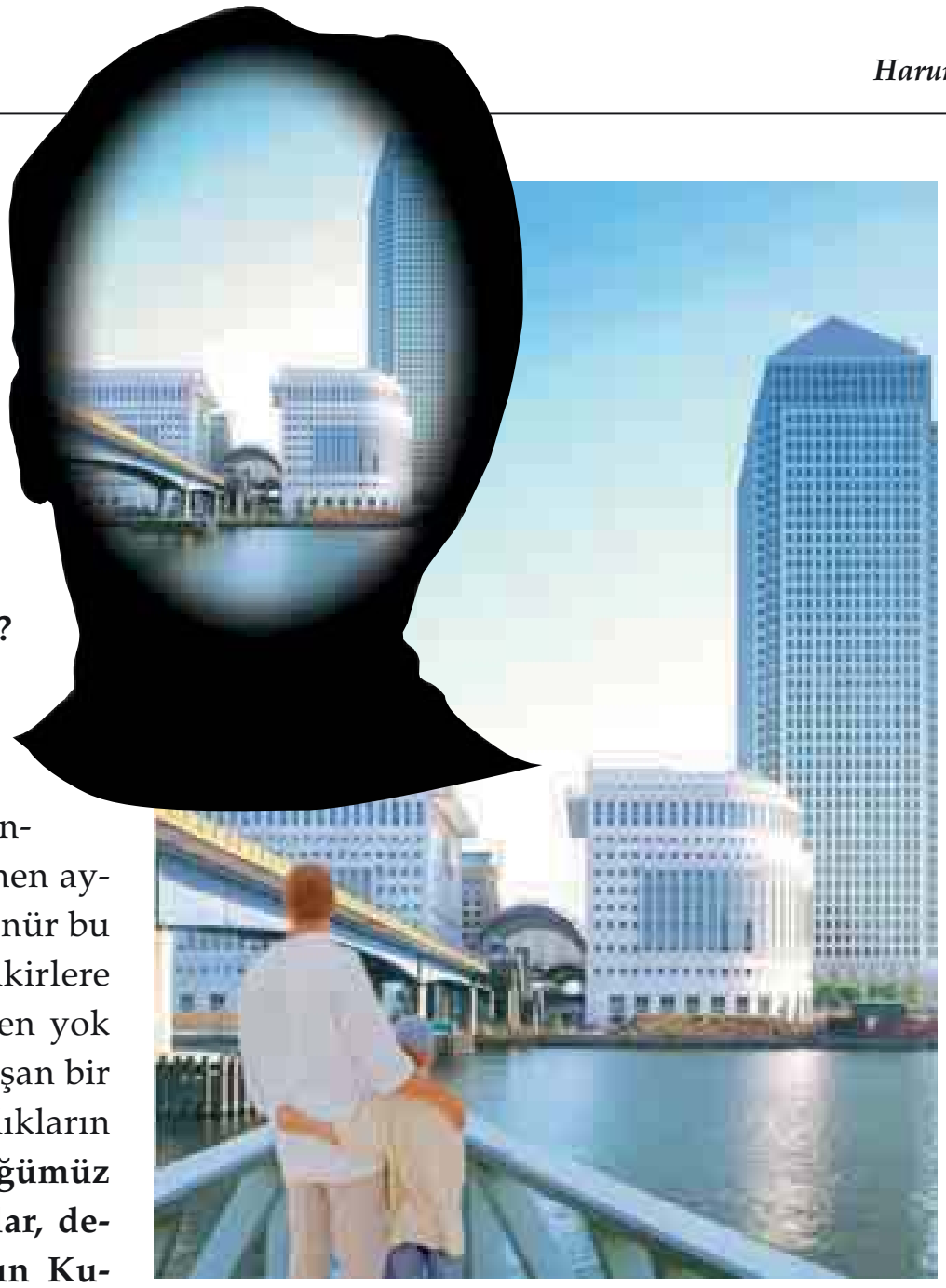

"Allah, tüm varlıkları görüntü olarak yaratır" demek, "bu varlıklar yoktur" demek değildir. Allah'ın yarattığı herşey, insanlar, binalar, göletler, gökyüzü ve diğer tüm varlıkların hepsi vardır. Ancak bunların hepsi birer görüntü olarak vardırlar ve biz onları sadece beynimizde görebiliriz.

İtiraz: Maddenin gerçeği konusu, Vahdet-i Vücud düşüncesi ile aynı mıdır?

Cevap: Vahdet-i Vücud düşüncesini anlatan birçok önemli İslam aliminin, geçmişte, bu kitapta yer alan bazı konuları tefekkür ederek anlattıkları doğrudur. Ancak burada anlatılanlar Vahdet-i Vücud düşüncesi ile tamamen aynı değildir. Tarih boyunca birçok alim ve düşünür bu gerçeği anlatmıştır. Ancak bir kısmı yanlış fikirlere kapılarak, Allah'ın yarattığı varlıkları tamamen yok saymışlardır. Oysa, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olduğunu söylemek, "gördüğümüz varlıkların hiçbiri yoktur" demek değildir. **Çünkü, gördüğümüz tüm varlıklar, dağlar, ovalar, çiçekler, insanlar, denizler, kısacası gördüğümüz herşey, Allah'ın Kuran'da var olduğunu belirttiği her varlık, yaratılmıştır ve vardır. Ancak, bunların her biri birer görüntü olarak vardır.**

Allah'ın yarattığı her varlık, biz görsek de görmesek de vardır. Çünkü zaten bu varlık yaratılmıştır, ve daha önce de söz edildiği gibi, ilk yaratıldığı halinden öldüğü ana kadarki her hali Allah'ın hıfzında sonsuza kadar var olmaya devam edecektir. (Bu konu hakkındaki detaylı bilgi için bakınız *Sonsuzluk Başlamış Durumda*, Harun Yahya)

Sonuç olarak, maddenin beynimizde oluşan bir hayal olması, onu "yok" hale getirmez. Ancak bize maddenin mahiyeti hakkında bilgi verir, ki bu da maddenin bir görüntü olduğu gerçeğidir.

İtiraz: "İnsan, hayal olduğunu bildiği birşeyi nasıl sever? Herşeyin zihnimizde oluşan bir hayal olduğunu kabul edersek, annemizi, babamızı, dostlarımızı, Peygamberlerimiz (sav)'i nasıl seveceğiz?"

Cevap: Bu soruyu soran insan en başta kendisinin de bir hayal olduğunu bilmemekte ya da kavrayamamaktadır. Kendisini mutlak, arkadaşlarını, yakınlarını, ailesini ise hayal gibi kabul etmektedir. Oysa kendisi de diğer yakınları gibi hayal olan bir varlıktır. Gördüğü, dokunduğu bedeni, aynen yakınlarının bedenleri gibi beyninde oluşan bir görüntüdür.

Ayrıca bu soruyu soran insanların yakınlarının, dostlarının zihinlerinde meydana gelen birer algı olmaları onların sevilmelerini engellemektedir. Eğer bir insan, yakınlarını ve dostlarını, onların bedenlerinden veya maddi varlıklarından dolayı seviyorsa bu zaten yanlış bir sevgi şeklidir. Doğru olan, bir insanı, Allah'ın o insanda tecelli eden özelliklerinden dolayı sevmektir. Örneğin biz Peygamber Efendimizi hiç görmediğimiz halde, onda Allah'ın Veli, Melik, Kerim, Vekil, Hadi gibi birçok sıfatının çok güzel tecelli ettiğini, Allah'ın en beğendiği ahlakı onda tecelli ettirdiğini bildiğimiz için kalbimizde ona karşı çok büyük bir sevgi ve muhabbet duyarız. Ama bu sevgimizin tek kaynağı aslında Peygamberimiz (sav)'in asıl sahibi olan Allah'a olan sevgi ve muhabbetimizdir.

Müslümanlar, insanları da, tüm diğer varlıkları da Allah'a olan sevgilerinden, bu varlıklar Allah'ın bir tecellisi olduklarından dolayı severler. Örneğin bir ceylan yavrusunu seven bir Müslüman, o ceylanda Allah'ın merhametinin, şefkatinin bir tecellisini, Allah'ın o ceylanda yarattığı sevimliliği beğendiği

Allah'ın yarattığı varlıklara sevgi, şefkat, muhabbet duyan bir Müslüman, gerçekte sevgisini ve muhabbetini Allah'ın yaratışına, O'nun yaratışındaki üstün sanata ve güce duyar. Bir canlının yüzünde tecelli eden güzelliğin aslının Allah'a ait olduğunu bilir.

için, görünümü merhamet hissini tahrik ettiği için ona sevgi gösterir. Ceylanı veya herhangi bir başka canlıyı tek başına, müstakil bir varlık olarak sevmez.

Bir Müslüman hiçbir insana veya varlığa müstakil bir sevgi veya bağlılık duymaz. Tüm sevgilerin kaynağı Allah sevgisidir. Kuran'da, **"... Sizin Allah'tan başka veliniz ve yardımcınız yoktur."** (Bakara Suresi, 107) ayetiyle, insanın Allah'tan başka dostu olmadığına dikkat çekilmiştir. Başka bir ayette ise insana **"Allah, kuluna yeterli değil mi?"** (Zümer Suresi, 36) diye sorulmaktadır. O halde sevdiklerimiz de Allah'tan ayrı, müstakil varlıklar olarak bizim velimiz ve yardımcımız olamazlar. Dolayısıyla, tüm yakınlarımızın, dostlarımızın zihnimizde bir algı olması bu gerçeği daha da kuvvetlendirmektedir. Bizler, örneğin annemizi severken, aslında sevdiğimiz, Allah'ın anne görüntüsünde tecelli ettirdiği Rahim, Rauf (Esirgeyen), Asim (Koruyucu) sıfatlarıdır. Veya mümin bir kardeşimizi severken, onda Allah'ın tecelli ettirdiği ve razı olduğu güzel ahlakı severiz. Onun takvasından ve tavırlarından Allah'ın razı olduğunu umduğumuz için, biz de ondan razı oluruz. Onun Allah'ı sevdiğini, Allah'tan korkup sakındığını gördüğümüz için, Allah'ın yarattığı bu imanlı görüntüden biz de zevk alır, hoşlanırız. Dolayısıyla, biz aslı olsun veya olmasın, bir insanı sevdiğimizde gerçekte Allah'ı severiz ve o görüntüye olan muhabbet ve sevgimizin asıl kaynağı Rabbimize olan muhabbet ve sevgimizdir.

İnsanları, Allah'tan ayrı tutarak sevenler, insanlara Allah'tan bağımsız müstakil varlıklarmış gibi bağlananlar, insanları Allah'ı sever gibi sevenler ise çok büyük bir yanılgı içindedirler. Çünkü Kuran'a göre tek sevgi ve bağlılık Allah'a karşıdır, varlıklar ise Allah'ın tecellileri olarak sevilir. Allah, insanlara müstakil bir değer vererek bağlananlar için Kuran'da şöyle buyurmuştur:

İnsanlar içinde, Allah'tan başkasını 'eş ve ortak' tutanlar vardır ki, onlar (bunları), Allah'ı sever gibi severler. İman edenlerin ise Allah'a olan sevgileri daha güçlüdür. O zulmedenler, azaba uğrayacakları zaman, muhakkak bütün kuvvetin tümüyle Allah'ın olduğunu ve Allah'ın vereceği azabın gerçekten şiddetli olduğunu bir bilselerdi. (Bakara Suresi, 165)

Ayette de bildirildiği gibi, insanlara veya varlıklara Allah'ın varlığının dışında bir güç isnat etmek ve onlara bu şekilde bağlanmak onları Allah'a eş ve ortak tutmaktır. Oysa Allah'ın dışında hiçbir varlık herhangi birşeyi yapmaya, herhangi bir fiili işlemeye kadir değildir. Kuran'ın pek çok ayetiyle, Allah'tan başka varlıklara güç atfeden insanlara bu gerçek bildirilmiştir:

Allah'tan başka taptıklarınız sizler gibi kullardır. Eğer doğru iseniz, hemen onları çağırın da size icabet etsinler. Onların yürüyecek ayakları var mı? Ya da tutacakları elleri mi var? Veya görecek gözleri mi var? Yoksa işitecek kulakları mı var? De ki: "Ortak koştuklarınızı çağırın, sonra bir düzen (tuzak) kurun da bana göz bile açtırmayın." Hiç şüphesiz, benim velim Kitabı indiren Allah'tır ve O salihlerin koruyuculuğunu (veliliğini) yapıyor. O'ndan başka taptıklarınız ise size yardıma güç yetiremezler, kendilerine de. Eğer onları doğru yola çağırırsanız işitmezler. Onları sana bakar (gibi) görürsün, oysa onlar görmezler bile. (A'raf Suresi, 194-198)

Yukarıdaki ayetlerde açıkça haber verildiği gibi, Allah'tan başka hiç kimsenin herhangi bir şekilde bir insana yardım etmesi mümkün değildir. İnsanın en sevdiği, hayatı boyunca mutlak varlıklar olduklarını zannettiği annesi, babası, çocukları, arkadaşları da olsa, zor bir durumda kaldığında o insana yardım edemezler. Bir insanın yakınlarının, dostlarının yardımı, ancak Allah'ın dilemesi ve izniyledir. Allah'ın dilemesi dışında hiçbir insanın kendi kendine dahi yardım etmesi mümkün değildir. Hatta Allah'ın dilemesi dışında bir insanın yürümesi, görmesi, duyması kısacası varlığını sürdürmesi de imkansızdır. Ayrıca unutulmamalıdır ki, dışarıda asıllarının olup olmadığını bilmediğimiz, sadece bazı kimselerin dışarıda asılları olduğunu iddia ettikleri varlıklar, ahirette bu iddiayı öne sürenlerden uzaklaştırılacaktır. Ve Kuran'da bildirildiği gibi herkes "yapayalnız" sorguya çekilecektir. Yani dünyada nasıl herkes aslında sadece Allah ile beraberse, ahirette de öyle hesaba çekilecektir. Allah, bu gerçeği bir ayetinde şöyle bildirir:

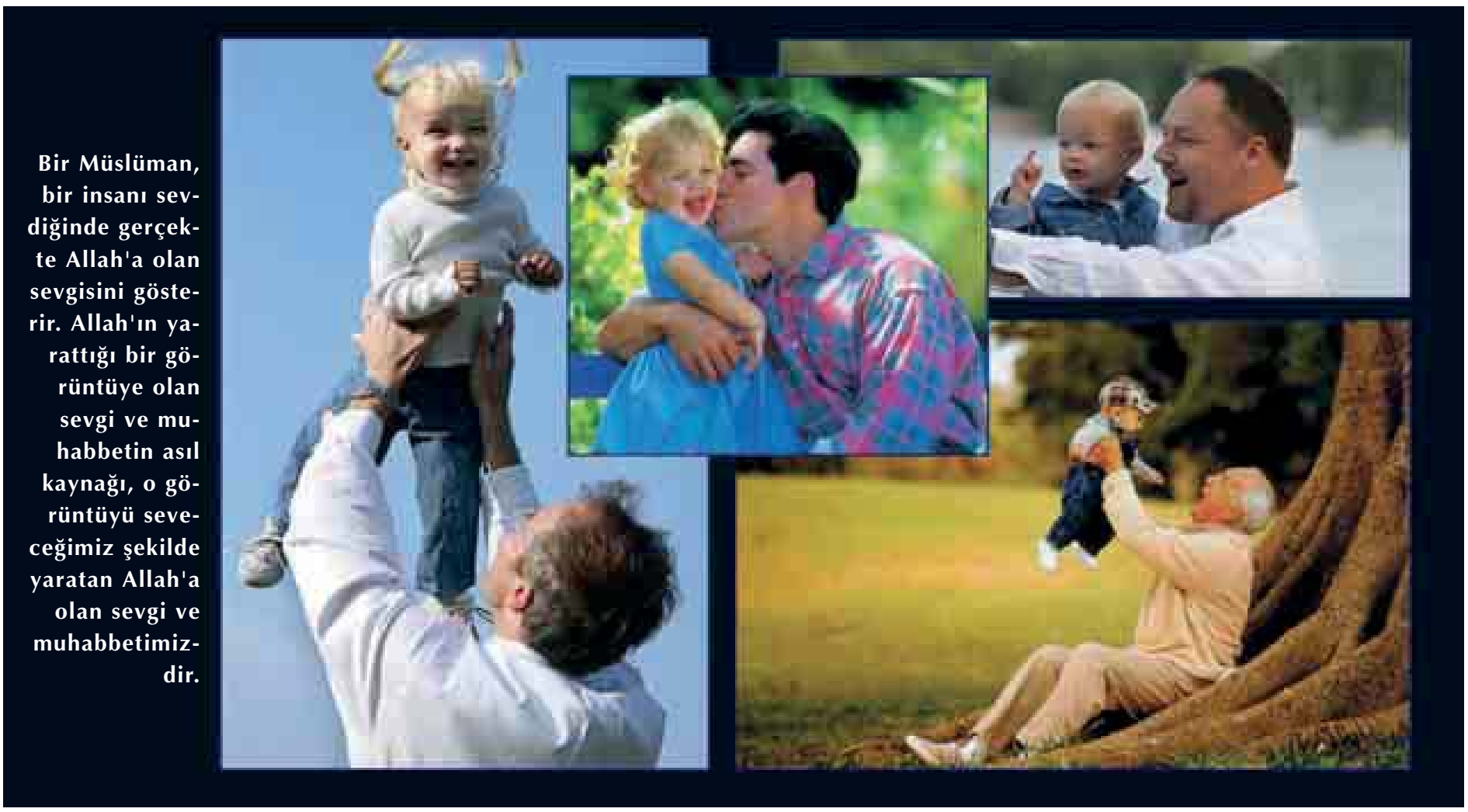

Bir Müslüman, bir insanı sevdiğinde gerçekte Allah'a olan sevgisini gösterir. Allah'ın yarattığı bir görüntüye olan sevgi ve muhabbetin asıl kaynağı, o görüntüyü seveceğimiz şekilde yaratan Allah'a olan sevgi ve muhabbetimizdir.

Andolsun, sizi ilk defa yarattığımız gibi (bugün de) 'teker teker, yapayalnız ve yalın (bir tarzda)' Bize geldiniz ve size lütfettiklerimizi arkanızda bıraktınız. İçinizden, gerçekten ortaklar olduklarını sandığınız şefaatçilerinizi şimdi yanınızda görmüyoruz. Andolsun, aranızdaki (bağlar) parçalanıp-koparılmıştır ve haklarında zanlar beslediklerinizi sizlerden uzaklaşmıştır. (En'am Suresi, 94)

Her insan, örneğin bir dostuna bakarken, zihninde Allah'ın kendisi için yarattığı dost görüntüsünü görür. Beynine giden sinirler kesilse, dostunun görüntüsü kaybolacaktır. Daima Diri ve Kaim olan sadece Allah'tır. Öyle ise, insan, aslı ile asla bağlantı kuramayacağı, sadece zihninde olan bir varlığa neden bağlansın? Unutulmamalıdır ki, insanın bağlanacağı, severek boyun eğeceği tek dostu Yüce Allah'tır.

İtiraz: "İnsan sevdiklerinin de kendisi gibi gerçek ve daimi olmasını istiyor."

Cevap: Bu konuya itiraz getiren bazı kimseler şöyle demektedirler: "Halbuki insan ister ki dostları da kendisi gibi gerçek ve daimi olsun. Başka türlü nasıl olabilir?"

Bu ifadeler, bu kişilerin maddenin gerçek mahiyeti ile ilgili anlatılan konuyu anlamadığını veya üzerinde gereği gibi düşünmediğini göstermektedir. Çünkü bu sözleri söyleyen kişinin kendisi de "gerçek ve daimi" değildir ki, yakınlarının da kendisi gibi olmasını istesin. Bu gerçeğin üzerinde gereği gibi düşünüldüğünde, insan kendi bedeninin de Allah'ın ruhuna izlettirdiği bir görüntü olduğunu anlayacaktır.

Bazı insanların bedenlerine dokunuyor olmaları, parmaklarını kestiklerinde acı hissetmeleri, sahip oldukları bedenin bazı ihtiyaçlarını karşılıyor olmaları bu insanlara kendi bedenlerinin maddi bir gerçekliği olduğu hissini verebilir. Oysa, tüm diğer varlıklar gibi insanın kendi bedeni de bir algıdır ve insanın kendisi, kendi bedeninin maddi bir gerçekliği var mı asla bilemez. Örneğin parmağını kestiğinde duyduğu acı, yine bir algıdır. Veya karnı acıkıp da yemek yediğinde duyduğu tokluk hissi yine bir algıdır. İnsanın beynine dışarıdan verilecek olan suni uyarılar bu tokluk hissini yemek yemeden de meydana getirebilecektir. Ancak, insan hiçbir zaman kendi bedeninin maddi bir gerçekliği olduğundan emin olamaz. Acıları hisseden, dokunan, bu yazıyı okuyarak anlayan, eleştiriler yazan, Allah'ın insana verdiği ruhtur, dolayısıyla insanın kendisi de Allah'ın bir tecellisidir. Bu kişilerin sandıkları gibi mutlak ve daimi değildir.

Güneş'in doğuşu da batışı da insanın beyninde meydana gelen görüntülerdir. İnsan, beyninin içindeki güneşin batışını izler ve bu görüntüden hoşlanan ise ruhudur.

Allah, yarattığı görüntüleri belli sebeplere bağlıymış gibi gösterir. Örneğin bir elma dalından koptuğunda hep yere düşer, hiçbir zaman göğe doğru yükselmez veya havada asılı kalmaz. Allah'ın yarattığı bu sebeplerin ve kanunların araştırılması ise bilimin konularını oluşturur. Sonuç olarak tüm evrenin bir algılar bütünü olması, ne bilimi ne de bilim için yapılan araştırmaları gereksiz kılmaz, ortadan kaldırmaz.

İtiraz: "Evrenin bir algılar bütünü olduğu sonucuna varmak, evrenin nasıl işlediğini araştırmayı, yani bilimi terk etmeyi gerektirir."

Cevap: Bu, daha çok materyalistlerin öne sürdüğü ve bu büyük gerçeği, bilime karşı, bilimi yok edecek bir konu olarak göstermek için dile getirdikleri bir itiraz şeklidir. Bu itirazın geçersizliği ve mantıksızlığı ise açıktır.

Allah, bize yaşadığımız görüntüleri, bir sebep sonuç ilişkisi içinde, bazı kanunlara bağlıymış gibi gösterir. Örneğin, gece ile gündüz, bizim beynimizde oluşan görüntülerdir. Ve biz gece ile gündüzün Güneş'e ve Dünya'nın hareketlerine bağlı olarak değiştiğini algılarız. Örneğin beynimizin içindeki görüntüde Güneş en tepedeyken, öğle saati olduğunu biliriz ve Güneş batarken de havanın karardığına şahit oluruz. Allah, evrene ait algıları yaratırken, bu sebep sonuç ilişkisi ile birlikte yaratmıştır. Hiçbir zaman Güneş battığı halde gündüzü yaşamayız. İşte Allah'ın zihnimizde yarattığı bu sebep sonuç ilişkisinin gözlemlenmesi ve araştırılması ise bilimdir.

Bir başka örnek daha verelim: Beynimizin içindeki hayalde, elimizden bıraktığımız bir kalem hep yere düşmektedir. Buna neden olan sebep sonuç ilişkisinin araştırılması neticesinde "yer çekimi kanunu" buluruz. Allah, ruhumuza izlettirdiği görüntüleri belli sebeplere ve kanunlara bağlıymış gibi göstermektedir. Bu sebeplerin ve kanunların yaratılmasının bir nedeni, hayatın imtihan için yaratılmış olmasıdır. Bu kanunların ve "evren" ismi verilen algılar bütününün nasıl bir düzen içinde işlediğinin araştırılması ise bilimi oluşturur. Dolayısıyla bilim, Allah'ın yarattığı olağanüstü görüntülerin bağlı gibi göründükleri kanunları anlamak için önemlidir.

Sonuç olarak, materyalistlerin iddia ettikleri gibi maddenin bir algı olduğu gerçeğini kabul etmek, bilimi reddetmeyi gerektirmez. Aksine, bu gerçeği samimi bir niyetle kabul edenler, bilimi, bu algılar bütününü anlamak, bu bütündeki sırları kavramak için önemli bir yol olarak görürler.

Bu bilim anlayışı ile materyalist bilim anlayışı arasında ise büyük bir fark vardır. Söz konusu algılar bütününü gözlemleyerek bulduğumuz doğa kanunları, bu bütünü yaratmış olan Allah'ın kanunlarıdır.

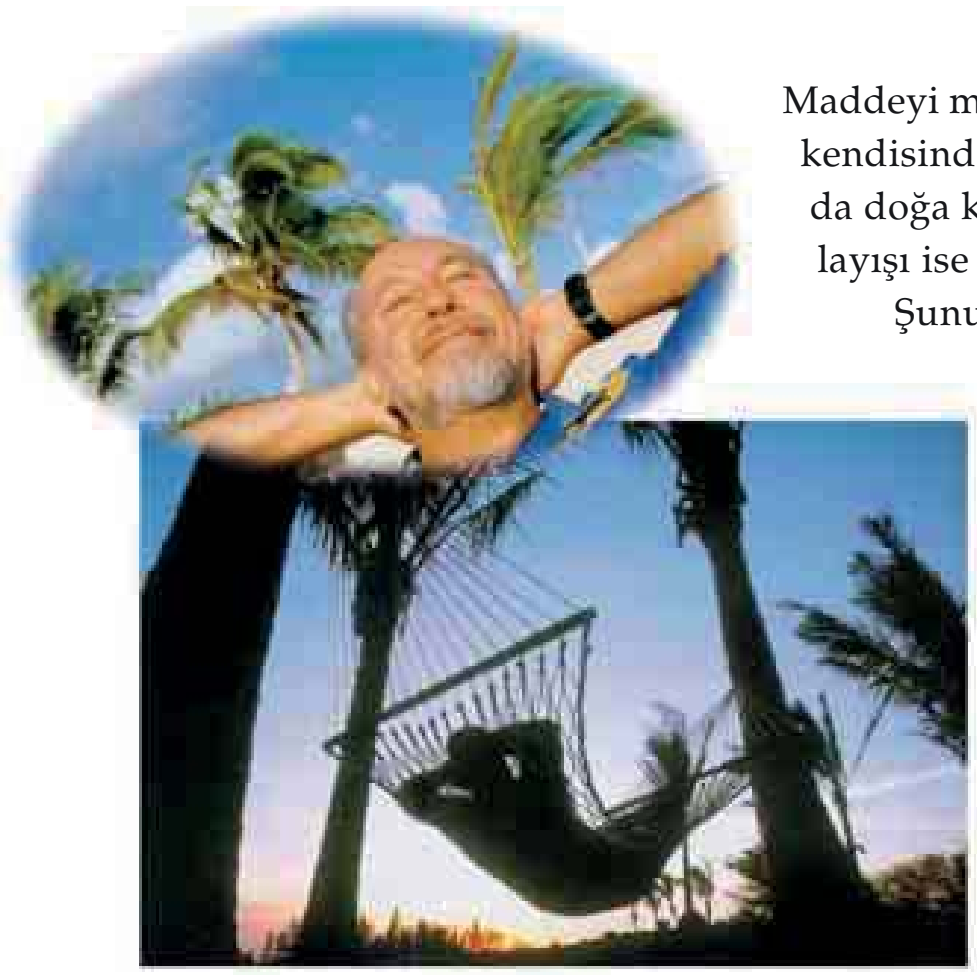

Allah, sebep olmadan da sonucu yaratmaya güç yetirendir. Örneğin rüyasında güneş olmadığı halde güneşin ışıklarıyla ısındığını hisseden bir insan bunun bir delilidir.

Maddeyi mutlak varlık zanneden, doğa kanunlarının maddenin kendisinden kaynaklandığını düşünen, kendilerini yaratanın da doğa kanunları olduğuna inanan materyalistlerin bilim anlayışı ise bu gerçekle birlikte çökmektedir.

Şunu da unutmamak gerekir ki, Allah tüm bu algıları, hiçbir kanuna ve sebebe ihtiyaç duymadan yaratmaya güç yetirendir. Örneğin Allah, tohum olmadan bir gülü yaratabilir, bulut olmadan yağmur yağdırabilir ya da Güneş olmadan gölgeyi, geceyi ve gündüzü yaratabilir. Allah bir ayetinde bu gerçeği şöyle bildirmektedir:

Rabbini görmedin mi, gölgeyi nasıl uzatıvermiştir? Eğer dilemiş olsaydı onu durgun kılardı. Sonra Biz Güneş'i ona bir delil kılmışızdır. Sonra da onu tutup Kendimize ağır ağır çekmişizdir. O, geceyi sizin için bir elbise, uykuyu bir dinlenme ve gündüzü de yayılıp-çalışma (zamanı) kılandır. (Furkan Suresi, 45-47)

Ayette de görüldüğü gibi Allah, önce gölgeyi yarattığını, sonra da Güneş'i ona delil kıldığını bildirmektedir. Rüyalarımız bu yaratılışı daha iyi kavrayabilmemiz için bir örnektirler. Rüyamızda Güneş'in maddesel bir karşılığı olmadığı halde, Güneş'in verdiği ışığı, ısıyı, aydınlığı aynı gerçek hayatta gibi hissederiz. Bu yönleriyle rüyalar, Allah'ın, Güneş olmadan da Güneş'e ait hisleri zihnimizde yaratabileceğinin göstergelerinden biridir.

Ancak Allah yarattığı imtihan ortamında insanlar için herşeyin bir sebebini de yaratmıştır. Gündüzün sebebi Güneş'tir, yağmurun sebebi ise buluttur. Bunların tümü, beynimizde Allah'ın ayrı ayrı var ettiği görüntülerdir. Bir sebebin sonuçtan önce yaratılması ile de, Allah, bu imtihan ortamında herşeyin belli kanunlarla işlediğine düşünmemizi ve bu şekilde bilimsel araştırma yapmamızı sağlamaktadır.

İtiraz: Bir yanda Allah'ı iman hakikatleri ile açıklarken öte yanda O'nun varlık delili olarak sunduğu 'varlık alemi'ni 'yok arz etmek' bir çelişki değil midir?

Cevap: Maddenin aslı konusundaki izahları tam kavrayamayan bazı kimseler, "maddesel dünya bir algılar bütününden ibarettir" ifadesini, "hiçbir şey yoktur" şeklinde anlamaktadır. Oysa, "madde bir algılar bütünüdür veya beynimizde gördüğümüz bir görüntüdür" demek, "madde yoktur" demek değildir. Maddesel evren vardır, ama sadece bir algılar bütünü olarak vardır. Tıpkı rüyalarımız gibi, vehim ve hayal mertebesinde vardır.

Maddenin vehim ve hayal mertebesinde var olması Allah'ın varlığının çok kesin bir delilidir. Çünkü (tıpkı bir görüntü gibi) vehim ve hayal mertebesinde olan bir varlık, kendi kendine meydana gelmeyeceğine göre, bu, bunu var eden bir Yaratıcının olduğunu gösterir. Dolayısıyla, maddi evrenin bir görüntü olduğu gerçeği, Allah'ın varlığının ve birliğinin kesin bir kanıtıdır. O nedenle, maddenin görüntü olması ile varlıkların Allah'ın varlığına delil teşkil etmesi arasında hiçbir çelişki yoktur, aksine tartışılmaz bir mantık bağı vardır.

Allah, tüm varlıkları yaratmıştır, ancak bu varlıkların hepsini bir görüntü olarak yaratmaktadır. Ve bu görüntü varlıklara ait özelliklerin incelenmesi, araştırılması, Allah'ın yaratmadaki üstünlüğünün, sanatının ve sonsuz aklının delillerini göstermektedir. Sonuç olarak, "madde bir algılar bütünüdür" demek ve sonra bu görüntülere ait özellikleri inceleyerek, Allah'ın yüceliğini, büyüklüğünü ve kudretini görmek kesinlikle bir çelişki değildir.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, bazı kimseler ancak Allah'ı düşünen varlıklar olduğunda Allah'ın var olduğunu (Allah'ı tenzih ederiz) sanmakta ve bu büyük yanılgı doğrultusunda bazı itirazlar getirmek-

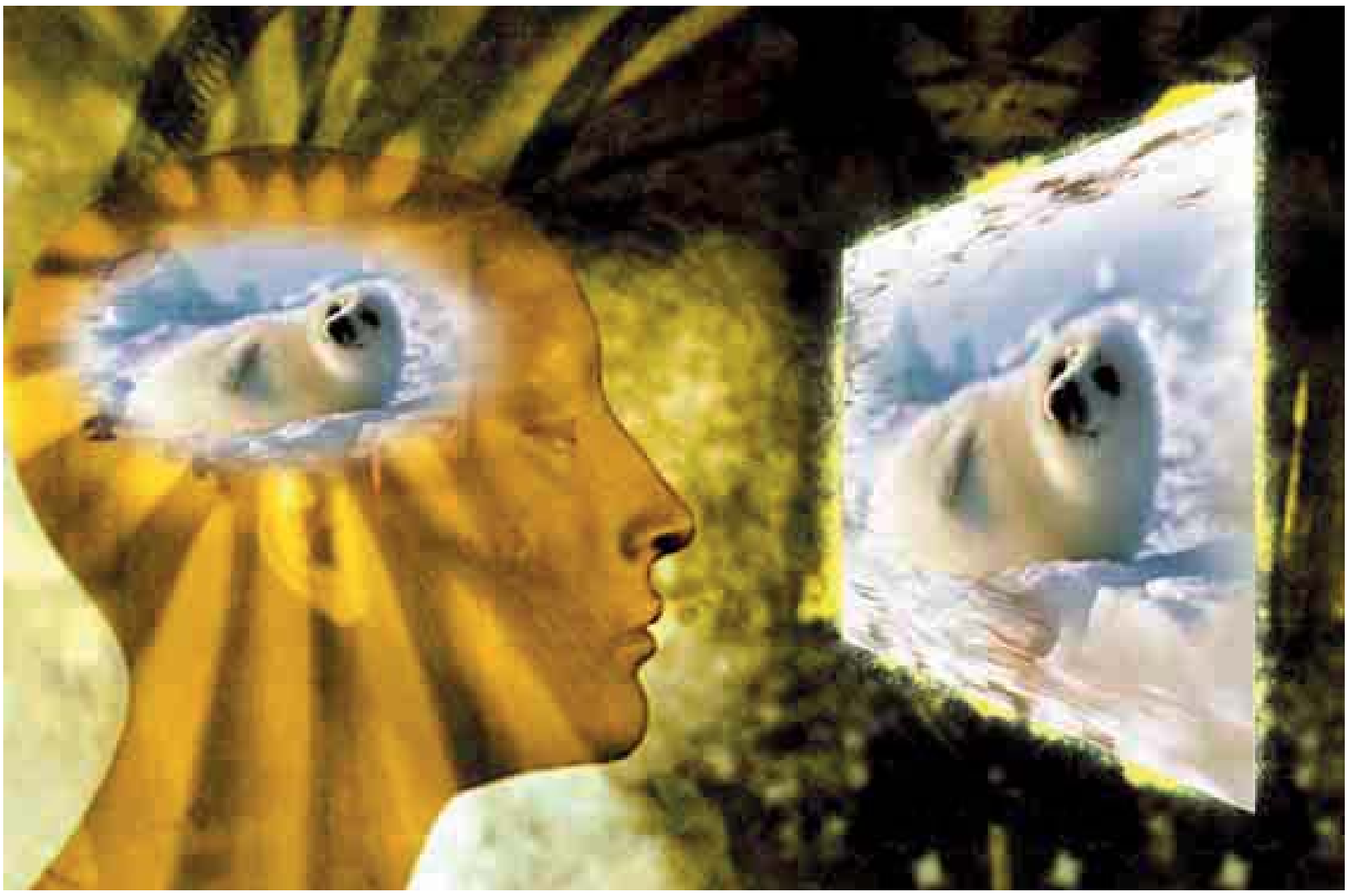

Bir fok balığına bakan bir insan bu canlıyı beyninde görür. Beyninde gördüğü bu canlının özelliklerini yine beyninin içinde araştırır ve inceler. Öğrendikleri ise, ona Allah'ın yaratışındaki kusursuzluğu, O'nun ilminin üstünlüğünü gösterir.

tedirler. Oysa Allah, dilerse yarattığı tüm görüntüleri silebilir, tüm varlıkları yok edebilir. Ancak, Allah yine var olmaya devam eder. Çünkü o ezeli ve ebedidir; başı ve sonu yoktur, Evvel ve Ahir'dir. Allah dilediğini bir anda yok edebileceğine birçok ayetinde dikkat çekmektedir:

Eğer dilerse, ey insanlar, sizi giderir (yok eder) ve başkalarını getirir. Allah, buna güç yetirendir. (Nisa Suresi, 133)

Ey insanlar, siz Allah'a (karşı fakir olan) muhtaçlarsınız; Allah ise, Ğaniy (hiçbir şeye ihtiyacı olmayan)dır, Hamid (övülmeye layık)tır. Dileyecek olsa, sizi giderir (yok eder) ve yepyeni bir halk getirir. Bu, Allah'a göre güç değildir. (Fatır Suresi, 15-17)

Şu çok önemli bir gerçektir ki, Allah tüm varlıkları yok etse de, önemli olan Allah'ın varlığıdır. Allah, tüm varlıkları yaratmadan önce de vardır, tüm varlıklar yok olsalar da var olacaktır. Rabbimiz ayetlerde şöyle bildirir:

(Yer) Üzerindeki herşey yok olucudur; Celal ve ikram sahibi olan Rabbinin yüzü (Kendisi) baki kalacaktır. (Rahman Suresi, 26-27)

İtiraz: "Bu açıklamalar kabul edildiğinde, haram ve helal kavramları kalmamaktadır."

Cevap: Bu, tamamen gerçek dışı bir iddiadır. Çünkü maddi dünyanın gerçeğiyle muhatap olamadığımız gerçeği, imtihanın sırrını ortadan kaldırmaz. Maddenin aslını hiçbir zaman bilmesek de , Allah'ın haram kıldıkları haram, helal kıldıkları ise helaldir. Örneğin, Allah domuz etini haram kılmıştır. "Domuzun nasıl olsa algısıyla muhatabım" diyerek bu hayvanın etini yemenin, büyük bir samimiyetsizlik ve akılsızlık olacağı açıktır. Veya, "karşımdaki insanların hepsinin sadece zihnimde oluşan görüntülerini biliyorum, bunlara yalan söylesem hiçbir şey olmaz" demek de, Allah'tan korkan ve bu gerçeği gereği gibi kavrayan bir insanın yapacağı birşey değildir. Bu, Allah'ın tüm sınırları, emir ve yasakları için geçerlidir. Örneğin, bu gerçek zekat vermeyi ortadan kaldırmaz. Verdiğimiz zekatın maddesinin, bu zekatı kendisine verdiğimiz insanların zihnimizdeki algılar olmaları farz olan bu ibadetin yerine getirilmesini engellemez. Allah, tüm dünyayı algılar bütünü olarak yaratmıştır, ancak bizleri bu algılar içinde Kuran'da bildirdiklerinden sorumlu tutmuştur.

Geçmişte, bazı çevrelerin bu gerçeği saptırarak helal ve haramları ortadan kaldırmaya çalıştığı görülmüştür. Ancak, bu çevreler zaten temel inanç olarak sapkın bir anlayışa sahiptirler ve bu gerçeği de nefisleri ve çıkarları yönünde kullanmak istemiş olabilirler. Ancak bilinmelidir ki, onların vardıkları sonuç doğru değildir, çarpıtılmıştır.

Sonuç olarak samimi düşünen bir insan çok açıkça görecektir ki, imtihan için maddenin aslıyla muhatap olması şart değildir. Allah, imtihan ortamını görüntü alemi içinde yaratmıştır. Bir insanın namaz kılması, helale harama dikkat etmesi için maddenin aslını bilmesi gerektiğini öne sürenlerin hiçbir gerekçeleri yoktur. Ayrıca, önemli olan ruhtur. Ahirette, cezalandırılan veya cennet nimetleri ile rızıklandırılan da ruhtur. Allah'ın imtihan ettiği varlık da insanın ruhudur. Dolayısıyla, maddenin beynimizdeki bir hayaliyle muhatap olduğumuz gerçeği helal ve haramların uygulanmasını ve ibadetlerin yapılmasını kesinlikle engellemez.

Bu noktada şunu da belirtmek gerekir ki, görüntüden sorumlu olmayacaklarını iddia edenler, cehenneme girdiklerinde de "biz bundan sorumlu olmayacağımızı söyledik, onun için buradayız" diye anlatacaklardır. Ama şunu da unutmamalıdırlar ki bu kişiler, dünya hayatı gibi, cehennemin de bir görüntü olduğunu anladıkları halde, sonsuza kadar cehennem azabını yaşayacaklardır. Allah, bu görüntü içinde inkarcılara azabı her yönüyle hissettirecektir.

İtiraz: "Bütün insanlar bir ağaç gördüklerinde onun yaprakları için yeşil diyorlar.
Herkes bu ağacı aynı şekilde tarif ettiğine göre, demek ki bu ağaç sadece benim zihnimde yok."

Cevap: Yanımızdaki insanların yeşil dediğine biz de yeşil deriz. Ancak, onların yeşil olarak isimlendirdikleri renk, bizim zihnimizde gördüğümüz yeşil midir, yoksa onlar bizim mavi gördüğümüze mi yeşil derler, bunu asla öğrenme imkanımız yoktur. Çünkü daha önce de belirtildiği gibi, zihnimizin dışında renkler yoktur. Dışarıda sadece ışığın farklı dalga boyları vardır ve bu dalga boylarını renklere çeviren beynimizdir. Dolayısıyla renkler bizim içimizde oluşurlar ve bir başka kişinin bizim beynimizde oluşan rengi görme imkanı olamaz. Bu konu birçok felsefeci ve bilim adamı tarafından da tartışılan bir konudur ve bilim adamlarının ortak kanaati şudur: "Biz bizim kırmızı dediğimiz bir gülü, yanımızdaki kişi de bizim gördüğümüz gibi mi görüyor, yoksa o bizim mavi dediğimize mi kırmızı diyor hiçbir zaman bilemeyiz." Bu sadece renkler için değil, tüm algılarımız için geçerlidir. Örneğin Daniel Dennet, bu konu hakkındaki düşüncelerini ve merakını şöyle ifade etmektedir:

> Nesnelerin görüntülerinin, seslerinin ve kokularının bana gelme şekilleri vardır. Bu kadarı açıktır. Yine de nesneler diğer insanlara da bana göründüğü gibi görünüyor mu merak ediyorum.
>
> ... Birşeye baktığımızda sizin ve benim aynı öznel rengi gördüğümüzü nereden bilebilirim? İkimize de renk isimleri, genel olarak renklendirilmiş cisimlerde gösterilerek öğretilmiştir, tamamen farklı öznel renk deneyimleri yaşasak da, kelimesel davranışlarımız uyacaktır. Örneğin kırmızı şeylerin bana görünmesi, yeşil şeylerin size görünmesi gibi olsa bile.[55]

Harvard Üniversitesi'nden psikoloji profesörü Drew Westen ise, bilimsel açıdan, bir diğer kişinin bir gülü bizimle aynı şekilde algılayıp algılamadığını bilemeyeceğimizi şöyle açıklar:

> Eğer algı, yaratıcı ve yapısal bir süreçse insanlar dünyayı hangi dereceye kadar aynı şekilde algılamaktadırlar? Kırmızı, bir insana gözüktüğü gibi diğer insana da aynı mı görünmektedir? Eğer bir insan sarımsağı seviyorsa ve diğeri nefret ediyorsa bu aynı tadı seven ve nefret eden 2 ayrı kişi midir, yoksa sarımsak her biri için ayrı bir tada mı sahiptir? Algının yapısal doğası insanların dünyayı ne dereceye kadar gerçekte olduğu gibi görüp görmedikleri sorununu uyandırmaktadır. Platon, bizim algıladıklarımızın bir mağaranın duvarındaki gölgelerden biraz daha fazla olduğunu iddia etmektedir. Bir fincan kahvenin sıcak olduğunu söylemek ne anlama gelmektedir? Ve çimen gerçekten yeşil midir? Görsel sistemi ışığın belirli dalga boylarını ayırt edebilmekten yoksun olan ve yeşile karşı renk körü olan bir insan çimeni yeşil olarak görmeyecektir. Yeşillik, bir objenin (çimen), algılayıcının bir özelliği midir? Ya da gözlemciyle gözlemlenen arasındaki birtakım ilişkiler midir? Tüm bunlar duyu ve algının can alıcı noktasındaki felsefik sorulardır.[56]

Görüldüğü gibi, aynı tarifleri yapıyor olmamız veya aynı renk ismini söylüyor olmamız aynı şeyleri

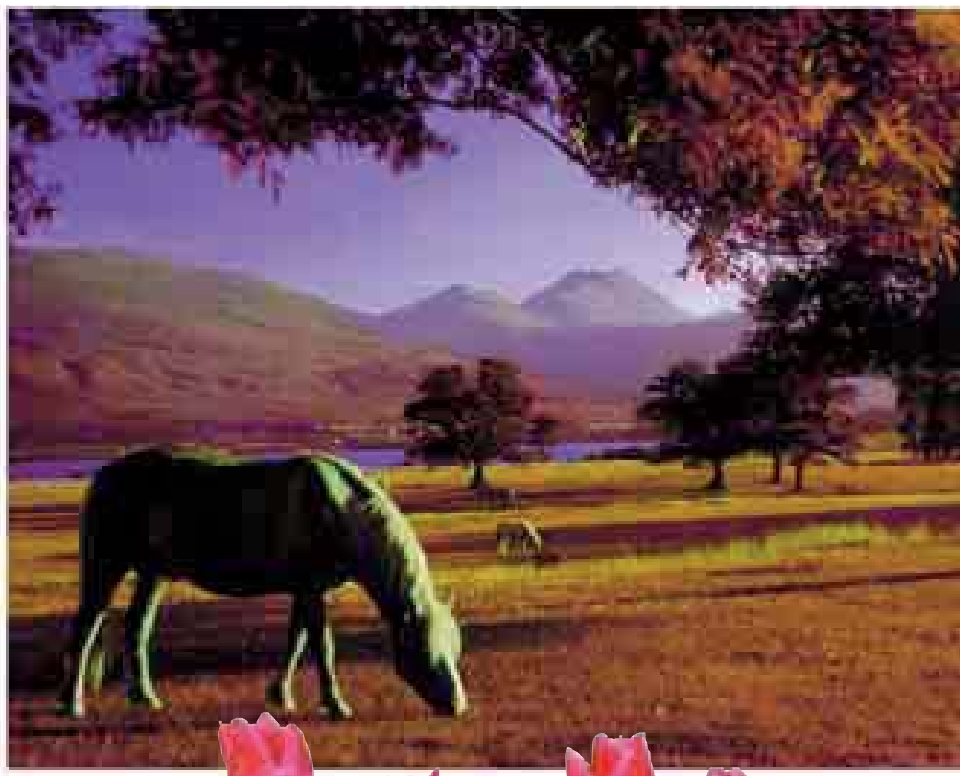

Bizim yeşil dediğimiz rengi, yanımızdaki bir diğer kişi aynı şekilde mi görüyor hiçbir zaman bilemeyiz. Örneğin bu resim iki insanın beyninde farklı renklerde görülebilir. Birinin yeşil dediğini diğeri aynı isimle bilmesine rağmen mavi görüyor olabilir. Bu, hiçbir zaman tespit edilemez.
Kırmızı lalelere bakan iki insan, birbiriyle tıpatıp aynı tonda bir kırmızı mı görüyor bunu asla tespit edemeyiz.

gördüğümüz anlamına gelmemektedir. İnsanların, algılarını kıyaslamak ise kesinlikle imkansızdır, çünkü herkes beyninin içindeki kendine ait dünyayı görür. Bu itirazla ilgili bir başka açıklama ise, bir sonraki itirazda verilmektedir.

İtiraz: "Benimle birlikte üç kişi bahçede dolaşıyor ve üçümüzde hep aynı şeyleri görüyoruz. Hepimizin zihnin de gördükleri birbirinin aynısı ise, o zaman zihnimizdeki görüntülerin dışarıda asılları var demektir."

Cevap: Sizinle birlikte başka insanların da aynı şeyleri görüyor olması, gördüklerinizin maddesel karşılıkları olduğu iddiasını doğrulamaz. Çünkü, siz yanınızdakileri de beyninizin içinde görürsünüz. Örneğin, meyve bahçesinde dostlarınızla birlikte gezerken, gördüğünüz elma, kayısı, dut ağaçları, rengarenk çiçekler, kuşların sesi, ılık esen rüzgar, mis gibi çiçek ve meyve kokusu nasıl beyninizde oluşuyor ise, arkadaşlarınız da, onların konuşmaları da beyninizde oluşmaktadır. Yani arkadaşlarınız, dışarıdaki bahçede değil, sizin zihninizde gördüğünüz bahçede dolaşmaktadırlar. Dolayısıyla, arkadaşlarınızın sizinle aynı görüntüyü görüyor olması, gördüklerinizin maddesel karşılıklarının olduğu anlamına gelmemektedir.

Hatta, büyük bir stadyum dolusu insanla bir maçı izlediğinizde, binlerce insanın atılan golü aynı anda görmesi ve buna aynı anda tepki vermesi de, ne o stadyumun, ne futbolcuların, ne hakemlerin, ne de stadyumu dolduran insanların dış dünyada maddesel varlıkları olduğuna bir kanıt değildir. Çünkü stadyum ve içindeki futbolcular, seyirciler, yapılan tezahürat ve orada gördüğünüz herşey sizin beyninizde oluşmaktadır. Golü atan futbolcu da, bu gole sevinen seyirciler de sizin içinizdedir. Siz, beyninizde atılan gole sevinirsiniz, yine beyninizdeki kalabalıkla birlikte tezahürat yaparsınız. Sonuç olarak, yanınızda gördüğünüz insanların sizin gördüklerinizi doğruluyor olması, gördüklerinizin dış dünyada maddesel karşılıkları olduğu anlamına gelmez. Çünkü "yanımda" dediğiniz insanlar da -ne kadar kalabalık olurlarsa olsunlar- gerçekte beyninizin içindedirler.

Dostlarıyla kırlarda dolaşan bir insan, gerçekte beyninin içindeki kırda, beyninin içinde gördüğü arkadaşlarıyla dolaşır, beyninin içindeki temiz havayı koklar. Kırda dolaşırken çiçekleri inceleyen üç kişinin zihninde üç ayrı çiçek görüntüsü oluşur.

İtiraz: "Dış dünyayı olduğu gibi algılıyoruz ki, davranışlarımızda bir anormallik olmuyor. Örneğin bir uçurumdan aşağıya düz yoldaymışız gibi yürümüyoruz. Uçurumu görüp duruyoruz."

Cevap : Bu itiraz, bu kişinin önemli bir düşünce karmaşası içinde olduğunu ve anlatılanları hiç anlamadığını göstermektedir. Çünkü, bu kişinin itirazı şöyle bir iddiaya dayanmaktadır: "Dışarıda bir maddesel gerçeklik vardır. Ancak herkes bu maddesel dünyayı kendi zihninde farklı görebilir." Bu kişi, ortada böyle bir iddia varmış zannetmekte ve buna itiraz ederek, "dışarıda maddesel gerçeklik vardır ve biz onu olduğu gibi görürüz, kimse dış dünyayı olduğundan farklı görmez. Bunun kanıtı da, dış dünyada uçurum olduğunda onu uçurum olarak görürüz ve kenarına geldiğimizde dururuz" diyerek bu iddiayı çürüttüğünü zannetmektedir.

Oysa, burada bahsedilen gerçek, bu kişinin anladığından çok farklıdır. Burada "dış dünya vardır, ama bu dünyayı biz aynısı değil farklı görüyoruz" denmemektedir. Burada, "Biz bütün yaşadıklarımızı zihnimizde görürüz ve asılları ile hiçbir zaman muhatap olamayız. Bu yüzden dış dünyada asılları var mıdır yok mudur biz bilemeyiz" denmektedir.

Bir yolda yürürken, uçurumdan düşmüyor olmamız ise bizim dış dünyayı olduğu gibi gördüğümüz anlamına gelmez. Çünkü bu, dış dünyanın olduğunun bir delili olamaz. Biz düz bir yolda yürürken de, uçurumun kenarına gelip durduğumuzda da, beynimizin içindeki yolda yürür, beynimizin içindeki uçurumu görürüz. Hatta bu uçurumdan düşecek olursak da beynimizde gördüğümüz uçurumdan düştüğümüze dair algıları yine beynimizde hissederiz. Tıpkı daha önce anlattığımız otobüs çarpması, köpek ısırması vs. gibi örneklerde olduğu gibi. Uçurumdan düştüğümüzde meydana gelen yaralanma, kırılma veya acı gibi hislerin tamamı beynimizde meydana gelen görüntü ve hislerdir.

BİR STADYUM DOLUSU İNSANIN HER BİRİ BEYNİNDEKİ AYRI BİR MAÇI İZLER

Bir futbol maçı izlemek için stadyumdan içeri giren kişi, içeride bulunan binlerce kişi ile aynı maçı izleyeceğini zannederken, gerçekte çok büyük bir yanılgıya düşmektedir.

Çünkü stadyumdaki her kişinin beyninde ayrı bir saha, ayrı futbolcular, ayrı izleyiciler, kısaca ayrı bir görüntü oluşur. Ancak herkes tek bir stadyumun, tek bir maçın olduğunu ve binlerce kişinin aynı maçı izlediğini zanneder. Hatta evlerindeki televizyonlardan bu maçı izleyen her kişinin de ekrandaki aynı maçı izlediğini zannederler.

Oysa her bir kişinin beyninde gerçeğinden ayırt edilmeyecek derecede aynı olan, izleyici sayısı kadar kopya yaratılır. Ne stadyumda oturanlar dışarıdaki görüntüyü, ne de evlerindeki televizyonun karşısında oturanlar ekrandaki gerçek görüntüyü göremezler. Çünkü hiçbir insanın beyninin içindeki ekrandan çıkıp, dışarıdaki görüntünün aslıyla muhatap olması mümkün değildir. Bu insanların tek görebildikleri şey, beyinlerine ulaşan bilgilerin beyinlerindeki ekrandan yorumlanmasıdır. Gören ruhtur. Hem ruhu, hem aslına birebir benzeyen görüntüleri, üstelik her bir insan için ayrı ayrı yaratan ise göklerin ve yerin Rabbi olan Allah'tır.

İtiraz: "Allah'ın bize bu görüntüleri seyrettirmesinin amacı bizi imtihan etmektir kuşkusuz. Fakat zaten bütün fiillerin Yaratıcısı olan Allah neden böyle bir imtihan ortamı meydana getirmiştir?"

Cevap: Elbette ki, insanların tavırlarının nasıl olduğunu görmek için Allah'ın onları denemeye ihtiyacı yoktur. Çünkü tüm olayları, zamanları ve mekanları yaratan Rabbimizdir. Allah zamandan ve mekandan münezzehtir. Bizim için geçmiş ve gelecek olan olaylar, O'nun Katında tek bir an içinde yaşanıp son bulmuştur. Ancak, Allah, yarattığı imtihan ve sebepler içinde, insanların kendi tavırlarına şahit olmaları, neden cennete veya neden cehenneme gittiklerini bilmeleri için, bizlere bunları yaşatmaktadır. Allah'ın dost olduğunu, sonsuz adaletli, merhametli ve şefkatli olduğunu bilen bir insan, Allah'ın bu yaratışından razı olur.

Allah, bizlere Kendi Katında olup bitmiş olayları izlettirmektedir. İnsana ise, bunları kendi yapıyormuş, kendine ait bir iradesi varmış hissini vermektedir. Ve bu his içinde bize, Kuran aracılığı ile bildirdiği herşeyden sorumlu olduğumuzu haber vermektedir. Bizim sorumluluğumuz, Rabbimizin bize em-

rettiklerini yerine getirmektir. Bunun ötesini ise ancak Rabbimiz dilerse öğrenebiliriz. Bu sırrı ve hikmeti Allah dilerse bize dünyada veya ahirette gösterebilir. Veya hiçbir zaman göstermeyebilir. Allah'ın bir ayetinde bildirdiği gibi, **"... Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbirşeyi kavrayıp-kuşatamazlar..."** (Bakara Suresi, 255) Her ne olursa olsun Allah bizim sahibimiz ve velimizdir. O halde bize düşen, bize sonsuz nimetler bağışlayan Allah'a güvenmek, O'nun her yarattığından razı olmaktır.

Bazı kimseler tarihte maddenin hakikati konusunu kavramışlar ancak Allah'a olan imanları ve Kuran'ı kavrayışları zayıf olduğu için sapkın inançlar üretmişlerdir. "Herşey nasılsa hayal, o zaman ibadetlere ne gerek var" diyenler olmuştur. Bunlar son derece sapkın ve cahilce fikirlerdir. Herşeyin Allah'ın bize gösterdiği bir görüntü olduğu doğrudur. Ancak, Allah'ın bizleri Kuran'dan sorumlu tuttuğu da kesin bir gerçektir. Bizim yapmamız gereken Allah'ın emir ve yasaklarına büyük bir titizlikle uymaktır.

Allah Kuran'da, insana ruh ile ilgili çok az bilgi verildiğini bildirir. Sonuç olarak, Allah bu imtihan görüntüsünü bir amaçla yaratmıştır. Allah bu amacı ayetlerinde şöyle bildirir:

> **Andolsun, Biz sizi biraz korku, açlık ve bir parça mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle imtihan edeceğiz. Sabır gösterenleri müjdele. (Bakara Suresi, 155)**
>
> **Andolsun, mallarınızla ve canlarınızla imtihan edileceksiniz ve sizden önce kendilerine kitap verilenlerden ve şirk koşmakta olanlardan elbette çok eziyet verici (sözler) işiteceksiniz. Eğer sabreder ve sakınırsanız (bu) emirlere olan azimdendir. (Al-i İmran Suresi, 186)**

Bu imtihanın birçok hikmeti vardır. Bunlardan biri bizim denenmemiz ve buna göre sonsuza kadar cennet veya cehennemde olmamızdır. Diğer bir hikmeti ise, insanların kendi yaptıklarına hayatları boyunca şahit olmaları, ahlaklarını ahiret gününde Kuran ahlakı ile kıyaslayıp neden cenneti veya neden cehennemi hak ettiklerini görmeleri olabilir. Ancak, bunun en doğrusunu Allah bilir. Biz ancak dua ile Allah'tan bize ilmini açmasını, göstermesini isteyebiliriz.

> **İtiraz: "Bu anlatılanlardan anlaşıldığı kadarıyla, ölümden sonra da algılar ile muhatap olma durumu devam edecek. Algılarla muhatap olma durumu sonsuza kadar sürecek mi? Cennet ve cehennem de görüntüler bütünü mü?"**
>
> **Cevap:** Allah dünyada tüm insanları sadece ruhlarına izlettirilen görüntüleri algılayabilecekleri şekilde yaratmıştır. Yani dışarıda gördüklerimizin aslı olsa da olmasa da biz zihnimizde bize gösterilen görüntüleri görebiliriz. Ancak Allah, ölümden sonra insanı başka bir yaratılışla yaratacaktır. Biz ise bunun nasıl olacağını bilemeyiz. Ancak, şunu da unutmamak gerekir ki, cennet ve cehennemin birer algı olarak hissedilmesi, ne cennetten alınacak olan zevki ne de cehennemde yaşanacak olan azabı hafifletmeyecektir. Bir insan nasıl dünya hayatında, zihninde elinin yandığını tüm belirtileri ile hisseder, acıyı duyarsa, bu algının gerçekliği ahirette de devam edecektir.
>
> Daha önce de sözedildiği gibi, acı gibi hisler de beyinde hissedilir. Ancak, tüm insanların tecrübe ettiği gibi bu acı algısı, tüm diğer algılarımız gibi son derece gerçekçi yaratılır. Hatta bazen insan hissettiği acının şiddetinden bayılır. Benzer şekilde bazı görüntüler de, zihnimizde birer algı olarak yaratılmalarına rağmen, son derece gerçekçi oldukları için insana birçok açıdan rahatsızlıklar yaşatabilirler. Örneğin kötü bir görüntü, pis bir koku, rahatsız eden bir ses insanda büyük rahatsızlıklar meydana getirir. Bunların beyinde algılanıyor olması bu gerçeği değiştirmez. Dolayısıyla cehennemin, insanların ruhuna bir algı olarak gösterilecek olması, onların sonsuza dek çekecekleri azaptan hiçbir şeyi hafifletmeyecektir. Allah, kusursuz yaratışı ile nasıl dünya hayatını insanlara "mutlak bir gerçek" zannedecekleri kadar net ve inandırıcı şekilde yaratıyorsa, ahiret hayatını da öyle yaratmaya güç yetirendir. Allah birçok ayetinde cehennem azabının dayanılmaz bir azap olduğunu bildirmektedir:
>
> **Ve şüphesiz azabım; o acıklı bir azaptır. (Hicr Suresi, 50)**
>
> **Artık gerçekten o inkar edenlere şiddetli bir azap taddıracağız ve yaptıklarının en kötüsüyle cezalandıracağız. Bu, Allah'ın düşmanlarının cezası olan ateştir. Bizim ayetlerimizi inkar etmeleri dolayısıyla bir ceza olarak, orada onlar için ebedilik yurdu vardır. (Fussilet Suresi, 27-28)**
>
> Aynı durum cennet için de geçerlidir. Bir insanın dünya hayatında zevk aldığı, hoşlandığı, güzel gör-

ALLAH CENNETİ SONSUZ BİR ZEVK KAYNAĞI OLARAK YARATACAKTIR

düğü herşey gerçekte zihninde meydana gelen bir algıdır. Örneğin en yakın, candan dostu ile sohbet eden bir insan gerçekte zihninde oluşan arkadaşı ile sohbet etmektedir. Veya bir şelalenin muhteşem görüntüsünü, gürleyen sesini dinleyen bir insan, aslında zihninde oluşan şelaleyi izler, zihninde oluşan sesini dinler. Bu kesin bir gerçektir. Ancak bu durum, insanın bu görüntüden zevk almasını engellememektedir. Bu nedenle Allah, Kuran ayetlerinde cennetin insanlar için büyük bir kurtuluş ve mutluluk olacağını, cennette nefislerinin hoşlanacağı herşeyden bulunacağını bildirmektedir:

Ama Rablerinden korkup-sakınanlar; onlar için Allah Katında -bir şölen olarak- altlarından ırmaklar akan -içinde ebedi kalacakları- cennetler vardır. İyilik yapanlar için, Allah'ın Katında olanlar daha hayırlıdır. (Al-i imran Suresi, 198)

Rableri onlara Katından bir rahmeti, bir hoşnutluğu ve onlar için, kendisine sürekli bir nimet bulunan cennetleri müjdeler. Onda ebedi kalıcıdırlar. Şüphesiz Allah, büyük mükafaat Katında olandır. (Tevbe Suresi, 21-22)

İşte, kimin tartıları ağır basarsa, artık o, hoşnut olunan bir hayat içindedir. (Kaari'a Suresi, 6-7)

Ayrıca tüm bu güzel görüntüleri kendisine izlettirenin Allah olduğunu bilen bir insan, bundan çok daha büyük bir zevk alır. Örneğin, dalından kopardığı bir elmanın taze ve güzel kokusunu alan ve bu kokuyu, meyvenin estetik görünüşünü, tadını ve güzelliğini kendisi için yaratan Allah'ı düşünen bir insan, bu görüntüden diğer insanların aldıklarından çok daha büyük bir zevk alır. Cennette de, Allah her mümin için cennet görüntüsünü ayrı ayrı yaratacak ve her mümine nefsinin istediği herşeyi en güzeliyle orada verecektir. İnsan dünyada da ahirette de, tek dostu, velisi, koruyucusu ve Yaratıcısı olan Allah ile beraberdir. İnsanın cennette yanında göreceği peygamberler, elçiler, salih müminler, huriler ve gılmanlar ise, Allah'ın dostluğunu, sevgisini ve yakınlığını en yoğun tecelli ettirdiği varlıklardır.

Allah'ın tüm hayatımızı bir algılar bütünü olarak izlettirdiği çok açık bir gerçektir. Bu gerçeğin farkına varan samimi bir insan, Allah'ın adaletinden, herşeyi kusursuz yaratışından ve Allah'ın yarattığı herşeyin en güzeli ve en hayırlısı olduğundan hiçbir şüphe duymamalıdır. Allah, cenneti de cehennemi de bir algı olarak yaratacaktır. Ancak, bu gerçek, Allah'ın Kuran'daki vaadini değiştirmez. Cennette insana en büyük zevkler ve güzellikler sonsuza kadar sunulurken, cehennemde en şiddetli azaplar sonsuza kadar devam edecektir. Allah'ın yaratışı kusursuzdur ve Allah vaadinden dönmez.

İşte bunlar; yaptıklarının en güzelini kabul ederiz ve kötülüklerinden geçeriz; (bunlar) cennet halkı içindedirler. (İşte bu,) Onlara va'dolunan doğru bir vaaddir. (Ahkaf Suresi, 16)

Ayetlerde de belirtildiği gibi, cennet şu anda Allah Katında mevcuttur. Allah, cenneti ve cehennemi yaratmıştır, ve her ikisi de her hal ve anları ile Allah'ın hıfzında şu anda bulunmaktadır.

İtiraz: "Hiçbir zaman mutlak varlıklar ile yüzyüze gelemeyecek miyiz? Sürekli algısal ortamla muhatap olduğumu bilmek bana sıkıntı veriyor."

Cevap: Tek mutlak varlık Allah'tır. Gördüğümüz diğer varlıklar Allah'ın tecellileridir. İnsanların genel kanısı hep kendilerinin ve gördükleri diğer varlıkların mutlak oldukları, Allah'ın ise, radyo dalgaları gibi kendilerini sardığı yönündedir. (Allah'ı tenzih ederiz) Oysa bunun tam aksi doğrudur. Yani var olan yalnızca Allah'tır. İnsanın Allah'ın Zatı'nı gözleriyle göremiyor olması onu aldatmamalıdır. İnsan nereye dönerse dönsün, kime bakarsa baksın, aslında gördüğü, baktığı her yerde Allah'ın tecellileri vardır. Üstelik bu, insana sıkıntı verecek değil aksine Allah'a iman eden bir insanın çok hoşuna gidecek bir gerçektir. Allah'ın tek mutlak varlık, bizimse bir hayal olmamız kul için bir şereftir. Böyle bir gerçek, insana sevinç verir. Rabbimize olan hayranlığımızı ve O'nun sonsuz kudretine olan teslimiyetimizi kat kat artırır.

Ayrıca bu, insanın tüm dünyevi hırslarını doğal olarak ortadan kaldıracak, Allah'a hiçbir şekilde şirk koşmadan iman etmesini sağlayacak önemli bir bilgidir. Çünkü "Allah dışında bir başka mutlak varlık daha var" dendiğinde, o zaman o varlığı Allah'a eş koşmuş, ona Allah'ın gücü dışında ayrıca bir güç verilmiş olunur. Ama bu gerçeği bilen insan için böyle bir durum söz konusu olmaz. Böyle bir insan Allah'tan başka hiç kimseden korkmaz. Bir güç veya imkan elde ettiğinde, bunun gerçekte Allah'a ait olduğunu bilir. Hastalığına bir doktor çare bulduğunda, şifayı verenin Allah olduğuna kesin bilgiyle iman eder. Doktorun, Allah'ın sebepler içinde yarattığı şifa için bir vesile olduğunu bilir.

Allah'ın yarattığı, her zaman için en güzeli ve en hayırlısıdır. Bu gerçek hiçbir zaman unutulmamalıdır. Allah bir ayetinde şöyle bildirir:

Rabbine, hoşnut edici ve hoşnut edilmiş olarak dön. (Fecr Suresi, 28)

İnsanın daima Allah'ın yarattığı her olaydan hoşnut olması gerekir. O zaman bu bilginin, insanların, Allah'a olan yakınlıklarını nasıl artıracağı daha iyi kavranabilir. Ayrıca bu büyük gerçek göz önünde bulundurularak Kuran bir kez daha okunduğunda birçok ayetin hikmeti daha iyi anlaşılabilir.

Ancak Allah'a iman etmeyen, dünya hayatına hırsla bağlı olan, ahireti ummayan, maddeci görüşe sahip insanlar için bu gerçeğin can sıkıcı, "vahim" bir durum olduğu gerçektir. Çünkü, hırsla bağlı oldukları herşeyin, mutlak varlık zannettikleri kişilerin gerçekte bir hayal olduğunu anlamaları onlar için büyük bir hayal kırıklığı ve bir yıkımdır. Bunu anladıklarında tüm yaşamları boyunca bir hayalin peşinde koşup hırsa kapılarak boşa yorulduklarını anlayacaklardır. Ve boş emeller edinerek gerçekleri inkar ettiklerini görüp, büyük bir pişmanlık yaşayacaklar, hatta son derece küçük duruma düşeceklerdir. Bu insanların hayal olan şeyleri gerçek zannederek aldanmaları ise onları ahirette büyük bir hüsrana uğratacaktır:

İşte bunlar, kendilerini hüsrana uğratanlardır ve yalan olarak uydurdukları (düzme tanrılar da) onlardan uzaklaşıp-kaybolmuşlardır. Hiç şüphesiz bunlar, ahirette en çok hüsrana uğrayanlardır. (Hud Suresi, 21-22)

Ama Allah'ı tek dost ve vekil olarak kabul eden, Allah'a gönülden bağlı kullar için, herşeyin hayal, Allah'ın tek mutlak varlık olması büyük bir sevinç vesilesi ve güzelliktir.

İtiraz: "Algısal ortamın sona erişi hiçlik midir? İnsan bu hiçliğin içinde kalabilir mi?"

Cevap: İnsanların bu konu üzerinde düşünmelerini engelleyen, onları korkutan nedenlerden biri, bu konuya konsantre olduklarında kendilerinin ve dokunduklarını sandıkları nesnelerin bir hiçlik olduğunu anlamak, bu hiçliğin içinde kalmaktan korkmaktır. Ancak, Allah'ın dilemesi dışında, Allah bu imtihan dünyası için yarattığı sebepleri ortadan kaldırmaz. Bu sebepler biz ölene kadar bizim için yaratılmaya devam edecektir.

Dokunduğumuz zaman masanın sertliğini hissedeceğiz, elimizi kestiğimizde elimiz kanayacak, canımız acıyacak, açlık, korku, acı, hastalık gibi imtihanları yaşayacağız. Algılar dünyasında yaşıyor olmamız, bu sebeplere bağlı olmaktan bizi ayırmayacaktır. Ölümümüzle birlikte ise, bu kez yine hiçlik olmayacak, Allah'ın Kuran'da bildirdiği gibi farklı bir boyuta ve farklı sebeplere bağlı bir hayatımız başlayacaktır. Sonuç olarak insanın bir hiçlik içinde kalacağından korkması yersizdir, çünkü Allah bu imtihan

ortamında insanı yarattığı için, bu algıları sürdürecektir. Nitekim, Allah'ın Kuran'da bildirdikleri bu yöndedir. İnsanın dünya hayatına ait algıları bittiğinde, ahiret hayatına dair algıları başlayacak ve insan hiçbir zaman bir hiçlik içinde olduğunu hissetmeyecektir.

İtiraz: "Herşeyin hayal olduğunu anlayan bir insan için dünya hayatındaki imtihan devam eder mi?"

Cevap: Bu son derece önemli bir konudur. Bazı çevreler, bu gerçeğin kavranması ile imtihan ortamının kalktığını öne sürerek, samimiyetsiz bir düşünceyi ortaya atmaktadırlar. Ancak, imtihan ortamı daha önceki cevaplarda da belirtildiği gibi biz ölene kadar devam eder.

Allah, bizi bir algılar dünyasında yaşatıyor olsa da, bize, bu dünyayı belli sebeplere bağlı gibi göstermektedir. Örneğin biz acıkınca, "nasıl olsa hayal, birşey olmaz" demeyiz, yemek yeriz. Yemediğimiz takdirde zayıf düşer, bir süre sonra hayatımızı yitirebiliriz. Allah dilediği zaman, dilediği kişi için, dilediği şeyi vesile kılıp bu sebepleri ortadan kaldırabilir. Biz bunu bilemeyiz. Ancak, şu çok önemli bir gerçektir: Allah bizi Kuran'ın tamamından sorumlu tutmuştur ve biz Kuran'daki ibadetleri ve salih amelleri yerine getirebilmek için bu sebepler dairesinde yaşamak durumundayız.

Örneğin Allah insanlara iyiliği emredip kötülükten menetmeyi emreder. Veya zavallı kadın ve çocukların, zulümden, sıkıntıdan kurtarılmalarını emreder. Allah, Kuran'da "niçin onlar adına bir mücadele içinde değilsiniz?" mealinde sormaktadır. Allah'ın bu sebepler içinde insanlara yüklediği bu sorumlulukları bırakacak bir uygulama içine girmek ise kesinlikle doğru ve samimi bir tavır olmaz.

Aksine gördüğü her olayı, Allah'ın kendisine izlettirdiğinin bilincine varan insan, gördüğü her görüntüden birinci derecede sorumluluk hisseder. Birçok insanın aksine, her karşılaştığı olayda daima iyiliği emredip, kötülükleri engellemeye çalışır. Bu sorumluluğu hiçbir zaman başkalarına yüklemez, hiçbir zaman "birazını da başkası yapsın, ben bu kadar yapabiliyorum" gibi bahaneler öne süremez. Bu ilme vakıf olan bir insan, "Allah bana bu görüntüyü gösteriyorsa, benden buna bir çözüm bulmamı istiyor, bunun sorumluluğu benim üzerimde" der.

Sonuç olarak, bir insanın öncelikle Allah'ın Kuran'da kendisine yüklediği sorumlulukları vicdanı ile kanaati gelinceye kadar uygulaması, yerine getirmesi gerekir. Maddenin hakikatini bilmek ve dünyaya, bu hakikate göre bir bakış açısı elde etmek ise, insanın Allah rızası için yaptığı bu gayretlerini daha da güçlendirir, kararlılığını kat kat artırır.

İtiraz: "Allah'ın her yerde olduğunu söylemek doğru olur mu? Allah'ın hükümranlığı göklerde değil mi?"

Cevap: İnsanlardan bazıları kendilerini, maddeyi, çevrelerinde gördükleri dünyayı mutlak varlık zannederler. Allah'ı ise (Allah'ı tenzih ederiz) bu mutlak maddeyi saran bir hayal gibi düşünürler. Veya, Allah'ı gözleri ile göremedikleri için, "herhalde Allah bizim göremeyeceğimiz bir yerde, uzayın veya göklerin uzak bir yerinde bulunuyor" derler. Bu büyük bir yanılgıdır.

Çünkü Allah, sadece göklerde değil her yerdedir. Allah, tek mutlak varlık olarak, tüm kainatı, tüm insanları, yerleri, gökleri, her yeri sarıp kuşatmıştır. Siz her nereye dönerseniz, Allah'ın yüzü oradadır. Allah'ın hükümranlığı sadece göklerdedir demek Kuran'a göre doğru değildir, çünkü Allah her yerdedir. Daha önceki konularda da belirtildiği gibi Allah'ın her yeri sarıp kuşattığı, bize şah damarımızdan yakın olduğu, her nereye dönersek Allah'ın yüzünü göreceğimiz birçok Kuran ayeti ile bildirilmiştir. Örneğin Allah, Bakara Suresi'nin 255. ayetinde **"... O'nun kürsüsü, bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır...."** diye bildirmektedir. Hud Suresinin 92. ayetinde ise, **"... Şüphesiz benim Rabbim, yapmakta olduklarınızı sarıp-kuşatandır."** denilerek, Allah'ın insanları da yaptıklarını da kuşattığı bildirilmektedir.

Kuran'da da bildirildiği gibi Allah sadece göklerde değildir. Allah, her yeri sarıp kuşatandır. Bu bilgi bize Kuran aracılığı ile verilmektedir. Maddenin ardındaki sır ile ilgili gerçeğin anlatılması ise, bu ayetlerin insanlar tarafından daha iyi anlaşılmasına ve kavranmasına vesile olacaktır. Maddenin mutlak varlık olmadığını anlayan insanlar Allah'ın her an her yerde olduğunu, her an kendilerini gördüğünü ve işittiğini, herşeye şahit olduğunu ve kendilerine şah damarlarından daha yakın olduğunu, her dua edenin duasını işittiğini bütün açıklığı ile anlayacaklardır.

Sonuç: Tartışmaların Yurdu Cehennem

Allah Kuran'da, **"Andolsun, bu Kur'an'da insanlar için Biz her örnekten çeşitli açıklamalarda bulunduk. İnsan, herşeyden çok tartışmacıdır."** (Kehf Suresi, 54) ayetiyle, insanların tartışmacı özelliklerine dikkat çekmektedir. Bazı insanlar özellikle çıkarları ile çatıştığını düşündükleri konularda, gerçekler çok açık olduğu halde bunları anlamazlıktan gelirler. Gereksiz detaya daldıran, bir sonuca götürmeyecek, anlamsız sorular sorarak, tartışmacı ve çekişmeci bir karakter gösterirler. Bu özellikleri nedeniyle insanlardan bazıları, tarih boyunca Allah'ın seçtiği tüm peygamber ve elçilerle tartışmış, onların getirdikleri apaçık gerçeklere karşı gerçek dışı misaller öne sürmüşlerdir. Bu karşı çıkışlarındaki amaç ise, samimi olarak gerçekleri öğrenmek değil, aksine gerçekleri görmezlikten gelerek zorluk çıkarmaktır.

Bu noktada, samimi olarak, gerçekten öğrenmek, düşünmek ve anlamak kastıyla soru soranları bu açıklamanın dışında tutmak gerekir. Elbette ki, insanların birçoğunun ilk kez karşılaştıkları ve hayata bakış açılarını tamamen değiştirecek böyle önemli bir konuda sorular sormak, daha iyi anlamak için araştırmak ve bilenlere danışmak son derece makul ve gereklidir. Sorularında ve araştırmalarında samimi ve iyi niyetli olan insanların üsluplarının, tartışmacı, şüpheci ve anlayışsız insanlarla aynı olmayacağı da açıktır. Dolayısıyla burada konu edilen kişiler gerçekleri kabul etmek konusunda direnen, tartışmayı ve reddi alışkanlık haline getiren insanlardır.

Allah bir ayetinde tartışmacı insanların ruh halini şöyle açıklar:

> **Dediler ki: "Bizim ilahlarımız mı daha hayırlı, yoksa o mu?" Onu yalnızca bir tartışma-konusu olsun diye (örnek) verdiler. Hayır, onlar 'tartışmacı ve düşman' bir kavimdir. (Zuhruf Suresi, 58)**

Kuran'da inatçı ve tartışmacı olan insanlara verilen örneklerden biri de Firavun'dur. Firavun, Hz. Musa, kendisine bütün gerçekleri tüm açıklığı ile anlatmasına karşın, onun anlattıkları ile hiçbir ilgisi olmayan, ayrıca cevabını alsa dahi kendisine bir fayda sağlamayacak bir soru sormuştur. Kendisine Allah'ın varlığını anlatan Hz. Musa'ya Firavun'un sorusu şöyledir:

> **(Firavun) Dedi ki: "İlk çağlardaki nesillerin durumu nedir öyleyse?" (Taha Suresi, 51)**

Açıktır ki, Firavun bu soruyu, "yalnızca bir tartışma konusu" olsun diye sormaktadır. Sorusunda samimi bir öğrenme isteği yoktur ve kendi zayıf aklınca Hz. Musa'nın cevapsız kalarak zor duruma düşeceğini sanmaktadır. Ancak, Hz. Musa onun bu soruyu sormasındaki amacını hemen anlar, ona çok açık ve kesin bir cevap verir:

> **Dedi ki: "Bunun bilgisi Rabbimin Katında bir kitaptadır. Benim Rabbim şaşırmaz ve unutmaz." (Taha Suresi, 52)**

Tartışmacı ve kasıtlı olarak gerçekleri anlamazlıktan gelen karakter, elbette ki sadece Firavun'a veya geçmişte yaşayan birtakım inkarcılara ait değildir. Günümüzde de insanların büyük bir bölümü, çıkarları ile çatışan konularda, özellikle din hakkındaki konularda hemen tartışmalara başlarlar. Samimiyetle yaklaştıklarında hemen anlayabilecekleri konuları özellikle anlamak istemedikleri, sorularından ve üsluplarından hemen belli olur. Özellikle bu kitapta anlatılan kader gerçeği ve maddenin bir hayal olması gibi konular, insanların en çok görmezlikten gelmeye çalıştıkları konulardır. Bu nedenle de bu konularda sordukları sorular, gerçeği araştırıp öğrenmeye yönelik samimi bir arayıştan ziyade, kendince bu gerçeği geçersiz kılmaya yöneliktir. Örneğin, "Eğer herşey görüntü ise, neden ibadetlerimizi yerine getirelim" diye soranlar, sordukları sorunun ne kadar anlamsız olduğunu fark edemezler. Bir insanın görüntü olarak yaratılması neden onun namaz kılmasını engellesin veya bir yiyeceğin görüntü olması neden onun haram olmasını engellesin, bunu düşünmeden, sadece itiraz etmek için bu soruları sorarlar. Tek amaçları, hiçbir mantık olmaksızın, sadece karşı gelmek, doğruları kabul etmemek ve direnmektir.

Müminler ise, gerçekleri gördüklerinde hiçbir tartışmaya girmeden, Kuran'da da bildirildiği gibi "işittik ve itaat ettik" diyerek hemen kabul eder ve uygularlar. Kendilerine tartışmacı kimselerden gelen sorulara ise, onlarla tartışmaya girmeden, kesin ve açık cevaplar verirler. Allah, kendileri ile tartışmaya girenlere müminlerin şöyle cevap vermelerini bildirmiştir:

> **De ki: "O bizim de Rabbimiz, sizin de Rabbiniz iken, bizimle Allah hakkında (sözde kanıtlarla) tartışmalara mı giriyorsunuz? Bizim amellerimiz bizim, sizin de amelleriniz sizindir. Biz, O'na gönülden bağlanmış (muhlis) olanlarız." (Bakara Suresi, 139)**

ALLAH DOĞRULARA DİRENENLERİN,CEHENNEM AZABI İÇİNDE SONSUZA KADAR TARTIŞMAYA DEVAM EDECEKLERİNİ BİLDİRMİŞTİR.

Müminlerle tartışmalara girenler, kaderi, Allah'ın tek mutlak varlık olduğunu, kendilerinin ise Allah'a ait birer varlık olduğunu inkar ederek çok açık gerçekleri anlamazlıktan gelenler, mantıksız sorularla, cennetin, cehennemin varlığını, Allah'ın merhametini ve adaletini sorgulayanlar şunu çok iyi anlamalıdırlar: Bu tartışmalarına cehennemde de sonsuza kadar devam edeceklerdir. Kuran ayetlerinde, cehennem ehlinin sürekli bir tartışma ve çekişme içinde olduğu haber verilmiştir:

Orada birbirleriyle çekişip tartışarak derler ki: "Andolsun Allah'a, biz gerçekten apaçık bir sapıklık içindeymişiz." (Şuara Suresi, 96-97)

Ateşin içinde, iddialar öne sürüp karşılıklı tartışırlarken zayıf olanlar, büyüklenen (müstekbir)lere derler ki: "Gerçekten biz, size uymuş (teb'anız) olan kimselerdik. Şimdi siz, ateşten bir parçasını olsun, bizden uzaklaştırabilir misiniz? Büyüklenen (müstekbir)ler derler ki: "Biz hepimiz (ateşin) içindeyiz; gerçekten Allah, kullar arasında hüküm verdi (artık)."(Mümin Suresi, 47-48)

Yukarıdaki ayetlerde görüldüğü gibi, inkarcılar ateşin içindeyken dahi tartışmaya devam edeceklerdir. Başka ayetlerde de inkarcıların yine sözleri ile müminlere "sataşmaya" çalıştıklarını ve şöyle dediklerini Allah bildirir:

Derler ki: "Rabbimiz, kim bunu bizim önümüze sürdüyse, ateşteki azabını kat kat arttır." Ve derler ki: "Bize ne oluyor ki, kendilerini şerir (kötü)lerden saydığımız adamları göremiyoruz. Biz onları bir alay konusu edinmiştik; yoksa gözler mi onlardan kaydı?" Bu, cehennem halkının birbiriyle çekişmesi kesin bir gerçektir. (Sad Suresi, 61-64)

Cehennem ehli, cehennemin dar ve sıkışık yerlerinde, demir kamçılarla, üzerlerinden dökülen kaynar su ile, ateşten derileri erirken, yine tartışmayı sürdüreceklerdir. Sonsuza kadar sonuçsuz tartışmaları bitmeyecek, kendilerinin neden cehennemde azap çektiğini birbirlerine soracaklar, Allah ve müminler hakkında çekişmeye devam edeceklerdir:

İşte bunlar çekişen iki gruptur, Rableri konusunda çekiştiler. İşte o inkar edenler, onlar için ateşten elbiseler biçilmiştir; başları üstünden de kaynar su dökülür. Bununla karınları içinde olanlar ve derileri eritilmiş olur. Onlar için demirden kamçılar vardır. Ne zaman ordan, sarsıcı-üzüntüden çıkmak isterlerse, oraya geri çevrilirler ve (onlara:) "Yakıcı azabı tadın" (denir). (Hac Suresi, 19-22)

Ancak bu tartışmalarından da hiçbir sonuç alamayacaklardır. Dünyada gerçekleri anlamazlıktan gelerek tartışıp çekişenler, sonsuza kadar cehennem azabı içinde, telafisi olmayan bir pişmanlıkla tartışıp çekişerek yaşayacaklardır.

Cehennem ehlinin cehennemde de tartışmalarına devam etmesi, onların cehennem ateşini gördüklerinde dahi iman etmeyeceklerinin, tartışmalara devam ederek gerçekleri anlamayacaklarının bir göstergesidir. Bu insanlar cehennem azabının içindeyken bile inkarlarına devam etmektedirler:

Ateşin içinde olanlar, cehennem bekçilerine dediler ki: "Rabbinize dua edin; azabtan bir günü (olsun) bize hafifletsin." (Bekçiler:) "Size kendi Resulleriniz açık belgelerle gelmez miydi?" dediler. Onlar: "Evet" dediler. (Bekçiler:) "Şu halde siz dua edin" dediler. Oysa kafirlerin duası, çıkmazda olmaktan başkası değildir. (Mü'min Suresi, 49-50)

Cehennem ateşinin içindeyken bile "Rabbim" diyerek dua etmeyen ve büyüklenmeye devam eden bu insanlara dünya hayatındayken yapılan açıklama ve hatırlatmaların fayda sağlamayacağı açıktır. Bu insanlara bütün örnekler verilse, tüm deliller gösterilse dahi anlamazlar. Allah bir ayetinde bazı insanların hiçbir zaman inanmayacaklarını şöyle bildirir:

Olanca yeminleriyle, eğer kendilerine bir ayet gelse, kesin olarak ona inanacaklarına dair Allah'a yemin ettiler. De ki: "Ayetler, ancak Allah Katındadır; onlara (mucizeler) gelse de kuşkusuz inanmayacaklarının şuurunda değil misiniz? (Enam Suresi, 109)

Bu nedenle bazı insanların burada anlatılan gerçekleri, çok açık ve anlaşılır olmasına rağmen anlamamalarına şaşırmamak gerekir. Bu insanların gerçekler karşısında ikna olmamaları da, aslında Allah'ın bir ayetidir.

SONUÇ: GERÇEKLERDEN KAÇILMAZ

İnsanların fikirlerini temelinden değiştiren, insanları Allah'a iman etmeye mecbur eden, Kuran'da bahsedilen bütün güzel ahlak özelliklerinin severek ve isteyerek yaşanmasını sağlayan, insanlardaki hırs, rekabet, kin, düşmanlık, kibir duygularını ortadan kaldırarak, sevgi, merhamet, şefkat, tevazuyu hakim kılan bu olağanüstü önemli gerçeği, yani maddenin bir algı olduğu gerçeğini öğrenen ve anlayan insanların sayısı hızla artmaktadır. **"Bu kadar açık ve kolay bir gerçeği nasıl olup da bugüne kadar fark edemedim"** diyen insanlar çoğunluktadır.

İnsanların, kader, zaman, ölüm, diriliş, cennet, cehennem gibi konuları kesin şekilde anlamalarını sağlayan bu büyük sırrı kavrayan her insanın, diğerlerini de bu önemli bilgiden haberdar etmesi çok önemlidir. Bunu yapan bir insan, bu sayede hem insanların Kuran'ı daha iyi ve çabuk anlamalarını sağlayacak hem de insanların büyük bir hızla hidayetlerine vesile olacaktır.

Allah, Kendisi'ne gizli veya açık şekilde şirk koşulmadığında, yalnızca Kendisi'ne ibadet edildiğinde, tek ilah ve tek güç olarak Allah kabul edildiğinde, Kuran ahlakını dünyaya hakim edeceğini müjdelemektedir:

> **Allah içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl güç ve iktidar sahibi kıldıysa, onları da yeryüzünde güç ve iktidar sahibi kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca Bana ibadet ederler ve Bana hiçbir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkar ederse işte onlar fasıktır. (Nur Suresi, 55)**

Kuran ahlakının dünyaya hakim olması için kaçınılması gereken en önemli konu şirk, yani Allah'ın dışında güçlerin olduğuna inanmaktır. Allah'ın dışında maddenin olduğunu iddia etmek, Allah'ın maddeyi ancak hayal şeklinde sarabileceğini düşünmek, Allah'ı akıl gibi soyut bir varlık olarak görmek, insanda Allah'tan ayrı bir güç vehmetmek, insanın isterse kaderini değiştirebileceğini düşünmek, zamanı, mekanı mutlak zannetmek gibi şirk olan inançlardan kurtulmak için bu kitapta anlatılan konuların iyi anlaşılması gerekir. Bu nedenle, "bu konunun ne önemi var? Neden her fırsatta, her kitabınızda bu konuya yer veriyorsunuz?" diyenler, bu önemli gerçeği tekrar düşünmelidirler.

Tek mutlak varlık Allah'tır ve Allah biz bu kitabı yazarken de, okurken de, bu kitap hakkında düşünürken de bizi izlemekte, görmekte, işitmekte, gizlimizin gizlisini bilmektedir. Allah, bizi her yönden sarıp kuşatmıştır. **Gerçek mutlak varlık olan Allah'tır, akıl gibi görünmeyen ve soyut olan ise biz kullarıyız. Bu gerçek, Allah'ı seven ve Allah'a kul olduğunun farkında olan biri için büyük bir şeref ve güzelliktir.** Bu gerçekten Müslümanların kaçması doğru olmaz. Müslümanlar, hak olanı gönülden kabul etmeli, görmezden gelmeye çalışarak, Allah Katında küçük düşmemelidirler. Allah inanan kullarını Kuran'da şöyle uyarmaktadır:

> **Hakkı batıl ile örtmeyin ve hakkı gizlemeyin. (Kaldı ki) siz (gerçeği) biliyorsunuz. (Bakara Suresi, 42)**

Şunu da unutmamak gerekir ki, bu gerçeğin açıklanması materyalizmin çöküşüne ve tüm dünyada maneviyatın ve güzel ahlakın hakim olmasına vesile olacaktır. Bunu fark eden materyalist çevreler, bu ger-

çeğin açıklanmasından büyük bir rahatsızlık duymakta, felsefelerini temelden yıkacağını anladıkları bu gerçeğin insanlara açıklanmasını engellemek için son derece gülünç ve çaresizliklerini gösteren yollara başvurmaktadırlar. Ancak, bugün maddenin gerçeği konusu tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır. Geçmişte sadece bir felsefe olarak kalan, bilimsel bulguların desteklemekte yetersiz kaldığı bu gerçek, çağımızda bilim tarafından açıkça ortaya konmuştur. Örneğin Frederick Vester bu gerçeği kavramış biri olarak bu konuda şöyle der:

> Bazı düşünürlerin, 'insan bir hayaldir, aslında bütün yaşananlar geçici ve aldatıcıdır, bu evren bir gölgedir' şeklindeki sözleri günümüzde bilimsel olarak kanıtlanıyor gibidir.[57]

Materyalistlerin çabaları artık boşunadır. Bilginin büyük bir hızla tüm dünyaya kısa zamanda iletilebildiği çağımızda, asırlardır gözlerden kaçırmaya çalıştıkları **bu büyük gerçek, bugün Guyana'dan İngiltere'ye, Amerika'dan Endonezya'ya, Singapur'dan İsveç'e, materyalistlerin kaleleri olan Rusya'dan Çin'e, Küba'dan Arnavutluk'a kadar her yerde okunmakta, öğrenilmekte ve anlatılmaktadır.** Materyalizm, tarihin en büyük ve en gürültülü çöküşü ile çökmektedir. Çünkü bugün anlaşılmıştır ki, maddenin aslına hiçbir zaman ulaşamayız. Zihnimiz dışında madde var mıdır yok mudur bilemeyiz. Hiçbir zaman hiç kimsenin göremeyeceği birşeyin felsefesini yapmak ise son derece mantıksızdır. **Madde ile asla muhatap olamadığımıza ve olamayacağımıza göre maddecilik de olamaz.**

Kuran'ın bazı ayetlerinde işaret edilen ve birçok konunun anlaşılmasını daha da kolaylaştıran bu önemli gerçeğin, materyalizm gibi batıl ve din karşıtı bir felsefeyi yıkıyor olması çok önemli bir gelişmedir. Kuran'da Allah şöyle bildirmektedir:

> **Hayır, Biz hakkı batılın üstüne fırlatırız, o da onun beynini darmadağın eder. Bir de bakarsın ki, o, yok olup gitmiştir. (Allah'a karşı) Nitelendiregeldiklerinizden dolayı eyvahlar size. (Enbiya Suresi, 18)**

Ayette de haber verildiği gibi, doğru olan batılın üzerine atıldığında, batıl bir inanç olan materyalizmin beyni olan madde de yok olup gitmiştir. Herhangi bir materyalistin bu gerçeği durdurma veya değiştirme imkanı da kesinlikle yoktur.

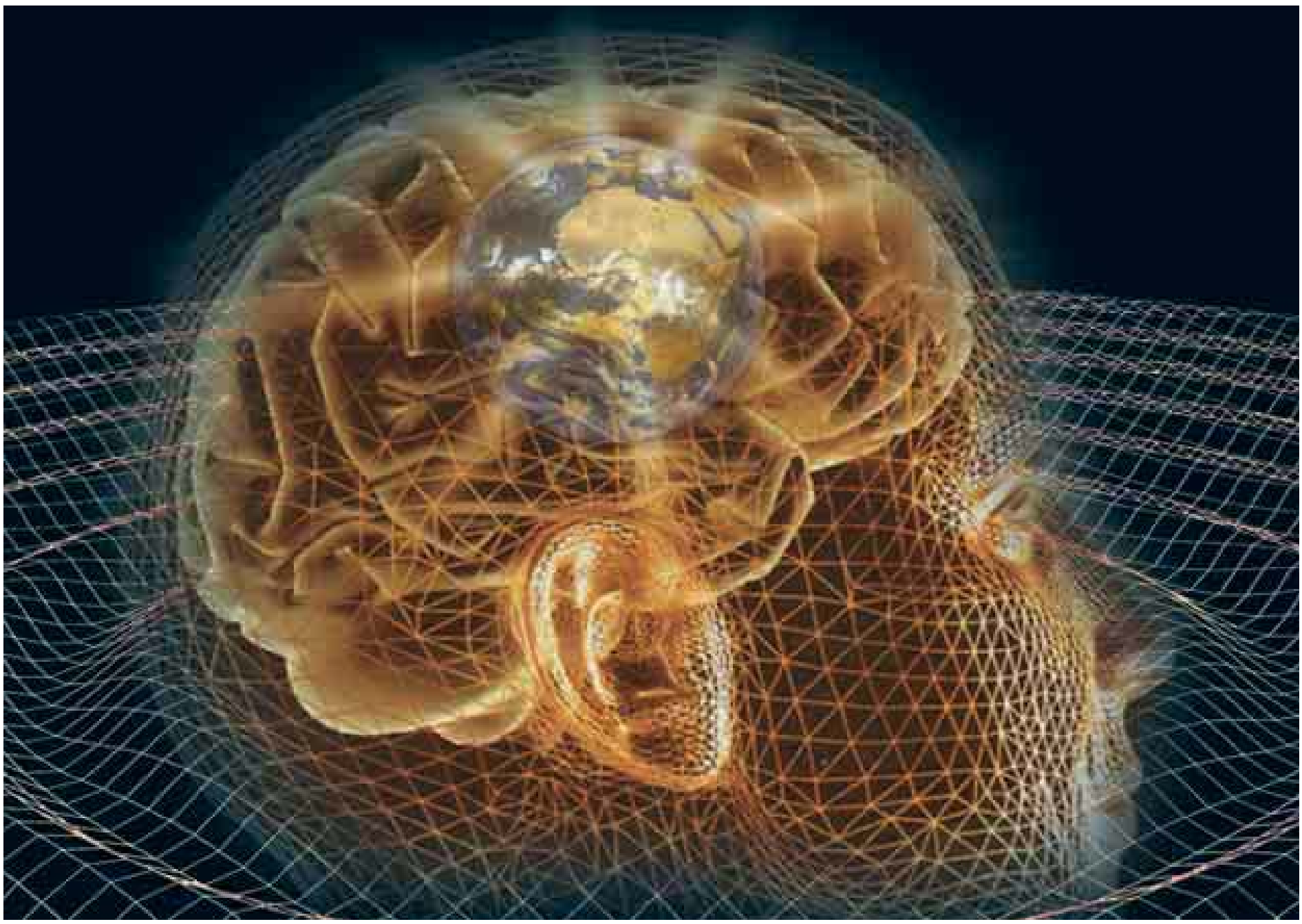

MADDENİN SIRRINI ÖĞRENENLER BÜYÜK BİR HEYECAN YAŞIYORLAR

Aşağıdaki mektuplar, daha önce başka kitaplarda yayınlanmış olan "Maddenin Ardındaki Sır" konusunu okuyan kişilerden gelmiştir. Söz konusu mektuplardan sadece bu gerçeği öğrendikten sonraki düşünceleri ile ilgili bölümler alınmıştır.

■ Maddenin gerçek anlamda olmayıp hayalden ibaret olduğunu bu eseri okuyan hemen herkes anlar. Maddenin hayal olması o kadar büyük bir olaydır ki bunu tarif etmek herhalde pek mümkün görünmüyor. Mesela: Bir insan ölüp dirilirse nasıl heyecan duyar tahmin edebilir misiniz? Veya bir insan hiç sebepsiz havada uçsa, duvardan geçse, aynı anda birkaç yerde olsa, tarifi mümkün olmayan bir heyecan duyar. Fakat bu konu bu harika haller ile kıyaslanacak gibi değil. Olağanüstü dense bu durumu yine vurgulamıyor. Yani çok ama çok çok acayip ama garip mi garip, fevkalade heyecan verici dense, gene bu hali anlatmaz. Bu, Allah'ın derin uçsuz bucaksız sanatının muhteşem bir tecellisi. Ama benim anlamadığım, bu kadar açık kolay anlaşılan bir olay, insanların idrakinden bunca sene nasıl saklandı? İnsanlık bunu nasıl fark edemedi? Yoksa fark edenler oldu da korkup, heyecanlanıp, kimseye söylemedi mi ? Çünkü ben bir kez okudum ve hemen anladım. Çünkü çok açık ortada herşey... K.H.G./Frankfurt

■ İnsanın aklını, hafsalasını şok eden bu büyük gerçeği tüm insanlığa hemen anlatmalıyız. Daha ne bekliyoruz? Bu, apaçık bir gerçek değil mi? Bunu dünyaya hepimiz her türlü imkanı kullanarak hemen anlatalım. İnsanlık bu gerçekle Allah'a daha çok yaklaşacaktır. Bence bu büyük konu dünyadaki herşeyi derinden sarsacak büyük bir gerçektir. Söyleyecek başka bir söz bulamıyorum. Selam saygı ve sevgilerimle yüce Allah'a emanet olun diyorum. F.E. /Ankara

■ Evrim Aldatmacası kitabının arkasındaki Maddenin Ardındaki Sır bölümünü okudum. Ben birşey anlamadım. Ama çok garip birşey. Şu an anlattığım da yine benim içimde, ben de benim içimde, bu nedir? Bu ne müthiş bir sır. Acaba insanlar bunu ne zaman anlayacak? Anlaşılmayacak gibi de değil, son derece açık bir gerçek. Ama biz neden şimdiye kadar bilmiyorduk? Bu konu bütün insanlar tarafından anlaşıldığında, bilimde sayısız inkılap olur diye düşünüyorum. Ben bu duruma ne isim vereceğimi bilemiyorum. Şaşırdım, hayret ettim. Yüce Allah'a çokça şükrettim. Herşeyi şimdi daha iyi anlıyorum. Yalnız başkalarına anlatırken biraz zorlanıyorum. Bazen insanlar bunu anlamıyor. İşte ben karşında duruyorum diyor. Halbuki bunu söylediğinde ben onun beyninde bir görüntüyüm. O beni dışarıda sanıyor. Şimdi sadece derin hayretimi nasıl daha iyi anlatabilirim diye düşünüyorum. Bu konuda yeni kitaplarınızı bekliyorum. Özellikle güncel hayattan örnekler olursa, bunları başkalarına daha rahat anlatabiliriz. S.K. /Muğla

■ Sayın Harun Yahya Bey bazı kitaplarınızda işlediğiniz Maddenin Ardındaki Sır konusunu defalarca okudum. Kesin kanaatim madde gerçekten hayaldir. Fakat bu çok müthiş birşey, hayatın rüya gibi olması, beni olağanüstü etkiledi. Fakat maddenin varmış gibi görünümü ve bana ait insanda uyandırdığı hisler o kadar inandırıcı ki çoğunlukla madde sanki varmış gibi yaşıyorum. Fakat bu konuyu bir an düşündüğümde maddenin hayal olduğunu, hemen açıkça hissediyorum. Fakat gerçekten çok inandırıcı. Halime gülüyorum. Bazen birşeye kızıyorum, sesimi yükseltiyorum. Sonra beynimdeki görüntüye bağırdığımı hatırla-

yınca çok mahçup oluyorum. İnsanın ne kadar hayret verici bir yaratılışı var. Maddi olarak varmış zannı o kadar güçlü ki bilmeyen bir insanın aksini düşünmesi imkansız. Bazen boğaz manzarasını seyrediyorum. Karşıya geçmek ne kadar vaktimi alır diyorum. Çok uzak yerlere bakıyorum. Sonra düşünüyorum. En uzak sandığım yer yine benim içimde, beynimin içinde, yani görüntü olan beynimin içinde. İnsan olağanüstü bir varlık. Allah insanı o kadar muhteşem bir ilimle yaratmış ki nasıl tarif edeyim, ne söyleyeyim hangi izahla bunu anlatabilirim tam bilemiyorum. Ancak şunu diyebilirim. Bizi bu büyük ilimden haberdar ettiğiniz için Allah sizden ve çalışmalarınızdan razı olur inşaAllah. E.M. /İstanbul

■ *Evrim Aldatmacası* kitabının arka kısmındaki maddenin ardındaki sırla ilgili izahınızı merak ve heyecanla okudum. Önce teorik olarak anladım, ama pratikte pek anlayamadım. Sonra bir ara düşünürken kastedileni aniden anladım. Şok derecesinde heyecana kapıldım. 'Aman Allah'ım bu akıl almaz bir olay' dedim. Bu hiç aklımın ucundan dahi geçmeyen bir durum. Hayat rüya gibidir derlerdi. Ben onu bir benzetme olarak anlardım. Ama onu söyleyenler de hakiki anlamında söylemiyorlar gerçi, benzetme olarak söylüyorlar. Bunun gerçek olduğunu bilseler kimbilir ne yaparlar? Olağanüstü bir durum var. Fakat kitabı okuyan herkes çok sakin. Acaba tam olarak anlamadılar mı diye düşünüyorum. Böyle bir durumda nasıl sakin olunur? Ben ölümü, ahireti, yeniden yaratılışı, cennet hayatını, herşeyi şimdi çok daha iyi anladım. Allah Kuran'da "sizi yeniden yaratmak Bizim için çok kolay" diyor. Şimdi kafamda herşey netleşti. Bu konuyu anlattığım kişiler, bu konuyu biraz zor anlıyorlar. Daha pratik ve kolay nasıl anlatabilirim? Bir de bu konuyu anlattığım bazı kişiler aşırı heyecanlandı. Acaba ben doğrudan anlatmakla hata mı ediyorum? Daha önce Allah sevgisi, Allah'ın Rahman ve Rahim olduğunu, insanların en iyiye ulaşmalarını, en iyi şekilde yaşamalarını istediğini anlatsam daha mı iyi olur, sizin görüşünüz nedir? Ş.U. /Edirne

■ Maddeyi çocukluğumdan beri açık bir gerçek olarak algılayıp var zannediyorum. Halbuki ilkokuldan itibaren bütün duyuların beyinde oluştuğu bizlere her zaman anlatılmıştı. Çok iyi bildiğim bir gerçekti. Biyoloji sınavlarında kaç kere detaylı izah etmişimdir. Fakat bir türlü olayın gerçek yüzünü göremedim. Görüntü beyinde oluşuyor, diyordum. Ama madde dışarıda benden uzakta durur. O oradadır, ben de görürüm. Hatta görüntünün gözümün olduğu yerde oluştuğu, bir de beynimde oluştuğu, ayrıca maddenin varlığı açık, işte ileride duruyor, gibi karmakarışık bir mantığım vardı. Aslına bakarsanız fazla da düşünmemiştim. Oysa madde tek yerde görülüyor. Kendisini de maddeyi de aynı yerde görüyorum. Sanki ince bir perdenin üzerindeyim ama seyreden sanki boşluk, ruhun ne olduğu anlaşılacak birşey değil. Ama herşeyi algılayan bir güç, hacmi ağırlığı yoğunluğu olmayan, hiçlik olan ama beş duyuyu algılayan bir şuur. Bu konuda daha detaylı bir kitap yazmayı düşünüyor musunuz? Bir de kitaplarınız bizim ilçemizde satılmıyor bunu yayınevine bildirmem yeterli mi? Saygı ve sevgilerimi sunuyor başarılar diliyorum. Y.C. /Kayseri

■ ... Ben bu konuyu bazı arkadaşlarıma anlattım. Üniversite mezunu çok kaliteli çocuklar, yalnız bazı arkadaşlarım hiçbir şekilde bu konuyu kavrayamıyorlar. "Olur mu işte sen karşımdasın, tamam beynimde görüntün oluşuyor olabilir. Ama sen işte burdasın." diye elimi omzuma dokunduruyor. Bu konuşma ve hareketinin onun beyninde oluştuğunu belirtiyorum. Hatta beyine giden sinir kesilse beni göremezsin; dokunma hissin de kaybolur diyorum. Yine anlamıyor. Bu anlamama bana 'belirleyici metafizik bir gerçeğin ortaya çıkışı' gibi geliyor. Çünkü bir şekilde bu gerçeği kavrayamıyor. Bu konuyu ilkokulda son sınıfta okuyan yeğenime anlattım hemen anladı. Bunu anlamayan insanlar, özel olarak kavramaları engellenmiş insanlar olabilir mi acaba? diyorum. Yani 'bene sahip değiller mi acaba?' diye düşünüyorum. Böyle birşey mümkün mü? Kuran'da gözü kulağı kapalı insanlardan bahsediliyor. Bazı insanlarda görme işitme şuuru olmayabilir mi? Bu konuları bir mektubunuzda veya kitabınızın yeni baskısında belirtebilir misiniz? Şimdiden teşekkür ederim. Saygılarımla. E.A. /İstanbul

■ Sayın Harun Yahya, ben felsefeye oldukça meraklıyımdır. Bu nedenle maddenin ardındaki sır konusunu büyük bir merakla okudum. Maddenin hayal olması dünya tarihi içinde birçok kez açıklanmış. Fakat insanları maddenin var olduğuna dair ikna edici algıların netliği karşısında biraz da fazla düşünmeye vakit ayırmadıklarından olsa gerek bu apaçık hakikati fark edememişlerdir. Fakat günümüzde bu kolay gerçeği çok rahat anlayabilecekleri imkanlara kavuşmuşlardır. Gözün genel yapısı, görüntüyü

beyne götüren sinirler, beyindeki görme merkezi ve buna benzer ilmi detayların mikro düzeyde incelenmesi ve açıklanması bu konunun anlaşılmasını kolaylaştırmıştır. Ayrıca izafi fiziğin gelişmesi, üç boyutlu filmler, tv, video, vs. teknik imkanlar da bu konuda örnekleme yapma kolaylığı sağlamıştır. Benim kanaatime göre bu yüzyılda bu konu tüm bilim dünyasına hakim olacaktır. Sizin de bildiğiniz gibi, kuantum fiziği zaten bağıra bağıra bu gerçeği anlatmaktadır. Tabi bazı insanlar bu büyük gerçek karşısında çocuk gibi ürküntüye kapılmazsa ve dünya sevgisinin mecburi kırılışının acısını bastırabilirse bu daha da kolay olacak umudundayım. Fakat böyle açık bir gerçekten kaçmak, başını kuma sokmak, anlamamazlıktan gelmek insan onuruna yakışacak bir tavır olmaz diye düşünüyorum. Yazmak istediğim çok şey var fakat vaktinizi almak istemiyorum. Sağlıklı güzel günler dilerim. Hoşçakalın. T.E. /Richmond

■ Maddenin hayal olduğunu tv, radyo ve gazeteler halka neden açıklamıyor? Bu kesin bir gerçek veya bir TV açık oturumunda veya şu büyük tartışma programlarından birinde bu konu Türkiye'nin ileri gelen bilim adamlarınca değerlendirilmeli. Aksini iddia eden bir kişi çıksa çok merak ediyorum, ne der acaba. Bu konuyu hiç anlayamayan birkaç kişinin izahlarını duymuş ve hayret etmiştim. Koskoca insanlar bu kadar açık olan bir gerçeği nasıl kavrayamaz diye. Yine böyle vakalar çıkabilir. Fakat bunun değerlendirilmesini millet yapar. Hem ibret alır, hem de bu konuyu kavramayanların mantığını da, daha doğrusu mantıksızlığını da öğrenmiş olur. Benim kanaatim bu konu İslam dininde çok önemli bir konu. Ehemmiyetinin önümüzdeki günlerde daha çok anlaşılacağını umuyorum... K. İ. /Samsun

■ Maddeyi tarifiniz beni çok etkiledi. Bu konu insan aklını aşıyor. Tam anlaşılacak birşey değil. Öyle garip ki mesela bu yazdığım mektup bir görüntü. Görüntü, görüntü ile görüşüyor ve konuşuyor. Aslında gerçekten çok şaşırtıcı bir durum. Bence bu konuyu okuyan herkes bu müthiş gerçeği fark ediyor... W.B.F. /İngiltere

■ Kitabınızın arkasındaki maddenin sırrı ile ilgili bölümü okuduğumdan beri hayata bakış açım değişti. Mesela geçen gün işte tam birine sinirlenip bağıracaktım, sonra aklıma geldi herşeyi beynimin içinde gördüğüm. Hemen sakinleştim, kızacaklığım da kalmadı. Bu bana Türk filmi seyreden yaşlı bir kadının, kötü roldeki oyuncuya sinirlenişi gibi geliyor. Ben de böyle derin bir değişim oluşturan gerçekleri bence daha geniş kitlelere anlatmalı ve bunun için ayrı bir kitap çıkarmalısınız. Eğer böyle bir kitap çıkartırsanız lütfen bana da haber verir misiniz? M. V. /Aydın

■ Maddenin Ardındaki Sır yazınızı okudum. Herşey gerçekten beynimin içinde mi oluşuyor? Beynimin de bir görüntü olması gerekmez mi? Asıl anlamadığım şu, bunun okulda, televizyonda her yerde insanlara anlatılması lazım. Ben bu konu ile ilgili daha fazla detay öğrenmek istiyorum. Bunun için ne yapabilirim? Bana yardımcı olursanız çok sevinirim. K. B. /Antalya

■ Ben göz doktoruyum. Geçen gün bir hastam nasıl gördüğümüz ile ilgili sorular sordu. İlk başta sordukları teknik sorulardı, ancak daha sonra gerçekten düşünmeme sebep olan sorular sordu; beynimizin içinde oluşan görüntüyü gören kimdir gibi. Açıkçası çok etkilendim. Ben Allah'a ve ruhun varlığına inanan bir insanım, ancak ruhun varlığını bu kadar bilimsel ve açık bir yolla açıklamak, kendi uzmanlık alanım olmasına rağmen aklıma gelmemişti. İnternet sayfanızdan, bu konu hakkındaki yazınızı okudum. Bu konuda tavsiye edeceğiniz başka kaynaklar veya sizin başka eseriniz var mı? Yabancı bir kaynak da olabilir. Gerçekten öğrenmeye, araştırmaya ve düşünmeye değecek çok önemli bir konu olduğunu düşünüyorum. Anlatılanlar insanın düşünce ufkunu genişletmekle kalmıyor, hayatındaki birçok şeyi sorgulamasına neden oluyor. Hakikaten önemli. F.N.G. /Eskişehir

■ Dün "MADDENIN ARDINDAKI SIR"' CD'sini izledim. Kendi kafamda anlamaya çalıştım veya anladığımı sandım. Fakat şu an kendimi boşlukta hissediyorum, cevap aradığım bazı sorular var. Bana lütfen yardımcı olun. M.H. /İzmir

■ Maddenin Ardındaki Sır adlı yazıyı okuduğumda herşeyin benim için hazırlanmış bir senaryo olduğunu düşündüm. Kafanızda netleşmesi için Truman Show veya Matrix isimli filmdeki gibi hissettim kendimi. Benim için tasarlanmış bir makinanın içinde yaşıyormuşum gibi geldi. Konuyu bu şekilde inanarak düşündüğümde kendimi farklı haller içinde buldum. Bu konuyu şimdiye kadar kimsenin anlatmadığı derinlikte anlatmışsınız. E.H. /Toronto

■ ... Bu arada Maddenin Ardındaki Sır adlı video kasetinizin bir bölümünü seyrettim. Konu gayet güzel bir şekilde açıklanmış, fakat bu gerçeği anlatırken sanıyorum daha çok örneklere ihtiyacımız olacak.

Belgeselde verilen örnekler kesinlikle yeterli fakat özellikle gündelik hayattan biraz daha örnekler, yeni kopyalarında yer alırsa kendi açımızdan bu gerçeğin anlaşılması ve de anlatılması daha kolay olur düşüncesindeyim. Çünkü bu konuyu insanlar gerektiği gibi yorumlayamıyorlar ve yanlış fikirler öne sürüyorlar. Bunun önüne geçebilmek için mevcut örneklere biraz daha basit örneklerin takviye edilmesi kanımca çok daha faydalı olur. Ş. G. /İstanbul

■ Maddesel dünyaya ve hayata bakış açımı kökünden değiştirdi. Hayat, çevrem ve insanlar artık benim için hiç eskisi gibi değil. Gerçekleri öğrendikçe bazı şeylerden soğumaya başladım, biraz da içime dönüp, düşünmeye başladım. Bilemiyorum bu doğru mu? Ama bir yandan da kendimi daha huzurlu, güvenli ve mutlu da hissediyorum. İnsanların yaptıkları, sözleri çok basitime gidiyor. Bu yaşadıklarımı anlayabilecek ve dinleyebilecek birilerini arıyorum. Sizlerden bana her zamanki gibi bu çok önemli konuda da yardım etmenizi istiyorum. Çünkü boş yere yaşamak, boş yere olaylara üzülmek istemiyorum. K.U. /Tekirdağ

Maddenin Gerçeği Konusunda Sorular Yöneltilen Bilim Adamlarının Bazı Yorumları

■ E-mail mesajınız ve son derece ilginç içeriği için çok teşekkür ederim. Sorularınızı çok ilgi çekici buldum ve şunu söylemeliyim ki onları okumakla çok fazla şey öğrendim. Bana yazdığınız için teşekkür ederim ve sorularınızı bu alanda çalışmaları olan bilim adamı arkadaşlarımla paylaşacağım. Onların cevaplarının ne olacağını merak ediyorum. En iyi dileklerimle ve bana yazdığınız için tekrar teşekkür ederim. Kofi Opoku

■ Bütün sorularınız ve gözlemleriniz son derece derin ve tam hedefe yönelik! Bunlar tarih boyunca sorulmuş sorular ancak henüz tamamen çözülmüş değiller. Aslında eğer araştırmacılar sizin kadar bu soruların cevaplarını arama konusu ile ilgilenselerdi, nörobiyoloji ve psikoloji, hatta felsefe büyük bir gelişme gösterirdi. 13. sorunuzda bazı insanların bu gerçeğin tartışılmasından büyük bir korku duyduklarını belirtmişsiniz. Bu tespitinizde haklısınız. Dünyayı en doğru şekliyle gördüğünüzde, onu tanımladığınız hali çok çok korkutucudur. Ancak gerçek çok korkutucu da olsa, her zaman için öğrenmeye değer... Siz bu sorulardan görüldüğü gibi çok akıllı ve derin düşünen bir insansınız. Birçok insan neden bahsettiğinizi anlamadığında sakın şaşırmayın, hatta konusunda uzman felsefeciler bile bu konuları anlamayabilirler. Çalışmalarınızda başarılar dilerim. Prof. Steve Lehar

■ Yüzyıllardır felsefecileri meşgul eden sorular sormuşsunuz... Biz bir süper bilgisayarın içinde sanal bir dünyada da yaşıyor olabiliriz ve böyle bir durumda hiçbir zaman farkı anlayamayız; aynı The Matrix ve Tron isimli filmlerde olduğu gibi. Doğa kanunları da bu programın bir parçası olduğu takdirde, gerçekle hayal arasındaki farkı asla söyleyemeyiz, çünkü arada bir fark olmaz. Birçok insan bunları düşünmekten korkar çünkü rahatlarına gelen dünya görüşlerini tehdit ettiğini düşünürler. Jon Roland (Vanguard Araştırma Enstitüsü Kurucusu ve Başkanı)

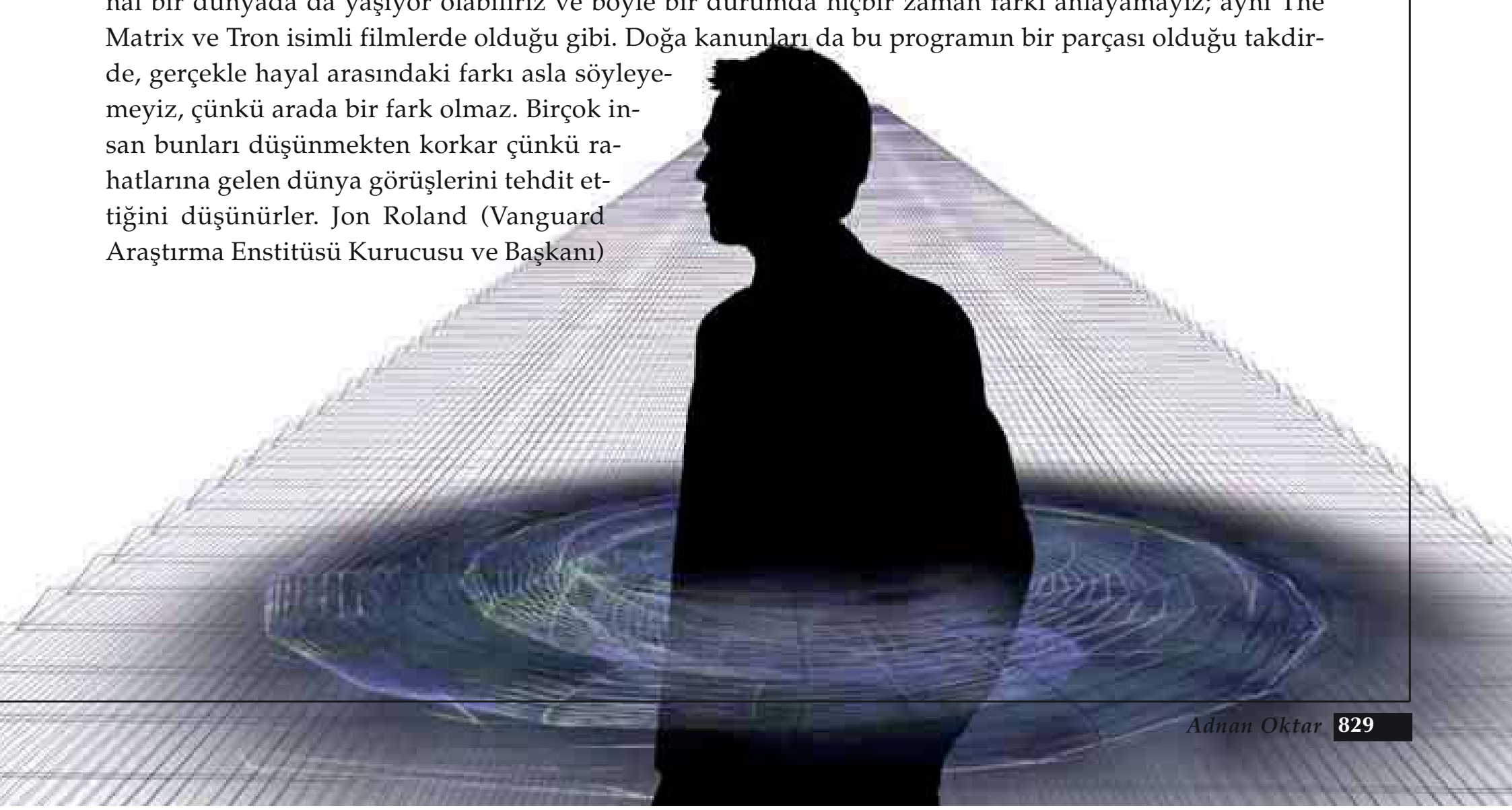

NOTLAR

1- Rita Carter, *Mapping The Mind*, University of California Press, London, 1999, s. 107

2- R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s. 9

3- Hoimar von Ditfurth, *Dinozorların Sessiz Gecesi 4*, Kitap, Çev: Veysel Atayman, Alan Yayıncılık, s. 256

4- M. Ali Yaz, Sait Aksoy, *Fizik 3*, Sürat Yayınları, İstanbul, 1997, s. 3

5- Daniel C Dennett, Brainchildren, *Essays on Designing Minds*, The MIT Press, Cambridge, 1998, s. 142

6- Daniel C Dennett, Brainchildren, *Essays on Designing Minds*, s. 142

7- www.hhmi.org/senses/a/a110.htm

8- George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, Sosyal Yayınları, Çev: Enver Aytekin, İstanbul: 1976, s.40

9- www.hhmi.org/senses/a/a110.htm

10- Michael I. Posner, Marcus E .Raichle, *Images of Mind*, Scientific American Library, New York 1999, s. 88

11- Bertrand Russell, *Rölativitenin Alfabesi*, Onur Yayınları, 1974, s.161-162

12- Rita Carter, *Mapping The Mind*, s. 135

13- "Treaties Concerning the Principle of Human Knowledge", 1710, Works of George Berkeley, vol. I, ed. A. Fraser, Oxford, 1871, s.35-36

14- Orhan Hançerlioğlu, *Düşünce Tarihi*, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447

15- George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, s.38-39-44

16- Rita Carter, *Mapping The Mind*, s. 113

17- Fusus-ül Hikem, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 220

18- Dr. Muhterem Ercan, *Hipnoz ve Hipnoterapi*, Seha Neşriyat, İstanbul 1993, s.32-34; William Kroger, Clinical and Experimental Hypnosis, http://www.lucidexperience.com/HypnoPapers/512.html

19- Dr. Tahir Özakkaş, *Gerçeğin Dirilişine Kapı HiPNOZ*, "Üst Ultrastabilite", Se-da Yayınları, 1. Cilt, 1. Baskı, s. 204-205

20- Dr. Tahir Özakkaş, *Gerçeğin Dirilişine Kapı HiPNOZ*, "Üst Ultrastabilite", s. 267

21- Terrence Watts, Abreaction, The psychological phenomena that hypnotherapists either love or hate, http://www.hypnosense.com/abreaction.htm

22- Dr. Recep Doksat, *Hipnotizma*, Kader Basımevi, İstanbul, 1962, s. 106-108

23- Dr. Recep Doksat, *Hipnotizma*, s.106-108

24- Dr. Recep Doksat, *Hipnotizma*, s. 106-108

25- Daniel C. Dennett, *Consciousness Explained*, Little, Brown and Company, NY 1991, s. 26-27

26- R. L. Gregory, *Eye and Brain: The Psychology of Seeing*, s. 9

27- Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, *Holografik Evren I*, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37

28- Bertrand Russell, *Rölativite'nin Alfabesi*, Onur yay. 1974 s. 160-161

29- George Politzer, *Felsefenin Başlangıç İlkeleri*, İstanbul, Sosyal Yay., 1989, s. 196

30- John Horgan, *The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication*, Medication, and Explanation , New York:Free Press, 1999, s. 258-259

31- John Horgan, *The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication*, Medication, and Explanation , s.258-259

32-John Horgan, *The Undiscovered Mind: How the Human Brain Defies Replication*, Medication, and Explanation , s.229

33- Hoimar Von Ditfurth, *Dinozorların Sessiz Gecesi 3*, s.13

34- William A. Dembski, *Converting Matter into Mind*, 1998, www.arn.org

35- William A. Dembski, *Converting Matter into Mind*, 1998, www.arn.org

36- *Cumhuriyet Bilim Teknik Dergisi*, 7 Temmuz 2001, sayı 746, s. 18; *DerSpiegel*, 1/2001, Nilgün Özbaşaran Dede

37- *İbni Arabi'de Varlık Düşüncesi*, Ferid Kam/ M.Ali Ayni, s. 37

38- *Materyalist Felsefe Sözlüğü*, istanbul, Sosyal Yayınlar, 4. Baskı, s. 326

39- Rennan Pekünlü "Aldatmacanın Evrimsizliği", *Bilim ve Ütopya*, Aralık 1998

40- Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, s. 17-18

41- Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", *Discover*, Aralık 2000, s.54

42- Tim Folger, "Buradan Sonsuzluğa", *Discover*, Aralık 2000, s.54

43- François Jacob, *Mümkünlerin Oyunu*, Kesit Yayınları,

1996, s. 111
44- Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, Varlık Yayınları, 1980, s. 52-53
45- Lincoln Barnett, *Evren ve Einstein*, s. 17
46- Paul Strathern, *Einstein ve Görelilik Kuramı*, Gendaş Yayınları, 1997, s. 57
47- *Mektubat-ı Rabbani*, 357. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, Çile yayınevi, 1983, s. 163
48- *Mektubat-ı Rabbani*, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, s. 519
49- *Fusus-ül Hikem*, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 117-18
50- *Fusus-ül Hikem*, çev. Nuri Gencosman, İstanbul 1990, s. 120-22
51- *Mektubat-ı Rabbani*, 480. Mektub, çev. Abdulkadir Akçiçek, s. 543, 545
52- *Mektubat-ı Rabbani*, 470. Mektup, çev. Abdulkadir Akçiçek, s. 517-18
53- Bertrand Russell, *Felsefenin Problemleri*, 1912, s.5
54- Robert Lawrence Kuhn, *Closer To Truth*, Mc Graw-Hill, New York, 2000, s. 8
55- Daniel Dennet, *Consciousness Explained*, s.389
56- Drew Westen, *Psychology; Mind, Brain and Culture*, John Wiley & Sons, Inc, NY 1996, s. 118
57- Frederick Vester, *Düşünmek, Öğrenmek, Unutmak*, İstanbul: Arıtan Yayınevi, 1991, s. 6

... Sen Yücesin, bize öğrettiğinden başka

bizim hiçbir bilgimiz yok.

Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve

hikmet sahibi olansın.

(Bakara Suresi, 32)